

ਤਰਤ ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗ੍ਰੰਥ

ਲੇਖਕ

ਬ੍ਰਹਮ ਸਿੰਘੀ ਸੰਤ ਬਾਬਾ ਸ਼ਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ.

ਗੁਰੂ ਕੀ ਨਗਰੀ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿਖੇ ਆਟਾ ਮੰਡੀ ਵਿਚ ਇਕ 'ਡੇਰਾ' ਬਾਬਾ ਸ਼ਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ' ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੈ, ਜਿਥੇ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸੰਤ ਬਾਬਾ ਸ਼ਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਕਈ ਸਾਲ ਲਗਾਤਾਰ ਨਿਵਾਸ ਜੀਤਾ ਤੇ ਸੇਵਾ, ਸਮਿਰਨ, ਕੀਰਤਨ-ਰਸ ਅਤੇ ਉਚੇ ਆਚਰਣ ਦੁਆਰਾ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਹੀ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਘਰ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ। ਆਪ ਲਗ ਭਗ 90 ਸਾਲ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਰਹੇ ਤੇ ਸੱਤਰ ਪਚੱਤਰ ਸਾਲ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਕੀਰਤਨ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਭਰੀ। ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਦਾ 'ਗੁਪਤ ਹੀਥੀ' ਕਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਤਕਰੀਬਨ 123 ਸਾਲ ਦੀ ਦੀਰਘ ਆਯੂ ਬਿਤਾ ਕੇ ਆਪ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕੀਤਾ।

ਆਪ ਗੁਰੂ ਘਰ ਦੇ ਅਨਿੰਨ ਸੇਵਕ, ਨਾਮ ਜਪਣ ਤੇ ਜਪਾਉਣ ਵਾਲੇ, ਗੁਰਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹਨ ਤੇ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲੇ, ਕਹਿਣੀ ਤੇ ਕਰਨੀ ਦੇ ਸੂਰੇ, ਸੰਗੀਤ ਵਿਦਿਆ ਵਿਚ ਨਿਪੁੰਨ ਰਸਾਲ ਕੀਰਤਨੀਏ ਸਨ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਤੇ ਗੁਰਮਤਿ ਦੇ ਵਿਆਖਿਆ ਕਾਰ ਅਤੇ ਪਰਮਾਰਥ ਦੀਆਂ ਗੁਝੀਆਂ ਰਮਜ਼ਾਂ ਦੇ ਜਾਣੂ ਸਨ। ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ਦੀ ਉਚੀ ਪਦਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸੀ ਤਾਹੀਓਂ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ 'ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸੰਤ' ਕਹਿਕੇ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸੰਤ ਬਾਬਾ ਸ਼ਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਸੇਵਾ ਪੀਥੀ ਸੰਤ ਤੇ ਮਹਾਪੁਰਸ਼ ਸਨ। ਆਪ ਦੀ ਸੰਤ ਪਰਨਾਲੀ ਸੰਤ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਸੰਤ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਸੰਤ ਭਾਈ ਭਲਾ ਰਾਮ ਜੀ ਦੁਆਰਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਔਡਣ ਸਾਹਿਬ ਜੀ (ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਔਡਣ ਸਾਹੀਏ ਭੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ) ਨਾਲ ਜੁੜ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸੇਵਾ ਰਾਮ ਜੀ (ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਕਾਰਣ ਨਾਮ ਸੇਵਾ ਪੀਥੀ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੈ) ਅਤੇ ਇਸ ਪਰਨਾਲੀ ਦੇ ਆਦ ਪ੍ਰਮੁਖ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਸਮਕਾਲੀ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਕਨ੍ਹਯਾ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨਾਲ ਜਾ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਸੇਵਾ ਪੀਥੀ ਸੰਤ ਪਰਨਾਲੀ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਹੈ:

ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਕਨ੍ਹਯਾ ਸਾਹਿਬ ਜੀ

/ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸੇਵਾ ਰਾਮ ਜੀ

ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਔਡਣ ਸਾਹਿਬ ਜੀ

ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਭਲਾ ਰਾਮ ਜੀ

ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਭਲਾ ਰਾਮ ਜੀ ਅਗੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਸੰਪਰਦਾਵਾਂ ਬਣ ਗਈਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਇਸ ਹੈ:

ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਭਲਾ ਰਾਮ ਜੀ

(੨)

ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ
ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ
ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ
ਭਾਈ ਝੰਡਾ ਸਿੰਘ ਜੀ
ਭਾਈ ਖੜਕ ਸਿੰਘ ਜੀ

ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਵਸਤੀ ਰਾਮ ਜੀ
ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਕਿਸ਼ਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ
ਭਾਈ ਨੌੜੀਦਾ ਰਾਮ ਜੀ
ਭਾਈ ਸ਼ਿਵ ਦਾਸ ਜੀ
ਮਹੰਤ ਭਾਈ ਹੀਦਾ ਸਿੰਘ ਜੀ
ਮਹੰਤ ਭਾਈ ਗੁਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ

ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜਗਤਾ ਜੀ
ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਜਾਰੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ
ਭਾਈ ਜਹਾਈ ਰਾਮ ਜੀ
ਭਾਈ ਰਨਾ ਰਾਮ ਜੀ
ਭਾਈ ਲਖਮੀ ਦਾਸ ਜੀ
ਭਾਈ ਗੁਲਾਬ ਸਿੰਘ ਜੀ
ਭਾਈ ਘਾਸਾ ਸਿੰਘ ਜੀ
ਭਾਈ ਤੀਰਥ ਸਿੰਘ ਜੀ

ਸੰਤ ਬਾਬਾ ਸ਼ਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਜਨਮ ਸ਼ਾਹਪੁਰ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਖੇ ੧੮੦੩
 ਈ: ਦੇ ਨੇੜੇ ਭਾਈ ਦਰਬਾਰੀ ਜੀ ਦੇ ਘਰ ਮਾਤਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਦੇਈ ਜੀ ਦੀ ਕੁਖੋਂ ਹੋਇਆ।
 ਮਾਪੇ ਗਰੀਬ ਸਨ ਪਰ ਸ਼ਾਹਪੁਰ ਦੇ ਪ੍ਰਯੋਗ ਸੇਵਾ ਪੰਥੀ ਭਾਈ ਵਸਤੀ ਰਾਮ ਜੀ ਦੀ
 ਮਾਤ ਦੁਆਰਾ ਸਬਰ ਸੰਤੋਖ ਤੇ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤ ਚੰਗੀ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਸੀ।
 ਪਰ ਬਾਬਾ ਸ਼ਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅਜੇ ਨਿੱਕੇ ਜਹੇ ਬਾਲਕ ਹੀ ਸਨ ਕਿ ਪਿਤਾ ਦਾ ਦੇਹਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ।
 ਮਾਤਾ ਜੀ ਆਪਣੀ ਤੇ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਰੋਟੀ ਦਾ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਚੌਂਕੀ ਪੀੜ ਕੇ ਕਰਦੇ ਰਹੇ।
 ਅਜੇ ਬਾਬਾ ਸ਼ਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਆਯੂ ਪੰਜ ਛੇ ਸਾਲ ਦੀ ਸੀ ਕਿ ਕਾਲ ਪੈ ਗਿਆ। ਗੁਜ਼ਾਰਾ
 ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਗਿਆ। ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਬਾਲਕ ਨੂੰ ਸੰਤ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿਤਾ। ਬਾਲਕ
 ਸ਼ਾਮ ਸਿੰਘ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਤੇ ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਦੀ ਸਤਿ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਬਹਿਕੇ ਸਹਿਜੇ ਸਹਿਜੇ ਵੱਡਾ ਹੋਇਆ।
 ਹੌਲੇ ਹੌਲੇ ਗੁਰਮੁਖੀ ਸਿੱਖ ਕੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦਾ ਪਾਠ ਪਠਣ ਅਰੰਭਿਆ। ਕੀਰਤਨ ਸਿੱਖਿਆ ਤੇ ਫਿਰ
 ਨਾਮ ਬਾਣੀ ਦੇ ਸਿਮਰਨ ਤੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਕੀਰਤਨ ਵਿਚ ਲੱਗ ਪਏ। ਜਦ ਸੰਤ ਰਾਮ ਸਿੰਘ
 ਜੀ ਨੇ ਸਚ ਖੰਡ ਪਿਆਨੇ ਪਾਏ ਤਾਂ ਆਪ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿਖੇ ਆ ਗਏ ਤੇ ਫਿਰ ਸੁਧਾਸਰ ਤੇ
 ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਐਸੀਖਿਰਜ ਹੋਈ ਕਿ ਜੇਤੀ ਹੀ ਪਰਤ ਆਉਂਦੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ
 ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ, ਇਸ਼ਨਾਨ ਤੇ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਮਹਤ-ਪੂਰਣ ਸਮਝਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਨਗਰੀ ਵਿਚ
 ਰਹਿਣਾ ਆਪਣਾ ਵੱਡਾ ਭਾਗ ਸਮਝਦੇ ਸਨ।

ਮਾਇਆ ਤੇ ਨਿਰਲੇਪ ਰਹਿ ਕੇ, ਗਰੀਬਾਂ ਉਪਰ ਤਰਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਕੁਕਰਮਾਂ ਤੇ
 ਅਨੇਕਾਂ ਨੂੰ ਛੁਟਕਾਰਾ ਦਿਵਾਕੇ ਨੇਕ ਪਾਪੇ ਲਾਣ ਵਾਲੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਦਾ ਜੀਵਨ ਬਹੁਤ ਸਿੱਖਿਆਦਾਇਕ
 ਹੈ।

ਆਪ ਨੇ ਸਚ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪ੍ਰਜੀਠੀਆ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ
 ਜਗੀਆਂ ਮਹਾਨ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਾਇਆ। ਸੰਤ ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਸਤੂਆਣੇ ਵਾਲਿਆਂ
 ਨੂੰ ਪਰੇਰਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸਮਾਧੀ ਵਿਚ ਲੀਨ ਰਹਿ ਕੇ ਗੁਪਤ ਨ ਰਹਿਣ ਸਗੋਂ ਥਾਉਂ, ਥਾਈਂ ਘੁਮ
 ਫਿਰ ਕੇ ਪਰਚਾਰ ਕਰਨ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਾ ਕੇ ਸਿੰਘ ਸਜਾਉਣ। ਹੋਰ ਅਨੇਕਾਂ ਨੂੰ ਸਿਖੀ ਦੇ ਪਰਚਾਰ
 ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿਚ ਨਿਰਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਨਾਂ ਦਿਤੀ।

ਆਪ ਸਰਦੇ ਨਾਲ ਅਤੀ ਮਨਮੋਹਣਾ ਕੀਰਤਨ ਕਰਦੇ। ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ
 ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਆਖਿਰ ਦੀ ਕਾਰ ਸੇਵਾ, ਸੰਤੋਖਸਰ ਤੇ ਤਰਨਤਾਰਨ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਹੱਸਲੀ
 ਆਪ ਦੇ ਉਤਾਰ ਤੇ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਦੇ ਨਤੀਜਾ ਹਨ।

= ੨ =

‘ਭੋਗ ਬਾਬਾ ਸ਼ਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ’ ਵਿਖੇ ਆਪ ਦੀ ਇਕ ਹਥ ਲਿਖਤ ਪੋਥੀ
 “ਗੁਰਿ ਭਗਤ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼” ਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਵਸਤੂਆਂ ਸੁਰਖਿਅਤ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਪੋਥੀ ਦੇ ਇਕ ਦੋ
 ਹਥ ਲਿਖਤ ਉਤਾਰੇ ਹੋਰ ਭੀ ਹੋਏ ਹਨ, ਪਰ ਹੁਣ ਤਕ ਇਸ ਪੋਥੀ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਠੋਕਾਂ ਨੂੰ
 ਮਿਲਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਪੋਥੀ ਦੇ ਦੋ ਵੱਡੇ ਭਾਗ ਹਨ। ਪ੍ਰਯੋਗਸਰ ਤੇ ਉਤਾਰਾਧ। ਪਹਿਲੇ

੧੬ ਨਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਤਤਕਰਾ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ ਪ੍ਰਧਾਨ ਰੀਝ

੧	<u>ਪਿ ਹਲਾ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੩
	ਮੰਗਲ ਚਰਨ	-----	੩
੨	<u>ਦੂਜਾ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੬
	ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਵਰ ਨਾਨ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਦਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ	...	੮
੩	<u>ਤੀਜਾ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੯
੪	<u>ਚੌਥਾ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੧੨
	ਕਥਾ ਸ੍ਰੀ ਚੰਦ੍ਰ ਹਾਸ ਕੀ	...	੧੪
੫	<u>ਪੰਜਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੧੯
੬	<u>ਛੇਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੨੩
੭	<u>ਸੱਤਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੨੪
੮	<u>ਅਠਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੨੫
੯	<u>ਨਾਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੨੯
	ਦਾਦੂ ਦਾ ਚੋਰਾ ਰਜਬ	...	੨੯
੧੦	<u>ਦਸਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੩੧
੧੧	<u>ਯਾਗਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੩੨
੧੨	<u>ਬਾਰਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੩੫
	ਸਾਖੀ ਭਗਵਾਨੇ ਸੁਹਮਨੀ ਦੀ	...	੩੫
੧੩	<u>ਤੋਰਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੩੮
੧੪	<u>ਚੋਦਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੪੦
	ਸਿਧ ਇਕ ਦਮ ਗੁਪਤ ਹੋ ਗਏ	...	੪੩
੧੫	<u>ਪੰਦਰਵਾਂ ਅਧਿਆਇ (ੳ)</u>	...	੪੪
	<u>ਪੰਦਰਵਾਂ ਅਧਿਆਇ (ਅ)</u>	...	੪੫
	ਭਾਈ ਹੇਮਾ ਰਾਮ ਜੀ ਦਾ ਭਾਈ ਸਵਾਇਆ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਨਾਨ ਮਿਲਾਪ	...	੪੫

11	<u>ਨਿੱਕੀਆਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੪੮
12	<u>ਸਤਾਰਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੫੦
13	<u>ਅਠਾਰਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੫੧
14	<u>ਉਨੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੫੩
	ਗਜ਼ਨੀ, ਵਾਲੇ ਮਹਾਰਾਜ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ	...	੫੭
20	<u>ਵੀਹਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੫੭
		...	੬੦
21	<u>ਇਕੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੬੦
22	<u>ਬਾਰੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੬੪
	ਅੰਤ ਗੀਤਾ ਸੁਰੂ	...	੬੪
23	<u>ਤੋਈਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੬੭
24	<u>ਚੌਥੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੭੧
25	<u>ਪੰਜੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੭੩
26	<u>ਛੇਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੭੬
27	<u>ਸੱਤਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੭੯
	ਅੰਤ ਗੀਤਾ ਸਮਾਪਤ	...	੮੫
28	<u>ਅਠਾਰਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੮੬
	ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀਆਂ ਸਾਖੀਆਂ	...	੮੬
29	<u>ਉਨੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੯੧
30	<u>ਤੀਹਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੯੩
31	<u>ਚਾਲੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੯੬
32	<u>ਅੱਠੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੯੯
	ਸੁਘੜ ਬਾਈ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼	...	੧੦੩
33	<u>ਤੋਤੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੧੦੩
34	<u>ਚੌਤੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੧੦੬
	ਸਾਹਿਬ, ਸਤਾਰ ਤੇ ਦੋਤਾਰੇ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ, ਫ਼ਤਹਿ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇ ਭੰਡਾ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ	...	੧੦੭

੭੫	<u>ਪੰਤੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੧੧੦
੭੬	<u>ਫਤੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੧੧੩
	ਮਹਾਂ ਕਾਨ ਕੀ ਹੈ	...	੧੧੪।
੭੭	<u>ਮੀਤੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੧੧੫
	ਜੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਸਪੇ ਦੇ ਲੰਗ ਤੇ ਭਾਈ ਦਰਬਾਰਾ ਸਿੰਘ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ	...	੧੧੬
੭੮	<u>ਅਠਤੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੧੧੮
	ਛੇਵੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਤੇ ਸ਼ਾਹ ਦੌਲੇ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ	...	੧੧੯
	ਭਾਈ ਘੜੀਏ ਨੇ ਜਿਥੇ ਪੇਸ਼ਾਬ ਕੀਤਾ ਉਥੇ ਸੋਨਾ ਹੋ ਗਿਆ	...	੧੨੦
	ਦੌਲਾ ਤੇ ਮੈਲਾ ਵਿਚ ਭੇਦ	...	੧੨੧
	ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨਾਮੇ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ	...	੧੨੩।
੭੯	<u>ਉਨਤੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੧੨੪
	ਜਣਜੀਤ ਨਗਰੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ	...	੧੨੭
	ਹੇਮ ਕੁੰਟ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਤੇ ਦਾਮੋਦਰ ਜੀ ਦੇ ਲੰਗ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ	...	੧੨੮।
੮੦	<u>ਚਾਲੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੧੨੮
੮੧	<u>ਇਕਤੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੧੩੨
੮੨	<u>ਦੋਤੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੧੩੨
	ਭਾਈ ਦਇਆ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪਿਆਰੇ ਕਿਵੇ ਉਠ ਬੈਠੇ	...	੧੩੮
	ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਦਾਵੀਧ ਦੇਣ ਦਾ ਹੁੰਦਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿਤਾ..	...	੧੪੦
੮੩	<u>ਤਿਤੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੧੪੧
	ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਨੇ ਇਕ ਧੌਲੇਰ ਨੂੰ ਗੁਨਾਹ ਕਰਨੇ ਬਚਾਇਆ	...	੧੪੧
	ਭਾਈ ਬਾਲਕ ਰਾਮ ਤੇ ਭਾਈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾਸ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ	...	੧੪੨
	ਭਾਈ ਆਰੋ ਰਾਮ ਤੇ ਉਸ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਸੰਤ ਸਿੰਘ	...	੧੪੩
੮੪	<u>ਚੌਤੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੧੪੪
	ਭਾਈ ਝੰਡਾ ਰਾਮ ਮਹੰਤ ਕੋਟ ਈਸਾ, ਭਾਈ ਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਮਿਹਰ ਸਿੰਘ ਰਾਗੀ, ਭਾਈ ਸੱਚੂ ਰਾਮ, ਭਾਈ ਸੰਤ ਨਾਲ, ਭਾਈ ਮੂਲ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ	...	੧੪੪

ਹਰਿ ਭਗਤ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਜੀਤ ਕਾ ਉਤਾਰਬੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਾ ਨਿੰਦੂ ਗ੍ਰਿਥ

੧	<u>ਪਹਿਲਾ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੧੫੫
	ਭੰਡਾ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਪ੍ਰਣਾਮ		
	ਨੰਗਰ ਦੀ ਸੇਵਾ	...	੧੫੭
	ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਵਿਖੇ ਵਿਦਿਆ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ	...	੧੫੮
	ਭਾਈ ਸਾਨੋ ਜੀ ਦਾ ਪੁਤਰ ਦੇਣ ਲਈ ਵਰ	...	੧੫੯
	ਇਕ ਰੰਡਵੇ ਨੇ ਚਾਲੀ ਪਾਥੀਆਂ ਦਿਤੀਆਂ ਉਸ ਦੇ	...	੧੬੦
	ਪੇਟ ਵਿਚ ਚਾਲੀ ਖਰੇ ਹੋਏ	...	੧੬੨
੨	<u>ਦੂਜਾ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੧੬੨
੩	<u>ਤੀਜਾ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੧੬੨
	ਭਾਈ ਬੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ	...	੧੬੨
	ਜੀ ਦਾ ਜਿਕਰ	...	੧੬੩
	ਨੰਗਰ ਦਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ	...	੧੬੪
	ਨੰਗਰ ਦੀ ਸੇਵਾ, ਖੜੂਰ ਸਾਹਿਬ ਜਿਖੀ ਲੋਗ ਰਹਿੰਦੇ	...	੧੬੪
	ਸਨ, ਸੁਰਮੁਖੀ ਤੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ	...	੧੬੫
੪	<u>ਚੌਥਾ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੧੬੫
੫	<u>ਪੰਜਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੧੭੧
	ਤਰਨ ਤਾਰਨ ਨਾਮ ਕਿਉਂ? ਤਰਨ ਤਾਰਨ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ	...	੧੭੨
	ਇਸ਼ਨਾਨ ਦਾ ਮਹਾਤਮ	...	੧੭੩
੬	<u>ਛੇਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੧੭੪
੭	<u>ਸੱਤਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੧੭੪
੮	<u>ਅਠਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੧੭੪
੯	<u>ਨੌਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੧੭੪
	ਦਸਮ ਦੁਆਰ ਨੂੰ ਛਾੜ ਕੇ ਪ੍ਰਣਾ ਦਾ ਤਿਆਗ	...	੧੭੪
੧੦	<u>ਦਸਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੧੭੪
	ਭਾਈ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਜੀ	...	੧੭੪
੧੧	<u>ਧਰਮਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੧੭੪
੧੨	<u>ਪਾਦਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੨੦੫
	ਭਾਈ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਜੀ ਕੀ ਕਥਾ	...	੨੦੫
	ਪਾਇਆ ਦੀ ਵੰਡ ਕਾਰਣ ਸਾਧੂਆਂ ਵਿਚ ਝਗੜਾ ਕਿਵੇਂ ਨਿਪਟਾਇਆ	...	੨੦੬
	ਸਾਧੂ ਦਾ ਜਿਕਰ - ਸਾਧੂ ਨੇ ਜਿਥੇ	...	੨੦੬

੧੧	<u>ਤ੍ਰੇਹਵੀਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੨੦੮
	ਜੀਨ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰੋ ਇਕ ਦਾਣਾ ਭੀ ਵਿਅਰਥ ਨਾ ਜਾਣ ਦਿਓ	...	੨੦੯
	ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਅਦਬ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਦੀ ਇਜ਼ਤ ਨਈਂ ਖੜੇ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ	...	੨੧੦
	ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ ਕੀਰਤਨ ਕਰਨਾ, ਭਾਈ ਚਾਂਦਨਾ ਸਿੰਘ ਤੇ		
	ਭਾਈ ਗੁਰਸਾ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਸੁਘੜ ਜੀ, ਭਾਈ ਮੰਗੂ ਜੀ	...	੨੧੨
੧੨	<u>ਚੌਦਵੀਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੨੧੩
	ਭਾਈ ਹਜ਼ੂਰਾਸਿੰਘ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਮਿਆਨੀ ਨੇ ਗਏ। ਨੂਰਪੁਰ ਦੇ		
	ਭਾਈ ਜਗਤਾ ਜੀ, ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਮੋਹਰ ਸਿੰਘ	...	੨੧੩
	ਠਾਕੁਰ ਮੰਗਲਦਾਸ, ਭਾਈ ਮੂਲ ਚੰਦ, ਭਾਈ ਕਿਰਪਾ ਰਾਮ ਜੀ	...	੨੧੪
	(ਭਾਈ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਜੀ ਦੇ ਚੇਲੇ)		
	ਕੋਟ ਵਿਚ ਧੰਨਾ ਸਿੰਘ ਠਠਿਆਰ ਸਿਖ ਨੂੰ ਬੁਢੀ ਉਮਰ ਵਿਚ		
	ਐਠਾਦ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਿਵੇਂ ਹੋਈ?		
	ਭਾਈ ਕਾਕਾ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਝੰਡਾ ਸਿੰਘ, ਵਡੇ ਕੋਟ ਵਿਚ ਭਾਈ		
	ਜਤੋਖ ਸਿੰਘ	...	੨੧੬
	ਕੋਟ ਵਿਚ ਪਿੰਡੀ ਦਾਸ ਹਲਵਾਈ	...	੨੧੭
	ਜੀ ਭਾਈ ਭਲਾ ਰਾਮ	...	੨੧੮
	ਭਾਈ ਕਿਰਪਾ ਰਾਮ ਦੇ ਚੇਲੇ ਭਾਈ ਨਿਵਾਹੂ ਰਾਮ ਜੀ		
	ਭਾਈ ਨਰੈਣ ਦਾਸ ਜੀ, ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ	...	੨੧੯
	ਭਾਈ ਕਿਰਪਾ ਰਾਮ ਜੀ ਲੰਗਰ ਚਲਾਏ ਸਨ	...	੨੨੦
	ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਲਕੋਵਾਲ ਤੇ ਪਾਗਟ ਗਏ,		
	ਭਾਈ ਅੰਨੇ ਜੀ ਤੇ ਭਾਈ ਨਿਧਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ,		
	ਭਾਈ ਗੁਜਰਾਹੂ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚੇਲੇ ਭਾਈ ਸੋਮਾ ਰਾਮ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ	...	੨੨੧
		...	੨੨੧
੧੩	<u>ਪੰਦਰਵੀਂ ਅਧਿਆਇ</u>		
	ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਪੰਜਾ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਸਾਖੀ		
	ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਨੇ ਇਕ ਪਿੰਡਲੇ ਦੇ ਪੈਰ ਪਰਜਾਟ ਕੀਤੇ		
	ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਕਹਿਣ ਤੇ ਜੰਡ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਮਿਸਰੀ ਲਗਾ ਦਾਈ	...	੨੨੨
	ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਸਿਨਾ ਆਕਾਸ਼ ਵਿਚ		
	ਜਦ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਲੰਜਲ ਦੇਸ਼ ਗਏ		
	ਖੂਨ ਗੁਰੂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ	...	੨੨੩
	ਜਪ ਮਹਾਤਮ,		
	ਕਿਸ ਸੰਤ ਜੀ ਨੇ ਜਪੁ ਜੀ ਦਾ ਪਾਠ ਕਰਕੇ ਜ਼ਹਿਜ਼-ਮੁਹਰੀ ਵਾਲਾ		
	ਪੈਰ ਕਟਵਾ ਦਿਤਾ	...	੨੨੭

11	<u>ਨੇਨ੍ਹਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੨੨੭
	ਇਕ ਕਵਰ ਜੀ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਏ	...	੨੨੭
	ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਨੇ ਆਰਤੀ ਕੀਤੀ	...	੨੨੮
	ਕਾਂਕਰੇ, ਪਿਸ਼ੌਰ ਤੇ ਕਾਸਲ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ। ਪਿਸ਼ੌਰ ਤੇ ਅਗੇ ਹੁਲਤਾਨਪੁਰ	...	੨੨੯
	ਇਹ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਗਏ	...	੨੨੯
	ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਗੁਰਦੁਆਰੇ		
	ਗਏ ਤੇ ਫਿਰ ਗੁਜਰਾਂਵਾਲਾ ਗਏ। ਭਾਈ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਨੰਗਰ ਦੇ		
	ਬਾਹਰ ਰਹੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਕੁਹਾੜੀ ਨਾਲ ਝੜਕਟ ਨਾਏ	...	੨੩੦
	ਭਾਈ ਧਰਮ ਦਾਸ, ਭਾਈ ਜਸਾ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਧੰਨੂ ਜੀ		
	ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵਜ਼ੀਰਾਬਾਦ ਏ ਤੇ ਫਿਰ ਸੁੰਧਾ ਵਾਲੇ ਗਏ।		
	ਭਾਈ ਰਾਮ ਟਿਕਾਇਆ ਜੀ ਪਹਿਤ, ਭਾਈ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ		
	ਭਾਈ ਤਿਲਕ ਰਾਮ ਜੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬੜਾ ਨੰਬਾ ਦਾੜ੍ਹਾ ਸੀ	...	੨੩੧
		...	੨੩੨
12	<u>ਸੁਤਾਨਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੨੩੨
	ਭਗਤ ਰਤ ਸਾਗਰ ਆਖਿ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਖੰਡ	...	੨੩੨
	ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਕਾਢ ਸੇਵਾ		
	ਭਾਈ ਗੁਰਦਿਤਾ ਰਾਮ ਜੀ, ਭਾਈ ਠਾਕਰ ਦਿਆਲ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ		
	ਨਰੈਣ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਕਰਮ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਅੰਬੀਰ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ		
	ਰਤਨ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਜਸਾ ਸਿੰਘ	...	੨੩੩
	ਭਾਈ ਜੀਵਨ ਸਿੰਘ ਤੇ, ਭਾਈ ਲਖਾ ਸਿੰਘ	...	੨੩੪
		...	੨੩੪
13	<u>ਅਠਾਰਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>		
	ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਅਠ ਪੜਕਾਰ ਦੇ ਭੈ ਹੁੰਦੇ ਹਨ		
	ਭਾਈ ਲਖਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜੋਗੀਸਰ ਨੇ ਯੋਗ ਦੇ ਬਲ ਨਾਲ ਭਾਈ ਰਾਮ		
	ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਨਿਕਟ ਸੁੰਦਰ ਤਿਆਗਿਆ।	...	੨੩੬
		...	੨੩੭
14	<u>ਉਨੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>		
	ਦੱਤਾ-ਤ੍ਰੇਯ (ਚੌਥੀ ਅਵਤਾਰਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ)	...	੨੩੭
	ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਤੇ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ	...	੨੩੯
		...	੨੪੨
15	<u>ਦੀਸਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>		
	ਭਾਈ ਰਤਨ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਚੰਦਨ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਦਜਾ ਰਾਮ, ਭਾਈ		
	ਰਾਮ ਦਿਆਲ ਜੀ, ਭਾਈ ਗੁਰਦਿਤਾ ਰਾਮ ਜੀ, ਭਾਈ ਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਜੀ,		
	ਭਾਈ ਨਰੈਣ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਵਾਤੀ ਰਾਮ ਜੀ, ਭਾਈ ਅੰਬੀਰ ਸਿੰਘ		
	ਜੀ, ਭਾਈ ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਜੀ		
	ਨੰਗਰ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ	...	੨੪੨
	ਗੁਰ ਅਸਥਾਨ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਭਾਈ ਸਾਨੋ ਜੀ	...	੨੪੩

ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਲੋਹਗੜ੍ਹ ਤੇ ਛੇਵਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਦੇ ਹੋਰ	...	੨੪੩
ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਦਾ ਜਿਕਰ	...	੨੪੪
ਜੀ ਬਾਬਾ ਅਟਲ ਰਾਏ ਜੀ ਦੀ ਕਥਾ	...	੨੪੬
੨੧ <u>ਪਿਕੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੨੪੬
ਕਥਾ ਬਾਬਾ ਹਰੇ ਜੀ ਕੀ	...	
ਮੁਖ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਬਾਬਾ ਹਰਾ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਲਈ ਆਏ।		
ਕੋਰ ਸਿੰਘ ਦਾ ਉਲਾ ਦਾਨੇ ਰਾਇ ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਪੁਰ ਵਿਸ਼ਨਦਾਸ		
ਤੇ ਹੁਲਖਨ		
ਬਾਬਾ ਆਸਾ ਸਿੰਘ ਬਾਬਾ ਹਰਾ ਜੀ ਦੇ ਚੇਲੇ		
ਬਾਬਾ ਹਰਾ ਜੀ ਨੇ ਚਿਤਾ ਬਣਾ ਕੇ ਦੇਹ ਨੂੰ ਭਸਮ ਕੀਤਾ।		
ਭਾਈ ਰਾਮ ਦਿਆਲ ਜੀ ਅਡਨ ਸ਼ਾਹੀ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ		
ਸਮਾਧ ਦਾ ਜਿਕਰ	...	੨੪੭
ਸ੍ਰੀ ਕੋਲਸਰ ਦੇ ਕੰਢੇ ਸਮਾਧੀਆਂ ਦਾ ਜਿਕਰ।		
ਭਾਈ ਰਾਮ ਦਿਆਲ ਜੀ ਦੇ ਬਾਧੇ ਭਾਈ ਸਹਿਜ ਰਾਮ ਦੀ ਲਿਖੀ		
ਹੋਈ ਤੇ ਭਾਈ ਨਾਲ ਚੰਦ ਰਾਗੀ ਦੀਆਂ ਪਰਚੀਆਂ। ਭਾਈ ਜੋਤਾ		
ਰਾਮ ਜੀ ਲਿਖਤ ਸਿਤ ਮਾਲਾ		
ਭਾਈ ਰਾਮ ਦਿਆਲ ਜੀ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਦਰਮੇਸ਼ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਏ		
ਜਦੋਂ ਕਿ ਭਾਈ ਚੰਦਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਸ਼੍ਰੀ ਸਨ।...	...	੨੪੮
ਝੰਡਾ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ	...	੨੪੯
੨੨ <u>ਸਾਈਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੨੫੦
ਸ੍ਰੀ ਦੇਸ਼ ਰਾਜ ਦੀ ਕਥਾ ਜੋ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੋਸ਼ਿਦ ਸਿੰਘ ਜੀ		
ਦੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੋਏ	...	੨੫੦
ਭਾਈ ਦੇਸ਼ ਰਾਜ ਜੀ ਨੇ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਾਵਾਈ	...	੨੫੨
੨੩ <u>ਤੋਈਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੨੫੩
ਕਥਾ ਬਾਬਾ ਬਨਖੀਡੀ ਸਿੰਘ ਤੇ ਬਾਵਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦਾਸ ਜੀ ਦੀ	...	੨੫੪
ਬਾਵਾ ਬਨਖੀਡੀ ਦਾ ਹਾਲ, ਬਾਬਾ ਗੁਰਦਿਤਾ ਜੀ, ਬਾਬਾ		
ਅਲਮਸਤ ਜੀ, ਚਾਰ ਚੇਲੇ, ਚਾਰ ਧੂਏਂ ਤੇ ਉਦਾਸੀ ਸੰਪਤਦਾਇ।		
ਉਦਾਸੀ ਬਾਬਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦਾਸ ਜੀ ਦਾ ਹਾਲ	...	੨੫੬
੨੪ <u>ਜੋਈਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੨੬੦
ਬਾਬਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦਾਸ ਤੇ ਬਾਬਾ ਸਿਤੋਖ ਦਾਸ ਜੀ ਦਾ ਹਾਲ	...	੨੬੦
ਜਿਥੇ ਅਖਾੜੇ ਵਾਲੇ ਮਹੰਤ ਸਿਤ ਦਾਸ ਜੀ, ਅਮਿਤਸਰ ਸਰੋਵਰ ਦੀ		
ਗਿਲੀ ਦਾ ਕੰਮ ਕਿਵੇਂ ਹੋਇਆ।	...	੨੬੧
ਬਾਵਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਝੰਡਾ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਾਵਾਈ।	...	੨੬੨
ਬਾਵਾ ਨਿਜ ਰੂਪ ਜੀ ਦਾ ਜਿਕਰ	...	੨੬੩
		੨੬੪

੨੫	<u>ਪੰਜੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੨੬੬
	ਸਾਖੀ ਵਸਤੀ ਰਾਮ ਜੀ ਦੀ		
	ਪੰਜ ਪਉੜੀਆਂ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਵਿਵਾਹ ਹੋਇਆ		
	ਦਸਮੇਸ਼ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਬੁਲਾਕਾ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਹੁਫੀ ਉਖਰੇ		
	ਵਰ ਦਿਤਾ।	...	੨੬੬
	ਸਿਧ ਧਾਧਾ, ਮਨੀਸ਼, ਭਾਈ ਅੰਬਰ ਨਾਰਿਹ	...	੨੬੮
	ਭਾਈ ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ ਭਾਈ ਵਸਤੀ ਰਾਮ ਨੂੰ ਮਿਲੇ	...	੨੬੯
	ਭਾਈ ਵਸਤੀ ਰਾਮ ਨੇ ਨੰਗਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਾਈ।		
	ਭਾਈ ਰੂਹਮਾ ਸਿੰਘ (ਭਾਈ ਵਸਤੀ ਰਾਮ ਦੇ ਚੇਲੇ) ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ		
	ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਮ: ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਲੀਤੀ	...	੨੭੧
	ਭਾਈ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਿਜਬਰ		
	ਵਿਹਾਰ ਨੂੰ ਕੋਲੇ ਨੰਗਰ ਦੀ ਸੇਵਾ	...	੨੭੨
੨੬	<u>ਛੇਤੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੨੭੩
	ਧਾਧਾ ਮਨੀਸ਼ ਸਿਧ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ		
	ਕਥਾ ਗੁਰੂਗੋ ਸੰਨਿਆਸੀ ਦੀ	...	੨੭੩
	ਰਾਜੀ ਗੁਰਦਿਤ ਸਿੰਘ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ		
	ਮ: ਖੜਕ ਸਿੰਘ ਨੇ ਭਾਈ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਦਿਜਬਰ ਤੋਂ		
	ਜੋਗ ਕਨਾ ਸਿਖੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਿਤ ਦਾ ਧਾਰਮਕ ਨੇਮ।		
	ਮ: ਖੜਕ ਸਿੰਘ ਦੁਖ ਭੈਰਵੀ ਦਾ ਅਮ੍ਰਿਤ ਪੀ ਕੇ ਅਰੋਗੀ		
	ਹੋ ਗਏ।	...	੨੭੪
	ਸ੍ਰੀ ਬਹੁ ਚੰਗੀ ਜੀ ਕੇ ਅਪਣੀ ਇਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਸ੍ਰੀਰ ਤਿਆਗਿਆ		
	ਕਥਾ ਭਾਈ ਅਯਾ ਸਿੰਘ ਸਾਵਨੀ ਵਾਨਿਆਂ ਕੀ	...	੨੭੬
	ਭਾਈ ਅਯਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਖੋਤੇ ਨੂੰ ਦੁਧ ਪਿਲਾਇਆ		
	ਤੇ ਉਸ ਦਾ ਜੂਠਾ ਆਪ ਪੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਵੇਂ ਕੋਠੇ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਗਏ ਲਾਈ...		੨੭੭
੨੭	<u>ਸਤਾਈਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੨੭੯
	ਕਥਾ ਭਾਈ ਗੁਰਦਿਤ ਰਾਮ ਜੀ ਕੀ	...	੨੭੯
	ਕਥਾ ਭਾਈ ਵਸਤੀ ਰਾਮ ਅਡਠ ਸਾਹੀ		
	ਨੰਗਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ		
	ਭਾਈ ਨਰੈਣ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ		
	ਭਾਈ ਸੋਭਾ ਸਿੰਘ ਨਿਖਤ ਗੁਰ ਸਿਲਾਸ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਸਾਹਿਬ		
	ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਤੇ ਹੋਰ ਸੰਥਾ ਦਾ ਹਵਾਲਾ	...	੨੮੧
	ਭਾਈ ਸਰਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ		
	ਭਾਈ ਬਾਬਾ ਰਾਮ ਜੀ		
	ਭਾਈ ਆਇਆ ਸਿੰਘ ਜੀ		

ਕਥਾ ਭਾਈ ਰਤਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪੰਡਤ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਚਰਨਾਵਾਂ	...	੨੮੨
ਕਿਵੇਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਪਾਣੀ ਉਪਰ ਤਰਨ ਲਗ ਪਏ। ਕਥਾ ਭਾਈ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦਾਸ ਉਦਾਸੀ		
ਕਥਾ ਭਾਈ ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਦੂਲੇ (ਭਾਈ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਦੇ ਰੇਲੇ) ਮਾਈ ਭਰਾਈਆਂ ਜੀ, ਭਾਈ ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਸਚਿਆਰ	...	੨੮੩
ਕਥਾ ਭਾਈ ਅੰਬੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ (ਜੋ ਕਿ ਰਾਜਾਂ ਵਿਚ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸਨ ਤੇ ਕਈ ਸਾਧਾਂ ਸਿਤਾ ਨਾਲ ਮੇਲ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਬਾ ਬੰਕਾਲਾ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਾਈ)	...	੨੮੪
ਕਥਾ ਬਾਲ ਸਿੰਘ ਤੇ ਸਾਧਾ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ	...	੨੮੬
੨੮ <u>ਅਠਾਈਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੨੮੬
ਕਥਾ ਭਾਈ ਰਾਨਨਾ ਸਿੰਘ ਜੀ		
ਕਥਾ ਭਾਈ ਮੁਸਤਾਕ ਸਿੰਘ ਜੀ,		
ਕਥਾ ਭਾਈ ਸਿਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਗਿਆਨੀ, ਠਾਕਰ ਤਾਈ ਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਜੀ	...	੨੮੭
ਭਾਈ ਸਿਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਗਿਆਨੀ ਦੀਆਂ ਯੋਜਤ ਸਿਫਤਾਂ ਤੇ ਚਰਨਾਵਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ। (ਮਾਹਾਰਾਜਾ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਬੁਨਾਦ ਤੇ ਵੀ ਭਾਈ ਜੀ ਨੇ ਨਿਰਨੇਮ ਤੇ ਕਥਾ ਦਾ ਤਿਆਜ਼ ਲਗੀ ਕੀਤਾ) ਆਪ ਦੇ ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਸੂਰਤ ਸਿੰਘ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ।		
ਰਾਮ ਧਨ ਸੁਖਨੀਆ ਜਥਿਆਲੇ ਵਾਲਾ	...	੨੮੮
ਗਿਆਨੀ ਖਾਨਦਾਨ ਦਾ ਵੇਰਵਾ		
ਕਥਾ ਵਡੇ ਸਾਧਾ ਜੀ ਕੀ		
ਕਥਾ ਮ: ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ	...	੨੮੯
ਮਾਹਾਰਾਜਾ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਭੇਖੀ ਸਿਤਾਂ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਮਿਲਦੇ ਸਨ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਪੁਜੀ ਦਾ ਪਠ ਕਿਵੇਂ ਯਾਦ ਕੀਤਾ? ਦੇਹੁਤਾ ਸਾਹਿਬ ਲਾਹੌਰ ਦੀ ਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਸਾਖੀ	...	੨੯੦
ਮ: ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ (ਸਪੁਤਰ ਭਾਈ ਵਸਤੀ ਰਾਮ) ਨੂੰ ਭੇਜਾ ਸਾਹਿਬ ਲਾਹੌਰ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਲਈ ਪਾਇਆ ਦਿਤੀ		
ਕਥਾ ਭਾਈ ਸੂਰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ	...	੨੯੧
ਭਾਈ ਨਰੈਣ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪਾਉਪਕਾਰੀ ਕਾਇਮਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ	...	੨੯੨
ਸ੍ਰੀ ਸੁਖਪਨੀ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਭਲੇ ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ।	...	੨੯੩
੨੯ <u>ਉੱਤਰੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੨੯੪
ਕਥਾ ਸਾਧਾ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਜੀ		
ਭਾਈ ਮਨਜਾ ਸਿੰਘ ਰਾਮੇ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ	...	੨੯੪

ਸਾਬਾ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਸ਼ੁਕਤੀ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ?	...	੨੯੫
ਚੋਨੀ ਘਾਟੀ ਵਾਲੇ ਸੀਤਾਂ ਨੂੰ ਮ:ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਮਿਲਣ ਲਈ ਗਏ	...	੨੯੭ ੨੯੮
੭੦ <u>ਤੀਹਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>		
ਸਾਖੀ ਭਾਈ ਮੁਕਤਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਵਲਸਰੀਏ, ਦੇਗ ਵਿਚ ਭੇਦ ਕਿਉਂ?, ਮਾਇਆ ਦਾ ਤਿਆਗ। (ਭਾਈ ਜੀ ਦਸਮੇਸ਼ ਜੀ ਦੇ ਨਾਗਰੀ ਭਾਈ ਦਰਬਾਰਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਚਾਟੜੇ ਸਨ। ਆਯੂ 125 ਸਾਲ ਸੀ)	...	੨੯੮
ਕਥਾ ਭਾਈ ਜੱਸਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਗ੍ਰੰਥੀ (ਭਾਈ ਚੰਚਲ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਆਤਮਾ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਜੱਸਾ ਸਿੰਘ)		
ਭਾ: ਜੱਸਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਕਈ ਪੁਸਤਕਾਂ ਲਿਖੀਆਂ। ਸੀਤ ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭਿੰਡਰਾਂ ਵਾਲੇ ਦੇ ਚੋਨੇ ਭਾਈ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਜੀ ਉੜੀਸਾ ਵਾਲੇ ਵਾਂਗ ਭਾਈ ਚੰਚਲ ਸਿੰਘ ਜੋ ਚਿਖਾ ਵਿਚ ਇਕ ਸੇਵਕ ਅਗਨ ਕੋਟ ਹੋ ਗਿਆ ਭਾਈ ਬ੍ਰਹਮਣ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਗੋਪਾਲ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਦੀਵਾਨ ਸਿੰਘ	...	੨੯੯
ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਗ੍ਰੰਥੀ:-		
(੧) ਬ੍ਰਿਧ ਬ੍ਰਹਮਣ ਸਿੰਘ ਜੀ, (੨) ਭਾਈ ਗੋਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਿਜਵਰ, ਭਾਈ ਦੀਵਾਨ ਸਿੰਘ ਦਿਜਵਰ, ਭਾਈ ਗੋਰਾ ਸਿੰਘ ਰਹਤਵੰਤ, ਭਾਈ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ, (੩) ਭਾਈ ਮਖਣ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਥਾ ਭਾਈ ਮਨਸਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਰਾਗੀ ਭਾਈ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਰਾਗੀ ਦਾ ਪੱਕਾ ਨੇਮ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਥਾ ਭਾਈ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅਕਾਲ ਉਗੀਏ	...	੩੦੦
ਭਾਈ ਸੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ -		
ਭਾਈ ਦਰਬਾਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅਕਾਲ ਉਗੀਏ ਭਾਈ ਜੈ ਸਿੰਘ ਹਲਵਾਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹੱਥੀ ਪੋਥੀਆਂ ਲਿਖੀਆਂ - ਭਾਈ ਮਾਨ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਚੰਦਾ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਦੇਵਾ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ	...	੩੦੧
ਭਾਈ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਕਥਾ ਕਰਦੇ, ਛੋਟੇ ਭਰਾ ਭਾਈ ਧਿਆਨ ਸਿੰਘ, ਗੁਰ ਸਿੰਘਤਾ ਬਣਾਈ, ਤੀਜੇ ਭਰਾ ਭਾ: ਭਗਵਾਨ ਸਿੰਘ ਕਵੀ..... ਭਾਈ ਚੈਨਾ ਦਸਮੇਸ਼ ਪਿਤਾ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ ਰਹੇ ਗੋਰ ਕਈ ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਨਾਮ...		

	ਕਥਾ ਭਾਈ ਸੁਜਾਨ ਸਿੰਘ ਤਪਸਵੀ	...	੩੦੨
	ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਵਿਖੇ ਕੌਣ ਕੌਣ ਕਿਹੋ ਜਹੀ ਚਰਚਾ		
	ਕਰਦੇ ਸਨ। ਕਈ ਹਿੰਦੂ ਸਿੱਖ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਦੇ ਨਾਮ	...	੩੦੩
੩੧	<u>ਇੱਕਤੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੩੦੪
	ਕਥਾ ਭਾਈ ਹਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ		
	ਗੁਰੂ ਭਾਈ ਥਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ	...	੩੦੫
	ਭਾਈ ਥਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀਆਂ ਸਾਖੀਆਂ	...	੩੦੫
	ਕਥਾ ਭਾਈ ਹਜ਼ਾਰਾ ਸਿੰਘ	...	੩੦੬
	ਕਥਾ ਭਾਈ ਟਹਲ ਸਿੰਘ	...	੩੦੭
	ਕਥਾ ਭਾਈ ਮਿਲਾਪ ਸਿੰਘ	...	੩੦੮
	ਵਡੇ ਧਰਮਸਾਲ ਵਿਚ ਜੋ ਜੋ ਮਹਾਂਪੁਰਸ਼ ਹੋਏ ਹਨ		
	ਭਾਈ ਹੁਕਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਸ਼੍ਰੀ ਹਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ		
	ਜੀ ਨੇ ਬਰਾਇਆ -		
	ਹੀਸਲੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਭਾਈ ਜੇਠਾ ਸਿੰਘ ਜੀ,		
	ਭਾਈ ਸੁਚੇਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਚੇਲੇ ਭਾਈ ਮਸਤਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ		
	ਪ੍ਰਸੰਗ	...	੩੧੧
੩੨	<u>ਬੀਤੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੩੧੧
	ਕਥਾ ਭਾਈ ਗੰਡਾ ਸਿੰਘ		
	ਮ:ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨਾਲ ਗਲ ਬਾਤ	...	੩੧੨
	ਕਥਾ ਭਾਈ ਪਿਸ਼ੌਰਾ ਸਿੰਘ	...	੩੧੩
	ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ ਦੀ ਯੋੜ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ		
	ਕਥਾ ਭਾਈ ਬਾਲਕ ਸਿੰਘ ਹਜ਼ੂਰੇ ਵਾਸੀ	...	੩੧੪
੩੩	<u>ਤੀਤੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੩੧੭
	ਕਥਾ ਭਾਈ ਦੀਵਾਨ ਸਿੰਘ		
	ਕਥਾ ਭਾਈ ਮਤਾਬ ਸਿੰਘ ਕੋਟਲੀ ਵਾਲੇ	...	੩੧੭
	ਕਥਾ ਭਾਈ ਘੇਲਾ ਸਿੰਘ ਸ਼੍ਰੀ ਛਪੇ ਪੁਰ ਵਾਲੇ	...	੩੧੮
	ਭਾਈ ਮਨਾ ਸਿੰਘ ਜੀ	...	੩੧੯
	ਭਾਈ ਅਜਾਇਬ ਸਿੰਘ ਜੀ	...	੩੨੦
	ਕਥਾ ਠਾਕਰ ਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਜੀ	...	੩੨੧
	ਸ੍ਰੀ ਜਪੁਜੀ ਪਾਠ ਮਹਾਤਮ		
	ਕਥਾ ਫ਼ਕੀਰ ਚੰਦ ਦਲਾਲ	...	੩੨੪

੩੪ ਚੌਤੀਵੀਂ ਅਧਿਆਇ

... ੩੨੬

ਭਾਈ ਸੂਰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ (ਉਤਰ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ,

ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਅਲਜ ਤੇ ਭਾਈ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ

ਦੇ ਜਨਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਗ੍ਰੰਥ ਲਿਖੇ ਹਨ)

ਭਾਈ ਜੀਵਨ ਸਿੰਘ ਗਿਆਨੀ (ਆਰਤਾ ਬਣਾਣ ਵਾਲੇ)

ਭਾਈ ਬਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ

... ੩੨੬

ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਦੇ ਨਾਮ ਤੇ ਆਰਤੀ ਕਿਉਂ?

ਕਥਾ ਭਾਈ ਰਾਤੀ ਰਬਾਬੀ,

ਮ:ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਕੁਝ ਰਾਗੀ ਤੇ ਰਬਾਬੀ

(ਰਾਤੀ ਤੇ ਨਾਨੂ ਤਕਣ)

... ੩੨੭

ਆਦਿ ਗ੍ਰੰਥ ਤੇ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ

... ੩੨੮

ਮ:ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਸਮੇਂ ਰਾਗੀ ਰਬਾਬੀ, (੧੯ + ੧੦),

ਵਖ ਵਖ ਸਾਜ਼ਾਂ ਦੇ ਨਾਮ, ਵਖ ਵਖ ਚੌਕੀਆਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ

... ੩੨੯

ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਵਿਖੇ - ਦੁਧ ਤੇ ਦੁਧ ਫੋਟੀਆਂ ਦਾ ਭੋਗ,

ਸੋਨੇ ਦੀਆਂ ਗਾਗਰਾਂ ਨਾਲ ਸੇਵਾ, ਸੁਰਸ ਤੇ ਸਾਂਦੇ ਨਾਲ ਕੀਰਤਨ

... ੩੩੦

ਬ੍ਰਹਮਚਰਿਤ ਤੇ ਕਚ ਦਾ ਪਰਖਾਣ,

ਤਿਆਗ ਕਿਸ ਚੰਜ ਦਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ

... ੩੩੧

ਬਾਬਾ ਨੌਧ ਸਿੰਘ ਜੀ (ਬਿਰਧ ਸਿੰਘ) ਬਾਢੀ ਦੁਤਾਰੇ

ਨਾਲ ਕੀਰਤਨ ਕਰਦੇ

ਭਾਈ ਨਾਲ ਚੰਦ ਸੰਤ ਰਾਗੀ (ਜੋ ਕਿ ਬਾਬਾ ਸ਼ਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ

ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਰਾਗ-ਵਿਦਿਆ ਦੇ ਗੁਰੂ ਸਨ)

... ੩੩੨

ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ = ਮਹਾਂ ਪ੍ਰਸਾਦ

... ੩੩੩

੩੫ ਪੰਤੀਵੀਂ ਅਧਿਆਇ

... ੩੩੩

ਸਾਖੀ ਮਾਈ ਖਤਹਾਨੀ ਜੋ ਵਿਧਵਾ ਹੋ ਕੇ ਸੁਧਾਸਰ ਆਈ

... ੩੩੩

ਸਾਖੀ ਕਬਿਤ

... ੩੩੪

ਸਾਖੀ ਏਕ ਸੰਤ ਕੀ

... ੩੩੭

ਨੌਰਖ ਬਾਣੀ

... ੩੩੮

੩੬ ਛਤੀਵੀਂ ਅਧਿਆਇ

੩੩੮

ਭਾਈ ਚੰਦਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮੋਨੀ ਨਿਰਮਲੇ

ਭਾਈ ਕਾਹਨ ਦਾਸ ਜੀ ਨਗਨ

ਭਾਈ ਪਿਆਰਾ ਸਿੰਘ ਰਾਗੀ,

ਭਾਈ ਜਵਾਹਰ ਸਿੰਘ ਨਗਨ ਨਿਰਮਲੇ

ਕਾਹਨ ਸਿੰਘ ਝਟਕਈ

... ੩੩੯

ਲਗ ਭਗ ਦੇ ਦਰਜਨ ਨਾਮ ਪੰਡਤਾਂ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਭਾਈਆਂ ਤੇ	
ਰਾਗੀਆਂ ਦੇ ਜੋ ਮ:ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਸਮੇਂ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਨਾਲ	
ਸਬੰਧਤ ਸਨ	... ੩੪੦
ਪੰਨਾ ੩੪੦ ਵਾਂਗ ਇਥੇ ਭੀ ਕਈ ਨਾਮ ਹਨ, ਮਹਾਰਾਜਾ	
ਪਟਿਆਲਾ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਦੀ ਰਾਣੀ ਦੇ ਸਿਖੋਪਾਓਂ ਕਿਵੇਂ ਪਾਇਆ	... ੩੪੧
ਮ: ਪਟਿਆਲਾ ਦੀ ਮੰਤਾਨ ਦੇ ਨਾਮ।	
ਮ: ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਨਿਵਾਜੇ ਹੋਏ ਸਰਦਾਰ ਕਈ ਗੁਰਸਿਖਾਂ	
ਦੇ ਨਾਮ, ਸਹਿਜਧਾਰੀ ਰਾਗੀ, ਰਾਗੀ, ਛਬੀਲੀਏ, ਵੀਰੋ ਮਾਈ	... ੩੪੨
੩੪੦ ਤੋਂ ਇਸ ਪੰਨੇ ਤਕ ਕਈ ਨਾਮ ਹਨ।	
ਕਥਾ ਭਾਈ ਸਵਾਏ ਸਿੰਘ ਛਬੀਲੀਏ	.. ੩੪੩
ਭਾਈ ਸਵਾਏ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕਿਥੇ ਕਿਥੇ ਛਬੀਲੀ ਲਾਈਆਂ	
ਭਾਈ ਬੁਧ ਸਿੰਘ ਦੀ ਵਾਹਤਾ	... ੩੪੪
੭੨ <u>ਸਿਤੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	... ੩੪੬
ਸਾਧੂ ਸੀਤ ਦਾਦੂ ਰਾਮ ਕੀ ਕਥਾ	... ੩੪੭
ਹਜਬ ਜੀ, ਸੁੰਦਰ ਦਾਸ ਜੀ, ਅਕਬਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦਾ	
ਹਵਾਲਾ, ਜੀਤ ਰਾਮ ਜੀ ਆਦਿ...	
ਦਸਮੇਸ਼ ਜੀ ਨੇ ਦਾਦੂ ਦੇ ਦੁਆਰੇ ਨੂੰ ਤੀਰ ਨਾਲ ਨਮਸਕਾਰ	
ਕੀਤੀ ਤੇ ਤਨਖਾਹ ਨਾਉਣ ਦੀ ਮਦਦਾਂ ਇਥੋਂ ਚਲੀ	... ੩੪੮
ਚਲੇਓਟ ਨਗਰ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ	
ਸ਼੍ਰੀ ਗੰਗਾ ਰਾਮ ਬੈਰਾਗੀ	... ੩੪੯
੭੮ <u>ਐਨਤੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	... ੩੪੨
ਸ਼੍ਰੀ ਅਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦਾ ਮਹਾਤਮ	... ੩੪੨
ਸੁਧਾਸਰ ਵਿਚ ਨਾਮ ਦਾ ਨਿਯੰਤਰਨ ਦਾ ਫਲ	
ਸਰੋਵਰ ਦੇ ਕੰਢੇ ਪੂਜਾ ਪਾਠ	... ੩੪੩
੭੯ <u>ਉਨਤਾਲੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	... ੩੪੪
ਦਰਸ਼ਨ ਭਗਤ ਜੀ ਦੇ ਵੇਰਗਮਈ ਸਲੋਕ	... ੩੪੪
ਬੈਰਾਗੀ ਤੇ ਉਦਾਸੀ ਸਾਧੂਆਂ ਦੇ ਨਾਮ	... ੩੪੭
ਕਥਾ ਰਘੂਨਾਥ ਦਾਸ ਕੀ	
ਕਥਾ ਮਾਧੋ ਦਾਸ ਉਦਾਸੀ	
ਗੁਰੂ ਕਾ ਭੋਗ - ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ	... ੩੪੮
੮੦ <u>ਹਾਲੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	... ੩੪੯
ਕਥਾ ਗੁਰਨਾਮਾਇਣ ਉਦਾਸੀ, ਲਖਨਊ ਦੇ ਨਵਾਬ ਨੇ	
ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲੰਗਰ ਲਈ ਜਾਗੀਰ ਲਾਈ	... ੩੬੦
ਮੀਰਤਨ ਦੀਆਂ ਚੌਕੀਆਂ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ	... ੩੬੨

	ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ	...	੩੬੬
131	<u>ਇਕੁਲੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੩੬੮
	ਹਜ਼ੂਰਤ ਮੀਆਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ	...	੩੬੯
132	<u>ਸਿਤਲੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੩੬੭
137	<u>ਤੋਤਲੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ (ੳ)</u>	...	੩੬੯
	ਪੂਰਨ ਸੰਤ ਦੇ ਲੱਛਣ	...	੩੬੯
	<u>ਤੋਤਲੀਆਂ ਅਧਿਆਇ (ਅ)</u>	...	੩੭੩
	ਸਾਖੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੀ	...	੩੭੩
	ਸਾਖੀ ਕਾਸ਼ੀਟ ਜਿਹਥਾ ਮੁਨੀਸਵਰ ਦੀ		
	ਸਾਖੀ ਅੰਬਰੀਕ ਰਾਜਾ ਦੀ	...	੩੭੪
	ਕਹੀਆਂ ਦੀ ਸਾਖੀ - ਬਾਬੇ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ		
	ਸਾਖੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸਾਹ ਸਾਹਿਬ	...	੩੭੬
	ਨੰਗਰੂ ਛੇਵਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਦੇ ਗੁਰਦੁਆਰੇ	...	੩੭੭
	ਸਾਖੀ ਹੁਈ ਚੰਦੂ ਨਾਲ ਹੋਦਰਾਬਾਦ (ਦੱਖਣ)	...	੩੭੮
133	<u>ਚੌਤਲੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>		੩੭੯
	ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਇਕ ਵਾਰਤਾ	...	੩੮੦
134	<u>ਪੰਜਤਲੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੩੮੭
	ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੰਤ੍ਰ ਗੁਪਤ ਕਿਉਂ ਹੈ	...	੩੮੭
135	<u>ਛਿਆਲੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੩੯੩
	ਸਾਖੀ ਭਾਈ ਬਾਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ	...	੩੯੩
	ਸਾਖੀ ਭਾਈ ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਹੋਤੀ ਮਰਦਾਨ		
	ਕਥਾ ਭਾਈ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਸੰਤ ਪਟਿਆਲੇ ਵਾਲੇ	...	੩੯੪
	ਕਥਾ ਭਾਈ ਸੰਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਅਨੰਦਪੁਰ ਵਾਲੇ	...	੩੯੬
136	<u>ਸੱਤਲੀਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੩੯੮
	ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਰਾਜ ਸਿੰਘ ਜੀ ਗਜ਼ਨੀ ਵਾਲੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਯੋਗ ਅਗਨੀ		
	ਦੁਆਰਾ ਆਪਣਾ ਸਰੀਰ ਭਸਮ ਕਰ ਦਿਤਾ	...	੩੯੯
	ਜਾਈ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਕਥਾ		
	ਸੁਖਨੀਏ ਸਾਹ ਦੀ ਕਥਾ	...	੩੯੯
	ਸਾਹਿਬ ਕਿਵੇਂ ਬਣਿਆ ਤੇ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਕੀਰਤਨ ਦੀ ਦਾਤ		
	ਕਿਵੇਂ ਮਿਲੀ	...	੪੦੦
	ਗਾਗ ਮਾਲਾ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ	...	੪੦੧

੧੮	<u>ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੮੦੪
	ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਦੀ ਅਕਬਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨਾਲ		
	ਖੁਲਾਕਾਤ (ਖੁਲਾਸ਼ਤ ਤਵਾਰੀਖ ਦਾ ਹਵਾਲਾ)	...	੮੦੫
	ਫੇਵੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀਆਂ ਸਾਖੀਆਂ ਸਮਾਪਤ	...	੮੧੩
੧੯	<u>ਉਜੜਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੮੧੭
	ਇਨਾਗੇ ਕੀਰਤਨ ਕੋਸ਼ਾ ਹੋਵੇ	...	
	ਕਾਸੀ ਰਾਮ ਦੀ ਵਾਰਤਾ		੮੨੩
	ਹਾਈ ਟਰਲ ਦਾਸ ਦਾ ਵਿਰਤਾਂਤ		
	ਮਾਈ ਭਾਗ ਭਰੀ ਦਾ ਵਿਰਤਾਂਤ	...	੮੨੭
੨੦	<u>ਮੀਜਾਹਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੮੨੮
	ਹਾਈ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵੈਰਾਗੀ ਦਾ ਨਮਾਣਾ	...	੮
੨੧	<u>ਇਕਵੀਜਵਾਂ ਅਧਿਆਇ</u>	...	੮੨੯
	ਸਾਖੀ ਭਾਈ ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਭਰੀ ਵਾਲੇ (ਜੋ ਕਿ ਬਾਬਾ		
	ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਬੀਦੀ ਦੇ ਮਿਖ ਸਨ)		
	ਬਾਬਾ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੇ ਸੰਤ ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੋਵੇਂ ਛੇ ਛੇ		
	ਮਹੀਨੇ ਜਾਗਦੇ ਰਹੇ	...	੮੩੨
	ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ		
	ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਤੇ ਇਕ ਸੰਨਿਆਸੀ ਦੀ ਗਲ ਧਾਤ	...	੮੩੮
	ਸਾਖੀ ਗਿਆਨ ਕੇ ਮਿਆਨ ਕੀ		
	ਬਾਬਾ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਬੋਲੀ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ	...	੮੨੯
	ਝੰਡਾ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ	...	੮੩੦
	ਭਾਈ ਘਨੀਆ ਰਾਮ ਜੀ, ਭਾਈ ਸੇਵਾ ਰਾਮ ਜੀ ਭਾਈ		
	ਅਡਨ ਰਾਮ ਜੀ, ਭਾਈ ਪਨਾ ਰਾਮ ਜੀ, ਭਾਈ ਸਹਾਈ		
	ਸਿੰਘ ਜੀ, ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ	...	੮੩੧
	ਗ੍ਰੰਥ ਦਾ ਨਾਮ ਤੇ ਗ੍ਰੰਥ ਵਿਚ ਕੀ ਕੀ ਹੈ -	...	੮੩੩
	ਗ੍ਰੰਥ ਦੇ ਪੜਨ, ਸੁਣਨ ਦਾ ਫਲ		
	ਗ੍ਰੰਥ ਲਿਖਣ ਦਾ ਸੰਮਤ	...	੮੩੩
	<u>ਅੰਤਰ</u>	...	
	ਸਾਖੀ ਭਾਈ ਅਡਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਧਰਮਸ਼ਾਲਾ		
	ਵਾਸਤੇ ਦਸ ਹਰਟਾਂ ਦੀ ਮਾਫੀ ਦਾ ਪੱਟਾ		
	ਨੀਰ ਦੀ ਖਾਤਰ	...	੮੩੪
	ਗ੍ਰੰਥ ਸਮਾਪਤ	...	੮੩੬

ਤਸਵੀਰਾਂ ਦਾ ਵੇਰਵਾ
*****

੧. ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ
" ਸੁਣੀ ਪੁਕਾਰ ਦਾਤਾਰ ਪ੍ਰਭ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜਗ ਮਾਹਿ ਪਠਾਇਆ "
੨. ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ
ਰਾਮਦਾਸ ਸਰੋਵਰ ਨੀਕਾ
ਜੋ ਨਾਵੇ ਸੋ ਕੁਲ ਤਰਾਵੇ ਉਧਾਰ ਹੋਏ ਹੈ ਜੀਆ ਕਾ।
੩. ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਸ਼ਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਹਥ ਲਿਖਤ ਪੋਥੀ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ
" ਪੋਥੀ ਪਰਮੇਸਵਰ ਕਾ ਥਾਨ "
੪. ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਸ਼ਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਗ੍ਰੰਥ ਦੀ ਰਚਨਾ ਕੀਤੀ
੫. ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਸ਼ਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ
ਬਿਧ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ
੬. ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਸ਼ਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਆਸੀਸ ਦੇ ਕੇ
ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਦਾਤ ਬਖਸ਼ੀ।
੭. ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਝੰਡਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜੋ ਬਾਬਾ ਸ਼ਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਗਰੋਂ ਗਈ ਉਪਰ ਸੈਠੇ
੮. ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ
ਆਪ ਨੇ ਦਸਮੇਸ਼ ਪਿਤਾ ਜੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਨੇਕਾਂ ਸਿਖਾਂ
ਨੂੰ ਅਮਿਤ ਫਕਾਇਆ ਤੇ ਨਾਮ ਜਪਾਇਆ।
੯. ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਜੀ
੧੦. ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਮਾਧੂ ਸਿੰਘ ਜੀ
੧੧. ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਬਾਬਾ ਗੋਬਿੰਦ ਸ਼ਾਹ ਸਿੰਘ ਜੀ
੧੨. ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਬਾਹਿਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵਸੀ ਕੰਦਰਾ (ਜਖਰ, ਸਿੰਧ)

***

ੴ ਸਤਿ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਕੀ ਜੈ

ਪਰਮਧਾਮ ਸਤੁ ਖੰਡੁ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਜੈ

ਨਮਾ ਕਮਲ ਨੈਨਾ ਭਰਮਾਇ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਚਰਨ ਕਮਲੇ ਭਯੋ ਨਮ :

ਅਬ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਪਰੋਮ ਪ੍ਰਕਾਸ ਗਿਰੀਥੇ

ਪੂਰਬਾਰਧੇ ਨਿਖਯਤੇ

੧੯ : ਸਤਿ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਸਿਰੀ ਰਾਗ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰ ੭

ਤੇਰੇ ਭਰੋਸੇ ਪਿਆਰੇ ਮੇਂ ਨਾਡ ਲਡਾਇਆ।

ਭੁਲਹਿ : ਰੁਕਹਿ ਬਾਰਕ ਤੂੰ ਹਰਿ ਪਿਤਾ ਮਾਇਆ।

ਸੁਰੇਣਾ ਕਹਾਵਨੁ ਕਹਾਵਨੁ। ਤੇਰਾ ਸਿਖਮੁ ਭਾਵਨੁ।

ਹਉ ਮਾਣ ਤਾਣ ਕਹਉ ਤੇਰਾ ਹਉ ਜਾਨਉ ਆਪਾ।

ਸਤਿ ਹੀ ਮਧਿ ਸਾਹਿ ਤੇ ਬਾਹਰਿ ਏਮੁਹਤਾਜ ਬਾਪਾ।

ਪਿਤਾ ਹਉ ਜਾਨਉ ਨਾਹੀ ਤੇਰੀ ਕਵਨ ਜੁਗਤਾ।

ਬਿਧਨ ਖੁਕਤੁ ਸਤੰਹੁ ਮੇਰੀ ਰਾਖੇ ਮਮੁ ਤਾ।

ਭਏ ਕਿਰਪਾਲ ਠਾਕੁਰ ਰਹਿਓ ਆਵਣੁ ਜਾਣਾ।

ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਨਾਨਕ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਛਾਣਾ।

੧੬ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ । ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ ।

ਮੂੜ ਸ੍ਰੀ ਵਿਨਾਇਕ ਜੀ ਅਰ ਸ੍ਰੀ ਰਾਤੀ ਜੀ ਕੇ ਰਵਨ ਕਮਲੇ ਭਯੋ ਨਮ: ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਤਰਨ ਕਮਲੇ: ਭਯੋ ਨਮ: ਜੈ ਜੈ ਜੈ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ। ਅਬ ਭਗਤ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ ਗ੍ਰਿਥ ਨਿਖਯਤੇ।

ਮੰਗਲਾ ਚਰਣ। ਵਸਤੂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਤੇ ਨਿਮਸਕਾਹਾਤਮਕ ਪੁਨਾ ਅਸੀਰਵਾਦਾਤਮਕ ਵਰਨਤੇ। ਟੀਕਾ। ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਜੋ ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ ਹੈ ਸਦਾ ਸੁਖ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰਦਾਨੰਦ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਅਖੰਡਤਰ ਅਤਮਾ। ਪ੍ਰਤਕ ਜੋਤੀ ਤਿਕਾਨਾ ਬਾਧ ਇਕ ਹਾਲਾਦਿ ਪਛੇਦ ਤੇ ਰਹਤ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੋਈ ਭਗਤਿ ਬਾਤਸੰਨਤਾ ਲੀਏ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਰੂਪ ਭਯੋ। ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨਾਰਾਇਣ ਮੂਰਤੀ ਕੋ ਮੇਰੀ ਨਮਸਕਾਰ ਹੋਵੇ। ਜੋਈ ਸਰੂਪ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਹੈ। ਤਿਨ ਕੇ ਰਰਨਾਰਇੰਦ ਕੋ ਮੇਰੀ ਬੰਦਨਾ ਹੋ ਬਾਰੰਬਾਰ। ਜੋ ਸਾਂਤੀ ਅਹ ਖਿਮਾ ਕੀ ਮੂਰਤੀ ਹੈ। ਜੋ ਖਿਮਾ ਸ੍ਰੀ ਵਿਸਨ ਦੇਵ ਜੀ ਮੇਂ ਹੈ। ਜੋਈ ਧੀਰਜ ਹਰਮ ਧਰਾ ਸਮ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਧਾਰਿਆ ਹੈ। ਇਸੀ ਤੇ ਅਧਿਆਤਮ ਰਮਾਇਣ ਮੇਂ ਕਹਾ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਪ੍ਰਤੀ ਦੇਵਤਾ ਨੇ। ਹੇ ਭਗਵਨ ਖਿਮਾ ਗੁਣ ਤੇ ਜਗ ਸਾਧਨ ਗਾਇਆ। ਪੁਨਾ ਤੇਸੇ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਗੁਰ ਜੋ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦਾਸ ਜੀ ਅਮਰ ਮੂਰਤੀ ਕਿਆ ਅਬਨਾਸੀ ਹੈ। ਤਿਨ ਕੇ ਤਰਨ ਕਮਲ ਕੋ ਮੇਰੀ ਬਾਰੰਬਾਰ ਬੰਦਨਾ ਹੋਵੇ। ਪੁਨਾ ਰਤਰ ਵਿਸ਼ਹੂ ਮੂਰਤੀ ਭਗਵਾਨ ਲਖਮੀ ਕੇ ਪਤੀ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਰਮਣ ਰੂਪ ਤਿਨ ਕੇ ਰਰਨ ਕਮਲ ਭਯੋ ਨਮ: ਜੈ ਹੋਵੇ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੀ ਜਿਨ ਨੇ ਦੋ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਸੇਤ ਬਾਧੀ ਹੈ। ਜੀਵੋ ਕੇ ਸੰਸ੍ਰੁਤ ਤਰਣ ਲੀਏ। ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਕੀ ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰਿਥ ਸਾਹਿਬਕੀ। ਪੁਨਾ ਮਹਾਬੀਰਣ ਰਣਧੀਰ ਖਲ ਖੰਡਨ ਮਹੀ ਮੰਡਨ ਸੁਖ ਕਦਨ ਅਰਿ ਦਰਨ ਭਗਤ ਭੈ ਹਰਨ। ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਗੋਇੰਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸੋਢ ਬੰਸ ਕੇ ਭੂਖਨ ਭਗਵਾਨ ਮੂਰਤੀ। ਪੁਨਾ ਕੋਸੇ ਹੈ ਜੋ ਸੋਢ ਬੰਸ ਬਨਜ ਬਨ ਕੇ ਭਾਨ ਰੂਪ ਕਰਿ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਨ ਵਾਰੇ ਤਿਨ ਕਉ ਭੰਡਵਤ ਬੰਦਨਾ ਹੋਇ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਕਰਤਾ ਹਰੀ ਰਾਇ ਜੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਮੂਰਤੀ ਹੈ। ਅਰਦਾਸਾਂ ਕੇ ਭਾਵ ਕਉ ਜੋ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਣ ਵਾਰੇ ਹੈ। ਜੋ ਤਿਨ ਕੇ ਪਾਦ ਪਦਮ ਪਰ ਲਿਲਾਰ ਕੇ ਧਾਰ ਕਰਿ ਬਾਰੰਬਾਰ ਬੰਦੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਤਿਨ ਕੇ ਜੋ ਪੁਤ੍ਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸਰੂਪ ਜੋ ਜਗਾਂ ਨੂੰ ਤੇਤਨ ਰੂਪ ਕਰਨ ਵਾਰੇ ਹੈ। ਤਿਨਾਂ ਕੇ ਪਾਦ ਪਦਮਨ ਪਰ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਣਾਮ ਹੋਇ ਪੁਨਾ ਪੁਨਾ। ਪੁਨਾ ਧਰਮ ਧੁਜਾ ਦੇ ਧਾਰਨ ਵਾਰੇ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਹੈ ਗਿਆਨ ਵੇਹਾਗ ਰੂਪ ਤੇਗ ਧਾਰ ਕਰਿ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮੋਹ ਹੀਕਾਰ ਆਦਿਕਾਂ ਕੋ ਜਿਨਾਂ ਨੇ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਤਾਉ ਕਰ ਦਿਆ ਹੈ ਅਹ ਬ੍ਰਹਿਮਾ ਨੰਦ ਮੇਂ ਐਸੇ ਨਿਮਗਨ ਭਏ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਰਿਖਤ ਦੇਵ ਜੀ ਤਏ ਹੈ। ਐਸੇ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਕੇ ਤਰਨ ਕਮਲਨ ਕੀ ਜੋ ਹਜ ਹੈ। ਜੋ ਤਿਸ ਕਰਿ ਮੇਂ ਸਨਾਨ ਕਰਿਓ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਕਾਗੀਧਰ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਇੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਸੋਢ ਬੰਸ ਕੇ ਸਿਰਤਾਜ ਮਹਾਰਾਜ। ਪੁਨਾ ਤੁਰਕ ਰੂਪ ਤਮ ਤੋਮ ਕੋ ਤਮਾਜੀ ਰੂਪ ਹੈ ਕਰਿ ਅਭਾਵ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਅਹ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਰੂਪ ਪੰਕਜ ਜਿਨ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰਿ ਖਿੜ ਆਵਤੇ ਭਏ।

ਐਸੇ ਸਤਿ ਗੁਰ ਕੀ ਸਦਾ ਜੈ ਸਦਾ ਜੈ ਸਦਾ ਜੈ ਹੋਵੇ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ
 ਜਦਨ ਕਮਨਾ ਕੇ ਮੇਰੀ ਨਿਮਸਕਾਰ ਹੋਵੇ। ਜੋ ਸਾਧ ਸਕਤਿ ਰੂਪ ਅਰ ਕਨਾਨਿਧ ਨੀਤਨ ਸੁਮਦਾਈ।
 । ਸ੍ਰੀ ਚੰਦ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਲਖਮੀ ਦਾਸ ਜੀ। ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਬਾਲਾਜੀ। ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਜੀ।
 ਸ੍ਰੀ ਬ੍ਰਿਧ ਜੀ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ। ਭਾਈ ਨੰਦਲਾਲ ਜੀ। ਦਸੇ ਗੁਰੇ ਹਜ਼ੂਰ ਜੋ ਗੁਰਾਂ ਕੇ
 ਦਾਸ ਭਗਿਤਿ ਭਏ ਹੈ। ਸਭ ਕੇ ਮੇਰੀ ਬੰਦਨਾ ਹੋਵੇ। ਸੀਸ ਪਰ ਧਾਰ ਕੇ । ੨ ।
 ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਜੈ ਹੋਵੇ ਜੋ ਤੀਰਥ ਰਾਜ ਮਹਾਰਾਜ ਰੂਪ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਪਰਮ ਧਾਮ ਸਚੁ ਖੰਡ
 ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਹੈ ਤਿਨ ਕਉ ਮੇਰੀ ਨਿਮਸਕਾਰ ਹੋਵੇ। ਪੁਨਾ ਡੰਡਵਤ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਕਰ ਜਿਸ
 ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਅੰਤਰ ਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤ੍ਰਿਪਤ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਹੈ। ਮਹਾ ਵਿਸ਼ਨੁ ਰੂਪ
 ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਸਰਬ ਕੇ ਮੇਰੀ ਬੰਦਨਾ ਹੋਇ ਬਾਰੰਬਾਰ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਗਿਆਨ ਸਰੂਪ
 ਦਰਸਨੀ ਦਰੁ ਆਯੋ। ਐਸੀ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਤਖਤ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ ਕੇ ਆਗੇ ਮੇਰੀ ਬੰਦਨਾ ਹੋਵੇ। ਪੀਰ
 ਐ ਪੈਗੰਬਰੋ ਕੀ ਔਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹੋ ਕੀ ਜੈ ਵਿਭੂਤੀ ਜੀ। ਜਿਸ ਸ੍ਰੀ ਤਖਤ ਨੀਚੇ ਦਬਾਇ ਕਰਿ
 ਉਪਰਿ ਏਤੇ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਜੋਇਦ ਜਦ ਦੇ ਖੜਗ ਧਾਰ ਕਰਿ ਭਾਨ ਨੰਦ ਨਾਦਿ ਜਿਨ
 ਨੇ ਦੇਖ ਕਰਿ ਬਿਸਮਾਦ ਹੂਏ ਹੈ। ਐਸੇ ਸ੍ਰੀ ਤਖਤ ਜੋ ਮੇਰੀ ਕਰਿ ਜੋਰ ਕੇ ਡੰਡਵਤ ਪ੍ਰਣਾਮ ਹੋਇ।
 ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਡੰਡੇ ਸਾਹਿਬ ਜੁਗਲ ਕੀ ਜੈ ਹੋਵੇ ਸੋ ਕੀਜੇ ਹੈ। ਜੋ ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਕੇ ਪਰਮਧਾਮ ਜੋ ਧਾਮ
 ਪ੍ਰਕਾਸ ਬੈਠਨ ਹੈ ਤਿਸ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਉ ਹੁਰਾਂ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਆਗੇ ਮਹਾਂ ਬੀਰ ਰੂਪ ਖੜੇ ਹੈ।
 ਅਬ ਵਾ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਜੋ ਹੈ ਜਸ ਤਿਸ ਸੁਜਸ ਨੇ ਇਹੁ ਜੁਗਮ ਰੂਪ ਧਾਰੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੇਰੀ
 ਨਿਮਸਕਾਰ ਹੋਵੇ। ਪੁਨਾ ਨਿਮਸਕਾਰ ਹੋਵੇ। ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਅਟਲ ਰਾਇ ਜੋ ਅਚੁਤ ਸਰੂਪ ਹੈ।
 ਸਰਬ ਮਨ ਕਾਮਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਣ ਕਉ ਜੋ ਸੁਰਤਰੂ ਤੇ ਅਧਕ ਹੈ। ਤਿਨ ਕਉ ਜੀ ਮੇਰੀ ਬੰਦਨਾ ਹੋਵੇ।
 ਭਾਈ ਸਾਲੋ ਜੀ ਜੋ ਸਚੀ ਦਾਹੜੀ ਹੈ ਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਪਰਮ ਸੇਵਕ। ਤਿਨ ਕੇ ਭੀ ਮੇਰੀ ਨਿਮਸਕਾਰ
 ਹੋਇ। ਪੁਨਾ ਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਜੋ ਪੀਰ ਤੀਰਥ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਸਰ ਸ੍ਰੀ ਬਥੇਕ ਸਰ ਸ੍ਰੀ ਕਮਲਸਰ ਸ੍ਰੀ
 ਸੰਤੋਖਸਰ ਤੀਰ । ਰਾਜ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਸਰਬ ਕਉ ਮੇਰੀ ਅਤ ਬੰਦਨਾ ਹੋਇ। ਸ੍ਰੀ ਤਰਨ ਤਾਰਨ ਤੇ
 ਸ੍ਰੀ ਖਡੂਰ ਸਾਹਿਬ ਸ੍ਰੀ ਬਾਵਲੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਕੀਰਤਪੁਰ ਜੀ ਪਾਤਾਲ ਪੁਰੀ ਸਹਤ ਜੀ ਹਜ਼ੂਰ
 ਅਬਜਲ ਨਗਰ ਤੇ ਆਦਿ ਲੈ ਕਰਿ ਸਰਬ ਕਉ ਅਤ ਬੰਦਨਾ ਹੋਇ। ੩ । ਸ੍ਰੀ ਗਣੇਸ਼ ਜੀ ਜੋ ਏਕ
 ਰਦਨ ਸੁਖ ਸਦਮ ਹੈ ਸਰਬ ਗੁਣ ਰੂਪ ਗਣੇ ਕੇ ਕਹਨ ਵਾਰੇ ਸਾਰਥ ਵਿਘਨ ਹਰਨ ਹਾਰੇ ਤਾਈ ਮੇਰੀ
 ਅਭਾਇਦਨਾ ਹੋਇ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਰਤੀਨੀ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਸਾਰਦ ਹੈ ਦਾਸਾਂ ਕੇ ਸਾਰਦਾ ਗਿਆਨ ਪੁਨਾ
 ਸਰਬ ਜਨਾ ਕੇ ਅਰਥਾ ਕੇ ਭੀ ਸਾਰਦ ਹੈ ਕਿਆ ਕਰਣ ਵਾਰੀ ਹੈ ਸਿਧ। ਅਰ ਸਿਧੀ ਆਇਕੋ
 ਕਰ ਹੀ ਸਿਧ ਕਰਣ ਵਾਰੀ ਹੈ। ਤਿਸ ਜਗਤ ਮਾਇ ਕੇ ਮੇਰੀ ਗਾਰ ਹਾਰ ਬੰਦਨਾ ਹੋਵੇ। ਸ੍ਰੀ
 ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਦਤਰ ਖੇਤੋ ਸਹਿਤ ਸ੍ਰੀ ਇਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਲਖਮੀ ਸਹਤ ਸ੍ਰੀ ਸਿਵ ਜੀ ਭਵਾਨੀ ਜੀ ਜੋ

ਸ੍ਰੀ ਹਿਨਾਇਕ ਕੀ ਮਾਤਾ ਸਹਤ ਸਭ ਕੇ ਅਭਾਇਨਾ ਹੋਵੇ। ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਸੂਰ ਸਸੀ ਰਿਖੀ ਖੁਨੀ
 ਸਿੰਧ ਸਾਧਿਕ ਵੇਰਾਟ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਕਿਆ ਭਗਵਤ ਸਰੂਪ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਦੀਆਂ ਬਨ ਪਰਬਤ ਆਦੀ ਜੋ
 ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਰੂਪ ਨਾਰਾਇਣ ਹੈ ਤਿਸ ਸਭ ਕੇ ਮੇਰੀ ਈਦਨਾ ਹੋਵੇ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਤਿ ਪ੍ਰਹਿਤਾਦ ਜੀ।
 ਸ੍ਰੀ ਭਗਤਿ ਧਰ੍ਮ ਜੀ। ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ। ਪੁਨਾ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ। ਰਵਦਾਸ ਜੀ ਰਾਮਾਨੰਦ ਜੀ।
 ਪਰਮਾਨੰਦ ਜੀ। ਸੂਰਦਾਸ ਜੀ। ਸ੍ਰੀ ਜੈ ਦੇਵ ਤੇ ਸੋਰਜੁਜ ਜੀ। ਸ੍ਰੀ ਸੁ ਧੀਨਾ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ
 ਤੰਦ੍ਰਾਸ ਜੀ। ਸ੍ਰੀ ਮੀਰਾਬਾਈ ਜੀ। ਸ੍ਰੀ ਹਨੁਮਾਨ ਜੀ। ਆਦਿ ਜੀ। ਸ੍ਰੀ ਭਰਥ ਜੀ।
 ਸ੍ਰੀ ਸਤ੍ਰਹਨ ਜੀ। ਸ੍ਰੀ ਨਖਮਣ ਜੀ ਜੈ ਹੋਵੇ। ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦ੍ਰ ਭਗਵਾਨ ਕੀ ਸੀਤਾ ਸਹਤ। ਸ੍ਰੀ
 ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਰਾਧਾ ਕੁੰਮਨੀ ਸਹਤ। ਪੰਜੇ ਪਾਛਵੇ ਸਹਤੇ। 'ਨਿੰਦਾ ਅਕਰੂਰ ਜੀ।
 ਸਭ ਕੇ ਮੇਰੀ ਆਤ ਈਦਨਾ ਹੋਇ ਪੁਨਾ ਪੁਨਾ। ਸ੍ਰੀ ਮਤ ਸਰੂਪ ਨਾਰਾਇਣ। ੧। ਪੁਨਾ ਬਰਾਹ
 ਰੂਪ ਹਰੀ ੨ ਕਮਠ ਰੂਪ ਹਰੀ ੩ ਨਰ ਸਿੰਘ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ੪ ਬਾਵਨ ਜੀ ੫ ਪੁਨਾ ਪਰਸਦਾਸ
 ਜੀ ੬ ਬੋਧ ੭ ਸ੍ਰੀ ਬਿਆਸ ਜੀ ੮ ਪ੍ਰਿਥੂ ਰਾਜਾ ਜੀ ੯ ਹਰੀ ਅਵਤਾਰ ਜੀ ੧੦ ਹੰਸ, ਅਵਤਾਰ ਜੀ
 ੧੧ ਯਗ ਅਵਤਾਰ ਜੀ ੧੨ ਰਿਖਕ ਦੇਵ ਜੀ ੧੩ ਹੈ-ਗ੍ਰੀਵ ਜੀ ੧੪ 'ਧਿਵਰ', ਦੇਨ ਜੀ ੧੫ ਮਨੀਤਰ ਜੀ
 ੧੬ ਧਨੀਤਵਰ ਜੀ ੧੭ ਸ੍ਰੀ ਬਦ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ੧੮ ਦੌਤਾ ਤ੍ਰੇ ਜੀ ੧੯ ਸ੍ਰੀ ਕਪਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ੨੦
 ਸ੍ਰੀ ਸਨਕਾਦਕ ਜੀ ੨੧ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦ੍ਰ ਜੀ ੨੨ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ੨੩ ਸ੍ਰੀ ਨਿਹਕਲੰਕ ਜੀ ੨੪ ਸ੍ਰੀ ਸੁਖਦੇਵ
 ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਦ ਜੀ। ਸ੍ਰੀ ਜੈ ਵਿਜੈ ਰੰਡ ਪ੍ਰੀਤ ਕੁਮਦ ਤੇ ਕੁਮਦਾਖਨੀ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਕੇ ਨਿਕਟਵਰਤੀ
 ਸ੍ਰੀ ਸੇਸ ਜੀ ਤੇ ਆਦਿ ਨੈਂ ਕਰਿ ਸਭ ਕੇ ਮੇਰੀ ਨਿਮਾਤਰ ਹੋਇ। ਭਾਈ ਕਨਈਆ ਰਾਮ ਜੀ।
 ਭਾਈ ਸੇਵਾ ਰਾਮ ਜੀ। ਭਾਈ ਅਭਣ ਰਾਮ ਜੀ। ਭਾਈ ਭਲਾ ਰਾਮ ਜੀ। ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ।
 ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਸੋ ਹਰਿ ਜਨ ਕੈਸੇ ਭਏ ਦੀਨ ਦਰਦ ਨਿਵਾਰਕ ਹਨ ਜਨ ਤਾਰਕ।
 ਏਧ ਭਗਤੀ ਵੇਰਾਟ ਕੇ ਪੁੰਜ। ਨਾਮ ਦੇ ਸਰੂਪ ਕਿਆ ਤਤਪਰ ਤਿਨਾ ਕੇ ਜਤਨਾ ਕਮਲਾਂ ਕਉ ਮੇਰੀ
 ਨਮਸਕਾਰ ਹੋਵੇ ਪੁਨਾ ਅਭ ਈਦਨਾ ਹੋਇ। ਸਿਧੇ ਵਾਰ। ਹੇ ਗੁਰੇ ਜਿਨਕੇ ਤੁਮ ਐਸੇ ਗੁਨ ਬਰਨਤ
 ਕਰਤੇ ਹੋ ਤਿਨਾ ਕੇ ਗੁਨੇ ਕੀ ਕਥਾ ਖੁਝੇ ਸੁਨਾਈਏ ਜੀ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਨਾਮ ਅਰਥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ।
 ਗੁਰਵਾਚ। ਸੁਨ ਸਿਖ ਸੌਮ ਮਤ ਵਾਲੇ ਤਿਨ ਕੀ ਸਾਖੀ। ਉਹ ਤੋ ਐਸੇ ਬੈ। ਜੇਜੇ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ। "ਸੰਤ ਸਜਨ ਮਨ ਮਿਤ ਜੇ ਲਾਇਨ ਪ੍ਰਭ ਸਿਉ ਜੀਤੀ ਜੀਤੀ"।
 । ਪੁਨਾ। "ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੇਉ ਮੈ ਨਾਹੀ ਜਨ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਆਏ। ਜੀਅ ਦਾਨ ਦੇ ਭਗਤੀ
 ਲਾਇਨ ਹਰਿ ਸਿਉ ਨੈਣ ਮਿਲਾਏ"। ਜੇ ਐਸੇ ਥੇ। ਜੇ ਦੋਨੋ ਕੁਲੇ ਕਹਿ ਗੁਰੂ ਭਗਵਾਨ ਕੇ ਨਿਕਟਿ
 ਵਾਸੀ ਭਏ ਸੇਵਕ। ਸੰਤ ਕੁਲ ਕਹਿ ਤਉ ਭਾਈ ਕਨਈਆ ਰਾਮ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ
 ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਾਹਿਬ, ਤਿਨ ਕੇ ਸਿਖ ਸੁਨ ਸੰਤਾਨ ਰੂਪ ਭਏ ਹੋ। ਜੇ
 ਇਹ ਬਾਰਤਾ ਤੇ ਪ੍ਰਤਖ ਹੈ ਪੁਨਾ। ਪਿਤਾ ਕੁਲ ਤਰਤੋ ਤੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ
 ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਸਿਖ ਅਰ ਨਿਕਟ ਵਰਤੀ ਅੰਤਰ ਧਾਰਰ ਸੇ ਹਰੇ ਹੈ। ਅਥ ਸੋ ਪ੍ਰਿਥਮ ਵਾਰਤਾ ਕਹਤਾ ਹੈ।

ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬਲ ਪਾਇ ਕਰਿ। ਸ੍ਰੀ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਫਤੇ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ
 ਸ੍ਰੀ ਜੋਤਾਵਤ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ। ਸ੍ਰੀ ਜੁਝਾਰ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ। ਪੁਨਾ ਪੰਜ ਪਿਆਰੇ ਕੇ ਨਾਮ
 ਤੇ ਚਾਲੀਸ ਮੁਕਤੀ ਇਨ੍ਹੇ ਚਾਰਨ ਕਮਲ ਮਨਾਇ ਕਰਿ ਪੂਜ ਕਰਿ। ਪੁਨਾ ਇਨ ਸੰਤ ਜਨਾ
 ਕੇ ਚਾਰਨ ਕਮਲ ਮਨਾਇ ਕਰਿ ਪੂਜ ਕਰ। [ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵੇਰਾਗੀ। ਭਾਈ
 ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਪ੍ਰੇਮ ਨੇਮ ਅਰ ਸਿਮਰਨ ਭਰਤਿ ਮੂਰਤੀ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸੋਭਾ ਰਾਮ ਜੀ
 ਸਰਬ ਜਗ ਤੇ ਸਭਾ ਕੀ ਮੂਰਤੀ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਨਾਲ ਚੰਦ ਜੀ ਗੁਨ ਨਿਧਰਾਜੀ ਤੇ ਸੰਤਿ ਸਰੂਪ। ਸ੍ਰੀ
 ਭਾਈ ਨਾਰਾਇਣ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਸਨਮੁਖ ਦਰਬਾਰੀ। ਐਰ ਸਭੀ ਸੰਤ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ
 ਯਾਨੀ ਸ੍ਰੀ ਸੁਖਰਾਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਸਰੂਪ ਹੈ। ਨਵ ਬੰਡ ਸਾਖਰ
 ਦੀਪ ਚਤੁਰ ਦਸ ਭਵਨੇ ਮੇਰੇ ਜੋ ਜੋ ਹੋਈ ਜੋ ਹੋਏ ਹੈ ਜੋ ਜੋ ਅਥ ਹੈ ਸੰਤਿ ਭਗਤਿ। ਸਭਿ ਧਾਨ
 ਕਰਿ ਨਾਮੋ। "ਨਉ ਨਿਧ ਪਾਵਹਿ ਅਤੁਲ ਹੁਖੇ"। ਇਹ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਹੈ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਸਰਬ ਸੰਤਨ ਕੀ ਪਸਾਇ ਕਉ ਪਾਇ ਕਾ ਅਪਨੇ ਗੁਰੋ ਕੀ ਕਥਾ ਐਰ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਭੀ
 ਸਾਖ ਕਉ ਕਹਿਤਾ ਹੈ। ਕਾਵ ਇਹੁ ਜੋ ਗੁਰੋ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇ ਬਲ ਕਉ ਪਾਇ ਕਰ
 ਕਹਿਤਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਬਲ ਕੋਊ ਨਹੀ। ਐਸੇ ਹਰਿ ਗੁਰੂ ਸੰਤ ਸਜਨੇ ਕੇ ਚਰਨ ਮਨਾਇ
 ਕਰਿ ਭਗਤ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ। 8 । ਇਤ ਸ੍ਰੀ
 ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ ਗ੍ਰੰਥੇ ਪੂਰਬਾਦਧੇ ਮੰਗਲ ਮੂਰਤੀ ਹਰਿ ਗੁਰ ਸੰਤ ਨਿਮਸਕਾਰਾਦ੍ਰਮਕ ਮੰਗਲਚਰ
 ਵਰਨੰਨ ਪ੍ਰਥਮੇ ਧਯਾਯ। (੧) । ਆ ਗ੍ਰੰਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਕਥਨੀ। ਜਿਨ
 ਪੁਰਸ਼ੋ ਕੀ ਸੰਤੋ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੇਤ ਹੈ। ਤਥਾ ਗੁਰੋ ਮੇਰੇ ਤੇਰੇ ਹਰੀ ਮੇਰੇ ਹਰੀ ਕੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਮੈ। ਤੇ
 ਉਤਮ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੈ। ਇਸ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਉ ਪਾਇ ਕਰਿ ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਰੂਪ
 ਪਦਾਰਥ ਕਉ ਪਾਇ ਲਈਤਾ ਹੈ। [ਹੇ ਸੰਤ ਸਜਨੇ ਬੁਧਵਾਨੇ ਗੁਰਮੁਖੇ ਇਸ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ
 ਕਾ ਚਿੰਸਕਾਰੁ ਨਹੀ ਕਰਨਾ। ਮੇਰੀ ਮੂਢਤਾ ਜਾਨ ਕਰਿ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਤੁਮਹਾਰੇ ਹੀ ਗੁਨੇ ਕਾ
 ਵਰਨਨ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਜੋ ਉਸਤਤ ਕਰਨ ਵਾਰੇ ਹੋਤੇ ਰਹੈ ਭਾਟ ਨਲਾਵਤ ਢਾਢੀ ਆਦਿ। ਤਿਨ ਤੇ
 ਗੁਨ ਕਾ ਵਰਨਨ ਹੁਨ ਕਰਿ ਜੋ ਉਤਮ ਪੁਰਸ਼ ਹੈ ਜੋ ਤਿਨ ਕੇ ਬਖਸ਼ਿਸ ਬਖਸਤੇ ਹੈ। ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ
 ਸਿਕੰਦਰ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹਿ ਕਾ। ਸਭ ਖਿਛਨ ਮੇਰੇ ਮੁਗਦਰ ਸਨ। ਹਰੇ ਹਰੇ ਹਰੇ ਪਰ੍ਥੁਆ ਨਾਲ
 ਨਾਲ ਤਨ। ਅਕਾਸ ਮੇਰੇ ਚੋਟੀ ਪਤਾਲ ਮੇਰੇ ਜੜ। ਸਾਹਸਿਕੰਦਰ ਨਰਪਤ ਨਰ। ਅਥਵਾ ਸਾਹੁ
 ਸਿਕੰਦਰ ਸੀਦੀ ਖਰ। ਐਸੇ ਅਯੋਧ ਅਖਰ ਚਾਰੇ ਜੁਨਾਹੇ ਤੇ ਹੁਨ ਗੁਨ ਕੇਸਭਾ ਮੇਰੇ ਹਨ ਕਰਿ ਉਨ
 ਕੇ ਬਹੁਤਾ ਧੰਨ ਦੇਤੇ ਭਏ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੇਰੇ ਤੁਮਾਰੇ ਸੇ ਇਹੀ ਬਖਸੀਸ ਰਾਹੁਤਾ ਹਾਂ। ਜੋ
 ਕਪਟ ਹੇ ਹਰਿ ਸੰਤੋ ਮੇਰੇ ਭੇਦ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ। ਜੋ ਮੇਰੇ ਸਿਦੇ ਸੇ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤੇ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
 ਕੇ ਚਰਨੇ ਮੇਰੇ ਦ੍ਰਿੜ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੋਵੇ। ਪੁਨਾ। ਸੇ ਗੁਰਮੁਖ ਹੁਨ ਗੁਰੀ ਹੈ ਭ੍ਰਮਰੇਵਤ।

ਜੇਸੇ ਵੂਨੋ ਕੀ ਥੀਏ ਨੇ ਕਹਿ ਜੇ ਪ੍ਰਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਖਟ ਪਦ ਤਥਾ ਹੀ ਸੇ ਸਮਝਨੇ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਸ੍ਰੀ
ਪ੍ਰਮੋਸਵਰ ਕੇ ਪਿਆਰੇ। ਪੁਨਾ ਜੇ ਵਿਦਿਆਵਤ ਹੈ ਵਾ ਧਨਵਤ ਹੈ ਅਥਵਾ ਪੰਥਵਤ ਹੈ ਕਿਆ ਇਨ
ਕੇ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੈ ਸੇ ਤਿਨ ਕੀ ਯਾਤ ਪ੍ਰਗਟਿ ਵੇਰਾ ਸਤਕ ਮੇ ਸ੍ਰੀ ਭਰਬਰੀ ਜੀ ਨੇ ਕਹੀ ਹੈ। ਉਹ
ਮਤ ਸਰ ਕੀਰ ਯੀਜ ਹੈ ਉਹ ਮੇਰੀ ਯਾਤ ਨਹੀ ਚੁਨਤੇ। ਤੀਜੇ ਭੀ ਪਖ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਝਟਕੇ ਮੇ ਹੈ।
ਅਰ ਤੇਥੇ ਹੈ ਸੇ ਕੋਨ। "ਪੰਥਕੇ ਕੁਲਾਹਾ ਚਿਤ ਨਾ ਆਵੇ ਹੇਕੜੇ"। [ਹੇ ਪ੍ਰਮੋਸਵਰ ਕੇ
ਪਿਆਰੇ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨੇ ਗਿਆਨਵਾਨੇ ਧੁੰਦੀਤ ਸੇ ਕੋੀ ਅਧਿਆਤਮੀ ਹੈ। ਕਿਆ ਨਹੀ ਤਾਂ ਤੇ ਜੇ
ਹਰਿ ਗੁਰੂ ਸੰਤੋ ਕੇ ਸਿਕਾਪਟ ਸੇਵਕ ਹੋ। ਨਾਰਾਇਣ ਨਾਮ ਕੇ ਨਿਮਰਨ ਕੇ ਜੇ ਪਿਆਰੇ ਹੈ ਤੇ
ਉਤਮ ਅਧਿਆਤਮੀ ਹੈ। ਸੁਨਤੀ ਪੜ੍ਹਨੀ ਵਿਚਾਰਨੀ ਅਭੀਦਨ ਕਰਨੀ। ਸੇ ਆਦਰ ਦੇਤੇ ਹੈ
ਭਾਵ ਸਹਿਤ। ਜਾਤੇ ਉਹ ਤੱਥ ਹੈ ਗਿਆਤ ਗਏ। ਜੇਥੇ ਭਵਾ ਸਰ ਫੁਲਨ ਪਰ ਬਾਸ ਲੇਤਾ
ਲੇਤਾ ਕਈ ਆਕ ਫੁਲਨ ਕੀ ਬਾਸ ਭੀ ਲੇ ਲੇਤਾ ਹੈ। ਤੇਜੇ ਸਭ ਬੇਦ ਅਰ ਸੁਸਤ੍ਰ ਜੇ ਭਗਵਤ
ਸਵੀਧੀ ਜੀਥ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਬਾਲਮੀਕ ਰਾਮਾਇਣ ਸ੍ਰੀ ਮਤਿ ਭਗਵਤ ਆਦਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ।
ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ ਹੋਰ ਜੀ ਜੇ ਰਿਖੀਆਂ ਕੇ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਰੇ ਹੈ। ਗੁਰ ਬਿਲਾਸ ਆਦਿਕ। ਬਡੇ
ਸ੍ਰੀ ਗ੍ਰੰਥ ਕੇ ਬਿਚਾਰਤੇ ਬਿਚਾਰਤੇ ਕਈ ਇਕ ਆਕ ਫੁਲਵਤ ਤਾਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਾ ਭੀ ਦੁਨਾ
ਕਰ ਲੇਣੀ, ਗੁਰਮੁਖ ਆਦਰ ਪੂਰਕ। ਤਾਂ ਤੇ ਤਿਨ ਸਿਤ ਸਜਨਾ ਜੇ ਮੇ ਬਾਰਬਾਰ
ਦੇਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਜਿਨਾਂ ਨੇ ਮਨ ਆਦਿਕ ਇਥੇ ਆਪਨੇ ਵਜੀਰਾਰ ਕਰ ਰਖੇ ਹੈ ਧੀਨ ਤੇ
ਗੁਰਮੁਖ ਹੈ। ੧ । ਅਬ ਕਥਾ ਪ੍ਰਾਨ ਗ੍ਰੰਥ ਕਾ ਕਥਨਾ। ੧ । ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਗੁਰੂ
ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਪਰਮ ਪਿਆਸੇ ਬੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ। ਪਿਤਾ ਕਾ
ਨਾਮ ਭਾਈ ਗੁਰਦਿਆਨ ਸਿੰਘ ਤੇ ਪਿਤਾਮਾ ਕਾ ਨਾਮ ਭਾਈ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਹਜੂਰ ਗੁਰੂ
ਦਾਵੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਿ ਜਾਤੇ ਫਲ ਪਾਏ ਜੇ ਕੋਨੇ। ਜੇ ਏਕ ਵਾਰ ਜੀ ਅਸਾਨ ਨਜਰ
ਮੇ ਤਖੱਤ ਨਾਸਨ ਜੇ ਗੁਰੂ ਦਾਸ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ੍ਰੀ ਕਲਾਧਰ ਭਗਵਾਨ। ਤਦ ਏਕ ਸੇਵਕ ਪ੍ਰਤੀ
ਕੋਈ ਏਕ ਵਾਰ ਕਹਿ ਰਹੇ ਜੇ ਹਾਸ ਵਨ ਰਹਿ। ਹੈ ਗੁਰ ਸਿਖ ਜੀ ਏਕ ਵਾਰ ਮਾਂਗ ਨੇਵੇ।
ਸਿਖੀ ਨਿਸਰਾ ਰਾਹੇ ਤੇ ਮਾਇਆ ਬਹੁਤ ਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਸਿਆ। ਜੇ ਕਹਿ ਵਿਦੂਤੀ ਜਾਹੇ ਜਾਹੁਲਾ ਸੇ
ਤਾਂ ਸਿਦਕ ਨਾ ਰਹਿਸੀਆ। ਅਸੀ ਜੇ ਤੇਹੀ ਮਰਜੀ ਹੋਵੇ ਜੇ ਏਕ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮੰਗ ਨੇ। ਤਦ ਜੇ ਹਾਥ
ਜੋਰ ਕਰਿ ਕਹਿਤਾ ਭਇਆ ਜੀ ਜੇ ਮੁਝੇ ਸਿਦਕ ਦਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ। "ਭੋਲਨ ਤੇ ਰਾਖਹੁ
ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਕਰ ਹਥ"। ਤਦ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਏਕ ਦੁਪੀ ਨਮਨ ਦੁਆਰਾ ਕਰਨ ਜੁਧੀ
ਪ੍ਰਗਟਿ ਕਰਤਾ ਭਏ। ਜੇ ਐਸੇ ਹੀ ਹੋਵੇਗੀ ਤਸਾਧਤ੍ਰ ਪਾ ਗੁਜਾਏ ਮਾਛਕ ਮਾਇਆ
ਭੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਗੀ। ਤਿਸੀ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਗੁਰਮਾਸ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜੀ ਨਿਕਟਿ ਰੀਜਨਾ ਕਾ ਰਹੇ ਸੇ।
ਤਦ ਤਿਨ ਕੀ ਤਰਫ ਭੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟ ਦੇਖ ਕਰਿ ਕਰਨਾ। ਜੇ ਭਾਈ ਜੀ ਗੁਰੂ ਭੀ ਮਾਂਗ ਨੇਵੇ ਵਰ
ਅਭੀ ਐਸਾ। ਤਦ ਸੇ ਹਾਥ ਜੋਰ ਕਰਿ ਕਹਿਤ ਭਏ ਹੈ ਦੇਵਨ ਕੇ ਦੇਵ ਦਾਨਿ ਸਿਦਕੀ ਜੀ

ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਅਖਨੀਤ ਰਤਮਾ ਮੇਰੇ ਭੀ ਵਛਤ ਇਹੀ ਹੈ ਸਿਖੀ ਦਾਨ ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਤੀ ਦਾਨ
ਨਾਮੀ ਦਾਨ ਤੇਰੇ ਪਿਆਰਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦਾਨ ਦੇਵੇ ਹੋ ਦੇਵ। ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ। ਐਸੇ
ਸੁਵਣ ਕਹਿ ਸਿਖ ਬਰਨ ਤਬ ਤਿਨ ਕੇ ਪੂਰਣ ਨਿਸ਼ਾਮ ਕਰਮੋ ਕਰਿ ਪਰਮ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਹੈ ਕਰਿ ਸ੍ਰੀ
ਗੁਰ ਬਰਨ ਹੋਲਤ ਭਏ। ਤੁਮ ਕੋ ਦੋਨੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਗੀ। ਸਿਖੀ ਸਿਦਕ ਦਾਨ ਭੀ ਅਰ
ਮਾਇਆ ਭੀ। ਅਹ ਮਾਇਆ ਮੇ ਜਲ ਕਮਲਵਤ ਰਹੇ। ਪੁਨਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰਤ ਭਏ ਜੋ ਤੇਰੇ ਪੁਤ੍ਰ
ਕੇ ਗ੍ਰਿਹ ਮੇ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਭੀ ਆਵੇਗਾ। ਸੋ ਤਿਸ ਮੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕੇ ਗ੍ਰਿਹ ਮੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ
ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜਨਮੇ। ੨ । ਸਿਖ ਬਰਨ। ਹੇ ਗੁਰੇ ਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਕੀ ਵੰਡ ਵਿਖਮ
ਕਿਉਂ ਭਈ ਸਿਖ ਭੀ ਦੋਨੋ ਥੇ ਪੁਨਾ ਨਿਕਟ ਵਰਤੀ ਸੇਵਾ ਤਤਪਰ ਭੀ ਦੋਨੋ ਥੇ ਵਰਦੇਨੇ ਕੇ ਸਮੇ
ਵਿਖਮਤਾ ਕਾ ਕੋਠ ਕਾਰਨ। ਗੁਰੂ ਬਰਨ। ਕਰਮਾ ਉਪਰ ਵੰਡ ਹੋਈ ਖਾਲੀ ਕੋਇ ਨ ਜਾਇਆ।
ਕਰਮ ਨਿਸ਼ਕਾਮ ਸਮਝਨੇ ਈਆ। ਐਸੇ ਜੇਸੇ ਇਹੁ ਅਪਨੀ ਅਹੰਮਮ ਦੂਰ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤੇਸੇ
ਤੇਸੇ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਮੋਸਵਰ ਅਧਕ ਪ੍ਰਾਨ ਹੋਤੈ ਹੈ। ਅਹ ਤਿਉ ਤਿਉ ਅਨੰਤ ਸੁਖਾਂ ਕਾ ਰਾਜੀ ਹੋਤਾ ਹੈ।
ਇਹੁ ਜੀਵ। ਅਹ ਪੁਤ੍ਰ ਪ੍ਰਾਨ ਹੁਨੇ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਾ ਜਨਮ ਮੋਹਪੂਰੇ ਤੇ ਪਨਵਾਰ ਦੇਸ ਦੇ
ਖਤੀ ਕਪੂਰ ਜਾਈ। ਜੋ ਹਾਲਕ ਅਵਾਜਾ ਹੀ ਤੇ ਸਜਾਤੀ ਬਾਨ੍ਹ ਮਿਲ ਕਰ ਸੀਤ ਕਾਲ ਮੇ ਸੀਤ
ਜਲ ਹੋ ਜਾਇ ਕਹਿ ਕੀੜਤੀਕ ਖੜਾ ਹੋਵਨਾ। ਪੁਨਾ ਗ੍ਰਿਹ ਮੇ ਆਵਨਾ। ਅਤੇ ਨਕੇਤ ਮੇ ਧੰਨ ਬਹੁਤ
ਤਿਸ ਕਰ ਅਤਿਥੇ ਕੀ ਸੇਵਾ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਨੀ। ਏਕ ਅਵਸ਼ਤ ਸੀਤ ਗ੍ਰਿਹ ਮੇ ਆਇਆ ਕਰੇ
ਕਈ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਬਾਨ ਮੂਹਤੀ ਜਹਾਂ ਵਿਰਜਤੇ ਹੋਵੇ ਗ੍ਰਿਹ ਮੇ ਤਹਾਂ ਗੋਦੀ ਮੇ ਏਠਾਇ ਕਰ
ਜੁਵਨੇ ਮੇ ਐਸੇ ਕਰੇ ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ। ਫੇਰ ਕਰੇ ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਤੇਨੇ
ਗ੍ਰਿਹ ਮੇ ਕਈ ਨਹੀਂ ਫਸਨਾ। ਐਸੇ ਕਹਿ ਕਹਿ ਪੁਨਾ ਦੋੜ ਜਾਵੇ। ਜੋ ਤੇਸੇ ਹੀ ਹੁਆ।
"ਸਤਿ ਏਕੋਨ ਅਟਨਾਧਾ"। ਜੋ ਇਹੁ ਗ੍ਰਿਹ ਕਿਸੀ ਕਾਲ ਮੇ ਪ੍ਰਮੋਸਵਰ ਕੀ ਸੋਕ ਕਰਿ ਤਿਆਗ ਜਾਵਤ
ਭਏ। ਪੁਨਾ ਪਿਤਾ ਮਾਤਾ ਮੋੜ ਲਿਆਵਤ ਜਾਇਆ। ਸਦਪ ਪਿਤਾ ਭੀ ਰਾਜਾਵਾਨਾ ਰਾ। ਤੁਹੀ
ਭੀ ਗ੍ਰਿਹਸਤੀ ਕੇ ਸੰਤਾਨ ਮੇ ਪ੍ਰੀਤ ਬਹੁਤ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤਿਸ ਪਰ ਇਹ ਤੇ ਲਾਇਕ ਸੇ। ਅਤ
ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਬੇ ਪੁਨਾ ਜਨਨ ਵਾਨ ਸੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਪਦਰ ਜੀ ਤਿਆਗ ਨਸਕੇ ਕੋਈ ਕਾਲ ਗ੍ਰਿਹ ਮੇ
ਹਰਿ ਕਰਿ ਪੁਨਾ ਰਾਗ ਆਵਤੇ ਭਏ। ਸਾਬ ਤੀਤ ਮੈ ਰੁਪਈਆ ਹੀ ਲਿਆਇ ਕਰਿ ਗਈਆਂ
ਅਨਾਜਾ ਕੇ ਭੁੰਰਵਾਇ ਦੋਆ। ਪੁਨਾ ਤਾਤ ਜੀ ਤਾਤ ਕਉ ਮੋਰ ਨੈ ਜਾਵਤ ਭਏ ਜੋ ਪਿਤਾ
ਭੀ ਕੇਸਾ ਥਾ ਜੋ ਪ੍ਰਤਕਾਲ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਕੇ ਏਕ ਚਾਨ ਕੇ ਭਾਜ ਖੜੋਇ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਜਪੁਜੀ ਤੇ
ਆਸਾ ਕੀ ਵਾਰ ਆਦਿ ਗੁਰਬਾਨੀ ਪਨਤ ਕਰਨੀ ਪ੍ਰੀਤ ਸਾਥ। ਪੁਨਾ ਅਨ ਹਜਾਰ ਵਾਹੀ ਮਾਤਾ
ਫੇਰਨੀ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਕੀ। ਐਸੇ ਉਹ ਬੇ। ਜੋ ਰਾਹੇ ਜੋ ਇਹੁ ਗ੍ਰਿਹ ਮੇ ਸਮੇ ਤਾਂ ਅਜੀ
ਕਨਾਜੇ ਹੋ ਕਰਿ ਸਤਿਸੰਗ ਅਹੁ ਸਿਮਰਨ ਕਰੀਏ। ਇਹ ਸਕੰਲਪ ਹੋਇ ਕਰਿ। ਇਹ ਕਰੇ ਜੋ
ਆਸੀ ਤਿਆਗ ਜਾਵੀਏ/ ਗ੍ਰਿਹ ਆਦੀ। ਜੋ ਅਤਿਯੰਤ ਮੁਧ ਸਕੰਲਪ ਸੀ। ਜੋ ਤਿਸ ਕੀ ਜੋ ਹੋਵਤੀ ਭਈ।

ਜੇ ਕੋਈ ਜਬ ਪੁਨਾ ਪੁਨਾ ਪਿਤਾ ਜੀ ਪੋਤ ਨੈ ਆਏ ਜੇ ਤਬ ਕੀ ਰਾਖੀ ਕਰਾਵਤ ਕਰੇ ਜੇ ਇਹ ਕਰ ਕੇ
 ਜੇ ਭਾਗ ਨ ਜਾਏ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਕਾਈ ਦੀ ਏਕਾ ਧੀਤ ਜੇ ਪੁਨਾ ਕਰੇ ਜੇ ਹਮ ਕੋ ਮੁਤ ਕਰੇ ਜਾਂ ਕੇ ਪਿਤਾ
 ਜੀ ਮੇਰੀ ਗੈਲ ਨਹੀਂ ਸਿਧਾਰੇ ਜੇ ਰਹਿਤ ਕਰੇ ਜੇ ਤੁਮ ਇਨ ਕੇ ਪਾਇਆ ਕੇ ਕਾਰਜ ਕਰੇ। ਤਾਂ
 ਇਨ ਕਾ ਬਿਧਾ ਅਇ ਜਾਇਗਾ ਤੁਮ ਪਰ। ਤਾਂ ਐਹੇ ਹੀ ਕੀਆ ਜੇ ਹਾਂਟੇ ਕੀਆਂ ਕੁੰਜੀਆਂ ਅਰੁ
 ਜੰਦੇ ਭੀ ਸਾਂਝੇ ਨੈ। ਤਬ ਉਨ ਕਾ ਬਿਧਾਹਾ ਜਬ ਕਇਆ ਤਬ ਕਾਬੇ ਕੀ ਦੂਰ ਕਰੇ। ਪੁਨਾ
 ਇਹ ਤਿਆਗ ਆਏ ਆਪਨਾ ਨਗਰ। ਜਬ ਪਾਇਆ ਕਾਲ ਮੇ ਕਦੀ ਕਨਕੇ ਆਏ ਤਬ ਨਾਇਕਾ ਪਾਸ ਹੈ
 ਖੇਵਟੇ ਸਹਿਤ। ਤਾਂ ਬੁਝਾਇ ਕਰ ਆਪ ਕਹਿਓ ਕਰੇ ਜੇ ਆਪ ਪਾਸ ਜਾਨਾ ਹੈ ਸਰੂਰ ਤਾਂ ਕੇ ਪਾਸ
 ਕਰੇ ਹੈ ਨਿਖਾਰਾ। ਤਬ ਜੇ ਕਹਿਤ ਕਰੇ ਹੈ ਸਾਂਝੇ ਕੀ ਮਰ ਤੁਹੀ ਘਰੇ ਰੂਠ ਕਰਿ ਕਹੁ ਐਹੇ
 ਪੁਦੋਖ ਜੇ ਜਾਤੇ ਹੈ ਭਾਗ ਕਰ। ਅਰ ਪੀਏ ਤੇ ਤੁਸਾਰੇ ਨਾਲੋਂ ਪਦਮ ਕੀ ਸਾਜਨਾ ਕਰਾਇ
 ਤੇ ਹਮ ਉਤ੍ਰੁ ਕਿਆ ਦੇਵੈ ਜੇ ਕਰੇ। ਤਾਂ ਆਪ ਕਹਿਓ ਕਰੇ ਜੇ ਹਮਾਰਾ ਸਾਥੀ ਪਾਸ ਮਿਤ੍ਰ ਕਇਆ
 ਹੈ। ਇਸ ਕੀ ਕਾਲ ਦੇਨੀ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਸੰਜੁਰ ਜਾਨਾ ਹੈ ਫੇਰ ਤਿਨ ਕਹਿ ਏਕ ਰਜਤਪਨ ਨਿਕਾਸ
 ਕਰਿ ਦੇਤੇ ਪਏ। ਜੇ ਤਤਕਾਲ ਪਾਸ ਕਰਦੀਆ। ਤਬੀ ਕਦੀ ਜੇ ਪਾਸ ਹੈ ਕਰ ਤੇ ਦੇਨੇ
 ਕਰ ਜੋਰ ਕਰ ਜੀ ਕਰਵਤ ਆਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤ ਕਰੇ। "ਤੁਮ ਕਰਤਾਰ ਨੇਇਓ ਗੋਪਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ
 ਸਦਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲ। ਤੁਮਹਿ ਕੁਛਾਵੇ ਤੇ ਕੁਟਕੇ ਬੀ। ਸਾਖਾ ਮਿਲਾਵੇ ਕਾਨਕ ਜਗ ਆ"।
 ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਪੁਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਹੇ ਜੀ ਪ੍ਰਮੋਦਤ ਕੀ ਅੰਤ੍ਰਿਜਾਮੀ ਕੀ ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ ਕੀ
 ਘਟਿ ਘਟਿ ਵਾਸੀ ਕੀ ਸਰਬ ਜੀਵਾਂ ਕੇ ਅੰਗ ਸੰਗਿ ਜੀ। ਇਹ ਭੂਠ ਯੋਗ ਮੇਰੇ ਪਰ ਖਿਪਾ ਕਰਨਾ
 ਅਰ ਆਗੇ ਰਖਿਆ ਕਰਨੀ। ਇਹ ਪਾਪ ਤੇ। ਅਰ ਇਸਾ ਸਾਥੀਆਂ ਦਾ ਪੁਨਾ ਕਰਨਾ ਭੀ ਨਾ
 ਹੋਵੈ। ਜੇ ਐਸੇ ਹੀ ਹੁਆ ਫੇਰ ਕਿਆ ਸਾਥੀ ਨਾ ਦਰਸਨ ਨਾ ਕਇਆ। ੨ । ਸ: ੧ :
 ਇਤਿ ਜੀ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ ਗ੍ਰਿਹੇ ਪੂਰਬਾਧਯੇ ਧੀਤ ਰਾਮ ਲੀਲਾ - ਗ੍ਰਿਹ ਤਿਆਗਨ ਵਰਨਣੀ।
 ਦੁਤੀਓ ਧਿਆਯ। ੨ । ਐਹੇ ਹੀ ਰਖਤਾ ਰਾਮ ਹੁਏ। ਏਕ ਕਾਲ ਪਰਸਤਾਂ ਮੇ ਤੁਮ ਕਰਤ ਕਰੇ।
 ਜਿਹ ਤੇ ਤਪਾਸੀ ਸੰਤਿਅਤਈ ਹੈ। ਤਬ ਵਿਚਰਤੇ ਵਿਚਰਤੇਆਂ ਕਹਿ ਉਹ ਬਸਤਾ ਰੂਠ ਕਇਆ।
 ਪੁਨਾ ਏਕ ਸਬਦਿ ਰਹਿਤ ਕਰੇ। ਪੁਨਾ ਤਾਹ ਪਦ। ਮੇਰੇ ਸਾਥਾ ਸਾਥੇ ਹੈ ਜਹੀਆਂ।
 ਲਖਮਨ ਰਹਿਤ ਸੁਨੈਤੀ ਜਾਨਕੀ ਹਉ ਬਾਤੇ ਹੈ ਤਹੀਆ। ੧ । ਰਹਾਤ੍ਰੇ ਜਹਾ ਜਹਾਂ ਕਨ ਜੋਰ
 ਉਮਰ ਚਲਤ ਹੈ ਕਰ ਗਹਿ ਬਾਟ ਦਿਖਾਵੇ। ਪੀਤਾਧਰ ਕੀ ਕਹਿਓ ਕਈਆਂ ਉਹਾਂ ਕੇ ਜਿਹ ੨
 ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਜਨ ਮੇਰੇ ਜੋਇ ਕਰਤ ਹੈ ਤਹਾਂ ਤਹਾਂ ਹਉ ਕਰੇ। ਕਨ ਖੁਸ਼ਾਣ ਕੇ
 ਚੰਦਾ ਕੋਰੇ ਦੇਵ ਕੇ ਨਹੀਂ ਤਿਆਗਿ। ੩ । ਅਨ ਕਾਨ ਕੀਰਾ ਚਕਨ ਸਾਥੇ ਕੇ ਕੋਰ
 ਹੀਰਾ ਅਰ ਕਾਧੀ। ਲਖਮੀ ਮੇਰੀ ਅਰਾ ਸੁਨੀਤੀ ਜਨ ਕਰਤਨ ਕੀ ਦਾਸੀ। ੪ । ਮੇਰੇ ਵੈਰ
 ਕਰੈ ਮੈ ਸਹ ਹੂੰ ਜਨ ਕਾ ਸਹਿਆ ਨਾ ਜਾਈ। ਤੁਲਸੀ ਦਾਸ ਦੇਵਰ ਕੀ ਉਪਮਾ ਕਥਾਯ ਮੁਖ
 ਤੇ ਗਈ। ੫ । ਇਹ ਬਚਨ ਗੀਤਾ ਜੀ ਪਤੀ ਭਗਵਾਨ ਰਾਮ ਚੰਦ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੈ। ਜੇ

ਐਸੇ ਅਪੁਨੇ ਜਨੇ ਦੀ ਕਥਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ ਹੈ ਸੀਰਾ ਸਹਿਤ ਲਖਮਣ ਦੇ। ਏਨੇ ਕਾਲ ਰਾਜ ਮੰਦ੍ਰ ਮੈਂ
 ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦ੍ਰ ਜੀ ਸੋਇ, ਪਤੇ ਹੈ ਦੁਪਹਿਰਾ ਸਪੇ ਦੇਸਟ ਅਖਾਣ ਤੇ ਮਹੀਨੇ ਤੇ ਸਿਸੀ ਦਿਨ ਹੋ।
 ਅਰੁ ਸੀਤਾ ਜੀ ਪੰਖਾ ਕਰਤੀ ਹੈ। ਦਾਸੀਆਂ ਕਹਿ : ਬਟਾਇ ਕਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ। ਕਾ ਕਰਵਾਨ
 ਸੇਜਾ ਪਰੁ ਦਿਸਟ ਨਾ ਆਵਰੇ ਭਏ। ਤਾਂ ਸੀਤਾ ਜੀ ਅਸਚਰਜ ਹੋ ਗਏ ਪੁਰਾ ਜੇਤੈ ਕਾਲ
 ਪੀੜੇ ਦਿਸਟ ਆਵਰੇ ਭਏ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਸੀਤਾ ਜੀ ਹਾਹ ਜੋਰ ਕਰਿ ਪੁਕਿਆ। ਸੀਰਾ ਵਾਰ ।
 ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਆਪ ਕਹਾਂ ਲਏ ਸੇ। ਹੋ ਸਮਗਰਾ ਕਾਰਣ ਕਰਨੂੰ, ਹੋ ਕਹਿਤਾ ਪੁਕੇ ਜੁਨਾਈਏ ਜੀ।
 ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦ੍ਰ ਜੀ ਵਾਰ। ਸੁਨ ਤੇ ਸੀਰਾ ਏਕ ਮੇਰੇ ਕਨ ਕਰਨ ਕਰਤੇ ਕਹਿ ਸੂਪ ਲਾਹੀ ਜੀ
 ਤਾਂ ਮੈ ਪੀਤਾਂਬਰ, ਜਾਨ ਤਿਸ ਕੋ ਲਾਇਆ, ਕਰੀ ਹੈ ਤਹਾਂ ਜਾਇ ਕਰਿ। ਪੁਨਾ ਮਾਸਕ ਚਲੇ ਚਲੇ
 ਵਵਜਰ ਪੂਲ ਕਇਆ ਧਾ ਤਿਸ ਜਨ ਦੀ ਕੁਨਾ ਪਾਤ ਕਰਿ ਮਾਸਕ ਮੈ ਪਾਇਆ। ਪੁਨਾ
 ਸੀਰਲ ਕਲ ਪਿਲਾਇਆ। ਐਸੇ ਬਚਾ ਸੁਨ ਕਰਿ ਸੀਰਾ ਜੀ ਪਾਤ ਪੁਨਾ ਕਏ। ਅਰੁ ਜਾਪੀਆਂ
 ਦੀ ਸੇਵਾ ਲਏ ਕਰਨੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਜੀ ਕਹਿ। ੧ । ਐਕ ਦਿਨਾਟਾਂਗ ਚੋਰੀ ਕੇ ਦੇਨੇ ਪਰੁ।
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਆਈ ਤੁਲਾਹੀ ਦਾਨਾ ਨੇ ਨਾਕਰ ਮੰਦਰ ਬੀਚ ਨਾਕਰੇ ਨੇ ਕੂਖਨ ਦੇਖ ਕਰ ਜਾ ਕਾ ਮੰਦਰ
 ਬੀਚ ਠਗ ਆਵਹਿ। ਤਬ ਤਬ ਹੀ ਸਾਵਰੇ ਸੁਪਾਹੀ ਕਾ ਦਰਬਾਨ ਪਾਵਹਿ। ਜੋ ਕੀ ਕਰਵਾਨ
 ਰਾਮ ਜੀ ਕੀ ਮੂਰਤੀ। ਸ੍ਰੀ ਸੀਤਾ ਜੀ ਕੀ। ਸ੍ਰੀ ਲਕਸ਼ਮਣ ਜੀ। ਸ੍ਰੀ
 ਸਤ੍ਰਹਨ ਜੀ । ਸ੍ਰੀ ਹਨੂਮਾਨ ਜੀ ਤੇ ਆਦਿ ਲੋ ਕਰਿ ਕਰੀ ਕੂਖਨੋ ਕਰਿ ਕੂਖਰ ਹੂਏ ਜਾਨ ਕਰ।
 ਤੇ ਲਾਲਚ ਕੇ ਚੇਰੇ ਹੈ। ਜੋ ਲਾਲਚ ਕਹਿ ਆਏ ਸਾਜ ਕਰਿ ਕਾਤੁ ਕਹਿ ਆਵਰੇ ਕਏ ਨਗ। ਜੋ
 ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜੋ ਜਿ ਮੋਨ ਆਗਾਨਾ ਹੈ। ਅਜ ਸੁਮ ਰੰਗ ਹੈ ਮੁਖ ਚੰਦ ਜੀ ਹੈ। ਰਾਮਕ ਵਰ
 ਨੇਤ੍ਰ ਹੈ ਰੂਪ ਜਿਨ ਕਾ ਮਨ ਕੇ ਮੋਹਤ ਕਰਨੇ ਹਾਜਾ ਹੈ। ਜੋ ਸਟਖ ਸਾਨ ਪਾਤ ਕਰਿ ਮੰਦਰ
 ਚੋਤਰਫ ਫਿਰਤੇ ਹੈ ਰਾਖੀ ਲੀਏ। ਪਰ ਸੀਚ ਜੋ ਜੋ ਦੁਸਟ ਹਾਵਨਾ ਹੈ ਜੋ ਨਹਿਕਰੇ ਨਾ ਦੇਵੈ।
 ਅੰਤ ਨੂੰ ਜਾ ਦਿਨ ਹੂਆ ਠਨੇ ਕੇ ਪਾਤ ਕਰਿ ਫੰਡ ਦੇਨੇ ਨੂੰ ਕੀ ਚਨੇ ਸੁ ਦਿਤ ਆਗਾਨਾ ਜੋ।
 ਤਬ ਤੁ ਕਹਿਤ ਭਏ ਚੋਰ। ਜੋ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤਿ ਜੀ ਕੁਏ ਕੇ ਰੋਜੀਸਰਦਾਸ ਹੈ ਕਾਤੁ ਕਾ ਉਦਾ
 ਦਰਬਾਨ ਕੇ ਹਮੇ ਕਰਵੇ ਜੋ ਸਾਵਰੇ ਸੁਪਾਹੀ ਕਾ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਤੁਲਾਹੀ ਦਾਨਾ ਜੀ ਤਿਨ ਕੀ ਕੁਕਸੀ
 ਲਾਲ ਕਰ ਕਹਿਤ ਭਏ ਹਿਹ ਸੁਪਾਹੀ ਹਮਾਰੇ ਜੋ ਕੇ ਦੂਜ ਕਹਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਕੇ ਦੂਪ ਕਾਨ ਹੋ ਕੇ
 ਤੁਮੇ ਕੇ ਐਸੇ ਦਰਬਾਨ ਭਇਆ ਹੈ। ਹਮਾਰੇ ਕੇ ਕੇ ਐਸਾ ਦਰਬਾਨ ਲਾਹੀ ਜੇਤਾ। ਐਸਾ
 ਕਹਿ ਕਰਿ ਤਿਨ ਕੋ ਵਾਇ ਕਰਿ ਅਜ ਤਿਨ ਕਾ ਪੂਜਨ ਕਰੁ ਤਿਨਾ ਨਗਾ ਕੇ ਵਿਹਾ ਕਰਕ ਭਏ।
 ਰਾਮ ਨਾਮ ਦਾ ਉਪਦੇਸ ਦੇ ਕਰਿ। ਜੋ ਹੀ ਹਰਿ ਕਰਤਿ ਕਏ। ਐਸੇ ਕੋਰੀ ਦੇਵਰੇ ਕਏ
 ਮੰਦਰ ਕੇ ਚਾਨੇ ਓਰ ਭਗਵਾਨ ਭਗਤਿ ਕੇ ਲੀਏ। ਐਸੇ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਦੇਵ ਜੀ ਕੇ
 ਕਹਿਆ ਹੈ। "ਜੋ ਕਨ ਹਰਿ ਕਾ ਜੇਵਰੇ ਹਰਿ ਤਿਨਾਹੀ ਕਾਮੀ"। ਕਾਮੀ ਕਹੀਏ ਕੀਮ ਕਰਤੇ
 ਹਾਜਾ ਅਬਵਾ ਤਿਨੋ ਭਗਤਿ ਅਏ ਕਾਮੀਨ ਜਾਨ ਵਰ ਜੇਵਾ ਕਰਸੀ। ਅਪੁਨੇ ਪੁੰਨਾਪ ਕੇ ਕਾ

ਜਨਾਵਨਾ। ੨ । ਐਸੇ ਹੀ ਐਸੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਭੀ ਕਹਿਆ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਸਰ ਸੁਆਮੀ ਜੀ
 ਦੇਹੀ ਦੇਨੇ ਪਰ। ਜੋ ਲੋਕੋਂ ਲਈ ਆਵੇ ਤੇ ਕਿਸੇ ਤੇ ਸ਼ਰਧਾ ਕਰਕੇ ਸਹਿਤ ਕਰਨਾ, ਜੋ
 ਵਿਭੂਤੀ ਸਹਿਤ ਚਲੇ ਆਵੇ ਤੇ। ਜਿਸ ਮਾਤਰਾ ਮੇ ਆਵੇ ਤੇ ਜਿਸ ਮਾਤਰਾ ਮੇ ਸ਼ਰਧਾ
 ਠਗ ਭੀ ਤੁਰ ਪੜੇ ਭੂਖਨ ਬ੍ਰਹਮ ਉਤਾਰਨੇਕੀ ਮਨਾਹੀ ਜੀ। ਤਾਂ ਪੀਏ ਨਿਆ ਦੇਖਤ
 ਭਏ ਜੋ ਸਾਵਰੇ ਜੀਸਾ ਸਿਪਾਹੀ ਹੈ ਅਰਥ ਚਲਾ ਆਵਾਹਾ ਹੈ ਸਾਹ ਹੀ। ਅਰ ਜਿਸ ਪੀਏ ਐਸੇ
 ਭੀ ਸਾਵਰਾ ਹੈ। ਜੋ ਕੰਨ ਹੈ। ਆਦਿ ਮੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦ ਜੀ ਭਗਵਾਨ । ਪੀਏ ਸ੍ਰੀ
 ਭਰਤ ਜੀ। ਪੁਨਾ ਭਪੀਏ ਸ੍ਰੀ ਲਖਮਨ ਜੀ। ਜਿਸ ਪੀਏ ਆ ਕਰੇ ਹਨ ਜੀ। ਸੁਨਾ ਪਾਤ
 ਕਰ ਸਤ ਤੇ ਆਏ ਸ੍ਰੀ ਹਨੂਮਾਨ ਜੀ। ਐਸੇ ਦੇਖ ਸਹਿਤ ਅਰ ਜੋ ਕਉ ਪਾਵੇ ਕਏ ਮਨ ਪੈ
 ਠਗ ਅਰ ਐਸੀ ਚਲ ਅਰ ਬੋਲੀ ਕਰਹਿ ਜੋ ਕਿ ਵੇਹ ਹਮਲੇ ਨਿਯਮ ਕਉ ਸਿਹ ਲਖ ਨਾਮਾ
 ਜਬ ਇਹ ਆਏ ਚਲੇ ਜਾਵਹਿ ਤਬ ਹਮ ਇਸ ਜਾ ਪਦਾਰਥ ਕੀਏ ਲੇਵੇਗੇ। ਤਾ ਭਗਵਾਨ
 ਰੁਪਤ ਪੁੱਛੇ। ਜਬ ਨੈਨੇ ਜੋ ਅਯੋਚਤ ਭਏ ਤਾ ਜੋ ਨੀਰ ਕਾਵਾ ਕਰਤ ਕਏ। ਐਸੇ ਜੋਈ
 ਸ਼ਰਧਾ ਸਨਖ ਸਾਜੀ ਸ੍ਰੀ ਕਰਵਾਣ ਕਰਤ ਕਿਸੇ ਅਦਰ ਸਿਹਾਜੀ ਪੁੱਛਾ ਭਏ। ਅਰ ਸ੍ਰੀ ਸਰ ਜੀ ਨੂੰ
 ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਨ ਆਵਹਿ। ਜੋ ਜੋ ਠਗ ਪੜੇ ਦੇਖਹਿ । ਐਸੇ ਹੀ ਚਲੇ ਚਲਤੇ ਸ੍ਰੀ ਸਰ ਜੀ
 ਅਪਨੇ ਨਗਰ ਨਿਕਟ ਆਏ ਜਬ ਜੋ ਠਗ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋ ਕਰ ਜਾਵਨੇ ਲਾਏ ਤਾ ਪੂਰਤ ਕਏ। ਜੋ ਜੀ
 ਉਹ ਸਾਵਰੇ ਸਿਪਾਹੀ ਕਰਾ ਹੈ। ਜੋ ਤੁਮਲੇ ਪੀਏ ਪੀਏ ਜਲਾ ਆਵਾਹਾ ਜਾ। ਅਬ ਜੋ
 ਨਜਰ ਨਹੀ ਆਵਤਾ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਸਰ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਕੁਦਨ ਕਰਤੇ ਕਏ। ਅਰ ਕਰਤੇ ਕਏ
 ਜੋ ਤੁਮ ਠਗ ਤੇ ਨਹੀ ਤੁਮ ਭਗਵੰਤ ਭਾ ਹੈ। ਅਰ ਮੇ ਅਧਾਰੀ ਹੋ ਜੋ ਮੇ ਸਾਵਰਾ ਸੁਪਾਹੀ
 ਨਹੀ ਦੇਖਾ। ਫੇਰ ਇਨਕੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਨ ਭੇਜਨ ਦੇਤੇ ਕਏ ਭੇਜਨ ਲੀਏ।
 ਅਰ ਕਿਸ ਬਾਤ ਰੁਪਈਏ ਜੋ ਕਰ ਦਿਦਾ ਕੀਏ ਕਰਵਾਣ ਨਾਮ ਜੋ ਕਰ ਸੁ ਮਨ ਹੂਏ।
 ਐਸੇ ਭਗਵਾਨ ਭਗਤਾਂ ਜੋ ਅੰਗ ਸਿੰਗ ਹੈ। ਅਰ ਸ਼ਰਧਾਇਕਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦ ਜੀ।
 ਐਸੇ ਹੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿਲ ਮੰਗਨ ਕਾ ਕੀ ਦੀਆ ਹੈ। ਬਾਹਿ ਕਤਾਈ ਜਾਤ ਹੋ ਨਿਸ਼ਕ ਕਾਲੇ ਪੇਰੇ।
 ਹਿਰਦੇ ਤੇ ਭਜ ਜਹਿਰੇ ਤੇ ਮਰਾ ਬਦੇਗਾ ਤੇਹਿ। [ਜੋ ਐਸੇ ਨਿਰਦਾਵਸੀ ਜੋ ਸਾਨ ਵਾਏ
 ਸਮਝ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜਿਸ ਪ੍ਰਯੋਗ ਨਾਹਿਆਨ ਕਰਤ ਕਏ। ਐਸੇ ਹੀ
 ਧਿਆਨ ਕਰਤੇ ਹੀ ਸੇ ਜੋ ਭਗਤ ਬਤਾਲ ਹੂਪ ਸਾਰ ਕਰ ਦਰਸਨ ਦੇ ਕਰ ਪੁਨਾ ਮਾਤਰਾ ਭੀ
 ਬਤਾਇਆ ਫੇਰ ਅੰਤਰ ਧਿਆਨ ਹੂਏ। ਤਬ ਭਾਈ ਜੀ ਬਡੇ ਆਲੰਦ ਨੂੰ ਪਾਇ ਕਰ ਤੁਰਤ ਹੀ
 ਨਗਰ ਬੀਰ ਆਇ ਕਰ ਪਵੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਕਏ। ਇਥੇ ਤਾਂ ਵੂਢਤੇ ਨਈ ਰਿਤ ਹੋ ਗਏ ਜੋ ਪੇਖ
 ਕੋਈ ਨਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਜੀ। ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨਿਪਾ ਤੇ ਸੁਖੇਤ ਹੀ ਸਾਤੀ ਪਾਏ ਕਰ
 ਬਿਸਰਾਮ ਕਰਤ ਕਏ। ੩ । ਇਹ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨਿੰਨੇ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਭਗਤ ਵਤ

ਸਲਤਾ ਵਰਨਣ ਕ੍ਰਿਤੀਉ ਿਯਾਯ। ੩। ਐਸੇ ਹੀ ਵਿਚਰੇ ਜਿਹੀ ਏਸ ਘੋਖ ਨੇ ਨਿਕਟ ਜਾਇ
ਨਿਕਟੇ। ਤਾਂ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਦਿਨ ਤੀ ਆਰ ਰੋਨ ਨੂੰ ਲਿਆਸ ਹੈ ਅਰ ਖੁਆ ਕੀ ਕਰੀ ਹੈ। ਪੁਨਾ
ਰੋਨ ਬਸੇਰਾ ਭੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਕਾਮ ਕੀਤਰ ਪਰਵੇਸ ਕਰ੍ਹੇ ਕਰੇ।
ਕੈਸੇ ਕੈਸੇ ਪੁਨਾ ਰੂਪ ਪੁਨਾ ਚਿੰਨ੍ਹ ਦੇਹ ਕੀਤਰ ਪਰਵੇਸ ਕਰੇ ਜਿਹਾਂ ਦੁਆਰਿਓ ਕੈਸੇ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਰੇ ਕਰੇ।
ਤਬ ਆਰੋ ਏਸ ਮਾਈ ਜਟੀ ਬਿਧਾ ਦੇਖਤ ਕਰੇ ਅਰ ਜੋ ਕੀ ਦੇਖ ਕਰ ਸਲਾਮ ਆਇ ਕਰਤੀ ਕਰੀ।
ਤੇ ਕਹਿਤ ਕਈ ਜੋ ਆਈਏ ਜੀ ਬੈਸੀਏ ਜੀ ਨਿਕਰ ਆਇਆ ਕਾਮ ਆਇਆ ਜੀ ਸਭੀ ਮੇਹਕਾਨੀ
ਕੀਤੀ ਹੈ। ਐਸੇ ਸਤਿਕਾਰ ਪੂਰਬਤ ਜਿਹਾ ਕੇ ਬਰਨ ਸੁਨ ਕਰ ਜੀ ਕਾਈ ਜੀ ਕਹਿਤ ਕਰੇ।
ਜੋ ਹੇ ਮਾਈ ਜੀ ਆਸਾਂ ਰਾਤ ਰਹਿਨੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਜੋ ਕਹਤ ਕਈ ਜੀ ਰਹੀਏ ਜੀ। ਤਾਂ ਮੰਚ
ਵਿਵਾਇ ਦੀਆ ਜਿਹ ਪਰ ਹਰਜਨ ਬੈਠ ਜਾਏ ਕਰੇ। ਤਾਂ ਮਾਈ ਕਹਾ ਜੀ ਕਾਮ ਕੇ
ਕਰ ਆਪ ਕੋਠੀ ਕਰ ਲੇਵੇ। ਜਾਂ ਤੇ ਬੀਰਾ ਹਿੰਦੂ ਕੋਈ ਕਰੀ ਕਾਮ ਵਾਸੀ। ਤਾਂ ਜੀ ਕਾਈ ਜੀ
ਕਹਿਤ ਕਰੇ ਜੋ ਹਮਰਾ ਜੀ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਮੇਰਾ ਹਮ ਜੋ ਕਰੀ ਹੋਈ। ਕਾ ਉਹ ਦੂਜਾ ਦੇਵੇ
ਭਏ ਕੋਰੇ ਭਾਂਡੇ ਮੈ। ਤਬ ਤਿਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਦੇਖ ਕਰ ਜੋਰਾ ਕਾ ਆਪੁਨੇ ਪਾਤ੍ਰ ਮੇ ਪੁਨ ਕਰ
ਪਾਠ ਕਰਤ ਕਰੇ। ਪੁਨਾ ਜੋ ਹਾਸ ਜੋਰ ਕਰ ਮਾਈ ਪੁਨ ਸਹਿਤ ਆਇ ਬੈਠਤ ਕਈ ਨਿਮ੍ਰਾ ਸਹਿਤ।
ਤਬ ਜਿਹਾ ਜੋ ਨਿਕਟ ਚਲੀ ਵਾ ਪੰਜਾਬ ਬਾਲੀਆਂ ਬਾਲੀ ਕੀ ਆਇ ਬੈਠੇ। ਤਾਂ ਜੀ ਕਾਈ ਜੀ ਕਹਾ ਜੋ
ਇਹ ਕੋਨ ਹੈ ਹੇ ਮਾਈ। ਜੋਕਹਿਤ ਕਈ ਜੁਨੇ ਜੀ ਜੀ ਪਾਸਰ ਮੇਰੇ ਪੁਤ੍ਰ ਜੋ ਜਿਹ
ਪਿੰਡ ਕੀਸਥੀਆਂ ਨੂੰ ਜੋ ਧਾੜ ਪਈ ਤਬ ਤਿਨਾ ਧਾੜਵੀਆਂ ਜਾਨਾ ਜਾ ਕਰ ਜੋਤਾਂ ਤਾ ਕਾਲ ਸਾ ਕਰੇ
ਤਹਾਂ ਹੀ। ਜੋ ਏਸ ਕਾਰ ਮੇ ਜਾ ਜੋ ਇਹ ਸਰਿਆ ਬੈਟਾ ਵੇਟਾ। ਕਾ ਮੈ ਆਪੁਨੇ ਮਨ ਮੇ ਕਹਾ
ਜੋ ਮੈ ਜਿਹ ਨੂੰ ਰੇਵਾਂ। ਤਾਂ ਤੇ ਰੂਪ ਕਰ ਰਹੀ। ਜਿਹ ਕਉ ਸਬਰ ਭੀ ਕਹਿਰੇ ਹੈ। ਜੋ ਮਾਲਕ
ਦੀ ਮਰਜੀ ਜੋ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ। ਤਾਂ ਮੈ ਨੁਖਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਜੋ ਹੇ ਪੁਤ੍ਰੀ ਤੁਹੀ ਭਿਠਾ ਕਰ ਕੇ ਜਹਾਂ
ਤੁਹਾਡੀ ਮਰਜੀ ਹੋਵੇ। ਤੀਹ ਹੀ ਕਰੇ ਅਰ ਤਹਾਂ ਹੀ ਰਹੇ। ਤਬ ਜੋ ਕਹਤ ਕਈਆਂ ਰਮ
ਕਹਾਂ ਜਾਂਏ। ਤਿਹ ਇਕ ਮੇਰੇ ਪੁਤ੍ਰ ਜਾਨਾ ਹੀ ਜੋਨਾਂ ਨਿਕਾ ਕਾਵਰ ਕਈਆਂ ਇਹ ਇਕ ਹੀ
ਨੇ ਜੀਆਂ ਪੁਤਰ ਹੈ। ਮੈ ਉਹ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਕੁਦਰਤ ਤੇ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਂਦੀ ਹਾਂ। ਜੋ ਮਾਏ ਕੇ ਏਸ ਘੜੀ
ਜੋ ਜੋ ਦੀਏ ਜੋ ਦੇਵੇ ਦੀਏ। ਜੋ ਏਸ ਐਸ ਪਿੰਡ ਵਾਸੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਜੀ ਕਾਈ ਜੀ ਕਹਤ ਕਰੇ
ਜੋ ਉਹ ਬਿਅੰਤ ਹੈ। ਉਹ ਬਿਅੰਤ ਹੈ ਉਹ ਬਿਅੰਤ ਹੈ। ਉਹ ਮਾਈ ਭੀ ਪਹਰ ਪਰਵਾਸ ਦੇ
ਬੰਦਗੀ ਪਰਾਇਨ ਕਈ। ਕਾਈ ਜੀ ਕੀ ਨਿਪਾ ਕਰ ਰਹੀ ਰਾਤ ਰਹ ਕਰ ਯੰਤ ਜੀ ਐਸ ਨਕਾਰ
ਜਾਇ ਨਿਕਾਸੈ। ੧। ਤਬ ਏਸ ਮਹਾਜਨ ਆਇ ਚਰਨੀ ਨਕਾਰ। ਕੇ ਕਹਤ ਕਹਿਆ ਜੀ #
ਮੇਰਾ ਪੁਤ੍ਰ ਥਾ ਕੂਖਨੇ ਸਹਰ ਜੋਰੇਰ ਚੁਰਾਏ ਕਰ ਜਿਹਾ ਕੇ ਅਲੰਕਾਰ ਉਤਾਰ ਕੇਰੇ ਕਰੇ।
ਜੋ ਅਬ ਬੋਲਤਾ ਨਾਹ ਹਮਾਰੇ ਸਾਧ। ਹਮ ਨਹੀ ਜਿਹਾ ਕਾ ਰਾਤਪਰਜ ਜਾਨ ਸਕਰੇ। ਤਾਂ ਤੇ

the
the

ਤੁਸੀਂ ਜੀਤ ਹੋ ਆਸੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੋ ਜੋ ਜਿਵੇਂ ਏਲੇ ਤੋਂ ਹੀ ਭਲਾ ਹੈ। ਤਬ ਆਪ ਤਿਸ ਬਾਲਕ
 ਕੀ ਭੁਜਾ ਪਕਾ ਕਰ ਪੂਛਤ ਭਏ। ਜੋ ਬਾਲਕ ਜਿਹੜਾ ਜੋ ਦੀਨੀ ਹੈ ਭਰਵੰਤ ਸੋ ਵਿਵਹਾਰ
 ਅਰ ਪਰਮਾਰ : ਜਿਹੜਾ ਦੀਨੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੋਂ ਤੂੰ ਜਿਹੜਾ ਨਹੀਂ ਸੋਲ੍ਹਾ। ਤਬ ਜੋ ਕਰ ਕੋਰ ਕਹਤ
 ਭਇਆ ਸੁਨ ਜੀਤ ਜੀ ਪ੍ਰਮੋਦਨ ਜੀ ਕੋ ਪਿਆਰੇ ਜਾਨ ਕਰ ਜਿਵੇਂ ਕਾ ਤਾਤ ਪਕਾ ਕਹਿਤਾ ਹੈ।
 ਏਕ ਪੁਰਸ਼ ਬੁਧਿਮਾਨ ਹੋਤੈ ਹੈ। ਜੀ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿ ਵੰਤ ਜੀ ਸੁਵ ਜੀ ਤਾਰੂ ਪੋਪਟ ਸੁਵੇ ਆਇ।
 ਤੋਂ ਨੈ ਕਰ ਜੋ ਬਾਲ ਅਵਾਸਾ ਤੋਂ ਹੀ ਤੋਂ ਕਰ ਹਰੀ ਕਉ ਕਰ ਕਰ ਅਪੁਨਾ ਜਨਮ ਸਫਲ ਕਰਤੇ
 ਭਏ ਜੋ ਪਰਮ ਸੁਜਾਨ ਸਮਝਨੇ। ਦੂਜੇ ਸਮਝਨੇ। ਆਮਝ ਬੁਧਿਮਾਨੋ ਕੀ ਸਮਝ ਤੋਂ ਹੀਨ।
 ਤਾਂ ਤੋਂ ਜੋ ਮੂਰਖ ਹਰਿ ਜੀਆ ਮ੍ਰਿਤੁ ਤੋਂ ਕਾਲ ਜੀਆ ਸੁਤੁ ਜਿਨਾ ਕੁਲਾਧਿ ਦੀਆ ਹੈ। ਪਰ
 ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੋ ਸੁਧਿ ਜੀ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸੁਰ ਕੁਨ ਅਗਮਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਜਾਇ ਤੋਂ ਸਿਹੁ ਕੀ
 ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੀ ਜੀਏ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਤੀਜੇ ਮਾਨੁਖ ਮਹਾਂ ਮੂਰਖ ਹੈ। ਜੀਏ ਕਹਾ ਹੈ
 ਜੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਨੇ। ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੀ ਜੀਏ ਆਪ ਘੋਰ। ਅਰ ਮਨੁਕਨ ਬਾਲੀ ਕਰ ਪਾਪ
 ਅਰਿਆਤ ਅਰ ਜੋ ਜੀਤ ਕਲਿਆਣ ਕੋ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਜੋ ਸਰ ਪ੍ਰਤਾਪਾਦਿਕ ਸਤਿ ਸਾਸਤ੍ਰ ਹੈ।
 ਤੋਂ ਗੁਰੂ ਹੋ ਜੋ ਸਕਨਾ ਪਰ ਆਭਿਵਨਾ ਹੈ। ਅਰ ਕਾਲ ਨੂੰ ਕੀ ਦੇਖ ਕਰ ਨਹੀਂ ਪਤੀਆਵਦੇ।
 ਜੋ ਹੋ ਜੀਤ ਜੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਰਤੋ ਜੀਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਨਾ ਹੁਆ। ਦੂਜੇ ਜੋ ਹੈ ਕਥਾ ਤਿਨ ਕਉ ਜਿਆਤ ਹੁਈ
 ਤਬ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੀ ਜੀਏ ਸਮਝਨੇ ਪੀਏ ਜੋ ਤੀਜੇ ਮਾਨੁਖ ਕਹੇ ਹੈ ਮੂਰਖ ਅਧਿਕਾਰ ਜੋ
 ਕਰ ਅਬ ਤੀ ਮੈਂ ਨਾ ਸਮਝੇ ਤਾਂ ਸਿਨਹੀ ਜੀਆ ਮੈਂ ਹੋ ਜਾਵੰਗਾ। ਜੋ ਤਿਨ ਪੁਰ ਸੁਨੇ ਜੀਤ
 ਜੀ ਏਕ ਅਭਿਆਲਾ। ਜੋ ਏਕ ਸਮੇਂ ਮੇਂ ਬਾਲਕਾਂ ਸਾਧਾ ਮੈਂ ਖੋਲ੍ਹੇ ਕਉ ਇਕੰਤ ਜਾਮਾ ਪਾਏ ਕਰ
 ਚੋਰ ਨੈ ਜਾਵਤੇ ਕਥੇ ਕੁਖਨੋ ਕੋ ਲਾਲਚ ਕਰ ਅਰ ਮੋਹਨ ਚੁਰਾਇ ਕਰ ਨੈ ਜਾਵਤੇ ਕਥੇ ਸਨ ਮੈਂ।
 ਤਬ ਐਕ ਮੰਡਨ ਤੋਂ ਉਤਾਰੇ ਅਰ ਦੂਜਾ ਹੋਮ ਕੋ ਕੰਡਨ ਨਾ ਉਤਾਰੇ ਕੁਜਾ ਕੋ। ਤਬ ਕੋਈ
 ਤਿਨ ਜੋ ਕਹਤ ਭਏ ਜੋ ਕੁਜਾ ਕਾਟ ਦੇਵੇ। ਐਕੋ ਸੁਣ ਕਰ ਅਵਜ ਕੋਈ ਕਹਿਤ ਭਏ ਤਿਨ
 ਪ੍ਰਤੀ ਜੋ ਐਕੋ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੋ ਭਾਈ। ਜੋ ਏਕ ਕੰਡਨ ਕੀ ਲਿਆ ਬਾਝ ਹੈ। ਜੋ ਹਮੇਂ ਕੁਮੇ
 ਐਕ ਜੋ ਅਭਿਆਲ ਬਹੁਤ ਪਾਏ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਜਾਨ ਦੇਹੋ। ਐਕੋ ਗੁਣਨ ਕਰ ਏਕ ਨ ਪਾਨਤ ਕਥੇ
 ਤਿਨ ਚੋਰੋ ਮੈਂ ਜੋ ਕਹਤ ਭਏ ਜੋ ਪੁਤ੍ਰ ਹੈ ਤਾਂ ਕੁਆਡਾ ਹੈ। ਆਭਾ ਤੋਂ ਨਹੀਂ। ਹਮੇਂ
 ਹਮਾ ਕਾਟਤੇ ਹੈ। ਤਬ ਐਕ ਕਹਤ ਭਏ ਤਿਨ ਪ੍ਰਤੀ ਜੋ ਹਮਾ ਕੁਮਾਰਾ ਸੀਜ ਕਾਟੇਏ ਜੋ
 ਕੁਮ ਬਾਲਕ ਨਾ ਹਮਾ ਕਾਟੇਏ। ਤਬ ਜੋ ਕੁਜਾ ਨ ਕਾਟਤ ਕਥੇ। ਪੁਤ੍ਰ ਪਖੀ ਜੋ ਹਮਾ
 ਬੀਬ ਬਿਰੋ ਪੜਤਾ ਹੈ। ਅਰ ਮੈਨੂੰ ਨਵਾਰ ਨਿਕਟ ਕਰ ਗਏ। ਜੋ ਕਹੁ ਕੁਲ ਕਰ ਪਰ ਨਾ ਕਾਏ
 ਜੀ ਪ੍ਰਮੋਦਨ ਤਿਨ ਬੀਚ ਹੈ ਕਰ ਜਹਾਇਤਾ ਆਸੀ ਕਰੀ ਜੀਏ ਚੰਦ੍ਰ ਹਮੇਂ ਕਹਤ ਪਰ ਕੀਨੀ ਜੀ

ਜੋ ਕੀਸੇ ਅਸ ਜੋਸ਼ੀ ਹੁਆ ਸੀ ਚੰਦ੍ਰ ਹਾਂਸ ਕੀ ਕਹਿਓ ਹੈ ਪ੍ਰਾਗਿ ਕੇ ਚਲਨੇ ਜੋ ਪੁਨਾ ਇਸ ਜੀ ਕੀ ਸਫਲਤਾ ਭੀ ਲੀਏ। ੧੯ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਏਕ ਪ੍ਰਸਾਦਮਾ ਨਾਮ ਪ੍ਰਿਥਿਕਾ ਕਰਲ ਦੇਸੁ
 ਕਾ ਰਾਜਾ ਬਡਾ ਸਰਮਾਤਮਾ ਹੋਤ ਰਇਆ ਪਰਜਾ ਪਾਲਕ ਐਕ ਸੰਤ ਸੇਵੀ। ਇਸ ਪ੍ਰਸਾਦਮਾ ਰਾਜਾ
 ਨੇ ਸੰਤਾਨ ਕੀ ਇਕਾ ਕਰ ਕੀਤੀ ਰਿਖੀਰਿ ਕਾ ਭੰਡਾਰਾ ਕੀਆ। ਜਬ ਸੰਤ ਜਨਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਾਇ
 ਲੀਆ ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਪ੍ਰਸਾਦਨਾਂ ਕਰੀ ਦਿ ਮੇਰੇ ਪਰ ਆਪ ਨਿਪਾ ਕਰੀਏ ਮੇਰੇ ਗੁੰਹਿ ਮੈ ਪੁਤ੍ਰ
 ਹੋਵੇ। ਤਬ ਸੰਤੋ ਨੇ ਰਾਜਾ ਪਰ ਪ੍ਰਾਨਿ ਹੋ ਕਰ ਸਦਨ ਕਰਾ ਕੇ ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਪੁਤਰ ਬਖਸ਼ੇਗਾ
 ਰਮਾ ਪਾਇਕਾਰ ਜੋਤੋ ਕੇ - ਵਚਨ ਜੋ ਰਾਜਾ ਨੇ ਦਿਹਿ ਮੈ ਪੁਤ੍ਰ ਹੁਆ ਜਿਸ ਕਾ ਨਾਮ ਚੰਦ੍ਰਹਾਂਸ ਰਾਖਾ
 ਗਿਆ। ਆ ਜੋਤਸੀਰਿ ਜੋ ਪੂਰਾ ਇਹ ਬਾਲਕ ਮੇਰਾ ਕੀਸਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਸ ਜੋਤਸੀਰਿ ਨੇ
 ਰਹਾ ਰਾਜਾ ਜੀ ਬਡੇ ਪੁਤ੍ਰਾਪ ਵਾਲਾ ਰਾਜਸਿਰਿ ਕਾ ਰਾਜਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਜਬ ਤੀਨ ਮਹੀਨੇ ਕਾ ਇਹ
 ਹੋਵੇਗਾ ਤਬ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਇਸ ਬਾਲਕ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗੇ। ਐਸੁਨ ਕਰ ਰਾਜਾ ਰੁਖ ਤਾ
 ਜੋਰ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਰਇਆ। ਇਸ ਜੋ ਅਨੰਤੁ ਏਕ ਕੰਤੂਹਲਪੁਰ ਕਾ ਰਾਜਾ ਜਿਸ ਰਾਜਾ ਕਾ ਨਾਮ
 ਕੰਤੂਹਲ ਹੈ। ਜੋ ਚੜ ਕਰ ਚੰਦ੍ਰਹਾਂਸ ਨੇ ਪਿਤਾ ਪਰ ਆਇਆ। ਬਡਾ ਕਾਰੀ ਜੁਆ ਹੁਆ।
 ਇਸ ਸਮੇ ਮੈ ਰਾਜਾ ਪ੍ਰਾਨ ਰਿਆਲ ਕਰ ਸੁਰ ਪੁਰ ਮੈ ਗਿਆ। ਚੰਦ੍ਰਹਾਂਸ ਕੀ ਮਾਤਾ ਪਤੀ ਨੇ
 ਸਾਧ ਸਤੀ ਭਈ: ਅਰ ਚੰਦ੍ਰਹਾਂਸ ਜੀ ਤੀਨ ਮਹੀਨੇ ਨੇ ਰਹਿ ਰਏ। ਰਾਜੀ ਚੰਦ੍ਰਹਾਂਸ ਜੀ
 ਕਉ ਸਾਧ ਲੇ ਕਰ ਬਨ ਮੈ ਰਿਖੀਰਿ ਨੇ ਆਸ਼ਮ ਪਰ ਪਾਲਨ ਕਰਕੀ ਭਈ। ਅਰ ਪੀਏ ਜੋ
 ਚੰਦ੍ਰਹਾਂਸ ਨੇ ਪਿਤਾ ਕਾ ਰਾਜਾ ਜਾ ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਸਿਨ ਕਰ ਕੇ ਏਕ ਸ਼ਿਸ਼ਟ ਬੁਧਿ ਨਾਮ ਮੰਤ੍ਰੀ ਨੇ
 ਦੇਤਾ ਰਇਆ ਕੰਤੂਹਲ ਰਾਜਾ। ਅਰ ਆਪਣੇ ਨਰਾਜ ਕੰਤੂਹਲਪੁਰ ਨੇ ਆਵਤ ਰਇਆ। ਆਰੇ
 ਕਾਲ ਕਰਮ ਕੀ ਗਤ ਐਸੇ ਬਨੀ ਹੈ। ਜੋ ਚੰਦ੍ਰਹਾਂਸ ਰਾਜਾ ਕੰਤੂਹਲ ਕੀ ਕੀ ਅਰ ਸ਼ਿਸ਼ਟ
 ਬੁਧਿ ਮੰਤ੍ਰੀ ਕੀ ਭੀ ਦੋਲੋ ਕੀ ਕੰਨਿਆ ਨੇ ਵਿਵਾਹੇਗਾ। ਅਰ ਕੰਤੂਹਲ ਪੁਰ ਕਾ ਰਾਜਾ ਕੀ ਕਾਏਗਾ।
 ਅਸ ਚੰਦ੍ਰਹਾਂਸ ਜੀ ਅਲਪ ਆਸ਼ੁਖਾਂ ਵਲੋ ਦਾਸੀ ਕਰ ਕੇ ਪਾਲਕ ਰਿਖੀਰਿ ਕੀ ਨਿਪਾ ਕੇ ਪਾ...
 ਤਿਨ ਕਾ ਪ੍ਰਾਗਿ ਸੁਨੇ। ਜਬ ਚੰਦ੍ਰਹਾਂਸ ਕਉ ਰਿਖੀਰਿ ਨੇ ਆਸ਼ਮ ਪਰ ਲਿਵਾਨ ਕਰਕੇ ਕੇ ਕੇਰਾ
 ਕਲ ਹੁਆ। ਤਬ ਦੇ-ਵਯੋਗ ਜੋ ਸ਼ਿਸ਼ਟਬੁਧਿ ਸਰ ਰਿਖੀਰਿ ਕਉ ਨਿਮੰਤ੍ਰਣ ਦੇ ਕਰ ਗੁੰਹਿ ਪੈ ਨੇ
 ਜਾਤਾ ਭਇਆ। ਸਾਧ ਹੀ ਚੰਦ੍ਰਹਾਂਸ ਜੀ ਜਾਤੇ ਭਏ। ਜਬ ਪਰਲਾਂ ਪੋਸੀਆਂ ਹਸੀਆਂ
 ਤਬ ਰਿਖੀਆਂ ਪਤਲੋ ਕੀ ਤਰਫ ਨੇ ਧਿਆਹ ਹਟਾ ਕਰ ਅਰ ਚੰਦ੍ਰਹਾਂਸ ਕੀ ਤਰਫ ਦੇਖ ਕਰ ਗੀ।
 ਅਰ ਰਾਜੇ ਕੇ ਕਰਮ ਹੁਆ ਨੇ ਮੇਰੇ ਅੰਨ ਨੇ ਦੇਖ ਨਰਾਵਤੇ ਹੁਏ ਹਾਨਾ ਕਰਕੇ ਹੈ। ਤਸ ਰਿਖੀਰਿ ਨੇ
 ਕਹਾ ਹੈ। ਰਾਜਨ ਅੰਨ ਮੈ ਕੋਊ ਦੋਸ ਨਹੀ ਕਿੰਤੂ ਇਸ ਬਾਲਕ ਨੇ ਕੇਰਾ ਕਮਾਂਗਾ ਹੋਣਾ ਹੈ।
 ਇਸ ਬਾਰ ਕੇ ਸੁਨ ਕਰ ਬੋਟੀ ਬੁਧੀ ਵਾਲਾ ਅਕਿਮਾਸੀ ਸ਼ਿਸ਼ਟਬੁਧੀ ਚੰਦ੍ਰਹਾਂਸ ਨੇ ਮਾਸਨੇ ਵਾਸਤੇ
 ਚੰਡਲੋ ਨੇ ਭੇਜਤਾ ਭਇਆ। ਪਰ ਚੰਦ੍ਰਹਾਂਸ ਜੀ ਨੇ ਰਮਿਆਰ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਦੇ। ਜੋ
 ਬਾਲ ਯਾਗ ਰੋਮ ਭੀ ਵਿਗਾ ਹੋਵੇ। ਚੰਡਲ ਵਿਦੁ ਦੇਖਨ ਪਰ ਵਿਦੁ ਨ ਮਿਲੇ।

The Story of Chanderhans

ਪਰ ਏਕ ਦਿਨ ਰਿਖੀਓ ਕੇ ਬਾਲਕੋ ਸਾਥ ਖੇਲਤੇ ਥੇ ਚੰਦ੍ਰਹਾਸ ਜੀ ਅਰ ਮੁਖ ਮੇ ਬਡੀ ਸੁੰਦਰ ਛੋਟੀ ਜੈਸੀ ਸਿਲਾ ਹੈ, ਤਿਸ ਸਿਲਾ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਬਾਲਕ ਕਹਿਨੇ ਲਾਗੇ। ਹੇ ਚੰਦ੍ਰਹਾਸ ਇਹ ਸਿਲਾ ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਪਿਆਰੀ ਲਾਗਤੀ ਹੈ। ਤੇੜ ਕਰ ਹਮਾਰੇ ਕਉ ਬਾਟ ਦੇਹ। ਨਹੀਂ ਤੇ ਹਮਾਰੇ ਸਾਥ ਮਤ ਖੋਲੋ। ਐਸੇ ਸੁਨ ਕਰ ਚੰਦ੍ਰਹਾਸ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਭਏ। ਠਾਕਰ ਜੀ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਮਾ ਤੇ ਹਮ ਕਦਾਚਿਤ ਨਹੀਂ ਤੇੜੇ। ਠਾਕਰ ਜੀ ਤੇ ਮੇਰੇ ਰਖਯਕ ਹੈ। ਐਸੇ ਸੁਨ ਕਰ ਏਕਲੇ ਚੰਦ੍ਰਹਾਸ ਜੀ ਕੋ ਬਨ ਮੇ ਛੱਡ ਕਰ ਰਿਖੀਓ ਕੇ ਬਾਲਕ ਜਲੇ ਗਏ। ਤਿਸ ਅਵਸਰ ਚੰਡਾਲ ਚੰਦ੍ਰਹਾਸ ਜੀ ਕੋ ਪਕੜ ਮਾਰਨੇ ਲਾਗੇ। ਤਬ ਐਤਰਯਾਮੀ ਨੇ ਚੰਡਾਲੋ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਦੁਵੀ ਭੂਤ ਕਹ ਦੋਏ। ਸੋ ਵਿਚਾਰਨੇ ਲਾਗੇ। ਇਹ ਬਾਲਕ ਮਾਰਨੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਪਕੜਾ ਹੁਆ ਹੈ ਚੰਦ੍ਰਹਾਸ ਜੀ ਕੋ ਅਰ ਮੁਖ ਸੇ ਕਹਤੇ ਹੈ। ਹਮ ਤੇਰੇ ਕਉ ਮਾਰਤੇ ਹੈ। ਤਬ ਚੰਦ੍ਰਹਾਸ ਜੀ ਕਹਤੇ ਭਏ। ਹੇ ਭਲੇ ਲੋਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਾਰੇ ਨਿਸੰਗ ਪਰ ਦੇ ਘੜੀ ਕਾ ਅਵਸਰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੋਜੀਏ। ਦੇ ਘੜੀ ਮੇ ਜਬ ਨੇਤੋ ਕੀ ਸਾਰਤ ਕਹਾਗਾ ਤਬ ਮਾਰਨਾ। ਤਬ ਤਿਨੋ ਨੇ ਰਗਤਿ ਕਾ ਬਜਨ ਮਾਨ ਕਰ ਛੇਡਿ ਦੋਆ ਅਰ ਆਸ ਪਾਸ ਧੈਠ ਗਏ। ਤਬ ਚੰਦ੍ਰਹਾਸ ਜੀ ਮੁਖ ਸੇ ਨਿਕਾਸ ਕੇ ਸਾਲਗ੍ਰਾਮ ਕੋ ਪੁਜਨ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਧਿਆਨ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਤਿਸ ਸਮੇ ਐਤਰਯਾਮੀ ਚੰਦ੍ਰਹਾਸ ਕੀ ਛੇ ਉਜੜੀਆਂ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਅਰ ਚੰਡਾਲ ਭੀ ਛੇਵੀਂ ਉਜੜੀ ਕਾਟ ਕਰ ਨਿਸਾਨੀ ਧ੍ਰਿਸਟਯੁਧੀ ਕੋ ਆਨ ਦਈ। ਧ੍ਰਿਸਟਯੁਧੀ ਆਨਦ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਮਰਾ ਜਾਨ ਕਰ। ਅਰ ਚੰਦ੍ਰਹਾਸ ਜੀ ਕਾ ਰੋਮ ਭੀ ਵਿਗਾ ਨ ਹੁਆ। ਅਰ ਤਿਸ ਬਨ ਮੇ ਪੰਛੀ ਆਦਿਕ ਭੀ ਪੀਖੇ ਕਰ ਛਾਯਾ ਆਦਿ ਸੇਵਾ ਕੋ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਇਤਨੇ ਕਾਲ ਕੋ ਕਲਿੰਦ ਨਾਮ ਵਾਲਾ ਰਾਜਾ ਸਿਕਾਰ ਖੇਲਤਾ ਹੁਆ ਚੰਦ੍ਰਹਾਸ ਜੀ ਕੋ ਪਾਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਇਆ ਬਡਾ ਧਰਮਾਤਮਾ। ਸੋ ਕਲਿੰਦ ਰਾਜਾ ਧ੍ਰਿਸਟਯੁਧੀ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰੀ ਥਾ। ਅਰ ਧ੍ਰਿਸਟਯੁਧੀ ਕਰ ਦੋਏ ਹੁਏ ਧੀਸ ਗ੍ਰਾਮ ਕਾ ਰਾਜ ਕਰਤਾ ਥਾ। ਅਰ ਧ੍ਰਿਸਟਯੁਧੀ ਕੋ ਬਰਸ ਕੇ ਬਰਸ ਨਜਰ ਦੇਤਾ ਥਾ। ਸੋ ਕਲਿੰਦ ਪਰਪਾਤਮਾ ਚੰਦ੍ਰਹਾਸ ਜੀ ਸੇ ਸਹ ਇਤਾਤ ਪੂਛ ਕਰ ਅਰ ਸਾਥ ਲੇ ਕਰ ਅਪਨੀ ਪਟਰਾਨੀ ਕੋ ਛੂਤਾ ਭਇਆ ਜੋ ਹਮਾਰੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਐਤਰਯਾਮੀ ਨੇ ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਪੁਤ੍ਰ ਦੋਆ ਹੈ। ਤਬ ਰਾਨੀ ਬਡੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਈ। ਅਰ ਚੰਦ੍ਰਹਾਸ ਸਰਬ ਬਿਦਯਾ ਸੰਪੰਨ ਹਏ। ਅਰ ਕਲਿੰਦ ਰਾਜਾ ਕੇ ਰਾਜ ਤਿਲਕ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਏ। ਪਰਜਾ ਕੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਅਰ ਚੰਦ੍ਰਹਾਸ ਜੀ ਕਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਦੂਜ ਕੋ ਚੰਦ੍ਰਮਾਵਤ ਵਰਧਮਾਨ ਹੋਤਾ ਭਇਆ। ਏਕ ਐਰ ਸਮੀਪ ਰਾਜਾ ਥਾ। ਪ੍ਰਜਾ ਕੋ ਦੇਖ ਦੇਨੇ ਵਾਲਾ ਆਪੋ ੮੦ ਗ੍ਰਾਮ ਕਾ ਰਾਜ ਕਰੇਥਾ। ਤਿਸ, ਕੋ ਚੰਤੋ ਕਰ ਨੇ ੮੦ ਗ੍ਰਾਮ ਕਾ ਰਾਜ ਕਰਤੇ ਭਏ ਚੰਡਾ ਤੇਜ ਹੁਆ। ਤਿਸ ਸੇ ਪੀਛੇ ਕਲਿੰਦ ਨੇ ਚੰਦ੍ਰਹਾਸ ਕੋ ਕਹਿਆ। ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਧ੍ਰਿਸਟਯੁਧੀ ਕੋ ਦੋਏ ਹੁਏ ਧੀਸ ਗ੍ਰਾਮ ਹਮ ਭੇਗਤੇ ਹੈ ਅਰ ਹਮੇਸਾ ਹਮ ਭੇਟਾ ਦੋਆ ਕਰਤੇ ਹੈ ਅਰ ਵੀ ਭੇਟਾ ਦੇਨੀ ਚਾਹੀਏ। ਤਬ ਪਿਤਾ

The Story of Chandarban

ਕਾ ਵਚਨ ਮਾਨ ਕਰ ਚੰਦਰਾਸ ਜੀ ਨੇ ਆਗੇ ਸੇ ਦਸ ਗੁਣ ਅਧਿਕ ਦਾਨ ਦਸ ਗੁਣਾ ਧਨ
 ਅਸਵ ਤੇਜਾ ਇਨੋਦ ਨਾਮਾ ਮੰਤ੍ਰੀ ਕੇ ਹਾਥ। ਸਹੁਤ ਧਨ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਧ੍ਰਿਸਟਬੁਧੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਤੇ
 ਨਾ ਹੁਆ ਉਨਟਾ ਕ੍ਰੋਧਵਾਨ ਹੁਆ। ਅਰ ਕਹਿਨੇ ਲਾਗਾ ਏਤਾ ਧਨ ਕੁਨਿੰਦ ਨੇ ਕਹਾ ਸੇ ਲੀਆ
 ਹੈ। ਤਬ ਇਨੋਦ ਨੇ ਉਤਰ ਦਿਆ ਕਿ ਆਪ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਲੀਆ ਹੈ ਜੀ। ਫੇਰ ਜਬ ਇਨੋਦ
 ਨੇ ਜਾਣੇ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮਾਂਗੀ ਤਬ ਧ੍ਰਿਸਟ ਬੁਧੀ ਨੇ ਕਹਾ ਭੋਜਨ ਕਰ ਕੇ ਜਾਨਾ। ਤਬ ਇਨੋਦ
 ਨੇ ਕਹਾ ਜੀ ਆਜ ਏਕਾਦਸੀ ਹੈ ਅਰ ਮਹਾਰਾਜ ਕੁਨਿੰਦ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਚੰਦਰਾਸ ਕੀ ਸਭ ਪ੍ਰਜਾ
 ਪਰ ਆਗਿਆ ਹੈ ਏਕਾਦਸੀ ਕਾ ਧੂਤ ਰਾਖਨਾ। ਐਸੇ ਸੁਨ ਕਰ ਧ੍ਰਿਸਟ ਬੁਧੀ ਕਾ ਰਿਦਾ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰ
 ਜਲ ਗਿਆ। ਅਰ ਕਬੁਧਿ ਨਾਮ ਮੰਤ੍ਰੀ ਕੇ ਕਹਿਨੇ ਲਾਗਾ। ਜੇ ਕੁਨਿੰਦ ਨੇ ਕਿਸੀ ਨੀਰ ਜਾਤੀ
 ਕੇ ਨੜਕੇ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਬਨਾ ਕਰ ਅਮਰੇ ਰਾਜਾ ਕਾ ਰਾਜ ਵੀਨ ਲੀਆ ਹੈ। ਅਰ ਪਰਜਾ ਕੇ ਦੁਖ
 ਦੇਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਤੇ ਦੰਡ ਕੇ ਯੋਗ ਹੈ। ਤਬ ਮੰਤ੍ਰੀ ਕਬੁਧਿ ਨੇ ਹੀ ਤੈਸੇ ਹੀ ਸਨਾਹ ਦਿਤੀ।
 ਸਹੁਤਾ ਕਿ ਕਹੇ ਇਨੋਦ ਕੇ ਕੈਦ ਕਰ ਲੀਆ। ਅਰ ਆਪ ਚੜ੍ਹਾਈ ਕਰ ਕੁਨਿੰਦ ਕੇ ਬਡਾ
 ਤਾੜਿਆ। ਕਿਹ ਤੇ ਨੇ ਮੇਰਾ ਜੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਅਰ ਅਰਹੀਨ ਜਾਤੀ ਕੇ ਬਲਕ ਕੇ ਤੈਨੇ
 ਪੁਤ੍ਰ ਬਨਾਇਆ ਹੈ। ਐਸੇ ਕੁਨਿੰਦ ਕੇ ਤਾੜਨਾ ਕਰਕੇ ਫੇਰ ਏਕਾਤ ਦੇਸ ਮੇ ਮੰਤ੍ਰੀ ਕਬੁਧਿ ਕੇ
 ਕਹਾ ਅਹ ਵਹੀ ਨੜਕਾ ਹੈ ਜਿਸ ਕੇ ਆਲੇ ਵਾਸਤੇ ਰਖ ਨੇ ਤੈਡਲੇ ਕੇ ਭੇਜਾ ਏ ਸੇ ਤਿਨੇ
 ਨੇ ਨਾ ਮਾਰਾ। ਪਰ ਹੁਨ ਐਸਾ ਉਪਾਵ ਕਰੀਏ ਜਿਸ ਕਰ ਕੇ ਯਹ ਮਰ ਜਾਏ। ਐਸੇ ਸਨਾਹ
 ਕਰ ਧ੍ਰਿਸਟਬੁਧੀ ਅਪਨੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕੀ ਤਰਫ ਪ੍ਰਸੰਨ ਲਿਖਤਾ ਭਇਆ। ਕਿ ਹੇ ਮਦਨ ਸਿੰਘ ਜਿਸ
 ਕੇ ਹਾਥ ਯਹ ਪਤ੍ਰ ਹਮ ਨੇ ਭੇਜਾ ਹੈ ਇਨਾ ਬਿਹਾਰ ਸੇ ਸਡੀ ਸੀਘ੍ਰਤਾ ਸੇ ਇਸ ਕੇ ਵਿਘ ਦੇ ਦੇਨੀ ।
 ਐਸੇ ਲਿਖ ਕਰ ਪਤ੍ਰ ਬੰਦ ਕਰ ਚੰਦਰਾਸ ਕੇ ਦੇ ਕਰ ਰਬ ਪਰ ਬੈਠਾ ਕਰ ਪੁਤ੍ਰ ਕੀ ਤਰਫ ਭੇਜ ਦੀਆ।
 ਅਰ ਚੰਦਰਾਸ ਜੀ ਧ੍ਰਿਸਟਬੁਧੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਕਰ ਦੁਪਹਰ ਕੇ ਸਮੇ ਏਕ ਸੁੰਦਰ
 ਬਾਗੀਚੇ ਮੇ ਬਸਤ ਹੁਏ ਸੈਲ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਤਿਸ ਸਮੇ ਧ੍ਰਿਸਟਬੁਧੀ ਕੀ ਕੰਠਯਾ ਪ੍ਰਾਪਤ
 ਹੁਈ ਅਰ ਚੰਦਰਾਸ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰਿ ਮੋਹਤ ਹੁਈ ਅਿਸਰੈ ਕਰਤੀ ਭਈ ਜੇ ਯਹੀ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਹੈ।
 ਜਿਵਾ ਇਸ ਤੇ ਔਰ ਕੇਉ ਨਾ ਵਹੂੰਗੀ। ਤਬ ਹੀ ਵਹ ਕੰਠਯਾ ਤਿਸ ਕੇ ਸੀਸ ਤੇ ਗਿਰਾ ਪਤ੍ਰ ਦੇਖਤੀ
 ਭਈ। ਅਰ ਅਪਨੇ ਸਵਾਮੀ ਕਾ ਜਾਨ ਕਰ ਨਿਹਾਨਿਕ ਹੋ ਕਰ ਵਾਚਤੀ ਭਈ। ਤਬ ਕਿਆ ਵਾਚਤੀ
 ਹੈ ਕਿ ਹੇ ਮਦਨ ਸਿੰਘ ਇਨਾ ਵਿਹਾਰ ਸੇ ਇਸ ਕੇ ਵਿਖ ਦੇ ਦੇਨੀ ਐਸੇ ਜਬ ਪੜ ਕਰ ਸੀਸ
 ਕੇ ਫੇਰ ਕਰ ਅਪਨੇ ਪਿਤਾ ਕੇ ਅਪ੍ਰਾਧ ਕੇ ਨਿਸਰੈ ਕਰਤੀ ਭਈ। ਅਰ ਅਪਣੇ ਨੇਤ੍ਰ ਸੇ ਤਿਨਕੇ
 ਕੇ ਸਾਥ ਅੰਜਨ ਲਗਾ ਕਰ ਵਿਖ ਕਾ ਵਿਖਿਆ ਬਨਾ ਦੇਤੀ ਭਈ। ਜੇ ਤਿਸ ਕਨਿਆ ਕਾ ਨਾਮ ਭੀ
 ਵਿਖਨਾ ਥਾ। ਐਸੇ ਬੈਠਾ ਕਰ ਪਤ੍ਰ ਕੇ ਇਕਨਾ ਕਰਤ ਤਹਾ ਹੀ ਰਖ ਆਪ ਗ੍ਰਹਿ ਕੀ ਤਰਫ
 ਜਾਤੀ ਭਈ। ਬਹੁਰ ਚੰਦਰਾਸ ਜੀ ਜਾਗ ਕਰ ਅਰ ਕਮਰ ਕਸਾ ਕਰ ਕੇ ਅਰ ਪੈਰ ਤੀਰ

The story of Khanda Law

ਤਰਕਸ ਸੇ ਹਾਥ ਮੇ ਲੋਂ ਕਰ ਮਦਨ ਸਿੰਘ ਕੀ ਭੇਟਾ ਵਾਸਤੇ ਸਿੰਘਪੋਰ ਪਰ
 ਜਾ ਖੜੇ ਭਏ। ਅਰ ਦੁਆਰਪਾਲ ਕੋ ਕਹਾ। ਹੇ ਦੁਆਰਪਾਲ ਮਦਨ ਸਿੰਘ ਕੋ ਜਾ ਕਹੋ
 ਕਿ ਰੰਦ੍ਰਹਾਸ ਤੁਮਾਰੇ ਪਿਤਾ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਨਿਆਇਆ ਹੈ। ਤਬ ਦੁਆਰਪਾਲ ਨੇ ਸਹ ਬਿਤਾਂਤ
 ਕਹਾ। ਤੇ ਮਦਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕਹਾ ਤੁਰਤ ਨੇ ਆਵੇ। ਤਬ ਰੰਦ੍ਰਹਾਸ ਜੀ ਤਾ ਬਡਾ ਆਦਰ ਕੀਆ।
 ਅਰ ਪਿਤਾ ਕਾ ਪਤ੍ਰ ਵਾਰ ਕਰ ਸਿਰ ਪਰ ਰਹ ਕਰ ਅਰ ਮੰਤ੍ਰੀ ਅਰ ਰਾਜੀਆਂ ਕੋ ਸਹ ਬਿਤਾਂਤ
 ਕਹਾ। ਤੇ ਮਦਨ ਸਿੰਘ ਕਹਾ ਵਿਵਾਹ ਕਰ ਦੀਆ ਅਰ ਸਭਾ ਦਾਜ ਦੀਆ। ਫੇਰ ਜਬ ਰੰਦ੍ਰਹਾਸ ਜੀ
 ਪਤਨੀ ਕੇ ਸਾਥ ਰਾਤ੍ਰੀ ਸੈਨ ਮੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹਏ ਤਬ ਪਤਨੀ ਕਰ ਸਾ ਬਿਤਾਂਤ ਵਿਖ ਕਾ ਸੁਨਾ।
 ਅਰ ਤਿਸ ਪਤਨੀ ਰੰਦ੍ਰਹਾਸ ਜੀ ਜੇ ਪੂਛਾ ਕਿ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਆਪ ਕੇ ਸਾਥ ਕਿਉਂ
 ਰਵੇਖ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਰੰਦ੍ਰਹਾਸ ਕੋ ਸਮਦਰਸੀ ਕਰਤੇ ਹਏ। ਹੇ ਸਵਾਮੀ ਹਮਾਰਾ ਕੋਟੀ
 ਵੇਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਿਸ ਜੇ ਪੀਛੇ ਮਦਨ ਸਿੰਘ ਅਪਨੇ ਪਿਤਾ ਧਿਸਟਹੁਧਿ ਕੇ ਪਾਸ ਬਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਸੇ
 ਪਤ੍ਰ ਲਿਖਾ। ਜੇ ਹੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਜੇ ਆਪ ਕੀ ਆਗਿਆ ਅਨੁਸਾਰ ਜਿਖਿਆ ਰੰਦ੍ਰਹਾਸ ਕੋ ਵਿਆਹ
 ਦਈ ਹੈ। ਐਸੇ ਤਿਖ ਕਾ ਅਰ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਸੁਰ ਛਿੜਕ ਕਰ ਪਤ੍ਰਕਾ ਹਲਕਾਰੇ ਕੇ ਹਾਥ
 ਦਈ। ਅਰ ਹਲਕਾਰਾ ਤੁਰਤ ਹੀ ਧਿਸਟਹੁਧਿ ਕੇ ਪਾਸ ਪਹੁੰਚ ਕਰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰ ਪਤ੍ਰ
 ਕੋ ਦੇਤਾ ਭਇਆ। ਅਰ ਮੁਖ ਸੇ ਜੀ ਕਹਿਤਾ ਭਇਆ ਕਿਹ ਵਿਖਯਾ ਰੰਦ੍ਰਹਾਸ ਕੋ ਵਿਆਹ ਦਈ ਹੈ
 ਹੁਣ ਕਰ ਧਿਸਟਹੁਧੀ ਮੂਰਛਾ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਭਇਆ। ਫੇਰ ਮੁਖ ਮੇ ਜਲ ਪਾਕਰ ਅਰ ਪੀਖੀ ਕੇ ਪਵਨ
 ਕਉ ਪਾਇ ਕਰ ਪਾਵਤਾ ਭਇਆ ਧਿਸਟਹੁਧੀ। ਫੇਰਕ ਹੁਧਿ ਨਾਮ ਮੰਤ੍ਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਮੰਤ੍ਰ ਕਰਕੇ
 ਰੰਦ੍ਰਹਾਸ ਕੇ ਪਿਤਾ ਕੋ ਕੇਦ ਕਰ ਲੀਆ ਮੰਤ੍ਰੀ ਬਿਨੋਦ ਨਾਮਾ ਆਗੇ ਕੇਦ ਹੀ ਕਾ। ਅਰ ਨਾਮਾਨ ਸਭ
 ਅਪਨੇ ਅਧੀਨ ਕਰ ਲੀਆ। ਅਰ ਰੰਦ੍ਰਹਾਸ ਕੋ ਮਾਰਨੇ ਕਾ ਟਿਕਲਪ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਨਗਰ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ
 ਹਇਆ ਧਿਸਟਹੁਧਿ। ਤਬ ਮਦਨ ਸਿੰਘ ਅਰ ਰੰਦ੍ਰਹਾਸ ਦੋਨੋ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹਏ। ਅਰ ਲੋਕ
 ਵਧਾਈ ਦੇਵਨ; ਜੇ ਆਪ ਕੋ ਅਤ੍ਰਯਾਮੀ ਨੇ ਹੁੰਦੁ ਜਮਾਤਾ ਦੀਆ ਹੈ, ਹੇ ਰਾਜਨ। ਪਰ ਲੋਕੋ ਕੇ
 ਵਧਾਈ ਕੇ ਵਜਨ ਤਿਸੁਲ ਕੇ ਸਾਮਾਨ ਚੁਰਤੇ ਹਏ। ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਸਭ ਵਧਾਈ ਦੇਨੇ
 ਵਾਲਿਓ ਕੋ, ਵਾਜਾ ਵਜਾਵਨ ਹਾਰਿਓ ਕੋ, ਟਾਟੇ ਕੋ, ਸਹ ਕਉ ਬੰਦ ਕਰ ਦੀਆ। ਸੋਕ ਸਮੁੰਦੁ ਮੇ
 ਧਿਸਟਹੁਧਿ ਫੂਬ ਜਾਤਾ ਭਇਆ। ਫੇਰ ਏਕਾਂਤ ਮੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕੋ ਕਹਾ। ਤੇਏ ਕੋ ਮੇ ਨੇ ਤਿਖ ਦੇ ਕਰ
 ਮਾਰਨਾ ਲਿਖਾ ਥਾ ਤੇ ਨੇ ਕਿਆ ਕੀਆ। ਤਬ ਮਦਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਪਤ੍ਰਕਾ ਕਢ ਕਰ ਦਿਖਾਈ
 ਤਬ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕਰ ਸਿਰ ਫੇਰਤਾ ਭਇਆ। ਫੇਰ ਮੰਤ੍ਰੀ ਕਹੁਧ ਕੇ ਸਾਥ ਸਨਾਹ ਕਰ ਚੰਡਾਨੋ ਕੋ
 ਤਲਵਾਰੇ ਪਕੜਵਾ ਦੁਰਗਾ ਹਵਨ ਕੋ ਭੇਜਤਾ ਭਇਆ ਧਿਸਟਹੁਧੀ। ਅਬ ਜੈਸੇ ਤੀਜੀ ਵਾਤੀ
 ਰਖਯਾ ਕਰਤੇ ਰਏ ਸੇ ਸੁਨੇ। ਅਰ ਕਹਤਾ ਭਇਆ ਕੇ ਜੇ ਦੁਰਗਾ ਹਵਨ ਪੇ ਪੂਜਨ ਵਾਸਤੇ
 ਸਭ ਸੇ ਪਹਿਲੇ ਆਵੇ ਤਿਸ ਕੋ ਮਾਰ ਦੇਨਾ। ਢਿਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਅਰ ਇਸ ਤਰਫ ਰੰਦ੍ਰਹਾਸ ਜੀ ਕੋ

Chander Hans story end

ਦੁਰਗਾ ਭਵਨ ਕੋ ਭੇਜਤਾ ਭਇਆ। ਧਿਸਟ ਹੁਧੀ। ਅਰ ਕੰਤੂਹਲ ਰਾਜੇ ਕੀ ਕਨਿਆ ਕੋ
 ਭੀ ਜੇਹੇ ਚੰਦ੍ਰਹਾਸ ਨਿਯਾਹਤਗੇ ਸੇ ਭੀ ਸੁਣੇ। ਮਹਾਰਾਜ ਕੀ ਐਸੀ ਖੇਲ ਹੁਈ ਜੋ ਕੰਤੂਹਲ ਪੁਰ ਕਾ
 ਰਾਜਾ ਅਪਨੀ ਕਨਿਆ ਕਾ ਸਵੰਬਰ ਰਾਤਾ ਭਇਆ। ਅਰ ਮਦਨ ਸਿੰਘ ਉਸ ਸਵੰਬਰ ਮੇਂ ਗਿਆ ਹੁਆ
 ਥਾ ਅਰ ਕੰਤੂਹਲ ਰਾਜੇ ਨੇ ਚੰਦ੍ਰਹਾਸ ਕਾ ਜਸ਼ ਸੁਣਾ ਥਾ ਕਿ ਧਿਸਟਹੁਈ ਕਾ ਜਮਾਤਾ ਬਡਾ ਸੂਰ ਬੀਰ ਹੈ,
 ਹੁੰਦਰ ਹੈ, ਸਰਬ ਸੁਣੇ ਕਰਿ ਸੁਸ਼ੁਕਤਿ ਹੈ। ਤਬ ਮਦਨ ਸਿੰਘ ਕੋ ਕਹਿਤ ਭਇਆ ਕਿ ਤੁਮ ਆਪਣੇ
 ਭਣਵੀਆ ਕੋ ਸੀਘਰਾ ਸੇ ਲਿਆਓ। ਤਬ ਮਦਨ ਸਿੰਘ ਰਬ ਪਰ ਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਇਆ। ਆਪਣੇ ਚੰਦ੍ਰਹਾਸ
 ਜੀ ਦੁਰਗਾ ਭਵਨ ਜੋ ਜਾਤੇ ਰਸਤੇ ਮੇਂ ਮਿਲੇ। ਬਹੁਤ ਕਿਆ ਕਹੇ। ਮਦਨ ਸਿੰਘ ਦੁਰਗਾ ਭਵਨ
 ਮੇਂ ਦੁਰਗਾ ਕੀ ਧਨੀ ਹੋਤਾ ਭਇਆ। ਅਰ ਚੰਦ੍ਰਹਾਸ ਜੀ ਸਵੰਬਰ ਮੇਂ ਕੰਤੂਹਲ ਰਾਜਾ ਕੀ
 ਕਨਿਆ ਕੋ ਵਿਹਾਵਤੇ ਭਏ। ਅਰ ਕੰਤੂਹਲ ਰਾਜਾ ਅਪਣੇ ਰਾਜ ਕਾ ਤਿਲਕ ਭੀ ਚੰਦ੍ਰਹਾਸ ਜੀ ਕੋ ਦੇਤਾ
 ਭਇਆ। ਫੇਰ ਕੰਤੂਹਲ ਰਾਜਾ ਕੀ ਆਗਿਆ ਪਾ ਕਰ ਚੰਦ੍ਰਹਾਸ ਜੀ ਮਦਨ ਸਿੰਘ ਕੋ ਮਿਲਣੇ ਵਾਸਤੇ
 ਆਵਤੇ ਭਏ। ਅਰ ਆਪਣੇ ਸਭ ਲੋਕ ਸੈਕ ਸਮੁਦ੍ਰ ਮੇਂ ਵਧੇ ਦੇਖੇ ਜਾਮੇਤ ਰਾਜੇ ਕੇ। ਤਬ
 ਰਾਜਾ ਕੋ ਚੰਦ੍ਰਹਾਸ ਨੇ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰੀ। ਤਬ ਧਿਸਟ ਹੁਧਿ ਨੇ ਕਹਾ ਤੂੰ ਦੁਰਗਾ ਭਵਨ ਮੇਂ ਕਿਉਂ ਨਾ
 ਗਇਆ। ਤਬ ਚੰਦ੍ਰਹਾਸ ਨੇ ਸਾ ਬਿਤਾਤ ਕਹਾ। ਬਹੁਤ ਕਿਆ ਕਹੇ। ਰਾਜਾ ਭੀ ਦੁਰਗਾ ਭਵਨ ਮੇਂ
 ਸਿਠਾ ਕੇ ਸਾਥ ਜਿਹ ਫੇਰ ਕਰ ਪੁਤ੍ਰ ਕੋ ਸਮੀਪ ਮਿਤ੍ਰ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਭਇਆ। ਫੇਰ ਵਿਖਿਆ ਕੀ
 ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਸੁਨਕਰ ਅਰ ਦੁਰਗਾ ਹਥਵਤੀ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰ ਦੋਨੋ ਪਿਤਾ ਪੁਤ੍ਰ ਜਿਵਾਇ ਕਰ ਅਰ
 ਧਿਸਟਹੁਈ ਕੋ ਦਾ ਦਿਆ ਹੁਆ ਰਾਜ ਪੁਨਾ ਅਪਣੇ ਜਾਨੇ ਮਦਨ ਸਿੰਘ ਕੋ ਦੇ ਕਰਿ ਧਿਸਟਹੁਈ ਕੀ
 ਕਨਿਆ ਅਰ ਬਡਾ ਧਨ ਦਾਜ ਨਾ ਕਰ ਅਰ ਕੰਤੂਹਲ ਰਾਜੇ ਕੀ ਕਨਿਆ ਅਰ ਰਾਜ ਸਾਮਾਜ ਕੋ
 ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਕਰ ਅਰ ਕੁਲਿੰਦ ਪਿਤਾ ਕੋ ਰਾਜ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਕਰ ਸੁਖ ਪੂਰਬਕ ਇਸਥਿਤ ਹੋਤੇ ਭਏ
 ਚੰਦ੍ਰਹਾਸ ਜੀ । ਇਤਿ ਸੰਖੇਪਾ: ਅਥ ਪੂਰਬ ਪ੍ਰਾਜਾ। ਬਾਲਕੋ ਵਾਰ। ਹੇ ਸੰਤ ਜੀ ਇਸ
 ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੋ ਮਾਤਨ ਵਾਰੇ ਰੰਗਾਰ ਸੇ ਵੇਹ ਰਖਿਆ ਕਰਤੇ ਭਏ ਨਹੀਂ ਰੰਗਾਰੋਂ ਮੇਂ ਦਯਾ ਕਰਾ।
 ਜੇ ਵਹ ਮੇਰਾ ਸੀਸ ਕਾਟ ਦੇਤੇ ਤੇ ਮੇਂ ਹਰੀ ਕੋਇ ਕੈਸੇ ਭਜਤਾ ਅਰ ਜਨਮ ਸੁਭਨਾ ਕੈਸੇ ਕਰ ਹੋਤਾ।
 ਪੁਨਾ ਆਪ ਜੇਹੇ ਸੰਤਾਂ ਕਉ ਕੈਸੇ ਦ੍ਰਸਤਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੇਰੇ ਸੇ ਉਦੇਸ ਦੇਹੋ ਜਿਸ ਕਰ ਕੇ ਮੇਂ ਮੁਕਤ
 ਕਉ ਪਾਵੇ। ਜੇ ਕਰ ਜਿਹ ਅਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤ ਸਾਥ ਹੋਲੋ ਤਾਂ ਫੇਰ ਫਾਹੀ ਮੇਰੇ ਕੰਠ
 ਪਾਵਤੇ । ਥਾਮ ਥਾਮ ਕੀ ਇਸੀ ਕਰ ਜੇ ਇਨ ਸਾਥ ਹੋਲਨਾ ਹੀ ਤਿਆਗ ਦਿਆ ਹੈ ਸੰਤੋ ਜੋ
 ਇਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਮੇਂ ਫਿਰਿਯੋ ਗਿਆ ਮੇਂ ਜਪਕਾਲ ਭਾਹੀ ਮੇਂ ਪੜ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੁਖੋਂ ਤੇ
 ਫੂਟ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਪੁਨਾ ਟਿਹ ਜੀਵ। ਐਸੇ ਪ੍ਰੇਮਤੀ ਬਾਲਕੇ ਕੇ ਬਰਨ ਸੁਨ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ
 ਕਰਤ ਭਏ। ਹੇ ਬਾਲਕ ਤੂੰ ਧੰਨ ਹੈ ਪੁਨਾ ਭੀ ਧੰਨਤਾ ਸੋਗ ਹੈ। ਤੂੰ ਬਾਲਕ ਨਹੀਂ ਤੁਸੀਂ
 ਪ੍ਰੇਮਤੀ ਹੋ ਤਾਂ ਤੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਨਿਮਸਕਾਰ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪੂਰਬ ਹੀ ਜਨਮ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਕੋ ਪਿਆਰੇ ਹੋ
 ਜਿਸ ਕੀ ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜਿਮਰਨ ਮੇਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਧੰਨ ਹੈ। ਉਤਮ ਅਧਕਾਰੀ

The Karam and Science
 we tell his story to Ram Singh

ਜਾਨ ਕਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਤੇ ਹਯੇ। ਤਿਸ ਬਾਨਕ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ। ਪੁਨਾ
ਤਿਸ ਕੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕੇ ਕਹਾ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਕਾ ਸੰਕਲਪ ਵਿਕਲਪ ਨਾ ਕਰੋ। ਇਹ ਤਾਂ
ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਪਿਆਰਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਪਾਇਣ ਅਥ ਭਇਆ ਹੈ। ਦੁਸਾਰੇ ਤਾਰਣੇ
ਵਾਲਾ ਹੈ, ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਧ ਤੇ। ਪੁਨਾ ਸੰਸਾਰ ਸੂਰ ਤੋਰਣ ਵਾਲਾ ਪੁਰ ਦੁਨਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇਵਨ ਹੈ। ਤਬ ਤਿਨ ਕੇ ਐਸਤਾਂਤ ਹੁਤ ਹੁਆ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਜਾਨ
ਪਾਏ ਕਰ ਅਰ ਉਹ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਪਾਇਣ ਭਏ। ਲੰਕਾ: . . . ਸ੍ਰੀ ਭਾਤ ਪ੍ਰੇਮ
ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਿੰਘੇ ਪੁਰਬਾਰਧੇ ਸਾਹਾ ਪੁਰ ਪ੍ਰੀਤ ਵਰਨੰਤ ਰੁਤੁਰਬਾ ਧਿਯਾਯ। . . . ਫੇਰ ਜੁਝਾ
ਅਵਸਥਾ ਜੇ ਕਟਾ। ਕੀ ਦਖਣ ਦਿਸਾ ਤੇ ਪਸਰਮ ਤਰਤ ਇਤਾ ਨਗਰਾਂ ਮੇ ਲਗੇ ਵਿਚਰਤੇ।
ਪਿੰਡ ਭੇਰਰਾ ਸਾਹਾਪੁਰ ਸਾਈ ਵਾਲ ਕੋਟ ਝੰਗ ਮਿਧਿਆਝਾ ਦਿਤਿ ਆਦੀ। ਪੁਨਾ ਵੇਸ ਕੇਸਾ
ਜੇ ਅਵਾਈ ਗਜ ਸਿਰ ਸਾਡਾ, ਕਣ ਕਣ, ਉਪਰ ਹੁਰਾ, ਹਥ ਲੋਟਾ। ਜੇ ਦੇ ਰੋਟੀਆਂ ਮਿਲਦੀਆਂ
ਕਿਸੀ ਹਰਖਸਾਲਾ ਜੇ ਵਾ ਕਿਸੀ ਸਿਖ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਦੁਆਰਿਓ ਤਾ ਉਨ ਕੇ ਪਾਥ ਹੀ
ਆਠ ਦਿਨ ਬਤੀਤ ਕਰ ਦੇਈ ਫੇਰ ਲੋੜ ਹੋਵੇ ਤੇ ਨਗਰ ਆਵਨਾ ਨਹੀਂ ਟਿਕੀਤ ਹੀ
ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨਾ। ਏਕ ਸਮੇ ਸਾਹਾਪੁਰ ਮੇ ਆਵਤੇ ਭਏ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ^{meets Bhai}
ਵਸਤੀ ਰਾਮ ਜੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਪਾਇਆ। ਅਰ ਦੁਹੁ ਤਰਤ ਪਰਮ ਹਰਖ ਭਇਆ। ^{Vasli Ram}
ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਵਸਤੀ ਰਾਮ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ ਵੈਰਾਗ ਦਸਾ ਦੇਖ ਕਰ ਹਹੁਤ
ਪ੍ਰੀਤ ਹੋਤੇ ਭਏ। ਜਬ ਸੀਤ ਕਉ ਸੁਆਦੇਸੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਤਬ ਤਿਸ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰ,
ਅਰ ਬਚਨ ਵਾਤਤਾ ਕਰ, ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀ ਕਥਾ ਕਰ, ਜੋ ਸੀਤ ਹਹੁਤ ਪ੍ਰੀਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਕੋਏ। ਜੇਸੇ
ਰਾਜਾ ਕਿਸੀ ਦੇਸ ਕੇ ਪਾਇ ਕਰ ਪ੍ਰੀਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤੇਸੇ ਸੀਤ ਕਉ ਪਾਇ ਕਰ ਸੀਤ ਪ੍ਰੀਤ
ਹੋਤਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਸਿਖ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਗਿਸਤੀ ਕਾਨੀ ਸਾਡੀ ਭਾਈ ਵਸਤੀ ਰਾਮ ਜੀ ਕੇ ਆਯੋ ਆਨ
ਧਰੀ ਸੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰ ਸੀਤ ਕਾਲ ਸਮੇ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਵਸਤੀ ਰਾਮ ਜੀ ਵਿਚਾਰਤੇ ਹੀ ਜੇ
ਜੇ ਇਹ ਛਾਵਨ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਉਪਰ ਉਢਾਈਏ ਤੇ ਭਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਹੀ
ਭਗਵੰਤ ਕੋਈ ਆਪਣਾ ਪਿਆਰਾ ਭੇਜ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ। ਤਬਹੀ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਆਇ
ਜਾਤੇ ਭਏ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਵਸਤੀ ਰਾਮ ਜੀ ਪਰਮ ਪ੍ਰੀਤ ਹੋ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ
ਜੀ ਕੇ ਉਪਰ ਉਢਾਇ ਦੇਤੇ ਭਏ ਜੋ ਲੁਕਾਰ। ਤੇ ਕਹਿਤੇ ਭਏ "ਜੇ ਤੇਰਾ ਦੀਆ
ਰੁਝ ਕਿਆ ਅਰਧੋ"। ਹਹੁਤ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਤਪਸੀ ਅਰ ਵੈਰਾਗੀ
ਜਾਨਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਵਸਤੀ ਰਾਮ ਜੀ। ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਸਾਥ ਰਾਤ ਦਿਨ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ
ਗੁਣ ਵਾਵਤੇ ਸੁਣਤੇ ਜੁਨਾਵਤੇ ਹੀ ਬਤੀਤ ਹੋਵੇ ਸੀਤੋ ਕਾ ਸਮਾ। ਕਥਾ ਅਰ ਕੀਰਤਨ ਮੇ ਭਾਈ
ਸਹਿਜ ਸਮਾਧ ਮੇ ਇਕਤਾਂਤ। ਐਸੇ ਹੀ ਕੋਈ ਕਾਲ ਚਿਤੀਤ ਕਰਕੇ ਪੁਨਾ ਵਿਦਾ ਹੋਤੇ ਭਏ

4th Adhy.

Bhai Vasli Ram blesses
Bhai Ram Singh

ਪਰਾਪਰ ਮਾਤਰ ਟੇਕ ਕਰ। ਟੇਕ ਸੁਮੇ ਨਾਨਕਸਰ ਤੇ ਹੈ ਜਹਾਂ ਭਾਈ ਹਰਭਗਤ ਸਿੰਘ ਜੀ
ਨਿਵਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸਿੰਘਆਣੇ ਤੋਂ ਦਖਣ ਦਿਸ਼ਾ ਮੈਂ ਖਟ ਕੋਸ ਪੁਰਾਣ ਪਰੇ ਤਹਾਂ ਜਾਇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ
ਏ ਹੈ। ਅਹ ਤਨ ਮਨ ਸਨ ਕਰਿ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਿਨਾ ਨੇ। ਤਪ ਭਜਨ ਕਰਣ ਅਨੀਏ
ਇਕਾਤ ਬਨ ਜਾਣ ਕਰ। ਅਹ ਤਹਾਂ ਹੀ ਅਮ੍ਰਿਤ ਦਾਤੇ ਭਏ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ
ਕੇ ਪਾਸ ਤੇ ਭਾਈ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਪੀਛੇ ਭਏ ਹੈ। ਏਕ ਭਾਈ ਨਾਰਾਇਣ ਸਿੰਘ
ਜੀ ਤਹਾਂ ਰਹਤੇ ਸੇ ਰਾਜੀ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਅਹ ਭਜਨ ਕੀ ਮੂਰਤੀ ਸੇ। ਤਿਨ ਕੀ ਕਾਇਆ ਸ੍ਰੀ
ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਸਦਰਸ ਸੀ। ਅਹ ਅਸਾ ਕੀ ਵਾਰ ਬੜੀ ਰਾਤ ਸੇ ਨਾਵਦੇ ਸੇ।
ਪ੍ਰਥੇ ਛਕ ਕਰ ਉਥੇ ਹੁਰ ਗਿਉ। ਅਹ ਸਦਾ ਪ੍ਰਾਨਿ ਬਦਨ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ
ਦਿਸ਼ ਭਰੋਸਾ ਪੁਨਾ ਨਿਰਜਾਹੁ। ਜੇ ਕੋਈ ਦੇਵੇ ਜੀ ਕਿਛ ਪਦਾਰਥ ਤਾਂ ਆਖਣਾ: ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ
ਹਭੇ ਕਿਛ ਦਿਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਹੇ ਭਾਈ ਕਾਈ ਕਮੀ ਨਾਹੀ। ਐਸੇ ਸਤਿਨਾਮ ਸੇ
ਸੇ ਵੀ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਸਾਥ ਪਰਮ ਪਰੀਤ ਕੀ ਪਰਮੋਤ੍ਸਵਰ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰੇ ਜਾਣ ਕਰਿ।
ਅਹੁ ਤਹਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਰਹਿਣੇ ਲਗੇ ਇਕਾਤ ਬਨ ਅਹ ਸਤਸੰਗ ਜਾਣ ਕਰਿ। ਅਹ ਤਿਨ ਕੇ
ਭੈਰੋ ਕੀਆਂ ਗਾਉਆਂ ਭੀ ਚਾਰਿਆਂ ਕਰੇ ਤਿਨ ਹਰੇ ਹਰੇ ਜੇ ਗੁਰਗੀਆਂ ਰਾਤੀਆਂ ਰਹੇ
ਅਹ ਆਪ ਹਰੀ ਤਾਂ ਭਜਨ ਕਰੇ ਬੈਠੇ। ਜਾ ਤਿਨ ਕਉ ਹਾਸਣਾ ਤਹ ਬਸਤਾ ਸਾਥ ਮੋਰਣਾ
ਤੋਰਣਾ ਛੁਟੀ ਤਾ ਨਾਵਣੀ। ਜੇ ਕਹਿਣੇ ਸੇ ਜੇ ਇਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਤਾ ਭੀ ਬੜਾ ਮਹਾਤਮ ਹੈ। ਜੇ
ਪੁਰਖ ਨਿਸਕਾਮ ਹੋ ਕਰਿ ਇਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਤਾਨ ਹਰ ਸੰਪਤ ਸਰਸੋਈ ਪੁਰਸ ਪ੍ਰੇਮ ਨਿਧਤਾ ਨੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਹੋਰਾ ਹੈ। ਅਹ ਮਸਤਾਈ ਕਿਆ ਅਨੰਦ ਰਿਦੇ ਮੇ ਦਤਾ ਤ੍ਰੇ ਕੇ ਵਤ ਹੋਰਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਪੂਰਣ
ਕਾਮ ਜੇ ਪੂਰਾ ਹੋਰਾ ਹੈ। ਜੇ ਨਿਸਕਾਮ ਅਹ ਅਨੰਨ ਪ੍ਰੀਤ ਧਾਰ ਕਰ ਜੇਵੇ। [ਜੀ
ਪਦਮ ਪੁਰਾਣ ਮੈਂ ਜੀ ਇਹ ਮਹਾਤਮ ਕਹਾ ਹੈ ਰਾਮਾ ਸੁਮੇ ਤੇ ਤ੍ਰਿਤ ਸਿਆਸ ਮੇ ਅਹ ਏਕ
ਤ੍ਰਿਤ ਮੇ ਭੀ। ਸ੍ਰੀ ਸ੍ਰੀ ਸੋਸ ਜੀ ਵਾਤਸਾਇਨ ਇਨ ਕੇ ਪ੍ਰਤੀ। ਜੇ ਮੰਤਰੀ ਰਾਜਾ ਸਤ੍ਰ ਘਨ
ਪ੍ਰਤੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਯਦਿ ਕਿਰਤ ਦ੍ਰਿਸਟਿਤ ਈਹਾਂ ਦੀ ਯਤਨ ਹਾਂ। ਇਨ ਪ੍ਰਸੰਗ ਕੇ ਰਲਣੇ
ਕਰ। [। ਜਿਉ ਵਾਜ। ਹੇ ਰਿਖੀ ਵਾਤਸਾਇਨ ਜੀ ਜਹ ਕਲਕ ਪਤ੍ਰ ਸਹਤ ਵਰ ਬਾਜੀ
ਤੇ ਜਪ ਰਮੇ ਜਾਤਾ ਭਏਆ। ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦ ਕੇ ਸਰ ਕਾ। ਤਹ ਤਿਸ ਨਜ਼ਰੀ ਕੀ ਸੋਭਾ
ਦੇਖ ਕਰਿ ਸ੍ਰੀ ਸਤ੍ਰ ਘਨ ਜੀ ਮਹਾਮਾਜਾ ਹੁ ਮੰਤ੍ਰ ਪੁਰਾਣ ਤੇ ਵੇਦ ਵਿਸਤ ਹੈ ਤਿਸ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹਤ ਭਏ।
ਹੇ ਮੰਤ੍ਰੀ ਏਹੁ ਤਿਸ ਰਾਜਾ ਕੀ ਨਾਜੀ ਹੈ। ਹੁਮਤਿਉ ਵਾਜ। ਹੁਨੇ ਹੁਆਮੀ ਦੀ ਸਤਵਾਨ ਨਾਮ
ਪਰਮ ਬਰਮਾਤਮਾ ਸ੍ਰੀ ਵਿਸਨ ਤਾਤ ਈਹਾ ਕਾ ਰਾਜਾ ਹੈ ਜੇ ਵੇਦ ਉਕਤ ਜਾ ਕਰਿ ਰਿਹਾ ਹੈ
ਅਹ ਜਿਸ ਕੇ ਪਿਤਾ ਚਿੰਤਨ ਨੇ ਬਡੇ ਬਡੇ ਤਪ ਕਰ ਕਰੇ ਹੈ। ਤੇ ਗੁਰੂਆਂ ਕਉ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਿ ਤਿਸ
ਕੇ ਵਾ ਕਰਿ ਇਹੁ ਸਤਵਾਨ ਪੁਤ੍ਰ ਜਿਸ ਨੇ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਸਤ੍ਰ ਘਾਉ ਵਾਜ। ਹੇ ਸਤ੍ਰ
ਮੰਤ੍ਰੀ ਜੀ ਰਿਤੰਤ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕੈਸੇ ਸੁਰਗੀ ਕਉ ਜਜਿਆ ਤੇ ਕੈਸੇ ਵਰੁ ਪਾਇਆ ਸੇ ਤਹੇ ਕੁੰਬਾਮ

ਵਿਸ਼ਨ ਭਗਤ ਕੀ ਕੋਸੀ ਕਥਾ ਹੈ ਜੋ ਪਾਪ ਨਾਸ਼ਕੀ ਹੈ ਤੇ ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਦੇਨੇ ਹਾਰੀ ਹੈ ਵਹੁ।
ਮੁੰਦਰੀ ਵਾਰ। ਏਕ ਸਪੇ ਰਿਤੰਭਰ ਰਾਜਾ ਕੇ ਗ੍ਰਿਹ ਮੇ ਜਾਵਾਲੀ ਮੁਨੀ ਆਏ ਨਿਕਾਏ।
ਤਹ ਰਿਤੰਭਰ ਰਾਜਾ ਜੀ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪੂਜਨ ਕਾਤ ਭਇਆ ਮੁਨੀ ਕਾ। ਕੋਸੀ ਰਾਜਾ ਹੈ
ਪੁਤ੍ਰ ਹੀਨ ਹੈ ਅਰ ਪੁਤ੍ਰ ਕਾਮ ਅਰਥੀ ਹੈ। ਤਹ ਮੁਨੀ ਕਉ ਪ੍ਰਾਨਿ ਜਨ ਕਾ ਹਾਥ ਜੋਰ ਕਰ
ਕਰਤ ਭਇਆ। ਹੇ ਮੁਨਿੰਦਰ ਜਿਸ ਜਪ ਤਪ ਕ੍ਰਤੋ ਕਰਿ ਪੁਤ੍ਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ਜੋ ਵਿਧ ਖੁਏ ਕਹੇ
ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ। ਐਸੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕਾਮ ਅਰਥੀ ਕੇ ਵਾਨ ਹੁਨ ਕਾ ਮੁਨਿ ਸਤਮ ਜਵਾਲ ਜੀ ਏਨਤ ਭਏ।
ਹੇ ਰਾਜਨ ਜਿਸ ਕਉ ਪੁਤ੍ਰ ਕੀ ਇਛਾ ਹੋਵੇ। ਤਿਨ ਉਪਾਉ ਸੇ ਪੁਰਖ ਕੀ। ਵਿਸਨ
ਪੂਜਨ ਵਾ ਸੁਰਗੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕੀਵੀ ਸੰਕਰ ਦੇਵਤਾ ਕਾ ਪੂਜਨ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀ ਗੋ ਸੇਵਾ ਕਰੋ।
ਕੋਸੀ ਹੈ ਗਉ। ਜਿਸ ਕੇ ਮੁਖ, ਮੇ ਪੁੰਡ ਮੇ, ਅਰ ਜਿਨ੍ਹੇ ਮੇ, ਹੁਰ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਸੇ ਸੁਰ-
ਗੀ ਜਥਾ ਹਰਖਮਾਨ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਹੇ ਰਾਜਨ ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਤਉ ਤੇਰਾ, ਸਿਧ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੇ ਪੁਰਖ ਆਪਨੇ
ਆਪਣੇ ਗ੍ਰਿਹ ਮੇ ਸੁਰਗੀ ਕਉ ਹਰੇ ਹਰੇ ਤ੍ਰਿਣੇ ਕਰ, ਪੁਨਾ ਜਨ ਕਰ ਪ੍ਰਾਨਿ ਤ੍ਰਿਪਤ ਰਖਤਾ ਹੈ।
ਤਿਸ ਕੇ ਪਿਤ੍ਰ ਪੁਲੋਕ ਮੇ ਤ੍ਰਿਪਤ ਅਰ ਪ੍ਰਾਨਿ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਅਰ ਜੇ ਨਿਤ ਪ੍ਰਤਿ ਗ੍ਰਾਸ ਦੇਤਾ ਹੈ
ਦੇਸ਼ ਸੋਗ ਤਿਸ ਕੇ ਦੂਰ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਜਿਸ ਕੇ ਤ੍ਰਿਖਾਵਤ ਗਉ ਗ੍ਰਿਹ ਮੇ ਆਈ ਰਹੇ ਤੇ ਵਿਵਾਹੇ
ਇਨ ਪਿਤਾ ਗ੍ਰਿਹ ਮੇ ਦੁਹਤਾ ਕੇ ਨਿਤੁ ਆ ਜਾਇ। ਪੁਨਾ ਪੂਜਾ ਕੇ ਪੁਸਪ ਸੁਰਗੀ ਸਰਹ ਜਾਇ
ਹਾਤ ਕਉ। ਇਨਹੁ ਪੁਰਨੇ ਕੇ ਪੁੰਠ ਪੂਰਨੇ ਨਾਟ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਤੇ ਤ੍ਰਿਣ ਚਰਤੀ ਕੇ
ਵਰਜਨ ਕਰੇ ਤਿਸ ਕੇ ਪਿਤ੍ਰ ਕ੍ਰਿਪਾਮਾਨ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਜੇ ਮੂਹੜ ਦੰਡ ਕਉ ਪ੍ਰਹਾਨੇ ਹੈ ਜੇ
ਜਮ ਲੋਕ ਮੇ ਯਮ ਕਿੰਕਰ ਹਾਥ ਤਿਸ ਕੇ ਕ੍ਰਿਟ ਦੇਤੇ ਹੈ। ਜੇ ਏਨ ਹਾਰੇ ਹੈ ਮਖ ਕਾ
ਦਿਵਿਰ ਜਨ ਕਰੇ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਪਿਤ੍ਰ ਪ੍ਰਾਨਿ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਹੇ ਰਾਜਨ ਇਸ ਸੇ ਜਨਕ ਕੀ ਕਥਾ ਸੁਣੇ।
ਯੋਗ ਸਕਤ ਕਰ, ਤਨ ਕਉ ਤਿਆਰ ਕਰ, ਹੁੰਦੁ ਵਿਮਾਨ ਪਰ ਅਰੂਢ ਹੋ ਕਰ, ਨਿਮਨੀ ਨਗਰੀ
ਨਿਕਟਿ ਆਇ ਨਿਜਾਏ। ਤਹ ਨਰਕੀ ਜੀਵੇ ਕਉ ਜਥਾ ਜਨਕ ਕੇ ਅੰਗੇ ਸਾਥ ਪਰਸ ਹੋਈ
ਪਵਨ ਆਇ ਲਗੀ। ਤਹ ਤਿਨ ਕੇ ਤਨ ਕੀ ਤਪਤ ਧੂਝ ਜਾਤੀ ਭਈ ਭਾਵ ਯਹ ਪਰਮ ਸੁਖੀ
ਭਏ। ਜਹ ਤਿਨ ਕੇ ਆਤਮੇ ਵਿਮਾਨ ਜਾਵਨੇ ਨਾਗਾ ਤਹ ਜੇ ਨਰਕੀ ਜੀਵੇ ਵਿਆਕੁਲ ਹੋ ਕਰ
ਉਤੇ ਹੁਜਾ ਪਾਸਾਰ ਕਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾਤੇ ਭਏ ਵਿਸ਼ਨ ਭਗਤ ਆਏ। ਹੇ ਮਹਾਂ ਮਤੇ ਪੁਨਾ ਮੂਰਤੀ
ਨਾਵਾਇਣ ਜੀ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਤੇਰੇ ਅੰਗੇ ਸਾਥ ਸਪਰਸ਼ ਹੋਈ ਜੇ ਪਵਨ ਹੈ। ਤਿਸ ਕੇ ਲਾਭੇ
ਸਾਥ ਹਮ ਸੋਭੀ ਨਰਕੇ ਮੇ ਨਰਕੀ ਜੀਵੇ ਸੁਖੀ ਭਏ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀ ਮਤ ਜਾਏ ਈਹਾਂ ਗੀ ਰਹੇ
ਜਾਂ ਤੇ ਭਗਤਿ ਜਨ ਪਾ-ਸੁਖ ਕਰਿ ਦੁਖੀ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਤੇ ਪਰ-ਦੁਖ ਕਰਿ ਦੁਖੀ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਤਹ
ਨਿਰਪਾਲ ਦੂਖ ਚੀਨ ਦਾਇ ਨਿਵਾਕ ਤਿਨਾ ਦੇਸਕੀਆਂ ਕੇ ਧਾਕ ਸੁਵਣ ਕਰ ਦੇਸਕਾਂ ਕੇ ਦਰ ਪਰ ਹੀ
ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਯਮਰਾਜ ਜੀ ਨਰਕ ਦੇਖਣੇ ਕੇ ਜਾ ਆਏ। ਤਹ ਨਰ ਨਾਕ ਰਾਜੇ ਕੇ

ਰਾਜਾ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਮੁਸਕਾਇ ਕਰ ਕਹਤ ਭਏ। ਕੈਸਾ ਹੈ ਰਾਜਾ ਜਨਕ ਜੀ ਮਾਏ ਹੁੰਨ ਮੂਰਤੀ
 ਧਾਰ ਕਰ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਸਮਰਾਜੇ ਵਾਰ। ਹੇ ਲਿਨਣ ਬਲੰਭ ਆਪ ਇਥੇ ਕਿਉਂ ਕਰ ਬੈਠੇ ਹੈ
 ਤੁਸਾਰੇ ਬੈਠਲੇ। ਇਹ ਜਾਹਾ ਨਹੀ। ਪਾਪ ਰਹਿਤ ਅਰ ਜੀਵ ਹੀਨਾ ਕੇ ਜੋ ਕਾਣੁ ਹਾਰੇ ਹੈ
 ਪਰਾਦੇਹੀ ਸੋਈ ਹੀ। ਨਿਵਾਸ ਆਇ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਨਿਦਰ ਤੇ ਪਿਸਨ ਜਨ ਪਰ ਘਠਨ ਹਾਰੀ ਤੇ ਸੁਜੀਲਾ
 ਨਾਨ ਜਿਨਾ ਤਿਆਗੀ ਹੈ ਦੇਸ ਲਿਨਾ। ਜਨ ਕੇ ਲੋਭ ਕਰ ਮਿਤ੍ਰੇ ਸਗ ਸੀਰਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੀਤੀ
 ਸੋ ਈਹਾਂ ਆਇ ਕਰਿ ਮੇਰੇ ਕਰਤੇ ਅਤਿ ਦੁਖ ਪਾਵਤੇ ਹੈ। ਨਰਕ ਨਿਵਾਰਣੁ ਜਾ ਪਤਿ
 ਨਹੀਂ ਭਜਿਆ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੀਚਾਂ ਸੋ ਆਸ ਜਾ ਆਵਤੇ ਹੈ। ਤੇ ਪੁਰਖ ਹੈ ਰਾਜਨ ਨਾਨਕ ਮੇ
 ਅਤੀ ਦੁਖ ਦੇਖਤੇ ਹੈ। ਜੋ ਰਾਜ ਨੂੰ ਪਾਇਆ ਪਾਪ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਕਿੰਕਰ ਤਿਨ ਕੇ
 ਗਹਿ ਲਿਆਵਤੇ ਹੈ ਫੰਭੀ ਪਾਕ ਨਰਕ ਮੇ। ਜੋ ਤੁਮ ਸਾਰਖੇ ਧਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਅਮਰਣ ਕਰ ਜੋ
 ਸੇਵਾ ਮਾਨ ਪਦ ਹੈ ਸੁਰਗ ਤਹਾਂ ਜਾਇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਆਪ ਇਸ ਸੁੰਦਰ ਵਿਮਾਨ
 ਪਰ ਜਵ ਰਲੇ ਦੇਵ ਭੋਕ ਮੇ। ਐਸੇ ਬਾਤ ਸੁਨ ਕਰ ਰਾਜਾ-ਧਰਮ ਕੇ ਰਾਜਾ ਜਨਕ ਜੀ
 ਕਹਿਤੇ ਭਏ। ਜਨਕਉ ਵਾਰ। ਹੈ ਰਾਜਾ ਧਰਮ ਜੀ ਇਹ ਸਗੀ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਨਰਕ ਤੇ ਫਾਡ ਦੇਵੇ।
 ਤੇ ਮੇ ਸੁਖ ਸਾਥ ਸਵਰਗ ਜਾਤ ਹੈ ਨਹੀਂ ਇਨ ਕੇ ਜੋ ਮੇਰੇ ਕਰ ਸੁਖ ਹੋਵੇ ਤੇ ਮੇ ਈਹਾਂ ਹੀ
 ਰਹੇਗਾ। ਤੁਧ ਰਾਜਾ ਧਰਮ ਜੀ ਨਰਕੀ ਨਾ ਕੇ ਰਾਮੋ ਕਾ ਨਿਰਨੈ ਕਰ ਦਿਖਾਵਤੇ ਭਏ। ੩ ।
 ਧਰਮ ਰਾਜਉ ਵਾਰ। ਦੇਖੋ ਹੈ ਰਾਜਨ ਇਨ ਨਰਕ ਮੇ ਇਹ ਜੋ ਪਾਪੀ ਹੈ ਇਹ
 ਕੇ ਅਰ ਮੇ ਮਿਤ੍ਰ ਬੁਧਿਸਵਾਸ ਧਾਰ ਕਰ ਆਇ ਹਰੀ ਜੀ ਤਿਸ ਤੇ ਸਾਥ ਰਮਤਾ ਭਟਿਆ
 ਇਹ ਭੀਰ। ਤਾਂ ਤੇ ਯਮੋ ਕਰ ਸਾਤਨਾ ਪੜਾ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਨੇ ਭੋਹ ਸੀਰ
 ਨਾਮੇ ਨਰਕ ਮੇ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਆਪੁ ਤਾਂ ਵਰਖ ਭਤ। ਅਗ ਇਸ ਕੇ ਸੂਰਤ ਜੇਨ ਕੁਹਾਇ ਕਰ
 ਪੁਨਾ ਮਾਨੁਖ ਤਨ ਨਿਪੁੰਨ ਕਾ ਪਾਵੇਗਾ। ਕਾਮਾ ਕਾ ਚਿੰਨ ਪੜਾ ਟਾਸੇਗਾ। ਐਹ ਦੇਖੋ ਪਾਪੀ
 ਪਰ ਨਾਰੀਆਂ ਕੇ ਭੋਗਨ ਹਾਜਾ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦਾ ਨੇ ਵਰਖ ਹੋਰਵ ਨਰਕ ਮੇ ਇਹ ਕੇ ਪਾਇਆ ਹੈ।
 ਅਗ ਇਨ ਕੁਮਤੀ ਪਰਾਇਆ ਦੂਵ ਚੁਰਾਟੇ ਕਰ ਅਪਣੇ ਭੋਗੇ ਪਰ ਲਾਇਆ ਹੈ। ਅਗ ਜਮ
 ਇਹ ਕੇ ਹਾਥ ਪੜੇ ਕਾਟਤੇ ਹੈ। ਅਗ ਪੂਰੇ ਨਾਕ ਮੇ ਪਰੇਗਾ। ਅਗ ਇਹ ਕੇ ਅਥਿਤ
 ਅਧਿਆ ਜੀ ਬੁਧਿਯਾਗਾ। ਨਾ ਤਿਸ ਕੇ ਅੰਨਲੀਆ ਨ ਮਿਨਟ ਜਾਨਨ ਹੋਲਿਆ। ਤਿਸ ਕਾ
 ਤਨ ਔਧਤਾ ਇਸ ਨਰਕ ਵਿਚ ਮੇ ਤਿਸ ਕੇ ਪਾਵਤਾ ਹਾਂ। ਕੁਮਰਾ ਕਾਟ ਕਾਟ ਖਾਹਿਓ ਸਤ ਸੰਤ
 ਸਗ ਪੁੰਖ ਪਾਵੇਗਾ। ਐਹ ਦੇਖੋ ਇਹ ਪਰ ਨਿਦਰ ਪਾਪੀ ਪੁਨੀ ਇਹ ਨੇ ਮੁਨੀ ਹੈ ਅਗ ਸਗਾਰੀ ਹੈ
 ਤੇ ਕਾਈ ਹੈ ਨਿਦਾ ਅਵਰ ਤੇ। ਤੇ ਪੁਰਖ ਅਗ ਕੁਪ ਨਾਮ ਨਰਕ ਮੇ ਪੜੇ ਦੁਖ ਪਾਵਤੇ ਹੈ।
 ਇਹ ਮਿਤ੍ਰ ਹੋਗੀ ਹੈ ਮੂੜ ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੇਖੀ ਹੈ ਨੀਚ ਇਹ ਸਾਥ ਦੇਖੀ ਹੈ ਕੁਮਤੀ ਤਾਂ ਤੇ ਪਾਪ
 ਕੁਹਾਇ ਕਰ ਮੇ ਛੋਡਾ ਜਾ ਹੈ ਰਾਜਾ, ਜਨਕ ਜੀ। ਜਨਕਉ ਵਾਰ। ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਇਨ ਜੀਵਾਂ
 ਕਾ ਨਰਕ ਤੇ ਅਗ ਦੂਟਨਾ ਹੋਵੇ ਜੋ ਕਰੇ ਹੈ ਯਮ ਰਾਜਾ। ਧਰਮ ਰਾਜਉਵਾਰ। ਹੈ ਰਾਗਤ

ਰਾਜ ਜੀ ਜੋ ਪ੍ਰਾਤ ਕਾਲ ਨਿਰਮਲ ਤਿਤ ਹੋ ਕਰ ਤੇ ਸਕੂਤ ਧਾਰ ਭੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਉਦਾਸਿਆ ਹੋਵੇ
ਸੋ ਫਲ ਇਨਕੋ ਦੇਵੇ ਜੋ ਨਰਕੀ ਨਰਾ ਕੋ ਨਿਰੰਤਰ ਨਿਕਾਸਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਧਨ ਸੁਣ ਕਰ ਪਰਮ
ਪ੍ਰੀਤ ਕਏ ਰਾਜਾ ਜਨਕ ਜੀ। ਜੋ ਮੈਂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਧਰਮ ਰਾਜਪਤਿ ਪੂਜਾ ਆਦਿ। ਸੋ ਇਸ
ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਭੀ ਪ੍ਰਾਣੀ ਨਰਕੋ ਤੇ ਛੁਟੇ। ਐਸੇ ਜਹ ਜਾ ਜਨਕ ਜੀ ਕਹਾ ਤੁਰਤ ਹੀ ਸਭੀ ਜੀਵ
ਨਰਕੋ ਤੇ ਧਾਹਰ ਨਿਰਾਸ ਆਏ ਤੇ ਦਿਲ ਦੇਹੀ ਧਾਰ ਕਰ ਵਿਮਾਨੋ ਤੇ ਅਰੂਢ ਹੋ ਕਰ ਰਾਜਾ ਜਨਕ ਤੇ
ਉਸਤਤੀ ਕਰ ਕਰ ਪਰਮ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰੀ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ ਗਰੰਥੇ ਪੂਰਬਾਰਥੇ
ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਗਉ ਰਚਾਵਣ, ਗਉ ਸੇਵਾ ਮਹਾਤਮ, ਰਾਜਾ ਜਨਕ ਪ੍ਰੀਤ ਵਰਨਣ ਪੰਜਮੇ ਧਿਆਇ।
। ਹੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰਾਜਾ ਜੀ ਮੈ ਕਿਸ ਪਾਪ ਕਰ ਇਸ ਮਾਰਗ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ
ਜੀ। ਧਰਮ ਰਾਜਓ ਵਾਰ। ਹੇ ਰਾਜਾ ਜਨਕ ਜੀ ਤੇਰੇ ਸਮ ਕੋਲ ਮਹਾਤਮਾ ਹੈ ਕਿਆ ਤੁਹੀ ਹੈ ਜਿਸ
ਨੇ ਆਪਨਾ ਮਨ ਮਧਮ ਕਰਾ ਹੈ ਰਮਾਪਤ ਨੇ ਜਹਨ ਕਮਲਾ ਪਰ। ਤੇਰੀ ਕੀਰਤੀ ਰੂਪੀ ਸੁਰਸੁਰੀ
ਜੋ ਸੁਹਾਵਨੀ ਹੈ ਸਕਲ ਪਤਕਨ ਕੋ ਪਾਵਨ ਕਰੇ ਹੈ। ਤਥਾ ਭੀ ਹੈ ਰਾਜਨ ਤਨਕ ਮਾਤ੍ਰ ਪਾਪ
ਤੇਰੇ ਤਨ ਮੈ ਛਿਪ ਗਿਆ ਸੀ ਸੋ ਮੈਂ ਕਹਤਾ ਹੋ। ਏਕ ਸਮੇਂ ਕਿਸੀ ਖੇਤ੍ਰ ਮੇਂ ਗੋ ਰਚਤੀ
ਦੇਖ ਕਰਿ ਤਿਸ ਕੇ ਵਰਜਨ ਕਰਨ ਕੀ ਤੁਸਾਂ ਗਿਰਾ ਉਜਾਰੀ ਸੀ। ਇਤਨੇ ਪਾਪ ਕਰ ਤੁਸਾਂ
ਇਥੇ ਆਏ ਹੈ ਸੋ ਪਾਪ ਅਥ ਦੂਰ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜੇ ਕਰ ਮੇਰਾ ਨਿਸਰਾ ਪੂਛੋ ਹੈ ਰਾਜਨ
ਕਰਨਾ ਸਿੰਘ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਭਗਵਾਨ ਹੈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਾਪੀਆਂ ਜੀਵਾਂ ਕੇ ਤਾਰਣ ਕਾਰਣ ਇਹ
ਇਥ ਬਨਾਈ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸੀਤਾ ਰਾਤਾਂ ਕਾ ਇਹੀ ਸੁਭਾਵ ਹੈ ਪਰ ਦੁਖ-ਕਰਿ ਦੁਖੀ ਹੋਤੇ ਹੈ
ਤੇ ਪਰ ਸੁਖ ਕਰ ਸੁਖੀ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਸੋ ਹੀ ਪਰਸਪਰ ਪ੍ਰਣਾਮ ਕਰ ਯਮਰਾਜਾ ਆਪਨੇ
ਆਸਨ ਤੇ ਆਵਤੇ ਭਏ ਤੇ ਜਨਕ ਰਾਜਾ ਜੀ ਸਵਰਗ ਲੋਕ ਜਾਤੇ ਭਏ। ਤਾਂ ਜੋ ਹੈ ਰਾਜਨ ਤੁਹੀ
ਜੋ ਪੂਜਨ ਹੀ ਕਰੋ। ਤਹ ਰਾਜਾ ਦਿੰਤਰਗ ਮੈ ਪੂਜਨ ਕੀ ਇਥੀ ਪ੍ਰਛਤ ਪਇਆ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ
ਦੁਵਾਲੀ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ। ਹੇ ਰਾਜਨ ਧਨ ਪੈ ਜਾਵੇ ਤੋਂ ਰਾਹਨ ਕੀ ਇਤਨਾ ਸੁਭਾਵ ਕਰ। ਪੁਨਾ
ਧਨ ਕਉ ਸਵ ਉਜਵਾਏ ਕਰ ਜੋ ਗੋਬਰ ਤੇ ਨਿਕਸੇ ਸੋ ਆਪ ਭੁਰੇ ਅਰ ਮੁਖ ਆਦਿ ਦਸਨ ਹਾਰੇ
ਬਸਤ੍ਰ ਕਰ ਹਟਾਵੇ। ਤੇ ਆਪ ਨੀਚੇ ਅਸਥਾਨ ਬੈਠੇ ਹਿਸ ਕੇ ਹੂਰੇ ਅਸਥਾਨ ਪਰ ਬੈਠਾਵੇ।
ਜੇ ਕਰ ਧਨ ਜਲ ਪਾਨ ਕਰੇ ਤੇ ਤੁਮ ਭੀ ਪੀਵੋ। ਇਹ ਇਥੀ ਸੁਨ ਕਰ ਧਨ ਮੈ ਐਸੇ ਜਾਇ
ਕਰ ਕਰਤ ਭਇਆ ਰਾਜਾ ਹਿੰਤਰਗ। ਤਹ ਏਕ ਸਮੇਂ ਰਾਜਾ ਸੋਏ ਗਿਆ ਹੈ ਤੇ ਮੈਂ ਤਰਤੀ
ਕਰੇ ਸਿੰਘ ਮਾਰ ਗਿਆ। ਤਹ ਰਾਜਾ ਵਿਰਲਾਪ ਕਾਦਾ ਮੁਨੀ ਦੁਵਾਲੀ ਤੇ ਪ੍ਰਛਤ ਭਇਆ ਹੈ
ਮੁਨੀ ਇਹੁ ਗੋ ਹਤਿਆ ਮੇਰੀ ਕੈਸੇ ਦੂਰ ਹੋਵੇ ਸੋ ਕਰੋ ਕਿਰਪਾ ਕਰ। ਤਹ ਮੁਨੀਜਰ ਕਹਤ ਭਇਆ
ਹੇ ਰਾਜਾ ਇਸ ਹਤਿਆ ਤੇ ਮਦ ਘੋਲੇ ਪੁਨਾ ਕ੍ਰਿਤ ਘਨਤਾ ਆਦਿਕ ਜੋ ਪਾਧੇ ਕੇ ਪ੍ਰਾਹਾਤਤ ਕਿਛ
ਚੰਦਰਾਇਣ ਆਦਿਕ ਨਿਗਮੇ ਮੈ ਕਰੇ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਇਨਾ ਦੇ ਪਾਪਾ ਕਾ ਉਪਾਏ ਕੋਈ ਨਹੀ।

ਜੋ ਹਰਿਆ ਜਾਨ ਬੂਝ ਕਰ ਕਰਨੀ ਤੇ ਨਾਹਾਇਣ ਕੀ ਨਿੰਦਾ। ਅਨਜਾਨਤਾ ਤੇ ਜਿਸ ਤੇ ਜੋ ਹਰਿਆ ਹੋਵੇ
ਸੋ ਪੁਨ ਸੰਚਰਨ ਕਰ ਸੁਧ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਇਕ ਰਿਤ ਪਰਣ ਨਾਮਾ ਗੁਜਰਾ ਗਮ ਰਗਤ ਹੈ।
ਤਿਸ ਪਾਸ ਜਾਇ ਕਰਿ ਹਾਥ ਜੋਰ ਕੇ ਵਿਧ ਪੂਰੇ ਸੋ ਤੁਮ ਕੇ ਕਰੇਗਾ। ਸੋ ਮੇਰੇ ਸੇ ਅਧਿਕ
ਵੇਦ ਵਿਦਤ ਹੈ ਹੇ ਰਾਜਾ ਜਿਸ ਕਾ ਦੇਸ ਤੀ ਤੇ ਖੋਹਿਆ ਸੀ ਪੂਰਬ ਕਾਲ ਤਿਸ ਕੇ ਮਿਤ੍ਰ ਸਤ੍ਰ ਸਮ ਹੈ।
ਤਬ ਰਿਤੰਭਰ ਰਾਜਾ ਜਾਏ ਤਿਸ ਕੀ ਚਰਨੀ ਨਾਗਾ। ਅਰ ਵਿਧ ਪੂਰਤ ਭਇਆ ਆਪਣੀ ਫੂਲ
ਖਿਮਾ ਕਰਾਏ ਕਰ। ਰਿਤ ਪਰਣ ਰਾਜਾ ਕਹਤ ਭਇਆ ਹੇ ਮਹਾਂ ਮਤੇ ਜਿਨਾ ਤੈਨੂੰ ਭੋਜਿਆ ਹੈ।
ਸੋ ਤਾਂ ਸਰਬ ਵਿਦਿਆ ਮੇ ਕੁਸਲ ਹੈ। ਮੈ ਤਿਨ ਆਜੇ ਤਿਨ ਸਮਾਨ ਭੀ ਨਾਹੀ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਮੇਰੇ ਸੇ
ਹੀ ਪੂਛਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਰਬ ਵੇਦੋ ਕਾ ਸਾਰ ਰਾਮ ਰਜਨ ਹੈ ਸੋ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਕੇ ਉਠਤੇ ਬੈਠਤੇ ਨਿਮਰੇ।
ਪੁਨਾ ਕਰਨਾ ਕੀ ਧੇਨੂੰ ਬਣਵਾਇ ਕਰੁ ਦਿਜ ਕੇ ਦੇ ਦੇਵੇ ਤੁਮਾਰਾ ਪਾਪ ਸਭੀ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।
ਐਸੇ ਸੁਣ ਕਰ ਰਾਜਾ ਰਾਮ-ਰਜਨ ਮੇ ਰਿਤ ਲਾਇ ਕਰਿ ਪੁਨਾ ਪੂਰਬਾਲਾ ਬੂਤ ਗੋ ਸੇਵਨ ਨਾ ਧਾਰਤ
ਭਇਆ ਬਨੁ ਮੇ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਨਿਮਰਨ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ ਧੇਨੂੰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕਰ ਪੁਤ੍ਰ
ਕਾ ਵਰ ਦੇਤੀ ਭਈ। ਹੇ ਰਾਜਾ ਤੇਰੇ ਅਰ ਵਿਸਨੁ ਰਗਤ ਪੁਤ੍ਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਐਸੇ ਕਰਿ ਕਰਿ ਐਤ੍ਰ
ਧਿਆਨ ਭਈ ਜੋ ਸੇ ਦੇਵ। ਪੁਨਾ ਰਾਜਾ ਪਰਮ ਧਰਮਾਤਮਾ ਪੁਤ੍ਰ ਪਾਇ ਕਰਿ ਪਰਮ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਇਆ।
ਰਾਜ ਅਭੈ ਖੇਕ ਦੇ ਕਰਿ ਆਪਾ ਬਨ ਮੇ ਰਾਮ ਰਜਨ ਕਰਤਾ ਹੂਆ ਪਰਮ ਰਾਮ ਕਉ ਪਾਵਤਾ ਭਇਆ।
ਪਤਿਤ ਸ੍ਰੀ ਰਾਤ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਸਾ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਾਣਾਸੀ ਰਾਜਾ ਰਿਤੰਭਰ ਰਾਜਾ ਮਹਾਤਮ ਬਾਨੰਨ ਫਟਮੇ
ਧਿਆਏ। ੬ । ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਭੀ ਹਰੀ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਅਰ ਗਉਆ ਚਰਾਵਣਾ ਜੀ
ਕਰਤੇ ਹੈ ਐਸਾ ਮਹਾਤਮ ਜਾਨ ਕਰਿ। ਪਰ ਇਨ ਕਾ ਤਾਤ ਪ੍ਰਯ ਤੇ ਕੇਵਲ ਇਕਾਂਤ ਬੈਠ ਕਰ ਹਰਿ
ਸਿਮਰਨ ਹੀ ਬਾ। ਜੈਸੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਜੋ ਜਗਿਆਸੂ ਐਸੇ ਮੰਦ੍ਰ ਮੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰੇ। ਇਕਾਂਤ (੧)
ਸੋਨ (੨) ਖੁਧਿਆ (੩) ਜਾਗ੍ਰਤ (੪) ਇਹ ਚਾਰ ਜਿਸ ਕੀ ਭੀਤਾ ਹੈ ਮੰਦ੍ਰ ਕੀ। ਪੁਨਾ
ਰਜਨ ਕਰਨਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਨਾ ਇਹ ਜਿਸ ਕੀ ਛਾਤ ਹੈ। ਐਸੇ ਮੰਦ੍ਰ ਮੇ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ
ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਤਾਤਪ੍ਰਯ ਨੂੰ ਧਾਰ ਕਰ ਤਹਾਂ ਰਹਤੇ ਭਈ। ਪੁਨਾ ਵਿਚਰਤੇ ਵਿਚਰਤੇ
ਜਹਾਂ ਜਾਇ ਤਹਾਂ ਹੀ ਅਨੇਕ ਲੋਕ ਨੁਕਾਈ ਸੇਵਾ ਕਰਹਿ। ਜੈਸੇ ਕਹਿਆ ਹੈ। "ਜੇ ਤੂੰ ਮੇਰਾ
ਹੋ ਚਰੇ ਸੋਗ ਰਗ ਤੇਰਾ ਹੋਇ"। ਜਹ ਜਹ ਪਦਾਰਥ ਆਵਹਿ ਤਬ ਤਬ ਅਤੀਤੇ ਅਰ ਗੁਰਦੁਆਰੇ
ਕੇ ਕੁਰਵਾਇ ਦੇਣਾ। ਕਿਉ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਕਾ ਤਿਆਗਨਾ ਇਹ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕੀ ਨੀਸਾਨੀ ਹੈ।
ਸੋਈ ਕਰਤੇ ਹੈ ਘਾਤ ਬਨਾਵਾਇ ਦੇਣੇ, ਪਾਤ ਬਨਵਾਇ ਦੇਣੇ, ਪਰਪਕ ਅਨ ਹੁਰਵਾਇ ਦੇਣਾ। ਇਸ
ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਿਆਗ ਦੇਣਾ ਪੁਨਾ ਇਕੰਤ ਸੇਵਨਾ। ੧ । ਐਸੇ ਹੀ ਕੋਈ ਕਾਲ ਪੁਨਾ ਹਿਰੋਟ ਕੀ ਧਮਸਾਨਾ
ਮੇ ਰਹ ਕਰ ਜੀਵਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਾ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਰਹੇ ਹੈ। ਪਦੋਗੀਓ ਕਉ ਰਾਖੀ ਕਰਨੀ ਜਾ ਦੇਣਾ

ਗੁਰਮ ਗੁਰਮ
ਇਕੰਤ ਵਿਚ ਕਰੀ

ਗੁਰਮ
ਗੁਰਮ

ਇਤਆਦੀ। ਪੁਨਾ ਘੋੜੀ ਵਾਲੇ ਕੀ ਧਰਮਸਾਲ ਮੇ ਜਾਇ ਹਰੇ ਤਹਾਂ ਭੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇ
 ਗੋਬਿੰਦ ਸਰਬਤ੍ਰ ਮੇ ਜਾਨ ਕਰੁ। ਪੁਨਾ ਇਕੀਤ ਬਨ ਮਹਿ ਜਾਇ ਬੈਸਹਿ ਏਕ ਕਰੀਰ ਤਰੁ ਨੀਚੇ
 ਤਪ ਭਜਨ ਕਰੇ। ਸੋ ਨਾਮ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ ਤਿਸ ਕਰੀਰ ਕੀ ਪੂਜਾ ਅਬ ਤੀਕ ਲੋਕ ਕਰਤੇ ਹੈ
 ਘੋੜੀ ਵਾਲੇ ਕੇ ਬਨ ਪੇ। ਵਰਖਾ ਆਦਿਕ ਕਾਮਨਾ ਧਾਰ ਕਰਿ ਜਸ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਧਰ ਕਰ ਨਿਮਸਕਾਰ
 ਕਰਹਿ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੋਸਵਰ ਨਾਮ ਕੀ ਨਾਜ ਹੈ। ਜਿਨ ਕੇ ਸੋ ਤਤਕਾਲ ਸਭ ਬੀਚ ਜੋ
 ਪ੍ਰਾਪਤ ਰੂਪ ਹੈ ਸੋ ਸਿਧ ਕਾਮਨਾ ਕਰਿ ਦੇਤੇ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਸ਼ੀਤਾ ਮੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਹਿਆ ਹੈ। "ਜੈਸੀ
 ਭਾਵਨਾ ਕਰਿ ਕੋਈ ਸੇਵਦਾ ਹੈ ਕਿਸੀ ਕੇ ਸੋ ਸਭ ਭੂਤੇ ਮੇ ਮੇ ਹੀ ਵਰ ਦਾਤਾ ਹੈ ਸਭਨਾ
 ਕੀ ਭਾਵਨਾ ਅਨੁਸਾਰ"। ਪੁਨਾ ਧਰਮਸਾਲਾ ਮੇ ਬਾਲਕਾ ਨੂੰ ਪੜਾਇਆ ਕਰਨ ਪ੍ਰਮੋਸਵਰ ਪ੍ਰੀਤ
 ਅਰਥ ਨਿਸ਼ਕਾਮ ਹੈ ਕੇ। ਤਬ ਰਾਤ੍ਰ ਕੇ ਏਕ ਸੰਤ ਆਇ। ਸੋ ਕੋਨ ਜੋ ਗੁਣਏਵ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ।
 "ਸੰਤ ਰੂਪ ਅਪਨਾ ਤਨ ਧਾਰਿਤ"। ਸੋ ਆਇ ਰਾਤ੍ਰ ਤਉ ਉਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਿ। ਜਬ
 ਉਹ ਦੁਦਣੇ ਨਾਗੇ ਤਬ ਤਿਨਕੇ ਪਦ ਪਦਮੋ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਰਿਦੇ ਅਤ੍ਰ ਮੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਗਇਆ। ਤਾਂ ਪੀਛੇ
 ਇਹ ਨੀਚੇ ਦੁਦਨ ਕਰਨੇ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੋਸਵਰ ਪ੍ਰੀਤ : ਅਰਥ। ਤਬ ਭਾਈ ਜਗਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੰਤ ਗੁਜਰਾ ਵਾਲੇ
 ਸੋ ਮਿਲੇ। ਸੋ ਕੈਸੇ ਬੇ? ਪਰਮ ਵਹਿਤ ਵੰਤ ਸੇ ਅਰ ਵੇਰਾਗ ਵੰਤ ਸੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਕੇ ਪਿਆਰੇ
 ਪੁਨਾ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਸੰਤ ਅਤਮਾ। ਜੋ ਇਨ ਕੀ ਇਹਾ ਸਮਝ ਕਰਿ ਕਹਿਤ ਭਏ ਜੋ ਦੁਨੀ
 ਕੋਟ ਬੀਸੇ ਸਾਹ ਕੇ ਜਾਵੇ। ਉਹਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੈ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਸਰੂਪ ਆਪਣੇ
 ਜੋ ਮੂਲ ਆਪਣਾ ਆਪ ਹੈ ਤਿਸ ਦੀ ਸਾਖਿਆਤਕਾਰੀ ਹੈ। ਦੁਨੀ ਉਨ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਲੇਵੇ, ਦੁਨੀ ਨੂੰ
 ਗੋਬਿੰਦ ਮਿਲੇਗਾ ਨਿਸਚੇ ਕਰ। ਐਸੇ ਸੁਨ ਕਰ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕਰਿ ਗੁਰੁਤ
 ਭਾਂਤ ਸੇਵਾ ਕਰ ਸੰਤ ਕੀ ਪੁਨਾ ਨਦੇ। ਪਾਇ ਕਰਿ ਕੋਟ ਕੀ ਤਰਫ ਚਲੇ। ਤੇ ਰਿਤ ਮੇ ਇਹ ਧਾਰੀ
 ਜੋ ਇਹ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਹੈ ਤਾਂ ਸੋ ਕੋ ਐਸੇ ਮਿਲਨ ਜੈਸੇ ਆਗੇ ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਜੋ ਐਸੇ ਹੀ
 ਮਿਲੇ ਸਿਰੀ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਪਰਸਾਦ ਧਰ ਕਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕਤ ਹੀ ਸੇ ਚਰਨਾ ਪਰ
 ਤਬ ਮੁਸਕਾਇ ਕਰ। ਪੁਨਾ ਦੁਜਾ ਪਕੜ ਕਰ ਅੰਕ ਲਾਇ ਕਰ ਕਹਤ ਭਏ ਸੰਤ ਜੀ। ਜੋ ਰਮ ਤੋ
 ਰਿਚਕਾਲ ਦੇ ਉਡੀਕਦੇ ਸੇ ਹੈ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਪੁਨਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਲੇਵਤੇ ਭਏ ਪਰਮ ਸਾਂਤਿ
 ਆਈ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਭਈ ਪੁਰਮ ਮੰਗਨਾ ਚਾਹ ਭਇਆ ਰਿਦੇ ਅਤ੍ਰ ਹੀ ਪ੍ਰਭਖ ਜੈਤੀ ਕਾ ਦਰਸਨ
 ਪਾਵਤੇ ਭਏ ਤਿਸੀ ਸਮੇ ਪ੍ਰਮੋਸਵਰ ਕੀ ਆਗਿਆ ਪਾਇ ਕਰਿ ਕਹੂੰ ਦਧੀ ਆਈ ਤਾਂ ਸੰਤ ਜੀ
 ਆਪ ਪਾਠ ਕਰਿ ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਦੇਤੇ ਭਏ। ਜੋ ਸੀਤ ਕੇ ਪਾਠ ਕਾਤੇ ਹੀ ਜਾਤਿ
 ਰੂਪ ਭਏ ਅਰ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੋਸਵਰ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਲਿਵ ਲਗ ਜਾਤੀ ਭਈ। ਤੇ ਨਿਦਾ ਪਰਮ ਅੰਦਰ
 ਕਰਿ ਨਿਰ ਭਏ ਹੁਆ। ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗ੍ਰਿਥੇ ਪੂਰਬਾਰਧੇ ਗੁਰ ਸਿਖੀ ਮਿਨਾਪ
 ਧਰਨਨ ਸਪਤਮੇ ਧਿਸ਼ਾਧਾ। ੨ । ਗ੍ਰਿਥਾ ਕਾਰ ਕਥਨ। ਸੋ ਕੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਹਾਈ
 ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੰਤ ਜਿਨ ਕਉ ਸਦਾਤਾ ਕਰਤਾਰ ਕੀ ਦੇਵੀਏ ਜੀ ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਰਨ ਰੀਤਾ ਜੋ

— ਸ੍ਰੀ ਸਿੰਘ ਜੀ
 ਕੇ ਰਾਜੇ —

"ਰਾਮ ਸੀਤ ਮੈ ਭੇਦ ਕਿਛ ਨਾਹੀ ਏਕ ਜਨਮੇ ਕਈ ਨਾਖ ਕਰੀਰੀ"। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਸਹਦ ਮੇ ਜੈ
 ਲਖਨ ਕਰੇ ਹੈ ਸੀਤ ਜਨਾ ਦੇ ਤਬਾ ਸੋ ਸਹਦ । ਗੁਣੀ ਮ: । "ਰੈਣ ਦਿਨਸ ਰਹੇ ਇਕ
 ਰੀਤ ਪਰਤ ਕਉ ਜਾਣੇ ਸਦਹੀ ਸੀਤਾ। ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਜੀਓ ਉਨਿ ਵਰਤਨਿ"। ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਵਨ ਹਰਿ
 ਕੈ ਦਰਸਨਿ। ੧ । ਹਰ ਸੰਗਿ ਜਾਤੈ ਮਨ ਤਨ ਹਰੇ। ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਸਰਨੀ ਪਰੈ। ੧ ।
 ਰਹਾਉ। ਜਰਨ ਕਮਲ ਆਤਮ ਆਧਾਰ । ਏਕ ਨਿਹਾਰਹਿ ਆਗਿਆ ਕਾਰ। ਏਕੋ ਬਣਜ
 ਏਕੋ ਵਿਉਹਾਰੀ। ਅਵਰ ਨਾ ਜਾਨਹਿ ਸਿਨ ਨਿਰੀਕਾਰੀ। ੨ । ਰਖ ਸੋਗ ਦੁਹਰੂ ਤੇ ਮੁਕਤੇ।
 ਸਦਾ ਅਲਿਪਤੁ ਜੋਗ ਅਰਜੁਨਭੈ। ਦੋਸਹਿ ਸਭ ਮਹਿ ਸਭ ਤੇ ਰਹਿਤੇ। ਪਾਰ ਧਰਮ ਕਾ
 ਓਇ ਧਿਆਨੁ ਧਾਤੇ। ੩ । ਸਿਤਨ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਵਨ ਵਖਾਨਉ। ਆਧ ਬੋਧਿ ਕਿਛੁ ਮਿਤ
 ਨਾ ਜਾਨਉ। ਪਾਰ ਧਰਮ ਮੋਹਿ ਕਿਆ ਕੀਜੈ। ਧੂਰ ਸਿਤਨ ਕੀ ਨਾਨਕ ਦੀਜੈ"। ੪ ।
 ਜੋ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਐਸੇ ਸੀਤ ਜੀ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਾ ਕਿਆ ਪ੍ਰਣ ਬਾ ਜੋ ਕੋਈ ਸਾ
 ਆਇਆ ਸੁਣੇ ਕਹੁ ਨਦੀ ਪਰ ਵਾ ਕੂਪ ਪਰ ਅਖਵਾ ਕਿਸੀ ਬਨ ਬਾਗ ਮੇ ਵਾ ਕਿਸੀ ਨਵਰ ਨਾਨਕ
 ਚਾਰ ਵਾਨ ਚਾਰ ਅਸਿਮ ਮੈ। ਤਿਸ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨੈ ਕਰ ਜਾਇ ਮਿਲਣਾ ਭਾਵ ਸਹਿਤ। ੫ ।
 ਉਨ ਕਾ ਏਹ। "ਰਮ ਸਹਿਗੀ ਜੋ ਮੀਤ ਹਮਾਰਾ"। ਜੈਸੇ ਮਿਤ੍ਰ ਮਿਤ੍ਰ ਕਉ ਮਿਲ ਕਾਇ ਦਿਤ
 ਪ੍ਰਾਨਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸਲੋਕ। ਤਬਾ ਬਾਕਸ਼ੀ। "ਜਿਨਾ ਦਿਸਤਿਆ ਮੇਰੀ ਦੁਰਮਤ ਵੇਡੇ ਮਿਤ੍ਰ
 ਅਸਾਡੇ ਰੋਈ। ਹਰਿ ਢੇਰਦੀ ਜਗ ਸਾਧਾਇਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਵਿਹਲੇ ਕੋਈ।" ਜੈ
 ਗੋਇੰਦ ਕੇ ਦੇਹ ਕਾ ਹੂਆ ਸੋ ਮਿਤ੍ਰ ਹੂਆ ਤਾਂ ਤੇ ਉਹ ਤਾਂ ਸਭ ਮੇ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਦੇਖਦੇ
 ਜਾਹੇ ਭੇਖ ਮਾਤ੍ਰ ਹੀ ਹੋਵੇ ਤਉ ਭੀ ਭਗਵੰਤ ਕਾ ਚਿਰਦ ਜਾਣ ਕਰ ਪੂਜਦੇ ਸੇ। ਅਰ ਸਭ ਮੇ
 ਅਪਨਾ ਰੁਆਮੀ ਜਾਨ ਕਰ। ਅਰ ਜੈ ਗੋਇੰਦ ਮਾਰਗ ਕੇ ਮਰਮੀ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਬੋ ਕੁਰਬਾਨ ਕੁਰਬਾਨ
 ਜਾਤੇ ਬੇ। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਬਚਨ ਕਹਾ ਹੈ। ਸਲੋਕ। "ਸਭਨੀ ਘਟੀਂ ਸਹੁ ਵਨੇ
 ਸਹੁ ਸਿਨ ਘਟ ਨ ਕੋਇ। ਨਾਨਕ ਤੇ ਜੋਹਾਗਈ ਜਿਨਾਂ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪ੍ਰਗਟਿ ਹੋਇ"। ਜੈ ਕੋਈ
 ਭਗਵੰਤ ਕਾ ਪਿਆਰਾ ਹੈ ਜੋ ਸੀਤ ਕਾ ਦੇਹੀ ਹੈ ਜਿਨਾ ਮਿਲਿਆ ਗੋਇੰਦ ਸਿਮਰਨ ਆਵੇ ਜੀਦੀ
 ਭਗਵੰਤ ਹਾਤ ਭਗਤੀ ਸਹਿਤ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਜੈ ਕਰਿ ਅਨ ਯਾਤ੍ਰ ਦੀ ਲੋੜ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ ਮਨ
 ਪੂਜਾ ਕੀ ਤਉ ਭੀ ਗੋਇੰਦ ਕੀ ਪੂਜਾ ਹੋਈ। ਜਾਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਹੈ । "ਸਰਦਾਰ
 ਪੂਰਨ ਭਗਵਾਲ"। (ਜੈਸੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਾਇਕ ਵਿਸਨ ਭਗਤਿ ਨੇ ਦਸਾਹ ਕੀ ਪੂਜਾ ਕੀਤੀ ਜਦ
 ਨਹੋਰ ਮੇ, ਬਹੁਤ ਕਾਲ, ਤਬ ਤਿਸ ਮੇ ਨਾਨਾਇਕ ਪ੍ਰਗਟਿ ਹੋ ਕਰਿ ਤਿਸ ਭਾਤ ਕਉ ਅਪਨਾ
 ਕਰਿ ਲੀਆ ਗੋਇੰਦ ਨੇ। ਜੈ ਤਿਨ ਮੇ ਹਜੀ ਪੂਰਨ ਸੇ ਧਾਭ ਮੇ ਤੇ ਤਿਸ ਮੇ ਹੁਭਾਵਰ
 ਹੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ। ਜੈਸੇ ਏਸਨ ਤੇ ਧੀਤਰ ਪ੍ਰਗਟਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬਾ ਹੀ ਜੋ ਪ੍ਰਗਟੇ
 ਐਸੇ ਹੀ ਜਵਾਹੇ ਕੀ ਭੀ ਕਰਾ ਸੁਣੀ ਪੜੀ ਹੈ। ਐਸੇ ਹੀ ਮਿਲਪਨੇ ਨਾਨਕ ਕੀ ਭੀ ਭਾਵ ਮੇ
 ਮੇ ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਧੰਨਾ ਕੀ ਬਾਦ ਤੇ ਇਨ ਸੇ ਜੀ ਪ੍ਰਗਟਿ ਹੈ। ਸਿੰਧਾਂਤ ਇਹ ਸਭ ਮੇ ਜਿਨਾਂ

ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਸ੍ਰੀ ਸਿੰਘ
 ਸਤਿ ਨਾਮੁ, ਟਕੀਰੀ ਦੀ ੨੬ ਸੇਵਾ ਕਰੇ

ਸੁਆਮੀ ਜਾਣ ਕਰ ਜੋ ਕਿਸੀ ਕਉ ਭੀ ਜੋਵਿਆ ਹੈ ਤਿਨਾ ਅਦਭੁਤ ਬਲ ਪਾਇਆ ਹੈ
 ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਰੂਪ। ਜੋ ਐਸੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨਿਸ਼ਚੇ ਕਰ ਕੇ ਪਦਪਿ ਆਪ ਕ੍ਰਿਤ ਕ੍ਰਿਤ ਸਰੂਪ ਦੇ
 ਤਉ ਵੀ ਜੁਆਨਸੀਓ ਕੇ ਨਿਖਿਆਵਤ ਸ਼ਰਾ ਸੀਤਾਂ ਕੋ ਜਾਇ ਮਿਲਣ ਪਰੇਮ
 ਸਹਿਤ। ਜਹ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਸੁਣ ਕੋਣਾ ਹੈ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅਖਰੇ ਸਾਧ
 ਪਾਸ ਜਾਏ ਹੈ ਤਾ ਤੁਨਾ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨਾ ਭੀ ਜਾਵਣਾ ਜਥਾ-ਸਕਤ ਅਕੋਰ ਲੋਕਰ। ਅਰ
 ਮਾਈਆਂ ਨੇ ਘਰਿ ਘਰਿ ਕਹਿਣਾ ਆਪਸਮੇਂ ਜੋ ਹੈ ਯੇਥੇ ਅਖਰੇ ਸੀਤਾਂ ਕਾ ਤੇਨੇ ਦਾਨ
 ਕਰਿਆ ਹੈ ਕਿ ਨਹੀਂ ਜੇ ਕਹ ਓਹ ਕਹੈ ਮੈਂ ਤਹੀਂ ਕਹਿਆ ਤਾਂ ਆਯੋ ਤਿਸ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਏਹੇ ਉ
 ਸਾਧ ਪਾਸ ਤਾਂ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਭੀ ਜਾਏ ਹੈ। ਤੇ ਵਡੀ ਸੋਹਾ ਜਾਏ ਹੈ ਤੇ ਕਹਦੇ ਹੈ
 ਜੋ ਹੈ ਮਾਈ ਉਹ ਤਾਂ ਵਡਾ ਭਗਾ ਸਾਧ ਹੈ। ਹੈ ਏਹੇ ਮੈ ਭੀ ਮਥਾ ਟੇਕ ਆਈ ਹਾਂ।
 ਐਸੇ ਹੀ ਪੰਥ ਨਾਸਰ ਕੇ ਮਹਾਜਨ ਅਰ ਨਾਸਰ ਨਵਾਂ ਤਥਾ ਨਾਸ ਪਤੀ ਨੇ ਕਹਿਨਾ ਕਿ ਜਿਸ
 ਕੇ ਪਾਸ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜਾਏ ਹੈ ਉਹ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵਡਾ ਸੀਤ ਮਹਾਪੁਰਖ ਹੈ ਹੈ ਭਾਈ ਜਨੇ।
 ਤਿਨਾ ਸੁਣਨਾ ਭੀ ਜਾਏ ਦਾਨ ਕਰਣਾ ਪ੍ਰੀਤ ਸਹਿਤ। ਤਾਂ ਤੇ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਐਸੇ
 ਬੇ ਐਰ ਕੋ ਮਾਨਦੇ ਆਪ ਅਥਮਾਨੀ ਇਹ ਬਖਲ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਰਤੇ ਹੈ ਸੀਤੋ ਕੇ । ਦੋਹਰਾ। ਉਪਕਾਰੀ
 ਪਿਆਰੀ ਗਿਰਾਂ ਕਰਹਿ ਅਕ੍ਰਿਤਮ ਪ੍ਰੀਤ। ਸੀਤਨ ਇਹੀ ਸੁਭਾਵ ਹੈ ਸਸਿ, ਸੀਤਨ ਕਿਨ ਕੀਤ।
 ਜਦਪ ਕੋਈ ਭੇਖ ਮਾਤ੍ਰ ਹੀ ਹੋਵੇ ਤੋਂ ਭੀ ਸੀਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਹਲੇ ਹੈ ਜਾਤੇ ਜੇ। ੧ । ਇਕ
 ਸੀਤ ਦੇਵੀ ਕਾ ਸੋ ਭੇਖਮਾਤ੍ਰ ਹੈ ਸੀ, ਜੋ ਬਾਗ ਮੇਂ ਆਇਆ ਫੁਟਿਆ । ਪੁਨਾ ਜੋ ਕਿਆ ਕਰੇ
 ਧਰਤੀ ਮੇਂ ਟੋਆ ਖਨ ਕਰ ਮਿਸਰੀ ਕੀਆਂ ਫਲੀਆਂ ਬਾਰ ਪਾਏ ਕਰਿ ਪੁਨਾ ਢਾਪ ਕਰਿ ਮ੍ਰਿਤ
 ਕਾ ਸੋ ਉਪਰ/ ਅਗਨ ਪਰਜਵਲਤ ਕਰ ਦੇਨੀ ਤਿਸ ਨੇ ਅਗਨ ਈਦ ਮੰਤ੍ਰ ਪੜ ਕਰ। ਜੋ
 ਕੋਈ ਤਿਸ ਪਾਸ ਆਵੇ ਤਿਸ ਕੋ ਜਮਟੇ ਸਾਥ ਸੀਤ ਜੋ ਕਾਡ ਦੇਵੇ ਮਿਸਰੀ ਸਰੀ ਪ੍ਰਸਾਦ।
 ਅਰ ਕਹੈ ਜੋ ਹਮ ਕੋ ਜੁਵਾਲਾ ਦੇਵੀ ਲਾਟਾਂ ਵਾਲੀ ਹੈਨ ਕਉ ਇਹੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਦੇ ਜਾਤੀ ਹੈ।
 ਜੋ ਹੁਣ ਕਿਰ ਲੋਗ ਲੁਗਾਈ ਅਰਜਜ ਹੋਵਹਿ। ਤਹ ਬਹੁਤ ਲੋਗ ਆਵੇ ਕਲਾਵੀਤ ਜਾਣ ਕਰ। ਤਾਂ
 ਕੋਤਿਆ ਪੁਰਾਨਾਂ ਨੇ ਆਏ ਕਹਿਆ ਜੋ ਹੈ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਇਹੁ ਤਾਂ ਕੋਈ ਸਤਾਂ ਸੀਤ ਹੈ ਦੇਵੀ ਦਾ।
 ਜਿਸ ਦੇ ਸ੍ਰੀ ਜਾਤਤੀ ਜੀ ਅਪ੍ਰੋਖ ਹੈ। ਤਾਂਤਿ ਆਪ ਭੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਚਲ ਦਗਨ ਕਰੇ ਹੈ
 ਸੁਆਮੀ ਜੀ। ਤਹ ਜਨਾ ਕੋ ਸਤ ਬਾਨ ਕਰਿ ਕਾ ਸਾਹਿਜ ਸਾਥ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੋ ਨੇ
 ਸਾਥ ਆਪ ਭੀ ਜਾਤੇ ਹਏ ਤਿਸ ਤਰਫ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ। ਆਯੋ ਤਿਸ ਪਾਸ ਵਡੀ ਸਤਾ ਹੈ ਤਾਂ
 ਜੋ ਸੀਤ ਆਪ ਮ੍ਰਿਗਨ ਪਰ ਧੋਨਾ ਹੈ ਬੋੜਾ ਸਾ ਅਜੇ ਉਥੇ ਹੀ ਸੋ ਭਾਈ ਜੀ ਤਾਂ
 ਉਹ ਕੋ ਕਹਾ ਜੀ ਇਹੁ ਬਡੇ ਮਹਾਪੁਰਖ ਹੈ ਜੋ ਤੁਥਾਵੇ ਦਗਨ ਕੋ ਆਏ ਹੈ। ਤਿਤਨੇ
 ਜੋ ਜਾ ਨਿਕਟ ਆਏ । ਤਹ ਅਰਧ ਮ੍ਰਿਗ-ਰਹਮ ਤਿਸ ਵਾਡ ਦੀਆ ਭਾਵਾਨੀ ਅਨਥ ਨੇ। ਦੇ
 ਕਹਾ ਜੋ ਆਪ ਏਹਾਂ ਆਨ ਏਨੇ ਹੈ ਸੀਤ ਜੀ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਨਿਮਸਕਾਰ ਕਰ ਕੇ

ਤੇ ਪਰਸਾਦਿ ਧਰ ਕਰ ਆਪ ਦੂਰ ਹੀ ਬੈਠ ਗਏ। ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੇ ਅਸਾਨ ਨੇ ਕਰ।
 ਤਬ ਉਹ ਸਾਧੂ ਧੂਣੀ ਸਿਉ ਨਿਵਾਤ ਕਾਂਡ ਕਾ ਨਾਮ ਦੇਣੇ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ
 ਨਿਦੇਸ ਪਾਇ ਕਰਿ ਸੁਹਿਣ ਕਰ ਲੇਤੇ ਫਾਏ। ਤਬ ਥੋਡਾ ਜਾ ਬੈਠ ਕਰਿ ਤਿਸ ਕੀ
 ਤਰਜ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਟਾਖ ਅਵਲੋਕਨ ਕਰ ਤੇ ਪੁਨਾ ਜਲੇ ਆਇ ਅਪਨੇ ਅਸਨ ਪਰ। ਸੁਆਮੀ ਕੇ
 ਦਰਸਨ ਸਾਥ ਹੀ ਜੋ ਦੇਵੀ ਦਾਸ ਕਪਟ ਸੁਭਾਉ ਕਉ ਤਿਆਗ ਦੇਤਾ ਭਇਆ। ਜੈਸੇ ਜੋ ਸ੍ਰੀ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੈ। "ਸਾਧ ਕੇ ਸੰਗ ਠਹੀ ਕਛ ਘਾਲ। ਦਰਸਨ ਭੇਟਤ ਹੋਤ ਨਿਹਾਲ"।
 ਓ ਤ੍ਰਿਜਾਮਨੀ ਕੇ ਤੇ ਅਪਨੇ ਮਨ ਕੇ ਧਿਕਾਰ ਕਾਤਾ ਰਹਾ। ਜਬ ਪ੍ਰਤਾਕਾਲ ਭਇਆ ਤਬ
 ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਆਦੀ ਤਿਆਗ ਕਰਿ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਕੀ ਕੁਟੀਆ ਆਸੇ ਆਇ ਬੈਠ ਕਰ
 ਰੁਦਨ ਪੜਾ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇਖ ਕਰਿ ਭੀਰਰ ਬਾਤ ਜਣਾਇ
 ਦੀਨੀ। ਤਬ ਜੋ ਆਇ ਕਰਿ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੀ ਚਰਨੀ ਹਿਰ ਪਰਿਆ। ਅਰ ਉਚੀ
 ਸੁਰ ਸਿਉ ਬੈਰਾਗ ਕੀਆ। ਤੇ ਕਹਤ ਭਇਆ ਹੈ ਭਾਵਨ ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਘ ਜੋ ਮੈ ਕਪਟੀ ਤੀ
 ਰਖਿਆ ਕਰੋ ਜੈਸੇ ਸਨੇ। ਤਿਸ ਤੇ ਬਾਨ ਸੁਵਲ ਕਰ ਸਹਜੇ ਸੁਹਿਦ ਅਤਮਾ ਹੈ ਜੋ ਸੀਤ ਜੀ
 ਬਾਨ ਏਲਤੇ ਭਏ ਗ੍ਰੀਬੀ ਸਹਿਤ। ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਦੇਵੀ ਦਾਸ ਹੈ ਤੇ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਗਰੀਬ ਸਿਖ ਹਾਂ।
 ਜੋ ਕਹਿਓ ਭਇਆ ਜੀ ਮੈ ਤਾਂ ਉਦਰ ਲੀਏ ਪਖੰਡ ਕਰਤਾ ਭਇਆ ਹੈ ਦਰਸ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਦੇਵੀ
 ਕਾ ਮੁਝੇ ਨਹੀਂ ਭਇਆ, ਹੈ ਭਗਵਨ। ਤਾਂ ਆਪ ਹੀ ਕਰ ਕਹਤ ਭਏ ਰੁੜੇ ਦੇਵੀ ਕੇ ਦਰਸਨ
 ਕੀ ਇਛਾ ਹੈ। ਤਬ ਜੋ ਕਹਿਤ ਭਇਆ ਜੀ ਹੋਵੇ ਤੇ ਭਲਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਆਪ ਕਹਤ ਭਏ ਹੈ
 ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਗੋਬਰ ਸਾਥ ਇਹ ਆਲਾ ਲੀਪ ਦੇ। ਜਹਾਂ ਪ੍ਰਿਅਮੀ ਪਰ ਸੈਠ ਕਹਤੇ ਚੇ ਤਹਾਂ
 ਭੀਤ ਸਾਥ ਇਕ ਆਲਾ ਸੀ। ਜੋ ਜਬ ਲੀਪ ਕਰ ਗਰੀ ਦੁਹਾਰਾ ਆਦਿ ਭੇਟ ਤਿਸ ਧਾਂਚ ਧਰ ਦੀਨੀ
 ਕਿਵਾੜ ਦਰ ਕੇ ਜਿਜਤ ਕਰਾ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਸਿਮਾਨ ਕਰਣ ਸਾਥ ਹੀ ਜਵਾਲਾ ਕੀ
 ਨਾਟ ਆਇ ਨਿਕਲੀ। ਮਹਾਂ ਜੈਤ ਮੂਰਤੀ ਸੰਤਨ ਸੁਖਦਾਇਕ ਅਰਿ ਦਲਘਾਟਿਕ ਜੋ ਹੈ।
 ਪੁਨਾ ਭੇਟ ਤੀ ਸੁਹਿਣ ਕੀਤੀ ਜੋ ਹਰਿ ਜਨਾ ਕਰ ਅਰਪਣ ਕਰੀ ਸੀ। ਪੂਰਬ। ਜੋ ਸਾਧ ਦੇਖਤ ਹੀ
 ਮੂਰਛਾ ਭਇਆ। ਤਾਂ ਆਪ ਕਹਤ ਭਏ ਨਿਮਸਕਾਰ ਕਾ ਹੈ ਈਸਵਰੀ ਮਹਾ ਮਾਈ ਜੈਤ
 ਮੂਰਤੀ ਧਾਰ ਕਰ ਜਾਤ ਹਰ ਕਉ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਉਹੈ। ਅਰ ਸ੍ਰੀ ਜੀਵਾਂ ਕਉ ਮਨ ਧਾਛਤ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਣ ਕਉ ਸੁਗਤਰ ਸਰੂਪ ਹੈ। ਹੈ ਭਾਵਨਾ ਵਾਲੀ ਸੰਤਨ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲੀ ਸਦਾ ਸੁਖ ਸਰੂਪ ਇਹ
 ਤੇਤਾ ਸੰਤ ਜਗਾਵਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਕਰ ਆਪ ਕਾ ਸਿਮਾਨ ਕਰਿਆ ਹੈ ਹੈ ਦੁਰਗਾ ਜੀ।
 ਅਬ ਆਪਣੇ ਆਨੁ ਅਸਾਨ ਹੋਵੀਏ ਹੈ ਜਗਤ ਜਨਮੀ। ਤਬ ਜੋ ਤਾਤਕਾਲ ਰੁਪਤ ਭਈ।
 ਤਿਸ ਸੰਤ ਕੇ ਜਤਨ ਕਰ ਜਗਾਇਆ। ਤਬ ਤਿਸ ਕਉ ਧਰੀ ਸਰਧਾ ਭਈ। ਤਬ ਰਾਮ
 ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਦੇ ਕਰ ਵਿਦਾ ਕੀਆ। ਜੋ ਪਰਮਾਣੁ ਕਉ ਪਾਇ ਕਰਿ ਹਰੀ ਕਉ ਸਿਮਰ ਕਰਿ
 ਅਸਨ ਇਸਥਿਤ ਭਏ ਤੇ ਜਿਦੇ ਤੀ ਇਸਤਿਥਿ ਭਏ। ਆਸੇ ਤੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਤੇ

ਦੇਵੀ ਦੇ ਦਰਸਨ ਕਰਾਉਣੇ

ਅਧੀਨ ਹੋ ਕਰ ਕੁਮਤਾ ਭਿਵਤਾ ਬਾ। ਅਬ ਸਤਿ ਸਤਿ ਕਉ ਪਾਇ ਕਹਿ ਐਸੇ ਭਇਆ ਜੈ
 ਭਯੋ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ। "ਮਨ ਮੂਨਾ ਪਿੰਗਲੇ ਭਇਆ ਪੀ ਪਾਸਾ ਹਰਿ ਨਾਮ। ਰਜਸ
 ਰਨੇ ਨ ਚਨੇ ਸਕੈ ਰਹਿਓ ਨਾਮ ਕੇ ਨਾਮ"। ਜੋ ਸਤਿ ਪ੍ਰਾਦਿ ਸਤਿ ਭਏ। ਜਾ:੨।। ਇਤ
 ਸ੍ਰੀ ਭਾਤ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ ਗ੍ਰੰਥੇ ਪ੍ਰਾਚਾਰਯੇ ਕਪਟੀ ਕਪਟ ਸੁਭਾਉ ਤਿਆਜਨ ਹਰਿ ਜਨ ਰੂਪ ਹੋਵਨ ਸੰਤ
 ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਸਰਨੈ ਅਸਟਮੇ ਯਿਯਾ। ੮। ਏਕ ਵਾਰ ਰੂਪ ਪਰ ਸਤਿ ਜੀ ਬਾਤੁ ਪੈਵਣੈ। ਲੀ ਸੇ।
 ਤਿਸ ਪੁਰੀ ਤੇ ਵਸੀ ਖੇਮ ਰੰਦ ਮਿਸਰ ਦੇਖ ਹਰਿ ਹਾਥ ਜੋਰ ਤੇ ਭਾਵ ਸਹਤ ਕਹਣੇ ਨਾਏ।
 ਏਕ ਬਾਤੈ ਕੇ ਧੋਣੇ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੇਨੂੰ ਬਖਸੀਏ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ ਆਸੀ
 ਅਜੀਬ ਹੀ। ਤੁਸੀਂ ਵਰਣੋਤਮ ਵਿਪ੍ਰ ਹੋ ਅਰ ਪੂਜਣੇ ਯੋਗ ਹੋ ਤੁਮਾਰੇ ਤਾਂ ਚਰਣ ਧੋਇ ਕਰ ਪੂਜਣੇ
 ਕਰੀਏ ਹੋ ਦਿਜ ਪੰਗਵ ਜੀ। ਜਾਂਤੇ ਆਪ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਾਵਾਨ ਧੂਆਂ ਕੇ ਚਰਣ ਧੋਇ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ
 ਹਮ ਕੋਨ ਹੈ ਵਿਰਾਜੇ, ਤੁਸੀਂ ਵਿਰਾਟ ਦੇਖੋ। ਪਰ ਸੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਜੋਰ ਸਾਥ ਨੇ ਕਰ ਲੀ ਧੋਵਣੇ
 ਵਰਣੋਤਮ ਜੀ। ਤਾਂ ਹਰਸਨ ਨਿਰ ਵਿਕਲਪ ਸਮਾਧ ਪ੍ਰਾਪਿਣ ਭਏ ਭਜਨਾ ਨੰਦ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰਕਾਸਿਆ
 ਰਾਮ ਸਤਿ ਏਕ ਰੂਪ ਹੁਏ। ਜੋ ਦਿਜਵਰ ਇਤਨੇ ਕੁ ਪਖਾਨ ਕਰ ਪੁਨਾ ਸੁਕਾਇ ਕੇ ਠਪ ਕਰ
 ਛਾਦਨ ਸਤਿ ਆਸੇ ਨਿਵੇਦਨ ਆਨ ਕੀਏ ਤੇ ਮਾਤਰ ਟੇਕਿਆ। ਤਾਂ ਅਤਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਜੋ ਸਤਿ ਹੈ
 ਕਾਰਣ ਰਹਿਤ ਦਿਆਲੋ। ਜੋ ਕਰ ਕਦ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸੇਵਾ ਵਾ ਸੁਣ ਭਗਵਤ ਸਬੰਧੀ ਦੇਖੋ : ਕਿਸੀ ਪੇ
 ਤਬ ਤੇ ਅਤਾਤਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੈ ਕਰ ਕਲਾਣ ਗੀਤਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੈ। ਤਬ ਤਿਸ ਦਿਸ਼ੋਤਮ ਕੀ ਭੁਜਾ
 ਪਕਰ ਕਰ ਕਹਤ ਭਏ। ਵਰੁ ਸੁਹਿ। ਜੋ ਤਿਛ ਮਾਨਣਾ ਹਈ ਸੇ ਮਾਂਗ ਨੇ ਜੋ ਤੇਰੇ ਮਨ
 ਬੰਦਤ ਹੈ। ਤਬ ਸੇ ਦਿਵਜ ਪ੍ਰਿਯਵ ਜੀ ਬੋਲਤ ਭਏ ਧਰਨ ਅਗੀਟੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਰੂਪ ਜਾਣ ਕਰ
 ਸਤਿ ਸੁੰਦਰਤ੍ਵ ਸੇ। ਜੋ ਜੀ ਮੁਲੇ ਤਿਸ ਸਰੂਪ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰਵਾਵੇ ਜਿਸ ਕਾ ਸਤਿ ਨਿਸਰਾ
 ਅਰ ਦਰਸਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਧਿਆਨ ਧਾਰ ਕਰ। ਤਬ ਸਤਿ ਕੀਨ ਨਾਇ ਕਰਿ ਦਿਬ ਰੂਪ ਜੋ ਜੋਰ ਰੂਪ
 ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਜਾ ਕੇ ਰਾਣੇ ਸਭ ਮੇ ਰਾਨਣਾ ਹੈਰਿ, ਸੂਰਸਿ ਅਰ ਨਖਿਤ੍ਰ ਅਗਨਿ ਆਦਿ ਪੁਨਾ
 ਜੜ ਸੰਘਾਤ ਜੋ ਏਹ ਦੇਹ ਹੈ ਅਰ ਸੁਹਮੰਡ ਜਿਸ ਕੀ ਚੇਤਨਤਾ ਰੂਪ ਚਾਨਣੇ ਨੂੰ ਪਾਇ ਤਰ
 ਜੇਨਟਾ ਕੀ ਹੈ ਜੋ ਜੜ ਚੇਤਨ ਹੈ, ਜੋ ਤਿਸ ਸਹਾਯ ਧਿਆਪੀ ਰੂਪ ਚੇਤਨ ਰਾਨਣੇ ਕਾ ਦਰਸਨ
 ਕਰਵਾਵਤੇ ਭਏ। ਜੋ ਇਤਨੇ ਕਾਰਨ ਹੀ ਮੇ ਮਾਤਾਨਾ ਹੋਇ ਗਇਆ। ਝਲਿ ਨ ਝਲੀ ਭਈ।
 ਅਗਾ ਰੂਪਤ ਪ੍ਰਭਾਤ ਧਾਤਾਂ ਕਰਨੇ ਤੇ ਘਰ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਲਾਗ ਭੀਨਣ। ਤਾਂ ਮਾਤਾ ਤਿਸ ਕੀ ਸੁਣ
 ਕਰਿ ਆਇ ਕ੍ਰੋਧਵਾਨ ਭਈ ਸ੍ਰੀ ਭਾਂਈ ਜੀ ਸਾਥ ਤੇ ਕਹਿਤ ਭਈ ਜੋ ਏਕ ਮੇਰਾ ਨੰਦਨ ਤਾਂ ਜੋ ਤੀ
 ਤੁਸੀਂ ਕਮਨਾ ਕਰ ਫੋਰਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਅਬ ਮੇ ਪਰ ਜਾਵਾਂਗੀ ਤੀਤਾ ਲੈ ਕਰ। ਤਾਂ ਆਪ ਧਿਆ ਮੂਰਤੀ
 ਕਹਤ ਭਏ ਹੈ ਮਾਈ ਆਂ ਤਾਂ ਤੇਰਾ ਪੁਤ੍ਰ ਨਹੀ ਵਿਗਾੜਿਆ। ਲਿਆ ਖਾਂ ਕਿਰੇ ਹਈ। ਤਬ
 ਜੋ ਲਿਆਵਤ ਹਈ ਭੁਜਾ ਪਕਰ ਕਰ ਜੋ ਅਵਸੂਤ ਰੂਪ ਬਨਿਆ ਭਇਆ ਸੀ। ਤਾਂ ਸਤਿ ਜੀ ਤਿਸ ਕੀ
 ਭੁਜ ਪਕਰ ਕਰ ਸਿਰ ਤਿਸ ਕੇ ਅਪਣਾ ਹਾਥ ਫੇਰਿਆ। ਪੁਨਾ ਮਿਸਰ ਜੀ ਵੇਰੋ ਕੇ ਵੇਰੋ ਭਏ

ਏਕ ਏਕਹਾਦ ਕਰਨੇ ਜੋ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਭਰਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। "ਉਤਰ ਅਵਘਟ ਸਰਵਰ
 ਨਾਵੇ ਭਾਏ ਨ ਹੋਏ ਹਰਿ ਗੁਣ ਭਾਵੇ"। ਕਠਨ ਘਾਟੀ ਜੋ ਵਿਸੇ ਵਾਸਨਾ ਹੈ ਤਿਸ ਥੋ ਉਤਮ ਕੇਰ
 ਸਾਧਸੰਗ ਰੂਪੀ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਅਮ੍ਰਿਤਸਰ ਹੈ ਜਿਸ ਮੇ ਰਾਮ ਸਿਮਰਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਦੁਹਮਾਨੰਦ ਰੂਪ ਜਨ ਹੈ।
 ਤਿਸ ਮੇ ਜਗਿਆਸੀ ਜਨ ਸਾਧਨ ਸਥੀਤ ਸਨਾਲ ਕਰ ਕੇ ਬਕਸ਼ਾਦ ਨ ਹੋਏ ਕਿਆ ਮੇਨ ਕਰ ਰਹੇ ਜੋ
 ਕਰ ਬੋਲਨ ਕੀ ਇਛਿਆ ਹੋਵੇ ਤੇ ਹਰੀ ਤੇ ਗੁਣ ਯਾਦ ਯਾਦਿਨ ਕੀ ਅਥਵੇ ਸੁਣੇ ਮਨ ਨਾਇ ਕਰ।
 ਜੇਕਰ ਏਕ ਰਹਿ ਰੀਤ ਧਿਨਾ ਇਤਰ ਕਿਛ ਕਰਤ ਹੈ ਤਬ ਤਿਸ ਅਨੰਦ ਕੀ ਭਿਰ ਪਕਤਾ ਹੈ।
 ਸੋਈ ਕਹਿਤੇ ਹੈ। ਤਬ ਸੀਤ ਆਪਣੀ ਵਸਤ ਖਿਰ ਲੇਤੇ ਭਏ ਕੋਏ ਜੋ ਸਮੁੰਦ ਤੇ ਨਹਿਰ ਨਿਕਸਤੀ
 ਹੈ। ਆ ਬਾਹੁ ਆਪੁਨੇ ਮੇ ਲੀਨ ਭੀ ਕਰ ਨੇਤਾ ਹੈ ਤਬਾ ਸੀਤ ਜੀ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਜੋ ਬਡਾ
 ਅਮਲ ਉਤੇ ਤੇਜੇ ਦਸਾ ਭਈ ਤਿਸ ਦਿਜਵਰ ਕੀ। ਪੁਨਾ ਕਿਆ ਕਾਨ ਇਕੰਤ ਸਮਾ ਪਾਇ ਕਰ
 ਏਨਤੀ ਕਰਤ ਭਇਆ। ਹੇ ਭਾਵਨ ਏਕ ਬੈਰ ਭੇਰ ਭੀ ਉਹ ਅਨੰਦ ਮੁਝੇ ਦਿਖਾਈਏ। ਤਾਂ
 ਹਰਿ ਜਨ ਕਰਤ ਭਏ ਜੋ ਉਹ ਅਨੰਦ ਕਾ ਓਹੀ ਸਮਾ ਹੀ ਭਾ। ਕਾਜੀ ਰਵਿਦਾਸ
 ਵਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ। ਪਰ ਅਜ ਈ ਤੇਰੇ ਮੇ ਗੁਣ ਭਗਵਤ ਸਥੀਤੀ ਨਾਮ ਮਾਤ੍ਰ ਰਹਿਗੇ ਰੀਤੀਤਾ
 ਸੰਤੋਖ ਆਈ। । ਦਾਸਤ ਦਾਸ ਕਥਨੀ। ਜੋ ਭਾਤ ਮੂਦਤੀ ਬਾਹਮਣ ਮੇਠੇ
 ਗੇ ਦੇਖਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਤੇ ਹਾਥ ਜੋਰ ਕਰਿ ਗੁਲਾਮ ਪੂਛਿਆ ਭੀ ਸੀ ਜੋ ਹੇ ਦਿਗ ਪ੍ਰਿਯਵ ਜੀ
 ਉਹ ਪ੍ਰਯਾਨ ਤੁਮ ਕੋ ਕੋਏ ਨਜਰ ਆਇਆ ਜੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕਹੋ। ਦਿਜਵਰ ਵਾਰ । ਹੇ ਸਾਧ
 ਉਹ ਅਨੰਦ ਕਿਵੁ ਕਰਾ ਨਹੀ ਜਾਤਾ ਗੁਰੇ ਕੇ ਗੁੜ ਵਤ ਹੈ। ਉਹ ਦੇਖਾ ਹੀ ਪਰਵਾਣ ਹੈ।
 ਜੋ ਕਰ ਕਰ ਦਿਵਾਲ ਕਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਹੈ। ਜੋ ਏਕ ਭੀਤ ਹੈ ਜਿਸ ਜਿਸ ਕਉ ਕਹਤੇ ਹੈ
 ਕਿਆ ਦੇਸ਼ਾਂਤਰ ਮੇ ਅਤਿ ਦੂਰ । ਤਿਸ ਕੀਧ ਪਾ ਚੜ ਕਰ ਜੋ ਕਉ ਉਪਰਨੀ ਤਰਫ ਦੇਖੇ ਤਬ ਕਰ
 ਕਰ ਕਾਕੇ ਹੀ ਪਕਤਾ ਹੈ ਅਦੁਤ ਅਨੰਦ ਦੇਖ ਕਰਾਪਸਰਕਾ ਭਏ ਕੇ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਕਾ। ਤੇ
 ਉਹੀ ਤਰਫ ਫਾਲ ਮਾਰ ਪਕਤਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਤਾਂ। ਜੋ ਇਸ ਤਰਫ ਆਵੇ ਭੀ ਤਬ ਜਗਤ
 ਭਾ ਕੇ ਪਦਾਤਬ ਤਿਸ ਕੇ ਪਹਿੰਦ ਨਹੀ ਆਵੇ ਤਿਸ ਜੋ ਦਿਲ ਬਧਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕਾ।
 ਜੋ ਕਰ ਤਿਸ ਤੇ ਕੋਊ ਪ੍ਰਭੇ ਤਬ ਹੀਸ ਪਕਤਾ ਹੈ। ਕਹਨੇ ਕੇ ਸਾਮਰਥ ਨਹੀ ਹੋਤਾ।
 ਕਿਆ ਏਕ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕੋਤਕ ਲੀਏ ਏਕ ਪੁਮਾਨ ਕੇ ਕਟ ਮੇ ਪਟ ਕੇ ਰਾਜਾ ਪਾਇ ਕਰ
 ਤਿਸ ਕੀਧ ਉਪਰ ਰਫਾਇ ਦੀਆ। ਜੋ ਦੇਖ ਕਰ ਜਾ ਟਾਹ ਟਾਹ ਕਰ ਗਿਆ ਤਬ ਤਿਸ ਕੇ
 ਨੀਚੇ ਅਪਣੀ ਤਰਫ ਖੋਜ ਲੀਆ ਪੁਰਾਨ ਨੇ ਤੇ ਪੂਰਾ ਤਬ ਕਹੇ ਨਹੀ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਸੁੰਦਰ
 ਪਦਮਨੀਆ ਨਾਜੀ ਨਰਕ ਕੀ ਜਵਾਨਾਵਤ ਕੇ ਪ੍ਰਯਾਸਮਾਨ ਜਿਨ ਕੇ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਕੇ ਤੇਜ ਕੀ ਭਾਵ।
 ਨਹੀ ਠੰਝਨੀ ਜਾਇ, ਐਸੀ ਸੁੰਦਰ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਹਿੰਦੂ ਕਰ ਗਾਇਨ ਕਰਵਾਈਆਂ ਤਿਸ ਪੁਰਾ ਆਏ।
 ਜੋ ਕਹਿਤ ਭਇਆ ਇਹ ਨਕਲ ਹੈ ਉਹ ਆਨ ਹੈ ਟਿਤਨਾ ਕਹਿ ਕਰ ਉਹ ਰੂਪ ਕਹਿ ਗਇਆ।
 ਤਾਂ ਹੁਸਿਮਾਨੇ ਸਮਝਿਆ ਜੋ ਸਵਰਗ ਅਨੰਦ ਹੈ ਤੇਜੇ ਭੀ ਸਮਝਨਾ ਹੈ ਸਾਧ।

gadhag/10th Adh

ਸਿਧਾਂਤ ਇਸ ਕਾ ਏਕ ਹੈ ਜੋ ਕਹਿਣੇ ਵਾਲਾ ਭਿੰਨ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਤੇ ਤਬ ਕੋਣ ਕਰੇ ਨੋਣ
ਪੁਤਰੀਵਤ ਜਾ ਸਿੰਧ ਮੇਂ ਗਈ ਪੁਨਾ ਮਾਮਾ ਨੋਂ ਲਿਆਵੇ। ਭੇਰ ਸਮੁੰਦ ਕੀ ਥਾਹ ਦਾਣ ਕੇ
ਸਮਰਥ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਐਸੇ ਹੀ ਸਮਝਨਾ ਹੋਂ ਤਾਈ। ਜੇ ਕਰ ਕਰੇ ਸਿਖ ਕੇ ਕਹਿਨ ਕਰੇ
ਸੁਭ ਅਰਥ? 1) ਉਤਰ। ਸਿਖ ਕੇ ਨਿਸਕਾਮ ਧੁੰਨ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਰੂਪ ਹੈ ਕਰ ਸਿਖ ਕੇ ਗਿਆਨ
ਦੇਤੇ ਹੈ, ਸ੍ਰੀ ਵਸਿਸ਼ਟੇ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਹੋਂ ਵਤ। ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੀ। ਵਸਿਸ਼ਟ ਜੀ ਨੂੰ
ਜੇ ਮੈਂ ਤੇਨੂੰ ਅਗਿਆਨੀ ਭਾਸਤਾ ਹਾਂ ਉਪਦੇਸ਼ ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਕਰਦੇ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਨੂੰ ਸਰਬ ਬ੍ਰਹਮ, ਕੋਈ ਭਾਸਤਾ ਹੈ?
। ਉਤਰ। ਤੇਰਾ ਧੁੰਨ ਹੀ ਤੇਨੂੰ ਵਸਿਸ਼ਟ ਰੂਪ ਹੈ ਕਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ
ਮੈਂ ਤਾਂ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ। ਤਰਾ ਮੈਂ ਮਾਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਕਰਾ ਧੰਨ ਹੈ ਹੈ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਤੁਸੀਂ
ਧੰਨ ਹੈ। 2। ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਭਾਤ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਿੰਘੇ ਪੂਰਬਾਰਥੇ ਬਿਪ੍ਰ ਪ੍ਰਸੰਗ ਅਭਰਨਣ ਨੋਂ
ਹਿਸਾ। 4। ਏਕ ਸਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਹਾਈ ਜੀ ਕੇ ਸ਼੍ਰੀ ਮੈਂ ਤਪ ਆਵਤਾ ਭਾਗ ਤਿਸ ਕਰ ਸਨਾਨ ਅਰ
ਪਾਨ ਅਰ ਖਾਨ ਤ੍ਰਿਵਿਅ ਆਈ ਸ਼੍ਰੀ ਜੇ ਰਹਿਤ ਭਏ। ਜੇ ਸਰੀਰ ਕ੍ਰਿਆ ਮੈਂ ਸਮਾ ਬਤੀਤ ਹੋਤਾ ਸੀ
ਜੇ ਸਮਾ ਤੀ ਭਜਨ ਸਮਾਧੀ ਮੈਂ ਬਿਤਾਇਆ ਕਰਨ। ਅਜੇ ਤੀ ਹੁਮਿ ਅਸਾਨ ਅਸੀਨ ਰਹਿਦੇ ਥੇ।
ਅਰ ਪਾਵ ਪਸਾਰ ਕਰ ਨ ਥੇ ਜੋਦਤੇ ਕਬੀਂ। ਜੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਸਿਤ ਦਰ ਨ ਭਗਤ ਜੀ ਰਾਨ। "ਓਤਾ
ਐਨ ਨਾ ਖਾਧਾ ਰਜਕੇ ਨ ਸੁਤੇ ਪਾਵ ਪਸਾਰ"। ਪੁਨਾ ਹੈ ਸਮੇਂ ਹੀ ਸ੍ਰਿਤੀ ਪੁਨੀ ਰਹਿ
ਰਜਨ ਮੈਂ ਅਰੂੜ ਹੋਤੀ ਰਈ। ਕਿਉਂ ਜੋ ਮਨ ਇੰਦ੍ਰੇ ਆਕਰਸ਼ਿਤਾ ਜੋ ਏਸ ਹੈ ਪ੍ਰਵਾਹ ਹਨੀ
ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਿਨੇ ਤੇ ਦ੍ਰਿੜ ਜੀਤਾ ਹੈ। ਇਨ ਕਾ ਸੁਮਦਾਇ ਸੰਕਲਪ ਤੇ ਵਿਕਲਪ ਪੁਨਾ ਨਿੰਦਰਾ
ਤੇ ਤੰਦਰਾ ਨੋਤਾ ਤੇ ਵਿਖੇਪ ਤਾਂ ਜਿਨੇ ਕੋ ਭੀ ਕਰੇ ਹੈ। ਜੋ ਇਨ ਕੋ ਜੀਤਤੇ ਵਾਲਾ ਪੁਰਸ
ਕਈ ਕੋਟੇ ਮੈਂ ਹਉ ਹੋਤਾ ਹੈ। "ਕੋਟ ਮਧੇ ਕੋਟੀ ਨਿਤ ਦਖਾਇਆ। ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਕੇ ਸੰਗ ਤਤਾਇਆ।
ਜੇ ਹੋਵੇ ਰਾਗ ਤ ਦਰਸਨ ਪਾਈਐ। ਆਪ ਤਰੇ ਸਤ ਕੁਟੰਬ ਤਵਾਲੀਐ"। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ
ਕਾ ਸਾਨ ਹੈ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਰਾਗ ਮੈਂ। ਅਰ ਪੂਰਬ ਪ੍ਰਸੰਗ ਸੁਤੇ ਸੁਤ ਸੰਗਤਿ। ਐਸੇ ਤਪ ਕੀ
ਬਿਵਾਸਾ ਦੇਖ ਕਾ ਪਾਸ ਤੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਰਾਬ ਜੋੜ ਕਰ ਧੋਨਤੀ ਕਰਤੇ ਰਈ। ਹੈ
ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਧੋਰਾ ਸਾ ਪਾਵ ਪਸਾਰ ਕਰ ਵਿਗਾਸਮਾਨ ਹੋਵੀਐ ਜੀ। ਜਾਂ ਤੇ ਜਵਾਨ ਕੇ ਖੋਏ
ਕਰ ਸਰੀਰ ਵਿਆਕੁਲ ਭਾਸਤਾ ਹੈ ਦਸਾ ਕੋ। ਐਸੇ ਸੁਨ ਕਰ ਕਰਤ ਭਏ ਆਪ ਹੈ ਭਈ
ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਜੀ ਤਾਂ ਇਹੁ ਕਰਤੇ ਹੈ। "ਕਾਸੀਰ ਸੂਤਾ ਕਿਆ ਕਰਹਿ ਉਠਿ ਤਿਨ ਜਪਹਿ ਮੁਰਾਰ।
ਟਿਕ ਦਿਨ ਨੋਵਨ ਹੋਇਐ ਤਾਂਵੇ ਹੋਤ ਪਸਾਰ"। ਭਾਵ ਇਸ ਮੈਂ ਇਹੁ ਜੋ ਕੋਗ ਕਰ ਤੀ ਸ੍ਰਿਤੀ
ਵਿਆਕੁਲਤਾ ਮੈਂ ਨਾ ਅਰੂੜ ਹੋਤੀ ਰਈ। ਜਿਨ ਕੀ ਦੇਹ ਰੂਪ ਮੈਂ ਭੀ ਭਜਨ ਮੈਂ ਤੰਤਪਜ ਰਹੀ।
ਤੇ ਰੂਪ ਮੈਂ ਤੇ ਤੰਤਪਜ ਸਿਮਰਨ ਮੈਂ ਹੋਵਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਐਸੇ ਨਾਮ ਰਜ ਕੇ ਰਜੀਆ ਰਏ ਜੋ
ਦੁਖ ਨੂੰ ਦੁਖ ਰੂਪ ਨ ਜਤਾਇਆ। ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਨੂੰ ਰੂਪ ਸਰੂਪ ਨ ਜਤਾਇਆ। ਪੁਨਾ
ਤਪ ਭੀ ਦੂਰ ਭਇਆ ਸਮਾ ਪਾਇ ਕਰ। ਰਾਤ ਭਜਨ ਕੀਰਤਨ ਮੈਂ ਬਿਤੀਤ ਕਰ ਕੇ

ਸ੍ਰੀ ਸਾਮੀ ਸਿੰਘ

ਪੁਨਾ ਪੁਨਾ ਕਾਲ ਨਦੀ ਤਰਤ ਚਲੇ ਜਿਤ ਰਾਜ ਜੀ ਹਜਿ ਸਿਮਰਨ ਲੀਏ। ਤਾਂ ਧਰਮਸਥ ਕੇ
ਪਾਏ ਵਾਰ ਨਗਰੀ ਕੇ ਅੰਤ ਮੇਂ ਏਕ ਬੁਰਜ ਕੇ ਚੌਰ ਏਕ ਜਨ ਕਾ ਮਹੀਰ ਥਾ। ਤਿਸ ਚੌਰ ਏਕ
ਕਾਲੀ ਨਾਥ ਰਹਤਾ ਧਾ ਸਹੁਤ ਕਾਲਿ ਕਾ। ਤੇ ਉਸ ਕਾਲ ਕੇ ਦਿਨਾ ਚੌਰ ਕਹੀ ਕਹੀ ਭਾਰ ਮੇਂ ਏਠ
ਰਹਤਾ ਸੀ। ਤਾਂ ਹੀ ਪੁਨਾ ਕਾਲ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਨਦੀ ਤਰਤ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਥੇ ਤਬ ਚੌਰ ਭਾਰ ਕੇ
ਹੈਠਾ ਦੇਖ ਕਰ ਜਿਤ ਜੀ ਕਰਤ ਰਏ। ਕਿਹੇ ਭਾਈ ਕਾਲੀਨਾਥ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਦਿਥੇ ਨਾ ਬੈਠਾ
ਕਰੋ। ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਫੈਸਦੇ ਨਹੀਂ ਤੇ ਤਉ ਜੀ ਤੇਰੇ ਕਉ ਦੇਖਕਰ ਦੇਹਧਾਰੀ ਭੈ ਕਉ ਪਾਵਤੇ ਹੈ।
ਜਿਤ ਜਾਨ ਪਾਇ ਕਰ ਜਬ ਤੁਰ ਹਿਲਿਆ ਤਬ ਅਤਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਜੇ ਜੰਤ ਕਾ ਰਿਦਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਨਾ ਕਰ
ਸਰਨ ਬੈਲਤ ਰਏ। ਹੇ ਭਾਈ ਜਬ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਦੇਹ ਕਉ ਤਿਆਜੇਗੇ ਤਬ ਤੇਰੇ ਕਉ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ
ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਮੇਂ ਸਾਹਜੀਗ ਦੇਕਰ ਤੇਰਾ ਭਲਾ ਹਰੇਗਾ। ਜੇ ਸਰਨ ਕਾ ਭਲਾ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ
ਪੂਰਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ॥ ਜਿਸ ਤੇ ਤੇਰੇ ਹੋਇਦ ਨਾਮ ਤੇ ਜਾਨ ਮੰਨਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੇ
ਮੁਕਤ ਭਇਆ। ਏਕ ਗੁਸਤੀ ਨੇ ਧੜੇ ਮੇਲ ਕੀ ਏਕ ਗਉ ਘੀਲੀ ਸੀ ਪ੍ਰਜਤਨ ਕਰ।
ਜੇ ਘੀਲੀ ਧਾਰ ਕਉ ਸੁਭਾਵ ਕੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਨ ਕਰੀ। ਜਾ ਸੁਰਤੀ ਗ੍ਰਿਹ ਆਈ ਤਬ ਸਭ ਕੇ
ਮਾਰਨ ਆਵੇ ਤਿਸ ਕੇ ਜੇ ਪੁਤ੍ਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਦੀ ਜੇ ਤਿਨਕੋ ਭੀ ਅਰ ਜੇ ਵਹੁ ਜੁਸਤੀ ਦੁਹਣ ਆਵੇ
ਤਉ ਤਿਸ ਕੇ ਭੀ ਮਾਰਨ ਆਵੇ ਪੁਨਾ ਮਿਲੇ ਭੀ ਨਾ। ਤਬ ਵਹੁ ਨਿਰਾਸ ਹੈ ਕਰ ਦੇਣੇ ਚਲਾ
ਤਬ ਆਸੇ ਤੇ ਚਲੇ ਆਵਤੇ ਥੇ ਜਿਤ ਸਜਨ। ਜੇ ਗ੍ਰਿਹਤੀ ਨਿਮਾਕਾਰ ਕਰਤ ਭਇਆ। ਤਾਂ
ਸਭ ਕੇ ਸੁਖਦਾਈ ਹਰਿ ਜਨ ਕਰਤ ਰਏ ਇਹੁ ਸੁਰਤੀ ਕਰਾ ਨੇ ਚਲੇ ਹੈ। ਜੇ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰਿ
ਇਤਯਾ ਕਰਤ ਭਇਆ। ਜੁਨੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਹੋਨੁ ਲਈ ਤੇ ਬਾਲ ਧਾਰੀ ਤੇ ਦੁਖ ਵਾਸਤੇ ਜੀ ਪਰ
ਉਹ ਦੂਧ ਤੋਂ ਕਰਾ ਰਹਾ ਉਨਟਾ ਮਾਰਤੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਤਰਾ ਗੀ ਨੇ ਚਲਾ ਹੈ ਦੇਣੇ ਕਉ ਨਿਰਾਸ ਹੈ
ਕਰਿ। ਮਾਰਨ ਰਹਿਤ ਦਇਆਲ ਦੀਨ ਦਰਦ ਨਿਵਾਰਕ ਜੇ ਜਿਤ ਹੈ ਅੰਧੇ ਬਰਨ ਸੁਨ ਕਰ ਤਿਸ ਕੇ
ਦਇਆ ਕਰ ਗਉ ਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਹਾਥ ਕਮਲ ਫੇਰਤੇ ਭਏ। ਅਰ ਮੁਖ ਜੇ ਹਸ ਕਰ ਕਰਤੇ ਰਏ ਜਿਤ
ਜੀ। ਜੁਨੇ ਦੇਵੀ ਜੀ ਮਾਤਾ ਜੇ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜੇ ਬਾਲਕ ਕੇ ਸੁਖ ਦੇਤੀ ਹੈ ਅਤ ਦੁਖਪਿਨਾਵਤੀ ਹੈ। ਤਾਂ
ਤੇ ਇਹੁ ਤੇਰੇ ਬਾਲਕ ਹੈ ਤੂੰ ਇਨ ਕੀ ਧਰਮ ਕੀ ਮਾਤਾ ਹੈ ਇਨ ਕੀ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲ ਕਰੇ। ਤਾਂ ਗਉ
ਪਰਮ ਕ੍ਰੋਧ ਸੁਰਤੀ ਧਾਰਤੀ ਭਈ ਜਿਤ ਜਾਨ ਪਾਇ ਕਰ। ਤਾਂ ਵਹੁ ਆਗਿਆ ਮਾਨ ਕਰ ਘਟ
ਕੇ ਨੇ ਰਹਾ ਸੁਰਤੀ। ਜੇ ਕੋਊ ਦੁਹਵੇ ਅਥਵਾ ਕੋਊ ਬਾਲਕ ਨਿਕਟਿ ਆਵੇ ਤਾਂ ਤਿਸ ਕੇ ਚਾਇਆ ਕਰੇ।
ਭਾਵ ਇਹ ਤਿਸ ਪ੍ਰੀਤ ਕਾ ਜਿਨ ਕੇ ਆਸੇ ਪਾਸੁ ਭੀ ਕੋਮਲ ਸੁਭਾਉ ਰਹਤੇ ਹੈ ਤੇ ਤਿਨ ਕੇ ਨਿਕਟ
ਮਾਨਖੁਹ ਕੀ ਕੋਤਕ ਧਾਰ ਹੈ। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ ਜਾਤੀ ਪ੍ਰਦਾਰਥੇ ਸੁਰਤੀ ਪ੍ਰੀਤ
ਸਤਨਾਨ ਦਾਸੇ ਧਿਆਇ। ੧੦। ਏਕ ਕੋਈ ਗ੍ਰਿਸਥੀ ਮਹਾਜਨ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਥਮ ਮੇਂ। ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਕੇ
ਕਾਲ ਅਰ ਕਰਮ ਜਤੀ ਕਰਕੀਗਾਤਾ ਹੋਇ ਗਈ। ਤਬ ਤਿਸ ਕੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸਾਰੀਸਾਰ ਦਰਪਣ ਸਿਤ
ਆਇਆ ਕਰੇ। ਅਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਰਲਤੀ ਰਹੇ ਮੁਖ ਜੇ ਕਿਨੁ ਨ ਕਰੇ ਨਾਜ ਕਰ।

ਤਸਾ ਤਿਸ ਕੇ ਕਰਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਸੰਤ ਕੇ ਮਨ ਮਿਹਰ ਪੜੀ ਜਾਂਤੇ ਨਾ ਮਾਂਗਨਾ ਭੀ ਨੁਭ ਨੁਭਾ ॥
ਸੰਤੋਖ ਰਾਮ ਕਾ ਭਾਈ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ ਜੋ ਹੇ ਮਾਈ ਤੇਨੂੰ ਕਿਸ ਵਾਤ ਦੀ
ਲੋੜ ਹੈ। ਤਾਂ ਜੋ ਤਿਆ ਕਹਤ ਹਈ ਕਹ ਜੋੜ ਕੇ ਜੀ ਗਹੀਏ ਨਿਵਾਜ ਮੇਨੂੰ ਉਹ ਵਾਤ ਦੀ ਲੋੜ
ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਜਾਤਨੇ ਕਰ ਪੁਰਾ ਕੀ ਨਾਜ ਅਰ ਆਦਰ ਨਹੀ ਜਹਤਾ ਜਗਤ ਮੈ ਤੇ ਗੁਣ
ਗੰਭੀਰਤਾ ਸਤ ਤੇ ਸੰਤੋਖ ਮਾਨ ਤੇ ਬਡਾਈ ਅਰ ਆਦਰ ਨਾਹੀ ਹਹਿਤਾ ਜਗਤ ਮੈ ਤੇ ਗੁਣ ਆਦਿਕ
ਪਾਂਗਣੇ ਵਾਲੇ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਕਉ ਤੀਰਥ ਜਾਤੁਵਤ ਤਿਆਕ ਕਹਿ ਰਲੇ ਜਾਂਤੇ ਹੈ ਸੰਧੂ ਦੇਸ ਕਉ।
ਸੋ ਇਨ ਕਾ ਦੇਸ ਕਵਨ ਸੰਤ ਚਿਦਾ ਸੋ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਐਸੀ ਜੋ ਮਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸ ਕੀ ਮੇਨੂੰ
ਅਥ ਲੋੜ ਹੈ। ਸੋਈ ਅਥ ਮੈ ਮਾਂਗਣੇ ਆਈ ਹੈ। ਤੁਹੀ ਸਰਬ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ
ਵੰਤ ਹੋ ਤਾਂ ਤੇ ਸਿਧਾ ਮੈ ਖੋਲ ਕਰ ਕਹਨੀ ਹਾਂ ਜਾਂ ਤੇ ਗੋਰਜ ਧਾਰ ਜੀਆਂ ਕੀ ਗੁਰਾਂ ਸਿਤਾਂ ਤੇ
ਪਰਮੇਸਰ ਅਥੋ ਏਨਤੀ ਕੀਤੀ ਹੁਈ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸਰਬ ਸੁਖ ਕੀ
ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਵੇ ਹੈ। ਇਹ ਮੈ ਸੰਤ ਕਥਾ ਮੈ ਸੁਣਿਆ ਹੈ। ਅਰ ਧੰਨ ਹੋ ਨਾਹੀ ਤੇ ਨੈਣੇ ਹਾਜੇ
ਦੁਖ ਦੇਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਕੰਨਿਆ ਕਾ ਸੁਆਰਥ ਆਇ ਕਿਵੇ ਪਾ ਖੜਾ ਹੈ ਕਾਲ ਕੀ
ਨਿਆਈ ਤਾਂ ਤੇ ਅਤਿ ਦੁਖ ਹੈ। ਐਸੇ ਤਿਸ ਨਿਜਾ ਪ੍ਰਜੇਨੀ ਨਾਹੀ ਕੇ ਹਜਨ ਅਕਨ ਕਾ ਦੁਖ
ਕੇ ਕਰਨ ਦੁਖ ਹਜਨ ਸੰਤ ਲੋਲਤ ਭਏ, ਤਿਸ ਸਮੇ ਆਪਨੀ ਕੁਟੀਆ ਜੋ ਧਾਰਿਤ ਲੋਠੀ ॥
ਹੇ ਮਾਈ ਗੋਰਤ ਕੋਠੀ ਕੇ ਜਾਏ ਕਰ ਕਹਾਂ ਤਟਾਈ ਪੜੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕਾ ਏਕ ਤਰਫ ਉਠਾਏ ਕੇ
ਜੇਤੀ ਕਿਛ ਲੋੜ ਹੈ ਤੇਤਾ ਧੰਨ ਲੇ ਨਵੇ ਸਤਿਨਾਮ ਕਹਿ ਕਾ। ਜਿਸ ਕਹਿ ਦੇਣਾ ਤੀ
ਤੁਤਰ ਜਾਏ ਅਰ ਕੰਨਿਆ ਅਰਥ ਕੀ ਸਿਧਤਾ ਹੋਵੇ ਅਥਕ ਨਾਲਰ ਨਾਹੀ ਕਰਨਾ। ਤਸਾ
ਮਾਈ ਗੋਰਤ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਰ ਸਤਿਨਾਮ ਉਚਾਰ ਕਰਿ ਤਟਾਈ ਕਾ ਪਲਾ ਉਠਾਇ ਕਰਿ ਧੰਨ ਕਾ
ਝੋਲ ਹਰ ਨੀਆ। ਮਨ ਜਾਵਤ ਅਰ ਆਪਨਾ ਕਾਰਜ ਜਾਇ ਕਰਿ ਸਿਧ ਕਰਤੀ ਭਈ।

। ਇਸ ਮੈ ਆਚਰਜ ਨਾਹੀ ਮਾਨਣਾ ਜੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਾਂ ਰਤਰ ਪਦਾਰਥ
ਕਹੇ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਸੁਖਸੰਨੀ ਜੀ ਧੀਰ ਜੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੇ ਹੈ ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਏਹੁ ਤਾਂ ਏਕ ਪਦਾਰਥ
ਐਸੀ ਹੀ ਧੰਨ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਨ ਹੀ ਜੋਈ ਪੁਰਾ ਮੁਖ ਨਾਲਚੀ ਜੜ ਆਪਣੀ ਇਕਤਿ ਸਮਾ ਪਾਇ
ਕਹ ਸੰਤ ਕੁਟੀਆ ਸੀਤ ਸਤ ਉਠਾਏ ਕਰ ਦੇਖਤ ਰਹਿਆ ਜੋ ਏਕ ਦਾਮ ਹੀ ਨਾ ਪਾਵਤ ਰਹਿਆ
ਉਹ ਸੰਤ ਬਰਨ ਕਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੀ। ਆਰ ਕੀ ਖਖੜੀ ਜੋ ਆਇ ਅਤਿਤ ਰੂਪ ਭਈ ਜੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਬਰਨ ਕਾ
ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੀ। ਸੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਬਾਨ ਕਉ ਪਾਇ ਕਾ ਭਈ ਤੇਸੇ ਇਹੁ ਭੀ
ਸਮਝਨਾ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖ ਲੋਕੋ। ੧। ਐਸੇ ਹੀ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਾ
ਜਨ ਕਰਤੇ। ਸਭੀ ਐਸੇ ਕਰਨ ਜੇਸੇ ਮੇਰੇ ਪਰ ਮੇਰਾਨਾਹੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੀ ਤੇਸੀ
ਕਿਸੀ ਪਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਰ ਉਹ ਸਤ ਤੇ ਨਿਆਜੇ ਰਹੇ ਜਨ ਕਮਲਵਤ। ਪਰ ਇਹੁ ਸਰਾ ਅਰ
ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਾ ਐਸਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਹੁਆ ਜੋ ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਕਹੇ ਇਨ ਕੀ ਹਮਾਏ ਪਾ ਹੀ ਪ੍ਰਮ ਕ੍ਰਿਪਾ
ਉਹ ਜੋ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸਰਬ ਮੈ ਦੇਖਤੇ ਹੈ ਤੇ ਸਤ ਮੈ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਪ੍ਰੇਰਕ ਹੈ। ਜਿਸ

Adm... by H...

ਨਿਰੰਤਰ ਜੀ ਸਾਸਤ੍ਰੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈ ਜੈਸੀ ਸਭ ਕੇ ਮਮਤਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਤੁਮਾਰੇ ਪ੍ਰਮ ਹਿੰਦੂ ਹੈ।
 ਐਸੇ ਹੀ ਪਰਮ ਹਿੰਦੂ ਸਮਝ ਕਰ ਏਕ ਗ੍ਰਿਹਤੀ ਜੀਤੋਖਾ ਨਾਮ ਭਇਆ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮ ਨਿਰੰਤਰ ਜੀ।
 ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਜੋ ਰਹਨ ਕਮਲਨ ਮਾਧ ਪ੍ਰੀਤ ਹੋਤੀ ਭਈ ਅਰਵਤ ਤਿਆ ਕੀ। ਜੋ ਜੀਤ ਤੋ ਤਿਸ
 ਕੇ ਹਟਾਇਆ ਕਰੈ ਯਹੁਤ ਚੋਲਨ ਨ ਦੇਵੇ। ਪਰ ਜੁ ਉਹ ਆਵੈ ਤਾ ਹੀ ਚਿਟੀ ਰਾਦ ਸਾਥ
 ਪਰਤਾਨ ਸੰਤ ਕਾ ਸੋ ਪ੍ਰਭਣ ਨਯਾ ਜਾਵੇ। ਤਾ ਜੀ ਭਾਈ ਜੀਉ ਭੈ ਹੋ ਕਰ ਰਚਨੇ ਸਾਥ ਰਚਨ ਦਾਸੀ
 ਹਟਾਇ ਕਰ ਸਾਥ ਕਰੇ। ਜੋ ਭਾਈ ਜੀਤੋਖਾ ਇਹ ਕੰਮ ਨਾ ਕੀਤਾ ਕਰਿ ਜਾਹ ਰਚਿਆ ਜਾ ਇਕੋ
 ਨਾ ਆਇਆ ਕਰਿ। ਤਾ ਏਕ ਦਿਨ ਭਾਈ ਜਾਮ ਸਿੰਘ ਕਰ ਕਮਲ ਜੁ ਜੈਰ ਕਰਿ ਕਹਿਤ ਭਏ
 ਜੀ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ਇਸ ਕੀ ਤੋ ਭਈ ਪ੍ਰੀਤ ਰਾਸਤੀ ਹੈ ਆਪ ਕੇ ਚਰਨੇ ਸਾਥ। ਆਪ ਹਟਾਇ
 ਕਿਉ ਦੇਦੇ ਹੋ ਜੀ। ਮੈਨੂੰ ਤਾ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਨਜਾ ਆਵਤਾ ਹੈ। ਤਾ ਜੀ ਭਾਈ ਜੀ ਜੇਵਕ ਸੁਭਦਾਇਕ
 ਕਹਿਤ ਭਏ ਜੋ ਇਹ ਗ੍ਰਿਹਤੀਆਂ ਕਾਮਨਾ ਮੰਗਦਾ ਹੈ ਮਨ ਪੈ ਮਨੂੰ ਪੁਤਰ ਤੀ ਮਿਲੇ ਸਾਥ ਦੁਧ ਭੀ ਮਿਲੇ
 ਨਾਲ ਜਉਧਰਪੁਣਾ ਭੀ ਮਿਲੇ ਤੇ ਧੰਨ ਭੀ ਮਿਲੇ ਪੁਨਾ ਮੁਕਤੀ ਭੀ ਮਾਂਗਤਾ ਹੈ। ਤਾ ਭਾਈ
 ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਹਿਤ ਭਏ ਹੋ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਉਹ ਕਵਨ ਵਸਤੂ ਹੈ ਜੋ ਭਗਵਤ ਤੇ ਭਗਤੋ ਪਾਸ
 ਨਹੀਂ ਨਿਆ, ਸਗੋ ਪਦਾਰਥ ਹੈ। ਮੁਕਤਿ ਤੀ ਭਗਤਿ ਭੀ। ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਮੈ ਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ
 ਕੇ ਭਗਤਿ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਤੇ ਕਹੇ ਹੈ। ਜਗਿਆਸੂ ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਤੀ ਪ੍ਰੀਤਵਾਲਾ, ਤੇ ਗਿਆਨੀ ਪ੍ਰਮ
 ਸੁਖ ਨੂੰ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ੨ । ਪੁਨਾ ਅਰਥਅਰਥੀ ਸਕਾਮੀ ਜੋ ਭੀ ਸਰ ਪਾਇ ਕਰਿ ਪ੍ਰਸੰਨ
 ਹੋਤਾ ਹੈ। ੩ । ਪੁਨਾ ਆਰਤ ਜੋ ਦੁਖ ਕਰਿ ਦੁਖੀ ਹੈ ਸੋ ਜੀਤਾ ਦੁਆਰਿਤ ਨਾਮ ਮਿਮਰਨ
 ਕਰ ਸਾਥ ਸਿਧ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਅਣ ਮਾਇਕ ਪਾਇ ਕਰਿ ਤਿਆ ਕੇ ਸੰਕਟ ਮਿਟਤੇ ਹੈ ਹੋ ਸੁਆਮੀ ਜੀ:
 ੪ । ਤੀ ਤੇ ਤਿਨ ਮੈ ਇਹ ਜੀ ਪ੍ਰਮਾਨ ਰੂਪ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਜੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ
 ਕਾ ਜਾਨ ਹੈ। ਭਾਨਕਾ ਮ: ੫ । "ਜਨ ਕੋ ਪ੍ਰਣ ਮੰਗੇ ਅਜਨੇਹੁ। ਜਾਨ ਤੂੰ ਮੀਤ ਮੇਰਾ
 ਸਿਹ ਤੇਰੇ ਸਭ ਕੇਹ। ੧ । ਰਹਾਉ। ਮਾਨ ਮਾਂਗਉ ਤਾਨ ਮਾਂਗਉ ਧਨ ਨਖਮੀ ਨੁਤ ਦੇਹ। ੧।
 ਮੁਕਤਿ ਜੁਗਤਿ ਭਗਤਿ ਪੂਰਨ ਪਰਮਾ ਭੰਦ ਪਾਮ ਨਿਸ਼ਾਨ। ਭੈ ਭਾਇ ਭਗਤਿ ਨਿਹਾਨ ਨਾਨਕ
 ਸਦਾ ਸਦਾ ਕੁਝਾਨ। ੨ । ੪੮ । ਅਰ ਭਗਵੰਤ ਨੇ ਆਪਣੇ ਖਾਜਨੇ ਕੀਆਂ ਕੁੰਜੀਆਂ
 ਆਪਣਿਆ ਪਿਆਰਿਆਂ ਕੇ ਦਿਤੀਆਂ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਆਪ ਨਿਆਲ ਹੋ ਅਰ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ।
 ਤਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਨਿਆਲ ਹੋ ਕਰ ਸਗੀ ਵਰ ਦੇਤੇ ਭਏ ਤਿਸ ਕੇ। ਐਸੀ ਵਿਚੋਲਗੀ ਦੇ
 ਹੋਇਆ ਉਹ ਕੋਲ ਵਸਤ ਹੈ ਜੋ ਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ ਹੈ। ਉਹ ਸਗੀ ਸਿਧ ਭਏ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਜੋ
 ਦੁਧ ਪੁਰ ਪੁਨਾ ਜਉਧਰਪੁਣਾ ਜੀ ਤੇ ਮੁਕਤੀ ਭੀ ਸਭ ਪਦਾਰਥ ਭਾਈ ਜੀਤੋਖਾ ਜੀ ਪਾਵੇ
 ਮੁਕਤੀ ਭੀ ਤੇ ਜੁਗਤੀ ਭੀ ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਭਯਾ ਰਾਮ ਜੀ ਜੋ ਨਿਆਲ ਦੀਯੋ
 ਜੋ ਕੋਇ ਗੁਣੀ ਕਰਾਯਤ ਭਾਏ। ਅਰ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਕੋ ਪਰਮ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਤ ਭਏ। ਪੁਨਾ
 ਪਦਾਰਥ ਮੈ ਐਸੀ ਅਲਾਭਤਾ ਹੋਤੀ ਭਈ ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਕਾਜੀ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ। "ਮਾਇਆ

plm Bhalla Ram

ਮੇਂ ਜੋ ਰਹੇ ਉਦਾਸ। ਕਰ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਕਾ ਦਾ। ਕਥਾ ਤੇ ਕੀਤਨ ਤੇ ਸੰਤ ਜੇਵਾ ਇਹੀ
ਜਿਨੇ ਤੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜੋ ਅਧਿਕ ਪਿਆਰੀ ਸਾਤ ਕੀਤੀ। ਹੁਨਦੀ ਵੇਰ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਈ ਹਨਾ ਰਾਮ
ਜੀ ਕਰੇ ਗਏ ਜੇ। ਧਾਰਮਿਕੀ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਹੁੰਦੇ ਫਿਰਿ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਅਸਥਾਨ ਹੈ ਇਹ ਕੀ ਜੇਵਾ
ਹੁੰਦੇ ਝਾੜਨ ਤੇ ਹੁਨਾ ਕਾਨੀ ਹੈ ਰਾਈ ਸਾਹਈ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਘੜੀ ਦਿਨ ਰਹੇ ਕਥਾ ਤੇ
ਉਨ ਕਰੇ ਤੇ ਪੁਨਾ ਰਹਿਰਾਸ ਸੁਣਨੀ ਵਾ ਪੜਨੀ ਪੁਨਾ ਆਤਮੀ ਆਤਮਾ ਹਰਿ ਕੀ ਕਾਨੀ। ਫੇਰ ਸਾਹ
ਕੁਲਿਆਨ ਦੇ ਤੇ ਕਾਨੀ ਦੇ ਪੜਨੇ। ਹਮਾਰ ਦਰਸਨ ਹੀ ਤੁਮ ਤੇ ਹੋਵੇਗਾ। ਸੋ ਪਹਿਲੇ
ਦਾਸਨ ਪਾਵੇ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਈ ਹਨਾ ਰਾਮ ਜੀ ਕਾ ਅੰਦ੍ਰ ਪ੍ਰਵੇਸ ਜਾ ਕਰਤੇ ਥੇ ਜੇਵਾ ਨੀਏ। ਸੰਤਪੁਰੇ
ਫੇਰੇ ਕੇ ਵਹੀ ਰਾਈ ਘੋਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਰਾਈ ਸਾਹਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਸਿਖ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ
ਮੂਰਤੀ ਜੇ। ਜੋ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿ ਸ੍ਰੀ ਰਾਈ ਜੀ ਕੇ ਵਸਤੇ ਪਕਵਾਨ ਕਾ ਧਰਤਨ ਧਰਾ ਤਰ ਤਰ
ਨੇ ਆਵੇ ਭਏ। ਇਹ ਸਾਤ ਸਮਝ ਕਰ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਰਾਈ ਜੀ ਰਾਈ ਅਵੇਰ ਜੇਵਰ ਕਿਸੀ
ਸਮੇਂ ਮੁਖ ਵਾਪਾਵਹਿਗੇ। ਸੋ ਆਪੇ ਸਾਤ ਕਰਿ ਮੁਖਾ ਟੇਕਿਆ ਅਰ ਹਾਥ ਜੋਰ ਕਰਿ ਏਨਤੀ ਕਰੀ
ਦੁਆਰੀ ਜੀ ਏਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹੈ ਆਪ ਨੀਏ। ਜੋ ਸੁਨ ਕਰ ਪੁਨਾ ਦੇਖ ਕਰਿ ਸਾਨੀ ਕਥਾ ਮੇਂ ਚੀਟ
ਆਵੇ ਭਏ। ਤੇ ਪੜਨ ਕਰਤ ਹੁੰਦੇ ਜਿਖਿਆ ਰੂਪ ਹੈ ਰਾਈ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਾ ਇਹੀ ਰੂਪ ਹੈ ਜੋ
ਹੁਨਾ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਾ ਅਰਥ ਹੁਨੇ ਜੋ ਪਰਾਦੁਆਈ ਹੋਵੇ। ਤਿਆ ਨਾਮ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪ
ਅਮਿਤ ਕਰਿ ਤਿਆ ਹੋਵੇ ਜੋ ਕਰੀਏ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਜੇਤੇ ਭੀਨੀ ਕੇ ਵੇਰ ਤੇ ਸਾਹ ਇਦਰ ਭਾਤ ਕਾ
ਤੇ ਕ੍ਰੇਧਾ ਕੀਆ ਰੋਟੀਆਂ ਸ੍ਰੀ ਰਾਈ ਹਨੇ ਜੀ ਇਤਿ ਆਦਿ ਕੀਆਂ। ਅਥਵਾ ਜਿੰਦ ਰਾਵਨਾ ਕਰ
ਖਵਾਇ ਤੇ ਆਪ ਕੇ ਆਵੇ ਹੁਆਦਿ ਜੋ ਕਰੀਏ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜੇਤੇ ਸਾਨ ਹੁਨ ਕਰਿ ਜੋ ਰਾਨਾ ਪਰ
ਮਸਤਕ ਟੇਕਤਾ ਕੀਆ ਧਾਰਮਿਕ। ਐਸੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਈ ਜੀ ਰਾਮ ਜੋ ਵਿਰਸਾ ਜੋ ਜੇਵਕ ਭੀ ਤਥਾ
ਹੋਤਾ ਰਹਿਆ। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਰਾਤ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ ਗਰੀਬ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਸੰਤ ਸਿਖ ਵਾਨਨੇ ਰਾਮ
ਏਕਾਦਿਕੀ ਸਿਆਇ। ੧੧। ਸਾਖੀ ਤਾਵਨੇ ਸਰਸਵਤੀ ਦੀ। ਜਦ ਇਨ ਕਾ ਵਿਵਾਹ ਹੂਆ
ਤਦ ਬੋਧੇ ਕਾਲ ਪੀਛੇ ਕੀਤ ਇਨ ਕਾ ਰਾਨ ਵਜ ਰਹਿਆ। ਤਿਸ ਕਾ ਕਰਤਾਰ ਵੇਰ ਵਿਧੀ ਅਨੁਸਾਰ
ਕਰ ਕੇ ਪੁਨਾ ਜੇਨ ਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਜੀਰਾਸ ਕੀਆ। ਜਿਨ ਸੰਜਾਤ ਸੁਖੇ ਕਾ ਆਦ ਹੀ ਤੇ ਦੁਖ ਹੈ।
ਤਿਨ ਕੇ ਪ੍ਰਣਾਮ ਕਿਆ ਸੁਖ ਹੋਵਣਾ ਹੈ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ। ਜਦ ਜੀਵ ਏਹ ਕਰਤ ਮੇਂ ਆਇਆ
ਤਾਂ ਹੀ ਅਵਾਰੇ ਦੁਖ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਅਰ ਕਿਹੁ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਜੋ ਕਰਤ ਤੇ ਪੀਏ ਕਿਸ ਦੁਖ
ਰੂਪ ਨਰਕ ਤੇ ਈਹਾ ਨਿਕਾ ਕਰ ਆਇਆਨ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕੀਆ ਹੈ। ਉਦਤ ਰੂਪੀ ਨਰਕ ਬੋਰ ਮੇਂ
ਪੁਨਾ ਜਹ ਜਨਮਤਾ ਹੈ ਕਾਟ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਜੋ ਲਾਜ਼ੀ ਕਰ ਕਰੇ ਨਾ ਵਾਵੇ। ਪੁਨਾ ਰਾਨ ਅਵਸਾਰ
ਮੇਂ ਹੀ ਬੜੇ ਦੁਖ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਜਾਂ ਤੇ ਸਭ ਧਿਧੀ ਜੋ ਅਸਮਰਥ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੇ ਜਾ
ਅਧਿਕ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਕਾ ਅਰ ਆਪ ਜੇਤੇ ਰਾਨਕਾਂ ਕਰ ਪੁਨਾ ਪਾਏ ਕਾ ਤਾੜਨੇ ਜੋ
ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਿਧਾ ਭੀ ਦੁਖੀ ਰਹਿਤਾ ਹੈ। ਜਾ ਤਰ ਅਵਸਾਰ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤਦ ਦੁਖੀ
ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਰੋਹੀ ਕਰ ਅਰ ਜੋ ਰੋਹ ਰਹਿਤ ਹੂਆ ਤੇ ਰਾਮ ਕੀਨ ਤਰਨੀ ਦਿਨ। ਤਦ ਹੀ ਕੇਨ

Adhyaya 12 Adhyaya

ਅਥਵਾ ਦੁਖ ਦੁਖ ਕੀਸ਼ਾਲਤਾ ਕਰ ਪੀੜਮਾਨ ਰਹਿਣਾ। ਜੇ ਪੁਨਾ ਕੋ ਤਰਣੀ ਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ।
 ਪੁਨਾ ਤਰਣੀ ਕੁਝ ਕੰਤ ਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ। ਅਥਵਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ਕਰ ਇਜਤੀ ਮਰ ਜਾਇ ਤੋ ਦੁਖ
 ਜੇ ਕਰ ਕੋਈ ਮਰ ਜਾਇ ਮੇਰੇ ਵਤ ਤੋ ਦੁਖ ਵਾ ਦੋਨੋ ਕੀ ਸੁਭਤ ਨ ਮਿਲੈ ਤੋ ਦੁਖ ਪੁਨਾ ਹੋਣਾ ਜੇ
 ਜੇ ਹੋਣਾ ਹੋਤੇ ਜੋ ਇਨ ਕਰ ਦੇਹੀ ਗਲ ਜਾਤਾ ਹੈ ਇਹੁ ਸਵਾ ਦੁਖ। ਦੇਹ ਅਹੋਯ ਹੋਵੇ, ਜੇ
 ਕਰ ਮਿਤਾਨ ਨ ਹੋਵੇ ਤੋ ਦੁਖ। ਜੇ ਕਰ ਹੋਇ ਕੇ ਮਰ ਜਾਵੇ ਤਉ ਦੁਖ ਵਾ ਜੀਵਤ ਵਰੈ ਤੋ
 ਖੋਟੀ ਤਿਕਨੇ ਤਾਂ ਕਾਟ ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਕੀ ਸਾਦੀ ਕਾ ਦੁਖ। ਸਾਦੀ ਕਰ ਕਾਲਵਸ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤੋ
 ਅਵਾਰ ਦੁਖ, ਵੇਰ ਇਤਨੇ ਕੂਜਰਾ ਅਵਸਥਾ ਜੋ ਕਾਲ ਕੀ ਦੂਤੀ ਹੈ ਜੋ ਆਇ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਦੁਖ ਤੋ ਦੁਖੋ
 ਕੇ ਖਾਤੇ ਪੇ ਜੋ ਜਾਇ ਪੜਤਾ ਹੈ। ਖਾਸੀ ਆਦਿਕ ਦੁਖੋ ਕੀ ਤੋ ਕੋਈ ਗਿਨਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ।
 ਕੋਨ ਗਿਨੀਏ। ਜੋ ਮਿਤ੍ਰ ਹੋਤੇ ਹੈ ਜੋ ਸਤ ਸਤ੍ਰ ਰੂਪ ਹੋਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈ ਇਦ੍ਰੀਆਂ ਤੋ ਆਦਿ ਲੇ ਕਰ
 ਤੇ ਸਾਧੀ ਜੋ ਪਾਤਾਂ ਕਰ ਪਾਲੇ ਜੋ ਪੁਤ੍ਰ ਆਸੀ ਜੋ ਇਸ ਕੇ ਮਾਣੇ ਕੁਝ ਉਭੀੜਤੇ ਹੈ। ਕਰ ਮਰਤਾ ਹੈ
 ਜੋ ਇਸੀ ਕੇ ਦੁਖ ਤੋ ਵੁਟੇ ਕਹੀ। ਜੋ ਕਾਲ ਕਾ ਗੁਸਾ ਹੁਆ ਤਿਆ ਸਰੇ ਕਾਟ ਕਰ ਪ੍ਰਾਣ
 ਤਿਆਜੇ ਤਥ ਜਮਾਂ ਕੀ ਫਾਹੀ ਮੇ ਪੜ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਪਰਲੋਕ ਜਮ ਮਾਰਗ ਮੇ ਜੋ ਦੁਖ ਜੀਵ
 ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਤਿਸ ਦੇ ਗ੍ਰਿਥ ਸਹ ਸਾਖੀ ਹੈ। ਗੁੜ ਪੁਰਾਣ ਤੇ ਨਾਸਕੋਤੀ ਆਦੀ ਪੜੇ
 ਪੁਰਾਣਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਅਨੰਦ ਕਾਲ ਨਰਕ ਤੋਹੀ ਜੋ ਗਾਸੀ ਲਖ ਜੋਨੀ ਕਾ ਦੁਖ ਹੈ ਜੋ ਕੋਨ ਕੁਝ
 ਕਥਾ ਮੇ ਤੇ ਪਤਖ ਦੇਖਨੇ ਮੇ ਹੀ ਪੜਾ ਆਵਤਾ ਹੈ। ਪਾ ਪੀਖੀ ਜਿਆਨ ਜੀਵ ਬਾਂਦਹ ਆਦ
 ਜੋਨੀਓ ਮੇ ਦੁਖ। ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਐਸੇ ਦੁਖ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋਇ ਇਨਾ ਸੁਖ ਨਾਹੀ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਤਿਨੋ ਕਾਲ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰ ਦੁਖ ਰੂਪ ਹੈ। ਅਹੋ ਅਮਰਤਜ ਹੈ ਜੋ ਵਾਤਾਯ ਵਿਅਰਥ ਕਾਜਜ ਕੀ
 ਤਰਫ ਦੋੜਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਦੁਖ ਰੂਪੀ ਹੀਏ ਹੈ ਤਿਨ ਕੋ ਹੀ ਅਧੀਨ ਪੁਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਜੀਵ
 ਇਸ ਮੇ ਕਿਆ ਕਾਰਣ। ਜੋ ਮੋਟਿਜਣੀ ਆਪਣੇ ਮਨ ਮੇ ਨਿਰਾਸ਼ ਨਿਰਾਤੀ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਤਿਨ
 ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਆਪ ਹੀ ਆਪਣੇ ਮਨ ਕੋ ਕਹਿਤੀ ਹੈ। ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਜੀਏ ਹਨਿਆਰ ਪਸੂ ਹੋਵੇ
 ਜਿਸ ਕਾ ਹੱਕ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜੋ ਤਿਸ ਕਾ ਤਿਨਨਾ ਹੀ ਹਾਵਾਰ ਬਣਿਆ ਰਹਿਤਾ ਹੈ। ਅਹ ਜਹਾਂ
 ਕਹਾਂ ਦੁਖ ਤਾਰਨਾ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਤ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ। ਤੇਰੇ ਹੀ ਨੀਤ ਗੁਰੂ ਰਾਖਕ।
 ਇਸ ਮਨ ਕਾ ਦੁਭਾਉ ਹੀ ਹਨਿਆਰ ਪਸੂ ਵਤ ਹੈ ਕੋਨ ਰੂਪ ਸਹ ਜਾਦੀ ਤੇਖ ਕਾ ਜਵਤ ਮੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
 ਤਹਾਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਨੀਤ ਪਦਿ ਜੋ ਨੀਤ ਹੈ ਨੀਤ ਆਤਮਾ ਤਿਨ ਕੀ ਸਰਨ ਮੇ ਲੇਵੇ
 ਸੁਖ ਸਾਤ ਅਰਥ। ਪੁਨਾ ਜੋ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਵਤ ਰਖਸਕ ਹੈ। ਸਾਸ਼ਰਥ ਅਦ ਐਸਾ
 ਪਤੀ ਮੁਝ ਕੁਝ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਨੀ। ਜੋ ਅਨਿਨਾਸੀ ਸਹ ਤਿਤ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਹੈ। ਅਹ ਅਜਰ ਅਮਰ
 ਨਿਜਨ ਨਿਰੰਜਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰ ਸਕਾਰ ਨਿਰਗੋਨ ਸਵਾਰ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਨਿਰਦਾਨ ਸਰਬਕਾ ਪ੍ਰਾਪ
 ਰੂਪ ਪ੍ਰਤਿਕ ਜੋਤੀ। ਪੁਨਾ ਜੀਏ ਜੀ ਗੁਰੂ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੈ। "ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਵਾ ਪਾਇਆ
 ਅਨਿਨਾਸੀ ਨਾ ਕਦੇ ਮਰੈ ਨ ਜਾਇਆ। ਵੀਆਹ ਹੋਇਆ ਮੇਰੇ ਸਾਸਨਾ ਗੁਰਮੁਖੇ ਹਰਿ ਪਾਇਆ।"
 ਐਸਾ ਅਨਿਨਾਸੀ ਸਵਤਾ ਪਾਇ ਕਰ ਗੁਰੂ ਪਿਤਾ ਦੁਆਰਿਤ ਮੇਂ ਹੁਖੀ ਹੋਵਾਂਗੀ। ਤਿਆ ਨਿਤ ਕ੍ਰਿਤ

ਸੋ ਕਿਛ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਣੇਜੋਗ ਸੀ ਸੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ਕਿਤ ਕਰਣਾ ਸੀ ਸੋ ਕਾ ਨੀਆ ਹੈ। ਯੇਸਾ
ਪਦ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਮੇ ਪਾਵੇ ਤਾਂ ਤੇ ਆਤਿ ਰੂਪ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਹੈ। ਦੁਖ ਰੂਪ ਤਿਸ ਕੀ ਟਿਛਾ ਹੈ।
ਸੋ ਤਿਆਰ ਕਾ ਅਥ ਮੇ ਜੋ ਕਾਮ ਕਰੂੰ ਜਿਸ ਕਾ ਮੇਰੂ ਪੁਨਾ ਕਰਤਰ ਰਹਣਾ ਨ ਰਹੇ। ਅਰ ਕਿਸੀ
ਜਿਆਨ ਕੀ ਅਪੇਤਾ ਨ ਰਹੇ ਅਰ ਤਿਸ ਪਰਮ ਪਦ ਕੋ ਮੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ। ਰਹੁੜੇ
ਸੁਹਮਾਦਕ ਕੀ ਅਪੇਤਾ ਨ ਰਹੇ। ਜਾਂ ਤੇ ਕਿਤ ਕਿਤ ਰੂਪ ਮੇ ਹੋਵੇ ਸੋ ਕਾਮ ਕਰੇ ਤਾਤ ਕਾਲ।
ਐਸੇ ਵੀਰਾਤ ਕਰ ਬੜੀ ਬਰਮਜਾਲਾ ਆਵਣੇ ਕਾ ਨੇਮ ਕਰਤੀ ਹਈ ਲੋਕ ਨਾਜ ਤਿਨ ਵਤ ਤੋੜ ਕਰ।
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਪਾਠ ਸੁਨਣਾ ਹਾਵ ਮਹਿਰ ਤਿਸੀ ਹਰ ਤਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ
ਕੇ ਦਰਸਾ ਕੀ ਨਾਲਗਾ ਅਤਿ ਸਾਢੀ। ਪੁਨਾ ਪੁਨਾ ਮਨ ਮੇ ਟਿਹੀ ਨਿਸਰਾ ਆਵੇ ਜੋ ਇਹੀ ਪੂਰਨ
ਪੁਰਖ ਸੰਤ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ। ਐਸੇ ਨੇਮ ਕਰਣੇ ਕਰ ਅਖਰ ਭੀ ਗੁਜਰੁਖੀ ਪੜ੍ਹ ਜਾਤੀ ਤਾਈ।
ਭਾਈ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਸੰਤ ਸੀ। ਭੈਰ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਵਾਰਿਓ ਗੁਰੂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਸਮਝ ਕਰਿ
ਸਿਰੀ ਹੋਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਬਰਨਾ ਦੀ ਸਰਨ ਆਨ ਲਈ। ਸਰਧਾ ਮਹਿਰ ਭੇਟਾ ਨੇ ਕਰ
ਬਰਨਾ ਪਰ ਆਨ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ। ਕੇਜੀ ਹੈ ਹੂਦੇਵੀ ਵੇਰਾ ਵਿਵੇਕ ਖਟ ਸੰਪਦਾ ਆਦਿਕ ਤੇ
ਮੋਖ ਇਛਾ ਇਨ ਰਤੁਰ ਸਾਧਨੇ ਸਧੰਨ ਹੋ ਕਰ ਪੁਨ ਹਿਦਾ ਜਿਸ ਕਾ ਤਾਛਤ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ
ਨਿਰਧਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ। ਅਰ ਨੇਨ ਮੇ ਨੀਰ ਜਿਸ ਕੇ ਨਿਰਧਰ ਹੋਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਮੋਖਿ
ਖੜੇ ਹੋ ਆਏ ਹੈ ਜਿਸ ਕੇ। ਸੋ ਗਦ ਗਦ ਕੀਤ ਹੈ ਕਰ ਸੰਤ ਆਪੇ ਹੋਤੀ ਕਰਤ ਭਈ।
ਹੋ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਸ੍ਰੀ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਹੈ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਮੇਰੂ ਜੋ ਉਪਦੇਸ
ਦੇਹੋ ਜਿਸ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸੁਖੁ ਤੇ ਮੋਹਾ ਉਗਰ ਹੋਵੇ। ਜੇਨੇ ਤਿਨਾ ਤਾਪੋ ਕਰ ਅਤਾਕਰਣ ਨ ਆਪੇ।
ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੇ ਪਾਇ ਕਰ ਸੁਖੀ ਹੋਵੇ ਸੋ ਉਪਦੇਸ ਦੇਹੋ ਜੀ। ਐਸੇ ਤਿਨ ਕੀ ਸਰਧਾ ਦੇਖ ਕਾ ਜੋ
ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾਉਪਦੇਸ ਦੇ ਕਰ ਵਿਦਾ ਕਰਤ ਹਈ। ਅਪੁਨੇ ਗ੍ਰਿਹ ਮੇ ਆਇ ਕਰਿ ਕਈ
ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਨਿਮਰਣ ਕਰਨੈ। ਥੋਨੇ ਕਾਲ ਕੇ ਪੀਝੇ ਸੋ ਤਿਸ ਪਦ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ।
ਜਾਂ ਤੇ ਪਰਮ ਗੁਣ ਪਾਤ੍ਰ ਸੀ। ਤਾਂਤ ਕਾਲ ਹੀ ਕਿਹੇ ਸਾਂਤਿ ਸਾਹੂਪਾ ਭਈ। ਰੋਜ ਦੇ ਰੋਜ
ਅਨ ਜਨ ਤਾਂ ਮੁਖ ਆਵਣਾ ਜਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਤਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਾ
ਦਰਸਨ ਕਰਨਾ। ਨਹੀ ਤਾਂ ਬੁਤ ਰੂਪਾ ਰਹਨਾ। ਜਾ ਤਿਨ ਕਾ ਅਤਿ ਨਾਮਾ ਹੁਆ ਜਾਨਾ
ਕਰ ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਸੋਤ ਚੋ ਕੇ ਤੀ ਪਿਆਰੇ ਇਕ ਤੋਨਾ ਰਾਮ ਮਿਸਰ ਹੈ ਜੋ ਟਿਤਆਦੀ
ਪੂਤਰ ਭਏ ਨਿਕਟ ਹੋ ਕਰ। ਹੋ ਦੇਵੀ ਅਥ ਤੇਜੀ ਕਿਆ ਨਿਸਰਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤੇਨੂੰ ਸੰਨਜਰ
ਕਿ ਆਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਕਰੇ। ਤਾਂ ਕਰਤ ਹਈ ਨਿਸਰਾ ਮੋਹਾ ਜੇਹਿਦ ਕੇ ਰਤਣਾਰਜਿਦ ਮੇ ਹੈ ਤੇ
ਦਿਸਟੀ ਮੋਹੀ ਸਿਤਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੀ ਤਾਛ ਜੋ ਅਗੁ ਭਾਸ ਮੋਹੀ ਖੜੇ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਤਾਈ ਤਨਾ
ਰਾਮ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਤਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤਾਈ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਰਾਣੀ ਬਾਲਕ ਰਾਮ ਜੀ ।
ਪੁਨਾ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਪੂਤਰ ਭਏ ਕੋਊ ਕਸਟ ਤਾਂ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ਕਿਉਂ ਹੋ ਦੇਵੀ। ਸੋ ਕਰਤ ਭਈ

ਅਥ ਮੈਂ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਤਰਾਂ ਇਸਥਿਤੀ ਪਾਈ ਹੈ। ਸੁਖ ਸਰੂਪ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ
ਆਪਣਾ ਆਪ ਅਵਿਤਸੀ ਜਹਾਂ ਦੁਖ ਦਰਦ ਤੋਂ ਨੌਗ ਕਾਟ ਕਾ ਨਾਮ ਭੀ ਨਹੀਂ। ਐਸੇ ਕਹਿ
ਕਰਿ ਪ੍ਰਾਣ ਤਿਆ ਕਰ ਮੁਕਤਿ ਪਾਵਤੀ ਹਈ ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜੇ। ਪੀਢੇ ਤੇ ਮਿਸਰ ਤੋਨਾ ਰਾਮ
ਜੀ ਤੀ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਪਾਇ ਕਰਿ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਹੁਆ ਸਾਂਤ ਸੁਖ ਸਰੂਪ।
ਹੁਹ ਮੁਖਾਰਜਿਦ ਸੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਲੇਣੇ ਕਹਿ ਅੰਤਿ ਫਲ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਿਸ ਹੁਣਿਆ ਸੀ।
ਤਾਂ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਣੀ ਸਹਾਈ ਜਿਘ ਕੇ ਰਹਨੀ ਪਏ ਕਰ ਜਾਤਿ ਪਾਤ ਤੇ ਅਹਿਮਾਨ ਕੇ ਨਿਵਿਰਤ ਕਰਿ
ਕੇਰਮ ਨਾਮ ਕੇ ਜਿਮਰ ਕਹਿ ਮੁਕਤ ਹੁਆ। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਣ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗਈ ਪ੍ਰਾਦਾਰਧੇ
ਹੁਸ ਕੀ ਮੁਕਤ ਹੋਵਣ ਵਰਨੈਨ ਦੁਖਸਟਮੇ ਥਿਆਇ। ੧੨। ਕੋਵਿੰਦ ਦੀਏ ਕੇ ਪਾਤ ਨਦੀ ਜੇ ਏਕ
ਜੀਵ ਨਾਮ ਗੁਮ ਤਰਾਂ ਸਜਨ ਨਾਮ ਏਕ ਗ੍ਰਿਹਾਤੀ ਜਿਪ ਹੋਤਾ ਭਇਆ। ਜੋ ਬਾਲ ਅਵਾਥਾ ਹੀ ਤੇ
ਲੇ ਕਹਿ ਉਪਦੇਸ਼ ਗੋਵਿੰਦ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਪਾਇ ਕਰ ਗੋਵਿੰਦ ਮਾਰਗ ਮੇਂ ਨਿਪਨ ਹੋਇਆ। ਪੁਨਾ
ਸਨਾਹ ਸਾਥੁ ਅਪਗਾ ਤਰ ਕਰ ਆਦਿਤ ਵਾਰ ਕੇ ਵਾਰ ਸੁਆਮੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਆਇ ਪਾਵਤਾ ਜੀ
ਨੇਮ ਕਹਿ। ਐਸੀ: ਇਸ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸੀ। ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਸੰਤ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਹਤਿ ਇਸ
ਕੇ ਹਿਦੇ ਭੂਮੀ ਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾ ਰੂਪ ਅੰਤਰ ਦਲੋਂ ਸਹਿਤ ਆਇ ਪ੍ਰਾਟਟਾ ਭਇਆ
ਹਾਵ ਟਿਥਐਸੀ: ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਤਿਨ ਕੇ ਹਈ ਜੋ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕੇ ਕਹੇ ਭੀ ਕਾਜ ਨ ਕਰਵਾਵਤ
ਹੋਇਆ। ਗੋਵਿੰਦ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਜੋ ਰਸ ਆਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਵਿਸ਼ੇ ਗੁਣ ਵਿਸ਼ਾ ਤਾਜਤਾ ਹੈ।
ਪੁਨਾ ਸਜਨ ਵਾਕੀ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ਕਹਾਵਤ। ਤਬ ਇਸ ਕੇ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੱਜਨ ਨਾਮ ਗਲਕ ਕੇ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਣੀ ਜੀ ਕੇ ਰਚਨਾ ਜੀ ਅਸਰਨ ਆਇ ਕਰ ਅਰਜ ਸੁਜਾਤ ਭੀ ਹੋਨਤੀ ਪੂਰਕ।
ਜੋ ਹੇ ਤਾਵਨ ਜੋ ਇਸ ਹਾਲਤ ਕੇ ਪੁਮਾਨ ਹਨ ਆਪਣਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਪੀਢੇ ਪਾਤਾਟਿ ਕਾ ਜੇਈ
ਕਰ ਤਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰਥਮ ਬਡਿਆ ਕੇ ਕਹੇ ਨ ਥਾ ਜੋ ਕਾਤਾ। ਤਬ ਜੋ ਹਾਥ ਜੋਰ ਕਰ
ਕਰਤ ਭਇਆ ਹੈ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਆਪ ਕੇ ਹੁਕਮ ਮੈਨੂੰ ਸੁਖ ਅਨੰਦ ਹੈ। ਜੇਏ ਆਪ ਕਹੇ ਤਥਾ
ਮੈਂ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਸੰਤ ਆਪੇ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਦਿਖਤੀ ਹੁਤ ਕੇ ਜਾਧ ਨੇ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕਰ
ਅਪਣੇ ਨਾਥ ਮੇਂ ਜਾਇ ਕਰ ਹੁਤ ਕੇ ਕਾਜ ਕਾ ਜੋ ਕਾਜ ਹੈ ਜੋ ਤਾਤ ਕਾਲ ਕਰਤਿ ਹੋਏ। ਸੋ ਸਜਨ
ਪੁਨਾ ਕਿਸੀ ਸਾਵਨ ਕੇ ਮਾਨ ਮੇਂ ਅਪਗਾ ਅਨੰਤ ਨਹਿਰਾਂ ਕਰ ਜੋ ਪੂਰਨ ਹੈ। ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਆਨ
ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਾਤਾ ਭਇਆ ਸਨਾਹਾ ਫੁਕ ਕਰ ਸੰਤ ਕੇ ਦਰਸਨ ਲੇਏ। ਤਾਂ ਅਧ ਗੀਰ ਨਦੀ ਕੇ
ਕਪਰ ਜੋਰ ਜਾਇ ਪੜਾ ਜੇਏ ਜੇਏ ਕਾਲ ਕੇ ਮੁਖ ਮੇਂ ਪੁਰਜ ਪੜਤਾ ਹੈ ਤਰਾਂ ਸੋ ਜਾਇ ਪੜਾ
ਸਤਾਹੁ ਫੁਟ ਗਈ ਤੇ ਫੂਕ ਨਿਕਸ ਗਇਆ। ਜੇਏ ਦੇਹ ਪ੍ਰਾਣ ਵਿਜੋਗ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤਥਾ ਜੋ ਭਈ।

ਤਾਂ ਕਹਿਤ ਭਇਆ ਹੈ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮੇਰੀ ਆਖਣਾ ਕਰੋ। ਤਿਸੀ ਸਮੇਂ ਮੇਂ ਜਲ ਹਾਥ
ਹੋਤਾ ਭਇਆ ਕਜਾਨੂੰ ਪ੍ਰਾਤਿ। ਤਬ ਸੁਖੇਨ ਹੀ ਅਪਣਾ ਤੇ ਪਾਤ ਹੈ ਤਾਂ ਅਪਣੇ ਨਕੇਤ ਜਾਤਾ
ਭਇਆ ਸਿਤ ਦਇਆ ਤੇ। ਪੁਨਾ ਰਵੀਵਾਰ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਤਟਨੀ ਕੋ ਸਿਤ ਆਸੇ ਆਨ ਮਸਤਕ ਟੇਕਤ
ਭਇਆ ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਾਤਿ ਹੀ ਕਹਿਆ ਪੂਰਬ ਦਿਨ ਕਾ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਤੇ ਭਏ। ਹੈ ਸਜਨ
ਸਾਡਾ ਸਜਾ ਸਕੀਏ ਦੇਏ। ਜਾਂ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਸਿਲੀ ਸਾਨੂੰ ਤਾਂ ਰਹੀ ਹੈ ਤਿਸ ਸਕੀਏ ਸਾਥ।
ਤਾਂ ਸਜਨ ਕਰ ਜੋੜ ਤਾਂ ਕਹਤ ਭਇਆ ਹੈ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਏਹ ਗਿਲੀ ਬਾਨੁ ਕਹਾਂ ਸੋ ਨਹੀਂ ਹੈ ਆਪ
ਕੇ ਮੇਢੇ ਨੂੰ। ਤਬ ਸਿਤ ਕਹਤ ਭਏ ਤਿਸ ਸਜਣ ਕੇ ਸੀਨੇ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਹੈ ਭਾਈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਜੀ ਤੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਤਿਸ ਆਸਾਥ ਜਲ ਮੇਰੇ ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਨੀਚੇ ਕਰ ਦਿਆ ਥਾ ਤੇ ਜਲ ਹਾਥ ਭਇਆ
ਤੇ ਸੁਖੇਨ ਹੀ ਪਾਤ ਭਏ। ਤਾਂ ਸੋ ਮਸਤਕ ਟੇਕਤ ਭਇਆ ਤੇ ਕਹਿਤ ਭਇਆ ਹੈ ਸੁਆਮੀ
ਜੀ ਤੁਹੀ ਧੰਨ ਹੈ। ਐ ਇਸ ਨਦੀ ਸੇ ਪਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਤੇਰੇ ਸਿਸਾਥ ਰੂਪੀ ਦਰੀਆਓ ਮੇਂ ਆਪ
ਹੀ ਪਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਆਪ ਦੇ ਜਾਣੇ ਦੀ ਮੇਂ ਸਾਲ ਨਈਂ ਹੈ। ਤਿਸ ਸਜਨ ਸਾਥ ਕੇ
ਸਮੇਂ ਪਾਇਕਰ ਦੇ ਬੇਟੇ ਭਏ। ਸਿਹ ਮੇਂ ਹਜੀਏ ਪਹੁਤ ਤੇ ਸਿਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਮਨ ਨੂੰ ਸਿਤੋਖ
ਅਤੇ ਮਨ ਮੇਂ ਪ੍ਰਾਨ ਰਹੇ। ਕ੍ਰਿਪਾ ਪੂਰਬ ਤਿਸ ਕੋ ਕਰਾ ਹੈ ਸਜਨ ਹਾਥ ਤੇਰੇ ਹਜੀਏ
ਪਹੁਤ ਹੈ ਹੁਜਾਰਾ ਕੇਸੇ ਕਰਤੇ ਹੈਏ ਹੈ ਭਾਈ। ਤਾਂ ਹਸ ਕਰ ਕਹਤ ਭਏ ਹੈ ਪਿਆਰੇ ਗੁਰ
ਕੇ। ਕਈਰ ਤਰਤ ਨਾਨੋ ਅਜੇ ਭੀ ਅਜੀ ਧਨਾਢ ਹਾ ਕੇਸੇ ਜੋ ਪਾਤੁ ਪਾਤਰ ਤੇ ਭੂਖਨ ਪੁਨਾ
ਠੇਡ ਮੰਜਾ ਆਦੀ ਕੁਛ ਨੁ ਘਰ ਮੇਂ ਪੜਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਮਨ ਕੋ ਕਹਿਦਾ ਹਾਂ ਹੈ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੂੰ
ਮਤ ਜੋੜ ਕਰ ਅਜੇ ਭੀ ਤੂੰ ਪ੍ਰਾਤੁ ਤਾਤੋਂ ਸੇ ਧੰਨਵੰਤ ਹੈ। ਜੋ ਕੇਸੇ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਕਈਰ ਜੀ ਸਿਤਾਂ ਨੀਟੇ
ਭੋਲੀ ਜਹਿਣੇ ਜਾਇ ਪਾਈ। ਤੇ ਜੀਧਤ ਭਫਤ ਜੀ ਪੀਪਾ ਜੀ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਅਪਣੀ ਇਕਤੀ ਤਾਂ
ਨਹਯਾ ਸੀ ਚੋਟੀ ਚੋਰ ਦੀਆ। ਤਾਂ ਤੇ ਧੰਨ ਜੋ ਹਜਤਿ ਭਏ ਹੈ। ਏਕ ਸਮੇਂ ਭਾਈ
ਸਜਨ ਦੇਨੋ ਪੁਤ੍ਰੋ ਕੇ ਸਾਥ ਨੇ ਕਰ ਮੁਲਤਾਨ ਤਰਤ ਜਾਤੇ ਭਏ ਤਾਂ ਦੇਨੋ ਪੁਤ੍ਰੋ ਕੋ ਕਹਤ ਭਏ
ਜੋ ਤੀਨ ਜਾਤੇ ਹਾਂ ਦੇ ਆਵਾਜ਼ੀ। ਐਨੇ ਕੋਈ ਮਾਸ ਤਿਸ ਭਫਤ ਤਹ ਕਰ ਏਕ ਦਿਨ ਪੈਨੇ ਹੈ
ਤਿਨੇ। ਤਾਂ ਪੁਤ੍ਰੋ ਕੋ ਕਹਤ ਭਇਆ ਪਿਤਾ ਉਨ ਕਾ ਜੋ ਹੈ ਪੁਤ੍ਰ ਮੇਰਾ ਤਾਂ ਸਿਸਾ ਕੇਸੇ ਨਾਗੀ।
ਹੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਪਾਤ ਤੁਹੀ ਐਕ ਵਿਵਹਾਰ ਦੋਕਾ ਦੀਵਾ ਕਾ ਨੇਵੇ ਜਾਂ ਤੇ ਤੁਮ ਕੋ ਪਸਹਾਤਾਪ ਨਾ
ਹੋਵੇ। ਤਾਂ ਪੁਤ੍ਰ ਕਹਤ ਭਏ ਹੈ ਪਿਤਾ ਜੀ ਤੁਹੀ ਤਾਂ ਰਾਜੀ ਹੈ ਤੇ ਅਸੀਂ ਸੁਖੀ
ਹਾਂ ਮਰਣਾ ਗਿਨੇ ਹੈ। ਜੋ ਰੋਕਾ ਦੀਵਾ ਕਰੀਏ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਸਜਨ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ ਜੋ
ਤੁਹੀ ਬਾਨ ਮੰਨ ਕਰ ਕੇਰੇ ਤਾਂ ਦੀਵਾ ਰੋਕਾ ਤਿਆਰ ਕਰਤ ਭਏ। ਤਬ ਸਜਨ ਜੀ
ਕਹਤੇ ਸ੍ਰੀ ਜਪੁਜੀ ਪਠ ਕਰ ਕੇਰੇ ਜੀਰ ਜੋਇ ਜਾਤੇ ਭਏ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਉਚਾਰ ਕਰ
ਪ੍ਰਾਣ ਐਨੇ ਤਿਆਗਤ ਭਏ ਸੁਖੇਨ ਜੈਸੀ ਹਜਤੀ ਕੰਨ ਜੋ ਭੂਨ ਮਾਲਾ ਤਿਆਜੇ। ਸਿਤਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ
ਪ੍ਰਮਾਥਮ ਕੋ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ। ਜਿਸ ਕੋ ਜੈਸੀ ਜਨ ਜਤਨ ਜੋ ਜਾਵਤੇ ਹੈ। ਜਾ: ੩ ।

ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਨਾਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਾਨ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਾਨਾਸ਼ੀ ਪ੍ਰਾਨਾਸ਼ੀ ਤੇਵੇ ਧਿਆਨ। ੧੨।
 ਇਕ ਸਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਨਦੀ ਕੇ ਧਿਆਨ ਜਲ ਲੀਟੇ ਜਲੇ ਹੈ। ਤਦ ਮਾਰਗ ਮੇਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ
 ਸੀ। ਪ੍ਰਾਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਤਦ ਏਹ ਕੁਝ ਧਿਆਨ ਕਰਕੇ ਧਿਆਨ ਮੇਂ ਭੇਜਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਧਿਆਨ ਪ੍ਰਾਨਾਸ਼ੀ ਪ੍ਰਾਨਾਸ਼ੀ
 ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿਖਾਏ ਰਹਿਜਾਨ ਏਹ ਜੋਤਕ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਤਾਂ ਕਰਤ ਹੋਏ ਨਿਕਟ ਹੋ ਕਰ।
 ਰਹਿਜਾਨ ਜਾਨੁ। ਹੇ ਭਾਈ ਤਾਂ ਤਾਂ ਧਿਆਨ ਵਿਚਾਰਾ ਕਰਕੇ ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਪਕੜਿਆ ਹਈ
 ਤਾਂ ਤੇ ਤਿਸ ਕੇ ਤਿਆਗ ਦੇ ਤੂੰ ਤਿਆਗ ਅਵਸਥਾ ਜਾਨ ਲਿਖਾ ਕਰ। ਜੋ ਬਰਨ ਪਾ ਕਰ ਤਾਂ
 ਕਾਲ ਤਿਆਗ ਜਾਤਾ ਭਇਆ। ਤਦ ਜੋ ਸਾਰਾ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਜਾਨ ਫੁਹਾਇ ਕਰ ਕਰਤ
 ਲਏ ਉਨ ਤੇਰਾ ਪ੍ਰਮੋਦਤ ਹੋ ਕਰੇ। ਤਦ ਜੋ ਪੂਰਾ ਜੋਗੀ ਪ੍ਰਾਨ ਹੈ ਕਰਿ ਰਹਤੀ ਭਈ। ਤੇ
 ਸਿਤ ਜੀ ਤਟਨੀ ਪਾ ਜਾਇ ਰਹਿ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਹੋਏ। ਇਸ ਸਾਖੀ ਮੇਂ ਸਿਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਾ
 ਸਿਮਰਤ ਤੇ ਪਰਾਟ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਾਨ ਪਾਇ ਕਰਿ ਕੁਝ ਕਾ ਤਾਤਕਾਲ ਜਾਣਿਆ ਜਾਣਾ। ਦੂਜੇ
 ਪ੍ਰਮਾਣ ਚਰਣਾ ਭੇਡ ਕਾ ਪ੍ਰਾਨ ਹੈ ਕਰਿ। ਇਹ ਭੀ ਸਿਤ ਕੇ ਧਨ ਕਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਜਪੁਤਖ ਹੈ।
 ਪੁਨਾ ਜੋ ਸਿਤ ਕਰਿਆ ਹੈ ਧਾਨ ਜਾਣ ਕੁਹਾਇ ਕਰ ਜੋ ਤੇਰਾ ਪ੍ਰਮੋਦਤ ਹੋ ਕਰੇ ਜੋ ਇਸ
 ਕਾ ਕਲ ਤਿਸ ਕੇ ਅੰਤ ਮੇਂ ਕਿਆ ਹੋਇਆ ਜੋ ਮੇਂ ਅਗਿਆਨੀ ਨਹੀਂ ਜਾਨ ਸਕਤ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਹਰਿਆਂ ਕੇ
 ਨਿਸ਼ਚੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਹੈ ਜੋ ਨਾਮ ਕਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਤੇ ਸਿਤ ਪੂਰੀ ਕਾ ਪੁਨਾ ਸਾਧ ਸਿਤ ਕਾ ਪ੍ਰਤਾਪ
 ਹੋਇਤ ਹੈ। ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਤੇ ਰਹਾ ਹੈ। "ਖਲਤ ਮਿਸ਼ਰਨ ਮੀਨ ਤਨ ਧਾਹ ਤਨ
 ਸਾਧੁ ਸੀ ਉਧਰੇ"। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਤਾਂ ਧਿਆਨ ਜਨਮ ਮੇਂ ਮੁਕਤਿ ਕਰਿਤੇ ਹੈ। ਸਿਤ ਸਿਤ
 ਕਾ ਪ੍ਰਤਾਪ। ਨਹਿ ਤੇ ਦੁਰਜਨ ਤੇ ਜਨਿਆਇ ਕਾ ਕਮ ਜੋ ਮੁਕਤੀ ਤੇ ਅਵਸ ਹੈ। ਜੋ ਕੋਏ
 ਤਿਸ ਜਨਮ ਕੇ ਤਿਆਗ ਕਰ ਉਤਮ ਲੋਕੋ ਕੇ ਜੋਗੋ ਕੇ ਰੋਗ ਕਰਿ ਪੁਨਾ ਮਨੁਖ ਜਨਮ ਪਾਇ ਕਰ ਪਰਾਂ
 ਕੇ ਗ੍ਰਿਹ ਮੇਂ ਅਰ ਸਤਿਸਤਿ ਕਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪ ਕਰ ਤੇ ਜ਼ਿਆਨ ਕੇ ਪਾਇ ਕਰਿ ਜੋ ਨਿਸ਼ਚੇ ਕਰ
 ਮੁਕਤ ਹੋਵੇ ਪਰ ਹੋਵੇ। [ਏਕ ਸਮੇਂ ਭਾਈ ਨਾਮ ਸਿਧ ਜੀ ਕਹੁ ਤੁਹਾਏ ਨੀ ਜੇ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ
 ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਰਤ ਹੋਏ। ਹੇ ਭਾਈ ਨਾਮ ਸਿਧ ਜੀ ਜੋ ਕਰ ਅਸਟ ਦਿਨ ਹੋਰ ਰਹੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾ
 ਨੂੰ ਇਕ ਸਾਧ ਦਾ ਦਾਸਨ ਕਰਵਾਈਏ। ਤਾਂ ਹਾਥ ਜੋਰ ਸਾ ਮਾਤਰ ਟੇਕ ਕਰ ਕਰਾ ਜੋ ਸਤਿ
 ਜਨਮ ਹੁਆਪੀ ਜੀ। ਆਪੇ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਸਿਤ ਜੀ ਅੰਤਾਰੁ ਕਿਵਾਨ ਵਿਸਤ ਕਰਿ ਰੋਠੇ ਹੋਨ।
 ਤੇ ਉਸ ਅਸਟਮੇ ਦਿਨ ਅੰਤਾਰੁ ਦਰ ਖੋਲ ਕਰ ਸੋਨਤੇ ਜਨਮ ਪਾਇਓ ਹੁਏ ਜਾਂ ਤੇ ਅੰਤਰਾਮੀ ਹੈ।
 ਤਾਂ ਘੜੀ ਦਿਨ ਰਹਿਏ ਸਾਧ ਖੁਸ਼ ਪੈ ਕੁਝੇ ਸਤ ਤੇ ਉਹ ਸਿਤ ਸਿਧ ਆਇ ਨਿਕੀ। ਜੋ ਸਿਤ ਕੋਏ
 ਧਾਮਜਾਨ ਮੇਂ ਆਇ ਪ੍ਰਾਣੇ ਜੋਗੇ ਜਾਨਾ ਕੇ ਜਿਵੇਂ ਮੇਂ ਜ਼ਿਆਨ ਪ੍ਰਾਣੇ ਤਥਾ ਜੋ ਆਏ। ਜੋਤ।
 ਕਰਤੇ ਹੈ। ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਜੁਝਾ ਅਵਸਥਾ, ਨੀਧ ਦੇਹ, ਭਰਤੀ ਸਹਤ ਤੇ ਜਟਾਂ ਪੁਨੀਆਂ ਜਨ। ਸਾਦਕ
 ਅੰਤਰ ਤਪ ਕਾ ਤੇਜ ਪ੍ਰਾਣੀ ਅਧਕ। ਪੁਨਾ ਸਾਹਿਬ ਪਾ ਕੁਤਰਾ ਨੀਧਾ ਹੁਆ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਣਕ
 ਮੇਂ ਅਨ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੁਏ। ਪੁਨਾ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਦੇਹ ਜਾਨ ਨੀਧ ਸਾਧਵਾ ਕਰਿ ਕਾ

ਤਿਨ ਚਿੰਤਾ ਪੂਰਤ ਤੇ ਜੋ ਜੀ ਤਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਰਾਂ ਹੈ ਇਕਥਿਤ। ਤਾਂ ਸਾਧੂ ਨਿਮਸ਼ਕਾਰ
 ਕਰਿਤ ਹੋ, ਕਰ ਸਮਝ ਜੋਰ ਕੇ, ਜੀ ਉਹ ਕੁਟੀਆ ਹੈ। ਇਸ ਵੀਹ ਆਪ ਵੇਰੇ ਤੋਂ ਅਸ ਕੁਝ ਦਰਸਨ।
 ਤਾਂ ਜਾਣੇ ਪਰਵੇਸ਼ ਕਰਤ ਭਏ। ਅਸ ਜੀ ਤਾਈ ਜੀ ਕੇ ਰਵਨਾਹਇਏ ਪਰ ਆਪਨਾ ਨਿਮਾਰ
 ਨੇ ਸਿਧ ਹੁਕਮਏ ਭਏ। ਆਇਆ ਪਾਇ ਕਾ ਜੈਨ ਰਏ। ਤਾਂ ਜੀ ਤਾਈ ਸਭਾ ਆਦਰ ਕੀਤਾ ਤਾਂ
 ਤਾਈ ਹਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਕੀ ਕਰਤ ਰਏ ਜੋ ਇਹ ਚਿੰਤਾ ਸਿਧ ਹੈ ਸਿਤ ਜੋ ਆਪ ਕੇ ਆਪ ਨੇ
 ਕਹਿਆ ਸੀ। ਤਾਂ ਵੇਟੇ ਤਾਈ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮਸਤਕ ਕਰ ਨਹੀਂ ਚਰਣ ਚਾਪਣੇ ਤੇ ਚਰਣ ਧੂੜੀ
 ਮਸਤਕ ਪਰ ਚਾਵਹਿ। ਆ ਪੂਛਿਆ ਹੈ ਅਪੁਰਤਗਤਿ ਜਿਸ ਕੀ ਗਤੀ ਕੇ ਕੋਈ ਰੋਕੇ ਨਾਹੀ।
 ਸਿਤ ਜੀ ਆਪ ਕਿਸ ਤਰਫੇ ਆਏ ਹੈ ਜੀ। ਜਿਸਉ ਵਾਹ। ਜੁਨੇ ਸਾਧ ਜੀ ਅਜ ਕੇ ਅਠਵੇ ਦਿਨ ਕੇ
 ਹਮ ਸੀ ਦੀਨਾ ਨਾਂਬ ਨੀਲਾਚਨ ਤਹਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਸ ਤਰਫ ਹਮਾਰਾ ਧਿਆਨ ਆਇਆ ਜੀ ਜੀ
 ਤਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਕਾ ਹਮ ਦਰਸਨ ਕਰੇ ਜੋ ਸਹੁਤ ਕਾਲ ਹੁਆ ਹੈ ਦਰਸਨ ਦਰੀਆ ਜਾਂ ਤੇ ਸਿਤ
 ਸਭਨ ਦਰਸਨ ਹੈ। ਜੋ ਤਾਤ ਕਾਲ ਸਿਤ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਕਹਿਆ ਮਹਾਰਾਜ ਸਾਤਾ ਦੂਰ
 ਕਾ ਨਦੀਆਂ ਨਲ ਪਵਬਤ ਟਿਟਨੇ ਕਾਲ ਮੇ ਆਪ ਕੋਏ ਆਏ। ਤਾਂ ਬਛਿਆ ਨੇ ਮੁਨੀ ਮੀਰੀ
 ਜੋ ਇਹ ਕੀ ਪੁਛਨਾ ਹੈ ਸਮਰਥ ਸਿਧ ਜੋ ਹੁਏ। ਤਾਂ ਜੀ ਤਾਈ ਹੁਆਮੀ ਜੀ ਨੇ ਨਾਰੀਦਾਣੇ
 ਅਸ ਭੋਭੇ ਸਿਦਮ ਆਦਕ ਕਿਥੀਆਂ ਦਾ ਹੁਕ ਕਰ ਕਾ ਦਿਆ। ਜੋ ਹੁਆਮੀ ਕਾ ਪ੍ਰਾਦਿ ਜਾਣ ਕਾ
 ਤੇ ਡਿਛ ਪਾਟ ਕਰ ਖਾਵਣ ਨਾਹੀ ਸਿੰਘ। ਪੁ ਜੀ ਤਾਈ ਸਾਹਿਬ ਪੂਛਤੇ ਭਏ। ਜੋ ਦੁਮਾ
 ਦੂਰੇ ਸੁਰਤਾਈ ਕਰਾਂ ਹੈ ਅਸ ਹੈ ਸਿਧ ਜੀ। ਤਾਂ ਸਿਧ ਕਹਿਤ ਭਏ ਹੈ ਹੁਆਮੀ ਜੀ
 ਉਹ ਸਜਨੀ ਗਏ ਹੈ ਮਹਾਰਾਜ ਸਿੰਘ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੇ। ਹਮ ਜਾ ਜਾਏਏ ਇਸ ਤਰਫੇ
 ਆਇਏ ਆਪ ਪੁਰ ਜੀ ਕੀ ਦਰਸਨ ਕੇ ਉਸ ਤਰਫੇ। ਤਾਂ ਜੀ ਤਾਈ ਜੀ ਕਹਿਤ ਭਏ ਜੋ
 ਸਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜੋ ਹਮ ਜੋਏ ਆਲਸੀਆਂ ਨੂੰ ਘਰ ਜੈਠੀਆਂ ਹੀ ਆਪ ਦਰਸਨ ਹੁਪੀ ਸਨਾਨ
 ਸੀ ਰੰਗਾ ਜੀ ਕਾ ਦਿਆ ਹੈ। ਹੈ ਸਿਧ ਜੀ ਅਹੈ ਤਾਕ ਰਖਾਏ। ਤਾਂ ਸਿਧ ਜੀ ਕਹਿਤ ਭਏ
 ਹੈ ਭਗਵਨ ਸਭ ਆਪ ਹੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੈ ਜਾਂ ਤੇ ਆਪ ਸੀ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਸਭਨ ਦਰਸਨ ਪਾਇ ਰਏ
 ਮੇ ਵਡਾਯਾਈ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਹੈ ਭਗਵਨ। ਸਿਧ ਰਖਨ। ਹੈ ਭਗਵਨ ਆਪ ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਜੋ
 ਕਨਾ ਸਤਾਈ ਸੀ ਜੋ ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮ ਕਾ ਅਠ ਅੰਗੇ ਸਹਿਤ ਇਸ ਕਰ ਮੇ ਦਮਦੁਆਰਾ ਪੇ ਭੀ
 ਜਾਇ ਇਕਥਿਤ ਹੋਤਾ ਹੁ ਹੁਏ ਹੀ। ਪੁਨਾ ਆਵਤਾ ਜਾਵਤਾ ਹੈ। ਅਸ ਨਵਨਿਧੀ ਨਿਧੀ
 ਨਿਧੀ ਭੀ ਹਸਤਅਲ ਹੋਈ ਮੇ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਆਪਨੇ, ਦੁਮਾਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੀ। ਪ੍ਰਭੂ ਹਿਤ ਸਾਤਿ ਮੇ
 ਨਾਹੀ। ਜੋਏ ਵਿਦਆ ਧਰ ਜੀ ਰਾਗ ਜੁਗ ਪ੍ਰਭੂਤ ਰਾਗਦਾਨ ਤਪਿਆ ਆਦਕ ਕਰ ਰਏ
 ਜਿਆਨ ਕੇ ਨ ਪਾਵਤੇ ਭਏ ਤੇ ਮੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਾਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਜਗ ਕਾਕ ਭੰਡ ਕੀ ਸਾਤ
 ਜਿਆਨ ਪਾਵਤੇ ਭਏ। ਤੇਏ ਮੇ ਆਪ ਕੀ ਸਰਨ ਆਇਆ ਹੈ, ਹੈ ਭਗਵਨ। ਇਹ ਸੁਰਜ
 ਰੋਗ ਆਪ ਕੇ ਆਪੇ ਮੇਰੇ ਦਾ ਦਿਆ ਹੈ। ਜਾਂ ਤੇ ਆਪ ਪਦਮ ਵੇਰ ਹੈ ਰੋਗ ਕੇ ਦੂਰ ਰਾਵ

ਤ: ਤੇ ਜੋ ਪ੍ਰਿਥਾ ਕਰੋ ਜਿਸ ਕਰ ਖੁਭੇ ਪਰਮਾਨੰਦ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤੇ ਦੁਖੋਂ ਕੀ ਨਿਵਿਰਤੀ ਹੋਵੇ, ਹੇ ਭਗਵਨ
 ਤਾਂ ਆਪ ਕਹਿਤ ਭਈ: ਹੇ ਸੱਤ ਜੀ ਹੁਮ ਧੰਨ ਹੋ ਜੋ ਆਤਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣਦੀ ਆਪ ਕੋ ਜਾਣਿਆ
 ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਹੁਮ ਧੰਨ ਹੋ। ਜੋ ਕੋਹਾ ਹੈ ਆਤਮਾ ਜੋ ਸਭ ਆਪਣਾ ਆਪ ਹੈ ਅਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਰੂਪ ਹੈ।
 ਸਤਿਗਿਆਨ ਅਨੰਤ ਬ੍ਰਹਮ। ਐਸੇ ਵੇਦ ਜਿਸ ਕੋ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਸੱਤ ਹੈ ਤੇ ਗਿਆਨ ਸਰੂਪ ਹੈ ਪੁਤਾ
 ਅਨੰਤ ਹੈ ਅਰ ਬ੍ਰਹਮ ਕਹੀਏ ਵਿਆਪਕ ਹੈ। ਜੋ ਜੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪੁਤਾ ਕੋਹਾ ਹੈ ਨਿਰਗੁਨ ਸਰਗੁਨ ਸਰੂਪ
 ਸੁਰਤਰ ਰੂਪ ਹੈ, ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਨ ਕਉ। ਜੈਸੇ ਕੋਊ ਜਿਮਰੇ ਕਾਮਨਾ ਕਰ
 ਵਾ ਨਿਸਕਾਮ ਹੋ ਕਰ ਸਭ ਫਲ ਪ੍ਰਦਾਇਕ ਹੈ। ਜਾਂ ਤੇ ਵਿਆਨ ਹੈ ਜੋ ਸਰਣ ਆਵਤੇ ਹੈ
 ਤਿਨ ਕਾ ਮਨੋਰਥ ਸਿਧ ਕਰਤੇ ਤੇ ਪੂਰਾ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਜੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਬਰਨ ਹੈ। "ਜੈਸੀ
 ਰੂਪ ਤੈਸੀ ਕਾ ਪੂਰਕ ਸਗਲ ਘਟਾਂ ਕਾ ਹੁਆਮੀ। ਨਾਨਕ ਪਿਆਸ ਨਗੀ ਦਰਸਨ ਕੀ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਿਆ
 ਅਤ੍ਰਜਾਮੀ"। "ਜੈਸੇ ਜੀ ਹੂ ਜੀ ਕਾ ਮਨੋਰਥ ਹੀ ਸਿਧ ਕਰਿਆ ਹੈ ਪੁਤਾ ਨਿਸਕਾਮ ਕਰ ਆਪਣਾ
 ਸਰੂਪ ਤੀ ਕਰਿਆ। ਉਹ ਐਸੇ ਮਹਾਰਾਜ ਹੈ ਜੋ ਸਭ ਕਾਮਨਾ ਜਿਧ ਕਰਨ ਕਉ ਪਰਮ ਸਮਰਥ ਹੈ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਪੂਰਬ ਕਾਲ ਤੋਮ ਕੋ ਜਿਧੀ ਜਿਧੀ ਕੀ ਕਾਮਨਾ ਹੋਜੀ ਜੋ ਕਾਤਾਨ ਹੁਮਰੀ ਪੂਰਨ ਕਰੀ।
 ਆ ਤੁਮ ਕੋ ਪ੍ਰਮਾਨੰਦ ਸਰੂਪ ਪ੍ਰਤਕ ਜੋਤੀ ਤਿ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣੇ ਕੀ ਛਿਕਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੇ ਜੋ ਹੁਮ ਕੋ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਗੀ। ਜੋ ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਰੂਪ ਹੀ ਹੈ ਸਰਾ ਘਟ ਘਟ ਮੇ ਅਕਾਸ ਵਤ ਅਰ ਕਾਸਟ ਮੇ ਅਗਨੀ ਵਤ
 ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਮੇ ਜਲਵਤ ਤੇ ਦੂਧ ਮੇ ਘ੍ਰਿਤ ਵਤ। ਪਰ ਕਾਰਜ ਕੀ ਜਿਹੀ ਤਾਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜਹਾਂ ਜਲ
 ਅਰ ਅਗਨੀ ਪ੍ਰਗਟਿ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਜ਼ਬ ਕਹੀਐ ਕੁਦਾਨਿਆਂ ਕਾ ਜਲ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅਨੰਤ
 ਤੋਰ ਸਤਾਨ ਪਾਨ ਆਲੇ ਕ੍ਰਿਆ ਕਰ ਹੁਪੀ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਗਨੀ ਏਨੀ ਕੁਝੀ ਕਾ ਪ੍ਰਗਟਿ ਹੈ ਕੇ
 ਰਸਨ ਆਲੇ ਕਾਜ ਕਰਤੀ ਹੈ ਤਸ ਪ੍ਰਗਟੀ ਤੁਸਟੀ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਜੋ ਏਹੀ ਜਗਿਆਸੀ ਜੋ ਜਾਨ ਸਾਧਨ ਨਹੀਨ
 ਹੋਵੇ ਰਾਗ ਵੇਵੇਕ ਬੰਦ ਸੰਪਦਾ ਤੇ ਮੋਹਿ ਦਿਛਿਆ ਤਿਨ ਜਾਪਤੋ ਸਹਿਤ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਨੇ ਜਬ ਗੁਰਮੁਖਾਦਿਵ
 ਜੋ ਤਾਪ ਨੇ ਕਰ ਪੁਨਾ ਮਹਾਂ ਵਾਕ ਕਾ ਸੁਵਨ ਕਰਨਾ। ਸਾਦੀ ਖਲੋ ਟਿਓ ਬ੍ਰਹਮ। ਇਹ
 ਸਰਵਨ ਕਰ ਪੁਨਾ ਜਿਏ ਕੇ ਨਿਰੋਧ ਕਰ ਜੋ ਨਾਮ ਕਾ ਸਾਧਨ ਅਨਿਯਮ ਜਪ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜੈਸੀ ਕੁ
 ਰਾ ਪਨਨਾ ਹੈ। ਤਤੋ ਹਿਤਨੀ ਤਤ ਕਬਨੀ। ਅਸੁ ਕਾਸਟ ਕਉ ਮਧ ਕਉ ਪ੍ਰਜਵਲਤ ਅਗਨੀ ਕਾ ਕਰਨ
 ਹੈ ਇਹੀ ਕਾਜ ਕਾ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜੋ ਆਤਮਾ ਕੀ ਸਾਖਿਸਾਤ ਰਾਜੀ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਜਜਾਤੀ ਪ੍ਰਭੇ ਕਾ
 ਪ੍ਰਵਾਹ ਕਾਨਾ ਤੇ ਵਿਜਾਤੀ ਕਾ ਤਿਆਰਾ ਕਾਨਾਏ ਨਿਸਕਾਮ ਹੈ ਤਾਂ ਜਾਨੇ ਪੂਰਨ ਪਰਮਾਨੰਦ ਕਰਿ
 ਪਰੀ ਪੂਰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸਰਾ ਵਾਸਨਾ ਤੇ ਅਤੀਤ ਹੈ ਕਰਿ ਪਰਮ ਸਾਤ ਕਉ ਪਾਵਤਾ ਹੈ, ਹੇ ਜਿਧ ਜੀ।
 ਤਸ ਅੰਤਰ ਅਤਿ ਸਹਿਰ ਕਿਆ ਦੇਖਤਾ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਜੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਆ। ਸਕੋਕ।
 "ਜਨਿ ਬਨਿ ਮਹੀਅਨਿ ਪੂਰਿਆ ਹੁਆਮੀ ਸਿਰਜਣਹਾਰੁ। ਅਨਕ ਭਾਂਤ ਹੋਇ ਪਾਇਆ ਨਾਨਕ
 ਏਕੀਕਾਰ"। ਪੁਨਾ ਦੇ: ਏਕ ਨਾਥ ਸਭ ਜਤ ਮੇ ਵਿਆਪ ਰਹਿਓ ਸਭ ਦੇਸ। ਸਭ ਜੋਨਨ ਮੇ
 ਰਮ ਰਹਿਓ ਉਹ ਨੀਰ ਕੇ ਰੇਸ। ਪੁਨਾ ਐਸੇ ਤਿਸ ਕਾ ਨਿਗਰਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ। ਵਿਆਪਕ ਜਦੀ ਕਹਾਂ

ਸਿਧ ਮੰਤ੍ਰ

ਆਪ ਜਾਈਏ ਜੀ। ਸ੍ਰੀ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਕੇ ਹਾਠਾਂ ਪਰ ਮੈ ਜੇਵਕ ਕਾ ਮਸਤਕ ਟੇਕਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।
 ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਜਿਘ ਜੀ ਭੀ ਮਸਤਕ ਟੇਕਣਾ ਕਰੇ ਚਾਹੀਦਾ ਜਿਥੋਂ ਕੇ ਚਰਨੇ ਪਾ। ਤਾਂ
 ਜਿਥੇ ਜੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਜਿਘ ਜੀ ਖੀਨ ਪਰ ਆਬਾਪੀ ਦੇਤੇ ਹੁਣੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ। ਜਦ ਉਪਰ ਦੇਖਤੇ
 ਹੁਣੇ ਜੀ ਤਾਂ ਜਿਥੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਨ ਆਵਤ ਹੁਣੇ। ਇਤਨੇ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਜੀ ਕੇ ਤਟ ਪਾਰ ਹੋਇ ਖੜੋਇ ਕਰਿ
 ਪੁਨੇ ਹੁਣਾ ਪਸਾਰ ਕਰਤ ਕਹੈ ਜਿਥੇ ਮੈ ਆਪ ਜਾਏ ਜੀ ਅਰ ਸ੍ਰੀ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲਨ ਪਰ ਮੇਰੀ
 ਟੇਕਣਾ ਕਰਣੀ। ਐਸੇ ਆਪ ਪੁਖ ਜੀ ਆਖ ਕਰ ਪੁਨਾ ਜਿਥੇ ਲੋਪ ਹੁਣੇ ਅਲੋਪ ਦਰਸਾ ਜੇ ਕਿਆ ਅੰਤ
 ਧਿਆਨ ਭਏ। ਤਦ ਭਾਈ ਰਾਮ ਜਿਘ ਜੀ ਆ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਕੇ ਚਰਨੇ ਪਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕਤੇ ਹੁਣੇ
 ਆਪਨਾ ਤੀ ਪੁਨਾ ਜਿਥਾਂ ਕਾ ਭੀ ਚਰਤ ਕਰ। ਪੁਨਾ ਜੀ ਜਿਤਰ ਕਰਮ ਆ ਹੈ ਸੁਆਮੀ ਜੀ
 ਜੇ ਮਾਰਗ ਕੇ ਪ੍ਰਭਨੇ ਕਾ ਮੰਦੇਹ ਥਾ ਪੂਰਾ ਜੀ ਜਿਥੋਂ ਕੇ ਲੋਪ ਹੋਣੇ ਸੇ ਜੋਭੀ ਸਾਬ ਹੀ ਲੋਪ ਹੋ ਗਇਆ।
 ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਰਤ ਭਏ ਜੇ ਜਿਥੀ ਵਾਸਤੇ ਤੁਨਾਨੂੰ ਹੀ ਸਾਬ ਭੇਜਿਆ ਥਾ। ਤੇ ਪ੍ਰਥਮ ਕਾਲ
 ਇਨ੍ਹੇ ਨੇ ਕੋਧ ਕਠਾ ਜੀਘੀ ਜੀ ਅਨਾਂ ਤੇ ਇਨ੍ਹੇ ਕੇ ਇਹੀ ਕਾਮਨਾ ਥੀ ਜੇ ਰਾਮ ਗੁਪਤ ਪ੍ਰਗਟਿ ਹੋਵੇ ਤੇ
 ਕੋਤਕ ਦੇਖੇ ਪ੍ਰਸੰਨ੍ਹ ਕਾ। ਸੋ ਐਸੇ ਹੀ ਹੋਇਆ। ਜੇ ਸਭ ਨੁਨਾ ਦੁਆਰੇ ਆਪ ਸ੍ਰੀ ਵਾਰਿਗੁਰੂ
 ਸਭ ਸਾਧਨ ਕੇ ਮਨ ਅਰਧ ਮਿਥ ਕਰ ਕਹਿਆ ਹੈ ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੈ। "ਮਨ
 ਚੰਡਤ ਭਲ ਦੇਤ ਹੈ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਕੀ ਚਿਹਰਾ ਸਾਧੇ"। ਸਾਧੇ ਕਿਆ ਸਮਾਨ ਕਰ। ਜਾ: ੪।
 ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਜਿਥੇ ਪ੍ਰਭਾਵਦੇ ਜਿਥੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਕਰਨੀ ਚੋਦਾਮੇ ਧਿਆਨ। (੧੩)
 ਜੇ ਇਹ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨਾਮ ਜੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੀ ਚਰਤ ਪ੍ਰਗਟਤਾ ਹੋਈ।
 ਹਰੀ ਭਜਨ ਕੀਰਤਨ ਕੀ ਕਠਾ, ਜੋਗ ਕਠਾ, ਧਿਆਨ ਕਠਾ, ਆਸਾਨ ਕਠਾ, ਭਗਤਿ ਕਠਾ, ਪ੍ਰੇਮ ਨੇਮ ਕਠਾ
 ਐਸੇ ਅਨਿਕ ਨਾਮ ਕਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ ਹੋਤੇ ਕਹੈ ਕਠਾ ਲਿਖ ਮਾਮ। ਜੈਸੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ।
 "ਰੋਗੀ ਕਾ ਪ੍ਰਭ ਖੰਡੇ ਰੋਗ। ਦੁਖੀਏ ਕਾ ਮਿਟਾਵੇ ਪ੍ਰਭ ਜੋਗ। ਨਿਬਾਵੇ ਕੇ ਦੁਖ ਖਾਨ ਰੋਗਾਵੇ।
 ਦਾਸ ਅਪਨੇ ਕੇਹੂੰ ਰਸਤੀ ਵਾਉ"। ਜੇ ਕੇਹੂੰ ਰੋਗੀ ਰੋਗ ਗੁਸਤ ਹੋਵੇ ਤਿਨ ਜੇ ਰੋਗ ਦੂਰ ਕਰਤ ਭਏ
 ਨਾਮ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਾ ਦੂਰ ਦੂਰ ਕੇ ਭੂਤ ਪ੍ਰੇਤਾਂ ਕੀ ਸਾਇਆ ਵਾਲੇ ਨੇਕ ਕੁਸਾਈ ਆਇਆ ਕਰੇ।
 ਕਿਸੀ ਕੁਝ ਜਾ ਮਿਤ੍ਰਕਾ ਦੇ ਦੇਨੀ ਕਿਸੀ ਕੁਝ ਪੰਥ ਮਿਤ੍ਰਕੀ ਸਾਵਨੀ ਦੇਨੀ ਕਿਸੀ ਕੁਝ ਪੰਥ ਰੋਗੀਆਂ
 ਦੇ ਦੇਨੀ ਜੇ ਧੰਨ ਕੇ ਅਰਧੀ ਹੈ ਤਿਨ ਕੇ ਆ ਖਾਨ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਅਤੇਕ ਨੇਕ ਗੁਣ ਨਿਖਿਆ ਧਾਰਤ
 ਭਏ ਤੇ ਘਰਿ ਘਰਿ ਜਨ ਹੋਤਾ ਹੋਇਆ ਗੁਰੂ ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦੇ ਦੇਨੀ ਪ੍ਰਦੇਨੀ ਮੈ ਤੇ ਆਪ ਜਦਾ
 ਪਦਾਰਥਾਂ ਤੇ ਨੇਕਾਂ ਪੇ ਨਿਆਰੇ ਵਾਰਤਤੇ ਭਏ ਜਨ ਕਮਲ ਵਤ ਪ੍ਰਮ ਅੰਗ ਹੋਤੇ
 ਕਹੈ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ। ੧। ਏਕ ਗੁਸਤੀ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਜੇਵਕ ਹਾਈ ਆਨੂ ਰਾਮ ਜੀ ਨਾਮ ਤਿ
 ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਕੀਰਤਨ ਕਰਦਾਸੀ ਕੋਟ ਚੀਜੇ ਕੇ ਮੈ। ਜੇ ਤਿਨ ਭਗਤਿ ਕੇ ਹਿਰ ਮੈ ਸਾਜੀਓ ਗੁਰੂ
 ਜਾਂ ਤੇ ਜੀਸੀ ਭਗਤਾਂ ਕੇ ਵੰਡ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਕਰਤਾਰ ਕੇ ਹੁਕਮ ਮੈ। ਏਕ ਸਮੇ ਜੀਤੋ ਆਸੇ
 ਏਨਤੀ ਕਰਤ ਭਇਆ ਜੇ ਜੀ ਮੇਰੀ ਸਾਹਾ ਤਿਨ ਕਹੈ ਸਾਧ ਨੂੰ ਸੋਧੋ ਜਾਂ ਤੇ ਕੁਟੰਬ ਕਾ ਨਿਵਾਰਨ

ਸੁਖੇਨ ਹੋਵੇ ਮੇਰਾ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਤ ਕਹੇ ਹੈ ਭਾਈ ਆਧੂ ਰਾਮ ਮੰਤ ਬਾਤ ਅਸਾਂ ਤੇਰੀ
ਦੁਆ ਖੋ ਸਾਹ ਨੂੰ ਸੋਧ ਦਿਤੀ ਹੈ। ਤੂੰ ਤਿਆਰ ਨਾ ਕੀਤਾ ਕੀਤੀ ਜਾਉ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ। ਜੋ
ਸਾਹਿਬ ਜੋ ਸਤ ਤੇ ਸਾਭਾ ਸਾਹ ਹੈ ਜੋ ਤੇਰੇ ਘਰਿ ਧੰਨਿਆਂ ਹੀ ਦੁਆਇ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਤੂੰ ਚਿੰਤਾ
ਨ ਕਰ ਤੇਰੀ ਚਿੰਤਾ ਤਿਸ ਕੋ ਹੈ। ਤਾਂ ਜੋ ਕਹਿਤ ਕਹਤ ਕਹਿਆ ਜੀ ਤਿਸ ਸਾਹ ਕਾ ਨਾਮ ਕੀਰ ਹੈ
ਜੀ ਤੇ ਕਿਸੇ ਭਾਈ ਦੀ ਕੋਠੀ ਹੈ ਤੇ ਭਾਈ ਭਾਈ ਪਾਸ ਕੇਰਾ ਹੈ ਜੀ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਤ ਭਾਈ
ਭਾਈ ਨਾਮ ਤਿਸ ਕਾ ਨਿਮੀਤ ਬਾਰਾ ਹੈ। ਤੇ ਕੋਠੀਆਂ ਤਿਸ ਕੀਆਂ ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ ਹੈ। ਜੇਨੇ ਕਹਾ ਹੈ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮੈ। "ਜੋ ਸਭ ਘਟਿ ਹੋਤਾ ਹਾਟ ਹੁਲਾਵੇ"। ਤੇ ਧੰਨ ਖਜਾਨੇ ਤਿਸ
ਕੋ ਦੇਖਤ ਹੈ। ਜੇਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਸਾਹ ਹੈ। "ਮਾਵਹੁ ਪਰਹਰੁ ਰਨ ਮਿਲ ਭਾਈ। ਤੇਰੇ ਨਾ ਆਵੇ
ਵਧੇ ਜਾਈ। ਖਾਤ ਪਰਹਰੁ ਭਿਛ ਨਿਛੁਟੇ ਨਾਹੀ ਆਲਤ ਕਰੇ ਏਡਾਰੇ। ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੋਤਾ
ਸ੍ਰੀ ਜਾਵਹੁ ਪਾਰ ਧਰਮ ਕੇ ਦੁਆਰੇ"। ਜੋ ਐਸਾ ਸਾਹਾਇਕ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਹੈ ਅਜਾਡੀ
ਨਜਰ ਵਿਚ ਹੈ ਭਾਈ ਆਧੂ ਰਾਮ। ਤਾਂ ਜੋ ਕਹਤ ਕਹਿਆ ਜੀ ਬਾਤ ਦੁਆਰੀ ਜੀ। ਤਦ ਏਕ
ਨਜਰ ਤੇ ਮਹਾਜਨ ਨੇ ਪਦਮੇਸ਼ਵਰ ਕਾ ਪ੍ਰੇਰਿਆ ਹੋਇਆ ਜੋ ਅਪਣੀ ਨੇੜ ਅਗੀਤ ਹੈ ਕਰ ਘਰ
ਧੰਨਿਆਂ ਚਾਤ ਕੇ ਹਜਾਰ ਰੁਪਈਆ ਆਨ ਦੀਆ ਕਾਟੀ ਆਧੂ ਰਾਮ ਕੋ, ਤੇ ਕਹਤ ਕਹਿਆ, ਹੈ
ਭਾਈ ਹਜਾਰ ਕੀ ਕਣਕ ਖੀਦ ਲੇਵੇ ਤਲਰ ਨੂੰ ਪਰ ਦੇਰੀ ਇਨਾ। ਜੋ ਜਹ ਪ੍ਰੀਤੀ ਦੂਣੇ ਕਰ ਰਈ
ਦੇ ਹਜਾਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਤਾਂ ਤਿਸ ਸਾਹ ਰਾਮ ਨਿਆਨ ਕੋ ਤੀ ਦੇ ਕੇ ਸੁਰਖਰੂ - ਤੇ ਤੇ ਆਪ ਵੀ ਸੁਖੀ
ਕਾ ਸੀਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ। ਸ;: ੨। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਿੰਘੇ ਜਨ ਕੋ ਦਾਨਦ ਹਰਤ
ਪ੍ਰਸੰਨ ਬਰਨਨ ਪ੍ਰਦੇਵੇ ਬਿਨਾ। (੧੫)। ਏਕ ਸਾਭ ਭਾਈ ਹੋਮਾ ਰਾਮ ਜੀ ਭਾਈ ਲੇਲੇ ਰਾਮ ਦੇ ਰੇਲੇ
ਮਿਠਿਆਣੇ ਭਾਈ ਖੂਨੇ ਰਾਮ ਕੀ ਰਾਮਸਾਨ ਮੈ ਰਹਿਤੇ ਜੋ ਤਿਸ ਕਾਲ ਮੈ। ਪੁਸ਼ਾ
ਪਰਮ ਰਹਿਤਵੰਤ ਜੋ। ਜੇਸੇ ਸ੍ਰੀ ਰਜਾ ਜੀ ਸਾਹ ਜੀਤਾ ਹੈ। ਦੇਰਾ। "ਰੱਜਾ ਰਤੀ
ਹਰਤ ਦੀ ਮੋਧੇ ਕਰੀ ਨ ਜਾਇ। ਈਹਾਂ ਲੋਕ ਮਿਦਾਤ ਕਰੇ ਆਪੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਪ੍ਰਦੇਵੇ"। ੧ ।

ਜੋ ਤਿਨ ਕੀ ਐਸੀ ਹੀ ਅਵਸਥਾ ਹਈ, ਜਾਤ ਜੀਵ-ਜਾਨ ਪਰਮ ਆਦਮ ਕਰਤੇ ਕਦੇ ਹੋਮੇ ਰਾਮ ਦਾ।
ਜੋ ਜਾਤ ਜੀ ਮਾਣ ਕੇ ਦੁਆਈ ਜਾਣ ਨਰ, ਮਨ ਮੈ ਵਿਚਾਰਤ ਕਦੇ, ਜੋ ਇਹੀ ਆਧੂ ਅੰਤ ਨੂੰ
ਦੁਖ ਕਾਰਨ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਤਿਸੇ। ਲੋਕ ਮਾਨਤਾ ਅਨੀਮਾਸ ਹੈ ਤਦ ਜਪ ਬੁਤ ਪ੍ਰੀਤ ਬਲ ਕਰਤੇ ਦਾਹ
ਕਰਨ ਹਾਰੀ ਹੈ। ਜਾਤ ਆਦਰ ਅੰਤ ਨੂੰ ਅਤਾਦਰ ਹੈ। ਜਾਤ ਸੁਖ ਸੋਈ ਉਕਟ ਕੇ ਦੁਖ ਹੋ ਜਾਤੇ
ਹੈ। ਜਾਤ ਜੀਨ ਇਹੀ ਪਰਮ ਨਿਰਧਨ ਤਾ ਹੈ। ਪੁਸ਼ਾ ਸਾਧੀ ਅਧੀ, ਭਾਈ ਭੁਟਾਈ ਹੈ।
ਹੁੰਦਰ ਗੁੰਦਰ ਹੈ ਤੇ ਮਿਤ੍ਰ ਸਤ੍ਰ ਹੈ। ਇਨਦ ਮੀਤ ਜਾਣ ਜਾਣ ਫਾਨੇ। ਜਦਪ ਮੈ ਇਨ ਦੀ ਇਨ
ਨਹੀਂ ਜੋ ਕਰਕਾ ਤੇ ਵੀ ਸਿੱਤੋਂ ਕੇ ਮਤ ਮੈ ਤਿਆਜ ਜੋ ਅਨ ਹੋਵੇ ਕਿ ਦੇ ਸੰਗ ਦੇਖ ਕਰਾ। ਤਾਂ ਤੇ
ਜੋ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਹੈ ਕਿਆ ਸਤ ਰਜ ਤਮ ਰੂਪ ਜੋ ਘੁਮਰ ਘੇਰ ਹੈ ਸਾਹਾ ਸਿੰਘ ਮੈ ਇਨ ਤੇ ਜੋ
ਪਾਰ ਪਟੇ ਹੈ ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਮੈ ਤਿਨ ਸਿਉ ਨਿਵਿਰਤ ਕਹੂੰ ਪੁਛ ਜਾ। ਐਸੇ ਮਤ ਮੈ ਵਿਚਾਰ ਕਰਤੇ

ਰਹੇ ਕੋਈ ਕਾਲ ਤਬ ਮਨ ਮੈ ਇਹੁ ਤੋਕ ਆਈ ਹੈ ਰਾਈ ਜਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੇ ਜਰਨਾ ਪਾਸ ਜਾਵੇ
ਜਿਸ ਤੇ ਆਜ ਉਨ ਕਉ ਚਿਤਾ ਕਾਹਲਾ ਮੈ ਰੋਹ ਸਿਮ ਸੀ ਮਤਾ ਦੇਵੀਏ। ਐਸੇ ਮਨ ਮੈ ਜਾਣ ਕਰਿ
ਦੁਨ ਕਰਿ ਧੂਹਾਂ ਮੈ ਰੋਹੀਏ ਕੇ ਆਏ ਧੁਮਾਨ ਮੈ ਮੀ ਦੁਹੁ ਸਿੰਘ ਜਾਹਿਓ ਜੀ, ਤੇ ਸਰਾ
ਜੀਤਨ ਕੇ ਮਿਲ ਕਰ, ਪੁਨਾ ਜੀ ਰਾਈ ਜਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਦੁਆਰੇ ਪਰ ਆਏ ਨਾਵੇ ਪਏ
ਇਮਾਨਕਾਰ ਕਰ ਕੇ। ਕੋਏ ਜੇਏ ਵੇਰਾ ਮੁਰਤੀ ਧਾਰ ਕਰ ਬੇਜਤਾ ਹੁਆ ਅਪਣੀ ਸੁਫਲਤਾ ਦੇਤ
ਵਿਸਾਨ ਕਉ ਆਇ ਮਿਤੇ। ਤਬ ਆਇ ਪਰ ਜੀਤਨ ਨਾ ਆਏ। ਜੇ ਆਏ ਸੀਤ ਰਾਮ ਸਪਤਾ ਜੀਤੋਖ ਰਾਮ
ਕਰਤਾ
ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਕੋਈ ਬਾਹਤਾ/ਸੀ ਸੁਆਮੀ ਸਾਧ। ਪੁਨਾ ਸੁਆ ਜੀ ਜਿਸ ਤੀ ਕਰ ਆਏ ਹਾਂ। ਜੇ
ਕਰ ਹੋ ਕੇ ਬਾਹਤਾ ਕਰਤੇ ਸਦੇ ਸਿਨਾ ਕੀਜਾ ਮਨੁਪ ਜਾਏ ਤੁ ਤੀਤ ਸਾਹਤੁ ਮੇ ਮੁਰਖ ਵੀ ਕਰਿਆ ਹੈ।
ਪੁਨਾ ਜੇ ਮਾਨੁਪ ਸਾਨਾ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਨਾਮਨ ਵਤ ਧ੍ਰਿਸਟਾਤ। ਤਾਂ ਤੇ ਜੀਤਨ ਨ ਪ੍ਰਵੇਸ
ਕਰਤੇ ਰਹੇ। ਜਾਂ ਤੇ ਮੀ ਦੁਹੁ ਜੀ ਕਰਿਆ ਹੈ ਜੇ "ਅਜੀਤ ਦਾਸ" ਨਹਿ ਭਾਏ। ਤਾਂ ਜੀਤ ਜਨ
ਅੰਤੁਆਮੀ ਸਹਤ ਕਏ ਪਰਮ ਪ੍ਰੀਤ ਹੈ ਕਹੁ ਤੇ ਮਹੁਤ ਵਾਲੀ ਕਰ। "ਆਰਿ ਤਾਈ ਹੇਮਾ
ਦਾਹਰਾ ਬਠੀਏ" ਨਿਕ ਰਚਿਆ ਆਇ। ਤੇ ਜੇ ਪੁਤ੍ਰਾ ਹਈ ਪੁਤ੍ਰ ਤੇ ਇਹ ਅਜਾਣਾ ਆਪਣਾ
ਬਾਹਤਾ ਹਈ ਸੰਸਾ ਨਾ ਕਰ"। ਇਹ ਤੇ ਖੂਨ ਹੈ ਜੀਤ ਬਰਨ। ਟੀਕਾ । ਹਰਿ ਜਨ ਕੇ ਕੋਲਰ
ਕਰ ਪੁਰਟ ਹੀ ਅੰਤੁਆਮਤਾ ਸਿੰਘ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਥਮੇ ਜੇ ਕਰਿਆ ਹੈ ਜੇ ਪੁਤ੍ਰਾ ਹਈ ਤੇ ਨਿਕ ਪੁਤ੍ਰ
ਰਾਈ ਹੇਮੇ ਜੇ ਹਿਰਦੇ ਕੀ ਬਾਹਤਾ ਸਮਝ ਲੇਤੇ ਰਹੇ। ਪੁਨਾ ਵਾਈ ਹੇਮਾ ਰਾਮ ਜੀ ਜੀ ਪ੍ਰੀਤ ਰਹੇ
ਕੋਏ ਜੇਏ ਸਾਹ ਕਰੇ ਧੁਮਾਨਤ ਕੇ ਨਿਕ ਆਇਆ ਦੇਖ ਤੇ ਜੇ ਜੇ ਤੇ ਦਾਮ ਹਾਹੀਅਨ ਤੇ ਤੇ ਦਾਮ ਨੇਵੇ
ਐਏ ਦੁਨ ਕਰ ਜੇਏ ਜੇ ਪ੍ਰੀਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬਾ ਤਾਈ ਹੇਮਾਦਾਮ ਜੀ ਪ੍ਰੀਤ ਰਹੇ। ਤਾਂ ਤੀਤਾ
ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਰ ਸਸਤਕ ਟੇਕਤੇ ਰਹੇ ਜਰਨਾ ਪਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਾ ਕਰਿ। ਪੁਨਾ ਹਨ ਭਾਏ। ਜੇ ਰਾਜੀ
ਨਿਵਾਜ ਜੀ ਮੈ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਆਇਆ ਹੋ ਜੇ ਜਾਤ ਕੀ ਮਾਨ ਤਰਫੇ ਮੈਨੂੰ ਤੇ ਆਵਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ
ਮੈ ਜੇਏ ਰਹੇ। ਜੇਏ ਆਪ ਕਰੇ ਤੇਏ ਕਰਾਂ ਜੀ। ਤਾਂ ਜੀ ਰਾਈ ਜੀ ਕਹਿਤ ਭਾਏ ਦੁਨੇ ਸਾਧ ਜੀ
ਆਪਣਾ ਇਹ ਨਹੀ ਮੰਨਾ ਹੈ ਕਹੁ ਐਏ ਤਾਂ ਰਾਏ ਦੁਪ ਪਾਵੇ। ਤੇ ਸਰੀਰ ਆਦੀ ਪਦਾਰਥੋ ਕੇ
ਕਾਲ ਕਾ ਸੁਰਾਸ ਸਮਝਣਾ ਤੇ ਆਦਰ ਅਨਾਦਾ ਮੈ ਨਮ ਰਹਣਾ। ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਨਾਮ ਨਿਮਰਾ
ਦੇ ਹਲ ਕਉ ਪਾਤਿ ਰਾਹ ਤੇ ਨਮ ਰਹਿਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਨਬਾ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸਾਧ। ਪੁਨਾ ਜੇ ਸਤਕਾਰ
ਹੈ ਸਾਧ ਕੇ ਜੀਵੇ ਕਰ ਅਭਵਾ ਪਰਲੋਕ ਮੈ ਦੇਵਤਿਆਂ ਕਾ ਜੇ ਤਰਵਤ ਜੀਧੀ ਗੁਣ ਕਾ ਸਮਝਣਾ।
ਪ੍ਰਥਮੇ ਤੇ ਰਾਜੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਪੀਤੀ ਹੋਵੇ ਜਪਣੇ ਹੀ। ਤੇ ਬਰਖ, ਧੀਰ, ਵੀਰ, ਸਤ, ਜੀਤੋਖ
ਵਿਵੇਰ, ਜਾਨ, ਵੇਰਾ, ਮੇਖ, ਵਿਆ, ਸਮਦਾਮ ਪਿਆ ਆਦਿ ਅਤੇ ਜਮਤਾ ਮਨ ਆ ਕੇ ਕਾ ਚਿਰੋਧ
ਨਾਮ ਜਾਨ ਸਤਾਨ ਮਿਨਾ ਜੀਤਣਾ ਕਪਟ ਤੇ ਰਹਿਤ। ਨਿਵਾਂ ਹਲਣਾ ਸੀਤ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਪਾਮ ਰਾਏ
ਜੇ ਕੋਏ ਸੀਤ ਅਸਾਨ ਪਰ ਸੂਹੀ, ਲੀਪ ਆਦਿਕ, ਪੁਨਾ ਹਲ ਜੀਤਨ ਤੇ ਸਾਹਤਾਂ ਕੇ ਪਧਾਨਣੇ,
ਚੰਦਰ ਚੰਦੇ ਬਿਸ ਜੀਤੋ ਕੇ। ਨਾਮ ਕਾ ਜਪਣਾ ਕਪਟ ਕਉ ਤਿਆ ਕੇ। ਵਡਭਾਈ
ਸੇਵ ਕਰਨ । ਤੇ ਜੀਤਿ ਕੇ ਹੁਏ ਕੀ ਕਰਾ ਕਰਾਈ ਆ ਜੀਤ ਜੀਤਿ ਕੇ ਰਾਹ ਪਾਇ ਰਾਹ ਰਾਹਿਰ

ਕਰਦੇ ਅਥਵਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ ਸੁਣਨੇ ਤਿੰਨ ਮੰਡਲ ਮੇਂ ਹੋਠ ਕਰ। ਤੇ ਸਭ ਕਾ ਮੂਲ ਹੁੰਦੀ ਕੇ ਭਜਨ
 ਕਾ ਪੁਤਾਪ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਸਵਰਣ ਰਾਮ ਜੀ। ਤਾਂ ਤੇ ਜੋ ਸੇਵਾ ਪੂਰਾ ਹੈ ਸੋ ਸਹ ਸੁਤ ਹੁਣੇ ਕੀ ਹੈ।
 ਇਸ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਸਾਤਨ ਹੈ। "ਨਿਰਗੁਣ ਰਾਮ ਗੁਣਹਿ ਵਸ ਹੋਈ।"
 ਤਾਤਪਰਯ ਇਹ ਜੋ ਨਿਰਗੁਣ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮਾਤਮਾ ਸਾਗੁਣ ਰੂਪ ਹੈ ਸਾਕੇ ਭਾਤੋ ਕੇ ਵਸ ਅਧੀਨ ਹੈ ਜਾਤਾ ਹੈ
 ਤੇਸੇ ਹੀ ਅਤਮੀਤ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦੇ ਕਰ ਨਿਰਗੁਣ ਤੇ ਸਾਗੁਣ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਿਸ ਪਰ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਸੁਣੇ
 ਜੇਸੇ ਧਨੀਏ ਤਿਲੋਚਨ ਜੀ ਕੇ ਰਾਜ ਰੂਪ ਹੈ ਸਾ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਪੁਨਾ ਮਾਧੋ ਦਾਸ ਜੀ ਕੀ
 ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਭਏ ਪਾਲਕ ਰੂਪ ਹੈ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਜਗਨ ਨਾਥ ਹੁਆਮੀ ਜੀ। ਤਥਾ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਧਨੇ ਜੀ ਕੇ ਹਰਟ
 ਰਤਾਵਟੇ ਨਾਲੇ ਕਿਆਨਿਆਂ ਨੂੰ ਜੀ ਪਾਲੀ ਭਾਵਣਾ ਤੇ ਜੈਨਾਂ ਨੂੰ ਘਾਸ ਆਲੀ ਪਾਵਟੇ ਗੁੰਝੀਆਂ ਚਰਾਵਣੀਆਂ।
 ਜੋਨੇ ਕੋਣ ਜਾਰਤਾ ਕਰੇ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮਾਦੀ ਹੁਣੇ ਅਧੀਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਕਰਤਤ ਕਰਤਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਜੋ ਮਾਨ ਹੁਣੇ
 ਕੀ ਜਾਤਣੀ ਹੈ ਸਾਧ ਜੀ। ਇਸੇ ਤੇ ਭਾਈ ਸੇਵਾ ਰਾਮ ਕਾ ਸਾਤਨ ਹੈ। ਅਸਾਵਰੀ। "ਜੇ ਕੋਈ
 ਕਿਆ ਕੀ ਮਾਨ ਸੀਦਾ ਜੋ ਮਾਨ ਪੁਰ ਕੀ ਲ ਕੀ। ਮੁਖ ਮਨ ਮਾਨ ਅਪਨੀ ਕਥੇ ਮਾਨੇ ਸਮਝੇ ਨਾ
 ਧਾਤ ਅਸਲ ਕੀ। ਗੁਨ ਐਗਨ ਕੀ ਸਕਤ ਜੋ ਪਾਈ ਜੋ ਸਕਤਿ ਹੈ ਰਾਮ ਅਟਲ ਜੀ। ਕਰਮਾ ਕਾ
 ਮਾਰ ਅਪਨੀ ਜੋ ਮਾਨੇ ਤਿਸ ਹੋਇ ਸਜਾਇ ਅਸਲ ਕੀ"। ੧। ਇਹ ਹੋਰ ਕੰਮ ਕਰਣਾ ਇਹ ਜੋ
 ਪੈ ਬੁਝਾਈਆਂ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਕਈ ਨਹੀਂ ਬੁਝਾਈਆਂ ਜੋ ਮੈਂ ਇਹ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ ਇਹ ਮੈਂ ਕੀਤਾ
 ਅਥਵਾ ਮੈਂ ਐਸਾ ਹੋ। ਇਹ ਕਈ ਨਹੀਂ ਸਹਾ ਜੋ ਵਿਵਹਾਰ ਜੀ ਹੋਈ ਜਾਰਤਾ ਕਹਿਣੀ ਭੀ ਹਨੇ।
 ਤਥਾ ਹੋਮਾ ਵਾ ਦਾਸ ਕਮਿ ਦੇਣਾ ਇਤ ਆਲੀ। ਇਹ ਮੈਂ ਹਾ ਰੋਜਾ ਹੀ ਰਿਦੇ ਜੋ ਦੂਰ ਕਾ ਦੇਹੋ ਹੈ
 ਸਿਤ ਜੀ। ਤਥਾ ਗੁਰੂ ਆਖਣੀ। "ਹਉ ਹਉ ਮੈਂ ਮੈਂ ਵਿਚੇ ਹੋਵੇ। ਪੁਨਾ ਮੋਟੇ ਦੇਰੇ ਹੋਵੇ"।
 ਐਸੇ ਸਾਤਨ ਨੁਨ ਕਰ ਧਾਰਤੇ ਹਏ। ਪੁਨਾ ਜਰਨੀ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਭਾਈ ਜੀ ਕਰਤ ਹਏ, ਜੋ ਧੰਨ
 ਹੈ ਹੇ ਹੁਆਮੀ ਜੀ ਆਪ ਧੰਨ ਹੈ। ਅਸਾ ਮੇਰੇ ਜਿਤ ਸਾ ਜੀਸਾ ਦੂਰ ਹੋ ਜਿਆ ਹੈ ਜੇਸੇ ਨੂਤਨ ਕੇ ਪ੍ਰਭਾ
 ਕਰ ਅਧਕਾਰ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤੇਸੇ ਅਜਿਆਨ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰਵਾਹ ਸਹਿਤ ਨਸਟ ਹੋ ਜਿਆ ਹੈ ਹੇ ਹੁਆਮੀ
 ਜੀ ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਜੋਸਿਦ ਕਾ ਸਰੂਪ ਹੈ ਅਹ ਜੀਆਂ ਕੇ ਲਲੇ ਵਸਤੇ ਤੁਸੀਂ ਜਨਮ ਧਾਰਿਆ ਹੈ। ਮੇਰਾ
 ਆਪ ਕੋ ਨਿਮਨਕਾਰ ਹੈ ਧਾਰਿਆ। ਜਥੇ ਤੀਕ ਜੀਵਤ ਰਹੇ ਭਾਈ ਹੋਮਾ ਰਾਮ ਜੀ ਤਦ ਤਕ ਹੋਮਾ
 ਦਾਸ ਅਥਵਾ ਟਹਲੀਆ ਆਪ ਤੋ ਕਰਤੇ ਰਹੇ ਹੈ ਮੈਂ ਕਰਤੇ ਜਾ ਪੁਨਾ ਕਰਾ ਪੁਨਾ ਆਪ ਨੂੰ। ਮੈਂ ਜਿ
 ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ ਇਹ ਮੈਂ ਹਾਂ ਇਹ ਮੇਰਾ ਹੈ। ਜੋ ਐਸਾ ਨਾਉਤਰਤ ਹਏ ਕਰੀ। ਤਾਂ ਤੇ ਮਾਨ
 ਆਦਿਕ ਵਿਕਾਰ ਰੂਪ ਸਬੰਦੁ ਕੇ ਸੁਖੇਨ ਯੋਪਦ ਹੀ ਨਿਆਈ ਆ ਜਾਤੇ ਹਏ। ਜੋ ਕੋਸਾ ਮਾਨ ਜੋ
 ਅਜਾਨ ਸਾਧਵਤ ਹੈ ਗੁਸ ਕਾਣ ਵਾਦਾ। ਜੇਸੇ ਸ੍ਰੀ ਕਾਹੀਰ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੈ। "ਕੀਤਾ ਮਾਇਆ
 ਤਜੀ ਤਾਂ ਕਿਆ ਭਇਆ ਜੋ ਮਾਨ ਤਜਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਇ। ਮਾਨ ਮੁਨੀ ਮਨ ਵਰ ਗਲੇ ਮਾਨ ਨਹੀਂ
 ਖਾਇ"। ੧। ਜੋ ਕਨਿਕ ਕਾਮਤੀ ਕਾ ਤਿਆਗ ਹੈ ਜੋ ਕਿਰੀਤ ਤਿਆਗੀ ਹੈ, ਕਿਆ ਅਣਪ
 ਜੋ ਮਾਨ ਕਾ ਤਿਆਗੀ ਹੈ ਜੋ ਵੀਰਯ ਤਿਆਗੀ ਹੈ, ਕਿਆ ਧੰਡਾ, ਐਸੀ ਸਾਧਤ ਕਰ ਕਹਿਦੇ ਹਨ।

ਮਾਨਿਆ, ਜਿਸ ਨੇ ਇਹ ਪ੍ਰਤਿਨ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਦੇਹ ਹੋਰ ਆਦੀ ਸੇ ਪੁਰਖ ਦੀਰਘ ਦਰਸ਼ਨ
 ਤਿਆਗਿ ਮੇ ਪਰਮਤਿਆਗੀ ਹੈ। ਜੇ ਐਸੇ ਮਾਨ ਕਉ ਸੁਖੇਨ ਸੁਖੇਨ ਹੀ ਤਹ ਜਾਤੇ ਭਏ ਸਿਤ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਦਸ ਸਿਠੈ। ਏਹ ਪ੍ਰਾਗ ਕੋਤੀ ਏਹ ਭਾਈ ਹੇਮ ਰਾਮ ਜੀ ਕੇ ਮੁਖਾਰਜਿਦ ਸੇ
 ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰਾਧ ਵਿਚ ਬੁਝਿਆ ਹੈ। ਹੇ ਸਿਤੋ। ਜਾ: ੧। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਾਤਿ
 ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸ੍ਰਿਥੇ ਪੁਰਖਾਰੀ ਤਿ ਜਮਾਯਮ ਮਾਨ ਤਿਆਗਿ ਏਕਨ ਧੰਦਵੇ ਬਯਾਯ। ੧੫। ਮ
 ਪੁਨਾ ਕੋਊ ਕਾਲ ਉਹਾ ਹੀ ਰਹਤੇ ਭਏ ਭਾਈ ਹੇਮ ਰਾਮ ਜੀ ਸਿਤ ਨਿਕਟ। ਭਾਈ ਬਾਲਕ ਰਾਮ ਜੀ
 ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭਾਈ ਕਲਪਾ ਰਾਮ ਜੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਵਖੇ ਕੇ
 ਗੁਰੂ। ਭਾਈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾਸ ਜੀ ਰਾਮੀ ਨਾਨੇ ਹਕੀਮ ਪਾਉਪਕਾਰੀ ਭੀ। ਜੇਜਾ ਵੀਤੀ ਕੀ ਕਾਫੀ
 ਵੀ ਨਿਨਾ ਉਤਾਰੀ ਹੈ। ਕਾਫੀ। ਰੂਪ ਆਯੋ ਅਰਦਾਸ ਹੈ ਮੇਰੀ। ਆਇਤਿ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਨ
 ਮੇ ਤੇਰੀ। ਕਾਫੇ ਮੇਰੇ ਪਗ ਕੀ ਧੋਰੀ। ਮੇਰੀ ਅਜ ਕਾਲ ਧਾਣਾ ਹੀ ਹੋਸੀ। ੧। ਹੁਣ
 ਤੁਸੀਂ ਭਾਈ ਕਰੋ ਮੇਰੀ ਕਾਫੀ। ਮੇਰੀ ਹੀ ਫੁਲ ਅਵਤੁਲਆਰੀ। ਇਕ ਪਲ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮਨੋ ਤਾ
 ਵਿਸੰਗੀ ਉਸੇ ਪਲ ਘੜੀ ਸਾਡਾ ਮਰਣ ਭੀ ਹੋਸੀ। ੨। ਅਵਗੁਨ ਮੁਝੇ ਅਸੰਖ
 ਕਰੋੜੀ ਬਰਨ ਨਾ ਸਾਕਾ ਜਿਰਧਾ ਮੇਰੀ ਬੋਰੀ। ਜੇ ਕੋਈ ਬਰਨੇ ਮਤ ਨਹੀਂ ਹੋਰੀ।
 ਇਹ ਅਜਰ ਰੂਪ ਜਰਨਾ ਭੀ ਹੋਸੀ। ੩। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਪਤਿਤ ਪਇਆ ਤੇਰੇ ਦਰ ਤੇ।
 ਹੋਰ ਨ ਹੋਈ ਅਧਾ ਮਨ ਧਰ ਤੇ। ਅਸਾਡਾ ਹੁਟਣਾ ਹੁਮਾਨੇ ਵਰਤੇ। ਇਹ ਦਾਨ ਅਸੀਂ ਨੂੰ ਰਜਨਾ ਤੇ
 ਹੋਸੀ। ੪। ਹੋਰ ਸਹੀ ਸਿਤੋ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਾ ਕੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈ ਏਕ ਸਮੇ ਨਾਰ ਮੇ ਇਕ
 ਸਭ ਪਰ ਜੇਨ ਤਾ ਇਹੁ ਤੀਨ ਸ੍ਰੀਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਭਕਤੇ ਸੇ। ਭਾਈ ਬਾਲਕ ਰਾਮ ਜੀ, ਭਾਈ
 ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੇ ਭਾਈ ਹੇਮ ਰਾਮ ਜੀ। ਜੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਛਕ ਕਰ ਉਤੇ ਤਿਸ ਸਮੇ ਭਾਈ
 ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਰਾਮ ਜੀ ਪਾਤ੍ਰ ਮਾਰਜਣ ਕਾਣ ਨੀਏ ਨੀਏ ਤੇ। ਤਾ ਸਿਤ ਨਾ ਦੇਤੇ ਭਏ।
 ਅਰ ਕਰਤ ਭਏ ਸੁਨੇ ਧਾਧ ਜੀ ਇਸ ਕਾ ਸਿੰਧਤ ਜੇ ਇਹੁ ਜਿਤਾਵ ਪੜ ਜਾਤਾ ਹੈ ਐਰ ਪਾਸ ਤੇ
 ਸੇਵਾ ਕਰਵਾਣ ਕਾ ਤਾ ਤੇ ਇਹੁ ਮਨ ਕਾ ਸੁਭਾਵ ਹੈ ਆਲਾ ਕਾ। ਜੇ ਆਪਾ ਪਾਤ੍ਰ ਹੀ ਨ
 ਮਾਜਿਆ ਤਾ ਤਿਸ ਨੇ ਹੋਰ ਕੀ ਪੁਰਖਾਰਧ ਮੁਤਤੀ ਕਾ ਸਾਧਨ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ। ਤਾ ਤੇ ਮਨ
 ਪੁਰ ਸਾਧ ਖਧਾਰਦਾਰੀ ਰਖਦੇ ਹੀ। ੧। ਐਸੇ ਕੋਈ ਕਾਲ ਰਹ ਕਰ ਪੁਨਾ ਸੀਤੋ ਤੇ
 ਖੁਸ਼ੀ ਨੇ ਕਰਿ ਸਾਧ ਜੀਵਣੇ ਆਵਤੇ ਭਏ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਦਰਬਾਰੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਬਰੁਣ ਪਾ
 ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਾਣਤਾ ਹੋਤੀ ਰਹੀ। ਤਾ ਵਿਦਾ ਸਮੇ ਭਾਈ ਦਰਬਾਰੀ ਜੀ ਕਰਤੇ ਭਏ ਜੇ ਹੇ ਭਾਈ
 ਜੀ ਭਾਈ ਭੋਸਨ ਕੀ ਬਰਮਾਨਲੇ ਮਘਿਆਣੇ ਮੇ ਤਿਸ ਸਿਤ-ਅਜਬਾਨ ਬੈਠ ਕਰ ਸੇਵਾ ਕੁਸੀ ਕਾ
 ਜੀ। ਤਾ ਸਰਬਣ ਕਰ ਕਰਤ ਭਏ, ਭਾਈ ਹੇਮ ਰਾਮ ਜੀ, "ਜੀ ਗਰੀ ਨਿਵਾਜ ਹੇਮੇ ਨੂੰ ਜਿੰ
 ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੀ ਆਗਿਆ ਹੋਸੀ ਜੇ ਸਤ ਬਰਨ ਹੈ, ਹੇਮੇ ਤੇ ਸੇਵਾ ਕਰਣੀ ਹੈ"। ੨। ਤਾ
 ਕੇ ਤਿਸ ਬਰਮਾਨਲੇ ਇਸਥਿਤੀ ਕੇ ਪਾਵਤੇ ਭਏ। ਸੇਵਾ ਧਰਮ ਮੇ ਜੇ ਨਿਪੁਨ ਹੈ, ਕਿਆ

ਸੇਵਾ ਹੀ ਸਰਬੋਤਮ ਹੈ ਜਿਨ ਕਾ ਪਰਮ ਧਰਮ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਨੀਲਾ ਰਾਮ ਜੀ ਹੀ ਤਹਾਂ ਹੀ ਰਹਤੇ ਭਏ
 ਤੇ ਲਜਾਂ ਕੀ ਕਿਰਤ ਕਰਤੇ ਹਏ ਹੈ। ਏਕ ਸਮੇਂ ਹੁਏ ਕੀ ਆਇਆ ਪਾਇ ਕਵ ਲਜਾਂ ਕਾ ਮੋਲ ਨੇਣੇ
 ਗਏ, ਕਿਸੀ ਸੇ, ਭਿਆ ਜੇ ਉਤਾਰ ਕਰ ਲੈ ਲਿਆ ਸੀ। ਜਦ ਮੁਲ ਤਿਸ ਤੇ ਮੰਗਾ ਇਨੇ ਨੇ
 ਚੁਪ ਕਰ ਰਹਿਆ। ਤਦ ਏ ਭੀ ਜਲੇ ਆਏ ਨਾ ਜੇ ਦੀਆ। ਫੇਰ ਕਾਜੀ ਜਾਇ ਮਾਂਗ।
 ਪੁਨਾ ਪਾਪੀ ਸੇ ਕਟਕ ਯਥਨ ਚੋਲਤ ਕਯਾ। ਤਦ ਤੀਜੀ ਏਰ ਮਾਂਗ ਕਾ ਤਾਈ ਹੋਮਾ ਜੀ ਕਹਿਤ
 ਭਏ ਜੇ ਕਰ ਨਹੀਂ ਭੀ ਦੇਣਾ ਤੇ ਕਹ ਦੇਖੋ ਮੁਖ ਸੇ ਜੇ ਹਮ ਨਹੀਂ ਦੇਤੇ ਤੇ ਸੰਕਲਪ ਤਾਂ ਹੋਮੇ ਦਾ
 ਨਿਵਰਤ ਹੋਵੇ। ਤਦ ਸੇ ਦੁਸਟ ਕੋਪ ਕਰ ਤਮਾਚਾ ਮਾਫਤਾ ਭਇਆ ਟਿਨ ਕੋ। ਤਾਂ
 ਕਹਤ ਭਏ, "ਜੇ ਤੇਹਾ ਕਯਾ ਕਰੇ ਪਾਮੇਸਰ ਤੇਨੂੰ ਨਾਮ ਚਿਤ ਆਵੇ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਭੀ ਤਮਾਚਾ ਮਾਰ
 ਨੇ ਜੇ ਤੂੰ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਤਾਂ। ਤਾਂ ਰੁਪ ਰਾਪ ਜਲੇ ਆਏ ਹਰਮਜਲ ਪੋਂ ਦੁਹੂ ਕੋ ਭੀ
 ਨ ਕਹਾਂ ਕਿਾ ਜੇ ਤੁਹਾਂ ਮੇਨੂੰ ਹੋਜਿਆ ਸੀ ਤਿਸ ਤਰਤ। ਤਾਂ ਰਾਤ ਕੋ ਤਿਸ ਦੁਸਟ ਤਾ ਪੁਤ੍ਰ ਮਰ ਗਯਾ
 ਤਾਂ ਲੋਕੋ ਭੀ ਕਹਾਂ ਤੇ ਆਪ ਭੀ ਸਮਝਤਾ ਭਇਆ ਜੇ ਮੈ ਸੰਤਾਂ ਕਾ ਮਾਰਿਆ ਮਰਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਸੇ
 ਸਹਤ ਕੁਟੰਬ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਲੈ ਕਰ ਤੇ ਤੇਟਾ ਧਰ ਕਰ ਅਰ ਮੋਲ ਭੀ ਲਿਆ ਕਰ ਅਪਨੀ ਫੂਲ
 ਖਿਮਾ ਕਰਵਾਇ ਕਰ ਨਕੋਤ ਅਪਨੇ ਕੋ ਜਾਤਾ ਭਇਆ ਤੇ ਦੁਸਟ ਸੁਭਾਵ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਸੁਭ
 ਸੁਭਾਵ ਵਾਲਾ ਭਇਆ ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ। "ਸੰਤ ਕੇ ਦੇਖੀ ਕੋ ਅਵਰ ਨ ਰਾਖਨ ਹਾਰ। ਨਾਨਕ
 ਸੰਤ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਭਏ ਉਭਾਰ"। ਐਸੇ ਧੀਰਜ ਅਰ ਪਿਆਰੀਤ ਸੇ ਭਾਈ ਹੋਮਾ ਜੀ ਪੁਨਾ ਮਾਇਆ
 ਤੇ ਕੋਸੇ ਉਦਾਸਾਨ ਧੋ। ਗਸੀਆਂ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰ ਭਾਈ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ ਕੋ ਦੇਣੀ ਜੇ ਮੇਲਿ ਲਿਆਇ
 ਦੇਵੇ ਸੇ ਲੈ ਨੈਣਾ ਅਰ ਕਿਛ ਖਾਰ ਨਹੀਂ ਭਾਵ ਨੇਣੇ ਦੇਣੇ ਕੀ। ਕੀ ਦਿਤਾ ਸੀ ਤੇ ਕੀ, ਆਇਆ।
 ਏਕ ਸਮੇਂ ਭਾਈ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ ਤੇ ਭਾਈ ਗੁਰਦਿਆਨ ਰਾਮ ਕੋ ਕਹਤ ਭਏ ਜੇ ਹੋਮੇ ਨੇ ਦੁਸਾਡੇ ਧੀਸ ਦੁਹੂ
 ਦੇਣੇ ਹੈ ਜੇ ਸਹਜ ਸਾ। ਗਸੀਆਂ ਵਟ ਕਹ ਦੇਵਾਂਗ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ
 ਹੇ ਭਾਈ ਜੀ ਅਜਾਂ ਦੁਸਾਡੇ ਦੇਣੇ ਹੈ ਸਹਜ ਰੁਪਈਏ। ਤੇ ਤੁਹਾਂ ਆਸਾਡਾ ਰਜਤਪਣ ਕੋਈ ਨਹੀਂ
 ਦੇਣਾ ਹੈ ਭਾਈ ਜੀ। ਭਾਵ ਏਹੁ ਐਸੀ ਇਤੀ ਜਿਨ ਕੀ ਉਤੀ ਹੋਈ ਹੈ ਸੀ ਪਦਾਰਥ ਧਿਰਉ।
 ਤੇ ਸਿੰਘ ਆਦਿਕ ਵੀ ਜਿਨ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰਿ ਬਲ ਮੇ ਸਿਹ ਨਿਵਾਇ ਕਰਿ ਜਲੇ ਗਏ ਐਸੇ ਸਹਾਈਜਿਨ
 ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭਏ ਹੈ, ਅਰ ਪਰਮ ਹੋਸ ਅਵਸਥਾ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਭਏ। ਏਕ ਕੁਪੀਨ ਮਾ
 ਜਿਨ ਕੋ ਹੋਤੀ ਭਈ ਤੇ ਹਾਥ ਮੇ ਸਹਜ ਲੋਹ ਕਾ ਸਿਮਰਤਾ ਜਿਸ ਕਰ ਸੁਆਸ ਸੁਆਸ ਸ੍ਰੀ ਵਾਰਿ
 ਰਿਤ ਆਵੇ ਨਾਲੇ ਵਾਰਿਗੁਰੂ ਵਾਰਿਗੁਰੂ, ਵਾਰਿਗੁਰੂ, ਵਾਰਿਗੁਰੂ, ਵਾਰਿਗੁਰੂ ਕਾ ਜਾਪ ਕਰਦੇ ਰਹਨਾ।
 ਪਰਮ ਜੀਵਨ, ਮੁਕਤ ਰੂਪ ਸੇ। ਸਿਖੋ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਪ੍ਰਥਮ ਸ੍ਰੀ ਵਾਰਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖਾਲਸਾ, ਸ੍ਰੀ
 ਵਾਰਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ ਬੁਲਾਵਤੇ ਸੇ। ਏਕ ਸਮੇਂ ਕਹਤ ਭਏ ਜੇ ਕਿਸੀ ਨਗਰ ਕੇ ਦੁਰਜ ਹੋਤ
 ਹੋਮਾ ਏਨ ਭਇਆ ਭਾਇਆ ਦੇਖ ਕਰਿ। ਜਾਂ ਤੇ ਕਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਮਾਰਗ ਕਰ। ਆਏ ਭੀ
 ਸਾਤ ਪਾਨੁਖ ਏਨੇ ਸੇ ਹੋਮਾ, ਭੀ ਏਨ ਲਿਆ ਤਾਂ ਮੇਨੂੰ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੈ ਹੋਮਾ ਇ
 ਦੁਰਜ ਹੋਨੇ ਤੂੰ ਉਨ ਖਲੋਇ। ਤਾਂ ਮੈ ਉਨ ਖਲੋਇਆ ਤੇ ਉਨ ਮਨੁਖਾਂ ਕੋ ਭੀ ਕਹਿਆ ਤੁਹੀਂ

ਭੀ ਉਠੇ ਜੋ ਇਹ ਹੁਰਜ਼ ਜਿਹਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਤਾਂ ਉਠੇ ਤੇ ਹੋਮ ਪਰੇ ਜਾਣ ਹਟਿਆ ਤਾਂ ਹੁਰਜ਼ ਗਿਰ
 ਪੜਿਆ। ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੀਤਾਂ ਨੂੰ ਨਾਮ ਤਿਤ ਆਇ ਜਾਇਆ ਉਸ ਦੇ ਹੇਠ ਦਏ ਗਏ।
 ਅਪਣਿਆਂ ਸੀਤਾਂ ਦੇ ਐਸੇ ਸਹਾਈ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੋਦ ਹੋ ਜੋ ਸੀਤਾਂ ਵਾਲਾ ਰਾਮ ਕਹਿਆ ਹੈ ਭਾਤਾਂ ਨੇ ਇਸੀ
 ਵਾਸਤੇ। ਸਾ: ੩ । ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਹਰਤ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਤ੍ਰਿਥੇ ਪ੍ਰਦਾਸਾਰਥੇ ਹਾਈ ਹੋਮੇ ਤੇ ਪ੍ਰਾਗ ਬਰਨਨ
 ਖੇਡਮੋ ਧਰਮ। (੬੬)। ਭਾਈ ਹਜਾਰੀ ਕੇ ਚੇਲੇ ਰਾਗੀ ਹਾਈ ਠੀਠਾ ਰਾਮ ਜੀ ਸੋ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ
 ਸਹਾਈ ਨਿਘ ਜੀ ਕੇ ਚਹਨੀ ਆਇ ਮਾਤਕ ਟੇਕਤ ਹਏ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਧਰ ਕਰ। ਪੁਨਾ ਹਥ ਜੋਰ
 ਕਰਿ ਹਰੀ ਸਿਮਰਨ ਕਾ ਮਾਰਗ ਪੂਛਤੇ ਤਈ ਪੁਨਾ ਕਹਿਤ ਭਏ "ਹੇ ਤਗਵਨ, ਕਾਮਾਦਿਕ ਕੇਸੇ
 ਜੀਤੀਏ। ਅਰ ਕੇਸੇ ਸਾਂਤ ਆਵੇ ਹੁ ਉਪਾਇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕਹੋ ਜਾਤੇ ਕਹਿਣੇ ਧੋਗ ਹੋ"। ਤਦ
 ਹਰਿਜਨ ਕਹਤ ਭਏ ਸੁਵਣਾ ਮਾਤ੍ਰ ਜਾਨ। ਜੋ ਹੇ ਹਾਈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਾ ਦਰਨ ਹੈ।
 ਗੁਰਵਾਕੀ। "ਤੀਖਣ ਜਾਣ ਹੁਲਾਇ ਨਾਮ ਪ੍ਰਭੁ ਪਿਆਈਐ। ਹਰਿਹਾਰ ਮਹਾਂ ਇਖਾਦੀ ਘਾਤ ਪੂਰਨ
 ਗੁਰ ਪਾਈਐ"। ਹੇ ਜੋਇਦ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਇਹੁ ਹੈ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕਾ ਬਾਨ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮੇ ਰੂਪ
 ਜੋਰ ਕਰ ਜਾ ਪ੍ਰਭੁ ਕਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਜਾਣ ਸਿਮਰਣ ਰੂਪ ਜਾਣਵਣਾ ਕਹੀਏ। ਤਾਂ ਭਏ ਇਖਾਦ
 ਜਨ ਮਰਨ ਰੂਪ ਝਗੜੇ ਕੇ ਪਾਵਣ ਹਾਰੇ ਜੋ ਕਾਮਾਦੀ ਹੈ ਐਸੇ ਤਿਨ ਕਾ ਘਾਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਗੁਰੂ ਪੂਰੇ ਦਵਾਇਓ।
 ਅਥਵਾ ਘਾਤ ਕਹੀਏ ਤਿਨ ਕੇ ਮਾਨਨੇ ਦਾਵ ਪਾਈਤਾ ਹੈ। ਨਾਮ ਤੇ ਸਤਸੰਗ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ
 ਸਿਥਲ ਹੋ ਕਰ ਵੇਸ ਇਨ ਕਾ ਬਦਨ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸੁਹਾਵਕ। ਹੀ ਕੇਸੇ? ਜੇਸੇ ਹੋਰ ਤੇ ਸਾਧ ਹੋ ਜਾਵੇ
 ਗਾਥਾ ਦੇ ਦਇਆਵੀਤ ਹੋ ਜਾਵੇ ਅਰ ਕ੍ਰਾਮੀ ਤੇ ਜਤੀ ਹੋ ਜਾਵੇ ਅਧੀਰਜੀ ਤੇ ਖਿਆਵੀਤ ਹੈ
 ਸੁਨੇ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਸਰਬਥਾ ਇਨ ਕਾ ਅਭਾਵ ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਜੇਤੀ ਮਨ ਕੀ ਕਾਮਨਾ ਸੋਈ
 ਕਾਮ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਹੁਧਵੀਤ। ਜੋ ਸਤਸੰਗ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਰਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ
 ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਭੀ ਕਹਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ। ਤਦ ਤਿਸ ਕੇ ਕਾਮਨਾ ਇਹੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿਵੇ
 ਮੈ ਹਰੀ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਾਂ ਜੇਸੇ ਕਹਾ ਹੈ ਜੋ। "ਪੀਵਨ ਕਹੀਰਾ - ਛਕ ਰਹਿਆ, ਜੋ ਪੀਵਨ ਕੀ ਆ
 ਇਹ ਤੇ ਇਸ ਮੈ ਕਾਮ ਰਹਿਤਾ ਹੈ। ਅਰ ਕ੍ਰੋਧ ਅਪਨੇ ਮਨ ਹੀ ਪਰ ਕਹਤਾ ਹੈ ਬੁਰੀ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਜੇਸੇ
 ਹੋਵੇ ਤੇਸੇ ਕਹੋ ਇਹ ਕ੍ਰੋਧ ਉਸ ਮੈ ਰਹਿਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਨੌਂ ਭਜਨ ਕਾ ਤੇ ਸੀਤ ਸੇਵਾ ਅਰ ਗ੍ਰਿਥੋ ਕੇ ਸੁਵਣ
 ਮੰਨਨ ਕਾ ਪੁਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਸੋਰ। ਮੋਹ ਗੁਰਾਂ ਮੈ ਤੇ ਸੀਤਾਂ ਮੈ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ। ਪੁਨਾ "ਜੇਸੇ
 ਜੇਸੀ ਮੂੜ ਕੁਟੰਬ ਪ੍ਰਾਇਣ ਐਸੀ ਨਾਮੇ ਪ੍ਰੀਤ ਨਾਰਾਇਣ"। ਪੁਨਾ। "ਹਿਰਦੈ ਏਕ ਪ੍ਰਾਣ ਹਿਰ
 ਠੀਈ"। ਇਹ ਮੋਹ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਸੋਰ। ਤੇ ਹੰਕਾਰ ਇਹ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਮੋਸਰ ਦਾਸ ਹੈ ਤੇ ਮਾਇਆ
 ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਸਾਥ ਹੁਏ ਮੁਖ ਚੋੜਾ ਭੀ ਨਹੀ, ਭਾਰੇ ਤੇ ਅਸਾਨੀ ਸੰਪਦਾ ਤੇ ਅਹੁਰ ਜਾਨ ਕਰਤਾ ਜੋ
 ਕੇ ਹੰਕਾਰ ਰਹਿਤਾ ਤੇ ਜੋਇਦ ਕਾ ਪ੍ਰਦਾਰ ਹੈ ਅਰ ਉਦਾਰ ਹੈ ਭਾਵੇ ਕੋਈ ਨਿਰਧਨ ਹੋਵੇ, ਪ੍ਰਮੋਸਰ ਕਾ
 ਪਿਆਰੇ ਤਿਨ ਕੇ ਅਪਨਾ ਸਾਥੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈ, ਇਹ ਤਿਸ ਮੈ ਹੰਕਾਰ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਜੇਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ

ਕਾ ਸਾਨ ਹੈ। "ਜੇ ਇਹ ਦੂਤ ਮੇਰੇ ਸਹੁਰੇ ਸਿਤਾਵਤ ਤੇ ਤਿਆਨਕ ਹੋਇਆ। ਕਰਹਿ ਏਨਤੀ
 ਰਾਖ ਠਾਕਰ ਤੇ ਹਮ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਇਆ"। ਪੁਨਾ। "ਜਮ ਤੇ ਉਲਟ ਭਏ ਹੈ ਰਾਮ।
 ਦੁਖ ਬਿਨਾ ਸੁਖ ਕੀਓ ਬਿਨਾਮ। ਏਰੀ ਉਲਟ ਭਏ ਹੈ ਮੀਤਾ। ਸਾਕਤ ਉਲਟ ਸੁਜਨ ਭਏ ਚੀਤਾ।
 1. 9। ਅਧ ਮੇਰੇ ਸਰਬ ਕੁਲ ਕਰ ਮਾਨਿਆ। ਸੀਤਿ ਤਈ ਜਬ ਯੋਇਦ ਜਾਨਿਆ। 9।
 ਰਹਾਉ। ਤਨ ਮਹਿ ਹੋਤੀ ਕੋਟ ਉਪਾਧ। ਉਲਟਿ ਤਈ ਸੁਖ ਸਹਿਜ ਸਮਾਧ। ਆਪ ਪਵਾਨਹਿ
 ਆਪੇ ਆਪ। ਰੋਜਾਨ ਬਿਆਪੇ ਤੀਨੋ ਤਾਪ। 2। ਅਧ ਮਨ ਉਲਟ ਸਨਾਤਨ ਹੂਆ। ਤਬ
 ਜਾਨਿਆ ਜਬ ਜੀਵਤ ਮੂਆ। ਕਹੁ ਕਹੀਰ ਸੁਖ ਸਹਿਜ ਸਮਾਵਓ। ਆਪ ਨ ਡਰਉ ਨ ਅਵਰ ਡਰਾਵਹੁ
 1. 92। ਗਉੜੀ ਕਹੀਰ ਜੀ। ਤਤ ਪਰਾ ਇਹ ਜੈਸੇ ਭਗਤਿ ਤੇ ਸੰਚੁਤ ਹੋਤਾ ਹੈ।
 ਭਗਵਤ ਕੇ ਤੇਸੇ ਇਹੁ ਗੀ ਯੋਇਦ ਕੇ ਤੇ ਕਰ ਕੇ ਭਗਤਿ ਕੇ ਏਨਾ ਰੂਪ ਹੋਇ ਰਹਤੇ ਹੈ। ਹੋਰ
 ਸੁਨੇ ਜੇ ਧੀਰ ਜੇ ਗਯਾਨ ਇਏ ਹੈ ਸੇ ਗੀ ਅਪਨੇ ਸੁਭਾਵ ਤੇ ਰਹਤ ਹੈ ਜਾਤੇ, ਸਬਦ ਸਪਰਸ ਰੂਪ
 ਰਸ ਧੀਰੀ ਸੇ। ਪੁਨਾ, ਧਰਮ ਭਗਵਾਨ ਜੀਧੀ ਤਿਨ ਮੇ ਆਨ ਪ੍ਰਵੇਨ ਭਾਤੇ ਹੈ ਸੇਈ ਰਹਤੇ ਹੈ।
 ਹਰਿ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਜਨੇ ਕੇ ਦਸਾਨ ਕੀ ਇਛਾ ਭਾਤੇ ਹੈ ਨੇਤ੍ਰ ਤਿਸ ਕੇ। ਤੇ ਸੁਵਣ ਹਰਿ ਗੁਰੂ ਜਸਿ
 ਕੀਰਤਨ ਅਪਵਾ ਕਥਾ ਕੇ ਸੁਨਾ ਜਾਹੁਤੇ ਹੈ ਤੇ ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸਿਮ੍ਰਤੀ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਕਉ ਨਹੀ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ। ਅਰ ਸਿਆਰਧ ਏਨੇ ਤੇ ਨਾਮ ਹੀ ਜਪਿਆ ਜਾਹੁਤੀ ਹੈ। ਨਾਨਕਾ ਹਿਰਿ
 ਗੁਰੂ ਜਨੇ ਪਰ ਜੇ ਫੂਲ ਚੜੇ ਹੈ ਤਿਸ ਕੀ ਸੁਆਸ ਨੀਆ ਚਾਹੁਤੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ
 ਵਿਰ ਤੂੰ ਸੀਤਿ ਆਇ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਸਰਾ ਵਾਜਨਾ ਤੇ ਅਤੀਤ ਹੈ ਕਰਿ ਇਹੁ ਜੀਉ ਮੁਕਤਿ ਪਦ
 ਕਉ ਪਾਵਤਾ ਹੈ, ਹੇ ਸਾਧ। ਐਸੇ ਹਰਿ ਜਨਿ ਕੇ ਬਾਨ ਸੁਨਿ ਕਰਿ ਭਾਈ ਜੀ ਧਾਰਨ ਕਰਤੇ
 ਭਏ। ਤਾਂ ਤੇ ਸੀਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਹੀ ਸੁਨ ਆਨ ਤਿਨਮੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਭਏ। ਕੇਸੇ, ਕੇਸੇ, ਨੀਵੇ
 ਆਸਨ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਜਨ ਆਨ ਇਸਥਿਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤੇਸੇ ਜੇ ਕਾਮਾਦਿਕਾ ਕੇ ਜੀ ਜੇ ਕਰਤ ਭਏ
 ਤੇ ਸੀਤ ਕੀ ਤੇ ਮੂਰਤੀ ਹੈ। ਅਰ ਸਿਆਰ ਕੇ ਰਹੇ ਸੇ ਹੀ ਨਿਰਾਸ ਹੋਤੇ ਭਏ। ਪੁਨਾ, ਜਿਸ
 ਕੇ ਸਿਰ ਮੇ ਹਾਥ ਪਦਮ ਫੇਰਤੇ ਭਏ ਤਿਸ ਕੇ ਆਪਣਾ ਸਾਧੂਪ ਹੀ ਕਰ ਨੇਤੇ ਭਏ। ਅਰ ਅਧੇ
 ਹੀ ਸ੍ਰੀਧ ਜਿਨੇ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜਸ ਆਪੇ ਬਨਾਏ ਹੈ ਨਲਤ ਪਦ ਭਾਨਾ ਕਰਿ। ਜੈਸੇ ਜੀ ਤੁਲਸੀ ਦਾਸ
 ਜੀ ਤਹਾ ਜਾਨੇ ਹੈ ਸੀਤੇ। ਅਨੇਕ ਦੀਨਾ ਕੇ ਜਿਨਾ ਜਾਤ ਰਤਨ ਕਰਿ ਸਾਧਿ ਦਾਨ ਕਰਿਆ ਹੈ
 ਜੇ ਸੀਤ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੀਤ ਰੂਪ ਹੀ ਹੋਏ। ਅਸਮਾਦੀ ਜੀਵੇ ਕੇ ਅਕ੍ਰਿਤਮ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰ ਦਾਨ ਮਾਨ
 ਦੇ ਕਰ ਤੇ ਗੁਣ ਕੇ ਦਾਨ ਕਰਤੇ ਰਏ। ਸਾ: 9। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ ਵਿੰਬੇ
 ਪੂਰਧਾਰਧੇ ਕਾਮਾਦਿਕ ਵਸੀਕਰਨ ਇਧਿ ਧਰਨੇਨ ਸਤਾਗਾਮੇ ਧਿਯਾਨ। (92)। ਏਕ ਕੋਊ
 ਪੰਡਤ ਕਹਿਤਾ ਸੀ ਜੇ ਜੀ ਤੁਲਸੀ ਹੀ ਜਨੇ ਤੀਰਥ ਸ੍ਰੀ ਗੰਗਾ ਆਦਿ ਕੇ ਪਰ ਹੇ ਜੁਆਮੀ ਜੀ
 ਨੇਕ ਹੀ ਅਨੰਤ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ, ਸਾਸਤ੍ਰੇ ਮੇ ਹੀ ਜਿਨ ਕਾ ਬੜਾ ਮਹਾਤਮ ਕਹਾ ਹੈ। ਸਨੇਕ।
 ਦਿਸਾਵਾ ਜਨਮ ਸੀਤਪਾਧੀ ਪੀਤਵਾ ਜਨਮ ਸਤੰਤ ਦੁ:। ਸਨਾਤਵਾ ਜਨਮ ਸਹਸਾਣੀ ਹੋਤੀ ਗੰਗਾ

ਕਲਜੁਗੇ। ਸ੍ਰੀ ਗੰਗਾ ਕੇ ਦਰਸਨ ਮਾਤ੍ਰ ਜੋ ਜੋ ਜਨਮ ਕੇ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਪਾਣ ਕਰਨੇ ਜੋ
 ਦੋ ਜੋ ਜਨਮ ਕੇ ਦੂਰ ਹੋਤੇ ਹੈ ਪੁਨਾ ਸਨਾਨ ਕਰਨੇ ਤੇ ਹਜਾਰ ਜਨਮ ਕੇ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋਤੇ ਹੈ,
 ਪੁਗਾਂ ਕੇ, ਕਲਜੁਗ ਮੈ। ਕਲ ਜੁਗ ਮੈ, ਹੇ ਭਗਵਨ। ਅਵਰ ਤੀਰਥਾਂ ਕਾ ਤੀ ਹਡਾ ਮਹਾਤਮ ਹੈ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਆਪ ਜੀ ਜਲੇ ਹੇ ਸਿਤ ਜੀ। ਤਾਂ ਸੁਨ ਕਰ ਸਿਤ ਕਰਤ ਹਏ ਹੇ ਦਿਜ ਪ੍ਰੀਤਵ ਜੀ।
 "ਤੀਰਥ ਹਮਰਾ ਹਰਿ ਕੇ ਪਾਪ। ਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿ ਅੰਤਰ ਭਾਸਨ"। ਸਾਧ, ਸੰਸਾਰ ਦੁਖੀ ਨਹੀ ਅਥਵਾ
 ਮਾਨਸੁ ਹੈ। ਤਿਸ ਧੀਰ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਕੇ ਨਾਮ ਜੋਇਦ ਦਾਮੋਦਰ ਹਰੇ ਵਾਸਦੇਵ ਏਹ ਜਿਸ ਮੇਂ ਜਨ
 ਹੈ। ਜੋ ਐਸੇ ਤੀਰਥ ਮੇਂ ਹਮਾਰਾ ਮਨ ਤਨ ਸਨਾਨ ਖੜਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਮੀਨ ਵਤ। ਏਕ ਖਿਣ ਤੀ
 ਤਰਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਇਸ ਤੇ ਹੇ ਦਿਜ ਪ੍ਰੀਤਵ ਜੀ। "ਕੁਤ ਜਾਈਏ ਤੇ ਘਰ ਲਾਏ ਏਗ। ਮੇਰਾ
 ਚਿਤ ਨ ਕਲਤ ਮਨ ਹਇਓ ਪਿੰਗ"। ਪੁਨਾ, "ਤੀਰਥ ਨਾਵਨ ਜਾਉ ਤੀਰਥ ਨਾਮ ਹੈ। ਤੀਰਥ
 ਸਬਦ ਸੀਰਾਥ ਅੰਤਰ ਭਾਸਨ ਹੈ"। ਐਸੇ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਨ ਕੇ ਭਗਤਿ ਭਾਸਨੀ ਹੈ। ਤੀਰ
 ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰਿਦੇ ਅੰਦ੍ਰ ਹੀ ਉਸ ਸਬਦ ਸੂਰਮ ਪੁਤ ਕੇ ਜੋਤੀ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋਈ ਤਏ ਇਕ
 ਮਹਾਂ ਤੀਰਥ ਤਿਨ ਕਾ ਐਸਾ ਮਹਾਤਮ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਬਰਨਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸੁਨੇ ਪੰਡਤ ਜੀ।
 ਇਨਾਵਲ ਮ: ੫ । "ਐਸੀ ਦੀਖਿਆ ਜਨ ਸਿਉ ਮੰਗੀ। ਤੁਮਰਾ ਧਿਆਨ ਤੁਮਾਰੇ ਗੀਗਾ। ਤੁਮਰੇ ਸੇਵ
 ਤੁਮਾਰੇ ਅੰਗ। ੧ । ਰਹਾਉ। ਜਨ ਕੀ ਟਹਿਲ ਸੰਰਖਨ ਜਨ ਸਿਉ ਊਨਨ ਦੋਨਨ ਜਨ ਕੇ ਸੰਗ।
 ਜਨ ਰਜ ਰਜ ਮੁਖ ਮਾਥੈ ਲਾਗੀ ਅਧਾ ਪੂਰਨ ਹਰ ਅਨਤ ਤਰੰਗ। ਜਨ ਪਾਰ ਸੂਰਮ ਜਾ ਕੀ
 ਨਿਰਮਲ ਮਹਿਮਾ ਜਨ ਕੇ ਰਚਨ ਤੀਰਥ ਕੋਟਿ ਗੰਗ। ਜਨ ਕੀ ਧੂਰ ਕੀਓ ਮਜਨ ਤਾਨਕ ਜਨਮ ਜ
 ਕੇ ਹਰੇ ਕਲੰਗ। ੨ । "ਪੁਨਾ ਦਰਨ।" ਨਾਨਕ ਧੂਰ ਪੁਨੀਤ ਸਾਧ ਲਖ ਕੋਟਿ ਪਿਰਾਏ"। ਪੁਨਾ
 "ਦੀਗਾ ਜਮਨਾ ਜੋਦਾਵਰੀ ਸੁਗਤੀ ਤੇ ਕਰਹਿ ਧਰ ਉਦਮ ਉਦਮ ਧੂਰ ਸਾਧੂ ਕੀ ਤਾਈ ।
 ਤਿਨ ਵਿਖ ਮੇਲ ਤਰੇ ਪਰੇ ਹਮਰੇ ਵਿਰ ਹਮਰੇ ਮੇਲ ਸਾਧੂ ਕੀ ਸੂਝ ਗਵਾਈ"। ਐਸੇ
 ਐਸੇ ਅਨੰਤ ਮਹਾਤਮ ਭਵੇ ਪਰੇ ਹੋਰਤੀ ਨਿਮਰਤੀਓ ਮੈ । ਜੋਇਦ ਕੇ ਨਾਮ ਜਪਨ ਵਾਜਿਓ
 ਕੀ ਰਚਨ ਸੂਰੀ ਕੇ, ਹੇ ਨਿਪਰ, ਅਜ ਜਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰਚਨ ਪਾਏ ਤੇ ਤਹਾਂ ਹੀ ਤੀਰਥ
 ਸਨੇ ਹੋ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਗੰਗਾ ਜਮਨਾ ਦੀ ਸਿਤੋਂ ਕੀ ਰਚਨ ਰਜ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲੀਏ ਉਦਮ ਕਰਤੀ ਹੈ
 ਜੋ ਕੀ । ਜਹਾ ਤੀਰਥ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਜੀ ਬਨਾਏਜੀਵੇ ਕੇ ਲੀਏ ਕਾਮਤ ਧੋਣ ਲੀਏ। ਤਹ
 ਤੀਰਥ ਹਾਥ ਜੋਰ ਕਰ ਕਰਤੇ ਤਏ ਹੇ ਸਾਰਥ ਸਰਤ ਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਜੀ ਅੰਤਮਜਾਮੀ ਨਿਖੀ
 ਕੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ। ਜੀਵਾਂ ਕਰਤਿਆਂ ਕੇ ਜੋ ਪਾਪ ਹੇ ਹਮਾਰੇ ਧੀਰ ਜੋ ਕੀ ਦੂਰ ਹੋਵੇ ਪਾਪ
 ਹਮਾਰੇ, ਜੋ ਕਰੇ ਹੇ ਤਾਥ। ਤਹ ਸਮਰਥ ਸੁਆਮੀ ਅੰਤਮਜਾਮੀ ਕਰਤ ਹਏ, "ਹੇ ਤੀਰਥ ਹਾਜ ਅਧਾ
 ਤੀਰਥੋ, ਤੁਮਾਰੇ ਪਾਪ ਮੇਰੇ ਜੋ ਤਿਹ ਕਿਰਨ ਨਿਰਵਾਸ ਸਿਤ ਸਵਜਨ ਹੈ ਜਿਨ ਕੇ ਮੇਰੇ ਜਰਨੋਂ ਕੀ
 ਅਰ ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਕੀ ਅਨੰਤ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ , ਤਿਨ ਕੇ ਰਚਨ ਰਜ ਜਹਾ ਤੁਮ ਕੇ ਵ੍ਹਰੇਗੀ ਤਹ
 ਤਾਤ ਕਾਨ ਤੁਮਾਰੇ ਪਾਪ ਹਜਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗੇ। ਜੋਏ ਸਾਰਦ ਕਾ ਅੰਬਾਰ ਅਗਨ ਅੰਧ ਕਰ ਤਾਤ ਕਾ

ਭਾਸਮ ਹੈ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਥਾ ਤੁਮਾਰੇ ਪਾਪ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਵਹਿਗੇ" ਤਾਂ ਤੀਰਥ ਕਰਤ ਭਏ, "ਹੈ ਭਗਵਨ
ਸ੍ਰੀਪਤਿ ਕੀਤ ਜੀ ਜੋ ਅਹਾਹੁ ਹੈ ਤੇ ਸਾਡੇ ਸਨਾਨ ਦਾਨ ਕੇ ਕੈਸੇ ਆਵਹਿਗੇ, ਕਿ ਨਾ ਆਵਹਿਗੇ"।
ਤਦ ਸ੍ਰੀ ਜਗਤਿ ਨਾਥ ਜੀ ਪੁਨਾ ਕਹਿਤ ਭਏ। ਜੋ ਸਦਾ ਕਾ ਨਿਯਤਾ ਮੈ ਰਹਿ ਤਾਂ ਤੇ ਮੈ ਤਿਨਾ ਕਉ
ਪ੍ਰੇਮਉਗਾ"। ਤਾਂ ਤੀਰਥ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਏ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੀਰਥ ਉਦਮ ਕਰਤੇ ਹੈ ਤਿਨ ਸੰਤਨ ਕੀ
ਜਰਨ ਸੂਰੀ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਕਿ ਵੇਰ ਹਮ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ। ਜੋ ਹਮਾਰੇ ਵਿਚ ਜਗਤ ਜੀਵ ਜਾਨ
ਅਪਣੇ ਪਾਪ ਨਹਾ ਕਰ ਸੁਟ ਭਏ ਹੈ। ਤਿਨਾ ਪਾਪੋ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰਣ ਲੀਏ ਸੋ ਭੀ ਉਦਮ ਕਰਤੇ
ਹੈ ਕਿਆ ਇਥਾ। ਇਸ ਮੇ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਕੇ ਨਾਮ ਤਾ ਪਰਤਾਪ ਸਮਝਣਾ, ਕਿਉਂ ਜੋ ਆਵਣਾ
ਭੀ ਜੋਇਦ ਕੀ ਮਰਜੀ ਜਾਨਾ ਹੋਤਾ ਨਹੀ ਹੈ। ਜੋ ਤਿਸ ਕੀ ਮਰਜੀ ਜਹਾਂ ਅੰਨ ਉਦਕ ਚੁਗਣਾ ਹੋਵੇਗਾ
ਤਦਾਂ ਸੁਤੇ ਹਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜੇ ਕਰ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਤਿਸ ਕੇ ਭਾਣੇ
ਮੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਰਹਿਤੇ ਹੈ। ਇਸੀ ਤਰ ਤੀਰਥ ਭੀ ਤਿਨ ਕੀ ਧੰਕ ਕਉ ਤਾਹੁਤੇ ਹੈ। ਤਿਨ ਪਰ
ਹੋਰ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਸੁਨੋ। ਜੋ ਕਹੂੰ ਗੰਗਾ ਜਮਨਾ ਗਊਆਂ ਕਾ ਸਰੂਪ ਧਾਰ ਕਾ ਸਿਤ ਉੱਤਿ ਸਵਜਨ
ਜੋ ਸਨਾਨ ਕਰ ਉਜਲ ਰੂਪ ਭਈ ਸੀ ਕਾਲੇ ਰੂਪ ਸਿਤ। ਕਿਸੀ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਕਉ ਇਹੁ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ
ਦਿਖਾਇਆ ਜੀ ਤਿਨ ਕੇ ਸੰਸੇ ਦੂਰ ਕਰਣ ਲੀਏ। ਇਹ ਤੋ ਸੂਰੀ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਕਹਿਓ।
ਰਹਿਓ ਉਨਕਾ ਮਹਾਤਮ ਤੋ ਉਨ ਕੇ ਕਾਤਾ ਹੀ ਜਾਨੇ ਵਾ ਆਪ ਉਹ ਜਾਨੇ ਕਿਵੇਂ। ਤਾਂ ਪਰਜ
ਏਹੁ ਏਕ ਜੋਇਦ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਜਿਨ ਕੋ ਅਸਾਰ ਹੈ ਇਹੁ ਉਨ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਹੈ। ਇਕ ਨਾਮ
ਜਿਨਾ ਨਹੀਂ ਕੋਟ ਚੁਤੀ। ਇਸ ਏਕ ਉਚਾਰਤ ਸਾਰ ਮਾਰਹੁਤੀ। ਤਾਂ ਜੋ ਨਾਮ ਕੇ ਸਿਮਰਣ ਕਾ
ਮਹਾਤਮ ਹੈ ਸੋਈ ਇਹੁ ਹਮਾਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਸੋਈ ਆਸ ਨੂੰ ਦਿਕ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਹੋ
ਦਿਸਾਰ ਹਮਾਰਾ ਮਨ ਤਿਪਤ ਹੈ ਸਿਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ। ਪੁਨਾ, ਆਵਣੇ ਜਾਵਣੇ ਮੇ
ਕਲੇਸ ਅਨੰਤ ਦਿਖਾਏ ਦੇਸ ਤਰਾਹਾ ਵਾ ਪੇਟ ਤਰਾਹਾ ਡੇਰ ਮਨ ਅਜਬੂਤ ਹੋਤਾ ਹੈ, ਦ੍ਰਿਸ ਦੇਖ ਕਾ
ਪੁਨਾ ਏਮ ਜੋ ਮਿਸਟ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ ਪਰ ਹੀ ਇਸਥਿਤ ਹੈ ਕਰ ਮਿਸਟ ਹੋਤਾ ਹੈ।
ਦੋਸ ਕੇ ਭ੍ਰਮਣੇ ਸੇ ਮਿਸਟ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ। ਤੇ ਜੋ ਨਾਮ ਪਦ ਕੇ ਜੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸਥਿਤ ਹੈ ਕਰ
ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਤਹਾਂ ਹੀ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਹੈ। "ਸਾਹਿਬ ਚੁਫਤ ਸਾਹੁਤ ਦੁਖ ਪਾਵਹਿ"।
ਪੁਨਾ, "ਘਰਿ ਏਠੇ ਗੁਰੂ ਧਿਆਵਹਿ"। ਪੁਨਾ, ਬਿਵ ਘਰਿ ਲੋਹੇ ਹਰਿ ਜਨ ਪਿਆਰੇ ਸਤਿ ਗੁਰ ਤੁ
ਕਾਜ ਸਵਾਰੇ"। ਪੁਨਾ, ਹਮ ਤੋ ਸਦਾ ਤੀਰਥ ਰਾਜ, ਜੋ ਪ੍ਰਯਾਗ ਹੈ, ਜੋ ਤਿਸ ਮੇ ਸਨਾਨ ਅਰੁ ਪਾ
ਕਰਤੇ ਹੈ ਸੋ ਕੋਨ। "ਤੀਰਥ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੋ ਅਨਦਿਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਧਿਆਵੇ"। ਇਹੁ
ਜੋ ਸਿਸੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਹੈ ਸੋਈ ਤੀਰਥ ਰਾਜ ਹੈ। ਇਨ ਤਾ ਪਠਨ ਵਾ ਸੁਣਨ ਜੋ ਹੈ
ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ ਜੋ ਸਨਾਨ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਆਸੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਸਦਾ ਹੀ ਪ੍ਰਯਾਗ ਰਾਜੀ ਹੀ।
ਹੈ ਦੁਮੀ ਦੇਵਤਾ ਜੀ। ਐਸੇ ਸੁਨ ਕਰ ਜੋ ਅਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ ਕਰ ਰਹਿਤ ਭਇਆ ਆਪ ਪੂਰਨ
ਹੈ ਜਾਂ ਤੇ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਜੋ ਸਨਾਨ ਜਾਤ ਮੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਜਾਨਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਆਪ ਧੰਨ ਹੈ

ਅਰ ਕ੍ਰਿਤ ਕ੍ਰਿਤ ਹੈ, ਮੇਰਾ ਅਭਿਵ੍ਰਿਤ ਹੈ ਧਾਰਮਿਕ, ਹੇ ਸੰਤ ਸਵਜਨ ਜੀ। ਸਾ: 9 ।
 ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਤ੍ਰਿਪੇ ਪੂਰਨਾਰਥੇ ਗੁਰ ਸੰਤ ਸਮਾਜ ਪ੍ਰਿਯਾਤਮ ਬਰਨਨੰ ਅਠਾਰਸਮੇ
 ਅਧਿਆ। (੧੮) ਏਕ ਸੁਦਾਰ ਝੰਗ ਕਾ ਥਾ, ਸਧਾਮ ਸਿੰਭਾ ਨਾਮ ਤਿਸ ਕਾ ਸੀ। ਜੋ ਤਾਈ ਜੀ
 ਸੀ ਸਭਾ ਸੁਨ ਕਰ ਸਾਂਤਿ ਆਪ ਆਵਤਾ ਭਇਆ, ਦਾਸਨ ਕੇ। ਧਨ ਗੁਰ ਅਰ ਪ੍ਰਾਦਿ ਬਾਲ ਮੇ
 ਪਾਇ ਕਰ ਤੇ ਯਾਤ੍ਰੇ ਕਾ ਸਮਦਾਇ ਨੇ ਕਰ ਸਾਥ ਜਿਨ ਕੇ ਨਗਰ ਮਹਾਸਨ ਸਈ ਸਦ ਹੈ। ਸੋ ਸੰਤ
 ਸਵਜਨ ਨੇ ਜੁ ਆਵਤ ਹੁਨਾ ਤਾ ਭੀਤਰ ਜੋ ਕਿਵਾਰ ਸਿਖਲਾ ਸਹਤ ਕਰ ਦੇਤੇ ਭਏ। ਤਥ ਮੇ
 ਨਿਸਰੇ ਜਾਨਤ ਭਇਆ ਜੋ ਮੇਰੇ ਖਾਹੁ। ਇਨ ਕੇ ਰੰਗ ਕੀ ਨਹੀਂ। ਜੈਸੇ ਅਵਰ ਕੋਈ ਭੇਖ ਮਾਤ੍ਰ
 ਮੇਰੇ ਮਾਤ੍ਰ ਭਿਰਤੇ ਹੈ ਤਥਾ ਏਹ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਤੇ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਪ੍ਰਭਾ ਸੁਣੀ ਤੇਜੇ ਦੇਖੀ।
 ਪੂਨਾ ਧਾਨ ਸੁਨਣ ਅਰ ਦਾਸਨ ਕਾਨ ਕਾ ਅਭਿਲਾਖੀ ਹੈ ਕਰਿ ਧਾਰਿ ਸੇ ਬੋਲਤੀ ਕਰਤ ਭਇਆ।
 ਕਿ ਹੇ ਗੁਆਮੀ ਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ ਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਮੁਝੇ ਦਾਸਨ ਦੀਜੀਏ ਜੀ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੰਤੂ ਜੀ
 ਗੋਸਿਦ ਕੇ ਧਿਆਨ ਪਰਾਇਣ ਭਏ ਅਰ ਕਿਵਾਰ ਕੇ ਧੰਨ ਨ ਬੋਲਤੇ ਭਏ। ਸਿਖ ਬਰਨ।
 "ਹੇ ਗੁਰੇ ਸੰਤ ਤੇ ਮਾਇਆ ਤੇ ਨਿਰਲੇਪ ਜੋ ਜੋ ਕ੍ਰਿਪੇ ਫਰੇ ਮਾਇਆ ਜੋ ਅਰ ਮਾਇਆ ਧਾਰੀਓ ਜੇ"।
 ਉਤਰ। ਸੁਨੇ ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ ਗੁਰ ਪ੍ਰੇਮਸਰ ਕੇ ਜੋਇ ਸਮੇ ਉਤ੍ਰ ਅਉਰ ਹੀ ਹੈ ਪਰ ਮੁਖ
 ਸਿਧਾਂਤ ਸੰਤ ਰਿਦੇ ਕਾ ਇਹੁ ਹੈ ਪਰਵਿਰਤੀ ਕਉ ਦੁਖ ਰੂਪ ਜਾਨ ਕਰ ਤਿਆਗਤ ਭਏ ਜੋ ਕਹਿਆ
 ਹੈ। ਕੁਸੰਤ ਤੇ ਸਨਕਾਰ ਭਰਾਹੀ। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਵਾਨ ਹੈ। ਸਤੋਕ ।
 "ਜੇ ਤੂੰ ਤਾਰੂ ਪਾਨ ਤਾਰੂ ਛੁਡ ਤਿਝਨ ਕਲ। ਤਾਰੂ ਖਰੇ ਦੁਜਾਨ ਵਾ" ਏਨੀ ਕਪਰੀ"।
 ਜਦਪੁ ਉਸ ਕੀਆਂ ਕਰਨਾ ਕਉ ਲੰਘ ਜਾਣੇ ਕੇ ਸਮਰਥ ਤੀ ਜੋ ਤਉ ਕੀ ਤਿਆਗਤ ਹੀ ਭਏ
 ਐਸੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਜੋ ਅਪਨਾ ਸਾਰਾ ਧਨ ਭਜਨਾ ਨੰਦ ਕਾਚੇ ਧਨ ਪੀਛੇ ਕਾਰੇ ਕਉ ਵੇਡੀਏ
 ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਜਨੇ ਕੇ ਪਰੇ ਪੀਛੇ। ਦੂਜਾ ਉਤਰ। ਤੀਜੇ ਪ੍ਰੇਮਸਰ ਕੇ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨੇ ਕੋਉ
 ਉਪਦੇਸ਼ ਦੀਆ ਹੈ ਜੋ ਜੇਤਾ ਧਨ ਕਤੇ ਤੇਤਾ ਪਾਵਿਰਤੀ ਕਾ ਤਿਆਗ ਹੀ ਕਰੇ ਤੋ ਭਲਾ ਹੈ।
 ਹੇ ਗੁਰਮੇਖੇ। ਇਹ ਪ੍ਰਵਿਰਤ ਰੂਪਾ ਕੁਟਨਾ ਵਿਰਜਾਰਣੀ ਇਸਤੀ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਹੋਣਾ ਯੋਗ ਨਹੀਂ
 ਜੋਗੀ ਕਉ ਜੋ ਜੋਗ ਪਦ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਣੇ ਕਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਾਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਜੋ ਵੇਖੁ ਹੋਣਾ ਹੀ ਪ੍ਰਾ
 ਪਤ ਹੈ। ਚੌਥੇ ਰਿਹੁ ਲੋਕ ਨਹੀਂ। ਪੰਜਵੇ ਉਤਰ ਏਹ ਹੈ ਜੋ ਖਰਾ ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੁਆ ਤਿਸ ਕੀ
 ਪ੍ਰੀਖਾ ਤੀ ਹੈ ਹੇ ਸੰਤ ਜੀ"। ਅਰ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰੀਤ। ਤਥ ਜੋ ਰਾਜਾ ਕਰਤਾ ਭਇਆ ਅਪੁਨੇ
 ਜਨੇ ਕੇ ਸਮਦਾਇ ਮੇ। ਜੋ ਸਰਬ ਨਦੀਆਂ ਕਾ ਪਾਸਰਮ ਮੇ ਗਵਨ ਹੈ ਕੋਈ ਵਡੀ ਰੰਡਿਆਈ ਨਹੀਂ
 ਤਿਨ ਕੀ ਹੋਤੀ। ਜੋ ਪੂਰਨ ਕੇ ਵਾਨ ਕਰੇ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗਿਆ ਅਰ ਗਾਨੂੰ ਤਨਜਾ ਤਿਨ ਕੀ ਵਡੀ
 ਕੀਰਤੀ ਹੈ ਲੋਕ ਲੋਕਾਂ ਮੇ ਇਹ ਤੇ ਦ੍ਰਿਸਟੀਤ ਹੈ। ਅਰ ਦ੍ਰਿਸਟੀਤ ਸੁਨੇ ਇਸ ਕਾ ।
 ਮਾਇਆ ਅਰ ਮਾਇਆ ਧਾਰੀਓ ਕਾ ਆਦਰ ਕਰਨਾ ਇਹ ਤੇ ਪਾਸਰਮ ਪ੍ਰਵਾਰ ਹੋਇ ਹੀ ਰਹਿਆ
 ਜਾਤ ਕਾ" ਇਸੇ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮਵਾਰ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਇਹ ਪੂਰਨ ਕਾ ਪ੍ਰਵਾਰ ਹੈ ਗਿਆ ਜਮਨਾਵਤ।

ਤਾਂ ਤੇ ਜੋ ਧੰਨ ਪੁਰਸ਼ ਹੈ। ਜੋਈ ਸੰਸਾਰ ਏਨਾ ਤੇ ਚਿੰਤਿ ਹੈ ਏਈ ਪੁਰਨ ਪੂਰਖ ਹੈ। ਏਹਾ।
 'ਤਹ ਲਗ ਚੋਰੋ ਜਾਤ ਕਾ ਜਨ ਲਗ ਚਾਹੇ ਚਿਤ। ਜਰਾ ਮਿਟੀ ਗੁਨਾਮਤਾ ਭਜੇ ਅਰਾਹੀ ਚਿਤ'।
 ਜੋ ਇਵਾ ਸਹਿਤੇ ਹੈ ਏਈ ਜਾਤਿ ਰਾਨ ਕੇ ਧੰਨੀ ਹੈ। ਐਸੇ ਨਰੋਤਮ ਕੇ ਮੁਖਣ ਤੇ ਸੁਨ
 ਕਰ ਸਦੀ ਜਨ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਧੰਨ ਧੰਨ ਕਹਿਤ ਭਏ"। ਤਿਸ ਕਾਲ ਮੇਂ ਚਾਹਿਰ ਜੀ ਹੀ ਮਸਤਕ
 ਟੇਕ ਕਰ ਸਦੀ ਜਨੋਂ ਸਹਿਤ, ਜੋ ਸਰਦਾਰ ਜਾਤਾ ਹਇਆ। ਪੁਨਾ ਪਰਾਤਾਕਾਲ ਇਕਾਤ ਸਮਾ
 ਪਾਇ ਕਰ ਨਿਖਿਤ ਪਤੀ ਏਕਲਾ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਹੁਆਮੀ ਜੀ ਕੀ ਚਰਨੀ ਆਇ ਲਾਗਾ। ਦਰਸਨ ਕਰਕੇ ਸੀਤਾ
 ਕਾ ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹਇਆ। ਪੁਨ ਜੁਗ ਕਾ ਜੋਹ ਕਰ ਨਿਮਰਤਾ ਸਹਿਤ ਛਲ ਹੋਨ ਰਾਨ ਏਕ ਹਇਆ।
 ਰਾਜੇ ਵਾਰ। 'ਹੋ ਭਗਵਨ ਮੁਝੇ ਹੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇ ਕਰ ਨਾਮ ਕਾ ਹਲਤ ਪਲਤ ਮੇਂ ਮੇਰਾ ਹਲਾ ਕਰੈਨੈ ਜੇਗ
 ਹੋ ਆਪ ਤਾਂ ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ ਜੋ ਮੇਂ ਕਵਨ ਨਾਮ ਜਪੇ ਜੀ ਕੋਈ ਸੋਰੇ ਸੋਰੇ ਹੀਰਾ ਹੀਰਾ ਜਪਤੇ ਹੈ।
 ਕੋਈ ਪ੍ਰਣਵ ਜੋ ਨਿਕਾਰ ਹੈ ਜੋ ਜਪੇ ਹੈ ਕੋਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਤੇ ਹੈ। ਕੋਈ ਨਾਮ ਨਾਮ
 ਕੋਈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪ ਕੇ ਜਪੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਨਾਮਨ ਲੋਕ ਖੁਦਾਇ ਅਲਾਹੂ ਨਾਮ ਲੋਕਰ ਜਪਤੇ ਹੈ।
 ਐਸੇ ਨਾਮ ਪੀ ਅਨੰਤ ਹੈ, ਪੁਰੋਤਮ ਕੇ, ਅਰ ਜਪਨੇ ਵਾਹੀ ਭੀ ਅਨੰਤ, ਪਾਸੋਤਮਕੇ, ਹੁਆਮੀ ਜੀ।
 ਜਿਸ ਕਰ ਮੇਰਾ ਤਨਾ ਹੋਵੇ ਅਰ ਮੁਝੇ ਜਪਨੇ ਜੋ ਹੋਵੇ। ਜੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕਰੋ ਜਾਂ ਤੇ ਮੇਰੇ ਮਨ
 ਕਾ ਭ੍ਰਮ ਹੀ ਦੂਰ ਹੋਵੇ। ਮੇਂ ਆਪ ਕੀ ਸਰਨ ਆਇਆ ਹੁਆ ਜਾਣ ਕਰ ਮੇਰਾ ਤਿਸਕਾਰ ਨਹੀਂ
 ਕਰਨਾ। ਤਹ ਹਰਿ ਜਨ ਕਰਤ ਭਏ ਐਸੇ ਮੋਮੋਧੂ ਕੇ ਧਾਨ ਸੁਨ ਕਹਿ। ਹਰਿਜਨ ਵਾਰ।
 "ਹੋ ਭਾਈ ਜਿਸ ਰਾਜਾ ਕਾ ਨੌਕਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸਰਦੀ ਹੀ ਤਿਸੀ ਕੀ ਪਹਿਨਤਾ ਹੈ ਤੇ ਨਾਮ ਭੀ ਤਿਸੀ ਕਾ
 ਹੈ"। ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪੋ ਨੌਕਰ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕੇ ਆਪ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਤੇ
 ਸਿੰਘੀ ਵੇਸ ਜੀ ਸਰਦੀ ਹੈ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਕਾ ਜਪਣਾ ਇਹੀ ਆਪਣੇ ਮਹਾਰਾਜ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਜੀ
 ਕਾ ਨਾਮ ਲੇਣਾ ਹੈ ਜੋ ਮੇਂ ਅਕੇ ਮਹਾਰਾਜ ਕਾ ਨੌਕਰ ਹੀ। ਪੁਨਾ ਦਰਗਾਹਿ ਮੁਕਤੀ ਦੇ ਦੁ ਤੀ ਹੈ।
 ਰਤਰ ਪਦਾਰਥ ਹਲਤ ਪਲਤ ਮੇਂ ਸੁਖਦਾਈ। ਹੋਰ ਦ੍ਰਿਸਟੀਤ ਜੁਨੋਂ ਹੋ ਨਿਰਤਕ ਜੀ। ਜੋਈ ਨਦੀ
 ਪਰ ਅਨੰਤ ਏਕੇ ਖੜੇ ਹੈ ਤੇ ਪਾਰ ਸਭੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ਪਰ ਜਿਸ ਕੀ ਵਾਜੀ ਹੈ ਖੇਵਟ ਤੇ ਤਿਸੀ ਪਰ
 ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਤਿਸੀ ਪਰ ਰੜਾਇ ਕਰਿ ਪਾਰ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਮੇਂ ਤਾਤ ਕਾਲ। ਜੋ ਵਾਜੀ ਭੀ ਅਰ ਕਨਜੁਰਾ
 ਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਪੋਤ ਕੀ ਹੈ। ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਥੀ ਆਦਿ ਜੋ "ਇਸੁ ਤਏ ਹੈ" ਜੋ
 ਖੇਵਟ ਹੈ। ਵੇਗਾ ਵਿਵੇਕ ਰੂਪ ਵੰਡ ਜਪੇ ਨਾਇ ਕਰਿ ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਘ ਤੇ ਪਾਰ ਕਰੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ, ਸ੍ਰੀ
 ਗੁਰੂ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਕਹਾ ਹੈ। "ਨਾਨਕ ਦਾ ਕਹੈ ਗੁਰ ਵਾਹੁ"। ਕ੍ਰਿਆ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
 ਕਹੈ, ਹੋ ਭਾਈ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਗਾਨਾ ਤੇ ਉਚਾਰਿਆ ਕਰੋ। ਤਹ ਐਸੇ
 ਸੁਨ ਕਰ ਜੋ ਲੋਕਾ ਜਪਣੇ ਸਾਤਿ ਹੋਤੀ ਭਈ ਤਾਤ ਕਾਲ ਤਿਸ ਕੇ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਪੁਨਾ ਤਰਨਾ ਪਰ
 ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕੇ ਰਾਧ ਜੋੜ ਕਰ ਕਰਤ ਜਗਾ ਮੇਨੂੰ ਦਾਸ ਜਾਨ ਕਰਿ ਹੋ ਹੁਆਮੀ ਜੀ ਸੇਵਾ ਦਸੀਏ।
 ਜਾਂ ਤੇ ਮੇਰਾ ਤਨ ਮਨ ਧੰਨ ਸਭਲ ਹੋਵੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਆਪ ਕਹਿਤ ਭਏ ਜੋ ਤੁਮਾਰੀ ਇਹੀ ਸੇਵਾ ਹੈ।

ਨੀਤ-ਸਹਿਤ ਨਿਆਉ ਕਰਨਾ ਅਨਾਥ ਕਾ ਖਖ ਭੀ ਕਰਨਾ। ਜੇਹੇ ਪਰਜਾ ਕੇ ਦੁਖ ਨ ਪਹੁੰਚੈ
ਸੇ ਧਤਨ ਕਰਨਾ। ਪੁਨਾ, ਰਾਤ ਦਿਨੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਪਾਠ ਨੇਮ ਸੇ
ਕਰਨਾ ਪ੍ਰੇਮ-ਸਹਿਤ। ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਤੇ ਧਿਆਨੇ ਹਰ ਕਾ ਛੇਕੇ ਮਨ ਨੀਵੀਂ ਗੁਰਾਂ ਸੀਤਾਂ ਮੇ
ਭਗਤੀ, ਬੇਦ ਕਾ ਬੀਰਗੁ ਜੋ ਬਿਨਾ ਧਤਨ ਪਹੁੰਚੇ ਪ੍ਰਭ ਦਰਬਾਰ। ਅਰ ਇਹੁ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਹੈ ਜੋ ਸ੍ਰੀ
ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਅਗੇ ਮਸਤਕ ਹਰ ਕਰ ਏਕੋ। ਪੁਨਾ, ਜੋ ਇਸ ਧਰਮਸਾਲ ਕੇ ਅਧਿਸਟਾ
ਜੋ ਮਹੰਤ ਹੈ ਤਿਨ ਕੋ ਭੀ। ਪੁਨਾ, ਜੋ ਰਾਧ ਜੋਰ ਕਰ ਕਰਤ ਹੁਕਾ ਜੋ ਅਪਨੇ ਤਰਨੇ ਕੀ ਭੀ ਸੇਵਾ,
ਮੇ ਦਾਸ ਨੂੰ ਚੀਏ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਤਾਈ ਜੀ ਕਰਤ ਹਏ ਜੋ ਇਹੀ ਅਸਾਡੀ ਸੇਵਾ ਹੈ। ਜੋ ਹੁਣ
ਤੁਸੀਂ ਜਾਵੇ ਸੀਘ੍ਰ ਹੀ। ਤਬ ਆਇਆ ਪਾਇ ਕਰਿ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕੇ ਚਲਤੀ ਹੋਰ ਕਹਿਤ ਭਇਆ,
"ਹੇ ਗੁਆਮੀ ਜੀ, ਮੇਰੇ ਕੋਈ ਕੋਟ ਜਨਮਾਂ ਕੇ ਪੁੰਨ ਆਇ ਤਲੀ ਭੂਤ ਭਏ ਹੈ, ਜੋ ਆਪ ਕਾ
ਦਰਸਨ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਕਾਰਜ ਐਸਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੇਸੇ ਜਨਮ ਅਪੇ ਕੋ ਨੇਤ੍ਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਹੋਵਨ ਸੁਰਜ ਹੋਵੇ ਸੇ। ਹੁਧਿ ਹੁ ਨੋਚਨ ਨਾਮ ਆਦਿਤ। ਪੁਨਾ, ਜਨਮ ਰੋਕ ਕਉ ਪੁਰਮ ਨਿਧੀ
ਪਾਗਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ। ਜੇਹੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਉ ਪ੍ਰਾਨ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਕਾਨ੍ਹਰੁ ਸੇ ਅਰ ਸੰਕਰਵਰਤੀ
ਕਉ ਪੁਤ੍ਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਏ ਧਿਆਪਨ ਮੇ। ਜੇਹੇ ਇਹ ਪਾਸਿਨ ਹੋਤੇ ਹੈ, ਤੇਸੇ ਮੇ ਪ੍ਰਾਨ ਹੋਇਆ ਹਾਂ
ਹੇ ਭਗਵਨ"। ਐਸੇ ਕਥਨ ਕਰ, ਪੁਨਾ ਬੀਦਨਾ ਕਰ ਕਰ ਜੋ ਸਰਦਾਰ ਹਮਤ ਰਾਮ ਭਏ।
ਪੁਨਾ, ਸੀਤ ਜੀ ਇਕੰਤ ਪਾਇ ਕਰ ਤਜਨਾ ਨੰਦ ਮੇ ਪਰਮ ਪ੍ਰਾਨ ਭਏ। ਤਿਸ ਕੇ ਏਨਿਆ ਐਸੇ
ਪ੍ਰਾਨ ਨ ਥੇ ਜੇਹੇ ਤਿਸ ਕੇ ਗਾਨ ਪ੍ਰਾਨ ਹੋਤੇ ਕਏ, ਸੀਤ ਜੀ। ਅਤੇ ਅਜੇ ਉਹ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਸੀ
ਭਗਵੰਤ ਕਾ ਤੇ ਜੋਇਦ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਤਿਸ ਮਾਰਗ ਪੂਰਾ ਹੈ ਪ੍ਰਵਿਰਤ ਕੀ ਕੋਈ ਬਾਰਤਾ ਨਹੀਂ
ਕਰੀ ਤਿਸ ਨੇ। ਐਸਾ ਕੋਈ ਅੰਦ ਉਨ ਕੋ ਆਸਕ ਆਇਆ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸ ਕਾ ਤਿਆਗ ਖਿਣਮਤ੍ਰ
ਭੀ ਨਹੀਂ ਜਾਹੁੰਤੇ। ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਹਸੀਆ ਹੈ। ਜੇਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕਹਾ ਹੈ:
"ਇਕ ਤਿਲ ਪਿਆਰਾ ਵੀਸਰੇ ਹੋਗ ਵਡਾ ਮਨ ਮਾਹਿ। ਕਿਉ ਦਰਗਹ ਪਤਿ ਪਾਈਐ ਜਾਂ ਹਰਿ ਨਾ
ਵਾਹਿ ਮਨ ਮਾਇ"। ਦ੍ਰਿਸਟਾਤ। ਕਿਸੀ ਸਮੇ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਤਾਈ ਉਣੀ ਤਿਆਗ ਕਰ
ਬੈਠ ਕੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਣ ਲਗੇ। ਤਾਂ ਮਾਤਾ ਕਰਤ ਕਈ, ਤਾਈ ਤੇ ਕਿਉ ਤਿਆਗੀ
ਹੈ, ਪੁਤ੍ਰ ਉਣਨ ਸੇ"। ਤਾਂ ਕਰਤ ਕਏ ਕਬੀਰ ਜੀ, "ਹੇ ਮਾਤਾ ਮੈਨੂੰ ਘਾਟਾ ਪਉਦਾ ਹੈ, ਤਦੇ ਤਿਆਗੀ ਹੈ
ਸੇ ਕੋਨ ਸੇ ਸੁਨੇ: 'ਜਗ ਲਾਗ ਤਾਗਾ ਬਾਹੋ ਏਹੀ ਤਬ ਲਗ ਧਿਰੇ ਰਾਮ ਸਨੇਹੀ, ਇਹ
ਘਾਟਾ ਸਮਝ ਕਰ ਤਿਆਗੀ ਹੈ। ਨਾਲੀ ਕੇ ਛਿਦ੍ਰੁ ਸੇ ਜੋ ਡੂਕ ਮਾਰ ਕੇ ਜੋ ਤਾਗਾ ਨਾਲੀ ਕਾ ਧਾਹਿਰ
ਨਿਕਸਾਣ ਹੋਦਾ ਹੈ। ਇਛਨੇ ਮੇ ਮੇ ਕੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹੂਲ ਜਾਤਾ ਹੈ; ਕਿਆ ਗਨਾ ਤੇ ਉਤਾਰਿਆ
ਜਾਤਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਤੇ ਤਾਈ ਤਿਆਗੀ ਹੈ"। ਜੋ ਉਠ ਕੇ ਦੇਸ ਕੀ ਗਤੀ ਜੋਈ ਜਾਣੇ ਸੀਤ ਹੀ, ਹੋਰ
ਵਿਸੇ ਅਸਕਤ ਮਤੀ ਕੋਈ ਕਰ ਜਾਣੇ"। ਰਾਜ ਅੰਗ ਸਮਰ ਕਤ ਕੇ ਜਾਣ ਕੇ ਤਿਨ ਸਮਤਿਕਾਗ ਦੇਤੇ
ਭਏ, ਹਰਿ ਜਨ ਜੀ। "ਉਹ ਰਾਗ ਆਵਾਹਿ ਇਹ ਰਾਗ ਨਹੀਂ ਭਾਵਾ" ਐਸਾ ਕੋਈ ਸੁਭਾਵ

ਧੁੰਤੀ ਕਾ ਭਇਆ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਾਤੀ ਦਿਸਾ ਕਾ ਉਜੀਆਨਾ ਜਾਨ ਕਰ ਸੰਤ ਜੀ ਨਦੀ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਜਾਇ
 ਇਸਥਿਤ ਹੋਤੇ ਹਏ, ਸਨਾਨ ਅਰ ਭਜਨ ਲੀਏ। ਪੂਰਾ ਤੀਵਿਆਂ ਕੀ ਤਰਫ ਖਜੀਆ ਕੇ ਸਨ ਮੇ।
 ਤਹਾ ਏਕ ਸਿਧ ਆਵਤ ਹਏ ਸੋ ਕੋਨ ਪੂਰੁਨੇ ਸਿਧੇ ਕੇ ਗੁਰ ਭਾਈ ਗਜਨੀਓ। ਵੇਰਾ ਕਾ ਵੇਸ ਦੇਖ
 ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਪਰਮ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਤੇ ਸਾਹੁ ਆਦਰ ਕੀਆ। ਤਹ ਸੋ ਸਿਧ ਚਰਨੀ
 ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕੇ ਬੈਠ ਜਾਤੇ ਹਏ, ਸੰਤ ਕੇ ਨਿਕਟ ਨਿਦੇਸ਼ ਪਾਇ ਕਰ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਪ੍ਰਮ
 ਪ੍ਰੀਤਾ ਕਾ ਹਾਵ ਏਹ ਵਿਸਾ ਤੇ ਵਿਰਸ ਵਿਚਰਤੇ ਜਾਨ ਕਰ। ਸਿਸਾਰ ਤੋਂ ਕਨਾਰੇ ਤਾਤੇ
 ਦੇਖ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹਏ ਬਹੁਤ। ਤਹ ਸੋ ਸਿਧ ਹੀ ਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਪਾਇ ਕਰ ਪੂਰਾ ਸਿਧਵਤ ਪਰਮ
 ਸਾਂਤਿ ਪਾਇ ਕਰ ਹਰਖ ਚਿਤ ਭਏ। ਕੈਸੇ ਜੈਸੀ ਦਾਰ ਦੀ ਜਨਮ ਰੋਕ ਪਰਮਨਿਧ ਪਾਇ ਕਰਿ
 ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਸੋ ਸਿਧ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਪੁਨਾ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਜਾਨੀ ਵਾਲੇ ਮਹਾਰਾਜ ਸਿੰਘ
 ਕੀ ਅੰਤਰ ਮੁਖ ਬਿਨਤੀ ਸੁਨਤੇ ਕੁਦੇਸ਼ਿਧ ਕੇ ਮੁਖੇ। ਸੋ ਸਿਧ ਕਹਤ ਭਏ, ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਏਕ
 ਸਮੇ ਮਹਾਰਾਜ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਕੇ ਸਨਾਨ ਕੇ ਜਲੇ ਜਗਨੀ ਸੋ ਤਹ ਉਹਾ ਸੋ ਅਪਨੇ ਨੇਤ੍ਰ
 ਧਾਧ ਲੇਤੇ ਹਏ ਛਾਦਨ ਸੇ। ਜਬ ਸੁਧਾਸਰ ਜੀ ਆਏ, ਤਹ ਸਨਾਨ ਕਰਿ ਸ੍ਰੀ ਦਰਦਾਰ ਗੋਤਰ
 ਜਖੂ ਖੋਲਤੇ ਭਏ ਸਤਿਗੁਰਾ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਾਹਨ। ਗੁਰਾ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਰਕੇ ਪੁਨਾ ਚਸਮਾ ਧਾਧ ਲੇਤੇ
 ਭਏ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਵਿਦਾ ਹੋ ਕੇ ਪੁਨਾ ਜਾਨੀ ਮੇ ਆਇ ਅਖੀ ਖੋਲਤੇ ਭਏ। ਜਾ ਤੇ
 ਗੁਰਾ ਕੇ ਦਰਸਨ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਦ੍ਰਿਸਟ ਨੈਨੇ ਦੁਆਰੇ ਚਿਰੇ ਅੰਤਰ ਪ੍ਰਵੇਸ ਨ ਕਰੇ। ਐਸੇ ਸਿਧੋਂ ਕੀ ਕਥਾ
 ਅਕਥਨੀਯ ਹੈ। ਅਰਧਪਾ ਭਰ, ਖੀਜਰੀ ਅਨਪ ਕੁਜੇ ਮੈ ਰੀਧ ਕਰ ਅਸਟਮੇ ਪਹਿਰ ਮੇ ਖਾਤੇ ਹੈ
 ਗ੍ਰਾਸ ਗ੍ਰਾਸ ਪ੍ਰਤੀ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਜੀ ਉਚਾਰਣਾ ਤੋਂ ਮੁਖ ਮੈ ਗ੍ਰਾਸ ਪਾਵਣਾ।
 ਤੇ ਹੋਰ ਜਾਧ ਸੰਸਤ ਪਰਮੇਸਵਰ ਪਿਆਰਿਓ ਕੇ ਜੀਉ ਉਤਮ ਰੋਜਨ ਸਨਿਸਾਧ ਘ੍ਰਿਤ ਅਰ ਮਿਸਟੀਨ ਸੇ
 ਖਾਵਾਵਨੇ ਤਿਨਾ ਨੇ। ਪੁਨਾ, ਕੁਟੀਆ ਅੰਤਰ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਰ ਜਾਣਾ, ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਲੀਏ। ਪੁਨਾ
 ਗੁਰਮੁਖ ਨੈਨੋਂ ਕੀ ਧੰਗਤਿ ਨਵਾਇ ਕਰਿ ਛੰਤ ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਸ਼ਬਦ ਵੇ-ਤਰਤੀ ਗਾਇਨ ਕਰਵਾਵਣੇ।
 ਪੁਨਾ, ਨਾਮ ਕੀ ਮਾਲਾ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਕੀ ਸੋ ਕਈ ਉਚਾਰ ਕਰਵਾਵਣੇ। ਜੈਸੇ ਪਾਸਾ ਚਾਟਮਾਨ ਮੇ
 ਹਾਲਿਕਿਆਂ ਦੇ ਹੁਧਵਾਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਪ੍ਰੀਵਾਨ ਜਜ਼ੀਆਨੀਆਂ ਕੇ ਪਰਮੇਸਵਰ ਕੇ ਨਾਮ ਜਪਣੇ
 ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸਿਖਾਵਤੇ ਹੈ। ਅਰ ਆਪ ਕੀ ਜੋ ਕੀ ਸੁਦ ਕਰ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ, ਸੋ
 ਸਿਧ ਨਿਦੇਸ਼ ਪਾਇ ਕਰਿ ਰਮਤ ਰਾਮ ਜਾਏ। ਸਾ:। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ
 ਸ੍ਰਿਥੇ ਪੂਰਧਾਰਥੇ ਸਰਦਾਰ ਸਿੰਧ ਪਰਮੰਗ:। ਉਨੀਸਮੇ ਧਯਾਯ। (੧੯) ਏਕ ਪਠਾਨ
 ਸਿਰਦਾਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ੀ ਨਗਰ ਵਾਸੀ ਤਿਸ ਕੀ ਏਕ _____ ਹੋਤ ਭਈ। ਜਬ ਤਰਨ ਪੈਸ ਹੁਈ ਸੋ ਅਪਨਾ
 ਨਾਨਾਹੁ ਨ ਕਰਾਵਤ ਹਈ ਯਦਪ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕਰੇ ਹੀ ਰਹੇ। ਕਾਰੇ ਤੇ ਜਬ ਪਰਮੁਤ ਕਾ ਸਮਾ ਹੋਤਾ
 ਹੈ ਏਕ ਤੇ ਮਹਾਂ ਕਸਟ ਹੋਤਾ ਏ ਤ੍ਰੀਆਨ ਕੇ। ਦੁਤੀਏ ਰੂਪ ਸੁੰਦਰ ਕੀ ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਜਲੀ ਜਾਤੀ ਹੈ।
 ਤ੍ਰਿਤੀਏ ਸਲ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸਰਗਿ ਕਾ। ਚਤੁਰਥ ਜੋ ਜਨਮਤਾ ਹੈ ਕਪੂਰੁ ਹੋਣੇ ਤੇ ਭੀ ਭੈ।
 ਸੁਪੁਤ੍ਰੁ ਹੋ ਕਰ ਮਹ ਜਾਣੇ ਸੇ ਹੀ ਭੈ। ਤਾ ਤੇ ਮਾਇ ਕਾਜ ਕਾ ਕਾਜ ਮੈ ਨਹੀ ਕਰਾਵਤੀ।

ਇਹ ਬਾਰਤਾ ਸਖੀਅਨ ਮੇਂ ਤੀ ਹੁਤੀ ਭਈ ਜੋ ਹਿਹੁ ਰਾਜ ਪੁਤੀ ਵਿਵਾਹੁ ਨਹੀਂ ਕਰਤੀ ਅਪਨਾ।
 ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ 'ਚੁ ਕੋਈ ਕੁ ਮਾਸ ਧੀਤੇ ਜਬ ਸਪੀਆਂ ਦੁਆਰੇ ਭਰਤਾ ਕੇ ਸੰਗ ਕਾ ਅਨੰਦ ਜੋ ਸੁਨ ਕਰ
 ਰਨਜਿਤ ਹੋ ਜਾਂਤੀ ਭਈ। ਜਾ ਤੇ ਕੁੰਜਿ ਰਾ ਦਭਾ ਬਲਿ ਕਹਿਆ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਸੋਭਿਤ ਰਿਖੀ
 ਕਉ ਮਛੀ ਕਾ ਕੁੰਜਿ ਭਾਜਾ ਹੈ। ਤੈਸੇ ਸਿੰਘੀ ਰਿਖੀ ਕਉ ਗੀਤਾਕੀ ਕਾ। ਪੁਨਾ, ਪਰਸਰ ਕਉ
 ਨਿਕਟ ਮਛੇਦਗੀ ਕਾ। ਤੋ ਅਲਪ ਜੀਵਾਂ ਕੀ ਕੋਨ ਕਥਾ ਹੈ। ਸੋਈ ਕਹਤੇ ਹੈ। ਸੋ ਅਪਨੀ
 ਸਿੰਘਾ ਮਾਇ ਪੁਤੀ ਇਕੀਤ ਕਹਤ ਭਈ ਜੋ ਹੇ ਮਾਇ ਮੇਂ ਤਾਂ ਰਾਮ ਕਉ ਇਕੀਤ ਕੇ ਕੰਨ ਮਿਲਤੀ
 ਰਹਤੀ ਹਾਂ ਪੁਰਸ ਭਾਵਨਾ ਕਰ ਕੇ ਤਾਂ ਤੇ ਮੇਰਾ ਨਕਾਹੁ ਸਿਤਾਈ ਕਹਵਾਵੇ। ਤਾਂ ਤਿਸ ਕੀ
 ਮਾਤਾ ਕਹਤ ਭਈ ਹੈ ਪੁਤੀ ਚੁ ਤੇਰਾ ਪਿਤਾ ਸੁਨੇ। ਇਹ ਬਾਰਤਾ ਨਾਜ ਕੀ, ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਤੇ
 ਮੇਨੂੰ ਹੀ ਮਰਵਾਇ ਦੇਵੇਗਾ। ਮੇਂ ਐਸਾ ਜਾਨਮ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਰਨ ਸੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਹਾਈ
 ਸਿੰਘ ਜੀ ਤਿਨਾ ਦੀ ਰਚਨ ਸਰਨ। ਤਾਂ ਸੋ ਮਾਤ ਪੁਤੀ ਦੋਨੋਂ ਕਰਮੋ ਅਕੋਰ ਦੋਨੋਂ ਕਰ ਇਕੀਤ ਸਮਾ
 ਪਾਇ ਕਰ ਆਇ ਮਾਤਕ ਟੇਕਤੀ ਭਈ ਅਰ ਅਪਨੀ ਸਿੰਘਾ ਨਿਕਪਟ ਹੋ ਕਰ ਕਹ ਦੀਨੀ। ਤਾਂ
 ਹਰਿ ਜਨ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟ ਭਰ ਕਰ ਦੇਖਤ ਭਏ। ਸੋ ਕੋਸੀ ਆਖੇ ਹੈ ਜੋ ਭਜਨਾ ਨੰਦ ਰੂਪੀ
 ਸੁਧਾ ਕਰ ਪੂਰਤ ਹੈ। ਤਥਾ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਵਾਕ। "ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹਰਖੇ"।
 ਤੈਸੇ ਤਿਸ ਪਰ ਪੜੀ ਹੈ ਦ੍ਰਿਸਟ ਸੰਤ ਕੀ ਜੈਸੇ ਤਦਮਾ ਕੀ ਕ੍ਰਿਣਾ ਸੁਧਾ ਕਰ ਜੋ ਪੂਰਤ ਹੈ
 ਰੋਕੇਰੀ ਪਰ ਪੜੇ ਵਾ ਕਵੀਆਨ ਪਰ ਪੜੇ ਜੋ ਜੈਸੇ ਪ੍ਰਾਨਿ ਹੋਤੀਆਂ ਹੈ ਤੈਸੇ ਸੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਅਰ ਸਾਂਤ
 ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਈ। ਕਾਮ ਕਾ ਤਪ ਮਿਟ ਗਇਆ ਤਿਸ ਕਾ ਜੈਸੇ ਜੈਸਝ ਅਖਾੜ ਕੀ ਤਪਤ
 ਵਰਖਾ ਕਰ ਮਿਟ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਸੋ ਸੀਤਲ ਭਈ। ਯਦਗੀ ਕੇ ਮਾਰਗ ਕਉ ਪਾਇ ਕਰ
 ਅਸਾਨਾਸੀ ਭਰਤਾ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ। ੧]। ਏਕ ਸਮੇਂ ਕੋਈ ਏਯਾ ਕੋਟ ਸੇ ਤੁਰਿਆ
 ਸਾਹੀਵਾਲ ਸੇ। ਤਿਸ ਸਾਧ ਤੇ ਕਹਤ ਭਏ ਅਸਾਡੀ ਤਹਏਂ ਭਾਈ ਚਾਹਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੋ ਸ੍ਰੀ
 ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ ਸੁਨਾਵਲੀ। ਤਹ ਸੋ ਸਾਧੂ ਸਤ ਸਰਨ ਹੋਲ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈਜੀ ਕੋ, ਪੁਨਾ,
 ਸਾਹੀਵਾਲ ਮੇਂ ਆਇ ਕਹਿ, ਭਾਈ ਬਾਹਲਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੋ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੁਝੇਂ,
 ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ ਕਹਤ ਭਇਆ, ਹਾਥ ਜੋਰ ਕਰ, ਪੁਰਸ। ਤਾਂ ਸੁਨ ਕਰਿ ਭਾਈ
 ਬਾਹਲਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ। ਜੈ ਸੋਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੋ ਰੋਕੜ ਸਰਾਫੀ ਵਤ ਖੋਲੀ ਪੈਠਾ ਹੈ
 ਤੇ ਖੋਲੀ ਹੋਲ ਕਰ ਲੋਕਾਂ ਕਉ ਪੜਾ ਛਾਟਤਾ ਹੈ। ਜਿਹੀਤ ਇਹੁ ਜੋ ਅਨੇਕ ਜੀਵਾਂ ਕਉ ਨਾਮ
 ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਦੇ ਰਹਿਆ ਹੈ। ਇਤਨੇ ਕਹਤੇ ਕਾ ਤਾਂਤ ਪਰਸ ਇਹੁ ਜੋ ਹਮਾਰੇ ਜੈਸਾ ਅਵਧੂਤ ਹੀ
 ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਹਤਾ ਆਤਮ ਧਨੁ ਨੂੰ ਖਾਇ ਕਰ। ਤਹ ਸੋ ਸਾਧੂ ਸੁਣ ਕਰ ਸਾਂਤ ਹੋ ਰਹਾ।
 ਪੁਨਾ, ਕਿਸੀ ਕਾਲ ਕੋਟ ਮੇਂ ਆਇ ਕਰ ਸੋ ਸਾਧ ਪ੍ਰਤ ਉਤਰ ਰੂਪ ਜੋ ਸਰਨ ਬਾ ਭਾਈ ਬਾਹਲਾ ਸਿੰਘ
 ਸਿੰਘ ਕਰ ਜੋ ਕਹਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜੋ ਸੁਨਾਵਤਾ ਭਇਆ ਜੋ ਕਹ ਆਏ ਹੈ ਪੀਛੇ। ਸਿੰਘ
 ਅਵਲੋਕਨ ਨਿਆਇ ਕਰ ਦੇਖ ਲੈਨਾ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਸੁਣ ਕਰ ਉਤਰ ਤਿਸ ਕਾ ਕਹਤ ਭਏ,

ਸਾਂਤ ਪ੍ਰਦਾਇਕ, ਮਾਨੋ ਫੂਲ ਝਰਤੇ ਹੈ, ਤੇਸੇ ਸਿਤ ਕੇ ਸਾਨ ਹੈ, ਗੁਰ ਮੁਖ ਲੋਕੋ। ਤਥਾ ਸੰਤ ਸਰਤ:
 "ਸੁਨੋ ਸਾਧ ਜੀ ਇਸ ਬਾਰ ਕਾ ਚਿੰਤਾਰ ਜੋ ਕਿਸੀ ਕੀ ਬੈਲੀ ਪ੍ਰਾਇ ਹੈ ਤੇ ਕਿਸੀ ਕੀ ਭਪੀ ਹੁਈ ਹੈ।
 ਤਾਤ ਪਰਾਇ ਇਹੁ ਇਸ ਮੇ ਜੋ ਉਨ ਕਾ ਅਵਧੂਤ ਮਾਰਗ ਹੈ ਅਹ ਇਹੁ ਅਚਾਰਯ ਮਾਰਗ ਹੈ। ਮਾਰਗ
 ਤਾ ਦੇਨੋ ਹੈ ਪਰ ਸੁਗਮ ਤੇ ਅਗਮ ਕਾ ਚਿੰਤਾਰ ਹੈ। ਜੋ ਕਨਠ ਧੰਥ ਮੇ ਕੋਈ ਇਕ ਰਝਤਾ ਹੈ ਜੋ
 ਧੰਥ ਕਉ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਾਵਨ ਹਾਰਾ ਹੈ। ਜੋ ਅਵਧੂਤ ਮਾਰਗ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ। ਪਰ ਅਵਧੂਤ ਤੇ
 ਕਲਿਆਨ ਕਿਸੀ ਕਾ ਨਾਹੀ। ਜੋ ਘੁਨਾਪਿਰ ਨਿਯਾਇ ਹੋਇ ਜਾਵੇ ਤੋ ਭੀ ਕਿਛ ਅਰਜਜ ਨਹੀ।
 ਅਹ ਜੋ ਆਚਾਰਯ ਮਾਰਗ ਹੈ ਜੋ ਪਾਧਰੀ ਧੰਥ ਹੈ। ਖੁਨਾ ਮਾਰਗ ਜਿਸ ਮੇ ਅਨੇਕ ਜੀਵ ਜਾਨ ਸੁਖੇਨ ਹੀ
 ਰਝੇ ਜਾਵੇ ਆਤਮ ਦੇਸ ਰੂਪ ਸੁਦੇਸ ਨੂੰ। ਜੋ ਕਿਆ ਹੈ, ਭਾਵ ਭਗਤੀ। ਨਾਮ ਜਪਣਾ ਤੇ ਐਰ ਤੇ
 ਜਪਾਵਣਾ, ਘਾਟ ਖਾਵਣਾ ਸਾਗ ਤੇ ਖੀਰ ਪ੍ਰੀਤ ਸਭ ਪਦਾਰਥ। ਕਖਾ ਤੇ ਕੀਰਤਨ ਸੁਨਣਾ, ਪੁਨਾ ਸੁਣਾਵਨ
 ਨਿਸਕਾਪਟ ਨਿਸਕਾਮ ਹੋ ਕਹ। ਨਾਮ ਦਾਨ ਤੇ ਸਨਾਨ ਪੁਨਾ ਰਿਦੇ ਕਰੋੜਤਾ ਜੋ ਜੀਨੀ ਹੈ ਸੋ ਤਿਆਗਣੀ,
 ਸੰਤ ਸੇਵਾ ਕਰਣੀ ਤੇ ਸਭ ਦਾ ਆਦਰ ਗੋਬਿੰਦ ਭਾਵਨਾ ਕਰਿ ਕਰਣਾ। ਐਸੇ ਧੰਥ ਸੁਖੇਨ ਕਉ ਪਾਇ ਕਰ
 ਅਰਿਤ ਹੀ ਪ੍ਰਾਣ-ਪਤੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਇਹੁ ਜੀਵ ਕਿਆ ਮੁਕਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ,
ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਗੁਰ ਕਹੇ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ। ਏਕ ਸੁਗਮ ਸੋਤੀ। ਦੂਜੇ ਸੁਗਮ ਨੇਸਟੀ। ਤਿਤੀਏ
ਸੁਗਮ ਸੋਤੀ ਤੇ ਸੁਗਮ ਨੇਸਟੀ। ਜੈਸੇ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਨਿਖਾਏ ਕਾ ਢਿਲਾਟੀ ਦੀਆ ਹੈ ਹੁਵਾਨੋ ਨੇ।
 ਐਧ ਤੇ ਪਿੰਗ ਤੀਜਾ ਸਰਣੀਗ। ਐਧ ਮਲਾਹਵਤ ਤੇ ਪੰਡਤ ਗੁਰੂ ਹੈ ਸੁਗਮ ਸੋਤੀ ਜੋ ਕਥਨ ਤੇ ਸੁਗਮ
 ਕਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪਰ ਪਾਰਗਰਾਮੀ ਨਾਹੀ ਜਾਂ ਤੇ ਆਤਮਾ ਕਾ ਦਰਸਨ ਜੋ ਨਾਹੀ ਦਰਸਿਆ।
 ਜੈਸੇ ਐਧੇ ਮਲਾਹਾਂ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕੀਟਾ ਨਾਹੀ ਨਾਗ ਆਵਤਾ ਹੈ ਤਥਾ ਜੋ ਪੰਡਤ ਗੁਰੂ ਸਕਾਮੀ ਸਮਝਨਾ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਰਿਸ ਤੇ ਭੀ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਦੁਖੇ ਕੀ ਨਿਵਰਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤੀ। ਦੂਜੇ ਪਿੰਗ ਨਿਖਾਦਵਤ ਹੈ
 ਸੁਗਮ ਨੇਸਟੀ ਅਵਧੂਤ ਗੁਰੂ ਸਰਨ ਆਏ ਜਗਿਯਾਨੀ ਕੇ ਜਨਮ ਅਹ ਮਰਨ ਕੇ ਦੁਖੇ ਕੀ ਨਿਵਰਤੀ
 ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤੀ, ਤਿਸ ਤੇ ਭੀ। ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਵਕਤਿਤ ਆਈ ਸਕਤੀ ਤੇ ਹੀਨ ਹੈ; ਬ੍ਰਹਮ
 ਵਿਦਿਆ। ਤੀਜੇ ਸਰਣੀਗ ਹੈ ਨਦੀ ਪਾਰ ਕਰੀਆ; ਜੋ ਤਾਤ ਕਾਲ ਧੰਥੀ ਕੇ ਪਾਰ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਨਾਵਕਾ
 ਪਰ ਚਾਰ ਕਰ। ਤੈਸੇ ਜੋ ਅਚਾਰਯ ਗੁਰੂ ਹੈ ਸੁਗਮ ਸੋਤੀ ਸੁਗਮ ਨੇਸਟੀ। ਜੋ ਸਰਨ ਆਏ ਸਿਖ
 ਕਉ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰ 'ਤੇਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀਸਾਖਸੀਸ ਕਰ ਤਾਂਤ ਕਾਲ ਹੀ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਸਿੰਧੂ ਤੇ ਪਾਰ
 ਕਰ ਦੇਤੇ ਜਿਹਾਨਵਾਨ ਨਾਵਕਾ ਪਰ ਰਝਾਇ ਕਹ। ਐਰ ਢਿਲਾਟੀ ਸੁਨੋ ਸੰਤ ਜੀ, ਜੈਸੇ ਦੋ ਧੰਨਵੰਤ
 ਪੁਰਾ ਸੇ ਕੋਊ। ਏਕ ਜਹ ਗੋਈ ਪਾਕਸਾਲਾ ਧੀਰ ਕਰਵਾਵਤਾ ਸੀ ਅਪਨੀ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਲੀਏ ਤਹ ਓਹ
 ਉਦਾਰ ਧੰਨਵੰਤ ਥਾ ਸਾਥ ਹੋਰ ਸਹੀਸ ਪੁਰਾਨਾ ਕੇ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਹੋਜਨ ਕਰਵਾਵਤਾ ਸੀ ਤੇ ਦੂਜਾ ਧਨਾਢ
 ਜੋ ਆਪਨੇ ਪੇਟ ਕੀ ਘਿਟਾਜੀ ਹੀ ਪੂਰਣ ਕਰਨ ਲੀਏ ਪਰਪਕ ਅੰਨ ਕਰਤਾ ਸੀ ਪਾਕਸਾਲਾ ਮੇ। ਜੋ ਜੀ
 ਇਹੁ ਸਿੰਧਾਤ ਸੁਖਮ ਮਨੀਖਾ, ਗੋਕ ਵਾਲੀ ਹੁਧਿ ਕਰ, ਜਾਣਿਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਨਥਾ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ
 ਜਾਤਾ। ਪੁਨਾ ਢਿਲਾਟੀ ਉਦਾਰ ਜਨੀ ਪਰ। ਜੈਸੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨਾਰਾਇਣ ਪੁਨ ਮੂਰਤੀ ਜੋ

ਤਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਗੁਰੂ

ਜੋ ਕਰਤਵ ਕਰਤੇ ਭਏ ਧਰਨ ਗਠ ਨਵ ਖੰਡ ਮੇਂ ਸਿੰਧੂ ਸਪਤ ਦੀਪ ਮੇਂ ਗੁਪਤ ਪ੍ਰਗਟ ਵਿਚਰ ਕਰ
ਜੀਆਂ ਕੇ ਕਲਿਧਾਨ ਨੀਏ ਕਰਤੇ ਭਏ । ਜੋ ਕਿਸੀ ਕਾ ਭਲਾ ਹੋਵੇ ਤੋਂ ਭਲਾ ਹੈ। ਭਨੇ
ਪੁਰਾਨ ਕੇ ਇਹ ਫਲੀ ਮਨਸਾ ਰਹਤੀ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਲਹਿਣੇ
ਜੀ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹਿਆ ਹੈਸੀ ਆਤ ਐਰਾਵਤੀ ਸਰੀ ਧੀਰ ਸੀਤ ਕਾਲ ਮੇਂ ਠਾਂਡੇ ਜੇ ਆਯਾ । ਤਾਂ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕਰ ਤਪ ਕਰਤਿਆਂ ਸ੍ਰੀ ਲਹਿਣੇ ਜੀ ਭੀ ਨਦੀ ਧੀਰ ਕੰਠ ਤੀਕ
ਖੜੋਤੇ ਭਏ ਤਸ ਅਤਿਅੰਤ ਸੀਤ ਵਿਆਪ ਗਇਆ ਸ੍ਰੀ ਆਗਤ ਜੀ ਕਉ। ਤਸ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਚਰਣ
ਅਰ ਧਿਓ ਫੁਹਾਇ ਕਰ ਚੇਤਨ ਕਾਤੇ ਭਏਦੀ ਇਹ ਅਵਤੀ। ਤੇ ਕਹਤ ਭਏ। ਇਹੁ ਜੋ ਮੇਂ ਜਪ
ਤਪ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਤੁਮਾਰੇ ਨੀਏ ਕਰਤਾ ਹੈ, ਪੁਨਾ ਤੁਮਾਰੇ ਜੋ ਸਿਖ ਸਾਖਾ ਹੈ ਤਿਨ ਕੇ
ਸੁਖ ਵਾਸਤੇ। ਨਾਹੀ ਮੇਨੁ ਤਾਂ ਪੁਰਖਾ ਕਾ ਭੋਲ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸੁਖ ਸਾਥ ਧੈਨੇ ਐਸਾ
ਜਤਨ ਤੁਸਾਂ ਕਾਹਨੂੰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਹੈ। "ਖਾਵਹੁ ਖਰਚਹੁ
ਰਲ ਮਿਲ ਭਾਈ ਤੇਟ ਨ ਆਵੇ ਵਧਦੇ ਜਾਈ"। ਜਥਾ। "ਜਾ ਕਾ ਦਾਨ ਨਿਖੁਟੇ ਨਾਹੀ"।
ਪੁਨਾ "ਖਾਤ ਖਰਚ ਕਵੁ ਤੇਟ ਨ ਆਵੇ ਅਗਨਤ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰੇ। "ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਧਿਆਇ ਸੁਣਿ ਜਤਨ"
ਨੂੰ ਕਰ ਦਾਨ"। ਇਤਆਦਿਕ ਅਨੇਕ ਬਚਨ ਹੈ। ਤਸ ਜੋ ਸਾਧ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਹਰਨ ਕਮਲਾ
ਪਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਧੀਨ ਧੀਨ ਕਹਤ ਭਇਆ। ਅਰ ਕਹਤ ਭਇਆ.. "ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ,
ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੋਦਰ ਜੀ ਨੇ ਅਪਨੇ ਖਜਾਨੇ ਕੀਆਂ ਕੁੰਜੀਆਂ ਤੁਸਾਂ ਜੈਸੇ ਪਿਆਰਿਆਂ ਕੇ ਹਥੀਆਂ ਹੋ ਭੇਰ
ਪੁਛਿਆ ਨਹੀਂ। ਜਥਾ। "ਭਾਤ ਹੰਡਾਰ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਕਉ ਜਰੁਪੇ ਡਿਰ ਲੇਖਾ ਮੁਨ ਨ ਭਇਆ"।
ਜੋ ਜਿਸ ਕਉ ਆਪ ਜਾਹੇ ਤਿਸ ਕੇ ਰਿਤ ਕਾ ਜੜਤਾ ਰੂਪ ਤਾਲਾ ਧੋਲ ਦੇਦੇ ਹੈ, ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ। ਤਾਂ ਤੇ
ਆਪ ਧੀਨ ਹੈ"। ਸਾ: ੧ । ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ ਗ੍ਰੰਥੇ ਪੁਰਖਾਰਧੇ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ
ਅਤੇਟ ਵਰਨਣੇ ਸੀਮੇ ਧਿਆਇ। (੨੦) । ਅਧ ਵਰ ਦੇਣੇ ਕੀ ਸਾਮੀ ਕਹਤਾ ਹੈ। ਏਕ ਸਮੇਂ
ਨਦੀ ਕੇ ਕਨਾਰੇ, ਜਹਾਂ ਖਜੀਆਂ ਕਾ ਬਨ ਹੈ, ਤਹਾਂ ਇਕੰਤ ਤਪ ਭਜਨ ਕਰਦੇ ਸੇ, ਪ੍ਰਾਤਾ ਕਾਲ
ਸੇ ਜਾਇ ਕਰ। ਜੋ ਏਕ ਕਾਲ ਘਾਮ ਕੇ ਦਿਨ ਮੇਂ ਸਵਾ ਪਹਿਰ ਸੇ ਬਹੁਤ ਆਵਤਾ ਭਇਆ
ਦਿਨ ਜਹਾਂ ਛਾਇਆ ਸੀ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਤਹਾਂ ਅਤਪ ਆਵਤ ਭਈ, ਕਿਆ ਜੋ ਧੂਪ ਹੈ ਜੋ ਆਇ
ਭਈ। ਤਿਸ ਕਾਲ ਮੇਂ ਭਾਈਰਾਮ ਜੀਘ ਜੀ ਜੋ ਗੁਰ ਰਗਤ ਹੈ ਤਹਾਂ ਅਤਪ ਪ੍ਰਚੰਡ ਆਈ ਜਾਨ ਕਰ
ਆਪਣੀ ਆਥਿਤੀ ਤਿਆਗ ਦੇਤੇ ਹੋ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤਿਸ ਤੇ ਅਧਿਕ ਜਾਨ ਕਰ ਤਿਸ ਤੇ ਗੁਰੂ
ਪ੍ਰਸੰਨ ਤਿਸ ਤੇ ਸਭੀ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਪ੍ਰਸੰਨ। ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਕਾਕ ਭੰਡੀ ਕੇ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਕਾ
ਜੋ ਏਸ ਕੇ ਘਰ ਜਨਮ ਪਾਇਆ ਤੇ ਧੀਨ ਸੰਪੰਨ ਬਹੁਤ। ਏਕ ਸਮੇਂ ਸੇ ਸ਼ਿਵਜੀ ਕਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਦੇ
ਤਿਸੀ ਕਾਲ ਤਿਸ ਕੇ ਗੁਰੂ ਆਇ ਠਾਂਡੇ ਭਏ। ਸੋ ਅਭਮਾਨ ਕਰ ਛੁਟੇ ਆਯੋ ਨ ਉਠਿਆ।
ਤਸ ਸ੍ਰੀ ਸਿਵ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਗਿਰਜਾ ਪਤੀ ਕੋਪ ਕਰ ਤਿਸ ਕੇ ਮਰਾਪ ਦੇਤੇ ਭਏ। ਦਸ ਰਾਹ
ਜਨਮ ਨੀਚ ਜੋਨੀ ਕਾ ਪਾਉ ਤੂੰ, ਹੇ ਪਾਪੀ। ਜਸ ਤਿਸ ਕੇ ਗੁਰੋਂ ਸਾਖਾਇਆ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੈ ਕਰ

ਤੋਂ ਧਖਸਤੇ ਸ੍ਰੀ ਇੱਕ ਕੇਤ ਮੁੰਦ ਨਾਹੀ। ਤਹਾ ਸਨੋਕ। ਜਿਵੇਂ ਹੁਣਾ ਗੁਰੂ ਤਾਤਾ ਗੁਰੂ ਹੁਸਟੇ ਨਕਾ
 ਰਿਨਹ। ਪ੍ਰੰ ਧੁਰਮ ਗੁਰੂ ਹੇਵ ਤਾਮਈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਵੇਨਮਹ। ਜਿਵੇਂ ਕੋਪ ਜੇ ਕਰ ਕਰੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਰਖਿਆ
 ਕਰ ਸਕਤੇ ਹੈ। ਸਿਛੇ ਕੋਪ ਤੇ। ਜੇ ਗੁਰੂ ਜਿਸ ਪਰ ਕੋਪ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਜੀ. ਬਦਪ ਸਹਾਇਕ ਨਿਕਟ
 ਭੀ ਹੋਵੇ ਤੋਂ ਭੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤੇ। ਏਸੇ ਸਾਧਤਾ ਸਿਮਰਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੀ
 ਸਤਨੀ ਹੋ ਕਰ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਤੋਂ ਸਭੀ ਦੇਵਤਾ ਕਾ ਪੂਜਨ ਪੂਰਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਕਿਆ ਤਿਸ ਪਰ ਪ੍ਰਾਨ ਹੋਤੇ
 ਹੈ। ਸਨੋਕ। "ਗੁਰੂ ਧੁਰਮਾ ਗੁਰੂ ਵਿਸਨਾਤ ਗੁਰੂ ਦੇਵ ਮਹੇਸ਼ਤਾ। ਸਾਖਿਯਾਨ ਪਰੰ ਧੁਰਮੀ ਗੁਰੂ
 ਤਾਮਈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਵੇਨਮਹ"। ੧ । ਅਪਣੇ ਤਜਨ ਤੇ ਹੀ ਅਧਕ ਸੇਵਾ ਕਾ ਫਲ ਜਾਨ ਕਰ ਉਠ
 ਜਾਂਦੇ ਹਏ ਆਪ। ਚਾਦਰ ਨੇ ਕਰ ਏਕ ਤਰਫ ਖਜੂਰ ਕੇ ਏਕ ਮਹੀਰ ਸਾਥ ਬਾਧ ਕਰ ਏਕ ਤਰਫ
 ਆਪ ਕਰ ਕਮਲ ਜੋ ਪਕੜ ਖੜੋਤੇ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਪਣੇ ਸੁਆਮੀ ਕੋ ਛਾਇਆ ਕਰਤੇ ਭਏ
 ਆਤਪ ਹਟਾਇ ਕਰ। ਐਸੇ ਸਹੀ ਖੜੋਤੇ ਦੁਗਮ ਪਹਿਰ ਸੇ। ਦਿਨ ਮਣੀ ਜੀ ਜਬ ਆਰੇ
 ਜਨੇ ਕਿਆ ਮਹੂਰਤ। ਹਰ ਰੋਰ ਹੀ ਮੀਤਾ ਦਿਨ ਅਖਾੜ ਕਾ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ
 ਹਰ ਕਰ ਉਤੇ ਸੇਵਕ ਪ੍ਰਤੀ ਦੇਖ ਕਰ ਪੁਨਾ ਸਮਾਧੀ ਪ੍ਰਾਇਣ ਭਏ ਨੇਤ੍ਰ ਮੀਰ ਕਰ।
 ਇਸ ਮੇਂ ਉਠ ਕੀ ਗਤੀ ਸੋਈਜਾਣੇ। ਮੇਂ ਜਾਤ ਕਿਆ ਜਾਣੇ ਤੋਂ ਹੀ ਕੁਛ ਕਹਿਣਾ ਦਇਆ।
 ਏਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਮੀਰੇ ਪੁਨਾ ਘਾਨ ਪੂਰਨ ਕਰਨ ਨਾਹੀ ਹੈ। ਜਬ ਤੀਜੇ ਪਹਿਰ ਕਾ
 ਪਹਿਰਾ ਭਇਆ। ਤਬ ਸੀਤ ਜੀ ਉਠ ਕਰ ਰੂਪ ਰਾਪ ਹੀ, ਅਰ ਆਪਣਾ ਅਸਣ ਨੇ ਕਰ
 ਆਪ ਹੀ, ਐਰ ਤਰੁਕੇ ਤਰੇ ਜਾਇ ਇਸਥਿਤ ਹਏ। ਨੁ ਨਾਵਨ ਕਾ ਭੇਵ ਏਹੁ ਜੇ ਸੇਵਕ
 ਕਉ ਪਰਮ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਤਬ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਚਾਦਰ ਕੋ ਖੋਲ ਕਰ, ਜਹਾਂ
 ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੈ, ਜਾਨੂੰ ਉਤੇ ਕਰ, ਅਰ ਹਾਥ ਕਾ ਅਸਣ ਨਾਇ ਕਰ, ਏਠੇ ਸਿੰ ਤਹਾਂ
 ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਚਰਣ ਚਾਪਣੇ ਨਾਹੀ। ਤਬ ਏਠੇ ਹਰਿ ਜਨਾ ਨੇ ਏਠੇ ਹਾਥ ਪਕੜ ਕਰਾ
 ਸੇਵਕ ਪ੍ਰਤੀ। "ਕਹੁ ਭਾਈ ਤੂੰ ਆਪ ਧੁਖੇ ਖੜੋਤਾ ਤੇ ਆਨੰਦੁ ਛਾਇਆ ਕੀਤੀ ਜੋ ਕੀ ਜਾਣੇ ਕਰ
 ਆਤਪ ਮਿਟਾਈ"। ਤਾਂ ਭਾਈਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਹਤ ਹਏ: "ਜੀ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ਜੀ ਇਸ ਅਪਣੀ
 ਦੇਹ ਨਾਲੇ ਆਪ ਕਾ ਸਰੀਰ ਪਿਆਰਾ ਲਾਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਸਤੇ ਛਾਇਆ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਹੇ ਸੁਆਮੀ
 ਤਬ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ ਜੋ ਪਰਮ ਕ੍ਰਿਤੰਗ ਹੈ, ਜੋ ਸੁਨ ਕਰ ਸੇਵਕ ਕੇ ਬਚਨ, ਪ੍ਰਾਨ ਭਏ। ਪੁਨਾ
 ਭਏ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ, ਸੇਵਕ ਪ੍ਰਤੀ, ਜੋ ਵਰ੍ਹੇ ਧੁਰੀ। ਜੋ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਜੋ ਮਾਂਗੇ। ਤਬ ਜਿਵੇਂ ਰੂਪ
 ਕੋਠੀ ਕੇ ਅਧਕ ਰੂਪੀ ਤਾਕ ਖੋਲ ਕਰ ਇਸ ਰੂਪੀ ਟੀਕਾ ਦਿਖਾਵਤ ਹਏ। ਜੋ ਦਾਸ ਅਰ ਸਰਨਨ
 ਕਰਤਾ ਹੈ। ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਮੇਂ ਤਾਂ ਅਨਜਾਨ ਹਾਂ ਸਰਸ ਪ੍ਰਕਾਰ। ਮੇਰੇ ਕਰ ਕਿ ਨੇਵਾ
 ਤੇ ਏਈ ਤਹੀ ਪ੍ਰੰਤੂ ਆਪ ਪਰਮ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤੇ ਹੈ ਤਾਂ ਦੋ ਵਰ ਦੇਵੇ ਜੀ, ਜੋ ਕੋਠੀ
 ਇਕ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਨਿੰਦਾ ਦੂਰ ਹੋਵੇ ਜੋ ਭਜਨ ਸਮੇਂ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਨਹੀਂ ਦੇਤੀ। ਤੁਸਾਂ
 ਏਹ ਵਰ ਦੇਵੇ ਜੋ ਮੇਂ ਕੋਈ ਝੋਤ ਭੀ ਕਿਆ ਲਾਵ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਤਾ। ਪੁਨਾ, ਕੋਈ ਹੁਨ

ਬਿਦਯਾ ਭੀ ਨਾਹੀ ਮੇਰੇ ਤੇ, ਸਾਧ ਕਰਤੇ ਹੈ ਤੂੰ ਗੁਜਾਰਾ ਕੈਸੇ ਕਰੇਗਾ ਹੇਭਾਈ। ਕੋਈ ਸਾਧ ਕਰਾ
 ਕਰਤਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਪੁਸਤਕ ਲੇਖਨ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਨਾਦ ਧੁਨੀ ਧੁਨੀ ਸਾਧੂ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਕੋਈ
 ਸੂਈ ਤਾਗਾ ਨੇ ਕਰ ਛਾਦਨ ਕੇ ਸੀਵੇ ਕਾ ਕਾਰਜ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਲਜੇ ਕੇ ਬਾਟਨੇ ਕਾ ਕਾਰਜ
 ਕਰਤਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਹਕੀਮੀ ਸਾਧ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਕਿਸੀ ਕੇ ਦੁਵ ਸੰਗ੍ਰਹ ਹੈ। ਕਿਸੀ ਕੇ ਵਿਰਤ ਹੈ।
 ਕਿਸੀ ਕੇ ਬਬੇਕ ਕਾ ਬਲ ਹੈ, ਕਿਸੀ ਕੇ ਹੀਰਜ ਅਫ਼ਲ ਹੈ। ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਏਕ ਦਿਨ ਮੈ ਭੀ
 ਰਸੀ ਵਟਨੇ ਲਾਗਾ ਸੀ। ਸੋ ਹਾਥੋਂ ਕੀ ਹਥੇਲੀ ਮੈ ਰਕਤ ਰਲਣੇ ਲਗਾ ਤਾਂ ਤੇ ਸੋ ਭੀ ਤਿਆਗ
 ਦੀਨੀ। ਐਸੇ ਨਿਕਾਰੇ ਨਿਥਾਵੇ ਨਿਥਾਵੇ ਦਾ ਦੇਹ ਸੰਕਲਪ ਭੀ ਦੂਰ ਕਰੋ, ਹੇ ਭਗਵਨ। ਐਸੇ
 ਨਿਸਕਪਟ ਬਰਨ ਸੇਵਕ ਕੇ ਖੁਖੇ ਸੁਨ ਕਰ ਆਪ ਬਿਸਾਸਤੇ ਭਏ। ਹਰਿ ਜਨੋ ਬਾਚ । "ਹੇ
 ਸਾਧ, ਨਿੰਦਾ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਦੇਹ ਕਾ ਅਹਾਰ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਭੋਜਨ ਅਧਾਰ ਹੈ। ਤਬ ਨਿੰਦਾ ਭੀ
 ਭੋਜਨ ਵਤ ਭੋਗ ਜਾਨੈ। ਜੇ ਕਰ ਨੀਦ ਨ ਆਏ ਤੇ ਦੇਹ ਰੋਗੀ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਪੂਰਬ ਕਿਸੀ ਸਾਧ
 ਨੇ ਸਾਧਨੇ ਵਾਲੇ ਕੋ ਵਰ ਦੀਆ ਥਾ ਤਿਸ ਕੀ ਜਾਂਚਨਾ ਅਨੁਸਾਰ ਨਿੰਦਾ ਦੂਰ ਹੋਣੇ ਕਾ।
 ਸੋ ਨਿੰਦਾ ਤੇ ਦੂਰ ਭਈ ਤਿਸ ਜਗਯਾਸੂ ਕੀ, ਪਰੰਤੂ ਤਿਸ ਕੇ ਖੁਸਕੀ ਕਾ ਰੋਗ ਹੋ ਗਯਾ। ਤਾਂਤੇ
 ਤੁਮਾਰੇ ਉਪਰ ਬਲ ਨਾ ਪਾਵੇਗੀ। ਕਿਆ ਮਰਯਾਦਾ ਪੂਰਬਕ ਆਵੇਗੀ ਜਬ ਇਛਾ ਕਰੋ ਤਾਂ
ਆਵੇਗੀ। ਔਰ ਭੀ ਜੇਤੀਆਂ ਸੁਰੀ ਸੰਪਦਾ ਹੈ ਕੋਈ ਭੀ ਤੇਰੇ ਪਰ ਬਲ
ਨਾ ਪਾਵੇਗੀ। ਤੇਰੀ ਪਰਜਾ ਰੂਪ ਹੋ ਕਰ ਨਿਵਾਸ ਕਰੇਗੀ ਤੇਰੇ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਨਗਰ ਮੇ, ਹੇ ਭਾਈ
ਤੂੰ ਸਭ ਕਾ ਨਾਇਕ ਭਯੋ। ੧ । ਦੂਜੇ ਜੋ ਤੁਸਾਂ ਬਿਵਹਾਰ ਕੀ ਕਹੀ ਹੈ ਸੋ ਸੇਵਕ ਕੋ
ਕੰਠ ਲਾਏ ਕਰ ਕਹਤ ਭਏ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਬਰਨ। ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ । "ਸਤਿ ਗੁਰ
ਮੋਕਉ ਕੀਨੋ ਦਾਨ। ਅਮੋਲ ਰਤਨ ਹਰਿ ਦੀਨੋ ਨਾਮ। ਸਹਜ ਬਿਨੋਦ ਚੋਜ ਅਨੰਦ। ਨਾਨਕ
ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਿਓ ਅਚਿਤ। ੧ । ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਕੀਰਤਿ ਹਰਿ ਸਾਚੀ। ਬਹੁਰਿ ਹਰਿ ਤਿਸ
ਸੰਗਿ ਮਨੁ ਰਾਚੀ। ੧ । ਰਹਾਉ। ਅਚਿਤ ਹਮਾਰੇ ਭੋਜਨ ਭਾਉ। ਅਚਿਤ ਹਮਾਰੇ ਨੀਚੇ
ਨਾਉ। ਅਚਿਤ ਹਮਾਰੇ ਸਬਿਦ ਉਧਾਰ। ਅਚਿਤ ਹਮਾਰੇ ਭਰੇ ਟੰਡਾਰ। ੨ । ਅਚਿਤ
ਹਮਾਰੇ ਕਾਰਜ ਪੂਰੇ। ਅਚਿਤ ਹਮਾਰੇ ਲਧੇ ਵਿਸੁਰੇ। ਅਚਿਤ ਹਮਾਰੇ ਬੈਗੀ ਮੀਤਾ।
ਅਚਿਤੇ ਹੀ ਇਹੁ ਮਨੁ ਵਸਿ ਕੀਤਾ। ੩ । ਅਚਿਤ ਪ੍ਰਭੁ ਹਮ ਦੀਆ ਦਿਲਾਸਾ। ਅਚਿਤ
ਹਮਾਰੀ ਪੂਰਨ ਆਸਾ। ਅਚਿਤ ਹਮਾ ਕੋਉ ਸਗਲ ਸਿਧਾਤੁ। ਅਚਿਤ ਹਮਾ ਕਉ ਗੁਰਿ ਦੀਨੋ
ਮੰਤ੍ਰ। ੪ । ਅਚਿਤ ਹਮਾਰੇ ਬਿਨਸੇ ਬੈਰ। ਅਚਿਤ ਹਮਾਰੇ ਮਿਟੇ ਅਧੇਰ।
ਅਚਿਤੇ ਹੀ ਮਨਿ ਕੀਰਤਨ ਮੀਠਾ। ਅਚਿਤੇ ਹੀ ਪ੍ਰਭ ਘਟਿ ਘਟਿ ਡੀਠਾ। ੫ । ਅਚਿਤ
ਮਿਟਿਓ ਹੈ ਸਗਲੇ ਭਰਮਾ। ਅਚਿਤ ਵਸਿਓ ਮਨਿ ਸੁਖ ਬਿਸਾਮਾ। ਅਚਿਤ ਹਮਾਰੇ ਅਨਹਤ
ਵਾਂਝੇ। ਅਚਿਤ ਹਮਾਰੇ ਗੋਬਿੰਦ ਗਾਜੇ। ੬ । ਅਚਿਤ ਹਮਾਰੇ ਮਨੁਸ ਪਤਆਨਾ। ਨਿਹਰਾ
ਧਨੀ ਅਚਿਤ ਪਛਾਨਾ। ਅਚਿਤੇ ਉਪਜਿਓ ਸਗਲ ਇਬੇਕਾ। ਅਚਿਤ ਹਰੀ ਹਥਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਟੇ

ਅਚਿਤ ਪ੍ਰਭੂ ਸੂਰਿ ਨਿਖਿਆ ਲੇਖ। ਅਚਿਤ ਮਿਨਿਤ ਪ੍ਰਭ ਠਾਕੁਰ ਏਕ। ਚਿਤ ਅਚਿਤਾ
ਸਗਲੀ ਗਈ। ਪ੍ਰਭ ਨਾਨਕ ਨਾਨਕ ਨਾਨਕ ਮਈ। ੧ । ੩ । ੬ । ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ
ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ ਇਕ ਤੁਮਾਰੀ ਕਿਆ ਕਹਣੀ ਹੈ ਬਾਰਤਾ। ਤੁਮਾਰੇ ਪੀਛੇ ਸਗਲਿਆਂ
ਕਾ ਵਿਹਾਰ ਤੇ ਪਰਮਾਰਥ ਸਿਧ ਹੋਵੇਗਾ। ਹਰਿ ਗੁਰਸਬਦ ਦੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰ।
ਚਿਧਿ ਸਿਧਿ ਨਿਧਿ ਤੁਮਾਰੇ ਗੈਲ ਚਿਰੇਗੀ। ਪੁਨਾ, ਸਰੂਪ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤੁਸਾਂ ਮਾਈ ਨਾਹੀ।
ਸੋ ਆਪ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਦੇਵਨ ਭੇ। ਆਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ। ਜੈਸੇ ਜੈਸੇ
ਤੁਸੀਂ ਨਾਮ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਉ ਜਪੋਗੇ ਤੈਸੇ ਤੈਸੇ ਸਰਬ ਬਿਯਾਪੀ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਅਖਲੀਤਰ ਆਤਮਾ
ਸਤਿ ਰਿਤ ਆਨੰਦ ਮੂਰਤੀ ਕਿਆ ਰਿਦਵਥੁ ਮੇਂ ਤੁਮਾਰੇ ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵਨਗੇ ਪ੍ਰਿਥਮ ਆਪਨਾ
ਸੇਵਕ ਦੂਤ ਬਬੇਕ ਹੈ ਨਾਮ ਜਿਸ ਕਾ ਸੋ ਭੇਜਨਗੇ। ਪੁਨਾ ਕੋਟ ਟਾਨ ਸੇ ਭੀ ਅਧਕ ਹੈ
ਪ੍ਰਤਾਪ ਜਿਸ ਜੋਤੀ ਕਾ ਸੋ ਆਨ ਪ੍ਰਕਾਸੇਗਾ ਰਿਦੇ ਮੰਦਰ ਮੇਂ। ਐਸੇ ਬਾਨ ਸੁਨ ਕਰ ਸੇਵਕ
ਪਰਮ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ। ਸਾ: ੧ । ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪਰਕਾਸ ਗ੍ਰੰਥੇ ਪੂਰਬਾਰਥੇ ਗੁਰ
ਸਿਖ ਕੇ ਵਰਦੇਨ ਵਰਨੰਨ ਇਕਬਿਸਮੇ ਧਿਆਇ। ੨੧ ।

ਇਕੀ ਅਧਿਆਇ ਸੰਪੂਰਨ

ੴ ਸਤਿ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਚਰਨ ਕਮਲੇ ਭਯੋ ਨਮ: ।

ਅਥ ਸੰਤ ਗੀਤਾ ਲਿਖਯਤੇ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਣੇ ਕੇ ਈਸਰ ਤਾਈ ਮੇਰੀ ਬੰਦਨਾ ਹੋਇ, ਚਰਨ ਅਰ ਬਿੰਦੋਪਰ।
 ਕਥਾ। ਇਹ ਕੈਸੇ ਹੈ ਭਗਵਾਨ ਸ੍ਰੀ ਗਨੇਸ਼ ਜੀ ਚਤਰ ਭੁਜ ਧਾਰੀ ਹੈ। ਸੋ ਚਤਰ ਭੁਜਾ ਸੇ ਅਪਨੇ
 ਦਾਸਾ ਕੇ ਸਰਬ ਵਿਘਨੋ ਕੇ ਹਰਤਾ ਸੁਖ ਦੇ ਭਰਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਸਾਰਦ ਮਾਤਾ ਕੋ ਮੇਰੀ ਕਰ ਜੋਰ ਕਰ
 ਅਭ ਬੰਦਨਾ ਹੋਇ। ਜੋ ਬੀਨਾ ਪੁਸਤਕ ਕੇ ਧਾਰਣ ਵਾਰੀ ਹੈ ਹੀਸ ਬਾਹਨੀ ਸੁ ਬਿਦਿਆ ਬਿਰਾਰ ਕੀ
 ਖੀਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਅਦੁਤੀ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੋ ਮੇਰੀ ਅਭ ਬੰਦਨਾ ਹੋਇ। ਪੁਨਾ ਜੈ
 ਹੋਵੇ ਜੋ ਜਗਤ ਜੰਜਾਲੀ ਜੀਵ ਤਾਰਨ ਕਾਰਣੇ, ਦਸ ਮੂਰਤੀ ਭਯਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ,
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ, ਮਹਾ ਬਲੀ ਜੋਧਾ, ਪੰਥ ਪ੍ਰਬੋਦਾ, ਦਸੋ ਅਵਤਾਰੋ ਸਹਿਤ ਤਿਨਾ ਕੇ
 ਚਰਨਾ ਪਰ ਮੇਰੀ ਕਰ ਜੋਰ ਕਰ ਬੰਦਨਾ ਹੋਇ। ਪੁਨਾ ਜੈ ਹੋਵੇ ਤੀਰਥ ਰਾਜ ਮਹਾ ਰਾਜ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ
 ਜੀ ਕੀ। ਪੁਨਾ ਪਰਮ ਧਾਮ ਸਚ ਖੰਡ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕੋ ਮੇਰੀ ਡੰਡਵਤ ਪ੍ਰਣਾਮ
 ਹੋਇ। ਏਕ ਜੋ ਅਨੇਕ ਰੂਪ ਭਯਾ ਹੈ, ਜੋ ਪੁਰਸ ਰੂਪ ਹੈ, ਸੋ ਵਿਸਨ ਹੈ, ਜੋ ਇਸਤਰੀ ਰੂਪ ਦੇ
 ਜੋ ਨਖਮੀ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸੁਖਮ ਅਸਤੂਲ ਸਗਨ ਭਗਵਾਨ, ਐਸੇ ਵੇਰਾਟ ਰੂਪ ਨਾਰਾਇਣ
 ਕੇ ਤਾਈ ਮੇਰੀ ਬਾਰ ਬਾਰ ਅਭ ਬੰਦਨਾ ਹੋਇ। ਦੋਹਰਾ। "ਗੁਰ ਸਿਖ ਕੋ ਸੰਬਾਦ
 ਯਹਿ ਬਰਨੈ ਹਿਤ ਰਿਤ ਨਾਇ। ਪਕਤ ਸੁਣਤ ਸੁਖ ਸਾਂਤ ਦੇ ਆਤਮ ਕੋ ਦਰਸਾਇ"।
 ਵਿਦਾਂਤ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕੇ ਚਾਰ ਅਨਬੰਧ ਹੈ। ਅਧਿਕਾਰੀ (੧) ਸਨਬੰਧ (੨)
 ਵਿਖੇ (੩) ਪਰਜੋਨ (੪)। ਚਤਰ ਸਾਧਨੋ ਸਪੰਨ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨਾਮ ਪ੍ਰਿਥਮ ਅਨਬੰਧ ਹੈ।
 ਪੁਨਾ ਸਬੰਧ ਯਹ ਪ੍ਰਤ ਪਾਦ ਪ੍ਰਤ ਪਾਦਕ। ਭਾਟ ਰੂਪਤ ਵਤ। ਵੇਦ ਭਾਟ ਦੇ ਆਤਮਾ
 ਰੂਪਤ ਇਹੁ ਦੁਤੀਆ ਅਨ ਬੰਧ ਹੈ। ਜੀਵ ਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਏਕਤਾ ਇਹੁ ਵਿਦਾਂਤੋ ਕਾ ਵਿਖੇ ਹੈ
 ਜੈਸੇ ਰੂਪ ਨੇਤ੍ਰ ਕਾ ਵਿਖੇ ਹੈ। ਸਬਦ ਸੁਵਣੇ ਕਾ ਵਿਖੇ ਹੈ, ਜੋ ਜਾਣਿਆ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਜੋ
 ਐਸਾ ਇਹੁ ਸਬਦ ਹੈ ਵਿਯਗੀਤਾ ਸਹਤ ਵਰਹਤ। ਤੈਸੇ ਵਿਦਾਂਤ ਕਰਿ ਏਕਤਾ ਜਾਣੀ ਜਾਤੀ ਹੈ।
 ਜੀਵ ਬ੍ਰਹਮਦੀ। ਇਹੁ ਵਿਖੇ ਨਾਮਾ ਅਨਬੰਧ ਹੈ ਤੀਜਾ। ਅਵਿਦਿਆ ਜਨਤ ਦੁਖੋ ਕਾ ਨਿਵਰਤੀ
 ਤੇ ਪਰਮਾਨੰਦ ਸਰੂਪ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਇਹੁ ਪ੍ਰਜੋਨ ਨਾਮ ਅਨਬੰਧ ਹੈ ਚਤਰਥ। [ਏਕ ਨਾਮੋ ਨਵੰ।
 ਕਨਾਰੇ ਇਕੀਤ ਖਜੀਆ ਕੇ ਬਨ ਮੈ ਬੈਠੇ ਸੇ ਭਜਨਾ ਨੰਦ ਮੇ ਸ੍ਰੀ ਹਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਹੋ ਸੁਖਦਾ
 ਸਾਧਨ ਸਪੰਨ ਸਿਖ ਹੋਵੇ ਸੋ ਅਧਿਕਾਰੀ ਕਹਿਆ ਹੈ। ਸੋ ਚਾਰ ਸਾਧਨ ਇਹ ਹੈ।
 ਪ੍ਰਿਥਮ ਵੇਰਾਗ। ਦੂਜੇ ਬਥੇਕ। ਤੀਜੇ ਖਟ ਸੰਪਦਾ। ਚੌਥੇ ਮੋਖ ਕੀ ਇਛਾ ਦ੍ਰਿੜ।
 ਵੇਰਾਗ ਕਿਸ ਕੋ ਕਹਤੇ, ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੋ ਅਸਾਰ ਰੂਪ ਜਾਨ ਕਰ ਤਿਆਗਨਾ। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ
 ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ। "ਬਸੰਤ ਮਹਨਾ ੯। ਮਨ ਕਹਾ ਬਿਸਾਰਿਓ ਰਾਮ ਨਾਮ। ਤਨ ਇ
 ਜਮ ਸਿਉ ਪਰੇ ਕਾਮ। ੧। ਰਹਾਉ। ਇਹੁ ਜਗ ਧੂਏ ਕਾ ਪਹਾਰ। ਤੈ ਸਾਚਾ ਮਾਨਿਆ
 ਕਿਹ ਬਿਰਾਰ। ਧਨ ਦਾਰਾ ਸੰਪਤ ਗ੍ਰਿਹ। ਕਛੁ ਸੰਫ ਨ ਚਲੇ ਸਮਝ ਨੇਹੁ। ੨। ਇਕ
 ਭਗਤਿ ਨਾਰਾਇਣ ਹੋਇ ਸੰਗ। ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਭਜ ਤਿਹ ਏਕ ਰੰਗ। ੩।" ਧੂਏ ਕੋ ਪਹਾਰ

ਨਹੀਂ ਤੇ ਭਾਸਤਾ ਹੈ। ਦ੍ਰਸ਼ਟਾਂਤ। "ਜੈਸੇ ਚਾਤ੍ਰਕ ਧੂਮ ਨਹੀਂ ਸਵਾਂਤ ਬੂੰਦ ਕੇ ਮਾਂਨ। ਮੂਰਖ
 ਪਰਿਭੋ ਬਿਰਾਰ ਬਿਨ ਭਈ ਦ੍ਰਿਗਨ ਕੀ ਹਾਨ"। ਜੈਸੇ ਚਾਤ੍ਰਕ ਧੂਮ ਦੇਖ ਕਰ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਜੋ ਇਹੁ
 ਸਵਾਂਤੀ ਬੂੰਦ ਦੇਣੇ ਹਾਰਾ ਮੇਰੇ ਕੇ ਜਲ ਧਰ ਹੈ। ਜਬ ਤਿਸ ਕੇ ਸੁਖ ਰੂਪ ਜਾਣਕਰ ਬੀਚ ਧੂਮ ਕੇ
 ਆਵਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਅਰਾਨੀ ਬੀਚ ਜਲ ਮਰਤਾ ਹੈ। ਤੈਸੇ ਅਗਿਆਨੀ ਜੀਵ ਰੂਪ ਚਾਤ੍ਰਕ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਵਿਖੇ
 ਸੁਖ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਤ੍ਰ ਧਨ ਪਰਵਾਰ ਮਿਲਖ ਮਾਲ ਮੰਦਰ ਆਦੀ ਰੂਪ ਜਲਧਰ ਸੁਖਦਾਈ ਜਾਣ ਕਰ ਤਿਸ
 ਬੀਚ ਦੌੜ ਕਰ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਬੀਚ ਹੀ ਪਚ ਪਚ ਮਰਤਾ ਹੈ। ਜਾਂ ਤੇ ਇਹੁ ਪਦਾਰਥ
 ਅਤਿਸੈ ਵਿਕਾਰੋ ਸਹਤ ਹੈ ਤਿਨ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਕਰ ਪੁਨਾ ਬਾਰੰਬਾਰ ਜਨਮ ਅਰ ਮਰਨ ਤੇ ਜਮ ਜਾਚਨਾ
 ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਜਿਨ ਕੇ ਕਲਿਯਾਨ ਕੀ ਇਛਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਅਸਾਰ ਰੂਪ
 ਜਾਨ ਕਰ ਤਿਨ ਵਤ ਤਿਆਗ ਕਰ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਸੰਤਨ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲਨ ਕੀ ਸਰਨ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
 ਹੋਵੇ। ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮ ਦੇਖ ਕੇ ਤਿਸ ਕੇ ਭਾਜ ਕਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਜਪੇ। ਅਰ ਨਿਰਵਾਸ
ਜੋ ਪੁਰਸ ਹੈ ਤਿਨ ਕਾ ਸਤਿਸੰਗ ਕਰੇ। ਜੈਸੇ ਸਤਿਗੁਰੂ, ਸਤਿ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਹੈ ਤਥਾ ਕਰੇ। ਤਬ
 ਤਾਤਕਾਲ ਕਲਿਯਾਨ ਕਿਤੁ ਹੋਵੇ ਨਾਤਰ ਸੰਸਯ:। ਇਹੁ ਵੇਰਾਗ ਕਹਿਆ ਹੈ। ੧ । ਪੁਨਾ
ਵੇਵੇਕ ਏਹੁ ਹੈ ਜੋ ਦੇਹ ਆਦਿਕ ਪਦਾਰਥ ਅਨਿਤ ਹੈ ਤਿਨ ਕਾ ਰਾਜ ਰਿਦਿਓ ਤਿਆਗਨਾ। ਜੋ
 ਆਤਮਾ ਨਿਤ ਹੈ, ਸਤ ਸਰੂਪ ਹੈ, ਤਿਸ ਮੇ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਬਬੇਕ ਦੁਤਯ ਸਾਧਨ। ੨ ।
 ਖਟ ਸੰਪਦਾ ਇਹ ਹੈ। ਸਮ(੧) ਦਮ (੨) ਸਰਧਾ (੩) ਉਪ੍ਰਤੀ (੪) ਤਤਿਖਿਆ (੫)
ਸਵਾਧਾਨਤਾ (੬)। ਸਮ ਕਿਸ ਕੇ ਕਹਤੇ ਹੈ। ਮਨ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਕਾ ਅਭਾਵ ਕਰਨਾ।
 ਦਮ ਇਹੁ ਜੋ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਕਾ ਜੀਤਨਾ। ਉਪ੍ਰਤੀ ਕਿਆ ਸਦਾ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਚਿਤ ਉਪਰਾਮ ਰਹਿਣਾ।
 ਪੁਨਾ ਭੁਖ ਤ੍ਰਿਖਾ ਤੇ ਸੀਤ ਉਸਨ ਠੰਡੀ ਤੌਤੀ ਪਵਨ ਸਹਾਰਨੀ ਸੋ ਕਿਆ ਉਸਤਤ ਨਿੰਦਾ ਇਸ ਕਾ
 ਜੋ ਸਹਾਰਨਾ ਹੈ। ਸੋ ਤਤਿਖਿਆ ਹੈ। ਸਰਧਾ ਇਹੁ ਜੋ ਸੱਤ ਪ੍ਰਤ ਪਾਦਕ ਸਾਸਤ੍ਰ ਪੁਨਾ
 ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਬਚਨਾ ਮੇ ਪਰਮ ਪਰੀਤ ਹੋਨੀ। ਗੁਰ ਵੇਦਾਂਤ ਵਾਕ ਮੇ ਵਿਸਵਾਸ ਹੋਨਾ। ਜੋ ਕਹਤੇ ਹੈ
 ਸੋ ਸੱਤ ਹੈ ਇਸ ਕਾ ਨਾਮ ਸਰਧਾ ਹੈ। ਸਵਾਧਾਨਤਾ ਇਹੁ ਹੈ ਜੋ ਚਿਤ ਨੂੰ ਚਲਾਇਮਾਨ ਨ ਹੋਣ
ਦੇਣਾ। ਗੁਰੂ ਵਿਦਾਂਤ ਵਾਕ ਸ੍ਰਵਣ ਸਮੇ ਆਲਸ ਤੇ ਰਹਤ ਹੋ ਕਰ ਚਿਤ ਕੇ ਇਕਾਗਰ ਕਰਨਾ।
 ਇਸ ਕਾ ਨਾਮ ਸਮਾਧਾਨਤਾ ਹੈ। ਇਤ ਖਟ ਸੰਪਦਾ ਤੀਜਾ ਸਾਧਨ। ਮੋਖ ਇਛਾ ਇਹੁ ਹੈ ਜੋ
 ਮੁਕਤ ਵਾਸਤੇ ਹਰੀ ਚਰਨਾ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨਾ, ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਦੁਖਾ ਬੇ ਭੈ ਕਰ। ਪੁਨਾ
 ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੋਸਵਰ ਕੇ ਆਗੇ ਇਹੁ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨੀ ਜੋ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਪਾਲ, ਦੀਨ ਦਇਆਨ, ਰਛਪਾਨ,
 ਮੇਰੇ ਕੇ ਜਨਮ ਰਮਨ ਕਾ ਦੁਖ ਹੈ ਸੋ ਕਬ ਦੂਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੈਸੇ ਕਿਸੇ ਕੇ ਸਿਰ ਕੇ ਆਨ ਨਾਹੀ

ਤਬ ਬਿਨਾ ਜਲ ਸੇ ਸੋ ਪੂਰਸ ਮੋਤੀ ਅਰ ਮੋਹਰਾਂ ਕੀ ਤੀ ਇਛਾ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ। ਐਸੇ ਹੀ ਜਿਸ ਕੋ ਇਹ ਮੋਖ ਹੀ ਕੀ ਇਛਾ ਹੈ ਅਵਰ ਕੋਊ ਨਹੀਂ। ਇਨ ਕਾ ਨਾਮ ਮੋਖ ਇਛਾ । ਸੋ ਇਹ ਚਾਰ ਸਾਧਨ ਸਪੰਨ ਜੋ ਸਿਖ ਹੋਵੇ ਸੋ ਗੁਰਦੇਵ ਕੀ ਸਰਨ ਜਾਵੇ। ਦੋਨੋ ਕਰ ਜੋਰ ਕਰ। ਅਬ ਪੂਰਬ ਪ੍ਰਸੰਗ ਮਿਲਾਵਤੇ ਹੈ। ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਚਤੁਰ ਸਾਧਨੋ ਸਪੰਨ ਆਪਣੇ ਗੁਰਦੇਵ ਕੋਊ ਸਮਾਧ ਤੇ ਉਥਾਨ ਹੁਆ ਜਾਨ ਕਰ, ਤੇ ਧੀਰ ਦਾਤਨ ਲੈ ਕਰ। ਦੋਨੋ ਹਾਥ ਜੋਰ ਕਰ, ਕਹਿਤੇ ਭਏ ਗਰ ਮੇ ਅੰਚਰਾ ਪਾਇ ਕਰਿ। "ਸਰਨ ਸਰਨ ਪਾਵੀ" ਮੁੱਖੋ ਕਹਿ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਪਾਦ ਪਦਮ ਪਰ ਲਿਨਾਰ ਲਿਟਾਵਤ ਭਏ। ਪੁਨਾ ਕਹਿਤੇ ਭਏ: ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ, ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਅਸਰਨ ਸਰਨ, ਇਹੁ ਜੋ ਮਹਾਂ ਭੈਦਾਇਕ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹੈ, ਜਨਮ ਅਰ ਮਰਨ ਰੂਪ ਦੁਖ ਇਹੀ ਜਿਸ ਮੈ ਜਲ ਹੈ ਤੇ ਕਾਮਾਦਿਕ ਜਿਸ ਮੈ ਤੰਦੁਏ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਮਾਨ ਆਦਕ ਵਿਕਾਰ ਜਿਸ ਮੈ ਮਤਸ ਹੈ। ਤੇ ਭਰਮ ਹੀ ਜਿਸ ਮੈ ਭਵਰ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਨਾ ਜਿਸ ਕਾ ਵਾਰ ਹੈ ਨਾ ਪਾਰ ਹੈ ਐਸਾ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਧ ਹੈ। ਮਹਾਂ ਭੈਦਾਇਕ ਤਿਸ ਤੇ ਮੇਰੀ ਰਖਿਆ ਕਰੇ, ਹੇ ਰਖਿਆ ਕਰਨ ਜੋਗ। ਐਸੇ ਆਰਤ ਬਰਨ, ਆਰਤ ਸਿਖ ਕੇ, ਆਰਤ ਹਰਨ ਜੋ ਸਿਤਿ ਗੁਰੂ ਹੈ ਸੋ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋ ਕਰ ਕਹਤ ਭਏ। ਹੇ ਸਿਖ ਸਵਰੂਪ ਕੇ ਗਿਆਨ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਸਿਖੋਵਾਰ। ਹੇ ਭਗਵਨ, ਸੋ ਗਿਆਨ ਕਿਸ ਕੋ ਕਹਤੇ ਹੈ, ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੀ ਵਿਧ ਜੈਸੇ ਮੁਝੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ ਸੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕਹੋ ਬੋਲ ਕਰ, ਸੋ ਸਾਧਨ। ਜਾਤੇ ਮੈ ਮੂਵ ਮਤੀ ਬਾਲਕ ਹਾਂ ਅਸਮਝ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਸਮਝਾਵੇ, ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਮੂਰਤੀ। ਗੋਰੋਵਾਰ। ਹੇ ਸਿਖ, ਸ੍ਰਵਣ ਮੰਨਨ, ਨਿਧਿਯਾਸਨ, ਕਰ ਗਯਾਨ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸੰਤ ਸੰਗ ਦੁਆਰੇ। ਸਿਖ ਬਚਨ। ਹੇ ਗੁਰੇ ਸ੍ਰਵਣ, ਮੰਨਨ, ਨਿਧਿਯਾਸਨ, ਕਿਸ ਕੋ ਕਹਤੇ ਹੈ। ਗੋਰੋਵਾਰ। ਧੀਰ ਕੋਸਾਂ ਕਾ ਜੋ ਨਿਰਨੈ ਕਰ ਕੇ ਜੋ ਧੀਰ ਕੋਸਾਂ ਕਾ ਸਾਖੀ ਹੈ, ਸੋ ਆਤਮਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਗੁਰਾਂ ਕੋ ਮੁਖ ਸੇ ਜਬ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸਿਖ, ਸੋ ਸ੍ਰਵਣ। ਐਸੇ ਜਬ ਸਿਖ ਮੰਨਨ ਕਰ ਕੇ ਜਾਣਿਆ ਸੋ ਕਹੀਏ ਮੰਨਨ। ਤਿਸ ਕਾ ਜੋ ਬਾਰੰਬਾਰ ਅਭਿਆਸ ਸਜਾਤੀ ਪੁਰੇ ਪ੍ਰਵਾਹ ਤਿਸ ਕੋ ਕਹੀਏ ਨਿਧਿਆਸਨ ਅਰ ਵਿਸਾਤੀ ਪੁਰੇ ਦੇਹ ਅਧਿਆਸ ਤਿਸ ਕੋ ਤਿਸਕਾਰ ਕਰਨਾ। ਅਰ ਸਜਾਤੀ ਪੁਰੇ ਕਾ ਪ੍ਰਵਾਹ ਜੋ ਆਤਮਾ ਨਿਤ ਹੈ, ਸੁਧ ਹੈ। ਅਕ੍ਰੇ ਹੈ, ਅਬਲਾਸੀ ਅੰਤਰੇ ਸੋ ਮੇਰੇ ਮੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਰੂਪ ਹੈ। ਪੁਰੇ ਕਹੀਏ ਗਿਆਨ ਇਸ ਕਾ ਪ੍ਰਵਾਹ ਕਰਣਾ ਆਪਣੇ ਅੰਤਰ ਮੈ । ਯਹਿ ਨਿਧਿਆਸਨ ਕਾ ਵਿਸੇਖ ਅਰਥ ਹੈ। ਅਰ ਪ੍ਰਿਥਮ ਅਵਤਰ ਵਾਕਾਂ ਕੋ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰ ਇਸ ਕੋ ਪ੍ਰੋਖਗਿਆਨ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ, ਸੋ ਕੋਸੇ। "ਸਤਯੰ ਗਿਆਨ ਅਨੰਤ ਬ੍ਰਹਮ"। ਬ੍ਰਹਮ ਸੰਤ ਹੈ ਗਿਆਨ ਸਰੂਪ ਹੈ ਅਨੰਤ ਹੈ। ਇਹੁ ਪ੍ਰੋਖ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਐਸੇ ਹੀ, ਵੇਦ ਵਿਖੇ ਉਦਿਆਨਕ ਰਿਖੀ ਨੇ ਅਪਨੇ ਪੁਤ੍ਰ ਸਵੇਤ ਕੇਤ ਕੋ ਕਹਾ ਵਾਦੋਗ ਉਪਨਿਖਦ ਵਿਖੇ ਕਬ ਪੁਤ੍ਰ ਵਿਦਿਆ ਪ੍ਰੜ ਕਰ ਆਇ ਮਿਲਿਆ ਪਰ ਅਭਮਾਨ ਸਹਿਤ ਵਿਧਿ ਪੂਰਬਕ ਨਿਮਸਕਾਰ ਭੀ ਨ ਕਰਤਾ ਭਇਆ। ਤਬ ਜਾਣ ਜਾਤੇ ਭਏ ਜੋ ਬਹੁਤੇ ਪੜਨੇ ਸੇ ਉਲਟਾ ਸਵਰੂਪ ਤੇ ਭੂਲ ਗਯਾ ਹੈ। ਤਬ ਸਵੇਤ ਕੇਤੁ ਕੋ ਬੁਲਾਇ ਕਰ ਪੁਛਿਆ

ਉਦਿਆਨਕ (ਰਿਖੀ)

ਜੇ ਹੋ ਪੁਤ੍ਰ ਤੂੰ ਕੌਨ ਸਾਸਤ੍ਰ ਪੜਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਕਹਤ ਭਇਆ ਜੀ ਮੈ ਸਭੀ ਸਾਸਤ੍ਰ ਪਠਨ ਕਰੇ ਹੋ
ਜੇ ਤੁਮ ਭੀ ਨਹੀਂ ਪੜੇ। ਤਾਂ ਪਿਤਾ ਕਹਤ ਭਇਆ ਹੋ ਪੁਤ੍ਰ ਕੋਈ ਐਸਾ ਸਾਸਤ੍ਰ ਭੀ ਤੂੰ ਪਠਨ
ਕਰਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਏਕ ਕੇ ਪੜਿਆ ਸਭੀ ਸਾਸਤ੍ਰ ਪੜੇ ਜਾਵੇ ਅਵਰ ਕੋਊ ਪੜਨਾ ਨਾ ਪਵੇ। ਅਰ
ਜਿਸ ਏਕ ਕੇ ਸ੍ਰਵਣ ਕੀਤਸਾਂ ਸ੍ਰਵਣ ਮੰਨਨ ਕੀ ਅਪੇਛਿਆ ਨਾ ਰਹੇ। ਤੇ ਜਿਸ ਏਕ ਕੇ ਦੇਖਿਆ
ਹੋਇਆਂ ਹੋਰ ਕਿਸੀ ਏਕ ਕੇ ਦੇਖਣ ਕੀ ਇਛਾ ਨਾ ਰਹੇ। ਜਿਸ ਏਕ ਕੇ ਧਿਆਨ ਧਾਰਿਆ
ਅਵਰ ਧਿਆਨ ਕਰਨਾ ਨਾ ਪਵੇ। ਅਰ ਜਿਸ ਕੇ ਲਾਹੁ ਹੋਇਆਂ। ਅਵਰ ਲਾਭ ਕੀ ਇਛਾ ਨ ਰਹੇ।
ਐਸੇ ਸੋ ਦੁਣ ਕਰ ਚਕ੍ਰਿਤ ਹੋ ਕਰ ਕਹਤਾ ਹੈ। ਜੀ ਐਸਾ ਤਾਂ ਸਾਤ੍ਰ ਮੈ ਕੋਊ ਨਹੀਂ ਪਠਨ ਕਰਿਆ। ਸੋ
ਕੌਨ ਹੈ, ਹੋ ਪਿਤਾ ਜੀ। ਤਾਂ ਮੁਨੀ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ: ਹੋ ਪੁਤ੍ਰ, ਉਹ ਇਕ ਆਤਮਾ ਹੈ। ਉਸ ਇਕ
ਕੇ ਦੇਖਿਆ ਸਭ ਕਿਛੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਕਲਪਣਾ ਸਭ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਅਰ ਪਰਮਾਨੰਦ
ਰੂਪ ਹੋ ਰਹਤਾ ਹੈ। ਤਿਸ ਪਰ ਮੁਨੀ ਜੀ ਸੁਰਤੀ ਕਹਤ ਭਏ। "ਸਦੇਵ ਸੋਮ ਇਦਮ ਗ੍ਰਾਮਾ ਸੀਤਾ"।
ਇਹੁ ਜੇਤਾ ਜਗਤ ਹੈ ਸੋ ਅਪਣੀ ਉਤਪਤਿ ਤੇ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਸਤ ਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਹੋਤਾ ਭਯਾ। ਜੇਤਾ ਜਗਤ
ਇੰਦਰੀਆਂ ਮਨ ਕਰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਦਾ ਹੈ ਪੰਚ ਭੂਤਾ ਤਮਕ ਸੋ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਣ, ਹੋ ਸਦੇਵ ਨਰ।
ਸੁਰਤੀ ਕਾ ਅਰਥ:। ਹੋ ਸੋਮ ਏਕ ਕਹੀਏ ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਇਸ ਉਤਪਤੀ ਤੇ ਪ੍ਰਿਥਮ ਸਤ ਦੀ
ਅਸਤੀ ਕਹੀਏ ਹੈ ਸੀ। ਅਬ ਭੀ ਆਗੇ ਭੀ ਸਤ ਹੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਤੂ ਨਿਸਚੇ ਕਰ। ਤਬ ਸੰਵੇਤ
ਕੇਤੂ ਕੇ: ਗਾਤਮਲਯੋ: ਹੋਤ ਭਯਾ। ਸਾ:। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸੇ ਸ੍ਰੀਬੇ ਪੂਰਬਾਰਧੇ:
ਸੰਤ ਗੀਤਾ ਗੁਰ ਸਿਖ ਸੰਬਾਏ ਉਦਿਆਲਕ ਮੁਨੀ ਪੁਤ੍ਰ ਸਵੇਤ ਕੇਤੂ ਰੂਪਦੇਸ ਦੇ ਕਰ ਹਸਤਾ ਮਨ
ਬੋਧ ਵਰਨਨ ਦੁਬਿਸਮੇ ਧਿਆਏ। ੨੨। ਹੋ ਗੁਰੋ, ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਲਖਣ ਕੌਨ ਹੈ, ਸੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕ
ਗੁਰੋਵਾਰ। ਹੋ ਸਿਖ ਪੂਰਨ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਲਖਣ ਦੋਇ ਹੈ। ਸੰਗ੍ਰਾਹ ਸਾਧਰਿੰਬ ਮੇ
ਕਹਾ ਹੈ। ਏਕ ਸਰੂਪ ਲਖਣ ਹੈ ਦੂਜਾ ਤਟਸਥ ਲਖਣ ਹੈ। ਸਰੂਪ ਲਖਣਾ ਯਥਾਰਥ ਹੈ ਤੇ
ਤਟ, ਤਟ ਸਥਾਉ ਪਾ ਕਰ ਕੇ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਅੰਬਕਾ ਬ੍ਰਿਖ ਕਾਕ ਵਾਲਾ। ਸੋ ਅੰਬ ਕਾ ਤਟ ਸਥ
ਲਖਣ ਹੈ। ਅਰ ਪ੍ਰਤੋ ਛਾਇਆ ਵਾਲਾ ਸਰੂਪ ਲਖਣ ਹੈ। ਅਰ ਜਗਤ ਕਾ ਕਰਤਾ, ਹਰਤਾ, ਭਾਤਾ,
ਇਹ ਤਟ ਸਥ ਲਖਣ ਹੈ। ਤੈਸੇ ਬ੍ਰਹਮ ਸਤ ਚਿਤ ਆਨੰਦ ਹੈ। ਇਹ ਸਰੂਪ ਲਖਣ ਹੈ। ਮੇਰ
ਮਾਇਆ ਉਪਾਧ ਕਰ ਕੇ ਹੈ। ਮੇਰ ਮਾਇਆ ਕਾ ਸਰੂਪ ਅਗਯਾਨ ਹੈ। ਸੋ ਆਤਮਾ ਕੇ
ਆਸਥੈ ਹੈ। ਕਿਸ ਕਰ ਜਾਣੀਏ। ਆਪਣੇ ਅਨਭਵ ਕਰ ਜਾਣੀਏ। ਜੋ ਕਹਤਾ ਹੈ ਮੇ
ਅਗਿਯਾਨੀ ਹੋ ਆਤਮਾ ਕੇ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਅਗਿਯਾਨ ਅਵਸਥਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਆਤਮਾ
ਕੇ ਗਿਯਾਨ ਕਰ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਯਦਪਿ ਆਤਮਾ ਕੇ ਆਸਰਾ ਹੈ। ਤੇ ਭੀ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ
ਜੈਸੇ ਕੋਠੇ ਕਾ ਅੰਧਕਾਰ ਦੀਵੇ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸਿਆਂ ਸੋ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਯਦਪਿ ਕੋਠੇ ਕੇ ਅੰ
ਕਰ ਕੋਠੇ ਕੇ ਅਛਾਦਤ ਕਰੇ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜਲ ਕੇ ਬੁਰਫਤ। ਤੈਸੇ ਆਤਮਾ ਬੋਧ ਕਰ ਅਗਿਯਾਨ
ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਸਿਖੋਵਾਰ। ਹੋ ਗੁਰੋ ਗਯਾਨ ਤੇ ਰਯਾਨ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਕੌਨ ਹੈ।

ਪੁਨਾ ਵੇਦਾਂਤ ਕਿਸ ਕੇ ਕਹਤੇ ਹੈ। ਅਤਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਜੋ ਗੁਰੂ ਹੈ, ਕਾਰਨ ਚਰਿਤ ਦਿਆਨ, ਸੋ ਬਚਨ ਬੋਲਤ ਭਏ। ਗੁਰੋਵਾਚ। ਹੈ ਸਿਖ, ਆਤਮ ਵਸਤੁ ਕੇ ਸਥਾਰਥ ਸੁਣੁ ਹੀ ਕਾ ਨਾਮ ਗਿਆਨ ਹੈ ਅਵਰ ਕੋਊ ਗਿਆਨ ਨਹੀ। ਕੈਸੇ ਜੈਸੇ ਰਜੂ ਸੇ ਸਰੂਪ ਕਲਪਤਾ ਹੈ ਜਬ ਤੀਕ ਤਬ ਤੀਕ ਅਗਿਆਨ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਹੈ, ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੀ। ਜਬ ਸੂਰਜ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰ ਸਥਾਰਥ ਰਜੂ ਜਨੀਏ ਸੋਈ ਗਿਆਨ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਕਹੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਥਮ ਅਗਿਆਨ, ਅਵਸਥਾ ਕੇ ਦੁਖੋ ਤੇ ਰਹਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਸਰੂਪ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਜੋ ਧਕ ਧਕੀ ਨਹੀ ਸੀ ਪੁਨਾ ਲੋਕਾਂ ਕੇ ਭੀ ਡਰਾਵਤਾ ਸੀ ਤੇ ਆਪ ਵੀ ਕ੍ਰਿਪਾਇਮਾਨ ਹੋਤਾ ਸੀ ਤੇ ਕਹਤਾ ਸੀ ਜੋ ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਇਹੁ ਤੇ ਬਡਾ ਬਿਖਧਰ ਹੈ। ਐਸੇ ਹਮ ਨੇ ਕਭੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖਾ ਜੈਸਾ ਇਹ ਦੇਖਾ ਹੈ। ਦੇਖੋ ਹੇ ਲੋਕੋ ਏਕ ਕੈਸਾ ਕੁੰਡਲ ਮਾਰੀ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਅਰ ਸੋ ਮਾਰਗ ਭੀ ਨਹੀਂ ਉਨਘ ਸਕਤ ਸੀ, ਭੈ ਕਰ। ਜਬ ਦੀਪਕ ਕਰ ਰੱਜੂ ਨਿਸਚੈ ਭਈ ਤਬ ਤਿਸੀ ਕਾਲ ਸਭੀ ਕਲਪਨਾ ਗਈ। ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ। ਇਹ ਇਕ ਅਪਣੇ ਸਰੂਪ ਤੋਂ ਭੂਲ ਕਰ ਆਪ ਹੀ ਦੁਖ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਅਣਹੋਤਾ ਤੇ ਹੋਰਨਾ ਕੇ ਭੀ ਕਲਪਾਵਤਾ ਹੈ ਜਾਤਿ ਪਾਤਿ ਕੇ ਅਭਿਮਾਨ ਕਰ। ਜਬ ਗੁਰੂ ਅਰ ਸੰਤ ਸਾਸਤ੍ਰਾਂ ਕੇ ਵਿਚਾਰੋਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਦੀਵੇ ਕਰਨਿਜ ਸਰੂਪ ਕਉ ਸਮਝ ਕਰ ਪਰਮਸੁਖੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੇ ਲੋਕਾਂ ਸਾਥ ਜੋ ਨੜਾਈ ਠਝਗੜੇ ਪਾਵਤਾ ਸੀ, ਕਿਸੀ ਕਉ ਮਿਤ ਜਾਨਤਾ ਸੀ, ਕਿਸੀ ਤੇ ਕਿਸੀ ਕਉ ਸਤ੍ਰ ਰੂਪ ਜਾਨਤਾ ਸੀ ਸੋ ਸਭ ਕਲਪਨਾ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਜਾਂ ਤੇ ਨਿਜ ਸਰੂਪ ਹੀ ਦੇਖਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਕਾ ਨਾਮ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਕਿਆ। ਦੁਤੀਆ ਭਾਵ ਸੋਈ ਕਹੀਏ ਗਿਆਨ। ਗਿਆਨਵਾਨ ਜੋ ਗੁਰੂ ਹੈ ਵਿਦਾਂਤ ਜੋ ਗੁਰੂ ਹੈ ਤਿਨ ਕੇ ਬਚਨ ਸੁਣਨ ਪੜ੍ਹਨ ਮਨਨ ਕਰ ਆਤਮਾਂ ਕੇ ਬੋਧ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਿਸ ਬੋਧ ਕੀਆਂ ਅਵਸਥਾਂ ਸਾਤ ਹੈ, ਕਿਆ ਭੂਮਕਾ। ਇਨ ਅਵਸਥਾ ਕੇ ਭੂਮਕਾ ਭੀ ਕਹਾ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤਿਨਾਂ ਦੁਆਰਿਓਂ ਜਾਇ ਦਰਸਨ ਪਾਵਤਾ ਹੈ, ਆਤਿਮ ਰੂਪ ਭੂਪਤਿ ਕਾ, ਕਿਆ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਤਾ। ਤਬ ਨਿਰ-ਵਿਕਲਪ ਸਾਤ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਕਰ ਪੂਛੇ ਜੋ ਸਾਤ ਅਵਸਥਾ ਕੌਨ ਹੋ ਸੋ ਕਹਤੇ ਹੈ। ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਜਿਨ ਕੇ ਭੂਖ ਨਾਗੀ ਹੈ। ਤੇ ਆਨ ਮਤ ਰਹਤਿ ਹੋ ਗਏ ਹੈ। ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਣ ਛਾਵਤੇ ਵਾ ਸੁਣਤੇ ਹੈ ਪ੍ਰੇਮ ਸੋ ਰੁਮਾਂਚ ਖੜੇ ਹੋਵੇ ਹੈ। ਹਰਿ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਮੇ ਤੇ ਹਰਿ ਭਗਵੇ ਮੇ ਦਿਨ ਦਿਨ ਪ੍ਰਯੰਤ ਭਾਵ ਜਿਸ ਕਾ ਬਢਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਪਾਵ ਸੁਣਨ ਮੇ ਨਦੀ ਵਤ। ਸੋ ਇਸ ਕਾ ਨਾਮ ਸੁਭ ਇਛਾ ਹੈ, ਪ੍ਰਥਮ ਭੂਮਿਕਾ। ੧। ਦੂਜੀ ਗਿਆਨ ਅਵਸਥਾ ਅਬ ਸੁਵਣ ਕਰ। ਪੁਨ ਇਸ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੇ ਪਰਤਕ ਤੰਤ ਕਾ ਬਿਚਾਰ ਆਨ ਪ੍ਰਗਟਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਕੈਸੇ ਜੈਸੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਆਲੇ ਪ੍ਰਥਮ ਚੋਬਦਾਰ ਆਵਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਇਕਾਂਤ ਹੋ ਕਰ ਸੋਧਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਮੇ ਕਵਨ ਹੂੰ। ਅਰ ਇਹ ਅਸਾਰ ਸੰਸਾਰ ਸੋ ਕਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਨਿਰਵਾਸ ਹੋਤਾ ਹੈ ਦੇਹ ਆਦਿਕ ਪਦਾਰਥ ਮਿਥਯਾ ਜਾਨ ਕਰ। ਇਕ ਆਤਮਾ ਮੇ ਹੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਤ ਹੈ ਬਾਰੰਬਾਰ। ਇਹ ਦੂਜੀ ਬੀਚਾਰ ਬਿਚਾਰਨਾ

ਨਾਮ ਭੂਮਕਾ ਹੈ। ੨ । ਪੁਨਾ ਤੀਸਰੀ ਤਨ ਮਾਨਸਾ ਨਾਮਨੀ ਭੂਮਕਾ ਗਿਆਨ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਹੈ।
ਤਿਸਕੇ ਸੇ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸੁਧ ਜਗਯਾਸੂ ਜੋ ਮਨ ਕਾ ਪ੍ਰਤਿ ਅਹਾਰ ਕਰਨਾ

ਕਿਆ ਸੰਕਲਪ ਜੋ ਫੁਰਨਾ ਹੈ ਸੋ ਮਨ ਕੋ ਸੁਖਮ ਕਰ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਨਾ ਤੇ ਸਰੂਪ ਮੇਂ ਇਸਥਿਤੀ
ਹੋਨੀ ਸਰਬਦਾ ਕਾਲ ਇਕ ਖਿਣ ਭੀ ਤਿਸ ਤੇ ਉਪਰਾਮ ਨ ਹੋਣਾ ਆਤਮਾ ਚਿਤਨ ਤੈਂ। ੩ ।

ਪੁਨਾ ਚੌਥੀ ਸਤਵਾਪਤ ਕਹੀ ਹੈ। ਵਿਦੇ ਅਕਾਸ ਮੇਂ ਅਨਭਵ ਰੂਪ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਆਇ ਦੁਹੇ ਹੋਨਾ
ਸਭ ਤਪਤ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਨੀ। ਆਤਮ ਰੂਪ ਸਿੰਧ ਮੇਂ ਤਰੰਗ ਰੂਪ ਜਾਤ ਕੇ ਜਾਨਣਾ। ਇਹ

ਸਤਵਾਪਤ ਨਾਮਨੀ ਚਤੁਰਥ ਭੂਮਕਾ ਹੈ। ੪ । ਜਹ ਸਰੂਪ ਕਉ ਨਿਸਚੈ ਕੀਆ
ਤਨ ਅਭਿਮਾਨ ਹੋ ਗਯਾ ਦੂਰ। ਪੰਚਮੀ ਅਸੰਸਕਤ ਨਾਮਨੀ ਸਹ ਭੂਮਕਾ ਵਿਦਾਤ ਸਾਸਤ੍ਰ ਮੇਂ ਕਹੀ ਹੈ।

੫ । ਬੁਧ ਪ੍ਰਯੰਤ ਜਹਾਂ ਨੈ ਪਦਾਰਥ ਕਹੇ ਹੈ ਇਨ ਸਭ ਕਾ ਅਭਾਵ ਹੋ ਜਾਨਾ। ਇਹੁ
ਪਦਾਰਥ ਅਜਾਵਨੀ-ਨਾਮ ਖਸਟਮ ਭੂਮਕਾ, ਹੈ, ਗਿਆਨੀ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਹੋ ਭਾਈ। ੬ ।
ਸਪਤਮ ਜੋ ਦੁਰੀਆ ਨਾਮਨੀ ਭੂਮਕਾ ਹੈ ਤਿਸ ਮੇਂ ਨਾ ਭਾਵ ਹੈ ਨਾ ਅਭਾਵ ਹੈ ਜੋ ਨਾ ਤੂੰ ਕਹਾਂ ਆਵਣਾ
ਤੇ ਕਹਾਂ ਜਾਵਣਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਆਤਮਾ ਮੇਂ ਲੀਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਸਿੰਧ ਮੇਂ ਤਰੰਗ ਤੀਨ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ।

ਜੈਸੇ ਪਿਸਰੀ ਕਾ ਖਿਲੋਨਾ ਮਰਜੀਵੜਾ ਸਿੰਧ ਮੇਂ ਗਯਾ ਸੋ ਨਹੀਂ ਖਬਰ ਦੇ ਸਕਤਾ। ਤੈਸੇ
ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪੀ ਬਾਰਧੀ ਮੇਂ ਸਮਾਇਆ ਹੋਇਆ ਮਹਾਤਮਾ ਭਾਵਅਭਾਵ ਮੇਂ ਤੂੰ ਕਿਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹ ਸਕਤਾ।
ਆਵਣਾ ਤੇ ਜਾਵਣਾ ਸਭ ਹੇਸਟਾ ਅਭਾਵ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ, ਹੋ ਭਾਈ ਤਿਸ ਕੀ। ੭ । ਇਹੁ
ਸਪਤ ਗਿਆਨ ਅਵਸਥਾ ਕੈਸੀ ਹੈ। ਮਾਨੋ ਆਤਮਾ ਰੂਪ ਰੂਪਤਿ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਣੇ ਕਉ
ਸਾਤ ਭੇਵਢੀਆਂ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਕੋਊ ਪੁਰਸ ਰਾਜੇ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੀ ਅਪੇਛਾ ਰਾਖਤਾ ਹੂਆ ਸਾਤ ਭੇਵਢੀਆਂ
ਉਲੰਘ ਕਰ ਮਹਾਰਾਜ ਕੇ ਚਕ੍ਰ ਵਰਤੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੇ ਜਾਇ ਪਾਇ। ਤਬ ਤਿਸ ਉਦਾਰ
ਰਾਜਾ ਕੀ ਬਖਸ਼ਿਸ ਪਾਪਾਰ ਹੈ। ਤਿਸ ਕੇ ਪਾਇ ਕਰ ਸੁਖੀ ਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰ ਆਤਮ
ਰੂਪ ਭੂਖਤ ਤੇ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਹੀ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ। ਪਰ ਗੁਰੂ ਸੰਤਾਂ ਦੁਆਰਿਓਂ ਜੋ ਵੇਦਾਂਤ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਾ
ਵਿਚਾਰਨਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਗਿਆਨ ਭੂਮਕਾ ਸਪਝਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਕਹੀਏ ਵੇਦਾਂਤ ਕਿਸ ਕੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈ।
ਵੇਦ ਕਾ ਜੋ ਹੋਵੇ ਸਿਧਾਂਤ, ਕਿਆ ਸਾਰ, ਸੋ ਕਈਏ ਵੇਦਾਂਤ। ਜਿਸ ਕਰ ਜੀਵ ਈਸਵਰ ਕੀ ਏਕਤਾ
ਜਾਣੀ, ਜਾਣੇ, ਸੋ ਕਹੀਏ ਵੇਦਾਂਤ। ਹੋਮ ਮੋਖੂ ਵੇਦ ਕੇ ਤੀਨ ਕਾਂਡ ਹੈ। ਕਰਮਕਾਂਡ (੧)

ਉਪਾਸਨਾ ਕਾਂਡ (੨) ਤੇ ਗਿਆਨ ਕਾਂਡ (੩)। ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਕੇ ਅਸੀਹ ਹਜਾਰ ਸਲੋਕ ਹੈ।
ਉਪਾਸਨਾ ਕੇ ਸੋਲਾਂ ਹਜਾਰ ਅਰ ਗਿਆਨ ਕਾਂਡ ਕੇ ਚਾਰ ਹਜਾਰ ਸਲੋਕ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਬਿਰਖ ਸਾਥ ਬੂਰ
ਬਹੂਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੇ ਪੀਰੇ ਫਲ ਜਿਸ ਤੇ ਅਲਪ ਹੋਤੇ ਹੈ ਤੇ ਪਰਪਕ ਫਲ ਤਿਸ ਤੇ ਭੀ ਅਲਪ ਹੋਤੇ ਹੈ,
ਰਸ ਰੂਪ। ਜਾਂ ਤੇ ਇਸ ਆਸੇ ਕੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਭੀ ਬੋਰੇ ਹੈ। ਅਰ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਮਿਤ੍ਰ ਇਸ
ਪੁਰਸ ਕਉ ਤਿਨਾਂ ਹੀ ਅਵਸਥਾ ਮੇਂ ਸੁਖਦਾਈ ਹੈ, ਹੋ ਪਿਆਰੇ। ਜੇ ਕਰ ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਮੇਂ

ਵਿ ਵਤਾ ਹੈ ਜੋ ਦੁਖ ਸੁਖ ਕਿਸੀ ਅਵਰ ਕਰ ਅਥਵਾ ਸੁਖਾਵ ਕਰ ਇਸ ਕੋ ਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
 ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੇ ਗਿਆਨ ਦ੍ਰਿਸਟ ਕਰ ਕਰਮਾ ਮੈ ਹੀ ਅਰੋਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ
 ਕਾ ਜਨਨ ਹੋ। "ਦਦਾ ਦੇਸ ਨ ਦੇਉ ਕਿਸੇ ਦੇਸ ਕਰਮਾ ਆਪਣਿਆ। ਜੋ ਮੈ ਕੀਆ ਸੋ ਮੈ
 ਪਾਇਆ ਦੋਸ ਨ ਦੀਜੈ ਅਵਰ ਜਨਾ।" ਗੁਰੂ ਪੂਰੇ ਜੀ ਕੇ ਕਹਨੇ ਕਾ ਤਾਤ ਪਰਯਾ ਇਹੁ ਜੋ
 ਇ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਪਾਇ ਕਰ ਲੋਕੋ ਸਾਥ ਝਗੜਾ ਨਾ ਝਾਂਝੇ। ਅਤਰ ਕੀ ਅਰ ਬਾਹਰ ਕੀ ਕਲਪਨਾ
 ਤਿਆਭੇ। ਜਾਤੇ ਕਰਮਾ ਕਾ ਪ੍ਰੇਰਕ ਸੋਈ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਐਸੇ ਕਰਮ ਅਵਸਥਾ ਮੈ ਭੀ ਗਿਆਨ
 ਪਦਮ ਸੁਖਦਾਈ ਭਇਆ। ਪੁਨਾ ਉਪਾਸਨਾ ਕਾਂਡ ਸੁਨੇ। ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਤੇ ਨਾਰਾਇਣ
 ਕੀ ਉਪਾਸਨਾ ਹੈ, ਹਰਿ ਇਛਾ ਸੋ ਕਾਮੀ ਸੁਖ ਦੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਸੋ ਕਿਆ ਨਿਸਚੇ
 ਗਿਆਨ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤਥਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਨ। "ਮਾਰੇ ਰਾਖੇ ਏਕੋ ਆਪ। ਮਾਨੁਖ ਕੇ
 ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਰਾਬ।" ਪੁਨਾ ਬਰਨ। "ਨਹ ਪਾਇ ਝਗੜਾ ਸੁਆਮੀ ਸੋਤੀ ਆਪ ਆਪ
 ਵੇਵਾਵਨਾ।" ਜਿਸ ਸਵਾਮੀ ਕੋ ਪੂਜਨਾ ਤਿਸੀ ਸਾਥ ਰਾਹ ਕਰਨੀ ਇਹੁ ਅਨੀਤ ਹੈ।
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਦੋਨੋ ਬਾਨੋ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਹੀ ਸੁਖ ਦੁਖ ਪ੍ਰਦਾਤਾ ਸਿਧ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ
 ਤੇ ਜੋ ਭੈਰ ਵਿਰੋਧ, ਜੀਆਂ ਸਾਥ ਕਰਣਾ ਹੈ, ਸੋ ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਸਾਥ ਕਰਣਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਜਾਣ ਕਰ
 ਉਪਾਸਨਾ ਉਤ ਪੁਰਸ ਮੋਤਸਰ ਨਿੰਦਾ ਆਦਿ ਕਰਮ ਨਿੰਦਾ ਜਾਣ ਕਰ ਤਿਆਗ ਦੇਤਾ ਹੈ।
 ਅਤਰ ਬਾਹਰ ਸੇ। ਜਾਤੇ ਮੈ ਕਰਉਗਾ ਤਾਂ ਉਪਾਸਨਾ ਨ ਰਹੈਗੀ। ਈਸਵਰ ਕੀ
 ਸਨਾਮ ਜਬਾਬ ਨਿਆਇ ਸੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਗਿਆਨ ਉਪਾਸਨਾ ਮੈ ਕੀ ਪਰਮ ਮਿਤ੍ਰ ਵਤ ਸੁਖਦਾਈ
 ਭਯਾ। ਤੇ ਪੁਰਸ ਤਿਸ ਕੋ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਤੇ ਕੋਉ ਮਣ ਭਰ ਤਿਸ ਕਾ ਬੋਝ ਭੀ ਨਾਹੀ।
 ਜਾਂ ਤੇ ਏਤਾ ਭਾਰ ਉਠਾਏ ਸੇ ਅਸਮਰਥਾ ਕਰ ਪੀੜਾ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਮਮੋਖੁਆ ਪੁਰਸਾਂ ਕੋ
 ਅਵਸ ਚਾਹੀਏ। ਐਸੇ ਮਿਤ੍ਰ ਗਿਆਨ ਸਾਥ ਮਿਤ੍ਰਈ ਕਰਨੀ। ਪੁਨਾ ਗਿਆਨ ਕਾਂਡ ਮੈ
 ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਆਪੇ ਹੀ ਆਪ ਹੈ, ਦੁਤੀਆ ਨਾਸਤੀ। "ਦੁਤੀਆ ਨਾਸਤ ਇਕ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ।"
 ਤਬ ਤਿਸ ਕੋ ਕਿਸੀ ਕਰ ਦੁਖ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਪਰਮ ਰੂਪ ਬੈਲਵਤ ਪੁਨਾ
 ਭਿੰਨਤ ਸੋ ਪੁਰਸ ਵਿਚਾਰ ਮੈ ਹੀ ਦ੍ਰਿਸਟ ਦੇਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਕਹਤਾ ਹੈ ਜੋ ਅਪਣੇ ਹਾਥ ਕੀ
 ਉਗਹੀ ਨੇ ਜਤੁ ਅਪਣਾ ਹੀ ਨੇਤ੍ਰ ਚੋਭਿਆ ਤਾਂ ਹਥੇਲੀ ਸੇ ਕੋਤ੍ਰੇ ਕਾਟ ਤੇ ਨਹੀਂ ਦੇਤਾ।
 ਅਥਵਾ ਅਪਣੇ ਦਾਤੋ ਨੇ ਅਪਣੀ ਜਿਹਵਾ ਜਤੁ ਦੁਖਾਈ ਤੇ ਤਿਨ ਹੀ ਕਉ ਤਿਸ ਬਦਲੇ ਤੋਰ ਤੇ ਨਹੀਂ
 ਦੇਨਾ ਕਿਧੇ, ਹੇ ਭਾਈ। ਤਾਂ ਤੇ ਤਿਹ ਸਭ ਕਉ ਅਪਣਾ ਆਪ ਹੀ ਜੋ ਅਦੁਤੀ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਤਿਸ ਹੀ
 ਕੋ ਦੇਖਤਾ ਹੈ, ਗਿਆਨਵਾਨ। ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਸਿੰਧ ਮਿਤ੍ਰ ਇਸ ਪੁਰਮ ਕੋ ਆਤਮ ਦੇਸ ਕੋ
 ਪਹੁਚਾਇ ਕਰ ਆਪ ਭੀ ਨੀਨਤਾ ਕੋ ਪਾਇ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਨਿਰਮਲੀਵਤ। ਤਾਂ ਤੇ ਵਿਦਾਤ
 ਸੁਸਤ੍ਰ ਕਾ ਫਲ ਹੈ ਗਿਆਨ ਤੇ ਗਿਆਨ ਕਾ ਫਲ ਹੈ ਨਿਜ ਸਵਰੂਪ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤੇ
 ਅਵਿਤਯਾ ਜਨਤ ਦੁਖੋ ਕੀ ਨਿਵਿਰਤੀ, ਹੇ ਸਿਖ। ੧ । ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹਿੰਦੂ ਪੂਰਬਾਰਧੇ ਸੰਤ ਗੀਤਾ ਹੁਰ ਸਿਖ ਸੰਬੰਧੇ ਵਰਨਨੰ ਤ੍ਰਿਬਿਸਤ ਅਧਯਾਏ। ੨੩ ।
 ਸਿਖੇਵਾਰ। ਹੇ ਗੁਰੇ, ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਤੇ ਮੇ ਕੇ ਫੁਇਆ ਹੈ, ਆਪ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ । ਪੁਨਾ
 ਰਾਤ ਪਲ ਵਤ ਗਯਾਨ ਕੇ ਸਾਧਨ ਕੋਨ ਹੈ, ਹੇ ਭਗਵਨ। ਗੁਰੇਵਾਰ। ਹੇ ਸਿਖ ਤੀਨ
 ਸਰੀਰ ਅਰ ਪੰਚ ਕੋਸ ਕੇ ਵਿਵੇਕ ਤੇ ਹਸਤਾਮਨ ਗਯਾਨ ਦਿਖਾ ਹੈ। ਮੇ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹਤੇ
 ਹਾਂ। ਸਾਵਧਾਨ ਹੋ ਕਰ ਸੁਣ ਕਰ, ਅਬ ਇਨ ਕੇ ਨਾਮ। ਆਨ ਮੈ ਕੋਸ (੧) ਪ੍ਰਾਣ ਮੈ
 ਕੋਸ। ੨ । ਮਨੋਮੈ ਕੋਸ। ੩ । ਵਿਗਯਾਨ ਮੈ ਕੋਸ। ੪ । ਪੁਨਾ ਅਨੰਦ ਕੋਸ
 ਪੰਜਵਾਂ। ੫ । ਕੋਸ ਕਾ ਅਰਥ ਏਹੁ ਜੋ ਪੜਦਾ ਰੂਪ ਹੋਵੇ, ਦੇਖਨ ਰੂਪ ਵਸਤੂ ਕੇ ਆਗੇ।
 ਜੋ ਛਾਦੇ ਸੋ ਕੋਸ। ਜੇਸੇ ਪਰਬਤ ਕੀ ਕੰਦਰਾ ਮੈ ਚਿਤਮਨੀ ਹੋਵੇ ਤਬ ਬੋਜਨੇ ਵਾਰਾ ਤਿਸ ਦਰੀ
 ਕੇ ਪੜਦੇ ਕੇ ਤਿਆਗ ਕਰ ਜਾਇ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਤੇਸੇ ਹੀ ਆਤਮ ਵਸਤੂ ਚਿਤਮਨੀ ਕੇ
 ਜਾਇਦ ਦਰਾਤਾ ਹੋ ਖਨਵਾਹੇ ਰੂਪ ਜਗਿਆਸੂ ਕੋਸ ਰੂਪ ਕੰਦਰਾ ਕੇ ਤਿਆਗ ਕਰ। ਅਬ ਇਨ
 ਕਾ ਰੂਪ ਸੁਨੇ ਜੋ ਆਨ ਹੀ ਤੇ ਉਪਜੇ ਆਨ ਹੀ ਕਹਿ ਇਸਧਿਤ ਹੋਵੇ ਤੇ ਆਤ ਨੂੰ ਅਨ ਹੀ ਵਿਖੇ
 ਨੇਨ ਹੋਵੇ ਸੋ ਅਨਮੈ ਕੋਸ ਇਹ ਸਥੂਲ ਸਰੀਰ ਹੈ। ੧ । ਪਰਾਣ ਤੇ ਅਪਾਨ ਪੁਨਾ ਵਿਆਨ ਤੇ
 ਉਦਾਨ ਤੇ ਸਮਾਨ ਇਹੁ ਜੋ ਪੰਚ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣ ਹੈ ਸੋ ਪਰਾਣਮੈ ਕੋਸ ਹੈ। ੨ ।
 ਕੁਮਇਦੀਆਂ ਇਹੁ ਜੋ ਪੰਚ ਹੈ ਗੁਣਾ ਨਿੰਗ ਹਾਤ ਪਾਦ ਪੁਨਵਾ ਵਾਕ ਪੰਚ ਸਾਥ ਮਨ ਮਿਨ ਕਰ
 ਮਨੋਮੈ ਕੋਸ ਕਹਤੇ ਹੈ। ੩ । ਪੁਨਾ ਗਯਾਨ ਇਦੀਆਂ ਜੋ ਪੰਚ ਹੈ। ਨੇਨ ਨਾਸਕਾ
 ਕਾਨ ਤੇ ਤੁਜਾ ਗਾਨਾ ਸਾਥ ਬੁਧੀ ਮਿਤ ਕਰ ਇਹੁ ਵਿਗਿਆਨੀ ਕੋਸ ਹੈ। ੪ । ਜਾਗ੍ਰਤ
 ਸੁਪਨੇ ਕੇ ਬਾਧਾਰ ਕਰ ਜੋ ਬ੍ਰਿਤੀ ਬੋਹੋਸ ਹੋ ਜਾਈ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਜੀਵ ਕੇ ਤਾਈ ਗਾਹੜੀ
 ਨਿੰਦਾ ਆਈ ਹੈ ਸੁਖ ਕੇ ਸਾਥ ਜੋ ਅਨੰਦ ਕੋਸ ਹੈ। ੫ । ਜੀਵ ਆਤਮਾ ਅਗਿਆਨ ਕਰ ਕੇ
 ਕੋਸ ਮੈ ਆਨ ਵੇਰੂਪ ਕਿਆ ਅਭੇਦ ਰੂਪ ਹੋ ਰਹਿਆ ਹੈ, ਸੋ ਕਹਤਾ ਹੈ। ਮੈ ਮੋਟਾ ਹੂੰ ਤੂੰ
 ਦਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੈ ਮੈ ਗੋਰਾ ਹੂੰ ਤੂੰ ਨਯਾਮ ਹੈ। ਐਸੇ ਆਨ ਮੈ ਕੋਸ ਸਾਥ ਅਨ ਵੇ ਹੋ ਰਹਿਆ ਹੈ।
 ਇਹ ਜੀਵ ਆਤਮਾ। ਮੈ ਭੁਖਾ ਹਾਂ, ਮੈ ਤ੍ਰਿਖਾ ਤੁਰ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਪਾਣੀ ਕੋਨ ਦੇਵੇ, ਐਸੇ ਪ੍ਰਾਣ ਮੈ
 ਕੋਸ ਸਾਥ ਅਨਵੇ ਹੋ ਰਹਿਆ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਮੈ ਬੋਲੇ ਜੋ ਆਜ ਜਾਲੇ ਹੋ ਦੇਖੋ। ਮੈ ਕੋਸਾ ਦੋੜਤਾ
 ਹਾਂ। ਐਸੇ ਮਨੋ ਮੈ ਕੋਸ ਸਾਥ ਅਨਵੇ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ। ਮੈ ਸੁਖ ਸਾਥ ਸੋਇਆ ਹਾਂ ਐਸੇ ਅਨੰਦ
 ਕੋਸ ਸਾਥ ਅਨਵੇ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਿਥਮ ਕੋਸ ਜਾਗ੍ਰਤ ਵਿਖੇ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਮੈ ਰਹਤਾ ਹੈ।
 ਵਿਸ਼ਵ ਨਾਮ ਜੀਵ। ਸਵਪਨੇ ਮੈ ਕੰਠ ਮੈ ਰਹਤਾ ਹੈ ਤੇ ਜਸ ਨਾਮਾ ਜੀਵ। ਸੁਖੋਪਤ
 ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨਾਮਾ ਨਾਭੀ ਮੈ ਰਹਤਾ ਹੈ। ਇਹੁ ਇਸ ਕੇ ਅਸਥਾਨ ਹੈ ਤੀਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ
 ਕੋਸਾਂ ਤੇ ਨਿਆਰਾ ਕੋਸੇ ਹੈ। ਸੋ ਭੀ ਸੁਨੇ ਸੋ ਕੋਸੇ ਹੈ, ਹੁੰਦੁ ਮਤਿ ਵਾਲੇ।
 ਕਹਤਾ ਹੈ ਮੇਰਾ ਸਰੀਰ ਗੋਰਾ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਸਰੀਰ ਪੁਸਟ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਕਹਤਾ ਹੈ ਤੁਹ ਕਹਣ ਵਾਲਾ
 ਤਿਨ ਹੈ ਤੇ ਦੇਹ ਤਿਨ ਹੈ। ਐਸੇ ਸਮਝ ਨੇ ਵਿਤ੍ਰੇਕ ਕਿਆ ਨਿਆਰਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਣ ਬੜੇ
 ਦੁਖੀ ਆਵਤੇ ਜਾਵਤੇ ਹੈ। ਐਸੇ ਪ੍ਰਾਣ ਸਾਥ ਤਿਨ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਕਹਤਾ ਹੈ ਮੇਰਾ ਮਨ ਬਰਾ

ਮੂਰਖ ਹੈ ਕਭੀ ਭੀ ਇਸ ਕੋ ਸਾਂਤ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ। ਐਸੇ ਮਨ ਸਾਥ ਵਿਤਰੇਕ ਹੈ।
 ਮੇਰੀ ਮਤ ਨੂੰ ਕੀ ਹੋ ਗਿਆ। ਰਚਕ ਭੀ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਗ੍ਰਹਣ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਮੇਰੀ ਮਤ; ਇਸੀ ਤੇ
 ਨੀਰ ਹੈ। ਐਸੇ ਬੁਧ ਸਾਥ ਵਿਤਰੇਕ ਹੈ। ਇਕ ਖਿਣ ਭੀ ਸੁਖ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਆਈ।
 ਬਿਤੀ ਮੇਰੀ ਥਕੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਅਬ ਹੋ ਭਾਈ, ਐਸੇ ਅਨੰਦ ਕੋਸ ਸੇ ਵਿਤਰੇਕ ਹੈ। ਦੇਹ, ਪ੍ਰਾਣ,
 ਮਨ, ਸਬੁਧਿ, ਅਨੰਦ, ਇਨ ਸਭ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸਕ ਸਰਦਾਨੰਦ ਸਾਖੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਤੂੰ ਜਾਣ, ਹੋ ਸੋਮ
 ਜਾਗ੍ਰਤ ਹੈ ਸੁਪਨ ਨਹੀਂ; ਸੁਪਨ ਮੈ ਜਾਗ੍ਰਤ ਨਹੀਂ, ਪੁਨਾ ਸੁਖੋਪਤ ਮੈ ਦੋਨੋ ਨਹੀਂ ਜਾਗ੍ਰਤ
 ਸੁਪਨਾਦੀ। ਇਨ ਦੋਨੋ ਮੈ ਸੁਖੋਪਤ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤੀਨੋ ਤੁਰੀਆ ਸਮਾਧੀ ਮੈ ਨਹੀਂ। ਤੇ ਸਾਖੀ
 ਪ੍ਰਾਮਾਤਮਾ ਇਨ ਚਾਰੋ ਮੈ ਇਕ ਗਾ ਹੈ। ਤਿਸ ਕਾ ਨਿਸਚਾ ਕਰੋ ਜੇ ਆਪਣਾ ਆਪ ਹੈ।
 ਹੋ ਸੋਮ ਮਤਵਾਲੇ। ਐਸੇ ਜਬ ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ਨਿਸਚੇ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਮਹਾ ਵਾਕੋ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਤਾ ਹੈ।
 ਅਬ ਸੋ ਹੁਣ। ਅਬ ਦਵਾਦਸ ਮਹਾਂ ਵਾਕ ਬਰਨਤੇ। ਸਯਾਮ ਵੇਦ ਕੇ ਤੀਨ ਪਦ।
 ਤਤਤਵੰ ਅਸੀ। ਜੁਜਰਵੇਦ ਕੇ ਤੀਨ ਪਦ। ਅਹੰ ਬ੍ਰਾਮਾਸਮੀ। ਰਿਗ ਵੇਦ ਕੇ ਤੀਨ ਪਦ।
 ਪ੍ਰਗਯਾਨ ਮਾਨੰਦ ਬ੍ਰਹਮ। ਅਥਰਬਨ ਵੇਦ ਕੇ ਤੀਨ ਪਦ। ਅਯੰ ਆਤਮਾ ਬ੍ਰਹਮ। ਇਹ
 ਮਹਾਂ ਵਾਕਾਂ ਕਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਭਾਗ ਤਯਾਗ ਲਖਣਾ ਕਰ। ਸੋ ਲਖਣਾ ਕਯਾ। "ਸਾਹੇ,
 ਇਹ ਤਨ ਮਿਥਿਯਾ ਜਾਨੇ। ਯਾਂ ਭੀਤਰ ਜੋ ਰਾਮ ਬਸਤ ਹੈ ਸਾਚੇ ਤਾਂਹਿ ਪਛਾਨੇ"।
 ਇਹੁ ਵਾਕ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਭਾਗ ਤਯਾਗ ਲਖਣਾ ਕਰੀ ਹੈ ਮਮੋਖੁ ਵਾਸਤੇ। ਦੇਹ ਆਦਕ
 ਸੰਘਾਤ ਏਹੁ ਜੜ੍ਹ ਭਾਗ ਹੈ। ਇਸ ਕਾ ਤਯਾਗ ਕਰਨਾ ਰਿਦਿਓ ਅਭਿਮਾਨ। ਰਾਮ ਜੋ
 ਸਰਬ ਜਿਆਪੀ ਹੈ ਸਭ ਮੈ ਰਮਿਆ ਹੋਇਆ ਨਤ ਸਰੂਪ। ਇਸ ਭਾਗ ਕੋ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਨਾ
 ਸਤਿ ਪਦ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਾਸਤੇ। ਐਸੇ ਜਬ ਵਿਚਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਇਸ ਕੋ ਅਪੋਖ ਗਿਆਨ
 ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਸੀਸੇ ਵਿਪਰਜੇ ਰਹਤ। ਸੀਸੇ ਕਹੀਏ ਜੀਵ ਈਸਰ ਮੈ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਖੇ ਭੇਦ
 ਵਾਸਤਵਿ ਅਥਵਾ ਉਪਾਧ ਕਹੈ। ਇਨ ਕੀ ਏਕਤਾ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਥਵਾ ਨਹੀਂ। ਅਰ ਏਕਤੀ
 ਜਾਯਾਨ ਕਰ ਹੋਤੀ ਹੈ ਅਥਵਾ ਭਗਤੀ ਕਰਵ ਕਲਮੋ ਕਰ ਅਥਵਾ ਕਾਸੀ ਮੈ ਨਿਵਾਸ ਕਰਨੇ ਜੋ
 ਮੁਕਤ ਹੋਵੀਤਾ ਹੈ। ਅਰ ਮੁਕਤ ਜੋ ਕਰ ਜਾਈਤਾ ਕਹਾਂ ਹੈ। ਅਰ ਯਹ ਜੋ ਗਯਾਨ
 ਭਯਾ ਹੈ। ਗਯਾਨ ਇਹੀ ਹੈ ਅਥਵਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਹੈ। ਯਸ ਕਹੀਏ ਸੀਸੇ। ਅਰ ਵਿਚਾਰ
 ਕਹੀਏ ਤੀਨ ਸਰੀਰ ਆਪ ਕੋ ਮਾਨਣਾ। ਸਬੂਲ ਸਰੀਰ ਕੇ ਧਰਮ ਆਪਣੇ ਵਿਖੇ ਮਾਨਣੇ।
 ਅਹੰ ਪ੍ਰਤੇ ਕਰਣੀ ਮੈ ਜਨਮਤਾ ਹੋ ਮੈ ਮਰਤਾ ਹੋ। ਮੈ ਬਾਨਕ ਹੋ, ਮੈ ਜਵਾਨ ਹੋ। ਮੈ ਬ੍ਰਿਧ ਹੋ,
 ਮੈ ਕ੍ਰਿਸ਼ ਹੋ। ਮੈ ਦੀਰਘ ਹੋ ਮੈ ਗੋਰਾ ਹੋ ਮੈ ਸਯਾਮ ਹੂ ਮੈ ਪੀਤ ਹੋ। ਮੈ ਬ੍ਰਹਮਣ ਹੋ, ਮੈ ਖਤੀ
 ਹੋ, ਮੈ ਵੈਸ਼ ਹੋ, ਮੈ ਸੂਦਰ ਹੋ, ਮੈ ਹਿੰਦੂ ਹੋ ਮੈ ਤੁਰਕ ਹੋ। ਜਬ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਨਮਾ ਤਬ ਨ ਿ
 ਨ ਤੁਰਕ ਸੀ। ਜਸ ਜਿਸ ਘਰ ਜਨਮਾ ਤਬ ਸੋਈ ਘਰ ਕਾ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣ ਬੈਠਤਾ ਹੈ
 ਅਜਾਯਾਨੀ ਜੀਵ। ਪੁਨਾ ਜਬ ਦੇਹ ਤਿਆਗ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਨ ਤੁਰਕ ਨਾਮ ਰਹਿਤਾ
 ਹਿੰਦੂ ਨਾਮ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਤਥਾ ਗੁਰ ਬਾਕਸ਼ੀ। "ਸੋ ਝੂਠਾ ਜੋ ਝੂਠੇ ਨਗੇ ਝੂਠੇ ਕਰਮ ਕਾਮਾਹੀ"।

ਝੂਨ ਨੂੰ ਤੇ ਮੰਨ ਸੈਠੇ ਸੋ ਆਪ ਭੀ ਝੂਨੇ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੋਏ। ਚਾਰ ਵਰਣ। ਚਾਰ ਵਰਣ ਪੁਨਾ
 ਜਿਸ ਜਿਸ ਅਸੂਮ ਮੇ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸੋ ਆਪ ਕੋ ਮਾਨਣੇ ਲਗ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਸੋਈ ਕਹਤੇ ਹੈ। ਦੇਹ
 ਕਾ ਨਾਮ ਤਥਾ ਜਾਤ ਪਾਤ ਇਹੁ ਸਹੀ ਕਲਪਤ ਝੂਨੇ ਹੈ ਸੋ ਆਪ ਕੋ ਮਾਨਣੇ ਲਗ ਜਾਤਾ ਹੈ।
 ਸੋਈ ਕਹਤਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਮੇ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਹੋ ਮੇ ਸੰਨਯਾਸੀ ਹੋ ਮੇ ਗ੍ਰੰਥੀ ਹੋ ਐਸੇ ਅਸਥੂਲ
 ਸਰੀਰ ਆਪ ਕੋ ਜਾਨ ਕਰ ਮਾਨਤਾ ਹੈ। ੧ । ਬਹੁਰ ਸੂਖਮ ਸਰੀਰ ਕੇ ਧਰਮ ਆਪਣੇ ਵਿਖੇ
 ਦੇਖਤਾ ਹੈ। ਤੈਸੇ ਜੋ ਸਵਪਨੇ ਮੇ ਕੋਊ ਪੁਰਸ਼ ਆਪ ਕੋ ਵਿਰਜੇ ਭਾਵ ਸੇ ਕਰਤਵ ਕਰਤਾ ਹੈ
 ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਅਰ ਕਰਤਾ ਵ੍ਰਗਤਾ ਤਥਾ ਹੀ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਕਹਤੇ ਹਾਂ। ਪ੍ਰਥਮ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਕੇ
 ਧਰਮ ਆਪਣੇ ਵਿਖੇ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਅਰ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਮੇ ਅੰਧ ਹੋ, ਮੇ ਬਲਹਤਾ ਹੋ, ਮੇ ਨਕਟਾ ਹੋ,
 ਮੇ ਪਿੰਗਲ ਹੋ, ਮੇ ਲੁਜਾ ਹੋ, ਮੇ ਭੁੰਗਾ ਹੋ, ਮੇ ਮੁਹਟਾ ਹੋ, ਮੇ ਸਵਾਦ ਲੇਤਾ ਹੋ, ਮੇ ਕਰਤਾ ਹੋ, ਮੇ ਭੇਟਾ
 ਹੋ, ਮੇ ਰਲਤਾ ਹੋ, ਮੇ ਖੇਠਤਾ ਹੋ, ਮੇ ਮੂਘਤਾ ਹੂ। ਮੁਝ ਕੋ ਭੁੰਗਾ ਹੋ ਵ ਸੀਤ ਹੋ। ੨ । ਬਹੁਰ
 ਪ੍ਰਾਣੇ ਕੇ ਧਰਮ ਆਪ ਕੋ ਮਾਨਤਾ ਹੈ। ਮੇ ਭੁਧਾਵਾਨ ਹੋ। ਮੇ ਪਿਪਾਸਵਾਨ ਹੂ। ੩ ।
 ਪੁਨਾ ਮਨ ਕੇ ਧਰਮ ਆਪ ਕੋ ਮਾਨਤਾ ਹੈ। ਮੁਝ ਕੋ ਸਕਲਪ ਹੋ, ਵਿਕਲਪ ਹੋ। ਮੇ ਕਾਂਖੀ ਹੋ,
 ਮੇ ਕ੍ਰੋਧੀ ਹੋ, ਮੇ ਲੋਭੀ ਹੋ, ਮੇ ਮੋਹੀ ਹੋ, ਮੇ ਅਭਮਾਨੀ ਹੋ, ਮੇ ਭੇਵਾਨ ਹੋ, ਅਰ ਧੀਰਜਵਾਨ ਹੋ।
 ਮੁਝ ਕੋ ਹਰਖ ਹੋ ਵਾ ਸੋਕ ਹੋ, ਰਾਗ ਹੋ, ਦਵੇਖ ਹੋ, ਮੇ ਜਤੀ ਹੋ, ਮੇ ਛਿਮਾਵਾਨ ਹੋ। ਮੇ ਜਤੋਖੀ ਹੋ,
 ਮੇ ਵੇਰਾਣੀ ਹੋ, ਮੇ ਨਿਰਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋ। ਮੇ ਜੀਨਵਾਨ ਹੋ, ਮੇ ਤਿਯਾਗੀ ਹੋ। ਮੇ ਨਿਰਾਸੀ ਹੋ।
 ਮੇ ਧਰਮੀ ਹੋ, ਮੇ ਭੁਨ ਵਾਨ ਹੋ। ਇਤਿਆਦਿਕ ਅਨੇਕ ਧਰਮ ਮਨ ਕੇ ਅਪਣੇ ਵਿਖੇ ਮਾਨਤਾ ਹੋ।
 ੪ । ਬਹੁਰ ਬੁਧ ਕੇ ਧਰਮ ਅਪਣੇ ਵਿਖੇ ਮਾਨਤਾ ਹੈ। ਮੇ ਪੰਡਿਤ ਹੋ, ਮੇ ਮੂਰਖ ਹੋ।
 ਮੇ ਗਿਆਨੀ ਹੋ, ਮੇ ਅਗਿਆਨੀ ਹੋ। ਮੁਝ ਕੋ ਸਵਿਕਲਪ ਮਾਮਾ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਥਵਾ ਨਿਰਵਿਕਲਪ
 ਸਮਾਜੀ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਮੇ ਜੋਗੀ ਹੋ, ਮੇ ਭਾਤ ਹੋ। ਮੇ ਪ੍ਰੇਮਵਾਨ ਹੋ ਮੇ ਧਿਆਨੀ ਹੋ। ੫ ।
 ਬਹੁਰੋ ਕਾਰਣ ਸਰੀਰ ਕੇ ਧਰਮ ਆਪ ਕੋ ਮਾਨਤਾ ਹੈ, ਕਰਤਾ ਹੈ, ਮੇ ਬਹੁਤ ਸੁਖ ਜੋ ਸੋਇਆ ਅਥਵਾ
 ਪਾਸ ਕੜ ਕੜ ਹੋਤੀ ਰਹੀ ਹੈ। ਨਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਆਈ ਯਾਤੇ ਸੁਖਨ ਭਯਾ। ਅਥ ਮੇ ਨਿੰਦਾ ਕੀ
 ਇਛਾ ਕਰਤਾ ਹੋ ਵਾ ਮੁਝ ਕਉ ਐਸੀ ਨਿੰਦਾ ਆਵਤੀ ਹੈ ਜੋ ਜੜ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੋ, ਮੁਝ ਕੋ ਖਬਰ ਨਹੀਂ
 ਰਹਤੀ। ਇਸ ਤੇ ਆਦਿ ਲੇ ਕਰ ਤੀਨੋ ਸਰੀਰੋ ਕੇ ਧਰਮ ਅਪਣੇ ਵਿਖੇ ਮਾਨਤਾ ਹੈ। ਯਹਿ ਕਹੀਏ ਵਿਸੇ
 ਜਬ ਯਹਿ ਸੀ ਵਿਰਜੇ ਨਾਸਟ ਹੋਤੇ ਹੈ ਤਬ ਧ੍ਰਿਪੇਖ ਗਿਆਨ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਮੇ ਅਪਣੇ
 ਗਿਆਨ ਯਹਿ ਹੈ। "ਅਹੰ ਬ੍ਰਹਮਾਸਮੀ"। ਐਸੇ ਧ੍ਰਿਪੇਖ ਗਿਆਨ ਕਾ ਫਲ ਕਿਆ ਹੈ। ੬
 ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਇਸ ਤੇ ਮੈਤ੍ਰੀ, ਕਰੁਣਾ, ਮੁਦਿਤਾ, ਉਪੇਖਿਯਾ ਯਹ ਰਾਵੇ ੭। ਯਹ ਹੋਤੇ
 ਹੈ। ਅਤ ਤੀਨੋ ਔਰ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਆਤਮ ਰਤਿ। ਆਤਮ ਸੰਤੁਸਟਤਾ। ਆਤਮ
 ਨਾਦ। ਅਰ ਸਮਤਾ, ਛਿਮਾ, ਨਿਰਅਭਿਮਾਨਤਾ, ਧੀਰਜ, ਅਰਜਵ ਯਹ ਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈ।
 ਸੁਭਾਵਕ ਦੁਭ ਗੁਣ। ਪਾਤ ਅੰਗ ਔਰ ਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਜੀ ਵਸਿਸਟ ਮੇ ਕਹਾ ਹੈ।

ਖੇਤੀ (੧) ਸਤਿਮਤਾ (੨) ਗਿਆਤਤਾ (੩) ਆਰਯਤਾ (੪) ਕਰੁਣਾ (੫)। ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਾ
ਅਰਥ ਪ੍ਰਸੰਨ ਸਦਾ। ਵਿਖੇ ਖੇਤਨਾ ਗਿਆਨ ਜਥਾ ਸਾਧਤੁ ਅਚਾਰ ਅਰ ਦਇਆ ਅਧੋਖ ਗਿਆਨ ਕਾ
ਵਾ ਕੋਇ ਅਵਸਥਾ ਐਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਸੋਕ ਅਰ ਰੀਖ ਤੇ ਨਿਰੰਕੁਸ ਤ੍ਰਿਪਤੀ। ਸੋਕ ਦੂਰ
ਹੋ ਜਾਣੇ ਅਰੁ ਜਿਸ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਐਰ ਕਿਸੀ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਕੀ ਅਪੇਖਿਆ, ਕਿਆ ਲੋਕ, ਰਹਣੇ
ਨਾ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੋ। ਧੰਨ ਸੋ ਪੁਰਸ ਹੈ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਨੂੰ ਪਾਇ ਕਰ ਕ੍ਰਿਤ ਕ੍ਰਿਤ ਭਇਆ।
ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਾਰੰਧੇ ਪ੍ਰਾਸ਼ਾਰਧੇ ਮੰਤ ਜੀਤਾ ਗੁਰ ਸਿਖ ਸਾਧੇਦ ਬਰਨੰਨ
ਗੁਰੁ ਸਿਸਤ ਧਿਆਇ। (੨੪) ਐਸੇ ਪੰਗਮ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮੈ ਕਥਨ
ਕਰਿਆ ਹੈ। "ਗੁਰੂਤੀ ਮਹਨਾ ੫। ਪਾਇਆ ਨਾਨੁ ਰਤਨੁ ਮਨਿ ਪਾਇਆ। ਤਨੁ
ਸੀਤਨੁ ਮਨੁ ਸੀਤਨੁ ਧੀਆ ਸਤਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸਮਾਇਆ। ੧ । ਵਹਾਉ। ਨਾਨੀ ਕੂਖ ਤ੍ਰਿਸਨ
ਸਰ ਨਾਥੀ ਚਿਤਾ ਸਰਲ ਇਸਾਰੀ। ੧ । ਕਹੁ ਮਸਤਕੁ ਗੁਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਧਰਿਓ ਮਨੁ ਜੀਤੋ ਜਗ ਸਾਰੀ।
੧ । ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਆਪਾਇ ਰਹੇ ਰਿਦ ਅਤਰਿ ਡੋਲਨ ਤੇ ਅਬ ਰੁਕੇ। ਅਖੁਟੁ ਖਜਾਨਾ ਸਤਿ ਗੁਰ ਦਿਆ
ਤੋਟਿ ਨਹੀਂ ਰੇ ਮੁਕੇ। ੨ । ਅਰਰਜ ਏਕੁ ਸੁਨਹੁ ਹੈ ਭਾਈ ਗੁਰ ਐਸੀ ਕੁਝ ਝੁਝਾਈ।
ਲਾਹ ਪਰਦਾ ਨਾਕੁਰ ਜਹੁ ਤੋਟਿਓ ਤਉ ਸਿਸਰੀ ਤਾਤ ਪਰਾਈ। ੩ । ਕਹਿਓ ਨ ਜਾਈ ਏਹੁ
ਅੰਤਰਿ ਸੋ ਜਾਨੈ ਜਿਨ ਚਾਖਿਆ। ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਰ ਭਏ ਇਗਾਸਾ ਗੁਰਿ ਨਿਧਾਨੁ ਰਿਦੇ ਲੇ
ਰਾਖਿਆ। ੪ । "ਵੇਰਾਗ ਏਹੁ ਉਪ੍ਰਤੀ ਯਹ ਤੀਨੋ ਜਿਸ ਮੈ ਪਾਇ ਜਾਇ, ਸੋ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ
ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰ ਵੇਰਾਗ ਉਪ੍ਰਤੀ ਹੋਵੇ ਤੇ ਏਹ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਸਸ ਬ੍ਰਹਮ ਲੋਕ ਤੇ ਲੇ ਕਰ ਉਤਮ
ਲੋਕਾ ਕਉਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਤਾ ਹੈ, ਤੇ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ। ਅਰ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਵਿਖੇ ਤੀ ਕਹਾ ਹੈ।
ਮਨੋ ਨਾਸ ਵਾਸਨਾ ਛੇ ਤਤਵ ਗਿਆਨ। ੧। ਯਹ ਤੀਨੋ ਜੀਵਨ ਤੇ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੋ
ਕੇਵਲ ਗਿਆਨ ਹੀ ਹੋਵੇ। ਮਨੋ ਨਾਸ ਵਾਸਨਾ ਛੇ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਬ ਤਤ ਹੋਤਾ ਹੋਤਾ ਹੈ, ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ
ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ। ਜੋ ਤਤਵੇਤਾ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਸੰਨਿਆਸ ਕਰਾ ਹੈ। ੨। ਗਿਆਨ ਕਉ ਪਾਇ
ਕਰ ਪੁਨਾ ਵੇਰਾਗ ਆਦਿਕ ਸਾਧਨ ਕਰਨੇ ਕਾ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਅਵਸਥਾ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲੀਏ। ਜਤ ਇਸ
ਕੋ ਪੂਰਨ ਗਿਆਨ, ਭਯਾ, ਤਬ ਦ੍ਰਿਸਟਸ ਤੇ ਮਿਖਯਾ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਸਹੇ ਤੇ ਜਿਹ ਵਤ। ਏਹਿਯਾ
ਤੇ ਪੁਰੁ ਵਤ। ਅਕਾਸ ਕੇ ਫੂਨੇ ਵਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ, ਏਨ ਰੂਪ। ਤਿਸ ਪਰ ਨਿਤ ਕਾ ਬਤਨ ਹੈ।
੧। ੧। "ਮ ਜੋ ਦੇਖਤ ਆਪਾਸ ਮੈ ਅਰ ਏਕ ਏਕ ਸੋ ਹੈ ਨਾਦਾ। ਕੋਊ ਬਾਧ ਬਨਿਆ
ਕੋਊ ਬੇਟਾ ਬਨਿਆ, ਕੋਊ ਚਾਜਾ ਭਤੀਜਾ ਕਹਲਾਤਾ। ਕੋਊ ਮੀਰ ਆਪੇ ਮਨੇ ਹੈ। ਕੋਊ ਦਾਸ
ਆਪੇ ਕੋ ਜਾਨੇ ਹੈ। ਕੋਊ ਪੀਰ ਮੁਰੀਦ ਕਹਾਤਾ ਹੈ। ਅਵਰ ਕੋਊ ਗੁਰੂ ਕੋਊ ਚੇਨਾ, ਕਹ
ਕਾ ਮਲੋ। ੨। ਐਸੇ ਨਾਨਾ ਭਾਵ ਜੋ ਦਿਖਾਵਤਾ ਸੀ। ਜੋ ਚੀਨ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜਨ ਤਦੀਕਤ।
ਭਾਵ ਏਹ ਚੀਨਾ ਚੀਨ ਪ੍ਰਾਣੀ ਮੀਤੇ ਝੂਠਾ ਤੇ ਅਸਤਪਦ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰਾ
ਸਸ ਕੂਖ ਪਦ ਇਹੁ ਜਾਤ ਤਿਸ ਤੇ ਦੇਖ ਕਰ ਜੋ ਗਿਆਨਵਾਨ ਕਾਮਲ ਚਰਣ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ। ਤਾਂ

ਤੇ ਉਹ ਪਰਮ ਰੰਗ ਨੇ ਗੰਗੇਰ ਧੀਰ ਸਤਿ ਨਿਤ ਅਨੰਦ ਸਰੂਪ ਹੋ ਸੋ ਤਾਂ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ।
 ਏਥੇ ਕਹਤੇ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬੰਤਨ। "ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮਃ ੧। ਮੈ ਸਹੁ ਬਿਧ ਪੇਖਿਓ
 ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਰੀਕੋਊ। ਖੰਡ ਦੀਪ ਸਹਾ ਭੀਤਰ ਰਹਿਆ ਪੂਰ ਰਹਿਓ ਸਭ ਲੋਊ। ੧।
 ਰਹਾਉ। ਅਗਮ ਅਨੰਮ੍ਯ ਕਵਨ ਮਹਿਮਾ ਮਨ ਜੀਵੈ ਸੁਨਿ ਸੋਊ। ਚਾਰ ਆਸ੍ਰਮ ਚਾਰ
 ਬੰਨਾ ਮੁਕਤਿ ਭਏ ਸੇਵ ਤੋਊ। ੧। ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦਿੜਾਇਆ, ਪਰਮ ਪਦਿ ਪਾਇਆ,
 ਦੁਤੀਆ ਜਾਏ ਸੁਖ ਹੋਊ। ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਭਵ ਸਾਗਰ ਤਰਿਆ ਹਰਿ ਨਿਧ ਪਾਈ ਸਹਿ
 ਜਊ। ੨। ੨। ੨। ੨। "ਜਬ ਅਕਾਸ ਕੇ ਫੂਲ ਭਏ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤੇ ਤਿਨ ਕੀ
 ਸੁਰੀਧੀ ਲੈਲੀ ਵਾਸਤੇ ਮਨ ਕਿਆ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹੀ ਕੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਲੋਕਹੀਤਾ ਹੈ।
 ਅਰ ਪਰਲੋਕੀ ਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਭਾਗਵਤਵਿਖੇ ਕਹੀ ਹੈ। ਨਿਤ ਪ੍ਰਲੋਕ। ੧।
 ਨਮਿਤ ਪ੍ਰਲੋਕ। ੨। ਪ੍ਰਕਿਤ ਪਰਲੋਕ। ੩। ਅਤਯੰਤ ਪਰਲੋਕ। ੪। ਜਬ ਇਸ ਕੋ
 ਅਪ੍ਰੇਖ ਗਿਆਨ ਭਇਆ ਤਬ ਸਭੇ ਕੋ ਜਿੰਗ ਵਤ ਜਗਤ ਕੋ ਦੇਖਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਰਾ ਨਾਮ
 ਅਤਯੰਤ ਪਰਲੋਕ ਹੈ। ਜਾਂ ਤੇ ਭੇਰ ਤਿਸ ਕਾ ਜਗਤ ਕਦਾਚਿਤ ਹੋਣਾ ਨਹੀਂ। ਤਿਸ
 ਪਰ ਸੁਰਤੀ ਕਹਤੇ ਹੈ। ਭਿਦਿਯ ਤੇ ਹਿੰਦੇ ਨਿੰਧੀ ਛਿਦਯ ਤੇ ਸਰਬ ਸੰਸਾਰੀ।
 ਛੀਅਤੇ ਚਾਸ ਕਰ ਮਾਲੀ ਤਾਮਨ ਦ੍ਰਿਸਟੇ ਪਠਵਾਰ"। ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕੋ ਅਪ੍ਰੇਖ ਗਿਆਨ ਭਯਾ
 ਹੈ ਸੋ ਜਗਤ ਕੋ ਵਾਚਾਰੰਭ ਜਾਣਤਾ ਹੈ। ਕਿਆ ਜਾਤ ਵਾਸਤ ਤੇ ਨਹੀਂ। ਜਬ ਆਪਣੇ
 ਸਵਰੂਪ ਕੋ ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਜਾਇਆ ਹੈ ਅਰ ਜਾਤ ਕੋ ਜੀਓ ਕੋ ਜਿੰਗ ਵਤ ਜਾਇਆ। ਤਬ
 ਸੋ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਯਹ ਸੁਣ ਕਰ ਸਿਖ ਨੇ ਪ੍ਰਸਨ ਕੀਆ।
 ਸਿਖੇਵਾਰ। ਹੇ ਗੁਰੇ, ਅੰਤਮਾ ਕੋ ਜਾਣਿਆ ਮੈ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਾਣਿਆ। ਤਬ
 ਸੋ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਯਹ ਸੁਣ ਕਰ ਸਿਖ ਨੇ ਪ੍ਰਸਨ ਕੀਆ।
 ਅੰਤਮਾ ਕਰਾ ਹੈ। ਸੰਧੀ ਕਹੀਏ ਦਿਨ ਕਾ ਅਭਾਵ ਭਯਾ ਹੈ ਅਰ ਰਾਤੁ ਆਈ ਨਹੀਂ।
 ਜੇ ਬੀਰ ਕਾ ਸਮਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕਾਲ ਇਤਿ ਕਾ ਅਭਾਵ ਹੈ। ਖਿਤੀ ਕਹੀਏ ਸੰਕਲਪ ਫੂਰਾ
 ਭੀ ਜਿਸ ਕੋ ਕਹਤੇ ਹੈਆ ਮਨ ਆਦਿਕ ਚਤੁਰਾਟੇ ਅੰਤਰ ਸਰਣ ਸੰਕਲਪ ਦੀ ਰੂਪ ਹੈ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰਤਕ ਜੋ ਸੁਧਾਰੂਪ ਹੈ ਆਪਣਾ ਆਪ ਅਦਵੈਤ ਇਕ ਵਸ ਤਿਸ ਕਾ ਹੁੰ ਨਿਸਚੇ
 ਕਰ, ਹੇ ਪਿਯਾਰੇ। ਜਿਸ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਔਰ ਕੋਊ ਪਦ ਪਾਵਣੇ ਜੀ ਅਪੇਖਿਆ
 ਨਹੀਂ ਰਹਿਤੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਕੋ ਲਾਗ ਹੋਇਆ ਔਰ ਲਾਗ ਕੀ ਅਪੇਖਿਆ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤੀ
 ਜੇ ਸਭ ਕਾ ਅਪਣਾ ਆਪ ਹੈ ਅੰਤਰ ਬਾਹਿਰ ਇਕ ਵਸ ਵਿਸਾਧਕ ਹੈ। ਅਜ ਹੈ, ਅਨਾਦ ਹੈ,
 ਨਿਰ ਦਵੈਦ ਹੈ, ਮੁਕਤ ਹੈ, ਸਰਦਾਨੰਦ ਸਾਖੀ ਹੈ। ਅਕ੍ਰੇ ਹੈ ਅਭਿਨਾਸੀ ਹੈ। ਕੁਟਸਥ ਹੈ
 ਅਬੰਧ ਹੈ, ਅਦੁਤੀ ਹੈ। ਪਰਤਖ ਜੋਤੀ ਹੈ। ਅੰਤ ਕਰਣ ਚਤੁਰਾਟੇ ਇੰਦ੍ਰ ਆਦੀ ਪਦਾਰਥ
 ਕੋ ਅੰਤ ਬਾਹਰ ਸਭ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸੋ ਪ੍ਰਤਖ ਜੋਤੀ ਪੂਰਨ ਹੈ ਨਾ ਊਰਨ ਹੈ ਨਾ ਅਧੂਰਨ ਹੈ

ਸੁਯ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੈ। ਤਿਸ ਕੇ ਤੂੰ ਨਿਸਰੇ ਕਰ, ਹੇ ਪਿਆਰੇ। ਤਥਾ ਗੁਰੂ ਬਾਕਸੀ। "ਆਤਮ
 ਰਾਮ ਸਰਬ ਮੈ ਪੇਖ। ਪੂਰਨ ਪੂਰ ਰਹਿਆ ਪ੍ਰਭ ਏਕ। ਰਤਨ ਅਮੋਲਕ ਰਿਦੇ ਮਹਿ ਜਾਨੈ
 ਅਪਣੀ ਵਸਤ ਤੂੰ ਆਪ ਪਛਾਣ।" ਅਪਣੀ ਢਾਤ ਆਤਮ ਅਨੰਤ ਅਪਣੇ ਅਨਭਵ ਕਰ ਤੂੰ ਜਾਣ, ਹੇ ਭਾਈ।
 ਐਸੇ ਪੂਰਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੇ ਮੇਰੀ ਭੰਡਵਤ ਪ੍ਰਣਾਮ ਹੋਏ ਧਾਰਬਾਰ। ਤਿਸੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਆਧਾਰ
 ਹੈ ਜਿਸ ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਰੂਪ ਤੇਜ ਪੂਜ ਸੇ ਸੂਰਜ ਸੰਦ੍ਰਮਾ ਰੂਪੀ ਚਿੰਤ ਜੋਤੀ ਅਨਿ ਕਹੀ ਸੁਖਮੰਡਾ
 ਪੇ ਪੜੇ ਪ੍ਰਕਾਸਤੇ ਹੈ। ਤਿਸ ਤੇਜ ਪੂਜ ਕੇ ਮੇਰੀ ਬਾਰੰਬਾਰ ਬੰਦਨਾ ਹੋਇ। ਜਿਸ ਕੇ ਨਾਮ
 ਛਮਾਂ ਅੰਬਰ ਪਦ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੀਤਾ ਹੈ। ਤਿਸ ਨਿਰ ਦੇਵੰਦ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੇ ਮੇਰੀ ਨਿਮਨਕਾਰ ਹੋਵੇ।
 ਐਸੇ ਕਰ ਕਰ ਮਾਤਕ ਸ੍ਰੀ ਤਾਈ ਜੀ ਟੇਕਤੇ ਭਏ, ਤਿਸ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਤਕ ਜੋਤੀ ਆਵੇ। ੧ ।
 ਇਤਿ ਸ੍ਰੇ ਭਗਤ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ ਗਰੰਥੇ ਪੂਰਬਾਰਥੇ ਸੰਤ ਗੋਤਾ, ਗੁਰ ਸਿਖ ਸੰਬਾਦ ਵਰਨਣ, ਬਾਨ
 ਬੀਸਤ ਧਿਆਇ। । (ਸਿਖੇਵਾਰ) ਹੇ ਭਗਵਾਨ, ਐਸੇ ਸਵਜਨ ਜਨੋ ਕੇ ਤਿਹਨ ਤੋਨ ਹੈ ਜੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ
 ਕਰੇ। ਜਾਤੇ ਗਿਆਨੀ ਅਗਿਆਨੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਇਕ ਸਾਰਖੀ ਦੇਖ ਕਰ ਨਖਣੇ ਕੇ ਲਖੇ ਬਿਨਾ ਹੈ, ਸੁਆਮੀ
 ਜੀ, ਕੈਸੇ ਹੋ ਸਕਤੀ ਹੈ, ਪਛਾਣ। ਐਸੇ ਪ੍ਰੇਮ ਗਿਆਨੀ ਕੀ ਮੈ ਮੂਢ ਬੁਧੀ ਜੇ। ਗੁਰੇਵਾਰ।
 ਹੇ ਸਿਖ ਤੈ ਨੇ ਬਹੁਤ ਭਲਾ ਪ੍ਰਸਨ ਕਰਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਤੇ ਗਿਆਨਵਾਨ ਕਾ ਆਸਾ ਪਰਮ ਗੰਭੀਰ ਹੈ।
 ਦੋਹਰਾ। "ਆਸਾ ਬਾਸਾਸੀਤ ਕਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਲਖੇ ਨ ਬੇਦ। ਖਟ ਦਰਸਨ ਸੰਸੇ ਪਰੇ ਕੋਈ
 ਵਿਰਨਾ ਪਾਵੇ। ਭੇਦ।" ਤਥਾ ਤਿਨ ਸੰਤ ਜਨਾ ਨੇ ਆਪ ਮੁਖ ਸੇ ਕਹਿਣਾ ਨਾ ਹੂਆ ਜੋ ਮੈ ਗਿਆਨਵਾਨ
 ਹੋ। ਤੇ ਜਾਣੇ ਬਿਨਾ ਐਸੇ ਸੰਤ ਕਾ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾ ਹੋਣਾ ਹੂਆ। ਸਤਿਸੰਗ ਬਿਨਾ ਮੁਕਤੀ ਰੂਪ
 ਕਾਰਜ ਨਾ ਹੋਣਾ ਹੂਆ, ਜਗਿਆਸੂ ਕਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਸੰਤੋ ਕੇ ਲਖਣ ਵਰਨਣ ਕਰਤੇ ਹਾਂ ਭਨੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਤੂੰ
 ਸੁਣ ਕਰ, ਸਰਵਭ ਮਨ ਨਾਇਕਰ। ਗੁਰੇਵਾਰ। ਪੁਨਾ ਜੋ ਮੁਖ ਸੇ ਕਹਤੇ ਹੈ ਹਮ ਗਿਆਨੀ ਹੋ
 ਤਿਨ ਪਰ ਮਨ ਨਹੀਂ ਪਤਿਆਵਦਾ। ਜਾਂ ਤੇ ਕਹਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਚਨ। "ਕਾਏ ਰੇ ਜਗਤ
 ਲਾਇਤੋ। ਜਿਨ ਹਰਿ ਪਾਇਓ ਤਿਨਹਿ ਛਪਾਇਓ"। ਪੁਨਾ ਵੇਦ ਮੈ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ
 ਕਹਤਾ ਹੈ ਮੈ ਨੇ ਬ੍ਰਹਮ ਕਉ ਪਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਪਛਾਣਿਆ ਹੈ; ਨਾ ਤਿਸ ਪਾਇਆ ਨਾ ਜਾਣਿਆ ਹੈ।
 ਤਥਾ ਗੁਰੂ ਬਾਕਸੀ। "ਸੋਈ ਅਜਾਣ ਹੋ ਹਉ ਜਾਣਾ। ਅਜਾਣ ਹਾਏਨਛਾਨਾ ਹੈ। ਕਹੁ
 ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਅਮਿਓ ਪੀਆਇਆ ਗਾਕ ਗਾਕ ਬਿਗਾਨਾ ਹੈ"। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਪਸਨ ਭਏ। ਜੋ
 ਜਾਨਣਹਾਰਾ ਹੈ ਕਿਯਾ ਸਾਖਿਆਤ ਕਾਰੀ ਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਜਿਨ ਗਿਆਨੀਓ ਕੇ ਭਈ ਹੈ ਤੇ ਜਾ ਛਾਨਾ ਹੈ ਕਿ
 ਨਹੀਂ ਛਿਪੇ ਰਹਤੇ ਕੈਸੇ ਜਾਨਣ ਹਾਰੇ ਤਿਨ ਕੇ ਜਾਣ ਨੇਤੀ ਨੀ ਜਗਿਆਸੀ ਜਨਾ। ਜਾਤੇ ਗੁਰੂ ਨੇ ਜੋ
 ਹਰਿ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਆਇਆ ਹੈ ਜਿਨ ਕੇ। ਤਿਸ ਬ੍ਰਹਮ ਰਸ ਕੇ ਰਸੀਆ ਹੋ ਕਰਿ ਰੂਪ ਰੂਪ ਸਿੰ
 ਮੈ ਜੋ ਤਿਨਾ ਗੋਤਾ ਨਾਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਉਹ ਪਰਮ ਪ੍ਰਾਨਿ ਰਹਿਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸਬਦ। "ਕਾਨਕਾ
 ਪਹਲਾ ੫ । ਬਿਸਰ ਗਈ ਸਭ ਤਾਤ ਪਰਾਈ। ਜਬ ਤੇ ਮਾਧ ਸੰਗਤਿ ਮੋਹਿ ਪਾਈ ੧ ।
 ਨਾ ਕੋਈ ਬੈਰੀ ਨਾਹਿ ਬਿਗਾਨਾ ਸਗਲ ਸੰਗ ਹਮ ਕੇ ਬਨਿ ਆਈ। ੨ । ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਕੀਨੋ ਜੋ ਭਨ

ਮਾਨਿਓ ਇਹੁ ਸੁਮਤ ਸਾਧੂ ਤੇ ਪਾਈ। ਸਭ ਮੈ ਰਵ ਰਹਿਓ ਪ੍ਰਭ ਏਕੋ ਪੇਖ ਪੇਖ ਨਾਨਕ
 ਬਿਗਨਾਈ"। ੩। ਅਪ੍ਰਖ ਗਿਆਨੀ ਜੋ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਹੈ ਤਿਸ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਕਾ ਵਰਨਨ ਕੀਤਾ
 ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ। ਇਹੁ ਮੁਖ ਨਖਣ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿ ਦੀਆ ਹੈ ਜਗਿਆਸੂ
 ਕੇ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਕੀ ਪਛਾਣ ਵਾਸਤੇ। ਤਥਾ ਸੁਤੀ। "ਰਿਤੇ ਗਿਆਨਨ ਮੁਕਤੀ"। ਤਾਂ ਤੇ
 ਯੰਤ ਸੰਗ ਰਾਹੀਏ। ਤਥਾ ਗੁਰੂ ਸਾਕਸ਼ੀ। "ਜੀਵਨ ਨਾਥ ਜਗਦੀਸ਼ ਦੁਸਾਈ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ
 ਸਾਧ ਮਿਲਾਵੈ। ਨਾਨਕ ਸਾਂਤਿ ਹੋਵੇ ਮਨ ਅੰਤਰਿ ਨਿਤ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ"। ਇਸ
 ਪ੍ਰਸ਼ਾਏ ਹੋਰ ਭੀ ਬਿਨ ਕਹਤੇ ਹੇ ਗਿਆਨ ਕੇ। ਜੋ ਸੰਤ ਸਾਂਤ ਆਤਮਾ ਅਤਿਯੋ ਕਿਰਪਾਲ
 ਹੋਤੇ ਹੈ। ਸਰਬ ਜੀਵਾਂ ਪ੍ਰ ਅਰ ਭਵ ਮੈ ਤੁਲ ਦਰਸੀ ਹੈ। ਖਿਮਾਵੰਤ ਹੈ ਧਰਤੀ ਸਮ।
 ਵਿਆਕੁਲਤਾ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੈ। ਨਾ ਕਿਸੀ ਮੇ ਰਾਫ ਨਾ ਦਵੇਖਾ। ਪੁਨਾ ਜੋ ਫਜ਼ਗਤ ਜਨ ਹੈ ਤਿਨ
 ਮੈ ਮਮਤਾ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਕੇ ਜਿਦੈ ਕੀ। ਨਾ ਕਿਸੀ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਨਾ ਉਸਤਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸਭ ਸਾਧ
 ਸੁਹਿਦਤਾ ਅਰ ਸਭ ਮੈ ਰਾਮਿ ਰਮਿਯਾ ਹੋਇਆ ਜਾਨਤਾ ਹੈ। ਸਦਾ ਜਿਸ 'ਸ਼ਾਂਤੀ' ਹੈ। ਅਰ
 ਦਮਨ ਹੈ, ਮਨ ਆਦਿਕੋ ਕਾ। ਪੁਨਾ ਜੋ ਮੁਖ ਨੇ ਬਦਨ ਉਜਾਰਤਾ ਭੀ ਹੈ ਕਬੀ ਸਤ ਬਚਨ
 ਬੋਲਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਮੇ ਸਭ ਕਾ ਭਲਾ ਹੋਇ। ਅਨਥਾ ਸਚਨ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਬੋਲਤਾ। ਸਦਾਰਾਰ
 ਕੇ ਧਾਰਨ ਵਾਰਾ ਹੈ। ਜੋ ਅਪਣਾ ਧਰਮ ਹੈ, ਤਿਸੀ ਮੈ ਤਿਸੀ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ।
 ਜਿਨਾ ਮਾਰਗੋ ਮੈ ਜੋ ਬੁਰਕਾ ਪਹਿਰਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਰਤਾ ਕੇ ਹੁਕਮ ਜੋ, ਸੋਈ ਧਾਰਨ ਕਰੇ ਹੈ।
 ਸਦਾ ਇਦੈ ਜਿਸ ਕੇ ਅਤਲ ਹੈ। ਜਿਤਨੇ ਭਵ ਕੇ ਭਾਵ ਹੈ ਸਭ ਮੈ ਸਾਖੀ ਰੂਪ ਹੋ ਰਹਤਾ ਹੈ
 ਦੀਪ ਵਤ। ਪੁਨਾ ਨਿਸ ਪ੍ਰੇਰੀ ਹੋ ਕਰ ਵਿਚਰਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਪ੍ਰੀਤ ਭੀ ਸਭ ਜਨੋਂ ਮੈ ਗੋਇਦ
 ਰਾਵਨਾ ਕਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤੇ ਦਯਾ ਕਾ ਸਮੁੰਦਰ ਹੈ। ਅਰੁ ਪਰਮੁ ਉਦਾਸੀਨ ਰਹਿਤਾ ਹੈ।
 ਜੋ ਸਰਣਾਗਿਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈ ਤਿਨ ਕੀ ਪਾਪ ਮਲ ਸਭ ਪੈ ਭਾਲਤਾ ਹੈ ਜਨਮ ਮਰਨ ਰੂਪ ਭਾਸ ਤਿਨ ਕੀ
 ਕਾਟ ਭਾਰਤਾ ਹੈ, ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਖੜਗ ਸਾਥ। ਆਪ ਅਮਾਨੀ ਹੈ, ਕਿਆ ਕਦਾ ਚਿਤ ਮਾਨ ਕੀ
 ਇਛਾ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ, ਬ੍ਰਹਮ ਭਾਵਨਾ ਕਰਿ। ਜਿਸ ਕੇ ਰਿਤੇ ਰੂਪੀ ਭੂਮੀ ਮੈ ਕਾਮਨਾ ਰੂਪੀ
 ਬੀਜ ਜਲੁ ਗਯਾ ਹੈ, ਬ੍ਰਹਮ ਅਗਨ ਕਰ। ਨਾ ਕੋਧ ਹੈ, ਨਾ ਲੋਭ ਹੈ, ਨਾ ਮੋਹ ਹੈ, ਨਾ ਦੇਹ ਆਦਿਕੋ
 ਤਾ ਅਭਿਮਾਨ ਹੈ। ਅਰ ਪੰਚ ਦੇਖ ਸੇ ਬਿਬਰਜਤ ਰਹਿਤਾ ਹੈ, ਸਦਾ। ਜਤ੍ਰ ਜਤੌਰ ਮਨ
 ਤਿਸ ਕਾ ਜਾਤਾ ਹੈ, ਤਤ੍ਰ ਤਤ੍ਰ ਹੀ ਦ੍ਰੁਹਮ ਪਨੀ ਪੂਰਨ ਦੇਖਤਾ ਹੈ। ਸੌਤ੍ਰ ਮੇਂ ਸੌਤ੍ਰ ਸਬੁਧੀ ਨਾਹੀ
 ਤੇ ਮਿਤ੍ਰ ਮੇਂ ਮਿਤ੍ਰ ਬੁਧੀ ਨਾਹੀ, ਜਿਸ ਕੀ। ਤਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਆਕਲਪ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਕਰ ਜਹਾਂ
 ਪੜਾ ਹੈ ਤਹਾਂ ਹੀ ਪੜਾ ਹੈ। ਧਰਮ ਮੈ ਮੰਚ ਪਰ। ਨਾ ਕਿਸੀ ਕੇ ਡਰਾਵਤਾ ਹੈ ਨਾ
 ਡਰਤਾ ਹੈ, ਕਿਸੀ ਤੇ। ਸਦਾ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਸਿਧ ਮੈ ਮਹਨ ਰਹਿਤਾ ਹੈ, ਸੋ ਪੁਰਸ। ਸਦਬ
 ਦਵੰਦਾ ਤੇ ਰਹਿਤ, ਕ੍ਰਿਤ ਕ੍ਰਿਤ ਸਰੂਪ, ਸੋ ਰਇਆ ਹੈ। ਨਾਮ ਸਨਾਨ, ਯਗ ਤਪ, ਬ੍ਰਤ

ਸਭੀ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਵੇਦ ਵਿਹਤ ਕਰਮ। ਫਲ ਕੀ ਇਛਾ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ। ਕਦਾ ਚਿਤ।
 ਖਟ ਉਰਮੀ ਜਿਸ ਨੇ ਜੀਤੀ ਹੈ, ਮਨ ਆਦਿਕੋ ਕੇ ਜੋ ਧਰਮ ਹੈ। ੧ । ਫੁਦਾ ਪਿਪਾਸਾ
 ਪ੍ਰਾਣ ਦਾ। ਹਰਖ (੩) ਐਸਾ (੪) ਮਨਦਾ। ਜਨਮ (੫) ਮਿਤ੍ਰ (੬) ਦੇਹ ਕਾ।
 ਇਸੀ ਤੇ ਦੇਹ ਕੇ ਖਟ ਵਿਕਾਰੋਂ ਰਹਤ ਹੂਆ ਹੈ। ਜਨਮ ਤੇ (੧) ਇਸਥਿ ਤੇ (੨) ਵਰਧਤੇ
 (੩) ਪ੍ਰਣੇਮਤੇ (੪) ਕ੍ਰਮਤੇ (੫) ਨਾਸਤ (੬) ਇਕ ਇਛਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਜੋ ਸਰਣਾਤ
 ਹੈ ਜਗਿਆਸੁ ਸਰਾਸਵਤ ਤਿਸ ਕੇ ਕਲਿਯਾਨ ਕੀ। ਦ੍ਰੋਹਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਕਿਸੀ ਸਾਥ ਭਾਂ।
 ਸਮ ਦਮ ਆਦਿਕੋ ਸਹਿਤ ਹੈ। ਪੁਨਾਂ ਰਿਦੇ ਕਾਰਜੁ ਸੁਭਾਂ ਹੈ। ਪਰਮ। ਪੁਨਾਂ ਸਰਬ
 ਪਰ ਉਪਕਾਰ ਹੀ ਕਰਤਾ ਹੈ, ਐਸੇ ਕੇ ਅਰਥ। ਸਭੀ ਤ੍ਰਿਣ ਕੇ ਤੁਲ ਤਿਸ ਦੇਤਾ ਹੈ। ਸਹ
 ਨਖਨ ਇਨਾ ਨੇਮ ਜੋ ਕਹੇ ਹੈ ਜਾਂ ਤੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸੰਤੋ ਕਾ ਚਿਹਨ ਜਿਸ ਕਾ ਏਦ ਭਾਂ
 ਪਾਰ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦੇ ਤੇ ਇਤਰ ਕਿਸੀ ਕਿਆ ਬਰਨਨ ਕਰਨੇ ਹੈ। ਅਬ ਅਵਰ ਜੋ ਕਹੇ ਜੋ ਵਰਨਨ
 ਕਰਤੇ ਹਾਂ, ਹੇ ਸਾਧ। ਸਿਖੇਵਾਰ। ਹੇ ਭਗਵਨ। ਇਹ ਬ੍ਰਹਮ ਜਿਦਿਆ ਰੂਪ ਧਾਤੀ
 ਅਨਭੇ ਸਾਥ ਜਿਥੇਈ ਦੇਈ ਤਿਸ ਕੀ ਆਪ ਮੇਘ ਰੂਪ ਹੋ ਕਰ ਜੋ ਵਰਖਾ ਕੀਤੀ ਹੈ।
 ਸਰੂਪ ਕੀ। ਤਿਸ ਤੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਅਬ ਆਪ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਪਰਮ ਸਾਂਤਿ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ।
 ਜੋ ਤਿਸਨਾ ਤਾਪ ਕਰ ਤਪਾਇਆਨ। ਸੀ, ਅਬ ਜੋ ਪਰਮਾਨੰਦ ਸਰੂਪ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਆ
 ਅਰੁ ਕੰਹੂ ਜਾਣ ਜੋਗਾ ਨਹੀਂ ਰਹਾ, ਕੌੀ ਜੋਗੇ ਸਾਧਾਰ ਬੀਜ ਜਹਾਜ ਤੇ ਪੰਧੀ ਜੋ ਏਨਾ ਦ ਕਰ
 ਖੁੰਡ ਜੋ ਤਬ ਸਾਰੇ ਜਲ ਦੇਖੇ ਕਰ ਪੁਨਾ ਪੋਤ ਪਰ ਇਸਥਿਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਕਹੂੰ ਜਾਣ
 ਨਹੀਂ ਰਹਿਤਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਹੀ ਸਾਧਾਰ ਸਾਧਾਰ ਮੈ ਆਪ ਕਾ ਬ੍ਰਹਮ ਨਿਯਾਨ ਰੂਪ ਜਹਾਜ
 ਮੇਰਾ ਮਨ ਰੂਪੀ ਪੰਛੀ ਵਾਨਾ ਅੰਧੇ ਕਰ ਉਡਾ ਭੀ ਰਾਹਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ
 ਕਰ ਪੁਨਾ ਇਥਿਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਅਹੋ ਜਿਸ ਅਏਧ ਨੇ ਨਾਨਾ ਸਰੂਪ ਜਗਤ ਰਚਿਆ ਸੀ
 ਦੇਵਤਾ, ਦੇਤ, ਜੋਗ, ਕਿਨਰ, ਨਰਗਣ, ਸੀਣਰਬ, ਹਿੰਦੂ, ਤੁਰਕ, ਪਾਣੂ ਪੰਛੀ, ਜੜੇਬੋਤਨ ਜੀਵ, ਹਨ
 ਇਸਰਾਵਰ ਜੰਗਮ ਰੂਪ, ਸੋ ਅਏਧ ਕਹਾਂ ਚਲਿਆ ਗਯਾ ਹੈ। ਕੌੀ ਜੋਗੇਭਾਨੂੰ ਕੇ
 ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੀਆਂ ਤਿਮਟ ਬਿਲਾਟਿ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤਬਾ ਬਾਏਕ ਰੂਪ ਹਨ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਾ ਜਿਥੇ ਹੂ
 ਮੇਰਾ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਨਿਵਕਤਮ ਜਗਤਰੋ ਮੈ ਜਨਮਾਤਰੋਂ ਕਾ, ਜੋ ਅਬ ਕਹਾਂ ਰਚਿਆ ਰਹਾ
 ਜੋ ਪਰਬਤ ਕੀ ਕੰਦਰਾ ਮੈ ਸੁਗਾਂਤਰੋਂ ਕਾ ਨਿਵਕਤਮ ਹੋਵੇ। ਜਿਸ ਕਾਲ ਮੈ ਦੀਪਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼
 ਕਰੇ। ਤਹਾਂ ਤਸ ਤਤਕਾਲੇ ਘੋਰਤਮ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਪਣੇ ਕਾਜੋ ਸਹਿਤ ਜੋ ਤਨ
 ਮੈ ਦੇਹ ਸੀ ਤੇ ਫੂਲ ਮਾਲਾ - ਧਰ ਪੈ ਇਖ-ਧਰ ਸੀ, ਕਨਪਤ। ਤੇਸੇ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਹੂ
 ਗਿਆਨ ਦੀਵਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਆ ਹੈ। ਅਗਿਆਨ ਤਮ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਹੇ ਭਗਵਨ। ਪੁਨਾ
 ਰਾਗ ਦਵੈਖ ਰੂਪ ਚਿੰਨ੍ਹਾ ਘਰ ਜੋ ਅਬ ਸੋ ਕਹਾਂ ਚਲੇ ਗਏ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਰੂਪ

ਬਨ ਮੇਂ ਸਦਾ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਸੇ। ਅਰੁ ਸੁਭ ਗੁਨ ਰੂਪ ਮਿਗਾਵਲੀ ਕੇ ਮਾਰ। ਕੀ ਖਾਤੇ ਸੇ।
ਪੁਨਾ ਪੰਚ ਕੇ ਸਰੂਪ ਕਿਵਾੜ ਜੇ ਅਣ ਹੋਤੇ ਸੇ, ਸੇ ਤਿਨ ਕੇ ਕੋਠ ਉਪਾੜ ਗਿਯਾ। ਹੇ ਗੁਰੇ, ਬੜਾ
ਅਸਚਰਯ ਹੈ। ਅਰੇ ਆਜ ਮੇਂ ਹੇ ਗੁਰੇ, ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਜਿਦ ਘਨ ਦੇਵ ਰੂਪ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ।
ਤਾਂ ਤੇ ਆਪ ਧੰਨ ਹੋ, ਪੁਨਾ ਧੰਨ ਹੋ। ਹੇ ਸਵਾਤਮਾ ਇਤਨਾ ਕਾਲ ਮੈਨੂੰ ਡਿਯਾ ਕਰ ਤੂੰ
ਕਿਥੇ ਰਿਹਆ। ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਬਡੇ ਭਾਗ ਭਏ ਹੈ ਜਨਮਾਰਤੇ ਕੇ ਜਾ ਤੇ ਅਬ ਤੁਮਹਾਰਾ ਦਰਸ਼ਨ
ਭਹਿਆ ਹੈ। ਹੇ ਸਵਾਤਮਾ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਮੈਂ ਕਿਸੀ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸਾਂ, ਹੇ ਨਾਥ। ਅਰ ਪਰਮ
ਅਨਾਥ ਹੋ, ਕੈਸੇ ਜੈਸੇ ਕੰਤ ਪਿਆਰੇ ਬਿਨਾ ਕਾਮਨੀ, ਚੰਦ ਬਿਨਾ, ਤ੍ਰਿਜਾਮਨੀ। ਵਰਖਾ ਬਿਨਾ
ਧਰਤੀ ਨਹੀਂ ਸੋਭਾ ਪਾਵਤੀ। ਜਨ ਬਿਨਾ ਖੇਤੀ ਸਿੰਧ ਬਿਨਾ ਬੂਦ ਧਰ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ।
ਤੈਸੇ ਬੂਦ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਮੈਂ ਕਿਸੀ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸਾਂ, ਹੇ ਪਰਮ ਪਿਆਰੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਅਬ ਤੂੰ ਮੈਂ ਮੈਂ ਤੂੰ
ਭਯਾ ਹਾਂ। ਜੈਸੇ ਬੂਦ ਸਾਗਰ ਮੈਂ ਨੀਨ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਤਥਾ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਨੀਨ ਭਯਾ ਹੋ।
ਇਹ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ। ਜੈਸੇ ਲਵਣ ਕੀ ਪੁੜੀ ਨਦੀ ਮੈਂ ਗਈ ਸੋਈ ਰੂਪ ਹੋ ਰਹਿਤੀ ਹੈ
ਪੁਨਾ ਨਹੀਂ ਖਬਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕੇਤਾ ਬਾਹੁ ਹੈ ਤੈਸੇ ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਸੇ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਨੀਨ ਭਯਾ ਹੋ।
ਐਸੇ ਕਹਿ ਕਰ ਅਰ ਬਿਧਿਵਤ ਪੂਜਨ ਕਰ ਕੇ, ਗੁਰਾਂ ਕਾ, ਪੁਨਾ ਤੇ ਕਹਿਤ ਭਏ ਜੋ ਭਗਵਾਨ, ਮੈਂ
ਕਿਛ ਨਹੀਂ। ਜੋ ਕਿਛ ਹੋ ਸੇ ਤੁਮ ਹੀ ਤੁਮ ਹੋ। ਐਸੇ ਕਹਿ ਕਰ ਭੰਡਵਤ ਵੰਦਨਾ ਕਰਤੇ ਭਏ।
ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਆਗੇ। ਜੋ ਕਿਛ ਹੋ ਸੇ ਤੁਮ ਹੀ ਤੁਮ ਹੋ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੇਰੀ ਬੰਦਨਾ ਮਾਤ੍ਰ ਹੀ ਸੋਈ
ਆਪ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰੋ ਜਾਂ ਤੇ ਆਪ ਪੂਰਣ ਕਾਮ ਹੈ। ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗ੍ਰੰਥ ਪ੍ਰਬਾਚ।
ਸੰਤ ਗੀਤਾ ਗੁਰ ਸਿਖ ਸੰਬਾਦੇ ਸਿਖ ਹੁਲਾਸ ਵਰਨਨ ਖਟ ਬਿਸਤ ਧਿਆਯ। ੨੬। ਜਿਦ ਬਾਹੁ
ਹੇ ਗੁਰੇ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਆਪ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਮੇਂ ਮੈਨੂੰ ਸੰਦੇਹ ਨਹੀਂ ਹੋਈ।
ਦੇਹ ਇੰਦ੍ਰੇ ਸੰਘਾਤ ਕਰਮੋ ਕੀ ਕਿਆ ਦਸਾ ਹੋਤੇ ਹੈ ਸੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕੇ ਕਹੋ। ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ।
ਅਬ ਇਹੁ ਯਦ ਕਿਰਤ ਹੀ ਸੰਦੇਹੁ ਹੈ। ਹੋਰ ਸਭ ਸੰਦੇਹੁ ਆਪ ਕੀ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਤੇ ਦੂਰ ਭਏ ਹੋ।
ਗੁਰੇਵਾਚ। ਇਸ ਮੇਂ ਉਤਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਸਮਾਸੇ ਸੇ ਕਹ ਦੀਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਨਾਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ।
"ਪਾਂਚ ਤਤ ਕੇ ਤਨ ਰਚਿਓ ਜਾਨਹੁ ਚਤੁਰ ਸੁਜਾਨ। ਜਿਹ ਤੇ ਉਪਜਿਉ ਨਾਨਕਾ ਨੀਨ ਤਾ ਹਿ
ਮੈਮਾਨ"। ਚਤੁਰ ਸੁਜਾਨ ਵਿਸੇਸਨਾ ਇਸੀ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ। ਜੋ ਸਮਾਸ ਸੇ ਵਿਯਾਸ ਕਰ
ਤੁਸਾਂ ਸਮਝ ਲੇਣਾ। ਪਾਂਚ ਤਤ ਸੇ ਦੇਹ ਉਤਪਤ ਭਯਾ ਸੀ, ਤਿਸੀ ਮੈਂ ਨੀਨ ਜਾਇ ਭਯਾ, ਹੇ
ਬ੍ਰਹਮ ਵਾਨੇ। ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕੇ ਅਪ੍ਰੋਖ ਗਿਆਨ ਹੂਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕੀ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਅਵਸਥਾ ਹੋਂ ਹੈ
ਜਬ ਤਨ ਤਿਸਾਨ ਕਰ ਵਿਦੇਹ ਮੁਕਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਧੰਨ ਪਟ ਭੂਖਨ ਆਦਿ ਤੇ ਨਹੀਂ ਤਿਸ
ਕੇ ਨੇ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਜਿਸ ਕੇ ਪੁਨ ਸੇਵਕ ਹੋ ਕਰ ਜੋ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਸੇ ਪੁਨ ਕੇ ਭਾਗੀ ਹੋਤੇ ਹੈ।

ਪਾਪ ਰਹੇ ਤਨੇ ਕੀਟ ਆਦਿਕ ਜੋ ਰਮੇ ਹੈ। ਇਤਆਦੀ। ਪੁਨ, ਜਪ, ਪੁਜਾ, ਪਾਠ,
ਸਨਾਨ, ਆਦੀ। "ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸਦਾ ਨਿਰਲੇਪ । ਜੈਸੇ ਜਲ ਮੇ ਕਮਲਅਲੇਪ"। ਤੀਨ
ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਜੋ ਕਰਮ ਸੇ ਸਿੰਚਤ, ਕ੍ਰਿਯੇਮਾਨ ਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਯ। ਸਿੰਚਤ ਕ੍ਰਿਯੇਮਾਨ ਤੇ ਗਿਆਨੀ ਕਰ
ਭਸਮ ਹੋ ਗਏ। ਪ੍ਰਾਰਥਯ ਭੋਗਿਆ। ਖੈ ਹੋ ਗਏ। ਅਸਤਮਨੀ ਪਿਸਤਰੋਮ ਤੁਰਾ ਧਰਨੀ
ਸੀਲੀਨ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸੁਕ ਤੇ ਹਕਤ ਪ੍ਰ ਸੇਵ ਲਾਲ ਪਿਤ ਸਨ ਮੇ ਸਮਾਵਤੀਆਂ ਭਈਆਂ।
ਕੁੰਤ ਨਿੰਦਾ ਆਲਸ ਤ੍ਰਿਖਾ ਖੁਧਿਆ ਤਿਸ ਕੀ ਅਨਿਲ ਮੇ ਲੀਨ ਭਈ। ਪੁਨਾ ਚਲਨਾ ਜਲਨਾ
ਉਛਲਨਾ ਪਸਰਨਾ ਸੰਕੋਚਨਾ ਇਹੁ ਪਵਨ ਮੇ ਗਵਨ ਭਈ। ਦਿਸ਼ਵਣ ਦਿਸਾ ਮੇ ਜਾਇ ਵਜੇ ਤੁਰਾ
ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਮੇ ਨਿਵਾਸੇ। ਚਖਯੂ ਭਾਨੂੰ ਮੇ। ਰਸਨਾ ਵਰਨ ਮੇ। ਨਾਸਕਾ ਅਸਨੀ ਸੁਤ ਮੇ।
ਵਾਕ ਵਾਹਨੀ ਮੇ । ਕਰ ਇੰਦ੍ਰ ਮੇ । ਚਰਨ ਬਾਵਨ ਮੇ। ਇਹੁ ਜੋ ਕਾਰਜ ਸੇ ਸੋ ਸਭੇ
ਅਪਣੇ ਅਪਣੇ ਕਾਰਨ ਮੇ ਜਾਇ ਲੀਨ ਭਈ। ਕੋਈ ਇਕ ਸਾਸਤ੍ਰਕਾਰ ਕਾਰਨੇ ਮੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈ
ਕੋਈ ਦੇਵਤਿਓ ਮੇ ਲੀਨ ਭਈ। ਕੋਈ ਇਕ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਾਰ ਕਹਿ ਦੇਤੇ ਹੈ ਇੰਦ੍ਰਓ ਕੀ।
ਬਾਕੀ ਰਹਿਯਾ ਕੁਟਸਥ ਸੋ ਕੇਸਾ ਹੈ, ਨਾ ਤਿਸ ਮੇ ਉਦੇ ਹੈ ਨਾਤਿਸ ਮੇ ਅਸਤ ਹੈ। ਨਾ ਜਾਵਣਾ
ਹੈ ਨਾ ਜਾਵਣਾ ਹੈ ਕਹੂੰ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਵਾਕਯ। "ਨਾ ਕਿਛ ਆਇਓ ਨਾ ਕਿਛ ਜਾਇਓ
ਰਾਮ ਕੀ ਦੁਹਾਈ"। ਵਾਸਤਵ ਤੇ ਕਹਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ।
ਇਹੀ ਵਿਦੇਹੁ ਕੋ ਸਰੂਪ ਹੈ। ਇਸ ਮੇ ਚਰਕ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਭੇਦ ਨਹੀਂ। ਸਿਖ ਬਚਨ।
ਹੇ ਭਗਵਨ, ਮੁਕਤੀ ਕੋਈ ਅਵਰ ਭੀ ਹੈ, ਅਥਵਾ ਇਹੀ ਹੈ। ਜੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕੈਸੇ ਹੋਤੇ ਹੈ।
ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕਹੋ, ਹੇ ਗੁਸਾਈ। ਗੁਰਬਚਨ। ਹੇ ਸਾਧ, ਚਾਰ, ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਮੁਕਤੀ ਇਸ ਤੇ
ਇਹੁ ਸਾਸਤ੍ਰਕਾਰੋ ਨੇ ਕਹੀ ਹੈ। ਸਲੋਕ (੧) ਸਮੀਪ (੨) ਸਰੂਪ (੩) ਸਾਜੁਜ (੪)
ਇਹੁ ਸਲੋਕਿ ਜੋ ਹਰੀ ਕਾ ਲੋਕ ਹੈ, ਬੈਕੁੰਠ, ਤਿਸ ਮੇ ਰਹਿਣਾ। ਜੋ ਕੋਈ ਸੰਖ ਚਕ੍ਰ ਗਦਾ ਪਦਮਧਾਰੀ
ਨਾਰਾਇਣ ਧਿਆਵੇ ਸੋ ਵੈਕੁੰਠ ਵਾਸ ਪਾਵੇ। ੧ । ਜੋ ਵੇਸਵਾ ਨਰ ਧਿਆਵੇ ਸੋ ਵਿਨ ਨਿਰਣ
ਵਾਸ ਪਾਵੇ। ੨ । ਜੋ ਹਿਰਨ ਗਰਭ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰੇ ਸੋ ਪਾਰਬਦ ਰੂਪ ਰਚਨ ਕੇ ਸਾਮਣ
ਹੋਇ। ੩ । ਜੋ ਮਾਯਾ ਪਤੀ ਭਗਵਾਨ ਕੋ ਧਿਆਵੇ ਸੋ ਵੈਕੁੰਠ ਆਦਿਕ ਸੰਪੂਰਨ ਤੋਗ
ਸਮੁਗ੍ਰੀ ਰਚਨ ਕੇ ਸਾਮਰਥ ਹੋਇ। ਲਖਮੀ ਕੋ ਸਤ ਕਮਣੀ ਭ੍ਰਿਗ ਲਤਾ ਬਿਨ ਮੇ ਵੇਇ।
ਸਲੋਕ ਮੁਕਤੀ ਕੋਨ ਜੈਸੇ ਸਾਧ ਸਰਬਾਸੀ ਮੇ ਰਹਤੇ ਹੈ। ਸਮੀਪ ਮੁਕਤੀ ਕੋਨ, ਦਰੀ ਕੇ ਸਮੀਪ
ਰਹਿਣਾ ਸਦਾ। ਜੈਸੇ ਗੁਰਮੁਖੇ ਕਾ ਬੁੰਗਿਓ ਮੇ ਨਿਵਾਸ ਹੈ। ਸਰੂਪ ਮੁਕਤੀ ਕੋਨ ਹਰੀ ਕਾ
ਸਰੂਪ ਹੋਵ ਰਹਨਾ। ਮਨੀ ਕੋ ਸਤਕ ਨਾਮਾ ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਿਥ ਲਤਾ ਚਿਹਨ ਤੇ ਲਛਮੀ ਏਨ ਜੋ ਰਹਤ
ਵਿਨ ਰੂਪ ਹੋਇ ਵਿਰਰਤਾ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਗ੍ਰਿਥੀ ਸਮਝਨੇ। ਸਾਜੁਜ ਮੁਕਤੀ ਕੋਨ। ਸਾਜੁਜ
ਮੁਕਤੀ ਪਰਛੇਦੋ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰਣੇ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਹਰੀਮੰਦਰ ਸੁੰਦਰ ਬੈਠੇ ਪਰਮ ਜੁਧਿ
ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਗਿਨਾਧੂ ਗੁਰ ਸਾਸਬਦ ਕੋ ਸੁਵਣ ਕਰਿ ਜੈਸੇ ਉਹ ਹਰਿ ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਹੈ

ਜਾਵੇ। ਜੋ ਇਹੁ ਦੋਬੀ ਮੁਕਤੀ ਹੈ। ਹੇ ਭਾਈ। ਇਹੁ ਤੇ ਹੈ ਸਰਗੁਣ ਮੁਕਤੀ। ਤੇ ਵਿਦੇਹ
ਮੁਕਤੀ ਹੈ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੀ ਅਵਾਥਾ ਕੀ ਨਿਰਗੁਣ ਮੁਕਤੀ ਹੈ। ਜੋ ਅਪ੍ਰੇਖ ਗਿਆਨ ਕਰ ਹੋਤੀ ਹੈ।
ਤੇ ਸਰਗੁਣ ਮੁਕਤੀ ਵਿਧ ਭਗਤੀ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਜੋ ਸੁਨੇ ਮਨ ਕਨ ਨਾਇ ਕਰਿ।
ਸ੍ਰਵਣੀ (੧) ਕੀਰਤਨ (੨) ਸਿਮ੍ਰਨ (੩) ਅਰਚਨ (੪) ਬੰਦਨਾ (੫) ਪਾਦਸੇਵਨ (੬)
ਦਾਸਤ ਭਾਵ (੭) ਸੰਖਤ ਭਾਵ (੮) ਅਰਪਨ (੯)। ਰਾਜਾ ਪ੍ਰੀਖਤ ਹਰੀ ਜਸ ਸ੍ਰਵਣ ਸੇ
ਮੁਕਤ ਭਾਵ। ਸਿਖ ਵਚ । ਹੇ ਭਾਵਨ, ਰਾਜਾ ਪ੍ਰੀਖਤ ਕੇ ਜਨਮ ਅਰ ਸ੍ਰਵਣ ਕੀ ਕਰਾ ਕੈਸੀ
ਹੈ ਜੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕਰੇ। ਗੁਰੇਵਾਚ; ਮਹਾਰਾਜਾ ਪ੍ਰੀਖਤ ਜੀ ਅਰਜਨ ਕੇ ਪੋਤਰੇ ਹੋਏ ਹੈ।
ਜੋ ਰਾਜਾ ਪ੍ਰੀਖਤ ਜੀ ਕਾ ਜਨਮ ਅਰ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਰਖਯਾ ਕਰੀ ਹੈ ਅਹ ਜੈਸੀ
ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਜੀ ਕੇ ਨਾਮ ਐਸ ਜਸ ਸ੍ਰਵਣ ਮੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੋਈ ਹੈ ਜੋ ਸੰਖੇਪ ਤੇ ਸਿਤਾਤ ਐਸੀ ਹੈ।
ਜਿਸ ਕਾਲ ਮੇ ਮਹਾ ਭਾਰਥ ਕੇ ਧੂਧ ਕਾ ਅੰਤ ਆਇਆ ਤਾਂ ਦੋਪਤੀ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਪਾਚ ਤਿਨਾ ਕੇ
ਦੁਣਾ ਚਾਕਯਾ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਅਵਸਥਾਮਾ ਮਾਤਰ ਭੇਇਆ, ਰਾਤ੍ਰ ਕੇ ਸਮੇ ਜਬ ਆਇ ਦਿਨ ਉਦੈ ਹੂਆ
ਤਬ ਅਰਜਨ ਸੇ ਆਦਿਕ ਨੇ ਕੇ ਪੰਜ ਪਾਡਵ ਅਪਣੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕੇ ਮ੍ਰਿਤੁਯਾ ਹੂਆ ਦੇਖ ਕਰ ਅਤ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰ
ਕੇ ਇਕ ਰਾਤ ਅਵਸਥਾਮਾ ਕੇ ਕੋਠੇ ਸੇ ਪਕੜ ਕਰ ਧਰਮ ਪੁਤ੍ਰ ਮਹਾ ਰਾਜਾ ਸੁਪਿਸਟਰ ਕੇ
ਪਾਸ ਲਿਆਏ। ਤਬ ਧਰਮ ਪੁਤ੍ਰ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ਦੁਪਤੀ ਤੇਰੇ ਪੁਤ੍ਰੇ ਕੇ ਮਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਕੇ
ਤੂੰ ਕਰੇ ਜੋ ਸਜਾ ਦੇਵੀਏ। ਤਬ ਧਰਮ ਦਯਾਵਤੀ ਦੋਪਤੀ ਕਹਿਣੇ ਲਾਗੀ। ਹੇ ਹੁਆਮੀ, ਇਸ
ਬ੍ਰਹਮਣ ਅਵਸਥਾਮਾ ਆਪ ਕੇ ਨਿਮਕ ਖਾਨੇ ਵਾਲੇ ਨੇ ਧਰਮ ਸੇ ਬੇਮੁਖ ਹੋ ਕਰ ਮੇਰੇ ਪੁਤ੍ਰ
ਕੇ ਮਾਰਾ ਹੈ। ਜੋ ਅਬ ਮੇਰੇ ਪੁਤ੍ਰ ਤੇ ਜੀਵੇ ਨਹੀਂ। ਅਬ ਇਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਅਵਸਥਾਮਾ ਗੁਰੂ
ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕੇ ਛੋਡ ਦਿਓ। ਜਬ ਐਸ ਦੁਪਤੀ ਨੇ ਕਹਾ ਤਬ ਹਰਵਾਨ ਭ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇਵ ਕਹਤੇ ਭਏ।
ਹੇ ਭੀਮਸੈਨ, ਇਸ ਪਾਪੀ ਕੇ ਮਾਰਨੇ ਕਾ ਪ੍ਰਣ ਕੀਆ ਥਾ ਤਾਂ ਤੇ ਸੁਕਾ ਨਾ ਜਾਵੇ। ਇਸ
ਕਾ ਮਥਾ ਪਾੜ ਕੇ ਬੀਚ ਸੇ ਮਨੀ ਕਾਢ ਲੇਵਹੁ। ਤਬ ਤੈਸੇ ਹੀ ਭਗਵਾਨ ਕੇ ਵਚਨ ਮਨ ਕਰ
ਮਸਤਕ ਪਾੜ ਕਰ ਮਣੀ ਨਿਕਾਲ ਨੀਨੀ, ਭੀਮ ਸੈਨ ਨੇ ਅਰ ਛਾਡ ਦੀਆ। ਮਹਾ ਰਾਣੀ ਦੋਪਤੀ
ਕੇ ਵਚਨ ਸੇ। ਤਿਸ ਸੇ ਅਨੰਤਰ ਫੂਟਾ ਹੂਆ ਭੀ ਦੋਪਤੀ ਕੇ ਉਪਕਾਰ ਕੇ ਭੁਲਾ ਕਾ ਦੋਪਤੀ
ਕੀ ਨੁਮਾ ਜਿਸ ਕਾ ਨਾਮ ਉਤ੍ਰਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਗਰਭਵਤੀ ਜਾਨ ਤੇ ਮੰਤ੍ਰ ਪੜ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮ
ਅਸਤ੍ਰ ਚਲਾਇਆ। ਜੋ ਗਰਭ ਮੇ ਭੀ ਰਹਿਣਾ ਨਾ ਪਾਵੇ ਦੋਪਤੀ ਕਾ ਵੀ ਹੀ ਨਿਰਮੂਤ
ਹੋ ਜਾਵੇ। ਬਡਾ ਅਸਚਰਯ ਹੈ। ਕਹਾਂ ਦਯਾਵਤੀ ਦੋਪਤੀ ਜਿਸ ਨੇ ਮਾਰਨੇ ਤੇ ਲਦਾਇਆ
ਕਹਾਂ ਦੁਸਟ ਸੁਭਾਵ ਵਾਲਾ ਬ੍ਰਹਮਣ ਉਪਕਾਰੀ ਸਾਥ ਅਪਕਾਰੀ ਤਰੇ। ਪਰ ਜਿਸ ਕਾ ਦਾਖਾ
ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਹੋਵੇ ਤਿਸ ਕੇ ਕੋਣ ਮਾਰੇ। ਗੁਰਵਾਕਿਯ । 'ਜਿਸ ਕਾ ਤੂੰ ਰਖਵਾਲਾ ਮਾਰੇ ਤਿਸੇ
ਕਉਣ'। ਤਿਸ ਬ੍ਰਹਮ ਅਸਤ੍ਰ ਕੇ ਚਲਾਵਣੇ ਕਰ ਉਤ੍ਰਾ ਪੀੜਤ ਹੁਈ। ਅੰਤ੍ਰਯਾਮੀ ਕੀ ਅਰਾਧਨਾ

ਕਰਤੀ ਭਈ। ਜੋ ਹੇ ਵਿਗਨ, ਤੂੰ ਹੀ ਮੇਰੇ ਉਦਰ ਮੇ ਬਾਲਕ ਕੀ ਰਖਿਆ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ।
 ਆਪ ਸਿਨਾ ਐਰ ਕੋਈ ਸਮਰਥ ਨਹੀ ਆਪ ਕੀ ਸਰਣ ਹਾਂ। ਐਸੇ ਪ੍ਰਾਥਨਾ ਸੁਣ ਭਗਵਾਨ ਸੁਦਾਸਨ
 ਚਕ੍ਰ ਕੇ ਲੀਏ ਉਤ੍ਰਾ ਕੇ ਚਾਨੋ ਤਰਫ ਕੇ ਰਖਿਆ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਅਰ ਅਸਵਾਥਾਮਾ ਕੇ ਬ੍ਰਹਿਮ ਅਸਤ੍ਰ
 ਕੇ ਨਿਸ਼ਫਲ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਤਿਸ ਸਮੇ ਰਾਜਾ ਪ੍ਰਫਿਤ ਕਾ ਜਨਮ ਹੂਆ। ਤਬ ਜਨਮ ਜੋ ਨੇ ਕਰ
 ਗਰਤ ਮੇ ਰਖਿਆ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਮੂਰਤੀ ਸਿਆਮ ਸੁੰਦ੍ਰ ਮੇ ਮਨ ਕੇ ਜੋੜਤੇ ਭਏ। ਅਰ ਦਿਨ ਦਿਨ
 ਮੇ ਭਗਵਾਨ ਕੇ ਜਸ ਮੇ ਅਧਿਕ ਸੇ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅਰ ਸਰਬ ਆਯੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੀਰਤਨ ਕੇ ਸੁਵਲੀ
 ਹੋਤੇ ਭਏ। ਜਸ ਰਾਜਾ ਪਰੋਛਤ ਜੀ ਨੇ ਅਪਨੇ ਸ੍ਰੀਰ ਕਾ ਅੰਤ ਜਾਨਿਆ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ
 ਇਆਸ ਜੀ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਸੁਖ ਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਬੁਲਾਏ ਕਰ ਅਤ ਬਡੇ ਸਤਾਰਕਰ ਸ਼ੀਮਤ ਭਾਗਵਤ
 ਕਥਾ ਸਪਤਾਹ ਸੁਨਣੇ ਲਾਗੇ। ਸੁਕਦੇਵ ਜੀ ਬਡੇ ਪ੍ਰੇਮ ਜੇ ਸੁਣਾਵਤੇ ਹੈ। ਜਬ ਪਾਂਚ ਦਿਨ ਹੂਏ
 ਸੁਨਤੇ ਤਬ ਸੁਕ ਜੀ ਛਿਅਤਏ ਭਏ ਕਿ ਦੇਖੀਏ ਰਾਜਾ ਕਾ ਮਨ ਕਥਾ ਸੁਣਨ ਮੇ ਹੈ ਕਿ ਮਾਰਨੇ
 ਕੀ ਚਿਤਾ ਮੇ ਲਗਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਕਥਾ ਕਰਨੇ ਸੇ ਰੁਪ ਹੋ ਗਏ। ਤਬ ਉਸੀ ਵਕਤ
 ਨੀਰ ਤੇ ਛਿੜਕੀ ਹੋਈ ਮਛਲੀ ਕਥਾ ਸੁਣਨ ਤੇ ਇਨਾ ਪ੍ਰਾਣੇ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰਤੇ ਭਏ ਰਾਜਾ ਜੀ।
 ਐਸੀ ਦਸਾ ਦੇਖ ਕਰ, ਰਾਜਾ ਜੀ ਕੀ, ਸੁਕਦੇਵ ਜੀ ਅਸਚਰਜ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਏ। ਪੁਨਾ ਕਥਾ ਕਰਨੇ
 ਲਾਗੇ। ਤਬ ਜੈਸੇ ਜਲ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰ ਮੂਰਛਿਤ ਮਛਲੀ ਉਠ ਖੜੀ ਹੋਵੇ, ਐਸੇ ਹੀ
 ਰਾਜਾ ਪਰੋਛਤ ਜੀ ਸਵਾਧਾਨ ਹੋਤੇ ਭਏ। ਐਸੇ ਪਰਮ ਪਿਆਰੇ ਭਗਵਾਨ ਕੇ ਰਾਜਾ ਪਰੋਖਤ ਜੀ
 ਹੋਤੇ ਭਏ ਸੇ ਪਰਮ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਕੇ। ਜਾਤੇ ਹਰੀ ਜਸ ਸੁਣਨ ਸੇ ਮੁਕਤ ਭਏ ਹੈ। ੧ ।
 ਨਾਰਦ ਜੀ ਸੀਨਾ ਬਜਾਇ ਗਾਇ ਕਰ ਰਾਗ ਰਤਨ ਹਰੀ ਕੀ ਕੀਰਤਿ ਕਰਿ ਸੇ ਮੁਕਤ ਭਏ। ੨ ।
 ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਭਗਤ ਰਾਜਾ ਜੀ ਹਰੀ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਸੇ ਮੁਕਤੀ ਹੁਏ। ੩ । ਧ੍ਰੁਪ ਦੀਪ
 ਪੁਸਪਾਦਿ ਅਰ ਚੁਨ ਕਿਆ ਪੂਜਨ ਜੇ ਰਾਜਾ ਪ੍ਰਿਥੂ ਪਰ ਪ੍ਰਤਖ ਹੋਣਾ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਭਏ ਹੈ। ਹੇ ਭਾਈ,
 ਸੇ ਐਸੇ ਮੁਕਤ ਭਏ। ੪ । ਸ਼ਿਵਨਾ ਭਗਤੀ ਸ੍ਰੀ ਅਕੂਰ ਜੀ ਕਰਤੇ ਹਏ। ਜਹਾ ਭਗਵਾਨ ਕੇ
 ਚਰਨੋ ਕਾ ਚਿੰਨ ਦੇਖਹਿ ਤਹਾ ਡੰਡਵਤ ਪੁੰਨਾ ਕਾਹਿ। ਤਿਸ ਕਾ ਸੇ ਮੁਕਤ ਕਏ। ੫ ।
 ਪਾਦ ਸੇਵਨ ਕਿਆ, ਨਾਰਾਇਨ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਕਾ ਕਮਲਐ ਨਰਾਇਮਾਨ ਕੀ ਕਮਲਾ ਜੀ
 ਸਿੰਧ ਸੁਤਾ ਹੈ। ਸੇ ਮੁਕਤਿ ਰੂਪ ਹੋਈ। ੬ । ਭਿਤ ਭਾਵ ਕਉ ਭਜ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਹਨੂਮਾਨ
 ਜੀ ਮਹਾਬੀਰ ਰਣਧੀਰ ਜੀ ਮੁਕਤ ਹੁਏ। ੭ । ਆਤਮ ਸਮਰਪਣ ਸੇ ਸਬੀ ਬਲੀ ਰਾਜਾ ਮਹਾਰਾਜ
 ਉਦਾਰ ਪੁਰਸੋ ਕੇ ਮੁਕਟ ਮੰਨੀ ਸੇ ਮੁਕਤ ਸਾਰੂਪ ਹੋਏ। ੮ । ਸਖਤ ਜੋਭਿਮ ਭਾਵ ਹੈ ਤਿਸ ਮਿਤ੍ਰ
 ਭਾਵ ਕੇ ਭਜ ਕਰ ਅਰਜਨ, ਜੀ ਪੁਨਾ ਗੋਇੰਦ ਦੁਆਮੀ ਜੀ ਸੇ ਮੁਕਤ ਹੁਏ। ੯ । ਸਿਖ ਪ੍ਰਸੰਨ।
 ਹੇ ਗੁਰੇ, ਗੋਇੰਦਾ ਜੀ ਕਥਾ ਕੋਜੀ ਹੈ। ਸੇ ਮੁਝੇ ਕਹੇ। ਗੁਰੇਵਾਰ। ਸ੍ਰੀ ਗੋਇੰਦ ਦੁਆਮੀ
 ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਸਿੰਦ੍ਰਾ ਬਨ ਮੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਕੇ ਰਣ ਛੋਰ ਜੀ ਸਖਾ ਭਏ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਅਰਜਨ ਜੀ।
 ਗੋਇੰਦ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਬਾਲਕ ਅਵਸਥਾ ਸੇ ਪੁਨਾ ਭਗਵਾਨ ਭੀ ਬਾਲ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਤੈਸੇ ਖੇਲ ਖੇਲਹਿ

ਤਿਸ ਸਾਧ। ਏਕ ਸਮੇ ਬਾਜੀ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਲਾਇ ਕਰੀ ਈਟੀ ਡੰਡਾ ਕੀ ਖੇਲ ਖੇਲਤੀ ਏ।
 ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਅਪਣੀ ਬਾਜੀ ਜੀਤ ਕਰਤਿਸ ਕੇ ਕੀਧਿਆ ਤੇ ਅਰੂਢ ਹੋ ਕਰ ਤਾਂ ਜਾਂ
 ਸਹਾ ਤੀਕ ਸੰਕੇਤ ਸੀ। ਪੁਨਾ ਜਾਇਸ ਕੀ ਪਾਹੀ ਆਈਤਬ ਭਗਵਾਨ ਕੇ ਭੋਗ ਕਾ ਏਲਾ
 ਹੁਆ। ਐਸੇ ਜਾਣੇ ਕਰ ਆਪ ਤਾਂ ਦੋੜ ਗਏ, ਆਪਣੇ ਮੰਦਰ ਮੇ। ਤਿਸ ਕੇ ਮਨ ਮੇ ਬਡਾ
 ਕੋਪ ਆਇਆ ਜੋ ਦੇਖ ਇਸ ਕਾਲੇ ਕਾ ਕੋਤਕ ਜੋ ਅਪਣੀ ਏਹ ਭਾਗ ਗਿਆ। ਤਬ ਕੋਪ ਜੋ
 ਈਟੀ ਭਗਵਾਨ ਕੀ ਛਾਤੀ ਕੇ ਬੀਚ ਆਇ ਮਾਰੀ ਤੇ ਕਹਾ ਮੇਰੀ ਬੇਰ ਤੈਨੂੰ ਘਰ ਵਾਦ ਆਇ
 ਗਿਆ ਹੈ। ਐਸੇ ਏਅਦਬੀ ਦੇਖ ਕਰ ਪਾਏ ਤਿਸ ਬਾਲਿਕ ਕਉ ਮਾਰਤੇ ਭਏ। ਸਭੇ ਮਿਲ ਕੇ।
 ਤਾਂ ਸੋ ਤਾਲ ਮਾਰਗ ਜੀ ਤਿਸ ਪੜ ਜਾਇ ਗਏ। ਜੋ ਜਬ ਆਵੇਗਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਇਸ ਮਾਰਗ ਮੇ
 ਤਬ ਬਾਜੀ ਲੇਵੇਗਾ ਤੇ ਮਾਰੇਗਾ ਭੀ। ਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਡਰੇ ਤਿਸ ਸੇ ਅਰ ਭੋਗ ਨਾ ਲਾਏ।
 ਤਾਂ ਪਾਏ ਬੈਠਤੀ ਕਰਤ ਭਏ। ਹੇ ਭਗਵਨ ਹਮਾਰੇ ਮੇ ਕਿਆ ਅਵਗੁਨ ਹੈ। ਤਾਂ
 ਆਪ ਸਭ ਬਾਰਤਾ ਤਿਨ ਤੀ ਕਰ ਦੀਨੀ, ਖੇਲ ਕੀ। ਪੁਨਾ ਕਹਾ ਜੋ ਤੁਸ ਮਾਰਿਆ ਹੈ ਜੋ
 ਅਬ ਮੁਝ ਕੇ ਮਾਰੇਗਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਅਬ ਤਿਸ ਕੇ ਮਨਾਵੇ। ਤਬਹਿ ਰੋਜਾਨ ਹੋ ਕਰ ਤਿਸ ਕੇ ਮਨਾਵੇ
 ਭਏ, ਇਕਤ੍ਰ ਹੋ ਕਰ, ਤਿਸ ਕੇ ਮਸਤਕ ਟੋਕ ਕੇ ਅਰ ਹੁੰਦੁ ਭੋਜਨ ਭਗਵਾਨ ਕੇ ਧਾਲ ਕੇ
 ਖਵਾਏ। ਤਸ ਭਗਵਾਨ ਤਿਸ ਕੇ ਗਲਵਕਤੀ ਪਾਇ ਕਾ ਕਹਿਤ ਭਏ। ਜੋ ਹੁਣ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ
 ਨਾ ਮਾਰੇਗੀ, ਹੇ ਮਿਤ੍ਰ। ਸੋ ਭੀ ਪ੍ਰਸਨ ਹੁਆ। ੧। ਪੁਨਾ ਐਸ ਪ੍ਰਸੰਗ ਇਨ ਕਾ:
 ਇਕ ਸਮੇ ਮਾਤਾ ਇਨ ਕੀ ਭੋਜਨ ਤਿਆਰ ਕਾਤੀ ਤਈ ਇਨ ਕੇ ਨੀਏ। ਤਾਂ ਇਹ ਸਹ
 ਮਾਇ ਮੇ ਜੋਚ ਹੋਇ ਆਵਾ। ਜਸ ਇਹ ਸੁਚੇਤੀ ਜਾਇ ਗਏ। ਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਇਨ ਕੀ
 ਅਕ ਕੀਆਂ ਖਖੜੀਆਂ ਮਾਰਨ। ਜੋ ਇਨ ਕੇ ਮਦਾਨ ਭੀ ਫਿਰਨਾ ਨਾ ਮਿਲਿਆ ਅਈ ਤਾਂ
 ਤਬ ਗੋਇਦ ਭੀ ਕੋਪ ਕਾ ਲਜੋ ਮਾਰਨ ਖਖੜੀਆਂ। ਜੋਈ ਪਰਤ ਕਰ। ਬਹੁਤ ਕਾਲ
 ਖੇਲਤੇ ਅੰਤ ਕੇ ਭਗਵਾਨ ਤੇ ਭਾਜ ਗਏ ਅਪਣੇ ਮੰਦੁ ਕਉ। ਤੇ ਤਿਸ ਕੀ ਮਾਤਾ ਟੋਲਤੀ ਫਿਰੇ
 ਜਨ ਮੇ। ਤਸ ਪੁਤ੍ਰ ਕੇ ਦੇਖ ਕਹਿ ਕਹਤ ਭਈ ਜੋ ਤੈ ਏਤੀ ਦੇਵ ਕਹਾ ਲਾਏ, ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ! ਤਬ
 ਸੋ ਕਹਤ ਭਗਾ ਸੋ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲ ਕਾ ਜਨ ਮੇ ਤੇ ਪਖੜੀਆਂ ਕੀ ਚੋਟ ਲਗਾ ਕਰਏ।
 ਤਸ ਮੇ ਨੇ ਭੀ ਤਿਸ ਕੇ ਮਾਰਾ। ਤਾਂ ਤਿਸ ਕੇ ਭਜਾਇ ਕਰ ਆਇਆ ਹੈ। ਜੋ ਹੁਣ ਕਾ
 ਅਸਚਰਜ ਭਈ ਜੋ ਇਹੁ ਕਿਆ ਬਾਰਤਾ ਕਰਤਾ ਹੈ, ਬਾਲਕਾ। ਜਾਂ ਤੇ ਮੈਕੜੇ ਸੁਝ ਕਾ
 ਪੁਤ੍ਰੀ ਕਉ ਸਿੰਧ ਮੇ ਸਮਾਇਆ ਭਏ ਹੈ, ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸਹਤ। ਐਸੇ ਭਗਵਾਨ ਕੀ
 ਲੀਲਾ ਭਗਤੋ ਸਾਥਸਖਾ ਭਾਵ ਸੇ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ। ਐਸੇ ਸੋ ਖੁਕਤ ਹੈ। ੨
 ਨਿਰਦੇਵ ਜੋਗ ਵੇਵੇਕ ਆਦਿਕ ਸੇ ਸਭ ਸਾਧਨ ਹੈ ਇਨ ਕੇ ਫਲ ਕੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪਾਵਤੀ
 ਪਰਮ ਰੂਪ ਭਗਤੀ ਜਿਨ ਕੇ ਹਿਦੇ ਭੂਮੀ ਮੇ ਹੋ ਧੰਨ ਤੇ ਪੁਸ਼ਟ ਹੈ। ਜੋ ਇਸ ਵਲੀ ਕਉ
 ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ਜੋ ਅਸਟ ਪਰਕ ਠਹਰੀ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕੀ ਰੁਚੀ ਅਧਿਕ ਲਗੀ ਹੋਇ
 ਜੋ ਐਸੇ ਪੁਰਸੋਤਮ ਪੁਰਸ਼ ਹਰੀ ਕਉ ਸਿਮਰ ਕਾ ਹਰੀ ਕੇ ਲੋਕ ਮੇ ਹਰੀ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤ

ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਮੁਕਤੀ ਕਾ ਪਾਧਰੀ ਪੰਥ ਹੈ। ਤਿਸ ਪਰ ਨਿਗਮੇ ਅਰ ਆਗਮੇ ਕਾ ਸਿਧਾਂਤ ਭੀ
 ਏਹ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬਾਕ। "ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਤਤ ਬੀਚਾਰਿਓ ਦਾਸ ਗੋਬਿੰਦ ਪਰਾਇਣ।
 ਅਭਿਨਾਸੀ ਖੇਮ ਚਾਹੇ ਜੈ ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਸਿਰ ਨਾਰਾਇਣ"। ਅਭਨਾਸੀ ਕਹੀਓ ਅਭਨਾਸੀ ਸੁਖ।
 ਸਿਸਾਰ ਕੇ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਕਰ ਪੁਨਾ ਬਿਨਸ ਜਾਤੇ ਹੈ, ਬਿਜਲੀ ਵਤ। ਤਬ ਜੀਵ ਦੁਖੀ ਹੋਤਾ ਹੈ।
 ਤਿਸ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ। ਹੇ ਭਾਈ, ਸਦਾ ਸੁਖੇ ਕੀ ਇਸਥਿਤੀ ਚਾਹੁਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਨਾਰਾਇਣ
 ਜੀ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰ। ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੇ ਬਾਲਕ ਕਾ। ਇਹੁ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਜੀ ਮੈ ਰਹਾ ਹੈ।
 ਕਿਸੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਿਉਂ ਕਿਸੀ ਉਦਾਰ ਪੁਰਖ ਨੇ ਦੂਧ ਚਾਵਲ ਲਿਯਾਇ ਦੀਏ, ਭੋਜਨ ਲੀਏ ਮਿਸਟਾਨ ਸਕਤ
 ਜੋ ਅਪਨੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕੇ ਭੁੰਚਾਇ ਦੇਤੇ ਭਏ। ਜੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਪਰਮ ਨਿਰਧਨ ਸੀ। ਤਬ ਆਪਣੇ
 ਭਲਕੇ ਜੋ ਬਾਲਕ ਆਇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਜੋ ਭੋਜਨ ਮਾਂਗਤਾ ਭਇਆ। ਤਬ ਉਹ ਕੇ ਕੋਧਰੇ ਕ.
 ਰੋਟੀ ਸੋ ਦੇਤੇ ਭਏ। ਤਬ ਸੋ ਬਾਲਕ ਕਹਤ ਭਾਯਾ। ਜੋ ਮੇ ਕੇ ਭੋਜਨ ਦੂਧ ਚਾਵਲ ਕਾ ਮੈ ਦੀਆ
 ਥਾ ਕਾਲ ਸੋ ਦੇਵਹੁ, ਹੇ ਮਾਤ ਪਿਤਾ। ਤਬ ਸੋ ਕਹਤ ਭਏ ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ, ਉਹ ਭੋਜਨ ਤਾਂ ਮਾਤਾ
 ਸਿਵਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਹੈ। ਹਮਾਰੇ ਪਾਸ ਤੋ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇ ਕਰ ਤੇ ਓਹੀ ਭੋਜਨ ਤਖਾਵਣਾ ਹੈ
 ਤਾਂ ਸਿਵਜੀ ਸੋ ਮਾਂਗੋ। ਤਬ ਸੋ ਬਾਲਕ ਅੰਨ ਜਲਿ ਤਿਧਾਯਾ ਕਾ ਇਕੀਤ ਹੋ ਕਰ ਕਹਿਨੇ ਲਗਾ
 ਜੋ ਓਹ ਭੋਜਨ ਸਿਵਜੀ ਦੇਵਹੀ ਤੈਹੀ ਖਾਵੇਗਾ। ਤਬ ਅੰਤਰਜਾਮੀ। ਭਗਵਾਨ ਸਿਵਜੀ ਤਾਲ ਤ
 ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤ ਭਏ, ਭੋਲੇ ਭਾਇ, ਬਾਲਕ ਕਿੰਨਤਾ ਦੇਖ ਤਰਿ। ਅਰ ਕਹਤ ਭਏ ਬੰਬੁਹੀ।
 "ਹੇ ਬਾਲਕ ਮਨ ਬਾਛਤ ਵਰ ਮਾਂਗ ਲੈ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਸਿਵ ਹੈ"। ਤਬ ਨਮਸਕਾਰ ਕਾ ਕਰ ਨਾਮ
 ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਇਖਤ ਜੀ, ਮੁਝੇ ਚਾਹਵ ਅਰ ਦੂਧ ਭੋਜਨ ਮਿਲੇ। ਤਬ ਹੋਸ ਕਰ ਗਿਰਜਾ ਕੇ ਮੰਤ੍ਰੀ
 ਭਏ: ਹੇ ਬਾਲਕ, ਇਹੁ ਤੁਛ ਬਾਰਤਾ ਹੈ ਤੇ ਨੈ ਮਾਂਗੀ ਹੈ। ਮੈ ਤੇ ਸਿਵ ਹੂ ਕੋਈ
 ਅਧਕ ਵਰ ਮਾਂਗ ਲੈਵੇ। ਤਬ ਸੋ ਬਾਲਕ ਕਹਤ ਭਯਾ ਜੋ ਮੇਨੂੰ ਇਤਨੀ ਹੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਮੇਰੇ
 ਤਾ ਸ੍ਰੀ ਤਿਨੇ ਤੁਹੀਦੁ ਧਾਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਹਿਤ ਭਏ: ਹੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਇਹ ਭੋਜਨ ਭੀ ਤੁਹੀ
 ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ ਤੇਰੇ ਕਰ ਹੋਰ ਨੀ ਅਘਾਇਗੀ, ਤੇਰੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਸਹਤ। ਜਾ ਤੂੰ ਪੁਨਾ ਯਾ
 ਕਰੇਗਾ ਤੇ ਭੀ ਮੈ ਤੇਰੇ ਨਿਕਟ ਹਾਂ। ਐਸੇ ਕਰਕਰ ਅਪਾਨਾ ਪਤੀ ਭਗਵਾਨ ਅੰਤਰ ਦਿਅ
 ਭਏ, ਚੰਦਨਾ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸਵਤ। ਸਿਧਾਂਤ। ਅਭਿਨਾਸੀ ਖੇਮ ਕੇ ਸੁਖ ਕੇ ਜੋ ਤੁਮ ਚਾਹੁਤੇ
 ਜਗਯਾਨੁ ਬਾਲਕੋ ਤੇ ਸੁਖ ਨਿਧਾਨ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਹੈ, ਤਿਸ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੀ ਤੇ ਤੁਮ
 ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇਗੇ। ਤੁਹੀ ਜਗਤ ਭਰ ਕੇ ਵਰ ਦਤਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗੇ। ਤਬਾ ਗੁਰ ਬਾਨ
 ਜਿਨਾ ਪਿਛੇ ਹਉ ਗਈ ਸੇ ਮੈ ਪਿਛੇ ਭੀ ਤਵਿਆਸ। ਜਿਨਾਂ ਕੀ ਮੈ ਆਮਤੀ ਤਿਨਾ ਕੇ ਵਰ
 ੧। ਤਬਾ ਸਭ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਰਾਮ ਹੈ ਦੂਸਰ ਨਾਹਿ ਨ ਕੋਇ। ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨੈ ਜੇ ਮਨ
 ਸਿਮਰਤ ਗਤਿ ਹੋਇ। ਵਰਤਣ ਵੇਰਾਯਾ ਮੁਖ ਭਗਤੀ ਨਿਗਾਚੇ ਗਿਆਨ ਧੰਨ ਤੇ ਪੁਰਸ਼ ਹੋ ਜੈ
 ਮੁਕਤ ਸਰੂਪ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਬਾਣੀਯਾਰ ਤਿਨ ਕੇ ਲੀਦਨਾ ਹੋਵੇ, ਹੇ ਭਾਈ। ਤਬ ਜੋ ਸਿਤ ਜੀ
 ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਹੈ ਆਤਮਾ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੇ ਆਦਰ ਸਰੂਪ ਹੈ ਪੁਨਾ ਯਤਨ ਨਾਸਤੋ ਕਾ ਕਰ

ਜੇ ਸੁਣਨਗੇ, ਪਠਨਗੇ, ਮਨਨਗੇ, ਅਮੋਦਨ ਕਰਨਗੇ ਸਰਧਾ ਮਹਤ, ਕਪਟ ਕਉ ਦਿਆ ਧਰਮ ।
 ਅਵਸ ਮੁਕਤਿ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਗੇ। ਜੇ ਸਰਧਾ ਰਹਿਤ ਪੁਰਸੁ ਹੈ ਇਸਤੀ ਆਦਿਕ
 ਪਦਾਰਥ ਕੇ ਬਿਰਹੀ ਹੈ। ਵਿਆਕੁਲ ਮਨ। ਜੇ ਗੁਰੂ, ਹਰਿ, ਗੋਬਿੰਦ ਭਗਤੀ ਤੇ ਹੀਨ ਹੋ।
 ਤਿਨ ਕੇ ਨਾਹੀ ਕਹਿਣੀ ਇਹੁ ਸੰਤ ਗੀਤਾ । ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਸਰਧਾ ਗਿਆਨਤਿਨ ਕੇ
 ਭੂਲ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਿਨ ਕੇ ਗੋਬਿੰਦ ਪੁਨਾ ਗੁਰ ਨ ਤੇ ਸਾਸਤ੍ਰ ਮੇ ਸਰਧਾ ਭਗਤੀ ਹੈ ਤੇ
 ਪੁਮਾਨ ਕੋਹਿਲੀ ਪ੍ਰੀਤ ਸਹਿਤ। ਕੋਹੀ ਹੈ ਇਹੁ ਸੰਤ ਗੀਤਾ ਅਗਿਆਨ ਤਿਮਤਪੰਛਾਕ ਚਿਤਮਨੀ
ਚਾਰ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਚਾਰ ਪਦਾਰਥ ਤੇ ਚਾਰ ਮੁਕਤੀ ਪਰ ਦਾਤਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਸੁਣ ਕਰ
ਸੰਤ ਮੁਖ ਜੇ ਸੰਤ ਗੀਤਾ ਪੰਚ ਅਲਾਈ ਸੁਵਣ ਯੋਗ ਸੁਵਣਾਮਿਤੁ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹਾਥ ਜੇ
 ਕਰ ਗੁਰ ਪਗਨ ਪਰ ਪ੍ਰਥਮ ਭੰਡਵਤ ਕਰਤ ਤਏ। ਪੁਨਾ ਕਰਤ ਭਏ: ਭਾਵਨ, ਆਪ
 ਧੰਨ ਹੈ ਜੇ ਮੇਰੇ ਜੈਸੇ ਮੂਢ, ਮੂਢ ਜੇ ਅਯੋਗ ਕੇ ਪਰਮ ਯੋਗ ਪਦ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰੀ ਹੈ। ਜਾਂ ਤੇ
 ਆਪ ਕੀ ਅਕ੍ਰਿਤਮ ਪ੍ਰੀਤ ਕੀ ਹੀਤੀ ਹੈ। ਸੰਤ ਸਵਜਨ ਜਨੇ ਕੀ। ਸੋ ਕੋਸਾ ਪਦ ਹੈ ਸੋ ਜੈਸੇ
 ਵਿਪਰਜੇ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ਸੋ ਤਹਾ ਕੇ ਨਿਵਾਸੀ ਹੈ। ਜੋ ਕੋਨ ਹੈ, ਹੇ ਨਾਪ ਜੀ। ਆਪ ਕੀ
 ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇ ਜੇ ਪਾਤ੍ਰ ਹੈ ਸੋ ਨਿਤ ਮੁਕਤਹੈ। ਮੇ ਨਿਕਾਰੇ, ਨਿਨਾਵੇ, ਨਿਖਾਵੇ, ਕੇ ਇਹੁ ਜੇ ਮਰ
 ਗਿਆਨ ਤੁਹਾ ਕਰਿਆ ਹੈ। ਆਪ ਕੇ ਮੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਮਸਕਾਰ ਕਰੇ ਜਾਂ ਤੇ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਸੰਤ
 ਪਦ ਕੀ ਅਪੇਖਿਆ ਕਰ, ਜਗ ਹੋ ਗਯਾ ਮਿਥਿਆ। ਐਸੀ ਸਾਰ ਵਾਸਤੁ ਕੋਨ ਹੈ ਜਸ ਆਪ ਕੇ
 ਨਾਇਕ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੇ ਆਪ ਕਾ ਪਾਇ, ਕਹੈ ਕਰ ਪਾਇਲ ਪਰ, ਧਰ ਹੈ। ਹੇ ਭਾਵਨ।
 ਜੇ ਸੁਮੇਰ, ਕੈਲਾਸ, ਸੋਨੇ ਆ ਚਾਂਦੀ ਕੇ ਅਰ ਸਰਬ ਬਨਸਾਪਤ ਕੇ ਭਾਰ ਫੂਲੇ ਫਰੇ ਫੇ
 ਕਰ ਪੁਨਾ ਸਾਖੀ ਕੇ ਤੇ ਖੀਰ ਸਿੰਧੁ ਆਦਿ ਸਾਮ੍ਰਿਤ ਲੇ ਕਰ ਜੇ ਪੂਜਨ ਆਪ ਕਾ ਕਰੀਏ।
 ਭੀ ਆਪ ਕਾ ਪੂਜਨ ਅਤ ਗੌਰ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੇਰਾ ਦੋਨੋ ਕਰ ਜੋਤ ਕੇ ਕੇਵਨ ਨਿਮਸਕਾਰ
 ਹੈ, ਹੇ ਗੁਰੋ ਤਾਂ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪ੍ਰੀਤ ਹੋ ਕਾ ਕਰਤ ਭਏ: ਹੇ ਭਾਈ
ਰਾਮ ਸਿੰਘ, ਜੇ ਕਰ ਜਗਾਸੁ ਮੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਭਾਂਤਿ ਕਹਿ, ਹੰਕਾਰ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਨਹੀ ਤਿਸ ਮੇ ਤਿਸ
ਕਾ ਪੂਜਨ ਸਭੀ ਸਿੰਘੀ ਮੇ ਹੋ ਗਯਾ। ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਅਰਪਨ ਜੇ ਤੁਹਾ ਪੀਛੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੈ ਪੁਨ
ਇਤਨਾ ਹੀ ਅਸਾਡਾ ਪੂਜਨ ਹੈ। ਜੇ ਪੂਜਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੋ ਜੇ ਤੁਹਾ ਜਾਨਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ
ਧੰਡਾ ਅਨੰਦ ਹੁਆ ਹੈ। ਤੇ ਭੀ ਜੇ ਵਿਖਈ ਹੈ ਜਿਨ ਕੇ ਗਿਆਨ ਅਹਿਮਾਨ ਹੈ।
 ਤਿਨ ਕਾ ਸੰਗ ਨਹੀ ਕਰਨਾ। ਜੇ ਨਾਹਾਇਣ ਕੀ ਹਰਤੀ ਤੇ ਹੀਨ ਹੈ। ਐਸੇ ਕਰ ਕਰ
 ਨਦੀ ਤਟ ਮੇ ਧਰਮ ਕੇ ਨਿਕੇਤ ਆਵਤੇ ਹਏ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ। ੨ । ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਭਾਵਨ
 ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਿੰਘੇ ਪੂਰਬਾਚਾਰੇ ਸੰਤ ਗੀਤਾ ਗੁਰ ਸਿਖ ਸੰਬੰਧੇ ਸਤ ਸਿਰਤ ਅਧਿਆ। (੨੭)
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤਰਨ ਕਮਲ ਭੀ ਨਮਸਕਾਰ।

21. April Das Klass
Jahres-Examen
König-Goldschmidt's
D. Hall

- (1) માધવી જલ દીપ્ત રાત્રી છે।
- (2) માધવી ભરે સિંધુ વારા રાત્રી (દેવતા) રાત્રી
- (3) માધવી સંગે માધવી
- (4) જોઈને માધવી સંગે રાત્રી
- (5) પૈઠે રાત્રી માધવી

੧੯ ਸਤਿ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਅਸ ਕਰਾ ਪ੍ਰੀਤ। ਪ੍ਰਿਥਮ ਅਵਸਥਾ ਮੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਜੀ -
 ਸ੍ਰੀ ਗੋਪਾਲ ਦਾਸ ਜੀ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕੇ ਜਾਵਤੇ ਜੀ। ਕਈ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਕੇ ਉਹ ਭੀ ਆਵਤੇ ਸ
 ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕੇ। ਜੋ ਜਾਨਤੇ ਏ ਇਹ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਹੈ। ਜਾਂ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੋਪਾਲ ਦਾ
 ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ, ਤ੍ਰਿਕਾਲਕ ਗਿਆਨੀ ਸੇ। ਪੁਨਾ ਗੁਰੂ ਕਲਗੀਧਰ ਭਗਵਾਨ ਕੀ
 ਕਰਪਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਵਰਨਨ ਕਰਤੇ ਜੇ, ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਸਿਤਾ ਕੇ ਪਰਮ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸੇ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਕਰਾ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਸਾਤਿਦਾ ਹੈ। ਸੋ ਏਕ ਕਾਲ ਮੇ ਆਇ ਕਰ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਸਹਤ ਜੁਗ, ਕਰ ਜੋਰ ਕਰ, ਕਹਤ ਭਏ-
 ਫਲ-ਹੀਨ, ਸਰਧ-ਸਹਤ, ਚਰਨ। ਹੈ ਦੋਰਘ ਦਾਸੀ ਮਹਾਂਤਮਾ, ਹੈ ਨਿਸਪਾਪ, ਹੈ ਮਿਹਾ ਈਸ਼,
 ਹੈ ਗਿਆਨ ਮੂਰਤੀ, ਹੈ ਤ੍ਰੇ ਕਾਲ ਦਰਸ, ਸ੍ਰੀ ਗੋਪਾਲ ਜੀ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਅਜਨਮਾ
 ਪੁਰਾ ਕੀ ਜੇ ਨੀਲਾ ਰਹਸ ਕਰਾ ਸੇ ਮੁਝੇ ਸੁਣਾਵੇ। ਜੋ ਕੈਜੀ ਕਰਾ ਹੈ। ਸੁਧ ਜੀਆਂ ਕੇ
 ਸੁਖਦਾਈ ਅਰ ਸੁਭ ਸਿਖਸਾ ਰੂਪ ਹੈ। ਐਸੇ ਸਰਧਾ ਸਹਤ ਸੁਬਰਨ ਸੁਨ ਕਰ ਸੁਵਨੇ
 ਸਾਂਤ ਆਤਮਾ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਪਾਲ ਜੀ ਹੈ ਸੇ ਪ੍ਰਸਨ ਹੈ ਕਰ ਬਚਨ ਬੋਲਤ ਭਏ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਪਾਲ ਜੀ ਵਾਰ।
 ਸੁਨੇ ਹੈ ਸੁਵਣ ਜੋਗੇ ਹੈ ਉਤਮ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਜੀਘ ਜੀ। ਸੋ ਸੁਆਮੀ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ
 ਦੇਵਣ ਕੇ ਦੇਵ ਕਲਗੀਧਰ ਕੈਸੇ ਧੋ। ਮਹਾਂ ਧੀਰ ਰਣਧੀਰ ਹੈ ਪੁਨਾ ਮਹੀ ਮੰਡਨ ਸਖੰਡਨ
 ਸੇ, ਜਗਤੋਸਵਰ ਪ੍ਰਸੇਵਰ ਸੇ। ਅਰਭਗਤਿ ਭੂਮੀ ਭਾਰ ਕੇ ਧਾਰਣ ਕੇ ਰੂਪ ਸੇ ਜੋ। ਗੁਰੂ
 ਗਰੀਬ ਦਿਜ ਪਾਲਕ ਸੇ। ਮਹਾਂ ਮਹੀਪਾਲੋ ਕੇ ਭੀ ਮਹਾਂ ਮਹੀਪਾਲ ਜੀ। ਅਰ ਪਰਮ
 ਕਉਤਕੀ ਸੇ, ਪਖੰਡ ਰੂਪ ਅਧਿਕਾਰ ਕਉ ਭਾਨ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੇ। ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸੇ, ਅਰ ਤਿਨ ਕੇ
 ਕੇ ਜਾਨਣ ਹਾਂ ਰੇਸੇ, ਪੁਰਖਬਿੰਧਾਤਾ ਕਰਮ ਫਲ ਪ੍ਰਦਾਤਾ ਸੇ। ਕਵਨ ਕਵਨ ਗੁਨ ਬਾਨਨ
 ਕੀਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਕੇ, ਹੈ ਸੁਭ ਸੰਤ ਜੀ। ਸੁਆਮੀ ਰਬਾਈਆਂ ਨਾਲ ਹੋਈ। ਏਕ ਸਮੇ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਿਘਾਸਨ ਪਰ ਸੁਸੇਭਤ ਹੈ ਰਹੇ ਹੀਨ ਸਾਤਾ ਕੇ ਵਿਖੇ ਰਬਾਈਆਂ ਨੇ ਪੜਾਇਆ
 ਕੀਰਤਨ ਕੀਤਾ। ਸਾਹੁਤ ਅਨੰਦਤ ਭਈ ਸਭਾ। ਜੀਘਾ ਨੇ ਪੜੀ ਉਤਤ ਕੀਤੀ।
 ਤਹਾ ਸ੍ਰੀ ਕਲਗੀਧਰ ਜੀ ਖਜਾਨਜੀ ਕੋ ਕਹਿ ਤੇ ਪੰਜੀ ਕਿ ਪੰਜਾਹ ਰੂਪੇ ਕੀ ਪੋਟਲੀ ਮੰਗਵੇ
 ਰਬਾਈਆਂ ਨੂੰ ਨੀ ਦੇਵਨ। ਅਯੋ ਰਬਾਈ ਕਹਿਤ ਭਏ: ਹੈ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ, ਜੋ ਕਿ
 ਤਾਂ ਇਕ ਕਾਗਦ ਲਿਖ ਦੇਵੇ ਜੀ। ਜੋ ਸਿਖ ਹੋਵੇ ਅਧਵਾ ਸਿਖਣੀ ਹੋਵੇ
 ਇਹ ਇਕ ਟਕਾ ਸੁਭ ਦੇਵਣ ਸਾਨੂੰ। ਦੀਨ ਈਸਾ ਸਤਿਗੁਰ ਕਹਿਤ ਭਏ। ਹੈ ਭਾਈ,
 ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰਨੇ ਕਰ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਘਾਟਾ ਰਹੇਗਾ। ਪਰ ਰਬਾਈ ਟਕਾ ਸਿਖ ਪ੍ਰਤੀ ਨੇਹ ਨਈ
 ਹਨ ਪੂਰਬਕ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤ ਭਏ, ਪੁਨਾ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਸਾਢੇ ਨੇ ਟਕੇ ਤੇ ਰ
 ਰਬਾਈਆਂ ਕੇ ਕਹਤ ਭਏ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਿਖ ਹਨ ਇਕ ਟਕਾ ਤੇ ਰ
 ਨਵੇ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਿਖ ਇਕ ਟਕਾ ਓਨਾ ਦਾ ਨਵੇ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜ
 ਸਾਹਿਬ ਸਿਖ ਚਨ ਇਕ ਟਕਾ ਓਨਾ ਦਾ ਨਵੇ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਸਾਹਿਬ

ਜੀ ਸਿਖ ਹਨ ਇਕ ਟਕਾ ਓਨਾ ਦਾ ਲਵੇ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਿਖ ਹਨ ਇਕ ਟਕਾ ਓਨਾ ਦਾ ਲਵੇ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਿਖ ਹਨ ਇਕ ਟਕਾ ਓਨਾ ਦਾ ਲਵੇ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਏ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਰਤਾ ਕਾਰਨ ਸਿਖ ਹਨ ਇਕ ਟਕਾ ਓਨਾ ਦਾ ਲਵੇ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸਾਹਿਬ ਸਿਖ ਹਨ ਇਕ ਟਕਾ ਓਨਾ ਦਾ ਲਵੇ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਿਖ ਹਨ ਇਕ ਟਕਾ ਓਨਾ ਦਾ ਲਵੇ। ਅਰ ਮੈ ਹਾਲੀ ਪੂਰਾ ਸਿਖ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਮੇਰਾ ਅਧਾ ਅਰਥ ਇਕ ਪੈਸਾ ਲਵੇ। ਇਹੁਣ ਕੇ ਹਥਾਈ ਹੋਰਾਣ ਹੋ ਗਏ। ਜੇ ਤਾਂ ਹੁੰਦੀ ਸਰਧਾ ਤਾਂ ਇਹ ਟਕੇ ਝੋਲੀ ਵਿਖੇ ਪੂਰਾ ਕੇ ਆਖਦੇ ਜੋ ਅਰਥ ਖਰਬ ਮਿਲ ਗਏ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਟਕੇ ਤਿਆਗ ਕੇ ਓਹੀ ਪੰਜਾਹ ਰੁਪੇ ਕੀ ਪੋਟਲੀ ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਦੇਤੇ ਸੇ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਪਾਸੋਂ ਮੰਗ ਕੇ ਲੈ ਲੀਤੀ। ੧ । ਸਾਖੀ ਅਨੰਦ ਸਿੰਘ ਬਾਲਕ ਨਾਲ। ਇਕ ਸਮੇਂ ਭਗਤਿ ਛਲ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅਨੰਦ ਪੁਰ ਮੇਂ ਸਿੰਘਾਂ ਕੇ ਮਧ ਸੁਰੇਸ਼ ਸੁਰਪਤਿ ਕੀ ਨਿਆਈਂ ਸੋਭ ਰਹੇ ਸੀ ਜੋ ਦੁਪਦੀ ਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਏਨਤੇ ਕੀਤੀ: ਹੇ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ, ਇਕੋ ਇਕ ਪੁਤ੍ਰ ਆਪ ਨੇ ਬਖਸ਼ਿਆ ਹੈ। ਜੋ ਕਿਸੇ ਪੇਤ੍ਰ ਦਾ ਸਾਇਆ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਖਬਰੀ ਜੋ ਉਦਾਗ ਹੈ ਕੇ ਦੇਸ ਤਿਆਗ ਗਿਆ ਚਾਹਤਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਲੜਕੇ ਨੂੰ ਬੇਰਾਗ ਦਾ ਕਾਰਨ ਪੁਛਿਆ। ਬਾਲਕੋ ਵਾਰ। ਹੇ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦੇ ਮਾਲਕ, ਅਨੰਦ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਪੰਡਤੀ ਜੋ ਹੈ। "ਇਹ ਕੁਟੰਬ ਜੋ ਤੂੰ ਦੇਖਦਾ ਚਲੇ ਨਾਹੀ ਤੇਰੇ ਨਾਲੇ"। ਇਕ ਇਸ ਦੀ ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਮੈਨੂੰ ਵੇਰਾਗ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਆਪ ਦੀ ਸਰਨ ਹਾਂ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ ਹੇ ਦਮਪਤੀ ਤੁਸਾਰੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨੂੰ ਭੂਤ ਪ੍ਰੇਤ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਮਕਿਆ। ਭ੍ਰਮ ਨਾ ਕਰੋ। ਇਸ ਦਾ ਖੇਰੜਾ ਛਡ ਦੇਵੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੋਰ ਪੁਤ੍ਰ ਬਖਸ਼ਿਆ। ਅਬ ਬਾਲਕ ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਅਨੰਦ ਸਿੰਘ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹਨ। ਹੇ ਨੀਗਰਾ ਏਕ ਅਤੀਤ ਦੀ ਸਾਖੀ ਸੁਨ। ਜੋ ਨਗਰ ਨਿਕਟਿ ਕੁਟੀਆ ਸੀ ਤਿਸ ਵਿਖੇ ਭਜਨ ਕਰਤਾ ਸੀ। ਜੋ ਭੋਜਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਆਵੇ ਛਕ ਲੇਤਾ ਸੀ। ਏਕ ਧਾਰ ਸਤਿ ਦਿਨ ਭੋਜਨ ਨਾ ਆਇਆ। ਤਾਂ ਤਪਾਵੀ ਹਿਛਿਆ ਨੂੰ ਇਕ ਸਾਹ ਦੇ ਘਰ ਗਿਆ। ਹੁਪਾਤ੍ਰ ਜਾਨ ਕੇ, ਪਾਤ ਭੀਡ ਅਧਿਕ ਖੜਾ ਰਿਹਾ। ਹੋਰਨਾ ਨੂੰ ਤਾਂ ਪਕੜ ਪਕੜ ਕੇ ਓਨਾ ਭੋਜਨ ਵਰਾ ਦਿਤਾ ਤੇ ਤਪਾਵੀ ਖਾਲੀ ਮੁੜ ਆਇਆ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਦੂਤ ਆਏ ਤੇ ਕਹਤ ਕਏ ਸਾਨੂੰ ਮਸਾਲਾ ਦੇ ਕੇ ਸਾਹ ਦਾ ਘਰ ਫੁਕਣ ਵਾਸਤੇ ਭੇਜਿਆ ਹੈ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਕਿਉਂ ਜੋ ਆਪ ਭੁਖੇ ਮੁੜੇ ਹੋ। ਉਸ ਦੇ ਘਰੇ। ਤਪਾਵੀ ਦੂਤ ਪਾਸੋਂ ਇਹ ਮਸਾਲ ਲੈ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਲਗਾ ਸਾੜਨ। ਏਹ ਦੇਖ ਕੇ

ਦੂਰ ਭਜ ਗਏ। ਅਤੀਤ ਨੇ ਕਹਿਆ। ਸਾਹ ਤਾਂ ਪੁਨਾਤਮਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਸ ਦੇ ਵਸ ਕੁਛ
 ਨਹੀਂ। ਸਭ ਕੁਝ ਪ੍ਰੇਰਕ ਜੋ ਹੈ ਭਾਵਾਨ, ਵਿਸ਼ਨ ਜੀ, ਉਸ ਦੇ ਸਾਹ ਹੈ। ਸੋ ਨੀਗਰਾ ਜੋ
 ਅਤੀਤ ਹੋਨਾ ਹਈ ਤਾਂ ਐਸਾ ਬਨ। ਅਬ ਗ੍ਰਹਸਤੀ ਕੀ ਸਾਖੀ ਸੁਨ। ਬਨ ਵਿਖੇ ਏਕ ਇਛ
 ਪਰ ਕਬੂਤਾਂ ਕਾ ਜੋੜਾ ਰਹਿਤਾ ਸੀ। ਝੜੀ ਕੇ ਸਮੇ ਏਕ ਬਧਿਕ ਭੁਖਾ ਉਸ ਤਰਫ ਆ
 ਸੈਨਾ, ਕਪੋਤ ਕੁਟੀਰੀ ਕਹਿਤ ਭਇਆ ਸਾਡੇ ਘਰ ਅਭਿਆਸਤ ਆਇਆ ਹੈ। ਸੋ ਭੋਜਨ ਦਿਤਾ
 ਚਾਈਏ। ਇਹੁ ਚਿਤਾਰ ਕੇ ਧੂਖਦੀ ਮਛਨ ਚੁੰਚ ਵਿਚ ਨਿਆ ਕੇ ਬਧਿਕ ਆਈ ਹੁਟ ਦਿਤੀ ਤੇ
 ਸੁਕੇ ਤਿਣ ਆਲਨੇ ਵਿੱਚੋਂ ਡੇਗ ਦਿੱਤੇ। ਜਦ ਬਧਕ ਨੇ ਪਾਵੋਕ ਪੁਜਵਤ ਕਰ ਲਈ ਤਾਂ ਕਬੂਤਰੀ
 ਵਰਤਾ ਨੂੰ ਅਗਨੀ ਵਿਚ ਪ੍ਰੇਵਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਵਰਜ ਕੇ, ਤੇ ਅਪਨਾ ਧਰਮ ਸਵਾਮੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਸਰੀਰ
 ਤਜਨਾ ਜਾਣ ਕੇ, ਛਾਲ ਮਾਰਤੀ ਭਈ ਪ੍ਰੀਤੀ ਮੈਂ। ਪਿਛੇ ਕਪੋਤ ਸੋਚਿਆ ਇਹ ਹਾਲੀ ਭੁਖਾ
 ਹੋਵੇਗਾ ਤੇ ਅਭਿਆਸਤ ਨੂੰ ਅਰਧ ਭੁਖਾ ਰਖਣਾ ਪਾਪ ਹੈ। ਇਹੁ ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਅਪਣੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ
 ਭੀ ਅਹਾਰ ਕਰ ਦਿਤਾ ਬਧਕ ਦਾ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਬਿਵਾਨ ਆ ਗਇਆ ਤੇ ਕਬੂਤਰ ਕੁਟੀਰ ਸਹਿਤ
 ਚੜ ਕੇ ਸਵਰਗ ਗਮਨ ਕਰਤ ਭਇਆ। ਸੋ ਹੇ ਅਨੰਦ ਸਿੰਘ ਜੇ ਗ੍ਰਹਸਤੀ ਬਨਣਾ ਹਈ ਤਾਂ
 ਇਨ੍ਹਾਂ ਪੰਖੀਆਂ ਸਮ ਬਨ। ਭਾਈ ਅਨੰਦ ਸਿੰਘ ਵਾਰ। ਹੇ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹੁ ਮੇ ਆਲਸੀ ਹਾਂ ਮੇਰੇ
 ਪਾਸੇ ਇਹੁ ਦੋਨੋ ਹੀ ਨਿਭਣੇ ਕਠਨ ਹਨ। ਤਾਂ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਮਨ ਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ
 ਨੇ ਆਇਆ ਤੇ ਸੇਵਾ ਦੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ ਨਿਰਧਾਰ ਭੀ ਹੋ ਗਿਆ ਤੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਸੁਭ ਗਤੀ ਨੂੰ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਇਆ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ੨੨। ਏਕ ਸਮੇ ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦ ਪੁਰ ਮੈ ਏਕ ਸਾਧ ਨਾਫਾ
 ਆਇ ਕਰ, ਮਾਤਕ ਟੇਕ ਕਰ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਆਗੇ ਬੈਠ ਜਾਤਾ ਭਯਾ, ਦਿਨ ਸੀਤ ਕਾਨ ਸੇ।
 ਸੋ ਸੀਤ ਸੇ ਕੰਪਾਇਮਾਨ ਹੋਰਾ ਦਖੇ ਕਰ ਅਕ੍ਰਿਤਮ ਪ੍ਰੀਤ ਕੇ ਜੋ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਸ੍ਰੀ ਦੀਨ ਦਰਦ ਨਿਵਾਰਕ,
 ਕੁਲ ਜਨ ਤਾਰਕ, ਸ੍ਰੀ ਕਲਗੀਧਰ ਭਗਵਾਨ ਸੇ ਬਰਨ ਬੋਲਤੇ ਭਏ, ਜੀਆਂ ਕੇ ਭਨੇ ਵਾਸਤੇ। ਹੁਰੋਵਾਰ।
 ਹੇ ਸਾਧ ਜੀ, ਛਾਦਨ ਹੀਨ ਹੋ ਕਰਿ ਕਿਉ ਦੁਖ ਪਾਵਤੇ ਹੋ। ਗੁਰੂ ਕੇ ਤੋਹੇ ਖਾਨੇ ਸੇ ਸੁਭ ਸੁਪਨਾ ਸਮੇ
 ਕੇ ਜੋ ਦੇਨ ਵਾਹੇ ਹੈ ਸੋ ਪੁਸ਼ਾਕਾ ਨੇ ਕਾ ਪਹਿਰ ਲੇਵੇ। ਅਰ ਸਾਤਰ ਪਹਿਰ ਕਰ ਭੋਜਨ ਸੇ ਅਘਾਇ
 ਕਰ ਬੈਠ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਸਾਰਕਾ ਧਿਆਨ ਧਰੋ ਤੇ ਨਾਮ ਜਪੋ। ਪੁਨਾ ਬੈਠਤੇ, ਉਠਤੇ, ਚਾਲਤੇ, ਹੁਰਸਾਣੀ
 ਕਾ ਪਹਨ ਕਰੇ। ਐਸੇ ਹੁਖੀ ਹੋ ਕਰਿ ਵਿਚਰੇ ਭਵ ਮੈ। ਜਾਂ ਤੇ ਨਿਰਧਾਰ ਮਾਤ੍ਰ ਸੇ ਕੋਈ ਦੇਸ
 ਨਾਹੀ ਨਾਹਤਾ। / ਨਾਲਚ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਧਿਧਨ ਹੈ। ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਹੇ ਭਾਈ ਅਤੀਤ।
 ਜਿਸ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਕੀ ਕਹਿਆ ਹੈ। ਸੁਕਤਾ ਅਹਾਰ ਵਿਹਾਰ ਸਚੁ। ਪੁਨਾ
 ਅਪਣੇ ਸਾ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਾ ਬਚਨ ਹੈ। ਤਬਾ ਗੁਰੂ ਬਾਕਯ। ਸਨੌਕ।
 "ਘਟਿ ਵਸੈ ਚਰਣਾਤਇਹੁ ਗਾਨਾ ਜਪੈ ਗੁਪਾਲ। ਨਾਨਕ ਸੋ ਪ੍ਰਭਿ ਸਿਮਰੀਏ ਤਿਸ ਦੇਹੀ ਕਉ
 ਪਾਲ।" ਤੁਸੀਂ ਮਨ ਹਠ ਕਰਿ ਕਾਹੇ ਦੁਖ ਪਾਵਤੇ ਹੋ, ਹੇ ਭਾਈ। ਸੋ ਸਾਧ ਐਸੇ ਸੁਵਨ ਕਾ ਮੂਢ
 ਅਭਾਰੀ ਅਗਿਆਤ ਕਹਤ ਭਇਆ: ਹੇ ਗੁਰੇ, ਛਾਦਨ ਤੋ ਮੈ ਪ੍ਰਾਣਾ ਪ੍ਰਯਤ ਕਾਹੀ ਨਾ ਪਹਿਰੇਗਾ।

ਅਰੁ ਭੋਜਨ ਕਉ ਤਾਂ ਭੋਜਨ ਕਰ ਲੇਵਉਗਾ। ਤਬ ਜੀ ਸਰੇ ਪਾਤਸਾਹੁ ਕਰਤ ਭਏ।
 ਹੇ ਸੁਪਕਾਰ ਜੋ ਪੁਲਾਇ ਟਨਾਮਾ ਭੋਜਨ ਹੈ। ਜੋ ਜਿਸ ਕਾ ਥਾਲ ਪੂਰਨ ਕਰਿ ਨਿਯਾਓ ਉਦਰ ਧੂਰਨ
 ਲੀਏ। ਇਸ ਅਤੀਤਵਾਸਤੇ। ਤਬ ਭਾਈ ਦਰਬਾਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਤਿ ਬਚਨ ਕਹ ਕਰ ਹਾਥ
 ਤਿਸ ਕੇ ਪ੍ਰਭਿਆਲਨ ਕਰਵਾਇ ਕਰ ਥਾਲ ਪੂਰ ਕਰ ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਕੇ ਆਗੇ ਧਰਤੇ ਭਏ।
 ਜੋ ਖਾਇ ਅਘਾਇ ਕਰ ਪੁਨਾ ਹਾਥ ਪ੍ਰਭਿਆਲਨ ਕਰਤ ਭਯਾ। ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਕਹਿਆ ਜੀ ਸਰੇ
 ਪਾਤਸਾਹੁ ਜੋ ਹੁਕਮ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਇਕ ਹਜੂਰ ਅਗੇ ਅਰਜ ਪੇਸ ਹੋਵੈ। ਤਾਂ ਭਗਤ ਪਾਲਕ ਕਰਤ ਭਏ
 ਸਿਖਾਂ ਕੇ ਤਾਦਾਇਕ। ਹੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਰਿਓ, ਜੋ ਪੁਛਨਾ ਹੈ ਜੋ ਨਿਸ਼ੀਕ ਪੂਛੇ ਸਿੱਕੇਰ ਮਤ
 ਕਰੋ। ਤਾਂ ਸਿਖ ਹਾਥ ਜੋਰ ਕਰ ਕਹਾ ਜੀ ਸਰੇ ਪਾਤਸਾਹ ਇਸ ਮੇਂ ਕਿਆ ਕਾਰਨ ਹੈ ਜੋ
 ਕੇਵਲ ਪੁਲਾਇ ਹੀ ਦੀਆ ਹੈ। ਪੰਚਮੂਰ ਆਦਕ ਭੋਜਨ ਨਹੀਂ ਦੀਆ ਸੋ ਇਸ ਮੇਂ ਕਿਆ
 ਕਾਰਨ। ਐਸੇ ਸੁਣ ਕਰ ਕਹਤਾ ਪੁਰਖ ਭਗਤ ਪ੍ਰੇਸ ਬਹਨ ਬੋਲਤ ਭਏ। ਮਾਨੋ ਕਮਲ ਖਿਲੇ
 ਤੇ ਸੁਗੰਧ ਪੁੰਨਾਇ ਹੋਈ ਹੈ ਇਹ ਉਪਮਾ ਮੇਰੇ ਮਨ ਆਈ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਵਾਚੁ। ਸੁਨੋ ਭਾਈ
 ਗੁਰ ਮੁਖੇ ਜਬ ਪ੍ਰਸੰਤ ਇਹੁ ਜੀਵ ਅਪਨਾ ਆਪ ਗੁਰਪਿਆਰਿਆਨੁ ਨਹੀਂ ਸਮਾਪਤਾ ਤਬ ਪ੍ਰਸੰਤ
 ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ। ਤਬਾ ਬਚਨ। "ਨਾਨਕ ਸਿਰ ਦੇ ਫੁਟਾਐ"। ਹੋਰ ਕਿਸੀ ਕਰਮ ਧਰਮ
 ਆਨ ਸੇਵਾ ਜਪ ਤਪ ਧਰਮ ਨੇਮ ਜਿਸ ਫੁਟਕਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਰਤ ਸਿਮਰਨੀ ਬਧਨ ਜੋ ਜੋ ਜਨਮ ਆ
 ਮਰਨ ਹੈ। ਕਾਰੇ ਤੇ ਜੋ ਸਭ ਕਰਤ ਮੇਂ ਹਉਮੈ ਰੂਪੀ ਫਾਰੀ ਸਾਥ ਬਧਾ ਹੀ ਚੀਹਤਾ ਹੈ,
 ਇਹ ਜੀਵ। ਜਾਂ ਤੇ ਕਿਛ ਬਣਨ ਕੀ ਆਪੇਖਿਆ ਏਨੀ ਰਹਤੀ ਹੈ, ਇਹੁ ਜੋ ਨਗਨ ਹੈ
 ਜੋ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਚੋਰ ਠਗ ਸੀ। ਕੋਈ ਮਾਈ ਪਾਂਚ ਸੌ ਦਾਮ ਕਿਸੀ ਨਗਰ ਮੇਂ ਅਪਨੇ ਘਰ
 ਕੇ ਲਈ ਆਵਦੀ ਸੀ। ਤਾਂ ਇਹੁ ਰੀਝ ਪੀਛੇ ਪਾਇ ਕਰ ਪੈਰਈ ਕਾ ਰੂਪ ਧਾਰਾ ਕੇ ਤਿਸ
 ਮਾਈ ਕੀ ਗੋਲ ਪੜਾ। ਜਬ ਨਿਰਜਨ ਏਨ ਆਇਆ ਤਬ ਦੁਆਟਾਂ ਦਾਵ ਪਾਇ ਕਰ ਤਿਸ ਨੇ
 ਖਸੋਟ ਲੇਭਭਇਆ। ਕੈਸੇ ਦੇਖਤੇ ਕੇ ਉਤਾਰੇ ਸੀ ਅਬਰ ਦੁਹਸਾਸਨ ਪਾਖੀ ਨੇ ਤੈਸੇ
 ਇਹ ਦੁਸ਼ਟ ਕਰਮ ਕਰਤ ਭਯਾ; ਤਬ ਕਹਤ ਭਈ ਜੋ ਅਹਲਾ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਦੇ ਥਾਲ ਕੋਉ ਭੀ,
 ਜੋ ਰੁਪਈਏ ਤੇ ਤੇ ਨੇ ਲੀਏ। ਇਹ ਨੇਹੀਂ ਤੇ ਮੇਰੇ ਕਟੋਰਟ ਰਹਤੇ ਦੇਵੇ। ਜਾਂਤੇ
 ਤੇ ਘਰ ਭੀ ਮਾਇ ਭੋਨ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਨਗਨ ਕਰਿ ਨਹੀਂ। ਤਬ ਜੋ ਨ ਮਾਂਨਤਾ
 ਭਇਆ। ਤਾਂ ਸੋ ਅਹਲਾ ਰਾਜਾ ਪੈ ਜਾਇ ਪੁਕਾਰੀ। ਤਬ ਨਰ ਨਾਹੁ ਸੇ ਬਲ ਸੇ
 ਪਕੜਾਇ ਕਰ ਫਾਂਸੀ ਦੇ ਦੀਆ ਤਿਸ ਪਾਪੀ ਕਉ। ਅਰ ਦਾਮ ਮਾਈ ਕੇ ਪਲੇ ਪਵਾਇ ਦੀਏ।
 ਜੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੈ ਕਰ ਅਪਨੇ ਨਿਕੇਤ ਕਉ ਆਵਤ ਭਈ। ਜੋ ਪਾਪੀ ਨਰਕ ਭ੍ਰਿਚ ਕਰ ਧਮ ਪਾਤਸਾ
 ਸਹਿ ਕਰਤ ਅਨੰਤਕਾਲ, ਪੁਨਾ ਕਰਮ ਵਿਪਾਕ ਭੋਗਵਨ ਲੀਏ ਇਸ ਕੇ ਮਾਨੁਖ ਤਨ
 ਮਿਲਾ ਹੈ। ਤੇ ਇਹੁ ਉਸ ਕਰਮ ਕਾ ਫਲ ਭੁਗਤਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿਤਨੇ ਦਿਨ ਪੀਏ ਖਿਆ ਨੇ
 ਭੋਜਨ ਪਾਇਆ ਹੈ ਅਰ ਕੇਵਲ ਪੁਲਾਇ ਜੋ ਦੀਆ ਹੈ, ਜੋ ਭੀ ਇਸ ਕਾ ਕਰਮ ਹੈ ਜੋ ਰਾਜ

ਇਕ ਇਸ ਨੇ ਅਤਿ ਕੇ ਕੇਵਲ ਪੁਨਾਇ ਹੀ ਕਾ ਉਚਵਾਇ ਦੀਨਾ ਥਾ ਤਾਂ ਤੇ ਪੁਨਾ ਹੋ ਕਰ
 ਇਸ ਕੇ ਪੁਨਾਇ ਉਚਵਾਇਆ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸਾਧ ਸੇਵਾ ਕਾ ਫਲ ਜੋ ਗੁਰਾਂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਹੈ
 ਸੋ ਭੀ ਇਸ ਕੇ ਇਸੀ ਕਰਿ ਭਯਾ ਹੈ। ਕਾਰੇ ਤੇ ਜੋ ਬਿਧਾਤਾ ਕਰਮ ਫਲ ਵਾਤਾ ਹੈ ਸਭ
 ਜੀਆਂ ਕਾ, ਹੇ ਗੁਰ ਸਿਖੇ। ਸਿਖ ਬਚਨ। ਹੇ ਗੁਰੇ, ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਜੋ ਜਪ ਤਪ
 ਦੁਰਦਾਨ ਤੀਰਥ ਸਨਾਨ ਆਦੀ ਸੋਇਨ ਕਾ ਦੀਰਘ ਫਲ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਥਵਾ ਤੁਛ ਹੋਤਾ ਹੈ,
 ਵਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ। ਜਾਂ ਤੇ ਐਸੇ ਤਪਸਵੀਆਂ ਕੇ ਕਰਮ ਕਾ ਵਿਪਾਕ ਹੀ ਭੋਗਨਾ ਪੜਤਾ ਹੈ।
 ਇਸ ਸਿਧਾਂਤ ਸੋ ਤੇ ਕਿਛ ਫਲ ਨਾ ਹੁਆ। ਪੁਨਾ ਸਾਸਤ੍ਰਕਾਰ ਸੱਤ ਕਰਮੋ ਕਾ ਫਲ ਉਤਮ
 ਲੋਕੋ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈ, ਹੇ ਦੇਵ। ਇਹੁ ਅਸਾਡਾ ਸਦੇਹੁ ਦੂਰ ਕਰੇ ਜਾਂ ਤੇ ਨਿਗਮਾ
 ਕਾ ਸਿਧਾਂਤ ਆਪ ਕੇ ਗਤਮਲ ਹੈ। ਗੁੰਵਾਰ। ਹੇ ਸੋਮ, ਸਾਸਤ੍ਰ ਸਭ ਸਿਧਾਂਤ ਕਹਿਤ ਹੈ
 ਜੇਸੇ ਜੇਸੇ ਇਸ ਕੀ ਮਨ ਕੀ ਭਾਵਨਾ ਹੈ ਤੇਸੇ ਹੀ ਫਲ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਬੀਜਐ ਅੱਕ
 ਅਤ ਚਿਤ ਮੇ ਚਾਹੀਏ ਜੋ ਕਿਵੇ ਅੰਬ ਇਸ ਖੇਤ੍ਰ ਸੇ ਹੋਵੇ ਸੋ ਕੀਸੇ ਹੋਵੇ, ਸੋ ਕਹੁ। ਇਹ
 ਸਿਧਾਂਤ ਅਪੇਲ ਹੈ। ਜੋ ਕਹ ਕਿਸੇ ਕੀ ਅਮਾਨ ਮਾਤੀ ਹੈ, ਵਾ ਚੋਗੀ ਜੂਏ ਮੇ ਇਤਆਦਿਕ
 ਅਨਰਥ ਸੇ। ਜਪੁ ਕਹੁ ਸੋ ਅਥਾ ਖਰਚ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਤੀਰਥੋ ਪਰ ਅਥਵਾ ਕਹੁ ਰੂਪ ਤਟ
 ਆਦਿਕੋ ਪਰ। ਸੋ ਤਿਸ ਕਾ ਫਲ। ਅਤੀ ਤੁਘ ਤਿਗਦ ਜੋਨੀ ਆਦਿਕੋ ਮੇ ਹੀ ਭੋਗ ਲੇਤਾ ਹੈ
 ਵਾਹੇ ਗੰਧਨ ਕਰ ਕਹੁ ਭੋਗ ਲੇਵੇਗਾ ਗ੍ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਆਦਿਕ। ਤਾਂ ਤੇ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਾ ਕਥਨ ਤੇ ਸਤ ਹੈ
 ਜੋ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਹਾ ਹੈ ਚਾਹੇ ਸਕਾਮੀ ਕਰਮ ਹੈ ਦਾਨ ਸਨਾਨ ਆਦੀ, ਤੁਨਕਾ ਫਲ ਹੁਖਤਾ
 ਹੁਆ, ਜੋ ਕਰ ਜੋਨੀ ਆਦਿਕੋ ਮੇ ਤਾਂ ਤੇ ਹੋਂ ਕਿਸ ਅਰਥ ਹੈ। ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਕ੍ਰਿਨਿਯਾ ਕਾ ਆ
 ਜਾਟ ਕਾ। ਜੋ ਕਹੁ ਜਾਟ ਮਨ ਦਾਨੇ ਰੋਜ ਪੁੰਨ ਕਰਤਾ ਸੀ ਪਰ ਗੁਰ ਦੀਖਿਆ ਤੇ ਰਹਿਤ ਸੀ।
 ਇਸ ਕਰ ਸੋ ਜਾਟ ਬਿਨਾ ਆਧਿਕਾਰ ਤੇ ਸਮੇ ਬਿਨਾ ਦਾਨ ਕਰੇ। ਤੇ ਉਹ ਕ੍ਰਿਨਿਯਾ ਸਤਿਕਾ
 ਕਰ ਪਾ ਭਰ ਅੰਨ ਅਧਿਕਾਰੀ ਪ੍ਰਤੀ ਦਾਨ ਮਾਨ ਕਰੇ। ਤਬ ਜਾਟ ਤੇ ਮਰਿ ਕਰ ਕਿਸੀ ਰਾਜਾ
 ਕੇ ਘਰ ਦੋਤੀ ਬਨਿਯਾ ਤੇ ਕ੍ਰਿਨਿਯਾ ਮਰ ਕਰ ਤਿਸੀ ਰਾਜਾ ਘਰ ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰ ਬਨਿਯਾ।
 ਉਹ ਉਸ ਕੇ ਉਪਰ ਅੰਬਾਰੀ ਸੋਨੇ ਕੀ ਪਾਇ ਕਰ ਅਰੂਢ ਹੋਇਆ ਕਰੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਦੱਖੇ
 ਮੂਰਖਾਤਾ ਸਹਿਤ ਯਦਪ ਪੁਨ ਭੀ ਜਪ ਤਪ ਆਦੀ ਕਰੀਏ, ਤੋਂ ਭੀ ਤਿਸ ਕਾ ਫਲ ਅਤੀ
 ਵੱਧ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸੁਪਨੇਵਤ ਕਹੁ ਭੋਗਿਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਾ ਕਹਿਨਾ ਭੀ
 ਸੱਤ ਹੁਆ। ਪਰੰਤੂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੀ ਸਾਦਨ ਬਿਨਾ ਕਹੁ ਹੁਖੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ। ਏ ਜੀਵ ਤਾਨੀ।
 ਇਸ ਕਰਮ ਰੂਪ ਜਾਲ ਮੇ ਮਿਗ ਰੂਪ ਜੋ ਜੀਵ ਫਸਿਆ ਏ ਜੋ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਸਰਨ ਬਿਨਾ
 ਵੀਧਨ ਤੇ ਵਟਤਾ ਨਹੀਂ; ਭਾਵੇ ਕੋਟ ਜਤਨ ਕਰੇ; ਕੋਟ ਜੁਗਾ ਮੇ। ਭਾਵੇ ਸੀਤ ਕਾਲ ਜਲ ਮੇ
 ਨਿਵਾਸ ਕਰੇ ਤੇ ਉਨ ਕਾਲ ਪੰਚ ਅਠੀ ਆਦਿ ਸਹਾਰੇ। ਪੁਨਾ ਨਾਨ ਕੇ ਕਰ ਵਿਚਰੇ ਕਾ

41 Kurukshetra
adhy 25/ adhy 29

ਮੇਨ ਧਾਨੇ ਤਿਡੰਡ ਧਾਰ ਕਰ ਵਿਚਰੇ। ਵਾ ਵੇਦ ਅਧੇਨ ਕਰੇ ਵਾ ਭੂਪਰੇ ਕੀ ਕੰਧਰਾ ਮੇ
ਵਾ ਬਨ ਮੇ ਸਮਾਧੀ ਜਾਇ ਨਾਇ ਤੇ ਭੀ ਸੁਤ ਕੇ ਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਬ ਤੀਤ ਅਹੀ
ਭਾਵ ਇਹ ਕਾ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ, ਕਿਵ ਕਰੇ। "ਗ੍ਰਿਹ ਤਜ ਬਨ ਖਡ ਜਾਈਐ ਤੁਨ ਖਾਈਐ
ਕੰਦਾ। ਅਜਹੁ ਇਕਾਰ ਨਾ ਵੇਡਈ ਪਾਪੀ ਮਨ ਮੰਦਾ"। "ਮਨ ਹਨ ਜੇ ਕਮਾਵੈ, ਤਿਨ ਨ
ਲੇਖੇ ਪਾਵੈ। ਬਾਲ ਜਿਉ ਧਿਆਨ ਨਾਵੈ ਮਾਇਆ ਹੇ ਧਾਰੀ। ਕੋਈ ਐਸੇ ਹੇ ਤਿਤ ਮੇਰੀ ਨਾਰੇ
ਸਗਲ ਸਿਤ ਜਿਸ ਤੇਟਤ ਗਤ ਹੋਇ ਹਮਾਰੀ"। ਤਾਂ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਸਰਨ ਨੇਵੇ
ਜਿਸ ਕਰ ਪਰਮ ਸੁਖੀ ਹੋਵੈ। ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੀ ਫਾਸੀ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੈ। ਪਰਮਾਨੰਦ
ਸਰੂਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ। ਐਸੇ ਸੁਣ ਕਰ ਜੇ ਸਾਧ ਕੰਪਾਏ ਮਾਨ ਹੋ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੇ
ਚਰਨੀ ਸਿਰ ਪਰਾ। ਤੇ ਕਰਤ ਹੁਯਾ: ਹੇ ਦੇਵ, ਮੇਰੀ ਰਖਿਆ ਕਰੋ। ਮੇ ਤੁਮਾਰੀ ਸਰਨ
ਹਾਂ। ਜਾਤੇ ਜਮ ਜਾਤਨਾ ਕਉ ਫੇਰ ਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵਉ। ਜੇ ਮੇਰਾ ਭਲਾ ਹੋਵੇ ਜੇ
ਉਪਦੇਸ ਮੇ ਕੋ ਕਰੋ ਜੀ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰਤ ਭਏ। ਤੇਰੇ ਤਾਈ ਜੇ ਪ੍ਰਿਥਮ ਉਪਦੇਸ
ਕਰ ਆਏ ਹੈ। ਜੋਈ ਉਪਦੇਸ ਤਲੇ ਕਾ ਹੈ ਭਾਵੇ ਮੰਨ ਤਾਵੇ ਨਾ ਮੰਨ। ਜੋ ਤਾਤ ਕਾਲ ਬਾਤ
ਓਢ ਲੇਤਾ ਭਯਾ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਪਠਨ ਕਰਤੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਨਾਮ ਸਿਮਰਤ ਕਰ ਜੋ
ਮੁਕਤ ਹੂਆ ਮਹਾ ਕਠਨ ਕਰਮ ਜਾਲ ਸੇ। ੧ । ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ ਗ੍ਰਿਹੇ
ਪੂਰਬਾਰਥੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਦਾਸ ਪ੍ਰੀਤ ਬਰਨਨ ਆਟ ਬਿਅਤਮੇ ਬਿਯਾਧ। (੨੮)। ਏਕ ਸਮੇ
ਨੂਰਜ ਗ੍ਰਹਣ ਕਾ ਪੁਰੁ ਜਾਨ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਕੁਰੁਖੇਤੁ ਮੇ ਜਾਤੇ ਭਏ
ਸਮਦਾਇ ਸਹਿਤ। ਤੀਰਥ ਕੇ ਕਨਾਰੇ ਡੇਰਾ ਕਰਤ ਭਏ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ। ਤਹਾਂ ਪੁਰਾਣੀ *Kurukshetra*
ਤਾਂ ਸਮਾਂ ਜਾਨ ਕਰ ਅਨੇਕ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨਾਰੀਅਲ ਫਲ ਲੈ ਕਾ ਰਾਧ ਮੇ ਆਨ ਅਮੀਰ ਹਾਦ
ਕਰਤੇ ਭਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਦੇਵ ਕਉ। ਧੰਨ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਅਤੀਅੰਤ ਹਿਰਾਸ ਜਾਨ ਕਰ
ਤਿਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਨਮਿਤ ਕੋਤਕ ਮੁਤਤੀ ਏਕ ਕੋਤਕ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਜੋ ਠੀਕਰੀਆਂ ਕੇ
ਰੁਪਈਏ ਮੁਰਗ ਵਤ ਬਨਵਾਇ ਕਰ ਅਜ ਝੋਨਬਾਤੁ ਮੇ ਪਾਇ ਕਰ ਅਪਨੇ ਪਾਸ ਧਰ ਕੌ
ਭਏ। ਪੁਨਾ ਏਕ ਰਾਸ ਭੀ ਮੰਗਵਾਈ ਦਾਨ ਕਰਨੇ ਲੀਏ। ਸਮਦਾਇ ਜੋ ਤਿੰ ਏਨੇ ਨੇ
ਤਿਨ ਕੋ ਕਰਾ ਜੋ ਆਉ ਬਿਪਰੇ ਦਾਨ ਲੇਵੇ। ਐਸੇ ਦੇਖ ਸੁਨ ਕਰ ਭੂਤ ਆਪਸ ਮੇ
ਪਰਮ ਹਿਰਾਨ ਹੋਤੇ ਭਏ। ਪੁਨਾ ਸੂਰਜ ਬਨਸੀ ਬਨਜ ਬਨਕਉ ਮੂਰਜ ਹੋ ਕਾ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਣ
ਹਾਰੇ। ਹੇ ਭੂਮੀ ਭਾਰ ਧਰੇ ਭਵ ਬੰਡਨਭਗਤ ਪ੍ਰਯਾ। ਅਬ ਤੋ ਸਮਾ ਸਵਰਨ ਚਾਂਦੀ
ਅਜ ਗਾਉਆ ਪੁਨਾ ਬਾਤ ਬਿਭੂਖਨੇ ਕੇ ਦਾਨ ਕਰਨੇ ਕਾ ਹੈ। ਇਹ ਆਪ ਤਿਆ ਕਰਤੇ ਜੋ
ਮਹਾਂ ਵਤੀ ਹੋ ਕਰ, ਹੇ ਗੁਰੇ। ਐਸੇ ਬਿਪ੍ਰੇ ਕੇ ਬਚਨ ਸੁਨ ਕਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਬਚਨ ਕਾਤੇ ਹੋ
ਹਮ ਤੋ ਤੁਮਾਰੇ ਤਾਈ ਮੋਰਗ ਆ ਕੁਝਈਏ ਅਜ ਕਪਲਾ ਸੁਟਗੀ ਦਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਤੁਮ
ਲੋਤੋ ਕਿਉ ਨਹੀਂ, ਹੇ ਦਿਜ ਪ੍ਰਿਥਵੇ। ਤਬ ਸੇ ਪ੍ਰਤਖ ਰਾਸ ਭੀ ਅਹ ਠੀਕਰੀ ਦੇਖ ਰਹ

ਚੜ੍ਹ ਰੇ ਜਰੇ। ਤਿਸ ਕਾਲ ਮੇਂ ਏਕ ਦਿਨ ਰਾਜ ਸੀ ਬਨੇਸਵਰ ਮੇਂ। ਅਤ ਸ੍ਰੀ ਸਵਰਸਥੀ ਜੀ
 ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਾ ਪਾਤ੍ਰ ਸੀ। ਜੋ ਜਾਤ ਜਨਨੀ ਕਰ ਪ੍ਰੇਰਿਆ ਹਇਆ। ਜੋ ਕੋਸੇ ਪੰਡਿਤ ਸੀ ਜੋ
 ਤ੍ਰਿਕਾਲ ਦੇਵ ਮੰਦਰ ਮੇਂ ਜਪ ਪਾਠ ਧਿਆਨ ਕਰਤਾ ਸੀ ਸਮੀ ਭਾਰਤੀ ਜੀ ਕਾ ਤਾਂ
 ਬਰਦਾਤੀ ਨੇ ਅਕਾਸਥਾਣੀ ਰੂਪ ਹੋ ਕਹ ਕਹਾ ਹੈ ਦਿਜਬਰ ਦੇਰ ਬਿਨਾ ਜਾਵੇ ਸਮੀ ਸਤਿ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਮੇਰੀ ਬਾਣੀ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕਰਕੇ। ਮੇਂ ਤੈਨੂੰ ਸੇਵਾ ਕਾ ਫਲ ਦੇਣ ਲਗੀ ਹਾਂ। ਤਬ
 ਦਿਜਬਰ ਜੀ ਓਅਕਾਰ ਕਹ ਕਰ ਤਾਤ ਕਾਲ ਜਾਏਂ ਭਏ। ਜਹਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ
 ਤੇਰਧ ਕੇ ਤਟ ਪਰ ਦਾਨ ਦੇਤੇ ਹੈ ਜੋ ਦਾਨ ਕੋ ਤੂੰ ਠਿਕ ਜੀਐ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੈ। ਤਬ ਸੋ ਦਿਜਬਰ
 ਝੋਟ ਆਨ ਆਸੀਰ ਬਾਦ ਲੀਆ ਨਾਰੀਅਲ ਫਲ ਧਾ ਕਰ, ਸ੍ਰੀ ਹਜੂਰ ਪਾਸ। ਪੁਨਾ ਕਹਤ ਭਇਆ
 ਹੋ ਰਘਵੀਰੀ ਕੇ ਮੁਕਟ ਮਣੀ ਮੈਨੂੰ ਇਹੁ ਦਾਨ ਸੰਕਲਪ ਕਰਵਾਈਏ, ਦਾਨ ਕਾ ਪਾਤ੍ਰ ਜਾਨ ਕਰ,
 ਹੋ ਮਹਾ ਦਾਨੀ। ਤਾਤ ਕਾਲ ਹੀ ਜਲ ਹਾਥ ਮੇਂ ਕਰਾ ਸੰਕਲਪ ਕਰਵਾਵਣ ਲੀਏ ਕਰ ਕਮਲ ਮੇਂ
 ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ। ਅਜੇ ਤਿਸ ਨੇ ਸੁਆੰਤ ਮੰਤ੍ਰਭੀ ਨਹੀਂ ਉਚਾਰਿਆ ਜੋ ਰਾਸ ਭੀ ਤੇ
 ਸੁਰਭੀ ਕਪਲਾ ਹੋ ਜਾਈ ਅਰ ਠੀਕਰੀ ਤੇ ਮੋਹਰਾਂ ਰੁਪੇ ਹੋ ਜਾਏ ਸਤ ਕੇ ਦੇਖਤੇ; ਤਬ ਸੋ ਦਿਜ
 ਦੁਆਰਕਾ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਕਰਵਾਇ ਕਰ ਅਨੰਦ ਬ੍ਰਿਤਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤ ਭਇਆ। ਪੁਨਾ ਕਹਤ
 ਭਇਆ ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੋ ਮੇਰੇ ਹੀ ਭਲੇ ਵਾਸਤੇ ਆਏ ਹੋ ਮੈਨੂੰ ਹੀ ਪੜੇ ਉਡੀਕਦੇ ਸੋ, ਮਾਨੋ।
 ਪੁਨਾ ਧੰਨ ਸ੍ਰੀ ਭਾਰਤੀ ਹੈ ਜਿਨਾ ਮੇਰਾ ਦਾਲਿਦਰ ਦੂਰ ਕੀਆ। ਜੋਐ ਦੇਖ ਕਾ ਸੋ ਪੁਰਬ ਰੂਮ ਦੇਵ
 ਅਪਨੇ ਪਰ ਪਰਮ ਪਸਚਾਤਾਪ ਧਾਰਤੇ ਭਏ। ਅਰ ਕਹਤ ਭਏ ਅਹੋ ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਜੋ ਐਸੇ ਜਾਣਤੇ
 ਤੋਂ ਹਮ ਸੰਕਲਪ ਪਾਇ ਲੇਤੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਆਪ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਦੇਵੇ ਜੋਈ ਇਹ ਦਾਨ ਮਾਨ
 ਲੇਵੇ, ਹੋ ਭਾਈ। ਮਾਨੋ ਤਿਸ ਨੇ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਕਾ ਹਨੀ ਕਾ ਦੀਆ। ਜੋ ਜਤੁ ਤੇ ਤਾਂ ਦੀ ਦੁਹ
ਦੇਵੇ ਜੇਕਾ ਗੁਰ ਚਾਹੇ ਪੁਨਾ ਜਬ ਚਾਹੇ ਤਬ ਹੀ ਦੇਵੇ। ਐਹ ਜੋ ਜੋ ਭੂ ਦੇਵ ਸੋ ਸਤ ਕੇ
 ਪੰਚ ਪੰਚ ਯਜਤਪਨ ਕਰ ਵਿਦਾ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਤ ਜੀ
 ਤਿਸ ਦਿਜ ਪੁਰਵ ਤੇ ਪ੍ਰਭਤੇ ਭਏ ਜੋ ਹੋ ਪ੍ਰਮਾਣ ਤੁਹੀ ਕੋਸੇ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਦਾਨ ਆਇ ਮਾਗਤੇ ਹੁਏ।
 ਜੋ ਕਹਤ ਭਇਆ ਬ੍ਰਹਮਨ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਸ੍ਰੀ ਭਾਰਤੀ ਜੀ ਜਾਤ ਮਾਇ ਆਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਰਾ
 ਕਹਿਆ ਸੀ। ਤਬ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵਨ ਦੇਵ ਪਰਮ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਪ੍ਰੀਨ ਹੋ ਕਰ ਤਾਈ ਕਾ ਪਟਾ ਕਰ ਦੇਤੇ
 ਭਏ। ਜੋ ਅਧਾ ਤਕ ਤਿਨ ਕੇ ਪਾਸ ਹੈ। ਪੂਜਨ ਤਿਸ ਕਾ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ
 ਦੇਵ ਜੀ ਜੋ ਧਰਮ ਛੇਤ੍ਰ ਕੁਟੂ ਖੇਤ੍ਰ ਹੈ, ਤੇਰਧ ਆਦਿ ਤਹਾਂ ਸਠਾਨ ਦਾਨ ਮਾਨ ਦੇ ਕਰ ਬਹੁਕੇ
 ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਆਨੰਦ ਕਾ ਪੁਰ ਹੈ। ਜੋ ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸਰੂਪ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੋ ਤਾਂ
 ਆਇ ਵਿਰਾਜਤੇ ਭਏ। ਪ੍ਰੀਨ ਹੋ ਕਰ ਸਰਬ ਸੰਗਤੇ ਸਹਤ। ਐਸੇ ਕਥਾ ਕਰਤੇ ਕਰਤੇ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਪਾਲ ਜੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੋ ਮਾਨ ਹੋ ਜਾਤੇ ਭਏ। ਪੁਨਾ ਉਹੇ ਗੁਰ ਸ੍ਰੀ ਬਰਨ ਉਚਾਰ
 ਭਏ। "ਜੋ ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਤੁਲਹਾ ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਪੈੜੀ ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਜਹਾਜ; ਹਮਾਰੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ

ਸੁਖਮ, ਬਾਣੀ

adhy 29 | adhy 30

ਜਿਸਰ ਸਿੰਘ ਤਾਵਨੇ ਕਉ ਸੇਤ"। ਤਾਤ ਪ੍ਰਾ ਇਹੁ ਜੋ ਪੁਲ ਪਰ ਜਿਸ ਤੇ ਕੀੜੀਆਂ ਭੀ
 ਚਲੀਆਂ ਜਾਤੀਆਂ ਹੈ^{ਤਿਸ} ਨਿਰਜਤਨ ਚੀਟੀਆਂ ਵਤ ਜੋ ਨੇਹਾਰੁ ਸਵਪਚਰ ਨਾਈ, ਵੀਹੀ, ਜੋਨਾਹੇ,
 ਜਲਹਾਰੇ, ਬਾਢੀ ਆਦਿਕ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਸਵਰੂਪ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਤੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਏ। ਜਿਸ ਕੇ ਧੋਰੀ ਜਨ
 ਜਤਨ ਜੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਹੈ। ਪੁਨਾ ਕੋਰੇ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਦੇਵ ਜੀ। ਜੋ ਗੁਰੀਬ ਨਿਵਾਜ
 ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਮੇਰੀ ਬਾਰੰਬਾਰ ਬੰਦਨਾ ਹਇ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹਾਥ ਜੋਰ
 ਕਰ ਕਹਿਤ ਭਏ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਠਾਕਰ ਜੀ ਹੋਰ ਕੋਊ ਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕੇ ਸੁਨਾਈਏ, ਹੈ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਮੂਰਤੀ।
 ਤਬ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਾਰ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਪਾਲ ਜੀ ਗੁਰ ਕਾ ਕਉ ਕਾਪਤ ਭਏ। ਸ੍ਰੀ ਗੋਪਾਲ
 ਜੀ ਵਾਰ: ਸੁਨੋ ਹੈ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਤੀ ਕਾ ਜਿਸ ਪ੍ਰਮਾਨ ਨੇ ਸੁਣ
 ਕਰੀ ਹੈ ਵਾ ਕਧਨ ਕਰੀ ਹੈ, ਤਿਸ ਕਾ ਧਮ ਆਦਰੇ ਕਾ ਭਉ ਸਤ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।
 ਪੁਨਾ ਆਪ ਜੈਸਿਆਂ ਸਿਤਾਂ ਮਹਾਤਮਾ ਸਿਤਾਂ ਕਾ ਤੋ ਪਾਮ ਕਰਮ ਏਹੀ ਹੈ ਜੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ
 ਕਰਾ ਹੈ। ਤਧਾ ਗੁਰੂ ਬਾਕਸ਼ੀ। "ਸਦਾ ਕਰੈ ਗੁਰ ਕਾ"। ਇਸ ਪ੍ਰਮ ਧਰਮ ਦੇ ਬਾਦਣ
 ਕਰ ਆਪ ਤਾਤਸੀ ਪ੍ਰਮ ਪਵਿਤ੍ਰ ਰੂਪ ਹੋਏ ਹੈ ਸਾਧ ਮੇਨੂੰ ਭੀ ਪਰਮ ਪਵਿਤ੍ਰ ਰੂਪ ਕਰਤੇ ਹੈ, ਹੈ
 ਮਿਤ੍ਰ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਧੰਨਡਾਂ ਧੋਰ ਹੈ। "ਜੇਈ ਪਿਆਰੇ ਮੇਲ ਜਿਨ ਮਿਲਿਆ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਚਿਤ
 ਆਵੈ"। ਐਸਾ ਦਾਨ ਗੁਰਮੁਖ ਲੋਕ ਗੁਰ ਪਾਸੇ ਮੰਦੇ ਹੋਨ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਧੀਰ ਹੈ, ਹੈ
 ਸਤ ਜੀ। ਜਾਨਤੇ ਤੋ 'ਰੁਮ' ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਇਹ ਤੋ ਰੇਵਲ ਮੇਨੂੰ ਵਡਿਆਈ ਹੀ ਦੇਦੇ ਹੈ। ਜਾਂ
 ਤੇ ਬਡਿਆਈ ਕਾ ਸੁਭਾਉ ਹੈ ਜੋ ਬਡਿਆਂ ਆਸੇ ਪੁਤ੍ਰ ਵਤ ਹੈ ਜਾਤੇ ਹੈ ਤੇ ਪੁਤ੍ਰ ਆਗੇ ਪਿਤ ਵਤ ਹੈ
 ਕਰ ਵਾ ਕੀ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲ ਕਰੇ ਹੈ। ਵਡਤਾ ਆਗੇ ਵਡਤ ਰੂਪ ਹੈ ਜਾਤੇ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖ। ਜਾਤੇ
 ਤੇ ਹਰੀ ਜਨੋ ਕੇ ਹਰਿ ਜਸ ਕੀ ਕਰਣ ਕਰਾਵਣ ਕੀ ਲੋਕ ਹੈ ਅਵਰ ਕੋਊ ਟਿਕਾ ਨਹੀਂ ਜਿਨ ਕੋ।
 ਪੁਨਾ ਕੋਰੇ ਹੈ ਸੋ ਸਤਿ ਪੁਰਖ। ਸਤ ਪਦ:। ਸਤ ਪਦ ਇਹੁ ਉਨ ਕਾ ਲਖਨ ਹੈ ਜੋ ਕਿਆ।
 ਜੋ ਜਿਸ ਕੇ ਸਾਧ ਉਹ ਸਾਤ ਪਾਵ ਭੀ ਮਾਰਗ ਮੇ ਬਾਰਤੇ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਭੀ ਪਰਮ ਮਿਤ੍ਰ ਹੈ
 ਜਾਤੇ ਹੈ। ਕਿਆ ਕਲਿਆਨ ਚਾਹਤੇ ਹੈ। ਅਧਵਾ ਸਤ ਕਹੀਏ ਸਤ ਬਰਨ ਭੀ ਜਿਸ ਸਾਧ
 ਕਰਤੇ ਹੈ ਤਿਸ ਕਾ ਭੀ ਕਲਿਆਨ ਹੀ ਚਾਹਤੇ ਹੈ ਜੋ ਜਨ। ਪੁਨਾ ਕੋਰੇ ਹੈ ਜੋ ਪਾਮਾਨਦ
 ਆਪ ਅਮਾਨੀ। ਜੋ ਖਲ ਖਚਰ ਤੀਕ ਰੋਇਦ ਭਾਵਨਾ ਕਰ ਸਤ ਕਾ ਸਤਿਕਾਰ ਹੀ ਕਰਤੇ
 ਹੈ ਤੇ ਪ੍ਰਮਾਨ ਅਰ ਆਪ੍ਰਮਾਨ ਆਦਿਕੋ ਕੀ ਅਭਲਾਖਾ ਨਹੀਂ ਰਾਖਤੇ ਤੇ ਧੰਨ ਧੰਨ ਪੁਰਖ ਹੈ।
 । ੧ । ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਰਿਬੋ ਪੂਰਬਾਰੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦਸਮ ਪ੍ਰਸੰਗ ਭਗਤਿ
 ਰਸ ਬੋਧ ਬਰਨਨ ਇਕ ਨੂੰ ਤ੍ਰਿਲੋਕਮੇ ਧਿਆਯ। (੨੯)। ਸੁਨੋ ਸਿਤ ਜੀ ਗੁਰੋ ਕੀ ਕਾ
 ਜੋ ਏਕ ਸੁਘੜੇ ਬਾਈ ਪੋਠੇਵਾਰ ਕੇ ਦੋ ਮੇ ਹੈ ਸੀ। ਸਦਾ ਅਤ੍ਰਿਪਤ ਰੂਪ ਜੋ ਕਾਲ :
 ਭਗਵਾਨ ਹੈ ਤਿਸ ਸੁਘੜੇ ਕੇ ਸਾਧੀ ਸੋ ਕਾਲ ਕੇ ਗੁਮ ਰੂਪ ਹੈ ਜਾਤੇ ਭਾਏ, ਕਿਆ ਸਹੀ ਮਿਤ੍ਰ ਭਏ
 ਭਰਤਾ ਆਦਿਕ। ਜੋ ਘਰ ਮੇ ਏਕੋਲੀ ਰਹ ਜਾਤੀ ਭਈ। ਕੀ ਜੋ ਜੋ ਧੋਰੀ ਤੀ
 ਇਤੀ ਆਤਮ ਵਿਸੈਣੀ ਸਤ ਸੰਕਪ ਕਉ ਅਭਾਉ ਕਰਿ ਏਕੋਲੀ ਰਹਿ ਜਾਤੇ ਹੈ ਤੀ ਹੈ

ਏਕੱਲੀ ਰਹਿ ਗਈ। ਜੈਸੇ ਧੰਨ ਨਿਕੇਤ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਹੈ ਸੀ। ਤਬ ਜੋ ਵਿਚਾਰ ਕਰਤੀ ਹੈ।
 ਇਕੱਤ ਏਨ ਕਰ। ਜੈਸੇ ਜਗਾਸੂ ਕੀ ਬਿਤੀ ਸੱਤ ਅੱਤ ਕਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰੇ ਤਧਾ ਜੋ ਕਰਤੀ ਤਈ।
 ਜੋ ਅਬ ਮੇਰੇ ਤਾਈਕਿਆ ਕਰਤਵ ਹੈ ਗੁਰੁ ਅਰੁ ਤਿਆ ਕਾ। ਜਾਂ ਤੇ ਮੈ ਪਰਮ ਸੁਖ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
 ਹੋਵੇਉ ਜਿਸ ਕੋ ਬੇਦਾ ਸਸਤੁ ਸੰਤ ਕਰਤੇ ਹੈ ਅਰ ਜਿਸ ਮੈ ਇਸਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਜੋ ਮੇਰੀ ਜੁਧਾ
 ਅਵਾਧਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਪੁਰੁ ਆਦਿਕ ਭੀ ਕੋਊ ਨਹੀ, ਤੇ ਸਿਸਾਰ ਸੰਤਾਨ ਸੇ ਹੈ। ਬਿਨਾ ਸੰਤਾਨ ਸੁਭ
 ਸੇ ਸਿਸਾਰੀ ਕਿਛ ਨਹੀ। ਤਾਂ ਤੇ ਅਬ ਮੇਰਾ ਕਾਰਜ ਤੇ ਗੋਇੰਦ ਨੇ ਸੁਖੇਨ ਹੀ ਕਰ ਦਿਆ ਹੈ ਨਿਰ ਜਤਨ
 ਬਿਨਾ ਕਾ ਅਭਾਵ। ਓਹ ਪਰਮ ਕ੍ਰਿਪਾਣੁ ਹੈ ਤਿਸ ਕੀ ਮੈ ਪ੍ਰਮ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਾਨਤੀ ਹਉ ਆਪਨੇ ਉਪਰ।
 ਜਿਸ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪਿੰਗਲਾ ਆਦਿਕੋ ਪਰ ਹੋਈ ਹੈ। ਜੋ ਪੁਰਮ ਸੰਤਾਨ ਆਦਿਕੋ ਸੇ ਰਹਤ ਭੀ ਹੈ ਪੁਨਾ
 ਸਿਸਾਰ ਮੇ ਹੀ ਫਸੇ ਹੁਏ ਹੈ ਗੋਇੰਦ ਕੀ ਸਾਨ ਕਉ ਦੇਖ ਕਾ ਨਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ। ਤੇ ਪਾਮਰ
 ਪੁਰਮ ਮਹਾ ਅਭਾਗੀ ਹੈ। ਤਿਨ ਕਾ ਦਰਸਨ ਅਰ ਹੋਨਾ ਤਿਸ ਸਾਤ ਪਰਮ ਪਾਪ ਹੈ ਉਤਮ
 ਪੁਮਾਨਾ ਕੋ ਜੋ ਗੋਇੰਦ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਅਬ ਕੋਊ ਸੰਤ ਸਾਤ ਆਤਮਾ ਢੂੰਢੇ ਜੋ ਮੇਰੀ
 ਜੁਧਾ ਅਵਾਧਾ ਹੈ ਅਬ ਸਿਸਾਰ ਸਿੰਧ ਕੇ ਤਰਸੇ ਕੋ। ਗੋਇੰਦ ਕੇ ਪਿਆਰੇਆਂ ਸੇ ਮਿਲ ਕਰ ਇਹੁ
 ਭਵ ਜਲ ਅਪਾਰ ਸੁਖੇਨ ਗੋਪਦ ਵਡ ਨੰਘ ਜਾਊ, ਗੁਰ ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ। ਪੁਨਾ ਸੰਤ ਗੁਰੁ ਭੀ
 ਕੇਸਾ ਹੋਵੇ ਜੋ ਮਾਇਆ ਰੂਪੀ ਵਿਤਨੀ ਨਦੀ ਸੇ ਪਾਰ ਪਯਾ ਹੋਵੇ ਤੇ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਹੋਵੇ। ਅਤ
 ਜਿਸ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਰਣ ਸਾਧ ਹੀ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਕੇ ਸਾਝਿ ਆਇ ਜਾਵੇ। ਕੇਸਾ ਭੀ ਰਿਦਾ ਹੈ ਜਾ
 ਕਾਮ ਆਦਿਕ ਕਾਮਨਾ ਤੇ ਰਾਗ ਦਵੇਖ ਰੂਪ ਖੇਤੁ ਕਾ ਖੇਤੁ ਹੈ। ਹਰਖ ਸੋਕ ਫਲ ਕਰ ਸਦਾ
 ਸੰਤ ਪਤਮਾਨੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਜਿਸ ਗੁਰੁ ਕੀ ਸਹਜ ਅਵਾਧਾ ਹੈ, ਕੀਏ, ਤਧਾ ਬਚਨ। "ਆਈ ਹਰਖ
 ਨਾ ਜਾਏ ਸੋਗ। ਨਾਨਕ ਸੇ ਗੁਰੁ ਕਰਣੇ ਜੋਗ"। ਪੁਨਾ ਕੇਸਾ ਗੁਰੁ ਹੋਵੇ ਰਾਮ ਚੰਦਰੂਪ ਹੋਵੇ ਜਾ
 ਬਚਨ ਹਾਨ ਸਾਧ। ਏਕ ਵਾਰ ਮਾਇਆ ਰੂਪ ਤਾੜਕਾ ਕਾ ਜਿਸ ਨੇ ਅਭਾਵ ਕਰਦੀਆ ਹੋਵੇ
 ਅਤ ਸੁਪਨਖਾ ਰੂਪ ਮਾਇਆ ਕਾ ਨਾਕ ਅਰ ਕਾਨ ਕਾਟ ਦਿਆ ਹੋਵੇ ਸੇ ਗੁਰੁ ਕਰਤੀ। ਜੈਸੇ
 ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਾ ਨੰਦ ਜੀ, ਤਖੀਤ ਜੀ ਆਦਿਕ ਭਏ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਕੇਸਾ ਗੁਰੁ ਜਿਯਾਨ ਵਾਨ ਮਹਾਰਾਜ
 ਰੂਪ ਹੋਵੇ। ਜੈਸੇ ਰਾਜਾ ਤਿਰਾਜ ਸਿੰਘਾਨ ਪਾ ਏਨ ਕਰ ਨਟਲੇ ਕਾ ਸਵਾਂਗ ਦੇਖਤਾ ਹੈ।
 ਐਸੇ ਚੰਦਰੂਪ ਸਿੰਘਾਨ ਪਰ ਏਨ ਕਰ ਸਪਿਤ ਹੈ ਤੇ ਮਾਇਆ ਜਿਸ ਕੀ ਗੀਤਕੀ ਵਡ ਦਾਜੀ
 ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। "ਸੇ ਗੁਰੁ ਕਰਤੀ ਜੋ ਬਹੁਰ ਨਾ ਕਰਨਾ। ਜੋ ਜਿਯਾਨ ਧਰਤੀ ਜੋ ਬਹੁਰ ਨਾ ਧਰਨਾ।
 ਸੇ ਪਦ ਵਰਤੀ ਜਾ ਬਹੁਰ ਨਾ ਵਰਨਾ। ਐਸੇ ਮਰਤੁ ਜੋ ਬਹੁਰ ਨਾ ਮਰਨਾ। ਉਲਟੀ ਰੀਤ
 ਜਮਨ ਮਿਲਾਵਤੀ। ਸਿਨ ਜਲ ਸੰਗਮ ਮਨ ਮਹਿ ਨਾਵੇ"। ਐਸੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਨਹੀ ਸੰਤਾਂ ਕੋ ਢੂਢਨੇ।
 ਜੈਸੇ ਜਗਾਸੂ ਕੀ ਬਿਤੀ ਆਤਮਾ ਕੋ ਢੂਢੇ ਅਪਨੀ ਸਾਤਿ ਲੀਏ ਤਧਾ ਸੇ ਢੂਢਤ ਭਈ ਹੁਘੜੇ ਹਾਈ।
 ਜਾਤੇ ਗੁਰੁ ਪਛਾਨ ਕਰ ਕਰੀਏ। ਜੋ ਸਰਖ ਸੋਕਾਂ ਕੇ ਹਰਣ ਵਾਗਾ ਹੋਵੇ ਅਰ ਸੋਕ ਰੂਪ। ਸੋਈ
 ਕਰਤੇ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਪਾਲ ਜੀ। ਹੇ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜਹਾਂ ਕੋਊ ਸੰਤ ਹੁਨੇ ਨਵੀਨ। ਨਦੀ ਵਾ
 ਰੂਪ ਪਰ, ਵਾ ਤੜਕਾ ਪਰ, ਵਾ ਬਾਗ ਮੇ ਤਾਂ ਹੀ ਐਨ ਸਾਖੀਆਂ ਸਰੋਤੀਆਂ ਤੇ ਸਾਧ ਨੇ ਰਹ ਜਾਇ

ਮਿਲਣਾ ਭੇਟ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਆਗੇ ਧਰ ਕਰ, ਮਾਤਰ ਟੇਕ ਕਰ ਬੈਠ ਜਾਣਾ ਸੀਤਾ ਕੇ ਬਰਨ ਸੁਣਨੇ।
 ਪਰਮ ਹਾਵ ਜਣਾਵਣਾ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਨਮਿਤ ਭੀ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਰੂਪੀ ਜਲ ਸੇ ਯਮਨ ਵਤ ਨਿਰਲੇਪ
 ਹੈ ਕਿ ਨਹੀਂ। ਤਬ ਇਸ ਕੇ ਪ੍ਰੇਰੇ ਹੋਇਆ ਹੋਰ ਸਖੀਆਂ ਮਹਿਤ ਆਗੇ ਕਹਿਣਾ। ਜੋ ਜੀ ਇਹ ਸਾਹਣੀ
 ਉਪਦੇਸ਼ ਲਿਆ ਚਾਹੁਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਸੁਣ ਕਰ ਤਿਨਹੁ ਕਰਨਾ ਅਹੋ ਜੋ ਹਮ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਹਿਰੈ। ਜੋ
 ਆਗੇ ਭੀ ਹਮਾਰੇ ਚੇਲੇ ਚੇਲੀਆਂ ਬਹੁਤ ਹੈ ਸਿਧਾਰ ਸਿੰਧਸੇ ਪਾਂਤ ਭਏ ਹੈ। ਤੁਮ ਭੀ ਮੁਕਤ ਹੋਵਉਗੇ।
 ਮਨ ਮੈ ਤਿ ਮਹਿਤ ਕਰਨਾ ਅਹੋ ਹਮਾਰੇ ਭਾਗ ਜੋ ਏਹੁ ਹਮਾਰੀ ਚੇਲੀ ਬਨੇ ਤੋ ਬੜੀ ਧਾਤ ਹੈ।
 ਜੋ ਸਦਾ ਹਮਾਰਾ ਪਲਘ ਪੜਾ ਪੁਜੀਵੇਗਾ। ਤਬ ਸੁਘੜੇ, ਜੋ ਸੁਘੜ ਹੈ ਸੋ ਕਿਯਾ ਸਰੀਰ ਕਰ ਭੀ
 ਅਤਿ ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਪੁਨਾ ਮਨ ਕਰ ਭੀ ਅਤਿ ਚਤਰ ਹੈ, ਚਾਰ। ਜਾਤੇ ਚਤਰ ਪੁਰਸੋ ਨੇ ਏਹੁ ਚੋਗਨੀ
 ਨਾਰ ਕੀ ਕਧਨ ਕਰੀ ਹੈ, ਨੀਤ ਸਾਸਤ੍ਰ ਮੈ। ਤਿਸ ਕਾ ਏ ਤੋ ਈਸਵਰ ਕੀ ਪਰਮ ਭਗਤਿ
 ਭਈ ਜਾਤੇ ਭਗਤੋਂ ਕੀ ਏਹੁ ਇਕਾਗ੍ਰਤਾ ਕੇ ਬਲ ਕੋਉ ਪਾਇ ਕਰ ਅਤਿ ਚਤਰ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਭਾਵ
 ਇਹੁ ਜੋ ਉਨ ਕੇ ਖਰੀ ਪਰੀਖਿਆ ਹੋਤੀ ਹੈ ਪਾਖਣ ਕੀ। ਭਰਤਾ ਤੀ ਏਹੁ ਕਾ ਬਲ ਸਰਬਜੀ
 ਸ੍ਰੀਧ ਮੋ ਕਹਾ ਹੈ। ਸਰੀਸ ਬਨਕ ਏਹੁ ਮਿਲੇ ਤਈ ਹੋਇ ਏਕ ਸੁਨਾਰਾ। ਸਰੀਸ ਸੁਨਾਰਾ
 ਜਬ ਮਿਲੇ ਤਈ ਹੋਇ ਏਕ ਠਗਾਰਾ। ਸਰੀਸ ਠਗਾਰਾ ਜਬ ਮਿਲੇ ਤਈ ਹੋਇ ਏਕ ਬੀਰੁ ਘਨੁ।
ਸਰੀਸ ਬੀਰ ਘਨਿ ਮਿਲੇ ਤਈ ਹੋਇ ਏਕ ਲਿਖਖਣ। ਵਿਵਰ ਵਿਰਖਣ ਵੀਰ ਘਨ ਠਗੁ
ਅਰ ਸਭਾ ਨਾਰ ਕੀ। ਇਤੀ ਏਹੁ ਜਬ ਹੀ ਮਿਲੇ ਤਬ ਹੋਏ ਭਾਤ ਕਰਤਾਰ ਕੀ। ਉਨ ਸਭਨਸ ਕੀ
ਹੁਥ ਬਟੋਰ ਕਰ ਕਰੀਏ ਇਕਤ। ਇਤਨੀ ਚਤ੍ਰਾਈ ਜਿ ਇਕ ਮੈ ਹਾਈ ਜਾਵੇ ਤਿਸ ਤੇ ਕਾਤਾਰ
 ਕੀ ਭਗਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਅਨਧਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ਭਾਈ। ਭਾਵ ਇਹੁ ਓਹ ਤਾਂ ਝੂਠੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਵਿਚੋਂ
 ਝੂਠ ਦੀ ਖਰੀਦਨ ਕਰਤੇ ਹੈ, ਅਤਚਤਰਾਈ ਕਰਿ। ਤੇ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਭਗਤਿ ਹੈ ਸੋ
 ਝੂਠ ਵਿਚੋਂ ਸਤ ਪਦਾਰਥ ਕਉ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਕੋਏ ਜੋ ਪਦਾਰਥਾਂ ਤਾ ਦੇਣਾ ਹੈ ਲੋੜ ਵੇਦ
 ਕਉ ਵਾਦਨ ਭੋਜਨ ਜਲ ਆਦਿਕ ਕਹ ਜੋ ਜੀਵ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਾਂ ਲਈ ਹੈ ਸੋ ਪ੍ਰਸੰਤਾ ਸਤਿ ਹੈ
 ਤੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਤੇ ਜਰਣਾ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਵਾ ਝੂਠੇ ਸਰੀਰ ਵਿਚੋਂ ਸਤ ਸਵਰੂਪ ਪ੍ਰਮਤਮਾ ਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ
 ਹੋਈ ਸਤਿ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਉਸ ਜੋਗੀ ਪੰਡਾ ਏਹੀ ਕਿਹੀ ਕੀ ਚਤਰ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਕਾ ਜਾਣਾ ਜਾਵੇ ਜੋ
 ਇੰਹ ਤੋ ਆਗੇ ਹੀ ਮਾਇਆ ਮੀਠੀ ਕੇ ਫਲੇ ਹੂਏ ਹੈ। ਸਦਪ ਭੇਖ ਰੂਪ ਪੜਦੇ ਕੇ ਬੀਰ ਹੋਵੇ ਤੋ
 ਭੀ ਸੋ ਲਖ ਜਾਵੇ। ਜੋਏ ਬੇਟੇ ਚਜਤਪਣ ਕਉ ਸਾਧਕ ਲਖ ਲੇਤਾ ਹੈ। ਤੇਏ ਜੋ ਲਖ ਜਾਵੇ।
 ਆਰੁ ਮਨ ਮੈ ਵਿਜਾਏ ਜੋ ਮੇਰਾ ਮਨ ਤੋਤਿਨ ਪਾ ਪ੍ਰੀਤ ਹੋਵੇ ਜੋ ਲਖਮੀ ਸਦ੍ਰੁਪਾ ਸੀਲ ਨਿਧ ਹੀ
 ਕੰਨਾਵਤ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰਾ ਆਦਰ ਨਾ ਕਰੈ ਪੁਨਾ ਕਲਿਆਨ ਲੀਏ ਪਦਖ ਚਰਨ ਹੀ ਕਰੇ ਮੈ
 ਤਾਂ ਤਿਸ ਭਾਤਾ ਕੇ ਵਰਨਾ ਹੈ ਕਿਯਾ ਸੋ ਗੁਰੂ ਕਰਾਗੀ ਜੋ ਮੁਖ ਰੂਪੀ ਯਮਨ ਕੇ ਭ੍ਰਮਨ ਹੋਵਹਿ।
 ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕੀ ਡਿਕਾ ਅੰਤਰ ਬਾਹਿਰ ਸੇ ਅੰਤਰ ਹੋਵਹਿ ਤਿਨ ਪਰ ਮੇਰਾ ਮਨ ਮੰਨੇ। ਐਸੇ
 ਹੀ ਸਨਿਸ਼ਾਸੀ ਆਦਿ ਭੇਖ ਸਾਗੀਓ ਕੇ ਮਿਲ ਕਰ ਐਸੇ ਵਿਚਾਰ ਕਾ ਅਪਣੇ ਨਿਕੇਤ ਮੋ ਪੁਨਾ
 ਆਇਆ ਕਰੇ। ਐਸੇ ਹੀ ਸਨਿਸ਼ਾਸੀ ਤੀ ਦੇਖੇ, ਕਈ ਜੋਗੀਸਵਰ ਭੀ ਦੇਖੇ। ਪੁਨਾ ਏਹੀ

ਏਨਵ ਭੀ ਦੇਖੇ ਕਈ। ਉਦਾਸੀ ਭੀ ਬਹੁਤ ਪਰਖੇ ਕਈ, ਸਮਾਧੀ ਭੀ ਬਹੁਤ ਪਰਖੇ ਕਈ
 ਸਾਧਕ ਜਿਸ ਭੀ ਭੇਖ ਸਾਰੀ ਔਰ ਭੀ ਕਈ ਦੇਖੇ ਪਰ ਮਨ ਨ ਪਤਿਆਵਦਭਇਆ ਸੁਖੜੇ ਕਾ,
 ਜੇਠੇ ਭਿਖੇ ਭਾਟ ਸੁਹਮਾ ਕੇ ਅਵਤਾਰ ਕਾ ਬਚਨ ਹੈ ਏਦ ਉਸਤਤ ਮੇ। ਤਧਾ ਬਚਨ
 "ਹਰਿਤ ਨਿਤ ਹਉ ਟੋਲ ਸਾਧ ਬਹੁਤੇਰੇ ਡਿਠੇ। ਸੰਨਿਯਾਸੀ ਤਪਸੀਓ ਮੁਖਹੁ ਏ ਪੰਡਤ ਮਿਠੇ।
 ਬਰਸਈਕ ਹਉ ਫਿਕਉ ਕਿਠੇ ਨਹੁ ਪਰਚਾ ਲਾਇਓ। ਕਹਿਤ ਜਾ ਕਹਤੀ ਸੁਣੀ ਰਹਤ ਕੇ ਖੁਸੀ
 ਨਾ ਆਇਓ। ਹਰਿ ਨਾਮ ਛੋਡ ਦੂਜੇ ਲਗੇ ਤਿਨ ਕੇ ਗੁਣਹਉ ਕਿਆ ਕਹਉ। ਗੁਰ ਦਸ
 ਮਿਲਾਇਓ ਭਿਖਿਆ ਜਿਉ ਤੂੰ ਰਾਖਹਿ ਤਿਉ ਰਹਉ"। ੧ । ਐਸੀ ਹੀ ਤਿਸ ਕੀ ਦਸਾ ਭਈ।
 ਤਹਿ ਨਿਰਾਸਾ ਹੈ ਕਰ ਮਨ ਮੇ ਏਹੁ ਬਿਚਾਰ ਬਿਚਾਰਿਆ ਜੋ ਇਸਤੀਆਂ ਕੇ ਚਿਲਿਤ ਬਹੁਤੇ
 ਹੋਤੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਏਕ ਚਿਲਿਤ ਕਰ ਦੇਖੋਮੇ। ਮਤ ਮੇਨੂੰ ਪੂਰਨ ਜੋ ਗੁਰੂ ਹੈ ਸੁਹਮਿ
 ਸੋਤੀ ਬੁਧਿਮ ਨੀਟੀ ਜੋ ਕਿਵੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ। ਟਿਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤ ਪ੍ਰੇਮਿ ਪ੍ਰਕਾਸ ਸ੍ਰੀ
 ਪੂਰਸਾਰਥੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਦਾਸਿ ਪ੍ਰੀਤ ਸੁਖੜੇ ਚਿਲਿਤ ਨਿਸਚੇ ਕਰਨ ਤੀਸਮੇ ਸਿਆਏ। ੩੦ ।
 ਤਹਿ ਸੁਖੜੇ ਯਾਈ ਨੇ ਮੰਗਤਿਓ ਕੇ ਬੁਲਾਏ ਕਰ ਕਹਿਆ। ਹੇ ਗਦਾਈਓ ਮੇਰੇ ਜੋ ਛਾਦਣ ਭੋਜਨ
 ਲੇਵੇ ਅਵਰ ਪਦਾਰਥ ਭੀ ਰੋਜ ਲੇਵੇ। ਪੁਨਾ ਏਕ ਮੇਰਾ ਕਾਮ ਕਰੋ ਜੋ ਮੇ ਕਹਾਂ। ਐਸੇ
 ਸੁਣ ਕਰ ਪ੍ਰਾਨਿ ਭਏ ਜੋ ਗਦਾਈ ਧਨ ਕੇ ਲਾਲਜੀ ਸੇ। ਕਈ ਭੋਜਨ ਕੇ ਰੁੱਖੇ ਪੁਨਾ ਅਮਲੀ
 ਅਮਲ ਵਾਸਤੇ ਐਸੇ ਅਨੇਕ ਜਨ ਆਇ ਕਹਤ ਭਏ। ਹੇ ਯਾਈ, ਜੋ ਤੁਮ ਕਰੋ ਸੋ ਹਮ ਕਰੋ।
 ਤੁ ਸੁਖੜੇ ਕਹਾ: "ਸੁਖੜੇ ਯਾਈ ਸੁਖੜੇ ਯਾਈ", ਐਸੇ ਜਪਿਯਾ ਕਰੇ। ਐਸੇ ਸੁਵਣ ਕਾ ਜੋ ਲੀ ਜਪਏ।
 ਇਹੁ ਯਾਤਾ ਦੇਖ ਸੁਣ ਕਰ ਦੂਹ ਨੇੜੇ ਕੇ ਜੋ ਲੋਗ ਹੈ ਜੋ ਲਗੇ ਚਰਾ ਕਹਨੇ। ਜੋ ਦੇਖੇ
 ਭਾਈ ਇਹੁ ਕਿਆ ਕਹਤੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ਕੀ ਇਹਾ ਹੈ ਜੋ ਲੋਕ ਲਾਜ ਕੇ
 ਤਿਨ ਸਮ ਤੋਰ ਭਾਰਤੀ ਭਈ। ਇਹ ਜਾਨ ਕਰ ਜੋ ਮੇਰਾ ਤੋਹਿਓਦ ਸਾਧ ਕਾਮ ਹੈ
 ਕਿਸੀ ਮਾਨੁਖ ਸਾਧ ਤੇ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਜਾਤੇ ਉਨ ਕੀ ਚਰਚਾ ਸੁਣ ਕਰ ਉਨੇ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਇ
 ਵਰਤੋ ਜੋ ਭਲਕੇ ਮੇਰੇ ਨੀਸਰ ਨੂੰ ਕੁੜਮਾਈ ਕੋਨ ਦੇਵੇਗਾ। ਜੋ ਤੇ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਐਸੇ
 ਜਾਨ ਕਰਿ ਲੋਕ ਏਕਾਨਾ ਤਿਯਾਤ ਭਈ। ਅਰੁ ਮੋਖ ਇਛਿਆਤਿਸ: ਕੇ ਐਸੀ ਹੋਤ ਭਈ
 ਜੋਠੇ ਕਿਸੀ ਕੇ ਸੀਸ ਕੇ ਆਨ ਲਾਜੇ ਤਹਿ ਪਾਛੇ ਜਿਨਾ ਕਿਸੇ ਅਵਰ ਪਦਾਰਥ ਕੀ ਇਹਾ
 ਜੋ ਪੂਰਸ ਨਹੀਂ ਕਰਤ। ਤੇਠੇ ਇਹੁ ਹੋਇਦ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕੀ ਇਹਾ ਜਿਸ ਕੇ ਹੈ ਅਵਰ ਪਦਾਰਥ
 ਕੀ ਇਹਾ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਸ ਮੋਖ ਇਹਾ ਆਦਿਕ ਜੋ ਚਤੁਰ ਸਾਧਨ ਹੈ ਤਿਨ ਕਰ
 ਸੋ ਸਪੰਨ ਭਈ ਸ੍ਰੀ ਸੁਖੜੇ ਯਾਈ ਜੀ। ਤਹਿ ਕਿਸੀ ਕਾਲ ਤਿਸੀ ਦੇਹ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਸ੍ਰੀ ਹਜੂਰ
 ਗੁਰੂ ਦਸਮੇਸ ਪਾਦਸਾਹ ਕੇ ਨਿਕਟ ਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ। ਪ੍ਰੇਮ ਜਿਉ ਸਬਦ ਕੀਰਤਨ ਕਰਤੇ
 ਹੂਏ ਭੇਟਾ ਸਰ ਕਰ ਪੁਨਾ ਹੁਕਮ ਪਾਇ ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਕਰਿ ਹੋਲਤੇ ਭਏ ਅਰ ਮੁਖ ਦੁਪੀ ਕਮਨ
 ਦੇਖ ਕਰਿ ਨੇਤ੍ਰ ਦੁਪੀ ਖਟ ਪਦ ਪ੍ਰਾਨਿ ਹੋਤੇ ਭਏ। ਜੋ ਕੋਹ ਦਗੁਨ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਕਲਗੀਧਰ ਤਾਵਾਨ

ਕਾ ਸੰਦ੍ਰ। ਜੋ ਕੰਚਨ ਕੇ ਸਿੰਘਾਸਨ ਪਰ ਬੀਰਾਸਨ ਧਾਰ ਕਰ ਬੈਠੇ ਹੈ ਕਰ ਕਮਲਮੋ ਬਾਨ
 ਹੈ ਜਿਨਾ ਕੇ, ਪੁਨਾ ਸੀਸ ਪਰ ਅਤ੍ਰ ਪਤ੍ਰ ਅਰ ਚਮਦ ਚਲ ਰਹਾ ਹੈ ਹਜ ਸਮ। ਸੋ ਤੀਰਾ
 ਕੇ ਦੇਖ ਕਰੇ ਹੈ ਜੋ ਨਾਰਦੀ ਏ ਭਏ ਹੈ। ਕਲਗੀ ਤੇ ਜਿਗਾ ਜਗ ਮਗਾਤ ਕਰਿ ਹੀ ਹੈ ਚਾਰੂ।
 ਜੋ ਦੇਵਤਿਆਂ ਕੀ ਸਭਾ ਮੇ ਇੰਦ੍ਰ ਸੁਭਾਇਮਾਨ ਹੋਵੇ ਤੇਜੇ ਸਿਖੇ ਕੇ ਸੁਮਦਾਇ ਮੇ ਪਰਮ ਸੋਭਾ
 ਤਧਾ ਸਭਾ ਕੇ ਸਮਦਾਇ ਮੇ ਸੋਭੇ ਹੈ ਅਜਨਮਾ ਪੁਰਸ ਜੋ ਸਤਿ ਗੁਰ ਦੇਵ ਹੈ। ਐਸੇ ਦਰਸਨ ਕੇ
 ਦੇਖ ਕਰਿ ਸੋ ਸੰਗਤ ਪਰਮ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਈ। ਕੈਸੇ ਜੋ ਤ੍ਰਿਖਾ ਤਰ ਦਰਿਆਓ ਦੇਖ ਕਰ ਅਹਿਲਾ
 ਯਾਨ ਹੋਵੇ। ਪੁਨਾ ਆਤਪ ਕਰਿ ਤਪਾਇਮਾਨ ਜੋ ਪੁਰਸ ਹੈ ਜੋ ਜੋ ਆਏ ਕੇ ਅਰਾਮ ਕੇ
 ਦੇਖ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੇ। ਚਕਵੀ ਚਕਵਾ ਸੂਰਜ ਕਉ ਦੇਖ ਕਰ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਉ ਦੇਖ ਜੋ ਟਿਹੁ
 ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈ ਤਧਾ ਸੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਪਰਮ ਸੁਜਾਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਸਭਨੇ ਕੇ ਕੁਸਲ ਖੇਮ
 ਪੂਛਤੇ ਭਏ। ਤਧਾ ਸੋ ਸਭੀ ਜਨ ਹਾਥ ਜੋਰ ਕਰ ਕਹਤ ਭਏ। ਹੇ ਦੀਨ ਦਾਦ ਨਿਵਾਰਕ
 ਜਨ ਤਾਰਕ ਅਤਰਜਾਮੀ ਸੁਜਾਨ ਪਰਮ ਪ੍ਰਿਗਾਨ ਕੁਲ ਭਾਨ, ਹੇ ਬਾਬੇਕ ਮੂਰਤੀ ਪਰਮ ਪੁਰਖ
 ਰਾਵਾਨ, ਹੇ ਮਹਾ ਮੰਗਲ ਮੂਰਤੀ। ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੇ ਦਰਸ ਕਰ ਨੌਕ ਪੁਨੌਕ ਕੇ ਦੁਖ
 ਦਰਦ ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ ਹੈ। ਤਧਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅਤਰਜਾਮੀ ਕਹਤ ਭਏ। ਹੇ ਗੁਰਮੁਖ ਨੌਕੇ
 ਹੁਮਾਰੇ ਦੇਸ ਮੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਬਰਖਾ ਤੇ ਕਰਤੇ ਹੈ, ਪ੍ਰਦਾਰ ਧਨੀਵਤ ਕਿਉ। ਅਰ ਅਨ ਤ੍ਰਿਣ ਤੇ
ਤਿਸ ਕਰ ਪੂਰਨ ਹੈ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਗਰੀਬ ਤੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੈ ਕਿਉ। ਪੁਨਾ ਕੋਊ ਨਵੀਨ ਕੋਤਕ
ਹੁਆ ਹੋਵੇ। ਤਿਸ ਦੇਸ ਕਾ ਸੋ ਸੁਨਾਵੇ, ਹੇ ਚਤਰ ਪੁਗੇ। ਤਧਾ ਹਾਥ ਜੋੜ ਤਿਨ ਸੋ ਪ੍ਰਿਥਮ
ਪੁਰਸ ਸੇ ਸੋ ਸਭ ਉਠੇ ਸਹਤ ਸੁਘੜੇ ਕਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭੀ ਸੁਨਾਇ ਦੇਤੇ ਭਏ। ਜੋ ਹੇ ਭਗਵਾਨ
ਕ੍ਰਿਤ ਜੁਗ ਮੇ ਹਿਰਨਾਕਸ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਪਿਦਰ ਨੇ ਅਪਨਾ ਨਾਮ ਜਪਾਇਆ ਹੈ ਜੀ। ਅਥ
ਸੁਘੜੇ ਅਪਨਾ ਨਾਮ ਜਪਾਵਤੀ ਹੈ। ਜੈਸੀ ਹੈ ਤੈਸੀ ਹੁਮ ਜਾਣੇ। ਜਾ ਤੇ ਅਸਮਦਾਇ
ਜੀਵ ਅਜਾਨ ਹੈ ਜੋ ਆਪ ਕਿਸ ਕਰਨੀ ਕਰ ਰੀਝੇ ਹੈ। ਹਮ ਨਹੀ ਜਾਣ ਸਕਤੇ ਪੁਨਾ ਆਪ
ਅਤਰਜਾਮੀ ਹੈ। ਤਧਾ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੁਵਨ ਕਰ ਹਸਤੇ ਭਏ। ਤਿਸੀ ਕਾਲ ਹੁਕਮ ਨਾਮਾ
ਲਿਖਤੇ ਭਏ, ਸੁਘੜੇ ਤਰਫ। ਬੀਚ ਏਹੁ ਲਿਖਿਆ ਤਿਸ ਕੇ। "ਅਰੀ ਰਾਡ ਇਹੁ ਤੇ ਨੇ
ਪਖੰਡ ਕੋ ਜਪਾਇਆ ਹੈ ਜੈਸੇ ਜੋਗੀ ਜੋਗ ਕਰਿ ਮਾਇਆ ਰਚਤਾ ਹੈ ਵਾ ਮਸਾਨ ਜਗਾਵਤਾ ਹੈ
ਤੀ ਤੇ ਪਖੰਡ ਕਰ ਜਗੀ ਹੈ। ਜੇ ਕਰ ਆਇ ਮਿਲਣਾ ਹਈ ਤਾ ਆਇ ਮਿਲ। ਅਥ ਕੈਸੀ
ਦੇਰ ਲਗਾਈ ਆਹੇ ਤ੍ਰਿਣਾ ਤੇਨੇ।" ਐਸੇ ਲਿਖ ਕਰ ਕਾਸਦ ਏਕ ਸਿਖ ਕੇ ਹਾਥ ਦੀਆ
ਜੋ ਕਾਸਦ ਰੂਪ ਸੀ। ਸੋ ਤਾਤ ਕਾਲ ਦੋ ਉਲਘ ਕਰ ਹੁਕਮਨਾਮਾ, ਸੁਘੜੇ ਕੇ ਹਾਥ ਜਾਏ
ਦੇਤਾ ਭਇਆ। ਤਧਾ ਸੋ ਪਠਨ ਕਰ ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਈ, ਦ੍ਰਿਤਾਈ ਸਭ ਦੂਰ ਹੋ ਗਈ।
 ਅਥ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਪਹੁੰਚਾ ਚਾਹਤੇ ਹੈ। ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੀ ਤਰਫੋਂ ਬਾਬੇਕ ਦੂਤ
 ਆਵੇ। ਜਿਸ ਇਤੀ ਜੈਸੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮੇ ਅਭੇਦ ਹੋਤੀ ਹੈ, ਤੈਸੇ ਹੋਤ ਭਈ। ਤਧਾ ਸੁਘੜੇ ਕਹਤ

ਭਈ ਜੋ ਹੈ ਫੋਕੇ ਅਬ ਮੇਰੇ ਮੁਕਲਾਊ ਆਏ ਹੈ। ਐਸੇ ਤਹਿ ਕਰ ਸਭੀ ਧਨ ਗ੍ਰਿਹ ਆਦੀ ਸਭ
 ਦਾਨ ਕਰ ਦੀਏ, ਕੁਛ ਲੁਟਾਏ ਦੀਏ, ਅਪਨਾ ਆਪ ਗਜੀਬਾ ਅਨਾਧਾ ਸੇ। ਤਬ
 ਚਰਨ ਭਰ ਕਰ ਰੁਪੈ, ਅਰ ਮੁਦਰਕਾ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਤਰਫ ਚਲੀ ਸਭ ਕੋ ਈਦਨਾ ਕਰ
 ਕਰ। ਜਾਂ ਤੇ ਮੈ ਪੁਨਾ ਨਹੀ ਆਵਨਾ। ਅਬ ਹਮ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੇ ਦੇਹ ਕੇ ਚਲੇ ਹੈ।
 ਤਬ ਮਾਰਗ ਉਲੰਘ ਕਰਤਿਸ ਤਟਨੀ ਕੇ ਤਟ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਨਿਕਟ ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦ ਪੁਰ
 ਸਾਹਿਬ ਮੈ ਆਇ ਹਾਜਰ ਭਈ। ਆਗੇ ਭੀ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤਿਆਗੀ ਵਿਰਥੀ ਸੇ ਮਾਇਆ ਕੇ
 ਸ੍ਰੀ ਸੱਤ ਦਰ ਮੈ ਤਿਆਗ ਰਹੇ ਸੇ ਕਿਹਾ ਨਦੀ ਈਰ ਪਾਇ ਰਹੇ ਸੇ। ਤਿਸੀ ਕਾਲ ਸੇ ਸੁਘੜੇ ਬਾਈ
 ਭੀ ਆਇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਤ ਭਈ। ਧੰਨ ਭੇਟ ਧਰ ਕਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ ਹੈ। ਚਰਨ ਕਮਲਨ
 ਪਰ, ਸੇ ਕੋਸੇ ਕੋਸੇ ਚਰਨ ਹੈ। ਜਿਨਾ ਚਰਨਾ ਕੇ ਸਦਾ ਸਿਵਜੀ ਢੁਢਤੇ ਢੁਢਤੇ ਵੇਰਾਗੀ ਤਿਆਗੀ
 ਹੋਏ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈ। ਇਸੀ ਕਰ ਨਗਰ ਅਰ ਨਗਰੀ ਕੀ ਸੰਪਤਾ ਧੰਨ ਧਾਮ ਆਦਿਕ ਤਿਆਗ
 ਕਰ ਸਦਾ ਬਨ ਮੈ ਅਰ ਸਮਾਸ਼ਾਨ ਹੂਮੀ ਮੈ ਵਾਸ ਕਰਤੇ ਹੈ ਟਿਕਤ। ਪੁਨਾ ਖਟ
 ਰਸ ਜੋ ਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਭੋਜਨ ਹੈ-ਭਖ, ਭੇਜ, ਲੋਹਜ, ਪੇਹਜ-ਸੇ ਤਿਆਗ ਕਰੇ।
 ਆਕਾਸ਼ ਤੂਰਾ ਭਾਂਗ ਇਤਨੇ ਮਾਤ੍ਰ ਹੀ ਭੋਜਨ ਕਰ ਸਦਾ ਬਨ ਬਾਸੀ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ
 ਜਿਨ ਚਰਨਨ ਕਾ ਚਤਰ ਮੁਖ ਜੀ ਨਿਜਮੇ ਸਹਤ ਧਿਆਨ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਸੂਰਜ, ਚੰਦ੍ਰਮਾ,
 ਰਿਖੀ, ਮੁਨੀ ਜਿਨ ਕੇ -ਪਿਆਵਤੇ ਹੈ। ਜੋਗੀ, ਜਤੀ, ਤਪੀ, ਬ੍ਰਤੀ, ਗੋਸਥ, ਬਿਯਾਸ, ਸ੍ਰੀ ਕਪਤਿ
 ਦੇਵ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਰਿਖਤ ਦੇਵ ਜੀ ਜਿਸ ਅਦੁਤੀ ਬ੍ਰਹਮ ਦੇ ਧਿਆਨ ਬਾਵਨੇ ਕਰਿ ਜਿਨ ਕੀ ਮਹਾਂ
 ਪਰਮ ਅਵਸਥਾ ਹੋਈ ਹੈ। ਨਾਰਦ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਸਾਰਦ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਇਸ਼ਿਨਾਟ ਜੀ, ਅਰੁਧਨੀ ਸਹਿਤ
 ਜੋ ਪ੍ਰਮ ਪਤਿ ਬ੍ਰਤਾ ਹੈ ਅੰਗੁਰਾ ਰਿਖੀ ਜੀ, ਔਤਰ ਜੀ, ਭਿੰਨੂ ਜੀ, ਪੁਨਾ ਪੁਲਾਤ ਰਿਖੀ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ
 ਮਹਾਂ ਕਵੀ ਬਾਲ ਮੀਤ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਅਗਸਤ ਭਰਦੁਆਜ ਜੀ, ਕਾਗ ਭਸ਼ੰਡ ਜੀ ਪਰਸਰਾਮ ਜੀ
 ਟਿਤਕਾਦਿਕ ਅਨੰਦ ਸਿਤ ਸਾਤ ਆਤਮਾ ਹੈ ਕਰ ਅਨੰਦ ਵਿਭੂਤੀ ਕਾ ਤਿਸਕਾਰ ਕਰ ਕੇ ਜਿਨ
 ਚਰਨ ਕਮਲਨ ਕਾ ਭੂਮਾ ਰੂਪ ਹੋ ਕਰ ਰਸ ਲੀਆ ਚਾਹੁਤੇ ਹੈ, ਕਿਆ ਤਿਸ ਹੀ ਧਿਆਨ ਜਾ ਕੇ ਰਹਿ
 ਹੋ ਰਹੇ ਹੈ। ਤਿਨਾ ਚਰਨਾ ਕਮਲਾ ਕੀ ਪਰਾਜਾਏ ਬੁਧੀ ਹੈ ਮਕਰੰਦ ਭੀ ਜਿਸ ਕੇ ਕਰਤੇ ਪੰ
 ਸੇ ਮਾਤਕ ਅਪਨੇ ਲਾਇ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਸੁਘੜੇ ਜੋ ਪਰਮ ਤਾਗਨ ਹੈ ਸੇ ਇਤਨੇ ਨੂ ਅਨੰਦ ਕਉ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਈ, ਜੋ ਬਾਨੀ ਸੇ ਅਵਾਜ ਹੈ, ਕਿਆ ਕਧਿਆ ਅਰ ਲਿਖਿਆ ਨਹੀ ਜਾਤਾ।
 ਜਾਂ ਤੇ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਅਯੋਚਰ ਹੈ ਸੇ ਅਨੰਦਾ । ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਉ ਦਰਸ਼
 ਕਰ ਸੁਘੜੇ ਕੇ ਆਪਾ ਭਾਵ ਸਭੀ ਭੂਲ ਗਯਾ ਜੋ ਮੈ ਕੋਨ ਹੋ ਅਰ ਕਹਾਂ ਸੇ ਆਈ ਹੋ। ਜੋਗੇ
 ਕਹਾ ਹੈ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ। ਕਹਿਤ। "ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਖਤ ਸੁਧ ਕੀ ਨ ਸੁਧ ਰਹੀ ਬੁਧ
 ਕੀ ਨਾ ਬੁਧ ਰਹੀ ਮਤਿ ਮੈ ਨਾ ਮਤ ਹੈ। ਸੁਰਤਿ ਮੈ ' ਸੁਰਤਿ ਔਰ ਧਿਆਨ ਮੈ ਨਾ
 ਧਿਆਨ ਰਿਹੋ, ਗਤਿ ਮੈ ਨ ਜਾਤ ਹੈ। ਧੀਰਜ ਕੇ ਧੀਰਜ ਔਰ ਜਾਗਤ ਕੇ ਜਾਗਤ ਰਹੋ

ਹਰਿ ਮੇ ਨਾ ਰਤਿ ਰਹੀ ਪਤ ਰਤਿ ਮਤਿ ਮੇ। ਅਦਭੂਤ ਪ੍ਰਮਦ ਭੂਤ ਇਸ ਮੇ ਬਿਸਮ
 ਅਸਚਰਜ ਮੇ ਅਸਚਰਜ ਅਤਿ ਅਤਿ ਮੇ।" ਪੁਨਾ ਜਿਤਨਾ ਤਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਪ੍ਰਮਾਦ ਸਾ
 ਅਸੂਰੀ ਸੰਪਦਾ ਪਰਵਾਰ ਸਹਤ ਜੋ ਏਕ ਧਾਰ ਹੀ ਨਾਟ ਹੋ ਜਾਤਾ ਭਯਾ। ਅਗਮ ਅਪਾਰ ਜੋ ਸ੍ਰੀ
 ਗੁਰ ਦਰਸਨ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਦੇਖ ਕਹਿ ਤਥਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਮੁਖ ਮੁਸਕਾਇ ਕਰ ਕਹਤ ਭਏ ਹੋ
 ਸੁਖੜੇ ਸੋ ਪਖੰਡ ਤੈਨੇ ਕੋਸਾ ਰਚਿਆ ਸੀ। ਐਸੇ ਸੁਵਣ ਕਰ ਨਟ ਨਾਥ ਕੋ ਬਚਨ ਪੁਨਾ
 ਮਹੁਰ ਬਾਨੀ ਕਰ ਕਹਤ ਭਈ ਕਰ ਜੋਰ ਤੇ। ਕੋਸੀ ਭੀ ਬਾਈ ਜੀ ਹੈ ਜੋ ਗਦ ਗਦ ਬਾਨੀ ਹੈ।
 ਅਰ ਰੋਮਾਂਚ ਜਿਸ ਕੋ ਖੜੇ ਹੁਏ ਹੈ ਦਰਸਨ ਕੇ ਅਨੰਦ ਕਰਿ। ਹੋ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਤੈਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ
 ਲੀਏ ਰਚਿਆ ਸੀ। ਜੇਸੇ। ਕਰ ਕੇ ਤਿਕਰੋ ਮੇ ਕਿਆ ਕਉ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਚਿੰਤਮਣੀ ਕਉ ਲਭਾਇ
 ਦੇਵੇ। ਤੈਸੇ ਤੁਮ ਮੇਰੇ ਪਾਖੰਡ ਆਦਿਕੋ ਕਰਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ ਹੈ, ਹੋ ਭਗਵਾਨ। ਇਤਿ ਸਿਰੀ
 ਭਗਿਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗਰੀਬੇ ਪੂਰਬਾਰਹੇ ਸੁਖੜੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਬਰਨਨੇ ਮੇ ਇਕਤੋਸਮੇ ਧਿਆਇ। (੩੧)।
 ਤਾ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੋ ਜੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੈ, ਦ੍ਰਿਸਟ ਭਵ ਕਰ ਦੇਖਤ ਭਏ
 ਤਿਸ ਕਰ ਸੋ ਨਿਹਾਲ ਹੋ ਜਾਤੀ ਭਈ। ਵਿਆਕੁਲਤਾ ਤੇ ਰਹਤ ਹੋ ਜਾਤੀ ਭਈ। ਕਿਆ
 ਸੁਧ ਆਇ ਜਾਈ। ਤਾ ਹਾਸ ਜੋਰ ਕਰਿ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਤੇ ਬਾਰੰਬਾਰ ਮਹੁਰ ਬਾਨੀ ਰਾਜ ਜਾਨੀ
 ਕਰ ਕਹਤੀ ਹੈ। ਸੁਖੜੇ ਵਾਰ। ਹੋ ਦੇਵ, ਜੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣੇ ਯੋਗ ਪਦ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਤਿ
 ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕੇ ਕਹੋ, ਹੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਥ। ਜਾਤੇ ਮੇ ਆਪ ਕੀ ਸਰਨ ਆਈ ਹੋ ਪ੍ਰਦੇਸਨ ਦੂਰ ਦੇਸ ਸੋ
 ਮੂਢ ਜੋਖਿਤਾ ਜਾਨ ਕਰ ਮੇਰਾ ਤ੍ਰਿਸਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ, ਹੋ ਨਾਥ। ਜਿਸ ਕਰ ਅਗਿਆਨ
 ਜਨਤ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋਵੇ, ਅਰੁ ਪਰਮਾ ਨੰਦ ਕੀ ਮੁਝੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ, ਸੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕਹੋ, ਹੋ ਪਰਮ
 ਤਤਗ। ਗੁਰੇ ਵਾਰ। ਹੋ ਮਹਾ ਭਗਵਾਨ ਤੂੰ ਕਿਸ ਪਦ ਕੋ ਢੂੰਢਾ ਚਾਹਤੀ ਹੈ। ਜੋ ਸਹਯਾਤਮ
 ਤੇ ਤੈਰੇ ਭੀੜੇ ਬਾਹਿਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਰਹਿਆ ਹੈ ਸੂਰਜ ਵਤ ਅਰ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਵਤ ਸੀਤਲ ਹੈ। ਜਿਸ ਕੋ
 ਪਾਇ ਕਰ ਮਮੋਖੁ ਕੀ ਸਭ ਤਪਤ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸੋ ਕੋਸਾ ਹੈ, ਰਿਦ ਅਗਮ ਹੈ,
 ਸੁੰਝ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੈ। ਸੂਰਜ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਪਰ ਪ੍ਰਕਾਸਕ ਹੈ ਕਿਆ ਤਿਸ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੀ ਸਤਾ ਪਾਇ ਕਰ
 ਪ੍ਰਕਾਸਤੇ ਹੈ। ਤੇ ਆਤਮਾ ਸੁਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੈ। ਸਤਿ ਜਿਤ ਅਨੰਦ ਸਰੂਪ ਹੈ। ਜਿਸ
 ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੰਦਾ ਰੂਪ ਸਿੰਧ ਕੀ ਨਵ ਲੇਸ ਪਾਇ ਕਰਿ ਚੈਦਾ ਭਵਨ ਆਨੰਦੀ ਹੋ ਰਹੇ-ਹੋ।
 ਐਸਾ ਓਹ ਅਨੰਦ ਸਰੂਪ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਚੇਤਨ ਸਰੂਪ ਹੈ, ਜਿਸ ਕੀ ਚੇਤਨ ਸਤਾ ਕਰ ਜੜ
 ਪਦਾਰਥ ਭੀ ਚੇਤਨ ਹੋ ਰਹੇ ਹੋ। ਜਿਸ ਕੀ ਸਤਾ ਕਰ ਨੇਤ੍ਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਰਹੇ ਹੈ ਸਭ ਪਦਾਰਥ
 ਕੋ। ਸੋ ਕੋਸੇ ਅਸਤੋਂ ਕੇ ਰੂਭ ਅਰ ਮੰਸ, ਜਲ ਕੇ ਹੁਦ ਹੁਦੇ, ਤੁਰਾ ਰੋਮ ਉੱਪਰ ਜਿਨ ਕੇ
 ਇਨ ਮੇ ਤਾ ਕਿਸੀ ਪਦਾਰਥ ਕੀ ਸਕਤ ਨਹੀਂ ਜੋ ਕਿਸੀ ਪਦਾਰਥ ਕੋ ਅਵਿਲੋਕਨ ਕਰ ਸਕਾ
 ਸੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬੀਚ ਕੋਨ ਹੈ ਜੋ ਪਦਾਰਥਾਂ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਨਿਸਚੇ ਅਵਲੰਬਨ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ
 ਸੋਈ ਤਿਨ ਕੇ ਬੀਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਰਹੀ ਹੈ, ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਸੱਤਾ। ਜਿਸ ਕੀ ਸਤਾ ਪਾਇ ਕਰ ਨੇਤ੍ਰ ਰੂਪ

ਕੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਤੈ ਹੈ, ਪੁਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬਚਨ ਹੋਲੈ ਹੈ, ਅਨਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਸਹਸਕ੍ਰਿਤ ਤੇ ਨੇ
 ਕਰ ਜੋ ਜਬਾਨ ਹੈ ਪਹਲਵੀ, ਪਸਤਵੀ, ਤੁਰਕੀ, ਅਰਬੀ, ਫਾਰਸੀ ਪੁਨਾ ਹਿੰਦਵੀ ਗੁਰਮੁਖੀ ਤੇ
 ਆਦਿ ਲੇ ਕਰ ਜੋ ਬਚਨ ਬੋਲਤਾ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਮੰਸ ਤੇ ਨਹੀਂ ਬੋਲਤਾ ਤਾਂ ਤੇ ਜਿਸ ਚੇਤਨ ਕੀ
 ਸੁਤਾ ਪਾਇ ਕਰ ਗਸਨਾ ਹੋਲੈ ਹੈ। ਜਿਸ ਕੀ ਸਤਾ ਪਾਇ ਕਰ ਰਜੋ ਕੇ ਸਿਯਾਨ ਕੇ ਗੁਣ
 ਕਰ ਦੇਵੇ ਹੈ। ਲਵਣ ਪੂਰਾ ਹੈ ਅਧਵਾ ਨਿਊਨ ਹੈ ਵਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਭਾਜੀ ਸੁਪਾਦਿਕੇ ਮੇ।
 ਜੇ ਅਵਰੀ ਬੀਚ ਦਾਨ ਕੇ ਪਾਈਏ ਤੇ ਨਿਮਕ ਕਾ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਨਿਸਚੈ ਹੋਵੇ। ਜਬ ਗਸਨਾ ਪਰ
 ਧਰੀਏ ਤਉ ਤੁਰਤ ਹੀ ਤਾਤਪਰਯ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸੁਵਣ ਸੰਸ ਅਸਤ ਰੂਪ ਤਿਨ
 ਮੇ ਬਿਚਾਰ ਕਰ ਦੇਖੋ ਜੋ ਬੀਚ ਬੇਨ ਕੇ ਕੋਨ ਸੁਣਾ ਹੈ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਸਬਦੇ ਕੇ।
 ਜੋ ਕੋਊ ਮੰਸ ਮੇ ਤੇ ਕਲਾ ਨਹੀਂ ਸੁਣਨ ਕੀ। ਜੋ ਮੰਸ ਅਸਤ ਤੁਰਾ ਮੇ ਹੋਇ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਸਰੀਰ
 ਮੇ ਸਬਦ ਗੁਣੇ ਜਾਵੇ। ਜੋ ਸਬਦ ਦੂਰ ਕਾ ਕਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਯਥਾਵਤ ਭੇਦ ਤਿਸ ਕਾ
 ਨਹੀਂ ਲਹਿਆ ਪੁਰਸ ਨੇ ਜਬ। ਤੇ ਕਹਤਾ ਹੈ ਜੀ ਪੁਨਾ ਮੇਰੇ ਕਾਨੋ ਕੇ ਨਿਕਟ ਕਰੋ ਸਮਝ
 ਲੀਏ ਜੋ ਤੁਹਾ ਕੀ ਕਥਨ ਕਰਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਸੁਵਨ ਜਿਸ ਸਰਬ ਇਆਪੀ ਕੀ ਸਤਾ
 ਪਾਇ ਕਰ ਸੁਣਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਨਸ ਕਾ ਸੁਬਾਸ ਲੇਤੀ ਹੈ। ਸੁਰੀਧੀ ਦੁਰਗੀਧੀ ਕੇ ਗਿਆਨ
 ਕੇ ਜਨਾਵਤੀ ਹੈ। ਕਾਨ ਆਦਿ ਭੀ ਤੇ ਰੰਗ ਹੈ ਸੁਣਤੇ ਹੀ ਹੇ ਤੇਰੀ ਧੀ ਨਹੀਂ ਲੇਤੇ ਇਸ ਦੇਵ ਨੇ
 ਕਲਾ ਬਿਨਾ ਗੀਧੀ ਜੋ ਲੇਵੇ ਹੋ ਸੋ ਨਾਕਾ ਹੀ ਲੇਵੇ ਹੈ। ਅਰ ਹਾਸ ਗ੍ਰਿਹਣ ਤਿਆਗ ਕਰੇ ਦੇ
 ਪੁਨਾ ਪਾਵ ਮਾਰਗ ਮੇ ਗਵਨ ਕਰੇ ਹੈ। ਐਸੇ ਹੀ ਹੋਮ ਹੋਮ ਮੇ ਜਿਸ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਅਵਤਾਰ
 ਕੀ ਸਤਾ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਰਹੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਤੂੰ ਨਿਸਚੈ ਕਰ। ਆਨ, ਨਿਸਚੈ ਤਿਆਗ ਕਰਿ।
 ਜੜ ਜੋ ਦੇਹੀ ਹੈ ਪੁਨਾ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਹੈ ਸਭੀ ਚੇਤਨ ਵਤ ਹੋ ਕਰ ਚੋਟਾ ਕਰੇ ਹੈ ਅਰ ਜੋ ਇਨ ਦੇ
 ਪ੍ਰੇਰੇ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਤੂੰ ਜਾਣ। ਦੇਹ ਕੇ ਇੰਦ੍ਰ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰੇ ਹੈ। ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਕੇ ਦੇਵਤਾ ਪ੍ਰਕਾਸੀ ਹ।
 ਸਰੀਰ ਤੇ ਇੰਦ੍ਰ ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਾਣ ਤੇ ਦੇਵਤਾ ਇਨ ਸਤ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸਕਸਾਖੀ ਰੂਪ ਆਤਮਾਤਿਸ ਹੈ
 ਜਾਣ, ਹੋ ਦੇਵੀ। ਜਿਸ ਦੇ ਜਾਣਿਆ ਸੂਬ ਮੰਸੇ ਵਿਪ੍ਰਜੇ ਤੇਰੇ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇ ਪ੍ਰਯ ਦਰਸਨ
 ਪੁਨ ਮੂਰਤੀ ਸੁਭਾਗ। ਜਾਂ ਤੇ ਤੇਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ਹੀ ਇਛਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ
 ਤੂੰ ਧੰਨ ਹੈ ਪੁਨਾ ਧੰਨ ਹੈ। ਸੁਘੜੇਵਾਰ। ਹੇ ਗੁਸਾਈ ਪ੍ਰੇਮ ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਮੁਝੇ ਹੁਆ ਹੈ।
 ਜੋ ਆਤਮਾਸਤਿ ਹੈ, ਸਤ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸਤ। ਕਾਰੇ ਨਿਤ ਹੈ, ਮੁਕਤਿ ਹੈ, ਸਾਖੀ ਹੈ, ਅਨੰਤ ਹੈ,
 ਗਿਆਪਕ ਹੈ, ਅਜਰੇ, ਅਮਲ ਹੈ ਜੋਸੇ ਅਪ੍ਰੇਖਿ ਗਿਆਨ ਹੋਵੇ ਜੋ ਵਿਧ ਕਰੇ ਹੋ ਗਿਆਨੀਓ ਕੇ
 ਮੁਕਟਿ ਮਣੀ। ਗੁਰੇਵਾਰ। ਹੋ ਦੇਵੀ, ਆਤਮਾ ਨਿਤ ਮੁਕਤਿ ਹੈ ਅਰ ਏਕ ਹੈ।

ਅਗਿਆਨ ਕਰ ਕੇ ਈਸ਼ ਕੀ ਨਿਜਾਈ ਭਾਸਤਾ ਹੈ। ਜੇਸੇ ਸੂਰਜ ਮੇਂ ਰਾਤਿ ਨਹੀਂ ਤੈਸੇ
ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮੇਂ ਪ੍ਰੇਖਤਾ ਨਹੀਂ ਅਵਿਦਿਆ ਤੀ ਜਿਸ ਕੇ ਕਹਤੇ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਸਦਾ ਅਪ੍ਰੇਖ ਹੈ।
ਜੇਸੇ ਅਪਨੇ ਨੇਤ੍ਰੇ ਅਜੇ ਜੇ ਕਰ ਜਲਾਧਰੇ ਕਾ ਪੜਦਾ ਆਸਾ ਹੈ ਤੇ ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨਹੀਂ
ਭਾਸਤਾ ਇਸ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕਉ। ਵਾਸਤਵ ਤੇ ਉਹ ਸਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਰੂਪ ਹੈ ਤਥਾ ਆਤਮਾ ਸਦਾ
ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਰੂਪ ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਤੀਨ ਭੇਦ ਜੋ ਹੈ ਸਜਾਤੀ, ਵਿਆਤੀ, ਸੁਗਤਿ ਸੋ ਏਹੁ
ਆਤਮਾ ਵਿਖੇ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੁਜਾਤੀ ਕਹੀਏ ਜੇਸੇ ਬ੍ਰਿਖ ਜੋਸਾ ਬ੍ਰਿਖ। ਸੋ ਆਤਮਾ ਜੋਸਾ
ਆਤਮਾ ਕੋਹੁ ਨਾਹੀ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਚੇਤਨਾ ਆਤਮਾ ਏਕਿ ਹੀ ਹੈ। ਜੋ ਕਹੀਏ
ਈਸ਼ਵਰ ਜੀਵ ਚੇਤਨ ਭਿਨ ਭਿਨ ਰਹੇ ਸੋ ਨਹੀਂ। ਜੋ ਈਸ਼ਵਰ ਹੀ ਸੰਪੂਰਨ ਵਿਖੇ ਏਕ ਹੀ ਹੈ
ਅਗਿਆਨ ਕਰ ਕੇ ਜੀਵ ਕਹੀਤਾ ਹੈ। ਜੇਸੇ ਸਹਸ ਘਟੇ ਮੇਂ ਏਕ ਹੀ ਰੂਪ ਕਾ ਜਲ ਹੈ।
ਜੋ ਘਟ ਕਾ ਠੀਰ ਕਹਨਾ ਹੈ ਸੋਈ ਅਗਿਆਨ ਹੈ। ਵਾਸਤਵ ਤੇ ਏਕ ਚੇਤਨਾ ਹੀ
ਚੇਤਨਾ ਹੈ। ਪੁਨੇ ਵਿਖੇ ਏਕ ਆਤਮਾ ਹੀ ਰਹਿਤਾ ਹੈ। ੧। ਅਰ ਵਿਜਾਤ
ਭੇਦ ਭੀ ਨਾਹੀ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਚੇਤਨਾ ਤੇ ਭਿਨ ਜੜ ਨਾਹੀ। ਜਉ ਭਿਨ ਹੋਵੇ ਤੇ
ਪੁਨੇ ਵਿਖੇ ਭੀ ਵੇਸੇਤਾ ਚੇਤਨਾ ਤੇ ਭਿਨਪੁਨੇ ਵਿਖੇ ਕਹੁ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ।
ਜੇਸੇ ਬ੍ਰਿਖ ਤੇ ਭਿਨ ਸਿਲਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸੋ ਵਿਜਾਤ ਭੇਦ ਭੀ ਨਹੀਂਤਿਸ ਆਤਮਾ ਮੇਂ।
ਅਰ ਸਵਗਤਿ ਭੇਦ ਇਹ ਹੈ ਜੋ ਬ੍ਰਿਖ ਪ੍ਰਤ ਫਲ ਫੂਲ ਸਤ ਆਪ ਹੀ ਬ੍ਰਿਖ ਹੋਤਾ ਹੈ
ਸੋ ਭੀ ਨਹੀਂ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਆਤਮਾ ਨਿਰਵੇਰ ਹੈ। ਨਿਰਵਿਕਾਰਜੋ ਭਾਸਤਾ ਹੈ ਸੋ
ਅਵਾਚ ਸਿਧ ਹੈ। ਜੇਸੇ ਨਿੰਦਰਾ ਕਰ ਏਕ ਹੀ ਪੁਰਸ਼ ਸਵਪਨ ਬਿਖੇ ਅਨੇਕ ਰੂਪ ਹੋਇ
ਜਾਤਾ ਹੈ ਸੋ ਜਾਨਤੇ ਏਕ ਹੀ ਏਕ ਹੈ। ਤੈਸੇ ਅਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ਅਨੇਕ ਰੂਪ
ਭਾਸਤਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਵਿਚਾਰ ਕੀਏ ਤੇ ਅਸਤੀ ਭਾਤੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਏਕ ਹੀ ਹੈ।
ਤੰ ਭਿਨ ਕਹੁ ਨਹੀਂ। ਤੈਸੇ ਸੁਤੀ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਏਕ ਸੇਵਾ ਦੁਤੀ ਬ੍ਰਹਮ।
ਏਕ ਹੀ ਅਦਵੈਤ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਗਾਧਕ ਹੈ। ਸੋ ਐਸਾ ਸਿਧਾਂਤ ਬ੍ਰਹਮ ਰਹਸ਼ ਜੋਸਿਦ ਕੀ
ਭਗਤਿ ਬਿਨਾ ਪਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਬਾਈ।

ਸੁਖੜੇ ਵਾਚ — ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਭਗਤਿ ਕਵਨ ਰੂਪ ਤੇ ਰਲ ਪੁਨਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕਰੋ।
 ਗੁਰੇ ਵਾਚ— ਭਗਤੀ ਨੌਵ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਹੈ। ਸ੍ਰਵਣੀ ੧ ਕੀਰਤਨ ੨ ਸਿਮਰਨ ੩ ਅਰਚਨ ੪
 ਵੰਦਨਾ ੫ ਪਾਦਸੇਵਨ ੬ ਦਾਸਤਭਾਵ ੭ ਸਖਾਭਾਵ ੮ ਸਮਰਪਣ ਭਾਵ ੯ । ਏਹ ਭਗਤੀ
 ਕੇ ਨਾਮ ਹੈ, ਹੇ ਦੇਵੀ। ਨਾਰਾਇਣ ਕੇ ਗੁਣ ਸ੍ਰਵਣ ਤੇ ਪ੍ਰੀਤ ਮੁਕਤ। ੧ । ਨਾਰਾਇਣ
 ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਇਣ ਤੇ ਰਾਗ ਪਾਇ ਕਰ ਨਾਦ ਸੁਕਦੇਵ ਬਿਆਸ ਆਦਿਕ ਮੁਕਤਿ। ੨ ।
 ਨਾਰਾਇਣ ਨਾਮ ਸਿਮਰਣ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਮੁਕਤ। ੩ । ਨਾਰਾਇਣ ਪੂਜਨ ਤੇ ਪ੍ਰਿਥੂ
 ਰਾਜਾ ਮੁਕਤ। ੪ । ਨਾਰਾਇਣ ਕੇ ਨਿਮਾਕਾਰ ਕਰਣੇ ਕਰ ਅਕੂਰ ਮੁਕਤ। ੫ ।
 ਪਾਦ ਸੇਵਨੇ ਤੇ ਲਖਮੀ ਜੀ ਮੁਕਤ। ੬ । ਦਾਸਤ ਭਾਵ ਕਰ ਹਨੂਮਾਨ
 ਜੀ ਮੁਕਤ। ੭ । ਸਖਾ ਭਾਵ ਕਰ ਅਰਜਨ ਜੀ ਮੁਕਤ। ੮ । ਸਰਾ ਸਿਮਰਪਣ
 ਕਰ ਰਾਜਾ ਬਲ ਮੁਕਤ। ੯ । ਏਹੁ ਭਗਤੀ ਕਾ ਰੂਪ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਨਾਮ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਹੈ ।
 ਸੋ ਪ੍ਰੇਮ ਸਰਬ ਦੇਹ ਧਾਰੀਓ ਵਿਖੇ ਹੈ। ਜੋ ਜਲ ਇਨ ਨੰਦਹੁ ਭਗਤੀਓ ਸਾਧ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਤਬ
 ਵਰਧਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ, ਕਿਆ ਪ੍ਰਵਾਹ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤਿਸੀ ਕੋ ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਗਤੀ ਕਹਤੇ ਹੈ,
 ਸਾਤਕਾਰ । ਤਬ ਇਸ ਕੋ ਸਰਬ ਦਿਸਾ ਭੂਲ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਰੋਮ ਖੜੇ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ, ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ
 ਕੇ ਨਾਮ ਉਚਾਰਣ ਮਾਤ੍ਰ ਤੇ। ਅਤੇ ਕੰਠ ਗਦ ਗਦ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਨੇਨਹੁ ਸੋ ਨੀਰ
 ਨਿਸਰਤਾ ਹੈ ਬਾਝਬਾਰ। ਦੇਹ ਆਦਿਕ, ਕੁਲ ਕੁਟੰਬ, ਲੋਕ ਲਾਜ ਸਭ ਮਿਟ ਜਾਤੀ ਹੈ।
 ਅਰੁ ਸਭਾ ਕੋ ਗੋਬਿੰਦ ਰੂਪ ਜਾਨਤਾ ਹੈ। ਸੋਈ ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਗਤੀ ਏਹੁ ਦਸਵੀਂ ਕਹੀ ਹੈ। ਜੋ ਇਸ
 ਕੇ ਜੀਵ ਭਾਵ ਕੋ ਗਲ ਦੇਤੀ ਹੈ। ਦੇਸ ਕਾਲ ਵਸਤ ਪ੍ਰਵੇਦ ਤੇ ਰਹਿਤ ਅਰ ਸਭ ਰੂਪ
 ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਆਪ ਕੋ ਭੀ ਭਿਨ ਨਹੀਂ ਦੇਖਤਾ ਜੋ ਅਨਿਨ ਭਗਤੀ ਹੈ,
 ਗਾਰਮੀ। ਯਦਪਿ ਭਿਨ ਨਹੀਂ ਦੇਖਤਾ ਤੇ ਭੀ ਰਸਕੇ ਨਮਿਤ ਭਗਵਤਿ ਧਰਮ ਸੁਰਾਵਕ ਭਗਤਿ
 ਹੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਪੁਨਾ ਸੋ ਸੰਪੂਰਨ ਤੇ ਹ੍ਰਿਤਮ ਹੈ ਭਗਤਿ ਗਿਆਨੀ। ਸੋਈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਹੈ।
 "ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਕ੍ਰਿਪਾ ਭਈ ਭਗਤਿ ਗਿਆਨੀ ਸੋਇ"। ਐਸੀ ਦਾਸ ਕੇ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਕਹੀਅਤ ਹੈ।
 ਭਗਤਿ ਗਿਆਨੀ ਕੀ ਭਗਤਿ ਕਾ ਫਲ ਹੈ ਇਹੁ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੂੰ ਤਿਸ ਕੋ ਬਾਝਬਾਰ ਭਜ। ਹੈ ਸੁਭੀ,
 ਤੂੰ ਤਿਸ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਾ ਹੀ ਦੇਖਨਾ ਕਰਿ। ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ, ਇਨਾਂ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਸੇ। ਅਤਹ ਕਰਣ ਮੇ ਨਿਸਚੈ
 ਤੂੰ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਾ ਕਰਿ, ਜਬ ਕਬਾ ਪੁਨਾ ਤਿਸੀ ਕਾ ਸਿਮਰਣ ਕਰ, ਹੈ ਕਲਿਆਨੀ।
 ਅਰ ਨਿਧਿਯਾਸਨ ਭੀ ਤੂੰ ਤਿਸਹੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਾ ਕਰ। ਸੋ ਤਾਂ ਤੇਰਾ ਅਪਣਾ ਆਪ ਅਤਰ ਗਤਿ ਹੈ
 ਤੇਰੇ ਕਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਰੂਪ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਬਚਨ ਹੈ। ਧਧਾ
 ਗੁਰੂ ਬਾਕੀ। "ਬਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੯ । ਕਾਹੇ ਨੇ ਬਨ ਬੋਜਨ ਜਾਈ। ਸਰਬ ਨਿਵਾਸੀ ਸਦਾ
 ਅਲੰਪਾ ਤੇਹੀ ਸੰਗ ਸਮਾਈ। ੧ । ਰਹਾਉ। ਪੁਰੁਖ ਮਹਿ ਜਿਉ ਬਾਸ ਬਸਤ ਹੈ ਮੁਕਤ ਮਾਹ
 ਜੈਸੇ ਵਾਈ। ਤੈਸੇ ਹੀ ਹਰਿ ਬਾਸੇ ਨਿਰੰਤਰਿ ਅਟਿ ਹੀ ਬੋਜਹੁ ਭਾਈ। ੧ । ਬਾਹਿਰ ਭੀ

G. d. h. 32 - 35

ਏਕੋ ਜਾਨਹੁ ਇਹੁ ਗੁਰ ਗਿਆਨ ਬਝਾਈ। ਜਨ ਨਾਨਕ ਇਨ ਆਪਾ ਚੀਨੈ ਮਿਟੈ ਨਾ ਪਭੂਮ ਕੀ ਕਾਈ।
 । ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੁਣ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖਤੋ ਸੁਣ ਕਰ ਸੋ ਸਰੂਪ ਤਾ ਹਿਤਨ ਕਰਤੀ ਭਈ ਤਰਾਂ ਹੀ।
 ਕੋਸੀ ਹੈ ਆਯਾ ਭਾਗਾ, ਅਰ ਸਰਬ ਵਾਸਨਾ ਤੇ ਅਤੰਤ ਜਿਸ ਕਾ ਮਨ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਬਹੋਕ ਮੂਰਤੀ ਗੁਰੂ
 ਭਗਵਾਣ ਸਾਖਿਆਤ ਜਿਸ ਕੋ ਧੋਹ ਤਮੇ ਬਚਨ ਪ੍ਰਿਧੇਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈ। ਅਗੇ ਚਤਰ ਸਾਧਨ ਸਪੰਨ ਮਹਾ ਭਾਗ
 ਹਿਤਮ ਅਧਿਕਾਰੀ ਤਤਕਾਲ ਤਿਸ ਕੀ ਸਮਾਧ ਲਗ ਜਾਤੀ ਭਈ, ਨਿਰ ਵਿਕਲਪ। ਕੋਸੇ ਸੁਖ ਸਾਂਤ ਕੋ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ ਜੋ ਮਹਾ ਪਰੋਤ ਮਾਰਗ ਕੇ ਚਲਨੇ ਕਰ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਹੈ ਸੋ ਜੈਸੇ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋ ਕਰਿ ਅੰਨ ਜਲ
 ਸੇ ਤੈਸੀ ਤਨ ਵਾਇਆ ਰਸਾਲੋਕੇ ਬਾਗ ਮੇ ਜਹਾ ਤ੍ਰਿਪਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੀ ਸਮੀਰ ਸੁਗੰਧੀ ਚਲ ਰਹੀ ਹੈ ਤਹਾ
 ਜੇਜਾ ਪਰ ਸੋਇ ਜਾਵੇ ਸੁਖ ਸਾਧ। ਤਧਾ ਸੋ ਆਤਮ ਮੁਖ ਮੇ ਲੀਨ ਭਈ। ਤਧ ਕਿਤਨੇ ਮਹੁਰਤ ਸੇ
 ਪੀੜੇ ਸਮਾਧ ਤਿਸ ਕੀ ਖੁਲੀ ਜਾਯ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਬਚਨ ਸੇ ਹੁਲਾਇਆ। ਜੈਸੇ ਕਮਲ ਖਿੜ ਕਰ
 ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈ, ਭਾਨ ਕੇ ਦੂਸਨ ਨੂੰ ਪਾਇ ਕਰਿ। ਤੀਸੇ ਨੇਤ੍ਰ ਕਮਲ ਤਿਸ ਕੇ ਸੂਰਜ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਉ
 ਧੰਨ ਦੇਖ ਕਰ ਖਿੜਤੇ ਭਈ, ਕਿਆ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੂਏ। ਤਧ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਧੋਹ ਮੂਰਤੀ ਇਸ ਬਾਈ ਪ੍ਰਤੀ ਬਚਨ
 ਹੋਲਤ ਭਈ। ਜੈਸੇ ਸੂਰਜ ਕਮਲ ਨੀ ਕੋ ਕਹੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਨ ਭੀਏ, ਤਧਾ ਕਹਤ ਭਈ। ਗੋਰੇਵਾਰ। ਹੇ
 ਸੁਭਤੇ ਤਨ ਮਨ ਧੰਨ ਦੇਸ ਆਦਿਕੋ ਕਾ ਤਿਆਗ ਤੇ ਚਤਰ ਸਾਧਨੋ ਕਾ ਕਰਨਾ ਤੇਰਾ ਸਫਲ ਭਯਾ ਹੈ,
 ਆਵਾ ਨਹੀ। ਕਿ ਆਤਮਾ ਸਾਖਿਆਤ ਤੇਰੇ ਤਾਈ ਭਇਆ ਹੈ ਵਾ ਨਹੀ, ਸੋ ਕਹੋ। ਜੈਸੇ ਵਿਪਰਜੇ
 ਭਾਵ ਤੇ ਤੂੰ ਰਹਤ ਭਈ ਹੈ ਆਵਾ ਨਹੀ, ਸੋ ਕਹੋ। ਜਾ ਤੇ ਤੇਰਾ ਸੰਸਾਰ ਨਾ ਰਹੇ ਰਿਦੇ ਮੇ, ਹੇ ਕਹਿ। ਜੀ
 ਸੁਖਕੇਵਾਰ। ਤਧ ਸੋ ਹਾਧ ਜੋੜ ਕਰ ਬੰਦਨਾ ਕਰ ਕਹਤੇ ਭਈ। ਹੇ ਮਹਾ ਧੋਹ ਮੂਰਤੀ, ਆਪ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ
 ਕਰ, ਅਬ ਆਤਮ ਅਨੰਦ ਸਵੈਰੂਪ ਆਪਣੇ ਕੋ ਮੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ ਹੋਤਿਸ ਤੇ ਮੇ ਹੁਮ ਕਰ ਭੁਲੀ
 ਰਹੀ। ਜੜ ਚੇਤਨ ਰੂਪਾ ਜਗਤ ਮੇ। ਅਬ ਮੇ ਪ੍ਰਤਖ ਜੋਤੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤਈ ਹਾ। ਅਪ ਕੀ
 ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ, ਹੇ ਦੇਵ, ਹੇ ਭਗਵਨ, ਜੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਰੂਪ ਹੀ ਹੈ ਆਪਣਾ ਆਪਤਿਸ ਕੋ ਕੈ ਕਹੀਏ ਜੋ ਮੁਏ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਬੂਦ ਸਿੰਧ ਮੇ ਸਮਾਇ ਕਰਿ ਕੈਕਰੇ ਜੋ ਮੇ ਅਬ ਜਲ ਰੂਪਾ ਭਈ ਹਾ। ਐਸੇ
 ਕਹਿਆ ਲਜਿਆ ਭਾਵੀ ਹੈ। ਵਾਰ ਰੂਪ ਜੋ ਜਗਤਤਿਸ ਕਰ ਕਹਿਆ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਲਖ ਮੇ ਨਾ ਕਹਣਾ
 ਹੈ ਨਾ ਸੁਨਣਾ ਹੈ। ਜਾਤੇ ਦੂਜਾ ਕੋਊ ਹੋਇਆ ਨਹੀ ਸੁਣੇ ਕੈਨ ਤੇ ਕਹੇ ਕੈਣ। ਹੇ ਭਗਵਨ, ਹੇ ਬਾਹਿਰ
 ਮੂਰਤੀ, ਅਬ ਮੇਰੇ ਜੀਨੇ ਵਿਪਰਜੇ ਭਾਵ ਦੂਰ ਹਏ ਹੈ, ਆਪ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ। ਅਪਰੋਖ ਗਿਆਨ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
 ਭਈ ਹੈ ਤਾ ਤੇ ਮੇ ਪਰਮ ਤਤ ਕਾ ਨਿਗਰਾ ਕਰਿਆ ਹੈ। ਮੇ ਆਸੂਨ ਸਰੀਰ ਨਹੀ ਨਾ ਸੁਖਮ ਹੈ
 ਨਾ ਮੇ ਕਾਰਣ ਨਿਗ ਪ੍ਰਾਪੀ ਹੋ। ਹੇ ਸੁਆਮੀ, ਅਬ ਮੇ ਚਵੀਸ ਡਾ ਕੇ ਅਭਿਮਾਨ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋ।
 ਪੰਚ ਗਿਆਨ ਇੰਦ੍ਰੇ ਪੰਚ ਕਰਮ ਇੰਦ੍ਰੇ ਪੰਚ ਮਹਾਭੂਤ। ਪੰਚ ਪ੍ਰਾਣ। ਅੰਤਰਾ ਮਨ ਤੇ ਮਹਤੰਤ ਅਰ
 ਅਵਿਦਿਆ। ਕਥਾਤਾ ਤੇ ਮੇਰਾ ਆਪ ਕੋ ਕੇਵਲ ਨਿਸ਼ਾਕਾਰ ਹੈ ਕੈ ਤੁਸੀਂ ਹੈ ਜੋ ਸਰਬ
 ਪ੍ਰਿਧ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ਅਰ ਨਿਰਬਾਣ ਰੂਪ ਹੋ ਨਿਰਗੁਣ ਹੈ, ਅਰ ਨਿਰਵਦ ਹੋ ਤੇ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਾ ਪਰਾ
 ਰੂਪ ਹੈ, ਹੇ ਭਗਵਨ। ਤਧ ਸੋ ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਕੋ ਹੁਕਮ ਸੋ ਨਦੀ ਮੇ ਪਾਇ ਦੇਤੀ ਭਈ। ਜਤਿ ਕੋਈ ਟਿਕਾ
 ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਤਾਈ। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ ਪੂਰਬਾਗੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਪ੍ਰਿਧੇਸ਼ ਸੁਖਦੇ ਪ੍ਰਿਧ ਬਰ
 ਨਾਮ ਬੀਸਮੇ ਗਿਆਇ ੩੨ ।

ਜੇ ਨਿਸ ਪਾਪ ਸੁਘੜੇ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਅਰ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਇ ਕਰ ਕ੍ਰਿਤ ਕ੍ਰਿਤ ਭਈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ
 ਅਵਲੋਕਨ ਕਰ ਐਸੇ ਪ੍ਰਾਨਿ ਭਈ ਜੈਸੇ ਕਾਮਨੀ ਤੰਤ ਕਉ ਪਾਇ ਕਰ ਸੁ ਸਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੇ। ਅਰ ਕਮਲਨੀ ਤਨ
 ਉਦੈ ਪਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਚਕੋਰੀ ਚੰਦ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕਰ ਜੈਸੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਧਾ ਸੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਈ।
 ਗੁਰ ਮੂਰਤ ਦੇਖ ਕਰ ਪੁਨਾ ਜੈਸੇ ਆਤਮ ਜੀਤਨ ਕਰਣ ਹਾਰੀ ਧ੍ਰਿਤੀ ਆਤਮ ਅਨਦ ਪਾਇ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਈ।
 ਹੈ ਤੈਸੇ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਪਾਇਕਰ ਸ੍ਰੀ ਸੁਘੜੇ ਜੀ ਪ੍ਰਾਨਿ ਭਈ। ਜੈਸੇ ਕੁਰੂਖੇਤੁ ਮੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਗਵਾਨ ਕੇ
 ਦਰਸ ਕਉ ਦਰਸ ਕਰਿ ਸ੍ਰੀ ਰਾਧਕਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਈ ਸੀ ਤੈਸੇ ਸੁਘੜੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਦਰਸ ਕਰ।
 ਜੈਸੇ ਰਾਵਣ ਕੀ ਜਾਦੀ ਸਠਾ ਤਿਸ ਕੇ ਅਭਾਵ ਤੇ ਅਰ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਚੰਦ ਜੀ ਕੇ ਦਰਸ ਕਉ ਦਰਸ ਕਰਿ ਸ੍ਰੀ
 ਸੀਤਾ ਜੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਈ ਤਧਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਮੁਖਾਰ ਧੀਦ ਅਵਿਲੋਕਨ ਕਰਿ ਕਰਿ। ਐਰ ਸਤ ਧ੍ਰਿਤੀ ਅਭਾਵ
 ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਈ ਇਕ ਆਤਮ ਜੀਤਨ ਧ੍ਰਿਤੀ ਕੇ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਕਰ ਸੁਭਾਵ ਕਹੀ। ਜੈਸੇ ਸੂਰਜ ਕਿਰਣ
 ਕੇ ਉਦੈ ਹੋਣ ਕਰਿ ਤ੍ਰਿਜਾਮਨੀ ਕਾਰਜੋ ਸਹਤ ਅਭਾਵ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਬਯੋਕ ਰੂਪ ਆਦਿਤ ਕੇ ਪ੍ਰਗਟਾਏ
 ਕਰਿ ਸੰਕਲਪ ਵਿਕਲਪ ਤਾਰਾ ਗਣ ਰਿਦੈ ਰੂਪ ਅਕਾਸ ਮੇ ਲੀਨ ਹੋ ਗਏ ਕੈਸੇ ਸਸੇ ਮਕੇ ਸਿੰਗਵਤ । ਜੈਸੇ
 ਜਾਨੇ ਤੇ ਸਿਪੀ ਕਾ ਰੂਪਾ ਅਭਾਵ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਰ ਰਜੂ ਕਾ ਸਰਪ। ਤੈਸੇ ਅਗਿਆਨ ਜਨਤ ਸੰਸ੍ਰਿਤ
 ਜਨਮ ਮਰਨ ਰੂਪਾ ਦੁਖ ਪ੍ਰਦ ਸੋ ਤਿਸ ਕਾ ਅਭਾਵ ਹੋ ਵਰਾਯਾ, ਹੈ ਸਾਧ। ਅਵਿਦਿਆ ਰੂਪ ਨਿਸ਼ਾ ਕੇ
 ਅਭਾਵ ਤੇ ਕਾਮਾਦਿਕ-ਉਨ੍ਹਕ ਤੇ ਸਕਾਮੰਤਾ ਰੂਪ ਪਟ ਬੀਜਣੇ ਨਾ ਜਾਣੇ ਜਾਤੇ ਭਈ ਜੋ ਕਹਾ ਗਏ।
 ਪਰਮ ਸਾਤ ਮੇ ਸ੍ਰਿਤਿ ਤਿਸ ਕੀ ਭਈ। ਗਿਆਨ ਮੇ ਨਿਜਰਾ ਅਡੋਲ ਹੁਆ। ਜੋ ਕਈ ਕੁਤਿਤਕ
 ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਦੇਖਣੇ ਤਿਸ ਨੇ ਜੁੜ ਜੋਗੀ ਦੀ। ਜੁੜ ਬਡੇ ਅਰਜੰਗ ਅਲਪ ਤੇ ਕਹਿਣਾ ਇਹ ਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ
 ਦੀ ਖੋਡ ਹੈ। ਅਤਰ ਮੁਖੀ ਧ੍ਰਿਤ ਬਹੁਤੀ ਭਈ ਸਦਾ ਸਮਾਧਿ। ਹੋਰੀ ਕੇ ਦਿਲਾ ਮੇ ਜੋ ਸਾਧ ਸੰਘ
 ਹੋਰੀ ਖੇਲੇ ਤਬ ਅਨੇਕ ਮਾਈਆਂ ਕਰੇ ਸੁਘੜੇ ਕੇ ਜੋ ਨਿਸ ਪਾਪ ਹੁਮ ਭੀ ਹੋਰੀ ਖੇਲਣ ਵਾ ਦੇਖਨ ਚਲੇ ਜਾਂ।
 ਤਾਂ ਮਹਾਂ ਭਾਗ ਨੇ ਕਹਣਾ ਜੋ ਐਸੀ ਹੋਰੀ ਮੇ ਸਦਾ ਪੜੀ ਖੇਲਤੀ ਹੈ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਜੋ ਲੋਕ ਕਰੇ
 ਕੈਸੀ। ਸੁਘੜੇਵਾਰ। ਨਿਸ ਦਿਨ ਸਮਤ ਖੇਲ ਹੁੰਗੀ ਹੋਰੀ। ਭਰਮ ਹੰਭੀਤ ਉਡਾਇ ਦੀਓ ਹੈ ਦਵੀਤਨ ਭਾਸੇ
 ਹੋਰੀ। ਗਿਆਨ ਗੁਲਾਬ ਅਤਰ ਜੀਵ ਖੇਲੀ ਬੋਧ ਫਲ ਭਹੀ ਝੋਲੀ। ਸਮਤਾ ਬਯੋਕ ਬਸਿਓ ਰਿਦ ਭੀਤਰ
 ਫਲ ਤਿਕੁਟੀ ਭਈ ਘੋਰੀ। ਸੁਘੜੇਵਾਈ ਅਚਲਾਤ ਪਾਈ ਆਪ ਹਿਆਪ ਸਤੁ ਛੋਰੀ। ੧ ।
 ਅਧਾ ਹਮ ਖੇਲਹਿਗੀ ਹੋਰੀ। ਸਮਤਾ ਰੁਤ ਸੰਦੂਰ ਰਸ ਮਤਾ ਹੋਰੀ ਲਾਗੀ। ਗਿਆਨ ਤਾਨ ਪ੍ਰਕਾਸਓ
 ਗੁਰ ਦਵੀਤ ਅਪੋਰੀ ਭਾਗੀ। ਆਤਮ ਧੰਧ ਮਿਲੇ ਬਾਏਕੀ ਭਲੇ ਭਏ ਬੈਰਾਗੀ। ਸੋਰੀ ਅਤਰ ਸੋਰੀ ਬਾਹਰ
 ਮੇਰ ਸਕਤ ਭਏ ਜਾਗੀ। ਮਾਨ ਅਪਮਾਨ ਹਰਖ ਨਾ ਸੋਰੀ। ਨਾ ਗਿਰਗੀ ਨਾ ਤਿਆਗੀ। ਸੁਘੜੇਵਾਈ
 ਅਚਲ ਅਡੋਲ ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਸਦਾ ਬੀਤ ਰਾਗੀ। ੨ । ਐਸੇ ਸੁਵਣ ਕਰ ਬਾਰਨ ਬਾਈ ਜੀ ਤੇ
 ਸਿਧਾਂਤ ਰੂਪਾ ਸਤੁ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਅਰ ਮਾਈਆਂ ਜੀਨ ਧੰਨ ਕਰਿ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਸੁਘੜੇ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨੀ ਨਾਨਕ
 ਭਏ। ਤੇ ਬਡੇ ਬਡੇ ਬਯੋਕੀ ਪੁਰਸ ਕਹਿਤ ਭਏ ਜੋ ਜੈਸੇ ਅਲਰਕ ਕੀ ਮਾਤਾ ਮੰਦਾਲਸਾ ਭਈ ਹੈ

ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਧ੍ਰੁਵ ਜੀ ਨੀ ਤੈਸੇ ਇਹੁ ਜਾਨੈ। ਪੁਨਾ ਮੀਰਾ ਬਾਈ ਜੀ ਹੈ ਤੇ ਨਰਮਾ ਬਾਈ ਜੀ
 ਪੁਨਾ ਨਾਹਨੇ ਪਾਤ੍ਰ ਜੀ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਬੀਠਲ ਨਾਸ ਭਗਵਾਨ ਬੀਚ ਸਮਾਈ ਹੈ, ਤਸਾ ਇਹੁ ਜਾਨੈ।
 ਜੈਸੀ ਬ੍ਰਹਮ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਅੰਤਰਬੀ ਤੈਸੀ ਨਹਿ ਦੀਨੀ ਇਹੁ ਪਦੇ ਮੈ। ਐਰ ਭੀ ਪਦ ਇਨ ਜੇ ਬਨੈ
 ਭਏ ਹੈ। ਐਸੇ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਹੋਇ ਕਰ ਵਿਚਰਤੀ ਭਈ ਦੇਹ ਨੀ ਪ੍ਰਾਰਬਧ ਪ੍ਰਸੰਤ। ਪੁਨਾ
 ਸ੍ਰੀਰ ਆਵਣ ਤਿਆਗ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮ ਮੈ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਤੀ ਭਈ। ਜੈਸੇ ਘਟ ਫੂਟੇ ਤੇ ਘਟਾ ਨਾ
 ਸਰੂਪ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤੈਸੇ ਜੀਵ ਦਸਾ ਤਿਆਗ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮ ਮੈ ਲੀਨ ਭਈ। ਪੁਨਾ ਜੈਸੇ ਲੀਨ
 ਭਈ ਸੁਧ ਸਰੂਪ ਪ੍ਰਤਰ ਤੱਤਵ ਮੈ ਜੈਸੇ ਜਲ ਮੈ ਜਲ ਸਮਾਇ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਜੈਸੇਦੁਧ ਮੈ ਦੁਧ ਲੀਨ
 ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤੈਸੇ ਮਹਾਂ ਅਕਾਸ਼ ਰੂਪ ਅਵਛਿੰਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮੈ ਲੀਨ ਭਈ ਸ੍ਰੀ ਸੁਘਰੇ ਜੀ, ਹੋ ਭਾਈ
 ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਗੁਪਾਲ ਜੀ ਨਹਤੇ ਹੈ। ਹੋ ਸਤਿ ਜੀ, ਗੁਰੂ ਤੇ ਗੁਰੂ ਦੋਆਂ ਪਿਆਰਿਆਂ ਮੈ ਕੋਦ
 ਰਿਛ ਨਹੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਆਪ ਮੈਨੂੰ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਸਰੂਪ ਭਾਸਤੇ ਹੋ, ਹੋ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ।
 ਅਰ ਇਹੁ ਕਥਾ ਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਦੀਆਂ ਕੈਸੀਆਂ ਹੈ ਜੋ ਸੁਧਾ ਤੇ ਕੀ ਸੁਆਦੀ ਹੈ ਤੇ ਮਨ ਸਾਂਝਤ
 ਸਿਧ ਕਰਣ ਕਉ ਸੁਰਤਰੂ ਅਰ ਨਾਮ ਜੋਨ ਕਉ ਪੁਨਾ ਚਿੰਤਾਮਣੀ ਤੇ ਪਾਰਾ ਇਨਾਂ ਸੇ ਭੀ ਅਧਿਕ।
 ਪੁਨਾ ਬਿਅੰਤ ਕੈਸੇ ਹੈ ਜੈਸੇ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਬਿਅੰਤ ਹੈ ਤਥਾ ਇਹੁ ਕਥਾ ਬਿਅੰਤ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਜੇਸ ਜੀ, ਯਾ ਦਾ
 ਜੀ, ਮਹੇਸ਼ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਗਨੇਸ਼ ਜੀ, ਦਿਜਏਸ ਜੀ, ਜਲੇਸ ਜੀ, ਸੁਰੇਸ ਜੀ, ਇਹੁ ਸਕੀ ਨਹੀ ਅੰਤ
 ਪਾਇ ਸਕਤੇ। ਤਉ ਮੈ ਜੰਤ ਕਿੰਮ ਨੇ ਕਯਾ ਕਿਛ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਹੋ ਸਤਿ। ਤਾਂ ਤੇ ਅਪਣੇ ਕਲਿਆਣ
 ਲੀਏ ਇਹੁ ਪਰਮ ਸਾਧਨ ਸਿਧਾਤਾ ਜੋ ਮੁਕਤੀ ਹੈ ਤਿਸ ਵਾਸਤੇ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਨੀ ਕਾਧਾ
 ਕਥਾਨ ਕਰਵਾਇ ਕਰ ਤੁਸਾਂ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਕਲਿਆਣ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਹੋ ਯੋਗੀ ਪੁਰਸ਼ੋ। ਤਾਂ ਤੇ ਆਪ ਸਨ
 ਹੋ, ਪੁਨਾ ਭੀ ਯਾ ਨ ਹੋ, ਤੇ ਵਾਰੰ ਵਾਰ ਸਨ ਸਤਿ ਗੁਰ ਹੈ ਸਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿ ਵਾਹਿ ਸਤਿਗੁਰੂ।
 ਪੁਨਾ ਭੀ ਹੋ ਸਤਿ ਸਭੀ ਕਹੇ ਸਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ, ਸ੍ਰੀ ਕਲਗੀ ਧਾਰ ਭਗਵਾਨ। ਜਿਨ
 ਕੀ ਲੀਲਾ ਲਲਤਾ ਲਾਖੇ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾਨ ਜੋ ਅਉ ਰਿਖੀਓ ਮੁਨੀਓ ਸਿਧੋ ਸਾਧਿਕੋ ਜੋ ਭੀ ਲਖੀ ਨਹੀ
 ਕੈਸੇ ਕਿਪਾਲ ਮੁਰਤੀ ਜੋ ਯੋਖ ਇਸਤ੍ਰੀ ਤਾ ਕਉ ਐਸੀ ਰਾਤਿ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਤੇ ਭਏ ਜੋ ਯੋਗੀਸਵਰਾ
 ਕੋ ਭੀ ਅਤਿ ਦੁਰਵਿਰੋਧ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੀ ਨਿਪਾ ਦਿਸ਼ਟ ਅਗੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਿਆ ਤੇ ਪੁਰਾ ਕਿਆ
 ਜਾਤਿ ਕਿਆ ਤੇ ਅਜਾਤਿ ਕਿਆ। ਰਾਜਾ ਕਿਆ ਤੇ ਰੰਗ ਕਿਆ। ਉਚ ਕਿਆ ਤੇ ਨੀਚ ਕਿਆ, ਹਿੰਦੂ
 ਕਿਆ ਤੇ ਤੁਰਕ ਕਿਆ। ਗੁਰ ਸਦਾ ਸਰਬਗ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸਰਬ ਦੁਵੰਦ ਸਰਮਾਂ ਤੇ ਰਹਿੰਤ ਇਹੁ ਰਾ ਹੋ
 ਸਰਬ ਕਲਪਨਾ ਤੇ ਵਿਰਕਤ ਹੈ ਨਿਰਵਿਕਾਰ ਅਦਵੈਤ ਰੂਪ ਹੈ। ਸੱਤ ਚਿੰਤ ਅਨੰਦ ਸਵਰੂਪ ਹੈ।
 ਅੰਜੀ ਹੈ, ਅਕ੍ਰੀ ਹੈ, ਅਬਨਾਸੀ ਹੈ ਤੇ ਸਭ ਨਾ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸਵਰੂਪ ਹੈ। ਸੁਖਦਾਇਕ, ਦੁਖਦਰਦ
 ਹੈ। ਇਹੁ ਜੋ ਸਵਰੂਪ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ਕਲਗੀਸਰ ਸੁਆਮੀ ਨਾ ਜੋ ਤਾਂ ਕੇਵਲ ਪਰ ਉਪਕਾਰ ਵਾਸਤੇ
 ਜੇਨ ਜੇਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੀਆਂ ਨਾ ਭਲਾ ਉਧਾਰ ਕਰਨਾ ਸਭ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਿ ਜੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਭ ਨਾ ਮਨੇ
 ਤੇ ਤਨਵਾਰ ਸਾਧ ਹੀ ਤਿਸ ਜੋ ਮੁਕਤ ਸਾਮ ਪੁਰਚਾਇ ਦੇਨਾ। ਵਾਸਤਵ ਤੇ ਗੁਰੂ ਸਮ ਸਰੂਪ ਹੈ।

ਭਗਤੋਂ ਕੀ ਭਗਤੀ ਕਰ ਵਿਖਮ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਜੀਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇ ਉਤਮ ਦੋਨੋਂ ਤਾਤਾ ਤਾਤ ਜੋ
 ਏਨ ਪਿਤਾ ਰਾਜਾ ਉਤਮ ਪਾਦ ਨੇ ਪੁਤ੍ਰ । ਉਤਮ ਕਉ ਬਨ ਮੈ ਜਖੋਂ ਦਵਾਰਾ ਮਰਵਾਏ ਦੀਆ। ਤੇ
 ਤਿਸ ਕੀ ਮਾਤਾ ਕਉ ਰੁਲਾਇ ਮਾਰਿਆ ਈਸਵਰ ਨੇ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਨੇ ਅਮਰ ਪਦਵੀ ਦਿਤੀ ਮਾਤਾ ਸਹਿਤ।
 ਅਰ ਰਾਜ ਭੀ ਦੀਆ। ਜੀਸੇ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਜੀ ਤੇ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਨਾ ਪਿਤਾ। ਪੁਨਾ ਸ਼ਾਸ ਸਾਧੇ ਦੇਵਤਾ ਤੇ
 ਦੈਤ। ਰਾਵਣ ਤੇ ਭਭੀਖਣ। ਪੁਨਾ ਪਾਛਵ ਭਾਈ ਭਾਈ ਇਕਨਾ ਨੇ ਪਟ ਤੁੜਾਏ ਇਨ ਨਾ ਕੀ ਆਪ
 ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈ। ਕੀਸ ਤੇ ਉਗ੍ਰੀਨ ਓਹ ਮੁਖਾ ਤੇ ਓਹ ਨਾਲਾ। ਮਾਮੇ ਕੋਕੀ ਪਕੜ
 ਪਛਾੜਿਆ ਤੇ ਨਲੇ ਨੇ ਰਾਜ ਦੀਆ। ਤਾਂ ਤੇ ਦੁਸਟੇ ਨੇ ਦੁਸਟ ਸੁਭਾਵ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਸੁਗਮ ਭੀ
 ਅਰਗਮ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ, ਨਾਲ ਰੂਪ। ਅਰ ਭਗਤੋਂ ਨੇ ਭਗਤ ਸੁਭਾਵ ਸੇ ਅਗਮ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਸੁਗਮ ਮਾਤ
 ਪਿਤਾ ਵਤ ਰਖਕ ਪ੍ਰਿਤਪ੍ਰਾਰ ਕਰਨ ਵਾਰੇ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਆਪੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਤਾਂਈ ਮੇਰੀ ਸੰਦਨਾ ਹੋਇ
 ਬਾਰੰਬਾਰ। ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤ ਪ੍ਰੇਮ ਪੁਨਾਗ ਗਰੀਬ ਪੂਰਬਾਧੇ ਸੁਘੜੇ ਵਿਦੇਹ ਹੋਨਾ ਗੁਰੂ ਮਹਾਤਮ ਵਰਨਣ
 ਤੀਤੀਸਮੇਂ ਜਿਆਇ। (੩੩) ਸ੍ਰੀ ਲੋਪਾਲ ਜੀ ਵਾਰ। ਗੁਰੂ ਨੇ ਪਿਆਰਿਆਂ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਮੇਂ ਕੇਦ ਕੋਈ ਨਹੀ
 ਹੈ, ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਜਿਥ ਜੀ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਹੀ ਸੰਨ ਹੈ, ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀਆਂ ਨਾਨਾ ਮੁਖ ਨੇ ਯਾਦ ਕਰਵਾਈ
 ਹਨ। ਇਹ ਕਥਾ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀਆਂ ਕੀਸੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤੇ ਭੀ ਸੁਆਦੀ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਜੀਸੇ ਸਤਿਗੁਰੂ
 ਬੇਅੰਤ ਹੈ ਤਿਨ ਨੇ ਗੁਨ ਗੁਣੇ ਕੀ ਗਾਹਾ ਨਾਨਾ ਭੀ ਬੇਅੰਤ ਹੈ। ਜਿਸ ਗਾਹਕਾਂ ਅੰਤ ਜੀ ਗਨੇਸ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਹਿੰ
 ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਸਾਰਦਾ ਜੀ, ਸੂਰਜ ਜੀ, ਸਾਸੀ ਜੀ, ਜਲੇਸ ਜੀ, ਦਿਨੇਸ ਜੀ, ਮਹੇਸ਼ ਜੀ ਨਹੀ ਪਾ ਸਕਤੇ ਤੇ
 ਨੇ ਕਿਆ ਕੁਛ ਕਹਿਨਾ ਹੈ, ਹੇ ਸਾਧ। ਤਾਂ ਤੇ ਅਪਨੀ ਕਲਿਆਣ ਲੀਏ ਏਹੀ ਪਰਮ ਸਾਧਨ ਸਿਰਿ ਹੈ ਜ
 ਮੁਕਤ ਹੈ। ਤਿਸ ਵਾਸਤੇ ਹੇ ਸੰਤ ਜੀ, ਨਾਨਾ ਯਾਦ ਕਰਵਾਇ ਤੁਹੀ ਮੇਰਾ ਕਲਿਆਣ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ
 ਸੰਨ ਹੋ ਪੁਨਾ ਸੰਨ ਹੋ ਪ੍ਰਿਅਮ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੰਨ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਰਾਸਨਾ ਜੋ ਰਹੇ। ਸੰਨ ਸ੍ਰੀ ਲੋਪਾਲ ਜੀ
 ਜੀ ਜੋ ਬਿੰਤ ਸਰੂਪ ਤੇ ਕਿਰਪਾਲ ਮੁਰਤੀ, ਜੋ ਯੋਖਤਾ ਕੋ ਆਪੀ ਗਤ ਕਰਤੇ ਭਏ, ਮਹਾਂ ਯੋਗੀਸ਼ਵਰਾਂ
 ਪ੍ਰੇਮ ਦੁਰਲਭ ਹੋਵੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਗੁਰਾਂ ਕੀ ਨਿਪਾ ਦਿਸਟ ਅਧੀ ਇਸਤੀ ਕਿਆ ਪੁਰਸ਼ ਕਿਆ, ਨੀਚ ਕਿਆ
 ਸੁਪਚ ਜਾਤ ਕਿਆ ਤੇ ਮਲੇਛ ਕਿਆ, ਤਾਂ ਤੇ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਹੈ। ਹੇ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਜਿਥ ਜੀ, ਗੁਰੂ
 ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਹੈ। ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਸਭ ਨਾ ਸਾਂਝਾ ਹੈ। ਜੋ ਸਰਨ ਆਵੈ ਸੋ ਉਤਮ ਫਲ ਪਾਵੈ। ਸਾਧ ਗੁਰੂ ਵਾਕੀਆ
 "ਜੋ ਸਰਨ ਆਵੈ ਤਿਸ ਕੰਠ ਨਾਵੈ ਇਹੁ ਬਿਰਦ ਸੁਆਮੀ ਸਦਿ। ਇਨਵੰਤ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਕੰਤ ਮਿਲਿਆ
 ਸਦਾ ਕੋਲ ਕਰੀਦਾ।" ਇਸ ਪਰ ਭੀ ਏਨ ਪ੍ਰਸੰਗ ਨਾਨਾ ਸਨੇ ਸਮਨ ਰਾਜ ਨੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕੀ। ਜੋ ਏਨ
 ਰੂਮ ਪਤੀ ਪਠਾਨ ਨਾ ਬਾਲਕ ਦੁਸਮਨਾ ਨੇ ਭੀ ਨਰ ਰਾਜ ਆਵਤਾ ਭਾਧ। ਤਿਸ ਬਲਕ ਨਾ ਪਿਤਾ
 ਐਰ ਸਰੀਕਾਂ ਨੇ ਮਾਰ ਦੀਆ ਸੀ। ਤਬ ਜੋ ਬਾਲਕ ਮਰਨ ਕਰ ਭੀ ਕਰ ਚਲਤਾ ਚਲਤਾ
 ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦ ਪੁਰ ਕੀ ਤਰਫ ਆਇ ਨਿਕਲਿਆ। ਤੇ ਸਾਤ ਦਿਨ ਤਿਸ ਨੇ ਭੁਖਿਆਂ ਹੋ ਗਏ, ਵਿਆਕੁਲ
 ਭਇਆ ਖੁਸ਼ਿਆ ਕਰ। ਮਨ ਮੈ ਕਹਤਾ ਹੈ ਜੋ ਕੁਛ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਮੁਖ ਮੈ ਪਾਵਾਂ। ਇਤਨਾ
 ਸੰਕਲਪ ਕਰਤਾ ਸੀ ਜੋ ਏਨ ਨਤੂਰਾ ਮੋਇਆ ਹੋਇਆ ਦਿਸ਼ਟੀ ਆਇਆ। ਤਾਂ ਤੇ ਉਠਾਇ ਕਰ

ਨਪਾਇ-ਲੀਆ ਜੋ ਕੋਈ ਦੇਖੇ ਨਾਹੀ। ਮਨ ਮੈ ਕਹਤਾ ਹੈ ਜੋ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਹਰਾਮ ਪਰ ਭਾਈ ਐਸੀ
 ਭੁਖ ਕੇ ਲਗਿਆਂ ਇਹੁ ਹਲਾਲ ਹੈ ਹੋਰ ਮੈ ਕਿਆ ਕਰੋ ਸਾ ਖੁਦਾਇ। ਅਸ ਇਸ ਕੇ ਕਹੂੰ ਸਿਰਿ ਤੁੰਜ ਕਰਵਾਏ।
 ਮੇਰੀ ਖੁਸ਼ਿਆ ਦੂਰ ਹੋਵੇ। ਐਸੇ ਚਿਤਵਦਾ ਹੀ ਸੀ ਜੋ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤਿ ਤਿਸ ਮਾਰਗ ਆਇ ਨਿਕਾਸੀ
 ਅਨੰਤ ਸਾਧ ਸਿਖ ਮਾਈ ਭਾਈ ਬਾਲਕ ਬਿੰਨੋ ਕਾ ਸਮਦਾਇ। ਕੋਈ ਸਸਦ ਪੜਤੇ ਹੈ ਕੋਈ ਸਿਰਿਦੇ ਸਤਾਰਾ
 ਦੁਤਾਰੇ ਬਜਾਵਤੇ ਹੈ। ਕੋਈ ਅਲਪਚਾਰੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ਕੋਈ ਜੋ ਜੋ ਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈ, ਜੋ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀ ਜੋ ਜੋ
 ਹੋਵੇ। ਕੋਈ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ ਬੁਠਾਵਤੇ ਹੈ, ਆਪਸ ਮੈ। ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਸਾਣੀਆਂ ਪੜਤੇਸਾਤੇ ਹੈ
 ਕੋਈ ਮੋਨ ਨੀਤੀ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਕੋਈ ਬੋਜਨਾ ਕਰਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਕਿਸੀ ਕੇ ਹਾਥ ਮੈ ਲੰਡਾ ਸਾਹਿਬ ਜੋ ਜੋ
 ਸਭ ਤੇ ਆਗੇ ਹੈ। ਕੋਤਿਆ ਕੇ ਹਾਥ ਅਰ ਸੀਸ ਪਰ ਪੋਸੀਆਂ ਹੈ। ਕੋਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ,
 ਕੇ ਜਾਪ ਕੇ ਜਪਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਕੋਈ ਸਿਖਗੁਰਮੁਖ ਬਿੰਨੋ ਕੇ ਏਝ ਸੀਸ ਪਰ ਉਠਾਈ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈ।
 ਕੋਈ ਬਾਲਕ ਸੂਰਦਾਸੋ ਨੀਆਂ ਲਾਠੀਆਂ ਪਕੜੀ ਜਾਤੇ ਹੈ ਤੇ ਬਾਣੀ ਨੰਠ ਕਰਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਐਸੇ ਐਸੇ
 ਅਨਕ ਸੇ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦ ਪੁਰ ਨੀ ਤਰਫ, ਹੋਲੇ ਪਰ। ਅਨੰਤ ਸਾਧ ਮਾਈਆਂ ਹੈ ਗੁਰ ਸਾਸਦ
 ਗੀਤ ਪੜਤੀ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸੰਗਤਿ ਬਾਨੀਬਾਨ ਨੰਠ ਨੰਠ ਗੁਰੂ, ਨੰਠ ਗੁਰੂ ਏਹ ਉਚਾਰਨ ਨੀਤੀ ਜਾਤੀ ਹੈ।
 ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੰਗਤ ਕੇ ਸਮੂਹ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਸੋ ਰਾਜਪੁਤ੍ਰ ਅਤਿਸੀ ਅਸਚਰਸ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ਕਰ ਤਿਨ ਜੋ ਪੂਰਤ
 ਭਾਸਾ। ਰਾਜ ਪੋਤ੍ਰਵਾਰ। ਜੋ ਤੁਮ ਕੋਨ ਹੋ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਖਲਕਤਾ। ਤੁਮ ਸਕੀ ਲੋਕਾਂ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ
 ਹਮੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋਦਾ ਹਾਂ। ਜੋ ਕੋਈ ਤੁਸਾਂ ਬੰਦਗੀ ਨਾ ਕਹੁ ਪਕੜਿਆ ਹੈ। ਕੋਨ ਤੁਮਾਰਾ ਗੁਰ ਪੀਰ ਹੈ।
 ਅਰ ਕੁਜਾ ਰਫਤੀ, ਕੋਨ ਤਰਫ ਚਲੇ ਹੋ ਏਹੁ ਮਾਇਨਾ, ਮੇ ਕੇ ਕਹੇ ਤੁਮ ਸਕੀ, ਹੋ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਦੰਦੇ।
 ਸੰਗਤੋ ਵਾਚ। ਹੋ ਬਾਲਕ, ਤੂੰ ਕੋਈ ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰ ਸਾਨੂੰ ਭਾਸਨਾ ਹੈ ਤੇ ਸਵੈਦੇਸ ਤੇ ਪੁੰਦੇਸ ਚਲਿਆ ਆਇਆ
 ਹੈ। ਪੁਨਾ ਕਿਸੀ ਭੀ ਅਰ ਦੁਖ ਕੇ ਸਹਤ ਤੂੰ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਤਾ ਹੈ, ਹੋ ਸਾਈ। ਤੇ ਅਸਾਂ ਨੂੰ
 ਜੋ ਤੂੰ ਪੁਛੇ ਜੋ ਤੁਸੀ ਕਿਸੇ ਚਲੇ ਹੋ ਤਾਂ ਆੀ ਉਸ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪਾਸ ਚਲੇ ਹਾਂ ਜੋ ਸੋਕ ਕੇ ਅਰ ਦੁਖ
 ਦਲਿਦ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਹਾਰਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਦੇ ਦੇਖਿਆਂ ਦੁਖ ਭੁਖ ਮੋਹ ਜੋਗ ਸਕੀ ਭਾਗ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ
 ਓਹ ਦੀਨ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ ਤੇ ਸਭਸ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਬੁਝਨ ਹਾਰਾ ਹੈ, ਰਾਵਲ ਵਤ। ਜੋ ਦੁਖ
 ਕਰ ਕੋਈ ਦੁਖੀ ਹੋਵੇ ਸੋ ਆਇ ਕਰ ਕਦਮਾ ਦੀ ਪਨਾਹ ਲੈਵੇ ਜੋ ਕਰ। ਤਾਂ ਸਕੀ ਦੁਖ ਤਿਸ ਦੇ
 ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਵੇ ਹੈ ਓਹ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ। ਗੁਰੂ ਜਾਏ ਦਾ ਜੋ ਕਰ ਨਾਮ ਪੁਛੇ ਤਾਂ ਨਾਮ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਚਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੈ। ਆਸੀ ਸਭੇ ਅਪਣੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਪਾਸ ਚਲੇ ਹਾਂ,
 ਹੋ ਬਾਲਕ। ਐਸੇ ਕਰ ਕਰ ਸਿਰਿ ਆਵੇ ਚਲਤੀ ਭਈ ਨੀਤਤਨ ਕਰਤੀ ਹੋਈ। ਜੋ ਜੁਨ ਕਰ
 ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਗਇਆ ਅਰ ਮਨ ਮੈ ਕਹਤਾ ਹੈ ਅਹੋ ਇਨ ਕੀ ਆਫਰੀਨ ਬਾਤ ਹੈ ਜਿਨ ਕੇ
 ਮੁਨੀਦ ਐਸੇ ਹੈ ਤਿਨ ਕੇ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਕਿਆ ਬਾਦਤਾ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕਾ ਜੋਗ
 ਬੁਝਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਦਵਾਈ ਭੀ ਮੇਰੀ ਇਨਹੀ ਪਾਸ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਮੈ ਇਨਹੀ ਕੀ ਪਨਾਹ ਲੈਵਾਂ।

ਪੁਨਾ ਓਹ ਬਾਲਕ ਮਨ ਸੀ ਕਹਤੁ ਭਇਆ ਜੇ ਕਰ ਓਹ ਸਚਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੈ, ਸਹੀ ਸਚ, ਦਿਲਾਂ ਦੀ ਖਾਤ
 ਭੀ ਰਖਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸੀ ਭੀ ਇਨ ਕੇ ਸਾਧਾ ਦੀਦਾਰ ਜਾਇ ਪਾਵਤਾ ਹੈ, ਜੋ ਅਜ ਮੇਰੇ ਜੈਸਾ ਦੁਖੀ ਦੀਨ ਨੋਨ ਹੈ;
 ਐਸੇ ਸਮਝ ਕਰ ਤਿਸ ਨੇ ਕਹੂਰੇ ਕੇ ਗਿਰਾ ਦੀਆ ਅਰ ਹਾ ਜੋਇਕੇ ਸੰਗਤ ਨਾ ਜੋਝਾ ਉਠਾਇ ਕਰ ਸੰਗਤ ਮੇ
 ਪੀਛੇ ਚਲਤਾ ਭਯਾ। ਤਬ ਸੋ ਸੰਗਤ ਸ੍ਰੀ ਦਮਦਮੇ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਦੁਸਨ ਕਰਿ ਜਾਇ ਦਰਸਤੀ
ਭਈ। ਜੈਸੇ ਤਿਸ ਦਮਦਮੇ ਉਚੇ ਉਪਰ ਬੈਠੇ ਸੋਭਾ ਕਰਿ ਪਾਵਤੇ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ। ਜੈਸੇ ਉਦਿਆਚਨ
ਪ੍ਰਬਤ ਪਰ ਭਾਨ ਉਦੇ ਹੋਇਆ ਆਭਾ ਕਰਿ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਵਸਿ ਕਰਿ ਪਾਇ ਰਹੇ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਸੋਭ ਸ੍ਰੀ
 ਕੇ ਮੁਕਟ ਮਣੀ। ਜਹਾਂ ਸਾਧਾ ਸੰਗਤ ਕੇ ਨੇਤ੍ਰ ਰੂਪੀ ਕਮਲ ਦੇਖ ਕਰ ਖਿਤ ਰਹੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਅਵਿਦਿਆ ਰੂਪੀ
 ਰਾਤ੍ਰ ਸਹਤ ਪ੍ਰਵਾਰ ਕੇ ਜਹਾਂ ਨਸਟ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਬਏਕ ਰੂਪ ਸੂਰਜ ਗੁਰ ਮੂਰਤ ਧਾਰ ਕਰ ਜਹਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼
 ਰਹੀ ਹੈ। ਸੁਪਨ ਸਿਸਟੀ ਜੋ ਪ੍ਰੀਤ ਭਾਸਕ ਸਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤਹਾਂ ਅਭਾਵ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ, ਗੁਰ ਰੂਪ ਪਦਾਰਥਾ ਕੇ
 ਹਸਤਮਲ ਹੋਨੇਸੇ। ਤਹਾਂ ਹੀ ਸਭ ਸੰਗਤ ਭੇਟਾ ਸਹਿਤ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕੇ ਪੁਨਾ ਆਇਆ ਪਾਇ
 ਕਰ, ਅਨਦਾਸ ਕਰਾਇਕਰ ਬੈਠ ਜਾਵਤੇ ਭਏ। ਜਹਾਂ ਅਜੇ ਭੀ ਦੀਵਾਨ ਬਡਾ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ, ਇੰਦ੍ਰ
 ਸਭਾਵਤ। ਸੋ ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰ ਦੂਰ ਹਟ ਕੇ ਪੀਛੇ ਖੌਇ ਰਹਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਸਾਮਨੇ। ਤਬ ਗੁਰੂ
 ਅੰਤਰ ਜਾਮੀ ਦੀਨ ਦਰਦ ਨਿਵਾਰਕ ਤਿਸ ਬਾਲਕ ਨੀ ਖਿੰਝਾ ਲਖ ਲੋਭੇ ਭਏ। ਸਿਸੀ ਕਰ ਅਖਲੰਤਰ
 ਆਤਮਾ ਗੁਰ ਕਾ ਨਾਦ ਵੇਦ ਕਹਤਾ ਹੈ, ਤਬ ਸਰਬ ਸੰਗਤ ਪਰ ਨਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਨੀ ਵਰਖਾ
 ਕਰਤੇ ਕਰਤੇ ਤਿਸਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰ ਪਰ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਨਿਪਾ ਕੀ ਜਾਇ ਠਹਰਤੀ ਭਈ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ
 ਚੋਬ ਦਾਰ ਕੇ ਕਹਿਆ: ਹੇ ਭਾਈ, ਓਹ ਬਾਲਕ ਪ੍ਰਦੋਸੀ ਸਭ ਤੇ ਪੀਛੇ ਖੜਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਹਮਾਨੇ ਪਾਸ
ਨਿਕਟ ਨਿਆਉ ਤਾਤ ਕਾਲ। ਸੋ ਗੁਰ ਸੇਵਕ ਸਤਿ ਬਚਨ ਕਹਿ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਪੁਨਾ
 ਤਿਸ ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰ ਪੁਤੀ ਜਾਏ ਕਹਾ, ਹੁਕਮ ਕੇ ਪਾਇ ਕਰ। ਹੇ ਕਰੀਮ ਨਿਪਾ ਕੇ ਪਾਤ੍ਰ।
 ਸਚਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇਰੇ ਪਰ ਮੋਹਰਬਾਨ ਹੋਕਰ ਤੈਨੂੰ ਸੁਲਾਵਤੇ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਆਪਨੇ ਵਡੇ ਕਰਮ ਜਾਣ ਕਰ
 ਹਜੂਰ ਨਿਕਟ ਚਲ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋ, ਹੇ ਭਾਈ। ਐਸੇ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਸਾਣੀ ਸੁਣ ਕਰ ਸੋ ਅਤਿ ਅਹਿਲਾਦ ਕੇ ਪਾਇ
 ਕਰ ਨਿਕਟ ਆਇ ਕਰ ਝੁਕ ਕਰ ਸਨਾਮ ਕਰਤਾ ਭਯਾ, ਦੋਨੋ ਹਾਥ ਜੋਰ ਕੇ। ਸੋ ਸਬ ਧਿਆ ਸੇ ਦੀਨ
 ਹੀਨ ਵੀਨ ਖੀਨ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਜਲ ਸਿਨਾ ਕਮਲ ਮੁਰਝਾਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਾਧਾ ਤਿਸ ਕਾ ਮੁਖ ਫੁੱਲਾ ਕਰ
 ਮਲੀਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ। ਸਰਬ ਸਤਾ ਦੇਖ ਰਹੀ ਹੈ। ਅਰ ਸਭ ਸੰਗਤ ਕੇ ਲੋਕ ਨੁਰਾਣੀ ਭੀ ਦੇਖ
 ਕਰ ਆਪਸ ਮੈ ਕਹਤੇ ਹੈ "ਜੋ ਜੋਯੇ ਦੇਵਦਤ" ਇਹੁ ਜੋਧੀ ਪੁਰਸ਼ ਹੈ ਜੋ ਸਨ ਮੇ ਪ੍ਰਾਤ ਕਾਲ ਦੇਖਿਆ ਸੀ,
 ਹੇ ਭਾਈ। ਅਭ ਦੇਖੀਏ ਜੋ ਸਤਿ ਗੁਰ ਇਸ ਪਰ ਜੈਸੀ ਨਿਪਾ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ
 ਕਹਤੁ ਭਏ ਜੋ ਹੇ ਬਾਲਕ ਤੂੰ ਕਵਨ ਹੈ ਤੇ ਇਹਾ ਤਰਫ ਨਿਸ਼ਕਰ ਆਇਆ ਹੈ। ਸੋ ਬਾਲਕ ਕਹਤੁ
 ਭਯਾ ਹੇ ਮੋਹਰਬਾਨ ਮੈ ਪਠਾਨ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਹਾਂ ਪਿਤਾ ਮੇਰਾ ਸੁਰੀਕਾਂ ਨੇ ਮਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ਤੇ ਰਾਜ ਖਸੋਟ
 ਲੀਆ ਹੈ। ਮਾਈ ਮੇਰੀ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਮ੍ਰਿਤੁ ਭਈ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਮਾਨਨੇ ਦੀ ਸਲਾਹ ਕਰਦੇ ਹੀ ਜੇ।

ਤਾਂ ਮੈਂ ਚੋਰੀ ਨਿਕਾਸ ਆਇਆ, ਹੈ ਸਚੇ ਪਾਤਾਹੁ। ਇਸਜਿੰਦਗਾਨੀ ਦੇ ਭੈ ਕਰ ਰਾਤ ਦਿਨ
 ਤੁਨਿਆ ਹੀ ਆਇਆ ਹੈ। ਸਾਤ ਦਿਨ ਸਾਤ ਰਾਤ ਮੈਨੂੰ ਕੁਖਿਆਂ ਸਤੀਤ ਭਏ ਹੈ। ਆਠਵੇਂ
 ਦਿਨ ਤੇਰੀ ਉਮਤ ਆਇ ਨਿਕਾਸੀ ਉਸੀ ਮਾਰਗ ਮੈਂ। ਇਨ ਕਾ ਦੀਦਾਰ ਪਾਇਕਰ ਮੈਂ ਇਨ ਸੇ ਪੁਛਾ
 ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਕਵਨ ਹੈ ਅਰ ਕਹਾਂ ਚਲੇ ਹੋ ਤਾਂ ਇਨਾਂ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਪਿਆਰਿਆਂ ਕਹਾ। ਅਸੀਂ ਸਚੇ
 ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪਸਾ ਚਲੇ ਹਾਂ ਜੋ ਦਿਨ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ ਅਰ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਭੀ ਸੁਝਦਾ ਹੈ ਤੇ ਸਮਝ ਕਰ
 ਫੇਰ ਬਖਸ਼ੀਸ਼ ਕਰਤਾ ਹੈ, ਹੈ ਬਾਲਕ; ਤਾਂ ਮੈਂ ਸੁਨ ਕਰ ਮਨ ਮੇਂ ਕਹਾ ਜੋ ਓਹ ਐਸੇ ਹੈ ਦਿਨਾਂ ਨੇ
 ਮਾਲਕ ਤਾਂ ਮੈਂ ਭੀ ਚਲ ਦੇਖੋ ਜੋ ਮੈਂ ਨੇ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਦੇਖਿਆ। ਜੈਸੇਆਪ ਸੁਣੇ ਸੇ। ਸਾਹਿਬ
 ਨੇ ਫੁਰਮਾਨ ਸੇ ਬੰਦੇ ਨੇ ਆਪਣਾ ਹਵਾਲ ਮਾਲੂਮ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ। ਪਰ ਮੇਰੀ ਸਮਝ ਮੈਂ ਤਾਂ
 ਆਵਤਾ ਹੈ ਇਹ ਜੋ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਹਕੀਕਤ ਹੈ ਜੋ ਸਭੀ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਆਪ ਜਾਣ ਕਰੇ ਹੋ, ਹੈ ਮਾਲਕ ਜੀ।
 ਐਸੇ ਤਿਸ ਨੇ ਬਚਨ ਸੁਨ ਕਰ ਗੁਰਮਤ ਨਿਵਾਜ਼ ਟੁਟਿਆਂ ਦਿਨਾਂ ਨੇ ਮਾਲਕ ਸ੍ਰੀ ਜੋਧ ਸ੍ਰੀ ਦੇ ਕੂਖਨ
 ਭਗਵਾਨ ਦੀਨ ਦਰਦ ਨਿਵਾਰਕ ਅਪਨੇ ਇਕਦ ਨੇ ਸੰਭਾਰ ਕਰ ਸਹੁਤ ਪ੍ਰਾਨਿ ਹੋਤੇ ਭਏ ਤਿਸ ਕਾਜ ਪੁਤ੍ਰ
 ਪਰ। ਪੁਨਾ ਹੁਕਮ ਕਰਤੇ ਭਏ ਸੇਵਕਾਂ ਪੁਤ੍ਰੀ ਜੋ ਇਸ ਕਾ ਦਹੀ ਨਾਲ ਇਨਾਨ ਕਰਾਵੇ ਐਕ ਤੁਰਕ
 ਨੌਕਰਾਂ ਨੇ ਕਰ ਕਰ ਸਨਾਨ ਕਰਵਾਵਤੇ ਭਏ ਭਲੀ ਕਾਂਦੇ ਸੇ। ਤੁਸੀਂ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਸਹੁਤ ਪੋਸ਼
 ਨੇ ਬਸਤੁ ਦੁਆਲੇ ਜਰੀ ਤੇ ਆਦ ਲੇਖ ਪਹਿਰਾਵੇਤੇ ਭਏ। ਪੁਨਾ ਜੜਾਹੀ ਕੰਕਨ ਦੋਹਰੇ ਜੁਗਲ
 ਕਰੇ ਮੇਂ ਪਹਿਰਾਵਤੇ ਭਏ। ਐਕ ਸਭੀ ਕੂਖਨ ਜੋ ਚਾਹੀਤੇ ਸੀ ਨਖ ਸਿਖ ਪ੍ਰਾਨਿਤ ਕੂਖਨੋ ਕਰਿ
 ਹੋਤਾ ਭਇਆ। ਜੋ ਬਾਲਕ ਸੁੰਦਰ ਸਸਤ੍ਰੇ ਸਸਤ੍ਰੇ ਜੋੜੇ ਘੋੜੇ ਕਰ। ਪੁਨਾ ਮਿਠਿਆਈ ਕਾ ਪਾਨ
 ਪੂਰ ਕਰ ਤਿਸ ਨੇ ਆਗੇ ਧਰ ਦੀਆ ਆਨ ਕਰ। ਦੋ ਕੁੰਚ ਕਰ ਪ੍ਰਾਨਿ ਹੁਆ। ਫੇਰ ਆਪਣੇ
 ਹੇਠ ਕਾ ਏਕ ਘੋੜਾ ਆਵਾਜੀ ਲੀਏ, ਰਸਾਲਾ ਸੇ ਅਨਵਾਇ ਦੇਤੇ ਭਏ। ਤੇ ਦਸ ਆਵਾਰ
 ਐਕ ਤਿਸ ਕੀ ਤਾਬਿਆ ਕਰਦੀਏ। ਐਕ ਧਨ ਭੀ ਬਹੁਤ ਦੀਆ, ਮਕਰ ਲੀਏ। ਪੁਨਾ ਫੁਰਦੀਦਾ
 ਕਰਿ ਬੁਨਾਵਤੇ ਭਏ। ਫੇਰ ਸੁਆਦੀ ਭੀ, ਕਰਵਾਇ ਦੀਯੀ ਤਿਸ ਕੀ। ਸੁੰਦਰ ਮੰਦਰ ਭੀ
 ਗਚ ਗੀਰੀ ਦੀਏ। ਤਹਾਂ ਮੰਦਰ ਬੀਚ ਅਪਨੀ ਅਕਾਸ਼ੀ ਸਹਿਤ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ਸੇ ਕਾਜ
 ਪੁਤ੍ਰ। ਜੈਸੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬੇਗਮ ਸਹਿਤ ਬੇਗਮ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਰਾਜਪੁਤ੍ਰ ਅਪਨੀ ਕਾਜਜਾ ਸਹਿਤ ਬੇਗਮ ਹੈ ਨੇ
 ਸੈਨ ਸੈਨ ਕਰਤਾ ਭਯਾ। ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਾਤ ਕਾਲ ਸਨਾਨ ਆਦੀ ਕਰ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਦੀਵਾਨ ਮੇਂ
 ਹਾਜਰੀ ਲੀਏ ਹਾਜਰ ਹੋਇਆ ਕਰੇ। ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਭੀ ਤਿਸ ਕਾ ਸਡਾ ਆਦਰ ਕਰੇ ਅਰ
 ਤਿਸ ਕੀ ਭੀ ਸਡੀ ਸਰਦਾ ਹੋਤੀ ਭਈ। ਜੋ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਹਿ
 ਸੇ ਤਿਸ ਨੇ ਸੱਤ ਸੱਤ ਕਰ ਪ੍ਰਮਾਨ ਕਰਨਾ। ਤਿਸ ਨੇ ਦਿਲ ਕਾ ਯਕੀਨ ਐਸਾ ਹੋਤਾ ਕਯਾ ਜੈਸਾ
 ਬੀਹਾਂ ਲਿਖਨੇ ਹਾਂ। ਜੋ ਹਜੂਰ ਕਾ ਫੁਰਮਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋਈ ਬਾਜਤਾ ਜਹਾਨ ਮੇਂ ਵਜਤੇ ਹੈ।
 ਇਨ ਕਾ ਅਮਰ ਹੈ ਜੈਸੇ ਕੁਰਾਨੇ ਕੁਤੇਏ ਕਾ ਹੁਕਮ ਹੈ ਤੈਸੇ ਗੁਰ ਕਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਜੋ ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰ
 ਕਾ ਨਿਸਚਾ ਹੋਤਾ ਭਯਾ, ਹੈ ਭਾਈ ਜਹਾਈ ਸਿਧਿ ਜੀ। ਕਯਾ ਸੇ ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰ ਆਵਾਰ ਹੋ ਕਰ ਜੜੇ
 ਸਾਧਾ ਜਿਸ ਨੇ ਆਵਾਰ ਪੈਦਲ ਹੈ। ਜੋ ਐਸੀ ਫਸ ਨੇ ਪਾਵੇ ਮਾਨੋ ਜਯੰਤ ਸਿੰਦਰ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਹੈ।

ਪਰਮ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਤਿਸ ਨਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੋ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਪਾਲ ਜੀ ਕਹੇ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ ਜੀ ਦੇਖੋ। ਇਹ
ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਐਸੇ ਓਹ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ਹੈ ਜੋ ਮੁਕਤ ਭਖੀ ਅਗਲਾਲ ਪੁਨਾ ਯਮਨ ਜਿਸ
ਕੋ ਮਲੇਭਾ ਭੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ, ਤਿਸ ਨੇ ਐਸਾ ਨਿਵਾਜਿਆ ਹੈ ਸਾਨ ਅਸਿਆਂ ਜਾਨ ਕਰ ਜੋ ਅਤ੍ਰ ਪਤ੍ਰ ਲੋਕ
ਕੋ ਦੁਖ ਦੂਰ ਕਰ ਦੀਏ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਐਸੇ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵ ਕੀ ਸਾਨ ਕਉ
ਤੂ ਭੀਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ਤਾਂ ਤੇ ਸਾਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਅਨਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੈ, ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼
ਗ੍ਰੰਥ ਪੁਰਬਾਸਯੋ ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰ ਪ੍ਰਸੰਗ ਬਰਨੰਨ ਚੋਤੀਸਮੇਂ ਸਿਯਯਾ। ੩੪ । ਪੁਨਾ ਨਾਮ ਨਾ
ਉਪਦੇਸ਼ ਲੇਤਾ ਭਯਾ ਤੇ ਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਕੋ ਚਰਨੋ ਕਾ ਚਰਨਾਮ੍ਰਿਤ ਪਾਲ ਕੀਆ, ਤਿਸ ਨੇ। ਪਰਮ
ਸਰਸਾ ਭਈ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਤੇ ਤਿਸ ਕੀ। ਪੁਨਾ ਸੈਠ ਕੋ ਨਾਮ ਨਾ ਅਭਿਯਾਸ ਕੀਤਾ ਕਰੇ।
ਅਰ ਭਗਵੰਤ ਪ੍ਰੀਤ ਅਰਾ ਬਾਏਕ ਬੀਚਾਰ ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਗਤੀ ਕੀਆਂ ਸਾਰਤਾਂ ਪੁਕਿਆ ਕਰੇ। ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰ
ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਧਾ ਅਭਿਰਾਜੀ ਜਾਨ ਕਰ ਤਿਸ ਨੇ ਕਹਿਆ ਕਰਨ। ਜੋ ਸੁਨ ਕਰ ਪ੍ਰਾਨਿ ਹੋਵੇ।
ਏਕ ਵਾਰੀ ਇਕਤ ਸਮਾ ਪਾਇ ਕਰ ਹਿਰਦੇ ਦੀ ਸਾਰਤਾ ਕਹਤ ਭਯਾ। ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰ ਵਾਚ।
ਹੇ ਗੁਰੋ ਜੋ ਜੋ ਪਦਾਰਾ ਆਪ ਖਾਤੇ ਹੋ ਜੋ ਜੋ ਪਦਾਰਾ ਆਪ ਕੋ ਰਜੋ ਅਰ ਤਮੋ ਕੋ ਯਤ ਕੋ ਦੇਣ
ਹਾਰੇ ਨਹੀ ਹੋਤੇ, ਜੋ ਮੈ ਦੇਖਤਾ ਹੋ। ਜੋ ਜੋ ਪਦਾਰਾ ਹਮ ਸਾਖੇ ਇਹ ਜਾ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਤੇ ਹੈ
ਤਬ ਜੋ ਕਾਮ ਅਰੁਕਾਮਨਾ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਤਾਂਤੇ ਇਸ ਮੈ ਕਵਨ ਕਾਰਨ ਹੋ ਹੋ ਦੇਵ।
ਜੇ ਸੋਈ ਘਾਸ ਜਬ ਮਿਗ ਭੋਜਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਾ ਤਿਸ ਕੀ ਨਾਭੀ ਮੈ ਕਸਤੂਰੀ ਨਾਫਾ ਰੂਪ ਹੋ
ਜਾਤਾ ਹੈ। ਜਬ ਜੋ ਘਾਸ ਰਾਗ ਭਖਾਤਾ ਹੈ ਤਾ ਸੋ ਦੁਰਵੰਝੀ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ੧ ।
ਦੂਜੇ ਮੇਰਾ ਇਹੁ ਸੀਸਾ ਹੈ ਜੋ ਦੂਰ ਕਰੇ। ਜਹਾਂ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦਿਕ ਸਤਿ ਪਤ ਮਾਨ ਨਹੀ ਕਰ ਸਕਤੇ ਸੋ
ਪਦ ਕਵਨ ਤਿਸਨਾ ਤਾਪ ਕਰ ਤਪਾਇ ਮਾਨ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ਅਰ ਇਕ ਕਾ ਹੈ। ਏ ਅਤਮੇ
ਰਹਤ ਕਲਦੀ ਕਲਪਨਾ ਤੇ ਭੀ ਕਹਿਤ । ਐਸਾ ਜੋ ਪਦ ਹੈ ਜੋ ਭੀ ਆਪ ਕਰਨ ਯੋਗ ਹੋ, ਹੋ ਦੇਵ। ੨ ।
ਹੇ ਭਗਵਨ ਅਗਿਆਨੀ ਬਾਲਕ ਜਾਨ ਕਰ ਮੇਰੇ ਤੇ ਮੁਖ ਨਹੀ ਮੋਕਨਾ। ਜਿਸ ਤੇ ਆਪ ਕੀ ਸਾਨ
ਕੋ ਮੈ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਹੋ ਆਪ ਨਾ ਬਿਰਦ ਹੈ ਸਦਾ ਜੋ ਸਾਨ ਆਇ ਕੋ ਜੋਕ ਮੋਹ ਹੈ ਸੀ ਆਇ
ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਣੇ ਅਤੇ ਯੋਗ ਖੋਮ ਕਰਣਾ। ਹੇ ਗੁਰੋ, ਮੈ ਆਪ ਕੋ ਪ੍ਰਾਦਿ ਅਨੰਤ ਸੁਖ ਪਾਏ ਹੈ
ਇਸ ਲੋਕ ਮੈ। ਓਹ ਕਵਨ ਸੁਖ ਭੋਗ ਹੈ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਆਪ ਕੋ ਪ੍ਰਾਦਿ ਕਰ ਨਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਇਆ
ਕਿਆ ਸਭੀ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਜੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਭੀ ਆਪ ਕਰਨ ਯੋਗ ਹੋ ਦਾਸ ਪਰ, ਜਿਸ ਕਾ
ਮੇਰਾ ਮਨ ਸਤ ਪਦ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ। ਜਨਮ ਅਰ ਮਰਣ ਕੋ ਦੁਖੋ ਕੀ ਨਿਵਰਤੀ ਪਰਮਾਨੰਦ
ਸਰੂਪ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ। ਜਾਂ ਤੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਸਾਤ ਪਦਾਰਥੋ ਕੋ ਸਵਪਨ ਸਿਪੀ ਜੁਪੇਵਤ ਝੂਠਾ ਜਾਣ ਕਰ
ਇਨ ਨਾ ਨਾਲਚ ਅਬ ਤਿਆਗ ਕੀਆ ਚਾਹੁਤਾ ਹੈ। ਹੇ ਭਗਵਨ, ਆਪ ਕਲਪਤੁ ਕਾਮ ਸੈਨੂੰ
ਪ੍ਰਮਾਦਾਸ ਚਿੰਤਾਮਨਿ ਕੀ ਨਿਆਈ ਹੈ। ਜਾਂ ਤੇ ਮੇਰੀ ਸਰਸ ਕਾਮਨਾ ਜਿਸ ਭਈ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ
ਮੇਰੀ ਨਿਮਸਕਾਰ ਹੈ ਤੁਮ ਕੋ ਬਾਨੀਯਾਰ। ਹੇ ਭਗਵਨ, ਜੋ ਪੁਰਸ ਸਾਖਾ ਕਉ ਪਾਇ ਕਰ
ਭੀ ਨਿਸਕਾਮ ਪਦ ਕੋ ਨਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਏ ਜੋ ਕੋਰ ਰੂਪ ਠਕੋ ਕਰ ਠਾਕੋ ਰਾਏ ਹੈ। ਤਿਨ ਕਾ ਦੁਖਨ ਕੀ

ਮੁਝੇ ਨ ਹੋਵੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਸੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ ਜਿਸ ਕਰ ਸੈਨੂੰ ਆਤਮਾ ਨਾ ਸਾਖਿਆਤ ਕਾਰ ਹੋਵੈ ਪਰਮ
 ਸਾਂਤ ਕੋ ਪਾਵਉ। ਐਸੇ ਸੁਣਨ ਕਰ ਸੇਵਕ ਮੁਖੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਪ੍ਰਿਅਮ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਾ ਉਤਰ ਦੇਣੇ
 ਨਾ ਬਚਨ ਕਰਤ ਭਏ। ਯਾਹ ਗੁਰੂ ਵਾਕਿਯ। ਹੇ ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰ ਤੇਰਾ ਤਾਂ ਕਾਲ ਨਿਕਟਿ
 ਆਇਆ ਹੈ। ਆਜ ਕੇ ਦਸਵੇ ਦਿਨ ਤੈ ਨੇ ਮਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਸੋ ਕਰਨਾ ਹਈ ਸੋ ਕਰ ਤੈ। ਐਸੇ ਸੁਨ
 ਕਰਿ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੇ ਬਚਨ, ਜਿਸ ਕੇ ਬਚਨੇ ਪਰ ਪਰਮ ਸਕਾਹ ਹੈ, ਨਿਸਚੇ ਕਰਤ ਭਯਾ ਸੋ ਏਹੀ ਸੈਨੂੰ
 ਉਪਦੇਸ਼ ਹੂਆ ਹੈ। ਸਤ ਬਚਨ ਕਰ ਕਰ ਮਾਤਕ ਟੋਕ ਕੇ ਉਠ ਕਰ ਏਕ ਮੰਦਰ ਸੀਰ ਪਵੇਸ ਕਰਤਾ
 ਭਯਾ। ਸਰਬ ਪਦਾਰਥੋ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਤਿਆਗ ਕਰਿ। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਯਾ ਹੈ। "ਸਰਬ
 ਤਿਆਗ ਭਜ ਕੇਵਲ ਨਾਮ"। "ਸੋ ਐਸੇ ਹੀ ਕਰਤ ਭਯਾ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਰਬ ਭੋਗ ਪਦਾਰਥ
 ਤਿਸਕੇ ਵਿਦਮਾਨ ਕਰਾਵੇਤੇ ਭਏ ਪਰ ਸੋ ਗੁਰੁ ਨਾ ਕਰਤ ਭਯਾ। ਜੈਸੇ ਸਵਕੇ ਵਿਦਮਾਨ ਅਨੇਕ
 ਪਦਾਰਥ ਧਰੀਏ ਸੋ ਨਹੀ ਛੋਵਤਾ। ਤਥਾ ਸੋ ਨਾ ਛੁਵਤਾ ਭਯਾ। ਮੁਖ ਜਿਸ ਕਾ ਪੀਰਾ ਭਯਾ ਹੈ
 ਅਰ ਸਾਸ ਸੀਤਲ ਆਵੇਤੈ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਨੇਤ੍ਰੇ ਸੋ ਜਲ ਧਾਰਾ ਜਲ ਧਰੇ ਸਮ ਚਲੀ ਜਾਤੀ ਹੈ।
 ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਸੁੰਦਰ ਦਾਸ ਸੰਤ ਕਾ ਬਚਨ ਹੈ। "ਮੁਖ ਪੀਰੀ ਸੁਆਸਿ ਉਸੀਰੀ ਨੈਨ ਨੀਰ ਝਰ ਨਾਇਆ"।
 ਇਹ ਪ੍ਰੇਮ ਦਸਾ ਕਾ ਬਚਨਨ ਹੈ। ਇਕ ਸੋਖ ਹੋ ਕੀ ਇਛਾ ਹੈ ਵਾਸਨਾ। ਤੇ ਰਸਨਾ ਕਰ
 ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਬਾਰੰਬਾਰ ਸਰਬ ਵਾਸਨਾ ਜਿਸ ਕੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਅਭਾਵ,
 ਇਕ ਸੋਖ ਕੀ ਕਾਖਿਯਾ ਹੈ। ਅਰ ਚਿੰਤਾ ਜਿਸ ਕੇ ਇਹ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੁਝੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੀ
 ਸਾਖਿਆਤ ਕਾਹੀ ਹੋਵੈ ਅਰ ਕਬ ਹੋਵੇਗੀ। ਆਤਮੇ ਮਰਣਾ ਨਿਕਟ ਆਇਆ ਹੈ, ਹੋ ਦੇਵ।
 ਐਸਾ ਜਿਸ ਕੇ ਨਿਵੇਦ ਹੋਇਆ ਹੈ ਪੁਨ੍ਹ੍ਰੁ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਭੀ ਅਵਸ ਹੋਈ ਚਾਹੀਏ, ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੀ
 ਜਾਤੇ ਪੂਰਨ ਪੁਤਕ ਜੋਤੀ ਸਰਬ ਕੇ ਰਿਦੇ ਭਾਵਨਾ ਕੀ ਤਰਫ ਦੇਖ ਰਹਾ ਹੈ। ਜਬ ਰਿਦੇ ਕਪਟ
 ਵਿਸਨਾ ਜੋ ਕਿਛੁ ਬਣਨਾ ਹੈ ਪ੍ਰਫਿਨ ਹੋਕਾਰ ਤਿਸ ਕਾ ਹੂਆ ਅਭਾਵ। ਤਬ ਬਾਕੀ ਦਰਸਨ ਤਿਸ
 ਕੀ ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਸਭ ਕਾ ਅਧਿਸਟਾਨ ਰੂਪ ਹੈ। ਤਬ ਦਸਵੇ ਦਿਨ ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਨਾਮ ਦੇ
 ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ ਸਦਿ ਕਿਚਤ ਜੋ ਕਿਛੁ ਆਵਰਣ ਥਾ ਸੋ ਸਭੀ ਨਸਟ ਹੋ ਗਯਾ। ਤੇ ਰਿਦੇ ਅਕਾਸ ਮੇ
 ਬਬੇਕ ਰੂਪੀ ਸੂਰਜ ਆਨ ਉਦੇ ਭਯਾ। ਤਬ ਮਨ ਮੇ ਵਿਰਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਮੇ ਦੇਹ ਤੇ ਨਹੀ
 ਜੋ ਮੇ ਮਰ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਦੇਹ ਤੇ ਮਾਟੀ ਹੈ ਇਸ ਕਾ ਮਰਣਾ ਕਿਆ ਤੇ ਜੀਵਣਾ ਕਿਆ।
 ਇਸ ਅਸੰਤ ਦੁਖ ਰੂਪ ਪ੍ਰਣਾਮੀ ਦੇਹ ਤੇ ਮੇ ਨਿਆਰਾ ਹਾਂ। ਕੋਠੇ ਤੇ ਕੋਢੇ ਵਾਲੇ ਵਤ। ਯਥਾ ਗੁਰੂ
 ਵਾਕਿਯ। "ਮਰਣ ਹਾਰੇ ਇਹੁ ਜੀਅਰਾ ਨਾਹੀ"। ਜੀਵ ਹੋਇਆ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਰੂਪ ਜੈਸੇ ਬੁੰਦ
 ਸਿੰਧ ਸਰੂਪ ਹੈ। ਤੈਸੇ ਨਖ ਕਰ ਸੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੂਆ ਅਬਨਾਸੀ ਤੇ ਕੁਟਸੰਬ। ਪੁਨਾ ਸਭ ਮੇ ਪੂਰਨ
 ਹਸਤੀ ਗੋਟੀ ਆਦਿ। ਤਾਂ ਮੇ ਭੀ ਸੋਈ ਹੂਆ ਜੋ ਏਹੇ ਸਰੂਪ ਹੈ, ਸਭ ਕਾ ਅਪਣਾ ਆਪ।
 ਅਸਤੀ ਭਾਤੀ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੇ ਨਾ ਜੀਮਨ ਹਾਰਾ ਹਾਂ ਨ ਮਰਣ ਹਾਰਾ ਹਾਂ। ਜਿਉਂ ਕਾ ਤਿਉ
 ਜੋ ਹੈ ਸੋਈ ਹੈ। ਨਾ ਤਿਸ ਮੇ ਕਾਮ ਹੈ ਕਾਮਨਾ ਰੂਪ ਨਾ ਤਿਸ ਮੇ ਕ੍ਰੋਧ ਹੈ ਅਗਨੀ ਰੂਪ।

ਨਾ ਤਿਸ ਮੇ ਮੋਹ ਹੈ ਜਲ ਰੂਪ। ਨਾ ਤਿਸ ਮੇ ਲੋਭ ਹੈ ਅਕਾਸ਼ ਰੂਪ। ਨਾ ਤਿਸ ਮੇ ਹਕਾਰ ਹੈ
 ਅਣ ਹੋਤਾ ਰੂਪ। ਅਰ ਸਭੀ ਤਿਸ ਮੇ ਹੈ ਜਿਸ ਤੇ ਸਭੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਸ਼ਲ ਨੂੰ ਪਾਇਕਰ ਵਿਚਰਦੇ
 ਹੈ। ਸੁਰੀ, ਆਸੁਰੀ, ਜੜ੍ਹ ਚੇਤਨ ਸਭੀ ਉਸੀ ਮੇ ਹੈ। ਓਹ ਸਭ ਮੇ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੈ,
 ਨਿਰਲੇਪ। ਐਸੇ ਬੋਧ ਕੇ ਪਾਇ ਕਰਿ ਪਰਮ ਪ੍ਰਸੰਨ ਮਨ ਉਠ ਕਰ ਤਾਤ ਕਾਲ ਸ੍ਰੀ ਕਲਗੀਧਰ ਕੇ
 ਚਰਨ ਕਮਲਨ ਪਰ ਆਇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਤ ਭਯਾ। ਜਿਸ ਕੇ ਮੁਖ ਪਰ ਬਡੀ ਨਾਲੀ ਆਈ ਹੁਈ ਹੈ
 ਜਾਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਰੂਪੀ ਧਨ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਤਬ ਦੇਖ ਕਰ ਸੋਢੀ ਬਸ ਕੇ ਭੂਖਨ ਮੁਸਕਾਇ ਕਰ ਕਹਤ
 ਭਏ। ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਤੂੰ ਪੂਰਬ ਕਾਲ ਇਹੁ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਿਆ ਸੀ। ਜੇ ਖਾਨ ਪਾਨ ਤੁਹਾ ਦੀ
 ਹੁਮਾਰੀ ਬਿਤ ਕੇ ਰਜੇ ਮੇ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਇਹੁ ਪਦਾਰਥ। ਸੋ ਇਸ ਮੇ ਕੀ ਕਾਰਨ ਹੈ, ਹੇ ਹੁਰੀ।
 ਤਾਤੇ ਇਸ ਮੇ ਇਹੀ ਕਾਰਨ ਹੈ ਜੋ ਅਸੀਂ ਕਾਲ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਜਾਨਤੇ ਹਾਂ, ਹੇ ਭਾਈ। ਜੇਸੇ
 ਅਬ ਤੂੰ ਸਾਹਿਬ ਹੈ। ਹੇ ਸਿਖ, ਈਹਾ ਕਾਲ, ਮਹਾਕਾਲ, ਜੋ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਹੈ, ਤਿਸ ਕੇ ਭੈ ਮੈਕੋਟ
 ਕੋਟ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਬਿਸਨ, ਮਹੇਸ, ਗਨੇਸ, ਸੁਰੇਸ, ਜਲੇਸ, ਦਿਨੇਸ, ਜਿਸ ਕੇ ਆਗੇ ਬਰ ਬਰ ਕਾਪਤੇ ਹੈ ਸੋ
 ਐਸੀ ਹੀ ਸਮਝਨਾ, ਹੇ ਭਾਈ। ਐਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਮੁਖਾਰ ਬਿੰਦ ਕੇ ਬਚਨ ਸੁਨਕਰ ਸੋ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ
 ਭਯਾ ਤੇ ਕਹਤ ਭਯਾ ਜੋ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਕੇਸਾ ਉਤਕ ਰੂਪ ਉਤਰ ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਦੋਆ ਹੈ। ਹੇ ਸਰਬ
 ਸਿਆ ਤੇ ਘਾਤਕ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੇਰੇ ਪਰ ਪਰਮ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੀਏ, ਹੇ ਨਾਥ। ਤਬ ਸਤਿਗੁਰ ਬੋਲੇ
 ਭਏ। ਗੁਰੇ ਵਾਚ। ਹੇ ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰ, ਅਬ ਤੇਨੂੰ ਕਉਨ ਸਸਾ ਹੈ। ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰੇਵਾਚ। ਹੇ ਬੋਧ
 ਰੂਪੀ ਸੂਰਜ ਕੇ ਉਦੇ ਚੋਣ ਕੇ ਉਦਿਆਚਲ। ਹੇ ਸਰਬੰਗ ਹੇ ਤੰਤਗਯ, ਸ੍ਰੀ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਦੇਹ ਕਾ
 ਪ੍ਰਕਾਸਕ ਕੋਨ ਹੈ। ਜੋ ਜੜ੍ਹ ਰੂਪ ਹੋ ਕਰ ਚਲਣਾ, ਚਲਣਾ, ਠੈਣਾ, ਦੇਣਾ, ਚੇਤਨ ਵਤ ਹੋ ਕਰ ਕਰੇ ਹੈ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਇਨ ਕਾ ਨਿਅਤਾ ਕਿਯਾ ਪ੍ਰੇਰਕ ਕੋਨ ਹੈ, ਹੇ ਨਾਥ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਰਨ ਕਾਰਣ ਰਹਤ
 ਦਇਆਲ ਕਹਤ ਭਏ: ਹੇ ਸਿਖ, ਦੇਹ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਕੇ ਸੰਘਾਤ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸਕ ਏਕ ਚੇਤਨ ਹੀ ਹੈ
 ਸਮੁਚੇ ਉਤਰ ਐਸੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਕ੍ਰਮ ਸੇ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਾਰ ਐਸੇ ਭੀ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਦੇਹ ਕੇ ਵਿਚਰਾਵਣ
 ਹਾਰੇ ਇੰਦ੍ਰੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸਿਖ ਕਹਿਤ ਭਯਾ। ਹੇ ਭਗਵਨ, ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸਕ ਕੋਣ ਹੈ। ਤਾਂ
 ਸਾਹਿਬ ਕਹਤ ਭਏ। ਉਤਰ। ਸੋ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਕੇ ਦੇਵਤਾ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ। ਜੇ ਤੂੰ ਦਵਰਿਆਂ ਕਾ
 ਪ੍ਰਭੇ ਪ੍ਰਕਾਸਕ ਤਾਂ ਤਿਨ ਕਾ ਸਾਖੀ ਹੈ ਜਿਸ ਤੇ ਓਹ ਪਰਾ ਆਤਮਾ ਕਹਿਆ ਹੈ, ਬੇਦਾਂ ਨੇ।
 ਇੰਦ੍ਰੇ ਆਦਕ ਸੰਘਾਤ ਇਹੁ ਪ੍ਰਕਾਸਕ ਹੈ। ਓਹ ਸਾਖੀ ਸਰਬ ਭੂਤਾਤਮਾ। ਸੁੰਘ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੈ ਅਰ
 ਨਿਤ ਹੈ ਅਰ ਜਿਸ ਕੀ ਚੇਤਨ ਸਕਤੀ ਜੜ੍ਹ ਦੇਹ ਪੁਨਾ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਕੇ ਚੇਤਨਵਤ ਬਿਲਾਸ ਕਰਵਾਇ
 ਰਹੀ ਹੈ। ਅਰ ਅਨੇਕ ਰੂਪ ਦੇਵਤਾ ਦੇਤ ਆਦੀ ਹੋ ਕਰ ਦਸੇ ਦਿਸਾ ਮੋਬਿਰਾਜੇ ਹੈ, ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ।
 ਵਾਸਤਵ ਤੇ ਚੇਤਨ ਮੇ ਨ ਅੰਤਰ ਨ ਬਾਹਰ। ਓਹ ਸਦਾ ਜਹਰ ਹੀ ਜਾਹਿਰ ਹੈ। ਐਸੇ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ
 ਸੇ ਸੁਨ ਕਰ ਸੋ ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰ ਕਹਤ ਭਇਆ। ਹੇ ਭਗਵਨ, ਇਹੁ ਜੋ ਵਿਸ ਹੈ ਜੜ੍ਹ ਚੇਤਨ ਏਹ ਕਿਸ ਤੇ

Add. 35/36

ਭਈ ਹੈ ਅਰ ਲੀਨ ਕਿਸ ਮੇ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤੇ ਹਿੰਦ ਕੋਨ ਹੈ ਤੇ ਤੁਰਕ ਕੋਨ ਹੈ। ਤੁਰਕਾਂ ਮੇ ਅਨੇਕ ਫਿਰਕੇ ਹੈ। ਸੋ ਕਿਆ ਹੈ ਤੇ ਹਿੰਦੂਆਂ ਮੇ ਵਰਣੇ ਕੇ ਅਰ ਆਸਮੇਂ ਕੇ ਭੇਦ ਹੈ, ਹੇ ਭਗਵਨ। ਕੋਈ ਉਤਰ ਮਨਾਵਤੇ ਹੈ ਕੋਈ ਪਸਚਮ ਮਨਾਵਤੇ ਹੈ, ਸੋ ਕਿਆ ਹੈ। ਤਬ ਸੁਨ ਕਰ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ ਤਿਸ ਪ੍ਰਿਥਾਇ ਏਹੁ ਤਿਨ ਕਬਿਤ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਉਸਤਤੀ ਮੇ ਜੋ ਕਥਨ ਕਰੇ ਹੈ। ਤਬਾ ਕਬਿਤ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਵਾਕ।
 ੧੪। ੪੮। ਕੋਉ ਭਇਓ ਮੁੰਡੀਆ, ਸਨਿਆਸੀ ਕੋਉ ਜੋਗੀ ਭਇਓ, ਕੋਉ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਕੋਉ ਜਤੀਅਨ ਮਾਨਬੋ। ਹਿੰਦੂ ਐ ਤੁਰਕ ਕੋਉ, ਰਾਫਜੀ ਇਮਾਮ ਸਾਡੀ, ਮਾਨਸ ਕੀ ਜਾਤ ਸਭੇ ਏਕੇ ਪਹਿਚਾਨਬੋ। ਕਰਤਾ ਕਰਮੀ ਸੋਈ, ਰਾਜਕ ਹਰੀਮ ਯਿਓ, ਦੂਸਰੇ ਨ ਭੇਦ ਕੋਈ ਭੂਲ ਭ੍ਰਮ ਮਾਨਬੋ। ਏਕ ਹੀ ਕੀ ਸੇਵ, ਸਭ ਹੀ ਕੋ ਗੁਰਦੇਵ ਏਕ, ਏਕ ਹੀ ਸਰੂਪ ਸਭੇ ਏਕੇ ਜੋਤ ਜਾਨਬੋ। ੧। ਦੇਹੁਰਾ ਮਸੀਤ ਸੋਈ, ਪੁਜਾ ਐ ਨਿਵਾਜ ਓਈ, ਮਾਨਸ ਸਭੇ ਏਕ ਪੈ, ਅਨੇਕ ਕੋ ਪ੍ਰਭਾਉ ਹੈ। ਦੇਵਤਾ ਅਦੇਵ, ਜਛ, ਗੰਧੂਬ ਤੁਰਕ ਹਿੰਦੂ, ਨਿਆਰੇ ਨਿਆਰੇ ਦੇਸਨ ਕੇ ਭੇਸ ਕੋ ਪ੍ਰਭਾਉ ਹੈ। ਏਕੇ ਨੇਨ, ਏਕੇ ਕਾਨ, ਏਕੇ ਦੇਹ, ਏਕੇ ਪਾਤ।

ਖਾਕ ਬਾਦ ਆਤਸ ਐ ਆਬ ਕੋ ਚਲਾਓ ਹੈ। ਅਲਹ ਅਭੇਖ ਸੋਈ, ਪੁਰਾਨ ਐ ਕੁਰਾਨ ਓਈ, ਏਕ ਹੀ ਸਰੂਪ ਸਭੇ ਏਕ ਹੀ ਬਨਾਉ ਹੈ। ੧੬। ੮੬। ਜੈਸੇ ਏਕ ਅਗ ਤੈ ਕਨੂਕਾ ਕੋਟ ਆਗ ਉਠੈ, ਨਿਆਰੇ ਨਿਆਰੇ ਹੁਇ ਕੇ ਫਿਰ ਆਗ ਮੇ ਮਿਲਾਹਗੇ। ਜੈਸੇ ਏਕ ਧੂਰ ਤੇ ਅਨੇਕ ਧੂਰ ਪੂਰਤ ਹੈ, ਧੂਰ ਕੇ ਕਨੂਕਾ ਫੇਰ ਧੂਰ ਹੀ ਸਮਾਹਗੇ। ਜੈਸੇ ਏਕ ਨਦ ਤੇ ਤਰੰਗ ਕੋਟ ਉਪਜਤ ਹੈ, ਪਾਨ ਕੇ ਤਰੰਗ ਸਭੇ ਪਾਨ ਹੀ ਕਹਾਗੇ। ਜੈਸੇ ਬਿਸਵ ਰੂਪ ਤੇ ਅਭੂਤ ਭੂਤ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇ, ਤਾਂਹੀ ਤੇ ਉਪਜ ਸਬੇ ਤਾਂਹੀ ਮੇ ਸਮਾਹਗੇ।
 ੧੩। ੧੭। ੮੭। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ ਗਰਬੇ ਪੂਰਬਾਰਧੇ ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰ ਪੁਤਿ ਬਿਸਵ ਏਕਤਾ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਵਰਨੰਨ ਪੈਤੀਸਮੇ ਧਿਆਇ। ੩੫।

। ਗੁਰੇ ਵਾਰ। ਹੇ ਸਿਖ ਵਾਸਤਵ ਤੇ ਭੇਦ ਕੋਉ ਨਹੀਂ ਵਾਰ ਕਰ ਕੇ ਭੇਦ ਹੈ। ਲਖ ਕਰ ਕੇ ਕੋਈ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਬੂਦ ਬਾਰਧੀ ਵਤ। ਐਸੇ ਹੀ ਜੀਵ ਅਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਅਭੇਦ ਰੂਪ ਹੈ। ਇਹੁ ਜਗਤ ਆਦ ਭੀ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਹੀ ਥਾ ਜਦੋ ਉਪਜਿਆ ਨਹੀਂ ਥਾ। ਜੈਸੇ ਜਲ ਤਰੰਗ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਭਯਾ ਥਾ ਤਉ ਭੀ ਜਲ ਹੈ। ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਰੂਪ ਬਾਰਧੀ ਤੇ ਜਗਤ ਰੂਪ ਤਰੰਗ ਭਯਾ ਤਉ ਭੀ ਜਲ ਹੀ ਜਲ ਕਿਆ ਬ੍ਰਹਮਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ। ਸੋ ਅਸਤੀ ਭਾਂਤੀ ਪ੍ਰੇਸ ਰੂਪ ਜੋ ਸਚਦਾਨੰਦ ਹੈ ਜੋ ਸਰੂਪ ਤੇਰਾ ਹੈ, ਹੇਭਾਈ ਨੇਤਿ ਨੇਤਿ ਕਰ ਕੇ ਜੋ ਸੋਸ ਕ੍ਰੇ ਸੋ ਸਾਖੀ ਰੂਪ ਅਪਨਾ ਆਪ ਹੈ। ਜਿਸ ਕੇ ਜਾਣੇ ਤੇ ਐਹੁ ਕਿਛ ਜਾਣਨ ਕੀ ਅਪੇਛਾ ਨਹੀਂ ਰਹਤੀ। ਜਿਸ ਕੇ ਲਾਭ ਹੋਇਆ ਅਵਰ ਕਿਛੁ ਲਾਭ ਕੀ ਅਪੇਛਿਆ ਨਹੀਂ ਰਹਤੀ, ਹੇ ਸਾਧ ਜੈਸੇ ਕਹਿਆ ਹੈ। "ਆਤਮ ਲਾਭ ਪਰ ਨਾਭੇ ਨਾਹਿ"। ਜਬ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਸ਼ਿੰਘ ਮੇ ਸਮਾਇਆ ਇਹੁ ਜੀਵ ਪ੍ਰਫਿਨ ਭਾਵ ਤਿਆਗ ਕਰ। ਤਹਾ ਨਹਿੰਦਾਮ ਹੈ, ਨਾ ਕ੍ਰੋਧ ਹੈ, ਨਾ ਮੋਹ ਹੈ, ਨਾ ਲੋਭ ਹੈ, ਕਿਸਤੇ ਜਾਤੇ ਹੰਕਾਰ ਜੋ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਗਇਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਤਾਪ ਭੀ ਵਿਭੰਜਨ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ।

ਕੇਵਲ ਸੁਧ ਸਰੂਪ ਹੀ ਹੋਇ ਰਹਤਾ ਹੈ ਤਬ ਸਹਜੇ ਹੀ ਜਨਮ ਮਰਣ ਕੇ ਖੇਦ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੈ ਹੈ ਅਤੁ
 ਪਰਮਾਨੰਦ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਸੁਵਨ ਕਰਿ ਸੁਵਣਾ ਮਿਤ੍ਰੁ ਜੋ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੇ ਬਚਨ ਹੈ।
 ਸੋ ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਮੈ ਮਗਨ ਹੋ ਜਾਤਾ ਭਯਾ। ਅਰ ਸਰਬ ਵਾਸਨਾ ਨੀਨ ਹੋ ਜਾਤੀਆਂ ਭਈਆਂ
 ਤਿਸ ਕੀਆਂ। ਪੂਰਬ ਕੋਨ ਬੰਨ੍ਹ, ਅਰ ਅਬ ਕਿਆ ਬਣ ਰਹਿ ਸੀ ਮੈ। ਇਤਿਯਾਦਿਕ ਅਭਿਮਾਨ ਸਭ
 ਜਿਸ ਕੇ ਅਤਾਵ ਹੋ ਜਾਤੈ ਭਏ। ਕਿਤਨਾ ਕਾਲ ਪ੍ਰਸੰਤ, ਤਿਸ ਕੀ ਨਿਰਵਿਕਲਪ ਸਮਾਧੀ ਲਗ ਜਾਤੀ
 ਭਈ। ਤਬ ਸਨੇ ਸਨੇ ਸਮਾਧ ਖੋਲ ਕਰ ਕਿਆ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਜੋ ਜਿਸ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਮੈ ਧਿਆਨ ਕਰਿ
 ਰਹਿਆ ਸੀ, ਸੋ ਕੇਸਾ ਹੈ ਜੋ ਸੁਖ ਬਿਆਪੀ ਹੈ, ਸਰਬ ਕਾ ਆਤਮਾ ਮੈ ਹੋਸਰਬ ਕਾਲ ਹੈ
 ਪੁਨਾ ਸਰਬ ਰੂਪ ਹੈ। ਜੋ ਸਰਬ ਰੂਪ ਹੈ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਤਿਸ ਕਾ ਭੀ ਕਾਲ ਹੈ ਮਹਾ ਕਾਲ ਭੀ
 ਜਿਸ ਕੋ ਕਹਤੈ ਹੈ। ਫੇਰ ਅਪਨਾ ਆਪ ਹੈ, ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤਿਸ ਕੀ ਕਿਆ ਕਹੈ। ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਮੈ
 ਬ੍ਰਹਮ ਨਹੀਂ ਕਹਾ ਜਾਤਾ ਤੋ ਮੈ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕੇ ਅਵਿਸੇ ਨੂੰ ਕੀ ਕਥਨ ਕਰਾ; ਪੁਨਾ ਅਰੂਪ ਨੂੰ ਕੀ
 ਰੂਪ ਕਰ ਵਰਨਨ ਕਰੈ ਤਾ ਤੇ ਮੋਨ। ਜੋ ਕਰ ਬੋਲਤਾ ਭੀ ਹੈ ਤਤਵੇਤਾ ਤੋ ਜਗਯਾਸੀ ਕੇ ਉਪਦੇਸ
 ਨੀਏ ਬੋਲਤਾ ਹੈ ਐ ਤਿਨ ਕੇ ਪੁੰਨ ਨਿਸਕਾਮ ਜੋ ਬੁਲਾਵਤੇ ਹੈ ਜਗਯਾਸੀ ਕੇ ਧਿਆਨ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ
 ਨੀਏ ਅਗਨੀ ਵਤ ਜੋ ਕੋਈ ਈਧਨ ਪਾਏ ਤਾ ਪ੍ਰਜਵਲਤ ਹੋਤੀ ਹੈ, ਸੁਤੇ ਸਾਤ ਰੂਪ ਹੈ। ਇਸ
 ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਨੰਦ ਦੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤੀਆਂ ਭਈਆਂ। ਤਬ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨੇਤ੍ਰ ਖੋਲ ਕਰ ਕੀ ਦੇਖਤਾ ਹੈ
 ਜਿਸ ਬ੍ਰਹਮ ਦਾ ਮੈ ਧਿਆਨ ਕਰਦਾ ਸੀ ਸੋ ਤਾ ਮੇਰੇ ਸਾਮਣੇ ਕਲਗੀ ਜਿਗਾਧਾਰ ਕਰ ਬੈਠਾ ਹੈ।
 ਅਹੋ ਸਹੀ ਸਚ ਜਿਸ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਮੈ ਇਛਾ ਕਰਦਾ ਸੀ ਸੋ ਮੇਰੀ ਭਾਵਨਾ ਅਧੀਨ ਹੋ ਕਰ ਰੂਪ
 ਧਾਰ ਕਰ ਸੋਈ ਪ੍ਰਗਟ ਭਯਾ ਹੈ। ਅਹੋ ਮੇਰੇ ਧੀਨ ਭਾਗ ਪੁਨਾ ਧੀਨਤਾ ਯੋਗ ਹੋ ਆਜ ਮੈ ਬਡ
 ਭਾਗੀਆਂ ਮੈ ਹੋ। ਜਿਸ ਕਾ ਯੋਗੀ ਜਨ ਧਿਆਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਤਿਨ ਕੇ ਧਿਆਨ ਵਸ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ
 ਜੋ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪਰ ਪ੍ਰੇਮ ਬਿਵਸ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਦੂਰ ਵਿਗਯੇ ਜਿਸ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਹੈ, ਸੋ ਬ੍ਰਹਮ ਅਜੋਨੀ
 ਅਲਾਹ, ਅਲਖ, ਅਗੰਮ, ਸੋ ਤਾ ਮੇਰੇ ਆਗੇ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਅਰ ਮੇਰੀ ਤਰਫ ਦਖੇ ਕਰ ਮੁਸਕਾਵਤਾ ਹੈ।

ਤਬਾ ਪਦ । "ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਜਨ ਆਸ ਨੂੰ ਲੋੜੀਂਦਾ ਵੇ ਲੋਕਾ। ੧ । ਰਹਾਓ। ਮੇਰੇ
 ਸਤਿਗੁਰ ਦਾ ਰੰਗ ਨਾਲ ਮਜੀਠਾ ਸਾਸਾਰੀ ਫੁਲ ਤੋਰੀ ਦਾ। ਜੰਗ ਮੱਗ ਜੋਤ ਜਿਗਾ ਅਤੁ ਕਲਗੀ
 ਜਿਰਹਾ ਸੋ ਤਨ ਜੋੜੀ ਦਾ। ਧਨਰ ਪਾਨ ਸਕਤ ਧਰ ਬੀਨ ਕੇ ਮੁਖ ਮੁੜੀਦਾ। ਜਨਮ ਜਨਮ
 ਹੋ ਪਦ ਰਜ ਜਾਚਉ ਚਰਨ ਕਮਲ ਨਾ ਵਿਛੋੜੀਦਾ। ੧ ੨ । ਤਨ ਜਟਤ ਕਲਗੀ ਤੇ ਗਿਗਾ
 ਜਿਸ ਕੇ ਸੀਸ ਪਰ ਸਸੋਭਾ ਕਉ ਪਾਇ ਰਹੀ ਹੈ। ਮੁਖ ਕੇਸਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਕੋਈ
 ਅਨੂਪਮ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਹੋਵੈ ਸਰਬ ਰੋਗ ਅਰ ਕਲੰਕ ਪੁਨਾ ਵਿਆਸ ਸਮਾਸਤੇ ਭੀ ਰਹਤ ਹੋਵੈ।
 ਪੁਨਾ ਅੰਤਰ ਹੀ ਜੋ ਅਵਿਦਯਾ ਜੋਤ ਅੰਧਕਾਰ ਹੈ ਪੁਨਾ ਬਾਹਰ ਜੋ ਅੰਧਕਾਰ ਹੈ ਜੋ ਦੋਨੋ ਤਿਮਰੇ ਕਾ
 ਧਵੰਸਕ ਹੋਵੈ। ਐਸਾ ਜੋ ਅਲੋਕਕ ਲੋਕ ਮੈ ਦਿਜ ਗਜ ਪਾਈਐ ਤਉ ਭੀ ਸਕੋਚ ਸਹਿਤ ਮੇਰੇ
 ਸਵਾਮੀ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਹੈ ਤਿਨ ਕੇ ਮੁਖ ਕੀ ਉਪਮਾ ਐਸੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਕੀ

ਦੇਨੀ ਅਨਥਾਨ ਦੇਨੀ। ਇਹੁ ਕਵੀ ਕੁਲ ਕੇ ਸੁਭ ਜਿਖਿਆ ਹੈ। ਭਾਵ ਇਸ ਕਾ ਇਹੁ ਜੋ ਇਸ ਤੇ
 ਭੀ ਅਧਕ ਸੁੰਦਰ ਅਰ ਅਨੂਪਮ ਸੁਖ ਸਰੂਪ ਸਾਂਤਿ ਪਦ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੈ, ਹੇ ਸੰਤ ਜਿਸ ਕੇ ਮੁਖ ਕਾ।
 ਸੋ ਮੈ ਅਪਨੇ ਗੋਚਰ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੈਕ੍ਰਿਤ ਕ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜੋ ਗੁਰੂ ਮੁਰਾਰੀ
 ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਮੈ ਅਪਣਾ ਆਪ ਜਾਨਿਆ ਹੈ। ਅਬ ਆਤਮ ਵਿਰੀਨੀ ਬੁਧੀ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ ਹੈ।
 ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਕਾ ਭੀ ਤਿਆਗ ਹੁਆ ਹੈ। ਜੈਨੇ ਚੰਦਮਾ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਸਾਖਾ ਕਾ ਸੁਭਾਵਕ ਤਿਆਗ ਹੋ
 ਜਾਤਾ, ਹੈ, ਤਬਾ ਇਹੁ ਜਾਨੈ। ਜੋ ਬੁਧਿ ਆਦਿਕ ਉਰੇ ਹੀ ਰਹਿ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ
 ਇਸ ਆਤਮਾ ਕੇ ਮੇਰੀ ਬੰਦਨਾ ਹੋਵੇ, ਤੁਮਾਰੇ ਸੈਹਿਤ, ਹੈ ਗੁਰੇ। ਅਬ ਮੈ ਪਰਮ ਸਾਂਤ
 ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਯਾ ਹੈ, ਆਪ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ। ਪਾਵਨੇ ਯੋਗ ਪਦ ਮੈ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ। ਸਰਬ ਦ੍ਰਿਵਦ
 ਤੇ ਰਹਿਤ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਭਯੋ ਹੈ, ਹੇ ਭਗਵਨ। ਇਹੁ ਤਾਂ ਐਸਾ ਖੇਲ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਕੋਈ
 ਰਾਜਾ ਸੁਵਪਨ ਮੈ ਭਿਖਾਰੀ ਰੂਪ ਹੋਇਆ ਛਾਦਨ ਭੋਜਨ ਤੇ ਹੀਨ ਦੀਨ ਦੁਖੀ ਹੋਵੇ। ਜਬ ਜਾਗੇ ਤਬ
 ਨਾ ਕਿਛੁ ਗਯਾ ਤੇ ਨਾ ਕਿਛੁ ਪਾਇਆ। ਅਰ ਸਭ ਕਿਛੁ ਪਾਇਆ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਕਰ।
 ਹੇ ਦੇਵ, ਆਪ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਸੋਸਨਾਗ ਬ੍ਰਹਮਾ ਆਦਿ ਤੇ ਨਹੇ ਕਹੀ ਜਾਤੀ ਤਉ ਮੈ ਜੰਤ ਕਿਆ ਕਹੂੰ
 ਅਲਪ ਮਤੀ। ਜਾਤੇ ਉਪਮਾ ਆਪ ਕੀ ਅਨੰਤ ਹੈ। ਐਸੇ ਅਨੰਤ ਆਦਿਕ ਕਹਤੈ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ
 ਸ੍ਰੀ ਲਛਮੀ ਜੀ ਕੇ ਕਰ ਕਮਲਨ ਕਰ ਜੋ ਲਲਤ ਨਡਾਇਮਾਨ ਹੈ। ਤਿਨ ਪਗਨ ਪਰ ਮੇਰੀ ਬਾਰਬਾਰ
 ਬੰਦਨਾ ਹੋਇ। ਐਸੇ ਕਹਿ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮ ਧਿਆਨ ਪਰਾਇਣ ਹੁਏ। ਪੁਨਾ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਘਟ ਉਪਾਧੀ
 ਤਿਆਗ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮਕਾਸ ਮੈ ਲੀਨ ਭਏ, ਹੇ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਜਿੰਘ ਜੀ। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ
 ਪ੍ਰਕਾਸ ਗ੍ਰੰਥੇ ਪੂਰਬਾਰਧੇ ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰ ਗੁਰੂਬ੍ਰਹਮ ਨੇਸਟਾਤ ਅਭੇਦ ਹੋਨ ਪ੍ਰਸੰਗ ਬਰਨਨ ਛਤੀਸਮੇ ਪਿਆਇ
 ਕਏ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਪਾਲ ਜੀ ਵਾਰੁ। ਏਕ ਕੋਈ ਜਾਟ ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦ ਪੁਰ ਜੀ ਤੇ ਨਿਕਟਿ ਰਹਿਤਾ ਸੀ।
 ਬਾਜਰੇ ਕਾ ਖੇਤ ਜੋ ਪ੍ਰਪਕ ਭਯਾ ਤਬ ਮਨ ਮੈ ਕਹਿਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਨਿਰਵਿਘਨ
 ਹੋ ਕਰ ਪਰਪਕ ਭਯਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਇਸ ਬਾਜਰੇ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦੇ ਪਕਵਾਇ ਕਰਿ ਪ੍ਰਿਥਮ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ
 ਕੇ ਭੇਟਾ ਧਰਉ ਜੋ ਓਹ ਭੋਜਨ ਕਰਾਏ। ਤਬ ਸਾਰੇ ਖੇਤ ਕੇ ਦਾਨੇ ਸਭੀ ਮੁਕਤਿ ਹੋ ਜਾਵਹਿਗੇ
 ਜਾਤੇ ਜੀਵ ਰੂਪ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਅਰ ਮੇਰੀ ਮੇਲਨਤ. ਭੀ ਸਫਲੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਐਸੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਝੀਨ
 ਪਿਸਵਾਇ ਕਰ, ਪੁਨਾ ਨਵਨੀਤ ਸਾਬ ਪਕਵਾਇ ਕਰਿ, ਸਾਗ ਤੇ ਤੱਕ੍ਰਾ ਮਟਕਾ ਭਰ ਕਰ, ਪੁਨਾ ਜਾ
 ਸਹਤ ਮੀਠਾ ਭੀ ਸੀਸ ਪੈ ਧਰ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦ ਪੁਰ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਨਿਕਟ ਨਦੀ ਤਟ ਪਛ ਆਇ
 ਪਹੁੰਚਾ। ਤਬ ਦੇਖਤਾ ਕਿਆ ਹੈ। ਜੋ ਪੰਚ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ, ਵਿਗੜਤ ਪ੍ਰਾਤ ਕਾਲ
 ਸੁਖ ਨਿਧਾਨ ਪੀ ਕਰ, ਸੁਖ ਨਿਧਾਨ ਕੇ ਜਾਪ ਕਉ ਬੈਠੇ ਜਪੇ ਹੈ ਤੇ ਗੁਰ ਬਾਣੀ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰ ਰਹੇ
 ਖੁਸ਼ਿਆ ਬਡੀ ਚਮਕੀ ਹੈ ਚਾਹਤੇ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਗੁਰੂ ਭੇਜੇ। ਜੋ ਇਤਨੇ ਨੂੰ ਸੋ ਸਿਖ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ
 ਕੀ ਫਤਹ ਬੁਲਾਵਤਾ ਭਯਾ। ਪੁਨਾ ਸੋ ਭੀ ਬੁਲਾਵਤੇ ਭਏ ਪੁਨਾ ਤਿਨ ਮੈ ਇਕ ਸਿਖ ਕਹਤਾ ਹੈ:
 ਹੇ ਭਾਈ, ਤੂੰ ਕਹਾ ਚਲਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਸੋ ਕਹਤ ਭਯਾ: ਹੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਰੇਓ, ਮੈ ਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਧਿ:

ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਲੇ ਚਲਾ ਹੋ, ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਪਨੀ ਰਸਨੀ ਲਾਵਨੀ ਤਬ ਮੇਰਾ ਜਨਮ ਸੁਫਲ ਹੋਵੇਗਾ।
 ਐਸੇ ਸੁਨ ਕਰ ਸੋ ਸਿਖ ਕਹਤ ਭਯਾ ਜੋ ਪੰਜਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਹੈ ਨਿਸਚੇ ਕਰ। ਤਾਂ ਤੇ ਨਿਆਇ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਈਹਾਂ ਹੀ ਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਰਸਨੀ ਲਵਾਇ ਦੇਵੇ ਭਾਈ। ਇਹੁ ਸਿਖ ਸਭੀ ਖੁਧਿਆਵੰਤ
 ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਤੂੰ ਦਇਆ ਕਰ ਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਰਸਨੀ ਲਵਾਇ ਦੇ। ਅਰ ਇਹੀ ਗੁਰਾਂ ਦੀ
 ਰਸਨਾ ਜਾਣ। ਤਥਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਕਸ਼ੀ। "ਗਉਡੀ ਮ: ੪। ਸਤਿ ਗੁਰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਗੁਰ ਸਿਖ
 ਮੁਖਿ ਪਾਇ। "ਗ: ਵ: ਮ: ੪। ਗੁਰ ਸਿਖਾਂ ਅਦਰਿ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਵਰਤੇ ਜੋ ਸਿਖਾਂ ਨੇ
 ਲੋਚੇ ਸੋ ਗੁਰ ਖੁਸੀ ਆਵੇ"। ਤਾਂ ਤੇ ਤੂੰ ਸੀਸਾ ਮਤ ਕਰ। ਪੁਨਾ ਭੀ ਸੋ ਸਿਖ ਖੜੋਇ ਕਰ
 ਲਗਾਂ ਗਿਣਤੀਆਂ ਗਣਨ ਤਾਂ ਮਨ ਮੇਂ ਇਹੀ ਠੀਕ ਆਈ ਜੋ ਦੇ ਦੇਵੀਏ। ਤਬ ਸੋ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
 ਗੁਮ ਵਾਸੀ ਸਿਖ ਨੇ ਧਰ ਦਿਆ ਸਿਖੋ ਆਗੇ। ਤਾਂ ਸੋ ਸਿਖ ਅਰਦਾਸ ਕਰ ਤੇ ਕਰਦ ਭੇਟ ਕਰ
 ਕੇ ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰ ਲਗੇ ਭੋਜਨ ਜੇਵਣ। ਪੁਨਾ ਛਕ ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਕਰ ਲਗੇ
 ਨਾਮ ਜਪਣ। ਤਬ ਸੋ ਸਿਖ ਕਹਤਾ ਹੈ ਜੋ ਫੇਰ ਕਦੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਲੀਏ ਐਸਾ ਭੋਜਨ ਬਨਾਇ
 ਨਿਆਉਗਾ ਤਉ ਮੇਰਾ ਮਨ ਖਲੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਤੇ ਹੁਣ ਨਿਕਟਿ ਆਇਆ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ
 ਦਾ ਦਰਸਨ ਤਾਂ ਦਰਸ ਜਾਈਐ। ਐਸਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਜਹਾਂ ਸ੍ਰੀ ਹਜ਼ੂਰ ਜੀ ਸੇ ਤਹਾਂ
 ਬਡੀ ਸਭਾ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ। ਸਵਰਨ ਕੇ ਮੰਚ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਕਲਗੀਧਰ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਬੈਠੇ ਹੋ।
 ਅਰ ਪੁੰਨ੍ਹ੍ਰਿ ਸੇ ਚਾਰ ਚਮਰ ਚਲ ਰਹਾ ਹੈ। ਮੱਧਿ ਹੋਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਦਰਸ ਕਰ ਪੁਨਾ
 ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਰ ਆਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਮੰਦ ਮੰਦ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪੜੇ ਮੁਸਕਾਵਤੇ ਹੈ। ਸਿਖਾਂ ਕੀ ਤਰਫ
 ਦੇਖ ਕਰ। ਚੰਦ ਬਦਨ ਕਮਲ ਨੈਨ ਤੇ ਸੀਸ ਪਰ ਕਲਗੀ ਜਿਗਾ ਸੋਭੇ ਹੈ। ਹਾਥ ਮੇਂ
 ਕੁੰਭਬਾਨੁ ਹੈ। ਜਿਨ ਕੇ ਬਡੇ ਭਾਗ ਹੈ ਤਿਨ ਕੇ ਰਿਦੇ ਪੰਕਜ ਮੇਂ ਇਹੋ ਪੰਕਜ ਖੁਕਤੀ ਕਾ
 ਧਿਯਾਨ ਸਦਾ ਬਾਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਸੋ ਸਿਖ ਦੂਰ ਹੀ ਤੇ ਮਥਾ ਟੇਕ ਕਰ ਸਿੰਘ ਸਭਾ
 ਕੇ ਪਿਛੇ ਬੈਠ ਗਯਾ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਤਰ ਜਾਮੀ ਅਖਲੀਤਰ ਆਤਮਾ ਘਟ ਘਟ ਕੀ
 ਜਾਨਣ ਹਾਰੇ ਸਿਖ ਕੇ ਮਨ ਕਾ ਅਫਸੋਸ ਦੂਰ ਕਰਣ ਲੀਏ ਬਚਨ ਬੋਲਤ ਭਏ। ਭਾਈ
 ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਤਿਨਕਾ ਤੀਲਾ ਲਿਖਾਇ ਦੇਵੇ। ਵਰਨ ਪੰਕਤੀ ਤੇ ਛਿਦ੍ਰ ਬੀਚ ਸਾਗ ਪਤ੍ਰ
 ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਰ ਜਾਯਾ ਹੈ, ਸੋ ਨਿਕਾਸੋ ਐਸੇ ਸੁਣ ਕਰ ਗੁਰ ਸੇਵਕ ਸਵਰਨ ਕੇ ਤ੍ਰਿਣ ਨਿਕਟ ਕਰ
 ਕਮਲ ਕੇ ਬੀਚ ਦੋਤਾ ਭਇਆ। ਤਬ ਸੋ ਸਾਗ ਪਤ੍ਰ ਨਿਕਾਸ ਦੇਤੇ ਭਏ। ਐਸੇ ਦੇਖ ਕਰ
 ਭਾਈ ਦਰਬਾਰਾ ਸਿੰਘ ਲਾਗਰੀ ਤੇ ਆਦਿ ਲੇ ਕਰ ਅਸਚਰਜ ਮਾਨ ਭਏ। ਅਰ ਕਹਤ ਭਏ ਹੈ
 ਭਗਵਨ ਅਜ ਤੇ ਲਾਗਰ ਬੀਚ ਸਾਗ ਬਨਿਆ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਤੇ ਐਰ ਕਿਸੀ ਕਾ ਆਪ ਛਕਤੇ ਨਹੀਂ,
 ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੋਧ ਸੇ। ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਭੋਜਨ ਪਾਇਆ ਹੈ, ਹੈ ਨਾਥ। ਪੁਨਾ ਇਹ ਭੀ
 ਕਹਿਆ ਹਾਥ ਜੋਰ ਕਰ: ਹੈ ਸਵਾਮੀ ਜੀ, ਲਾਗਰ ਭੀ ਅਣ ਤਿਆਰ ਹੈ। ਜਿਨ ਬੀਚ ਪੰਚਾ ਮਿਤ੍ਰ
 ਅਰ ਤਸਮਈ ਸਹਤ ਮਿਸਟਾਨ ਪਿਤ੍ਰ ਦੇ ਤੇ ਚਾਵਰ ਐਰ ਨਾਨਾ ਤਰਾਂ ਦੇ ਇੰਜਨ ਖਟਰਸ ਦਯੋ

ਸੁਪਾਦੀ ਜਿਸ ਮੈ ਤਿਆਰ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਆਪ ਇਹ ਪਦਮ ਧਾਰਨ ਕਰੀਏ, ਹੇ ਨਾਥ। ਤਾਂ ਸੁਨ
 ਕਰ ਸੇਵਕ ਮੁਖੇ ਬਚਨ ਆਪ ਸਵਾਮੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਥ ਕਹਤ ਭਈ। ਭਾਈ ਦਰਬਾਰਾ ਸਿੰਘ ਸੁਪਕਾਰ ਜੀ,
 ਓਹ ਸਿਖ ਜੋ ਦੇਖਤੇ ਹੋ ਸਭਾ ਕੇ ਪਛੇ ਬੈਠਾ ਹੈ ਬਾਲੀ ਕਟੋਰਾ ਲੈ ਕਰ ਅਰ ਮਟਕੀ ਆਸਨ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰ
 ਜਿਸ ਕੇ ਪਾਸ ਹੈ। ਤਿਸ ਨੇ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਅਬ ਭਨਾ ਭੋਜਨ ਖੁਵਾਇਆ ਹੈ, ਨਵੀਨ ਬਾਜਟੇ ਕੇ ਵੇਡੇ
 ਮਿਸਟਾਨ ਮਾਖਨ ਸਾਥ ਸਨਿਗਧ ਕਰ ਕੇ ਸਰਿਓ ਕਾਂ ਸਾਗ ਦਧੀ ਪੁਨਾਤਕੁ ਲੱਸੀ ਸਾਥ, ਨਦੀ ਕਨਾਰੇ
 ਇਹੁ ਭੋਜਨ ਅਦਵਾਇ ਕਰ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਕਰਿਆ ਹੈ। ਦਾਹਨੀ ਭੁਜਾ ਕੀ ਤਰਜਨੀ ਨਾਮ ਅੰਗੂਰੀ ਕਰ ਕੇ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤ ਭਈ ਓਹੁ ਸਿਖ ਦੇਖੇ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਅਬ ਹੋਰ ਭੋਜਨ ਖਾਵਣੇ ਕੀ ਮੇਰੀ
 ਇਛਾ ਨਹੀ, ਹੇ ਸੁਪਕਾਰ ਜੀ। ਐਸੇ ਦੇਖ ਸੁਨ ਕਰ ਮੈ ਸਿਖ ਪ੍ਰਸੰਨ ਮਨ, ਅਰ ਕਛਕ ਲੱਜਾ
 ਸਹਿਤ, ਹਾਥ ਜੋਰ ਕਰ ਠਾਂਡੇ ਹੋ ਕੇ ਕਹਤ ਭਯਾ ਅਰਜ। ਹੇ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਿਨਾਂ ਦੀਆਂ ਸਮਝਨ ਹਾ
 ਮਲਕ ਦੀਨ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਵਾਲੀ। ਮੈ ਲੈ ਆਇਆ ਤਾਂ ਆਪ ਵਾਸਤੇ ਸੀ। ਪਰ ਲੋੜ ਕਰ
 ਅਤੀਤਾ ਤੇਰਿਆਂ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਉਨ ਕੇ ਕਹੇ ਨਦੀ ਤਟ ਪਰ ਛਕਾਇ ਦੀਆਂ ਹੈ। ਫੇਰ ਕਿਸੀ ਦਿਨ
 ਮੈ ਲੈ ਆਵਾਂਗਾ। ਆਪ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ, ਹੇ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ। ਤਬ ਪੂਰਨ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ
 ਕਹਤ ਭਈ: ਹੇ ਭਾਈ, ਓਹ ਭੋਜਨ ਮੈਨੇ ਹੀ ਖਾਇਆ ਹੈ ਨਿਸਤੈ ਕਰ। ਇਥੇ ਨਾਲੇ ਮੈਨੂੰ
 ਉਹਾਂ ਬਡੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਹੇ ਭਾਈ; ਸੋ ਮੈਨੂੰ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਯਾ ਹੈ। ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਜਗਨ ਨਾਥ ਜੀ ਕੇ
 ਰੁਪਈਆਂ ਕਾ। ਜੋ ਸੋ ਰੁਪਈਆਂ ਕਿਸੀ ਨੇ ਦੀਆਸੀ ਸੁਆਮੀ ਲੀਏ। ਜੋ ਏਕ ਖਜਾਨੇ
 ਤੇ ਨਕਿਨਵੇ ਸੀਤਾਂ ਕੇ ਭੁਰਾਇ ਦੀਏ। ਤਸ ਤਿਹੀ ਸਵਪਨ ਦੀਆ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਜੋ ਏਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾ
 ਤੇ ਨਕਿਨਵੇ ਪਹੁੰਚੇ, ਹਨ। ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ। ਸਿਖ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਅਰ ਬਲਿਕ ਕਾਂ। ਜੋ ਸਿਖ ਸੇਵਕ
 ਸਰਧਾਲੂ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਛਕਾਵਦਾਂ ਹੋ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਪੁਨਾ ਬਿਰਗਮਾ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਦੇਖ ਕਰ
 ਬਸਤ੍ਰ ਜੋ ਦੇਦਾ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ। ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਮੈਨੂੰ ਹੀ ਦੇਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਰਸਨਾ ਛਕਦੀ ਹੈ।
 ਅਰ ਛਾਦਨ ਪਹਿਰਦਾ ਹਾਂ। ਨਾਂ ਤਰਾਸਿਯ ਮੈ ਤਿਸ ਕਾ ਰਿਣੀ ਹਾਂ। ਜਹਾਂ ਮਹਾਂ ਭੈਦਾਇਕ
 ਮਾਰਗ ਹੈ ਉਥੇ ਮੈ ਉਸਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਾਂਗਾ। ਪੁਨਾ ਮਾਤਾ ਦੇ ਗਰਭ ਦੇ ਦੁਖਾਂ ਥੀ ਭੀ ਉਸਦੀ
 ਰਖਿਆ ਕਰਾਂਗਾ। ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਤੇ ਗੁਰ ਬਾਣੀ ਦਾ ਪਠਨ ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਾਤਾ ਕਾਲ ਜਾਗ ਕਰ
 ਗੁਰ ਦਰੀਆਓ ਨੇ ਸਨਾਨ। ਐਸੇ ਨਹਕਿਰਨ, ਨਿਸ ਕਪਟ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਅਭਿਆਗਤ ਸਿਖ ਹੈ ਤਾਤ
 ਰਹਤ, ਤਿਨ ਕੇ ਜੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੇਵਾ ਕਰ ਸੋ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਕਰ ਕੋਈ
 ਮਨ ਮੁਖ ਦੁਰਾਬਮਾਂ ਉਨ ਕਉ ਦੁਖ ਦੇਤਾ ਹੈ ਨਿੰਦਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਮੈਨੂੰ ਦੁਖ ਦੇਤਾ ਹੈ, ਤਿਸ ਕੇ
 ਮੈ ਕਾਲ ਰੂਪ ਹਾਂ। ਮਹਾਂ ਘੋਰ ਨਰਕ ਮੈ ਤਿਨ ਕਾ ਵਾਸਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਪੁਨਾ ਜੋਨੀਆ ਕੇ
 ਸਿਕਟ ਤਿਨ ਕੇ ਕਦੇ ਦੂਰ ਨ ਹੋਵਨਗੇ। ਪੁਨਾ ਕਈ ਪਾਣੀ ਛਾਦਨ ਭੋਜਨ ਦੇ ਕਰ ਸਾਧ ਸੰਗਤ
 ਨੂੰ ਜੋ ਨਿੰਦਾ ਕਰਤੇ ਹੈ, ਪਾਪੀ, ਤਿਨ ਕਾ ਕੀਤਾ ਪੁੰਨ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਪਾਣੀ ਜਾ
 ਹੋਇਆ ਗੁਰੂ ਕਾ ਟਹਲ ਭਲੀ ਭਾਵਨਾ ਹੋਈ ਸਿਖਾਂ ਕੀ। ਤਾਂ ਤੇ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਸਕਤ ਪੁਨਾ ਕਪਾ

ਜੇ ਛਾਦਨ ਭੋਜਨ ਕਰ ਗੁਰ ਗਿਖਾਂ ਕਉ ਪੁਜਦਾ ਹੈ ਸੋ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਦਾ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ ਸਿਖਾ।
 ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਪਿਆਰਿਆਂ ਕਾ ਪੂਜਨ ਸਾਖਿਆਤ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਹੀ ਪੂਜਨ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਨ ਕਰੀਏ।
 ਜੇ ਕਰ ਧਰਤੀ ਮੇਂ ਦਾਣਾ ਮੇਲਿਆ ਸਰੀਸ ਰੂਪ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਧਰਤੀ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਪਤਨਾਥ
 ਅਜਾਨ ਬਾਹੁ, ਸਾਹਾਨ ਸਾਹੁ, ਜੇ ਉਹ ਨੂੰ ਦਿਤੇ ਦਾ ਕੀ ਫਲ ਹੈ, ਕਿਯਾ ਅਨੰਤ ਫਲ ਹੈ। ਕੋਟਾਲ
 ਕੋਟ ਬ੍ਰਤਿ, ਕੋਟਾਲ ਕੋਟ ਤੀਰਥ, ਕੋਟਾਲ ਕੋਟ ਪੂਜਾ, ਦੇਵਤਾਨ ਕੀ ਕੋਟਾਲ 'ਤੇ ਅਸਮੇਧ ਜਗ
 ਅਜਾਮੇਧ ਠਰਮੇਧ ਸਭ ਤਿਸ ਤੋਂ ਵਾਦਨੇ ਕਰ ਛਾਗੇਏ। ਜੇ ਦਾਨ ਗੋਬਿੰਦ ਅਰਪਨ ਹੋਇਆ ਹੈ।
 ਜੇ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਹੈ ਤਿਨ ਕੋ ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਈਹਾਂ ਭੀ ਹਾਜਰ ਪੁਨਾ ਉਹਾ ਭੀ ਹਾਜਿਰ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ
 ਭਾਈ ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਤੂੰ ਧੰਨ ਹੈ। ਐਸੇ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੇ ਬਚਨ ਸੁਨ ਕਰ ਸੋ
 ਨਿਹਾਲ ਹੋਤਾ ਭਯਾ। ਤੇ ਚਰਨੀ ਗਿਰ ਪਰਾ, ਲਗਾ ਦੁਦਨ ਕਰਨ। ਪਰੁ ਅਪਨਾ ਅਵਗੁਣ
 ਬਿਚਾਰ ਕਰਿ। ਪੁਨਾ ਆਪਨੇ ਮਨ ਨੂੰ ਧਿਕਾਰਾ ਦੇਦਾ ਹੈ ਤੇ ਕਹਤਾ ਹੈ। ਐਸੇ
 ਗੁਰੂ ਦੀਨ ਦਯਾਲ ਜੇ ਮੇਰੀ ਬਾਜਰੇ ਦੀ ਰੋਟੀ ਤੇ ਸਾਗ ਸਾਹਿਰੇ ਦਾ ਕੋਸੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕੀਤਾ ਹੈ।
 ਹੈ ਮੇਰੇ ਮਨ, ਤੂੰ ਕੋਸਾ ਮੂਰਖ ਹੈ ਜੇ ਇਨ੍ਹੇ ਤਨ ਮਨ ਧਨ ਚੁਰਾਇ ਰਖਤਾ ਹੈ ਮੇਰੇ ਕੀ
 ਚਟੀ ਰਾਤ ਦਿਨੇ ਭਰਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਗੁਰ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ ਚੋਰ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਜੋ ਕਹਤਾ ਹੈ
 ਹਾਥ ਜੋਰ ਕਰ ਹੈ ਦੇਵ। ਜੇ ਆਪ ਹੀ ਰਖਿਆ ਕਰੋਗੇ ਅਪਨਾ ਹਾਥ ਕਮਲ ਦੇ ਕਰ ਤੇ
 ਹਮਾਰੇ ਅਵਗੁਣ ਭਲਾ ਹੈ। ਅਵਰ ਕੋਈ ਉਪਾਵ ਨਹੀ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੇਰੀ ਸਰਨ ਹਾਂ, ਸਰਨ ਹਾਂ,
 ਸਰਨ ਹਾਂ। ਸੋ ਨਾਮ ਕਾ ਉਘੇਸ਼ ਪਾਇ ਕਰ, ਨਿਦੇਸ਼ ਪਾਇ ਕਰ, ਨਿਕੇਤ ਜਾਇ ਨਿਵਾਸ
 ਕਰਤ ਭਇਆ। ਠਾਟ ਐਰ ਹੀ ਠਟਿਆ ਗਿਆ, ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ। ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਲੈ ਕਰ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਨੂੰ ਆਇਆ। ਐਸੇ ਹੀ ਅਨੇਕ ਬਾਰ ਗੁਰ ਦ੍ਰਸ਼ਨ ਕੇ ਆਇਆ
 ਕਰੇ। ਗੁਰ ਸਿਖਾਂ ਕੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਗ੍ਰਿਹ ਮੇਂ ਸੇਵਾ ਕਰੇ। ਇਸ ਰੀਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ ਅਨੇਕਾਂ
 ਦੀ ਕਲਿਯਾਨ ਕਰਤੇ ਭਏ, ਕਲਿਆਨ ਮੂਰਤੀ। ਐਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਕੇ ਮੇਰੀ ਬਾਰੰਬਾਰ
 ਬੰਦਨਾ ਹੋਇ ਮੈਂ ਮੂਖ ਢਾਢੀ ਪਰ ਭੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਟਾਖਿ ਅਵਲੋਕਨ ਕਰਹਿ। ਸ: ੧।
 ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਭਗਤ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸੇ ਗ੍ਰੰਥੇ ਪੂਰਬਾਹਯੇ ਗੁਰ ਗਿਖਿਆ ਦੇਨ ਬਰਨਨ ਸੈਤੀਸਮੇ
 ਧਿਯਾਯਾ। ੩੭। ਸ੍ਰੀ ਗੁਪਾਲ ਜੀ ਵਾਰ। ਹੇ ਸਰਵਣ ਕਰਣ ਹਾਜਿਓ, ਹੇ ਮਹਾਂ
 ਮੂਰਤੀ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਕਥਾ ਕਥਨ ਵਾਰਿਆਂ ਕੋ ਪੁਨਾ
 ਸੁਣਨ ਕਰਣ ਵਾਰਿਆਂ ਕੋ ਪਰਮ ਸੁਖਦਾ ਸਰੂਪ ਹੈ। ਅਰ ਯੋਗ ਖੇਮ ਕੇ ਕਰਣ ਵਾਰੀ ਹੈ।
 ਜੇਸੇ ਖੀਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਰਤਨੇ ਕਰ ਪੂਰਨ ਹੈ। ਤੇਸੇ ਗੁਰ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ ਕੇ ਨਾਮ ਇਹ ਕਥਾ ਪੂਰਨ ਹੈ
 ਤੇ ਅਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹੈ ਹਉਮੈ ਰੂਪੀ ਰੋਗ ਕੇ ਅਭਾਵ ਕਰਣ ਵਾਰੀ ਹੈ। ਅਗਿਆਨ ਰੂਪ
 ਬਿਖ ਕੀ ਜੜੀ ਕੇ ਕਾਟਏ ਕੇ ਸਾਰਕੀ ਕੁਹਾੜੀ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਪਰਬਤ ਕੇ ਡੋਰਨ ਕੇ ਬਜਰ ਰੂਪ
 ਹੈ। ਅਰ ਅਰਥ, ਧਰਮ, ਕਾਮ, ਮੋਖ ਕੀ ਪ੍ਰਦਾਤੀ ਹੈ। ਸੁਰ ਸੁਰ ਭੀ ਸਮ ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਲੋਕ

ਭਵਨ ਗਵਨ ਕੇ ਸੰਗ ਕੀ ਸਖਾਤੀ ' ' ਤੇ ਸੁਣੀ ਜੀ ਏਕ ਕਾਲ ਸੇ ਸੁੀ ਸਤਿ
 ਗੁਰੂ ਸਵਰਨ ਮੰਦਰ ਬਣਾਵਣੇ ਕਾ ਪ੍ਰਾਰੰਭ ਕਰਤ ਭਏ। ਓਹ ਤਾਂ ਸਦਾ ਅਨੀਹ ਮੂਰਤ ਹੈ
 ਕਿਯਾ ਇਛਾ ਰਹਤ। ਤਿਸ ਸਮੇ ਜੇ ਕਰ ਕਰਣ ਕੋਊ ਅਵਰ ਹੈ ਤਾਂ ਓਹ ਆਪ ਹੀ ਜਾਣਨ।
 ਜੀਵ ਕੋਟੀ ਮੈ ਕੋਈ ਕਿਯਾ ਜਾਣ, ਹੇ ਭਾਈ। ਜੇਸੇ ਹਾਥੀ ਕੇ ਦਾਂਤ ਦਿਖਾਵਣੇ ਕੇ ਹੋਰ ਹੋਰੇ
 ਹੈ ਅਰ ਖਾਵਣੇ ਕੇ ਅਵਰ ਹੋਰੇ ਹੈ। ਤਥਾ ਸੁੀ ਗੁਰ ਬਾਕਸੀ। "ਜਾ ਕੀ ਲੀਨਾ ਕੀ ਮਿਤ
 ਨਾਹਿ। ਬਗਲ ਦੇਵ ਹਾਰੇ ਅਵਗਾਨਿ"। ਤਬ ਦੇਸਾਂ ਦੇਸਾਂ ਮੈ ਹੁਕਮ ਨਾਮੇ ਲਿਖੇ ਕਾਸੀ ਅਦਿਕਾਂ
 ਮੈ ਭੀ ਲਿਖ ਭੇਜੇ। ਹੋਰ ਕੀ ਕਥਾ ਕਹਣੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋਤਕੀ ਪੁਰਖ ਕੀ। ਜੇ ਸੁੀ
 ਜਗਨ ਨਾਥ ਜੀ ਪਤਤੀ ਹੁਕਮ ਨਾਮਾ ਲਿਖ ਭੇਜਤੇ ਭਏ ਸਿਖ ਕੇ ਹਾਥ। ਤਬ ਸੋ ਸਿਖ ਤੁਰ ਕਰ
 ਕ੍ਰਮ ਸੇ ਜਾਇ ਪੁਹਚਿਆ ਤਾਂ ਸਹੀ। ਪਰ ਓਹ ਕਿਆ ਸੇ ਮਾਰੇ। ਓਹ ਆਪ ਮੂਰਤ ਰੂਪ ਹੁਏ।
 ਤਾਂ ਸੁੀ ਜਗਨ ਨਾਥ ਜੀ ਉਡੀਕੇ ਕੇ ਰਾਜਾ ਕੇ ਰਾਤ ਤੇ ਸਵਪਨਾ ਦੀਆ। ਜੇ ਹੇ ਰਾਜਾ ਮੇਰੇ ਪਰ
 ਸੁੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਹੁਕਮ ਲਿਖ ਭੇਜਿਆ ਹੈ। ੨੦੦੦ ਸਉ ਤੋਨਾ ਸੋਨੇ ਕਾ।
 ਸੋ ਮੇਰੀ ਤਰਫੇ ਭਰ ਦੇਇ। ਇਕ ਸਿਖ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਈਹਾ ਤਿਨ ਤਰਫੇ। ਪੁਨਾ ਤਿਸ
 ਕੀ ਭੀ ਪ੍ਰੀਤ ਸੇ ਸੇਵਾ ਕਰੋ ਮੇਰੀ ਆਗਿਆ ਸੇ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਸੱਤ ਸੱਤ ਕਹ ਕਰਿ ਸੁੀ ਸੁਆਮੀ
 ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮਸਤਕ ਪਰ ਧਾਰਤਾ ਭਯਾ। ਤਬ ਦਿਨ ਹੋਏ ਰਾਜਾ ਨੇ ਢੋਰਾ ਦਿਵਾਇਆ
 ਪੁਰੀ ਮੈ। ਜੇ ਗੁਰੂ ਤਰਫੇ ਕੋਨ ਸਿਖ ਆਇਆ ਹੈ, ਹੁਕਮ ਲਿਖਾਇਆ ਹੈ ਸੁੀ ਸੁਵਾਮੀ
 ਪਰ ਸੋ ਸਿਖ ਦੁਸਨ ਦੇਵੇ ਰਾਜ ਦਰਬਾਰ ਮੈ। ਤਬ ਸੋ ਸਿਖ ਸੁਨ ਕਰ ਸਭਾ ਮੈ ਜਾਇ
 ਸੁੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖਾਲਸਾ, ਸੁੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇਹ ਹੁਕਮ ਸਤ ਕਰਤ ਭਯਾ। ਤਬ ਰਾਜੇ
 ਪੁਛਿਆ ਜੇ ਤੁਮ ਹੀ ਆਇ ਹੇ ਗੁਰੂ ਤਰਫੇ ਹੁਕਮ ਦਿਖਾਵੇ। ਤਾਂ ਸਿਖ ਨੇ ਦਿਖਾਇਆ। ਜੇ ਬੀਚੁ ਇਹ
 ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ੨੦੦੦ ਸਉ ਤੋਲੇ ਕੰਚਨ ਸੁੀ ਜਗਨ ਨਾਥ ਜੀ ਸੇ ਲੈ ਲੈਣਾ। ਦੇਖ ਕਰ ਰਾਜਾ
 ਸੁੀ ਸੁਆਮੀ ਤਰਫੇ ਭਰਦੇਤਾ ਭਯਾ ਤੇ ਗਾਇ ਲੈ ਲੀਨੀ ਸਿੰਘ ਤੇ। ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਕੀ ਭੀ ਸੇਵਾ
 ਕਰਵਾਈ। ਫੇਰ ਵਿਦਾ ਹੋ ਕਰ ਭੇਟਾ ਲੈ ਤਬ ਸੁੀ ਹਜ਼ੂਰ ਤਰਫ ਹਾਜਰ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ਸੋ ਸਿਖ।
 ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ਭੀ ਸੁਨਾਇਆ ਜੀ ਹੋਇਆ ਥਾ। ੧ । ਸੁੀ ਸੋਢ ਬੀਸ ਭੁਖਨ ਭਗਵਾਨ ਕੀ ਜੇ।
 ਇਹ ਸਾਹ ਦੋਲਾ ਜੀ ਗੁਜਰਾਤ ਮੈ ਹੁਏ ਹੈ ਪਰਮ ਗਿਆਨ ਵਾਨ ਕਾਮਲ ਫਕੀਰ। ਜਿਨ ਕੀ
 ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਲ ਭੀ ਹਰਿ ਚਰਚਾ ਭਈ ਹੈ। ਸੋ ਕੇਸੇ ਸੁੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਤਰਫੇ ਚਲੇ
 ਸੇ ਕਾਮੀਰ ਕਉ ਸਿਖਾਂ ਤੇ ਰਾਜ ਭੇਟਾ ਲੈਣੇ ਕਉ। ਗੁਜਰਾਤ ਕੇ ਮਾਰਗ ਮੈ ਸਾਹ ਦੋਲੇ ਕਾ
 ਦੀਦਾਰ ਹੁਆ ਸੁੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਉ। ਆਪਸ ਮੈ ਦਰਸ ਪਰਸ ਕਰ ਪਰਮ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਭਈ
 ਜਾਤੇ ਦੋਲੇ ਪਹੁੰਚ ਵਾਲੇ ਸੇ। ਸੁੀ ਸਤਿ ਗੁਰ ਜੀ ਦੀ ਕੁਸਲ ਪੁਛੀ ਸਾਹ ਦੋਲਾ ਨੇ।
 ਤਬ ਭਾਈ ਗੜੀਆ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ ਕੁਸਲ ਮੂਰਤੀ ਸੁੀ ਸਤਿ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਕਉ ਪਰਮ
 ਕੁਸਲ ਹੈ। ਅਰ ਅਨਿਕ ਜੀਵਾਂ ਕੀ ਕੁਸਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈ। ਉਨ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੈ ਕਉ ਭੀ

ਅਬ ਕੁਸਲ ਹੈ। ਭਜਨ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਪ੍ਰਮ ਸਤਿ ਕੀ ਅਡੋਲ ਚਿਤ ਵਿਸੇ ਵਾਸਨਾ ਵਿਵਰਜਤ
ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਐਸੇ ਭਾਈ ਗੜੀਆ ਕਉ ਦੇਖ ਕਰ ਸਾਹ ਦੋਲਾ ਜੀ ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਸਾਹੁ
ਜੀਰਣ ਦੇਖੇ ਪੁਨਾ ਪਗਤਾਨ ਤੀ ਇਨ ਕੀ ਪੁਰਾਤਨ ਠਿਪ ਠਿਪ ਕਰੇ। ਤਬ ਸਾਹ ਦੋਲਾ
ਜੀ ਮਨ ਮੈ ਵਿਚਾਰਤੇ ਭਏ। ਜੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਘਰ ਗਰੀਬੀ ਬਹੁਤ ਹੈ ਜੇ ਇਸ ਕਾ ਐਸਾ ਹਾਲ ਹੈ।
ਅਰ ਗੁਰੂ ਨੀਏ ਕਿਛੁ ਲੈਣੇ ਚਲਿਆ ਹੈ। ਜਸ ਤੁਰਣੇ ਲਾਗੇ ਭਾਈ ਜੀ ਤਬ ਸਾਹ ਦੋਲਾ ਜੀ
ਆਰੇ ਪੁਰੁਚਾ ਫਟੇ ਕਉ ਸਾਥ ਗਏ। ਅਤਰ ਮੁਖੀ ਬਾਰਤਾ ਕਰਤੇ ਹੂਹੇ। ਜਾਂ ਤੇ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਇਹੁ
ਵੀਤੀ ਹੈ, ਭਾਵ ਭਗਤੀ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਚਾਰ। ਤਬ ਮਾਰਗ ਮੇ ਤੇਤੇ ਕਉ ਛਟਾਇ ਕਰ ਸਾਹ ਦੋਲਾ
ਜੀ ਦੇ ਮੋਹਰਾਂ ਨਿਕਾਸ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਕਉ ਦੇਣੇ ਲਾਏ ਪੁਨਾ ਕਹਤ ਭਏ,
ਸਾਹ ਜੀ: ਹੈ ਭਾਈ ਜੀ, ਤੁਸਾਂ ਜਾਣਾ ਹੈ ਬਿਦੇਸ ਅਰ ਬਡਿਆਂ ਕੀ ਤਰਫੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ
ਇਸ ਕੇ ਬਸਤੁ ਚਰਨ ਦਾਸੀ ਆਦਿਕ ਬਨਵਾਇ ਲੈਣੇ ਜੀ। ਤਬ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ: ਸਾਹਾ
ਜੀ, ਤੁਸਾਂ ਖਲੋਵੇ ਪ੍ਰਿਥਮ ਮੈ ਪ੍ਰਿਸਾਧ ਕਰ ਲੇਵੇ। ਜਬ ਪ੍ਰਿਸਾਧ ਭਾਈ ਜੀ ਨੇ ਕੀਆ। ਜਹਾਂ
ਜਹਾਂ ਧਾਰਾ ਪੜੀ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪਰ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਤਹਾਂ ਤਹਾਂ ਭੁਮੀ ਫੁੰਦਨ ਕੀ ਹੈ ਗਈ। ਤਬ
ਸਾਹ ਦੋਲਾ ਜੀ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਗਏ। ਦੇਖ ਕਰ ਤੇ ਕਹਨੇ ਲਾਗੇ: ਜੇ, ਧੰਨ ਧੰਨ ਗੁਰੂ, ਧੰਨ ਗੁਰੂ,
ਜਿਸ ਕੀ ਆਗਿਆ ਲਖੀ ਨਹੀ ਜਾਤੀ। ਐਸਾ ਗਰੀਬੀ ਵੇਸ ਹੈ ਪੁਨਾ ਮਾਨੇ ਮੰਗਨ ਕਉ
ਚਲੇ ਹੈ। ਬਿਦੇਸ ਗੁਰੂ ਕੀ ਆਗਿਆ ਪਾਇ ਕਰ। ਅਰ ਬੀਚ ਕਲਾ ਇਹੁ ਹੈ ਇਸ ਸਿਖ ਦੇ
ਜੇ ਪ੍ਰਿਸਾਧ ਕੀ ਪੁਰਾ ਸਾਥ ਧਰਾ ਸਭ ਫੁੰਦਨ ਸੋਨਾ ਹੋ ਗਇਆ ਹੈ, ਅਹੇ ਆਫਰੀਨ ਬਾਤ ਹੈ।
ਤਬ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ: ਹੈ ਸਾਹ ਜੀ, ਇਹ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਉਪਕਾਰ ਹੈ, ਜੀਵਾਂ ਪਰ।
ਜੇ ਕਿਸੀ ਪਰਕਾਰ ਇਨ ਕਾ ਗੁਰੂ ਤਰਫ ਧਿਆਨ ਆਵੇ ਤੇ ਇਨ ਕਾ ਭਲਾ ਹੋਵੇ। ਦੂਜੇ ਤਾਤਪਰਯ
ਇਹੁ ਹੈ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕਾ ਦੀਆ ਭਇਆ। ਜੇ ਕਾਕ ਬਿਸਟਾ ਕਹੀਏ, ਮੂਤ੍ਰ ਵਤ ਕਹੀਏ
ਮਾਇਆ। ਐਸੇ ਮਲਨ ਜਾਨ ਕਰ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਤਿਆਗ ਰਿਦਿਓ ਕੀਆ ਹੈ, ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ।
ਤਬ ਸਾਹ ਦੋਲਾ ਪਰਮ ਪ੍ਰਸੰਨ ਮਨ ਹੋ ਕਰ ਕਹਤ ਭਏ। ਧੰਨ ਓਹ ਗੁਰੂ ਹੈ ਤੇ ਧੰਨ ਤੁਸਾਂ
ਸਿਖ ਹੈ, ਬਡੇ ਕਾਮਲ ਹੈ। ਐਸੇ ਕਰ ਕਰ ਕਦਮ ਬੈਸੀ ਲੇ ਕਰ ਵਿਦਾ ਹੋਤੇ ਭਏ।
ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਗੁਰਿਦ ਸਿਹਿਬ ਜੀ ਜਬ ਕਾਮੀਰ ਤਰਫ ਸੇ ਆਇ ਹੈ। ਅਨਿਕ
ਜੰਜਾਲੀ ਜੀਵਾਂ ਕਾ ਉਧਾਰ ਕਰ ਕੇ ਗੁਜਰਾਤ ਮੇ। ਤਬ ਸਾਹ ਦੋਲੇ ਜੀ ਮੁਰੀਦਾਂ ਸਹਿਤ
ਆਇ ਮਿਲੇ ਹੈ। ਤੇ ਬਹੁਤ ਭਾਵ ਸੇ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਕਰਾਈ: ਹੈ। ਜਬ ਬਾਜਾਰ ਬੀਚ ਸਤਿ
ਗੁਰੂ ਹੈ, ਅਰੁਫ ਕਲਗੀ ਜਿਸਾ ਸਹਤ ਚਲੇ ਹੈ। ਤਬ ਉਹਾਂ ਤੇ ਲੋਗ ਅਗਿਆਨੀ ਮਹਾ ਮੂਰੇ ਨੇ
ਹਾਂਸੀ ਕਰੀ ਹੈ। ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ। ਜੇ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਕਾ ਘੋੜਾ, ਤੇ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਕਾ ਬਾਜ,
ਤੇ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਕੀ ਕਲਗੀ। ਤਾਂ ਸਤਿ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ: ਸਾਹ ਦੋਲਾ ਕਾਮਿਲ
ਫਕੀਰ ਤੇ ਗੁਜਰਾਤ ਮੁਖੀਰ। ਤਾਬ ਤੀਕ ਤਿਸ ਕਾ ਨਾਮ ਇਹੁ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੈ ਜਗਤ

ਮੇਂ ਏਥੇ ਹੀ ਸਾਹ ਦੋਲਾ ਦੇ ਪ੍ਰਸਨ ਦੇ ਉਤ੍ਰ ਵਿਚ ਮਹਾਰਾਜ ਉਚਾਰਿਆ ਹੈ ਜੋ
 "ਇਸਤੀ ਇਮਾਨ, ਪ੍ਰਤ੍ਰ ਨੀਸਾਨ, ਦੋਲਤ ਗੁਜਰਾਨ"। ਇਸ ਸਾਖੀ ਕਹਿਨੇ ਦਾ ਤਾਤ ਪ੍ਰਤ੍ਰ
 ਇਹੁ। ਐਸੇ ਮੇਲ ਭਾਗ ਹੈ ਗੁਰਾਂ ਸਾਥ ਸਾਹ ਦੋਲਾ ਫਕੀਰ ਕਾ। ਪੁਨਾ ਸਾਹ ਦੋਲਾ
 ਕਾ ਏਕ ਪ੍ਰਸੰਗ ਕਹਤੇ ਹਾਂ ਪ੍ਰਸੰਗ ਦੇ ਚਲਣੇ ਕਰੁ। ਜੋ ਐਸੇ ਸਮੁੱਥ ਨਾਮ ਦੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ ਹੁਏ
 ਹੈ। ਏਕ ਸਮੇਂ ਸਾਹ ਦੋਲਾ ਕਿਸੀ ਤਰਫ ਜਾਤਾ ਕੋ ਚਲੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਮਾਰਗ ਬੀਚ ਨਦੀ
 ਤਾਰੁ ਆਈ। ਉਹਾ ਬੇੜੀ ਨਹੀਂ ਅਰ ਏਕ ਕੋਈ ਖੁਮਾਰਗ ਕਾ ਮੀਤ ਭੀ ਤਿਨ ਕੋ ਸਾਥ ਲੈ।
 ਸੀ। ਤਬ ਤਿਸ ਕੋ ਕਹਤ ਭਏ: ਹੇ ਭਾਏ, ਤੂੰ ਤੋ ਐਸੇ ਕਹਤਾ ਚਲਾ ਆਉ ਨਦੀ ਪਰ ਮੇਰੇ
 ਪੀਛੇ ਸੋ ਕੈਸੇ। ਸਾਹ ਦੋਲਾ ਸਾਹ ਦੋਲਾ। ਤੇ ਆਪ ਮੁਖੋਂ ਕਹਤ ਜਾਵੇ ਨਦੀ ਬੀਚ।
 ਯਾ ਮੈਲਾ ਯਾ ਮੈਲਾ। ਐਸੇ ਕਹਤੇ ਕਹਤੇ ਨਦੀ ਪਰ ਚਲੇ ਜਾਵੇ। ਸੋ ਪੀਛੇ ਸੁਨ ਕਰ ਮਨ
 ਮੇਂ ਕਹਤਾ ਹੈ ਦੋਖੇ ਮੇਰੇ ਤੇ ਅਪਨਾ ਨਾਮ ਜਪਾਵਤੇ ਹੈ ਤੇ ਆਪ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਨਾਮ ਲੇਤੇ ਹੈ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਮੈਂ ਭੀ ਉਸੀ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪਤਾ ਹੋਇਨ ਤਾਂ ਨਾਮ ਮੈਂ ਕਿਉਂ ਨੇਵੇ ਖੁਦਾਇ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰ।
 ਤਬ ਤਿਸ ਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਮੁਖ ਸੇ। ਯਾ ਮੈਲਾ। ਤਬ ਲਗਾ ਗੋਤੇ ਖਾਵਨ। ਤਬ ਪੀਛੇ
 ਦੇਖ ਕਰ ਕਹਤ ਭਏ। ਹੇ ਸਾਈ ਦੇ ਬੰਦੇ ਤੈਨੇ ਦੋਲਾ ਹੀ ਦੇਖਾ ਹੈ ਮੈਲਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖਾ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਮੈਂ ਮੈਲਾ ਹੀ ਜਪਤਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਦੋਲਾ ਹੀ ਜਪੋ, ਹੇ ਭਾਈ। ਜੋ ਮੈਲਾ ਨੂੰ ਕੀ ਜਾਣੇ
 ਜੋ ਮੈਲਾ ਕੀ ਵਸਤ ਹੈ। ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੈਲਾ ਦੇਖਾਇਆ ਹੈ, ਦੇਖੇ ਹਿਨਾ ਜਪਨਾ
 ਤੇਰੇ ਕਾ ਕਾਮ ਹੈ। ਦੇਖ ਕਰ ਜਪਨਾ ਮੁਕਤ ਪੁਰਸੋ ਕਾ ਕਾਮ ਹੈ ਜਾਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ
 ਭੀ ਬਚਨ ਹੈ। "ਜਉ ਦੇਖਾ ਤਉ ਗਾਵੀ। ਤਉ ਜਨ ਧੀਰਜ ਪਾਵੀ"। ਐਸੇ ਸੁਣ
 ਕਰ ਸਾਹ ਦੋਲਾ ਜਪ ਕਰ ਪਾਰ ਭਾਗ ਨਦੀ ਸੇ ਸੁਖੇਨ ਹੀ ਪੁਨਾ ਮਰੀਦ ਭਾਗ ਸੇ। ਪੁਨਾ
 ਜੋ ਸੰਗਤ ਹੋਲੇ ਕੋ ਪੀਛੇ ਆਇਆ ਕਰੇ। ਉਸ ਮਾਰਗ ਮੇਂ ਗੁਰ ਦਸਮੇਸ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕੀ
 ਤਰਫੋ। ਤਿਨ ਸੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਰੂਪ ਪ੍ਰਛਨਾ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਰੂਪ
 ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ। ਜੋ ਸਿਖ ਬਾਹਰਲਾ ਸਰਗੁਣ ਸਰੂਪ ਵਰਨਨ ਕਰੇ ਐਸੇ ਕਲਗੀ
 ਅਰ ਜਿਹਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੈ ਬਾਜਪਰ ਅਰੁਢ ਹੈ, ਪੁਨਾ ਹਾਥ ਮੇਂ ਬਾਜ ਹੈ, ਐਸੇ ਕੋ ਬਰਨਨ ਕਰੇ।
 ਸੋ ਅਰਧ ਪ੍ਰਬੁਧ, ਕਿਆ ਆਧਾ ਸਿਖ, ਸਮਝਨਾ। ਜੋ ਕਰੇ ਗੁਰੂ ਸਰਬਗਾਹ ਹੈ।
 ਸਰਬਾਤਮਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਮਝਨਾ ਜੋ ਇਹ ਪੂਰਨ ਮਤ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਆਤਮੇ ਗਿਆਨ
 ਹਸਤਾਮਲ ਦੇਖ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੇ। ਕੋਈ ਸਿਖ ਬੈਰਾਗੀ ਦੇਖੇ, ਕੋਈ ਪ੍ਰੇਮੀ, ਕੋਈ ਨੇਮੀ ਦੇਖੇ।
 ਕੋਈ ਨਾਮ ਦੇ ਜਪਨ ਵਾਰੇ ਦੇਖ ਕਰ ਕਹਤਾ ਹੈ। ਧੰਨ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਧੰਨ ਇਹੁ ਸਿਖ ਹੈ ਜੋ
 ਪ੍ਰਵਾਰ ਕੋ ਮੋਹ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੋਉ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਜੋ ਸਾਹ ਦੋਲਾ ਜੀ ਐਸੇ
 ਹਾਥ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਭਏ ਹੈ। ਸੋ ਭੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਗੁਇਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ ਤਰਫ ਕਿਤਨੇ ਸੈਕੜੇ
 ਤੇਲੇ ਸੋਨਾ ਭੇਜਤੇ ਭਏ। ਤੇ ਸਾਥ ਹੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਉਲਾਹਮਾ ਲਿਖ ਭੇਜਿਆ।

"ਜੇ ਜੀ ਮੇਰੇ ਪਰ ਹੁਕਮ ਆਪਣੇ ਨਾ ਲਿਖਿਆ, ਕਿਧੇ ਆਪ ਕਾ ਸਿਖ ਮੈ ਨਾ ਥਾ, ਕਿਆ"।
 ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰੇਮ ਵਾਕ ਸੁਨ ਕਰ ਪਰਮ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵਤੇ ਭਏ। ਫੇਰ ਏਕ ਭਾਵਨ ਭਗਤ
 ਜੀ ਭਏ ਹੈ। ਗਿਰੋਟ ਗਾਉ ਮੇ ਤਿਨ ਕੀ ਤਰਫ ਭੀ ਹੁਕਮ-ਨਾਵਾਂ ਲਿਖ ਭੇਜਤੇ ਭਏ।
 ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਨਮਿਤ। ਜੇ ਸਿਖ ਨੈ ਗਾਹਾ ਹੁਕਮ ਤਿਸ ਕਾ ਆਦਰ ਕਰਤ ਭਏ ਤੇ ਕਰਤ ਭਏ
 ਜੇ ਭੇਜਨ ਪਾਵੇ। ਤਾਂ ਸਿੰਘ ਕਰਤ ਭਯਾ: ਹੇ ਭਗਤ ਜੀ, ਸੋਨਾ ਨੈ ਕੇ ਭੇਜਨ ਪਾਵਨੇ ਕਾ
 ਹੁਕਮ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਕਾ। ਐਸੇ ਸਿਖ ਕੇ ਮੁਖ ਤੇ ਸੁਨ ਕਰ, ਭਗਤ ਭਾਵਨ ਜੀ, ਜੇ ਸੇਵਕ ਲੋਕ ਬੇ,
 ਤਿਨ ਕੇ ਪ੍ਰਤੀ ਕਰਤ ਭਏ। ਹੇ ਭਾਤੋ, ਗੁਰੂ ਕਾ ਹੁਕਮ ਲਿਖਿਆ ਆਇਆ ਹੈ ਹਮਾਰੀ ਤਰਫ।
 ਹਮਾਰੀ ਕਿਆ ਮਰਜੀ ਹੈ। ਸੋ ਸੁਨ ਕਰ ਕਰਤ ਭਏ ਕੋਊ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਤੇ ਨਹੀਂ ਆਪ ਤੇ
 ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਉਪਾਸਕ ਹੈ। ਤੁਮ ਨੇ ਸੋਨਾ ਕਾਹੇ ਤੇ ਭੇਜਨਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਵਨ ਭਗਤ ਜੀ
 ਕਰਤ ਭਏ। ਆਜ ਤੇ ਮੇਰੇ ਧੰਨ ਭਾਗ ਹੈ। ਜੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਹੈ ਮੈਨੂੰ। ਤੇ ਤੁਸਾਂ
 ਨੂੰ ਖਬਰ ਨਾਹੀ। ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਆਜ ਹੀ ਉਹ ਦਫਤਰ ਨਜਰ ਆਇਆ ਹੈ। ਜਿਸ ਪਰ ਸਰਬੋਤ
 ਭਗਤਾਂ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਕਈਰ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਾ ਨੰਦ ਜੀ,
 ਸ੍ਰੀ ਪਰਮਾ ਨੰਦ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਜੈਦੇਵ ਜੀ, ਪਦਮਾ ਵਤੀ ਸਹਿਤ, ਸ੍ਰੀ ਧੰਨਾ ਜੀ, ਸਧਨਾ ਆਦਿ ਜਿਸ ਪਰ
 ਲਿਖੇ ਹੈ। ਤਿਸ ਪਰ ਮੈ ਆਜ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਭੀ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਆਜ ਮੈਨੂੰ ਨਜਰੀ ਆਇਆ

ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਮੇਰੇ ਧੰਨ ਭਾਗ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸਰਬਾਤਮਾ ਕੀ ਭਗਤੀ ਕਾ ਫਲ ਤੇ ਦਰਸ਼ਨ
 ਕਾ ਫਲ ਆਜ ਹੀ ਮੈ ਪਾਇਆ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ। ਤੇ ਜਿਤਨੀ ਮਾਇਆ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਗੁਰੂ
 ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੀ ਹੈ। ਜੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕੇ ਸੋਈ ਗੁਰੂ ਹੈ, ਜੇ ਗੁਰੂ ਹੈ ਸੋਈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਹੈ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਮੈਨੇ ਕਿਸ ਬਾਤ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਅਪਣਾ ਕਾਹਜ ਉਹੁ ਆਪ ਭਗਵਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ

ਜਿਥੇ ਕਿਥੇ । ਤੁਸਾਂ ਜਾਵੇ ਸੁਖ ਸਾਥ ਘਰ ਬੈਠੇ। ਸੋ ਸੁਨ ਕਰ ਚਲੇ ਗਏ, ਘਰਾਂ ਨੂੰ।
 ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤ ਭਾਵਨ ਜੀ, ਘਰ ਭੀਤਰ ਪਰਵੇਸ਼ ਕਰ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਐਸੀ ਧਰ ਕਾ ਧਿਆਨ
 ਕਰਤੇ ਭਏ। ਤੇ ਚਰਨੀ ਪ੍ਰਿਯਰੂ ਬਾਧ ਕਰ ਨਿਰਤਕਾਹੀ ਨਾਰਾਇਣ ਆਗੇ ਕਰਤ ਭਏ।

ਪੁਨਾ ਉਸਤੱਤੀ ਕੇ ਪਦ ਬਨਾਏ ਸੋ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਤ ਗਾਇਨ ਕਰਤੇ ਭਏ, ਨਰਸੀਵਤ। ਤਬ ਪ੍ਰੇਮ ਭੋਰ
 ਸਾਥ ਬਾਧੇ ਹੋਏ ਭਗਵਾਨ ਚਲੇ ਆਵਤੇ ਭਏ। ਕੋਊ ਜੈਸੇ ਬਾਲਕ ਕੀ ਭੋਰ ਸਾਥ ਬਾਧਾ
 ਹੁਆ ਪਤੰਗ ਸੋ ਚਲਾ ਆਵਤਾ ਹੈ ਭੋਰੀ ਵਾਲੇ ਕੇ ਹਾਥਮੇ, ਤੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਪਾਲ ਜੀ ਚਲੇ ਆਏ। ਇਸ
 ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਹੈ। "ਭਗਤ ਹਰਿ ਬਿਰਦ ਆਪ ਬਣਾਇਆ। ਜਹਿ

ਜਹਿ ਸੰਤ ਆਰਾਧਿ ਤਿਹਿ ਤਿਹਿ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ"। ਤਬਾ ਸਾਖਿਯਾਤ ਹੋ ਕਰ ਸੋਨਾ ਪੂਰਨ ਕਰ ਦੇਤੇ
 ਭਏ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਭਗਤ ਜੀ, ਸਿਖ ਕਾ ਪੂਜਨ ਕਰਤੇ, ਕੰਚਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਮਿਤ ਦੇ ਕਾ
 ਵਿਦਾ ਕਰਤੇ ਭਏ, ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਤ। ਇਹੁ ਤੇ ਭਗਤ ਜੀ ਕੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਕਰੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ
 ਕੋਟੀਵਤ। ਜੇ ਏਕ ਸਿਖ ਕਹਿਆ ਸੀ ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੈਸੇ ਪੂਰਬ ਭਗਤ ਭਏ, ਸ੍ਰੀ

ਕਈਰ ਆਦੀ। ਤੈਸੇ ਅਬ ਭੀ ਕੋਊ ਹੈ, ਅਬਵਾ ਨਹੀ। ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਬਰਨ ਕਰਤ ਭਏ।
 ਏਕ ਕਿਆ ਅਨੰਕ। ਸ੍ਰੀ ਜਪ ਜੀ ਮੈ ਗੁਰੂ ਪੂਰੇ ਕਾ ਬਰਨ ਹੈ। "ਅਸੀਖ ਭਕਤ ਗੁਣ ਗਿਆਨ
 ਵੀਚਾਰ"। ਤਾਂ ਤੇ ਸੋ ਸਿਖ ਕਹਿਤ ਭਇਆ: ਹੇ ਸਰਬ ਕਨਾ ਸੁਮਥ, ਜੇ ਏਕ ਤੋ ਮੁਝੇ
 ਭੀ ਦਿਖਾਵੇ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਪਾਲ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ: ਹੇ ਭਾਈ, ਜੀ, ਐਸੇ ਤਿਸ ਕੋ ਦਿਖਾਇ ਕਰ ਖੁਸ
 ਪ੍ਰੀਨ ਕੀਆ। ਜਾਂ ਤੇ ਉਹ ਜਾਤ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਰੂਪ ਦੇ ਪਾਰ ਸੇ ਜਿਸ ਕਾ ਤਰਨਾ ਮਹਾ
 ਕਠਨ ਤੇ ਭੀ ਕਠਨ ਹੈ। ਸੋ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਸੁਖੇਨ ਤਰ ਗਏ।
 ਹੁਕਮ ਨਾਮਾ ਭੀ ਏਕ ਤਿਨ ਕਾ ਸਿਤਨ ਪਾਸ ਹੈ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਕਾ ਦੀਆ ਭਇਆ, ਅਹ ਤੀਕ ਤਿਸ
 ਕਾ ਪੂਜਨ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਪਾਲ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ: ਹੇ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਐਸੇ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ
 ਕੋਤਕੀ ਹੈ। ੩। ਪੁਨਾ ਸਾਖੀ। ਏਕ ਸਮੇ ਸੁਭਾਵਕ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਵਿਚਰਤੇ ਹੈ ਭੂਮੀ
 ਪਰ। ਤਬ ਏਕ ਮਕੋਰਾ ਸ੍ਰੀ ਚਰਨ ਕਮਲਨ ਕੀ ਤਰਫ ਆਵਤਾ ਹੈ ਬਾਰੰਬਾਰ ਮਾਨੇ ਸੁਧਾਸ
 ਨੀਆ ਚਾਹੁਤਾ ਹੈ, ਭਮਰ ਵਤ। ਪੁਨਾ ਦੂਰ ਕਰਤੇ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਤਬ ਭੀ ਚਰਨ ਸਰੋਜ
 ਹੀ ਕੀ ਤਰਫ ਆਵਤਾ ਹੈ, ਅਨ ਆਸਰੇ ਤਿਆਗ ਕਾ। ਤਬ ਸਿੰਘ ਨਿਕਟ ਵਾਸੀ ਦੇਖ ਕਰ
 ਕਹਤ ਭਏ: ਹੇ ਦੇਵ, ਇਹੁ ਜੀ ਕੀਟ ਹੈ ਜੋ ਪੁਨਾ ਪੁਨਾ ਆਵਤਾ ਹੈ, ਆਪ ਕੇ ਪਾਦ ਪਦਮਨ
 ਕੀ ਓਰ, ਸੋ ਇਸ ਮੈ ਕੀ ਕਾਰਨ ਹੈ। ਇਹੁ ਸੀਸਾ ਦੂਰ ਕਰੋ। ਜਾਂਤੇ ਆਪ ਸੀਸੇ ਰੂਪੀ
 ਤਿਮਰ ਕੇ ਹਰਤਾ ਭਾਨੂੰ ਮੂਰਤੀ ਬਰਨ ਰੂਪੀ ਕਿਰਣੇ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਸਰਬਗਤ
 ਅਤ੍ਰਿਅਮੀ ਸੁਆਮੀ ਬੋਲਤ ਭਏ। ਕੀ, ਜੈਸੇ ਸਜਲ ਮੇਘ ਮਧੁਰ ਹੁਨੀ ਕਰ ਪੈਲੇ। ਤਬਾ ਕਹਤੇ
 ਭਏ। ਤਬ ਸਿਖ ਰੂਪ ਸਿਖਿਆ ਸੁਨ ਕਰ ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ। ਸੋਈ ਕਹਤੇ ਹੈ। ਗੁਰੇ ਵਾਰ।
 ਹੇ ਸਿਖੇ ਕੇ ਸ਼ੁਰ, ਇਹੁ ਜੋ ਮਕੋਰਾ ਹੈ ਜੋ ਕੋਤੀ ਬਾਰ ਇਦ੍ਰ ਰੂਪ ਹੋ ਹੈ ਕਰ ਪੁਨਾ ਇਹੁ
 ਦਰਿਦ੍ਰ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਅਬ ਇਹੁ ਕਹਤਾ ਹੈ ਜੋ ਫੇਰ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਸੁਖੇ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ
 ਹੋ, ਹੇ ਗੁਰੇ। ਅਰ ਨੇਤ ਐਸੇ ਹੀ ਚਲੀ ਆਵਤੀ ਹੈ, ਆਦਿ ਦੇਵ ਕੀ। ਜਬ ਤੀਕ ਸੁਤ
 ਦ੍ਰਿਸਟ ਬਨੇ ਰਹਤੇ ਹੈ ਜੀਵ ਕੇ, ਤਬ ਤੀਕ ਭੋਗ ਭੀ ਇਸ ਕੇ ਪਾਸ ਬਨੇ ਰਹਤੇ ਹੈ।
 ਜਬ ਦ੍ਰਿਸਟ ਕਰਮ ਅਦ੍ਰਿਸਟ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ ਤਬ ਭੋਗ ਭੀ ਅਦ੍ਰਿਸਟ ਹੋ ਜਾਤ ਹੈ। ਤਬ ਜੀਵ ਖਰਾ
 ਸੰਤ ਪਤ ਰੂਪ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਕਿ ਦੁਖੀ ਜੋ ਵਾਰਾ ਕੇ ਵਾਦਣੇ ਸੇ ਅਵਾਸ ਹੈ ਪੁਖ, ਤਿਸ
 ਦੁਖ ਕਰ ਦੁਖੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਬਾਰੰਬਾਰ, ਘਟੀ ਜੰਤ੍ਰ ਵਤ ਪੜਾ ਫਿਰਤਾ ਹੈ। ਜਨਮ ਮਰਣ ਤੇ ਅਰਧ
 ਉਰਧ ਮੈ ਜੈਸੇ ਡੋਲ ਡੋਰੀ ਸਾਥ ਬਾਧਾ ਕਈ ਅਰਧ ਕਈ ਉਰਧ ਕੋਟ ਗੁਨੇ ਪ੍ਰੀਤ ਭੀ ਦੁਖ
 ਕਉ ਨਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ। ਕਾਰੇ ਤੇ ਜੋ ਭੋਰਾ ਇਛਾ ਜੋ ਇਸ ਕੀ ਧਨੀ
 ਰਹਤੀ ਹੈ। ਸੋ ਈਛਨਾ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬਿਨਾ ਦੂਰ ਨਹੀ ਹੋਤੀ। ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤਨ
 ਮਨ ਧਨ ਦੇ ਅਰਪੇ ਬਿਨਾ ਨਹੀ ਹੋਤੀ, ਕਿਸੀ ਪਰ ਭੀ। ਜਬ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਾ ਪਾਤ੍ਰ ਬਨਤਾ ਹੈ,
 ਤਬ ਹੀ ਅਨਗ੍ਰਹ ਹੋਤੀ ਹੈ, ਅਨ ਬਾ ਨਹੀ ਹੋਤੀ। ਜੈਸੇ ਪਾਰਸ ਕਉ ਪਰਸ ਕਰ ਨੇਹਾ ਚਿਹਨ
 ਹੋਤਾ ਹੈ। ਗੋਹਾ ਤੇ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ਕਈ ਕਹੁ ਕੀਚਨ। ਤੇ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬਿਨਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਦੂਰ

ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ। ਤਿਸਨਾ ਕਹੀਏ, ਚਾਹੁ ਕਹੀਏ, ਇਸ ਨੇ ਦੂਰ ਹੋਇ ਤਿਨਾ ਸਰਬ ਸੇਖੇ ਕਾ ਸਮੂਹ
ਜੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਹੇ ਕੈਸੇ ਹੋਵੇ। ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਬਿਨਾ ਜਨਮ ਅਰ
ਮਰਣ ਕੇ ਖੇਦ ਕੈਸੇ ਦੂਰ ਹੋਵੇ। ਅਰ ਇਹੁ ਜੀਵ ਸੁਖ ਸਰੂਪ ਕੈਸੇ ਹੋਵੇ। ਤਬੀ ਹੋਵੇ ਜਬ
ਗੁਰ ਕਰਣਾ ਕਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਰੰਗ ਹੋਵੇ। ਤਬਾ ਗੁਰ ਧਾਕੀ। "ਨਾਮ ਰੰਗ ਸਰਬ ਸੁਖ ਹੋਇ।
ਵਡ ਭਾਗੀ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਏ" ਜੇ ਨਾਮ ਕਾ ਰੰਗ ਹੋਏ ਤੇ ਤਿਸਨਾ ਦੂਰ ਹੋਵੇ। ਸੁਖ ਸਰੂਪ
ਜੀਵ ਹੋ ਰਹੇ। ਨਹੀਂ ਤੇ ਦੇਵਤਾ ਇੰਦ੍ਰ ਆਦੀ ਭੋਗਉ ਕੇ ਭੋਗਤੇ ਭੋਗਤੇ ਜਬ ਠਕੁਰਾਈ ਤੇਤ ਛੀਨ
ਲੇਤੇ ਹੈ, ਤਬ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੇ ਕੇ ਜਾਇ ਅਧੀਨ ਹੋਤੇ ਹੈ, ਤਿਸਨਾ ਕਰ। ਜੇ ਹੋ ਬਿਧਾਤਾ
ਫਲ ਪ੍ਰਦਾਤਾ ਜੀ ਜਗਤ ਪਿਤਾ ਮਹਿ ਅਸਾਡੇ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਵੀਏ। ਤਾਤਪਰਯ ਮਹਿ ਜੇ ਭੀ
ਮੂਢ ਜੀਵ ਹੈ ਜੇ ਅਵਿਦਕ ਅਸੋਤ ਪਦ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਏ ਕੀ ਇਛਾ ਕਰਤਾ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਸਤਿ
ਪਦ ਜੇ ਹੈ ਤਿਕਾਲਾ ਧਾਧ ਹੈ ਬਚਦਾਨੰਦ ਸਰੂਪ ਤਿਸ ਕੀ ਇਛਾ ਪੁਨਾ ਭੀ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ
ਅਰ ਸੋਚ ਆਦਿਕੇ ਕਰ ਵਿਆਕਲ ਹੈ ਮਨ ਜਿਨ ਕੇ ਅਹੇ ਮਹਾ ਦੁਤਰ ਮਾਇਆ ਹੈ, ਭਗਵਾਨ ਕੀ।
ਭਾਵੇ ਦੇਵਤਾ ਭੀ ਹੋਵੇ ਤੇ ਭੀ ਗੁਰੂ ਸਰਣ ਬਿਨਾ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ। ਪੁਨਾ ਪਸੁ ਜੈਨੀਹੁ ਕੀਟ
ਆਦ ਅਵਸਥਾ ਕਉ ਪਾਵਤ ਹੈ, ਧਾਰੰਧਾਰ। ਜਿਨ ਪਰ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਈ ਹੈ।
ਐਸੇ ਗੁਰਮੁਖ ਹੈ, ਤਨ ਮਨ ਧਨ ਅਭਿਮਾਨ ਕੇ ਤਿਆਗੀ, ਤਿਨਾ ਨੇ ਨਾਮ ਰੰਗਣ ਮੇ ਮਨ ਬਸਤ੍ਰ
ਰੰਗਿਆ ਹੈ ਗੁਰੂ ਦੁਆਰਿਉ। ਤਬਾ ਗੁਰ ਧਾਕੀ। "ਗੁਰ ਚਰੀ ਮੇ ਭਏ ਨਿਹਾਲ"। ਨਿਹਾਲ
ਕਿਸਾ ਦੁਖੇ ਤੇ ਰਹਤ, ਸੁਖ ਸਰੂਪ ਮੁਕਤ। ਤਾਂ ਸਤੀ ਸਿਖ ਐਸੇ ਦੇਖ ਸੁਣ ਕਰ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਚਰਣੀ
ਪਰੇ ਤੇ ਹਾਥ ਜੋਰ ਕਰ ਕਹਤ ਭਏ। ਜੀ ਗਰੀਹ ਨਿਵਾਜ, ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਨ, ਬਿਰਦਾਨੀ ਕੇ
ਧਾਰਨ ਵਾਰੇ ਜੀ, ਦੀਨ ਦਰਦ ਨਿਵਾਰਕ ਜੀ, ਸਰਨ ਆਇਆ ਦੁਖੀਆਂ ਕਉ ਪਰਮ ਸਰਪ ਸਿੰਧ
ਮਹਿ ਮਗਨ ਕਰਨ ਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭੀ ਕਹੇ ਜੀ। ਐਸੇ ਦਾਸੇ ਕੇ ਮੁਖ ਸੇ ਸੁਵਨ ਕਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਮੂਰਤੀ
ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤ ਭਏ। ਹੇ ਭਾਈ, ਇਸ ਦੇਹੀ ਕਉ ਤੂੰ ਤਿਆਗ ਕਰ ਕੇ ਪੁਨਾ ਜਾਇ ਅਪਨੇ ਦਿਵ
ਭੋਗ ਕਉ ਭੋਗ ਕਰ ਪੁਨਾ ਮਾਨੁਖ ਤਨ ਪਾਇ ਕੇ ਰਾਜ ਰਿਖਿਓ ਕੇ ਗ੍ਰਿਹ ਮੇ ਜਨਮ ਧਾਰ ਕਰਤੇ
ਸੰਤ ਸਵਜਨ ਸਾਤਮਾ ਸੇਵਨ ਯੋਗ, ਸੇਵਕ ਅਰ ਪ੍ਰਭੂ ਸਿਮ੍ਰਣ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਮਾਰਗ ਪਾਇ ਕਰ, ਐਸੇ
ਤਰੀ ਸਦਗਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਤਬ ਦੇਹ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰ ਦਿਵਰੂਪ ਹੋਕੇ ਦੇਵ ਲੋਕ ਕਉ ਪਾਇ ਕਰ
ਤੇ ਬਿੰਦੁ ਜੈਸਾ ਈਸਵਰਜ ਭੋਗ ਕੇ ਪੁਨਾ ਮਨੁਖਾ ਤਨ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਭਯਾ, ਸੰਤ ਸੇਵ ਕਰ
ਨਾਮ ਜਪ ਕਰ, ਸੇ ਮੁਕਤ ਹੂਆ। ਐਸੇ ਕਾਰਨ ਰਹਤ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਜੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਮੂਰਤੀ ਹੈ ਤਿਨ
ਤੂੰ ਸਿਮਰਨ ਕਰ, ਹੇ ਮੰਨੇ ਮਨ। ਜਾਂ ਤੇ ਤੂੰ ਭੀ ਸਦਗਤੀ ਕਉ ਪਾਇ ਕਰ ਚੌਰਾਸੀ ਕੇ
ਖੇਦ ਤੇ ਟੁਟੇ। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ ਗ੍ਰੰਥੇ ਪੂਰਬਾਰਧੇ ਮਕੋਰੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਬਰਨਨ ਅਠਤੀਸੇ
ਅਧਿਆਇ। (੨੮)। ਗ੍ਰੰਥਾ ਕਾਰ ਕਥਨ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਪਾਲ ਜੀ ਕੇ ਮੁਖੇ ਐਸੇ ਅਮ੍ਰਿਤਰੂਪੀ ਕਰਾ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਸੁਨ ਕਰ ਸੁਭ ਸੋਤਾ ਜੇ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੈ, ਸੋਗਲ, ਕਰ ਜੋਰ ਕੇ

ਮੇਨਤੀ ਪ੍ਰਸਾਦ ਬਰਨ ਬੋਲਤੇ ਭਏ। ਹੇ ਹੁਆਮੀ ਜੀ, ਮਹਾ ਮਤੇ, ਹੇ ਹਿਖੀ ਜੀ, ਹੇ ਪ੍ਰਫਮੀ
 ਏਕ ਸੰਨਾ ਮੇਰੇ ਚਿਤ ਕਾ ਦੂਰ ਕਰੋ ਜੀ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ। ਜੋ ਆਪ ਕਾ ਬੇਰਾਗੀ ਭੇਜ ਹੈ ਜੋ
 ਤੁਸਾਡੀ ਸਰਾਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਆਈ ਸੀ ਗੁਰਦੇਵ ਪਰ ਜੋ ਕਰੋ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਜੀ। ਜੋ
 ਇਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਤੇ ਮੈਂ ਆਦਿ ਹੀ ਤੇ ਕਰਨਾ ਬਾ। ਜੋ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਤੇ ਨਹੀਂ ਕੀਆ। ਅਬ ਦਸਾ ਕਰ
 ਉਤਰ ਦੇਹੋ, ਹੇ ਭਗਵਨ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਪਾਲ ਜੀ ਵਾਚੁ। ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਸਵਜਨੇ, ਹੇ ਮੁਕਟ ਮਣੀ, ਭਾਈ
 ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਧੰਨ ਹੋ ਪੁਨਾ ਭੀ ਧਨ ਹੋ, ਜਾਂਤੇ ਗੁਰ ਸਿਮਰਤੀ ਕਰਾਵਤੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਤੇ
 ਜੋ ਤੁਮਾਡਾ ਦਾਸਨ ਹੈ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਦਾਸਨ ਹੈ। ਨਿਸਚੈ ਕਰ। ਯਦਪ ਆਪ ਸਰਬਗ
 ਹੋ ਤੇ ਭੀ ਸਿਖਿਆਰਥ ਪ੍ਰਫਤੇ ਹੋ, ਹੇ ਭਗਵਨ। ਬਡਿਆਂ ਕੀ ਏਹੀ ਸੁਭਾਵ ਹੈ ਸਰਬ ਥਾਵ
 ਜਗੀਓਂ ਅਰ ਆਪਣਾ ਆਪ ਕਿਸੀ ਕੋ ਨ ਜਨਾਵਣਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਮ ਧੰਨ ਹੋ। ਅਬ ਸੋ
 ਪ੍ਰੀਤ ਸੁਣੋ। ਜੁਥ ਮੈ ਨੇ ਭੇਖ ਬੇਰਾਗੀ ਕਾ ਲੀਆ ਤਥਾ ਚਿਤ ਕੋ ਸਤੀ ਨ ਆਈ। ਜਬ ਚਿਤ
 ਕੀ ਕਲਪਨਾ ਨਾ ਦੂਰ ਹੋਈ ਤਥਾ ਕੋਈ ਪਦਾਰਥ ਪਿਆਰਾ ਨਾ ਲਏ, ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ
 ਸਿਨਾ। ਹੇ ਭਗਵਨ, ਭਰਤਾ ਜੋ ਇਸਤੀ ਕਰੀਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਅਨੰਦ ਤੇ ਹੁਤ ਸੰਤਾਨ ਲੀਏ ਕਰਤੀ
 ਹੈ। ਜੋ ਕਰ ਨਿਪੁੰਸਕ ਕੋਈ ਤ੍ਰਿਆ ਖਾਮ ਕਰ ਬੀਠੀ ਤਥਾ ਭੋਗਨੰਦ ਤੇ ਕੁਲ ਤਾਰਕ ਹੁਖ ਪ੍ਰਦਾਤੀ
 ਹੁਤ ਸੰਤਾਨ ਤਿਸ ਤੇ ਜੋ ਨਿਰਾਸ ਹੋ ਬੈਠਤੀ ਹੈ। ਭਰਤਾ ਕਉ ਕਾਪੁਰਖ ਸਮਝ ਕਰ। ਇਸੀ
 ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਿਖ ਇਸਤੀ ਵਤ ਹੈ ਤੇ ਭਰਤਾ ਗੁਰੂ ਹੈ। ਜੋ ਕਰ ਗੁਰੂ ਭਜਨਾ ਨੰਦੀ ਅਰ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੀ
 ਹੈ ਤਾਂ ਆਪ ਭੀ ਮੁਕਤ ਤੇ ਜੋ ਤਿਸ ਕੀ ਸਰਣ ਆਵੇਗਾ ਤਿਸ ਕੋ ਭੀ ਮੁਕਤ ਕਰੇਗਾ।
 ਜੋ ਕ੍ਰਿਪਾ, ਜੋ ਸਿਖ ਕੀ ਭਗਵੰਤ ਸਾਥ ਅਭੇਦਤਾ ਕਰਾਇ ਦੇਨੀ ਤੇ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਪ੍ਰਤ
 ਤਿਸ ਕਰ ਜਨਮ ਮਰਨਾਦੀ ਦੁਖ ਭੁਖ ਦਾਲਿਦ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਣੇ ਤੇ ਤ੍ਰੈ ਲੋਕੀ ਮੇ ਜੈਕਾਰ ਹੋਣਾ,
 ਜਨਮ ਕੀ ਸਫਲਤਾ ਕਰ। ਨਾਂ ਹੀ ਤਾਂ ਦੇਨੇ ਨੇ ਖਰਾਬ ਕਰਣਾ ਹੈ, ਜਨਮਾ ਕਉ। ਜੋ
 ਕਾ ਇਸਤੀ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ ਤਉ ਭੀ ਸੰਤਾਨ ਨਹੀ। ਤਾਤ ਪਰਯ ਏਹ ਸਿਖ ਹੋਇਆ ਬੇਟਾ ਤਾਂ
 ਗੁਰੂ ਨੇ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪਾਈ ਨੇ ਪਥਰ ਨੂੰ ਕੀ ਸਨਿਗਧ ਕਰਨਾ ਹੈ ਭਾਵੇ ਧੀਰ ਜਕਤਾ ਹੈ,
 ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਸੰਤ। ਤਾਂ ਤੇ ਗੁਰੂ ਭੀ ਪੂਰਨ, ਤੇ ਸਿਖ ਭੀ ਤਨ, ਮਨ, ਧੰਨ ਦੇ ਨਿਬੜੇ ਤੋ ਕਾਰਜ
 ਪੂਰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਪ੍ਰਿਥਮ ਪਖ ਵਾਲੇ ਗੁਰੂ ਮਿਲੇ। ਤਥਾ ਇਹੁ ਪ੍ਰਤੱਯਾਸਾ
 ਧਾਰ ਕਰ ਮੈ ਤੀਰਥਾਂ ਨੂੰ ਗਵਨ ਕੀਤਾ। ਜੋ ਹੁਲਾਏ ਕਰ ਕੋਈ ਮੇਰੀ ਸਜੀ ਭੁਜਾ
 ਪਕੜੇਗਾ। ਤਿਸ ਦੁਆਰਿਓ ਮੇਰਾ ਕਲਿਆਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਥਾ ਅਨੇਕ ਹੀ ਤੀਰਥ ਕੁਰੂ ਖੇਤ੍ਰ
 ਆਦੀ ਤੇ ਸਾਤ ਪੁਰੀਆਂ। ਮਾਇਆ ਪੁਰੀ (੧) ਮਥੁਰਾ ਪੁਰੀ (੨) ਆਵੀਤਕਾ ਪੁਰੀ (੩)
 ਦੁਆਰਕਾ ਪੁਰੀ (੪) ਕਾਂਸੀ ਪੁਰੀ (੫) ਕਾਂਤੀ ਪੁਰੀ (੬) ਕਾਂਗੀ ਪੁਰੀ (੭)। ਤੇ
 ਆਦਿ ਲੇ ਕਰ ਜੋ ਚਾਰ ਧਾਮ ਹੈ ਜੋ ਭੀ ਪਾਸੇ। ਸ੍ਰੀ ਅਮਰ ਨਾਥ ਜੀ (੧) ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਨਾਥ
 ਜੀ (੨) ਸ੍ਰੀ ਜਗਨ ਨਾਥ ਜੀ ਸੁਆਮੀ (੩) ਸ੍ਰੀ ਬਦਰੀ ਪਤਿ ਧਾਮ ਜੀ ਬਾਦੀ ਨਾਦਾਇਣ (੪)

ਇਹਿਆਦਿਕ ਆਸਾਨ ਸੁਭ ਪਵਿਤ੍ਰ ਦੈਵਤਾ ਹੈ ਮੈ ਸਭ ਤਿਆਰ। ਪਰ ਮੁਕਤ ਪੁਰਸ਼
 ਕਾਮਨਾ ਰਹਤ ਮਾਇਆ ਤੇ ਅਤੀਤ ਮੈ ਹੋਊ ਨ ਦੇਖਾ। ਪੁਰੇ ਬਡੇ ਸਿੰਧ ਦੇਖੇ, ਸਕਤੀ ਵਾਲੇ।
 ਜੇ ਕਰ ਕਹੀਏ ਤੀਰਥ ਧਾਮਾ ਕੇ ਪਰਸੇ ਕਾ ਕਿਆ ਫਲ। ਸਭੀ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੇ, ਹੈ, ਹੈ ਸਾਧ ਜੀ।
 ਇਹ ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਸੋ ਤੀਰਥ ਅਰ ਧਾਮਾ ਕੇ ਪਰਸੇ
 ਕਾ ਫਲ ਹੀ ਹੈ। ਜਹਾ ਮੇਰੀ ਨੇਤ ਹੈ ਤਹਾ ਮੇਰੀ ਕਲਿਆਨ ਹੈ। ਅਨ ਥਾ ਕੋਸਾ ਹੋਵੇ। ਤਬ
 ਮੈ ਫਿਰਤਾ ਫਿਰਤਾ ਚਿਤ ਕਰ ਪਰਮ ਨਿਰਾਸ ਹੂਆ। ਪੁਨਾ ਹਰਿ ਦੁਆਰ ਜੀ ਤਾ ਸਨਾਨ
 ਹੂਆ ਸੋ ਕੋਸੇ ਨਿਕਟ ਨਗਰ ਕੇ ਜਬ ਮੈ ਆਇਆ ਤਬ ਮੈ ਸੁਣਿਆ ਜੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ
 ਸਿੰਘਾਸਨ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੈ। ਅਬ ਈਹਾ। ਤਬ ਦਰਸਨ ਕਉ ਚਿਤ ਲਨਚਾਇਆ।
 ਆਜੇ ਸ੍ਰੀ ਕਲਗੀਧਰ ਭਗਵਾਨ ਪਹਾੜੀਆਂ ਸਾਥ। ਜੁਧ ਕਰਨ ਚੜੇ ਸੇ ਅਨੇਕ ਤਰਾਇ ਕੀ ਸੇਨਾ ਸਾਥ
 ਜੰਗ ਕਾ ਸਮਾਨ, ਸੰਸਤ੍ਰ, ਧਸਤ੍ਰ ਆਦੀ। ਤਬ ਆਵਤ ਦੇਖ ਕੇ ਏਕ ਪੁਰਸ਼ ਸੇ ਮੈ ਪੂਰਾ, ਜੇ ਹੈ
 ਭਾਈ, ਇਹੁ ਕੌਨ ਹੈ ਜਿਸ ਕੇ ਸੀਸ ਪਰ ਤਤ੍ਰ ਅਰ ਚਮਰ ਢੂਰ ਰਹਾ ਹੈ। ਤਬ ਤਿਸ ਕਹਾ
 ਇਹ ਜਗਤ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਹਰੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਸੁਨ ਕੇ ਤੇ ਦੇਖ ਕਰ ਮਨ ਮੈ ਗਿਲਾਨ ਕਰੀ।
 ਜੇ ਇਹੁ ਭੀ ਤਾਂ ਇਹ ਰਾਜਾ ਹੂਆ ਤਾਂ ਤੇ ਇਸ ਤੇ ਦਰਸਨ ਕਾ ਕਿਆ ਫਲ ਹੈ। ਅਰ ਇਨਹੁ
 ਮੇਰਾ ਕਲਿਆਨ ਕੋਸੇ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਤਬ ਕੋਊ ਪੂਰਬਲਾ ਸੁਭ ਅਦ੍ਰਿਸਟ ਕਾ ਪ੍ਰੇਰਿਆ ਹੂਆ ਮਨ ਮੈ
 ਇਹੁ ਆਈ ਜੇ ਇਕ ਬੇਰ ਦਰਸਨ ਤੇ ਕਰ ਲਈਏ। ਤਬ ਆਇ ਨਿਕਟ ਦਰਸਨ ਪਾਇਆ।
 ਫੇਰ ਪੂਰਬਲਿਆਂ ਭਾਗਾਂ ਨੇ ਨਿਕਟ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੇ ਆਂਦਾ। ਮੇਰਾ ਉਤਮ ਰਾਜ ਓਹੀ ਜੇ ਨਾਰਾਇਣ
 ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੈ। ਜੇ ਸਰਬ ਕੀ ਮਨਸਾ ਪੂਰਨ ਹਾਰਾ ਹੈ, ਸੋ ਮੇਰੀ ਈਛਾ ਭੀ ਪੂਰਨ ਕਰਤ
 ਹੋਵਾ। ਤਿਸੀ ਪਰ ਮੈ ਵਾਰਨੇ ਵਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੈ, ਹੈ ਭਾਈ। ਪੁਨਾ ਸਰਬ ਤੀਰਥਾਂ ਕੇ ਸਨਾਨ
 ਕਾ ਫਲ, ਸਰਬ ਧਾਮਾ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਾ ਫਲ, ਸਰਬ ਕਰਮੇ ਧਰਮੇ ਕਾ ਫਲ, ਮੈਨੇ ਟੋਹੀ ਮਾਂਗਾ ਸੀ
 ਹਰੀ ਤੇ। ਜੇ ਹੈ ਗੋਬਿੰਦ, ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ ਜੀ, ਹੈ ਪਰਮ ਦੇਵ ਜੀ, ਮੈਨੂੰ ਗੁਰ ਪੂਰਾ ਮਿਲੇ ਜੇਸੇ
 ਆਪ ਹੋ ਤਬਾ ਓਹੁ ਹੋਵੇ। ਜਿਸ ਦੁਆਰੇ ਤੇਰਾ ਦਰਸਨ ਮੁਝੇ ਹੋਵੇ, ਹੈ ਭਗਵੰਤ। ਤਾਂ ਤੇ
 ਮੈ ਮੇਰੀ ਚਿਤਵਨੀ ਸਮਝ ਕਰ ਚੇਤਨ ਪੁਰਖ ਜੀ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕੇ ਮੁਝੇ ਦਰਸਨ ਦੇਤੇ ਦਏ।
 ਜਬ ਮੈਨੂੰ ਆਵਤਾ ਦੇਖਿਆ ਤਬ ਦੂਰ ਹੀ ਤੇ ਸੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਬਚਨ ਹੋਲਤ ਭਏ। "ਆਓ
 ਹੇ ਬੇਰਾਗੜੇ, ਜੇ ਭੁਮ ਭੁਮ ਆਇਆਂ ਹੋ, ਤਾਂ ਸਜੀ ਭੁਮਾ ਪਕੜਾਇ ਦੇ"। ਤਾਂ ਚੇਤ ਜੇ ਭੁਮਾ ਪਕੜਾਇ
 ਬਚਨ ਪੂਰਨ ਕਰ ਪੁਨਾ ਪੁਨਾ ਮਾ ਕਰ ਭੰਡਵਤ ਉਤਵੀ ਪਰ ਮਸ਼ਫਕ ਟੋਕਿਆ। ਰੋਮਾਂਚ ਖੜੇ
 ਹੋ ਆਏ ਪੁਨਾ ਉਸਤਤੀ ਕਰੀ ਕਰ ਜੋਰ ਕਰ। ਭਾਈ ਗੁਪਾਲ ਜੀ ਵਾਚੁ। ਹੈ ਭਗਤ ਬਤਮਨ
 ਸੁਆਮੀ, ਆਪ ਹੀ ਸਰਬ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕਰ ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਜੁਗ ਜੁਗ ਮੈ ਕਰਤੇ ਰਹੇ ਹੋ।
 ਅਰ ਗੁਰੂ ਗਰੀਬ ਕੀ ਦਿਜ ਰਿਖੀ ਸੁਚ ਅਤੀਤ ਕੀ ਰਖਿਆ ਕੁਮਹੀਕਰਤੇ ਰਹੇ ਹੋ, ਹੈ

ਭਵਖੰਡਨ । ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਕੀ ਰਖਿਆ ਕਰੀ ਨਰ ਸਿੰਘ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕਰ, ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਧੂਵ ਜੀ ਕਾ
ਪਰਮ ਆਦਰ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਬਹੁੜੇ ਧਾਲ ਖਿਲਾ ਕਾ ਆਪ ਹੀ ਉਧਾਰ ਕਰਾ ਹੈ। ਗੋਖਰ ਮੇ ਜੈ
ਬੁਝਤੇ ਥੇ ਇਦ੍ਰ ਕੇ ਕੋਪ ਕਰ। ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਆਦਿਕ ਜੋ ਜੋ ਤੇਨੇ ਰੂਪ ਧਾਰੇ ਹੈ। ਸਭ ਕੋ
ਮੇਰੀ ਬੰਦਨਾ ਹੋ ਬਾਰੰਬਾਰ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੇਰੀ ਭੀ ਰਖਿਆ ਕਰੋ, ~~ਜਿਸੇ ਸ੍ਰੀ ਰੂਪ ਸਿੰਘ ਸੇ।~~
ਕੋਸ ਇਹ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਘ ਦੁਖ ਕਰ ਪੂਰਨ ਹੈ। ਇਸ ਕੇ ਤਾਨੇ ਕੇ ਤੁਸੀਂ ਮਲਾਹ ਹੈ, ਹੈ
ਭਗਵਨ। ਅਸੀਂ ਕਹਤੇ ਕਹਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਪਾਲ ਜੀ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇ ਮਗਨ ਹੋ ਗਏ। ਅਰ ਮੈਨ ਭਏ ਕਥਨ
ਸੇ। ਪੁਨਾ ਕੋਈ ਕਾਲ ਪਾਛੇ ਹੁਧ ਆਈ। ਤਬ ਮੁਖ ਸੇ ਐਸਾ ਬਚਨ ਬੋਲਤ ਭਏ।

"ਗੁਰੂ ਗੋਇੰਦ ਸਿੰਘ, ਗੁਰੂ ਗੋਇੰਦ ਸਿੰਘ, ਗੁਰੂ ਗੋਇੰਦ ਸਿੰਘ, ਗੁਰੂ ਗੋਇੰਦ ਸਿੰਘ, ਗੁਰੂ ਗੋਇੰਦ ਸਿੰਘ,
ਪੁਨਾ ~~ਕੋਈ~~ ਭਯਾ ਕੋਈ ਗੁਰੂ ~~ਗੋਇੰਦ~~ ਗੋਇੰਦ, ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਸਹਾਜ। ਹਮਾਰੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
ਗੋਇੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਘ ਤਾਰਣੇ ਸੇ ਪੁਨ"। ਪੁਨਾ ਕਥਾ ਕਰਨ ਲਗੇ। ਹੈ ਭਾਈ,
ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਫੇਰ ਕੁਮ ਹੋਇਆ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਜੋ ਇਸ ਕੇ ਕਾਧੇ ਪਰ ਰਾਮ
ਜੀਗਾ ਧਰਾਇ ਦੇਵੇ, ਹੈ ਭਾਈ। ਤਬ ਸਿੰਘਾ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕਾਧੇ ਪਰ ਰਾਮ ਜੀਗਾਧਰਿਆ। ਰਖਣ
ਸਾਥਹੀ ਮੈਨੂੰ ਤਿਲੋਕੀ ਕੀ ਗਾਤਮਲ ਖਬਾਰ ਪਏ ਗਈ। ਜੋ ਤਿਯਾ ਜੋ ਵਾਚੁ ਰੂਪ ਸੀ ਸੋ
ਸਹੀ ਅਸਤ ਰੂਪ ਧੂਏ ਕੇ ਬਉਲਵਤ ਜਾਣੀ ਸਰਬ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾ। ਲੱਖ ਕਰ ਸਰਬ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ
ਜਾਣ ਕਰੀ ਮੈ ਪਰਮ ਸਾਤਿ ਕਉ ਪਾਵਤਾ ਭਯਾ। ਪੁਨਾ ਮੈਨੂੰ ਸਾਥ ਲੈ ਕੇ ਜੁਧ ਜੀਤ ਕਰ
ਪਰਾੜੀਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਕਰ ਭਜਾਇ, ਦੀਆ। ਅਰ ਰਣਜੀਤ ਨਗਾਰਾ ਬਜਵਾਇ ਕਰ ਫਤ੍ਹੇ ਕਾ, ਮੰਗਲਾ
ਚਾਰ ਸਹਤ ਘਰ ਆਵਤੇ ਭਏ, ਮੰਗਲ ਮੁਆਤੀ। ਜਿਨ ਕੇ ਦੇਖਿਆ ਸਰਬ ਮੰਗਲ ਕਲਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤੀ
ਹੋਤੇ ਹੈ। ਮੈ ਪਾਸ ਹੀ ਰਹਤਾ ਭਯਾ। ਸ੍ਰੀ ਹਜੂਰ ਕੋ ਦੇਖ ਦੇਖ ਕਰ ਗੁਰ ਮੂਰਤ ਕਉ ਤੇ
ਬਚਨ ਬੁਣ ਸੁ ਮੈ ਪਾਸ ਹੀ ਰਹਤਾ ਭਯਾ। ਸ੍ਰੀ ਹਜੂਰ ਕੋ ਦੇਖ ਦੇਖ ਕਰ ਗੁਰ ਮੂਰਤ ਕਉ ਤੇ
ਬਚਨ ਬੁਣ ਬੁਣ ਮੈ ਤਾਂ ਪਾਸਾਏਦ ਮੇ ਮਗਨ ਰਹਿਆ, ਅਠੇ ਪਹਿ। ਪੁਨਾ ਮੈਨੂੰ ਪਾਸਾਮ
ਦੇਸ ਕੀ ਆਗਿਆ ਦੇਤੇ ਭਏ। ਮੈ ਹੇਨਤੀ ਰਾਤ ਭਯਾ। ਮੈਨੂੰ ਆਪ ਕੇ ਦਗਾਨ ਕੀ ਇਦਾ ਹੈ
ਹੋਰ ਨਹੀ, ਹੈ ਭਗਵਨ। ਅਜੀ ਜੋ ਰਜਾਇ ਆਪ ਕੀ ਸੋ ਸਭ ਕੇ ਸੀਸ ਪਰ ਹੈ। ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ
ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ ਕਾ ਅਸਾਡਾ ਦਰਸਨ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕਾ ਦਾਸਨ ਪਰਤਖ ਪੁਨਾ ਹੇਨਤੀ ਕਰਤ ਭਯਾ
ਜੋ ਹੁਕਮ ਹੋਵੇ ਤੋ ਮੈ ਹੀ ਸਿੰਘ ਰੂਪ ਹੋਵੇ, ਹੈ ਦੇਵ। ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਇਹੁ ਤੋ ਅਸਾਡੀ ਖੇਡ ਹੈ।
ਸੋ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੈ, ਹੈ ਭਾਈ। ਇਹੁ ਭੇਖ ਭੀ ਤਾਂ ਅਸਾਡਾ ਹੈ, ਅਸਾਂ ਹੀ ਰੂਪ ਧਾਰ ਤੀ ਬਨ
ਹਾਂ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਐਸੇ ਹੀ ਰਹੋ। ਕੰਠ ਕਰ ਕੇ ਜਪ, ਜਾਪ ਜੀ ਜਪੋ। ਐਸਾ ਕੋਈ
ਤੀਬਾਸਕੀਲਪ ਨਹੀ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੇ ਹੁਕਮ ਸੇ ਸਹਿਜ ਹੁਤਾਇ ਹੋਇ ਸੋ ਹੋਇ ਖਾਲਸਾ
ਘਰ ਕਾ ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਨੂੰ ਵਿਚੋੜਦੇ ਹਾਂ, ਸਰੋਰ ਕਰ। ਜੋ ਨੇਤ ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਤੁਸਾਡੇ
ਦੁਆਰਓ ਜੀਆਂ ਕੇ ਕਲਿਆਨ ਦੀ ਰਚੀ ਹੈ। ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਤਿਨ ਕਾ ਤਾ ਹੋਵੇ।
ਪੁਨਾ ਅੰਨ ਉਦਕ ਭੀ ਤੁਸਾਡਾ ਤਿਸ ਤਰਫ ਹੈ। ਜਬ ਮੈ ਹੁਕਮ ਪਾਇ ਕਰ ਇਸ ਤਰਫ ਆਵਾ
ਭਯਾ, ਹੈ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਮੇਰੇ ਮਿਲਣੇ ਕੀ ਜੋ ਭਈ ਸੋ ਮੈ ਕਰ ਦੀਨੀ ਹੈ।

ਆਪ ਕੇ ਪ੍ਰਸਨ ਸੇ। ਪੁਨਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਇ ਰਣ ਲੀਨਾ ਕਰ ਕੇ, ਸੰਤ ਦੇਖੀਆ ਕਉ ਮਾਰ ਕਰ, ਸ੍ਰੀ
 ਸਤਿ ਗੁਰ ਜੀ ਰਣ ਜੀਤ ਅਰ ਰਣ ਛੋਰਆ ਜੀ ਅਨੰਤ ਜਿਸ ਕੇ ਨਾਮ ਹੈ। ਐਸੇ
 ਅਨੰਦ ਸਕਤ ਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਗੁਦਾਵਰੀ ਜੀ ਕੇ ਕੰਠੇ ਦਖਣ ਤਰਫ ਤਹਾ ਜਾਇ ਬੈਠੇ,
 ਜੋ ਸਤਿ ਜੁਗ ਕਾ ਅਪਨਾ ਅਸਥਾਨ ਸੀ ਪੁਨਾ ਰਾਖਸਾ ਨੇ ਦਬਾਇ ਲੀਆ ਸੀ। ਕਬ, ਜਬ ਸ੍ਰੀ
 ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਸੁਮੇਰ ਪਰਬਤ, ਸ੍ਰੀ ਹੇਮ ਕੁੰਠ ਸਾਹਿਬ ਪਰਬਤ ਮੇ ਜਾਏ ਕਰ ਤਪਸਿਆ ਕਰੀ।
 ਸ੍ਰੀ ਭ੍ਰੰਗ ਪੁਰਖ ਕਾ ਦਰਸਨ ਭੀ ਪਾਇਆ। ਦਵੇਤੇ ਏਕ ਰੂਪ ਹੋਇ ਗਏ। ਪੁਨਾ ਪੀਛੇ ਸੋ
 ਅਸਰਮ ਰੀਤਾਂ ਦੇਖ ਕਰ ਯਮਨ ਲੋਕ ਅਪਨਾ ਕਰ ਲੇਤੇ ਭਏ। ਸੋ ਪੂਰਬ ਆਸ੍ਰਮ ਸਮਝ ਕਰ
 ਨੀਜਾਨੀ ਆਪ ਦੇ ਕਰ ਚੌਕੀ ਪਾਦਕਾ ਖਾਨੀ ਝੋਲੀ ਚਮਟਾ ਆਦੀ ਸੋ ਯਮਨ ਹਟ ਪਤਾ ਲੇ ਕਰ
 ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆ। ਤਬ ਅਸਥਾਨ ਤਿਆਗ ਜਾਤੇ ਭਏ, ਜੁਗ ਆਗੇ ਝੁਠੇ ਜੋ ਭਏ। ਕੇਸੇ, ਜੇਸੇ
 ਸੰਤ ਅਗੇ ਝੁਠ ਨਹੀਂ ਇਸਥਿਤੀ ਕਉ ਪਾਵਤਾ, ਪੁਨਾ ਭਾਨੂੰ ਆਗੇ ਤਿਮਰ। ਤਬਾ ਸੋ ਲਜਾਇਮਾਨ
 ਹੋ ਕਰ ਤਿਆਗ ਜਾਤੇ ਭਏ। ਇਸ ਰੀਤ ਰਾਖਸਾ ਤੇ ਛੀਨ ਕਰ ਪੁਨਾ ਆਪ ਪ੍ਰਕਾਸਮਾਨ
 ਕਰਤੇ ਭਏ, ਜਗਤ ਜੀਵ ਤਾਰਨੇ ਕਾਰਨੇ। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ ਗ੍ਰੰਥੇ
 ਪੂਰਬਾਰਧ ਸ੍ਰੀ ਅਬਚਨ ਨਗਰ ਪ੍ਰਸੰਗ ਬਰਨਨ ਉਨਤਾਲੀਸਮੇ ਧਿਆਯਾ। ੩੯ । ਤਹਾ
 ਪ੍ਰਾਤ ਕਾਲ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਹਜ਼ੂਰ ਬੜਾ ਦੀਵਾਨ, ਸਿੰਘ ਸਭਾ ਲਾਗਤੀ ਹੈ। ਅਰ ਦੇਸਾ
 ਦੇਸਾ ਕੀਆ ਸੰਗਤੀ ਲਾਗੇ ਆਦੀ ਆਵਤੇ ਹੈ। ਤੇ ਅਨੰਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀਆ ਅਕੋਰਾ ਅਰਪਨ ਕਰਤੇ
 ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਆਗੇ। ਪੁਨਾ ਨਿਕਟ ਜਸ ਸਿੰਘ ਆਵਤਾ ਹੈ ਸਭਾ ਮੇ
 ਤਿਸ ਸਮੇ ਜੋ ਹਜ਼ੂਰ ਕਾ ਹੁਕਮ ਹੋਦਾ ਹੈ ਸੋ ਸੋ ਕਾਰ, ਸੋ ਸਿਖ ਕਰਤਾ ਹੋਵੇ, ਸਤਿ ਭਾਵਨਾ ਸਹਿਤ।
 ਜਾਂ ਤੇ ਸਰਬ ਸੁਖੀ ਕੀ ਖਾਨ ਪੁਨਾ ਅਪਨਾ ਭੀ ਸਾਈਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਕਾ
 ਪ੍ਰਮਾਨ ਕਰਨਾ ਹੀ ਹੈ। ਇਹੁ ਗੁਰ ਸਿਖਾਂ ਕਾ ਨਿਸਚਾ ਹੈ। ਅਨੰਤ ਸਿੰਘ ਸਸਤ੍ਰਧਾਰੀ ਔਰ
 ਅਨੰਤ ਸੰਤ ਸਾਧ, ਲਖਮੀ, ਰਾਜ, ਪਰਜਾ ਆਇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਭਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਜੀ ਕੇ ਆਸ਼ਿਤ।
 ਕੇਸੇ, ਜੇਸੇ ਚੌਦ੍ਰਮਾਂ ਕੀ ਚਾਂਦਨੀ ਅਰ ਸੀਤਲਤਾ ਚੰਦਹੀ ਕੇ ਆਸਰੇ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਜੇਸੇ ਸੂਰਜ ਦੇ
 ਰੂਪ ਆਸਰੇ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤੇਸੇ ਸਰਬ ਸੁਖ ਮੁਕਤੀ ਭੁਗਤੀ ਆਦਿ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਆਸਰੇ ਹੈ। ਅਠੇ
 ਪਹਿਰ ਨਾਂਗਰੀ ਲਾਗਰ ਕਰ ਕਰ ਅਰਬੀਓ ਪੰਜਾਤੋਂ ਲਾਗਾਇ ਕਰ ਤਿਨੋ ਆਗੇ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਸਹਿਤ ਛਤੀਹ
 ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਭੋਜਨ ਪਰੋਸ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਸਿੰਘ ਸਭਾ ਮੇ ਜਸ ਸਿੰਘ ਆਵਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਗੁਰੂ ਕਾ
 ਹੁਕਮ ਹੋਵੇ ਤੋ ਬੈਠੇ ਅਲਬਾ ਨਹੀਂ ਹੋਠਤਾ। ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਖੜਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ। ਏਕ ਸਮੇ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਸਿੰਘਾਂ ਦੀ ਸਭਾ ਮੇ ਹੋਠੇ ਹੈ ਸਿੰਘਾਸਨ ਪਰ। ਕੀ ਜੇਸੇ ਇਦ੍ਰ ਇਦ੍ਰਾਸਣ
 ਪਰ ਬੈਠਾ ਹੋਵੇ ਦੇਵ ਸਭਾ ਮੇ। ਸੀਸ ਪਰ ਚਮਰ ਚਾਰੂ ਚਲ ਰਹਾ ਹੈ। ਤੇ ਚੌੜ ਪਤ੍ਰ
 ਸੀਸ ਪਰ ਇਸਥਿਤ ਹੈ। ਤਿਸ ਕਾਲ ਸੋ ਜੁਗਲ ਸਿਖ ਆਇ ਕਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕੇ, ਸ੍ਰੀ
 ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ ਕਾ ਜਅਕਾਰਾ ਬੁਲਾਏ ਕਰ, ਪੁਨਾ ਕਰ ਜੋਰ ਕਰ ਸੁਆਮੀ ਆਗੇ ਠਾਂਡੇ
 ਹੋ ਰਹੇ। ਕੀ, ਜੇਸੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦ੍ਰ ਜੀ ਆਗੇ ਅੰਗਦ ਹਨੂਮਾਨ ਹੀ ਮਾਠੇ। ਤਬ ਸੋ ਹਾਥ

ਜੋਰ ਕਰ ਕਰਤ ਭਏ। ਹੇ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹੁ, ਸਰਬ ਸਤਤੀ ਮਾਨ ਜੀ, ਅਸਾਰੇ ਕਰੇ ਤੇ
ਪ੍ਰਿਥਮ ਹੀ ਜੇ ਕਿਛ ਕਰਣੇ ਜੋਗ ਹੇ ਸੋ ਤੁਸੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਕਿਧਾ ਅਣਮੰਗਿਆ ਦਾਨ ਸਰਬ ਜੀਆ
ਨੇ ਦੇ ਰਹੇ ਹੋ, ਹੇ ਪ੍ਰਭੋ। ਜੇ ਹੁਕਮ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਇਕ ਬੇਨਤੀ ਇਹੁ ਜੀਤ ਕਰੇ, ਸ੍ਰੀ ਸ੍ਰਕਾਰ ਆਗੇ।
ਤਾਂ ਹੁਕਮ ਦੇਇਆ, ਜੇ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਸੋ ਨਿਸੰਕ ਕਰ ਦੇਓ, ਮਤ ਭੈ ਕਰੋ, ਹੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਰਿਓ।
ਜੋ ਕਰਤ ਭਏ: ਜੀ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ, ਯਮਨ ਦੇਸ ਪਸਚਮ ਮੇ ਯਮਨੁ ਲੋਕਾਂ ਕਾ ਬਹੁਤ ਜੋਰ ਹੈ।
ਤੇ ਫੇਰ ਮਤ ਤਾਂ ਸਭ ਹਿੰਦੂ ਸਾਥ ਹੈ, ਤਿਨ ਕਾ। ਤਿਸ ਪਰ ਹਮਾਰੇ ਸਾਥ ਪਹੁੰਚ ਕਰ ਕਰਤੇ ਹੈ,
ਸਿੰਘ ਜਾਣ ਕਰ। ਆਗੇ ਜੇ ਹੁਕਮ ਸੋ ਅਸਾਰੇ ਸੀਤ ਪਰ, ਹੇ ਅਜਾਨ ਬਾਹੁ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ
ਸੁਆਮੀ ਕਰਤ ਭਏ ਤੁਸਾਰੇ ਅੰਗ ਮੰਗ ਸਰਬ ਨਿਵਾਸੇ, ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਸਰਬ ਸਮਰਥ ਹੈ, ਹੇ
ਭਾਈ; ਤੁਸੀਂ ਨਿਸੰਕ ਜਾਵੇ ਸਦਾ ਤੁਮਾਰੀ ਪਰਜਾ ਹੈ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਪਗ ਧੀਧਨ, ਜੇ ਅਘ ਕੰਦਨ ਹੈ,
ਸੋ ਕਰ ਕੇ ਪੁਨਾ ਖਾਲਸੇ ਕਉ ਸਭੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖਾਲਸਾ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੈ ਬੋਲ
ਲਾਇ ਕਰ ਪਸਚਮ ਭਵਨ ਕੇ ਗਵਨ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਗੁਰ ਆਸਾਮ ਤੇ ਕੈਸੇ ਨਿਕਸੇ ਜੈਸੇ
ਖੀਰ ਸਿੰਧ ਸੇ ਜੀਵਾ ਕੇ ਪਾਨ ਹੇਤ ਖੀਰ ਕੀ ਨਦੀ ਨਿਕਸੇ ਤਥਾ ਸੋ ਗੁਰੂ ਗੁਨ ਪਾਵਤੇ।
ਮੀਰੀ ਹੀ ਅਨੇਕ ਸਿਖਿਆ ਲੀਏ ਜੀਵਾਂ ਕੇ ਕਈ ਤਰਫ ਭੇਜੇ ਹੋ ਸਿੰਘ। ਸੋ ਉਨ ਕੀ ਕਥਾ ਕੌਨ
ਕਰੇ; ਜੇ ਸਿਖ ਪ੍ਰਿਥਮ ਭੇਜੇ ਹੋ ਸੋ ਦੇ ਨਜ਼ਰਾਂ ਕੀ ਕਥਾ ਜੇ ਮੇ ਧਰਿਆ ਸੇ ਸੁਨੀ ਗੁਨੀ ਹੈ, ਸੋ
ਕਰਤਾ ਹੈ, ਜੋ ਗੁਰੂ ਕਹਾਵਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਚਲਦੇ ਚਲਤੇ ਸਾਹੀਵਾਲ ਨਗਰ ਬੀਚੇ ਜਾਇ ਪਰਵੇਸ
ਕਰਤੇ ਭਏ। ਮਾਨੇ ਗਿਆਨ ਵੇਰਾ ਮੂਰਤੀ ਧਾਰ ਕਰ ਸੋ ਚਲੇ ਹੋ, ਹਰਿ ਇਛਾ ਸੇ।
ਤਬ ਏਕ ਨਿਰਗਮ ਅਸਥਾਨ ਦੇਖਾ। ਤਹਾਂ ਗੋਰੇ ਕੀ ਮਲੀ ਕਾ ਫੇਰ ਲਗ ਰਹਾ ਹੈ।
ਇਸ ਹੁੰ ਸਭਾ ਕਰ ਕੇ ਆਸਨ ਤਹਾਂ ਵਿਵਾਇ ਕਰ ਪੋਥੀ ਦਸ ਸਿੰਥੀ ਪੜਨ ਲਗ ਗਏ।
ਤੇ ਬਾਹਰੂ ਦਾਤਨ ਲਿਆਇ ਕਰ ਰਖ ਦੇਤੇ ਭਏ। ਪੁਨਾ ਏਕ ਕਲਮ ਭੀ ਤਹਾਂ ਭਰ ਕਰ
ਧਰ ਦਿਆ। ਜਲ ਅਰਥੀਉ। ਕੋ ਜਲ ਦੇਨਾ ਤੇ ਦਾਤਨ ਦੇਵਹਿ ਪੁਨਾ ਪੋਥੀ ਸੁਨਾਵਹਿ ਤੇ
ਮਿਠਾ ਬੋਲਹਿ ਅਰ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਹਿ ਤੇ ਅੰਤਖ ਸਾਥ ਬੈਠੇ ਰਹੇ। ਅਨੇਕ
ਲੋਗ ਭੀ ਆਵਨੇ ਲਗੇ, ਪ੍ਰੇਮ ਨੇਮ ਕਰ। ਤਬ ਸਾਹੀਵਾਲ ਕਾ ਬਲੋਚ ਸਰਦਾਰ ਥਾ ਤਿਸੀ ਤਰਫ ਜੁਧ
ਕਉ ਚਲਿਆ ਸੀ। ਸੋ ਤਿਸੀ ਮਾਰਗ ਮੇ ਆਇ ਨਿਕਸਿਆ। ਸੋ ਦੇਖ ਕਰ ਪੜਤਿਆ
ਸੁਣਤਿਆ ਕਉ ਸਲਾਮ ਕਰਤਾ ਭਯਾ ਤੇ ਕਹਤ ਭਯਾ ਜੀ ਮੇਰੇ ਪਰ ਮਹਰਬਾਨਗੀ ਕਰਨੀ ਜੇ
ਮੇਰੀ ਜੀਤ ਹੋਵੇ ਸਰੀਕਾਂ ਭਾਈਆਂ ਸੀ। ਸੋ ਕਹਤ ਭਏ ਗੁਰ ਸਿਖ: ਜਾਹਿ ਤੇਰੀ ਗੁਰੂ ਕੇ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੀਤ ਹੋਵੇਗੀ। ਤਬ ਸੋ ਸ੍ਰਕਾਰ ਜੀਤ ਕਰ ਪੁਨਾ ਉਸੀ ਮਾਰਗ ਮੇ ਆਇ
ਨਿਕਸਿਆ। ਤਾਂ ਦੇਖ ਕਰ ਤੇ ਬਾਜ ਤੇ ਉਤਰ ਕਰ ਨਿਕਟਿ ਆਇ ਕਰ ਹਾਥ ਜੋਰ ਕੇ
ਕਰਤਾ ਭਯਾ। ਪੁਨਾ ਬੈਠ ਕਰ ਸਰਧਾ ਸੇ ਕਹਤ ਭਯਾ, ਜੇ ਮੇਹਰਬਾਨ ਜੀ, ਆਪ ਕੋਈ ਜਗਾ
ਜੀਤ ਦੇਵੇ ਜੀ। ਮੈਥੋ ਕੋਈ ਚਗੀ ਹਵੇਲੀ ਲੋ ਤੁਸੀਂ, ਉਹਾਂ ਚਲ ਨਿਵਾਸ ਕਰੋ। ਤਾਂ ਗੁਰ
ਨਿਖ ਕਹਿਆ ਜੇ ਹੇ ਨਰ ਪਤ ਕੋਠਾ ਹੈ ਪਰ ਪਰਨਾਲਾ ਨਹੀਂ ਜਿਗ ਕੋ। ਸੋ ਕੋਠਾ ਜਿਸ ਪਰਤਾ ਹੈ।
ਤੇ ਜਿਸ ਕੇ ਪਰਨਾਲਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਬਚਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਪਰਨਾਲੇ ਵਤ ਧਰਮ ਸਾਲਾ ਹੈ

ਜਾਂ ਤੇ ਨਗਰ ਰੂਪੀ ਕੋਠੇ ਰਖਿਆ ਕਰਨ ਕੇ ਪਰਨਾਨਾ ਹੈ। ਜੋ ਨਰਪਤ ਹਾਥ ਜੋਰ ਕਰ ਕਰਤ ਭਯਾ।
 ਹੈ ਮੇਰਬਾਨ ਜੀ, ਜੋ ਹਵੇਲੀ ਮਕਾਨ ਬੀਚ ਠਗਰ ਕੇ ਆਪ ਪਸੰਦ ਕਰੇ ਜੋਈ ਤੇਵੇ ਜੀ, ਤੇ ਆਪ
 ਧਰਮ ਸਾਲ ਬਨਵਾਵੇ। ਤਾਂ ਗੁਰ ਸਿਖ ਕਹਤ ਭਏ ਜੋ ਏਹੀਦੀਗਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਕੇ
 ਨਾਮ ਜਪਏ ਕਰ। ਤਬ ਨਰੋਸ ਕਹਤ ਭਯਾ, ਜੋ ਆਪ ਦੀ ਰਜਾਇ, ਜੋ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ। ਤਾਂ ਉਹੀ
 ਸੁਥਾਨ ਧਰਮਸਾਲ ਬਣੀ ਭਈ, ਖਾਲਸੇ ਕੀ ਸਰਬਤੀ, ਪੰਗਾਇਤੀ। ਆਜੇ ਕੋਊ ਨ ਥੀ ਪ੍ਰਿਥਮ ਸੋਊ
 ਹੋਤੀ ਭਈ। ਤਿਨਾ ਗੁਰ ਸਿਖਾਂ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ ਅਬ ਤਕ ਜਹਾਂ ਰੀਤੀ ਹੈ ਸਬਦ ਦੇ ਕੀਰਤਨ ਤਾਂ
 ਪ੍ਰਜਾਰ ਬਹੁਤ ਕਰ ਹੋਤਾ ਭਯਾ। ਤਬ ਸਬਦ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ ਬਹੁਤ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਹੋਤੀ ਭਈ।
 ਤਿਨਾ ਗੁਰ ਸਿਖਾਂ ਕੇ ਭਾਵ ਕਰ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਕੀ ਅਬ ਤਕ ਜਹਾਂ ਰੀਤੀ ਹੈ। ਸਦਕਸਤਾ ਦੇਵੀਏ
 ਜਿਸ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ। ਆਸਾ ਕੀ ਵਾਰ ਕਾ ਨਿਤਿਰ ਗਾਇਨ
 ਹੋਨਾ ਇਤਿਆਦਿਕ ਰੀਤੋ ਸੇ। ਅਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਰੂਪ ਹੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਹੈ। ਪੁਨਾ
 ਪੀੜੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਦੁਖ ਤੰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਪਰ ਉਪਕਾਰੀ ਧਨਮੁਖ ਦਰਬਾਰੀ ਸੇ ਨਾਮ ਕੇ
 ਪ੍ਰਤਾਪ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਰਿਆਂ ਕੇ ਹਾਥ ਕੀ ਨੀਵ ਧਰੀ ਭਈ ਤਿਸ ਧਰਾ ਮੇ ਅਬ ਤੀਕ ਅਧਿਕ ਜੋ
 ਅਧਿਕ ਖਾਲਸੇ ਕੀ ਧਰਮ ਸਾਲਾ ਤਾਂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਗੁਰੂ ਪੂਰੇ ਕਾ ਬਰਨ ਹੈ।
 "ਅਬਚਲ ਨੀਵ ਧਰੀ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਨਿਤ ਨਿਤ ਹਰੈ ਸਵਾਈ"। ਵਿਖ ਕਾਏ ਵਾਹੁ।
 ਪ੍ਰਿੰਸਗ ਪ੍ਰੇਫ ਜਨੇ ਕੇ ਮੁਖ ਵਾਰ ਸੁਨ ਕਰ ਮੈਨੇ ਲਿਖਾ ਹੈ ਗੁਤੇ, ਇਹ ਦਾਸ ਨੇ ਕਲਪਣਾ ਨਹੀਂ
 ਕਰੀ। ਜੋ ਕਰ ਔਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਸੁਨਾ ਹੋਵੇ ਔਰ ਪ੍ਰੇਫ ਜਨੇ ਗੁਰ ਮੁਖੇ ਸਿਖੇ ਤੇ, ਤੋ ਭੀ ਵਾਹ ਵਾਹ,
 ਪ੍ਰਵਾਨ ਮੇਰੇ, ਸੀਸ ਪਰ। ਸਾਖੀ। ਤਬ ਜੋਈ ਸਿਖ ਜੁਲ ਗੁਰ ਭਾਈ ਮੁਹਕਮ ਜੀਘ
 ਤੇ ਹਰੀ ਜੀਘ ਕਾਬਲ ਸੇ ਭੀ ਦੂਰ ਹਲੇ ਗਏ। ਤਬ ਏਕ ਨਗਰ ਸੇ ਕੋਸ ਭਰ ਦੂਰ ਜਨਾਨੇ
 ਹੋਸੀ, ਤਹਾਂ ਹੀਸਨਾਨ ਆਦਿ ਕ੍ਰਿਆ ਕਰ ਗੁਰਬਾਣੀ ਪਠ ਕਰ ਪੁਨਾ ਭਜਨਾਨੰਦ ਮੇ ਮਗਨ ਹੁਏ
 ਨਿਹਵਿਕਲਪ ਮਾਮਾਪੀ ਤਿਨਕੀ ਜੁਗੀ ਹੈ ਤੇਲ ਸਾਧਾਵਤ, ਮਨ ਪੁਰ ਜਿਤ ਹੀਰਾਹ ਬਿਤੀਆਂ ਮਹਤ
 ਅਪਨੇ ਸੁਤਾ ਤੋ ਰਹਤ ਹੁਏ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਤਬ ਦੇ ਧਮਨ ਆਵਤੇ ਭਏ। ਸੇ ਕੋਸੇ ਹੈ
 ਹਾਥੋ ਮੇ ਜਿਨ ਕੇ ਤਰਵਾਰ ਹੈ। ਜੋ ਦੇਖ ਕਰ ਰਿਦ ਧਿਦੀ, ਪੁਨਾ ਜੀਘ, ਸੇ ਰਾਖਸ ਕੋਪਵੰਤ
 ਹੋਤੇ ਭਏ, ਕਿਸੀ ਕਾਰਨ। ਸਰਪ ਤੇ ਰਾਖਸ ਪੁਨਾ ਸਿਤ ਦੇਖੀ ਇਨ ਕਾ ਕਾਰਣ ਕੋਪ ਕਾ ਕੋਨ
 ਕਹੀਐ। ਸੁਤੇ ਇਨ ਕਾ ਸੁਤਾਵ ਹੀ ਹੈ ਮਾਗਣਾ, ਨਾਜਣਾ। ਤਬ ਦੇਵੇ ਖੜੇ ਖਿਚ ਕਾ
 ਉਥੇ ਹਾਥ ਮਾਗਣ ਤੀਏ ਗੁਰ ਸਿਖਾਂ ਕੇ ਹਾਥ ਉਪਰ ਕਰਤ ਭਏ ਜਾ, ਤਬ ਦੋਨੇ ਕੇ ਦੋਨੇ ਹਥ ਖੁਸ਼ਕ
 ਕਾਟਵਤ ਹੋ ਕੇ ਖੜੇ ਕੇ ਖੜੇ ਹੀ ਰਹਿ ਗਏ। ਜੋ ਮੇਰੇ ਮਨ ਇਹੁ ਉਪਮਾ ਆਈ ਹੈ
 ਪ੍ਰੀਤੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਮੇ ਜੋ ਤਰਵਾਰਾਂ ਉਚੀ ਪੜੀ ਪਰਕਾਸ਼ੀ ਹੈ ਮਾਨੋ ਗੁਰ ਸਿਖਾਂ ਕੇ ਹਾਥ ਕੀ ਧੁਜਾ
 ਅਸਮ ਮੇ ਜੁਗਨ ਪਰਕਾਸਮਾਨ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਹੈ। ਅਬਵੰਤ ਭਗਵਤੀ ਕੀ ਰਸਨਾ ਰਾਖੀ ਕੇ ਹਾਥੋ
 ਨਿਕਸ ਕਰ ਚਲੀ ਹੈ ਅਕਸ ਮਾਰਗ ਦੁਆਰਿਓ, ਗੁਰਮ ਨੋਕ ਕਉ। ਸੇ ਮਤਿ ਮੰਦ ਮੂਢ ਅਭਾਸ

੩ ਅੰਗੀ ਨੀ ਸਿਖ

ਦੇਖੀ ਅਪਨਾ ਕੀਤਾ ਪਾਇ ਕਰ ਲੀ ਪਸਾਰਾਪੁ ਕਰਨੇ। ਲਗੇ ਮੁਖ ਸੇ ਘਿਘਾਵਣ ਸਿਖਾ ਕੇ ਕਰੇ ਰਹੇ
 ਪਰ ਤਿਨ ਕੀ ਸਮਾਧੀ ਹੀ ਨ ਖੁਲੀ। ਤਬ ਮੋਨੀਰ ਅਪਨੀ ਨੀਚਤਾ ਸਹਤ ਨਗਰ ਕੇ ਦੌੜ ਜਾਵਤੇ
 ਹੁਏ। ਤਬ ਨਗਰਵਾਸੀ ਲੋਕ ਮਹਾਜਨ ਐਰ ਪੁਨਾ ਰਾਜਾ ਭੀ ਤਿਨ ਤੇ ਜਾਤ ਸੁਨ ਕਰ ਕੁਚਾਲੀਊ
 ਕੀ ਸਭ ਨਗਰੀ ਭੇ ਭੀਤ ਹੋ ਕਰ ਪੁਨਾ ਸਭੀ ਮਿਲ ਕਰ ਭੇਟਾ ਲੈ ਕਰ ਤਿਨਾ ਗੁਰਸਿਖਾ ਕੀ
 ਸਰਨੀ ਆਇ ਪਏ। ਦਰਸਨ ਕਰ ਸਭੀ ਪ੍ਰਸਨਮਾਨ ਹੁਏ। ਤਿਨਾ ਨੀਚਾ ਤੂ ਲੀ ਫਿਟ ਫਿਟ
 ਕਰਨੇ। ਜੋ ਐਸੇ ਪਰਮੇਸਰ ਤੇ ਪਿਆਰੇ ਅਉਲੀਆਇ ਤਿਨਾ ਤੂ ਤਰਵਾਰਾ ਖਿਚ ਲੀਆ, ਲਖ ਲਾਣਤ
 ਹੋ ਤੁਸੀਂ ਨੂੰ। ਫੇਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਭੇਟਾ ਜਰ ਕਰ ਰਾਜਾ ਪਰਜਾ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਗਰ ਮੇ ਅੰਬਰਾ ਪਾਇਆ
 ਹੋ ਆਪਨੇ। ਜੋ ਕਰਤ ਭਏ ਚੋਲਤੀ ਗੁਰ ਸਿਖੇ ਆਗੇ। ਅਜੇ ਉਨ ਕੀ ਸਮਾਧ ਹੀ ਲਗੀ ਹੋਈ ਹੈ
 ਐ ਮਿਹਰਬਾਨ ਜੀ, ਐ ਖਤਾ ਕੇ ਬਖਸ਼ਿਦ ਜੀ, ਐ ਅਉਲੀਆਊ ਜੀ, ਐ ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਜਾਤ ਜੀ, ਇਨਾ
 ਪਾਪੀਊ ਪਰ ਮਿਹਰਬਾਨਗੀ ਕਰੀਏ ਜੀ। ਇਨ ਕੇ ਬਖਸ਼ੇ ਅਰ ਆਸ ਨੂੰ ਦੀਦਾਰ ਦੇਹੋ, ਅਪੁਨੀ
 ਗਾਮਾ ਖੋਲਕਰ। ਐਸੀਆ ਗਾਮਾ ਹੈ ਜੋ ਆਬਹੁਤਾਤ ਕਰ ਪੂਰਨ ਹੈ। ਕਿਆ ਜਿਸ ਤੋ ਦੇਖੇ
 ਹੋ ਮਿਹਰਬਾਨਗੀ ਕਰ ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਤਨ ਕੀ ਦੁਗਤੀ ਕਰ ਦੇਵੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਆਖੇ
 ਖੋਲੇ ਜੀ। ਤਬ ਵਾਹਗੁਰੂ ਨਾਮ ਲੈ ਕਰ ਗੁਰਸਿਖ ਨੇਤ੍ਰ ਖੋਲਤੇ ਭਏ ਮਾਨੋ ਕਮਲ ਮੁੰਦੇ
 ਹੁਏ ਖਿੜੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਪ੍ਰਤੀ ਕਰਤ ਭਏ: ਹੋ ਰਾਜਾ, ਜੇ ਕਰ ਤੇਨੇ ਆਪਨਾ ਰਾਜ ਰਖਨਾ ਹੈ ਤਾਂ
 ਫੇਰ ਕੋਈ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਦੇਸੀ ਕੋ, ਸੀਤ ਕੋ, ਸਾਧ ਕੋ, ਵਕੀਰ ਕੋ, ਗਰੀਬੋ ਕੋ, ਦੁਖਾਵੇ ਨਹੀ। ਭਾਵੇ
 ਕੋਊ ਕਿਥੇ ਹੋਵੇ। ਨਗਰ ਮੇ ਵਾ ਡਗਰਮੇ। ਇਹ ਜਲਤਲਾਕ ਲਿਖ ਦੇਹੁ ਅਪਨੀ ਹਥੀ ਜੇ ਕਰ
 ਤੇ ਤਾਂ ਇਹੁ ਬਖਸ਼ੇ ਜਾਤੇ ਹੈ, ਨਹੀ ਤੇ ਨਹੀ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਅਪਨੀ ਹਥੀ ਲਿਖਿ ਭੀ ਤੇ ਨਗਰ
 ਵਾਸੀਓ ਜੇ ਲਿਖਵਾਇਆ ਭੀ। ਤਬ ਦੋਨੋ ਕੇ ਹਾਥ ਉਤਰਤੇ ਭਏ, ਜੇਸੇ ਮੇ ਤੇਸੇ ਹੀ ਭਏ; ਪੁਨਾ
 ਜੋ ਦੋਨੋ ਰਾਖਸ਼ ਭਾਵ ਤਿਆਗ ਕਰ ਗੁਰਸਿਖੋ ਕੇ ਮਰੀਦ ਹੁਏ। ਭਨਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਲੀਆ
 ਕਦਮਾ ਪਰ ਸੀਸ ਤਿਨਾ ਰਾਖਾ। ਤਬ ਦੇਖ ਕਰ ਰਾਜਾ ਗੁਰ ਸਿਖੇ ਤਾਂ ਤੇਜ ਪ੍ਰਤਾਪ
 ਅਸਚਰਜ ਮਨ ਭਯਾ, ਅਤ੍ਰਿ ਮੇ ਕਰ। ਤਾਂ ਹਾਥ ਜੋਰ ਕਰ ਕਰਤ ਭਯਾ। ਜੀ,
 ਨਗਰ ਜਲੀਏ ਜੀ। ਤਾਂ ਗੁਰਸਿਖ ਕਰਤ ਭਏ। ਜੋ ਧਰਮਸਾਲ ਬਨੇ ਤੇ ਹਮ ਚਲੇ,
 ਇਵੇ ਕੋਸੇ ਚਲੇ। ਬਨ ਮੇ ਹੀ ਰਹੇਗੇ। ਤਬ ਤਾਤ ਕਾਲ ਹੀ ਰਾਜਾ ਨੇ ਧਰਮਸਾਲ ਬਨਵਾਈ।
 ਜੋ ਗੁਰਸਿਖੇ ਆਗਿਆ ਕੀਤੀ ਤਸਾ ਜੋ ਮਾਸ ਅੰਦਰ ਹੀ ਤਹਾ ਧਰਮਸਾਲ ਮੇ ਬਡੇ ਉਤਸਵ ਸਹਿਤ
 ਆਇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਅਨੰਤ ਲੋਗ ਲਗਾਈ ਸਿਖ ਹੁਏ, ਰਾਜਾ ਭੀ ਮੁਰੀਦ ਹੂਆ। ਤਥਾ
 ਤੇ ਕੀਰਤਨ ਹੋਤਾ ਰਹੇ, ਭਜਨਾਨੰਦ; ਅਨੇਕਾ ਕੇ ਬਾਣੀ, ਮੰਤ੍ਰ, ਸ੍ਰੀ ਜਪਜੀ ਆਦਿ ਕੰਠ ਕਰਵਾਵਤੇ ਭਏ,
 ਤੇ ਗੁਰਸਿਖ। ਤੇ ਸਿਤਾ ਦੀ ਗਰੀਬੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੀ ਚੀਤ ਪ੍ਰੀਤ ਸਿਖਾਵਤੇ ਭਏ। ਅੰਨ
 ਕਰ, ਬਸਤ੍ਰ ਕਰ, ਜਲ ਕਰ, ਅਸਧਾਨ ਕਰ, ਮਾਰਗ ਕੇ ਚਲਨੇ ਵਾਰੇ ਤਹ ਆਇ ਸੁਖ ਵਾਪਤੇ
 ਹੀ ਤੇ ਕੋਈਨਹੀਂ ਕਿਸੀ ਕੇ ਦੁਖਾਵਤਾ। ਸਭੀਸੇਵਾ ਅਰ ਈਦਨਾ ਹੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ਨਗਰਵਾਸੀ
 ਸਿਦੇਸੀਊ ਕੀ। ਪੁਨਾ ਜੋ ਅਸਧਾਨ ਭੀ ਕਿਸੀ ਸੁਭ ਅਧਿਕਾਰੀ ਕਉ ਸਹਿਧ ਦੀਆ।

ਆਪ ਦੁਆਰਾ ਤੇ ਨਿਰਲੇਖ ਹੈ, ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ। ਇਸੀ ਪਰ ਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ। "ਮਮਤਾ"
 ਜਾਤ ਤੇ ਰਹੇ ਹੁੰਦਾ। ਪ੍ਰਵਾਨ ਨਾਨਕ ਹਮ ਤਾ ਤੇ ਦਾਸਾ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਨੰਤ
 ਆਸਾਨੇ ਪਰ ਗੁਰਿਸਾਖੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰ ਆਪ ਗੁਰੂ ਤੇ ਹਵਨ ਗਵਨ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਪੁਨਾ
 ਸੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਦਾਸਨ ਕੇ ਆਇ ਦਾਸਤੇ ਭਏ, ਸ੍ਰੀ ਅਚਲ ਨਗਰ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਪੁਰੀ ਮੇ।
 ਰਾਨ ਕਮਲਾ ਪਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਹੁਸਮ ਪਾਇ ਕਰ ਤਬ ਤੇ ਅਨ ਬੈਠਤੇ ਭਏ।
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਭਗਤ ਬਛਲ ਬੋਲਤੇ ਭਏ: ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰਮੁਖੇ, ਪ੍ਰੀਤ ਤਾ ਰਹੇ ਹੋ ਕਿਉ।
 ਸੇ ਹਾਥ ਜੋਰ ਕਰਤ ਭਏ। ਹੇ ਪ੍ਰਭੋ ਜੋ ਪ੍ਰੀਤਤਾ ਸੁਖ ਹੈ ਸੇ ਸਭੀ ਤੇਰੇ ਧਿਆਨ ਮੇ ਹੈ।
 ਪੁਨਾ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਦੇ ਸਿਮਰਨ ਮੇ ਹੈ, ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਪ੍ਰਦਤੀ। ਸ: । ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ
 ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਤ੍ਰਿਪੈ ਪ੍ਰਵਾਚਨੇ ਗੁਰ ਸਿਖਨ ਸਿਖੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿਨ ਪ੍ਰੀਤ ਬਰਨਨ ਚਾਲੀਸਮੇ ਧਿਆਨ। ੮੦।
 ਏਕ ਸਮੇ ਖੈਲੀ ਰੁਪਈਆ ਕੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਕ ਸਿਖ ਕੇ ਹਾਥ ਦੇਤੇ ਭਏ ਪੁਨਾ ਕਰਤ ਭਏ,
 ਕਿਸੀ ਬਡੇ ਗਰੀਬ ਕੇ ਦੇ ਆਓ, ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਬਹੁਤ ਅਰਥੀ ਹੋਵੇ। ਤਾ ਸੇ ਲੇ ਕਰ ਨਗਰ ਨਦੇੜ
 ਧੀਰ ਜਾਇ ਤਹਾ ਪਹੁਚਾ, ਜਹਾ ਬਹੁਤੇਰੇ ਹਾਟੇ ਕੇ ਸਮਦਾਇ ਹੈ। ਤਬ ਏਕ ਬਾਜਰ ਸੇ
 ਕੋਈਚਲਾ ਆਵਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਭਾਵਤ ਕਾ ਨਾਮ ਪੁਕਾਰਤਾ। ਜੋ ਮੇ ਅਧਲੇ ਆਜਿਤ ਮਾਸਕੀਨ ਕੇ
 ਕੋਤੇ ਦਿਨ ਭੁਖਿਆ ਭਏ ਹੋ। ਤਾ ਤੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਭਗਵਤ ਅਰਥ ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਤਾਈਦਾਨ ਦੇਵੇ
 ਫਾਦਨ ਭੋਜਨ ਵਾ ਰੁਪਈਆ ਪੈਸੇ :। ਜੋ ਤਿਸ ਕਰ ਮੇ ਅਪਨਾ ਅਰਥ ਸਿਧ ਕਰ ਲੈਵੇਗਾ।
 ਤਬ ਸੇ ਸਿਖ ਸੁਨ ਕਰ ਮਨ ਮੋਇਹੀ ਠੀਕ ਆਈ ਜੋ ਇਹੀਬਤਾ ਅਰਥੀ ਹੈ, ਇਸ ਅਰਥ ਕਾ
 ਜਾ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਕਾ ਭੀ ਇਹੀ ਸਿਧਾਂਤ ਸੀ ਜੋ ਇਹੁ ਅਰਥ ਕਿਆ ਧਨ ਬਡੇ ਅਰਥੀ ਕੇ
 ਦੇਨਾ ਤਾ ਤੇ ਜੀਆ ਮੇਲ ਬਠਿਆ ਹੈ। ਜੋ ਧੰਨ ਕੀ ਪੈਲੀ ਤਿਸ ਕੇ ਹਾਥ ਦੇ ਕਰ, ਰੁਪ ਰੁਪ, ਜੋ ਸਿਖ
 ਗੁਰੂ ਕੇ ਚਰਨਾ ਪਾਸ ਆਇ ਬੈਠਾ, ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ, ਪੁਨਾ ਕਰਤ ਭਾਗ ਅਰਥੀ ਕੇ ਲਖਣ
 ਲਖਾਇ ਕਰ। ਜੀ ਸੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ, ਆਪ ਤੇ ਹੁਸਮ ਸੇ ਬਡੇ ਅਰਥੀ ਕੇ ਹਾਥ ਦੀਨੀ ਹੈ, ਜੋ ਪੈਲੀ।
 ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਤਰਥਾਮੀ ਪੂਰਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਘਟ ਘਟ ਮੇ ਪਟ ਪਟ ਕੇ ਜਾਨਣ ਹਾਰੇ ਕਰਤ
 ਭਏ। ਜੋ ਹੇ ਭਾਈ, ਉਹੁ ਤਾ ਲੋੜ ਵੇਦ ਨਹੀ ਸੀ। ਸੋ ਤਾ ਮਸਕਰਾ ਸੀ ਪਰ ਅਭੀ ਜਾਵਹੁ
 ਤਿਸ ਕੇ ਪੀੜੇ ਪੀੜੇ ਜੋ ਉਹ ਕਿਆ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਦਾਓ ਜੋ ਛੀਨ ਲੇ ਆਓ। ਤਬ
 ਸੇ ਸਿਖ ਤਿਸ ਕੇ ਪੀੜੇ ਪੀੜੇ ਦੌੜ ਕਰ ਜਬ ਜਾਤਾ ਭਾਗ, ਪੁਨਾ ਭੀ ਸੇ ਮਾਗਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ।
 ਮਾਗਤਾ ਮਾਗਤਾ ਅਪਨੀ ਕੁਟੀਆ ਮੇ ਪ੍ਰਵੇਸ ਜਬ ਕੀਤਾ ਤਿਸ, ਤਬ ਸਿਖ ਸਾਧ ਹੀ ਮਨਕਦੇ ਪ੍ਰਵੇਸ
 ਕਰਤ ਭਾਗ। ਤਬ ਸੇ ਧਰਤੀ ਖਨ ਕਰ ਜਹਾ ਆਗੇ ਧਨ ਹਰਾ ਧਾ ਤਿਸ ਕੇ ਨਿਕਾਸਾ, ਮਨ
 ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਤਾ ਕਰ। ਅਰ ਸੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਪੈਲੀ ਭੀ ਧਰ ਦੀਨੀ ਸਰਾਪਰ ਪਾਸ। ਤਬ
 ਝਟ ਦੇ ਕਰ ਲੇ ਕਰ ਅਪਨੀ ਪੈਲੀ ਹੁਰਾ ਬੋਲ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਕੀ ਚਰਨਾ ਕੇ ਹਜੂਰ ਆਇ ਹਾਜਿਰ ਭਾਗ।
 ਜਬ ਚਾਰ ਘੜੀ ਪ੍ਰੀਤ ਦਿਨ ਰਹਾ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤਿਸ ਸਿਖ ਕੇ ਕਰਤ ਭਏ। ਜੋ ਇਹੁ ਧਨ
 ਅਨ ਲੈ ਜਾਉ ਨਗਰ ਕੇ ਬਗਰ ਕੇ ਡਗਰ ਮੇ। ਤਿਸੀ ਡਗਰ ਮੇ ਏਕ ਸਵਾਰ ਆਵੇਗਾ

ਸਿੱਖਿਆ ਸਮੇਂ ਉਪਰ ਦੁਸਾਲਾ, ਹੇਮ ਕੇ ਕੰਕਨ ਕਰੋ ਮੇਂ ਜਿਸ ਕੇ। ਤਿਸ ਕੀ ਪੀਛੇ ਜਾਇ ਕਰ
ਪ੍ਰੀਤ ਤਿਸ ਕਾ ਸੁਨ ਗੁਨ ਕਰ ਪੁਨਾ ਇਹੁ ਧਨ ਤਿਸ ਹਾਥ ਦੇਨਾ, ਸੋ ਬਡਾ ਅਰਥੀ ਹੈ। ਸੋ
ਸਿਖ ਬਜਾਰ ਮੇਂ ਜਾਇ ਖੜਾ ਭਯਾ। ਜਦ ਤੇਸੇ ਚਿਹਨ ਵਾਲਾ ਅਸਵਾਰ ਆਇਆ। ਤਬ ਸੋਚ ਚਲਤਾ
ਚਲਤਾ, ਜਹਾਂ ਚਲਤਾ ਸਾ ਤਹਾਂ ਜਾਇ ਤੁਤਰਿਆ, ਬਾਜ ਸੇ। ਤਬ ਤੁਰੰਗ ਕੇ ਪੀਠ ਪਰ ਹਾਥ ਫੇਰ
ਕਰ ਕਹਤ ਭਯਾ। ਹੇ ਬਾਜ ਰਾਜ, ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਸੁਰਮ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਜੀ ਤਾਈ ਹੈ। ਜੋ ਰਾਜਾ
ਕੀ ਕਹਹਰੀ ਧੀਚ ਤਾਂ ਮੇਂ ਰੋਜ ਜਾਤਾ ਹੋ। ਜੋ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਤਰਫ ਦੇਖਤਾ ਹੀ ਨਾਹੀ। ਇਹ ਘਰ
ਵਾਲੇ ਰਹਿਣੇ ਤਾਂ ਕਰ ਮਾਂਝਤੇ ਹੈ। ਸੋ ਮੇਂ ਕਹਾਂ ਸੇ ਦੇਵਹੁ, ਹੇ ਭਾਈ। ਪੁਨਾ ਤੇਰਾ
ਖਾਣਾ ਦਾਣਾ ਕੌਰੋ ਬਣੇ ਔਰ ਪੀਛੇ ਸਨਾਹੀ ਉਡੀਕਤੇ ਹੈ, ਜੋ ਹਮ ਕੋ ਕਹਾ ਭੇਜਤਾ ਹੈ।
ਅਬ ਤੀਕ ਚਾਕਰ ਭੀ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਰਾਖਾ। ਜਾਂ ਤੇ ਆਪਨੇ ਕੋ ਨਹੀਂ ਤਿਸ ਕੋ ਕਿਆ ਦੇਵਾਂਗਾ।
ਐਸੀਆਂ ਧਾਤਾਂ ਸੋਕ ਤੀਆਂ ਸੋ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਚਿਤਾਤਰ ਹੋ ਏਨ ਜਾਇਆ। ਸੋ ਕਉਲੇ ਕੋ
ਓਲੇ ਸੁਨਤਾ ਸੀ। ਤਬ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਕਰ ਅਪਣਾ ਭੀ ਮੁਖ ਲੁਕਾਇ ਕਰ ਜਾਂ ਤੇ ਮੇਂ ਕੋ ਕਈ
ਇਹੁ ਪਛਾਨੇ ਨਹੀਂ। ਧਨ ਤਿਸ ਕੇ ਹਾਥ ਦੇ ਦਿਆ। ਪੁਨਾ ਗੁਰੂ ਜੀਕਾ ਨਾਮ ਭੀ ਨਾ
ਨੀਆ। ਜਾਂ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਸ ਬਾਤ ਤੇ ਇਬਰਜਤ ਕੀਆ ਸੀ ਜੋ ਹਮਾਨਾ ਨਾਮ ਭੀ ਨਾ
ਨੇਨਾ। ਤਬ ਸੋ ਮਾਸਗ ਮੇਂ ਸਿਖ ਚਲਾ ਭੀ ਆਵਤਾ ਹੈ। ਅਰ ਗੁਰੂ ਕੇ ਗੁਨ ਭੀ
ਗਾਵਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਧਨ ਗੁਰੂ ਹੈ, ਦੇਖੋ ਅੰਤਰ ਜਾਮੀ, ਦੀਨਾ ਨਾਧ, ਅਰਥੀ ਕੇ ਅਰਥ ਪੂਰਨ
ਕਰਨ ਹਾਰੇ, ਕੇਸੇ। ਪੁਨਾ ਅਪਨੇ ਆਪ ~~ਕੋ ਭੇਜਦਾ~~ ਕਰਨ ਹਾਰੇ ਕੌਰੋ। ਤਾਂ ਤੇ ਧੰਨ ਧੰਨ
ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਗੋਇੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਾਹਿਬ। ਇਤਨੇ ਰੂ ਸੋ ਚਰਨ ਕਮਲਨ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ
ਆਇਆ ਸੀਸ ਭ੍ਰਮਰ ਜਿਸ ਕਾਲੁ ਭਾਇਆ। ਭਾਵ ਇਹੁ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ। ਤਬ ਸਤਿਗੁਰ
ਕਹਿਤ ਭਏ। ਕਹੇ ਭਾਈ, ਤਿਸ ਕੀ ਦੇਹ ਖਯਾਰ, ਸੋ ਕੇਸਾ ਹੈ। ਜੋ ਕਹਤ ਭਯਾ: ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ,
ਇਹ ਬਡਾ ਅਰਥੀ ਸੀ। ਜੋ ਪ੍ਰਿਧਮ ਸੀ ਸੋ ਕੇਵਲ ਧਨ ਹੀ ਕੇ ਇਕਤ੍ਰ ਵਾਰਾ ਸੀ। ਹੇ
ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਆਪ ਸਭ ਬਿਧੀ ਕੇ ਜਾਨਣ ਹਾਰੇ ਹੋ, ਜਾਂ ਤੇ ਜੀ ਮੇਂ ਪਛਾਨਤਾ ਸੁਜਾਨਤਾ ਬੁਧੀ ਕੀ
ਚਾਕਰਤਾ ਰੁਪ ਹੈ, ਹੇ ਦੇਵ। ਤਬ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ: ਹੇ ਭਾਈ, ਪ੍ਰਿਧਮ ਤੇ ਇਹੁ
ਜੀਵ ਦਾਨ ਦੇਨੇ ਕੀ ਇਛਾ ਹੀਨਹੀ ਰਾਖਤਾ, ਜੋ ਕਰ ਦਿਤਾ ਹੀ ਹੈ ਤੇ ਪਖੰਡ ਸਕਰ
ਅਧਵਾ ਤਿਸ ਕੁ ਭੁਮੀ ਮੇਂ ਦਾਨ ਰੂਪੀ ਧੀਜ ਦੇਣਾ ਜਹਾਂ ਪੀਜਹੀ ਅਭਾਵ ਹੋ ਜਾਏ ਵਾ ਤਿਸ
ਕਾ ਫਲ ਫੂਲ ਅਤਿ ਫੁਦ੍ਰ ਹੋਵੇ। ਜਾਂ ਤੇ ਜਾਨੂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਬਿਨਾ ਉਤਮ ਜੋ ਮਤ ਹੋ ਟੋਇਦ ਸਥੀ ਸੋ
ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ। ਤਬਾ ਗੁਰ ਬਾਨਾ। "ਬਿਨ ਸੰਗਤੀ ਸਭ ਐਸੇ ਰਹੇ ਜੈਸੇ ਪਾਵੋਰ"।
ਤਾਂ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਕੇ ਚਹਨੇ ਕੀ ਸਰਨ ਰਕਤੇ ਹੇ ਗੁਰਸਿਖ ਅਰ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਧਰਨ ਕਾ
ਇਚਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਤਿਨ ਸੇ ਬਿਵਹਾਰ ~~ਕੀ ਭਾਈ~~ ਸੋਭਨੀਕ ਹੋਤੇ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ।
ਤਾਂ ਤੇ ਨਿਰੰਤਰ ਸਤਿਸੰਗ ਤਾਂ ਇਹੁ ਪੁਰਸ ਸੇਵਨ ਕਰੇ, ਉਤਮ ਬੁਝ ਲੀਏ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਪਾਲ
ਜੀ ਵਾਜੂ। ਹੇ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਏਕ ਭਾਈ ਕਾਲੂ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭਏ ਹੋ।

ਗੁਰੂ ਦਾਸਮੇਸ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰੀਏਯਿੰਘ। ਸੋ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦਿਵਾਨ ਮੇ ਗੈਠਿਆਂ ਵਾ ਹੂਏ
 ਹੋਇਆਂ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਇਸਤੀ ਪਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਪੈ ਗਈ। ਸੋ ਕਿਤਨਾ ਕਾਲ ਜਿਤਨਾ ਨੇਤ੍ਰ ਕਾ
 ਝਮਕਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ, ਇਤਨਾ ਕਾਲ। ਫੇਰ ਤਾਤ ਕਾਲ ਕਾਲੁ ਸਿੰਘ ਅਪਣੇ ਆਪ ਕੋ ਸਮਾਲ ਨੇਵਤੇ ਭਏ,
 ਮਨ ਨੂੰ ਧਿਕਾਰਾ ਕਰਤੇ ਹੂਏ। ਹੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਮਨ ਨੀਚ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਜੋ ਦਰਸਨ ਕੋ ਮਾਵੀ ਭੈਣ ਆਈਆਂ
 ਹੇ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕੋ ਸੁਣਤੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਮੀਰਾ ਬਾਈ ਕਾ ਸਰੂਪ ਹੈ ਕੋਈ ਕਰਮਾ ਬਾਈ ਕਾ ਰੂਪ
 ਹੈ। ਤਿਨ ਪਰ ਕ੍ਰਿਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਹੋਈ ਇਹੁ ਮਹਾਂ ਮਨ ਕੀ ਨੀਚਤਾ ਹੈ। ਜਹਾਂ ਰਹਤੇ ਸੇ ਤਹਾਂ
 ਹੀ ਗੁਰੋ ਕੇ ਦੀਵਾਨ ਮੇ ਹਾਥ ਜੋਰ ਕਰ ਖੜੇ ਹੋ ਰਹੇ। ਤੇ ਕਹਤ ਭਏ ਜੋ ਇਹੁ ਦੀਵਾਨ
 ਗੁਰਾਂ ਕਾ ਸਰੂਪ ਹੈ ਮੈਨੂੰ ਇਹੁ ਦਾਨ ਦੇਹੁ ਕਿ ਇਹੁ ਦੋਨੋ ਮੇਰੇ ਨੇਤ੍ਰ ਅੰਧ ਹੋ ਜਾਵੇ ਇਸੀ ਵੇਲੇ।
 ਤਬ ਸੰਗਤ ਕੇ ਲੋਗ ਵਾਹਗੁਰੂ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕਹਿ ਉਠੇ। ਅਜੀ ਆਪ ਮੇ ਐਸਾ ਦੋਸ, ਕਹਾਂ, ਆਪ
 ਤੇ ਨਿਰਦੋਸ ਹੋ। ਇਹੁ ਤੁਸੀ ਅਪਣੀ ਤਰਫੇ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਜਿਖਿਆ ਦੇਤੇ ਹੋ ਜੀ। ਸਭ ਸੰਗਤ ਕੇ
 ਆਪ ਮੁਖੀ ਹੋ ਤਾਂ ਤੇ ਆਪ ਬੈਠੇ ਜੀ। ਪੁਨਾ ਭੀ ਹੋਇ ਕਰ ਕਹਤ ਭਏ। ਜੋ ਇਹੁ ਨੇਤਰ
 ਮੇਰੇ ਦੁਸਮਨ ਹੈ ਗੁਰਾਂ ਥੀ ਵੇ ਮੁਖ ਕਰਨੇ ਰਾਹੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੈ ਇਹੀ ਦਾਨ ਮਾਂਗਤਾ ਹੋ।
 ਜੋ ਇਹ ਅੰਧ ਹੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਮੈ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵਾਂਗਾ। ਜਾਂ ਤੇ ਮੇਰੇ ਸਤ੍ਰੁ ਮਰਨਗੇ। ਤਬ ਤਿਸੀ
 ਕਾਲ ਚਸਮਾਂ ਤਿਨ ਕੀ ਅੰਧ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਇਹੁ ਬਾਰਤਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੁਣਣ ਕਰ ਕਹਿਤ ਭਏ।
 ਜਿਨਾ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਅਪਣੇ ਮਨ ਪਰ ਖਬਰ ਦਾਰੀ ਰਾਖੀ ਹੈ। ਸੋ ਮਨ ਕੇ ਖੋਟੇ ਸੁਭਾਵ ਕਉ
 ਹਰਿ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੂਰ ਹੀ ਕਰਤੇ ਹੈ, ਸੀਤ ਖਾਲਸਾ ਜੀ। ਵਿਲੁ ਮੰਗਲ ਜੀ ਕਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਸਮਝਨਾ।
 ਅਬ ਕਧਾ ਬੈਠਾਨ ਕੀ। ਏਕ ਬਾਲਕ ਕਹੂ ਸੋ ਆਇਆ। ਦੋਨੋ ਹਾਥ ਭੀ ਤਿਸ ਕੇ ਕਾਲੇ
 ਤੇ ਮੁਖ ਭੀ ਤਿਸ ਕਾ ਸਿਧਾਮ। ਸੋ ਮੂਢ ਬਾਲਕ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਪਨੰਗ ਨੀਚੇ ਆਇ ਲੁੜਿਆ। ਜਬ
 ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਉਠ ਕਰ ਦੇਖਿਆ ਸੀਸ ਨੀਵਾਂ ਕਰ ਤਾਂ ਕਹਤ ਭਏ ਹੈ ਤੂੰ ਕਵਨ ਹੈ। ਸੋ
 ਕਹਤ ਭਯਾ ਜਿਸ ਕੋ ਕਾਈ ਜਹਾਗਾ ਨ ਝਲੇ। ਤਬ ਗੁਰ ਦੇਵ ਕਹਤ ਭਏ, ਜੋ ਤੇਰਾ
 ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ। ਸੋ ਕਹਤ ਭਯਾ ਜੋ ਤੁਥੀ ਰਖਿਆ ਹੈ ਸੋ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਮੀਤਾਨ। ਹੁਣ ਤੁਸਾਂ
 ਨੂੰ ਭੁਲ ਗਿਆ। ਤੁਸੀ ਤਾਂ ਅਭੁਲ ਗੁਰੂ ਹੋ। ਤਾਂ ਗੁਰ ਜੀ ਮੁਆਫਾਇ ਕਰ ਕਹਤ ਭਏ। ਤੇਰੇ
 ਹਾਥ ਕਿਉਂ ਕਾਲੇ ਹੈ ਤੇ ਮੁਖ ਕਿਉਂ ਕਾਲਾ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ। ਸੋ ਹਾਥ ਜੋਰ ਕਰ ਕਹਤ ਭਯਾ:
 ਹੇ ਨਾਧ, ਜਿਧੇ ਦੇ ਪੁਰਸ ਜਗਤ ਮੇ ਆਪਸ ਧੀਰ ਲੜਤੇ ਹੋਵਹਿ। ਤਿਧੇ ਮੈ ਦੋਨੋ ਹਾਥ ਕਾਲੇ
 ਕਰ ਕੇ ਚਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਤਬ ਦੋਨੋ ਕੇ ਮੁਖ ਪਰ ਸਾਹੀ ਵਾਲੇ ਦੋਨੋ ਹਾਥ ਮਲ ਦੇਂਦਾ ਹਾਂ।
 ਫੇਰ ਵਜਾਇ ਦੇਂਦਾ ਹਾਂ ਭਾਡੀ। ਸੋ ਤਿਨ ਕਾ ਖੁਬ ਕਾਲਾ ਕੀ ਜਾਣੀਐ। ਜਿਸ ਕਰ ਨਾ
 ਉਹ ਆਪਸ ਮੇ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਤੇ ਤੇ ਨਾ ਉਹ ਬੋਲਤਾ ਹੈ ਰਾਮ ਰਾਮ ਵਾ
 ਸਲਾਮਾਨੇਕਮ। ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕਾ ਮੁਖ ਤਾਰਾ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਿਸ ਕੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕਰ ਬੋੜਾ
 ਭੀ ਨਹੀ ਦੇਖਤਾ ਜਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਹੀ ਲਾਗਤਾ ਐਸੇ ਮੁਖ ਤਿਨ ਕਾ ਕਾਲਾ ਕਰਤਾ ਹਾਂ।
 ਗੁਰੋਵਾਰ। "ਤਵਾ ਧਰਨ ਕਾਮਤੇ ਸਿਆਮ"। ਐਲਾਨੇ ਵਾਰਣ। "ਮੇਰੇ ਮੁਖਦਾ ਸੁਣੇ

ਹੇ ਗੁਰੇ। ਮੇਰਾ ਮੁਖ ਤਾਂ ਕਾਲਾ ਤੇਰਿਆਂ ਸਿਖਾਂ ਨੇ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਸੋ ਕੈਸੇ। ਪ੍ਰਿਥਮ ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਪਿਆਰੇ
 ਝਗੜਤੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਦਾਚਿਤ। ਜੇ ਇਹੁ ਕਸੀ ਇਕ ਲੜੇ ਭੀ। ਤਦ ਤੁਰਤ ਹੀ ਆਪਸ ਮੇ ਮਧੇ
 ਟੇਕ ਲੇਤੇ ਹੈ। ਉਹ ਕਹਤਾ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਆਪਸ ਨੇ ਮੇ ਅਵਗੁਨੀ ਹਾਂ। ਤਦ ਮੇ ਹਿਰਾਨ ਹੋ ਕੇ,
 ਅਪਨੇ ਹਾਥ ਕਾਲੇ, ਮੇ ਅਪਨੇ ਮੁਖ ਪਰ ਮਲ ਦੇਤਾ ਹਾਂ। ਇਤ ਣਿਧ ਮੇਰਾ ਮੁਖ ਕਾਲਾ ਹੈ,
 ਹੇ ਗੁਰਾਈ। ਜੇ ਆਤਮ ਬਾਲਕ ਦੂਰ ਸਮਝੇ ਸਭ ਤੋਂ ਬਾਹਿਰ ਹਾਥ ਜੋੜੀ ਖੜਾ ਹੈ ਤੇ ਚੰਚਲ
 ਦ੍ਰਿਸਟ ਸਾਧ ਦੇਖਤਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਬਾਲਕ ਕੇ ਸੁਨ ਕਰ ਗੁਰ ਸਿਖਾਂ ਕੋ ਕਹਤ ਭਏ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ। ਗੁਰੇ ਵਾਂਗ। ਹੈ ਸਿਖੋ ਸਾਧੋ, ਗੁਰ ਮੁਖੇ, ਭਾਈ, ਸੁਨ ਲਵੇ ਇਸ ਬਰਤਾ
 ਕਾ ਸਿੱਧਾਂਤ। ਜੇ ਜਗਤ ਕਾ ਮੁਖ ਅਜੇ ਹੀ ਕਾਲਾ ਹੈ। ਜਾਂ ਤੇ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਮੋਸਵਰ ਤੇ ਭੁਲਾ ਜੇ
 ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਮੋਸਵਰ ਕੇ ਕਹਾਇ ਕਰ ਪੁਨਾ ਆਪਸ ਮੇ ਈਰਖਾ ਧਾਦ ਵੇਰ ਵਿਰੋਧ
 ਨਿਦਾ ਭੁਗਲੀ ਕਰਹਿਗੇ। ਪਦਾਰਥੋ ਕੇ ਨਾਲਜ ਕਰ ਵਾ ਮਾਨ ਆਦਿਕੋ ਕੀ ਅਭਲਾਖਾ
 ਕਰ ਸੋ ਤਿਨ ਕਾ ਮੁਖ ਇਹ ਬਾਲਕ ਕਾਲਾ ਕਹਤਾ ਹੈ, ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੋਸਵਰ ਕੇ ਹੁਕਮ ਸੇ। ਤਾਂ ਤੇ
 ਸੋਈ ਗੁਰਮੁਖ ਹੈ ਜੁ ਗੁਰਮਿਤ ਧਾਰ ਕੇ ਤੇ ਮਨ ਨੀਵ ਕਰ ਅਰ ਉਸਤਤ ਨਿਦਾ ਮਤਸਰ ਮਾਨ
 ਆਦਿਕੋ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਵੇ ਸਤਿ ਸੰਗ ਮੇ, ਹੇ ਭਾਈ। ਜੇ ਸਰੀਰ ਕਰ ਸੂਰਮਾ ਹੋਵੇ
 ਤਾਂ ਸਾਸਤ੍ਰ ਧਾਰ ਕਰ ਜੇ ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਤਮਾ ਹੈ ਤੁਰਤਾਂ ਦੀ ਤਿਨ ਕਾ ਜਾਇ ਬਧ ਕਰੇ, ਆਪਨਾ ਸੀਸ ਦੇਵੇ
 ਇਹੁਨੀ ਪ੍ਰਮਾਨ ਹੈ ਲੜਾਈ ਆਸਾਨੂੰ। ਅੰਤ ਨੂੰ ਤਿਸ ਕੇ ਸਦਗਤੀ ਦੇਵੀਗੇ। ਨਹੀਂ ਤੇ
 ਸਤਿਗੰਗ ਕੇ ਸੈਵ ਕਰ, ਅਰ ਹਰੀ ਕੇ ਭਜਨ ਕਰ, ਕਾਲ ਰੂਪ ਸਤ੍ਰ ਕੇ ਮਾਰੇ; ਸੋ ਕਿਆ, ਜੇ ਹੰਕਾਰ
 ਆਦਿਕੋ ਕਾ ਸੀਸ ਦੂਰ ਕਰੇ ਐਸੇ ਮੁਕਤ ਹੋਵੇ। ਪੁਨਾ ਜੋ ਬਾਲਕ ਗੁਪਤ ਹੁਆ। ਜੁ ਤੇ ਗੁਰੂ
 ਕੇ ਹੁਕਮ ਸੇ ਆਇਆ ਸੀ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੇ ਲੀਲਾ ਕਰਤੇ ਹੈ ਸੋ ਸਿਖਾਂ ਕੇ ਭਨੇ ਵਾਸਤੇ ਕਰਤੇ ਹੈ।
 ਇਹ ਪ੍ਰਸੰਗ ਅਨੰਦਪੁਰ ਹੁਆ ਭੀ ਕਈ ਕਹਤੇ ਹੈ। ਗੁਰਮੁਖੋ ਨੇ ਗੁਰਮਤ ਧਾਰਣੀ ਹੈ।
 ਗੁਰਮਤ ਦੁਆਰਿਓ ਭਾਵੇ ਕਹੂ ਹੋਵੇ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਪਾਲ ਜੀ ਵਾਚੁ। ਏਕ ਸਮੇ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਗੰਗਾ ਕੇ ਕਨਾਰੇ ਪਰ ਹੋਏ ਹੈ ਸਹਜ ਸੁਭਾਵ ਮੇ। ਏਕ ਸਿਖ ਕੇ ਪਾਸ ਹੀਰਾ ਸੀ ਸੋ
 ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਲੰਗਰ ਕਾ ਖਰਚ ਅਧਿਕ ਜਾਨ ਕਰ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਆਜੇ ਹਰ ਕਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕਤ ਭਾਖਾ।
 ਪੁਨਾ ਹਾਥ ਜੋਰ ਕਰ ਬਿਨੇ ਕਰਤਾ ਭਾਗ ਜੀ ਸਰੀਰ ਨਿਵਾਜ ਆਪ ਕੇ ਇਹੁ ਗੁਰ ਖਰਚੇ ਕੇ
 ਕਾਮ ਆਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੇਰਾ ਭੀ ਇਸੀ ਕਰ ਭਲਾ ਹੈ ਜੇ ਆਪ ਕੇ ਕਾਇਜ ਆਵੇ ਪਦਾਰਥ।
 ਤਦ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਛਿਰਿਆ। ਜੇ ਇਸ ਕੇ ਹੰਕਾਰ ਦੁਖ ਦੇਵੇਗਾ। ਜੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਲੋੜ ਮੇ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ
 ਹੈ, ਦਾਨ ਦੇ ਕਰ। ਜੇ ਗੁਰੂ ਮਾਇਆ ਤੀ ਲੋੜ ਵਾਲਾ ਸਿਖ ਨੇ ਜਾਇਆ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਅਤੀਤ
 ਕੈਸੇ ਜਾਣੇਗਾ, ਅਰ ਭਲਾ ਤਿਸ ਕਾ ਕੈਸੇ ਹੋਵੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਇਸ ਕਾ ਭਲਾ ਕਰੀਏ। ਤਾਂ ਸੋਢ
 ਈਸ, ਬਲਜ ਬਨ ਕਉ ਭਾਨ ਰੂਪ, ਸੋ ਬਲਜ ਰੂਪ ਕਿਸਾ ਕਉ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਤੇ ਤਏ, ਹੇ ਸੋਮ
 ਮਤੀ ਸਿਖ ਜੇਏ ਬਨੇ ਤੀਏ ਜੜ ਚੇਤਨ ਰੂਪ ਜੇ ਮਾਇਆ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰਨਾ ਦੀ
 ਭਲਾ ਹੈ। ਤਦ ਸੋ ਹੀਰਾ ਪਕੜ ਕਰ ਵਟੇ ਕੀ ਤੁਹਿ ਬੀਚ ਸ੍ਰੀ ਗੰਗਾ :

ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਕੇ ਫੌਰ ਦੇਤੇ ਭਏ, ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ। ਐਸੇ ਦੇਖ ਕਰ ਸੋ ਸਿਖ ਕਾ ਮੁਖ ਖੋਰਾ ਹੋ
ਗਿਆ ਤੇ ਮਨ ਮੇਂ ਪਛਤਾਪ ਕਰਣੇ ਲਾਗਾ, ਅਹੋ ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਜੋ ਮੈ ਜਾਨਤਾ ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਿਅਰਧ
ਖੋਇ ਦੇਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈ ਕਈ ਨਾ ਦੇਦਾ। ਇਹੁ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਕਿਆ ਕੀਆ। ਨ ਅਪਣਾ ਅਰਤ
ਕਿਛੁ ਸਿਧ ਕੀਆ ਤਿਸ ਕਰ ਨਾ ਮੇਰਾ ਅਰਧ ਕਿਛੁ ਸਿਧ ਭਯਾ। ਅਬ ਕਿਛੁ ਕਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ
ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ। ਐਸੇ ਜਬ ਮਨ ਮੇਂ ਸੋ ਕਾਤਰ ਹੋਤਾ ਭਯਾ, ਸੋ ਸਿਖ, ਤਬ ਗਈ ਫਰੋੜ, ਜੋ
ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ਹੈ, ਕਿਸੀ ਕਾ ਕੀਆ ਵਿਅਰਧ ਨਹੀਂ ਗਵਾਵਨ ਚਾਰੇ, ਪੁਨਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹੈ,
ਤੇ ਅਰਤ ਜਰਨ ਤਿਸ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਵੇਦਾਂ ਮੇਂ ਤੇ ਸਤੀ ਜਿਦਿਆਂ ਕਾ ਸੁਆਮੀ ਹੈ ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਏਲਿਆ।
ਕਿਵ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿਖ ਕਿਉਂ ਚਿਤਾਤਰ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹੋ ਗੀਰਾ ਦੇ ਕਰ। ਤੇਨੇ ਆਪਣੇ
ਦੀਆ। ਅਸਾਂ ਨੇ ਕਰਤਾਰ ਕੇ ਖਜਾਨੇ ਮੇਂ ਧਰ ਦੀਆ ਜਿਥੇ ਤੇਰਾ ਦਾਨ ਨਾਸ ਹੀ ਨ ਹੋਵੇ।
ਅਬਨਾਸੀ ਰੂਪ ਕਰਦੀਆ ਅਖੇ। ਜੇ ਕਰ ਤੇਨੂੰ ਹੁਣ ਭੀ ਹੀਰੇ ਕੀ ਚਾਹ ਹੈ ਤਾਂ ਨਦੀ ਬੀਚ ਸੋ
ਨਿਕਾਸ ਨੇ, ਹੇ ਭਾਈ ਸੋ ਸੁਨ ਕਰ ਕਹਤ ਭਯਾ: ਜੀ, ਅਬ ਖਬਰੇ ਧਾਰੀ ਜੋ ਜਲ ਕੇ
ਏਗ ਕਰ ਕਰਾਂ ਬਹਿ ਗਯਾ, ਵਾ ਪੂਰਿਆ ਗਇਆ ਬਾਲੂ ਕਰ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਜਗਨ ਨਾਥ ਕਹਤੇ ਭਏ
ਜਾਇ ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਗੀਰਾ ਨਿਸ਼ੀਰ ਨਿਕਾਸ ਨੇ। ਸੋ ਸਿਖ ਨਦੀ ਬੀਚ ਟੁਬਕੀ ਲਾਇ ਕਰ ਕਿਆ
ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਜੋ ਅਨੰਤ ਗੀਰਿਆਂ ਕੇ ਢੇਰ ਹੋ ਅਰ ਨਾਲੋਂ ਤੇ ਅੰਧਾਰ ਕਰਨ, ਜਵਾਹਰ, ਮਾਣਕ, ਮੋਤੀ ਤੇ
ਚਿਤਮਣੀ ਕੇ ਸਮੂਹ ਪਾਰਸ ਆਦੀ। ਤਿਨ ਮੇਂ ਸੋ ਗੀਰਾ ਮਣ ਕਾ ਜੈਸਾ ਦੇਖਿਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ
ਗੀਰਿਆਂ ਬੀ। ਤੈਸੇ ਜੈਸੇ ਬੈਸਨਵ ਮੇਂ ਚੰਡਾਲ ਹੋਵੇ, ਮਾਨੁਖ ਮਾਤ੍ਰ ਹੁਆ। ਪੁਨਾ
ਪ੍ਰਸੰਨ ਮਨ ਹੋ ਕੇ ਜਲ ਤੋਂ ਬਹਿਰਿ ਹੋ ਕੇ ਹਾਥ ਜੋਰ ਕੇ ਕਹਤ ਭਯਾ ਸੋ ਸਿਖ। ਹੇ ਗੁਰੇ
ਉਹਾਂ ਤੇ ਅਨੰਤ ਗੀਰੇ ਪੜੇ ਹੈ ਮੈ ਕੌਨ ਲਵਾਂ। ਤਾਂ ਅਨੰਤ ਕਲਾ ਨਿਧਕਹਤ ਭਏ: ਹੇ ਭਾਈ,
ਤੂੰ ਅਪਣਾ ਗੀਰਾ ਸਮਾਲ ਲੈ: ਤਬ ਤਿਸ ਕੇ ਹਰਿ ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਵੇਰਾ ਉਪਜਿਆ ਤੇ
ਮਰਣ ਚੇਤੇ ਕਰਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਕਹਤਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਧੇ। ਜੇ ਕਰ ਮੈਂ
ਤਿਸ ਕਾ ਹੋਵਾਂਗਾ ਤਾਂ ਸਭ ਖਜਾਨੇ ਮੇਰੇ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਇਸਕੇ ਮੈਂ ਕਿਆ ਕਰੋਗਾ ਬਾਹਿਰ।
ਤਾਂ ਤੇ ਮੈਂ ਮਹਾ ਮੂਰਖ ਹਾਂ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਤਿਨ ਤੇ ਮੈਂ ਮਤਿ ਮੰਦ ਗਿਲਾਨ ਕਰੀ ਹੈ।
ਆਜ ਮੈਂ ਸਰਬ ਪੁਨ ਨਸ਼ਟ ਕਰ ਲੀਏ, ਮੈਂ ਮਹਾਂ ਅਭਾਗ ਨੇ। ਅਰ ਅਜ ਹੀ ਨਰਕੋ
ਮੇਂ ਮੇਰੀ ਬਾਰਤਾ ਜਲੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਜੋ ਕਿਆ ਜੋ ਅਮਰਾ ਗੁਰ ਦੇਹੀ ਭੀ ਹਮਾਰੇ ਮੈਂ ਆਵਤਾ ਹੈ,
ਜਰੂਰ। ਐਸੇ ਮਨ ਨੂੰ ਧਿਕਾਰ ਕਰ ਕੇ ਪੁਨਾ ਹਾਥ ਜੋਰ ਕਰ ਕਹਤ ਤਇਆ: ਹੇ ਦੇਵ,
ਇਹੁ ਗੀਰਾ ਭੀ ਇਨਹੀਂ ਮੈਂ ਰਹੇ। ਮੇਰੀ ਹੁਲ ਖਿਆ ਕਰੀਏ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਜਾਂ ਤੇ ਆਪ
ਕ੍ਰਿਪਾ ਵਸਤ ਕੇ ਸੁਆਮੀ ਹੋ। ਇਸ ਤੇ ਆਪ ਕੀ ਸਰਣ ਹੋ ਸਰਣ ਹੋ, ਮੇਰੀ, ਰਖਿਆ ਕਰੋ।
ਮੈਂ ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਲੜਵੰਦ ਜਾਣਿਆ ਸੀ। ਅਬ ਮੈਂ ਜਾਣਿਆ ਹੈ। ਜੋ ਗੁਰੂ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਦਾ
ਮਾਲਕ ਹੈ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ। ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਮਾਇਆ ਦੀ
ਲੋੜ ਕਾਈ ਨਹੀਂ। ਸਭ ਖਜਾਨੇ ਹੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੇ। ਸੋ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੇ

Who was the
Emperor when Kabir lived

41/42

ਹਵਾਲੇ ਕੀਤੇ ਹੋ ਸਕਿ ਗੁਰਾਂ ਦੇ। ਸੋ ਗੁਰੂ ਇਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਜਪਣ ਜਪਾਵਣ ਕੀ ਇਹ
ਹੁਕਮ ਹੈ, ਹੋ ਭਾਈ। ਤੇ ਹੀਰਾ ਹਰੀ ਕਾ ਇਕ ਨਾਮ ਹੈ ਜੋ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਈਹੋ ਤੇ
ਅੰਗ ਸੰਗ ਰਹਤਾ ਹੈ, ਜੀਆ ਕੇ। ਤਬ ਸੋ ਸਿਖ ਕਹਤ ਭਇਆ ਜੀ ਓਹ ਹੀਰਾ ਮੁਝੇ ਭੀ
ਪਾਖਸੀਏ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਇ ਕਰ ਸਤਿਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼
ਦੇਤੇ ਭਏ। ਸੋ ਜਪ ਕਰ ਸਤਿ ਕਹੁ ਪਾਵਤਾ ਭਇਆ। ਜੀਓ ਜਲਦੀ ਅਗਨ ਤੇ ਜਲ ਤੌਕ
ਦੇਵੀਏ, ਸੋਸੀਤਲ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਤਿਸਕਾ ਰਿਦਾ ਸੀਤਲ ਹੂਆ। ਤਬ ਸੋ ਨਿਸਚੇ
ਕਰ ਗੁਰੋ ਕੇ ਸਾਖਿਆਤ ਧਰਮ ਰੂਪ ਦੇਖਤਾ ਭਯਾ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਬਚਨ ਕਹਤ ਭਏ: ਹੈ
ਭਾਈ, ਇਹੁ ਜੋ ਸਦਾ ਹੀਰਾ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਪੁਲੋਕ ਕਾ ਸੰਗੀ, ਜਿਸ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਸੁਤ ਭਾਨ ਭੀ
ਹਾਥ ਜੋਰ ਕਰ ਆਦਰ ਕਰੇ ਸੋ ਭੀ ਤੇਨੂੰ ਦੋਆ ਅਰ ਇਹ ਘਾਟ ਸ੍ਰੀ ਗੁਦਾਵਰੀ ਜੀਗਾ ਕਾ ਅਬ
ਹੀਰੇ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਨਾਮੋ ਸਭ ਕੋਈ ਹੁਲਾਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਇਹੁ ਹੀਰਾ ਭੀ ਦੋਆ ਤੇਰਾ ਨਿਫਲ ਨਾ ਹੂਆ।
ਸੋ ਸੁਨ ਕਰ ਬਾਰੰਬਾਰ ਚਰਨੀ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਕਹਤਾ ਹੈ: ਧੰਨ ਗੁਰੂ, ਧੰਨ ਗੁਰੂ, ਭਗਵਾਨ, ਧੰਨ ਧੰਨ
ਗੁਰੂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਭਗਵਾਨ। ਹੋ ਭਗਵਨ, ਸਦੁ ਕਰਮਾ ਕੇ ਨਿਕੀਤਾ ਹੁਏ ਆਪ। ਐਸੇ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਾਰ
ਕਹਤੈ ਹੈ। ਤੇ ਜਿਸ ਕਰਮ ਨੇ ਆਪ ਸਿਖ ਕਰਨ ਲਾਭੇ ਸੋ ਕੀਓ ਨਿਸਫਲ ਹੋਵੇ। ਕਿਆ
ਓਹ ਪਰਮ ਸਫਲ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਕਰ ਕਰ ਸੋ ਨਾਮ ਕਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ: ਤਿਸ
ਕਾ ਮਨ ਤਨਾਇ ਧਨ। ਤਿਸ ਨਦੀ ਜੋ ਕੰਕਰ ਹੈ ਸੋ ਹੀਰਿਆ ਵਤ ਭਾਸਤੈ ਹੈ, ਤਹਾਂ।
ਅਰ ਘਾਟ ਕਾ ਨਾਮ ਭੀ ਹੀਰੇ ਘਾਟ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੈ। ਸ:। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼
ਸ੍ਰੀਧੇ ਪੂਰਬਾਰਾ ਹੀਰੇ ਘਾਟ ਪ੍ਰਸੰਗ ਬਰਨਨੇ ਇਕਤਾਲੀਸਮੇ ਧਿਆਯਾ। (੪੧) ਏਕ ਸਮੇ ਸ੍ਰੀ
ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਕਲਗੀਯਾਰ ਦੇਵ ਸਿੰਘ ਕੀ ਸਭਾ ਮੇ ਸੁਭੋਤ ਹੋ ਰਹੇ ਸੀ ਤਾਂ ਬਚਨ ਕਰਤ ਭਏ।
ਜੋ ਜਿਸ ਸਮੇ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਹੁਏ ਹਨ ਉਸ ਸਮੇ ਕਿਸ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਤਾਂ ਸਭਾ ਬੀਚ
ਕਿਸੀ ਕੋ ਉਤ੍ਰ ਪੂਰਾ ਦੇਨੇ ਕੀ ਸਾਮ੍ਹਣ ਨ ਹੋਈ। ਕੇਵਲ ਇਕ ਸਿੰਘ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਬੈਠਤੀ
ਕਰਤ ਭਇਆ। ਹੋ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ, ਠੀਕ ਬਾਹੁਤਾ ਤਾਂ ਆਪ ਜਿਥੇ ਜੋਗ ਹੋ ਜਾਂ ਤੇ ਸਰਬਗੰਧ ਹੋ।
ਪਰੰਤੂ ਇਹ ਅਲਪਗੰਧ ਜੀਵ ਜੋ ਸੁਣੀ ਸੁਣਾਈ ਬਾਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਅਰਦਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਹੋ ਦੇਵਨ ਕੇ
ਦੇਵ, ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੇ ਸਮੇ ਸਿਕੰਦਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੂਆ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਕਹਤ ਭਏ ਠੀਕ ਹੈ
ਤਿਸ ਸਮੇ ਸਿਕੰਦਰ ਹੀ ਸੀ। ਪਰ ਦੇਖੋ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਤੋ ਵੇਟੇ ਵਡੇ ਸਚ ਜਾਨੀ
ਹੈਨ। ਅਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਾ ਨਾਮ ਸਾਗੀ ਸਭਾ ਮੇ ਇਕ ਤੂੰ ਹੀ ਦਸਿਆ ਹੈ। ਸੋ ਭੀ ਸੀਕਾ
ਸਹਿਤ। ਇਹੁ ਸਭ ਪ੍ਰਤਾਪ ਨਾਮ ਅਰ ਤਗਤੀ ਕਾ ਹੈ। ਪਾਤਸ਼ਾਹੋ ਕਾ ਤੇ ਨਾਮ ਭੀ ਕੋਈ ਨਹੀ
ਜਾਣਤਾ ਅਰ ਨਾਮ ਜਪਣ ਵਾਲਿਓ ਕੀ ਬਾਣੀ ਪੜੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ਮੁਕਤੀ ਅਰਥ। ੧ । ਸਾਖੀ ਹੋਰ
ਏਕ ਸਮੇ ਸਿੰਘਾਂ ਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ: ਹੋ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ, ਭਾਈ ਦਇਆ ਸਿੰਘ ਜੀ ਧੰਨ
ਪਿਆਰਿਆ ਮੇ ਪਰਮ ਗਿਆਨਵਾਨ ਸਾਮਾ ਗਏ ਹੈ। ਤਾਂ ਮਹਾਰਾਜ ਆਪ ਉਥੇ ਤੇ ਜਾ ਕਰ ਬਚਨ

Blue Inga Surti

ਕੀਤਾ ਹੈ ਪਿਆਰੇ ਸਾਡਾ ਸਨੇਹਾ ਪਿਤਾ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ ਲਈ ਜਾਇ। ਇਨ੍ਹਾਂ
ਬਰਨਾ ਕੇ ਕਰਤੇ ਹੀ ਸਰੀਰ ਮੇਂ ਮੁੜ ਜੋਤ ਆ ਚਿਰਾਜੀ। ਭਾਈ ਦਇਆ ਸਿੰਘ ਜੀ ਉਠ ਬੈਠੇ।
ਦੋਨੇ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਫਤੇ ਗਜਾ ਕੇ ਕਰਤ ਭਏ: ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ, ਆਪ ਦੀ
ਆਗਿਆ ਜੋ ਮੁੜ ਆਉਣ ਦੀ ਹੋਈ ਜੋ ਦਸ ਦਾ ਇਕ ਚਰਣ ਅਦਰ ਤੇ ਇਕ ਬਾਹਰ ਸੀ ਸ੍ਰੀ
ਸਚ ਬੰਡ ਦੇ ਦਰਵਾਜੇ ਤੇ। ਆਪ ਸਨੇਹਾ ਬਖਸ਼ੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ। ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵ ਸਬਦ ਉਚਾਰਤ
ਭਏ। "ਖਿਆਲ ਪਾਤਸਾਹੀ। ੧੦। ਇਹ ਪਿਆਰੇ ਨੂੰ ਹਾਲ ਮੁਰੀਦਾਂ ਦਾ ਕਰਣਾ। ਤੁਹ

ਇਨ ਰੋਗ ਰਜਾਈਆਂ ਦਾ ਢਿਓਣ ਨਾਥ ਨਿਵਾਸੀ ਦੇ ਰਹਿਣਾ। ਸੂਲ ਸੁਰਾਹੀ ਬਿਜਰ ਪਿਆਲਾ
ਸਿੰਗੁ ਕਸਾਈਆਂ ਦਾ ਸਹਿਣਾ। ਜਾਗੜੇ ਦਾ ਸਾਨੂੰ ਸਪਰ ਜੀਯਾ ਭਠ ਬੇੜਿਆਂ ਦੇ ਰਹਿ ਦਾ।

। ੧। ਏਹੁ ਸਬਦ ਰੂਪ ਸਨੇਹਾ ਸੁਣ ਕੇ ਭਾਈਦਇਆ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮੁੜ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾਇ ਗਏ।

। ੨। ਸ੍ਰੀ ਗੁਪਾਲ ਜੀ ਵਾਰ। ਹੇ ਭਾਈਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਐਸੇ ਅਨੇਕ ਲੀਲਾ

ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਰਤੇ ਰਹੇ। ਜਿਨ ਕੇ ਗੁਣੇ ਤਾਂ ਅੰਤ ਨੇਸ ਸਾਰਦਾ ਨਹੀ ਪਾਇ ਸਕਤੇ। ਤਾਂ ਮੈਂ

ਕਿਤਨਾ ਕਰਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਧੀਨ ਹੋ। ਜੋ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਗੁਰੂ ਕੇ ਗੁਣਾਵਾਦ ਯਾਦ ਕਰਵਾਏ ਜੇ।

ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਅਜ ਭੇਟਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਰ ਕਰ ਮਸਤਕ ਸ੍ਰੀ ਗੁਪਾਲ ਯਾਵੇ ਕੇ

ਚਰਨਾ ਪਰ ਟੋਕ ਕਰ ਏਨਤੀ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਆਪ ਬਡੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਦਾਸ ਪਰ ਜੋ ਸ੍ਰੀ

ਗੁਰਦੇਵ ਕੀ ਕਥਾ ਸੁਨਾਈ ਹੈ। ਮਨ ਤਨ ਕੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਨ ਵਾਰੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ

ਆਪ ਧੀਨ ਹੈ, ਮੇਰਾ ਤਾਂ ਇਕ ਨਿਮਸਕਾਰ ਮਾਤ੍ਰ ਹੈ। ਐਸੇ ਬੰਦਨਾ ਕਰ ਕੇ ਸਿਤ ਜੀ ਅਪਨੇ ਸਥਾਨ

ਆਇ ਇਸਤਿਤ ਹੋਵਤੇ ਭਏ ਧਰਮ ਸਾਲ ਮੇਂ ਗੁਨ ਗਾਵਤੇ ਹੁਏ। ੧੯ ਸ੍ਰੀ ਸੋਢ ਏਸ ਭੂਖਨ ਭਗਵਾਨ

ਕੀ ਜੈ। ਸ੍ਰੀ ਸੋਢ ਏਸ ਬਨਜ ਬਨ ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਜੈ, ਸਦਾ ਹੈ। ਦਾਸ ਬੈਠਤੀ। ਅਹ ਪੁਨਾ

ਸ੍ਰੀ ਭਾਈਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ ਕਥਾ ਕਾ ਕਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਗੁਰੂ ਕੇ ਹੁਕਮ ਸੀ, ਹੇ ਸੁਭ ਸ੍ਰੋਤਾ।

ਏਕ ਸਮੇਂ ਦੇਵੀ ਦਾਸ ਚਾਵਲਾ ਚਉਹਾਰੀ ਸਾਹੀ ਵਾਲ ਸੀ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਦਰਸਨ

ਕੀ ਮਨਸਾ ਕਰ ਤੁਰੰਗਨੀ ਪਰ ਅਸਵਾਰ ਹੈ ਕੇ ਕੋਟ ਕੇ ਤੁਰਿਆ। ਤਾਂ ਮਨ ਮੈਂ ਕਰਤਾ ਹੈ

ਜੇ ਅੰਤਰ ਜਾਮੀ ਕਰਤੇ ਹੈ, ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਹਿ। ਉਨ ਕੀ ਅੰਤਰ ਜਾਮਤਾ ਦੇਖੀਏ

ਕੀਸੀ ਹੈ। ਜਬ ਚਲਤੇ ਚਲਤੇ ਅਰਧ ਭੂਖਨ ਮੈਂ ਆਇਆ ਤਾਂ ਸਿੰਘਵੀ ਸੇ ਗਿਰ ਪੜਾ

ਪ੍ਰਿਧਮੀ ਪਾ। ਸਿਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਅੰਗ ਪ੍ਰਤੰਗ ਬਲ ਰਹੇ। ਪੁਨਾ ਆਵਾਰ ਹੋ ਕੇ ਯਾਵਾ

ਪਰ ਕੋਟ ਈਸੇ ਕੇ ਆਵਤਾ ਭਗਾ। ਆਇ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨੀ ਮਸਤਕ ਟੇਰਿਆ

ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਰ ਕਰ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਰਤ ਹੁਏ। ਹੇ ਦੇਵੀ ਦਾਸ ਸਾਹੀ ਦੀ ਪ੍ਰੀਮਿਆ

ਨਹੀਂ ਕਰੀਦੀ। ਜੇ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਹਾਨੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਤਾਂ ਆਪ

ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਹੈ ਜੋ ਸਰਬ ਕੇ ਨਿਦਿਆਂ ਕੀ ਜਾਨਣੇ ਯੋਗ ਹੈ। ਜਾਤੇ ਤਿਸ ਕੇ ਅਖੰਡਤਾ

ਅਤਮਾ ਵੇਦ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਕੋਨ ਵਿਚਾਰੇ ਜੀਤ ਕੋਟ ਹਾਂ ਹਿਸ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਅੰਤਰ

ਅਸਾਰੇ ਮੈਂ ਅੰਤਰ ਜਾਮਤਾ ਹੋਈ ਹੈ। ਐਸੇ ਬਨ ਸਿਤ ਕੇ ਮੁਖ ਮੈਂ ਸੁਦਣ ਕਰ ਜੋ ਦੇਵੀ ਦਾ

ਨਜਾਇਮਾਨ ਹੁਆ। ਤੇ ਸੰਤ ਕੇ ਪਗਨ ਪਰ ਭਿਰ ਪੜਾ। ਤੇ ਮੁਖ ਸੇ ਕਹਤ ਭਯਾ ਜੀ ਮੈਨੂੰ
 ਧਖਾ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਜੀਘ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ। ਬਖਸ਼ਣਹਾਰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦ ਹੈ।
 ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਅਸਾਂ ਨੂੰ। ਤਾਂ ਚਉਸਤੀ ਕਹਤ ਭਯਾ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਸਿਖ ਕਰੀਏ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ
 ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਜੀਘ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ। ਜੇ ਤੂੰ ਪਰੀਖਿਆ ਦੇ ਟਿਕਾ ਕਰ ਨਾ ਆਵਤਾ ਤੇ ਕਲਿਆਣ
ਦੀ ਇਵਾ ਕਰ ਆਵਤਾ ਸਿਖ ਕਰ ਨੇਤੀ ਇਹਾ। ਪਰ ਹੁਣ ਤੂੰ ਆਪ ਤੇ ਤਾਂ ਬਾਸਿਆ
ਤੇ ਸਿਖ ਕਰਣ ਕਾ ਕਮ ਨਹੀ, ਅਸਾਂ ਨੂੰ, ਸ੍ਰੀ ਵਹਿਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਕਾ। ਜਾਵੇ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਭ ਕਰਜ
ਕਰੇ ਤੇਰਾ ਭੀ ਗੁਰੂ ਭਲਾ ਕਰੇਗਾ। ਹੁਣ ਦੁਆ ਖਾਲੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ। ਕਧਾ ਤੇ ਕੀਰਤਨ
ਮੇਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਣਾ। ਤਬ ਸੇ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਕੋਈ ਕਾਲ ਨਿਵਾਸ ਕਰ, ਪੁਨਾ ਆਗਿਆ ਨੇ ਕਰ
ਅਪਨੇ ਟਵਨ ਮੇ ਗਵਨ ਕਰਤਾ ਭਯਾ। ੧ । ਏਕ ਸਪੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਜੀਘ ਜੀ-ਪ੍ਰਿਥਮ ਕਾਲ
ਮੇ ਸਤਾਰ ਸਿਖਣੇ ਨਾਨੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਸਵਾਮੀ ਜੀ ਦੇਖ ਕਰ ਬਚਨ ਕੀਤਾ। ਹੈ ਭਾਈ ਰਾਮ ਜੀਘ ਜੀ
ਜਗਤ ਕੀ ਜਤੁਰਾਈ ਹੈ ਸਭ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਨ ਨਿਦਿਓ ਚਾਹਰ ਨਿਕਾਸ ਦੇਤੇ ਹੈ।
ਜਾਂ ਤੇ ਮੁਕਤ ਦੁਆਰਾ ਸੰਕੜਾ, ਕਿਆ ਅਤਿ ਸੁਖਮ, ਤਿਸ ਕੀ ਤਾਰ ਸੇ ਭੀ ਸੁਖਮ ਹੈ। ਅਰ
ਜਿਤ ਕਾ ਸੁਭਾਵ ਸੁਤੇ ਹੀ ਅਤਿ ਚੰਦਲਤਾ ਕਰ ਬਡੀਆਂ ਉਪਾਧੀਆਂ ਕੇ ਉਡਾਵਤਾ ਹੈ। ਤਿਨ
ਉਪਾਧੀਆਂ ਕਰ ਅਤਿ ਖੇਦ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੂੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਭਜਨ ਕੀਤਾ ਕਰ।
ਸੇ ਹਰੀ ਕੇ ਸਿਮ੍ਰਨ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੇ ਤੇਰੇ ਸਭ ਮਨ ਇਵਾ ਸਿਧ ਹੋ ਜਾਇਗੀ। ਪੁਨਾ
ਤੇਨੂੰ ਭਾਈ ਲੋੜ ਨ ਰਹੇਗੀ, ਹੈ ਭਾਈ। ਸੰਸਾਰ ਕੀਆਂ ਸਭ ਲੋੜਾਂ ਤੇਰੀਆਂ
ਪੂਰਨ ਹੋਵਹਿ ਗੀਆਂ। ਨ ਸਤਾਰ ਸਿਖੇ ਨਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਹਿਕਮਤ ਸਿਖੇ, ਬਿਨਾ ਸ੍ਰੀ ਵਹਿਗੁਰੂ
ਜੀ ਕੇ ਨਾਮ ਸਿਵਾ। ਜੇ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਨਿਸ਼ ਕਪਟ ਹੋ ਕਰ। ਤਿਨ ਕੇ
ਰਿਧ ਸਿਧ ਪੁਨਾ ਨਵ ਨਿਧਿ ਸਿਪਤਾ ਉਨ ਕੀ ਜੇਰੀ ਹੋਇ ਰਹਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਪਰ ਸ੍ਰੀ
ਗੁਰੂ ਜੀਘ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਬਚਨ ਹੈ ਬੇਦ, ਉਸਤਤੀ ਮੇ। "ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਕਰ ਮਨ ਮੇਰੇ।
ਤਾਨਣ ਭਰਣ ਸਮਰਥ ਕਲ ਜੁਗਿ ਸੁਨਤ ਸਮਾਧਿ ਸਭਤ ਜਿਸ ਕੇਰੇ। ਵਨਿ ਦੁਖਨਿ
ਨਾਹੁ ਸੁਖ ਦਾਸਤ ਸੂਰੇ ਜੇ ਸੁਕਤ ਧਿਆਨ ਬਾਤ ਤਹਿ ਨੇਰੇ। ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਰਿਦੈ ਹਰਿ
ਸਿਮਰਤ ਮੁਖਦੇਖਤ ਅਘ ਸੁਖਿ ਪੂਰੇ। ਜਤਿ ਹਰਿ ਹੁਮਿ ਰਿਧ ਸਿਧ ਚਾਹਤ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ
ਗੁਰ ਕਰ ਮਨ ਮੇਰੇ"। ਪੁਨਾ ਬਚਨ। ਏਤਨਾ। "ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪ ਪ੍ਰਣੀਅਹੁ।
ਸਬਦ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪੇ ਨਾਮ ਨਵਨਿਧ ਅਪੇ ਰਸਨਿ ਅਹਿਨਿਸ ਗੀ ਸਤਿ ਕਰਿ ਜਾਨੀਅਹੁ।
ਵਨ ਪ੍ਰੇਮ ਰੰਗ ਪਾਈਐ ਗੁਰ ਮੁਖਹਿ ਗਿਆਈਐ ਅਨ ਮਾਰਗ ਤਜਹੁ ਭਜਹੁ ਹਰਿ ਰਿਦੈ ਹਰਿ
ਬਚਨ ਗੁਰ ਨਿਦਿ ਧਰਹੁ ਪੰਚ ਭੂ ਧਰਮਿ ਕਰਹੁ ਜਨਮ ਕਲ ਪੁਧਰਹੁ ਦੁਆਜਿ ਹਰਿ ਮਾਨੀਅਹੁ।
ਜਤਿ ਸਭ ਸੁਖ ਇਤ ਉਤ ਤੁਮ ਬੀਵਹੁ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪ ਪ੍ਰਣੀਅਹੁ"। ੧ ।

੪੩/੧੨

ਵੇਦ ਕਹਤੇ ਹੈ ਹੈ ਪੁਰਸੋ ਜੇ ਕਰ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਸੰਪਦਾ ਆਦੀ ਸੁਪਹੁ ਕੀ ਬਾਛਾ ਹੈ ਜੋ
ਅਤ੍ਰੁ ਪੁਤ੍ਰੁ ਲੋਕਾਂ ਦੇਨੋ ਮੇ ਸੁਖੀ ਹੋਵਹਿ। ਤਾਂ ਅਵਰ ਜਗਤ ਜੰਜਾਰ ਦੁਖਦ ਜਾਨ ਕੈ ਤਿਨ ਕਾ
ਤਿਆਗ ਕਰ ਇਕ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਸਤਿ ਗੁਰ ਗੋਇੰਦ ਗੁਰੂ ਗੋਇੰਦ
ਗੋਇੰਦ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਐਸੇ ਜਾਪ ਕਉ ਜਪੇ। ਤੇ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਸਰਬ ਸੁਖ ਤਾ ਕਤਾਲੀਵਤ
ਅਚਿਤ ਹੀ ਘਰ ਬੈਠਿਆਂ ਹੀ ਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵਹਿਗੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸਾਂ ਅਵਰ ਕਾਮ ਤਿਆਗ ਕਰ
ਇਹੀ ਕਾਮ ਕਰੋ ਜੋ ਤੁਮ ਸੁਖੀ ਹੋਵਹਿ। ਐਸੇ ਬਚਨ ਸੁਨ ਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਚਰਨੀ ਮਸਤਕ ਟੇਕ
ਕਰ ਜੋਰ ਕਰ ਬੈਠਤੀ ਕਰਤ ਭਏ। ਹੈ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਨਾਮ ਦਾਨ ਹੀ ਦੇਵੇ। ਜਾਂ ਤੇ
ਮੈ ਪਰਮ ਸੁਖੀ ਹੋਵਹਿ। ਸੋ ਜਪ ਕਰ ਪਰਮ ਸੁਖੀ ਹੋਵਤ ਭਏ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਤੇ। ੨ ।

ਏਕ ਰਾਮ ਦਾਸ ਕਹੂ ਰਹਤਾਸੀ। ਜੋ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਚਰਨੀ ਆਇ ਲਗਾ।
ਪੁਨਾ ਹਾਥ ਜੋਰ ਕਰ ਕਹਤ ਭਯਾ ਬੈਠਤੀ। ਜੀ ਗਰੀਬ ਨਵਾਜ ਜੀ ਕਿਵੇ ਮੇਰਾ ਭੀ
ਦਲਿਦੁ ਦੂਰ ਹੋਵੇ । ਮੈ ਆਪ ਕਾ ਧਸ ਸੁਣ ਕਰ ਆਇਆ ਹੈ ਜੋ ਭਾਈ ਜੀ ਦਲਿਦੁ ਹਰਨ ਹੀ
ਐਸੇ ਬਚਨ ਸੁਨ ਕਰ ਆਰਤ ਸਿਖ ਕੇ ਕਹਤ ਭਏ। ਹੈ ਭਾਈ ਰਾਮ ਦਾਸ ਤੇਨੂੰ ਇਕ
ਮਤ੍ਰ ਦਾਨੇਰਾ ਸ੍ਰੀ/ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕਾ ਜੋ ਤੇਰੀ ਮਨਸਾ ਪੂਰਨ ਕਰੇਗਾ। ਤੂੰ ਤਿਸ ਕਾ
ਪਾਠ ਕਰਿਆ ਕਰ। ਸੋ ਕਹਤ ਭਯਾ ਜੀ ਸਤਿ ਬਚਨ ਜੀ। ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਮੁਖਾਰ ਵਿਦ ਸੋ
ਉਤਾਰੋ ਜੋ ਸੁਵਣ ਕਰਕੇ ਪਾਠ ਕਰੇ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਬਚਨ ਕਰਤ ਭਏ। ਕਾਨੜੇ ਕੀ
ਵਾਰ ਮੇ। ਤਥਾ। "ਸਭ ਬੋਲੇ ਰਾਮ ਕੋ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਕਮੇ" ਅਗੇ ਤਿਸ ਕਾ ਮਹਾਤਮ
ਜਿਤ ਦਾਨਦ ਦੁਖ ਭੁਖ ਸਭ ਨਹਿ ਜਾਵਣੀ। ਕੰਠ ਕਰ ਜਾਪ ਜਪਤਾ ਭਯਾ ਸਾਂਗੀ ਤੁਕ ਕਾ।
ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ ਹੈ ਭਾਈ ਨਾਮ ਕਾ ਐਸਾ ਮਹਤਮ ਹੈ ਜਿਸ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਮਾਤ੍ਰ
ਤੇ ਹੀ ਸਭ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈ ਤੇ ਦੁਖ ਭੁਖ ਦਾਨਦ ਨਸਟ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ ਧੇਰੇ ਕਾਲ ਮੇ।
ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸਾਂ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰ ਸਿਧਨ ਕਰ ਪੁਨਾ ਰਾਮ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਤਿਸ ਕਰ ਸਾਧ ਸੰਗਤ
ਗਰੀਬ ਅਤਿਬ ਦੁਹਮਨ ਆਦਿ ਸਭ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇ। ਤੇਰਾ ਦਾਲਿਦ ਦੂਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਦਸਵੇਂਦ ਕਾ
ਦੇਨਾ ਭੀ ਅਵੇਸ ਯੋਗ ਹੈ ਯੋਗ ਪੁਰਸੋ ਕੇ। ਜੇ ਕਰ ਏਤਾ ਨਾ ਦੀਆ ਜਾਇ ਤੇ ਧੇਰਾ ਹੀ ਦੇਣ
ਸੋ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਆਗਿਆ ਪਾਇ ਕੇ ਸੋਈ ਸਤ ਬਚਨ ਕਾ ਕਰਤਵ ਕਰਤ ਭਯਾ। ਤਬ ਧਰੋ ਕਾਲ
ਪੀਛੇ ਜੋ ਧਨੀ ਹੋ ਜਾਤਾ ਭਯਾ ਸਤਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਰੂਪ ਦਾਰੂ ਅਰ ਬਿਗਾਨਾ ਹਰ
ਨ ਲੇਨਾ ਉਲਟਾ ਅਪਨੇ ਧਨ ਸੇ ਗੋਇੰਦ ਅਰਾ ਕਿਛ ਦੇਨਾ ਇਹੁ ਭਯਾ ਪੱਥ। ਸਤਿ ਰੂਪ ਵੇਦ ਕੇ
ਬਚਨ ਪਾਇ ਕਰ ਜੇ ਇਹ ਸੋਵਿਆ ਹੈ ਭੇਖਜ ਰੋਗੀ ਨੇ ਸੋ ਤਿਸ ਕਾ ਦਾਲਿਦ ਰੂਪ
ਰੋਗ ਤਾਤ ਕਾਲ ਦੂਰ ਹੋ ਗਯਾ। ੩ । ਸ: ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ ਤ੍ਰਿਥੇ
ਪੂਰਬੀ ਗੁਰੂ ਦਾਸ ਪ੍ਰਕਾਸ ਸਮਾਪਤ ਦਾਲਦ ਹਰਨ ਪ੍ਰਸੰਗ ਬਚਨੰਨ ਹੋਤਾਲੀਸਮੇ ਹਿਆਇ। ੪੨ ।

ਕੋਟ ਈਸੇ ਸਾਹ ਕਾ ਸਾਹਦਾਰ ਏਕ ਬਲੋਚ ਹੋਤ ਭਯਾ। ਸੋ ਬਲੋਚ ਕੋਸੇ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਬਧਾ ਬੁਰਾ,
 ਨਨਾ ਨੁਜਾ, ਚਚਾ ਚੋਰ। ਇਨ ਅਖਰੋ ਕਾ ਬਲੋਚ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਿਸ ਪਰ ਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰ ਪਾਇ ਕਰ
 ਜੁਧਾ ਅਵਸਥਾ ਮੇ ਪਰਮ ਅਧਿਕਾਰ ਮੇ ਹੋ ਗਯਾ ਕਾਮ ਕਰ। ਏਕ ਕੋਈ ਖਤੀ ਮਹਜਨ ਸਿਤ ਕੀ ਤਨਜਾ
 ਜਦ ਚਾਂਦਨੀਵਤ ਪਰਮ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਵਾਲੀ ਸੋ ਤਿਸ ਕੋ ਰੂਪ ਪਰ ਸਨਾਨ ਕਰਤੀ ਕੁਝ ਦੇਖ ਕਰ ਸੋ ਖਤ
ਪਤੀਰੂਪ ਜਕੋਰ ਮੋਹਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਭਯਾ। ਤਥਾ ਜੋ ਅਪਨੇ ਨਿਕੋਰ ਮੇ ਜਾਇ ਕਰ ਮੀਠ ਕੋਤ ਕਾ ਦਾਸ
 ਖਾਨ ਪਾਨ ਕੋ ਤਿਆਗ ਦੇਤਾ ਭਯਾ। ਤਿਸ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਮੇ ਚਿਤਾਤੁ ਚਿਤ ਜਿਸ ਕਾ ਵਿਆਕੁਲ ਸੋ
 ਮਤਿ ਨਿਸਰੇ ਕਰਤ ਭਯਾ। ਜੋ ਇਸ ਕੋ ਪਿਤਾ ਕੋ ਮੇ ਧਨ ਮਾਨ ਕੋ ਲੋਭ ਕਰ ਤਿਸ ਕੋ ਅਪਨੇ ਪਾਸ
 ਹੁਲਾਵੇ, ਪਿਆਰੀ ਜਦ ਬਦਨੀ ਕੋ। ਐਸੇ ਅਪਨੇ ਮਨ ਕੋ ਪੀਰਜ ਦਿਨ ਕੋ ਦੇਤ ਭਯਾ ਮਨ ਸਿਰਦਾਰ,
 ਜੋ ਨਗਰ ਪਤੀ ਹੈ। ਤਥਾ ਤਾਤ ਕਾਲ ਤਿਸ ਮਹਾਜਨ ਕੋ ਖਬਰ ਪੈ ਗਈ। ਸੋ ਵਿਆਕੁਲ ਮਨ ਹੋ ਕਰ
 ਸ੍ਰੀ ਸੰਤ ਮੁਕਟ ਮਣੀ ਕੀ ਆਇ ਸਰਨੀ ਪਾਇਆ। ਪੁਨਾ ਜੋਇ ਕਰ ਕਰਤ ਭਯਾ ਸਭ ਪ੍ਰਸੰਗ, ਜੋ ਹੋ
 ਭਾਵਨ, ਇਸਅਪਕਾਰਤੀ ਰੂਪ ਕਰਮ ਤੇ ਮੇਰੀ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਰਖਿਆ ਕਰਨਯੋਗ ਹੋਵੇ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮਰ
ਜਵਾਗਾ ਮੋਹਰਾ ਖਾਇ ਕਰ। ਤਾਂ ਸੰਤ ਰਾਜ ਕਰਤ ਭਯੇ; ਹੋ ਪਿਆਰੇ, ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਪੋ ਜੋ ਸਭ ਦੁ
ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਂ ਨੂੰ ਲਵਾਈ ਨਹੀਂ ਲੇਪ ਮਾਤ੍ਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੋ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਅਚਿਤ ਰਹੇ
 ਸਦਾ। ਤਹਾ ਗੁਰ ਸਾਕਸ਼ੀ। "ਚਿਤਾ ਵਡ ਅਚਿਤ ਰਹੇ ਨਾਨਕ ਲਗ ਪਾਈ"। ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਹਾਂ
 ਦ੍ਰਿੜ ਹੋ ਕਰ ਇਕ ਨਾਮ ਹੀ ਜਪੋ ਤੇ ਕਨਿਕਾ ਕੋ ਸਾਧ ਲੇਖਨ ਤੁਸੀਂ ਕਿਆ ਹੋਰ ਘਰ ਰੇਨ ਬਸੇਰਾ ਕਰ
 ਨੇਵੇ, ਹੋ ਗੁਰਮੁਖ। ਗੁਰੂ ਭਨੀ ਕਰਨਯੋ, ਤੁਸੀਂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪੋ। ਤਥਾ ਐਸੇ ਹੀ ਕਰਤ ਭਯਾ।
 ਸਭ ਵਿਘਨੇ ਤੇ ਰਹਤ ਭਯਾ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਦੁਰਜਨ ਤਿਸ ਕੋ ਸਭ ਸੁਰਜਨ ਹੋ ਗਏ ਏਕ ਹੀ ਪਲਕ ਕੇ
 ਝਲਕ ਮੇ। ਜਬ ਭਲਕ ਕੋ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਨਦੀ ਤਰਫਤਿ ਆਵੇ ਸੋ ਤਬ ਸੁਭਾਵਕ ਮੇਲ ਹੂਆ ਤਿਸ ਕਾ
 ਮਾਰਗ ਮੇ ਹੀ ਘੁਨਾਖਿਰ ਨਿਆਈਂ ਬਲੋਚ ਕਾ। ਜਾਂ ਤੇ ਸੰਤ ਨੇ ਜੋ ਤਿਸ ਕਾ ਚਿਤਵਨਾ ਕਰਿਆ ਸੀ।
 ਸੋ ਸੰਤ ਕਾ ਸੰਤ ਸਕੰਲਪ ਹੋ ਸੰਤ ਕੋ ਚਿਤਵੇ ਕੀ ਜੋ ਹੈ, ਸਦਾ। ਤਥਾ ਤਿਸ ਕੋ ਚਿਤ ਮੇ ਭੁਤੀ ਜੋ ਭਾਈ
ਸੁਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਾ ਦੀਦਾਰ ਪਾਈਏ ਤੇ ਭਲਾ ਹੈ। ਤਿਸ ਕੀ ਕਾਮ ਚਿਤਵਨੀ ਨਿਯਤ ਪੈ ਗਈ ਸੰਤ
 ਚਿਤਵਨ ਮਾਤ੍ਰ ਸੀ। ਤਥਾ ਜੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕਰ ਸਰਦਾਰ ਹੋ ਜੋ ਘੋੜਾ ਤਿਸ ਤੇ ਉਤਰ ਕਰ ਸੰਤ ਕੋ
 ਕਦਮੀ ਆਇ ਲਗਾ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈਜੀ ਚਰਨ ਉਚਾਰਤ ਭਏ ਜੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਸੋ ਕਰਤ ਭਯਾ ਜੀ
 ਆਪ ਕਾ ਜੋ ਪਾਕ ਦੀਦਾਰ ਹੈ। ਤਿਸ ਕੋ ਮੇ ਦੇਖ ਕਰ ਸਾਹੁਤ ਖੁਸ ਖੁਆ ਹਾਂ; ਜਾਂ ਤੇ ਆਪ ਪਰਵਰਦਾਗਾ
 ਕੋ ਗਸੂਲ ਹੋ, ਵਕੀਲਤ ਕਰਨ ਹਾਰੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੇਰੇ ਪਰ ਮੇਹਰਬਾਨੀ ਹੋਵੀਏ ਤੇ ਕੋਈ ਖਿਦਮਤ ਕਾ
 ਕਰਮਾਨ ਕਰੋ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਰਤ ਭਏ ਹੋ ਭਾਈ ਪਰਜਾ ਕੋ ਪ੍ਰਾਣ ਰੂਪ ਜਾਣੀ ਤਾਂ ਸੁਖ
 ਪਾਵੇਗੇ। ਜੋ ਕਰ ਅਨਿਆਇ ਕਰ ਸਿਰਾਨਾ ਧਰਮ ਅਰ ਉਸੀ ਵੀਠ ਸੀਤਾ ਚਾਹੇਗੇ। ਤਥਾ ਦੀਨ
 ਦੁਨੀਆ ਮੇ ਹਰਾ ਦੁਖ ਪਾਵੇਗੇ। ਜੋ ਦੀਨਮਾਨ ਦੋਹਨਕ ਕਰਤੇ ਹੈ ਅਧਰਮ ਸੋ ਦੋਸਤ ਕੀ ਅਨਠ ਕੀ ਸਜਾ

ਕੇ ਪਾਵਤੇ ਹੈ। ਤੇ ਇਹ ਉਨ ਕੀਦੇਹੀਕੇ ਰੋਗ ਲਗ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਅਰ ਜੇ ਜਹਾਨ ਦੀ
 ਪਲੀਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸੋ ਉਨ ਤੇ ਬੀਜ ਆਇ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਉਨ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਦੇ ਜਹਾਨ ਮੇਂ
 ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤੇ ਸਜਾਇ ਭੀ ਸਾਧੀ ਉਹ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਜਿਨ ਕੀ ਨੀਅਤ ਭਲੀ ਹੈ। ਅਪਨੇ ਅਪਨੇ
 ਬੀਮਾਨ ਮੇਂ ਜੋ ਰਹਤੇ/ ਹੈ ਐਤ ਇਸਾਨਾ ਹਕ ਜਿਨ ਕੇ ਮਹੁਰਾ ਹੈ। ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਬੰਦੇ ਹੈ ਸੋ ਬਹਿਸਤ
 ਮੇਂ ਸੁਖ ਪਾਵਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਜੋ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ਅਰ ਪਰਾਈ ਧੀਅ ਭੈਣ ਤਰਫ ਕਦੇ
ਪੋਈ ਨਜਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਪਿਆਰਾ ਹੈ। ਤਿਸ ਕੇ ਦੀਦਾਰ ਦੇਖਨਾ ਪਾਕ ਹੋਵੀਤਾ ਹੈ ਤੇ
 ਸਾਈ ਚੇਤੇ ਆਵਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਸੁਣ ਕਰ ਅਤਿ ਭੈ ਕੇ ਪਾਵਤਾ ਭਯਾ। ਤੇ ਸੰਤ ਕੇ ਚਰਣ ਪਰ ਸੀਸ
 ਧਰ ਕੇ ਕਹਤ ਭਯਾ ਜੀ ਪਿਛਲੀ ਤਕਸੀਰ ਮੇਨੂੰ ਮਾਤ ਕਰੀਏ। ਆਜੇ ਜੋ ਹੁਕਮ ਕਰੇ ਸੋ ਮੇਰੇ
ਸੀਸ ਪਰ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ। ਜੋ ਪਰਜਾ ਮੇਂ ਪੁਰਸ਼ ਮਾਤੁ ਹੈ ਸੋਪਿਉ ਭਿਰਾਤੁ
 ਮਿਤ੍ਰ ਪ੍ਰਿਤਾਦ ਵਤ ਜਾਣੇ ਅਰਜੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਮਾਤੁ ਹੈ ਜਗਤ ਮੇਂ, ਸੋ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਭੈਣ ਜਾਣੇ।
 ਹੋਰ ਮੇਂ ਬਹੁਤ ਸਮਝਣਾ, ਫੇਰ ਆਪਣੂੰ ਦੇਖਣਾ ਕਹਣਾ ਨਾ ਪਵੇ। ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਖਉਫ ਰਖਣਾ
 ਦਿਲ ਭੀਤਰ, ਹੈ ਭਾਈ। ਐਸੇ ਸੰਤ ਤੇ ਬਾਨ ਸੁਨ ਹੁਨ ਕਰ ਤਿਸ ਕਾ ਮਨ ਮੋਮਵਤੁ ਹੋ ਗਯਾ।
 ਐਸੇ ਸੁਣ ਰਿਦੇ ਹੋਇ ਕਰਿ ਨਿਆਇ ਪਰਾਇਣ ਭਯਾ। ਮਨ ਕਾ ਪਾਪ ਤਿਆਗ ਕਰਿ ਸੰਤ
 ਅਨਗ੍ਰਹਿ ਤੇ ਜਾਤੀ ਵੇਰ ਕਹਤ ਭਯਾ। ਜੋ ਧੰਨ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪਰਵਦਿਗਾਰ ਦਾ
 ਸਰੂਪ ਜੋ ਮੇਰੇ ਜੈਸੇ ਪਧਰ ਪਿਘਾਲ ਛੇੜੇ ਹੈ। ਲੋਕਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹਿਤਾ ਭਯਾ ਹੁਣ ਮੇਰਾ ਮਨ ਪਾਪ
 ਅਨਿਆਇ ਧਿਰੇ ਭਰਦਾ ਹੈ। ਹੈ ਭਾਈ ਤਾਂ ਤੇ ਧੰਨ ਸੰਤ ਹੈ। ੧ । ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਬਾਲਕ
 ਰਾਮ ਜੀ ਸੁੰਦਰ ਮੂਰਤੀ ਭਾਈ ਕਿਸਨ ਦਾਸ ਜੀ ਉਪਕਾਰੀ ਆਪ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਪਾ ਮੇਂ ਬਹੁਤ
 ਸੰਤ ਮੰਡਲੀ ਇਕਤੁ ਹੋਵੇ ਮਨ ਕੀ ਕਿਏਕਾਗਤਾ ਨੀਏ। ਮਾਨੋ ਮਾਨਸੋਰ ਪਰ ਹੋਸ ਸਭਾ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ।
 ਜੋ ਮੁਕਤ ਰੂਪ ਐਤੀਆਂ ਕੇ ਗ੍ਰਾਹੀ ਹੈ ਨਾਮ ਪੈ ਪਾਨ ਕਰਿ। ਭਾਈ ਕਿਸਨ ਦਾਸ ਜੀ ਦੇਖਹਿ ਜੋ
 ਇਹ ਕੇ ਆਖ ਆਵਤਾ ਹੈ, ਸੋ ਤਿਸ ਕਾ ਮਨ ਅਰਾਧਿਸਿ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਭਜਨ ਤੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ।
 ਤਥ ਸੁਖਾ ਸਰੂਪ ਹਸਾਰ ਕਰੇ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੁਨਾਇ ਕਰਿ ਕਪਾ ਮੇਂ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਾਨਿ ਮੇਂ।
 ਜੋ ਹੁਣ ਤਾਂ ਤੁਸਾਡੀ ਹਕੀਮੀ ਦੀ ਜੋਲੀ ਟੁਰ ਪਈ ਹੈ, ਹੈਭਾਈ ਜੀ ਜੋਗੁਣ ਕਰ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਿਣ
ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਕਾ ਬਾਨ ਜਿਸ ਤੇ ਰਿਦਾ ਗਰੀਬੀ ਅਰਈਦਾਸੀ ਭਗਵਾਨ ਕੀ ਐਸੇ ਪੂਰਨ ਹੈ। ਹੈ ਸੰਤ ਜੀ,
 ਪੈ ਤਾਂ ਹਕੀਮੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਆਪ ਹੀ ਜਾਣਤੇ ਹੈ। ਜਗ ਕੋਈ ਕਰਾ ਮੇਂ ਪ੍ਰਸਨ ਕਾ
 ਉਤਰ ਪੂਵੇ ਤਥ ਹੋਰ ਸੰਤ ਬਡਿਆਂ ਕਾ ਨਾਮ ਲੈਣਾ ਭਾਈ ਕਿਸਨ ਦਾਸ ਆਦਿਕੋ ਕਾ। ਜੀ ਮੈਂ ਤਾਂ
 ਜਿਨ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਇਨ ਸਭੇ ਸੰਤਾਂ ਸੇ ਪ੍ਰਭੂ ਲੇਵਹੁ ਜੀ। ਸਭ ਕਾ ਸਿਧਾਂਤ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਤਿਸ ਕੇ
 ਰਿਹੇ ਸੋ ਪਵਾਨ ਕਰ ਫੇਰ ਕਹਨਾ ਮੈਂ ਜਿਹੁ ਨਹੀਂ ਜਾਣਤਾ। ਐਸਾ ਅਪਣੇ ਆਪ ਤੇ ਵਿਪਾਵਣਾ।
 ਕਹੇ ਤੇ ਪਨ ਕਾ ਭੈ ਰਖਣਾ। ਮਤ ਮਨ ਗਰਬ ਜਾਵੇ ਪ੍ਰਵਿਨ ਚੰਕਾਰ ਧਾਰ ਕਰ ਜੋ ਮੈਂ ਉਤ੍ਰ ਦੇਨ ਹਾਤ
 ਸਿਆਨਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਚੰਕਾਰ ਕਰ ਭੀ ਸਹੁਭ ਅਭਿਸਟਾਨ ਤੇਂ ਭੁਲਾ ਰਹਿਦਾ ਹੈ। ਐਸੀ ਖਬਰਦਾਰੀ

ਮਨ ਪਰ ਰਖਦੇ ਸੀ। ਜਬ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਧਾ ਕੀਰਤਨ ਕੇ ਮੇਂ ਪ੍ਰਿਥਮ ਹੀ ਆਇ ਬੈਠਨਾ ਫੂੜ ਦਰੀ
ਆਦਿਕੋ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਕ੍ਰਾਇਕੇ ਤੇ ਪੁਨਾ ਅਪਨੇ ਸਾਢੇ ਪਲੇ ਕਟੋਰਾ ਬਾਧੀ ਲਈ ਆਵਣਾ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਦੇ ਜਲ
ਪਾਣ ਲੀਏ। ਤਬ ਏਕ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਜਲ ਪਾਣ ਜਲ ਕ੍ਰਾਵਨ ਹਾਰੇ ਨੇ ਸੰਤ ਸਹਜਧਾਰੀ ਕਉ ਜਲ ਫਕਾਇਆ ਹੈ
ਜਾ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਤੇ ਤਏ: ਹੈ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ, ਦਾਸ ਕੇ ਭੀ ਜਲ ਪਿਲਾਓ। ਤਾ ਓਹੀ ਕਟੋਰਾ
ਤਿਸ ਕੇ ਹਾਥ ਹੈ ਸਾਧ ਕੇ ਸੀਤ ਕਾ। ਤਸ ਭਾਈਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮੇ ਪ੍ਰਤਾ ਹੈ, ਉਹ। ਜੀ, ਇਸੀ
ਕਟੋਰੇਮੇ ਆਪ ਕੇ ਜਲ ਲਿਆਏ ਦੇਵਾਂ। ਤਾ ਭਾਈ ਜੀਜੁਪ ਕਰ ਰਹੇ ਉੱਤਰ ਕੋਈ ਨਾ ਦੀਆ।

ਜੇ ਇਸੀ ਮੇ ਲਿਆਇ ਆਵਾ ਮਾਰਜਨ ਕਰ ਲਿਆਇ। ਤਬ ਓਹ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਮਾਰਜਨ ਕਰ ਕੇ ਕਮਲ ਭਰ
ਲਿਆਇਆ ਕਰ ਕਮਲ ਮੇ ਧਾਰ ਕਰ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਜਲ ਪਾਨ ਕਰਿ ਕਹਤ ਤਏ। ਹੈ ਭਾਈ,
ਹੂੰ ਆਨੰ ਸਾਧਾਂ ਤੇ ਵੇਖੁ ਕਰਨ ਲਗਿਆ ਹੈ। ਜੇ ਕਰ ਕਹਤੇ ਜੇ ਮਜਿ ਕਰ ਲਿਆਈਏ ਜਲ
ਤਾਂ ਸਾਧੋ ਤੇ ਵੇਖੁ ਰਹੇ। ਤੇ ਸੰਤ ਵੇਖੁ ਕੇ ਕੋਨ ਠੋਰ ਹੈ ਤਿਲੋਤੀ ਮੇ ਠਹਿਰਨ ਕਉ, ਹੈ ਭਾਈ।
ਜੇ ਕਹੇ ਇਸੀ ਮੇ ਪਿਲਾਇ ਦੇ ਜਲ ਸੇ ਕਉ ਨ ਕਹਿਆ। ਉੱਤਰ। ਇਸ ਤਰਫ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ
ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਬਿਰਾਜ ਧਿਰੇ ਦੇਖ ਕਰ ਤਿਛ ਨ ਕਹਿਆ। ਤਾਂ ਤੇ ਸਹਜ ਅਵਸਧਾ ਹੀ ਰਾਬੀ। ਜੇ
ਜੇ ਲਿਆਏ ਦੇਵੇਗਾ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਪ੍ਰੇਰਿਆ ਜਲ ਤਪਾ ਹਕ ਪਾਨ ਕਰਨੇਵਾਰੇ। ਤਬ ਓਹ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਮਸਤਕ
ਟੇਕਤ ਭਾਜਾ ਜਾ ਤੇ ਸੁਗੀ ਧਾ। ਪੁਨਾ ਕੋਧੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਪੁਰਖਾਰਧੀ ਜੇ ਸਿੰਘ ਅਵਸਧਾ ਮੇ ਜੇ ਕਰ
ਰੂਪ ਸੇ ਫੁੰਡ ਪੂਰਿਆ ਨਾ ਉਠਾਇ ਸਕੇ ਤਾਂ ਰੀਤੇ (ਖਾਲੀ) ਰੂਪ ਪਰ ਨੇ ਜਾਵਣੇ ਜੇ ਦੇਖ ਕਰ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ
ਅਨੇਕ ਅਗਸਤ ਪਿਤਾ ਜੇ ਫੁੰਡ ਹੈ ਸੇ ਪੂਰਕਰ ਆਇ ਇਸੇ ਫਿੰਡ ਕਰਣੇ ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਦੇਸੀਆਂ ਕੀ ਚਉਪਾਈਆਂ
ਜਟਾਈਆਂ ਭੀ ਸੰਕਾਨ ਰਖਣੀਆਂ ਜੇ ਰੇਨ ਬਸੇਰਾ ਕਰ ਗਏ ਹੈ, ਸੁਖ ਸਾਧ। ਐਸੇ ਸੁਖ ਦਾਈ ਤੇ ਸਿਖਾਂ
ਕੇ ਸੁਭ ਸਿਖਿਆ ਰੂਪ ਕਰਤਵ ਕਰਣ ਵਾਰੇ ਸੇ। ੨ । ਏਕ ਭਾਈ ਆਰੂ ਰਾਮ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਕਾ
ਸੇਵਕ ਹੈ ਸੀ। ਜਿਸ ਕੀ ਕਧਾ ਪੀਛੇ ਭੀ ਕਹੇ ਆਇ ਹੈ। ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਕੇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਣ
ਆਵਤ ਭਾਜਾ। ਸਾਧ ਜਿਸ ਕੇ ਏਕ ਪੁਤ੍ਰ ਭੀ ਹੈ। ਨਾਮ ਤਿਸ ਬਾਲਕ ਕਾ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਤੇ ਆਰਥਨਾ ਜਿਸ ਤੀ
ਦਸ ਬਰਸ ਅਵਤਰ ਅਰ ਪਰਮ ਸੁੰਦਰ ਸੰਗ੍ਰਹ ਤਿਸ ਕਾ ਮਾਨੋ ਦੇਵਤਾ ਹੈ। ਸੇ ਬਾਲਕ ਚਰਨੇ ਪਰ ਸੰਤੋਸ਼
ਕੇ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ, ਜਬ ਉਪਰ ਸੰਤ ਸਨਮੁਖ ਮੁਖ ਕਰ, ਤਬ ਦੇਖ ਕਰ ਹਜਿਜਨ ਬਾਨ ਨੇਲਤੇ ਭਏ:
ਹੈ ਭਾਈ ਆਰੂ ਰਾਮ, ਇਸ ਬਾਲਕ ਨੂੰ ਸੰਤ ਸੰਗ ਮੇ ਸੋਪ ਦੇਵੇ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਅਰਥੇ ਪਰਮ ਸੁਫਲਤਾ ਜਾਨਕਾ
ਜੇ ਕਰ ਸੰਤਾਂ ਮੇ ਨਾ ਸੋਪੋ ਤਾਂ ਇਸ ਕੀ ਸਾਦੀ ਨਹੀ ਕਰਣੀ। ਸੇ ਸੁਣ ਕਰ, ਸੰਤ ਬਚਨ ਕਾ ਉਤਰ ਕਾ
ਨਾ ਦੀਆ ਪੁਨਾ ਗੁਰਾਂ ਪਰ ਗਿਲਾਨ ਕਹਤ ਕਧਾ ਮਨ ਮੇ। ਜੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਅਪਨਾ ਚੋਲਾ ਤੀਤਾ
ਚਾਹੁਤੇ ਹੈਂ ਹੁੰਦੁ ਬਾਲਕ ਦੇਖਕਰ। ਜੇ ਅਪਣੇ ਘਰ ਆਇ ਕਰ ਰਾਤੋ ਰਾਤ ਨਦੀ ਪਾਰ ਇਕ ਗ੍ਰਾਮ ਮੇ ਤਿਸ
ਬਾਲਕ ਕੀ ਸਾਦੀ ਕਾ ਸਨਮੁਖ ਕਰ ਦੀਆਂ। ਮਨ ਮੇ ਕਪਟ ਏਹੁ ਜੇਕਰ ਪੁਨਾ ਸੰਤ ਜੀ ਕਾ ਪ੍ਰੀਤ ਭੀ ਬਾਲਕ
ਕੀ ਬਾਰਤਾ ਤਾਂ ਮੇ ਕਹੇਗਾ ਤਿਸ ਕਾ ਤੇ ਮੰਗੇਵਾ ਹੂਆ ਹੈ ਕਾਕਾ, ਹੈ ਸੁਆਮੀ ਜੀ। ਸੇ ਸੰਤ ਅਤ੍ਰਯਸੀ
ਫੇਰ ਕਈ ਕਹਤੇ ਹੀ ਨਾ ਭਏ। ਤਬ ਆਰੂ ਰਾਮ ਤੁਰਤ ਵਿਆਹ ਹੀ ਕਰਦੀਆ ਪੁਤ੍ਰ ਕਾ। ਤਾਂ ਬੇਰੇ ਕਾ

ਪੰਏ ਬਾਲਕ ਜੀਵਿਆ ਪੁਨਾ ਕਾਲ ਕਾ ਗੁਸ ਰੂਪ ਸੋ ਹੋ ਗਿਆ। ਤਬ ਸੋ ਲਗਾ ਰੁਦਨ ਕਰਨੇ ਅਰ ਮਨ
ਕੇ ਧਿਕਾਰਾ ਦੇਨ, ਆਵੁ ਰਾਮ। ਅਹੋ ਮੈ ਅਧਮ ਕੀ ਨੀਤਤਾ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਪੁਨਾ ਬਾਲਕ ਕਾ
ਭਲਾ ਕਰਨ ਲਗੇ ਜੋ ਤਿਸ ਬਾਲਕ ਕੀ ਧੋਰੀ ਉਮਰ ਜਾਨ ਕੇ ਮਾਤਰ ਰੂਪ ਪਟੀ ਤਰਤੋ ਦੇਖ ਕਰ। ਇਹੁ
ਜਾਰਤਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਸੁਆਮੀ ਆਸ ਨੂੰ ਆਖੀ ਜੋ ਬਾਲਕ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਮੈ ਆਵੇ ਜਾਂ ਤੇ ਇਸ ਕੀ
ਹੋਰ ਯੋਸ ਹੈ। ਜੋ ਗੁਰ ਬਾਨੀ ਕੇ ਸੁਣ ਪੜ੍ਹ ਕਰ ਮੁਕਤ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਗਾ। ਪੁਨਾ ਇਸ ਕੇ
ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਭੀ ਦੁਮ ਨਾ ਪਵਾਨਜੇ। ਸੰਤ ਸੰਗ ਕਰਨੇ ਕਰ ਸਤਿ ਸੰਗ ਮੈ ਆਵਣੇ ਕਰ
ਬਾਲਕ ਕਾ ਭੀ ਮੋਹ ਘਟ ਜਾਇਗਾ ਸਬੰਧੀਆਂ ਜੀ। ਪੁਨਾ ਸਬੰਧੀਆਂ ਕਾ ਬਾਲਕ ਸੇ। ਦੂਜੇ
ਇਹ ਜਾਰੀਏ ਹੈ। ਇਸ ਕੇ ਧੰਨ ਖਾਚ ਤੇ ਬਢਹਿਰੇ। ਤੀਜੇਨੁਖਾ ਕਾ ਦੁਖ ਨ ਹੋਵੇਗਾ।
ਇਨ ਕੇ ਉਮਰਾ ਪ੍ਰਸੰਤ ਬੋਲੇ ਬਾਲਕ ਕਾ ਜਨਮ ਸਫਲ ਨਾਮ ਹਰੀ ਕਾ ਜਪ ਕਰ ਮੁਕਤ ਹੋਵੇਗਾ।
ਪੰਜ ਸੇ ਜੋ ਇਹੁ ਆਗਿਆ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕਰਹਿਰੇ ਤਾਂ ਇਨ ਪਰ ਸੰਤ ਕੀ ਪਰਮ ਪ੍ਰਸੰਤਾ ਹੋਇਗੀ।
ਪਰਮ ਸੁਖ ਹੀ ਜਿਸ ਕਾ ਫਲ ਹੈ। ਅਹੋ ਮੈ ਅਧਮੀ, ਮੈ ਸਿਧਸ ਤੁਨ ਨਾ ਜਾਨਤਾ ਭਯਾ। ਅਹੋ
ਦੇਵ ਕੀ ਮਾਇਆ ਨੇ ਬੋਇਆ ਹੈ ਗਿਆਨ ਜਿਸ ਕਾ, ਸੋ ਮੇਰੇ ਵਤ ਦੁਸਹਿਦੁਖ ਕਲੇਸਾਂ ਕਉ ਪਾਵਤਾ ਹੈ,
ਪਾਪ ਆਤਮਾ। ਪੁਨਾ ਕਹੀ ਇਕ ਜਾਇ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਜੋ ਹੂਨਿ ਖਿਮਾ ਕਰਾਵਤਾ ਭਯਾ।
ਸੰਤ ਤੇ ਦਯਾਲ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਜੋ ਹਰਿ ਇਕਾ ਸਮਝ ਕਰ ਰੂਪ ਕਰ ਰਹਿ। ੪੩ । ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤ
ਪ੍ਰਕਾਸ ਗ੍ਰੰਥੇ ਪੂਰਬਾਰਹੇ ਬਾਲਕ ਪ੍ਰਸੰਗ ਬਰਨਨ ਤਿਤਲੀਸਮੇ ਧਿਆਏ। ੪੩ । ਕੋਟ ਈਸੇ ਸਾਹ
ਕੀ ਪਰਮ ਸਾਲਾ ਕਾ ਮਹੰਤ ਭਾਈਝੰਡਾ ਰਾਮ ਕਾ ਸ੍ਰੀਰ ਮਾਦਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਤਬ ਸੁਨ ਕਰ ਸਾਹੀ ਵਾਲੇ
ਸਾਧ ਪੁਨਾ ਫਿਰੁਕਿਆਂ ਤੇ ਕੋਟ ਸਰਮਸਾਲੇ ਸਾਧ ਸਗਤਿ ਕਾ ਆਇ ਦਰਸਨ ਪਾਵਤੇ ਭਏ। ਭਾਈ
ਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭਾਈ ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਰਾਗੀ ਵੈਰਾਗੀ ਭਾਈ ਸਚੁ ਰਾਮ ਜੀ ਭਾਈ ਸੰਤ ਨਾਲ ਜੀ
ਭਾਈ ਮੂਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭਾਈ ਆਇਆ ਸਿੰਘ ਜੀ ਇਤਿਆਦਿਕੁ ਹੋਰ ਭੀ ਸਾਧ ਬਹੁਤ ਮਿਲ ਕਰ ਕੋਟ
ਆਏ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਦ੍ਰਸਨ ਪਾਇਕਰ ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਝੰਡੇ ਕੇ ਪਾਸ ਆਇ ਏਨੇ ਪੇਰੀ ਪਉਣਾ
ਕਰ। ਫਿਰ ਪੁਕਤ ਭਏ: ਹੇ ਭਾਈ ਝੰਡਾ ਜੀ, ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੇ ਚਿਤ ਦੀ ਇਛਾ ਕੀ ਹੈ। ਕੋਈ
ਦਾਨ ਪੁਨ ਕਰਣ ਕੀ ਵਾ ਖਾਣ ਪੀਣ ਕੀ ਸੋ ਕਰੋ। ਤਾਂ ਇਤਨੇ ਨੂੰ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭੀ ਨਿਕਟ
ਆਏ। ਤਾਂ ਪੁਨ ਕਾ ਸਾਧਾਂ ਦਾ ਖਾਨ ਭਾਈ ਝੰਡਾ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ: ਜੀ, ਅਜੇ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਸਾਧਾਂ
ਦੀ ਸੇਵਾ ਯਤਨ ਦੀ ਇਛਾ ਹੈ ਜੀ ਪਰ ਹੁਣ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਰੀਰ ਤੇ ਫੁਟਣ ਕੀ
ਤਿਆਰੀ ਹੋ ਜਹੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਾਧਾਂ ਕਹਿਆ ਹੁਣ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਕੇ ਚਰਨਾ ਕਾ ਧਿਆਨ ਹੀ ਸਰੋ ਜੀਵਣੇ
ਕੀ ਇਛਾ ਤਿਆਜ ਕਰ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪਰਮ ਦਇਆ ਵੰਤ ਦਰਦ ਵੰਦ
ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਲ ਸੋ ਕਹਤ ਭਏ: ਹੇ ਭਾਈ ਝੰਡਾ ਜੀ, ਅਸਾਡੀ ਪੰਜ ਬਰਸ ਆਰਥਨਾ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਜੋ
ਤੁਸੀਂ ਨੇ ਲਵੋ। ਜਾ ਤੇ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਇਛਾ ਹੈ ਜੀਵਣ ਕੀ ਤੇ। ਐਸੇ ਸੁਵਣ ਕਰ ਭਾਈ ਝੰਡਾ ਜੀ

ਹਾਥ ਜੋਰ ਕਰ ਕਹਤ ਵਾਏ। ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਆਪ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਈ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਸੰਕਲਪ ਕਰ
 ਦੇਤੇ ਕਏ ਸੂਕੇ ਤ੍ਰਿਣਵਤ। ਕਿਉਂ ਜਿਨ ਕੇ ਪਰਉਪਕਾਰ ਨੀਏ ਸੀਸ ਦੇਵਣਾ ਸੁਖ ਹੈ। ਪਰਉਪਕਾਰ
 ਵਾਸਤੇ ਜੈਸੇ ਦਧੀ ਰਿਖੀ ਅਰ ਸਿਵੀ ਰਾਜਾ ਜੀ ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਜੀਵਣ ਜੀ ਨੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਦੀਆ ਅਰ ਜੈਸੇ
 ਗਿਆਸਰ ਜੀ ਅਰ ਭਾਈ ਮਖਣ ਸਾਹ ਨੁਬਾਣਾ ਜੀ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਹੋਇ ਹਨ। ਤੈਸੇ ਹੀ ਇਹ ਬਾਰਤਾ
 ਸਮਝਨੀ ਹੈ ਭਾਈ ਗੁਰਮੁਖ ਲੋਕੇ। ਅਬ ਇਨਾਂ ਕੇ ਉਪਕਾਰ ਕੀ ਪ੍ਰਿਥਕ ਪ੍ਰਿਥਕ ਵਾਰਤਾ ਸੰਖੇਪ
 ਸਹਿਤ ਲਿਖਣੇ ਹਾਂ। ਸਾਖੀ ਸ੍ਰੀ ਦਧੀਰ ਰਿਖੀ ਜੀ ਕੀ। ਰਿਧੂ ਕੇਤੂ ਨਾਮ ਸਾਧੋ ਦੀਪੋ ਕਾ ਰਾਜਾ
 ਬੜਾ ਧਰਮਾਤਮਾ ਪਰ ਪੁਤ੍ਰ ਬਿਗਨ ਸੀ। ਐਗਰਾ ਰਿਖੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਪੁਤ੍ਰ ਤਾਂ ਹੋਇਆ, ਪਰ
 ਦੂਜੀ ਰਾਨੀਊਂ ਨੇ ਜਹਰ ਦੇ ਕਰ ਮਾਰ ਦਿਤਾ। ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਨੂੰ ਬਿਹਬਲ ਜਾਣ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਦ ਜੀ
 ਅਰ ਐਰਾਣਾ ਜੀ ਨੇ ਦੁਸਨ ਦੇ ਕੇ ਰਾਜੇ ਕੇ ਕਹਿਣੇ ਕਰ ਬਾਨਿਕ ਜਿਵਾ ਦਿਤਾ ਬਾਨਕ ਤੇਠ ਕੇ ਰਾਜੇ ਕੇ
 ਗਲੀ ਨਿਕਾਸਕੇ ਕਹਤ ਭਇਆ ਜਾ ਪੂਰਬਲੇ ਜਨਮ ਮੇਂ ਜੁਧ ਵਿਰੋ ਭਜ ਗਿਆ ਸੀ ਸੇ ਇਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ
 ਮਾਫ਼ਿਆ ਸੇ ਅਧਰਮ ਕੀਤਾ ਹੁਣ ਮੈਂ ਸਤ੍ਰੁ ਜਾਣ ਕੇ ਬਦਨਾ ਨੀਤਾ ਹੈ। ਰਾਨੀਆਂ ਕੀ ਕੀਆਂ ਸਨ।
 ਮੇਂ ਗਰਮ ਜਲ ਖੁਡ ਛਿੇ ਪਾਂ ਕੇ ਮਾਰੀਆਂ ਸਨ। ਇਸੀ ਕਰ ਉਨਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਜਹਰ ਦਿਤੀ ਹੈ।
 ਮੈਂ ਕਹਿ ਕਰ ਬਾਨਕ ਫੇਰ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਸੇ ਉਹ ਰਾਜਾ ਕਬੀ ਕੋਲਾਸ ਪਰਬਤ ਪਰ ਪਾਰਬਤੀ ਨੂੰ
 ਸ੍ਰੀ ਸਿਵਜੀ ਕੀ ਜੰਘਾਂ ਪਰ ਬੈਠਾ ਦੇਖ ਕੇ ਹੰਸਤਾ ਭਯਾ। ਤਾਂ ਪਾਰਬਤੀ ਕੇ ਸੁਪ ਕਰ ਦੇਤ ਦੇਗੇ
 ਬ੍ਰਿਤਾਸਰ ਕੀ ਪਾਵਤਾ ਭਯਾ ਤੁਸਟਾ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਉਤਪੰਨ ਕੀਤੀ ਪਰਬਤ ਕੇ ਸਾਮਾਨ ਕਾਲੀ ਬਣਵਾਨ ਦੇਗੇ
 ਦੇਤ ਕੀ। ਸੇ ਰੋਜ ਹੀ ਐਨੀ ਵਧ ਜਾਵੇ ਜਿਨੀ ਤੀਰ ਦੀ ਮਾਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਦ੍ਰ ਹਾਰ ਖਾਏ
 ਕੇ ਉਸ ਪਾਸੋਂ ਭਜ ਗਿਆ ਜਾਂ ਤੇ ਕੋਈ ਸਸਤ੍ਰੁ ਬ੍ਰਿਤਾਸਰ ਦੇ ਸਰੀਰ ਪਰ ਨਾ ਲਾ ਸਕਿਆ। ਤਬ
 ਸ੍ਰੀ ਨਾਰੈਣ ਜੀ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤ ਭਇਆ ਇਦ੍ਰ ਦੇਵਤਿਰਿ ਸਹਤ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਕਹਾ ਦਧੀਰ ਦੀ
 ਹਡੀ ਕਾ ਜੋਰ ਬ੍ਰਿਤਾਸਰ ਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਕਟੇਗਾ। ਤਬ ਇਦ੍ਰ ਦਧੀਰ ਸੇ ਹਡੀ ਮਾਂਗੀ। ਯਦਪ
 ਇਹ ਭਾਰੇ ਕਸਟ ਵਾਲੀ ਬਾਤ ਸੀ ਪਰ ਦਧੀਰ ਪਰਉਪਕਾਰ ਜਾਣ ਕੇ ਆਪਣੀ ਪਾਸੂ ਮਾਸ ਕਟਵਾਇਆ
 ਅਪਣੇ ਸਰੀਰ ਕਾ। ਅਰ ਇਦ੍ਰ ਨੇ ਹਡੀ ਨੰਗੀ ਦੇਖ ਕੇ ਨੈਕੇ ਬਜੋਰ ਵਿਸਕਰਮਾ ਪਾਸੋਂ ਬਣਵਾ ਕੇ
 ਦੇਤ ਦਾ ਟਾਲ ਕਟ ਸੁਟਿਆ। ਤਾਂ ਤੇ ਧੰਨ ਸ੍ਰੀ ਦਧੀਰ ਰਿਖੀ ਜੀ ਹਨ ਪਰਉਪਕਾਰੀ। ੧ ।
 ਸਾਖੀ ਸਿਵੀ ਰਾਜਾ ਕੀ। ਏਕ ਸਮੇਂ ਰਾਜੇ ਜੀ ਕੀ ਪ੍ਰੀਖਆ ਨਮਿਤ ਇਦ੍ਰ ਬਜ ਬਣ
 ਕੇ ਅਕਨ ਜੋ ਬਟੇਰਾ ਬਣਿਆ। ਤਿਸ ਕੇ ਪੀਛੇ ਉਡਤਾ ਆਵੇ। ਬਟੇਰੇ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਰਾਜ
 ਜਿਵੀ ਕੀ ਸ਼ਰਨ ਆਈ ਨੀਤੀ। ਬਜ ਕੇ ਇਦ੍ਰ ਜੀ ਰਾਜੇ ਪਾਸੋਂ ਅਹਾਰ ਮਾਂਗਤਾ ਭਇਆ।
 ਰਾਜੇ ਨੇ ਅਪਣੇ ਸ੍ਰੀਰ ਦਾ ਮਾਸ ਬਟੇਰੇ ਜਿਤਨਾ ਦੇਨਾ ਕੀਤਾ। ਸੇ ਉਹ ਅਕਨ ਦੇਵਤਾ ਐਨਾ ਭਾਵਾ
 ਹੋ ਗਿਆ। ਜੋ ਰਾਜੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸਰੀਰ ਨਾਲ ਭੀ ਤੇਲ ਪੂਰਾ ਨਾ ਹੋਤਾ ਭਇਆ। ਤਾਂ ਤੇ ਧੰਨ
 ਸਿਵੀ ਰਾਜਾ ਜੀ ਜਿਨਾਂ ਨੇ ਸਾਰੇ ਸਰੀਰ ਦਾ ਮਾਸ ਟੁਕੜੇ ਕਰ ਕੇ ਦੇ ਦਿਤਾ ਪਰਉਪਕਾਰ ਕਾਰਨ। ੨ ।
 ਸਾਖੀ ਭਾਈ ਜੀਵਣ ਜੀ ਸਪੁਤ੍ਰ ਭਾਈ ਭਾਤ੍ਰੁ ਜੀ ਕੀ। ਇਹ ਭਾਈ ਜੀ ਦੇ ਅਨੁਜਸੇ।

ਭਾਈ ਜੋਰੇ ਜੀ ਦਾ ਸੁਭਾਵ ਰਜੇ ਤਮੇ ਗੁਣਾ ਸਹਿਤ ਸੀ ਪਰ ਇਨ ਕਾ ਸੁਭਾਵ ਸੀ ਗੁਰੂ ਕਰਤਾ
ਹਰਿ ਰਾਇ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਹ ਸਤਿ ਕੀ ਹੂਆ ਹੈ। ਏਕ ਸਮੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਾ ਇਕੋ
ਇਕ ਪੁਰੁ ਜੀ ਸੇ ਮਿਤੁ ਭਇਆ। ਲੋਕਾਂ ਆਖਿਆ। ਹੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਅਬ ਸੰਸਕਾਰ ਆਦਿਕ ਜੇ
ਕ੍ਰਿਆ ਮਿਤਕ ਕੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸੇ ਕਰੇ। ਪਰ ਬ੍ਰਹਮਣ ਬ੍ਰਹਮਣੀ ਉਸ ਸਵ ਕੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਕਰਤਾ ਹਰਿ
ਰਾਇ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਦਰਵਾਜੇ ਪਰ ਲਿਆ ਰਖਿਆ। ਸਿਖਾਂ ਬਹੁਤ ਕਿਹਾ ਜੇ ਮੁਰਦੇ ਕੇ ਨੈ ਜਾਕੇ,
ਹੇ ਭਾਈ। ਪਰ ਦੁਪਤੀ ਕਰਤ ਭਏ। ਇਕੇ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਇਸ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਦੇਣ ਇਕੇ ਅਜੀ ਅਪਣੇ
ਪ੍ਰਾਣ ਤਿਆਗੀਏ ਸਾਥ ਇਸ ਕੇ। ਸਿਖਾਂ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਸ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ: ਹੇ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ,
ਬ੍ਰਹਮਣ ਬ੍ਰਹਮਣੀ ਬੜਾ ਹਨ ਧਾਰਿਆ ਹੈ। ਆਪ ਸਮਝ ਹੈ। ਰਨਣ ਘੜਨ ਆਪ ਦੇ ਹਥ ਹੈ।
ਤਾਂ ਤੇ ਇਨਾਂ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਜਿਵਨ ਦੇਵੇ, ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ। ਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਉਤਰ ਦਿਤਾ ਹੇ ਭਾਈ ਪਿਆਰਿਓ।
ਇਹੁ ਅਸਾਰ ਸੰਸਾਰ ਰਾਵ ਰੰਕ ਸਭਨੇ ਤਿਆਗਣਾ ਹੋਇਆ। ਅਜੀ ਕਿਸ ਕਿਸ ਨੂੰ
ਤਾਂ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਬ੍ਰਹਮਣੀ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਦੇਵੇ ਜੇ ਮੁਰਦੇ ਨੂੰ ਨਿਜਾ ਕੇ ਸੰਸਕਾਰ ਕਰਨ। ਤਬ ਸਿਖਾਂ ਨੇ
ਬਹੁਤ ਸਮਝਾਇਆ ਪਰ ਦੁਪਤੀ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤ ਪੁਤ੍ਰ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਸੀ ਜੋ ਉਨਾਂ ਹਨ ਧਾਰੀ ਰਖਿਆ।
ਸਿਖਾਂ ਪੁਨਾਂ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੁਹ ਤਾਂ ਅੰਨ ਪਾਣੀ ਤਿਆਗ ਕੇ ਪੁਨਾਂ ਨੂੰ
ਤਜਨ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਹਨ। ਆਪ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ ਜੀ। ਉਸ ਸਮੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਤਿਨਵੇਰ ਬਚਨ
ਕੀਤਾ ਜੇ ਕੋਈ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੇ ਲੜਕੇ ਨੂੰ ਜਿਵਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਾਣ ਤਿਆਗੇ।
ਦੇਵਨ ਬੜਾ ਲਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਕੋਈ ਨਾ ਉਠਿਆ। ਭਾਈ ਜੀਵਣ ਜੀ ਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਪਿਛੇ
ਥੇ ਹੋਏ ਸੀ। ਉਨਾਂ ਵਿਚਾਰਿਆ ਇਕ ਪਾਉਪਕਾਰ ਦੂਜਾ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦਾ ਬਚਨ। ਤਾਂ ਤੇ ਇਹੁ
ਵੇਨਾ ਹਥੋ ਵਟਾਉਣ ਦਾ ਨਹੀਂ। ਡੋਪਲੇ ਉਠ ਕੇ ਚਲੇ ਗਏ। ਅਰੁ ਕ੍ਰਾਸਣ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਾਣ ਤਿਆਗ
ਦਿਤੇ। ਸਿਖਾਂ ਖਬਰ ਦਿਤੀ ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬ੍ਰਹਮਣ ਦਾ ਲੜਕਾ ਜੀ ਉਠਿਆ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ
ਆਖਿਆ ਕੇਹੜੇ ਸਿਖ ਇਹੁ ਪਰਉਪਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਕੌਨ ਇਥੋ ਉਠਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਚੋਬਟਾਰ ਨੇ ਆਖਿਆ
ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ। ਹੋਰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਗਿਆ। ਇਕ ਭਾਈ ਜੀਵਣ ਜੀ ਆਪ
ਦਾ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕੇ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਸਿਖ ਉਸ ਦੇ ਭੋਜੇ ਦੁੜਾਏ। ਉਨਾਂ ਆਖਿਆ ਜੀ
ਕ੍ਰਾਸਣ ਤੇ ਭਾਈ ਜੀਵਣ ਜੀ ਮੁਕਤ ਜੀ ਦੀ ਦੇਹ ਪਈ ਹੈ ਮੁਖ ਤੇ ਚਾਦਰ ਪਾਈ ਹੋਈ। ਸੁਣ ਕੇ
ਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਆਖਿਆ ਸਾਡਾ ਪੁਤ੍ਰ ਮਾਰਿਆ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਜਿਵਾਇਆ। ਪੁਨਾਂ ਪੁਛਿਆ ਇਸ ਦੀ
ਕੋਈ ਸੰਤਾਨ ਹੈ। ਸਿਖਾਂ ਆਖਿਆ: ਜੀ, ਹੁਣੇ ਹੀ ਜੁਬਾ ਅਵਾਥਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇ ਸੀ।
ਹਾਲੀ ਸੰਤਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਪੁਤ੍ਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭਾਰਜਾ ਰਹਿਣਵੀਤੀ ਹੈ। ਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਬਚਨ ਕੀਤਾ:
ਜੇ ਲੜਕਾ ਹੋਵੇ ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਸਤਿ ਦਾਸ ਰਖਣਾ। ਉਸ ਤੋਂ ਬੜੀ ਸੰਤਾਨ ਵਧੇਗੀ। ਜੇ
ਭਾਈ ਜੋਰੇ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਦੇਬੋੜੇ ਆਦਮੀ ਹਨ ਤੇ ਭਾਈ ਜੀਵਣ ਜੀ ਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਕਈ
ਧਿਰਾਂ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਸਮਾਉਂਦੀ। ਪੁਨਾਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਸਿਖਾਂ ਸਹਿਤ ਭਾਈ ਜੀਵਣ ਦੇ ਮਸੀਹ ਦਾ

ਸਸਕਾਰ ਕੀਤਾ। ਤਾਂ ਸਾਖੀ ਭਾਈ ਮਖਣ ਸਾਹ ਜੀ ਦੀ। ਭਾਈ ਮਖਣ ਸਾਹ ਜੀ
 ਨੁਬਾਣੇ ਜਹਾਜ਼ ਲਦ ਕੇ ਸਾਮਾਨ ਦਾ ਵਣਜ ਵਾਸਤੇ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਵਿਖੇ ਜਾਤੇ ਸੀ। ਪੈਣ ਵਿਪਰਜੇ ਚਲਣੇ ਕਰ
 ਸੀਤੇ ਪਰ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਜਹਾਜ਼ ਅਟਕ ਗਿਆ। ਬਲ ਬੁਧ ਖਰਚ ਕੇ ਬਹੁਤ ਉਪਾਉ ਕੀਤੇ ਪਰ ਜਹਾਜ਼
 ਨਾ ਹਿਲਿਆ। ਸਭ ਪਾਸੋਂ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਪੰਜ ਇਸਨਾਨਾ ਕਰ ਕੇ ਇਕ ਮਨ ਹੋ ਕੇ ਬੈਠੀ ਕੀਤੀ।
 ਹੇ ਦੀਨ ਦਰਦ ਨਿਵਾਰ ਸਰਨ ਪਾਲ ਸਦੀਵ ਕਾਲ ਦਿਆਲ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ। ਦ੍ਰੋਪਤੀ ਵਰ ਨਜਾ ਰਖੋ, ਇਸ
 ਸਮੇਂ। ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜੋ ਹਾਲੀ ਪ੍ਰਗਟਿ ਨਾ ਸੀ ਹੋਇ ਅਤੇ
 ਗੁਪਤ ਰਹਤੇ ਸੀ ਨਿਮਖ ਵਿਖੇ ਪਹੁੰਚ ਕਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਵਿਖੇ ਜਹਾਜ਼ ਚਲਾ ਦੇਤੇ ਭਏ। ਜਬ ਜਹਾਜ਼
 ਟਿਕਾਣੇ ਲਗਾ ਤਾਂ ਭਾਈ ਮਖਣ ਸਾਹ ਨੂੰ ਬੜਾ ਲਾਭ ਹੋਇਆ ਖੋਪ ਕੇ ਬੈਰਨੇ ਕਰ । ਸੋ ਇਸਤ੍ਰੀ
 ਪੁਤ੍ਰ ਨੌਕਰਾਂ ਸਹਿਤ ਬੜਾ ਕੋਸ ਧਨ ਕਾ ਹੈ ਜਿਨ ਕੇ ਸਾਥ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੇ ਵਾਸਤੇ
 ਚਲਿਆ ਜਾਂ ਤੇ ਸੁਖਨਾ ਅਰ ਦਸਵੰਧ ਕਾ ਧਨ ਭੀ ਅਰਪਨ ਕਰਨਾ ਹੋਇਆ। ਅਰ ਜਿਸ ਸਤਿਗੁਰ
 ਦੇਵ ਨੇ ਐਸੀ ਕਠਨਤਾਈ ਵੇਲੇ ਸਹਾਇਤਾ ਕੀਤੀ। ਜਿਥੇ ਹੋਰ ਦੀ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸਹਾਇਤਾ
 ਦੀ। ਸੋ ਤਿਸ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨ ਕਵਲ ਪਹੁੰਚਨੇ ਭੀ ਹੋਏ। ਜਬ ਮਹਾਰ ਦੇਸ ਵਿਖੇ ਪਹੁੰਚ ਕੇ
 ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਪੁਛਿਆ। ਤਾਂ ਇਹੁ ਪਤਾ ਲਗਾ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ
 ਬਰਨ ਕਰ ਗਏ ਹਨ। ਤਥਾ ਬਰਨ। "ਬਾਸਹਿ ਬਾਬਾ ਬੀਚ ਬਕਾਲੇ"। ਇਹੁ ਹੁਣ ਕੇ
 ਬਕਾਲੇ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਕੀ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਜੋ ਬਾਈ ਸੋਢੀ ਆਪ ਕੋ ਗੁਰੂ ਬਨਾ ਕੇ ਪੂਜਾ ਕਰਾਤੇ ਹਨ, ਤੇ
 ਅਨੇਕਾਂ ਸੰਗਤਾਂ ਦੂਰ ਦੇਸ ਦੇਸੀਆਂ ਦੀਆਂ ਲਾਗ ਦੇ ਚਾਹੇ ਤਰਫ ਡੇਰੇ ਪਾਈ ਬਿਆਕੂਲ ਹੋਈ ਬੈਠੀਆਂ
 ਹਨ। ਸਰੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਦਰਸਨ ਨੂੰ ਲੋਚਦੀਆਂ ਪਈਆਂ ਹਨ। ਭਾਈ ਮਖਣ ਸਾਹ ਨੂੰ ਬੜਾ
 ਧੰਨੀ ਅਰ ਪ੍ਰਤਾਪੀ ਜਣਕੇ ਸਭਨਾ ਸੋਢੀਆਂ ਨੇ ਆਦਮੀ ਆਪੇ ਆਪਣੇ ਭੇਜੇ। ਤਿਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਪਣੇ
 ਸੋਢੀ ਦੀ ਉਸਤਤੀ ਦੇ ਪੁਲ ਬਨ ਕੇ ਆਖਿਆ ਜੋ ਇਸ ਵੇਲੇ ਇਹੀ ਗੁਰੂ ਹਨ। ਤਾਂ ਭਾਈ
 ਮਖਣ ਸਾਹ ਨੇ ਪੰਜ ਮੋਹਨਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਗੇ ਰਖ ਕੇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ। ਪੁਨਾ
 ਧੀਰ ਮਲ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਸਭਨਾ ਸੋਢੀਆਂ ਆਪੇ ਦੇ ਦੇ ਮੋਹਨਾਂ ਰਖ ਕੇ ਮਥਾ ਟੇਕਤ ਭਯਾ। ਚਿਤ ਵਿਚ
 ਛਿਰਿਆ। ਜੇਹੜਾ ਸਚਾ ਗੁਰੂ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਆਪੇ ਆਪਣੀ ਵਜਤ ਮੰਗ ਨਵੇਗਾ। ਪਰ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ
 ਪਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਗਲ ਕਿਸੇ ਨ ਕਹੀ। ਜਾਂ ਤੇ ਸਚੇ ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਬੜੇ ਤਕੀਏ
 ਲਗਾ ਬੜੇ ਫਰਸ ਛਿਕਾ ਕੇ ਹੇਠਨ ਵਾਨਿਆਂ ਨੂੰ ਕੀ ਪਤਾ ਸੀ, ਇਸ ਬਾਜਤਾ ਦਾ। ਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ
 ਜੋ ਹਨ ਸੋ ਅੰਦਰ ਘਰ ਦੇ ਇਕਾਤ ਨਿਜਾਨੰਦ ਨੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਸ੍ਰੀ ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਨੇ
ਸਹਿਤ ਸਮੀਪ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਬੋਝੇ ਜੇਹੇ ਸਿਖਾਂ ਬੈਠੀ ਕੀਤੀ। ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ, ਆਪ
 ਪ੍ਰਸਟ ਦੁਨ ਦੇ ਕੇ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਨਿਹਾਲ ਕਰੋ ਤਾਂ ਬਰਨ ਹੋਇਆ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਜਾਹਰ ਕੀਤਾ
ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ ਉਸ ਦਾ ਮੂੰਹ ਕਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਐਧਰ ਭਾਈ ਮਖਣ ਸਾਹ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਕੋਈ
 ਹੋਰ ਭੀ ਸੋਢੀ ਹੈ ਐਥੇ। ਤਾਂ ਮਸੀਦਾਂ ਆਖਿਆ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ

ਹੀ

ਉਸ ਮਸਤ ਹੁਰਾਂ ਦਾ ਇਕ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਰ ਕੇ ਮੂੰਹ ਕਰ ਕੇ ਸੁਤਾ ਭੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜੁਰ ਦੀ
 ੧। ਸੁਹ ਨਹੀਂ ਉਨ ਨੂੰ। ਆਦਰ ਕਰੋ, ਚਾਹੇ ਅਨਾਦਰ ਕਰੋ, ਉਸ ਦਾ ਸਤਕਾਰ ਕਰੋ ਚਾਹੇ ਸਿਤੁਤਾ
 ਕਰੋ ਉਸ ਨਾਲ। ਅਏ ਨਾ ਉਹ ਕੁਝ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਮਨ ਵਿਚ ਹਦਖ ਧੋਕ, ਚਾਹ ਦਵੇਖ, ਭਰਦਾ ਹੈ।
 ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਭਾਈ ਮਖਣ ਸਾਹ ਬੜੀ ਭੀੜ ਕੇ ਸਹਿਤ ਦਾਸਨ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਰਲਿਆ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ
 ਸੁਣੇ ਜੋ ਧੁਨੀ ਹੋਤੀ ਫੁਲੀ ਸੋ ਵਾਜਨੇ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਦਾਸ ਨੂੰ ਰੋਜਿਆ ਜੋ ਅਦਰ ਜਰਾ ਭੋੜੀ ਹੈ ਜੋ
ਮਿਲਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਲਾ ਹੀ ਮਿਲੇ। ਅਥ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜੋ ਇਕ ਤਾਂ ਸਰਧਾ ਨਾ ਰਹੇਵੀ,
 ਜੋ ਪਤਾ ਨਾ ਦਸਿਆ। ਦੂਜੇ ਗੁਰੂ ਅਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਘਟੇ ਜੀ। ਤੀਜੇ ਹੁਣ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਦਾ ਸਮਾਂ
 ਭੀ ਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹੁ ਸੋਚ ਕੇ ਜਦ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ ਦੇ ਪੋਹਾਂ ਹਥ ਕੇ ਭਾਈ ਜੀ ਨੇ,
 ਤਾਂ ਬਚਨ ਕਰਤੇ ਕਏ। ਹੇ ਨਿਖ, ਸਾਰੀ ਭੇਟਾ ਦੇਹਿ, ਸਮੁਦ੍ਰ ਵਿਖੇ ਜੋ ਸੰਕਲਪ ਕੀਤਾ ਸਾਈ
 ਗਵੇਦ ਸਪੇਦ। ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਰੰਗ ਨੂੰ ਨੈ ਨਿਧਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਣ ਕਰ ਕੇ ਪ੍ਰਸੰਤਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ
 ਭਾਈ ਮਖਣ ਸਾਹ ਕੇ ਅਨੰਦ ਹੋਇਆ। ਥਾਈ ਗਦ ਗਦ ਹੋ ਗਈ, ਰੋਮਾਂਚ ਖੜੇ ਹੋ ਗਏ। ਨੇਤ੍ਰ
 ਜਲ ਕਰ ਪੂਰਤ ਹੋ ਗਏ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੀ ਉਤਤੀ ਕਰ ਕੇ ਡੇਰੇ ਆਵਤਾ ਭਇਆ। ਸੁਖਮ
 ਸਾਤ੍ਰ ਕੀ ਬੜੀ ਹੁੰਦੀ ਪੁਸ਼ਾਕ ਹੁਵਾ ਲੀਤੀ ਬੜਾ ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਅਤੇ ਪੰਚ ਸੋ ਮੋਹਾਂ ਅਰ ਹੋਰ
 ਕਈ ਵਸਤੂ ਜੋ ਰਾਹੀਦੀਆਂ ਸੀ ਸੋ ਨੈ ਲੀਤੀਆਂ। ਅਤੇ ਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ
 ਤੁਰ ਪਿਆ। ਅਜ ਹਜਾਰਾਂ ਲਖਾਂ ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਮਨ ਮੀਨਵਤ ਜੋ ਤੜਫ ਰਹੀ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ
 ਦਰਸਨ ਰੂਪੀ ਜਲ ਬਿਨਾ ਜੋ ਤਿਨਾ ਕੇ ਜੀਆ ਦਾਨ ਮਿਲ ਜਾਏਗਾ। ਤਿਨਾਂ ਕਾ ਦੂਰ ਦੇਸ਼ਾਂਤ੍ਰਾਂ ਤੇ
 ਆਉਣਾ ਸਫਲ ਹੋ ਜਾਇਗਾ। ਇਸ ਪਰਉਪਕਾਰ ਕੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਤਾ ਹੋਇਆ ਜਦ ਪਹੁੰਚਾ
 ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਨੇ ਇਸ ਕਾ ਭਲਾ ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦਾ ਬਚਨ ਸੁਣਾਇਆ। ਜੋ ਸਾਨੂੰ
 ਪ੍ਰਗਟਿ ਕਾਨ ਵਾਲੇ ਦਾ ਮੂੰਹ ਦਰਸਾਹ ਮੇ ਕਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਮਖਣ ਸਾਹ ਨੇ ਲੰਗਰ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ
 ਆਪੇ ਮੂੰਹ ਕਾਲਾ ਕਰ ਲੀਤਾ। ਤੇ ਭੇਟਾ ਜੋ ਕੀਇਆ ਸੀ ਰਖ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਅਤੇ ਮਸਤਕ ਟੇਕ
ਕੇ ਧੋਨਤੀ ਕਰਤਾ ਭਇਆ। ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ, ਦਰਸਨ ਦੀ ਪਿਆਸੀ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਖੁਲੇ ਦਰਸਨ ਦੀਦਾਰ
ਖਾਯੋ। ਮਹਾਰਾਜ ਹਜ ਕੇ ਕਰਤ ਭਏ ਤੂੰ ਆਪੇ ਮੂੰਹ ਕਾਲਾ ਕਰ ਆਇਆ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ
 ਕਰਨ ਨਹੀਂ ਟਲਿਆ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਜੀ ਨੇ ਤੁਰੇ ਚੜ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਦੀ ਪਿਆਸੀ
 ਸੰਗਤੇ ਗੁਰੂ ਲਾਧਾ। ਹੁਮ ਹੁਮਾ ਕੇ ਸੰਗਤਾਂ ਆ ਗਈਆਂ। ਮਾਨੋ ਮਿਤਕ ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮਿਲ ਗਿਆ।
 ਜੋ ਅੰਨੇ ਉਪਕਾਰੀ ਭਾਈ ਮਖਣ ਸਾਹ ਜੀ ਹੋਇ ਹਨ। ਪਿਛੇ ਭੀ ਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਹਜੂਤ ਰਹਿ ਕੇ ਜੇਵਾ
 ਤੇ ਉਪਕਾਰ ਕਰਤੇ ਰਹੇ ਹਨ। ੪। ਸਾਖੀ ਗਿਆਸਤ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਕੀ। ਇਨਾਂ ਕੇ ਤਪ ਪਰ
 ਭਾਵਾਨ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕੇ ਦਰਸਨ ਦੇਤੇ ਭਏ ਅਰ ਕਹਿਤੇ ਕਏ ਜੋ ਮਨ ਬਾਛਤ ਹੈ ਸੋ ਮੰਗ ਭਏ।
 ਕਿਨੇ ਲੋਕ ਲੋਕਾਂਤਰ ਕਾਰਜ ਅਥਵਾ ਕੋਈ ਮੁਕਤੀ ਅਥਵਾ ਤੁਫਤੀ ਸਕਤੀਸਿਧੀ ਅਥਵਾ ਇਹੁ ਸਭ
 ਕਿਛ ਭੀ ਅਰ ਹੋਵ ਭੀ ਜੋ ਪ੍ਰਿਆ ਵਾਤ ਹੈ ਜੋ ਬਿਨਾ ਬਿਲੰਬ ਮੰਗ ਨਵੇ। ਸ੍ਰੀ ਗਿਆਸਤ ਜੀ ਜੋ
 ਉਤਪੰਨ ਤਾਂ ਦੇਤ ਫੁਲ ਮੇ ਹੋਏ, ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਵਰ, ਪਦ ਕਰਤਵ ਇਨ ਜੀਨਾ ਦੇਵਤਾ ਭੀ ਅਜਮ੍ਰਬ ਹੈ।

ਕਰਨ ਕੇ, ਜੋ ਕਹਿਤ ਭਏ, ਉਤਰਤੀ ਕਰ ਕੇ, ਹੇ ਭਗਵਨ, ਆਪ ਨੇ ਜਿਹੀ ਜਿਹੀ ਮੁਕਤੀ ਦੁਆਤੀ
ਇਤ ਆਦਿ ਦੇਣ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਕੁਛ ਕਹਾ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਇਛਾ ਨਹੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕਿਸੀ ਵਸਤ ਕੀ।
ਜੇ ਦੇਤੇ ਹੋ ਤਾਂ ਇਹ ਵਰ ਦੇਹੁ। ਜੋ ਅਗੋਂ ਮਰੇ ਕੇ ਕੋਈ ਨਰਕ ਵਿਖੇ ਨ ਜਾਵੇ। ਜੀ ਭਗਵਾਨੋਵਾਰ।
ਹੈ ਤਪੀ ਜੋਸੇ ਸਿਰ ਮੋਰਾ। ਦੇਤ ਹੋ ਕੇ ਅਪਨੇ ਹਾ ਪਾਕਾਰ ਕੇ ਸੁਖ ਤਿਆਗ ਕੇ ਜੋਸੀ ਪਾਤੁਪਕਾਰ
ਕੀ ਬਾਤਾਂ ਤੁਜੀ ਮੰਗੀ ਹੈ ਐਸੀ ਕਿਸੀ ਨਹੀਂ ਮੰਗੀ। ਨਰਕ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਕਰ ਜੀਵੇ ਕੀ ਪ੍ਰਵਿਤੀ
ਨਿਰਭੇ ਅਤੇ ਨਿਰੰਗ ਹੋਨੇ ਜੋ ਪਾਪੋ ਮੇ ਵਧ ਜਾਏ ਗੀ। ਜਿਸ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਮਿਯਾਦਾ ਇਤੜ
ਜਾਏਗੀ। ਤਾਂ ਤੇ ਅਜੇ ਤੇ ਇਹ ਧਰਤੀ ਪੇ ਜੋ ਤੁਸਾਰੇ ਤਪ ਕਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਭਈ ਹੈ, ਜੋ ਕੋਈ
ਪਿੰਡ ਭਰੇਗਾ, ਤਿਸ ਕੇ ਪਿਤ੍ਰ ਨਰਕ ਮੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਗੇ। ਅਹ ਤੁਮਾਰੀ ਮੁਕਤੀ ਮੇ ਤਾਂ ਕੀ
ਜਿਸਾ ਹੈ। ਐਸਾ ਕਹਿ ਕਰ ਅੰਤਰਧਿਆਨ ਹੋ ਜਾਵਤੇ ਭਏ। । ਅਬ ਪ੍ਰਤਬ ਪ੍ਰਸੰਗ।

ਪਾਤੁਪਕਾਰ ਰਾਜ ਸਿਧੀ ਬੈਠਿਓ ਆ ਦਿਕ ਹੁਖੋਂ ਕਾ ਤਿਆਗਨਾ ਕਸਟ ਅਨਾਦੁ ਸਹਾਰ ਲੈਣਾ ਸਿਧ
ਦੇਣਾ ਜਗਤ ਜੀਵੇ ਕੇ ਅਗਮ ਹੈ ਤੇ ਸਿਤਾਂ ਕੇ ਹੁਗਮ ਹੈ। ਕਿਉਂ ਜੋ ਦੇਹ ਆਦਿਕ ਅਭਿਨ ਵੇਸਾਂ
ਤੇ ਉਹ ਤਜੇ ਹੋਏ ਹਨ ਪੁਨਾ ਤਿਨਾਂ ਨੇ ਇਹੁ ਜਿਹਤ ਨਿਗਰੇ ਕੀਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜੋ
ਜੀ ਦੁਰਦੇਵ ਕਾ ਬਰਨ ਹੈ। ਤਬਾ ਬਰਨ। "ਤਨ ਸਿਤਨ ਕਾ ਮਨ ਸਿਤਨ ਕਾ ਹਨ ਸਿਤਨ ਕਾ
ਕੀਆ। ਸਿਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਿਆਇਆ ਸੁਬ ਕੁਲ ਤਹ ਥੀਆ"। ਸਿਤਨ ਬਿਨਾ ਅਵਾ
ਨਾ ਦਾਤਾ ਥੀਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਪਿਆਰਿਆਂ ਕੇ ਜੋ ਸਰਣੀ ਹੈ। ਸੋ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਹੀ ਤਿਨਾ
ਨਿਸਚੇ ਕੀਆ ਹੂਆ ਹੈ। ਅਪਣਾ ਅਹੀ ਮਮ ਬੀਰਾ ਕਿਛੁ ਨਹੀਂ ਰਾਖਿਆ। ਅਹੁ
ਅੰਤ ਨੂੰ ਇਸ ਆਰਥਨਾ ਤੇ ਰਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਅਸਾਡੇ ਪਾਸ। ਇਸ ਕੇ ਜਾਤੀ ਧੋਰ ਬੀਰ ਜੋ
ਉਪਕਾਰ ਖਰਾ ਸੋਦਾ ਕਰ ਲਈਏ ਤਾਂ ਤੇ ਖਰਾ ਸੋਦਾ ਕੀਆ ਹੈ ਸਿਤਾਂ ਨੇ। ਕਿਉਂ ਜੋ ਖਰੇ ਸੋਦੇ
ਕੇ ਕਰਣ ਵਾਰੇ ਸਿਖ ਜੋ ਹੂਏ। ਜੋ ਆਰਜਾ ਅਪਣੀ ਦੇ ਕਰ ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਸਨ ਮਨ ਹੋ ਕਰ ਸਿਤ
ਜੀ ਅਪਣੇ ਚਲਨੇ ਕੀ ਤਿਆਗੀ ਕਰਤ ਭਏ ਉਠ ਕਰ। ਐਸਾ ਬਰਨ ਸੁਨ ਕਰ ਹਰਿ ਜਨ ਕੇ ਮੁਖੇ,
ਸਾਧਾਂ ਚਿਤ ਮੇ ਜਮਝਿਆ। ਜੋ ਜੀ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਇਕਾਮਨੋਹਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ।
ਭਾਈ ਝੰਡੇ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਤਾ ਵਾਸਤੇ। ਕਿਉਂ ਜੋ ਸਭ ਕੋਈ ਅਪਣੀ ਹੀ ਉਮਰ ਦਾ ਰਾਜ ਚਾਹਦਾ ਹੈ।
ਜੋ ਜੀ ਦੁਰੁ ਅਪਣ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਖਟ ਬਰਸ ਤੇ ਕਿਛੁ ਮਾਸ ਉਪਰ ਤਿਨਾਂ ਨੇ ਅਪਣੀ ਆਰਥਨਾ
ਦਿਤੀ ਜੀ ਸੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਕੇ। ਹੋਰ ਅਜ ਕਿਾ ਕੇ ਸਕਤ ਹੈ ਆਯੁ ਖਾ ਦੇਣ ਕਾ।
ਪੁਨਾ ਐਸਾ ਇਹੁ ਪਦਾਰਥ ਹੈ ਰੋਗੀ ਭੀ ਚਾਹੁਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਮੇਰੀ ਉਮਰ ਦਰਾਜ ਹੋਵੇ। ਤਾਂ ਤੇ
ਹੁਖੀਆਂ ਕਹ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਤਨੇ ਕੇ ਜਾਤ ਪੜ ਗਈ। ਤਬ ਜਾਤ ਰਹਿ ਕਰ
ਪੁਨਾ ਸਾਧ ਸਵੇਰ ਕੇ ਸਾਹ ਜੀਵਨੇ ਜਾਵਤੇ ਭਏ ਸੀ ਭਾਈ ਦਰਬਾਰੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ
ਦਰਸਨ ਕੇ। ਇਧਰ ਸੀ ਭਾਈ ਜੀ ਇਨਾਨ ਕਰ ਕੇ ਜੀ ਜਪ ਜੀ ਕਾ ਜਪ ਕਰ ਕੇ,
ਪੁਨਾ ਗੁਰਮਨ ਧਿਭਵਾਇ ਕਰ ਆਪ ਜੀ ਸਿਤ ਰਾਜ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜੋਤੀ ਮੇ ਤਿਨ ਕੀ

ਜੋਤ ਸਮਾਇ ਗਈ। ਕੈਨੇ ਜੈਸੇ ਦੀਪਕ ਕੀ ਜੋਤ ਅਗਨੀ ਮੈਂ ਲੀਨ ਹੈ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤਥਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ
 ਮੈਂ ਲੀਨ ਭਏ। ਪੁਨਾ ਜੈਸੇ ਜਨ ਮੈਂ ਜਨ ਦੂਧ ਮੈਂ ਦੂਧ ਅਕਾਸ਼ ਮੈਂ ਘਟਾਕਾਸ਼ ਆਦੀ ਲੀਨ ਹੋਏ ਹੈ।
 ਤੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਪੈ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਲੀਨ ਭਏ। ਕਿਆ ਦੇਹ ਸਬੰਧ ਤਿਆਰ ਕਰ
 ਪਾਮ ਪਦ ਪਾਵਤ ਭਏ। ਜਿਸ ਕਾ ਯੋਗੀ ਜਨ ਜਤਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਪੁਨਾ ਪਦਮ ਹੀਸ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਤਿਖਭ
 ਦੇਵ ਅਰ ਜੜ ਰਥ ਆਦੀ ਸ੍ਰੀ ਦਤਾਤ੍ਰੇ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਕਲਪ ਦੇਵ ਜੀ, ਸਠਾਕਾਦਿਕ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਜਨਕ ਜੀ
 ਆਦਿਕੋ ਕਰ ਜਿਸ ਕੇ ਰਤਨੋ ਕਾ ਮਕਾਦਿ ਹੁਆਇਤ ਰੂਪ ਹੈ ਕਿਆ ਧਿਆਨ ਕਰ ਹੁਆ ਦ ਲੋਤੇ ਹੈ
 ਤਿਸ ਪਦ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਏ। ਕੈਨੇ ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਕਾ ਬਰਨ ਹੈ। ਗੁਰ ਵਾਕੰਯ।
"ਨਾਨਕ ਸਬਦ ਮਿਨਾਵਤਾ ਨਾ ਵਿਛੋੜਾ ਹੋਇ"। ਉਹ ਤੋ ਆਗੇ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਰੂਪ ਹੀ ਸੇ ਅਬ ਦੇਹ ਤੇ
 ਵਿਦੇਹ ਮੁਕਤ ਭਏ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ। ਤੇ ਭਾਈ ਝੰਡੇ ਕਾ ਦੇਹ ਅਤੋਗ ਹੈ ਕਰ ਉਠ ਬੈਠਾ। ਪੁਨਾ
 ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਸਬਦ ਸਮੇਂ ਅਨੰਤ ਲੋਗ ਲੁਗਾਈ ਬ੍ਰਹਮਣ ਅਰ ਅਤੀਤ ਆਇ ਇਕਤੁ ਭਏ। ਸ੍ਰੀ
 ਪਰਮੇਸਵਰ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਜੈ ਜੈ ਕਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੜਾ ਜਹਾ ਕਰਾ। ਤਾਂ ਸਾਹ ਜੀਵਣੇ ਸਾਧਾਂ ਨੇ
 ਸੁਣਿਆ ਜੋ ਭਾਈ ਝੰਡਾ ਰਾਜੀ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਤੇ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਮਾਇ ਗਏ ਹਨ।
 ਜੋ ਹੁਨ ਕਰਿ ਅਸਚਰਜ ਮਾਨ ਹੋ ਗਏ। ਪੁਨਾ ਸਭੀ ਸਾਧ ਮੁਖੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
 ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਉਚਾਰਣ ਨੀ ਤੇ ਕਰਤ ਭਏ ਧੰਨ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ
 ਜੀ ਬਰਨ ਕੇ ਸਾਰੇ। ਆਪਸ ਮੈਂ ਸਾਧ ਕਰਤੇ ਹੈ ਦੇਖੋ ਭਾਈ। "ਸੰਤ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੰਤ ਕਾ ਕਾਮ"।
 ਪੁਨਾ। "ਸੰਤ ਰੋਇਦ ਕੇ ਏਕੇ ਕਾਮ"। ਤਬ ਭਾਈ ਦਰਬਾਰੀ ਜੀ ਸਰਬ ਸੰਤੋ ਸਹਤ ਪੁਨਾ
 ਉਹ ਸਾਧੂ ਭੀ ਜੋ ਕੋਟ ਗਏ ਸੇ ਤੇ ਤਹਾਂ ਹੀ ਆਵਤ ਭਏ। ਜਹਾਂ ਨਦੀ ਕਨਾਰੇ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ
ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਸਰੀਰ ਪਰਾਹਮਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਗਨੀ ਕਰ ਤੇ ਅਨੰਤ ਲੋਗ ਲੁਗਾਈ ਸਾਧ
ਸੰਤ ਜਹਾਂ ਇਕਤੁ ਹੋ ਕਰ ਤੇ ਪੁਨ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਸੰਖ ਸਾਜਿਤੁ ਹੁਨੀ
ਅਨਾਹਦ ਸਹਤ ਤੇ ਸੰਤ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਧੰਨ ਧੰਨ ਇਸਤੀ ਪੁਰਖ। ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਰ ਕਰ ਹੈ
ਸੁਖ ਸੇ। ਸੇ ਦੇਖ ਕਰ ਬੰਦਨਾ ਆਦਕ ਕਰਕੇ ਤਹਾਂ ਹੀ ਸੇ ਭੀ ਸਬਦ ਕੀਰਤਨ ਕੀ ਹੁਨੀ ਟਾਕਤੇ ਭਏ।
ਪੁਨਾ ਜੋ ਕਰਤਵ ਥਾ ਕਰਣੇ ਯੋਗ ਗਰੜ ਪੁਰਾਣ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕਾ ਪਾਠ, ਪ੍ਰਸਾਦਿ, ਸੰਗਾ ਆਦਿਕ
ਸੇ ਸਭੇ ਕਰਤ ਭਏ, ਵੇਦ ਵਿਹਤ, ਸਰਸਤ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਜੀ। ਐਸੇ ਸੰਤ ਸਵਜਨਾ ਕੇ ਮੇਰੀ ਬੰਦਨਾ
ਹੋਇ ਬਾਰੀ ਬਾਰ। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗ੍ਰੰਥੇ ਪੂਰਬਾਰਥੇ ਸੰਤ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾਵਨ
ਬਰਨਣੀ ਚੋਤਾਲੀਸਮੇਂ ਧਿਆਏ। ੪੪ । ਅਬ ਸੰਪ੍ਰਦਾਇ ਬਰਨਣੀ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ
ਸੁਰਤ ਧਵਜ ਜੀ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰੋਇਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤਿਨ ਕੀ ਬਖਸੀ ਸਰੂਪ ਭਏ ਭਾਈ ਕਨਈਆ ਰਾਮ ਜੀ।
ਤਿਨ ਕੇ ਭਾਈ ਸੇਵਾਰਾਮ ਜੀ ਤਿਨ ਕੇ ਦਾਸ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਅਡਣ ਸਾਹ ਜੀ। ਤਿਨ ਕੇ ਭਨਾ ਰਾਮ ਜੀ।
ਪੁਨਾ ਤਿਨ ਕੇ ਚੇਲੇ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਤਿਨ ਕੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਅਬ ਭਾਈ ਜਗਾਈ
ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਦੇਲੇ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਅਬ ਸਭ ਕੇ ਮੁਕਟ ਮਣੀ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ। ੧ । ਭਾਈ

ਬਾਗ ਰਾਮ ਜੀ। ਭਾਈ ਨਖਾ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਭਾਈ ਸਿਤ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਰਾਮ ਰੂਪ। ੨ ।
 ਭਾਈ ਘੋਲਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਛਤੇ ਪੁਰ ਕੇ ਵਾਸੀ। ਪੁਨਾ ਨਾਮ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਤੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਮੇਂ ਸਦਾ ਰਿਦਾ
 ਜਿਨ ਕਾ ਮਰਨ ਰਹਤਾ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਮੁਕਤ ਮੂਰਤੀ ਭਾਈ ਸਖਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭਏ ਹੈ ਤਥਾ ਜੋ ਜਾਨੈ।
 ਸਤਵੇਂ ਭਾਈ ਅੰਬਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਰਾਗੀ ਸੁਕਸੁਆਦ ਰਾਗਨਾਦ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਜੋ ਸਬਦ ਪੜ੍ਹਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ
 ਕੋਰੇ ਰਾਗ ਰੂਪ ਤਾਗੇ ਮੇਂ ਜਬ ਸਬਦ ਰੂਪ ਰਤਨੋ ਕਾ ਦੁਬਨ ਕਰਦੇ ਹੈ। ਤਸ ਖਰੀ ਰਤਨ ਮਾਲਾ
 ਪ੍ਰੇਮੀਉ ਕੇ ਕੰਠ ਸੋਭਤੀ । ਹੋਰ ਜੋ ਬਾਲਕ ਬਿਧ ਜੁਬਾ ਸਿਤ ਪੁਰੇ ਕੇ ਵਾਸੀ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਕੀ ਪਰਮਸਰਧਾ ਸੀ
 ਜੀ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨਾ ਪਰ। ਪੀੜੇ ਭਾਈ ਬਾਗ ਰਾਮ ਜੀ ਜੋ ਤਿਨ ਕੇ ਦੋ ਚੇਨੇ
ਭਏ। ਸੋ ਦੋਨੋ ਗੀ ਭਾਈ ਨਰਾਇਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨਾਮ ਤਿਨ ਕਾ ਸੀ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਬਾਸੀ ਮਹਾਂ ਸੁਖ ਰਾਸੀ।
ਏਕ ਮਹੀਤ ਮਜੀਠ ਮੰਡੀ ਮੇਂ ਜੋ ਧਰਮਸਾਲਾ ਕੇ। ਸੋ ਦੋ ਏਕ ਹਜ਼ੂਰ ਸ੍ਰੀ ਅਬਚਲ ਨਗਰ ਮੇਂ ਜਾਇ
 ਦਰਸਨ ਪਾਵਤੇ ਭਏ ਗੁਰੂ ਕਾ। ਪੁਨਾ ਪਰਮ ਉਦਾਰ ਤੇ ਨਿਸਕਪਟ ਜੋ ਬੋਲ ਜਿਨ ਕਾ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
 ਜੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ। ਦੂਜੇ ਬਡੀ ਧਰਮ ਸਾਲ ਜੋ ਹੈ ਭਾਈ ਗੁਰਦਿਤੇ ਰਾਮ ਕੀ ਭਾਈ ਸੋਭਾ ਰਾਮ
ਜੀ ਕੀ ਤਿਸ ਮੇਂ ਵਹਿਣੇ ਵਾਲੇ ਭਾਈ ਨਰੈਣ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਪੁਨਾ ਸੋ ਕੋਰੇ ਉਜਲ ਦੀਦਾਰੀ, ਪਰਤ੍ਰੇਪਕਾਰੀ,
 ਸਨਮੁਖ ਦਰਬਾਰੀ, ਪ੍ਰੀਤ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਅਧਾਰੀ, ਅਪਨੇ ਸਹਿਤ ਫੁਲ ਜੇਨ ਕੇ ਉਧਾਰੀ। ਜਿਨਾ
 ਮਿਲਿਆ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਚਿਤ ਚੇਤੇ ਆਵੇ। ਪਰਮ ਮਹਾਤਮਾ। ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵ ਪੂਰਨ
 ਪਰਮਾਤਮਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਰਮਣ ਰੂਪ ਚਤੁਰਥ ਸਰੂਪ ਗੁਰੂ ਭਾਵਾਨ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਕੇ ਸੁਆਮੀ ਤਿਨ
 ਕੇ ਨਿਜ ਸੇਵਕ ਹੋਤੇ ਭਏ। ਪੁਨਾ ਉਨ ਕਾ ਕਿਆ ਕਰਤਵ ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੈ।
 ਗੁਰ ਵਾਕਿਯ। "ਗੁਰ ਸਿਖਾ ਨਹਿਦਾ ਭਾਲ ਕੇ। ਪੈਰ ਪੋਵਾਂ ਪਖਾ ਫੇਰਦਾ ਤਿਸ ਨਿਵ ਨਿਵ
 ਨਾਗਉ ਪਾਉ ਜੀ"। ਐਸੇ ਓਹ ਹੋਏ ਹੋਨ ਪੁਨਾ ਧਰਮ ਸਰੂਪ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਤਿਨੇ ਕੀ।
 ਤਿਸ ਸਤਿ ਧਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿਖ ਹੈ ਨੇਕਵੰਦ ਅਨ ਜਲ ਕੇ।
 ਗੁਰਬਾਣੀ ਪਾਠਨ ਕਰਨ ਹਾਰੇ ਪ੍ਰਤਕਾਲ ਸਨਾਨ ਕਾਕੇ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਮੇਂ। ਪੁਨਾ ਸਿੱਖੇ ਵੰਤ
 ਹਰਿ ਜਸ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨ ਵਾਰੇ। ਐਸੇ ਸਿਖੋ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਤਿਸ ਮਹਨਤ ਕਰ। ਤਿਨ
 ਕੇ ਹੁਦਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹੁੰਦਾਵੇ। ਜੋ ਬਿਦੇਸੀ ਆਵੇ ਤਿਨ ਕੇ ਦਿਵ ਨੇਤ੍ਰ ਸੇ ਲਖੁ ਲੇਨਾ। ਆਦਰ ਸੁਕਤ
 ਨੇ ਕਰ ਤਿਨ ਕੇ ਭੋਜਨ ਦਾਦਨ ਦੇਣਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਰਾਮ ਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜੇ। ਜੋ
 ਮਹਨਤ ਭੀ ਕਰ ਕਰਨੀ। ਬ੍ਰਹਮ ਮਹੂਰਤ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਚ ਖੰਡ ਕੀ ਯਾਤ੍ਰਾ ਕਰਕੇ, ਪੁਨਾ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸ੍ਰੀਬ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਦਰਸਨ ਪਾਠ ਕਰਕੇ, ਧੂਪ ਦੀਪ ਨਈ ਏਦ ਜਨ ਭਰਣ ਆਦੀ ਸੁਭਆਚਾਰ
 ਕਰਕੇ। ਪੁਨਾ ਜੋ ਬਿਰੰਗਮ ਹੈ ਨਿਰਬਾਣ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਤਿਨ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿਭੀਰਾਇ ਕਰ
 ਕਈ ਤੀਜਰੇ ਪਹਿਰ ਪੇ ਤਿਨੇ ਕੀ ਕਿਰਤ ਕੇ ਜਾਇ ਹਥ ਨਾਵਣਾ, ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਉਚਾਰ ਕਰ।
 ਫੇਰ ਦਿਨ ਆਤ ਸਾਥ ਹੀ ਕ੍ਰਿਤ ਤਿਆਗ ਕਰ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਸੇਵਾ ਜਾਏ ਕਰਣੀ

ਪੌੜਾ ਕੀ, ਕੁਕੜਾ ਕੀ, ਮਲ ਆਦਿਕ ਉਠਾਏ ਆਬਾਨ ਸੁਧ ਕਰਨਾ ਫੀਰਾ ਜਲ ਸਮ। ਅਸ ਸਰਬ
ਆਸਰੀ ਜੋ ਪਦਾ ਹੈ। ਮੋਹ ਕ੍ਰੋਧ ਕਾਮ ਲੋਭ ਦੋਖਆਦਿਕੋ ਸੇ ਨਿਰਦੋਖ ਹੋਤੇ ਭਏ, ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ।
ਆਵਾਜ਼ ਕਾ ਇਸਠਾਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕ ਕਰ ਕੇ ਡੇਰ ਸ੍ਰੀ ਤਰਨ ਤਾਰਨ ਸਾਹਿਬ ਸਠਾਨ ਅਹੁ ਜੇਵਾ ਕਰ
ਕੇ ਉਸੀ ਦਿਨ ਮੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਆਵਣਾ ਪਰਕਰਮਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਤੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਕਾਪਾਠ ਕਰਨਾ।
ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਦਾ ਨਿਰਾਹਾਰ ਭੀ ਹੋਨਾ। ਮੀਂਹ ਹੋਵੇ, ਝਖੜ ਹੋਵੇ, ਆਤਪ ਹੋਵੇ। ਸ਼ੀਤ ਕਾਲ ਹੋਵੇ
ਨਿਤਪੁਰ ਜਾਵਣਾ। ਗੁਰਵਾਕਿਯ। "ਨੇਮ ਨਿਬਾਹਿਓ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਾਰੀ"।
ਪੁਨਾ ਸੀਤ ਸਮੇ ਸੀਤ ਪਉਣ ਚਲੇ ਯੋਧ ਵਗੀ ਰਾਹੀ। ਤਉ ਭੀ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਯਾਤ੍ਰਾ
ਕਉਲਾਰ ਕੀ ਪਦਕਰਮਾ ਤੇ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਪੁਨਾ ਸਰਮਜਾਲੇ ਆਵਣਾ ਕੋਤੀ ਹੋਨ ਸਈ ਸੇ ਤਹਾ
ਭੀ ਆਇ ਕਰ ਬਿਧ ਸਾਧੂ ਹੋਵੇ ਵਾ ਰੋਗੀ ਹੋਵੇ ਤਿਨ ਕੇ ਅੰਨ ਜਲ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਪੁਛ ਕੇ ਡੇਰ
ਆਪ ਭੋਜਨ ਕਰਨਾ। ਜਿਸ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਸਰਨ ਹੈ। "ਇਖਮ ਮਾਤਗ ਚਲਣਾ"।
ਜੇਹੜੇ ਹਰੀ ਕੇ ਭਗਤਾ ਕੀ ਜੀਤ ਹੈ ਸੋਈ ਇਖਮ ਤਰਵਾਰ ਕੀ ਧਾਰਾ ਹੈ, ਭਗਤੀ ਰੂਪ ਤਿਸ ਪਰ
ਨਿਰਹੰਕਾਰ ਰੂਪ ਹੋ ਕਰ ਚਲਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਨਥਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤਾ ਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬਿਨਾ। ਜੋ ਚਲਤੇ ਭਏ।
ਗੁਰ ਬਾਕਸ਼ੀ। "ਪਏ ਕਹੂਲ ਖਾਜਮ ਠਾਲ ਜਾਂ ਘਾਲ ਮਰਦੀ ਘਾਲੀ"। ਮਰਦੀ ਵਾਲੀ ਘਾਲ ਵਾ
ਮਰਦ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਤਿਸ ਕੀ ਘਾਲ ਜੋ ਕਰੀ। ਤਉ ਪਏ ਕਹੂਲ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਦਰਬਾਰ। ਇਸ ਜੀਤ
ਦੇ ਜਗਿਆਸੂ ਭਏ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ। ਇਤਨਾ ਲਿਖਣਾ ਤੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਜੋ ਏਤੇ ਚੋਲੇ
ਹੁਏ ਜਾ ਤੇ ਵਿਹਾਰ ਸੰਤ ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਗੇ ਝੂਠਾ ਹੈ। ਸੰਤ ਕੀ ਨਜਰ ਇਸ ਪਰ ਨਹੀਂ। ਸੰਤ ਕੀ
ਨਜਰ ਸਤ ਸਰੂਪ ਪਰ ਹੈ। ਸੰਤ ਕੀ ਹੋਤਾ ਸਭ ਅਭਾਵ ਹੋ ਗਈ। ਤਾਂ ਤੇ ਉਹ ਸਭੀ ਜੋਇਦ
ਕੇ ਜਾਣਤੇ ਹੈ। ਅਪਣੀ ਮਮਤਾ ਕਿਸੀ ਸੇ ਨਹੀਂ ਅਵੇਪਤੇ। ਯਾ ਤੇ ਸੰਤ ਗੁਰੂ ਹੈ ਅਸ ਜਗਤ ਚੇਰਾ ਹੈ।
ਤੋ ਗਣਤੀ ਕਿਸੀ ਕੀ ਕਰੀਏ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਪਲੀਗ ਕੀ ਸੇਵਾ ਪੂਜਾ ਕਾ ਕੇ
ਸਿਖ ਸੰਗਤ ਲੋਗ ਗੁਰਬਾਣੀ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕਰ ਕੇ ਸੇਵਾ ਆਬਾਪਨ ਕਰਤ ਭਏ। ਭੇਟਾ ਮੰਨਤਾ ਪੂਜਾ
ਸੇਵਾ ਕਰਹਿ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ। ਏਕ ਗੁਰਗਤੀ ਕਾ ਬੇਟਾ ਮੰਦਣ ਲਾਗਾ ਥਾ। ਉਥੇ ਗੁਰਮਤ ਬਾਲਕ
ਕੇ ਆਵਨੇ ਲਾਗੇ ਤਬ ਪਲੀਘ ਆਗੇ ਧਰਕਰ ਕਰਾ ਜੋ ਇਹੁ ਜੀਵੇ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ।
ਤੋ ਤਾਤਕਾਲ ਹੁਚੇਤ ਹੋ ਕਰ ਵਿਰਤਤਾ ਭਇਆ। ਅੰਨਮੁਸਟਰ ਨਿਆਇ -ਇਹੁ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਿਆ ਹੈ।
ਜਿਨ ਕੇ ਆਬਾਨ ਕੀ ਇਹੁ ਮਹਤਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਉਨ ਕੀ ਅਸ ਉਨ ਕੇ ਦਸੋ ਕੀ ਕਿਯਾ ਕਰਣੀ ਹੈ।
ਤਾਂ ਤੇ ਦੋਹੇ ਕਰ ਜੋੜ ਕੇ ਧਾਰਮਿਕ ਸੰਦਰਸ਼ਾ ਹੀ ਹੈ ਹਮਾਰੀ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਜਨਮ
ਕੀ ਕਥਾ ਬਾਲ ਨੀਲਾ ਛੱਡੇ ਰਾਜਾਵਣੇ ਇਹੋ ਪ੍ਰਸੰਗ। ਪੁਨਾ ਏਕ ਮਾਹੀ ਵਾਲੇ ਪਰ ਪ੍ਰਸੰਨ
ਹੁਏ ਹੈ। ਕਿਸੀ ਅਲਪ ਸੇਵਾ ਕਰ ਤਿਸ ਕੇ ਏਕ ਖਰੜੀ ਟੋਨੀ ਹੈ ਦਿਆਉ ਜੋ ਇਤਿਆਦਕ

ਪ੍ਰਸੰਗ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਾ ਸਿੰਧੂ ਮੈ ਕਹਾਂਗੇ ਆਖੈ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ, ਕਿਥੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪੂਰਬਾਰਧ
 ਸਮਾਪਤ ਭਾਆ ਹੈ। ਜੇ ਸੁਣਨਗੇ ਪਠਨਗੇ ਲਿਖਨਗੇ ਭਾਵ ਸਹਿਤ ਸਾਂਤਿ ਸੁਖ ਆਦਿ ਸਭ
 ਮਨੋਰਥ ਤਿਨ ਕੇ ਗੁਰ ਗੋਇੰਦ ਜੀ ਸਿਧ ਕਰਨਗੇ। ੧ । ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ
 ਗ੍ਰੰਥੇ ਪੂਰਬਾਰਥੇ ਸੰਤ ਈਸ ਵਰਨਣ ਪੈਤਲੀਸਮੇ ਖਿਲਾ। ੮੫ । ਸਮਾਪਤ ਸੁਭੰਮ ਸਤੁ
 ਸੁਭੰਮ ਸਤੁ। ਸੰਪੂਰਨ। ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਜੀਕੀ ਜੈ।

ੴ ਸਤਿ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਕੀ ਜੈ

ਪਰਮਧਾਮ ਸਚਖੰਡ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਜੈ

ਨਮਾ ਕਮਲ ਨੈਨਾ ਭਰਮਾਇ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਚਰਨ ਕਮਲੋ ਭਯੋ ਨਮ:

ਅਬ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਪਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗ੍ਰਿਥ ਕਾ

ਉਤਾਰਧੈ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਾ ਸਿੰਧੁ ਨਾਮ ਗ੍ਰਿਥ ਲਿਖਯਤੇ

.....

ਜੀਵੇਂ ਕਾ ਜੀਵ ਜੋ ਅਖਨੀਤਰ ਆਤਮਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਦੇਹ ਇੰਦਰੀਓ ਕੇ ਸੰਘਾਤ ਤੇ ਪਰਾ ਰੂਪ ਸਰਬ ਕਾ ਸਾਖੀ
ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਮੇਰੀ ਬਾਰ ਬਾਰ ਬੰਦਨਾ ਹੋਇ, ਸੁਖ ਸਰੂਪ ਕੇ। ਸੁਖ ਸਰੂਪ ਸਤਿ
ਜਿਤਾ ਅਨੰਦ ਮੂਰਤੀ ਨਾਮ ਰੂਪ ਜਗਤ ਕਲਪਨਾ ਤੇ ਰਹਿਤ ਸੋਈ ਦੇਵ ਭਗਤ ਧਾਤਸੁਆ : ਲੀਏ
ਜਨੇ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮਾਧੀਨ ਹੋ ਕੇ ਜਗਤ ਜੀਵ ਜੀਵਾਨੀ ਤਾਰਨ ਕਾਰਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨਾਰਾਇਣ ਮੂਰਤੀ
ਭਏ। ੧। ਸੋ ਸਰਬਾਤਮਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਰੂਪ ਭਏ। ੨। ਸੋਈ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦੇਵ ਜੀ। ੩।
ਸੋਈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ। ੪। ਸੋਈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ। ੫। ਅਘ ਹਰਨ
ਦੁਰਜਨ ਦਰਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ। ੬। ਸੋ ਗੁਰੂ ਕਰਤਾ ਹਰਿ ਰਾਇ ਸਾਹਿਬ ਜੀ। ੭।
ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸਨ ਸਾਖਿਯਾਤ ਕ੍ਰਿਸਨ ਭਗਵਾਨ। ੮। ਸੋਈ ਧਰਮ ਧਵਜ ਧਾਰੀ ਸ੍ਰੀ
ਗੁਰੂ ਏਕਾ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਬਬੇਕ ਰੂਪ ਤੇਗ ਕੇ ਬਹਾਦਰ। ੯। ਸੋਈ ਕਲਗੀਧਰ ਭਗਵਾਨ,
ਦੁਸਟ ਦਮਨ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ। ੧੦। ਸੋਈ ਅਬ ਪੂਰਬ ਪ੍ਰਸੰਗ ਸਿੰਘਾ ਵਲੋਕਨ
ਨਿਯਾਇ ਕਰ ਕਹਤੇ ਹਾਂ ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬਲ ਪਾਏ ਕਰ। ਅਥਿ ਗ੍ਰੰਥ ਕਾਰ ਕਥਨ। ਜਬ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ
ਜੀ ਆਪਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਆਇ ਮਿਲੇ ਸੇ। ਸੋ ਤਬਹੀ ਆਪਨਾ ਸਰੂਪ ਕਰ ਨੀਆਂ ਬਾ। ਪੁਨਾ ਆਪਨੀ
ਇਸਥਿਤ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮੈਂ ਤੇ ਆਪ ਭਏ ਗੋਬਿੰਦ ਮੈਂ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ
ਬਹੁਤ ਉਦੀਸਾਨ ਹੋ ਕਰ ਵਿਰਰਤੇ ਭਏ। ਅਰ ਭਗਵੰਤ ਭਜਨ ਮੈਂ ਲੀਨ ਰਹੇਂ ਸਦਾ, ਜਬ ਕੇਉ
ਪਦਾਰਥ ਦੇਵੇ ਭੀ ਤਬ ਤਿਸ ਕੇ ਛੁਵੇ ਨਾਹੀ। ਹਾਥ ਪਿਰਤਕਾ ਕਾ ਲੋਟਾ, ਉਪਰ ਫੁਰਾ, ਐਸੇ
ਵੇਰਾਗ ਧਾਰਨੇ ਸੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਬੈਰਾਗੀ ਵਾ ਵਿਰਕਤ ਨਾਮ ਹੋਤਾ ਭਯੋ ਬੋਧ ਰੂਪੀ ਸੂਰਜ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ
ਜੀ ਕੇ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਉਦਿਆ ਚਲ ਪਰਬਤ ਮੈਂ ਉਦੇ ਹੂਆ ਜਾਨ ਕਰ ਸ੍ਰਤ ਜਗਿਯਾਸੀ ਰੂਪ ਕਮਲ ਖਿਡ
ਆਵਤੇ ਭਰੇ। ਪੁਨਾ ਏਕ ਸਾਧ, ਉਦਾਸੀਨ, ਅਵਧੂਤ, ਪਰਮਹੰਸ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਨਾਮ, ਪਰਮ ਤਪ ਸਾਧਨ
ਕੇ ਕਰਨ ਹਾਰੇ, ਸੋ ਦੇਖ ਕਰ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੀ ਮੋਹਨੀ ਮੂਰਤੀ ਤੇ ਸੁਹਿਰਦ ਆਤਮਾ ਉਹ ਤਾਂ ਮੋਹਤ
ਜਾਤੇ ਭਰੇ ਸੋ ਸਾਬ ਹੀ ਬਹਿਣ ਲਾਗੇ। ਪ੍ਰਿਥਮ ਏਕ ਭਾਈ ਗੁਰਦਿਤਾ ਰਾਮ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ
ਜੀ ਕਾ ਸੁਰ ਸੇਵਕ ਵਿਰਕ ਹੋਤ ਭਯਾ ਤਤ ਵੇਤਾ ਸੋ ਭੀ ਸਾਬ ਰਹਿਣੇ ਲਾਗਾ। ਏਕ ਭਾਈ ਕ੍ਰਿਸਨ
ਸਿੰਘ ਨਾਰਦ ਗੁਰ ਸੇਵਕ। ਪੁਨਾ ਏਕ ਹਿਮਤ ਸਿੰਘ ਬੈਰਾਗੀ। ਏਕ ਭਾਈ ਟਹਿਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਹਜ
ਸਮਾਧੀ ਭਰੇ। ਭਾਈ ਰਤਨ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਜੀਵਣ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਹ
ਵਿਰਕਤ ਵਿਚਾਰ ਵੇਤ ਸੋ ਹੁਏ ਚਰਨਾ ਪਾਸ। ਇਕ ਸੁਤੇ ਸਿਧ ਜੀ ਸਾਂਤਿ ਆਤਮਾ। ਭਾਈ
ਕਾਹਨ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਭਾਈ ਜਵਾਹਰ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਭਾਈ ਕੇਸਰ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਐਰ ਏਕ ਭਾਈ
ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਾਸੀ ਵਾਸੀ ਵਿਰਕਤ। ਜੁਗਲ ਭਾਈ ਆਤਮਾ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਏਕ ਪੰਡਿਤ
ਸੰਗਿਯਾ। ਏਕ ਭਾਈ ਕੰਨਯਾ ਰਾਮ ਜੀ। ਭਾਈ ਦਰਬਾਰੀ ਰਾਮ ਜੀ। ਬਾਬਾ ਮੁਕੰਦ ਛਾਸ ਬੈਰਾਗੀ
ਭਾਈ ਨਿਰਮਲ ਸਿੰਘ ਸਹਜ ਸਮਾਧੀ। ਭਾਈ ਕੇਸਰ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਭਾਈ ਨਾਨੂ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵਿਰਕਤ।

ਭਾਈ ਜੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ। ਆਦਿ ਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਸਾਥ ਸ੍ਰੀ ਹਰੀ ਹਰਿ ਜੀ ਪਰਮ ਹੋਸ
ਸੇ ਭੀ ਰਹਤੇ ਰਹੇ ਹੈ। ਤਿਨ ਕੀ ਏਕ ਕਥਾ ਭੀ ਆਗੇ ਕਹਾਂਗੇ। ਪੁਨਾ ਏਕ ਮਾਈ
ਗਰੀਬਣੀ ਪਰਾਈ ਚਕੀ ਪੀਸ ਕਰ ਨਿਰਬਾਹ ਘਰ ਕੇ ਛਾਦਨ ਤੋਜਨ ਕਰਨ ਵਾਰੀ ਨਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ
ਦੇਈ ਸਾਹ ਪੁਰ ਮੇਂ ਸੋ ਕਾਲ ਆਰਪਨ ਕਰ ਏਕ ਅਪਣਾ ਬਾਲਕ ਪੈਰ ਬਰਸ ਕਾ ਆਇ ਅਰਪਣ ਕੀਆ
ਹਰਿਜਨ ਆਗੇ। ਉਹਾ ਹਰਿ ਜਨ ਪਾਸ ਅਨਕ ਜੀਵ ਜਾਲ ਖਾਨ ਪਾਨ ਆਦਰ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹਤੇ ਸੇ
ਪੁਨਾ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰ ਭੀ। ਤੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੋ ਬਾਲਕ ਕਾ ਨਾਮ ਸਿਯਾਮ ਸਿੰਘ ਭਯਾ।
ਪਰ ਜਗਿਆਸਿਆਂ ਮੇਂ ਪਰਮ ਨਿਖਿਧ ਹੂਆ। ਜੈਸਾ ਰਸਾਲੇਂ ਕੇ ਬਾਹ ਮੇਂ ਆਕ ਕਾ ਬੂਟਾ ਹੋਵੇ ਤਥਾ ਸੋ ਭਯਾ
ਕੋਧਾਦਿਕੋ ਕਰ ਪੂਰਨ ਸਭੀ ਐਗਨੇ ਕਰ ਲਬਾਲਬ ਭਯਾ। ਹੋਰਾ ਹਰਿਜਨ ਕੇ ਜਗਿਆਸੂ ਕਵਨ ਕਵਨ
ਗਿਨੀਐ। ਇਸ ਗਿਣਤੀ ਤੇ ਭੀ ਅਨੰਤ ਹੂਏ ਸੰਤ ਸੇਵਕ। ਸੋ ਬਾਤ ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ ਛਿਪੀ ਨਾਹੀ।
ਯਾ ਤੇ ਵਿਸਤਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਆ। ਪੁਨਾ ਐਸੇ ਹੀ ਸਿਨਆਸੀ ਬੈਰਾਜੀ ਭੀ ਉਦਾਸੀ ਭੀ ਕੋਈ ਜਟਾ
ਧਾਰੀ ਕੋਈ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ। ਕੋਈ ਮੁੰਡ ਮੁੰਡਤ ਕੋਈ ਅਵਧੂਤ ਕੋਈ ਅਨ ਬਸਤ੍ਰ ਦੀ ਇਛਾ ਵਾਲੇ
ਨਿਰਸਤਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਆ ਦੇਖ ਕਰ ਸੁਭਾ ਸੋ ਆਇ ਕਰ ਅਨੇਕ ਰੂਪ ਸੰਤ ਹਰਿਜਨ ਪਾਸ ਨਿਵਾਸ
ਕਰਤੇ ਭਏ। ਆਪਨੇ ਸੰਤ ਸੇਵਾ ਪੀਥੀ ਇਨ ਕਾ ਤੋ ਘਰ ਹੀ ਹੂਆ ਸੰਤ ਚਰਨ ਕਮਲ। ਕੋਈ
ਨਿਰੰਗ ਸਿੰਘ ਬਬੇਕੀ। ਕਈ ਗੁਸਤੀ ਭੀ ਲੋੜ ਵੇਦ। ਐਸੇ ਇਹੁ ਸੰਤ ਟੋਲਾ ਹੋਤਾ ਭਯਾ।
ਸੰਤ ਮੰਡਲੀ ਭੀ ਜਿਸ ਕੋ ਕਹਤੇ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਰਚਨਾ ਪਾਸ। ਤੇਰ ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ ਲਗੇ
ਵਿਚਰਨੇ। ਆਗੇ ਹੀ ਸਾਧ ਬਾਨਾਪਤੀ ਪੁਨਾ ਮਹਾਜਨ ਵਾਹਨ ਲਿਆਏ ਕਰ ਆਦਰ ਪੂਰਬਕ
ਲੇ ਜਾਵਹਿ ਆਪਨੇ ਨਗਰ ਕੇ। ਤਬ ਨਗਰ ਵਾਸੀ ਲੋਗ ਲੁਗਾਈ ਪੁਨਾ ਰਾਜਾ ਲੋਕ ਭੀ ਸਰਧਾ ਸਹਿਤ
ਆਏ ਮਿਲਹਿ। ਅਰ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹੋਵਹਿ। ਅਨਿਕ ਜੀਵ ਜਾਲ ਅਥਿਤ ਪਰਮ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਕਉ
ਪਾਵਹਿ ਸਭ ਬਿਧ ਕਰ। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਹੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਹੈ। "ਉਨਾ ਪਿਛੇ ਜਗ
ਭੁਚੇ ਭਗਈ। ਉਨਾ ਪਿਆਰਾ ਰਬ ਉਨਾਹਾ ਜੋਗਈ"। ਤੁਬ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਨਿਧ ਤੇ ਲਫਮੀ ਭੀ
ਆਵਤ ਭਈ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਰਚਨਾ ਪਾਸ। ਸੋ ਪਦਾਰਥ ਪੀਛੇ ਲਗੇ ਫਿਰਹਿ। ਸੰਤ ਤਾਂ ਬਨ ਮੇਂ
ਜਾਇ ਬਸਹਿ ਸੋ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਉਹਾਂ ਹੀ ਢੂਢਿ ਕਰ ਜਾਇ ਪਿਨੈ, ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਕਵਾਨ, ਮਿਸਟਾਨ
ਮਿਸਰੀ, ਰੁਪੈ ਮੋਹਰਾਂ, ਅਨ ਬਸਤ੍ਰ ਅਨੇਕ ਪਦਾਰਥ ਲਗੇ ਭੇਟਾ ਚੜਨੇ। ਸੋ ਬਡਿਆਂ ਨੇ
ਪੂਰਬ ਵਾਕ ਕਹਿਆ ਸੀ ਸੋਈ ਸਿਧ ਭਯਾ। ਤਾ ਭਾਈ ਜੀ ਸਰਬ ਸੰਤਾਂ ਕਾ ਪਰਮ ਆਦਰ
ਕਰਤੇ ਭਏ। ਅਰ ਜਗਿਆਸੀ ਜਨ ਭੀ ਰੈਨ ਦਿਨ ਸੇਵਤੇ ਭਏ ਸੇਵਕ ਸੁਆਮੀ ਧਰਮ ਧਾਰ ਕਰ।
ਐਸੇ ਹੀ ਵਿਚਰਤੇ ਹੂਏ, ਏਕ ਕਾਲ ਮੇਂ ਪਰਮ ਜੋਤ ਸਚਖੰਡ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ, ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਜੀ,
ਤੀਰਥਰਾਜ ਸਨਾਨ ਅਰ ਚੜਸਨ ਲੀਏ, ਤਹਾਂ ਆਵਤੇ ਭਏ, ਸਰਬ ਸੰਤਾਂ ਸਹਿਤ, ਜਹਾਂ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵ

ਦੇਵਾਧਿ ਦੇਵ ਜਗਤੋਸਵਰ ਪਰਮੇਸਵਰ ਪ੍ਰਤਿਪਾਦ ਪ੍ਰਗਟੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਦੀਨਾ ਨਾਥ
 ਦਿਆਲ ਐਰੇ ਸੁਆਮੀ ਸੇ ਦਰਸਨ ਆਇ ਪਾਵਤੇ ਭਏ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਜੀ ਕੇ ਅੰਤਰ। ਸੇ ਕੇਸੇ ਪ੍ਰਥਮ
 ਸਨਾਨ ਵਿਧ ਪੂਰਬਕ ਪੰਚਪਦਾਰਥੋ ਸੇ ਪੂਜਨ ਤੀਰਥ ਕਾ ਫੂਲ, ਪਤਾਸਾ, ਗੋਰਸ, ਜੋ ਦੁਧ ਹੈ, ਪੁਨਾ
 ਕੇਸਰ ਤੇ ਚੰਦਨ ਖਸਟਪੀ ਪੁਨਾਮ ਇਤ ਬਿਧੀ ਕਰ ਕੇ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਜੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪ੍ਰਸਾਕਾ
 ਭੇਟਾ ਸਹਿਤ ਆਇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਤ ਭਏ। ਹਰਿ ਜਨ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਕੇ ਸਬੰਧਨ
 ਪਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ, ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭੈ ਸਾਹਿਬ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਭੇਟ ਸਹਿਤ ਮਸਤਕ ਟੇਕਤ ਭਏ। ਪੁਨਾ
 ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਅਕੋਰ ਪੀਤਾ ਪ੍ਰਿਤੁ ਸਹਿਤ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕੇ ਫੇਰ ਪਰਕਰਮਾ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ
 ਅਟਲ ਰਾਇ ਜੀ ਪੇ ਆਦਿ ਲੇ ਕਰ ਸਭੀ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਤੇ ਤੀਰਥਸੰਗ ਪਰਸਤ ਭਏ ਭਾਵ ਸਹਿਤ।
 ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਸਾਲੋ ਕੀ ਧਰਮ ਸਾਲਾ ਪੇ ਜਾਵਤ ਭਏ ਸਰਬ ਸੰਤ ਸਹਿਤ ਬੈਠ ਜਾਵਤ ਭਏ। ਤਾਂ ਹਰਿ
 ਜਨ ਮੁਖੇ ਸੁਭਾਵਕ ਬਰਨ ਬੋਲਤੇ ਭਏ ਜੋ ਧੰਨ ਭਾਈ ਸਾਲੋ ਸਜੀ ਦਾਹੜੀ। ਤਾਂ ਸਾਧਾਂ ਕਹਿਆ ਜੀ
 ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਾਲੋ ਕੋ ਸਜੀ ਦਾਹੜੀ ਕਿਸ ਕਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ। ਇਸ ਕਾ ਅਰਥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕਈਏ ਜੀ।
 ਤਾਂ ਹਰਿਜਨ ਕਹਤ ਭਏ ਤਿਸ ਪਰ ਏਕ ਕਥਾ। ਹਰਿ ਜਨੋਵਾਰ। ਸੁਨੋ ਸਾਧ ਜੀ ਸਜੀ ਦਾਹੜੀ ਇਸ
 ਕਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤੁਰੇ ਪੁਨਾ ਕੀ। ਤਥਾ ਗੁਰੂ ਬਾਕਸ਼ੀ। "ਸੇ ਦਾਹੜੀਆਂ ਸਜੀਆਂ ਜੋ ਗੁਰ ਰਰਨੀ
 ਪੁਨਾ। ਜੋ ਗੁਰਾਂ ਦੀਆਂ ਰਰਨੀ ਲਗਦੀਆਂ, ਕਿਆ ਗੁਰ ਰਰਨ ਰਜ ਕੇ ਪੂਜਤੇ ਹੈਂ; ਗੁਰਮੁਖ।
 ਪੁਨਾ ਗੁਰਰਰਨੀ ਕੀ ਰਜਕੋ ਸੀਸ ਕੇਸਾਂ ਸਿਉ ਤੇ ਦਾਹੜੀਆਂ ਸੇਉ ਝਾੜਤੇ ਹੈਂ; ਪਰਮਅਦਬਾ ਕਰ।
 ਵਾ ਸਜੀਆਂ ਹੈਂ ਕਿਆ ਸੁਫਲ ਹੈ ਤੇ ਦਾਹੜੀਆਂ। ਜੇਸੇ ਕੋਉ ਕਹੈ ਵਾਹ ਦਾਹੜੀ। ਭਾਵ ਇਹੁ
 ਜੋ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਹੈਂ ਦੀਨ ਦੁਨੀਆਂ ਮੇ ਤੇ ਧੰਨ ਹੈ। ਅਰ ਇਨ ਕੀ ਇਹ ਤੇ ਭੀ ਬਗੀ ਦਾਹੜੀ ਕਹੀ ਹੈ
 ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸੁਆਮੀ ਦੇ ਅਗਭਾਗ ਮੇ ਆਪਨਾ ਤਨ, ਮਨ, ਧਨ ਸਭ ਵਰਨੇ ਕਰ ਕੇ ਤੇਰ
 ਫੇਰ ਹੁਕਮ ਆਨਿਆ ਹੈ ਗੁਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਾ ਅਪੁਨੀ ਖੁਦ-ਪਸੰਦੀ ਮਿਟਾਇ ਕਰਿ ਹੈ ਸਾਧ ਆਪਾ ਭਾਵ
 ਨਹੀਂ ਜੁਨਾਇਆ ਸੇਵਾ ਸੁਆਮੀ ਕੀ ਕਰਕੇ ਮਨ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਸਭ ਤਿਨ ਕੀ ਭਸਮ ਹੈ ਗਈ ਹੈ।
 ਨਾਮ ਅਗਨੀ ਕਰ। ਗੁਰੋ ਕੇ ਗ੍ਰਿਹ ਕੀ ਸੇਵਾ ਪੁਨਾ ਲੰਗਰ ਕੀ ਸਿਖੇ ਸਾਧੋ ਕੀ ਅਤਿਬੇ ਕੀ ਗੁਰੂ ਤਰਫੋ
 ਕਰਨੀ। ਸੇ ਕੇਸੇ ਜੋ ਏਕ ਸਮੇ ਸੀਤ ਕਾਲ ਕੇ ਸਰਖਾ ਬਹੁਤ ਕਰ ਬਰਖੀ ਤਾਲ ਨਦੀਆਂ
 ਤੇ ਨੀਵੇਂ ਅਸਥਾਨ ਜਲ ਕਰ ਪੂਰਨ ਭਏ ਲਧਾ ਲਧ। ਕੇਸੇ ਜੇਸੇ ਸੰਤਾਂ ਕਾ ਰਿਦਾ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕਰ
 ਪੂਰਣ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਥਾ ਸੇ ਪੂਰਨ ਭਏ। ਨੀਵੇਂ ਅਸਥਾਨ ਕੋਨ? ਜਿਨ ਕਾ ਮਨ ਨੀਵਾਂ ਹੈ ਤੇ ਤਾਲ
 ਨਦੀਆਂ ਵਤ ਵਡੇ ਗਿਆਨ, ਵਾਨ ਸੰਤ। ਜਬ ਸਤਿਗੁਰ ਰੂਪ ਘਨ ਗਰਜ ਕਰ ਬਚਨ ਬਰਖਾ ਬਰਸੇ
 ਤਬ ਜਿਤਨਾ ਈਸ਼ਨ ਹੋਸੀ ਤੇ ਤਾਂ ਬਲ ਚੁਕਾ। ਐਰ ਆਇਆ ਨਾ ਸਾਹਰਸੇ। ਤਬ ਕੋਏ ਨੇਰ
 ਪਰਪੱਕ ਹੋਵੇ। ਐਸੇ ਅਸਮੰਜਸ ਜਾਣ ਕਰ ਭਾਈ ਸਾਲੋ ਜੀ ਕਟਕਾ ਤਟ ਬਾਧ ਲੀਆ ਪਟ ਸੇ
 ਅਰ ਕਾਰੀ ਕੰਬਲੀ ਕੀ ਝੁਬ ਓਢ ਨੀਨੀ ਸੀ। ਸਰ ਪਰ। ਸਾਧ ਐਰ ਭੀ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸਿਖ ਸੇ ਕੇਸੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮੇਰੀ ਬਾਰੰਬਾਰ ਬੰਦਨਾ ਹੋਇ। ਅਨੰਤ ਸਕਤ ਰੂਪ ਧਰਾਰਾ ਜਿਸ ਤੇ ਪੜੀ ਉਨਤੀ ਹੈ ਸੋ ਸਰੂਪ ਆਪ
ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਪੈਰਾ ਨਪਸਕਾਰ ਹੋਇ। ਪੁਨਾ ਪੁਨਾ। ਹੈ ਹੁਰੁ ਅਰਜਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਿਸਮਾਦ ਕੇ
ਦੇਖ ਕਰ ਬਿਸਮਾਦ ਹੋ ਰਹੇ ਹਾਂ ਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰੂ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੇਰੇ ਬਜਨ ਰੂਪ ਨਾਡ ਕੇ ਦਾਨੇ ਦੇਨ
ਕੁਝ ਰੂਪ ਕੇ ਕੋਲ ਪ੍ਰਯੁਕਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਸੁਖੇਨ ਹੀ ਦੇਵੇ, ਹੈ ਸਕਤ ਸਿੰਧੂ ਇਕੇ ਜਿਸ ਕੇ ਦੇਵਨ ਯੋਗ
ਕਰੇ ਸੋ ਹੀ ਦੇਵੇ, ਹੀ ਭਗਵਨ। ਐਸੇ ਸੁਵਣ ਕਰ ਸ਼ਿਸਤਤੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇ ਕੇ
ਕਹਤ ਯਏ ਯਨ ਭਾਈ ਸਾਲੋ ਜੀ ਦੀਰਘ ਦਰਸੀ ੧੫ ਤੁਮਾਰਾ ਨਿਸਰਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਨਿਸੰਕ
ਜਾਇ ਦੇਵੇ। ਤੁਮਾਰਾ ਬਚਨ ਰਹੇ। ਐਸੇ ਕਹੇਜੇ, ਤਾਂ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਬ ਅਨਕ
ਪਾਈਆਂ ਆਇ ਕਰ ਦੇਤੇ ਯਏ। ਪੁਤ੍ਰ ਕਾਮ ਅਰਧੀ ਤੇ ਸੰਤ ਸਿਖ ਹੋਣਾਂ ਬਾਂਧ ਕਰ ਗੁਰੂ ਕੇ ਨੰਗਰ
ਭੇਜਤੇ ਪਏ। ਜਿਨ ਕੇ ਨਹੀਂ ਸਨ ਪੁਤ੍ਰ, ਪੀਰ, ਫਕੀਰ, ਜੰਤ, ਮੰਤ ਕਰ ਰਹੇ ਸੇ, ਬਿਧਾਪਨ ਪ੍ਰਸੰਤ।
ਸੋ ਸੁਖੇਨ ਹੀ ਅਕਸ ਪਾਤ੍ਰ ਤੇ ਪਾਇ ਲੇਤੇ ਭਏ, ਕੀਤੋ ਕੇ ਬਚਨ ਕੇ ਪਰਤਾਪ ਕਰ। ਤਾਂ ਤੇ
ਏਕ ਕੋਈ ਮੂਰਖ ਮਸਕਰਾ ਸੀ ਰੋੜਾ। ਬਚਨ ਰੂਪੀ ਭੋਡੀ ਸੁਨ ਕਰ ਸੋ ਚਾਨੀਸ ਪਾਈਆਂ ਸ੍ਰੀ
ਭਾਈ ਜੀ ਦੇਤਾ ਭਇਆ। ਤੇ ਮਨ ਮੇਂ ਇਹ ਧਾਰੀ ਜੋ ਮੇਰੀ ਤੋਂ ਕੋਈ ਟੁੱਕਾ ਨਹੀਂ ਤੇ ਮੇਰੇ
ਪੁਤ੍ਰ ਕੈਸੇ ਕਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੈਂ ਹਾਸੀ ਕਰੋਗਾ। ਤਬ ਬੋਰੇ ਕਾਲ ਬੀਤੇ ਤਿਸ ਕੇ ਪੇਟ ਬੀਚ
ਹਾਲੀਸ ਬਨੇ ਭਏ। ਬਡਾ ਉਦਰ ਫੁਲ ਗਇ। ਤਿਸ ਕਾ। ਮਿਤ੍ਰ ਪ੍ਰਸੰਤ ਪੀੜਾ ਕਉ ਪਾਵਤਾ
ਭਇਆ। ਹਾਇ ਹਾਇ ਗੁਰ ਦੇਵ ਮੈਂ ਬਡਾ ਕਸਟ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਕੋਈ ਯੋਗੀ ਹੀ ਵੇਦ ਕੀ ਕਾਮ ਨਾ
ਆਈ। ਪੁਨਾ ਸੋ ਸਬੰਧੀਆਂ ਕੇ ਕਹ ਦੇਤਾ ਭਇਆ ਆਪਣੀ ਭੁਲ ਜੋ ਸੰਤਾਂ ਸਾਥ ਪੈ ਨੈ ਹਾਸੀ ਕਰੀ
ਹੈ। ਸੋ ਸੰਤ ਹੀਜੇ/ਕਹੁ ਮੇਰੇ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ। ਤੋਂ ਜੀਵਨਾ ਇਹੁ ਜੀਵ ਪਾਵਤਾ ਹੈ।
ਹੈ ਭਾਈ, ਇਹੁ ਸੰਤ ਬਾਰਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਮ ਦਿਨ ਕੇ ਤਨਕ ਮੈਂ ਨਿਆਉ ਬਿਨੇ ਪੁਰਬਕ ਤੋਂ
ਭਲਾ। ਨਹੀਂ ਮੈਂ ਤੁਰਨ ਹੀ ਤਿਆਰ ਜੋ ਮਿਤ੍ਰ ਕੇ ਪੁ। ਮੈਂ। ਤਾਂ ਤੇ ਤਿਸ ਕੇਸਿਤ੍ਰ ਭਾਈ ਕਰ
ਜੋਰ ਕਰ ਸਤ ਭਾਉ ਪੁਰਬਕ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਾਲੋ ਕੇ ਨਿਆਵਤੇ ਭਏ। ਤਿਸ ਕੇ ਸੁਖ ਸਾਂਤ ਲੀਏ ਸੋ ਜੀ
ਭਾਈ ਸਾਲੋ ਜੀ ਕੀ ਚਰਨੀ ਗਿਰ ਪੜਾ। ਭੰਡਵਤ ਰੁਟਨ ਕਰ ਕਰ ਜੋਰ ਕੇ ਤੇ ਮੁਖ ਸੋ ਹਾਇ ਹਾਇ
ਖੇਦ ਪੁਕਾਰਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪੂਰਤੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸਰੂਪ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਾਲੋ ਜੀ ਹੈ। ਸੋ ਕ੍ਰਿਪਾ
ਕਰ ਸਤ ਨਾਮ ਕਰ ਕਰ ਦੁਖ ਭੰਜਨੀ ਸੇ ਜਨ ਤਿਸ ਕੇ ਦੀਆ ਸੋ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਤਿਸ ਕਾ ਤਾਤ ਕਾਨ
ਯਾ। ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ। ਜਸ ਤਿਸ ਪਾਠ ਗੀਤਾ ਐਸੇ ਬੋਲ ਕਰ ਤਿਸ ਕਾ ਬੋਲ ਨਿਕਸਾ ਜੈਸੇ
ਬਾਨਕੇ ਕੇ ਰਿਦੇ ਪਰ ਠਾਰੇ ਬੀਚ ਸੇ ਜਨ ਕੀ ਔਤ ਹੀਬਰਤਾ ਕਰ ਸੋ ਗਿਰ ਪੜਤੇ ਹੈ ਭੂਮੀ ਪਰੇ।
ਤਬ ਸੋ ਪਤੰਤ ਜੰਤ ਪਾਵਨ ਸੁਖ ਪਾਇ ਕਰ ਪੁਨਾ ਯਾਦ ਪਦਮਨ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਤ
ਭਇਆ। ਅਰ ਆਪਣੀ ਭੁਲ ਖਿਆ ਕਰ੍ਹਵਾਈ ਮਿਆ ਪੂਰਤੀ ਸੇ। ਦੁਸ਼ਟ ਭਾਉ ਤਿਆਗ ਕਰ।
ਪੁਨਾ ਸੋ ਸਤਿ ਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਪਾਇ ਕਰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਧਾਰ ਬਿਦਾ ਕੇ ਨਾਨਾ ਸਿਮਰਨ। ਤਾਂ ਤੇ
ਸੋ ਹੀ ਮੁਕਤ ਹੂਆ। ਤਾਂ ਹਰਿ ਜਨ ਸੰਤ ਸਰੂਪ ਕੇ ਕਹਤ ਭਏ ਹੋ ਭਾਈ ਸਾਧੋ ਐਸੇ ਭਾਈ

ਸਾਲੇ ਜੀ ਸਤੀ ਦਾਹੜੀ ਭਏ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਤੀ ਸਾਧ ਸੁਣ ਕਰ ਸੁ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਏ। ਅਰ ਹੰਨ ਧੰਨ ਕਹਤੇ
 ਭਏ। ਪੁਨਾ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਆਵਤੇ - ਏ ਸੰਤ ਸਹਤ ਸੀ ਸੰਤ ਜੀ। ਸੀ ਸਤਿ
 ਗੁਰੂ ਦੀਨਾ ਨਾਥ ਦਇਆਲ ਨਾ ਦਰਸਨ ਕਰਕੇ ਪਰਮ ਧਾਮ ਸਾਖੰਡ ਮੈ ਸੀ ਭਾਈ ਜੀ ਪਰਮ ਅਨੰਦ
 ਮੈ ਮਾਨ ਹੋ ਜਾਤੇ - ਏ। ਦੇਰ ਸਰਬ ਸੰਤਾਂ ਕੋ ਮਿਲ ਕਰ ਆਪ ਸੰਤ ਜੀ ਭਾਈ ਨਥਾ ਸਿੰਘ, ਜੋ
ਦੁਰਭਾਈ ਹੈ, ਤਿਨ ਕੀ ਧਰਮ ਸਾਲ ਮੈ ਆਇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਭਏ, ਭਾਈ ਕੋ ਭਾਉ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ।
 ਸਾ: ੨। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਾ ਸਿੰਘ ਸਿੰਘ ਉਤਾਰਹੇ ਭਾਈ ਸਾਲੇ ਪ੍ਰੀਤ ਹਰਿ ਜਨ ਸੁਹਾਸਰ
ਨਿਵਾਸ ਬਰਨਨ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਹੁਨਾਸੁ। ੧। ਤਬ ਏਕ ਸਰਦਾਰ ਥਾ ਸੋ ਭਾਈ ਜੀ ਕੀ ਮੋਹਨੀ
 ਪੂਰਤ ਦੇਖ ਕੇ ਅਰ ਦੁਰਪ੍ਰਸੰਨ ਚਲ ਪੁਨਾ ਪਦਾਰਥੋਂ ਮੈ ਅਨਾਤਾ ਤਿਨ ਕੀ ਦੇਖ ਕਰ ਸੋ ਰਚਨੀ ਆਇ
 ਨਾਤਾ ਭਇਆ। ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮਨਾਇ ਕਰ ਸੋ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਤ ਆਪਨੇ ਨਿਕੇਤ ਨੈ ਆਇਆ।
 ਸ੍ਰੀ ਸੰਤਾਂ ਸਹਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਾਇ ਰਹੇ ਸ੍ਰੀ ਸਵਾਮੀ ਜੀ। ਤਬ ਜਲ ਮੈ ਅੰਤਰਾ ਪਾਇ ਕਰ ਬਿਨੇ
 ਸਹਿਤ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਭਇਆ। ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਆਪਕਾ ਕੋਊ ਮਕਾਨ ਭੀ ਤੋ ਨਹੀਂ ਯਾਤੇ ਸਦਾ
ਅਟਨ ਹੀ ਕਰਤੇ ਰਹਤੇ ਹੈ। ਆਪ ਨੂੰ ਭੀ, ਅਰ ਸਾਥ ਕਿਆ ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਜੀ, ਮੇਰੇ ਰਹਾਨੀ ਹੈ ਸਦਾ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਇਹੁ ਮੇਰੀ ਭਾਵਨਾ ਹੈ ਜੋ ਇਹੁ ਹਵੇਨੀ ਆਪਨੇ ਰਚਨੀ ਨਾਵੇ। ਪੁਨਾ ਸੋ ਮੁਹਰ ਭੀ ਆਰੀ
 ਧਰ ਦੇਤਾ ਯਸਾ। ਤੇ ਕਹਤ ਯਥਾ ਦੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਲੇਵੇ ਸਹੀ ਸਮਾਜ ਸੇਵਾ
 ਸਾਧਨੇ ਸਹਤ ਹੋ ਸੰਤ ਜੀ। ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਸਾਦਾ ਕੇ ਜੋੜੇ ਜੀ ਅਰ ਕਿਛਕ ਸੋਨਾ ਜਾਂਦੀ ਹੀ ਲੇਵੇ
 ਅਰ ਈਹਾਂ ਹੀ ਨਿਵਾਸ ਕਰੀਏ, ਸ੍ਰੀ ਸੰਤ ਸੁਖਾਮੀ ਜੀ। ਔਰ ਮੇਰੇ ਕੋਈ ਸੰਤਾਨ
 ਨਹੀਂ, ਜੋ ਆਪ ਸਾਥ ਇਸ ਨੇ ਪੀਛੇ ਝਾਰ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਇਸ ਸੇ ਤੋ ਅਚਿਤ-ਤਾਈ ਹੈ। ਮੇਰੇ
 ਤਿਸਕੇ ਬਾਨ ਸੁਨ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰਤੇ ਭਏ।
 ਜੋ ਇਸ ਮਾਇਆ ਰੂਪ ਪਾਪ ਬਿਕਾਰ ਫਲ ਤੇ ਤੁਹੀ ਰਖਿਆ ਕਰਣ-ਜੋਗ ਹੈ, ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ
 ਮਾਇਆ ਰੂਪ ਪਾਪ ਬਿਕਾਰ ਫਲ ਤੇ ਅਤੀਤ ਨਿਰੰਜਨ ਨਿਰੰਕਾਰ। ਭਾਵ ਇਹੁ ਜੋ ਮੇਰੇ ਮੇ
 ਬਲ ਕੋਊ ਨਾਹੀ ਮਾਇਆ ਕੇ ਤਿਆਗ ਨਾ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਕਾ ਕ੍ਰਿਮ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਤੇ
 ਮੇਰੀ ਰਖਿਆ ਕਰੋ ਆਪ, ਹੇ ਕਰਣ ਨਾਰਣ ਕ੍ਰਿਪਾਨੂ। ਐਸੇ ਮਾਇਆ ਅਤੀਤ ਦੇ ਧਿਆਨ ਦੇ
 ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈ ਮਾਇਆ ਕੇ ਤਿਆਗ ਕਾ ਅਧਕ ਬਲ ਪ੍ਰਗਟਿ ਹੋਤਾ ਯਸਾ ਤਿਸ ਸਮੇ
 ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ। ਤਾਂ ਸੰਤ ਜੀ ਤਿਸ ਪ੍ਰਤੀ ਬਰਨ ਬੋਲ ਭਏ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ। "ਮਾਈ
ਮਾਇਆ ਫਲ। ਤਿਨ ਕੀ ਅਸਨ ਮੇਘ ਕੀ ਛਾਇਆ ਗੋਬਿੰਦ ਰਜਨ ਬਿਨ ਹਰ ਕਾ ਜਲ।"
 ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕਹੋ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜੋ ਹਮ ਕਾਹੇ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕਰੇ। ਅਵਸਥਾ ਤਾਂ ਹਮਾਰੀ ਬਿਧ ਭਈ
 ਹੈ। ਅਰ ਕਾਰਜ ਅਸਾਡਾ ਪੂਰਾ ਹੋਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਕੇਜਰ ਛਾਦਨ ਕਾ। ਜੋ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮ
 ਬਿਸਥਿਤ ਸਰਬ ਕੀ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲ ਕਰਤਾ ਹੈ ਕਰਤਾ। ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਕਾ ਬਰਨ ਹੈ।

" ਪ੍ਰਭ ਜਤ ਕੇ ਸਾਸਨਿ ਹਾਰੇ "। ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ ਜਨਾ ਦੇ ਅੰਗ ਸੁਭ ਰਹਤੇ ਹੈ ।
 ਐਸੇ ਦੇਖਤੇ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਦਾਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਦੁਖ ਕਾ ਸਵਾਸ ਹੀ ਨਾ ਆਵੇ । ਜੋ ਉਪਰ
 ਸੁਆਸ ਖਿਚੀਏ ਤਬ ਕਿਸੀ ਕਾਲ ਮੇਂ ਛਾਤੀ ਬੰਦ ਹੋ ਕਰ ਦਰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਦੁਖ ਕਾ ਸੁਆਸ
 ਹੋਵੇਗਾ। ਸੁਆਸ ਦੇਖਤੇ ਜਨਾ ਕੀ ਤਰਫ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਜੋ ਇਨ ਕੋ ਕੋਈ ਦੁਖ ਭੁਖ ਨਿਕਟ
 ਨਾ ਆਵੇ । ਹੋਰ ਵਿਚਾਰ ਸੁਨੇ ਇਸ ਪਰ ਹੈ ਗੁਰ ਮੁਖ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਜੀ ।
 ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਤਿਆਗ ਕਰਦੇ ਹੋ । ਸੋ ਕਿਹੋ ਕੇ ਭੈ ਕਾ ਤਿਆਗ ਮਾਇਆ ਕਾ ਕਰਦੇ ਹੋ ।
 ਜੋ ਕਹਤ ਭਯਾ ਪਰਲੋਕ ਕੇ ਭੈ ਸੇ । ਤਾਂ ਸੰਤ ਕਾਤ ਭਏ ਜੋ ਆਪਨਾ ਪਲੋਕ ਸਵਾਰਤੇ
 ਹੋ ਅਰ ਹਮਾਰਾ ਬਿਗਾਰਤੇ ਹੋ । ਜੋ ਇਹੁ ਕੈਸੇ ਬਨੈ । ਕਿਆ ਨਹੀਂ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਣਾ ਬਣਤਾ
 ਮਾਇਆ ਕਾ । ਪੁਨਾ ਤੁਸੀਂ ਦੁਖਦਾਈ ਜਾਣ ਕਰ ਤਿਆਗੋ । ਤੇ ਮੈ ਮਾਇਆ ਕਾ ਗ੍ਰਹਣ ।
 ਤਾਂ ਇਸ ਮੇਂ ਕੀ ਸਿਧ ਭਯਾ । ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਗਏ ਤਿਆਗੀ ਵੈਰਾਗੀ ਸਿਧਾਂ ਸੈ; ਤੇ ਮੈ ਹੋ
 ਗਯਾ ਗ੍ਰਿਸਤੀ ਮਾਇਆ ਗ੍ਰਹਣ ਸੇ । ਇਹੁ ਚੰਗਾ ਹੋ ਆਪ ਕੇ ਘਰ ਆਇਆ । ਜੋ ਪਾਖੰਡ
 ਰੂਪ ਕਿਛ ਵੈਰਾਗ ਸੀ ਸੋ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਨੇ ਖਸੋਟ ਲੀਆ । ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਭਾਵ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਸਾਡੇ
 ਸਾਥ ਸੋ ਸੰਤ ਸਾਥ ਜਾਨ ਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ । ਤੇ ਸੰਤ ਕਾ ਧੰਨ ਹੈ ਸੰਤੋਖ ਅਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ
 ਨਾਮ । ਤਥਾ ਇਹ ਬਚਨ ਹੈ । ਸਨੇਕ। "ਵੈਰਾਗਿ ਪਰਮ ਭਾਗਿ ਸੰਤੋਖ ਪਰਮ ਧੰਨ ।
 ਵਿਸਵਾਸ ਪਰਮ ਮਿਤ੍ਰ ਨਿਰਦੁਇ ਪਰਮ ਪਦ"। ਸੰਤਾਂ ਕਾ ਧੰਨ ਹੋਇਆ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਨਾਮ
 ਤੇ ਸੰਤੋਖ । ਜਬ ਅਸੀਂ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਤਿਆਗ ਕਰ ਲਾਲਚ ਕਰ ਕੀਤਾ
 ਗ੍ਰਹਣ ਤੇਰੇ ਦਾਨ ਮਾਨ ਕਾ । ਤਾਂ ਤੇਹੀ ਸੁਹਧਾ ਹੀ ਪੁਰਖ ਸੀ ਸੰਤੋਖ ਮੇਂ ਸੋ ਨਾ ਹਰਸੀ ।
 ਕਾਹੇ ਤੇ ਅਸੀਂ ਲਾਲਚੀ ਜੋ ਹੋ ਗਏ ਸੰਤੋਖ ਆਦਿਕ ਤਿਆਗ ਕਰ । ਹਮ ਤੇ ਭਏ ਅਸੰਤ
 ਸੰਤੋਖ ਤਿਆਗ ਕਰ, ਤੇ ਤੂੰ ਭਯਾ ਅਸਰਪਤ । ਤਾਂ ਤੇ ਦੋਨੋਂ ਕੀ ਪਰਮ ਹਾਨੀ ਭਈ
 ਮਾਇਆ ਗ੍ਰਹਣ ਸੇ । ਪੁਨਾ ਸੰਤ ਕਾ ਬਚਨ ਹੈ । ਛਪਾ । " ਲੈਵਣ ਕਰੇ ਸਿਰ ਭਾਰ ਦੇਵ
 ਸਿਰ ਧੰਡ ਉਤਾਰੇ" । ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸੀਸ ਕਾ ਮਝ ਬੋਲ ਮੇਰੇ ਸੀਸ ਪਰ ਧਰਾ ਚਾਹੁਤੇ ਹੋ
 ਤਾਂ ਤੇ ਐਸਾ ਕਾਮ ਭੀ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ, ਹੀ ਭਾਈ । ਪੁਨਾ ਇਹੁ ਖੇਤ੍ਰ ਫ੍ਰੀ ਸੁਧਾ ਸਰ ਜੀ
 ਜੋ ਕਿਛ ਸੀਸ ਕਾ ਬੋਲ ਹਮ ਉਤਾਰਣ ਜਾਇ । ਰੇਲਟਾ ਅਵਰ ਭਾਰ ਉਠਾਇ ਲਾਇ ।
 ਤੇ ਮੈ ਮੂਰਖ ਹੂਆ ਅਥਵਾ ਸਿਆਨਾ । ਇਹੁ ਨਿਯੋਗਿ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਕਰੋ ਹੋ ਸਿੰਘ ਜੀ ।
 ਪੁਨਾ ਕੋਈ ਕਾਲ ਜੀਵਣ ਹੈ ਇਸ ਜਗਤ ਮੇਂ । ਜਿਸੀ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਬਚਨ ਹੈ ।
 ਤਥਾ ਪਉੜੀ । " ਡੰਡਾ ਡੇਰਾ ਇਹੁ ਨਹੀਂ ਜਹ ਭਰਾ ਤਹਿ ਜਾਨ । ਊਆ ਡੇਰਾ
 ਕਾ ਏਕਾਮਾ ਗੁਰ ਕੇ ਸਬਦ ਪਛਾਨ । ਇਆ ਡੇਰਾ ਜੋ ਸੁਮ ਕਹਿ ਘਾਨਹਿ । ਜਾ ਕਾ
 ਭਯੁ ਨਹੀਂ ਸੰਗ ਚਾਲਹਿ । ਊਆ ਡੇਰਾ ਕੀ ਸੋ ਮਿਤ ਜਾਨਹਿ । ਜਾਂ ਕੋ ਦ੍ਰਿਸਟ ਪੂਰਨ
 ਭਗਵਾਨਹਿ । ਡੇਰਾ ਨਿਹਚਲ ਸਚੁ ਸਾਧ ਸੰਗ ਪਾਇਆ । ਨਾਨਕ ਤੇ ਜਨ ਨਾਹਿ ਭੁਲਾਇਆ"।
 ਤਾਂ ਤੇ ਸਚਾ ਡੇਰਾ ਗੁਰੂ ਸਾਧ ਸੰਤ ਦੇ ਹਰਨਾ ਮੇਂ ਜੋ ਨਿਵਾਸ ਕਰਨਾ ਹੈ ਚੰਕਾਰ ਕੇ
 ਤਿਆਗ ਕਰ । ਸੋ ਅਬਿਨਾਸੀ ਜੋ ਨਿਰਦਵੈਦ ਪਦ ਹੈ ਸੁਖ ਸਰੂਪ ਪਰਮ ਧਾਮ ਵੈਰੰਠ ਭੀ
 ਜਿਸ ਕੋ ਉਪਾਸਕ ਕਹਤੇ ਹੈ । ਤਿਸ ਸਦੇ ਤੇਰੇ ਹੋ ਸੋ ਜਾਇ ਵਾਸੀ ਹੋਤੇ ਹੈ ਹੋ ਭਾਈ

ਸਾਧ ਸੰਗ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ। ਇਤ੍ਰ ਜੋ ਇਸ ਲੋਕ ਮੇ ਡੇਰੇ ਬਾਧਨੇ ਹੈ ਚੰਕਾਰ ਕੇ ਪਾਰ ਕਰ
ਸੇ ਦੁਖ ਰੂਪ ਹੈ। ਕਰੇ ਇਹੁ ਪਦਾਰਥ ਸਾਥ ਨਹੀ ਚਲਤੇ ਦੇਹ ਪ੍ਰਯੰਤ ਸਭ ਈਹਾ ਹੀ ਧਰੇ
ਰਹੇ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਤ੍ਰਿਤੀਏ ਕਿਤ ਭਿਰਫ਼ਸੇ ਇਹੁ ਡੇਰਾ ਬਾਧੀਏ ਹੈ ਭਾਈ। ਸੇ ਸਰਦਾਰ ਤਾਂ ਬਾਰ
ਬਾਰ ਕਹਤ ਭਯਾ ਜੋ ਆਪ ਇਹ ਧੰਨ ਪਟ ਭੂਖਨ ਮੰਦਰ ਆਦੀ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰੇ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਬਲ ਕੇ ਪਾਏ ਕਰ ਤਿਆਗ ਹੀ ਕਰਨੇ ਹੈ ਭਾਈ, ਨੈਨ ਨੰਦਨੀ ਮਾਇਆ ਕਾ ਦੁਖ
ਰੂਪ ਜਾਨ ਕਰ। ਪੁਨਾ ਕਹਤ ਭਯਾ ਜੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਾ ਮੁਏ ਭੀ ਸਾਂਤਿ ਦਾਨ ਬਖਸੇ। ਤਬ ਨਾਮ
ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਪਾਇ ਕਰ ਸੇ ਭੀ ਸੁਖੀ ਭਯਾ। ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਾ ਸਿੰਧੁ ਗ੍ਰਿਥੇ ਉਤਾਰਧੇ ਮਾਇਆ
ਤਿਆਗੇ ਚੌਥੇ ਦੱਸਿਓਹੁ ਹਿਆਇ। ਪੁਨਾ ਬੋਝੇ ਕਾਲ ਪੀਛੇ ਸ੍ਰੀ ਸੰਤ ਜੀ ਤਰਨ ਤਾਰਨ
ਕੇ ਸਥਾਨ ਕੇ ਜਾਵਤੇ ਭਏ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਪੂਰਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜੋਤਿ ਮੂਰਤਿ ਜਨ ਸੁਖਦਾਇਕ ਜੋ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਹੈ। ਤਿਨ ਕਾ ਦਰਸਨ ਪਾਇ ਕਰ ਪਰਮ ਸੁਖੀ ਭਏ। ਤਹਾਂ ਦਰਸ
ਪਰਸ ਸਨਾਨ ਭੇਟਾ ਦੇ ਕਰ ਪੁਨਾ ਪਰਕਰਮਾ ਔਰ ਸੰਤਾਂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰ, ਐਸੇ ਕੋਈ ਦਿਨ
ਨਿਵਾਸ ਕਰਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਬੰਦੂਕ ਕੇ ਭਵਨ ਕੇ ਗਵਨ ਕਰਤ ਭਏ। ਤਬ ਮਾਰਗ ਮੇ ਸਿੰਘ ਪੁਰਾ
ਜੋ ਸੰਤ ਆਮਪ ਹੈ ਸੰਤ ਭਾਈ ਬੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜੋਹਾਂ ਨਿਵਾਸਕਰਤੇ ਹੈ ਸੇ ਕੋਸੇ ਹੈ ਭਾਈ ਬੀਰ
ਸਿੰਘ ਜੀ। ਭਾਈ ਵਡਭਾਗ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਉ ਸੇਵ
ਕਰ ਤਨ ਮਨ ਧੰਨ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਉ ਤਿਨ ਸਿਉ ਇਹੀ ਦਾਨ ਪਾਇਆ ਹੈ ਜੋ ਮੇ ਸੰਤਾਂ ਸਿਖੋ
ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਜਨਮ ਤਰ। ਸੇ ਐਸੀ ਕਰਤੇ ਹਏ ਜਨਮ ਪ੍ਰਯੰਤ ਗੁਰਸਿਖ ਨਿਤਾਂ ਕੀ ਸੇਵਾ।
ਪੁਨਾ ਪਰਮ ਗਿਆਨ ਵਾਨ ਜੋ ਦੇਹ ਆਦਿਕ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ ਕੋਸੀ ਅਨਿਤਤਾ ਦਿਖਾਈ ਹੈ ਸੰਤ
ਕੀ ਸੇਵਾ। ਪੁਨਾ ਪਰਮ ਗਿਆਨ ਵਾਨ ਜੋ ਦੇਹ ਆਦਿਕ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ ਕੋਸੀ
ਅਨਿਤਤਾ ਦਿਖਾਈ ਹੈ ਸੰਤ ਸਮੇਂ ਹੈ ਸੰਤੋ ਜੋ ਮੇਨੂੰ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰ ਅਚੰਭਾ ਆਵਦਾ ਹੈ। ਜਬ
ਦੂਰ ਜਨੇ ਤੇ ਇਨ ਕੇ ਸਾਮਣੇ ਸ਼ਾਤੁ ਰਲਾਏ। ਤਬ ਇਹੁ ਅਚਨ ਜੋ ਪਰਬਤ ਹੈ ਤਿਸ ਸਮ
ਅਚਨ ਹੁਏ। ਕਿਆ ਸਨਮੁਖ ਸਹਾਰਤੇ ਭਏ ਬੰਦੂਕਾਂ ਕੀਆਂ ਗੋਨੀਆਂ ਪੁਨਾ ਤੋਪਾਂ ਕੇ ਗੋਨੇ ਅਤ ਕਹੂੰ
ਉਨ ਕਰਿ ਓਨਾ ਫੀ ਨਾ ਲੀਆ। ਤਬ ਤੋਪ ਕੇ ਗੋਨੇ ਕਰ ਟਿਕ ਪਟ ਉਡ ਗਯਾ ਤਬ ਭੀ ਪ੍ਰਯੰਤ
ਮਨ ਬੈਠੇ ਹਰੇ। ਪੁਨਾ ਪਾਸ ਕੇ ਬਾਨਕ ਸਿਰਦਾਰੋ ਕੇ ਪਰਮ ਸਰਧਾਨੁ ਜੋ ਸੋਧ ਪਰ ਛਾਇਆ ਕਰ
ਰਹੇ ਸੇ ਬਸਤਰ ਕਰ ਜੋ ਤਰਫਾ। ਤਿਨ ਮੇ ਭੀ ਜੋ ਬਾਨਕ ਮਿਤ ਹੈ ਕਰ ਗਿਰ ਪਰੇ ਫੋਨੀ ਪਰ ਆਰ ਔਰ
ਬਾਨਕ ਸਿੰਘ ਉਨ ਕਰ ਰਾਦ੍ਰਾ ਪਕੜ ਲੇਵੇ ਛਾਇਆ ਲੀਏ। ਦੇਖੇ ਇਹੁ ਗੁਰਾਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਾ
ਪਰਤਾਪ ਜੋ ਐਸੇ ਕਸਟ ਸਮੇਂ ਐਸੇ ਸਰਧਾਨੁ ਹੋਵਣੇ। ਇਹੁ ਸਰਤਾ ਕਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਜੋ ਉਨ ਕੇ
ਹਿਰਦਿਉਂ ਭੀ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਦੂਰ ਹੋਇ ਗਯਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਜਿਨਹੁ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਸੇਵਿਆ
ਹੈ ਤੇ ਨਾਮ ਹੋ ਜਪਿਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਬਾਂਟ ਪਾਇਆ ਹੈ ਸੇ ਕੋਸੇ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਜਾਨਕਰ ਗੁਰ
ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕਉ ਜਿਨਾਂ ਅਰਪਿਆ ਹੈ ਮਨ ਕੀ ਸਰਧਾ ਜੋ ਤਿਨ ਉਪਰ ਇਰ ਤਨ ਤਿਨ ਸਮ
ਜਾਨ ਕਰਿ ਵਾਰਨੇ ਛਰਨਾ ਇਹੁ ਨੀਤ ਹੀ ਹੈ ਹੈ ਸੰਤੋ। ਇਹੁ ਬਾਰਤਾ
ਲਿਖ ਲੈਣੀਆਂ ਤੇ ਲਿਖੇ ਹੋਇ ਨੂੰ ਪਠਨ ਕਰ ਲੈਣਾ ਤੇ ਸੁਭਾਮ ਹੈ। ਇਹੁ

ਸਿਧਾਂਤ ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਆਵਨਾ ਅਤਿ ਕਨਨ ਹੈ, ਹੇ ਵੇਇਦ ਲੋਕੇ। ਪਰੰਤੂ ਪਾਰਾ ਭੀ ਇਹੀ ਹੈ
ਸਾਧ ਸਿੱਖੇ ਕਾ ਸੁਣਨਾ ਅਰ ਪੜਨਾ ਕਲਿਆਣ ਲਾਏ। ਅਬ ਪੂਰਬ ਪ੍ਰਸੰਗ । ਤਬ ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ
ਜੀ ਮਹਾਂਬੀਰ ਸਮ ਇਸਥਿਤ ਥੋਠੀ ਹੈ ਤਹਾਂ ਹੀ ਆਪਣੇ ਆਸਣ ਪਰ ਜਦਪ
ਸ੍ਰੀਰ ਪ੍ਰਿਸ਼ਟ ਜਲ ਜਰਣੀ ਕੀ ਚੋਲੀਆਂ ਕਰ ਛਾਨਬੀ ਸਮ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਬ ਭੀ ਪ੍ਰਸੰਗ ਪਨ ਬੈਠੇ ਹੈ।
ਤਬ ਕਹਤ ਭਏ ਜੋ ਜਲ ਪਾਨ ਕਰਾ ਕਉ ਦੇਵੇ ਹੇ ਭਾਈ । ਤਾਂ ਸਿਖ ਕਹਤ ਭਏ, ਹਾਥ ਜੋੜ ਕੇ:
ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਪਾਤ ਤੇ ਸਲੀ ਜਾਂਦੀ ਸੋਨੇ ਕੇ ਚੋਲ ਪੜਵੇ ਫੁਟੇਰੇ ਲੂਟ ਨੈ ਗਏ ਹੈ। ਤਾਂ ਆਪ
ਕਹਤ ਪਏ ਜੋ ਭਾਈ ਸੋ ਬਣਾਇ ਗਈ। ਨਿਰਸਾਹ ਹੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਸਤੁ ਤਿਰੋਇ ਕਰ
ਮੁਖ ਮੇਂ ਆਨ ਸੰਤ ਕੇ ਨਿਰੋਰਿਆ ਜਲ ਸੁਧਾਵਤ। ਇਨ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਕੀ ਨਿਰਲੇਪਤਾ ਦੇਖੋ
ਜੋ ਸੋ ਬਣਾਇ ਗਈ । ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਬਰਨ ਹੈ । "ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਿਨ
ਜਨ ਬਲਿਹਾਰੀ ਜੋ ਅਲਪ ਰਹੇ ਮਨ ਮਾਹੀ"। ਜੋ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੇ ਹੋਇਆ ਪਾਸ ਪੁਨਾ ਮਨ ਮੇਂ
ਜਿਨ ਨੇ ਨਹੀਂ ਬਸਤੇ ਪਦਾਰਥ ਤੇ ਨਿਰਲੇਪ ਕਰੇ ਹੈ । ਸੁਰਨ ਆਇ ਕਉ ਨਾ ਤਿਆਰਤ
ਭਏ ਅਰੁ ਅਪਨੀ ਸਕਤ ਭੀ ਨਾ ਦਿਖਾਈ । ਮੁਸੋ ਅਜਹ ਜਰਿਆ ਜਿਨੋ ਨੇ । ਪੁਨਾ ਸੰਤ
ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਤੋ ਇਹੁ ਥਾਂ "ਘਰ ਆਇਆ ਮਾ ਪਿਉ ਜਾਇਆ"। ਜਬ
ਸੁਣਿਆ ਕਿ ਦੁਰਜਨ ਆਵਤੇ ਹੈ ਤਬ ਇਨਹੁ ਕੇ ਉਨ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਗਤਾ ਲੀਏ ਕੜਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
ਕਰਵਾਵਤ ਭਏ ਜੋ ਤਿਨ ਕੇ ਦੁਰਜਨ ਨੀਏ ਦੇਵਾਂਗੇ ਜਬ ਹਮਾਰੇ ਨਿਕਟ ਆਵਹਿਗੇ ।
ਸੋ ਸੰਤ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਗਤਾ ਨੀਏ ਕੇ ਭਾਯੋ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਤੇ ਪਾਪੀ ਪਹਾੜੀਏ ਮਰ ਕਰ ਪੇਤ
ਰੂਪ ਹੋਵਣੇਹੇ । ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਪਾਇ ਕਰ ਪੰਤ ਸਹਤ ਸੰਤ
ਥਉ ਨਦੀ ਬੀੜ ਜਲ ਪ੍ਰਵਾਹ ਦੇ ਦੀਆ । ਇਹ ਕਥਾ ਸੰਤ ਕੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਕੇ ਰਲਣੇ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ।
ਪੁਨਾ ਪੂਰਬ ਪ੍ਰਸੰਗ । ਜਬ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕੀਆ ਤਬ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਗ ਹੂਏ ।
ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਤਪਿਆਣੇ ਸਾਹਿਬ ਜਾਵਤੇ ਭਏ । ਸੋ ਤਹਾਂ ਭੀ ਸੰਤਾਂ ਕਾ ਦਰਸਨ
ਕਰ ਅਰ ਗੁਰ ਦਰਬਾਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਖੰਡੂਰ ਸਾਹਿਬ ਜਾਵਤੇ ਭਏ । ਤਹਾਂ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦਰਬਾਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕੇ ਵੇਟਾ ਸਹਤ ਪੁਨਾ ਬੋਰੇ ਕਾਲ ਪੀਡੇ ਸ੍ਰੀ ਗੋਇੰਦਵਾਲ
ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਬਾਵਲੀ ਸਾਹਿਬ ਹੈ, ਤਿਸੇਈ ਰੂਪ, ਤਹਾਂ ਜਾਇ ਕਰ ਸਨਾਨ ਕਰਤੇ ਭਏ ।
ਚੌਰਾਸੀ ਪਵੜੀ ਕਾ ਪੂਜਨ ਕਰਕੇ ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਤੋਬਾਰੇ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਦਿ ਗੁਰ ਸਬਾਨੋਂ ਕਾ
ਵਰੰਗਨ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਸ੍ਰੀ ਵਿਆਸ ਜੀ ਕਾ ਇਨਾਨ, ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਿਆਰ ਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਬਾਵਲੀ ਸਾਹਿਬ
ਕਾ ਸਨਾਨ, ਅਰ ਪਾਨ ਪੁਨਾ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਪਰਸ, ਪੂਜਨ ਕਰਤੇ ਰਰਨ ਧੂਰੀ
ਲਿਲਾਰ ਮੇਂ ਲਾਇ ਕਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕੇ ਬਾਰੰਬਾਰ ਅਰਦਾਸ ਕਰ ਕੇ ਗੁਰ ਅਮਰ ਦਾ ਅਮਰ
ਰੂਪ ਕੇ ਲੁਨ ਭਾਵਤੇ ਸਰਬ ਸੰਤਾਂ ਸਹਤ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਖੰਡੂਰ ਸਾਹਿਬ ਗੁਰਦਰਬਾਰ
ਮੇਂ ਆਇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ ਵੇਟਾ ਸਹਤ। ਤਾਂ ਸਹਿਬ ਜਾਦੇ ਰਹਤ ਭਏ ਜੋ ਲੰਗਰ ਕਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
ਲੇਵੇ ਵਾਗਾਤ ਲੇਹੁ ਮੀਤ ਜੀ । ਤਾਂ ਭਾਈ

ਜੀ ਹਾਥ. ਜੋੜ ਕੇ ਬੈਠਤੀ ਫਰਤ ਫਾਏ ਜਿਸ ਕਰ. ਖੋਲ ਨਾ ਹੋਵੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਧਾਮ ਮੇਂ ਅਸਾਡੇ
ਆਵਣੇ ਕਰਕੇ, ਹੇ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਰਬ ਜਨੋ ਕੇ ਮੁਖਦਾਈ ਜੀ ਤੁਸਾਰੇ ਪਾਇ ਕਰਨੇ ਕਿਛੁ
ਹੁਪਈਏ ਆਂਦੇ ਜੇ ਸੰਤੋ ਕੇ ਨਿਰਸਾਹ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਤਸ ਕਰ ਪਾਕ ਸਿਧ ਕਰ ਲੇਵਹਿਰੇ ਆਪ
ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰ । ਤਾਂ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਦੇਵ, ਕਰਨ ਹਾਹਣ ਵਾਸਤੇ ਮੁਹਤੀ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਦਿ
ਦੇਵ ਜੀ ਸੁਆਮੀ ਕਾ ਪਹਾਂ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹੈਂ, ਜੋ ਆਪ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਦੇ ਹੋ ਜੀ ਜੋ ਸਭੀ ਸਾਧ ਤਨ
ਮਨ ਗਾਨਾ ਪਵਿਤ੍ਰਾਰਥ ਬਾਂਟ ਖਾਇਏ । ਤਬ ਵੇਰ ਸੋ ਬਾਲ ਪਰੋਸ ਰਹ ਪੁਨਾ ਬਿਧ ਜੋ
ਭੋਗ ਤਜਵਾਇ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਦਿ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮਾਦ । ਕੇ ਤਾਈ ਜੋਈ ਜੋਈ ਮਹਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
ਕਾ ਬਾਰ ਸ੍ਰੀ ਸਿਤਿ ਕੇ ਤਾਈ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕਰ ਸਾਹਿਬ ਜਾਤੀ ਦੇਤੇ ਫਾਏ । ਤਬ ਆਦਰ ਯੁਕਤ
ਖਾਇ ਅਘਾਇ ਕਰ ਸਭੀ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕੇ ਪੁਨਾ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਪਰਮਧਾਮ ਕਉ
ਆਰਿਆ ਪਾਇ ਕਰਿ ਨਿਵਾਸ ਲੀਏ ਸੰਤ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਤਪਿਆਣੇ ਸਾਹਿਬ ਆਵਤੇ ਫਾਏ । ਜਹਾਂ
ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਗੁਰੂ, ਗੁਰੂ ਅੰਦਿ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਦੇਹੁ ਹਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ
ਕਾ ਜੀ ਅਸਥਾਨ ਹੈ, ਜਬ ਗੁਪਤ ਜੋ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹੋ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਦਿ ਜੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਦੀਆ ਹੈ
ਤਹਾਂ । ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰਿਓ ਜਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਭੇਜਿਆ ਸੀ ਇਸ ਤਰਫ ਤਥਾ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਗਾਈ
ਬਾਣੇ ਜੀ ਕੀ ਸਮਾਧਿ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸੁੰਦਰ ਜਲ ਪੇ ਸਰੋਵਰ ਹੈ ਕਮਲ ਫੁਲ ਖਿੜ ਰਹੇ ਹੈ ।
ਅਰ ਭੁਪਤਾ ਗੁਜਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈ । ਤਹਾਂ ਰਿਖੀ ਜੀ ਅਨੇਕ ਰਹਤੇ ਹੈ । ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੇ
ਧਿਆਨ ਅਰ ਨਾਮ ਕੇ ਰਸੀਆ ਮਨ ਬਸੀਆ । ਪੁਨਾ ਬਨਾਪਤੀ ਅਨੇਕ ਪਰਕਾਰ ਕੀ ਕੈਠ
ਰਹੀ ਹੈ ਯਾਨ ਛਾਇਆ ਸਹਤ । ਜੋ ਸੁੰਦਰ ਸਰੋਵਰ ਹੈ ਸਰੋਵਰ ਕੇ ਜੋਤਹਤ ਸੋ ਤਿਨ ਜੋ
ਉਪਰ ਅਨੰਤ ਪੰਡੀ ਸੁਕ ਸਾਰ ਕਾ ਮੈਨਾ, ਮੋਰ ਰੀਤ, ਕੋਕਿਲਾ ਕਬੂਤਰ ਆਦਿ ਜੋ ਸੁੰਦਰ
ਸ਼ਬਦ ਪੜੇ ਕਰਤੇ ਹੈ । ਜੋ ਤਿਨ ਕੀ ਕਿਆ ਉਪਾ ਮੇਰੇ ਮਨ ਆਈ ਹੈ ਮਾਨੋ ਹੁਰਾਂ ਕੇ
ਗੁਣਗੁਣ ਗਾਇਨ ਕਰ ਰਹੇ ਜੁਤੰਤੁ ਆਪਨਾ ਦੁਖ ਪਾਇ ਕਰ । ਜਹਾਂ ਫੰਧਰੋ ਕੀ ਫਾਹੀ ਕਾ
ਭੀ ਜੋ ਨਹੀਂ ਜਨ ਕੇ ਅਥਵਾ ਗਿਖੀਆਂ ਤੇ ਦੇਦ ਨਿਦਿਆ ਪਰ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਬਾਨਕੇ ਭਿਨ ਭਿਨ
ਹੋ ਕਰ ਇਤੀਤ ਉਹ ਪੜੇ ਘੋਖਤੇ ਹੈ । ਵਾ ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਕੇ ਬਾਨਕ ਗੁਰਬਾਣੀ ਪਰ ਕੈਠ ਕਰਤੇ ਹੈ
ਸਿਤਿ ਦੁਆਰਿਓ। ਪੁਨਾ ਸੋ ਕੇਸਾ ਆਸ਼ੂਮ ਹੈ । ਮਾਨੋ ਗੁੰਭਜ ਮੁਨੀ ਜੋ ਅਗਸਤ ਜੀ ਹੈ ਤਿਨ ਕਾ
ਆਸ਼ੂਮ ਹੈ ਵਾ ਸ੍ਰੀ ਬਾਲਮੀਕ ਕਾ ਹੈ । ਵਾ ਵਿਤਾਨੈ ਕਾ ਆਸ਼ੂਮ ਹੈ ਜਹਾ ਨਗਨ ਨਾਭ ਅਵਧੂਤ
ਪੜਾ ਜੋ ਦਤਾਤ੍ਰੇਵਾਰ । ਪਰ ਤਿਨ ਤੇ ਹੀ ਅਧਿ ਹੈ ਜਹਾ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜੀ ਗੁਰ
ਮੂਰਤਿ ਧਾਰ ਕਰ ਆਪ ਆਨ ਨਿਵਾਸ ਕਰਾ ਹੈ ਸਾਖਿਆਤ । ਜੋ ਤਾਂ ਸਰਬ ਤੇ ਅਧਿਕ ਹੈ
ਜਾਂ ਤੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਕਰ ਤੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਜੋੜ ਹੈ ਐਸੇ ਹਰ ਆਸ਼ੂਮ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕੇ ਜਾਏ
ਸਹਤ ਬੰਦਨਾ ਕਰਤ ਅਰ ਸਰੋਵਰ ਕੇ ਕੀਏ ਪਾ ਜਾਰਾਦਰੀ ਹੈ ਤਿਸ ਮੇਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਫਾਏ ।
ਤਬ ਏਕ ਸਾਧ ਸਭੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਤ ਭਾਏ ਸ੍ਰੀ ਗਾਈ ਜੀ ਆਗੇ। ਜੋ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ

ਪ੍ਰਸਨ ਕਰਤ ਭਏ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਆਗੇ। ਜੋ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ
 ਏਥੇ ਤਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਆਏ ਹੈ ਸੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਜਹੇ ਹੇ ਭਗਵਨ।। ਹਰਿਜਨ ਵਾਰ: ਹੇ ਸਾਧੋ
 ਜਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨਾਹਾਇਣ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸੁਆਮੀ ਕੋ ਤਿਲਕ ਲਿਲਾਟ ਪਰ ਕਰਿਆ ਹੈ,
 ਤਬ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵ ਕੀ ਆਗਿਆ ਪਾਏ ਕਰ ਈਹਾਂ ਹੀ ਆਇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਾ ਹੈ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ
 ਸੁਆਮੀ ਜੀ। ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਦਰਸ ਬਿਨਾ ਅਤਿ ਵਿਆਕੁਲ, ਮਨੀ ਬਿਨਾ ਡਨੀ ਜੈਸੇ ਹੋਤਾ ਹੈ।
 ਤਬ ਇਨ ਕੀ ਪ੍ਰੇਮ ਭੋਰੀ ਕਰ ਬਿਰੇ ਭਏ ਭਾਵੈਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਈਹਾਂ ਹੀ ਆਨ ਪ੍ਰਦਾਏ
 ਹੈ ਰਾਤ ਵਤਸਨ। ਸੋ ਕੈਸੇ ਤਿਸ ਪਰ ਏਕ ਕਥਾ ਸੁਨੇ। ਜਿਸ ਕਾਲ ਚਾਦੀ ਕਾ ਤਿਲਕ ਦਿਆ ਹੈ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਲਹਣਾ ਜੀ ਕੋ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਚੰਦ ਜੀ ਅਰ ਲਖਮੀ ਦਾਸ ਜੀ ਤੇ ਇਨ ਕੀ ਮਾਤਾ
 ਸੁਲਖਣੀ। ਪੁਨਾ ਕੋਈ ਸਨਆਗੀ ਤੇ ਕੋਈ ਬੈਰਾਗੀ ਤੇ ਕੋਈ ਮਹਾਜਨ ਨਗਰੋ ਕੇ ਨਾਸਰ ਗੁਨਸਾਰ
 ਜਨ ਕੋਈ ਬੇਦੀ ਤੁਲ ਜਾਤ ਕੇ, ਏਹ ਸਭੀ ਲਖਮੀ ਦਾਸ, ਮਾਤਾ ਸੁਲਖਣੀ ਤਰਫੋਂ ਪਖ ਬਣ ਕਰ
 ਮਿਲ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੋ ਉਪਾਨਿਤ ਦੇਤੇ ਭਰੇ। ਨਾਸਰ ਨਰੋਵਾਚ। ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ,
 ਆਪ ਨੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਅਪਨ ਨਹੀਂ ਵਿਚਾਰਿਆ।। ਜਿਸ ਤੇ ਇਤਰ ਪੁਰਸ਼ ਸੇਵਕ ਕੋ ਗੁਰਿਆਈ
 ਸਿੰਘਾਸਨ ਦੀਨਾ ਹੈ ਲਾਇਕਵੰਦ ਫਤਿਹਦ ਅਪਨੇ ਤਿਆਗ ਕਰਿ। ਹੇ ਦੇਵ ਕਿਤ ਜੁਗ ਜੋ
 ਸਤ ਜੁਗ ਹੈ ਤਿਸ ਤੇ ਨੇ ਕਰਿ ਜੋ ਰਾਜ ਭਏ ਅਥਵਾ ਅਪਰਜਨ ਸੋ ਸਭੀ ਪੁਰੋ ਕੋ ਅਪਨੇ
 ਸਰਵੰਸ ਕਾ ਤਿਲਕ ਦੇਏ ਆਇ ਹੈ। ਆਪ ਨੇ ਇਹ ਕਿਆ ਕਰਿਆ ਹੈ। ਇਹੁ ਅਜਾਡਾ
 ਸੀਸਾ ਦੂਰ ਕਰੀਏ ਹੇ ਭਗਵਨ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨਾਹਾਇਣ ਮੂਰਤੀ ਇਸ ਪ੍ਰਸਨ ਰੂਪ
 ਤਿਮਰ ਕੇ ਅਗੇ ਸੂਰਜ ਰੂਪ ਉਦੇ ਹੋਤੇ ਭਏ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੇ ਵਾਰ। ਹੇ ਸੰਤੋ ਮਹੰਤੋ ਨਾਸਰ ਨਰੋਤਮੋ।
ਇਸ ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਪਰਖ ਦਿਵਾਈਏ ਅਥਵਾ ਸੁਨਾਈਏ। ਤਾਂ ਸਭੀ ਜਨ ਕਹਤ ਭਏ ਹਾਥ ਜੋੜ
 ਕੇ ਜੋ ਜੀ ਦਿਖਾਈਏ ਭੀ ਅਰ ਸੁਨਾਈਏ ਭੀ ਇਸ ਕਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਤਿਮਰੁ ਪਵੰਸਕ।
 ਜਾਂ ਤੇ ਆਪ ਵਿਦਤ ਵੇਦ ਹੇ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਕਹਤ ਭਰੇ ਪ੍ਰਿਥਮ ਸੁਨੇ। ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ
 ਰੂਪ ਜੋ ਸਾਹ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਅਸੀ ਗੁਮਾਸਤੇ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਤੇ ਉਸ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਰੂਪ ਸਾਹ ਕੀ
 ਹੁਕਮ ਕੀ ਹੁੰਡੀ ਤਾਜੀ ਹੈ। ਗੁਰਿਆਈ ਰੂਪ ਦਾਮ ਉਸ ਮਹਾਰਾਜ ਕੇ ਹੈ। ਹਮਾਨਾ ਤੇ
 ਕਿਛ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੇ। ਜੇ ਕਰ ਕਰੇ ਇਹ ਕੋਨ ਜੀ ਹੁੰਡੀ ਲਿਖਾਇ ਲਿਖਾਇ ਹੈ
 ਤਿਛੋਕੀ ਨਾਧ ਤਾਫੇ ਸੋ ਸੁਨੇ। ਜੇਵਾ ਰੂਪੀ ਹੁੰਡੀ ਇਹੁ ਲਿਖਾਇ ਲਿਖਾਇ ਹੈ। ਤਿਸ ਸਾਹ,
 ਸਾਹ ਰਾਜ ਰੂਪ ਸਾਹ ਤਰਫੋਂ। ਅਸੀ ਇਸੀ ਕੇ ਪਾਸ ਦੇਖੀ ਹੁੰਡੀ ਅਵਾ ਪਾਸ ਨ ਦੇਖੀ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਉਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਜੋ ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ ਜੋ ਤੁਸੀ ਗੁਰਿਆਈ ਰੂਪ ਵਸਤੁ ਇਸ ਤੇ ਦੇਨੀ
 ਤਾਂ ਤੇ ਪਾਕੜ ਕੀ ਵਸਤੁ ਸੀ ਉਸ ਆਲੇ ਅਸੀਂ ਅਰਪਣ ਕੀਨੀ। ਦੇਏ ਕਾ ਅਭਿਮਾਨ ਭੀ
 ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਜੋ ਅਸੀਂ ਦੀਨੀ। ਕਾਰੇ ਤੇ ਜੋ ਵਸਤੁ ਮਾਲਕ ਕੀ ਲੈਲੀ ਤਿਸ, ਜਿਸ ਨੂੰ
 ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ, ਇਸ ਮੇਂ ਅਭਿਮਾਨ ਕੁਝ ਕਿਜੀ ਕਿਆ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਹੇ ਲੋਕੋ ਤਾਂ ਤੇ ਦੇ ਕਾ

ਅਸਾਂ ਇਹ ਬੈਠਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਸਹੀ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੁ ਦੀ ਇਹ ਵਾਤ ਤੇਰੇ ਅਰਪਣ । ਤਾਂ ਤੇ ਦੁਸਾਂ
 ਕਹੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਜੋ ਅਸਾਂ ਕਿਸ ਕਉ ਕਿਆ ਦੀਆ । ਤਾਂ ਸਭੀ ਸੁਨ ਕਰਿ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀ ਤਰਨੀ
 ਗਿਰ ਪੜੇ ਤੇ ਕਹਤ ਭਏ : ਹੇ ਪੁਰਸੋਤਮ ਜੀ ਹੇ ਭਾਵੇਇਣ ਮੂਰਤੀ ਜੀ, ਹੇ ਸਭ ਸਿਧੀ ਕੇ
 ਕਹਤਾਂ ਹਰਤਾਂ ਕਰਤਾਂ ਜੀ, ਜੋ ਦੁਸਾਂ ਕੀਤਾ ਸੋ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ । ਜਾਂ ਤੇ ਆਪ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਹੋ। ਤਾਂ
 ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਹਤ ਭਏ : ਜੀ ਅਬ ਦੇਖੋ ਭੀ ਹੇ ਸਾਧੋ । ਤਾਂ ਭੀ ਕਹਤੇ ਭਏ ਜੀ ਦਿਖਾਈਏ ਜੀ ਦੇ
 ਸੁਆਮੀ ਜੀ। ਤਾਂ ਪੁਰੀ ਪੂਰੀ ਯਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦਿਖਾਇਆ। ਸੋ ਦੇਖ ਕਰ ਭੀ ਹਿਰਾਨ ਹੋ ਭਏ।
 ਅਸੁਆਮੀ ਖਾਨ ਕਰ। ਫੇਰ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਨੇ ਦੇਖ ਪੈਸਾ, ਸ੍ਰੀ ਚੰਦ ਆਦਿ ਸਭ ਕੇ ਦੇਖੇ, ਜੋ ਪੈਸਾ ਆਪਣੀ
 ਮੁਠੀ ਮੈ ਮੀਜ ਲਿਆ। ਪੁਨਾ ਬਾਨ ਮੁਖਾਰਬਿਦ ਤੇ ਬੈਠਤ ਭਏ, ਸ੍ਰੀ ਚੰਦ ਜੀ ਪ੍ਰਤੀ, ਪਾਨੋ ਸੁਫੀਧ
 ਪ੍ਰਗਟੀ ਹੋ ਕਮਲ ਸੇ । ਜੋ, ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ, ਮੇਰੀ ਮੁਠੀ ਮੈ ਕਿਆ ਹੈ। ਜੋ ਕਹਤ ਭਏ ਜੀ ਆਪ ਜੀ ਮੁਠੀ
 ਮੈ ਪੈਸਾ ਹੈ, ਹੇ ਪਿਤਾ ਜੀ। ਪੁਨਾ ਮ੍ਰੀ ਲਖਮੀ ਚੰਦ ਪ੍ਰਤੀ ਕਿਹਾ । ਤਿਨਾਂ ਕੀ ਐਸਾ ਹੀ ਉਤ੍ਰ
ਦੀਆ, ਗੁਰੂ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਤੀ । ਤਾਂ ਸੁਣਨ ਕਾ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ : ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਤੁਹਾਂ ਸਾਰੁ ਕਹਿਆ
 ਹੈ । ਪੁਨਾ ਸਭ ਕੇ ਦੇਖਤੇ ਸ੍ਰੀ ਲਹਣਾ ਜੀ ਪ੍ਰਤੀ ਗਿਰਾਉ ਬਾਰੀ ਸੋਈ। ਤਾਂ ਆਗੇ ਤੇ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਾ,
 ਇਕ ਟਕ ਨੇਤ੍ਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਰਫ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹੋ, ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ, ਜੇਸੇ ਚਕੋਰ ਜੀਦਾ ਕੋ ਦੇਖੇ ਤੈਸੇ ਇਹ ਦੇਖ
 ਰਹੇ ਹੈ; ਅਰ ਪ੍ਰੇਮ ਨੈਨੋ ਮੈ ਜਲ ਕਣ ਪਰੇ ਗਿਰਤੇ ਹੈ। ਤਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਆਗਿਆ ਕਹਤ ਭਏ।
 ਜੋ ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਆਦਿ ਮੇਰੀ ਮੁਠੀ ਮੈ ਕਿਆ ਹੈ। ਹਾਥ ਤੇ ਆਗੇ ਹੀ ਜੋੜੇ ਹੁਇ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਕਾ ਬਾਨ ਅਕਨ ਕਰ, ਕਹਤ ਭਏ : ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ ਮੈ ਐਸਾ ਬਨ ਕਹਾਂ ਹੈ ਜੋ
ਆਪ ਕੀ ਮੁਠੀ ਬੀਰ ਵਸਤੁ ਹੈ ਜੋ ਕਹ ਸਕੋ, ਨਿਆ ਤੁਛ ਹੈ ਕੀਟੀ ਤੇ ਭੀ। ਜੋ ਬਡੇ ਬਡੇ ਹੈ
 ਈਸਰ ਜਗਤ ਮੈ ਸੋਧ ਜੀ, ਗਨੇਸ ਜੀ, ਮਹੇਸ ਜੀ, ਦਿਨੇਸ ਜੀ, ਸੁਰੇਸ ਜੀ, ਜਯੇਸ ਜੀ, ਚਿੰਨੇਸ ਜੀ,
 ਇਨ ਕੋ ਕਹਣੇ ਕੀ ਭੀ ਸਕਤੀ ਨਹੀ। ਜੋ ਆਪ ਜੀ ਮੁਠੀ ਬੀਰ ਵਸਤੁ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਵਰਨਨ
 ਕਰ ਸਕਹ। ਤੇ ਮੈ ਜੀਤ ਨੇ ਕਿਆ ਕਹਣਾ ਹੈ, ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ । ਪੁਨਾ ਆਗਿਆ ਪ੍ਰਮਾਣ
 ਕਰ ਜੇਸੇ ਰਸਨਾ ਪਰ ਕਹਾਵੇਐ ਤੈਸੇ ਬਰਦਾ ਅਪਕਾਜ ਬੋਲੇਗਾ । ਆਪ ਕੀ ਮੁਠੀ ਮੈ ਦੇਵਤਾ
ਦੇਤ, ਜਖ ਕਿਨਰ ਗਣ, ਗੰਧਰਬ ਅਰ ਨਾਗ ਹਰ । ਪੁਨਾ ਹਿਧ, ਸਿਧ, ਨਿਧ, ਸਰਬ ਸਿਧਿ,
ਸਰਬ ਕਾਨ, ਸਰਬ ਸੰਪਦਾ, ਵਾ ਆਪਦਾ ਗਿ ਅਬਗਤ ਤਿਲੋਕੀ ਤਤਰ ਦਸ ਭਵਨ, ਹੇ ਭਗਵਨ। ਪੁਨਾ
 ਸਤ, ਜੀਤੋਖ, ਧਰਮ, ਸ਼ੀਰਜ, ਵਿਚਾਰ, ਗਿਆਨ, ਵੇਗਾ, ਵੇਕ, ਖਟ ਸੰਪਤਾ, ਸੁਰੀ ਆਸੁਰੀ
 ਸੰਪਦਾ ਹੈ । ਬਨ ਪਰਬਤ ਨਦੀਆਂ, ਗੰਗਾ, ਜਮਨਾ, ਸਿੰਧ, ਸੁਰਜੁਤੀ ਆਦਿ ਸਭ ਦੁਮਾਰੀ ਮੁਠੀ ਮੈ ਹੈ;
 ਹੇ ਦੇਵ । ਅਪਤ ਦੀਪ, ਤਪਤ ਸਾਗਰ, ਚੋਦਾਂ ਰਤਨ, ਸਰਬ ਧਾਤੁ, ਤੇਰੀ ਮੁਠੀ ਬੀਰ ਹੈ। ਕਾਨ ਭੀ
 ਅਰ ਕਰਾਮ, ਲਖਮੀ, ਅਲਖਮੀ, ਦੁਖ ਦੁਖ, ਨਮ ਜਰਾ ਮ੍ਰਿਤ ਆਦਿ ਸਭ ਦੁਮਾਰੀ ਮੁਠੀ ਮੈ ਹੈ, ਹੇ
 ਨਾਥ। ਐਸੇ ਜੋ ਮੁਠੀ ਮੈ ਵਸਤੁ ਹੈ ਜੋ ਜੋ, ਹੇ ਦੇਵ ਮੈ ਵ੍ਰਦ-ਪਤੀ ਜਾਣਨੇ ਕਉ, ਅਰਵਰਨਨ ਕਰਤੇ ਕਉ
 ਨਹੀ ਅਰਥ ਹੋਤਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਆਪ ਕੀ ਗਤੀ ਅਪ ਹੀ ਜਾਨੋ, ਮੈ ਜੀਤ ਕਿਆ ਜਾਨੋ । ਐਸੇ ਬਚਨ

ਦੇਖ ਸੁਨ ਕਹ ਰੂਹੀ ਆਦਿਕ ਦਿਸ਼ਟਾਂਤ ਸਭੀ ਜਨ ਨਿ ਮੈਂ ਮਗਨ ਹੋ ਜਾਣੇ ਭਏ । ਅਰ ਆਪਣੇ
 ਆਪ ਕੋ ਅੰਤਰ ਅੰਤਰ ਹੀ ਮੈ ਧਿਕਾਰਾ ਰਤੇ ਹੋ ਤੇ ਕਾਤੇ ਹੋ: ਅਰੋ ਹਮਾਰੀ ਮੂਰਖਤਾ ਜਿਸ ਪ੍ਰਮਾਣ
 ਤੇ ਸਭੀ ਨਿਆਨਪ ਅਰ ਚਤੁਰਾਈਆਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕਈਆਂ ਹੈ। ਕੈਸੇ? ਜੈਸੇ ਸੂਰਜ ਤੇ ਹੁਪ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ ਹੈ।
 ਰੰਗਾਂ ਤੇ ਰਾਂਗਨੀ, ਨਦੀ ਤੇ ਨਹਰਾਂ ਤਰੀਖ ਪ੍ਰਗਟ ਭਏ ਹੈ, ਸੁਹਾਵਕ। ਤਥਾ ਹੀ ਸਰਬ ਆਦਮੋ
 ਅਰ ਨਿਗਮੋ ਕਾ ਸਿਧਾਂਤ ਜਿਸ ਸਰਗੁਣ ਭਗਵਾਨ ਪ੍ਰਤੀ ਤੇ ਸਰਬ ਭਵਨਾ ਮਹਿ, ਵਿਸਤਰਤ ਭਯਾ
 ਹੈ, ਤਿਸ ਕੋ ਹਮ ਜੋਸ ਜੇਣ ਆਏ ਹਾਂ, ਮਿਲ ਕਰ ਤਾਤੇ ਧਿਕਾਰ ਹੋ ਹਮਾਰੀ ਚਤੁਰਾਈ ਕੋ
 ਐਸੇ ਸਮਝ ਕਰ ਗਰ ਮੈ ਅੰਤਰਾ ਭਾਰ ਕਰ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕੋ ਚਰਨੋ ਤੇ ਸੀਘਰ ਭਿਰ ਪੜੇ, ਸਭੀ ਜਨ।
 ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਹਿ ਮਾ ਪਾਹਿਮਾ ਅਸਾਡੀ ਰਖਿਆ ਕਰੋ, ਹੇ ਜਗਤੋਸਵਰ, ਹੇ ਪ੍ਰਮੋਸਵਰ, ਹੇ ਅਖਲੋਸਵਰ, ਹੇ
 ਸਰਬ ਭੂਤੰਤਰ ਆਤਮਾ। ਹੇ ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ, ਸਵੈਰੂਪ, ਗੁਰੂ ਭਗਵਾਨ, ਜਗਤ ਭਰ ਕੇ ਤਾਰਨੀ, ਕਾਰਨੀ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕੇਵ ਜੀ, ਹਮ ਹਮਾਰੀ ਸਹਨ ਹਾਂ, ਸਹਨ ਹਾਂ, ਸਹਨ ਹਾਂ। ਤੇ ਕਹਤ ਭਏ: ਹੇ ਦੇਵ
 ਅਸਾਂ ਹੂੰ ਭੀ ਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਹੋ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ। ਤਬ ਸਭੀ ਜਨ ਉਪਦੇਸ਼ ਲੈ ਕਰ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਸੇ। ਸੋ ਜੀਵਨ ਪੁਕਤ ਹੋ ਕਰ ਵਿਚਰਤੇ ਭਏ। ਜੋ ਕੈਸੇ? ਜੋ ਸਦਾ ਭਗਵਤ ਭਾਣੇ ਮੈ ਈਨ ਰਹੇ।
 ਨਾਮ ਜਪਣਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਤ ਅਰ ਬਾਟ ਖਾਵਣਾ ਤੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਤ, ਗੁਰ ਦਹੀਆਉ ਮੈ ਜਨਾਨ ਕਰਨਾ, ਹੋ ਭਾਈ।
 ਐਸੇ ਚਰਚਾਸ ਧਾਰ ਕਰ ਗੁਰਦੇਵ ਦੁਆਰਿਓ ਪੁਨਾ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਹ ਬਾਰ ਬਾਰ ਸੋ ਨਤੋ ਪਾਇ ਕਰ
 ਭਵਨ ਮੈ ਗਵਨ ਕਹਤੇ ਭਰੇ। ਇਤੀ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਾ ਸਿੰਧੁ ਗ੍ਰਿਥ ਉਤ੍ਰਾਧੇ, ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਉਪਦੇਸ਼
 ਵਰਨਨੀ ਤ੍ਰਿਤਿਓ ਹੁਆਮਾ। ੨। ਇਹੁ ਕਥਾ ਸੁਨ ਕਰਹਰਿ ਜਨ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕੀ
 ਤਬ ਸਭੀ ਸੰਤ ਘੁੰਮਨ ਭਏ । ਪੁਨਾ ਗੁਰ ਅਸਥਾਨੋ ਕੀ ਯਾਤ੍ਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਤ । ਤੇ ਕਹਤੇ
 ਹੋ ਈਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ, ਈਨ ਪ੍ਰੀ ਨਹਣਾ ਸ੍ਰੀ ਫੋਰੂ ਕੇ ਨਦਨ, ਜਗ ਈਦਨ ਜੀ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ
 ਨਾਮ, ਦਾਨ, ਸਨਾਨ; ਜਪ, ਤਪ, ਯੋਜਮ; ਹਰਿ ਗੁਰ ਭਰਤਿਆ ਕੇਉ ਨੋਈ ਮਾਸ ਬਿਤੋਇ ਭਯਾ ਸੁਖ
 ਸਾਥ। ਪੁਨਾ ਜੋ ਖਰਜਾ ਸੀ ਪਾਸ ਸੋ ਖਰਚਿਆ । ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਤੇ ਭਏ: ਹੇ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ
 ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ, ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮੋਸਵਰ, ਅੰਤਰਾਪੀ, ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ, ਕਿਨ ਬਿਖ ਕਲਾਪ ਖਾਪੀ ਜੀ, ਜੇ ਪ੍ਰੰਤ
 ਦਿਨਾ ਕਾ ਖਰਚ ਅਵਰ ਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਯੋਜ ਦਿਨੋ ਕੇ ਰਹਣੇ ਕਾ ਜਿਤੁ ਹਮਾਰਾ ਹੋਰ ਅਜੇ ਕਹਤਾ ਹੈ, ਆਪ
 ਕੋ ਦੁਸ਼ਸਾਰ। ਐਸੇ ਜਬਾਤ ਨੇ ਜਿਤ ਪੈਂ ਜਿਤਦਿਆ ਜਿਤਵਨਾ, ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਜਾਣ ਜਾਤੇ ਭਏ। ਕੈਸੇ
 ਗੁਰੂ ਅੰਗਦਰ "ਵਾਨ ਹੈ, ਜਿਨ ਕਾ ਇਹੁ ਬਿਤਦਸਾਸ ਹੀ ਕਥਨਾ ਕਰਦੇ ਹੈ" ਜੋ ਜੋ ਤਿਤਵੇ ਸਾਧ ਜਨ ਸੋ ਨੇ
 ਮਾਨ"। ਪੁਨਾ । "ਸੇਵਕ ਕਉ ਨਿਕਟੀ ਹੋਇ ਦਿਖਾਵੇ । ਜਹ ਜਹ । ਕਾਜ ਕਿਰਤ ਸੇਵਕ
 ਕੀ ਤਹਾ ਭਰਾ ਉਠ ਯਾਵੇ ।" ਜੁਗ ਜੁਗ ਮੈ ਐਸੇ ਚਰਦ ਕੋ ਧਾਰਨਵਾਰੇ ਹੋ ਜੋ ਗੁਰੂ ਹੀ।
 ਜੋ ਦੁਸ਼ਸਾਰ ਸਾਥੇ ਆਨ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤੇ ਭਏ । ਕੈਸੇ? ਜੈਸੇ ਅਪਣੇ ਉਂ । ਜਿਸ ਤੇ "ਸਾਥ ਆਨਪ੍ਰਾਣੇ
 ਹੋ ਜਿਸ ਤੇ ਜੀ ਹੀ ਆਪਣੇ ਹੈ, ਨਾਮ ਕਰ ਪ੍ਰਤਿਪਾਤ । ਪੁਨਾ ਹੋਰ ਜੋ ਕਹੀ ਹੈ
 ਜਿਸ ਤੇ "ਜਿਸ ਤੇ ਜੀ ਹੀ ਆਪਣੇ ਹੈ, ਨਾਮ ਕਰ ਪ੍ਰਤਿਪਾਤ । ਪੁਨਾ ਹੋਰ ਜੋ ਕਹੀ ਹੈ

ਸੇਵਕ ਕੇ ਕਿਠਾਰੇ ਜੋ ਬਾਹਾਰੀ ਹੈ, ਤਿਸ ਭਾਵਰ। ਤੇ ਸਾਧ ਸਾਥੀ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਆਸਨ ਨੇ ਕਰ
 ਸਿਧੇ ਤੇ ਨੀਚੇ ਕੋਈ ਬੈਠੇ ਕੋਈ ਸੁਤੇ ਸੇ। ਕੋਈ ਮਾਨਾ ਫੇਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਿਖਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ।
 ਕੋਈ ਪੋਥੀ ਪੜ੍ਹਤੇ ਹੈ, ਕੋਈ ਸੁਣੇ ਹੈ। ਕੋਈ ਮਾਧ ਨਾਨੀ ਕਰ ਬੈਠੇ ਹੈ। ਤੇ ਧੂ ਭਾਈ ਜੀ ਤਿਸ
 ਮੰਦਰ ਬੀਚ ਬੈਠੇ ਹੈ ਇਕੋ ਅਰ ਸਾਈ ਸਿਰਵਨਾ ਸਿਮ ਮੇਂ ਡਿਥੇ ਹੈ। ਤਿਸੇ ਕਾਲ ਤਹਾਂ ਹੀ
 ਆਨ ਦਸਨ ਦੇਤੇ ਭਏ। ਅਭ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਧਿਆਨੇ। ਸੁੰਦਰ ਅਵਤਾਰ ਜੁਬਾ ਅਵਸਥਾ ਕੋਈ ਕੋ
 ਸੁਪੇਰ ਤੀ। ਅਜਰਜ ਹੀ ਕਰ ਕਮਲ ਅਰ ਪਾਦ ਪਾਖ, ਜੋ ਤਿਠੇਕੀ ਨੂੰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਨ ਵਾਰੇ ਹੈ,
 ਤੇ ਇਥ ਜੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਮੁਖ ਰੂਪ ਜੰਦ੍ਰ ਕ੍ਰਿਯਾ, ਜਿਸ ਮੇਂ ਵੱਡ ਮਾਨ ਤਾਂਤਨੀ ਸੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੈ। ਅਜਰਜ ਹੀ
 ਨੈਨ ਅਰ ਚੈਨ, ਜਿਨ ਸੁਨਿਆ ਮਨ ਆਵੇ ਚੈਨ। ਤੇ ਉਜਟ ਹੀ ਦੁਧ ਕੀ ਫੋਨ ਨਮ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਪਹਰੀ
 ਹੁਈ ਗਲ ਬੀਜ ਨੰਗਾ ਜਾਪਾ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਜਕੋਰ ਹੰਦੁਆ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਥਾ ਸੰਤ
 ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੋ ਦਰਸ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਏ। ਪੁਨਾ ਨਿਕਟਿ ਆਇ ਕਰ, ਮਦਨ ਮੂਰਤੀ
 ਜੇ ਗੁਰੂ ਜੀ, ਮਨ ਕੇ ਪੋਹਤ ਕਰਨ ਵਾਹੀ ਬਾਣ ਬੋਲਤ ਭਏ ਮੁਖ ਕਮਲ ਸੇ। ਪਾਨੇ ਤਿਸ ਮਹਿ
 ਹੁੰਧੀ ਪ੍ਰਾਣਿ ਭਈ ਹੈ। ਭਾਈ ਜੀ ਪੈਰੀ ਪੈ। ਤਹ ਭਾਈ ਜੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੋਨਕਰ ਕਹਤ
 ਏਏ ਜੇ ਆਈਏ ਜੀ ਬੈਸੀਏ ਜੀ। ਤਹ ਆਸਨ ਪਰ ਬੈਠਿ ਕਰ ਪੰਖਾ ਨਵੇ ਕਰਨੇ ਭਾਈ ਜੀ।
 ਤਹ ਸੇਵਕ ਕੇ ਮੁਖ ਵਲੋਂ ਅਵਲੋਕਨ ਕਰ, ਮੰਦ ਮੰਦ ਮੁਹਾਇ ਕਰ, ਕਹਤ ਭਏ; ਜੋ ਭਾਈ ਜੀ ਕੁ
 ਨਗੀ ਹੈ ਹਮੇ ਕੋ। ਜਿਹੁ ਪ੍ਰਾਣਿ ਖਵਾਵੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਜਾਂ ਤੇ ਨਿਤ ਪਾਸ ਅੰਨ ਸਦਾ ਰਹਦਾ ਹੈ।
 ਕਿਉਂ ਤੇ ਆਦਰ ਸੁਕਤ ਸਭ ਕੇ ਦੇਤੇ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਅਮੀ ਜੀ ਤੁਹਾਡੇ ਅਧਿ ਤੇ ਆਇ ਜਾਂ, ਤੇ ਸੰਤ ਜੀ।
 ਦਾਸਨ ਦਾਸ ਕਥਨ। ਜੋ ਇਹ ਬੋਲਣ ਤੇ ਪੇਂ ਤੁਸਾਨ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਅਰ ਉਹ ਕਵਨ ਵਸਤ
 ਹੈ ਤੇ ਇਹ ਬਰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ, ਸਿਆ ਨਾਇਕ ਹੋਵੇ। ਭਾਵ ਇਹ ਇਹ ਮੇਂ ਜੋ
 ਪੇਸ਼ਾ ਨਗਤੀ ਕਰ ਅਰਪਣਹੋ ਸਾਧ ਅਥਾ ਕਾਹੁ ਹਾਸਮੀ ਵਾ ਨਲ ਫੂਨ ਅਥਵਾ ਬਾਜੀ ਰੋਟੀ
 ਸੋਈ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੈ ਗੁਰੂ ਬੇਬਿਦ ਕੋ ਅਵਰ ਇਹੁ ਪ੍ਰਮਾਣ ਨਹੀਂ। ਇਹੁ ਬਰਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ
 ਸੇਵਕ ਪ੍ਰਤੀ ਕੋਏ ਸੰਭਾਖਨ ਕਰਿਅੰ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦੋਪਤੀ ਪ੍ਰਤੀ ਕਰਿਅੰ ਜੀ, ਬਨ ਮੇਂ
 ਜੋ ਮੇਰੇ ਕਉ ਕੁਝ ਨਾਗੀ। ਜਿਛ ਖਾਵਣ ਕਉ ਦੇਹ ਦੇ ਦੋਪਤੀ। ਤਾਂ ਤੇ ਇਹ ਮੇਂ ਇਹੀ
 ਗਾਹਣ ਹੈ, ਆਦਿ ਕੁ ਜੁਗਾਦਿ ਸੇਵਕ ਕੀ ਰਾਖਤਾ ਹੈ, ਜਦਾ ਸਦਾ ਪੈਜ। ਪੁਨਾ ਬਰਨ ਬਿਨਾਸ ਜੀ ਅਸਨੇ
 ਜੇ ਮਨ ਕਾਏ ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੈ ਤਿਨ ਸਾਥ ਕਰਤੇ ਹੁਏ। ਜੈਸੇ ਪਾਤ ਪਿਤਾ ਅਪਣੇ ਛੋਟੇ ਪੁਤਰ
 ਸਾਥ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਇਹੀ ਉਹ ਜੀ ਵਡਿਆਈ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਬਰਨ ਹੈ।
 ਗੁਰਿ ਜੀ ਇਹੁ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ। ਤਾਂ ਤਾਂ ਜੀ ਜੈਸੇ ਖ ਕੁ ਸੁਆਮੀ ਤਾਂ ਤੇ ਤੇਰੀ ਸਹਣਾਈ।
 ਜਿ ਬਰਨ ਮੇਂ ਮਾਨੇ ਸੋਪਣੀ ਕਰੀ ਹੈ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦਾਸ ਜੀ ਨੇ।
 ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਸੰਨ। ਤਾਂ ਸੰਤ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ : ਜੀ ਬਾਜੀ ਰੋਟੀ ਹੈ ਤੇ ਅੰਬ ਕਾ ਅਜਾਰ ਹੈ ਜਾਬ।
 ਜਿਸ ਮੇਂ ਤਾਜੀ ਨਹੀਂ ਪਈ। ਤਾਂ ਦੋਨਾ ਨਾਥ ਕਹਤ ਭਏ, ਭਾਤ ਵਾਸਤਸਨਦਾ, ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰ
 ਜੇ, ਜੋ ਸਾਧਾ ਜੀ ਬਾਜੀ ਰੋਟੀ ਹੀ ਚੰਗੀ ਹੈ, ਹੋ ਭਾਈ ਜੀ ਤੇ ਸਾਕਤਾਂ ਕੋ ਛਤੀਹ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੇ ਭੋਜਨ

੧੧ ਜੀ ਹਾਂ ਭਾਈ । ਤਾਂ ਤੇ ਬਾਸੀ ਹੀ ਪੈਣੁ ਦੇਹੋ, ਜੋ ਹੋਵੇ ਸੋਈ ਪ੍ਰਵਾਨ, ਨਿਤਾਂ ਕਾ,
 ਹੋ ਭਾਈ । ਤਾਂ ਹਾਥ ਨ ਪਰ, ਖਿਆਨ ਤਹ, ਨਸੇ ਭੋਜਨ ਨੇ ਜੇਵਨ, ਅਜਾਗਾਥ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਸੰਨ
 ਹੋ ਕੇ ਹਾਸ ਮੁਖ ਪਾਇ, ਕਰ ਸਨਾਹੁ ਤੇ ਭਏ । ਜੋ ਹੋ ਭਾਈ ਜੀ ਤੇਗਾ ਸੁਆਦ ਆਇਆ ਹੈ। ਤੇ ਮੰਦ
 ਮੰਦ ਮੁਸਕਾਵਨ, ਸੇਵਕ ਮੁਖ ਦੇਖਕੇ । ਜਾਂ ਤੇ ਪੂਰਬ ਦੀ ਐਸੇ ਭੋਜਨ ਪਾਇ ਕਰ ਸਨਾਹੁ ਤੇ ਹੀ ਰਹੇ
 ਜੋ ਆਪ ਸੋ ਤਥਾ ਭੀਲਣੀ ਕੇ ਬੇਰ, ਬਿਦਰ ਕਾ ਆਸ ਅਰ ਫਿਨਕਾ ਕੀ ਵੇਹੀ । ਭਾਈ ਨਾਨਕ, ਕੀ
 ਹੋਰ ਕੀ ਦੋਈ ਬਾਰੀ । ਤਾਂ ਤੇ ਅਥ ਸੋਈ ਸਾਜਾ ਨੰਦ ਮੂਰਤੀ ਗੁਰੂ ਅਰੀਦ ਜੀ ਬਾਸੀ ਹੋਣ ਤੇ
 ਅਸ ਕਾ ਅਜਾਰ ਖਾਤੇ ਸਨਾਹੁ ਤੇ ਹੈ, ਪੁਨਾ ਸੀਤਲ ਪਾਨੀ ਪਾਨ ਰਹਤੇ ਭਏ ਆਪ। ਤਿਸ ਕਾਲ
 ਜੋ ਵਣ ਸੋਭਾ ਕਰ ਪ੍ਰਵਾਨ ਹੋ ਰਹਾ ਜੈ ਤਦ੍ਰੁਪੇ ਕਾ ਮੰਡਲ ਹੋਵੇ । ਤਕਾ ਹਰ ਜਨ ਜੀ
 ਹੀ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵ ਕੀ ਮੂਰਤੀ ਦੇਖ ਦੇਖ ਕਰ ਅਸਾਹਜਮਾਨ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਜੋ ਇਨ ਕਾ ਤੇਜ ਕੋ
 ਹੀ ਜੀ ਨੂਰਜ ਮਦ੍ਰੁਮਾ ਕਾ ਹੋਵੇ । ਹੋਰ ਦੇਖੋ ਕਿਤਾ ਕੋਈ ਹੈ ਜੋ ਆਸੀ ਪ੍ਰਾਦੀ ਖਾਇ ਕਰਿ ਸਨਾਹੁ ਤੇ
 ਹੈ । ਅਰ ਕੋਮਲ ਸੁਭਾਵ ਕੇ ਹੈ ਜੋ ਕੋਮਲਤਾ ਹੀ ਇਨ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਬੀੜਾ ਸਹਤ ਹੋਤ ਜਾਤੀ ਹੈ
 ਜੋ ਮੇਰਾ ਤੇ ਐਸਾ ਹਿੰਦੂ ਸੁਭਾਵ ਨਹੀ ਜੇਸਾ ਕੋਮਲ ਸੁਭਾਵ ਹੀ ਨਹਿਣਾ ਜੀ ਕਾ ਹੈ, ਹੋ ਦੇਵ। ਪੁਨਾ
 ਇਹ ਜੀ ਮਨ ਪੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈ, ਨਿਮੇ ਕਰ, ਜੋ ਇਹ ਕੋਈ ਅਜਾਗ ਜਤੁ ਹੈ, ਜੋ ਇਨ ਕਾ ਕੋਈ
 ਸਤ੍ਰੁ ਰਨਮਿਆ ਹੀ ਨਹੀ । ਵਾ ਇਹ ਕੋਈ ਪੰਜ ਪਾਡਵਾਂ ਮੈ ਹੋ ਭਾਈ ਸੁਧਿਨੁਟਰ ਆਇ
 ਅਰਜਨ, ਨਾਮਕਾਨ, ਨਾਮ, ਸਹਦੇਵ । ਅਥਾ ਇਹੁ ਵਿਰਨ ਮੂਰਤੀ ਨਾਰਾਇਣ ਹੈ । ਐਸੇ
 ਸੁਤੇ ਸੁਜਾਨ ਸੰਤ ਸੀਐ ਅਤਮਕ ਹੋ ਕਰ, ਹਾਥ ਜੋਰ, ਪ੍ਰਸੰਤ ਭਏ । ਹੋ ਭਗਵਨ, ਜੋ ਕਰ ਫਿਹੁ ਜੀਵ,
 ਤੇਰੀ ਪਾਇਆ ਕਰ, ਅਛਾਦਤ ਗਿਆਨ ਹੈ । ਆਪ ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾਹੁ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੇ ਅਪਣੇ ਸਵਰੂਪ ਕੋ
 ਆਪ ਕਹਨੇ ਜੋਗ ਹੈ, ਹੋ ਭਗਵਨ । ਅਥਵਾ ਕਾਮ ਰੂਪ ਸਸਪਾਨ ਕ੍ਰੋਧ ਰੂਪ ਕੀਸ ਕਰਤੇ ਕੋਈ
 ਪਕੜ ਪਛਾੜਿਆ ਇਹ, ਹੋ ਭਗਵਨ । ਵਾ ਤੁਹੀ ਸੁਹਮਾ ਹੋ, ਸੁਭ ਗੁਣੇ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕੇ ਕਰਤਾ। ਅਥਵਾ
 ਸ਼ਿਵਨ ਭਗਵਾਨ ਹੋ, ਭਗਤ ਰੂਪ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕੇ ਕਰਤਾ । ਵਾ ਤੁਹੀ ਰਿਹੋ ਹਿੰਦੂ ਰੂਪੀ ਆਹੁਹੀ ਨੰਪਦਾ
 ਕੇ ਕਰਤਾ ਹੈ । ਇਹੁ ਸਹਬ ਰੂਪ ਆਪ ਕੇ ਹੀ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਨਿਮੇ ਮੈ ਤਾਂ ਇਹੁ ਆਵਤਾ ਹੈ ।
 ਵਾਤਵ ਤੇ ਸਾਇ ਖਿਆ ਮੂਰਤੀ ਹੈ, ਹੋ ਦੇਵ । ਐਸੇ ਸੀਐ ਪੇ ਅਲੰਕਾਰ ਹੋ ਕਰ ਭਾਈ ਜੀ ਕਰਤ
 ਭਏ: ਹੋ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਆਪ ਕਾ ਨਾਮ ਕਿਆ ਹੈ? ਤਾਂ ਜਾਹਿਬ ਸਾਧੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਰਤ ਭਏ,
 ਅਖਿੰਦੂ ਰੂਪ ਬਾਨੀ ਜੀ, ਜੋ ਨਾਮ ਨਾਮ ਨੇ ਦਾਦੇ ਹਾਂ, ਆਪ ਕੋ ਹੋ ਸਤਿ ਜੀ, ਪੰਡਤੁ ਏਕ ਕਾਰਜ
 ਹੋਤ ਕਰ ਨਈਐ । ਤਥ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਾਇ ਕਰਿ, ਗੁਰੂ ਭਗ ਕਰ ਕਮਲ ਹੋਇ ਕਰ, ਸੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
 ਨਾਮ । ਜਾਂ ਤੇ ਪਿਰਜਾਦਾ ਪੁਰਸੋਤਮ ਹੈ । ਪੁਨਾ ਮਹਾਰਾ ਜਾਨੀ ਕਰ ਕਰਤ ਭਏ
 ਪਾਤ ਸਨੰਤ । ਭਾਈ ਜੀ, ਤੁਹਾਂ ਨੂੰ ਅਰਚ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ । । ਕਿਹੁ ਜੋ ਤੁਮਾਰੇ ਸਾਥ ਨਿਖ
 ਗੁਰੂ ਰਹਤੇ ਹੈ । ਐਸੇ ਕਰ ਸਹਜ-ਕਰਤਾ ਸਮਰਥ ਤਈ ਕਰ ਪੇ ਬੋਲ ਕਰ, ਫਿਰੇ ਨਾਨਕ ਜਾਹੀ

ਰੁਪੀਈਆਂ ਕੀ ਢੇਰੀ ਕਰ ਦੀਨੀ। ਪੁਨਾ ਮੁਖੇ ਐਸੇ ਕਹਤੇ ਸੈ; ਜੇ, ਦਾਸ ਕਾ ਨਾਮ ਨਾਨਕ ਦਾਸ
 ਅੰਗਦ, ਵਾਸਾ ਸਿਵਪੁਰੀ। ਐਸੇ ਕਹਕਰ ਅੰਤੁ ਧਿਆਨ ਹੋ ਜਾਤੇ ਭਏ। ਜੈਸੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਅਰ ਸੀਤਲਤਾ
 ਪੁਨਾ ਕ੍ਰਿਣਾ ਦੁਆਰਿਓ ਅੰਤੁ ਬਰਸਾਇ ਰੰਦ੍ਰਮਾ ਆਕਾਸ ਮੇ ਤਬਾ ਲੀਨ ਹੋ ਗਏ। ਤਬ ਨਿਰਸੰਸੇ
 ਹੂਆ, ਜੇ ਇਹ ਤੇ ਗੁਰੂ ਭਗਵਾਨ, ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਸੇ, ਨਿਸਚੇ ਕਰ। ਸਿਖ ਪ੍ਰਸਨ। ਹੋ ਗੁਰੂ,
 ਹਰਿ ਜਨ ਤੇ ਅਪਣਾ ਆਪ ਕਿਉ ਛਪਾਇਆ, ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ? ਇਸ ਮੇ ਕੌਨ ਕਾਰਨ ਹੈ?
 ਇਹੁ ਸੰਸੇ ਰੂਪ ਕਾਟੇ ਕਉਥ ਉਤ੍ਰ ਰੂਪ ਜੋਤਨੇ ਕਰ ਸੋਤੇ, ਕਿਆ ਦੂਰ ਕਰੋ। ਗੁਰੇਵਾਰ। ਹੋ ਸਿਖ
 ਇਹ ਸੰਸਾ ਹੀ ਤੇਰਾ ਮਿਥਿਆ ਹੈ। ਦੂਸਰ ਤੇ ਸਾਖਿਆਤ ਹੂਆ ਹੈ। ਇਹ ਈਸਰ ਕੀ ਨੇਤ ਹੈ,
 ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਹਰੀ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕਰ ਆਵਤੇ ਹੈ, ਕਿਸੀ ਕਾਰਜ ਕੇ ਕਰਣ ਕੋ, ਤਹਾਂ ਤਹਾਂ ਪ੍ਰਿਥਮ ਆਵਰਣ
 ਸਕਤੀ ਰੱਖ ਲੇਤੇ ਹੈ। ਪਰ ਵਾਸਤਵ ਤੇ ਪੜਦਾ ਨਾਹੀ ਜੇ ਅੰਤਰ ਸੇ ਅਭੇਦ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਤੇ, ਹਰੀ ਕੇ
 ਦਾਸ। ਜੇ ਕਰ ਅਪਣਾ ਆਪ ਲਖਾਇ ਦੇਵੇ, ਜੇ ਮੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਹਾਂ, ਤੋ ਫਿਰ ਲੀਲਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ। ਓਹ
 ਹੋਇਆ ਮਹਾਂ ਕੋਤਕੀ। ਜੇ ਕਰ ਆਵਦੇ ਹੀ ਕਹਦੇ ਤੇ ਜੇ ਮੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਹਾਂ ਤਾਂ ਆਪੀ ਅੰਨ ਧੀਰਜ
 ਸਾਥ ਕੋਸੇ ਖਾਤੇ। ਜੇ ਕਹਤੇ ਮੇ ਗੁਰੂ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਵਾਈ ਜੀ ਆਖਤੇ: ਹੋ ਗੁਰੇ ਦੇਰੀ ਬਿਨਾ ਤਾਂ ਜਾਂ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਿਆਰ ਕਰ ਲੇਨੇ ਹਾਂ, ਅਥਵਾ ਮਿਠਿਆਈ ਨੇ ਆਵਨੇ ਹਾਂ, ਬੜੇ ਮਾਨ ਕਰ। ਹੋਰ
 ਸਾਧ ਆ ਜਾਏ ਅਨੰਤ ਲੋਕ ਸੁਨ ਕਰ ਹੋਰ ਇਕਤੁ ਹੋਤੇ। ਗੁਰ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨੇ ਲੋੜ ਕੋਈ ਨ ਹੋਈ। ਬੈਰੰਠੇ
 ਕੋਈ ਖੁਧਿਆਵੰਤ ਹੋ ਕੇ ਤੇ ਨਗਾਨ ਆਏ। ਕੋਈ ਰੋਟੀ ਕੇ ਡੁਖੇ ਨਹ ਸਨ ਆਏ। ਓਹ ਤੇ ਸਤ
 ਭਾਵ ਗ੍ਰਾਹਕ ਸੇ। ਜੇ ਭਾਵ ਹੀ ਕਾ ਭੋਜਨ ਥਾ ਤਿਨ ਕਾ, ਹਰਿ ਜਨ ਕੇ ਸੰਕਲਪ ਅਧੀਨ
 ਹੋ ਕਰ, ਖਰਚ ਪਾਤੁ ਦੇਨਾ ਸੀ। ਅਰ ਪਿਆਰਿਓ, ਸਾਥ ਕਿਛ ਲੀਲਾ ਬਚਨ ਬਿਨਾਸ ਭੀ
 ਕਰਨਾ ਸੀ। ਪੁਨਾ ਐਰ ਸੁਨੇ ਸਾਖੀ ਹੋ ਸਿਖ। ਸਤਿ ਜੁਗ ਮੇ ਹੀਸ ਮੂਰਤੀ ਧਾਰ ਕਰ
 ਨਾਰਾਇਣ ਪ੍ਰਗਟਿ ਭਏ ਬ੍ਰਹਮ ਸਕਾ ਮੇ ਉਤ੍ਰ ਦੇਨੇ ਲੀਏ ਸਨਕਾਦਕਾ ਕਉ। ਤਬ ਸਭਾ ਸਦ
 ਪ੍ਰਛਤੇ ਭਏ। ਕੋ ਭਵਾਨੇ? ਕੌਨ ਹੋ ਤੁਮ? ਇਹ ਜੇ ਪੂਰਾ ਹੀਸ ਸੇ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਭਗਤ ਨਹੀਂ
 ਸੀ ਜਿਸ ਕੇ ਸੰਕਲਪ ਮਾਤ੍ਰ ਹੀ ਸੇ ਹੀਸ ਮੂਰਤੀ ਧਾਰ ਕਰ ਪ੍ਰਗਟੇ। ਕਿ ਸੰਨਕਾਦਿਕ
 ਭਗਤ ਨਹੀਂ ਸੇ। ਭਾਵ ਇਹ ਭਗਤ ਹੀ ਸੇ ਅਰ ਗਿਆਨਵਾਨ ਭੀ ਸੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰਥਮ ਹੀ
 ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਲਖਾਇਆ ਨਾ। ਪੀਛੇ ਉਨਾ ਨੇ ਹੀ ਲਖ ਲੀਆ, ਜਬ ਭੁੱਖ ਅਰ ਜਲ ਭਿਨ ਕਰ ਦੀਆ।
 ਤਬ ਸਨਕਾਦ ਸਮਝ ਲੇਤੇ ਭਏ। ਜੇ ਇਹ ਭਗਵਾਨ ਹੋ ਆਪਣੇ ਉਤ੍ਰ ਦੇਨੇ ਵਾਸਤੇ ਹੀ ਇਹ ਹੀਸ ਰੂਪ
 ਧਾਰਾ ਹੈ, ਇਨਹੁ ਨੇ। ਜੇ ਜੈਸੇ ਜਲ ਅਰ ਦੂਧ ਮੇ ਨੇ ਨਿਆਹੇ ਕਰ ਲਏ ਹੈ ਤੈਸੇ ਤੁਨੀ ਭੀ
 ਵਿਸੇਅਰਿਓ ਜੇ ਆਪਸ ਮੇ ਅਭੇਦ ਰੂਪ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈ, ਸੇ ਵਿਰਾਹ ਰੂਪ ਚੁੰਚ ਸੇ ਭਿਨ ਕਰ ਲੇਵੇਂ
 ਆਤਮ ਦੂਧ ਅਰ ਵਿਸੇ ਜਲ ਕੋ। ਸੇ ਉਤ੍ਰ ਪਾਇ ਕਰ ਪ੍ਰਸਨ ਮਨ ਹੋਤੇ ਭਏ। ਜਾਤੇ
 ਬ੍ਰਹਮਾ ਪਾਸ ਏਕ ਸਮੇਂ ਇਸੀ ਉਤਰ ਲੀਏ ਆਏ ਸੇ। ਜਬ ਪਿਤਾਮਹਿ ਪਾਸ ਮਾਤਕ ਟੋਕ ਕਰ
 ਇਹ ਪ੍ਰਸਨ ਕੀਤਾ। ਜੇ ਵਿਸਿਆ ਤੇ ਰਿਤ ਕੋਸੇ ਭਿਨ ਹੋਵੇ? ਸੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕਰੋ। ਤਬ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਾ

ਮਨ ਜਗਤ ਕੀ ਉਤਪਤੀ ਮੈ ਲਗ ਰਹਾ ਥਾ ਉੱਤਰ ਤਿਸ ਕਾਲ ਨਾ ਫੁਰਿਆ। ਤਬ ਭਗਵਾਨ ਕਾ
ਧਿਆਨ ਕੀਤਾ। ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਮੇਰੀ ਪਤ ਅਬ ਦੁਸੀ ਰਖੇ ਜੋ ਇਹੁ ਕਿਆ ਕਰੈਂਗੇ ਜੋ ਬੇਦ ਪੜ੍ਹਤੇ ਕਉ
ਆਰਜਾ ~~ਭੀਤੀ~~ ਤੇ ਉਤਰ ਏਤਾ ਭੀ ਨ ਆਇਆ। ਜਬ ਐਸੇ ਚਿੰਤਨ ਕੀਤਾ, ਜਿਤ ਕਰ, ਤਤਰ ਮੁਖ
ਨੇ, ਤਬ ਭਗਵਾਨ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਪ੍ਰਗਟੇ ਸਭਾ ਮੇ। ਸੋ ਪੀਛੇ ਲਫਤੇ ਭਏ ਜੋ ਇਹੁ ਭਗਵਾਨ ਹੈ,
ਬ੍ਰਹਮਾ ਆਦਿ। ਜਬ ਬਾਵਨ ਰੂਪ ਭਏ ਭਗਵਾਨ। ਤਬ ਲਗਣਾ ਦੁਆਰਿਓ ਸੁਕ ਜੀ ਲਖਿ ਲੇਤੇ ਭਏ
ਹੋਰਨੇ ਤਬਾ ਨ ਲਖਿਆ, ਬਲੀ ਰਾਇ ਆਦਿਕੋ ਨੇ। ਤੇਸੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦ੍ਰ ਰੂਪ ਹੋ ਕਰ, ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ
ਸੇ ਪਰੋਖ ਰੂਪ ਹੋ ਕਰ, ਲੀਲਾ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਵੇਰ ਮਾਤਾ
ਪਿਤਾ ਤੇ ਛਟੀਆਂ ਸਹਾਰੀ ਤੇ ਉਬਲ ਸਾਬ ਅਪਣਾ ਦੇਹ ਧਿਵਾਇਆ। ਤਬਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਗ੍ਰਿਹ ਮੇ ਲੀਲਾ ਕਰੀ। ਪਰੋਖ ਰੂਪ ਹੋ ਕੇ। ਪੁਨਾ ਕਬੀਰ ਕਾ ਯਗ ਪੂਰਨ
ਕੀਤਾ ਮਹਾਜਨ ਬਨ ਕੇ, ਤੇ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹੁ ਅਵਤਾਰਾ ਜਾਇ ਲੁਕੇ ਝਜਿਆ ਕਰ। ਪੀਛੇ ਜਾਣਤੇ
ਭਏ ਜੋ ਭਗਵਾਨ ਸਭ ਕਾਰਜ ਕਰ ਲੇਪ ਹੂਏ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਬਨਿਆ ਕੇ ਘਰ ਸੇਵਕ
ਰੂਪ ਬਨੇ ਰਹੇ ਕੀਤਾ ਕਾਲ। ਜਬ ਗੁਪਤ ਹੂਏ ਤਬ ਲਖਤੇ ਭਏ ਜੋ ਅਹੋ ਏਹ ਤੇ ਭਗਵਾਨ ਜੀ
ਇਹੁ ਪ੍ਰਸੰਗ ਭੀ ਐਸੇ ਹੀ ਸਮਝਨਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਅਰ ਭਾਈ ਜੀ ~~ਜੀ~~ ਸਿਖਾ
ਜਹਾਂ ਜੋ ਬੈਠੇ ਸੇ ਗੁਰੂ ਭਗਵਾਨ ਜੋਈਧਿਆਨ ਧਾਰ ਕਰ ਹਰਿਜਨ ਜੀ ਸਮਾਧਿ ਲਗ ਗਈ।
ਉਪਰੰਤ ਕਿਤਨਾ ਕਾਲ ਪੀਛੇ ਸਾਧ ਭੀ ਆਏ। ਤਾਂ ਹਰਿ ਜਨ ਕਹਤੇ ਏਏ, ਸਰਬ ਸਾਧੋ ਪ੍ਰਤੀ,
ਜੋ ਇਹੁ ਗੁਰੂ ਜਗਤੋਸਵਰ ਜਗਪਾਲਕ ਨੇ ਨਾਮ ਕੀਆ ਹੈ ਜੋ ਤੁਮ ਕੇ ਖਰਚ ਦੇ ਗਏ ਹੈ ਅਥੀ। ਸੋ
ਸੁਨ ਕਰ ਕਥਾ ਹੁਰ ਪੂਰੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਕੀ ਸੰਤ ਸੇ ਜੋ ਭੀ ਗੁਰ ਮੂਰਤਿ ਕੇ ਧਿਆਨ ਮੇ ਮਗਨ ਹੋ ਜਾਤੇ
ਭਏ ਕੋਈ ਕਾਲ। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਾ ਸਿੰਧੁ ਗਿਰੀਥੇ ਉਤਾਰਧ ਗੁਰੂ ਖਰਚਦੇਨ ਬਰਨੰਨ ਚਤਰਥੇ
ਹੁੰਨਾਸਾ। ੪। ਐਸੇ ਹੀ ਕੋਊ ਕਾਲ ਚਿਤੀਤ ਕਰ ਕੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਧਿਆਨ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇ ਪੁਨਾ
ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾ ਸਰੋਵਰ ਜਾਨ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰਤੇ ਭਏ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਪੂਰਨ ਪਰਮਾਦਪਾ
ਤੇ ਖੁਸੀ ਨੇ ਕਰ। ਪ੍ਰਿਥਮ ਸ੍ਰੀ ਪੰਡੁਰ ਸਾਹਿਬ ਦੇਵਾ ਯਥਾ ਸਕਤ ਦੇ ਕਰ, ਅਰਦਾਸ ਕਰਵਾਇ
ਕਰ, ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਤਲਨ ਤਾਰਨ ਜੀ ਆਇ ਸਤਕ ਟੇਕਤੇ ਭਏ, ਸੰਤ ਜੀ। ਸਨਾਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦਰਸ
ਆਦੀ ਸੁਭ ਯਾ ਰਾ ਕਰ ਜੋ ਜਬ ਬੈਠੇ ਗੁਰੂ ਗੁਣ ਜਾਵਤੇ ਹੂਏ। ਤਬ ਏਕ ਸਾਧ ਹਾਥ ਜੋੜ
ਕਰ ਬੈਠਤੀ ਕਰਤ ਭਯਾ: ਹੇ ਸੁਆਮੀ, ਇਹੁ ਤੀਰਥ ਕਖ ਨਾ ਬਨਿਆ ਹੈ? ਤਬ ਸੁਵਣ ਹੋਰ ਸੰਤ ਜੀ
ਬਰਨ ਬੈਠਤੇ ਭਏ ਅਧਰ ਬਾਨੀ ਕਰਿ। ਹੇ ਸਾਧ, ਜਬ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਚਰਨ ਕਮਲ ਇਸ ਸੁਭ
ਧਰਤੀ ਸਾਥ ਛੁਏ ਹੈ ਤਬ ਕਾ ਇਹੁ ਤੀਰਥ ਬਨਿਆ ਹੈ ਜਹਾਂ ਸੰਤ ਗੁਰੂ ਬੈਠਤੇ ਹੈ ਸੋਈ
ਉਰਵੀ ਤੀਰਥ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਉਪਰੰਤ ਯਾਦ ਕਿਰਤ ਭੋਲੇ ਭਾਇ ਕਾਰਛ ਭੀ ਸੁਣਿਆ ਹੈ,
ਸੋ ਭੀ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋ ਕਰ ਸੁਣੇ। ਹੇ ਭਾਈ, ਸੂਰਜ ਗੁਰਪ੍ਰਤਾਪ ਗ੍ਰਿਥ ਮੇ ਇਹੀ ਲਿਖਿਆ
ਹੈ, ਜੋ ਪ੍ਰਾਰੀਨ ਜਾਨ ਕਰ ਆਪ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਬਨਵਾਇਆ ਹੈ। ਪੁਨਾ, ਹੋਰ ਏਕ
ਕਥਾ ਜੋ ਅਸਾ ਸੁਣੀ ਹੈ ਸੋ ਤੂੰ ਭੀ ਸੁਵਣ ਕਰ, ਮਨ ਕੰਨ ਨਾਇ ਕਰ। ਏਕ ਸਮੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ

ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਈਹਾਂ ਬੈਠ ਕੇ ਧਰਮ ਤਪਸਿਆ ਜੋ ਹਰਿ ਨਿਮਰਨ ਹੈ ਜੋ ਕਰਤੇ ਬੇ।
ਜਬ ਸਹੁਤ ਕਾਲ ਤਪਸਿਆ ਹਰੀ ਧਿਆਨ ਕਰਤਿਆਂ ਹੁਆ ਤਬ ਤੀਰਥ ਰੂਪ ਦੇਵਤਾ ਆਇ ਪ੍ਰਗਟ ਭਿਆ,
ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਕੇ ਨਿਰਭ । ਮਾਨੋ ਰੰਦ੍ਰਮਾ ਆਇ ਬੈਠਾ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਦਰਸ ਲੀਏ । ਤਾਂ ਤੀਰਥ ਕਰਤਾ
ਭਿਆ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸੁਆਮੀ ਕੇ ਤਾਂਈ, ਬਹੁਬੁਝੀ। ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ, ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ
ਕਾਲ ਤਪ ਕਰਤਿਆਂ ਭਯਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਮੇਂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਆਂ ਹੂ। ਯਦਪ ਦਾਤੇ ਤੇ ਆਪ ਹੋ । ਪ੍ਰੰਤੂ
ਜਿਸ ਕੇ ਘਰਿ ਤੁਰ ਕੇ ਜਾਵੀਏ ਮੇਂ ਭੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਜਾਹੁਤਾ ਹੈ । ਮੇਰੇ ਕੋਈ ਬਡੇ ਭਾਗ ਆਨ ਉਦੈ
ਹੁਏ ਹੈ ਸੁਜ ਵਤ ਜਬ ਕੇ ਆਪ ਸ੍ਰੀ ਚਰਨ ਕਮਲ ਛੁਹਾਏ ਹੈ, ਹੇ ਦੇਵ। ਜੈਸੇ ਮੇਰੇ ਪਰ
ਆਪਦਾ ਆਈ ਸੀ। ਪੁਰਬ ਜੋ ਦੈਤਾ ਮੈਂਨੂੰ ਦਬਾਇ ਦੀਆ ਥਾ, ਅਬ ਤੈਸੇ ਹੀ ਮੇਰੇ ਪਰ ਸੰਪਦਾ
ਆਈ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ । ਜਬ ਕੀ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਭੋ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਮੇਰੇ ਪਰ ਵ੍ਰਹੀ ਹੈ
ਤਬ ਕਾ ਮੈ ਇਸ ਭਵਨ ਮੈਂ ਬਡਭਾਗੀ ਭਏਆ ਹੋ, ਹੇ ਭਗਵਨ। ਹੇ ਪ੍ਰਭੋ, ਜੋ ਅਪਦਾ ਦੁਖ ਪਾਵਤਾ
ਹੈ ਸੋ ਸੰਪਤਾ ਸੁਖ ਭੀ ਪਾਵਤਾ ਹੈ; ਜਾਂ ਤੇ ਪਰਮੇਸਵਰ ਸਭ ਕੀ ਸਾਰ ਸਮਾਨ ਜੋ ਕਰਨੇ ਵਾਰੇ
ਹੁਏ ਤਾਂ ਤੇ ਮੇਰੇ ਤੇ ਕੋਈ ਵਰ ਭੇਜੇ, ਜੋ ਮੇਰਾ ਆਵਣਾ ਸਫਲ ਹੋਵੇ । ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਿਸ
ਕਾ ਆਦਰ ਪਾਨ ਕਰਕੇ ਕਹਤ ਭਏ । ਹੇ ਪੁਰਹੂਤ, ਪਰਬਾਸੀ, ਸੁਖਰਾਸੀ, ਸੁਰ ਸੁਜਾਨ
ਜੀ, ਸਾਨੂੰ ਤਾਂ ਕਾਈ ਨਾਹੀ ਹੋਰ ਨੋੜ ਭੋਇਦ ਕੇ ਨਾ ਖਿਨਾ । ਇਹ ਏਹ ਭੀ ਟਿਛਾ ਅਸੀਂ
ਕਰਨੇ ਹਾਂ ਜੋ ਕਿਵੇ ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਕਾ ਭਾ ਹੋਵੇ । ਤਬ ਤੀਰਥ ਅਧਿਸਟਾਤ ਦੇਵਤਾ ਕਹਤ ਭਏ।
ਜੋ ਦਰਜਨ ਤੇਰਾ ਇਸਨਾਨ ਪੇਰਾ। ਇਸ ਰੀਤ ਸੇ ਜੋ ਜੋ ਚਲ ਕਹ ਆਪ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੇ ਦਰਸੇਗਾ
ਜਗਤ ਭਰ ਮੇਂ ਸੋ ਕਲਿਆਣ ਕ੍ਰਿਤ ਹੋਵੇਗਾ । ਹੋਰ ਮੇਂ ਕਿਆ ਕਹੋਂ ਪਾਸੁ ਪੰਖੀ ਭੀ ਜੋ ਸਨਾਨ ਕਰਹਿਓ
ਸੋਭੀ ਸਦ ਗਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ; ਹੇ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ, ਆਪ ਹੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਹ । ਮੇਰੇ ਮੇਂ ਜੁਤੇ ਬਨ ਕੋਊ
ਨਾਹੀ ਮੈਂ ਸਾਰ ਕਹਤਾ ਹੂੰ ਧਾਨ ਕਾ ਜਲ ਕਰੇ ਨਾਵ ਕਰਨਾ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਕਾ ਬਲ ਹੈ । ਤਬ
ਸਤਿਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋ ਕਰ ਕਹਤ ਹੁਏ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਤਰਨ ਭਾਰਨ ਹੁਆ ਅਬ ਤੇ । ਪੁਨਾ ਦੂਜਰਾ
ਨਾਮ ਤੇਰਾ ਦੁਖ ਲਿਦਾਰਨੁ ਹੁਆ । ਜੋ ਤੇਹੀ ਸੇਵਾ, ਸਨਾਨ, ਭਜਨ ਗੁਰ ਗੁਰਿ ਕਾ ਕਰੋਨੀਐਂ ਦੀ
ਤਿਸ ਕੇ ਸਭ ਦੁਖ, ਦਾਨਦ, ਹੋਸ ਸੋਗ ਵਿਜੋਗ ਦੂਰ ਹੋਨੇ, ਨਿਸਰੇ ਕਰ। ਧੰਨ, ਧਾਮ, ਧਰਣੀ,
ਪੁਤ, ਪੋਤ੍ਰਾ ਦੀ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਤਿਨ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਨੇ ਜੋ ਤੇਹੀ ਸੇਵਾ ਸਨਾਨ ਕਾ :
ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਿਮ੍ਰਨ ਕਰਨਹੀ ਮੁਕਤਿ ਆਇ। ਐਸੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇ ਬਰਨ ਸੁਨ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕੇ ਕਹਤ ਭਏ: ਹੇ
ਸੁਆਮੀ, ਆਪ ਕਾ ਅਵਤਾਰ ਜਗਤ ਭਰ ਕੇ ਭਨੇ ਵਸਤੇ ਹੈ । ਤਾਂ ਤੇ ਆਪ ਧੰਨ ਹੋ । ਅਜ ਮੇਂ
ਭੀ ਕਲਿਆਣ ਕ੍ਰਿਤ ਭਯਾ ਹੋ। ਐਸੇ ਕਰਕਰ ਤੀਰਥ ਦੇਵਤਾ ਰੂਪਤ ਹੁਏ। । ਤਬ ਉਸੀ
ਕਾਲ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਨਖਮੀ ਪਤਿ ਭਗਵਾਨ ਪ੍ਰਤਖ ਹੋਤੇ ਭਏ । ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕੇ ਉਸਤਤੀ
ਰੂਪ ਸਬਦ ਉਚਾਰਤ ਭਏ। "ਸੂਹੀ ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਮਹਲਾ ੫। "ਜੇ ਭੁਲੀ ਜੇ ਚੁਕੀ ਸਾਇ। ਤੇਂ ਤਿਹੀਜੀ
ਕਾਢੀਆਂ।" ਤਬ ਕਮਨਾਕੀਤ ਭਗਵਾਨ ਕਹਤ ਭਏ: ਹੇ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ, ਕੋਈ ਵਰ ਮੰਗੋ ।

ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਪੂਰਨ ਕਾਮ ਹੈ, ਕਿਆ ਕੋਈ ਕਾਮਨਾ ਨਹੀਂ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕੇ
 ਬੈਠਤੀ ਕਰਤੇ ਭਏ ਹੇ ਨਾਥ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜਪ ਕੇ ਅਬ ਕੰਨ ਇਛਾ ਹੈ ਸੀਸਾਰ ਕੇ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ।
 ਕਿਆ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲ। ਪੁਨਾ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਤ ਪ੍ਰਿਯ ਭਗਵਾਨ ਬੋਲਤ ਭਏ। ਜੋ ਕੋਈ
 ਤਾਂ ਨਵੇ ਵਰ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕੇ ਬੈਠਤੀ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਹੇ ਜਗਤ ਗੁਰੂ,
ਜੇਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਇਓ, ਤਾਂ ਇਹੀ ਦਾਨ ਮੈਂ ਸ਼ਰੀਬ ਸੁਣਾਈ ਕੇ ਦੇਵੇ। "ਜੇ ਤੂੰ ਤੁਠਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ ਨਾ
ਦੂਜਾ ਵਿਖਾਲ। ਏਹਾ ਪਾਈ ਮੂ ਦਾਤਰੀ ਨਿਤ ਹਿਰਦੈ ਰਖਾ ਸਮਾਲ। ਪਾਵ ਜੁਲਾਈ ॥੬॥
 ਪੰਥ ਤਉ ਨੈਣੀ ਦਰਸ ਦਿਖਾ ॥ ਸੁਵਣ ਸੁਣੀ ਕਹਾਣੀਆਂ ਜੋ ਗੁਰ ਬੀਵੈ ਕ੍ਰਿਪਾਨ"। ਤਬ ਸ੍ਰੀ
 ਭਗਵਾਨ ਤਬਾਸਤੁ ਕਹ ਕਰ ਪੁਨਾ ਕਹਤ ਭਏ ਜੋ ਏਹੀ ਤੀਰਥ ਬਨਵਾਵੇ ਜਹਾਂ ਅਸਾਡਾ ਦਰਸਨ ਹੁਆ
 ਹੈ। ਤੇ ਆਜ ਕੇ ਦਿਨ ਏਹੀ ਮੇਲਾ ਸੰਗਤ ਕਾ ਹੋਵੇਗਾ ਸਨਾਨ ਵਾਸਤੇ। ਜੋ ਦਿਨ ਉਮਸਿਆ ਕਾ
ਸੀ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਅਤਹ ਧਿਆਨ ਭਏ ਆਗਿਆ ਦੇ ਕਰ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ
ਤੀਰਥ ਉਦਮ ਕਰ ਪ੍ਰਾਣਿ ਕੋਰਤ ॥ ਏ ਕਰਤਾਰ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕਰ। ਏਕ ਨਾਮ ਜਿਸ ਕਾ ਸ੍ਰੀ ਤਰਨ
ਤਾਰਨ ਸੀਸਾਰ ਸਿੰਧ ਤਾਰਨੇ ਕਉ ਤਰਨ ਕਹੀਏ ਜਗਾਜ ਜਿਸ ਮੈ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਮਨਾਹ ਰੂਪ ਹੈ।
ਦੂਜਾ ਨਾਮ ਤੀਰਥ ਕਾ ਦੂਖ ਨਿਵਾਰਣ ਜੋ ਸਾਬ ਦੂਖ ਕਸਟਾਦਕਾ ਕਉ ਭੀ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਰੇ ਹੈ।
 ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਸਾਰ ਕੇ ਪ੍ਰਾਤਪ ਕਰ। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪੇਮ ਸੁਆ ਸਿੰਧੂ ਸਿੰਧੇ ਦੁਤਾਰਥੈ ਸ੍ਰੀ ਤਰਨ ਤਾਰਨ ॥੭॥
 ਗੁਰੂ ਦਰਸਨ ਪ੍ਰਸੰਗ ਬਰਨਨ ਪੰਥੋ ਹੁਲਾਸ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਦੂਖ ਨਿਵਾਰਣ ਜੀ ਜੋ ਤਰਨ ਤਾਰਨ
 ਹੈ ਤਿਸ ਕਾ ਮਜਨ ਕਰ ਦਰਸ ਪਰਸਨ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਸੀਤ ਜੀ ਪਰਮ ਪ੍ਰਾਨ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਕੋਥੋਂ ਪ੍ਰਕਾਨ
 ਜਿਸ ਕੀ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਮੈ ਸਘਨ ਬਿਛੋ ਕੀ ਛਾਇਆ ਹੈ, ਕਿ ਘਟਾ ਘਸੰਡ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ। ਸਦਾ।
 ਜਿਸ ਮੈ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਗੁਮਜ ਕਾ ਕਲਸ ਜੋਨੇ ਕਾ, ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਝੰਡੇ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਇਹੀ
 ਮਾਨੋ ਬੀਚ ਜਗਤਾ ਰਮਕ ਰਹੀ ਹੈ। ਪਰਾਕਰਮਾ ਕੇ ਪਸਰਮ ਤਰਫੋਂ ਜਸ ਦੇਖੀਏ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਕੇ
 ਕੰਰਨ ਮੈ ਕਲਸ ਕਉ ਸਰੋਵਰ ਕੇ ਕਨਾਰੇ ਤਰੋਵਰੋ ਕੀ ਸਘਨਤਾ ਰੂਪ ਘਨ ਮੈ ਸੋ ਕੈਏ ਉਪਮਾ ਆਵਤੀ
 ਹੈ। ਮਾਨੋ ਜਲਧਰ ਮੈ ਰੰਦਮਾ ਕਹੂ ਦੁਹਤਾ ਹੈ ਕਹੂ ਪ੍ਰਾਣਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਤੀਰਥ ਰੂਪ ਸਾਗਰ
 ਰਤਨਾਗਰ ਕੇ ਕਨਾਰੇ ਇਹ ਖਗਾ ਤਪੋ ਘਨ ਹੈ। ਅਥਵਾ ਮਹਾ ਕਿਸੀ ਕੋ ਅਸਧਿਟ ਹੈ।
 ਜਹਾਂ ਸ੍ਰੀ ਰੂਪ ਸਰੋਵਰ ਕੀਆਂ ਨਹਰਾਂ ਪਵਨ ਚਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਪੁਨਾ, ਆਟ-ਦਰਾ ਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਮੰਦਰ
 ਬੀਚ ਕੰਰਨ ਮੰਦਰ ਸੋਝਤਾ ਹੈ। ਮਾਨੋ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਰੁਕਮਣੀ ਕੋ ਮੰਦਰ ਦੁਆਰਕਾ ਸਾਗਰ ਕੇ ਭੈ ਕਰ
 ਉਹਾ ਸੇ ਲੋਪ ਹੋਇ ਕਹ ਏਹੀ ਪ੍ਰਾ-ਮੰਦਰ ਕੀ ਸਾਨ ਆਇ ਨਈ ਹੈ। ਜਿਸ ਮੈ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ
 ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਵਿਰਾਗਤੇ ਹੈ। ਅਰ ਜਗਤ ਦਰਸਨ ਕਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਤਾ ਹੈ, ਤਨ ਮਨ, ਤਨ,
 ਨਾਥ ਕੇ ਨਾਗਰ ਲੋਕ ਪਾਨੇ ਸੁਰਪੁਰਬਾਸੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਕੇ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਰੂਪ ਇੰਦ੍ਰ ਜਹਾਂ

ਸਦਾ ਨਿਵਾਸੀ ਹੈ। ਜੋ ਨਾਰ ਕੀ ਉਪਮਾ ਮੈਂ ਕਿਆ ਕਥਨ ਤੂੰ, ਅਘਮਤੀ, ਜਹਾਂ ਅਤਰ ਬਾਹਿਰ
 ਰਿਖੀਆਂ ਕੇ ਸੀਤਾਂ ਦੇ ਮੰਦਰ ਤੂਹ ਕੇ ਮੰਦਰ ਹਰੀ ਕੇ ਮੰਦਰ ਸੁੰਦਰ ਬਨ ਰਹੇ ਹੈ। ਤੇ ਜਹਾਂ ਤੂਹ
 ਅਰਜਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸਦਾ ਨਿਵਾਸੀ ਹੈ। ਐਸੇ ਸੁਨ ਕਰ ਸੋ ਸਾਧ ਸੀਤ ਕੇ ਮੁਖੋਂ ਉਤਪਤੀ ਤੀਰਥ ਕੀ
 ਪਰਮ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕਰ ਸੀਤ ਕਾ ਸਾਧ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਤ ਭਯਾ। ਐਸੇ ਕੋਈ ਕਾਲ ਰਹ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਗੁਰ
 ਕੇ ਸੁਨ ਜਾਵਤੇ ਹੁਏ, ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਸੀਤ ਆਵਤੇ ਵਏ ਸਰਬ ਸੀਤੋਂ ਸਹਤ,। ਪੁਨਾ, ਪਸਰਮ
 ਏਹ ਮਾਹੀਵਾਲ ਆਈ ਜਹਾਂ ਨਗਰ ਹੈ ਤਹਾਂ ਆਇ। ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਵਏ। ਪੁਨਾ ਪ੍ਰੀਤ ਸਮੇਂ ਇਕੱਤ
 ਬਾਹਰ ਜਲੇ ਜਾਵਹਿ ਭਜਨ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ, ਜਹਾਂ ਦੂਰ ਕੂਪ ਹੈ। ਏਕ ਕਾਲ ਮੈ ਏਕ ਪੁਰਸ ਕੂਪ ਮੈ
 ਸਸਤ੍ਰ ਉਤਾਰ ਕਰ ਬੀਰ ਛਾਲ ਮਾਰਨੇ ਕਉ ਤਿਆਰ ਭਿਆਰਦਨ ਕਰਤਾ ਹੁਆ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ
 ਜੀ ਤਹਾਂ ਹੀ ਸੁਤੇ ਜਾਇ ਨਿਕਲੇ, ਅਤਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ। ਪੁਨਾ ਕਰਤ ਕਏ, ਪਰਮ ਦਰਦਵੰਦ ਦਇਆ ਕਰੀ,
 ਸੀਤ ਜੀ: ਹੋ ਭਾਈ, ਤੂੰ ਕਿਉ ਰੋਵਾ ਹੈ। ਸੋ ਕਰਤ ਭਯਾ ਜੀ ਮੇਰੇ ਪਥਰੀ ਕਾ ਰੋਗ ਹੈ।
 ਪਿਸਾਬ ਬੰਦ ਹੈ, ਉਦਰ ਫੂਲ ਗਯਾ ਹੈ, ਤੇ ਦੇਹੀ ਪਰਮ ਦੁਖੀ ਹੈ ਤਿਸ ਦੁਖ ਕਰ, ਇਸੀ ਕਰ,
 ਕੂਪ ਮੈਂ ਮਾਰ ਕਰ ਬੂਝ ਮਰਤਾ ਹੋ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਾ: ਤੇਰਾ ਅਵਰ ਅਸਰਾ ਹੈ ਕਿ
 ਨਾਹੀ। ਤਾਂ ਸੋ ਕਰਤ ਭਯਾ ਜੋ ਜੀ ਮੇਰਾ ਸਬੰਧੀ ਤਾਂ ਅਵਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ਪੰਜ ਸੈ ਰੁਪਈਆ ਮੇਰੇ
 ਪਾਸ ਹੈ, ਅਵਰ ਅਸਰਾ ਨਾਹੀ। ਤਾਂ ਹਰਿਜਨ ਕਹਾ: ਹੋ ਭਾਈ, ਮਰ ਜਾਹਿਗਾ ਤਾਂ ਭੀ ਤ ਛਤਿ
 ਤਾਂ ਤੇ ਤੂੰ ਵਗਵੀਤ ਅਰਥ ਦਾਨ ਆਦਰ ਪੁੰਰਬਕ ਕਰ, ਤਾਂ ਤੇਰਾ ਰੋਗ ਭੀ ਦੂਰ ਹੋਏ। ਜੇ ਕਰ
 ਰੋਗ ਦੂਰ ਨਾ ਹੁਆ। ਐਸਾ ਹੀ ਕੋਈ ਬਲੀ ਪਾਪ ਕਮ ਹੈ, ਜਿਸ ਕਾ ਫੂਲ ਅਸਾ ਰੋਗ ਹੋਤਾ ਹੈ,
 ਜੋ ਸਰੀਰ ਕੋ ਹੀ ਲੈ ਜਾਤਾ ਹੈ; ਤੇ ਭੀ ਅਫਸੋਸ ਨਾਹੀ, ਜਾਂਤ ਮਰਣੇ ਤਾਂ ਤੂੰ ਨਾ ਹੀ ਹੈ।
 ਪੀਏ ਤੇਰੇ ਕਿਆ ਕਾਮ ਹੈ। ਧੰਨ ਕੇ ਦਾਨ ਕਰ ਪੁਲਕ ਸੁਖ ਪਾਇਆ। ਜੋ ਸੁਨ ਕਰ
 ਸੀਤ ਕੇ ਰਾਨੀ ਮਸਤਕ ਟੇਕਤ ਭਯਾ। ਪੁਨਾ, ਕਰਤਵ ਸੋਈ ਕਰਤ ਭਯਾ ਜੋ ਸੀਤ ਨੇ ਕਹਾ ਥਾ,
 ਦਾਨ ਦੇਣੇ ਕਾ। ਜਬ ਅਰਥ ਪ੍ਰਮਾਣ ਧੰਨ ਦਾਨ ਕੀਤਾ, ਸੀਤਾਂ ਨੇ, ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਨਮਿਤ। ਤਬ ਤਿਸ
 ਕੇ ਪਿਸਾਬ ਕੀ ਧਾਰਾ ਐਸੇ ਫੂਟ ਨਿਕਲੀ। ਜੈਸੇ ਨਗਰ ਕੀ ਮੋਰੀ ਵਰਖਾ ਸਮੇਂ ਤਿਣੇ ਕਰ ਬੰਦ ਹੁਈ
 ਪੁਨਾ ਜਲ ਕੇ ਬੀਜ ਕਰਿ ਫੁੱਲ ਨਿਕਸ਼ਾਤੀ ਹੈ। ਐਸੇ ਜੈਰ ਸਾਥ ਪਿਸਾਬ ਨਿਕਸ਼ਾਤਾ ਤਿਸ ਕਾ।
 ਤਬ ਉਹ ਸੁਖੀ ਹੋਆ, ਦੇਹ ਕੀ ਅਰੋਗਤਾ ਕਰ। ਤੇ ਜਾਂਤ ਕਉ ਦਾਨ ਦੇਤੇ ਦੇਖ ਕਰ ਪਿਸਾਬ ਕਰਤ
 ਭਯਾ ਹੀ ਹੁਨਾ ਉਬਾਰ ਕਰ ਕਹਤ ਭਯਾ: ਬਾ, ਭਾਈ ਜੀ ਬਾ। ਭਾਈ ਜੀ ਹੋਰ ਦਾਨ ਨ ਕਾ
 ਮੇਰਾ; ਅਬ ਮੈ ਰਾਜੀ ਹੋ ਭਯਾ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੇ ਮੇਰੇ ਜੀਵਨੇ ਵਾਸਤੇ ਹੀ ਰਖੋ। ਤਾਂ ਹਰਿ ਜਨ
 ਹਸ ਕਰ ਕਹਤ ਕਏ: ਹੋ ਭਾਈ ਤੂੰ ਤਾਂ ਸਭੇ ਹੀ ਤਿਆਗ ਰਲਿਆ ਸੀ। ਦੇਖ ਹਿਹ ਪ੍ਰਮੋਦਰ ਅਰਥ
 ਕਰਨ ਕਾ ਮਹਾਤਮ। ਜੋ ਰੋਗ ਭੀ ਤੇਰਾ ਦੂਰ ਭਯਾ। ਹੈ। ਪੁਨਾ, ਅਰਥ ਧਨ ਭੀ ਇਹ ਤੇਰੇ ਪਾਸ
 ਪੜਾ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਤੇਰੀ ਮਰਜੀ ਹੈ ਤਥਾ ਕਰ। ਅਬ ਤੂੰ ਮਾਰਨੇ ਤੋਂ ਬਰ ਰਹਿਆ ਹੈ। ਤਬ
 ਜੋ ਚਰਣੀ ਗਿਰ ਪੜਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ। ਪੁਨਾ ਸਤਿ ਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਪਾਇ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਕੂਪ

ਭੀ ਉਧਾਰ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ, ਕਿਆ ਮੁਕਤ ਹੁਆ, ਸਿਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ। ਜੇਸੇ ਸੰਤ ਦੁਖਦਾਈ ਹੈ।
 ਅਰ ਦੀਨ ਦਰਦ ਨਿਵਾਰਕ ਹੈ ਕੁਝ ਸਮੇਤ ਤਾਹਕ ਹੈ। ਕੋਇ ਵਾਵਨਾ ਕਰਿ ਸਰਬ ਕਉ ਦੁਖ ਦੇਣਾ
 ਹੀ ਜਿਨ ਕੇ ਅਰ ਕਾ ਕਾਰਜ ਏਹੀ ਹੈ। ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਰਾਜੇ ਤੇ ਦਾ ਨਿਹ ਕਾਰਜ ਹੈ। ਨਾਮ
 ਜਪਣਾ ਜਪਾਵਣਾ, ਹਰੀ ਕਾ, ਤੇ ਜਨਾ ਕਉ ਦੁਖ ਦੇਣਾ, ਜੇਤਾ ਬਨ ਹੋਵੇ, ਇਹੀ ਜਿਨ ਕੀ ਕਾਰ ਹੈ।
 ਇਕ ਤੇ ਉਸ ਕੇ ਆਤਮ ਘਾਤ ਤੇ ਬਰਾਇਆ। ੧ । ਦੂਜੇ ਦਾਨੀ ਕਤ ਦੀਆ। ੨ ।
 ਅਰੋਗ ਹੁਆ। ੩ । ਤਤਕ ਨਾਮ ਉਪਦੇ। ਦੇ ਕਰ ਮੁਕਤ ਕੀਆ। ੪ । ਤਾਂ ਤੇ
 ਸੰਨ ਸੰਤ ਹੈ। ਇਕ ਹਰੀ ਹਰਿ ਪਰਮ ਹੋਸ ਸੀ ਭਾਈ ਜੀ ਨੇ ਸਾਥ ਤਿਨ ਕੀ ਪਰਮ ਪ੍ਰੀਤ ਭਈ ਹੈ।
 ਜਾਂ ਤੇ ਸਿਤ ਕਾ ਸਰਬਸ ਸਿਤ ਹੀ ਹੈ ਐਰ ਦੂਜੇ ਜਨ ਸਿਤਿ ਕਾਮ ਨਾਹੀ ਉਨ ਕਾ। ਚਾਹੇ ਜਪੀ ਹੋਵੇ,
 ਵਾ ਤਪੀ ਹੋਵੇ, ਵਾ ਦਾਨੀ ਹੋਵੇ, ਅਥਵਾ ਤੀਰਥ ਸਨਾਨੀ ਹੋਵੇ, ਵਾ ਆਸ਼ਮ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਵੇ, ਜੋ
 ਪਰਮ ਹੋਸ ਜੀ ਕੋਸੇ ਜੋ ਜੋ ਕੇਵਲ ਮੂੜ ਹੀ ਕੇ ਖੁੰਡਤ ਨਹੀ ਸੇ। ਸਭ ਕਾ ਪਰਾ ਰੂਪ ਜੋ ਪਰਮਾਤਮ
 ਹੈ, ਪਨ ਬਾਨੀ ਆਦਿਕੋ ਕਾ, ਤਿਸ ਕਉ ਜਿਹੁ ਨੇ ਹੋਸਵਤ ਆਹਾ ਕਰ ਨੀਆ ਹੈ, ਦੇਹੁ ਅਰ
 ਇਦੀਉ ਆਦਿਕੋ ਤੇ। ਜੇਸੇ ਹੋਸ ਜਲ ਦੂਧ ਕਉ ਫਿਨਿ ਕਰਨੇਤਾ ਹੈ, ਤੁਰ ਬਾਰ ਪਾਇ ਕਰ: ਜਨ
 ਕਉ ਤਿਆਗ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤੇ ਪੈ ਕਉ ਪਾਨ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤੇਸੇ ਦੇਹ ਆਤਮਾ ਜਲ ਦੂਧ ਵਤ ਅਭੇਦ
 ਹੋ ਰਹੇ ਸੇ, ਤਿਨ ਕਉ ਬਿਰਾਰ ਕਰ, ਜਨ ਰੂਪ ਜੋ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨੀ ਜੋ ਕਰਤਾ ਸੀ, ਮੈ ਸੁਖੀ ਹਾਂ,
 ਹਾਂ ਅਹੰ ਕਰਤਾ, ਅਹੰ ਭੋਗਤਾ ਇਸ ਕਾ ਤਉ ਪਰੀਤਿਆਗ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਦੂਧ ਰੂਪ
 ਜੋ ਆਤਮ ਆਨੰਦ ਸੀ ਸੋ ਜਿਨੇ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਮੇ ਨਿਸਰੇ ਕੀਆ ਹੈ ਤੇ ਮਹਾਂ ਪਰਮਹੰਸ ਹੈ।
 ਜੋ ਐਸੇ ਹੋਸ ਸੇ ਹਰੀ ਹਰਿ ਜੀ ਆਤਮ ਅਨੰਦ ਕੇ ਅਨੰਦੀ ਸੀ। ਜੋ ਸਖਾ ਭਾਉ ਕਰਿ ਕੇਤਾ
 ਕਾਲ ਸੀ ਵਾਈ ਜੀ ਕੇ ਤਰਨਾ ਪਾਸ ਹੀ ਬਤੀਤ ਕਰਤੇ ਕਏ। ਪੁਨਾ ਕਿਸੀ ਇਕੰਤ ਅਸਤਾਨ
 ਕੁਟੀਆ ਪੇ ਬੈਠੇ ਸੇ ਹਰੀ ਹਰਿ ਜੀ ਪਰਮ ਹੋਸ। ਏਕ ਦਿਜਣੀ ਵਿਧਵਾ ਬੇੜਾ ਬਰਸ ਕੀ
 ਜੋ ਸਦਾ ਦੇਖਤੀ ਰਹੇ ਇਨ ਕੇ। ਜਾਂਤੇ ਜਤ ਕੇ ਜਾਣੇ ਕੇ ਪ੍ਰਾਤਾਪ ਕਰਦੇਹ ਇਨ ਕਾ ਅਰੋਗ
 ਅਰ ਪਰਮ ਸੁੰਦਰ ਸੀ। ਜੋ ਇਕੰਤ ਨਾਮਾ ਦੇਖ ਕੇ ਏਕੰਤ ਕੁਟੀਆ ਮੇ ਬੈਠੇ। ਜੋ ਆਇਆ।
 ਤਬ ਬੂਹਾ ਖੋਲ ਕਰਿ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਿ ਭੀਤਰ ਜੋ ਕੰਡਾ ਦੇ ਦੀਆ ਤਿਨ ਨੇ। ਪੁਨਾ ਪਰਮ ਹੋਸ
 ਕੇ ਕਾਮਨੀਆ ਪਾਤਰ ਹੁਈ ਕਰਤ ਭਈ: ਹੇ ਸੰਤ, ਪੇ ਕੇ ਕੋਸੇ ਕਾਮਾਦਿਕ ਮਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈ
 ਜੇਸੇ ਸਿੰਧ ਕੇ ਦੋਤਾਂ ਨੇ ਮਥਨ ਕਰਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਹੀ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਜੰਮਨ ਕਰੋ। ਜੋ ਇਹੀ
 ਪੇਰੀ ਕਾਮਨਾ ਹੈ। ਬਾਰੰਬਾਰ। ਤਾਂ ਸਿਤ ਪਰਮ ਹੋਸ ਜੀ ਜੋ ਅਰਨ ਬੁਝੀ ਹੈ, ਜੋ ਅਰਨ ਸਮ
 ਅਰਨ ਰਹੇ। ਕਿਆ ਤਿਸ ਕੇ ਬਾਨ ਰੂਪ ਪਵਨ ਕੇ ਲਾਗਣੇ ਕਰਿ ਸੂਕੇ ਪਾਤ ਸਮ ਨਾ ਉੜੇ
 ਪਰਬਤ ਸਮ ਅਸਥਿਰਰੂਪ ਰਹੇ ਜਾਂ ਤੇ ਪਰਮ ਜਤੀ ਭੂਧਰੇਤਾ ਸੇ ਜੜ ਭਰਾ ਸਮ। ਤਬ ਪਰਮ
 ਜੀ ਕੋਪ ਕਰ ਕੇ ਏਕ ਤਰਨ ਕਾ ਪ੍ਰਹਾਰ ਕਰਤੇ ਤਏ, ਤਿਨ ਕੇ। ਜੋ ਸੰਤ ਤਰਨ ਹੋਣ ਵੁਇਏ
 ਤਿਸ ਕੇ ਤਨ ਮੇ ਤਾਤ ਕਲ ਸਾਤ ਆਇ ਜਾਤੀ ਭਈ। ਕਾਮ ਤਾਪ ਮਿਟ ਗਇਆ। ਮਾਨੇ
 ਕਾਮ ਭੁਤਨਾ ਤਿਆ ਕੇ ਦੂਖ ਦੇ ਰਹਿਆ ਸੀ। ਇਹੁ ਸੰਤ ਹੈ ਸਨ ਪਰਮ ਮੰਤ੍ਰੀ। ਐਸੇ ਦੂਤਾਂ ਕੇ

ਥਾਂ ਮਾਰਨ ਵਾਲੇ ਸੋ ਲਾਤ ਮਾਰ ਕਰ ਤਿਸ ਕੋ ਕਾਮ ਰੂਪ ਭੂਤਨਾ ਕਾਵਿਆ। ਜੋ ਲਾਤ ਤਿਆ
 ਕੋ ਨਹੀਂ ਮਾਰੀ ਤਿਨੋ ਨੇ ਕਾਮ ਕੋ ਮਾਰੀ ਹੈ। ਇਨ ਕੋ ਲਾਤ ਕੋ ਲਾਗਣੇ ਕਰ ਕਾਮ ਭਾਰਾ ਕੋ
 ਤਨ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਦੋੜਿਆ ਕਿਉ। ਤਿਸ ਨੇ ਸਮਝਾ ਜੋ ਫੇਰ ਸਿਵ ਕਿਧਰੋਂ ਆਇ ਜਿਆ ਹੈ।
 ਮੇਰੇ ਮਾਰਣੇ ਕੋ। ਸੰਤ ਕੋ ਦਰਸਨ ਕੋ ਦੇਖ ਕੇ, ਤਿਸ ਕਾਮਨੀ ਕੋ ਤਨ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਕਾਮ
 ਕ੍ਰੋਧ ਕੋਸੇ ਦੋੜੇ, ਜੇਸੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦ ਜੀ ਕਉ ਦੇਖ ਕਰ ਮਹੀਚ ਸੁਬਾਹਾ ਰਾਖਸ਼, ਮਰਨ ਕੋ ਭੈ ਕਰ,
 ਭਾਗ ਜਾਏ ਸੀ। ਤਬ ਸੋ ਇਸਤੀ ਚਰਨਾ ਪਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਆਪਨੀ ਭੂਲ ਖਿਆ ਕਰਾਵਤੀ
 ਭਈ ਖਿਆ ਮੂਰਤੀ ਸੇ। ਪੁਨਾ ਪਰਮ ਰੰਸ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇ ਕਰ ਆਪ
 ਰਮਤ ਰਾਮ ਹੁਏ। ਪ੍ਰਸੰਗ ਜੀਤੋ ਕਾ। ਏਕ ਸਮੇਂ ਫਿਰੁਕਿਆ ਮੇਂ ਭਾਈ ਜੀਤ ਸਿੰਘ
 ਜੀ ਪਰਮ ਆਦਰ ਕਰ ਲੇ ਜਾਤੇ ਭਏ। ਤਾਂ ਏਕ ਗੁਣਤੀ ਮਨਸਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਤਿਸ ਕਾ
 ਸਰਧਾ ਵੰਤ ਸੋ ਰਾਤ ਕਉ ਦੂਧ ਲੇ ਆਵਤਾ ਭਯਾ। ਆਗੇ ਧਰ ਕੇ ਸੰਤ ਕੋ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰਿ
 ਕਹਤ ਭਯਾ, ਜੋ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਆਪ ਧੰਨ ਹੋ ਜੋ ਤੁਸਾਂ ਮੇਰੀ ਰਖਿਆ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ
 ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ: ਹੇ ਭਾਈ, ਐਸੇ ਕਰੋ ਜੋ ਮੇਰੀ ਰਖਿਆ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਰੀ ਹੈ।
 ਤਬ ਪਾਸ ਤੇ ਇਕ ਸਾਧ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਪ੍ਰਭਤ ਭਯਾ ਭਾਈ ਮਨਸਾ ਰਾਮ ਤੇਰੀ ਕੋਸੀ ਰਖਿਆ ਕੀਤੀ
 ਹੈ ਭਾਈ ਜੀ ਨੇ, ਸੋ ਕਹੀਏ ਜੀ। ਤਾਂ ਸੋ ਕਹਤ ਭਯਾ, ਸੁਨੋ ਸਾਧ ਜੀ।
 ਇਕ ਬੇਰ ਇਹੁ ਸਰੀਰ ਰੋਗ ਕਰ ਗੁਸਿਆ ਗਇਆ। ਤਬ ਸਨਈਦੀਆਂ ਨੇ ਚੌਕੇ ਮੇਂ
 ਪਾਇ ਕਰ ਦੀਪਕ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਮੇਂ ਪਰਵਾਸ ਗਇਆ। ਤਬ ਅੰਤਰ ਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ
 ਜੀ ਨੇ ਦਰਸਨ ਦੀਆ ਸੋ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੋ ਹਾਥ ਮੇਂ ਸੰਤ ਕੀ ਲਸਟਕਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਪਲੇ ਜਿਸ
 ਕੋ ਕਿਛੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਭਯਾ ਹੁਆ ਹੈ ਐਸਾ ਹੁਮਾਲ ਕਾਂਧੇ ਪਰ ਧਰਿਆ ਹੁਆ ਹੈ। ਅਰ ਪਰਬਤ
 ਤਰਫੋਂ, ਸਿਆਲ ਗ੍ਰਾਮ ਭੀ ਜਿਸ ਤਰਫ ਹੈ, ਉਸ ਤਰਫੋਂ ਚਲੇ ਆਵਤੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਮੇਂ ਦਰਸਨ
 ਕਰ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੋ ਚਰਨਾ ਪਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ ਤੇ ਹੁਦਨ ਕੀਤਾ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ
 ਜੀ ਹਸੇ ਕੋਸੇ ਜੇਸੇ ਕਮਲ ਖਿੜਤਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ, ਕਹਤ ਭਏ: ਕਿਉਂ ਭਾਈ ਮਨਸਾ ਰਾਮ ਜੀ।
 ਤਾਂ ਮੇਂ ਹਾਥ ਜੋਰ ਕਰਿ ਕਹਿਆ: ਜੀ ਮੇਂ ਬਡਾ ਦੁਖੀ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਸੰਤ ਜਨ ਕਹਤ ਭਏ, ਜੋ ਇਹੁ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਖਾਇ ਨੇ ਤੂੰ ਰਾਜੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਮੇਂ ਖਾਇ ਨੀਅਤਹਾਂ ਹੀ ਤਾਤ ਕਾਲ ਇਦਰੇ
 ਚੌਕੇ ਮੇਂ ਉਠ ਬੈਠਾ। ਤਬ ਲੋਕ ਹਿਰਾਨ ਹੋ ਕਰ ਆਖਦੇ ਭਏ। ਜੋ ਤੇਨੂੰ ਕੀ ਨਜਰ ਆਇਆ ਹੈ
 ਜੋ ਤੂੰ ਐਸੀ ਸੀਘਰਤਾ ਸਾਥ ਉਠ ਖੜਾ ਹੁਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਮੇਂ ਆਖਿਆ ਮੇਨੂੰ ਤਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ
 ਦਰਸਨ ਦੀਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਖਵਾਇ ਕਰਿ ਹੁਖ ਨਰ ਦੀਆ ਹੈ। ਪਰਮ ਸਹਾਇਤਾ
 ਸੰਤਾਂ ਮੇਰੀ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਹੇ ਸਾਧ। ਇਹੁ ਬਾਝਤਾ ਸੁਣ ਕਰ ਸੰਤ ਕਹਤ ਭਏ ਕਰਣ
 ਕਾਰਣ ਓਹੀ ਹੈ ਆਪ। ਉਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਇਨਾ ਹੋਰ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ, ਹੇ ਭਾਈ। ਆਪਣੇ
 ਦੱਸੋ ਕੀ ਸਹਾਇਤਾ ਆਪ ਕਰਤੇ ਹੈ ਜਹਾਂ ਰਹਾਂ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਜੀ। ਨਾਮ ਤਿਸ ਕਾ ਕਰਤੇ ਹੈ

ਜਿਸ ਕੋਉ ਸੁਜਸ ਦੇਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਕਿਸਨ ਅਜਰਨ ਨਿਆਇ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀ ਗੁਰ ਪਰਮੇਸਵਰ
 ਕਾ ਧਿਆਨ ਧਰੋ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਜਪੋ। ਤਾਂ ਕਿਸੀ ਕਾਨ ਕੋਟ ਈਸੇ ਸਾਹ ਕੇ ਜਾਵਤ ਭਏ
 ਧਰਮਸਾਲੇ ਸਾਧੂ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਜੀਤ ਕੇ ਪ੍ਰੇਰੇ ਹੁਏ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਜੋ ਦਰਬਾਰ
 ਹੈ ਬਾਰਾਂਦਰੀ, ਤਹਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਆਪੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਧਰ ਕਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ।
 ਪੁਨਾ ਪਲੈਘ ਜੀ ਕੇ ਆਗੇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ ਪੂਜਨ ਕਰ ਜੋ ਆਪਣੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦਾ ਹੈ। ਸਰਬਤ
 ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਦਰਸਨ ਨੂੰ ਆਈ। ਤੇ ਨਗਰ ਤੇ ਮਹਾਜਨ ਅਤੇ ਨਗਰ ਪਤੀ, ਗਿਰਦ ਨਿਵਾਈ ਲੋਕ,
 ਸੁਨਿ ਕਰਿ ਦਰਸਨ ਨੂੰ ਆਏ, ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਭੇਟਾ ਲੈ ਕਰ। ਏਕ ਗੁਸਤੀ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ
 ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਾ ਸੇਵਕ ਬਾ। ਨਾਮ ਤਿਸ ਕਾ ਪੁਨ੍ਹ ਕਾਮ, ਤਿਸ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕਾ ਨਾਮ ਕਨਈਆ
 ਰਾਮ, ਸੋ ਜਬ ਜਬ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਆਇਆ ਕਰੇ ਤਬ ਤਬ ਜੋ ਉਤਮ ਵਸਤੂ ਹੋਵੇ ਜਗਤ ਮੇਂ ਸੋ
 ਲਿਆ ਭੇਟਾ/ਧਰ ਕਾ ਮਸਤਕ ਟੇਕਨਾ। ਜਬ ਸੀਤ ਕਾਨ ਕੇ ਦਿਨ ਹੋਣ, ਤਬ ਬਾਜਰੇ ਕੇ
 ਪ੍ਰਸਾਦੇ ਕਈ ਮੀਠੇ, ਮਖਣ ਸਾਬ ਸਨਿਘ ਫਲ ਕੇ ਸਾਬ ਦਹੀ ਆਦਿ ਮਟਕੇ ਆਪਣੇ ਸੀਸ ਪਰ
 ਉਠਾਇ ਕਰ ਆਪਣੇ ਗ੍ਰਾਮ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਆਗੇ ਆਇ ਨਿਵੇਦਨ ਕਰਨੇ, ਪਰਮ ਸਰਧਾ ਕਰ;
 ਸੁ ਸੰਤ ਵਰਤਾਇ ਕਰ ਭੋਜਨ ਕਰਹਿ। ਜਬ ਫਲ ਫੂਲੋ ਕੀ ਵਿਸਾਸ ਹੁਤ ਹੋਵੇ ਸਰਧੇ
 ਆਈ ਤਬ ਸਿਰ ਪਰ ਉਠਾਇ ਕਰ, ਦੋਨੇ ਪਿਤਾ ਪੁਤ੍ਰ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨਾ ਪਾਸ ਆਵਹਿ
 ਤੇ ਦਰਸਨ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵਹਿ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਗੁਪਾਲ ਬੈਰਾਗੀ ਕੇ ਅਸਥਾਨ ਪਰ
 ਜਾਇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ ਸਾਧੋ ਸਹਤ। ਤਾਂ ਸਾਧ ਪ੍ਰਭੂਤੇ ਭਏ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਜੋ ਜੀ ਇਹੁ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਪਾਲ ਜੀ ਕੋਣ ਹੋਇ ਹੈ, ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ। ਤਬ ਹਰਿ ਜਨ ਨੇ ਸਾਧ ਪ੍ਰਸੰਨ ਸਾਧੋ
 ਪ੍ਰਤੀ ਸੁਣਾਇਆ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਪਾਲ ਜੀ ਕਾ। ਸੋ ਗੁਰ ਦਾਮ ਪ੍ਰਕਾਸ ਮੇਂ ਵਰਨਨ ਕਰ ਆਏ ਹੋ
 ਪੀਛੇ ਤਾਂ ਤੇ ਈਹਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਾ। ਤੇ ਬਹੁਤ ਕਾਲ ਹਜੂਰ ਹਾਜਰ ਹੀ ਰਹਤੇ ਭਏ।
 ਫੇਰ ਹੁਕਮ ਪਾਇ ਕਰ ਈਹਾ ਕੋਟ ਮੇਂ ਆਇ ਨਿਵਾਸ ਕੀਆ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਪਾਲ ਜੀ ਨੇ। ਪੁਨਾ
 ਉਪਕਾਰੀ ਐਸੇ ਏ, ਜੋ ਕੀਨਿਆ ਕਾਮਾਰਬੀ ਆਇ ਜਾਚਨਾ ਕਰੇ। ਤਿਸ ਕੇ ਆਪਣਾ ਦੁਸਾਨਾ
 ਦੇਣਾ। ਸੋ ਬਹੁਤ ਮੇਲ ਕਾ ਹੋਤਾ ਥਾ। ਏਕ ਦੁਸਾਨਾ ਹੀ ਰਖਦੇ ਸੇ ਤੇ ਕਟ ਮੇਂ ਕੁਪੀਨ।
 ਜਬ ਬੜੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਲਹਿਰ ਮੇਂ ਆਵਣਾ। ਤਬ ਐਸੇ ਰਹਦੇ ਸੇ ਜੋ ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਤੁਲਾਹ, ਕੋਈ ਗੁਰੂ
 ਬੇੜੀ, ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਜਹਾਜ। ਹਮਾਰੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜਿਨਾ
 ਤੇ ਕੀਰੀਆ ਸਮ ਜੋ ਨਿਰਾਸਾਧੀਨ ਹੈ ਸੋ ਭੀ ਦਰਸ ਪਰਨ ਕਰ ਸਹਜੇ ਖੁਕਤਿ ਹੋਵਹਿ।
 ਗਰੀਬ ਤੇ ਨੀਰ ਜਾਤਾ ਕੋਉ ਭੀ ਖੁਕਤਿ, ਭੁਗਤਿ, ਚੁਗਤਿ ਸੁਗਤਿ ਦਾਤਾ। ਪੁਨਾ ਜੋ ਕੋਈ
 ਇਨ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੇ ਆਵਤਾ ਸੀ ਤਾਂ ਪ੍ਰਭੂਤੇ ਸੇ ਤਿਸ ਤੇ ਜੋ ਹੋ ਭਾਈ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ
 ਦਰਸਨ ਕਰ ਆਇਆ ਹੈ। ਜੋ ਕਰ ਕਰੇ ਪਾਠ ਭੀ ਕਰ ਆਇਆ ਹੈ ਤੇ ਦਰਸਨ ਭੀ ਕਰ ਆਇਆ
 ਹੈ। ਤਾਂ ਆਪ ਕਰਣਾ ਭਲੇਰੇ ਭਲੇਰੇ ਆਉ ਏਨੇ। ਜੋ ਕਰੇ ਮੇਂ ਨਾਹੀ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਸੰਤਾਂ ਕਰਣਾ
 ਭੜੂਏ ਭੁਲੇਰੇ ਭੁਲੇਰੇ। ਇਨ ਕਾ ਐਸਾ ਨਿਸਚਾ ਥਾ ਜੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਨ ਕੇ ਕਹਿਆ ਜੀ

ਜੇ ਹਮਾਰਾ ਦਰਸ਼ਨ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਹੁਮ ਕੇ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਰ ਆਰਜਾ ਭੀ ਇਨ ਕੀ
 ਧਰੀ ਹੁਈ ਹੈ। ਜੇ ਦੁਦਾਵਰੀ ਸੇ ਹਜੂਰ ਨੇ ਭੇਜਿਆ ਸੀ ਇਨ ਕੋ। ਤੇ ਇਸ ਤਰਫ ਆਏ ਹੈ।
 ਜੇ ਆਇ ਕਰ, ਅਨੇਕ ਜੀਵਾਂ ਕਾ ਕਲਿਆਨ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਅਰ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਭੇਜਣ ਕਾ ਇਹੀ
 ਤਾਤ ਪਰਸ ਥਾ ਐਰ ਤੇ ਨਾ ਥਾ। ਪੁਨਾ, ਅਸਾਡੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਮਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੇ
 ਗੁਪਾਲ ਜੀ ਇਕੱਤ ਬੈਠ ਕਰ ਹਰਿਗੁਰ ਕਥਾ ਕਰਤੇ ਰਹੇ ਹੈ। ਹੋਰ ਇਨ ਕੀ ਕਥਾ ਸੁਨੇ ਹੋ ਸੰਤੋ।
 ਕਿਸੀ ਮਹਾਜਨ ਇਸ ਨਗਰ ਮੇ ਆਪਨੇ ਸੇਵਕ ਕਤ੍ਹੇ ਝੁੜੀ ਨੇਣ ਭੇਜਿਆ ਸੀ, ਨਦੀ ਪਾਰ
 ਬੁਨੇ ਮੇ, ਸੇ ਉਹਾ ਹੀ ਮ੍ਰਿਤ ਭਯਾ। ਸ੍ਰੀ ਸੁਖਮਨੀ ਕਾ ਪਾਠ ਨਿਤ ਨੇਮ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਕੇ ਕਰੇ।
 ਤਬ ਸੇ ਬਿਬਾਨ ਪਰ ਚੜ ਕਰ ਏਕੁੰਠ ਭਵਨ ਕਉ ਅਕਾਸ ਮਾਰਗ ਮੇ ਗਵਨ ਕਰਤ ਭਇਆ।
 ਜਹਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਪਾਲ ਜੀ ਬੈਠੇ ਸੇ ਤਹਾ ਹੀ ਇਬਾਨ ਬੁਝਵਤ ਆਇ ਨਿਕਸਿਆ ਗਗਨ ਮੇ। ਤਾ
 ਸੁਭਾਵਕ ਜੇ ਅਕਾਸ ਤਰਫ ਦੇਖਿਆ। ਤਾ ਨ ਨਜਰ ਆਇਆ ਜੇ ਦੇਵਤਾ ਪਾਰਖਦ ਨਈ
 ਜਾਤੇ ਹੈ। ਤਬ ਤਿਕਾਲਤਾ ਦੇ ਬਲ ਕਰ ਜਾਨ ਜਾਤੇ ਭਏ। ਜੇ, ਇਹੁ ਅਮਕਾ ਹੈ। ਤਬ
 ਨਿਮਸਕਾਰ ਕਰ ਕਹਤ ਭਏ, ਜੇ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਭਏ ਨੀ। ਇ ਨਿਕਟ ਜੇ ਸੇਵਕ ਬੈਠੇ ਸੇ ਸੇ ਕਹਤ
 ਭਏ: ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਤਿਸ ਮੇ ਕਵਨ ਖੇਰਹ ਹੋ ਦੇਵਤਾ। ਤਾ ਕਹਤ ਭਏ ਜੇ ਸਪਤਿਆ ਕਾ ਇਕ
 ਸੇਵਕ ਹੈ ਸੀ ਤੇ ਰੋਜ ਸ੍ਰੀ ਸੁਖਮਨੀ ਜੀ ਕਾ ਪਾਠ ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਥ ਕਰਤਾ ਸੀ। ਸੇ ਝੁੜੀ ਨੇਣ
 ਗਇਆ ਸੀ ਪਾਰ ਬੁਨੇ ਪਿੰਡ ਮੇ। ਇਨ ਕੀ ਜਿਨ ਕਾ ਨਦਰ ਹੈ ਸੀ। ਸੇ ਤਹਾ ਹੀ ਮ੍ਰਿਤੁ
 ਭਯਾ ਹੈ। ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਸੁਖਮਨੀ ਜੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਅਬ ਏਕੁੰਠ ਕੇ ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਤਿਸੀ
 ਕਾਲ ਪਾਰੋ ਖਬਰ ਭੀ ਤਿਨੇ ਮਹਾਜਨੋ ਕੋ ਆਈ ਜੇ ਹਮਾਰਾ ਸੇਵਕ ਉਹਾ ਹੀ ਮ੍ਰਿਤੁ ਭਯਾ ਹੈ, ਹੇ
 ਭਾਈ। ਐਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਪਾਲ ਜੀ ਸਕਤ ਵੰਤ ਸੇ, ਹੇ ਸਾਖੀ। ਇਹ ਗਾਥਾ ਮਹਾਤਮ ਕੀ
 ਸੁਨ ਕਰ ਸਾਧ ਪ੍ਰਸੰਨ ਮਨ ਹੁਏ ਜਿਨ ਕੇ ਕੰਠ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਨਿਤਨੇਮ ਪਾਠਨ ਨਹ ਸਨ
 ਕਰਦੇ। ਸੇ ਸੁਨ ਕਰ ਗਾਵ ਸਹਤ ਪਾਠ ਕਰਣ ਨਾਗੇ ਤੇ ਜਿਨ ਕੇ ਕੰਠ ਨਹੀ ਸੀ ਸੇ
 ਮਹਾਤਮ ਸੁਨ ਕਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਥ ਕੰਠਾਗਰ ਕਰਤ ਭਏ। ਪੁਨਾ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਧਰਮ ਨਿਕੇਤ ਆਵਤੇ
 ਭਏ। ਭਾਈ ਰਾਮ ਰਿਖਾ ਜੀ ਮਹੰਤ ਆਦਿਕ ਐਰ ਸੰਤ ਅਤ ਨਰਾਧ ਹੇ ਜਨ ਅਨੰਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ
 ਭਾਵ ਕਰਤੇ ਭਏ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਾ। ਇਤਿ ਜੀ ਪ੍ਰੇਮ ਹੁਧਾ ਸਿੰਧੂ ਗਿਰੇ ਤੇਤਾਰਧੇ ਸ੍ਰੀ ਸੁਖਮਨੀ
 ਮਹਾਤਮ ਬਹਨਨ ਖਸਟਮੇ ਹੁਕਸਾ ਪਵੇ। ਵਿਦਮਾ ਤਾ ਨਦੀ ਕੇ ਕਨਾਰੇ ਜਹਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੀ
 ਸਮਾਧ ਸੀ ਤਹਾ, ਭਾਈਜੀ ਮਸਤਕ ਜਾਇ ਟਕਿਆ ਸਨਾਨ ਕਰ। ਤਬ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਸੰਤ ਜੀ
 ਜੇ ਕਉਆਂ ਕੀ ਵਿਠਾ ਉਪਰ ਸਮਾਧ ਕੇ ਬਹੁਤ ਪੜੀਓ। ਹੇ ਤਾ ਬਰਨ ਬੋਲਤ ਭਏ ਸਭ ਸੁਭਾਇ।
 ਤਬਾ ਗੁਰੂ ਬਾਕਸ਼ੀ। "ਸਤਿ ਗੁਰ ਮੇਰਾ ਸਦਾ ਸਦਾ ਨਾ ਆਵੇ ਨਾ ਜਾਇ। ਉਹ ਅਸਨਾਜੀ
 ਪੁਰਖ ਹੈ ਸਭ ਮੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਏ"। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਕਾ ਬਚਨ ਹੈ।
 "ਬ੍ਰਹਮ ਦੇ ਜਨ ਜਨ ਮੇ ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ। ਏਕੇ ਆਪ ਨਹੀ ਕਿਛ ਭਰਮ। ਮਹਾ ਸਿਆਣਪ
 ਲਿਆ ਨਾ ਜਾਈਏ। ਨਾਨਕ ਐਸਾ ਗੁਰ ਵਡ ਭਾਈ ਪਾਈਏ"। ਸੇ ਤਾ ਐਸੇ ਬੇ ਇਨ

ਮੜੀ ਮਟੋਲੀ ਕੀ ਉਨ ਕਉ ਕਿਆ ਲੋਕ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਹੇ ਵਿਦਸਤਾ ਮਾਤਾ ਉਹ ਤਾਂ ਹਰਿ-ਸਰੂਪ
 ਬੇ ਸੇ ਹਰੀ ਮੈ ਸਮਾਇ ਰਏ। ਜੇਸੇ ਸਿੰਧ ਕੀ ਨਹਿਰ ਨਦੀ ਮੈ ਸਮਾਇ ਜਾਤੀ ਹੈ।
 ਤਥਾ ਸੇ ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ ਸੇ ਲੀਨ ਭਏ। ਇਸ ਮੈ ਉਨ ਕਾ ਕਿਆ ਪ੍ਰਜੋਜਨ ਹੈ। ਕਿਆ ਕਿਛੁ
 ਨਹੀਂ ਜੇ ਸਮਾਧਿ ਬਨੇ ਤੇ ਪਰਮ ਅਦਬ ਰਹੇ ਨਹੀਂ ਤੇ ਨਾ ਹੂਈ ਭਲੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਇਸ
 ਸਮਾਧ ਕੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਬੀਚ ਸਮਾਏ ਨੇ, ਹੇ ਅਪਰਾਧ ਜੇ ਮੇਸੇ ਹੀ ਹੂਆ, ਬੇਰੇ ਕਾਨ ਪੀਤੇ ਜੇ
 ਜਲ ਮੈ ਸਮਾਇ ਗਈ, ਢਾਹਿ ਜੇ ਲਗੀ, ਸੀਤ ਚਰਨ ਕਰਿ। ਸੇ ਦੇਖ ਕਰ ਅਰ ਸੁਨ ਕਰ ਲੋਕ
 ਅਸਚਰਜ ਭਏ, ਸੀਤ ਕਰੇ ਸੇ ਛਾਜੇ। ਜਬ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਫੇਰੇ ਜਾੜੇ ਮੇ ਆਏ ਤਬ ਭਾਈ
 ਗਜਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨਿਰੰਗ ਮਹਾਰਾਜ ਸਿੰਘ ਗਜਨੀ ਵਾਰਿਓ ਠੇ ਆਖਿਆ ਸੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਗੁਰਬਾਣੀ
 ਹਿਤ ਕਾਰੀ ਸਦਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਬਦਨ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਪੋਥੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ
 ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਥ ਸੋਧ ਕਰਨੀ। ਪੁਨਾ ਬਾਨਕਾਂ ਨੇ ਸੁ ਬਿਦਿਆ ਦਾਨ ਕਰਨੀ। ਲੇਖਕ ਕਹਿਤਾ ਹੈ।
 ਜੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਤਾਇਆ ਭਈ ਗਜਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੀ ਕੀਤਾ ਹੈ।
 ਸ੍ਰੀ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਪਾਇ ਕਰ। ਸੇ ਭੀ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੀ ਚਰਨੀ ਆਇ ਲੀ, ਸ੍ਰੀ
 ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ ਬੁਲਾਇ ਕਰ। ਪੁਨਾ, ਭਾਈ ਆਤਮਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਾ
 ਸੇਵਕ ਥਾ ਤਹਾਂ ਹੀ ਰਹਤਾ ਸੀ, ਕਈ ਸੀਤ ਚਰਨ ਹਜੂਰ ਭੀ ਰਹਤਾ ਸੀ, ਸੇ ਵੀ ਆਇਆ,
 ਮਸਤਕ ਟੇਕਤ ਭਇਆ। ਹੋਰ ਸਭੀ ਗੁਰ ਸਿਖ। ਏਕ ਰਾਮ ਗਿਰ ਸੰਨਿਆਸੀ ਉਦਾਰ
 ਆਤਮਾ ਅਰ ਪਰਸੰਨ ਬਦਨ ਸੇ ਸੇ ਭੀ ਦਰਸਨ ਸੀਤ ਕਾ ਕਰ ਕੇ ਬਹੁਤ ਭਾਵ ਕਰਤ ਭਏ।
 ਤਬ ਜਾੜੇ ਪਿੰਡ ਸੇ ਇਕ ਤਲਾਉ ਭੀ ਬਨਵਾਇਆ ਨਾਨਕ ਸਰ ਨਾਉ ਤਿਸ ਕਾ ਸੇ ਅਬ ਤੀਕ
 ਪਸ਼ੂ ਪੰਛੀ ਜਲ ਪਾਨ ਕਰਿ ਸੁਖ ਪਾਵਤੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰੇ ਕਾ ਸਰਦਾਰ ਮੁਸਲਮਾਨ ਥਾ, ਸੇ ਪ੍ਰੀਤ
 ਸਹਤ, ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਤ੍ਰ ਸੰਤਗਤ ਮੋਹਰ ਧਰ ਕਾ ਮਸਤਕ ਟੇਕਤ ਭਾਯਾ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ
 ਕਹਾ ਜੇ ਇਹ ਬਾਨਕ ਕੋਨ ਹੈ। ਤਥਾ ਸੇ ਸਰਦਾਰ ਕਰਤ ਭਾਯਾ, ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਕੇ, ਦੋ
 ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ਜੀ, ਜੇ ਤੁਹਾਂ ਖਖਸਿਆ ਹੈ ਸੋਈ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਘਰ ਪੁਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੁੰਦਾ
 ਤਾਂ ਮੈ ਆਪ ਕੀ ਮੋਹਰ ਮੰਨੀ ਕਿਉਂ ਹਿੰਦੂ ਲੋਕ ਜੇ ਤੁਮਾਰੇ ਕੇ ਪੂਜਤੇ ਜੇ ਬਹੁਤ; ਮੱਤਾ ਮੈ
 ਜਾਣਿਆ ਜੇ ਇਹ ਕਉ ਕਲਾਵਤ ਹੈ। ਸੇ ਸਾਰ ਹੀ ਮੈਨੇ ਦੇਖੀ ਜੇ ਮੇਰੇ ਘਰ ਪੁਤ੍ਰ ਹੂਆ ਤਾਂ
 ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਰਕੇ ਭਾਯੇ ਜੇ ਸੀਤ ਕਰੀ ਜੇ ਹੀ ਸਿਨਾ ਕਾ ਜਲ ਚਿਹੀ ਤੇ ਕਹੀ ਝੂਠੇ ਝੂਠੇ
 ਕਾਮ ਪਰੇ ਕਢਾਵਣੇ ਸਾਧੇ ਸੇ। ਤਿਨਾਂ ਸਾਥ ਮਿਲਣ ਕਾ ਇਹੁ ਫਲ ਹੈ ਜੇ ਬੰਦਗੀ ਸਾਹਿਬ ਦੀ
 ਕਰਣੀ ਤੇ ਮਰਣੇ ਨੂੰ ਸਾਦ ਰਖਣਾ। ਸੀਤਾਂ ਫਕੀਰਾਂ ਦੇ ਮਿਲਣ ਦਾ ਇਹੁ ਫਲ ਹੈ। ਹੇ ਭਾਈ।
 ਤਾਂ ਸੇ ਭੀ ਭਲਾ ਉਪਦੇਸ ਪਾਵਤੇ ਭਏ ਸੀਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਏਕ ਸਮੇ ਖੁਸਾਬ ਆਵਤੇ ਭਏ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ
 ਸਾਹਿਬ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਫੇਰੀ ਕਰ ਖਿਰੇ ਭਏ, ਰੰਗਵਤ ਸੇ। ਤਹਾਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਪਰਮ ਭਾਵ
 ਕਰਿ ਮਿਲਦੀ ਭਈ। ਭਾਈ ਕਲਯਾਨ ਰਾਮ ਜੀ। ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਨਿਰਮਲ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਭਾਈ
 ਸਾਹੂ ਰਾਮ/ ਜੀ ਗੁਰਬਾਣੀ ਹਿਤਕਾਰੀ ਕੋਮਲ ਸੁਭਾਵ ਸੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਥ ਮਿਲਤੇ ਭਏ। ਇਤਆਦਿ।

ਨਗਰੀ ਕਾ ਜੋ ਨਾਇਕ ਹੈ ਪੁਨਾ ਖਤੀ ਮਹਾਜਨ ਨੇਕ ਅਰ ਪੰਡਤ ਨੇਕ ਪ੍ਰੀਤ ਅਰ ਭੇਟਾ ਸਹਤ
ਮਿਲਤੇ ਭਏ। ਏਕ ਮਥਰਾ ਰਾਮ ਬਾਹਰੀ ਖਤੀ ਮਹਾਜਨ ਭਾ ਪਰਮ ਸਰਧਾਵੀਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੈ ਜਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਬਾ ਸਤਿ ਪ੍ਰਸਾਦ। ਅਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤ ਅਰਪ ਧਰਮਸਾਲ
ਜਿਸ ਨੇ ਬਣਵਾਈ ਸੀ, ਜਹਾ ਤੇ ਮਹੀਤ ਹਾਈ ਨਿਰਮਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੋਤ ਭਏ ਹੈ। ਸੋ ਮਥਰਾ
ਰਾਮ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੀ ਮੂਰਤੀ ਦੇਖ ਕਹਿ ਮੋਹਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਭਿਆ। ਕਿਆ ਬਹੁਤ ਸਰਧਾ ਕਰਤਾ
ਭਿਆ ਸਤਿਗੁਰ ਮੂਰਤ ਜਾਨ ਕਰ। ਜੁ ਹੁਣਨਾ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਆਏ ਹੈ ਤਬ ਪੰਚਾਮ੍ਰਿਤ
ਕਰਵਾਇ ਕਰ ਭੇਟਾ ਸਹਤ ਆਇ ਮਿਲਣਾ। ਜਬ ਇਸ ਵੇਰੀ ਸੁਣੇ ਜੋ ਹਰਿ ਜਨ ਜੀ ਆਏ ਹੈ
ਤਬ ਤੈਸੇ ਹੀ ਆਇ ਮਿਲਿਆ, ਭਾਹਜਾ ਸਹਿਤ, ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ। ਦੋਨੋ ਬੈਠੇ ਪਾਸ ਸ੍ਰੀ ਸੰਤ ਕੇ।
ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਜਨ ਜੀ ਮੁਸਕਾਇ ਕਰ ਕਹਤ ਕਏ, ਜੋ ਦੋਨੋ ਤੁਜੀ ਦੰਪਤੀ ਰਾਜੀ ਤਾ ਹੋ ਕਿਉਂ।
ਤਾ ਪਾਸ ਤੇ ਕੋਈ ਹਰ ਜਨ ਕਹਤ ਭਯਾ। ਹੋਰ ਤਾ ਰਾਜੀ ਹੈ ਇਨ ਕੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਮੋਤੀਅਨ
ਕੀ ਮਾਲਾ ਬਡੇ ਮੋਲ ਤੇਲ ਕੀ ਨਦੀ ਮੈ ਗਵਾਇ ਆਈ ਹੈ ਜੀ। ਪੁਨਾ ਦੂਢਤੀ ਬਹੁਤ ਕਰਵਾਈ ਹੈ
ਖੇਵਟੇ ਤੇ ਭੀ। ਅਰੁ ਮੰਨਤਾ, ਹਨੂਮਾਨ ਭੇਟਉ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਿਆਂ ਆਦਕੋ ਕੀ, ਐਰ ਪੀਰਾਂ ਕੀ ਸ਼੍ਰੀਰੀਏ
ਭੀ ਮੰਨ ਕਰ ਟੁਬਕੀਆਂ ਲਵਾਈਆਂ ਹੈ ਖੇਵਟੇ ਤੇ ਤੇ ਭੀ ਨਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ
ਭਾਈ ਜੀ ਹੀਸ ਕਰ ਕਹਤ ਭਏ, ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਕਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
ਪੰਚਾਮ੍ਰਿਤ ਭੇਟਾ ਮੰਨ ਕਰ ਤੁਸਾ ਟੁਬਾ ਲਵਾਇਆ ਕਿ ਨਾ। ਤਬ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ
ਮਥਰਾ ਰਾਮ ਕਹਤ ਭਯਾ ਜੀ ਇਹ ਨਹੀ ਕਰਿਆ। ਤਾ ਆਪ ਕਹਤ ਭਏ ਹੁਣ ਤੁਸੀ
ਜਾਵੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੰਨ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਜਹਾ ਨਦੀ ਮੈ ਮਾਲਾ ਮੋਤੀਅਨ ਕੀ ਗਿਰੀ
ਤਹਾ ਚੁਭੀ ਲਵਾਵੇ। ਤਬ ਐਸੇ ਹੀ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੰਨ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ।
ਜਬ ਟੁਬੀ ਲਵਾਈ ਤਾ ਪ੍ਰਿਥਮ ਹੀ ਮਲਾਹਿ ਮਾਲਾ ਲਿਆਵਤ ਭਯਾ। ਤਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ
ਆਗੇ ਆਇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ ਮੋਤੀਅਨ ਕੀ ਮਾਲਾ ਸਹਤ। ਅਰ ਪ੍ਰੀਨ ਬਦਨ ਹੋ ਕਰ ਸਭੀ ਜਨ
ਕਹਤੇ ਹੈ ਜੋ ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ, ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ, ਜੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ, ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ, ਧੰਨ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ। ਤਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰਵਾਇ ਕਰ ਪੰਚਾਮ੍ਰਿਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਭੇਟ ਕਰਤ ਭਏ
ਭਾਵ ਸੇ। ਪੁਨਾ ਅਨੰਦ ਅਰਦਾਸ ਕਰਵਾਇ ਦੇਤੇ ਭਏ ਭਾਈ ਕਨਈਆ ਰਾਮ ਮਹੀਤ ਜੀ।
ਤਾ ਹਰਿ ਜਨ ਕਹਤ ਭਏ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪ੍ਰਭਾ ਦੇਵਤੇ ਹੈ ਤੇ ਐਰ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਗੁਪਾ
ਹੈ। ਭਾਵ ਇਹ ਇਸ ਮੈ ਜੋ ਚਾਰੇ ਜੁਝੇ ਮੈ ਗੁਰਾਂ ਹੀ ਕਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਹੈ। ਪਰ ਕਲਜੁਗ ਮੈ
ਤਾ ਕੇਵਲ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸੁਆਮੀ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਮਨਾਵਣ ਹੀ ਕਹਿ ਕੇ ਨਿਧੀ ਵਿਵਹਾਰ
ਅਰ ਪਰਮਾਰਥ ਕੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਹੋ ਭਾਈ। ਸਾਖੀ ਹੋਹੁ। ਏਕ ਬਾਲਕ ਰਾਤੀ ਭੋਜਨ ਪਾਇ ਕਰਿ
ਪੁਨਾ ਸੋਇ ਜਾਵੇ ਸੰਤਸੰਗ ਮੈ ਨਿਵਾਸ ਕਰ। ਤਾ ਏਕ ਦਾਤ ਕੇ ਸੋਵਣੇ ਕੀ ਖਤਾ ਸੰਤ
ਮਾਫ ਕਰਤੇਭਏ। ਪੁਨਾ ਦੂਜੀ ਰਾਤ ਭੀ ਆਇ ਕਰ ਹਰਿ ਕੀਤਰਨ ਮੈ ਨ ਬੈਠਾ।
ਖਾਇ ਨਾ ਸੋਇ ਰਹਾ। ਤੇ ਭੀ ਸੰਤ ਚੁਪ ਕਰ ਰਹੇ। ਜਬ ਤੀਸਰੀ ਰਾਤ ਭੀ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
ਦਿਵ ਭੋਜਨ ਦੂਧ ਆਦੀ ਖਾਨ ਪਾਨ ਕਰਿ, ਮੰਰ ਪਰ ਸਿਰਹਾਨਾ ਅਵਰ ਤੁਲਾਈ ਨੀਲੇ

ਰਜਾਈ ਪਾਇ ਕਰਿ ਸੋਇ ਰਹਾ ਹਰਿ ਗੁਰੂ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਤੋ ਵੇਖੁ ਹੈ ਕਰ ਸੋ ਐਸ ਬਾਨਕਾ।
 ਤਬ ਸੰਤ ਰਾਜ ਕੋਪਵੰਤ ਹੁਏ। ਏਕ ਸੁਰਾ ਏਵਕ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਭਾਈ ਕਨਈਆ ਰਾਮ ਜੀ ਸੰਤ
 ਸੰਗਤ ਮੇ ਥਾ ਤਿਸ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹਤ ਭਏ ਸੰਤ ਜੀ। ਜੇ ਭਾਈ, ਇਸ ਮੂਰਖ ਬਾਨਕ ਕਉ ਬੇੜੀ ਪਰ
 ਚੜਾਇ ਕਰਿ ਪਾਰ ਕਰ ਦੇ ਜੇ ਮਾਇ ਪਾਸ ਚਲਾ ਜਾਏ। ਤਬ ਸੋ ਹੁਦਨ ਕਰਤਾ ਭਯਾ ਸੀਤਾ ਸਤੀ
 ਵਤ। ਇਹੁ ਸੁਣ ਦੇਖ ਕਰ ਭਾਈ ਕਨਈਆ ਰਾਮ ਜੀ ਬਾਨਕ ਪ੍ਰਤੀ ਇਕਾਂਤ ਮੇ ਜਮਝਾਵਤੇ ਭਏ
 ਜੇ ਸੰਤੋ ਜੇ ਭੂਲ ਬਖਸਾਏ। ਤਬ ਸੋ ਸੁਤ ਸਿਖਿਆ ਪਾਇ ਕਰਿ ਬਾਨਕ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਜੇ ਜਾਗਤ ਕੀਤੇ
 ਹੁਲ ਖਿਆ ਕਰਵਾਵਣ ਕੀ ਤਾਂ ਖਿਆ ਮੁਹਾਰੀ ਸਿੰਹਾ ਜੇ ਜਗਨੀ ਗਿਰ ਪੜਾ। ਜਗ ਮੇ ਅੰਗਰਾ ਪਾਇ ਕਰ
 ਸੋ ਬਾਨਕ ਪੁਨਾ ਕਹਤ ਭਯਾ, ਕਰ ਜੋਰ ਰੇ, ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਪਿਛੀ ਪਤਾ ਮਾਫ ਕਰੋ। ਆਗੇ ਮੇ
 ਹਰਿ ਗੁਰ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਮੇ ਜਾਗੇਗਾ। ਤਬ ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾਲਹੁ ਹੁਏ ਤਿਸ ਪਰ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਕੀ
 ਸਿਖਿਆ ਧਾਰਣ ਸੇ। ੧ । ਪੁਨਾ, ਭਾਈ ਜੀ ਅਪਗਾ ਤਟ ਜਾਇ ਬੈਠਤੇ ਹੈ। ਤਹਾਂ ਹੀ
 ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਸੰਤ ਮੰਡਲੀ ਮੇ ਜਾਇ ਕਰਿ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਸੁਨਤੇ ਹੈ ਅਰ ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ
 ਬਿੰਜਨ ਹੋਤੇ ਹੈ ਸੋ ਅਨਕ ਜੀਵ ਜਾਲ ਭੁੰਚਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਮਿਠਿਆ ਕੇ ਵਾਸੀ ਸੰਤ ਆਇ ਦਰਸਨ
 ਦਰਸਤੇ ਭਏ ਸੰਤ ਰਾਜ ਕਾ। ਅਰ ਹਰਿ ਨਾਲੀ ਕੇ ਵਾਸੀ ਭਾਈ ਕਾਹਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜੋ ਭੀ ਆਇ
 ਮਿਤੇ ਭਏ ਸੰਗਤ ਸਹਤ। ਭਾਈ ਕਾਹਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੋ ਏਕ ਕੰਨਿਆ ਨਾਮ ਤਿਸ ਕਾ ਬਖਰ
 ਭਈ, ਸੋ ਸਹੀ ਸਹੁ ਭਾਵ ਰੂਪ ਬਖਰੇ ਕਰਿ ਭਹੀ । ਕਿਆ ਪੂਰਨ। ਜਬ ਖੁਸ਼ਾਬ ਸੇ ਜੀ ਦੁਆਮੀ
 ਤਬ ਤਿਨ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਹਰਿ ਨਾਲੀ ਸੇ ਮਿਸਟ ਨਸੀ ਮਾਖਨ ਦਹੀ ਪਕੁਵਾਨ ਸਹਤ ਆਨੇ ਸੀਜ ਉਠਾਇ
 ਕਰਿ। ਪ੍ਰਾਤ ਹੀ ਤੇ ਜਹਾਂ ਜਾਤੇ ਸਹਤ ਸੰਤ ਰਾਜ ਹੈ, ਕਿਆ ਬੈਠੇ ਹੋਵਹਿ, ਧਾਰਿਰ ਨਦੀ ਤਟ
 ਪਰ, ਤਹਾਂ ਹੀ ਆਇ ਨਿਵੇਦਨ ਕਰੇ ਤਕ ਨਵਨੀਤ ਪੀਨਾਇ ਖਵਾਇ ਕਰਿ ਮਾਤਰ ਟੇਕ ਕੇ ਸੰਤੋ
 ਗੁਰਬਾਣੀ ਪਠਨ ਕਰਤੇ ਕਰਤੇ ਪੁਨਾ ਆਪਨੇ ਘਰ ਮੇ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚਨਾ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਪੜਤੇ ਆਵਣਾ
 ਤਥਾ ਜਾਵਣਾ। ਦੇ ਸਾਤ ਕੋਸ ਕਾ ਮਾਰਗ ਗੁਰੂ ਚਰਨ ਕਮਨਨ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੀ ਜੋ ਜੋਕ ਹੈ ਤਾਂ
 ਤੇ ਕਾਟ ਨ ਭਾਸਣਾ, ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਇਸ ਕੰਨਿਆ ਕੀ ਚਾਚੀ, ਭਾਈ ਕਾਹਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ ਮਾ
 ਨਾਮ ਜਿਸ ਕਾ ਮਾਈ ਭਾਲਵੀ ਜਾਤ ਕਰਿ; ਤੇ ਸਮਤਾ ਜਿਸ ਕੇ ਦੇਵੀਏ ਸੁਘੜੇਸਾਈ ਕੀ ਅਤੁ ਕਰਾ ਰਾਮ
 ਬਾਈ ਤੇ ਮੀਰਾਂ ਬਾਈ ਕੀ। ਪਰਮ ਸੰਤ ਆਤਮਾ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਹਿ ਹਿਰਦਾ ਪੂਰਨ ਜਿਸ ਦਾ।
 ਪੁਨਾ, ਗੁਰਬਾਣੀ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਜਾਨ ਕਰ, ਏਕ ਵਾਰਤਾ ਪੂਰਣ ਹਾਨ ਕੀ ਮਾਈ ਜੀ ਤੇ
 ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਕਹਨੇ ਹੀ। ਜਬ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤਪ ਇੰਤੀ ਧਾਰ ਕਰ ਏਕੀ ਏਕੀ ਵਿਚਰਤੇ
 ਸੇ। ਤਬ ਕਿਆ ਕਾਲ ਵਿਚਰਦੇ ਏਏ ਆਇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਏਏ, ਨਿਕਟਿ ਇਕਾਂਤਏਨ ਜਾਨ ਕਰ।
 ਤਾਂ ਦਿਨ ਸਾਰਾ ਬਨ ਮੇ ਗੁਜਾਰੇ ਤੇ ਸੰਧਿਆ ਸਮੇ ਧਰਮ ਸਾਲਾ ਮੇ ਆਇ ਕਰਾ ਏਠ ਰਹੈ ਇਕੰਤ
 ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਮੇ। ਜੇ ਰਹਣਾ ਇਕਾਂਤ ਇਹੀ ਮਤਾ ਸੰਤ ਕਾ। ਸੰਤ ਕੀ ਰਹਣੀ ਸੁਭ ਆਸੇ
 ਸੰਜੁਗਤ ਹੋਤੀ ਜਾਣ ਕਰ, ਪੁਨਾ ਰਿਦਾ ਨਾਮ ਰਸ ਕਰ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਜੋਕ ਵੇਰਾ
 ਮੂਰਤੀ ਜਾਣ ਕੇ, ਤਾਂ ਲਗੇ ਸੰਤ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੇ, ਸ੍ਰੀ ਮਾਈ ਜੀ। ਜਾਂ ਤੇ ਇਹੁ ਭੀ ਗੁਰੂ

ਪ੍ਰਮੋਸਵਰ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਸੇ। ਜੋ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਹੈ ਪ੍ਰਮੋਸਵਰ ਕਾ ਜੋ ਸੰਤ ਕੇ ਦਰਸਨ ਤੇ ਵਾਰਨੇ
 ਵਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਆਪਣਾ ਸਰਬੰਸ ਸੋ ਹਾਸਾ ਜਾਨ ਕਰ। ਤਾਂ ਤੇ ਇਹ ਨਿਸਚਾ ਧਾਰ ਕਰ ਸੰਤ
 ਕੇ ਸੇਵਾ ਵਿ ਕਈ ਕਾਲ ਕੇ ਪਹਿਚੇ ਨੂੰ ਇਹ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੇ ਪਰਮ ਭਾਵ ਕਰੇ।
 ਤਾਂ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਤਾਂ ਦਿਨ ਬਨ ਮੇ ਜੁਜਾਰੇ ਤੇ ਮਾਈ ਜੀ ਕਾ ਚਿਤ ਜੋ ਸੰਤ ਕੇ ਮੁਖੇ ਕਿਵੇ
 ਹਰਿਗੁਰ ਕਥਾ ਹਰਿ ਰਚਤਾ ਸੁਨਹਿ। ਤਾਂ ਪਰਮਾਤਮ ਮੇ ਇਕ ਕੁਟੀਆ ਬਨਵਾਈ ਟਿਕ ਨੀਟੇ ਇਕੱਤ
 ਤਿਸ ਕੁਟੀਆ ਕੀ ਅਜੇ ਘਾਤ ਨਹੀਂ ਜੀ ਪੜੀ ਉਪਾ। ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਤੁਰ ਗਏ ਕਹੂੰ।
 ਇਹ ਜਾਨ ਕਰਿ ਮਾਈ ਜੀ ਨਗੀ ਜੋਰਨੇ। ਜੋਦ ਵਿਭੋਹਨ ਜੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹੈ ਤਿਨ
 ਕਾ ਗਿਆਨ ਕਰਤ ਭਈ ਅਰ ਇਹ ਮੇਨਤੀ ਕਹੀ, ਹਿਰਿਓ ਪ੍ਰੇਮ ਪੂਰਬਕ। ਹੇ ਜਗਤੋਸਵਰ, ਹੇ
 ਪ੍ਰਮੋਸਵਰ, ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾਨ, ਤੇਰਿਆਂ ਭਗਤਾਂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਤੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਇਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ,
 ਹੇ ਦੇਵ। ਜੋ ਕਰ ਮੇਰੇ ਤੇ ਆਪ ਮੇਹਰਬਾਨ ਹੋਵੇ, ਹੇ ਮਿਹਰਬਾਨ, ਤੇ ਤੇਰਿਆਂ ਭਗਤਾਂ ਕਾ
 ਦਰਸਨ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵਹਿ, ਹੇ ਕ੍ਰਿਪਾਨ। ਐਸੇ ਮੇਨਤੀ ਕਰਤੀ ਹੂਈ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ ਅਰ ਕੋਸ
 ਪਠ ਉਸੀ ਮਾਰਗ ਮੇ ਬੈਠ ਰਹੀ, ਅੰਨ ਜਨ ਤਿਆਰ ਧਰ। ਭਗਤਾਂ ਕਾ ਅਗਿਆਨਕਾਰੀ ਜੋ
 ਗੁਰੂ ਭਗਵਾਨ ਹੈ ਜੈਸੇ ਭਾਤ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਤੇਸੇ ਭਗਵਤ ਕਰਤਾ ਹੈ; ਇਹੀ ਉਸ ਕਾ ਕਾਮ
 ਹੈ ਤਾਂ ਇਤਨੇ ਨੂੰ ਸਤ ਯੋਜਨ ਪ੍ਰਮਾਣ ਭਏ ਸੇ ਤਹ ਆਕਾਸ ਬਾਈ ਹੂਈ, ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਜੋ
 ਮਾਈ ਕਾ/ਭਾਵ ਗ੍ਰਹਣ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ, ਮੁੜਕਰ। ਜੋ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹੈ ਤਿਨ ਕੀ ਜੋ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਹੈ ਜੋ
 ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਹੈ, ਹੇ ਸੰਤ ਜੀ। ਸਿਧਾਂਤ। ਇਨ ਕਾ ਤੀਬ ਸੰਕਲਪ ਜਾਨ ਕਰ, ਭਗਤ
 ਭਾਵ ਕੇ ਗ੍ਰਾਹਕ ਜੋ ਹੈ, ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਤਿਸ ਕੇ ਭਾਤਾ ਤਿਆ, ਕਿਆ ਪ੍ਰੇਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਸੰਤ ਜੀ
 ਚਹੂੰ ਕੋਸਾਂ ਤੇ ਮੁਹ ਕਰ ਮਾਈ ਜੀ ਕੋ ਆਇ ਦੇ ਦੇ ਭਾਏ, ਪ੍ਰਿਯਾ ਜੀ। ਜੋ ਸਾਰਾ
 ਦਿਨ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਮੇ ਰਹੇ। ਤਹ ਮਾਈ ਜੀ ਕੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਈ ਜੈਸੇ ਦੁਤੀਆ ਕਾ ਚੰਦ੍ਰਮਾ
 ਦੇਖ ਕਰਿ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੀਤਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਦੇਖ ਕਰਿ
 ਬੇਬੇਨਾਨਕੀ ਜੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੇ, ਤੇਸੇ ਮਾਈ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਹਾਥੀ ਜੀ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਤਈ। ਤਾਂ
 ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ: ਹੇ ਮਾਤਾ, ਤੁਹਾਡੀ ਕਿਸ ਚਿਦੇ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਜਾਨ ਕਰਿ, ਅਜਾਂ ਨੂੰ ਅੰਤਰਜਾਮ
 ਪ੍ਰੇਰਕ ਨੇ ਪ੍ਰੇਰ ਕਰਿ ਆਦਾ ਹੈ, ਬੀਹਾਂ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਹਾਂ ਐਸੀ ਖਿਚ ਕਾਹਨੇ ਕਰਨੀ ਸੀ। ਪਰ
 ਸਭ ਪ੍ਰੇਰਕ ਅਸੀਨ ਹੈ, ਵਾਹੁਵਾਹ। "ਜਿਉ ਜਿਉ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਤਿਵੇ ਤਿਵ ਹੋਵਨਾ। ਜਹਿ
 ਜਹਿ ਰਖਹਿ ਆਪ ਤਿਹਿ ਜਾਇ ਖਲੋਵਨਾ"। ਪੁਨਾ, ਹਾਮਸਾਨੇ ਆਏ। ਤਹ ਸੰਦਰ ਤੀ ਪੂਰਨ
 ਪੂਰਨ ਕੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਿ। ਕੋਈ ਕਾਲ ਹਰਿ ਕਾ, ਤੇ ਮਾਈ ਕੋ ਭੀ ਗਿਆਨ
 ਨਿਸਰਾ ਦੇ ਕਰ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਪੁਨਾ ਆਪ ਰਮਤ ਰਾਮ ਹੁਟੇ। ੧ । ਇਤ ਸ੍ਰੀ
 ਪ੍ਰੇਮ ਹੁਧਾ ਸਿੰਧੂ ਸ੍ਰੀਭੇ ਉਤਾਰਧੇ ਹਰਿ ਨਾਲੀ ਕੇ ਪੂਰਬ ਪ੍ਰਸੰਨ ਬਰਨਨ ਜਪਤਮੇ ਹੁਨਾਜਾ 2 ।

ਇਹ ਕਥਾ ਪੂਰਬ ਕਾਲ ਕੀ ਕਹੀ ਹੈ ਅਬ ਪੁਨਾ ਪੁਨਾ ਮਿਠਾਵਤੇ ਹਾਂ। ਪੁਨਾ ਖੁਸ਼ਾਬ ਦੇ ਸੰਤ
ਮੰਡਲੀ ਸਹਿਤ ਸੰਤ ਜੀ ਹਰਿ ਨਾਨੀ ਆਵਤੇ ਭਏ। ਜੋ ਦਰਾਂ ਕਾ ਜਲ ਖਾਰਾ ਜਾਨ ਕਰ ਏਕ ਸੰਤ
ਸੇਵਕ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਸੰਤਾਂ ਨੀਏ ਮਿਠੇ ਜਲ ਕਾ ਕਣਾ ਮਿਠਿਆ ਤੇ ਭਰ ਲਿਆਯਾ ਕਰੇ। ਸਭੀ ਸੰਤ
ਪਾਣੀ ਪਾਨ ਕਰ ਗੰਗਾ ਜਲ ਸਮ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੇ। ਤਾਂ ਸੰਤ ਜੀ ਇਸ ਸੇਵਕ ਕਉ ਕਹੈ: ਹੇ ਭਾਈ,
ਐਸੀ ਖੇਚਲ ਨਾ ਕਰੋ ਬੈਠ ਕਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਜਾਪ ਜਾਪੋ। ਤਬ ਸੋ ਸਿਖ ਕਹਿਤ ਭਯਾ, ਹਾਥ
ਜੋੜ ਕਰ: ਹੇ ਭਗਵਨ, ਜੋ ਆਪ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਕਰਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਬਖਸਿਆ ਹੈ ਸੋ ਆਤਮਾ ਭੀ ਅਰ ਜਾਤੇ
ਭੀ ਗੋਬਿੰਦ ਜਾਪ ਜਪਹੂੰ। ਪੁਨਾ ਇਹ ਖੇਚਲ ਨਹੀ, ਸੰਤ ਸੇਵਾ ਹਿਰੇ ਸੁਖਾਸਨ ਹੈ, ਟਹਲ
ਮਹਲ ਭੀਜਿਸ ਕੋ ਕਹਤੇ ਹੈ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ। ਜੋ ਚਭਾ ਧਣੇ ਕਰ ਸੁਖਾਸਨੇ ਪਰ ਬੈਠਣਾ ਹੈ ਤਕੀਏ
ਨਾ ਕਰ ਸੋ ਮਹਾਂ ਖੇਚਲੋ ਕਾ ਕਾਰਨ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਸੇਵਾ ਹੀ ਬਖਸ਼ੀਏ, ਹੇ ਜੁਵਾਮੀ ਜੀ।
ਤੇ ਬੀ ਸੋ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ, ਕਿਤਨਿਆਂ ਕੋਹਾਂ ਤੋਂ ਜਲ ਲਿਆਇਆ ਕਰੇ, ਆਪਣੀ ਸਫਲਤਾ ਵਾਸਤੇ।
ਸਾਧੂ ਮਿਠਿਆਂ ਤੋਂ ਵਾਰ ਵਾਰ ਆਵਤੇ ਹੈਂ ਨੇ ਜਾਵਨੇ ਵਾਸਤੇ, ਸੋ ਪ੍ਰੇਮ ਤਬ ਕੇ ਨੇ ਜਾਤੇਭਏ,
ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੋ। ਅਨੰਤ ਸਾਧ-ਸੰਗਤ ਗੁਰਸਿਖ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕਾ ਵਾਰਨਾ ਕਹਤੇ ਹੈ, ਸੰਤ
ਸਿਰ ਸਦਕ ਸੋ ਅਨਕ ਜੀਵ ਮਾਲ ਸਮੂਹ ਭੁੰਭਤੇ ਹੈ, ਦੂਧ ਦਹੀ ਅਰ ਨਫ ਨੀਤ ਪਦਾਰਥ ਦਿਤਿ
ਆਦਿਕ ਆਵਹਿ ਹੈ, ਆਇਤ। ਪੁਨਾ, ਭਾਈ ਕਨਕਾ ਰਾਮ ਜੀ, ਭਾਈ ਵਸਾਖੀ ਰਾਮ ਜੀ, ਭਾਈ
ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਭਾਈ ਜਵਾਹਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਇਤਿ ਆਦਿਕ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇਵਾ ਕਾ ਬਹੁਤ ਕਹਤੇ ਹੈ।
ਸਰਬ ਸੰਤ ਕੋ ਰਹਿਤੇ ਹੈ, ਕਥਾ ਅਰ ਕੀਰਤਨ ਤੇ ਭਜਨ ਉਠਦਿਆਂ ਬਹਿੰਦਿਆਂ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ
ਕਰਤੇ ਹੈ; ਪਦਾਰਥਾਂ ਧਿਰੇ ਬਿਤੀ ਉਠਾਇ ਕਰ। ਸਮੇਂ ਕੇ ਸਿੰਘਵਤ ਸਿੰਘਾ ਕਉ ਆਤਮਾ ਜਾਨ ਕੇ
ਸੰਕਲਪ ਇਸ ਕਾ ਤਯਾ ਦੀਆ ਹੈ, ਸਤ ਸਰੂਪ, ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ, ਤਿਸ ਮੇਂ ਭੀਨ ਹੋਏ ਹੈ।
ਐਸੇ ਹੀ ਕੋਈ ਕਾਲ ਚਰਕਰ, ਪੁਨਾ ਹਰਿਨਾ ਜੀਓ ਖੁਸ਼ਾਬ ਆਵਤੇ ਭਏ। ਆਰੇ ਭਾਈ ਰਾਮ
ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ, ਪਦਮ ਪਰੇਮੇ ਕਰ, ਸ਼ਾਹ ਪੁਰ ਮੇਂ ਨੇ ਜਾਤੇ ਭਏ, ਸਰਬ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲਤੀ ਤਈ;
ਭਾਵ ਕਰ ਨਗਰ ਕੇ ਮਹਾਜਨ ਭੀ। ਤਦ ਭਾਈ ਜੀ ਨਦੀ ਕਿਨਾਰੇ ਪੂਰਬ ਤਰਫ ਏਕ ਕੁਟੀਆਂ
ਹੈ ਸੀ ਸੋ ਪਿਰਮ ਹੀ ਤਪ ਕਰਣ ਨੀਏ ਰਚਵਾਈ ਸੀ। ਤਹਾਂ ਜਾਇ ਕਰ ਇਸ਼ਿਤਿ
ਹੋਵਹਿ ਸੰਤਾਂ ਸਹਿਤ। ਅਰ ਤਹਾਂ ਹੀ ਕਥਾ ਤੇ ਕੀਰਤਨ ਹੋਵੇ, ਏਡੀ ਸਭਾ ਨਾਭੀ। ਤੇ
ਅਨੰਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਆਵਹਿ ਤੇ ਵਰਤਹਿ ਉਹਾਂ ਹੀ ਨਦੀ ਤਟ ਪਤ। ਸੀਤਾ ਕੀ
ਕੀਰਤੀ ਸੁਣ ਕਰ ਇਕ ਭੈਰਵਾ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਦਵਾਦ ਕਾਰਣ ਆਵਤ ਭਯਾ। ਪ੍ਰਸਾਦਿ
ਧਰ ਕਰ ਮਾਤਰ ਟੇਕਿਆ ਤਿਸਨੇ, ਪੁਨਾ ਬੈਠ ਰਯਾ। ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਮਾਕੀਏ ਤੇ ਉਠਾਇ
ਦੀਆ, ਸੰਤਾਂ ਨੇ। ਕਥਾ ਤੇ ਕੀਰਤਨ ਸੰਤ ਸਹਾ ਸੰਤ ਰਾਜ ਕਾ ਦਰਸਨ ਪਾਇ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਯਾ,
ਸੋ ਸਰਕਾਰ। ਤਾਂ ਨਿਤ ਹੀ ਆਇਆ ਕਰੇ; ਤਾਂ ਸੰਤ ਜੀ ਚਰਨ ਕਾਰ ਭਏ, ਜੋ ਦੁਹਾਂ ਦੋਜ
ਨ ਆਇਆ ਕਰੇ। ਕਿਉਂ ਜੋ ਮਨ ਮੇਂ ਬੀਰਾਏ, ਸੰਤ ਜੀ, ਜੋ ਬਿਤੀ ਵਿਖੇ ਵਿਕਾਰ ਹੋਈ ਹੈ।
ਮੈਨਾ ਕੀ ਭੀਰਾ, ਹੋਰ ਮੰਗਤ ਜਨ ਕੀ ਭੀਰਾ, ਪੁਨਾਧਰਤੀ ਤੇ ਜੂਝੀ ਭੀ ਉਡਣੀ ਹੋਈ
ਮਾਨੇ ਆਰੇ ਸਭਾ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਸਤਿਗੁਣ ਰੂਪ ਹਾਰੀ ਧੋਈ ਹੈ। ਐਸੀ ਸੋਹਾ ਹੋਇ ਰਹੀ ਜੀ।

ਸਤਿ ਗੁਣ ਮੈ ਮਾਨੇ ਰਾਜਾਸੀ ਲੋਕ ਰਜੋਗੁਣ ਆਇ ਗਯਾ ਹੈ ਘਟਾ ਉਡਾਈ। ਉਹ ਘਟਾ
 ਨਹੀਂ ਮਾਨੇ ਰਜੋ ਗੁਣ ਕਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਾਤ ਸਤੋ ਗੁਣ ਦਤਾ ਆਵਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਤਿਸ ਤੇ ਦੁਖੀ
 ਹੋ ਪੁਰਾ, ਜੋ ਦੁਖੀਆਂ ਨੇ ਕਹਨੀ ਹੈ ਅਰਜ ਸਿਤ ਆਈ। ਸਿਤ ਰਾਜ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ।
 ਤਿਸ ਕਾਈ ਬਾਰਤਾ ਮੰਨੀ, ਕਾਈ ਬਾਰਤਾ ਦਾ ਸੰਕੋਰ ਆਇਆ, ਤਿਸ ਨੂੰ, ਤਬ ਸਿਤਾ ਕੇ ਮਨ ਮੈ
 ਕੋਪ ਆਵਤਾ ਹੈ। ਜੇਹੇ ਸ੍ਰੀ ਹਰਬਰੀ ਜੀ ਰਾਜਾ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ, ਜੇ ਹੇ ਰਾਜਾ ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਸਾਥ
 ਨਹੀਂ ਬਨਤਾ ਜੇ ਮੈ ਜੀਵਾਂ ਕਉ ਮੁਕਤ ਕੀਤਾ ਰਾਹਉ ਅਰ ਤੂੰ ਜੀਵਾਂ ਕਉ ਬਣਿਆ ਰਾਹੈ ਤਾਤੇ
 ਤਮ ਪ੍ਰਕਾਸ ਵਤ ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਸੰਜੋਗ ਨਹੀਂ ਬਨਤਾ। ਅਬ ਤੂੰ ਰਲਿਆ ਜਾਇ। ਤਾਂ ਤੇ ਹੀ
 ਸਿਤਾ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਇਨ ਕਾ ਆਵਣਾ ਇਥੇ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ, ਜੇ ਜਗਿਆਸੀ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਭੀ
 ਖਰਾਬ ਨਾ ਹੋਵੇ ਰਜੋਗੁਣੀਆਂ ਕਉ ਦੇਖ ਕਰ। ਤੇ ਭੀ ਓਹ ਆਵੇ ਤਾਂ ਸਿਤ ਜੀ ਕਈ ਅਰਥੀਆਂ
 ਕਾ ਅਰਥ ਸਿਧ ਕਰਵਾਵਤ ਭਰੇ, ਤਿਸ ਦੁਆਰਿਓ। ਤਬ ਏਕ ਕਾਲ ਮੈ, ਕਥਾ ਮੈ ਪ੍ਰਸੰਗ ਆਵਤ
 ਭਯਾ, ਕਥਾ ਕਾਫ਼ ਕਾ। ਜੇ ਪੁੰਨ ਕਾ ਫਲ ਹੁਮ ਹੈ ਤੇ ਪਾਪ ਕਾ ਫਲ ਦੁਖ ਹੈ। ਜਬ ਐਸੇ
 ਪੰਡਤ ਨੇ ਕਹਾ ਤਪਸੀ ਨਾਪਤੀ ਨਸ ਸਿਧ ਹੋਵਤ ਯਾ ਤੇ ਕਹਤ ਭਯਾ ਐਸੇ ਤੇ ਅਬ ਨਹੀਂ
 ਜੇਹੇ ਤੁਸੀਂ ਕਹਤੇ ਹੋ, ਹੇ ਪੰਡਤ ਜੀ। ਤਬ ਪੰਡਤ ਜੀ ਕਹਤ ਭਯਾ ਸੁਨੋ ਹੇ ਰਾਜਨ ਬੇਦ ਕੇ ਤੀਨ
 ਹੋ। ਕਰਮ, ਉਪਾਸਨ, ਗਿਆਨ। ਇਹੁ ਜੇ ਹੇ ਸੋ ਕਰਮੋ ਕੀ ਬਾਰਤਾ ਹੈ; ਇਸ ਮੈ ਅਨਕ
 ਸਾਸਤ੍ਰੇ ਕਾ ਇਹੀ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ ਜੇ ਪਾਪ ਕਾ ਫਲ ਦੋਖ ਤੇ ਪੁੰਨ ਕਾ ਫਲ ਸੁਖ। ਆਜੇ ਹੁਮਾਰੇ
 ਹਮਾਰੇ ਮੁਕਤ ਮਣੀ, ਸ੍ਰੀ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਬੈਠੇ ਹੋ ਇਨ ਸਿਉ ਪ੍ਰਭ ਨੇਵੇ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ
 ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਬੈਠਤ ਭਏ, ਜੇ ਹੇ ਰਾਜਨ ਐਸੇ ਆਪ ਕਿਉਂ ਕਹਤੇ ਹੋ ਇਹੁ ਤੇ ਪ੍ਰਤਖ ਹੈ ਬਾਰਤਾ
 ਜੇ ਜੀਵੇ ਕੇ ਸਰੀਰ ਹੈ ਜੋ ਕਰਮ ਰਚਤ ਹੈ; ਪੁੰਨਾ ਕਰਮ ਬੰਧ ਹੋਤੇ; ਕਰਮਾਂ ਕੇ ਫਲ ਕੇ ਹੀ
 ਭੋਗਤਾ ਹੈ। ਸੁਭ ਕਰਮ ਸੁਖ ਸੰਪਦਾ ਰਚਤਾ ਹੈ। ਅਸੁਭ ਦੁਖ ਭੁਖ ਦਾਨਿਦ੍ਰ ਦੇਤਾ ਹੈ। ਇਨ ਮੈ
 ਕਿਆ ਐਸਾ ਹੈ। ਇਹੀ ਤਾਤ ਪ੍ਰਯ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਮੈ ਅਨੇਕ ਸਥਾਨੋ ਪਰ ਪ੍ਰਤਿਪਾਦਨ
 ਕਰਿਆ ਹੈ। ਇਤਿਆਦਿਕ ਪਦੋ ਕਰ। "ਜੇਨਾ ਫਰੇ ਜੋ ਤੇਨਾ ਪਾਵੇ"। ਪੁਨਾ। " " "ਦਦਾ
 ਦੋਸ ਨਾ ਦੀਜੈ ਕਾਹੁ ਦੋਸ ਕਰਮਾ ਆਪਣਿਆ। ਜੇ ਮੈ ਕੀਆ ਜੋ ਮੈ ਪਾਇਆ ਦੋਸ ਨਾ
 ਦੀਜੈ ਅਵਰਜਨਾ"। ਤਬ ਜੋ ਨਰਪਤ ਹਾਬ ਜੋੜ ਕਰ ਕਹਤ ਭਇਆ। ਹੇ ਦੇਵ, ਆਪ ਕਾ ਕਥਨ
 ਪੂਰਾ, ਮੇਰੀ ਹੀ ਸਮਝ ਉਹੀ ਹੈ, ਇਹ ਤੋ ਮੈ ਤਿਸਰੇ ਜਾਨਤਾ ਹੋ ਪਦ੍ਰਿਯ ਏਕ ਬਾਰ ਤਾਂ ਸੁਨੋ ਇਸ
 ਪਰ ਏ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਜੇ ਮੈਨੇ ਨੇਤ੍ਰੀ ਦੇਖੀ ਹੈ, ਜੇ ਮੈ ਕਹਤਾ ਭੀ ਜੇ ਏਕ ਧਰਮਾਤਮਾ ਧਨੀ ਥਾ
 ਜਿਸ ਕੋ ਉਪਮਾ ਧਨਦ ਸਮ ਦੇਵੀਏ। ਜੋ ਉਦਾਰ ਗੋਸਾ ਥਾ ਜੋ ਅਪਣੇ ਖੀਸੇ ਮੈ ਮੋਹਰਾਂ ਤੇ
 ਹੁਪਏ ਪੈਸੇ ਪਾਈ ਰਖਦਾ ਮੀ ਜੋ ਕੰਨਆਰਸੀ ਸਿਧੀ ਕਤਨ ਹਾਏ ਜਾਚਕ ਹੋਵੇ, ਤਿਨ ਕੋ ਮੁਹਰ
 ਦੇ ਦੇਵੇ, ਚੜੇ ਨਸ ਮੂਜਬ ਖੀਸੇ ਸਿਉ ਨਿਕਲਾ ਕਰ। ਜਿਸ ਕੋ ਛਾਦਨ ਕੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇ ਤਿਸ ਕੋ
 ਏਕ ਕਾਰਖਿਕ ਤੇ ਜੇ ਭੋਜਨ ਕੀ ਇਵਾ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ ਤਿਸ ਕੋ ਚਾਰ ਪੈਸੇ ਤਿਸ ਤੇ ਅਲਪ ਪੈਸਾ।
 ਅਵਰ ਉਸ ਕਾ ਕੋਨ ਕੋਨ ਪੁੰਨ ਜਾਨੀਏ, ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ। ਜੋ ਤਿਨ ਕੀ ਮੈ ਐਸੀ ਦੁਰਦਾਸਾ

ਦੇਖੀ ਜੋ ਰਾਜਾ ਨਿਗ ਨੇ ਕੈਦ ਕਾ ਲੀਆ, ਘਾ ਝੂਟ ਦਾ ਕਰ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੈ ਜਾਨਤਾ ਹੋ ਜੋ
 ਪੁਨ ਕਾ ਫਲ ਕਾਟ ਹੈ। ਅਪ ਪਾਪ ਕੀ ਪਾਤਾ ਪੁਨੇ, ਹੋ ਮੀਤ ਜੀ, ਜੋ ਭੈਰਵੇ ਅਰ ਮੰਡਲ
 ਪਾਪ ਦਿਨ, ਬਿਦਿਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਤੇ ਹਰਮਾਨ ਹੋਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਇਸ ਕਰ ਮੈ ਨਿਗਰੇ
 ਕਰਤਾ ਹੋ ਕੇ ਪਾਪ ਕਾ ਫਲ ਸੰਪਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਜੁਨ ਕਰ ਮੀਤ ਰਾਜ, ਰਾਜਾ ਕੇ ਬਚਨ, ਤਿਸ
 ਪਰਤੀ ਕਰਤਾ ਤਈ: ਹੋ ਭਾਈ, ਕਰਮਾ ਕੀ ਸਤੀ ਦਿਹਾਰ ਕੀਟੇ ਤੇ ਹੋਨਿਆਂ ਕਿਛ ਹੀ ਨਹੀ
 ਜਾਤਾ; ਪ੍ਰਿਥਮ ਇਸ ਕਾ ਉਤਰ ਮੋਠ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਏਹ ਉਤਰ ਹੈ ਰਾਜਾ ਬਿੰਤੂ ਕੇਤੂ, ਰਾਜਾ
 ਦਲੀਪ, ਰਾਜਾ ਦਸਤਾਰ, ਰਾਜਾ ਹਮਦੀਦ ਜੀ, ਰਾਜਾ ਹਰੀ ਚੰਦ ਜੀ, ਰਾਜਾ ਨਲ ਜੀ, ਰਾਜਾ
 ਸੁਧਾਟਰ ਜੀ, ਰਾਜਾ ਬਲ ਜੀ, ਰਾਜਾ ਨਿਰਾਜ ਜੀ, ਰਾਜਾ ਵਿਕਰਮਾ ਜੀਤ ਜੀ, ਤਿਖੀਓ ਕੇ ਰਾਜਾ
 ਮਾਂਡਵ ਜੀ, ਰਿਖੀ, ਜੈਸੇ ਇਨਹੁ ਧਰਮ ਕਰਤਿਆਂ ਕੇ ਸੰਪਦਾ ਤੇ ਅਪਦਾ ਮਿਲੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਤਿਸ ਕੀ ਭੀ
 ਸਮਝਨੀ ਬਾਰਤਾ। ਬਹੁੜੇ ਤਾਤ ਕਾਲ ਹੀ ਤਿਸ ਧਰਮ ਕੇ ਪਰਤਾਪ ਤੇ ਤਿਨੋ ਨੇ ਐਸੀ ਸੰਪਦਾ ਪਾਈ
 ਹੈ ਜੋ ਦੂਰ ਹੀ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਤਿਸ ਮੈ ਸ੍ਰੀ ਤਾਗਵਤ ਤੇ ਮਹਾਂ ਭਾਰਤ ਆਦਿਕ ਸਾਖੀ ਹੈ।
 ਪੁਨਾ ਉਹ ਅਪਦਾ ਭੀ ਤਿਨੋ ਸੁਪਨਵਤ ਭੋਗੀ ਹੈ, ਧੂਮ ਕੇ ਪਰਤਾਪ ਕਰ। ਪੁਨਾ ਅਬਿਨਾਸੀ
 ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ਅਰ ਪ੍ਰਿਥਮ ਧਰਮਾਤਮਾਓ ਮੈ ਤਿਨ ਕੇ ਨਾਮ ਗਿਨੇ ਜਾਤੇ ਹੈ; ਪੁਨ ਕੇ
 ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ। ਪੁਨ ਜੋ ਕਹਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਬੀਚ ਸਦ ਕਿੰਤ ਹੋਇਆ ਹੈ ਪਾਪ ਮੈ ਕਰਤਾਰ
 ਪ੍ਰਿਥਮ ਟੁਗਾਇ ਕਰ ਪੁਨਾ ਅਬਿਨਾਸੀ ਸੁਖ ਦੇਤਾ ਹੈ। ਤੀਸਰਾ ਸ਼੍ਰੀਓ ਏਹ ਹੈ - ਜਿਸ ਕੇ
 ਗੋਬਿੰਦ ਨੇ ਆਪਣੀ ਓਹ ਨਾਵਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਧਨ ਆਤਕ ਸਤੇ ਆਸਾਰੇ ਦੂਰ ਰਾਤ ਦੇਤੇ ਹੈ
 ਜੋ ਮਾਨ ਭੋਗੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੋ ਤਿਸ ਕੇ ਨਿਰਮਾਨ ਈਹਾਂ ਹੀ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਪਰਨੋਕ
 ਭੰਡ ਤੋ ਨਿਰਭੰਡ ਕਰਣ ਵਾਸਤੇ, ਹਰਿ ਇਵਾ ਉਹ ਅਪ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜਾਤੇ ਅਪ ਮਾਨਕ ਜੋ ਹੋਇਆ।
 ਜਬ ਏਹ ਜੀਵ ਮਾਨਸ ਓਹ ਤੇ ਨਿਰਮਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਨਿਰਮਾਨ ਕਰ ਭਗਵੰਤ ਮਾਨ ਕੇ ਭਜਤਾ ਹੈ,
 ਤਾਂ ਮੁਕਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜਬ ਬੈਰਾਗੀ ਕੇ ਕਸਟ ਤਿਸ ਕੇ ਦੂਟ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਏਹ
 ਨਿਗਰੇ ਹੈ ਪਾਪ ਕਾ ਫਲ ਟੁਗਾਇ ਕਰ ਫੇਰ ਉਹ ਕੇ ਅਵਾ ਸੁਖ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹੁ ਅਪ੍ਰੇਤ
 ਸਿੰਧਾਂਤ ਹੈ। ਸੋਤ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਾ ਸਿੰਧਾਂਤ ਜਿਹ ਪਰ ਧਾਰਨਾ ਹੀ ਚਾਹੀਤਾ ਹੈ। ਨਿਗਰੇ ਰਾਜ
 ਪਰੀਭਤ ਜੈਸਾ ਕਹੀਏ ਜਲਪੇਜੇ ਜੈਸਾ ਨਾ ਕਹੀਏ, ਸੀਤਾਂ ਆਏ। ਇਕ ਐਰ ਭੀ ਕਾਰਣ
 ਹੈ, ਜੋ ਕੋਈ ਪਾਪੀ ਅਮਾਨ ਤਪਤੇ ਹੈ ਨਿਗੀ ਜੀਵਕਾ ਦਾ ਮੀਤ ਮਾਯਾ, ਵਾ ਬਰਹਮਨ ਕਾ ਸਰਾਪ,
 ਪ੍ਰਤਾਪ ਭਾਨਵਤ ਭੀ ਕਾਰਣ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ, ਈਸਰ ਕੀ ਮੋਰਜੀ। ਪੁਨਾ ਇਹੁ ਭੀ
 ਪ੍ਰਸਿਦ ਭਾਗ ਮੈ ਕਹਾ ਹੈ, ਜੋ ਹੋ ਪੁਨਾ ਜਿਨਾ ਨੂੰ ਤੂੰ ਚੰਗਾ ਜਾਨਦਾ ਹੈ ਸਤ ਓਹ ਮੰਦੇ ਹੋਵੇ ਤੇ
 ਜੋ ਮੰਦੇ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਮਤ ਉਹ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਦਿਸ਼ਟ ਮੈ ਚੰਗੇ ਹੋਵੇ। ਪੁਨਾ ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਭੀ ਬਾਤ ਸੁਣ;
 ਇਹੁ ਅਨਿਸਰੇ ਰੂਪ ਬਿਨਾਇ ਜੋ ਤੇਰੇ ਅਦਰ ਵੜੀ ਹੈ ਤੈਨੂੰ ਭੀ ਮਹਾਂ ਕਸਟ ਦੇਵੇਗੀ।
 ਜਾਂ ਤੇ ਇਹ ਭੀ ਨੇਤ ਹੈ ਬੇਦਅਰ ਸਾਸਤ੍ਰ ਮੈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੇ ਮੀਤ ਪੁਨਾ ਬੀਜਰ ਇਨਾ ਪਦ ਜੋ ਪੁਰਸ
 ਅਸੀਭਾਵਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਮ ਕਸਟ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸਦਾਂਤ ਜਤੀ ਕਾ ਸਮਝਨਾ ਆ

ਫੇਰੀ ਮਝੇਲੇ ਕੀ ਬਾਤ ਸੁਣੇ ਏਕ ਇਕ ਹੋਤਾ ਹੈ ਬਡੇ ਵਨ ਮੇ ਜੋ ਅਕਾਸ਼ ਕੋ ਉਚਾ ਹੀ ਚਲਾ
 ਜਾਤਾ ਹੈ ਸੀਘ੍ਰ। ਤੇ ਜੜਾਂ ਤਿਸ ਕੀ ਸਾਬ ਉਚੀ ਚਲੀ ਆਵਤੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਦੇਖਨ ਵਾਲੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ
 ਜੋ ਏਹੁ ਬੋਡੇ ਕਾਲ ਮੇ ਹੀ ਏਡੇ ਉਚੇ ਰਹਿਆ ਗਇਆ ਹੈ। ਜਬ ਅੰਧੀ ਤੀਬਰ ਆਵਤੀ ਹੈ ਤਬ
 ਜੜਾਂ ਸੇ ਹੀ ਉਖੜ ਪੜਤਾ ਹੈ। ਤੀਏ ਇਹੁ ਸਮਝਨੇ ਅਥ ਤੇ ਪਾਪ ਕਾ ਫਲ ਪਰਪਕ ਪੜਾ ਹੋਤ
 ਹੈ ਫੇਤੇ ਵਤ, ਜਬ ਇਕਠਾ ਹੋਇ ਤਹਾ ਪਾਪ ਕਾ ਫਲ ਤਬ ਅੰਧੇਰੀ ਵਤ ਐਸਾ ਹੁੰਦਾਇ ਨੇ ਜ ਵੇਗੀ।
 ਜੋ ਜਾਣੇ ਨਾ ਜਾਏਗੀ। ਕੋਸੇ ਜੋ ਅਥ ਕਹਾਂ ਗਏ; ਜਾਦਵੇ ਅਰ ਚੈਨ ਰਾਜਾ ਤੇ ਰਾਵਨਾਵਤ।
 "ਜੇਹਾ ਧੀਜੇ ਜੋ ਫੁਟੇ ਕਰਮਾ ਸੰਦੜਾ ਖੇਤ"। ਪਰ ਜੋ ਰਜ ਗੁਣ ਤੇ ਯਥਾ ਜੋਗ ਨਾ ਪ੍ਰਮਾਣ
 ਕਰਤ ਭਇਆ ਤੇ ਕਰਤ ਭਇਆ ਜੋ ਜੀ ਐਸਾ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਤਿਸ ਕੇ ਚਿਤ ਕਾ ਕਪਟ
 ਸਮਝ ਕਰ ਸੀਤ ਜੀ ਕਰਤ ਭਏ, ਜੋ ਤੁਸੀ ਬੋਡੇ ਕਾਲ ਪੀਛੇ ਸਮਝ ਲੋਗੇ। ਤਬ ਤਬਾ
 ਹੋਣ ਨਾਸੀ, ਜੋ ਚਲਿਆ ਗਿਆ, ਰਸ ਜੋ ਏਹਾ ਹੋ ਕਰ। ਤਬ ਅਲਪ ਕਾਲ ਪੀਛੇ ਸਰਾਵਰ ਹੁਣਿਆ
 ਜੋ ਮੁਲਖ ਤਿਸ ਨੂਟ ਖਾਇਆ ਹੈ ਅਰ ਦੁਖ ਦੇਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰਜਾ ਜੋ। ਤਾਂ ਆਪਨੇ ਅਹਦੀਏ
 ਏਹੁ ਕਰ ਪਾੜ ਮੰਗਵਾਇਆ ਤੇ ਜੈਦ ਸੀਤਾ, ਤਿਸ ਹੀ ਸੰਪਦਾ ਸਭ ਖਜੋਟ ਕਰ। ਤਬ ਤਿਸ ਨੇ
 ਉਹਾਂ ਜੋ ਅਰਦਾਸ ਲਿਖੀ, ਸੀਤਾਂ ਪ੍ਰਤੀ, ਜੋ ਮੇ ਫੁਲਾਂ ਹਾਂ, ਹੇ ਸੀਤ ਜੀ, ਮੈਨੂੰ ਬਖਸ਼ੋ ਜੋ ਆਪ ਤਾ
 ਬਚਨ ਨਹੀ ਮਾਨਾ ਤਾਂ ਤੇ ਪਰਮ ਖੇਦ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਗੁੰਝਾ ਕਾਰ ਹਯਨ। ਸੀਤ ਬਚਨ ਦੋਨੋ
 ਪਰਾਪਰ ਸਤ ਭਯਾ ਪ੍ਰਿਥਮ ਤਿਸ ਕੇ ਰਹਿ ਰਹੇ ਜੋ ਜੋ ਤੁਸੀ ਆਇਆ ਨਾ ਕਰੋ ਸਮਝ ਰਹ
 ਵਿਖੇਪ ਤਾ ਯਾਰਣ ਰਜੇਗੁਣੀਆਂ ਤਾ ਸੰਗ। ਜੋ ਆਇਆ ਬਚਨ ਨਾ ਮੰਨਿਆ ਤਾਂ ਦੁਖ ਪਾਇਆਸ
 ਤਿਸ ਨੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪਨੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਜੋ ਤੁਸੀ ਸੀਤੋਂ ਤਾ
 ਹੁਮ ਮਨਾਵਤੇ ਮਨਮਤ ਦੂਰਾਰੇ। ਸਿਖ ਪ੍ਰਾਨ। ਸੀਤ ਬਚਨ ਉਹ ਕਿਉਨ ਹੁਕਮਿਦ ਰਿਆ।
 ਕੋਮਲ ਭਯਾ ਉਤ। "ਜੋ ਸਾਧਤ ਹਉ ਬਹੁਤੇਰਾ ਲੋਚੀ ਨਾ ਦੇਈ ਮਿਲਣ ਰਹਤਾਰੇ"। ਇਹ
 ਹਰ ਇਕਾ ਰਹੀ ਉਨ ਹੀ ਭਾਵਨਾ ਇਨਸਾਰ। ਭਾਵ ਇਹ ਇਸ ਮੇ ਜੋ ਕਪਟ ਤਿਆਰ ਰਹ
 ਭਗਵਾਨ ਜੋ ਰਜੇ ਹੀ ਗੁਰੂ ਭਗਵਾਨ ਤਿਸ ਕੇ ਆਪਣਾ ਸਰੂਪ ਕਰਿ ਲੇਤੇ ਹੈ। ਤਾਂਏ ਇਸ ਹੀ ਨ
 ਭਾਵਨਾ ਮੇ ਫਰਕ ਰਹਾ। ਸੀਤੋਂ ਮੇ ਨਾਹੀ ਫਰਕ। ਏਹੁ ਸਮੇ, ਸ੍ਰੀ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਏਠੇ ਜੋ
 ਆਗਣ ਅਜੀਨ। ਏਹੁ ਮਾਈ, ਕਿਨ ਦੇਈ ਤਿਸ ਤਾ ਨਾਮ, ਜੋ ਰਾਨ ਹੀ ਅੰਚ ਪਾਨ ਰਹੇ
ਏਹ ਵੇਟਾ ਪੁਤ੍ਰ ਕੁਤਿ ਬਨ ਮੇ ਤਿਆਗ ਆਈ ਸੀ। ਤਿਸ ਤੇ ਇਹੁ ਉਤਮ ਮਤਵਾਨੀ, ਜਾਂ
ਨੰਦਨ ਹਉ, ਸੀਤ ਸਹਣ ਮੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਤ ਭਗੀ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਕਰਤ ਭਏ, ਜੋ
ਹੇ ਮਾਈ ਪੁਤ੍ਰ ਮਾਤਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਸਤੇ ਹੀ ਚੀਜਾ ਹੀ ਤੂੰ ਇਨ ਜੋ ਨੇ ਜਾਇ, ਆਪਣੇ ਨਿਭੇ।
 ਅਜਾਏ ਪਾਸ ਸਾਧ ਸਿਖ ਬਹੁਤ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਅਜਾਨੂੰ ਲੋੜ ਨਹੀ। ਪੁਨਾ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਮਾਈ
 ਜੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤ ਭਏ। ਜੋ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਇਹ ਬਾਨਾ ਰਾਨ ਜੋ ਦੁਖ ਰਹੇ ਦੁਖੀ
 ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਤੇ ਜੋ ਆਪ ਹੀ ਸਹਣ ਜੋ ਪਰਾਪਦ ਹੋਤੇ ਹੈ ਤਿਨ ਹੀ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਕਾਲ

ਤਲਪਨਾ ਦੂਰ ਹੈ ਜਾਤੀ ਹੈ ਸੁਹਤਹੁ ਵਤ। ਤਾਂ ਤੇ ਇਸ ਪਰ ਭੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਵਾ ਅਵਤੋਰਨ
 ਕਰੀਏ, ਹੇ ਰਾਵਨ। ਐਸੇ ਮਾਈ ਤੇ ਧਰਨ ਹੁਨ ਕਰ ਸੰਤ ਰਾਜ ਰਹਤ ਤਏ: ਜੇਨੇ ਤੇਹੀ
 ਪਰੀਨਤਾ ਹੋਇ ਮਾਈ, ਫਡ ਜਾਇ। ਜੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਘਿਸਵੀਰਤ ਸਰਬ ਸੀ ਪ੍ਰਤਪਾਨ ਤਰ ਰਹਾ ਹੈ
 ਸਰਬ ਜਾਨ, ਸਰਬ ਦੇਸ ਮੇ ਰੋਜੀ ਦਿਹੀਦ ਜੋ ਇਸ ਸੀ ਭੀ ਜੋਈ ਕਰੇਗਾ, ਤਾਂ ਤੇ ਅਸੀ ਨੂੰ ਨਾਹੀ
 ਦਿਤਾ। ਤਿਸ ਤੇ ਦੁਖ ਭੁਖ ਦਾਨਿਦੁ ਆਈ ਸਭ ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ ਸੰਤ ਤੇ ਦਰਾਨ ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਜੇ।
 ਜੇਨੇ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਕਿਰਪੇ ਕਰ ਰੋਹ ਅਹ ਉਨੁ ਅਧਾਰ ਆਈ ਸਭ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤਕਾ ਦੂਰ ਤਏ।
 ਜੇ ਆਹੀ ਅਨੇਕਾਂ ਤੇ ਦੂਰ ਹੋਤੇ ਜੇ, ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਅਰ ਜਹਾਂ ਚਾਹ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੇ ਭੋਜਨ ਭਖ, ਭੋਜ
 ਲੋਹਜ, ਪੇਹਜ, ਅਰ ਖਟ ਰਸ ਮਹਰ, ਨਵਣ ਆਈ ਨਾਮ ਤੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਅਰ ਸੰਤ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਜੀਵ ਜ
 ਸੁਗਮ ਹੀ ਭੂਤ ਰਹੇ ਹੈ। ਜਿਨਾ ਆਮਾਦੀ ਜੀਵਾਂ ਤੇ ਅੰਨ, ਬਾਸੀ ਵਾ ਮਿਸਾ ਅਥਵਾ
 ਮੰਗਿਆ ਫੂਰ ਭੀ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਕਰਿ ਨਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਜੋ ਤਿਨਾ ਪੁਰਾਨ ਨੇ ਸੰਤ ਕਿਰਪਾ ਤੇ
 ਤਿਹਾਵਲ ਤਾਮਈਆਂ, ਪੂਰਾ ਪੂਰਾ, ਜੋਹੀ, ਦੁੱਧ, ਮਨਾਈ, ਮਿਸਰੀ ਆਦਿ ਲੈ ਕਰ ਆਪ ਤ੍ਰਿਪਤਿ
 ਕਰ ਪੁਨਾ ਤਿਨਾ ਆਹੀ ਹੋਰਨਾ ਨੂੰ ਭੁਗਵਾਏ ਇਹ ਪਦਾਰਥ, ਜੇਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੈ -
 ਤਕਾ ਬਰਨ। "ਤਿਨਾਪਿਛੈ ਜਗ ਭੂਰੇ ਭੋਗਈ। ਉਨਾ ਪਿਆਰਾ ਰਬ ਉਹ ਨਾਹਾ ਭੋਗਈ"।
 ਏਸ ਸਮੇਂ ਨਦੀ ਤਟ ਹੁਟੀਆ ਪੇ ਬੇਠੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਿਥਮ ਤਪਸਾ ਤੇ ਕਾਲ ਮੇ, ਜਬ ਏਸਾ ਏਰੀ ਜੇ ਤਾਂ
 ਬਾਤੁ ਦੇਹੀ ਤੇ ਬੋਰੀ ਜੇ ਸਮਲ ਹੋ ਗਏ, ਜਿਨ ਸੀ ਸਵਰਤਾ ਦੇਹੀ ਤੇ ਪਪੋਰਨੇ ਲਭਾਵਨੇ ਜੇ
 ਸਾਥ ਹੀ ਪਰੀਤੀ ਹੈ ਜੋ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਹਾਚੈ ਹੈਂ ਜੋ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਮੇਹੀ ਮਸ਼ਨ ਰਹਤੇ ਹੈ।
 ਜੇਸੀ ਜਾਨ, ਜੋ ਜੋਹੀ ਪੀਰੀ। ਜਬ ਤੇ ਚਾਈ ਗਾ ਗਾ ਸਾਫਾ ਆ ਉਪਰ ਚਿਨਾ
 ਹੁਕਮ ਸਾ ਰਾਗ ਗਾਨ ਜੋ ਲੋਹੇ ਹੂਰੇ ਸਹਿਤ ਦਿਤਾ। ਮਨ ਮਾਤ੍ਰ ਹੀ ਦੇਹੀ ਤੇ ਨਾਦਨ ਜੋ ਸਮ
 ਦੇਖ ਕਰ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਭਾਈ ਗੁਰਦਿਆਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਹਤ ਤਏ: ਜਹੀਓ ਨਿਵਾਜ, ਜੇਕਰ
 ਬਾਤੁ ਬਾਖਸ਼ੇ ਮੇਨੂੰ ਤਾਂ ਨਿਰਮਲ ਕਰ ਲੈ ਆਵਾਂ। ਤਾਂ ਗਾ ਕਰ ਸੰਤ ਕਹਤ ਭਏ ਭਾਈ ਗੁਰਦਿਆਨ
 ਸਿੰਘ ਆਪਣੇ ਬਾਤੁ ਤੇ ਨਿਮਲ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਜੋ, ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇ ਨਾਮ
 ਤੇ ਪ੍ਰਤਪਾਨ ਤਰ ਘਾਟ ਪਰ ਆਹੀ ਹੋਇ ਲਏ ਹੈਂ ਜੋ ਜੋਨ। ਤਕਾ ਬਰਨ। ਹਰਿ ਜਨ ਹੋਈ
 ਮਨ ਬੋਇ। ਸੁਖ ਮਨਾ ਤੇ ਘਾਟ ਹੋਈ ਹੋਇ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇ। ਮਨੁਹੁ ਤਿਤ ਹੀਕਾਰ ਇਹੁ
 ਚਾਹੇ ਅੰਤਰ ਕਰਨ ਹੈਂ ਇਹੀ ਬਾਤੁ ਹੈ ਜੋ ਇਨਾ ਤੇ ਸੁਧ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਜੋ
 ਕੀਏ। ਮਨ ਤੇ ਮਨਨ ਕਇਆ। ਸੀਨਾ ਜੋ ਲਿਆ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਸਤਿ ਸਾਫਤ੍ਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗੋਇਦ
 ਤਿਸੀ ਕਾ ਮਨ ਅਸਾਫਾ ਸਰਵਨ ਅਰ ਮਨਨ ਆਦਿ ਕਰਤਾ ਹੈ, ਬਾਝਾਧਰ। ੧ । ਤੇ ਹੁਧ ਆਤ
 ਵਿਸ਼ੇਈ ਹੋਈ ਹੈ। ੨ । ਪੁਨਾ ਤਿਤ ਚੇਤਨ ਕਾ ਸਰੂਪ ਹੀ ਹੀ ਚਿਤਨ ਕਰਤਾ ਹੈ, ਅਥਾ ੩ ।
 ਅਰ ਅਰੀਕਾਰ ਦੇਹ ਹੋਈ ਇਹ ਮਨਨ ਅਰ ਪ੍ਰੀਨਤਾ ਦਿਆਸਾ ਕਰ ਹੁਧ ਸਰੂਪ ਹੈ। ਕਹਾ ਹੈ
 ਲਿਆ ਤਕਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਵਾਹਿਐ। "ਤਤ ਨਰੰਜਨ ਜੇਤ ਜਾਗਈ ਸੋਹਿ ਭੋਰ ਕਾ ਕੋਈ ਜਾਤਿ
 ਪੁਨਾ। ਉਧੋ ਅਸੀ ਆਪ ਨਿਰੰਜਨ ਹੋ ਰਹੀਆਂ। ਇਤ ਹੀਕਾਰ। ੪ । ਇਹ ਪਰਕਾਰ

ਸੁਖ ਮਨ ਰੂਪੀ ਘਾਟ, ਤਨ ਰੂਪੀ ਪਟੜੇ ਪਰ, ਸੰਤ ਗੁਰ ਦਇਆ ਤੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਲ ਤੇ ਨੁਰਤ
 ਸਾਬਨ ਕਰ ਨਿਰਮਲ ਕਰਿਆ ਹੈ, ਅਸਾਂ। ਬਹੁੜੇ ਤੁਸੀਂ ਕੇਹੜੇ ਭਾਦਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਸਮਨ।
 ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਤਬ ਭਾਈ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਕਹਿਤ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਫੇਲਿਦ ਮੂਰਤੀ ਸੰਤ,
 ਜੀ ਧੰਨ ਹੋ ਆਪ ਜਾਂਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤ ਅਰ ਕਿਰਤ ਕਿਰਤ ਹੋ ਇਸੀ ਕਰ ਸਾਂਤ ਤੇ ਸੰਤੋਖ ਕਾ
 ਅਸਥਾਨ ਹੋ ਤਾਂਤੇ ਮੇਰਾ ਤਾਰਬਾਰ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ। ਜੋ ਰਾਹ ਰੂਪ ਸੰਬੇਦਨ ਜੋ ਫੁਰਨਾ ਹੈ, ਤਿਸ ਕੋ
 ਜੋ ਰਹਤ ਹੂਆ ਹੈ, ਹਰਿ ਗੁਰੁ ਕਿਰਪਾ-ਰਾ ਪਾਤ੍ਰ, ਸੋ ਸਰਬ ਕਰ ਪੂਜਨੇ ਯੋਗ ਹੋਤਾ ਹੈ, ਹੇ
 ਹਰਗਵਨ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਏਹ ਸਿਰਸਟੀ ਰੋਦਿਆਂ ਹੀ ਤੇ ਪਿਟਲੀ ਘਈ ਹੈ ਹਿਰਸ ਕਰ ਖਾਲੀ ਹੈ।
 ਰਿਦੇ ਜਿਨ ਜੀਵੇ ਕੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਮਨ ਕੀ ਦੋੜ ਮਨ ਬੀਜ ਹੀ ਰਹਿ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਤੇ ਜਿਨ
 ਕੇ ਰਿਦੇ ਕਾ ਹਰਿ ਸਿਖਰਨ ਹੀ ਅਗਰ ਹੂਆ ਹੈ ਉਹ ਜੈਸੇ ਹੈ ਤੈਸੇ ਸੁਆਇਮਾਨ ਹੈ, ਹੇ ਮਨ
 ਸੀਲਯੋਤ ਜੀ। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਬਰਨ ਹੈ। ਤੁਰਾ ਬਰਨ। "ਜਿਨ ਪਟ ਅੰਦਰ
 ਬਾਹਰ ਗੁਦਤ ਤੇ ਭਲੇ ਸੰਸਾਰ। ਤਿਨ ਨੇਹੁ ਲਗਾ ਰੰਗੁ ਜੇਤੀ ਦੇਖਣੇ ਬੀਜਾਰੇ। ਰੰਗ ਹਸਰਿ ਰੰਗ
 ਰੋਵਹਿ ਚੁਪ ਭੀ ਕਰ ਜਾਹਿ। ਪ੍ਰਵਾਹਿ ਨਾਹੀ ਕਿਸੇ ਕੋਈ ਬਾਝ ਸਰੈ ਨਾਇ"। ਹੇ
 ਹਰਗਵਨ, ਇਸ ਕਰ ਆਪ ਭਲੇ ਕਿਆ ਪਰਮ ਉਤਮ ਹੈ। ਜਾਂ ਤੇ ਆਪ ਸ੍ਰੀ ਗੰਗਾ ਜਲ ਸਮ ਨਿਰਮਲ
 ਅਤਸਕਰਨ ਹੈ। ਪ੍ਰਭੂ ਮੈ ਆਪਣੇ ਕਨਿਆਨ ਵਾਸਤੇ ਏਨਤੀ ਕਰਤਾਂ ਹੋ ਆਪ ਆਯੋ।
 ਬਿਵਹਾਰ ਮਾਤ੍ਰ ਜੋ ਸਰੀਰ ਹੈ ਇਸ ਕੇ ਜੋ ਪਟ ਹੈ, ਸੀਸ ਕਾ ਸਾਤਾ ਅਰ ਅਨਪ ਓਢਨਾ ਸੋ ਮੈਂ
 ਨਿਰਮਲ ਕਰ ਲਿਆਵਾਂ, ਜੇ ਆਪ ਕਿਰਪਾ ਕਰੋ ਤਾਂ, ਹੇ ਸੰਤ ਜੀ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਚਸ ਕਰ
 ਕਹਤ ਕਹਿੰਦੇ: ਤੁਸੀਂ ਨੂੰ ਖੇਚਲ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਅਸੀਂ ਕੇਵਲ ਜਲ ਮੇਂ ਸੁਧ ਕਰ ਲੈਵਾਂਗੇ। ਇਹ ਭਾਦਨ
 ਹੋ ਭਾਈ ਜੀ। ਤਬ ਭਾਈ ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਕਹਤ ਕਹਿੰਦੇ: ਹੇ ਹਰਗਵਨ,
 ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਖੇਚਲ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਮੇਰੇ ਤੇ ਇਹੀ ਪਰਮ ਪ੍ਰਸਨਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਸੰਤ ਜੀ ਦਯਾ ਕਰ
 ਬਸਤ੍ਰ ਉਤਾਰ ਦੇਤੋਂ ਭਏ। ਸੋ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਨਿਰਮਲ ਜਰ ਲਿਆਏ ਕੈਸੇ, ਜੈਸੇ ਜਾਨਾਸੂ ਰਿਦੇ
 ਕੇ ਸੁਧ ਕਰਤਾ ਹੈ, ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਪਾਇਕਰ। ਤਥਾ ਸੋ ਕਰ ਲਿਆਏ। ਤਬ ਸੰਤ ਜੀ
 ਦੇਖ ਕਰ ਪਰਸਿਨ ਹੋ ਕਰ ਕਹਾ ਜੋ ਹੇ ਭਾਈ ਜੀ, ਤੇਹਾ ਚਿਤ ਕੀ ਰਾਹਤਾ ਹੈ, ਸੋ ਕਹੋ। ਤਾਂ
 ਭਾਈ ਕਿਹਾ, ਹਾਥ ਜੋੜ ਕੇ, ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਸੰਤਾਂ ਵਾਲੀ ਜੋਤ ਦਾ ਦਰਸਨ ਕੀਆ ਰਾਹਤਾ ਹੋ ਮੇਰਾ
 ਚਿਤ ਤਾਂ ਆਯੋ ਆਪ ਅੰਤ੍ਰਜਾਮੀ ਹੋ। ਤਬ ਸੰਤ ਜੀ ਇਸ ਜੋਤ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰਾਇਆ ਕੰਤ
 ਨਾਇਕਰ ਜੋ ਦਸਮਦੁਆਰ ਪ੍ਰਕਾਸੇ ਹੈ। ਇਸ ਮੈਂ ਕਿਸੀ ਤ੍ਰਹ ਸੰਦੇਹ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ, ਹੇ
 ਗੁਰਮੁਖੇ। ਜੋ ਵਸਤੂ ਕਾ ਮਾਲਕ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਅੰਤ੍ਰ ਬਾਹਿਰ ਲਿਆਵਣਾ, ਵਸਤ ਕਾ,
 ਸੁਗਮ ਹੋਤਾ ਹੈ; ਅਗਮ, ਕਿਆ ਕਠਨ, ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ। ਤਾਂਤੇ ਸੋ ਦਰਸਨ ਪਾਇ ਕਰ
 ਪ੍ਰੇਮ ਜੈਸੇ ਹੋ ਗਏ, ਕਿਆ ਸਾਂਤਿ ਹਿਰਦੇ। ਇਹ ਬਾਰਣਾ ਤਿਨਾ ਆਪ ਦਾਸ ਤੂੰ ਸੁਤਾਈ
 ਹੀ ਤਾਂ ਤੇ ਲਿਖੀ ਹੈ। ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਤਾ ਸਿੰਧੂ ਗਰੀਓ ਪ੍ਰੇਮਾਰਥੇ ਚਿਤ ਸੁਧੀ ਬਰਨੰਨ
 ਅਸਟਮੇ ਹੁਲਾਸਾ। ੮ । ਏਕ ਸਮੇਂ ਸਾਹੀ ਵਾਲ ਸੇ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਨੇ ਜਾਵਤੇ ਭਏ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ
 ਕੋ; ਭਾਈ ਸਚੂ ਰਾਮ ਕੀ ਧਰਮ ਸਾਥਾ ਮੈ ਆਇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤ ਭਏ, ਜਹਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ

ਰਬਾ ਰਾਮ ਜੀ ਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਸੀਤ। ਜਬ ਦੇਹ ਕੋ ਪ੍ਰਾਣ ਵਿਯੋਗ ਕਾ ਸਮਾਂ ਦੇਖਾ ਤਿਨੋ ਨੇ
 ਤਬ ਦਸਮ ਦੁਆਰ ਸੀਸ ਕੋ ਪ੍ਰਾਨ ਫੇਰ ਕਰ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਏ। ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਹਰੀ
 ਸਿੰਘ ਜੀ ਬੜੇ ਸਾਂਤ ਆਤਮਾ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਅਬ ਜਹਾਂ ਭਾਈ ਜੁਆਇਆ ਰਾਮ ਮਹੰਤ ਹੈ, ਤਿਨ ਕੋ
 ਦਾਸ ਭਾਈ ਆਤਮਾ ਰਾਮ। ਤਹਾਂ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸੀਤ ਨਾਨ ਸਦਾ ਨਿਹਾਲ ਸਾਂਤ ਆਤਮਾ
 ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਜਿਨਹੋ ਨੇ ਭਾਈ ਬਲਾ ਸਿੰਘ ਸਿੰਘ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਹੈ ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰ। ਐਸੇ ਸੰਤ
 ਸਮਾਗਮ ਧਰਮਸ਼ਾਲ ਮੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਭਏ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ। ਤਹਾਂ ਨਗਰ ਕੋ ਜੋ ਨਰ ਨਾਰੀ
 ਹੋ ਮਹੰਤ ਹੈ ਜਨ ਅਤੀਤ ਪੁਨਾ ਗਿਰਸਤੀ ਹੈ, ਕਿਆ ਵਿਰਕਤ ਸਰਕਤ, ਸਤੀ ਸੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ
 ਜੀ ਕਾਂ ਪਰਮ ਆਦਰ ਅਦਬ ਕਰਤੇ ਭਏ, ਹੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ। ਸੋ ਏਕ ਸਮੇ ਭਾਈ ਕਨਯਾ ਰਾਮ
 ਪ੍ਰਾਤ ਸੋ ਉਠ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੋ ਕਹਤ ਯਾ ਜੋ ਮੈ ਤੁਰਤਾ ਹੋ। ਤਾਂ ਆਪ ਕਹਤ ਭਏ ਜੋ
 ਸੀਤ ਕਾਲ ਕੇ ਦਿਨ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਪਾਇ ਕਰ ਤੁਰਨਾ, ਹੋ ਭਾਈ, ਭਾਨ ਉਏ। ਸੋ ਕਹਤ ਭਇਆ
 ਕਿਤਨੇ ਬੇਰ, ਹੁਣੇ ਹੁਕਮ ਹੈ। ਤਾਂ ਆਪ ਸਹਿਜ ਸੁਹਾਵਕ ਕਹਿਤ ਭਏ: ਕਮਲਾ ਯਾ ਹੈ, ਸੋ
 ਬਰਨ ਪਾਇ ਕਰ ਤੈਸਾ ਹੀ ਭਇਆ। ਪੁਨਾ, ਕਿਤਨਾ ਕਾਲ ਪੀਵੇ ਕਹਿਤ ਭਇਆ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ
 ਮਾਰੋ ਨਹੀਂ ਨਾ ਮੈਂ ਤੁਸੀਂ ਨੂੰ ਮਾਰਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਭਾਈ ਜੀ ਦਿਆਲ ਹੋਇ ਕਰ ਕਹਿਤ ਭਏ ਹੈ
 ਭਾਈ ਸਾਧੂਆਂ ਕੋ ਹਾਥ ਕਿਸੀ ਕੋ ਮਾਰਨ ਧਿਰੋਂ ਕਾਟੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਤੇ ਪਾਦ ਕੁਮਾਰਗ ਰਾਮਨ
 ਧਿਰੋਂ ਪਿੰਗ ਹੈ ਤੇ ਰਸਨਾ ਪਰ ਨਿੰਦ ਕਰਨ ਧਿਰੋਂ ਹੀਰ ਹੈ, ਸੀਤਾਂ ਕੀ। ਪੁਨਾ
 ਨੇਤਰ ਕੁਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਦੇਖਨ ਧਿਰੋਂ ਆਧ ਹੈ। ਤੇ ਸ੍ਰਵਨ ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਸੁਣਨ ਧਿਰੋਂ ਡੇਰੇ ਹੈ।
 ਤੇ ਨਾਸਕਾ ਨਾਨਾ ਤਰਾਂ ਕੀ ਜੋ ਬਾਸਨਾ ਅਤਰ ਫੁਲੇ ਆਦੀ ਤਿਨ ਕੀ ਬਾਸ ਨੇਨੇ ਧਿਰੋਂ ਬੰਦ ਵੇ, ਸੀਤੋ
 ਕੀ। ਤੇ ਉਚਾ/ਸੁਪ੍ਰਸ ਧਿਰੋਂ ਅਪਰ ਸਰੂਪ ਹੈ। ਐਸੇ ਹੀ ਸਤੋ ਇੰਦਰੇ ਸਾਧਾਂ ਕੋ
 ਦੁਤੀਆ ਭਾਉ ਜੋ ਅਨੀਤ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸ ਧਿਰੋਂ ਰਹਿਤ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੋ ਹਿਤ।
 ਉਪਦੇਸ਼ ਪਾ ਕਰ ਤਿਸ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਐਸੇ ਭਈ ਸੰਤ ਸ੍ਰਾਧੇ ਜੀ ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਾ ਹੈ। ਤਥਾ
 ਬਰਨ। "ਕਬੀਰ ਸਾਹਾ ਸਤਿ ਹੁਰ ਕਿਆ ਕਰੇ ਜੋ ਸਿਖਾਂ ਮੇ ਭੂਕ। ਅਧੇ ਏਕ ਨਾ ਨਾ ਭਈ
 ਜਉ ਬਾਸ ਬਜਾਈਐ ਫੂਕ"। ਜੈਸੇ ਪਾਥਰ ਜਲ ਮੇ ਕੇਤਾ ਰਾਖੀਐ ਜਾਉ ਪਰ ਉਹ ਭਿਜਨ ਮੇ ਕੰਡੀ
 ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਤੈਸੇ ਉਹ ਸੰਤ ਸ੍ਰਾਧੇ ਕਾ ਰਿਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪ ਜਲ ਮੇ ਭੀਜੇ। ਤਾਂ ਭਇਆ। ਪੁਨਾ
 ਸਾਧ ਭੀ ਤੇ ਨੇਕ ਕੀ ਕਹਿਨ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੋ, ਜੋ ਕਰ ਕਹੇ ਤਾਂ ਇਸ ਕੋ ਸਾਸਨਾ ਦੇ ਫਰ
 ਨਿਕਾਲ ਦਈਏ ਤੇ ਨਗਰ ਪਤੀ ਕੀ ਆਪ ਕੋ ਹਰਨਾ ਪਾਸ ਆਵਤਾ ਹੈ ਪਰਮ ਨਿਮ੍ਰਣ ਸਹਿਤ
 ਜੋ ਕਰ ਤਿਸ ਕੋ ਕਹੀਏ ਤਾਂ ਉਹ ਇਸ ਕੋ ਤਾਵਨਾ ਦੇ ਕਰ ਨਿਕਾਲ ਦੇਵੇ ਜਾਂ ਕੇਦ ਕਰੇ, ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ
 ਮਾਨ ਮਹਾਨ ਸੰਤ ਰਾਜ ਜੀ ਕਹਤਿ ਭਏ, ਜੋ ਐਸੇ ਫੇਰ ਨਹੀਂ ਕਹਿਨਾ ਕਦਾਰਿਤ, ਹੋ ਭਾਈ। ਹਾਥੋ
 ਕੀਆਂ ਉਗਰੀਆਂ ਵਾ ਰਸਨਾ ਕੋ ਜੋ ਆਪਣੇ ਦਾਂਤੋਂ ਨੇ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾਟਿਆ
 ਤੇਜਨ ਕਰਤੇ ਸਬ ਕੋਊ ਰਦਨੇ ਕੋ ਤੋੜ ਤੇ ਨਹੀਂ ਦੇਤਾ ਪਾਥਰ ਮਾਰ ਕਰ ਰਿਤ
 ਇਸ ਕੋ ਇਹ ਨਿਸਰਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਦਾਂਤ ਭੀ, ਪੇਰੇ, ਅਰ ਉਗਰੀਆਂ ਰਸਨਾ ਭੀ ਮੇਰੀ, ਮੈਂ

ਪਰ ਰੋਸ ਕਰੋ। ਤੈਸੇ ਹੀ ਸੰਤ ਸਭ ॥ ਪਾਪਨਾ ਸੁਆਮੀ, ਬਿਆਪਕ ਰਾਮ, ਦੇਖ ਕਰ
 ਸਭ ਕੋ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਖਰ ਬਰਚ ਤੇ ਆਦਿ ਲੈ ਕਰ ਇਹ ਜੋ ਨਰ ਨਾਰਾਇਣੀ ਦੇਹ
 ਪੁਨਾ ਸਾਧੂ ਤਾਂ ਤੇ ਸੰਕਲਪ ਵਿਕਲਪ ਤਿਆਗ ਕਰ ਰਹੀ ਸਿਮ੍ਰਣ ਕਰੋ। ਸਭੀ ਜਨਾ ਵੇਰ ਏਕ ਸਮੇ
 ਅਗੇ ਰਾਤ੍ਰ ਕੋ ਬੈਠੇ ਹੋ ਹਰਿ ਸਨ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਮੈ। ਜੇ ਰਾਤ੍ਰ ਜਾਗ੍ਰਤ ਸਦਾ ਹੀ ਕਰਤੇ, ਬੈ।
 ਦਿਨ ਕੋ ਬੋਰਾ ਸਾ ਸੋਇ ਰਹਿਣਾ ਤੇ ਰਾਤ ਕੋ ਨੇਮ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਹਰਿ ਸਿਮ੍ਰਣ ਮੈ
 ਜਾਣਨਾ। ਤਿਸ ਕਾਲ ਮੈ ਨੇਤ੍ਰ ਤਿਸ ਕੋ ਪ੍ਰੇਰਕਰ ਨਿਆਈ। ਹਾਥ ਮੈ ਤਿਸ ਕੋ ॥ ਕਲਿਆ
 ਵਾਲਾ ਪਕੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤੇ ਕਹਿਤ ਭਇਆ ਜੋ ਤੁਮ ਕੋ ਮੈ ਮਾਰਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਸੰਤ ਕੋ
 ਮੁਖ ਕੀ ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਤੈਸੇ ਹੀ ਰਹਿਤੀ ਛਈ ਜੈਸੇ ਪ੍ਰਿਯਮੇ ਨੰਦ ਮੈ ਰਹਿਤੀ ਥੀ। ਸਤ੍ਰ ਸੋਸ ਪਰ
 ਆਨ ਖੜਾ ਹੈ ਹਾਥ ਮੈ ਸਲੋਤਰ ਲੈ ਕਰ। ਤਿਸ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਮਨਨ ਮੁਖ, ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਨਾ ਭਈ
 ਜਾਂ ਤੇ ਸਚੀ ਹੈ। ਜੋ ਝੂਠੇ ਪਦਾਰਥਾ ਕਰ ਨਾਲੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਮੁਖ ਕੀ ਸੋ ਤਿਨ ਕੋ ਅਭਾਵ ਸਮੇ
 ਨਸਟ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਜੋ ਸਚੀ ਹੈ ਸੋ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰੰਦ ਜੀ
 ਸੁਵਣ ਕੀਤਾ ਜੋ ਖੁਝ ਕੋ ਭਲਕੇ ਰਾਜ ਤਿਲਕ ਪਿਤਾ ਜੀ ਦੇਵੇਏ ਤਬ ਕੇਹੂੰ ਪ੍ਰਸੰਤਾ ਨਾਹੀ ਚਿਤ
 ਮੈ ਹੋਈ ਜੈਸੇ ਬੀ ਤੈਸੇ ਹੀ ਦੋਨੇ ਅਵਸਥਾ ਮੈ ਇਕ ਰਸ ਰਹਿਤੇ ਭਏ। ਜਾਂਤੇ ਆਪ
 ਇਕ। ਰਸ ਰੂਪ ਹੈ ਸੋ ਤਾਂ ਤਿਸ ਕੋ ਸੰਤ ਜੀ ਨਿਕਟ ਬਿਠਾਇ ਕਰ ਆਦਰ ਪੂਰਬਕ ਬਣੂਏ ਸੇ।
 ਭਾਂਦੀ ਮਿਸ੍ਰੀ ਖਵਾਵਤੇ ਭਏ ਜੈਸੇ ਸਰਪ ਕੋ ਪਪਿਆਈਏ ਤੈਸੇ ਸੁਖਾਏ ਕਰ ਪੁਨਾ
 ਬਿਖ ਵੀ ਤਿਆਗਤਾ ਭਇਆ ਤਿਆ ਫੰਗ ਮਾਰਤਾ ਭਯਾ। ਪਰਮ ਜੋ ਅਸਾਧ ਹੈ ਨਾਂਤ ਮਨ
 ਮਤੀ। ਪੁਨਾ ਸੰਤ ਜੀ ਕਹਤ ਏ: ਹੁਨ ਤੇਰੀ ਜੈਸੇ ਮਹਜੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਕਰ ਹੈ ਭਾਈ।
 ਜੇ ਕਰ ਇਸੀ ਮੈ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਾਰ ਅਬ ਕਿਉਂ ਦੇਰ ਕੀਤੀਆ ਹੈ ਸਾਧ। ਦੇਖ
 ਹਰਿ ਜਨੋ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕੀ ਰੀਤ ਜੋ ਓਕਤ ਤੀਕ ਸਾਧ ਦੇ ਭਾਈ ਰੂਪ ਬਰਨੇ ਕਰ ਬੋਲਤੇ ਹੈ।
 ਅਰ ਮਿਸ੍ਰੀ ਆਦਿ ਪਦਾਰਥ ਖਵਾਵਤੇ ਹੈ ਅਰ ਸੁਭ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਤੇ ਹੈ। ਮਿਆ ਹੁਨ ਤੇ ਜਨ ਸਾਧ
 ਗਇਆ। ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਅਰ ਸੰਤਾਂ ਕਾ ਏਕ ਹੀ ਸੁਭਾਵ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਅਨਕ ਪ੍ਰਕਾਰ
 ਕਰ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਕਮਲਾ ਕੰਤ ਤੇ ਜੀਵਾਂ ਕੀ ਪ੍ਰਤਪਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਜੀਵ
 ਆਪਣੇ ਫੁਟ੍ਰ ਸੁਭਾਵ ਸੇ ਅਨਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੀ ਨਿੰਦਾ ਅੰਤ੍ਰ ਕਿਤਪਨਤਾ ਇਹੀ ਬਾਰੰਬਾਰ
 ਕਰਤੇ ਹੈ, ਤੈਸੇ ਹੀ ਸੰਤਨ ਕਾ ਭੀ ਇਹੀ ਸੁਭਾਵ ਹੈ। ਬੁਰਿਆਈ ਕਰਨ ਵਾਰਿਆ
 ਸਾਥ ਪੁਨਾ ਭਲਾ ਹੀ ਕਰਤੇ ਹੈ; ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਜੈ ਦੇਵ ਜੀ ਕੋ ਨੀਚਾਂ ਨੇ ਬਨ ਮੈ ਭੀੜ ਕਾਟ ਕਰ,
 ਧੰਨ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਨਾਲਚ ਸੇ ਰੂਪ ਮੈ ਡਾਰ ਦੀਆ। ਜਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਨਿਕਸਿਆ ਤਾਂ ਧੂਡਾ
 ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਜੋ ਹੈ ਭਗਵਨ ਇਹ ਅੰਗ ਆਪ ਕੋ ਕੈਸੇ ਕਟੇ ਹੈ, ਸੋ ਕਹੋ। ਤਾਂ
 ਆਪ ਕਹਿਤ ਭਏ ਸ੍ਰੀ ਜੈ ਦੇਵ ਜੀ ਜੋ ਹੈ ਰਾਜਨ ਜਨਮ ਤੇ ਹੀ ਐਸੇ ਹੀ; ਕਾਟੇ ਕਿਸੀ ਨਾਹੀ
 ਜਬ ਫੇਰ ਉਹ ਨਗ ਸਾਧਾਂ ਕਾ ਹੋਸ ਧਾਰ ਕਰ ਆਏ, ਅਬ ਸ੍ਰੀ ਜੈ ਦੇਵ ਜੀ ਉਨ ਕੋ ਦੋਹਾ
 ਰਾਜਾ ਪ੍ਰਤੀ ਕਰਾ ਜੋ ਇਹ ਬਡੇ ਉਪਕਾਰੀ ਸਾਧੂ ਹੈ ਤਿਨ ਕੋ ਬਹੁਤ ਧੰਨ ਦਿਵਾਇਆ ॥

ਉਹ ਨੀਰ ਆਪਣੀ ਨੀਰਤਾ ਕਰ ਭਰਤ ਮੈਂ ਜਲ ਰਾਏ ਪਰ ਸੰਤ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਪਦਮਾਵਤੀ ਪਤੀ ਉਨਕਾ
 ਭਲਾ ਹੀ ਲੋੜਤੇ ਭਏ ਅੰਤ ਤੀਕ। ਪੁਨਾ, ਜੈਸੇ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਦੀਆ ਹੈ ਅਵਰ ਸੰਤਾਂ ਕਾ। ਜੋ ਕੋਊ
 ਬਿਦੁਆ ਸਰਪ ਜਲ ਮੈ ਵਰਤਾ ਜਾਤਾ ਸੀ ਜਲ ਬੇਗ ਕਰ। ਤੇ ਸੰਤ ਸਨਾਨ ਬੀਚ ਨਦੀ ਕੇ
 ਕਰਤੇ ਸੇ ਤਾਂ ਦਯਾ ਕਰ ਹਾਥ ਸੇ ਪਕੜੇ ਜਬ ਬਾਹਰ ਨਿਕਾਸਨ ਲਾਗੇ ਤਬ ਵਹੁ ਝੰਗ
 ਮਾਰਤਾ ਭਯਾ। ਐਸੇ ਹੀ ਕੇਤੀ ਬਾਰ ਹਾਥ ਕੇ ਡੀਆ ਤਬ ਕੋਊ ਮੁਰਸ਼ ਕਹਿਤ ਭਯਾ ਜੋ ਵਹੁ
 ਤੇ ਹਾਥ ਕੇ ਕਾਟਤਾ ਹੈ ਤੇ ਤੁਸਾਂ ਤਿਸ ਕੇ ਨਿਕਾਸਿਆ ਚਾਹੁਤੇ ਹੈ, ਇਹ ਕਿਆ। ਤਾਂ ਸੰਤ
 ਕਹਤ ਭਏ ਜੋ ਇਸ ਕੇ ਪਾਸ ਟਿਹੀ ਹੈ ਤੇ ਹਮਾਰੇ ਪਾਸ ਇਹੀ ਸੁਭਾਵ ਹੈ। ਜੋ ਜਿਸ ਕਾ
 ਸੁਭਾਵ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਅਵਸ ਕਰਤਾ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ। ਤਾਂ ਤੇ ਧੰਨਤਾ ਧੋਗ ਕਵਨ ਹੈ ਜਿਨਾ ਨੇ
 ਸੰਤਾਂ ਸਾਥ ਮਿਲ ਕਰ ਤੁਝ ਸੁਭਾਵ ਤਿਆਗਿਆ ਹੈ ਤੇ ਸੁਭ ਸੁਭਾਵ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸੋਈ
 ਪੁਰਬ ਪ੍ਰਸੰਗ ਕਹਤੇ ਹਾਂ। ਸਰਪਵਤ ਤੇ ਸੰਤ ਸਰਾਪੀ ਹੈ ਤੇ ਸੰਤ ਤੇ ਬਣੇ ਬਨਾਏ ਸੁਆਮੀ ਹੈ
 ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਸੇ। ਦੋਹਰਾ। ਭਲਿਆਨ ਸੇ ਭਤਾ ਕਰਨ, ਇਹੁ ਜਗ ਕੇ ਬਿਵਹਾਰੁ।
 ਬੁਰਿਆਨ ਸੇ ਭਲਾ ਕਰਨ, ਤੇ ਵਿਰਲੇ ਸੰਸਾਰ। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਖੰਡ ਚੰਦਨ ਜੋ ਹੈ ਪੁਨਾ
 ਪਰਸ ਜੋ ਕੁਹਾੜਾ ਹੈ ਸੋ ਚੰਦਨ ਕੇ ਕਾਟਤਾ ਹੈ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਖੰਡ ਤਿਸ ਕੇ ਮੁਖ ਕੇ ਸੁਰੀਧਤ ਕਰਤਾ
 ਹੈ। ਇਸੇ ਪਰ ਇਹੁ ਸ੍ਰੀ ਖੰਡ ਪਰਸ ਨਿਆਇ ਕਹਾ ਹੈ। ਜਬ ਸੰਤ ਨੇ ਮਾਰਨੇ ਕੀ
 ਆਗਿਆ ਦਿਤੀ ਤਿਸ ਕੀ ਮਨਸਾ ਸਮਝ ਕਰਿ। ਤਬ ਆਪ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਸੁਆਮੀ ਕੇ
 ਧਿਆਨ ਮੈ ਇਸਥਿਤ ਭਏ, ਪੁਨਾ ਵਿਰਾਜ ਜਾਵਤੇ ਭਏ, ਮੰਚ ਪਰ। ਤਾਂ ਤਿਸ ਕਾਲ
 ਸੇ ਸੰਤ ਸਰਾਪੀ, ਨੀਰ ਪਾਪੀ ਨਰਾਧਮ ਦੋਨੋ ਹਾਥੋਂ ਸਿਉ ਪਕੜ ਕਰ ਕਾਠ ਕੀ ਲਾਠੀ,
 ਕੜਿਆਂ ਵਾਲੀ, ਦੂਰੋਂ ਦੌੜ ਕਰਿ ਆਇ ਸਿਰ ਬੀਚ ਮਾਰਤਾ ਭਇਆ। ਤਬ ਸੀਸ ਬੀਚ ਸੇ
 ਫਟ ਗਿਆ। ਰਕਤ ਕੀ ਧਾਰ ਨਿਕਸੀ ਆਪ ਸੰਤ ਮੂਰਕਾ ਭਏ ਉਪਰ ਛਾਤ ਕੇ ਇਹੁ ਕਾਰਨ
 ਹੂਆ ਜੋ ਸੋਏ ਹੂਏ ਸਾਧ ਸੇ ਨੀਰੇ ਕੇ ਸੇ ਜਾਗ ਪਰੇ ਐਸਾ ਸਬਦ ਹੂਆ ਅਰਧ ਰੈਨ ਸਮੇ।
 ਸੋ ਸਬਦ ਸੁਨ ਕਰਿ ਸਾਧੂ ਜਾਗੇ ਤੇ ਬਡਾ ਹਾਹਾ ਕਾਰ ਭਇਆ। ਤਾਂ ਤਿਸ ਪਾਪੀ ਕੇ ਬੀਮ
 ਸਾਥ ਕੜ ਕੇ ਬਾਂਧ ਲੇਤੇ ਭਏ। ਤਬ ਏਕ ਪਹਿਰ ਬੀਤਿਆ ਮੂਢਾ ਖੁਲੀ ਸ੍ਰੀ
 ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਪ੍ਰਿਥਮ ਹੀ ਇਹੀ ਬਚਨ ਬੋਲਤੇ ਭਏ ਜੋ ਉਹ ਸਾਧ ਕਹਾਂ ਹੈ, ਹੇ ਸਾਧੋ। ਤਾਂ
 ਸਰਬ ਸਾਧ ਕਹਤ ਭਏ ਜੋ ਭੀ ਇਹੁ ਪਾਪੀ ਹੀਮ ਸਾਥ ਬਾਂਧਾ ਹੂਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਆਪ ਤਾਤ
 ਭਏ, ਜੋ ਇਸ ਕੀ ਤਰਫ ਕੋਈ ਬੁਰੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਮਾਤ੍ਰ ਹੀ ਦੇਖੇਗਾ ਵਾ ਇਸ ਕੇ ਮਾਰੇਗਾ
 ਸੋ ਹਮਾਰਾ ਵੇਰੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੋ ਇਸ ਨੂੰ ਮਾਰੇਗਾ ਸੋ ਅਸਾਨੂੰ ਮਾਰੇਗਾ। ਜੋ ਉਸਰੇ ਮਾਰਨੇ
 ਕੇ ਅਨੇਕ ਝੋਗ ਅਰ ਸਾਧ ਤਿਆਰ ਭਏ ਲਾਤ ਮੁਕੀ ਪੁਨਾ ਲਾਠੀ ਲੇਕਰ ਤਾਂਤੇ ਸੰਤਨੇ
 ਵਿਵਰਜਤ ਕਰਾਏ ਹੈ, ਐਸੇ ਦੀਨ ਦਰਦ ਨਿਵਾਰਕ ਸੇ। ਅਪਨੇ ਉਪਰ ਕਸਟ ਸਹਾਰਨਾ ਤੇ
 ਹੋਰ ਕਾ ਕਸਟ ਨਾ ਦੇਖ ਸਕਨਾ ਇਹੁ ਸੰਤ ਕਾ ਅਨਾਦੀ ਧਰਮ ਹੈ। ਤਿਸ ਕਾਲ ਮੈ ਭਾਈ
 ਜੁਆਇਆ ਰਾਮ ਮਹੰਤ ਸੇ, ਤਿਨ ਕੇ ਕਹਾਂ ਜੋ ਏਕ ਚੂਰੀ ਕਾ ਡੰਨਾ ਪੂਰ ਨਿਆਇ ਮੀਠਾ

ਪਾਇ ਕਰਿ, ਭਾਈ ਜੀ। ਤਬ ਮਦੀਤ ਜੀ ਤਬਾਸਤੁ ਕਰ ਕਰ ਬਡਾ ਤਨਾ ਪੂਰ ਕਰ ਆਈ ਆਨ
ਧਰਾ, ਸੰਤ ਕੇ। ਤਪਤ ਚੂਰੀ ਮੀਠੇ ਸਹਨ, ਹਰਿਜਨ ਦੇਖ ਕਰ, ਬਤਨ ਕਰਤ ਹਏ ਜੇ
ਇਸ ਸਾਧ ਕੇ ਥੀਮ ਸੇ ਖੋਲੇ। ਤਬ ਬਾਨ ਮੰਨ ਕਰ ਤਿਸ ਕਾ ਬਧਨ ਖੋਲਿਆ, ਸਾਧੋ ਨੇ।
ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਤ ਭਾਈ ਜੇ ਇਸ ਕੇ ਇਹੁ ਭੋਜਨ ਕਰਵਾਇ ਕਰਿ। ਚੂਰੀ ਕਾ, ਭਾਈ
ਜੁਆਇਆ ਰਾਮ ਜੀ, ਤਾਤ ਕਾਲ ਨਗਰ ਕੇ ਬਾਹਿਰ ਛੋੜ ਆਵੇ ਜਾਤੇ ਇਸ ਕੇ ਕੋਈ ਮਾਰੇ ਨਾ।
ਤਬ ਤਿਸ ਕੇ ਭੋਜਨ ਕਰਵਾਇ ਕਰ ਬਾਹਿਰ ਦੂਰ ਤਿਆਗ ਆਵਤ ਭਏ ਕੋਸੇ ਜੈਸੇ ਸੰਤ
ਬਾਨ ਪਾਇ ਕਰਿ ਉਤਮ ਜਗਿਆਸੂ ਪਾਪ ਰੂਪ ਸੰਕਲਪ ਕੇ ਤਿਆਗੇ, ਤੈਸੇ ਤਿਆਗ ਆਵਤ ਭਏ,
ਭਾਈ ਜੁਆਇਆ ਰਾਮ ਜੀ। ਤਬ ਦਿਨ ਹੋਇ ਅਨੰਤ ਲੋਗ ਲੁਗਾਈ ਆਵਤ ਭਈ, ਨਗਰ
ਅਰ ਗਿਰਦ ਨਿਵਾਈ ਕੀ, ਇਹੁ ਬਾਰਤਾ ਸੁਣ ਕਰਿ। ਤੇ ਅਸਰਰਜਮਾਨ ਹੋਵਹਿ ਸਿਰ ਧੁਨਿ
ਧੁਨਿ ਕਰਿ ਹਾਥ ਕੇ ਮਸਤੇ ਹੈ। ਤਿਸ ਪਾਪੀ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਤੇ ਹੈ ਅਰ ਨੈਨੇ ਮੈਂ ਨੀਰ ਚਨਾ ਜਾਤਾ ਹੈ,
ਪ੍ਰੇਮੀਆ ਕੇ। ਕੋਈ ਕਹਤੇ ਹੈ ਜੇ ਭਾਵੰਤ ਕੀ ਭਾਵੇ ਸੀ, ਸੋਈ ਭਈ। ਪੁਨਾ ਸੰਤ ਜੀ ਕਹਤੇ
ਪ੍ਰੇਮੀਆ ਕੇ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬਤਨ ਯਾਦ ਕਰੇ। ਤਬਾ ਬਚਨ। "ਹੋਵੇ
ਸੋਈ ਨਪਮਾਨ। ਆਪਨੇ ਤਜ ਅਭਮਾਨ" ਜੇ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਹੁਕਮ ਮੇ ਹੂਆ
ਸੋਈ ਭਨਾ ਹੂਆ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਏਕ ਦ੍ਰਿਸਟਾਤ ਹੈ ਸੋ ਸੁਨੇ। ਕੋਈ ਰਾਜਾ ਕਉ ਦਿਸਤਵਉ
ਜੇ ਕਾਹੂ ਆਇਆ ਤਬ ਤਿਸ ਕੇ ਮਨ ਮੇ ਆਈ ਸੇ ਇਸ ਕੇ ਸਾਥ ਮੇ
ਕਲਪ ਬਨਾਇ ਦੇਖੇ। ਜਬ ਕਲਮ ਬਨਾਵਣੇ ਕੀ ਸੋਘੂਤਾ ਕੀਤੀ ਤਬ ਆਗੂਰੀ ਕਾਟੀ ਗਈ
ਤਬ ਲੋਗ ਹਾਹਾ ਕਾਰ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਏਕ ਬੁਡਾ ਮੀਤਰੀ ਸਤਿ ਸੰਗੀ ਥਾ ਸੋ ਕਹਿਤ ਭਇਆ
ਜੇ ਭਲਾ ਭਯਾ ਹੈ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਕੋਪ ਕਰ ਤਿਸ ਕੀ ਸੰਪਦਾ ਛੀਨ ਕਰ ਕੇ
ਕੈਦ ਕਰ ਦੀਆ। ਪੁਨਾ ਕਿਸੀ ਕਾਲ ਰਾਜਾ ਸ਼ਿਕਾਹ ਖੇਲਤੇ ਖੇਲਤੇ ਐਰ ਰਾਜਾ ਕੀ ਸੋਮ
ਮੇ ਜੇ ਗਿਆ ਤਬ ਤਿਨੋ ਨੇ ਦੇਵੀ ਕੀ ਬਲੀ ਦੇਨੇ ਕੇ ਲੀਏ ਜਾਇ ਖੜਾ ਕੀਆ, ਫਗਵਤੀ ਆਈ
ਜਬ ਤਿਸ ਕੇ ਅੰਗ ਦੇਖੇ ਤਬ ਆਗੂਰੀ, ਕਰ ਸੇ ਕਾਟੀ ਦੇਖ ਕਰ, ਏਸੀ ਜਾਨ ਕੇ ਤਿਆਗ ਦੇਤ
ਭਏ। ਜਬ ਰਾਜਾ ਘਰ ਆਇਆ ਤਬ ਮਨ ਮੇ ਬਿਤਰਿਆ ਜੇ ਮੇਰਾ ਤੇ ਭਲਾ ਦੁੰਗਾ ਜਾਤੀ
ਨੇ ਕਰਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਉਹ ਮੀਤਰੀ ਧਨ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਇਸ ਸੇ ਮੈਨੂੰ ਭਲਾ ਕਰਿਆ ਹੈ। ਮੇਰਾ
ਹੂਆ। ਤਿਸ ਕੇ ਮਾਨ ਪੂਰਬਕ ਸੁਲਾਇ ਕਰ ਕਰਾ, ਜੇ ਮੇਰਾ ਭਲਾ ਹੂਆ ਪਰ ਆਪ ਕਾ
ਬੁਰਾ ਹੂਆ ਇਸ ਕਹਣੇ ਸੇ ਕਿਉ। ਤਬ ਮੀਤਰੀ ਰਾਜ ਕਹਤ ਭਏ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਭੀ ਭਗਵੰਤ ਭਲਾ
ਕਰਿਆ ਹੈ। ਜੇ ਮੈਂ ਆਪ ਕੇ ਰਕਾਬ ਸਾਥ ਰਹਿਤਾ ਸੀ ਜੇ ਕਰ ਮੈਂ ਤੁਮਾਰੇ ਸੰਗ ਹੋਤਾ ਤੇ
ਮੇਰਾ ਸੀਸ ਕਾਹਿ ਜਾ ਜਾਤਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਸਭ ਲਿਧੀ ਸੇ ਭਲਾ ਹੀ ਹੂਆ ਹੈ ਰਾਜਨ। ਮੈਂ ਸੁਣ ਕਰ
ਰਾਜਾ ਤਿਸ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਾਗਾਤੇ ਕਹਤ ਭਯਾ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਤੇ ਮੈਂ ਆਪ ਕਾ ਪੂਤ ਮੇਰੀ
ਖਤਾ ਮਾਫ਼ ਕਰੋ। ਤਬ ਮੀਤਰੀ ਕਹਾ ਜੇ ਇਹੁ ਭੀ ਭਲਾ ਹੂਆ ਹੈ ਰਾਜਨ ਜਾਂਤੇ ਤੁਸੀਂ ਤੁੰ ਕੀ
ਨਿਮਰਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਈ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮੇਸਵਰ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਸੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਹਰਿ ਜਨ ਕਹਿਤੇ ਹੈ, ਜੇ

ਗੁਰਮੁਖੇ ਜੋ ਹੁਆ ਸੋ ਭਲਾ ਹੀ ਹੁਆ। ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਗਿਆਨਵਾਨ ਹੈ ਬਿਬੇਕੀ ਸੋ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
 ਕੇ ਭਾਣੇ ਰੂਪੀ ਜਾਨਾ। ਪਰ ਸਦਾ ਅਹਿੰਤ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਤੁਲਸੀ ਦਾਸ ਜੀ ਕਹਾ
 ਹੈ। ਜੋ: "ਤੁਲਸੀ ਭਰੋਸੇ ਰਾਮ ਕੇ ਰਹੈ ਖਾਣ ਪਰ ਸੋਇ। ਅਣਹੋਈ ਹੋਈ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਹੋਇ
 ਸੋ ਹੋਇ।" ਤਿਨੇ ਨੂੰ ਰਾਜਾ ਭੀ ਆਵਤਾ ਤਇਆ ਸੀਘਰਤਾ ਸਹਤ ਅਧਰ ਜਿਸ ਕੇ ਵਰਕਟੇ ਹੋ
 ਕਰੋਧਕਰ। ਤੇ ਕਹਿਤ ਭਯਾ ਜੋ ਲਿਖਾਵੇ ਮੈਨੂੰ ਓਹ ਪਾਪੀ ਜਿਸ ਨੇ ਇਹ ਪਾਪ ਕਰਿਾ ਹੈ
 ਜੋ ਤਿਸ ਕਾ ਮੈ ਬੰਦ ਬੰਦ ਜੁਦਾ ਕਰਵਾਵੇ, ਹੋ ਤਾਪੋ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਸਭ ਕੇ ਸਾਂਤ
 ਕਰਵਾਵਤੇ ਭਏ ਜਾਂ ਤੇ ਆਪ ਸਾਂਤ ਸਰੂਪ ਹੋ। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਹੈ।
 "ਸਲੋਕ। ਸੁਹਨ ਸੀਲ ਸੰਤ ਸਮ ਮਿਤ੍ਰ ਸਵਜਨਹ। ਨਾਨਕ ਭੋਜਨ ਅਨਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਰੇਣ
 ਨਿੰਦਕ ਆਵਧ ਹੋਇ ਉਪਤਿਸਟ ਤੇ"। ਤਾਂ ਇਤਨੇ ਨੂੰ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਕਾ ਮੇਲਾ ਲਗ ਗਯਾ ਅਰ ਘਿਉ
 ਬੰਡ ਅਰ ਮੰਦੇ ਕੇ ਅੰਬਾਰ ਲਗ ਗਏ। ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਪੰਚਮਿਰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹੋਵਟੇ, ਸੰਤ ਨਿਦੇਸ
 ਪਾਇਕਰ। ਭਾਈ ਮੋਹਾ ਜੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਰੂਹਾਂ ਹੀ ਸੇ ਭਾਈ ਜੀ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕੇ ਬਾਧੇ
 ਹੂਏ ਸੰਗ ਹੀ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਰਹਿਤੇ ਸੇ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਿਤ ਭਏ ਜੋ ਸਭੀ ਮੇਲ ਭੋਗ ਰਹੀ
 ਜਾਵੇ, ਹੋ ਭਾਈ ਮੋਹਣ ਜੀ। ਅਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਜੋ ਭੋਗ ਲਗਾਇ ਕਰ, ਪਾਤ੍ਰ ਜਨ
 ਨੇ ਕਰ ਕੇ, ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਪਾਣ ਕਰਕੇ, ਅਰਦਾਸ ਐਸੀ ਕਰਨੀ ਜੋ ਤੇਰਾ ਕਾ
 ਰੁਝਹਿ ਕਿਆ ਅਰਪੇ ਹੋ ਮਹਾਰਾਜ, ਹੋ ਸਰੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ, ਹੋਰ ਨਾਮ ਕਿਸੀ ਕਾ ਨਹੀਂ ਲੇ ਇਜ
 ਕਰ। ਪੁਨਾ, ਸੰਤਾਂ ਸਾਧਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਅਤਿਥਾ ਜਰੀਥਾਂ ਤੋ ਉਹ ਖਵਾਇ ਦੇਵੇ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ।
 ਤਬ ਐਸੇ ਹੀ ਕਰਤੇਭਏ ਭਾਈ ਮੋਹਣ ਜੀ, ਆਗਿਆ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਪਾਇ ਕਰ। ਲਗੇ ਹੁੰਦੇ
 ਗਰੀਬ ਅਨਾਥ ਭੀ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮਸਵਰ ਕਾ ਨਾਮ ਨੇ ਕਰ। ਆਇ ਅਘਾਇ ਕਰ ਪਰਮ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਕੇ
 ਪਾਵਹਿ। ਗਰੀਬ ਅਨਾਥ ਬਹੁਤ ਜੋ ਬਹੁਤ ਕੜਾਹ ਹੋਵਹਿ ਬਤਾ ਮੇਲਾ ਰਹੇ। ਜੈਸੇ ਏਕ
 ਦਿਨ ਕਹੁ ਜਗ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਹਾਂ ਮਹਾਂ ਮਾਸ ਭਰ ਐਸਾ ਜਗ ਰੋਜ ਹੀ ਹੁਆ ਕਰੇ ਜੋ ਅਤ ਨਾ ਅੰਧੇ।
 ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਸੀਸ ਕੇ ਨੀਰ ਸਾੜ ਕਰਿ ਬੀਚ ਜਖਮ ਕੇ ਦੇ ਕਰ ਸੀਸ ਕੇ
 ਬਸਤ੍ਰ ਸਾਥ ਬਾਧਤੇ ਭਏ, ਹਕੀਮ। ਸੋ ਬੋੜੇ ਕਾਲ ਹੀ ਭਰੀਵਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਸੀਸ ਕਾ ਫਟ
 ਮਿਲ ਗਯਾ, ਕੈਸੇ, ਜੈਸੇ ਗੁਰੂ ਤੇ ਵਿਛੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸਿਖ ਫੇਰ ਸੁਣੀ ਆਇ ਕਰ ਤਨ ਮਨ
 ਧੰਨ ਸੋਧ ਕੇ, ਸੇਵਾ ਕਰਤਾ ਰਿਦਾ ਦੇ ਕਰ, ਜੀਓ ਉਹ ਪੁਨਾ ਗੁਰੂ ਜੋ ਅਭੇਦ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ।
 ਤੈਸੇ ਸੀਸ ਕਾ ਜਖਮ ਅਭੇਦ ਹੋ ਗਯਾ ਸੰਤਾਂ ਕਾ, ਸ੍ਰੀਰ ਅਰੋਗ ਭਯਾ। ਸੋਕੈਸੇ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਕਾ ਸੰਕਲਪ
 ਦੁਖ ਰੂਪ ਜਾਣ ਕੇ ਤਿਆਗ ਕਰ ਜੈਸੇ ਸੰਤ ਕਾ ਰਿਦਾ ਸਾਂਤ ਸੁਖ ਕਰਤੇ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ
 ਦੇਹ ਅਖੇਦਤਾ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਈ। ਸੰਤ ਸਨਾਨ ਕਰਤੇ ਭਏ ਤਾਂ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਅਨੰਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ
 ਦਾਨ ਮਾਨ ਕਰਤੇ ਭਏ, ਸੰਤਾਂ ਤੋ ਵਾਰਨੇ ਕਰ ਕਰ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਪਾਠ ਜੀ
 ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਸਮਾਪਤ ਕਰਤੇ ਕਰਾਵਤੇ ਤਏ, ਆਪਸ। ਸੋ ਨੀਵ ਪਾਪੀ ਸੋ ਪ੍ਰਸਾਦਿਤੀ ਰਾਤ ਕਰਿ
 ਮਿਟੀ। ਦੀਆਂ ਪੰਡਾਂ ਦੁੱਕੀ ਫਿਰੇ, ਸੰਤ ਸਾਧੀ ਭ੍ਰਮਤਾ ਫਿਰੇ ਤੇ ਲੋਕ ਧਿਕਾਰ ਕਰੇ ਜਹਾਂ ਤੋ ਪ੍ਰਕਾ
 ਬਾਨਕੇ ਪਾਠੇ ਨਾਨਕ ਕਰ ਦੇ ਮਾਰੇ ਤਿਸ ਕਉ।

ਸੇ ਕੂਕਰ ਹਰਕਾਏ ਵਤ ਦੋੜੇ ਕਹੁ ਅੰਨ ਜਲ ਭੀ ਸੁਖੇਨ ਸੁਆਦੀ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਕਰ ਨਾਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ।
 ਸੇ ਐਸੇ ਕੇਤਾ ਕਾਲ ਬੜੇ ਦੁਖ ਨੂੰ ਪਾਇ ਕਰ ਪਤਿ ਉਧਾਰਨ ਸੀਤੋ ਕੇ ਚਰਨਾ ਕੀ ਸਰਨ ਆਨ
 ਗਿਰਿਆ। ਤੇ ਕੰਠ ਆਪਣੇ ਮੇ ਅੰਦਰ ਡਾਰ ਕਰ ਮੁਖ ਸੇ ਘਾਨ ਲੈ ਕਰ ਪੁਨਾ ਰੁਦਨ ਕਰਤਾ ਹੂਆ
 ਕਹਤਾ ਯਯਾ ਕਰ ਜੋੜ ਕਰ। ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਮੂਰਤੀ, ਹਰੀ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਸਦਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੈ ਸਭ
 ਪਰ, ਸੰਤ ਮੁਕਟਮਲੀ ਜੀ ਪਤਿ ਪਾਵਨ ਬਿਰਦ ਆਪ ਹੀ ਕਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਮੈ ਅਪ੍ਰਾਧੀ ਹਾਂ ਮਹਾਂ ਆਪ ਕੀ
 ਸਰਨ ਆਇਆ ਹਾਂ, ਹੇ ਭਗਵਨ। ਜੇ ਕਰ ਆਪ ਮੈਨੂੰ ਖਤਾ ਮਾਫ਼ ਨਾ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਨਰਕ ਦੀ
 ਮੰਨੂੰ ਝੋਰ ਨਾ ਦੇਵੇਗਾ, ਹੇ ਦੇਵ। ਮੈਂ ਐਸਾ ਹੋ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸੇਸਰ, ਅਪ੍ਰਾਧੀ ਹੋਂ ਤੇ ਗੁਰ ਘਾਤਕ ਹੋ।
 ਕਾਮੀ ਕ੍ਰੋਧੀ, ਲਪਟ ਲੋਭੀ ਜੇ ਹਾਂ ਸੋ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਤੇ ਚੰਗੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਸਹਾ ਪਾਪੀਆਂ ਤੇ ਅਤਿ ਨੀਚ ਹਾਂ
 ਧ੍ਰਿੜਾ ਹੈ ਮੇਰੇ ਜਨਮ ਨੇ ਅਰ ਕਰਮਾ ਨੇ, ਹੁਣ ਆਪ ਮੈਨੂੰ ਬਖਸ਼ੋ, ਹੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ। ਮੇਰੇ ਮੈ ਐਸੇ
 ਪਾਪ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਐਸਾ ਮੈਂ ਚੋਰ ਯਾਰ ਨਿੰਦਕ ਪਿਸਨ ਜਨ ਆਪ ਕੀ ਸਰਨ ਸਰਨ ਹਾਂ
 ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ। ਪੂਤ ਨਾਤੇ ਫੰਧਕ ਤੁਸਾਂ ਹੀ ਤਾਰੇ ਹਾਂ ਸੋ ਅਪ੍ਰਾਧੀ ਮੈਂ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੈਨੂੰ
 ਬਖਸ਼ੋ ਹੇ ਦਿਆਲ। ਐਸੇ ਸੁਨਕਰ ਹਰਿਜਨ ਜੀ ਹੀਸ ਕਰ ਕੰਠ ਨਾਇ ਲੇਤੇ ਭਏ ਤੇ ਕਹਤ
 ਭਏ: ਹੇ ਭਾਈ, ਤੈਨੇ ਕਵਨ ਖਤਾ ਕਰੀ ਹੈ ਜੋ ਅਸੀਂ ਬਖਸੀਏ। ਪੁਨਾ ਬਖਸਣ ਹਾਰੇ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ
 ਨਾਨਕ ਨਾਰਾਇਣ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਅਸੀਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਸਾਹਿਬ
 ਜੀ ਸੇ ਕੇਸੇ ਬਖਸਾਈਏ। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਸੁਆਮੀ ਕਹਤੇ ਹੈ। ਤਬਾ ਬਾਨ।
 "ਪਿਛਲੇ ਅਵਗੁਨ ਬਖਸ ਲੈ ਪ੍ਰਭ ਆਗੇ ਮਾਰਗ ਪਾਵੇ"। ਪੁਨਾ। "ਹਮ ਅਪ੍ਰਾਧੀ
 ਨਿਰਗੁਣਾਰੇ। ਨਾ ਕਿਛ ਸੇਵਾ ਨਾ ਕਰਮਾਰੇ। ਗੁਰ ਬੋਹਬ ਬਡ ਭਾਗੀ ਪਿਆਰੇ।
 ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸੰਗ ਪਾਬਰ ਤਰਿਆ"। ਪੁਨਾ। "ਕੋਟ ਅਪਰਾਥ ਅਵਾਦਿਓ ਇਹ ਮਨ
 ਕਹਿਨਾ ਕਹੂ ਨਾ ਜਾਈ। ਜਨਾਨਾਨਕ: ਦੀਨ ਸਰਣੁ ਅਇਓ ਪ੍ਰਭ ਸਭ ਲੇਖਾ ਰਖਹੁ ਉਠਾਈ"।
 ਐਸੇ ਬਖਸੇ ਜਾਤੇ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ। ਤੁਸੀਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਆਗੇ ਮਸਤਕ
 ਟੇਕੋ। ਜੋ ਬਾਨ ਮੰਨ ਕਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕਤ ਭਯਾ। ਪੁਨਾ ਸੰਤ ਆਗੇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਤ ਭਯਾ ਤਾਂ
 ਸੰਤ ਪਿਠ ਤਿਸ ਕੀ ਉਪਰ ਧਾਪੀ ਦੇਤੇ ਭਏ, ਤਬ ਤਿਸ ਕੇ ਰਿਦੇ ਕਾ ਤਰਮ ਪਾਪ ਦੂਰ ਭਯਾ।
 ਸਾਧ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਭੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹਈ। ਪੁਨਾ ਸੋ ਭਜਨ ਪਰਾਇਣ ਹੂਯਾ। ਪਰਮ ਸੰਤ ਕੀ
 ਅਵਾਸਾ ਮੈ ਭੀ ਤਿਸ ਕੀ ਦੇਖੀ ਹੈ, ਮੈਨੇ ਜੀਨੇ ਨਿਕਟ। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਾ ਸਿੰਧੂ
 ਸ੍ਰੀ ਚੰਦ੍ਰਾਵਤੀ ਸੰਤ ਸਰਨ ਲੀਲਤਾ ਬਰਨੰਨ ਨਾਮ ਨਵੇਮੇ ਹੁਨਾਸਾ। ੯। ਭਾਈ ਮੋਹਤਾ ਰਾਮ
 ਭੀ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨਾ ਪਾਸ ਰਹਿਤੇ ਸੇ ਸੋ ਆਪਣੇ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਦਿਨ ਸਮਝ ਕਰ ਬੋੜਾ ਸਾ
 ਕੁਣਕਾ ਕਰਵਾਇ ਕੇ ਵਰਤਾਵਣੇ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀਤੀ ਇਨਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ।
 ਤਬ ਹਰਿ ਜਨ ਪ੍ਰਭਤੇ ਭਏ: ਭਾਈ, ਮੇਰਾ ਕੇਸੇ ਕੁਣਕਾ ਕਰਵਾਇਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ
 ਕਹਿਤ ਭਏ, ਜੀ ਆਪਣੇ ਗੁਰਾਂ ਨਮਿਤ। ਐਸੇ ਸੁਵਣ ਕਰ ਸੰਤ ਜੀ ਚੋਰ ਕਿਤਨਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
 ਤਯਾਰ ਹਰਿ ਭਾਈ ਮੋਹਤਾ ਕਉ ਕਹਤ ਭਏ: ਹੇ ਭਾਈ, ਇਨਾਂ ਅਤੀਤਾਂ ਕੇ ਇਹ ਭੋਜਨ
 ਪਟਰਸ ਕੁੰਦਵਾਇ ਦੇ ਆਪਣੇ ਗੁਰਾਂ ਨਮਿਤ। ਤਬ ਭੋਜਨ ਕਰਵਾਇ ਕਰ ਸੋ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇ

ਕਹਿਤ ਭਯਾ ਜੀ ਆਪਨੇ ਬੜੀ ਖੇਰਨ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਸੰਤ ਜੀ ਬਚਨ ਕਹਿਤ ਭਏ ਜੋ
 ਤੇਰੇ ਗੁਰੂ ਸੇ ਅਸਾਡੇ ਨਹਿ ਸੇ, ਹੇ ਭਾਈ, ਕਿਆ ਅਸਾਡੇ ਭੀ ਹੋਸੇ। ਐਸੇ ਸੰਤੋ ਮੇ ਜਿਨ ਕੀ
 ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰੀਤ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਕਹਿਤੇ ਸੇ ਜੋ ਟੋਪੀਆਂ ਵਾਲੇ ਸੰਤ ਅਸਾਡੇ ਗੁਰੂ ਹੈ ਅਸੀਂ ਇਨ ਕੇ ਦਾਸ
 ਹਾਂ। ਜਾਂ ਤੇ ਅਸਾਡੇ ਗੁਰੂ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਜੀ ਕੇ ਦਾਸ
 ਹੁਏ। ਕਈ ਇਕ ਸਾਹਾ ਜੀਵਣੇ ਮੇ ਭੀ ਜਾਇ ਰਹਤੇ ਸੇ ਜਾਂ ਤੇ ਭਾਈ ਦਰਬਾਰੀ ਜੀ
 ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਦੇ ਸੇ ਭਾਈ ਮੂਲੇ ਰਾਮ ਜੀ ਦੇ ਗੁਰੂ। ਇਹ ਤੇ ਮਿਤ੍ਰ ਸੇ ਸੰਤ ਗਿਆਨੀ,
 ਭਗਤ। ਏਕ ਭਾਈ ਦਰਬਾਰੀ ਰਾਮ ਜੀ। ਦੂਜੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਕੇ ਗੁਰਦੇਵ
 ਭਾਈ ਵਸਤੀ ਰਾਮ ਜੀ। ਤੀਜੇ ਭਾਈ ਬੁਧ ਰਾਮ ਜੀ ਭੇਰੇ ਮੇ। ਪਿੰਡ ਮੇ ਸ੍ਰੀ
 ਮੰਗਲ ਦਾਸ ਜੀ ਮੰਗਲ ਮੂਰਤੀ, ਭਾਈ ਮੂਲ ਰੰਦ ਜੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਤਿਨ ਕੇ ਗੁਰ ਭਾਈ। ਪੁਨਾ
 ਭਾਈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਾਮ ਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ। ਭਾਈ ਨਿਵਾਹੁ ਰਾਮ ਤੇ ਭਾਈ ਨਰੈਨ ਦਾਸ ਦੇ ਗੁਰੂ।
 ਹੋਰ ਸਭੀ ਸੰਤ ਮਹੰਤ ਸੰਨਿਆਸੀ ਸੈਰਾਜੀ ਉਦਾਸੀ ਸਭੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਅਰ ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਦੇ ਸੇ।
 ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਪੁਨਾ, ਸਾਹੀਵਾਲ ਤੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਸਾਹਪੁਰ ਲੇ ਜਾਤੇ ਭਏ।
 ਪਰਮ ਜਾਵ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ। ਤਬ ਇਕ ਸਮੇ ਨਦੀ ਕਿਨਾਰੇ ਇਕੀਤ ਸੰਤ ਬੈਠੇ ਸੇ।
 ਏਕ ਸਿਪਾਹੀ ਆਇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਤ ਭਯਾ। ਤਾਂ ਸੁਆਮੀ ਸੰਤ ਕਹਿਤ ਭਏ: ਹੇ ਭਾਈ,
 ਤੁਸੀਂ ਕਵਨ ਹੋਤੇ ਹੋ ਤੇ ਕਿਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਤੇ ਕਿਆ ਤੁਸਾਡਾ ਨਾਮ ਹੈ, ਅਰ ਕਰਦੇ ਕਿਆ ਹੋ,
 ਕਿਹਤ ਵਿਰਤ। ਸੋ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਕਹਿਤ ਭਇਆ ਜੀ ਮੇ ਰਹਿੰਦਾ ਤਾਂ ਇਥੇ ਹਾਂ ਸੁਕਾਰੇ ਨੌਕਰ
 ਤੇ ਜਨਮ ਦਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹਾਂ ਜੀ ਤੇ ਦਾਸੂਰਾਮ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਹੈ। ਤਾਂ ਜਵਾਬ ਕਰ
 ਆਪ ਕਹਿਤ ਭਏ ਮੁਖ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ। "ਸਤਿ ਗੁਰ ਸਾਹਿਬ ਛਡ ਕੇ
 ਮਨ ਮੁਖ ਹੋਇ ਬੰਦੇ ਦਾ ਬੰਦਾ।" ਤਾਂ ਸੋ ਰਾਜ ਰਿਖੀ ਸੁਣ ਕਰ ਤੇ ਕੇ ਖਾਵਤਾ ਭਿਆ
 ਪੁਨਾ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਕਹਿਤ ਭਯਾ: ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਭੀ ਭਲੇ ਮਾਰਗ ਜਾਵੇ ਜੀ। ਤਾਂ ਆਪ ਕਹਿਤ
 ਭਏ, ਸੰਤ: "ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹ ਜੀਵ ਤਾਂ ਆਇ ਹੀ ਤੇ ਨੌਕਰ ਕਰਤਾਰ ਕਾ ਹੈ।
 ਜਿਸ ਕੇ ਹਾਥ ਮੇ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਕੀ ਤਾਰ ਹੈ। ਜੇਸੇ ਘਾਉਆਂ ਕੀ ਤਾਰ ਸੂਤ੍ਰਪਾਰ ਕੇ ਹਾਥ
 ਹੋਤੀ ਹੈ। ਸੋ ਕੋਸਾ ਹੈ ਤੁਲੋਕੀ ਹਾਥ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸਭ ਕਾ ਬਾਨ ਸਮਾਈ ਹੈ। ਤੇ
 ਭਾਤੀ ਕਾ ਪਰਮ ਮਿਤ੍ਰ ਹੈ। ਅਰ ਅੰਗ ਸੰਤ ਭਗਵਾਨ ਹੈ ਪੁਨਾ ਬਿਸਵੰਬਰ ਹੈ ਸੋ ਅਸਾਡਾ
 ਤੁਸਾਡਾ ਮਹਾਰਾਜ ਹੈ। ਜੇ ਏਕ ਰੂਪ ਕੇ ਮਾਲਕ ਤੇ ਗ੍ਰਾਮ ਕਾ ਮਾਲਕ ਬੜਾ ਹੈ, ਜਿਸ
 ਸੇ ਨਗਰ ਪਤੀ ਸੇ ਨਗਰ ਮੰਡਲੇਸਵਰ ਬੜਾ ਹੈ। ਤਿਸ ਤੇ ਦੇਸ ਪਤੀ ਬੜਾ ਹੈ ਤਿਸ ਤੇ
 ਖੰਡ ਪਤੀ ਬੜਾ ਹੈ। ਖੰਡ ਪਤੀ ਸੇ ਚਕ੍ਰਵਰਤੀ ਜਿਸਕਾ ਚਹੂੰ ਤਕਾ ਮੇ ਚਕਰ ਫਿਰਤਾ ਹੈ
 ਸੋ ਬੜਾ ਹੈ। ਤਿਸ ਤੇ ਇੰਦ੍ਰ ਬਤਾ ਹੈ ਸੁਰੇਸਵਰ ਤੇ ਚਤਰ ਬਟਨ ਬੜੇ ਹੈ। ਤਿਸ ਤੇ
 ਸ੍ਰੀ ਸਿਵ ਜੀ ਸਦਾ ਸਿਵ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਵਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਧੰਡੇ ਹੈ ਕਹੂੰ ਸਿਵ ਕਹੇ ਹੈ ਸਿਵ ਪੁਰਖ
 ਤਿਨ ਸਭਨੇ ਤੇ ਬੜਾ ਮਹਾਂ ਕਾਨ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ ਬੜੇ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ। ਸੋ

ਕੀ ਹੈ; ਸਹ ਕੇ ਕਰਤਾ, ਹਰਤਾ, ਹਰਤਾ ਹੈ; ਪੁਨਾ ਸਾ ਕੇ ਅੰਤਰ ਏਹਹ ਅੰਗ ਸੰਗ ਹੈ; ਬਿਆਪਕ
 ਹੈ। ਅਰ ਸਤ ਤੇ ਨਿਰਪੇ ਹੈ, ਅਕਸਵਤ। ਜੇਹੇ ਸ੍ਰੀ ਕਲਗੀਧਰ ਸੁਆਮੀ ਕਾ ਬਾਨ ਹੈ। ਦੋ:
 "ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੀ ਦੇਹ ਮੇ ਕੋਟਹੁ ਨਿਸ਼ਾਨ ਮਹੇਸ਼। ਤੇਹ ਇੰਦ੍ਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਿਤੇ ਰਵ ਸਾ ਕੋਟ
 ਜਲੇਸ"। ਤੇ ਕੋਟਾਂ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡਾਂ ਦਾ ਸੇ ਮਾਨਕ ਹੈ। ਕੋਟਾਨ ਕੋਟ ਬ੍ਰਹਮੇ ਤਿਸ ਨੇ ਹਰ ਕਰ ਜਗਤ
 ਕੇ ਸਾਜਨ ਪੇ ਭਾਇ ਦੀਏ ਹੈ। ਕੋਟਾਨ ਨਿਸ਼ਾਨ ਬਾਇ ਕਰ ਸੇ ਤਿਸ ਜਾਤ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪੱਕ
 ਕੇ ਕਰੇ ਹੈ। ਤੇਸੇ ਕੋਟਾਨ ਕੋਟ ਅਖੀਆਂ ਤੇ ਸਾਜੀ ਰਿਖੀ ਪੁਨੀ ਸਿਧ ਸਾਧਕ ਰਿਧੀ ਨਿਧੀ
 ਸਹਤ ਤਿਸ ਕੇ ਭੇ ਸੰਗਿਤ ਹੈ ਕਰ ਜਿਸ ਕੇ ਸੇਵ ਰਹੇ ਹੈ। ਤਿਸ ਆਤਮਾ ਦੇਵ ਕੇ ਹਮਾਰਾ
 ਨਮਾਕਾਰ ਹੈ। ਸੇ ਸਰਬਆਤਮਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ, ਸਰਬ ਭਾ ਸੁਆਮੀ ਤੇ ਸਰਬ ਕਾ ਪ੍ਰਤਿਪੱਕ
 ਸੇਸ ਮਹਾਰਾਜ ਬਡਿਆਂ ਤੇ ਬਡਾ ਤਿਸ ਕੇ ਫਾਹ ਕਰ ਜੇ ਮਾਨੁਖ ਦੀਨ ਦੁਖੀ ਵਾ ਦੇਵਤਾ
 ਸੇਵੀਏ ਤੇ ਕਰਾ ਕਰ ਨੌਨਵਤ ਭਲ ਜਾਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਥਾ ਬਜਨ। "ਤਿਸਹਿ ਤਿਆਗ
 ਮਾਨੁਖ ਮੇ ਸੇਵਹੁ ਤਉ ਨਾਜ ਤੋਨ ਹੋਇ ਜਾਈਐ"। ਜੇਹੇ ਕਹੁ ਤਕਰ ਵਰਤੀ ਰਾਜਾ ਆਪਣੇ
 ਸੁਆਮੀ ਕੇ ਤਿਆਗ ਕਰ ਅਵਰ ਕਿਸੀ ਗੁਆਪਦੀ ਰਾਣਾ ਕਾ ਨੌਕਰ ਜਾਇ ਹੋਵੇ ਅਥਵਾ
 ਘੋੜਿਆਂ ਕੇ ਦਰੋਹੇ ਕਾ ਦਾਸ ਹੋਵੇ। ਜੇਹੇ ਉਹ ਅਭਾਜੀ ਸਹ ਕਿਸੀ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਜੋਗ ਹੋਤਾ ਹੈ।
 ਤੇਸੇ ਹੀ ਇਹ ਗੀਵ, ਮਹਾਰਾਜ ਕਾ ਸਰੂਪ ਹੈ ਕਹ, ਜੇਸੇ ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਬ ਕਿਸੀ ਇਛਾ
 ਅਧੀਨ ਅਗਿਆਨ ਭੀ, ਦੀਨ ਦੁਖੀ ਦਾਸਦੀ ਕਹੁ ਸੇਵਤਾ ਹੈ, ਤਬ ਆਪ ਹੀ ਦੀਨ ਦੁਖੀ ਰਹਤਾ ਹੈ
 ਜੇ ਕਰੇ ਕਹੀਐ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਸੇਵਰ ਕਹੁ ਤਾਂ ਨਿਸਕਾਮ ਬਡੇ ਸੰਤ ਪਰਮ ਹਸ ਹੈ ਜੇ
 ਸੇਵਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਕਾਮਾਰਬੀ ਹੈ, ਪੁਨਾ ਦੁਖੀ ਹੈ, ਸੇ ਜਬ ਭਜੇ ਸ੍ਰੀ ਕਮਲਾ ਕੰਤ ਕੇ ਤਬ ਸਭ ਅਰਥ
 ਭੀ ਤਿਨ ਕੇ ਪੂਰਨ ਹੋਵੇ, ਸੁਭਾਵਕ, ਅਰ ਦੁਖ ਤਿਨ ਕੇ ਦੂਰ ਹੋਵੇ, ਅਕਸ ਮਾਤ੍ਰ ਸੇ। ਤਥਾ ਸ੍ਰੀ
 ਗੁਰੂ ਬਾਕਿਐ। "ਕਵਨਾ ਰਰਨ ਸਰਨ ਹੈ ਜਾ ਕੇ। ਕਹੁ ਜਨ ਕਾ ਨਾਹੀ ਤਾਕੇ।"
 ਪੁਨਾ। "ਇਛਾ ਪੂਰਕ ਸਰਬ ਸੁਖਦਾਤਾ ਹਰਿ ਜਾ ਹੈ ਵਸ ਹੈ ਕਾਮਧੇਨਾ"। ਪੁਨਾ।
 "ਸੁਆਮੀ ਸੁਰਤਰ ਚਿਤਮਨ ਕਾਮਧੇਨ ਬਸ ਜਾਏ। ਭਾਰ ਪਦਾਰਥ ਅਸੁਟਮਹਾਂ ਸਿਧ
 ਨਵ ਨਿਧ ਕਰਤਲ ਤਾ ਕੇ। ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾ ਜਪਸ ਰਜਨਾ। ਅਵਰ ਸਭ ਤਿਆਗ
 ਬਜਨ ਰਜਨਾ। ੧ । ਰਹਾਉ। ਨਾਨਾ ਖਿਆਨ ਪੁਰਾਨ ਬੇਦ ਹਿਧਿ ਰਹਿਤੀਸ ਅਖਰ ਮਹੀ।
 ਇਆਸ ਹੀਰਾਧ ਕਹਿਓ ਪਰਮਾਰਥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਰ ਨਾਹੀ। ਸਹਿਜ ਸਮਾਧ ਤ੍ਰਿਪਾਥ ਰਹਿਤ
 ਹੋਇ। ਬਡੇ ਰਾਜ ਨਿਵ ਨਾਹੀ। ਕਹਿ ਹਵਿਦਾਸ ਪ੍ਰਸਾਦ ਰਿਤੇ ਧਰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਭੈ ਭਾਈ।"
 ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਤੇਜਿਓ ਹੀ ਕਾ ਕੇਵਲ ਸੇਵਨਾ ਕਰੋ, ਹੇ ਭਾਈ, ਹੋਰ ਸੇਵਨਾ ਤਿਆਗ ਕਹਿ। ਸੇ ਐਸੇ
 ਹੀ ਹਰਤ ਰਹੇ ਸੰਤ ਕੇ ਖਾਨ ਸੁਣ ਕਰ। ਸਰਕਾਰ ਕੀ ਬਰਦੀ ਕੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸੁਰਤਰ ਮਾਦੀ ਤਿਆਗ
 ਕਰ ਸੇ ਦਿਜਵਾ ਜੀ ਤਗਵੰਤ ਸਬੰਧੀ ਜੇ ਚਿਹਨ ਇਤਕਮਾਲਾ ਆਈ ਹੈ ਜਿਨ ਕੇ ਦੇਖ ਕੇ
 ਜਾਨਤ ਭੀ ਭੈ ਭੀਤ ਹੋਇ ਕਹ ਠਾਗ ਜਾਇ ਜੇ ਐਸੇ ਚਿਹਨ ਘਾਹਤ ਹੋਵੇ। ਅਰਬਹੁਤ ਕਾਹ
 ਹਰਿ ਸਿਮ੍ਰਨ ਹੀ, ਹਰਿ ਸੇਵਨ ਹੀ, ਪੇ ਬਿਤੀਤ ਖੀਤਾ ਕਹੀ। ਸੇ ਭਗਤ ਭਗਤ ਤਿਨ ਸੇ ਸੇਵਨਾ
 ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੋਵੇ। ਭਗਵੰਤ ਭਾਈ ਕੇ ਕਵਨੇ ਸੇ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਤਾਂ ਤੇ ਕਲਯਾਨ ਕ੍ਰਿਤ ਹੋਵੇ।

ਏਕ ਸਮੇਂ ਰਾਜੜਾ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਪਰਮ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਰਾਜੜੀ ਨੇ ਜਾਤੀ ਭਈ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੋ।
 ਧਰਮਸਾਲ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਦੁਖ ਤੀਜਨ ਦੀ ਕੀ ਹੈ ਤਹਾ ਆਇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਦੇ ਭਏ। ਤਬ
 ਸਭ ਨਗਰ ਵਾਸੀ ਨਰ ਨਾਰੀ ਤੇ ਮੰਹਾਜਨ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਲੇ ਕਰ ਆਇ ਚਰਨੀ ਲਾਹਤੇ ਭਏ।
 ਤੇ ਕਹਿਤ ਭਏ ਧੰਨ ਆਜ ਹਮਾਰੇ ਪੁਨਾ ਭੀ ਧੰਨ ਹਾਜ ਹੈ ਜੋ ਆਪ ਕੇ ਦਰਸਨ ਭਏ।
 "ਹੁਣ ਹੋਇਆ ਗੁਰ ਸੰਤ ਮਿਲਾਇਆ। ਪ੍ਰਭ ਅਭਿਨਾਸੀ ਘਰ ਮੇ ਪਾਇਆ।" ਆਜ ਕਾ
 ਦਿਨ ਤਾਂ ਕਈ ਪਰਮ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਹੈ, ਜੋ ਮੰਗਲਾਇ ਅਜ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਦਾਸ ਸੰਤ,
 ਮੰਗਲ ਮੂਰਤੀ, ਮੰਗਲ ਸਮੇ ਦੇਖੇ ਹੋ। ਸਭ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਬੈਠੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਉਪਕਾਰ ਦੇਖ
 ਦੇਖ ਕਰ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਧਰਮ ਅਸਥਾਨ ਬਨੇ ਇਤਿਆਦਿਕ। ਤਿਸ ਕਾਲ ਸੋ ਸ੍ਰੀ ਸੰਤ ਰਾਜ ਜੀ ਇਕ ਤੁਕ
 ਪੜ੍ਹਤੇ ਭਏ। "ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੇਹੁ ਮੈ ਨਾਰੀ ਜਨ ਪ੍ਰਉਪਕਾਰੀ ਆਏ। ਜੀਆ ਦਾਨ ਦੇਇ
 ਭਾਤੀ ਨੇ ਇਨ ਹਰਿ ਸਿੰਘ ਲੈਨ ਮਿਲਾਏ"। ਤਬ ਏਕ ਸਾਧੂ, ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਕਾ, ਹਾਥ ਜੋੜ
 ਕਰ ਕਹਤ ਭਯਾ। ਹੈ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਇਹ ਬਚਨ ਆਪ ਕਿਸ ਪਰਬਾਇ ਉਚਾਰਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ
 ਹਰਿ ਜਨ ਕਹਿਤ ਭਏ ਸੁਨੇ ਸੰਤ ਜੀ। ਇਹ ਦੇਖੋ ਧਰਮਸਾਲ, ਜਿਸ ਮੇ ਸੰਦਰ ਸਫਾ ਵਿਛ
 ਹਰੀ ਦੇ ਪਾਠਨ ਅਰਥ, ਥੰਕਤ ਪੁਰਸ ਦੇ ਸੁਖ ਸਾਥ ਸੇਵਨ ਨੂੰ। ਅਹ ਇਹ ਰੂਪ ਦੇਖੋ ਜਨ ਪਾਨ
 ਸਨਾਨ ਆਦਿਕ ਕਰਨੇ ਨੂੰ, ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਪੋਥੀਆਂ ਪੜ੍ਹਨ ਸੁਨਣ ਨੂੰ ਤੇ
 ਸੁਭ ਉਪਦੇਸ ਦੇ ਕਰ ਸੁਭ ਮਾਰਗ ਮੇ ਜੀਵ ਲਾਏ ਹੋ। ਤਾਂ ਤੇ ਧੰਨ ਹੈ ਸੰਤ ਜਨ ਇਹ
 ਉਪਕਾਰ ਸੰਤੋ ਕੇ ਹੈ। ਜੋ ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਾਤੀ ਕਰਨੀ ਕਰਾਉਣੀ ਤੇ ਆਏ ਨੂੰ ਆਦਰ ਦੇਨਾ। ਸੋ ਐਸੇ
 ਉਪਕਾਰੀ ਸੰਤ ਸੰਤ ਭਏ ਹੈ ਜੋ ਏਕ ਭਾਈ ਦੁਖ ਤੀਜਨ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਆੜਣ ਸਾਹਿਬ ਜੀ
 ਕੇ ਚੇਲੇ ਭਏ ਹੈ। ਜਿਨ ਕਾ ਜਸ ਘਰਿ ਘਰਿ ਪੜਾ ਗਾਵੀਟਾ ਹੈ ਗੁਣ ਸਬੰਧ ਸੇ। ਪੁਨਾ
 ਮ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੋ ਕਲਗੀਧਰ ਭਗਵਾਨ ਹੈ ਤਿਨ ਕਾ ਦਰਸਨ ਭੀ ਜਿਨ ਕੇ ਸਾਖਿਆਤ
 ਕਰਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਸੁਆਮੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਲੀਏ ਪਦ ਚਰਨਾ ਹੀ ਬਨਾਈ ਹੈ। ਜੇਸੇ ਕਹਿਆ ਹੈ:
 "ਕਰਪਾ ਕਰ ਆਓ ਹਮਾਰੇ ਆਓ"। ਪੁਨਾ ਰਾਗ ਫੋਲਾ ਲਜਾ ਗਲ ਪਈਆ ਵੇ ਸਿੰਘ ਜੀ।
 ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਫੋੜ ਕੇ ਨਹੀ ਜਾਨਾ। ਅਸਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਮਾਣਾ। ਅਸਾਡਾ ਹੋਰ ਨ ਕੋਈ ਤ੍ਰਾਣਾ। ੧।
 ਰਹਾਉ। ਨੀਤਾ ਪ੍ਰੇਮਾ ਵੇ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਉਤੇ ਜੁਰਦ ਪਾਣਾ ਵੇ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਤਿਸ ਚੜ ਆਇਆ
 ਵੇ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਮੇਰਾ ਗੋਬਿੰਦ ਸਰਬ ਸਮਾਣਾ। ਮਨਾ ਹਾਥੀ ਵੇ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਉਤੇ ਨਾ
 ਅਰਾਗੀ ਵੇ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਤਿਸ ਚੜ ਆਇਆ ਵੇ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਮੇਰਾ ਗੋਬਿੰਦ ਸੁਸਤੁ ਹਾਹ। ੨।
 ਹੁ ਆਪ ਉਪਨਾਵੇ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀਆ ਪਸਾਰਾ। ਸਰਬ ਸਮਾਣਾ ਵੇ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਮੇਰਾ ਗੋਬਿੰਦ ਪਹੁ
 ਗੁਣ ਆਲਾ। ਦਾਸ ਪਤਤ ਵੇ ਹੈ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਕਹੀਏ ਦਾਸ ਤੁਮਾਰਾ ਵੇ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਅਸਾਨੂੰ
 ਹਿਨ ਦਿਹਾਏ ਦਰਸਾਰਾ। ੪। ਰਾਖਹੁ ਅਪਨੀ ਧਿਰਦ ਕੀਤਕੇ ਨ ਹਮਰੀ ਓਰੁ। ਦਾਸ
 ਪਤਿਤ ਕੀ ਬੇਨਤੀ ਪ੍ਰਾ ਪ੍ਰੀਤ ਨਿਬਾਰੇ ਤੇਰ। ੧। ਕਹ ਮੁਖ ਲੈ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ਨਾਦ
 ਆਵਤ ਰਾਗੇ। ਤੁਝ ਦੇਖਤ ਅਵਗੁਣ ਕਰੇ ਕੇਸੇ ਭਾਵੇ ਕੇਹਿ ਅਵਗੁਣ ਆਵੇ ਕੀ ਬੇਨਤੀ

ਹਮ ਸੁਨੇ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ। ਜੇ ਹਮ ਪੂਤ ਕਪੂਤ ਹੈ ਬਹੁਤ ਪਿਤਾ ਕੋ ਲਾਜ"। ਸੋ ਪ੍ਰਸੰਗ
 ਭਾਈ ਜੀ ਕਾ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਵਿਨਤਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਆ। ਸੋ ਤਾਈ ਦੁਖ ਭੀਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ
 ਜਬ ਇਸ ਨਗਰ ਆਏ ਤਾਂ ਜਲ ਬਿਨਾ ਜੀਵ ਦੁਖੀ ਦਿਸਟਾਏ। ਪੁਨਾ ਜੀਵਾਂ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਜੋ
 ਰਾਵ, ਰਹਤੀ ਕਾ ਸੁਭਾਵ ਭੀ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਜੀਵਾਂ ਕੇ ਤਲੇ ਵਾਸਤੇ ਇਹ ਧਰਮਸਾਲਾ ਤੇ ਕੂਪ
 ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਕਰਾਵਤੇ ਭਏ। ਏਕ ਟੋਡਾ ਰਾਮ ਜੀ ਗਿਰਸਤੀ ਸੋ ਪ੍ਰੇਮਕਰ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਕਰੇ। ਸ੍ਰੀ
 ਭਾਈ ਜੀ ਕੀ, ਪੁਨਾ ਧਰਮਸਾਲਾ ਕੀ ਭੀ। ਫੇਰ ਕਥਾ ਜਮੇ ਪੋਥੀ ਭੀ ਸੁਣਿਆ ਕਰੇ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ
 ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਪਾਇ ਕਰ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੰਤ ਜੀ ਜੀਵਾਂ ਤੇ ਸੇਵਾ ਕਾ ਸੁਭਾਉ ਪਾਵਤੇ ਭਏ।
 ਜੋ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪ੍ਰਮੋਸਵਰ ਕੀ ਤੁਫ ਇਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਲਗੇ ਤੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਦੁਖੋ ਤੇ ਛੁਟੇ। ਫੇਰ
 ਕਿਸੀ ਸਮੇਂ ਆਗਿਆ ਕਰੇ ਭਾਈ ਦੁਖ ਭੀਜਨ ਜੀ, ਜੋ ਭਾਈ ਟੋਡਾ ਰਾਮ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਜਲ
 ਛਕਾਇ। ਤਬ ਉਹ ਜਲ ਛਕਾਇ। ਜੋ ਆਗਿਆ ਕਰੇ, ਸੋਈ ਕਰਨੀ ਕਰੇ, ਆਗੇ ਤੇ ਸਤ
 ਬਚਨ ਹੀ ਉਚਾਰੇ। ਪ੍ਰੀਤ ਕੀ ਰੀਤ ਕੀ ਨਿਸਾਨੀ ਭੀ ਇਹੀ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸਤ ਸਾਧਨਾ ਤੇ
 ਉਤਮ ਸਾਧਨ ਭੀ ਇਹੀ ਹੈ, ਕਲਿਆਣ ਲੀਏ। ਜੋ ਗੁਰਾਂ ਸਿੱਤਾਂ ਬੜਿਆਂ ਆਏ,
 ਕਪਟ ਤਿਆਗ ਕਰ, ਸਤਿ ਬਚਨ ਉਚਾਰਨਾ। ਤਾਂ ਹਰਿ ਜਨ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਦੁਖ ਭੀਜਨ ਜੀ ਟੋਡਾ ਰਾਮ
 ਨੂੰ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਦੇਖ ਕਰਿ ਧਰਮਸਾਲਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੌਂਪਤੇ ਭਏ ਤੇ ਆਪ ਵਿਦਾ ਹੂਟੇ। ਪੁਨਾ ਜਾਤੀ ਵੇਰ
 ਕਹ ਗਏ ਜੋ ਹੋ ਭਾਈ, ਟੋਡਾ ਰਾਮ ਧਰਮਸਾਲਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਤੁਸਾਂ ਐਸੀ ਕਰਨੀ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੁਆਮੀ ਕਾ ਘਰ ਦਰਬਾਰ ਅਸਥਾਨ ਜਾਨ ਕਰ, ਤਨ ਮਨ ਧਨ ਸੌਂਪਕੇ। ਪੁਨਾ, ਜੋ ਪਰਦੇਸੀ ਆਵੇ
 ਈਹਾਂ ਤਿਸ ਕੀ ਸਨਬੀਧੀਆਂ ਵਤ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪਣਾ: ਹੋਰ ਜਿੰਦਾ
 ਕਾਈ ਨਾ ਕਰਣੀ। ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸ੍ਰੀਬ ਸਾਹਿਬ ਜੀ, ਚਾਰ ਪਦਾਰਥ
 ਦੇਲਗੇ - ਧਰਮ, ਅਰਥ, ਕਾਮ, ਮੋਖ ਰਾਹ ਚਲਿਆਵਤ। ਦੂਧ, ਪੂਤ, ਧਨ, ਲਖਮੀ ਪੁਨਾ ਨੇਕ ਪੁੰਨ ਮੇ
 ਤੁਸਾਂਤੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨਗੇ। ਐਸੇ ਕੇਹ ਕਰ ਸੰਤ ਚਲੇ ਗਏ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ
 ਦੁਖ ਭੀਜਨ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਹੋਰ ਕਾ ਉਪਕਾਰ ਕਰਨੇ ਕਉ ਤੇਹਾ ਸਾਹੁਪੁਰ, ਸਾਹੀਵਾਲ, ਨੂਹਪੁਰ
 ਇਤਿਆਦਿਕ ਅਨੇਕ ਅਸਥਾਨੋਂ ਪਰ ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ ਕੂਪ ਤੇ ਧਰਮਸਾਲਾ ਹੀ ਬਣਾਵਤੇਭਏ। ਪੀਡੇ ਤੇ
 ਭਾਈ ਟੋਡਾ ਰਾਮ ਜੀ ਤੈਸੇ ਹੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਭਏ ਜੈਸੇ ਸੰਤ ਕਹਿ ਆਏ ਸੇ। ਜੋ ਕੁਈ
 ਪਰਦੇਸੀ ਆਵੇ ਤਿਸ ਕੋ ਧਰਮਸਾਲ ਮੇਂ ਨਿਵਾਸ ਦੇ ਕਰਿ ਫੇਰ ਅਨ ਪਰਪਕ ਕਰਵਾਇ ਦੇਨਾ।
 ਤੇ ਧਰਮਸਾਲ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਤੇ ਧਰਮਸਾਲ ਕੀ ਆਮ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਨਾ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਣੀ,
 ਧੀ ਦੇਣ ਕੇ ਧੋਨੇ ਵਤ ਜਾਨ ਕਰਿ। ਤਬ ਤਿਸ ਕੇ ਦੋ ਸੰਤਾਨ ਭਈ, ਬੜੀ ਸੁਭ। ਜੋ ਇਹ
 ਪ੍ਰਤਖ ਰਚਨਾ ਦੇਖ ਲਵੇ ਹੋ ਸਾਧ, ਜੋ ਇਸ ਪਰਥਾਇ ਤੁਕ ਪੜੀ ਹੈ। ਐਸੇ ਸੰਤ ਉਪਕਾਰੀ
 ਹੋਤੇ ਹੈ। "ਆਪ ਜਪਹਿ ਅਵਰਾ ਨਾਮ ਜਪਾਵਣਿਆ"। ਐਸੇ ਕਥਾ ਸੁਨ ਕਰ ਸਤ ਸਾਧ
 ਸੰਗਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਤੇ ਕਹਤ ਭਏ ਧੰਨ ਭਾਈ ਦੁਖ ਭੀਜਨ ਜੀ, ਸਾਹੀ ਜਰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੇ
 ਦੁਖੋ ਕੇ ਭੀਜਨ ਵਾਰੇ ਹੀ ਭਏ ਹੈ, ਭਾਈ ਦੁਖ ਭੀਜਨ ਜੀ। ਧੰਨ ਭਾਈ ਦੁਖ ਭੀਜਨ ਜੀ

ਉਪਕਾਰੀ ਜਿਨ ਮੈਂ ਐਸੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਰਾ ਧਾਰੀ। ਤਾਂ ਸਤ ਨਗਰ ਕੇ ਸੁਭਜਨ ਸਾਧ
ਸੰਗਤਿ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਕਹਤ ਭਏ ਤੇ ਜੀ ਐਸੇ ਹੀ ਉਪਕਾਰੀ ਆਪ ਹੈ। ਜਿਸ ਤੇ ਆਪ
ਦਗਨ ਦੇ ਕਰਿ ਜੀਵਾਂ ਕਾ ਕਲਿਆਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਦੇਵ। ਆਪ ਤੇ ਮੁਕਤ ਕੇ ਅਧਕਾਰੀ ਹੈ ਸਨ।
ਆਪ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਨਾਮ, ਦਾਨ, ਗਿਆਨ ਦੇ ਕਰਿ ਮੁਕਤ ਹੂਪ ਕਰਿ ਦੀਏ ਹੈ, ਹੋ ਤਗਵਨ। ਤਬ
ਮਾਈ, ਏਕ ਭੇਟਾ ਤੇ ਕਰਿ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ ਚਰਨੀ ਆਇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਤ ਭਈ।
ਅਰ ਏਕ ਆਪਣਾ ਪੁਤ੍ਰ ਭੇਟਾ ਭੀ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਜਨ ਕੇ ਚਰਨੀ ਲਾਵਤੀ ਭਈ। ਜਿਸ ਕੁਲ ਪੈ ਹਰੀ ਦਾ
ਦਾਸ ਸੰਤ ਹੋਵੇ ਸੋ ਕੁਲ ਸਫਲ ਹੈ। ਜਿਸ ਕੁਲ ਮੇਂ ਨ ਸੁਰਾ ਹੋਵੇ, ਧਰਮ ਅਰਥ ਸਿਰ ਦੇਣ ਵਾਰਾ, ਪੁਨਾ
ਨਾ ਦਾਨੀ ਹੋਵੇ ਤਗਵਤ ਅਰਥ ਦਾਨ ਦੇਣ ਵਾਰਾ, ਅਰ ਨਾ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨ ਵਾਰੇ ਹੋਵੇ ਸੋ ਕੁਲ ਮੈਂ,
ਜੇ ਕਰ ਬਸ ਬਹੁਤ ਹੋਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਕੁਲ ਕੈਸੇ ਜਾਣਨੀ ਜੈਸੇ ਫਛਰਿਆਂ ਕਾ ਬਨ ਵਾ ਮਨਿਆਂ ਕਾ
ਬਨ ਨਿਸਫਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਥਾ ਸੋ ਕੁਲ ਵਿਅਰਥ ਜਾਨਣੀ ਹੈ ਸੰਤੋ। ਐਸੇ ਸਮਝ ਕਰਿ ਆਪਣਾ ਪੁਤਰ
ਸੋ ਮਾਈ ਸੰਤ ਕੇ ਚਰਨੀ ਲਾਇਆ। ਨਾਮ ਜਿਸ ਕਾ ਭਾਈ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸਨ ਸਿੰਘ ਵੈਰਕਤ ਸੋ ਭੀ ਸ੍ਰੀ
ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਸੇਵਕ ਸੁਭ ਭਾਯਾ। ਹੋਰ ਕਿੰਦਵਾਲ ਗ੍ਰਾਮ ਕੇ ਨਿਵਾਸੀ ਸੰਤ ਸੇਵੀ ਭਾਈ
ਹਜੂਰਾ ਸਿੰਘ ਦੋਨੇ ਭਰਾਵ। ਸੋ ਭੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਭੇਟਾ ਲੇਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨਕੀਵਨ ਪਰ
ਆਪਣਾ ਲਿਨਾਰ ਲਿਟਾਵਤੇ ਭਏ। ਸੋ ਕੈਸੇ ਮਾਨੇ ਕਮਲ ਕੀ ਦੁਆਸ ਭਵਰ ਲੇਤੇ ਹੋ ਜੈਸੇ।
ਪੁਨਾ, ਸਰਧਾ ਧਰ ਕਰ ਸੇਵਾ ਕਰਤ ਭਏ, ਸੰਤ ਕੀ। ਹੋਰ ਏਥੇ ਸਾਧ ਸੰਗਤ, ਚੌਰਿਰਦੇ
ਪਿੰਡਾਂ ਕੀ ਜਾਰੜੀ ਆਵਦੀ ਹੈ, ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਅਵਨਾ ਸੁਨ ਹੁਨ ਕਹ, ਦਗਨ ਲੀਏ। ਕਥਾ ਤੇ
ਕੀਰਤਨ ਹਰਿ ਸੁਜਸ ਸੁਨਤੇ ਹੈ ਦਗ ਪਰਸ ਕਰ ਸਾਂਤ ਕੇ ਪਾਵਤੇ ਹੈ, ਜੋਬਿਦ ਕੇ ਕੁਨ ਜਾਵਤੇ ਹੈ
ਤੇ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਸੋ ਦੇਖ ਦੇਖ ਕਰ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਜੀਵਤੇ ਹੈ। ਐਸੇ ਕੇਰੁ
ਕਾਲ ਰਹ ਕਰ ਪੁਨਾ ਵਿਦਾ ਹੋਤ ਭਏ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ, ਮੰਡਲੀ ਸਹਤ। ਤਬ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਪ੍ਰੇਮੁਰਾਏ ਕੇ
ਖੁੜ ਕਰ ਰੁਦਨ ਕਰਤੇ ਆਵਤੇ ਹੈ, ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਵਿਸੇਰ ਕਰ। ਜੈਸੇ ਕਹਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਤੁਲਸੀ ਦਾਸ ਜੀ
"ਬਿਛਰਤ ਏਕ ਪ੍ਰਾਣ ਹਿਰਿ ਲੇਈ। ਮਿਲਤ ਏਕ ਦਾਰਣ ਦੁਖ ਦੇਈ"। ਜਬ ਨੀਚਾਂ ਕਾ
ਮੇਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬ ਨਿਸਤੇ ਕਰ ਕਸਟ ਹੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜਬ ਸੰਤਾਂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਹੋਤਾ ਹੈ
ਈਸਵਰ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਸੋ ਤਬ ਤਨ ਮਨ ਕਰ ਪਰਮ ਸਾਂਤਿ ਸੁਖ ਆਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ਰਿਦੇ ਮ।
"ਦਰਸਨ ਏਤਹ ਹੋਤ ਨਿਹਾਲ"। ਜੋ ਇਹ ਸੰਤ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੀ ਸਕਤੀ ਹੈ ਜੋ ਰਿਤ ਬਿਛਿਆ
ਜਾਤਾ ਹੈ ਸਰਬ ਜੀਵਾਂ ਕਾ। ਅਗਿਆਤ ਜੀਵ ਭੀ ਸੰਗਤ ਸੇਵਾ ਕਰ ਪ੍ਰਮੋਸਰ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਹੋ ਜਾਨੇ
ਜੀ ਹੋਤ ਕੇ ਕਨਕੇ ਭਾਨ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸਿਆਂ ਸੋਭਾ ਪ੍ਰਕਾਸਮਾਨ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ, ਸੁਤੇ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈ।
ਹੀ ਜੀਵਾਂ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਹੈ। ਤੇ ਕੋਈ ਸੁਤੇ ਭੀ ਹੁਤ ਸੰਸਕਾਰੀ ਹੋਤੇ ਹੈ, ਇਸ ਮੇਂ ਅਜਰਜ ਨਹੀਂ।
ਤਾਂ ਸਭੀ ਜਨ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਾ ਮਿਲਨਾ ਬੋਲਨਾਵਿਚਾਰ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨਿ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਇਹ ਸ੍ਰੀ
ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਾ ਸਿੰਧੂ ਗਰੰਥੇ ਉਤਾਰਧੇ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਬਾਨਨ ਨਾਮ ਦਸਮੇ ਹੁਕਾਸਾ: ੧੦ । ਪੁਨਾ
ਭਾਈ ਜੀ ਸਾਹ ਪੁਰ ਨੂੰ ਸਾਧੇ ਆਏ, ਨਾਵਕਾ ਪਰ ਅਰੂੜ ਹੋ ਕਰ, ਉਵਾ ਤਰਫ। ਤਬ ਜਾਂ ਨਗਤ
ਤੇ ਨਗਰ ਕੀ ਲੁਕਾਈ ਐਸੇ ਸੁਨ ਕਰ ਆਈ ਜੈਸੇ ਨਦੀ ਨੀਚਾ ਸਿੰਧ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਤ

ਤੇ ਹੀ ਮੇਰਾ ਵਿਸਾਖੀ ਕਾ ਲਗਿਆ ਹੈ, ਮਾਨੋ ਲੋਕ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਇਕੱਠ ਹੋਤੀ ਤਈਂ, ਸੰਤ
 ਚਗਨ ਲੀਏ। ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਕਿਰਪਾਤ ਜੀ ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰੀਤ ਹੂਏ, ਦਰਸਨ ਕਰ, ਸਰਬ ਸੰਤ ਸਹਿਤ।
 ਐ ਹੀ ਕੋਈ ਕਾਲ ਧਰਮਸਾਏ ਰਹਤੇ ਹਏ। ਤਬ ਭਾਈ ਤਾਗੁਜੀ, ਭਾਈ-ਸੀਤਾ ਰਾਮ ਜੀ,
 ਭਾਈ ਧੰਨਾ ਜੀ-ਮਲਕ, ਸਭੇ ਪ੍ਰੇਮ ਜਿਹੇ ਮਿਲੇ ਜਾਤੇ ਹਏ ਕੋਟਲੇ ਜੀ। ਜੋ ਤਰਾ ਤੀ ਕੋਈ
 ਰਾਤੀ ਰਹਤ ਭਏ ਅਤਿਅੰਤ ਤਿਨ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇਖ ਕਿਓ। ਸਭੀ ਜਨ ਪ੍ਰੀਤ ਹੋਤੇ ਹੋਂ ਸੰਤ ਤੇ
 ਦਰਸ ਕਰ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੁਆਇਆ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੋ ਆਵਤੇ ਭਏ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਤੇ ਧਰਮ
 ਜਾਣ ਲੀਏ। ਸੰਤ ਆਗੇ ਬੈਠਤੀ ਕਰਤ ਭਏ ਸਿਧੇ ਸਹਿਤ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਨਿਕਟ
 ਬਠਾਇ ਕਰ, ਚਾਖੀ ਕਰਤ ਭਏ ਜੋ ਕੋਈ ਜੋ ਭਾਈ ਜੁਆਇਆ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਦੁਖ
 ਭੋਜਨ ਜੀ ਕੇ ਚੋਲੇ ਸੇ; ਪਰ ਕੇਵਲ ਅਨਾਏ ਕੀ ਪ੍ਰਤਪਾਲ ਕਰਨ ਲੀਏ ਹੀ ਜਿਨ ਕੀ ਮੂਰਤੀ ਸੀ।
 ਜੋ ਭਿਖਆ ਮਾਂਤ ਮਾਂਤ ਕਰ ਜਰਾਮੇ ਦੇ ਗਹੀਯਾਂ ਕੀ ਪ੍ਰਤਪਾਲ ਕਰਨੇ ਕੇ ਭੋਜਨ ਖਵਾਇ ਕਰ,
 ਆਪ ਅਵਸਥਾ ਮੈ। ਪੁਨਾ, ਪ੍ਰਮ ਗੀਰ ਧੀਰ ਜੋ ਦੁਖੀਏ ਤੇ ਦਰਦ ਕਉ ਦੂਰ ਕਰਨਵਾਰੇ,
 ਐ ਦਰਦ ਵੰਦ ਜੇ। ਸਿਧੇ ਸਾਧੋ ਮੇ ਜਿਨ ਕਾ ਪ੍ਰਮਾਣਵ। ਕਥਾ ਤੇ ਕੀਰਤਨ ਹਿਨਾ
 ਹੀ ਰਹਿ ਨਾ ਸਕਣਾ। ਜੋ ਕੋਨ ਕੋਨ ਗੁਨ ਗਨੀਏ। ਜੋ ਦੇਵੀ ਸੰਪਦਾ ਕੇ ਗੁਣ ਜੋ ਜੋ ਸਤੀ
 ਤਿਨ ਮੇ ਪਾਏ ਜਾਤੇ ਜੇ। ਕੈਸੇਜੈਸੇਖੀਰ ਸਿੰਧ ਮੇ ਰਤ ਪਾਏ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਸਾਜੀ
 ਪ੍ਰੀਤ ਕੇ ਅਧੀਨ ਹੋ ਕਰ ਸੰਤ ਆਪ ਜੀ ਸਭਾ ਸਹਿਤ ਤਿਆਰ ਹੋ ਤੁਰਣੇ ਕਉ। ਜਦਪ, ਸਾਧ ਸੰਗਤ
 ਕੋਟਲੇ ਕੀ ਤੁਠੇ ਨਹੀਂ ਦੇਤੀ ਤਉ ਭੀ ਤਿਆਰ ਹਏ, ਸੰਤ ਜੀ। ਭਾਈ ਹੀਰਾ ਰਾਮ ਜੀ ਭਾਉ
 ਕਰਤੇ ਹੈ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਜੇ ਸਾਧ, ਜੋਇਦ ਕੀ ਮੂਰਤੀ ਜਾਨ ਕਰ। ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਮ ਮਹਾਨ
 ਮਨਕ ਪੰਨਾ ਜੀ, ਜੈਸੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਹੋਤੇ ਹੋਂ ਸੰਤ ਵਾਲੀ, ਜੋ ਤੁਰਣੇ ਸਮੇਂ ਸੰਤ ਤੇ ਜਾਨਾ ਪਰ
 ਸਮੇਂ ਧਰ ਕੇ ਸੋਝੀ ਕਰਤੇ ਹਏ। ਜੋ, ਹੇ ਗੁਆਮੀ ਜੀ ਏਹੁ ਨਿਰਪਾ ਕੀ ਇਹੁ ਕੀ ਕਾਲ
 ਪਹਿਰੇ ਮੇ ਨਜਾ ਰਹ ਆਵੇ, ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਰਤ ਹਏ: ਤੁਆਗੀ
 ਜਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਗੁਆਮੀ ਜੀ ਰਾਮੀਏ, ਹੇ ਰਾਮ। ਜੋ ਗੁਣ ਕਰ ਪ੍ਰੀਤ ਤੇ ਜੋ ਇਨਕੀ
 ਪਰਨੀ ਸ੍ਰੀ ਤਿਸ ਕਾ ਭੀ ਪਰਮ ਪ੍ਰੇਮ ਸੀ, ਸੰਤਾ ਜੇ ਰਹਤਾ ਮੈ। ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਵਾਰ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸੀ,
 ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਮੈ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਪੁਨਾ, ਧਰਮ ਤੇ ਆਇ ਕਰ, ਧਰਮਸਾਲ ਮੈ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤ
 ਹਏ। ਸਦਾ ਉਦਾਸੀ ਜੋ ਸੰਤ ਹੈ। ਤਰਾਂ ਕੀ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਪ੍ਰਸਾਦ ਹੋਣਾ ਲੋਕਰ ਆਇ
 ਚਰਨੀ ਮਸਤਕ ਟੇਕਤੀ ਹਈ ਤੇ ਮੁਖੇ ਕਰਤ ਜੀ, ਜੋ ਰੰਨ ਰਾਮ ਹੋ ਆਹੋ ਰਮਾਏ, ਸੰਤ ਰਾਮ ਹੋ।
 ਇਨ ਕੇ ਬਾਹਰ ਚਲੇ ਜਾਵੇ ਇਹਿ ਹਨ ਪੈ, ਪੁਨਾ ਧਰਮਸਾਏ ਆਵਨਾ। ਹਨ ਪੈ ਜਿਸ ਜਾਨ ਇਹ
 ਤਾਜੇ ਬੈਠਦੇ ਸੇ, ਸੰਤਾਂ ਸਹਿਤ, ਸੰਤ ਜੀ, ਹਰਿ ਕਥਾ, ਹਰਿ ਨਿਮਰਨ ਲੀਏ, ਜੋ ਜਾ ਸੰਤ
 ਜੋ ਨਾਮ ਸਹਤ ਲੀਆ, ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਵਾਲਾ ਵਰ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੇਰੇ ਨਿਜਰੇ ਮੇ ਏਰ
 ਆਵਤੀ ਹੈ ਬਾਰਤਾ ਜੋ ਸਤੀ ਮੁਕਤ ਹੂਆ। ਜਿਹਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ, ਜੋ ਬਰਹਮ ਮੂਰਤੀ ਹੈ,
 ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਤਿਨ ਕਾ ਬਜਨ ਹੈ। ਤਬਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਕਸ਼। "ਨਾਮ ਧਾਰੀਕ ਤੁਆਗੇ

ਹਰਿ ਜਸ ਸੁਨਦ ਸਰਵਨ"। ਇਸ ਕਰ ਮੇਰਾ ਨਿਸਚਾ ਹੈ
 ਸੋ ਬਿਛੁ ਜੋਨੀ ਤਿਆਗ ਕਰ, ਪੁਨਾ ਮਾਨੁਖ ਤਨ ਪਾਇ ਕੇ ਸਤ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਮੇ ਭਾਉ ਕਰ ਸੋ ਖੁਕਤ
 ਹੋਵੇਗਾ ਜਾਂ ਤੇ ਨਾਮ ਕਾ ਇਸ ਤੇ ਭੀ ਅਧਿਕ ਮਹਾਤਮ ਹੈ। ਆਰੀ ਗੁਰੂ ਕੀ ਹਤ ਗੁਰੂ ਜਾਨੇ
 ਜੇ ਮੈ ਵਿਸੈ ਅਸਕਤ, ਪਾਮਰ, ਕਿਆ ਜਾਨੇ, ਮੂਢ ਬੁਧੀ। ਪੁਨਾ ਏਕ ਸਮੇ ਇਕ ਸਾਧੂ ਤਹਾਂ ਕਾ ਨਿਵਾਸੀ
 ਕਹਤ ਹਇਆ ਸੰਤਾਂ ਕੋ: ਹੈ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਸੰਤ ਨੇ ਦਰਸਨ ਕੀ ਇਹ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਸ੍ਰੀ ਹੁਤਦੇਵ ਜੀ ਕਹੀ ਹੈ।
 "ਜਿਸ ਮਿਲੀਏ ਮਨ ਹੋਇ ਅਨੰਦ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਕਹੀਏ"। ਜੇ ਏਕ ਸਮੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ, ਗਿਆਨੀ
 ਆਇਆ। ਤਬ ਲੋਕਾਂ ਦੁਨਿਆ ਕਿ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਆਏ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਹੀ ਜਨ ਪ੍ਰਸਾਦ
 ਨੇ ਕਰ ਦੌੜੇ, ਪ੍ਰਸੰਨ ਮਨ ਹੁਏ ਹਏ, ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਸ਼, ਆਪ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੇ। ਜਬ ਸੀਤੀ ਜੇ
 ਪਉੜੀ ਹੈ, ਤਿਸ ਦੁਆਰਿਓ ਉਪਰਾਮ ਦੇਖੇ ਤਬ ਆਪ ਕਾ ਦਰਸਨ ਤੇ ਨਾ ਹੂਆ। ਉਨਮੇ ਹੋ ਕੇ,
 ਪੁਨਾ ਪਿਛਲੇ ਪਾਵੇ ਸੋ ਹਟ ਕਰ, ਘਰੀ ਲੋਕ ਜਾਤੇ ਹਏ। ਜੇ ਦਰਸਨ ਆਪ ਕਾ ਮੈ ਅਬ
 ਦੇਖਤਾ ਹੂ। ਤਾਂ ਸੰਤ ਕਹਤ ਤਏ, ਜੇ ਦਰਸਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਜੀ ਕਾ। ਮੈ ਕੋਨ ਹਾਂ
 ਵਿਚਾਰਾ। ਏਕ ਸਮੇ ਬਖਰੀ ਬਾਹਰ, ਮੇ, ਏਕ ਜਾਲ ਬਿਛੁ ਨੀਰੇ, ਬੈਠੇ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ. ਸੰਤੋ
 ਸਹਤ। ਪੁਨਾ, ਪ੍ਰਮ ਹੋਸ ਅਵਸ਼ਤ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਤਪਸੀ ਵੀ ਆਗੇ ਬੈਠੇ ਸੇ। ਤਾਂ ਉਪਰੋ
 ਨਾਗ ਲਟਕ ਕਰ ਭਾਲੀ ਸੇ ਨੀਰੇ ਉਤਰ ਕੇ ਗਿਰ ਪੜਿਆ। ਤਬ ਔਰ ਸਾਧ ਤਾਂ ਉਨ ਕਰ
 ਕਠਾਰੇ ਹਏ, ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਬੈਠੇ ਰਹੇ। ਤਬ ਸਰਕ ਸਰਕ ਕਰ ਸੁਤੇ
 ਸੁਹਾਵ ਸੇ ਸੰਤ ਕੋ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਕੀ ਤੁਫੇ ਪੁਨਾ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਤਬ ਪੀਵੇ ਪੂਛੇ ਭਏ ਸੰਤ ਜੀ ਪ੍ਰਮਾਣੀ
 ਸੇ। ਜੇ ਹੋ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਜੀ, ਸੁਪ ਕੇ ਆਇਆਂ ਤੁਸੀਂ ਪਿਛੇ ਕਿਉ ਨਾ ਹਟ ਖਲੋਤੇ ਤਹਾਂ ਹੀ ਏ
 ਰਹੇ। ਤਾਂ ਇਹੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਪਰਮ ਹੋਸ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਆਗੇ ਨਿਵੇਦਨ ਕਰਤੇ ਭਏ, ਜੇ
 ਹੋ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਆਪ ਕਿਉ ਬੈਠ ਰਹੇ ਮੈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕਰੋ ਜੀ। ਤਾਂ ਸੰਤ ਰਾਮ ਜੀ ਕਹਤ ਹਟ
 ਦੇਹ ਅਸੰਤ ਜੜ ਪ੍ਰਣਾਮੀ ਹੈ। ਤੇ ਆਤਮਾ, ਤ੍ਰਿਕਾਲਾ ਸਾਧੀ ਅਭਿਨਾਸੀ ਸਤ ਚਿਤ ਅਨੰਦ ਰੂਪ
 ਸੋ ਕਿਸੀ ਕਾਰਨ ਨਾਸ ਹੋਤਾ ਨਾਹੀ। ਨਾਸ ਸਤ੍ਰੇ ਕਹ ਛੇਦਿਆ ਜਾਤਾ ਹੈ, ਨਾ ਜਨ ਕਰ
 ਹੂਬਤਾ ਹੈ, ਨਾ ਅਗ ਕਰ ਜਲਤਾ ਹੈ, ਨਾ ਪਵਨ ਕਰ ਉਡਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਤਿਸ ਕੋ ਕੋਊ ਮਾਰਨ
 ਵਾਰ ਨਹੀਂ, ਜੇ ਦੇਹ ਜੇ ਕੋਹੀ ਕੀ ਨੇਤ ਰਹੀ ਹੈ ਸੋਈ ਹੈ ਸੋ ਅਨਥਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ, ਜਾਂਵੇ ਕੋਊ ਕੋਸਾ
 ਯਤਨ ਕਰੇ। ਤਬਾ ਸਲੋ । "ਜੇ ਬਨਨੀ ਸੋ ਬਨ ਰਹੀ ਬਨੀ ਸੋ ਬਨੀ ਰਨੀ। ਅਨ ਬਨਨੀ
 ਕੇ ਬਨਨ ਕੇ ਪਰ ਪਰ ਰਹੀ ਧਣੀ। ਆਦ ਦੇਵ ਜੇ ਦੇ ਦੀਆ ਮਾਧੇ ਤਾਜ ਕਲੀਐ। ਜਤਨ ਕੋਟ ਕਰ
 ਕਰ ਖਰੇ ਘਟੇ ਨਾ ਬਢੇ ਕੌਨੀ"। ਪੁਨਾ ਜੈਸੇ ਪਰਵਤ ਰਾਜਾ ਸਰਪ ਕੇ ਭਸਣੇ ਤੇ ਪਰ ਜਤਨ ਤੀ
 ਕਰਤ ਹਿਯਾ ਤੇ ਭੀ ਸਰਪ ਹੀ ਨਸੰਤ ਭਯਾ। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬਰਨ ਹੈ।
 "ਬਹੁਤ ਜਤਨ ਕਰਤਾ ਬਨਵੰਤ ਕਾਰੀ ਸੇ ਵੰਤ ਸੂਰਾ ਦਤੁਰ ਦਿਸਾ। ਹੋਵੰਤ ਆਗਿਆ ਤਸਵਾਨ
 ਪੁਰਖਾ ਨਾਨਕ ਕੀਟੀ ਸਾਸ ਅਕਰਖਤੇ"। ਅਰ ਜਿਸ ਕੀ ਤਸਵੰਤ ਰਖਆ ਕਰਨੀ ਹੈ ਮ੍ਰਿਣਾਲੀ
 ਤਿਨ ਕੋ ਲੇਖ ਦੇਖ ਕੋਊ ਨਾਹੀ ਨਾਤਾ ਉਨ ਕਾ ਕਲਯਾਨ ਹੀ ਕਲਯਾਨ ਹੈ। ਇਸ ਪਰ ਤੇ

ਬਰਨ ਹੈ । "ਮਿਤੀ ਪੇਖਤ ਬਹੁਕ ਪ੍ਰਹਾਰੇਣ ਨਖ ਆਵਧਹਿ। ਅਹੈ ਜਨ ਰਖੇਣ ਰੋਪਾਲਹਿ
ਨਾਨਕ ਰੋਮ ਨ ਫਿਜਤੇ"। ਸੋ ਤੈਸੇ ਹੀ ਜਿਨ ਪਰ ਨਾਰਾਇਣ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੈ ਤਿਨ ਕੇ ਆਤਮੇ ਸੋ ਜੀਵ
ਕਰਕ ਸੁਭਾਵ ਵਾਲੇ ਹੈ ਤਾਪਸੀ ਜਿਘ ਸਪਰ ਆਦੀ ਸੋ ਕੋਮਲ ਸੁਭਾਵਵਾਲੇ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਜੇਸੇ
ਪ੍ਰਿਥਾ ਜੀ ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਰਾਮ ਦਿਆਲ ਜੀ ਕਾ ਦ੍ਰਿਟਾਂਤ ਸਮਝਨਾ, ਹੇ ਗੁਰਮੁਖੇ। ਸੋ ਪੀਧਾ ਜੀ ਕਉ
ਜੋ ਪੰਥ ਨਾ ਮਿਲਿਆ ਤਿਸ ਕੇ ਕਾਨੋ ਮੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੰਤਰ ਦੇ ਕਰ ਕੰਠ ਮੇ ਮਾਨਾ ਪਹਿਰਾ ਦੇਂ
ਤਏ। ਸੋ ਜੀਵ ਹਿੰਸਾ ਤਿਆਗ ਕੇ ਮੁਕਤ ਹੁਆ। ਪੁਨਾ, ਭਾਈ ਰਾਮ ਦਿਆਲ ਜੀ ਸੰਤ ਕਉ
ਮਾਰਗ ਮੇ ਮਿਗਰਾਜ ਮਿਲਿਆ। ਸੋ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਰਲਾ ਗਯਾ। ਮਾਨੋ ਸੰਤ ਦਰਸ ਸੇ ਹੀ ਸੁਭ
ਸਿਖਿਆ ਆਪੇ ਆਇ ਗਈ ਹੈ। ਪੁਨਾ, ਮੁਹਾਰ ਦਾਸ ਸੰਤ ਜੀ ਖੂਨੀ ਹਾਥੀ ਕਉ ਮੰਤ੍ਰ ਦੇ ਕਰਿ
ਪੋਪਾਨ ਮਹੰਤ ਨਾਮ ਤਿਸਕਾ ਧਰਿਆ। ਤਥਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਕੰਚਨ ਰਾਮ ਜੀ ਕਉ ਜੋ ਬਨ ਮੇ ਬਨਰਾਜ
ਜੀ ਮਿਲੇ ਸੋ ਭੀ ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਸੁਭ ਸੁਭਾਉ ਪਾਰਤ ਤਏ। ਐਸੇ ਸਮਝ ਕਰ, ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਜੀ,
ਆਸੀ ਅਚਲ ਬੈਠੇ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਕਹੋ। ਤਾਂ ਪਰਮ ਹੰਸ ਕਹਤ ਤਏ: ਹੇ ਭਗਵਨ, ਆਪ ਜੀ
ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇ ਪਾਇ ਕਰਿ ਮੇਰੇ ਭੀ ਇਹ ਨੇਸਟਾ ਬਨੀ ਰਹੀ ਹੈ ਜੋ ਆਤਮਾ ਤ੍ਰਿਕਾਲਾ ਬਾਧ ਹੈ। ਤੇ ਹੀ
ਆਦਿਕ ਕਾਲ ਕਾ ਗ੍ਰਿਹਮ ਹੈ। ਕਾਲ ਤੇ ਕਾਰਣ ਪੁਕਾਰੀ ਊਮੀ ਟਿਨ ਤੀਨੋ ਬਿਨਾ ਦੇਹ ਕਾ ਅਤਵ ਨ
ਨਹੀ ਹੋਤਾ, ਤਾਂ ਤੇ ਮੇ ਇਸਥਿਤ ਹੀ ਰਹਿਆ ਹੋ ਤੁਮਾਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ, ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ। ਪੁਨਾ ਏਨੇ
ਮੇ ਚਾਰਤੀ ਨਦੀ ਕੇ ਕਨਾਰੇ ਕੁਟੀਆ ਮੇ ਇਸਥਿਤ ਹੋ ਇਕੰਤ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ। ਜੋ ਫਤੇ ਖਾਨ ਆਵਾਜ਼
ਭਇਆ ਤੇ ਝੁਕ ਕਰ ਸਨਾਮ ਕਰਤਾ ਹਇਆ, ਹੋਟਾ ਸਰ ਕਰ ਨਿਮਤਾ ਸਹਤ, ਆਪਣਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇਖ
ਕਰ। ਪੁਨਾ ਭਿੰਨ ਹੋ ਕਰ ਬੈਠ ਗਇਆ। ਪੁਨਾ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤ ਹਇਆ, ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ, ਜੋ ਮਹਾਰਾਜ।
ਜੀ ਜੋ ਆਤਮੇ ਮੇਰਾ ਕੰਮ ਬਇਆ ਸੀ ਪਰ ਫੇਰ ਮੁਲਖ ਖੁਸ ਗਇਆ ਹੈ। ਤੇ ਹੁਣ ਨਾਰਾਧ ਹਾ ਜੀ।
ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਘਰ ਤਾਂ ਸਤ ਦੁਪਾਰਬ ਮਿਲਤੇ ਹੈ, ਸਤ ਕ੍ਰਿਪੀ ਹੈ, ਤੇ ਆਪ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ
ਮੇਰੇ ਪਰ ਮਿਹਰਬਾਨਗੀ ਕਰੋ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਹਤ ਕਏ ਜੋ ਹੇ ਭਾਈ ਓਹੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤੇਨੂੰ ਭੀ ਦੇਵਣਗੇ। ਪਰਤੂੰ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੀਆਂ ਅਨਾਥਾ ਪਰ ਦਇਆ ਰਖੋਗੇ ਤਾਂ ਤੇਨੂੰ ਹੀ
ਸੁਖ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਰ ਜੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਪਾਇਕਰ ਅਹਮ ਕਰੇਗਾ ਤਾਂ ਦੁਖ ਪਾਵੇਗਾ। ਭਾਈ ਹਾਜ਼ ਜਿਘ ਜੀ,
ਭਾਈ ਨਾਲ ਰਾਮ ਜੀ, ਪੁਨਾ ਤਿਨਕੇ ਜਿਗਿਆਸੂ ਭਾਈ ਜਵਾਹਰ ਜਿਘ ਜੀ, ਹੋਰ ਨਾਰਾਧ ਕੇ ਮਹਾਰਾਜ
ਸਤੀ ਸਾਧ ਸੰਨੀਤ, ਸਿਖ ਸੇਵਕ, ਬਾਲਕ ਸਿਧ, ਸਤ ਕੋਈ ਭਾਈ ਜੀ ਕੋਸੇ ਪਿਆਰੇ ਲਾਗਤੇ ਹਾਂ, ਜੀ
ਇਸਟ ਦੇਵ ਹੋਵੇ ਆਪਣਾ। ਸਤੀ ਜਨ ਦੇਖ ਦੇਖ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਜਿਘ ਜੀ ਕਉ ਨੇਤ੍ਰ ਕੀ ਪੁਤ੍ਰੀਵਤ
ਰਿਦੇ ਰੂਪ ਮੰਦ੍ਰ ਮੇ ਧਾਰ ਰਖਤੇ ਹੈ। ਹਾਵ ਇਹੁ ਜੋ ਸੰਤ ਕਾ ਦਰਸਨ ਸੋ ਸਫਲ ਦਰਸਨ ਦੇ। ਤਿਸ
ਕੇ ਦਰਸ ਕਰ ਸਤੀ ਜਨ ਪਰਮ ਪ੍ਰਸੰਨ ਮਨ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਅਰ ਤਹਾਂ ਕੇ ਨਿਵਾਸੀ ਭਾਈ ਨਾਲਾ ਰਾਮ
ਚੇਏ ਭਾਈ ਰੋਜੀ ਰਾਮ ਬਤ੍ਰੇ ਕੇ ਸੋ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਹਿਤ ਜਾਣ ਕਰਿ ਕੇ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਚਰਨਾ ਪਾਸ ਹੀ ਰਹਿਤੇ
ਹੀ। ਜੋ ਕੋਸੇ ਜੋ ਹੰਸ ਮੂਰਤੀ ਤੇ ਆਸਨ ਕੇ ਆਸੀਨ। ਅਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ
ਕਉ ਜਿਨ ਕਾ ਸਮਾ ਬਿਤੀਤ ਹਇਆ ਹੈ ਤੇ ਪਰਮ ਨਿਸਚੇ ਵੰਤ ਗੁਰਬਾਨੀ ਕੇ ਪਿਆਰੇ, ਪੁਨ
ਮਹਾਰਾਜੀ ਤੇ ਅਨਾਥਾ ਮਹਾਰਾਜੀ ਤੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਮੇ ਸਾਰਾ ਸਾਤਨ ਹਾਰੇ, ਪੁਨਾ ਅਨੇਕ ਜੀਵਹੁ ਨ

ਸੁਵਿਦਿਆ ਦਾਨ ਬਖਸ਼ਣ ਹਾਰੇ ਤੇ ਉਪਕਾਸੀ, ਐਸੇ ਬੇ ਜੋ ਏਕ ਨਗਰ ਕੀ ਧਰਮਸਾਲ ਅਗਨ
 ਅਚਰਕ ਸਾਂਤਿ ਹੋ ਗਈ। ਜਹਾਂ ਭਾਈ ਸਾਈ ਦਿਤਾ ਰਾਮ ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਭਏ। ਤਬ
 ਧਰਮਸਾਲੀਏ ਕਾ ਨਾਮ ਭਾਈ ਰਾਮ ਦਿਆਲ ਸੀ, ਸੋ ਕਹੁ ਚਲਤਾ ਰਹਿਆ। ਐਸੇ ਜਾਨ ਕਰ
 ਮੇਰਾ ਧਿਰ ਅਰ ਬਾਹੁ ਹੋ ਨਹੀਂ ਮੈਂ ਕੌੀ ਬਨਵਾਵੇ ਧਰਮਸਾਲ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਲਾਲਾ ਰਾਮ ਜੀ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸਮਝ ਕਰ ਤਹਾਂ ਹੀ ਚਲੇ ਜਾਵਤੇ ਭਏ। ਤਬ ਇਨ ਕੇ ਆਵਣੇ ਕਰਿ ਚਉਧਰੀ
 ਤੇ ਸਾਦਾਰ ਬੀਚ ਹੋਇ ਕਾ ਕਾਠ ਕਿਲਾ ਤਿਆਰ ਕਰ ਦੇਤੇ ਭਏ। ਸੋ ਹੋਰੇ ਕਾਲ ਮੇਂ ਹੀ ਧਰਮਸਾਲਾ
 ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਭਈ, ਇਨ ਕੇ ਯੋਚ ਹੋਣੇ ਕਰ। ਜੇਸੇ ਕਹਿਆ ਹੈ: ਹੋ ਭਾਈ ਬਾਲਾ, ਤੁਸੀਂ ਬੀਚ
 ਖੜੋਇ ਗੁਰੂ ਤੇ ਕਾਰਜ ਕਰਤਾਰ ਕਰੇਗਾ। ਜੋ ਇਹੁ ਭੀ ਐਸੇ ਭਈ। ਤਬ ਧਰਮਸਾਲੀਏ ਕੋ ਧਰਮਸਾਲਾ
 ਸੋਧ ਕਰ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਵਾਇ ਕਰਿ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕੇ ਆਪਣੇ ਆਸਣ ਪਰ
 ਆਸਣ ਹੋਤੇ ਭਏ। ਪੁਨਾ ਕੋਟ ਭਾਈ ਖਾਨ ਕੇ ਧਰਮਸਾਲ ਭੀ ਐਸੇ ਹੀ ਬਨਵਾਹਿ ਕਰ ਅਪਣੇ
 ਆਸਣ ਪਰ ਇਸਥਿਤ ਹੋਤੇ ਤਏ। ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਹੰਕਾਰ ਹੋ ਕਰਿ। ਭਾਈ ਲਾਲਾ ਰਾਮ ਜੀ ਸੋ ਹਰਿ
 ਜਨ ਕੇ ਸਾਧ ਹੀ ਕੋਈ ਕਾਲ ਬਿਤੀਤ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਚਕਮੂਰੀ ਮੇਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਕਾਲ
 ਰਹਤੇ ਸੋ ਆਦਿ ਧਰਮਸਾਲ ਜੋ ਸਭੀ ਹੈ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਕੀ। ਜਹਾਂ ਭਾਈ ਨੁਕੀਦਾ ਰਾਮ ਜੀ
 ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਕੇ ਬੰਨੇ ਗੁਰਭਾਈ। ਵਿਹਾਰ ਪਰਮਾਰਥ ਕੇ ਵੇਤਾ। ਪੁਨਾ ਨਿਕਟ ਹੀ
 ਝਾਂਵਰੀ ਮੇਂ ਰਹੇ ਤੇਸੇ ਭਾਈ ਵਿਮਾਖੀ ਰਾਮ ਜੀ, ਵੇਰਾਗ ਮੂਰਤੀ, ਸੁਹਿਰਦ, ਉਦਾਰ ਆਤਮਾ।
 ਸੋ ਦੇਖ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੀ ਮੂਰਤੀ ਕਉ ਪਰਮ ਪ੍ਰਸੰਨ ਮਨ ਹੋ ਕਰ ਚਰਨੀ ਸੰਤ ਕੇ ਮਸਤਕ
 ਟੇਕਤ ਭਏ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਾ ਪਰਮ ਭਾਵ ਕਰਤੇ ਭਏ ਬਾਰੰਬਾਰ ਅਇ ਦਰਸਨ ਕਰਤੇ ਹੋ
 ਕਥਾਅਰ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਸੁਨਤੇ ਸੁਨਾਵਤੇ ਹੈ। ਤਾਲ ਕੇ ਕਨਾਰੇ ਪਰ ਭਾਈ ਨੁਕੀਦਾ ਰਾਮ ਜੀ
 ਭੀ ਹੋਰ ਭੀ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਸਮੂਹ। ਏਕ ਤਹਾਂ ਤਾਲ ਕੀ ਸੇਵਾ ਭੀ ਸੰਤ ਕਾਵਾਵਤੇ ਰਏ
 ਸੰਤ-ਸਰ ਨਾਮ ਤਿਸ ਕਾ। ਤਿਸ ਪਰ ਮਹੀਰੁ ਜੋ ਇਛੁ ਹੈ ਸੋ ਬਹੁਤ ਹਾਂਤ ਕੇ ਹੋਤੇ ਭਏ, ਸਘਨ
 ਛਾਇਆ ਹੈ ਜਿਨ ਜੀ, ਅਰੁ ਸਮਤਾ ਜਿਸ ਕੇ ਪੰਚ ਸਟੀ ਕੀ ਦੇਵੀਏ, ਜਹਾਂ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਜੀ ਨਿਵਾਸ
 ਕਰਿਆ ਹੈ/ਤੇ ਇਸ ਸਰ ਪਰ ਹਰੀ ਨੇ ਵਾਸਾ ਕਰਿਆ ਹੈ। ਉਹਾਂ ਰਿਖੀਆਂ ਕੀ
 ਮੰਡਲੀ ਏਹਾਂ ਸੰਤ ਮੰਡਲੀ। ਜੋ ਤਹਾਂ ਜਾਇ ਕਾ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਅਰ ਪਰਮਹੰਸ ਹਰੀ ਹਰਿ ਤੇ
 ਭਾਸਵਾਨ ਦਾਸ ਆਦਿ ਸਕਤ ਸੰਤ ਜੀ ਬੈਠਦੇ ਜੋ, ਇਕੰਤ ਰਿਦੇ, ਪਿਆ ਕਾਣ ਨੀਟੇ ਦੁਆ ਜੋੜਿਦ
 ਕੇ ਸਰੂਪ ਮੈਂ। ਪੁਨਾ ਕਰਾ ਤੇ ਦੁਨ ਜੋੜਿਦ ਕੀਰਤਨ ਹੋਤਾ ਜੀ ਅਰ ਰਿਹ, ਨਿਧ, ਨਿਧ, ਸਜਨ
 ਸੰਪਦਾ ਸਮਿਕ੍ਰ ਜਹਾਂ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਜਗੀ ਹੈ, ਦੁਆ ਜੋੜਿਦ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ। ਪੁਨਾ ਨਗਰ ਮਹਾਂਜਨ ਭਾਈ
 ਨਾਨਕ ਰੰਦ ਤੇ ਆਦਿ ਸਭੀ ਸਿਖ ਸੰਗਤ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਭਾਉ ਕਰੇ। ਏਕ ਸਿਖ ਜੋ ਹੈ ਸੀ ਸੋ
 ਬਹੁਤ ਸਰਧਾ ਸੋ ਸੇਵਾ ਕਰੇ, ਹਰਿ ਜਨ ਕੀ। ਤਿਸ ਕਾ ਛੋਟਾ ਭਾਈ ਜੀ ਜੋ ਉਨੇ ਇਸ ਕੀ ਜਾ
 ਖਸੋਟੀ ਹੁਈ ਸੀ। ਉਹ ਬਲੀ ਸੀ, ਛਲ ਛਿਦ੍ਰ ਕੇ ਕਰਣੇ ਮੈਂ। ਤੇ ਇਹੁ ਸਾਧੂ ਸੁਭਾਵ ਸੰਤ
 ਸੇਵੀ ਸੂਧਾ। ਤਾਂ ਬੜਾ ਭਾਈ ਕਾਏ ਕਾਏ ਜਿਤ ਰਾਮ ਆਲੇ ਬੈਠਤੀ ਕੀਤਾ ਕਰੇ। ਹੋ ਤਰਾਵਨ,
 ਗੁਸਤੀ ਗੁਰੀਏ ਕਾ ਨਿਰਬਾਹੁ ਹਿਨਾ ਜਗਹਿ ਤੇ ਤੰਗ ਹੋਤਾ ਹੈ ਆਲੇ ਆਪ ਸਤ ਕਿਛੁ ਜਾਨਤੇ ਹੈ।

ਮੇਰੇ ਕਥਨ ਕੀ ਕਿਆ ਚਲੀ ਹੈ ਜਾਂ ਤੇ ਆਪ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹੈ। ਭਜਨ ਵੰਤ ਸੰਤ ਕੋ
 ਇਵਹਾਰ ਕੀ ਬਾਰਤਾ ਕਹਣੀ ਸੁਣਨੀ ਜਦਪ ਖਿਆਰੀ ਤੇ ਨਹੀਂ ਨਾਸਤੀ। ਤਦਪ ਗਰੀਬ ਅਨਾਥ
 ਤੇ ਜਨਕਾ ਅੰਗ ਨਿਰਾਗਾ ਸਮਝ ਕਰੁ। ਇਸ ਕੇ ਵੇਟੇ ਭਾਈ ਕੋ ਕਹਤ ਕਏ। ਹੇ ਗੁਰੂ ਕੇ
 ਖਿਆਰੇ, ਇਹ ਤੇਰਾ ਬੜਾ ਭਾਈ ਹੈ ਇਸ ਕੋ ਤੂੰ ਭੁੰਮੀ ਅਰਧ ਬਾਂਟ ਦੇ। ਵਸਤੂ ਕੇ ਬਾਂਟਨੇ
 ਕਰ ਵਾਤੂ ਕਾ ਹਾਰ ਸੀਸ ਤੇ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਇਹ, ਤਾਂ ਤੇਰਾ ਬੜਾ ਤਾਤ ਹੈ,
 ਹੇ ਭਾਈ। ਐਸੇ ਸੰਤ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕਰ ਸੋ ਕਹਤ ਭਯਾ: ਜੀ ਮੇਰਾ ਤੇ ਇਸ ਸਾਥ ਕਿਛ ਪਰਜੋਜਨ
 ਨਹੀਂ। ਤਬ ਸੰਤ ਸਬਾਰ ਕਰ ਕਹਤ, ਭਏ ਹੁਣ ਤਾਂ ਤੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਤਾ ਪਰ ਪੀਛੇ ਪਛਤਾਇ ਕਰ ਦੇਵੋਗਾ।
 ਪੁਨਾ ਹੀ ਦੁਖ ਪਾਵੇਗਾ ਦੁਰਯੋਧਨ ਵਤ। ਤਬ ਬੇਰੇ ਕਾਲ ਪੀਛੇ ਤਿਸ ਕੋ ਕਾਲਾ ਨਾਗ ਲੜਿਆ।
 ਤਿਸ ਕਰ ਦੇਹ ਤਿਸ ਕਾ ਕਰੂਪ ਭਯਾ ਤਾਂ ਪਛਤਾਇ ਕਰ, ਕੁਣ ਮਾਰਕੇ, ਅਰਧਜਮੀਨ ਦੇਤ ਭਯਾ,
 ਬੜੇ ਭਾਈ ਕੋ। ਗ੍ਰਿਥਕਾਰ ਕਥਨੀ। ਤਾਂ ਬੜੇ ਭਾਈ ਕੋ ਚੰਗਾ ਕੁਣ ਆਇਆ ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦੇ
 ਤਾਂ ਚੰਗੀ ਜਗਾ ਕਾ ਕੁਣਾ ਜੋ ਬੜੇ ਭਾਈ ਕੋ ਆਇਆ ਸੋ ਛੋਟਾ ਭਾਈ ਦੇਖ ਦੇਖ ਕਰ ਦੁਖੀ ਹੋ
 ਤਾਂ ਪਸਚਾਤਾਪ ਕਰੇ ਪੁਨਾ ਸਰੀਰ ਤੀ ਕਰੂਪ ਭਯਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਦੁਤਾਤਮਾ
 ਲਖਮੀ ਕੀਤ ਨਾਰਾਇਣ। ਮੈਂ ਦਾਸ ਨੂੰ ਇਹ ਮਤੀ ਦੇਓ ਜੋ ਗੁਰੂ ਸੰਤਾਂ ਕਾ ਬਚਨ
 ਸੰਤ ਸੰਤ ਕਰ ਸਿਰ ਪਰ ਧਾਰਨ ਕਰੀਏ। ਸੋ ਸੰਤ ਬਚਨ ਕੇਸਾ ਹੈ ਜਿਸ ਕੋ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ
 ਸਿਧ ਸਾਧਕ ਰਾਜਾ ਪਰਜਾ ਸਭੀ ਸੀਸ ਪਰ ਧਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਗੁਰਾਂ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਆਗਯਾ
 ਉਨ੍ਹਿਯਨ ਕਰਕੇ ਭਾਵੇ ਇਹ ਦਾਨ ਆਦੀ ਭੀ ਕਰੇ ਸੋ ਸਭ ਨਿਸਫਲ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤ੍ਰਿਸੰਕੂ
 ਰਾਜਾਵਤ। ਜਬ ਸੰਤਾਂ ਗੁਰਾਂ ਕੀ ਆਗਯਾ ਰੂਪੀ ਲੀਕਾ ਮੇਟ ਕਰ ਚਲਤਾ ਹੈ ਤਬ ਪਰਮ
 ਦੁਖ ਆਪਦਾ ਕਉ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਮਾਤਾ ਸੀਤਾ ਵਤ। ਜਬ ਸ੍ਰੀ ਲਖਮੀਨ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਲੀਕਾ
 ਮੇਟ ਦਿਤੀ ਭਾਵੇ ਗ੍ਰਿਥੂ ਕੋ ਦਾਨ ਹੀ ਦੇਣ ਲਗੀ ਸੀ ਤਾਂ ਤੇ ਪਰਮ ਖੇਦ ਆਇਆ, ਪੁਨਾ ਜੀ
 ਸਭੀ ਜੀ ਨੇ ਸਿਵਜੀ ਕੋ ਬਚਨ ਕੋ ਹਟਾਇ ਕਰ ਮਹਾਂ ਅਵਾਹ ਕਸਟ ਪਾਇਆ। ਜੈਸੇ ਗਾਹਨਾ:
 ਨਾਮ ਰਿਖੀ ਨੇ ਗੁਰਾਂ ਕਾ ਵਰਨ ਨਾ ਮੰਨਿਆ ਤਾਂ ਤੇ ਸਰਪ ਭਯਾ। ਅਵਰ ਕਿਸ ਕਿਆ
 ਬਾਰਤਾ ਕਰੀਏ। ਗ੍ਰਿਥ ਕੇ ਬੜਣ ਕੇ ਹੈ ਤੇ ਅਤ ਸੰਕੋਚ ਕਰ ਕਹਾ ਹੈ। ਜਾਂ ਤੇ ਗਿਆਨ
 ਬੁਧੀ ਸਭ ਸਭ ਤਾਤ ਪਰਯ ਸਮਝਤੇ ਹੈ, ਭਨੀ ਪ੍ਰਕਾਰ। ਮੈਂ ਅਗਿਆਤ ਕੀ ਕਿਆ ਚਲੀ ਹੈ,
 ਤਿਨ ਆਗੇ ਕਥਨ ਕੀ। ਪੁਨਾ ਜਿਨੇ ਜਿਨੇ ਆਗਯਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕਰੀ ਹੈ, ਸੀਸ ਪਰ ਧਾਰ ਕਰ।
 ਤੇ ਸਭੀ ਦੇਵਤਿਆਂ ਕਰੀ ਕੇ ਭੀ ਪੂਜਨ ਯੋਗ ਹੋਗਏ ਹੈ ਭਾਵੇ ਉਹ ਪੂਜਨੇ ਜੋਗ ਨਹੀਂ ਜੇ।
 ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਹਨੂਮਾਨ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਜੀ ਕਾ ਆਗਯਾ ਸੀਸ ਪਰ ਧਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈ। ਜੈਸੇ
 ਸ੍ਰੀ ਨਰਾਯਣ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਆਗਯਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕਰੀ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ
 ਅਮਰ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਹੈ। ਅਰ ਸ੍ਰੀ ਅਮਰ ਜੀ ਕਾ ਹੁਕਮ
 ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਤਬਾ ਤਿਨ ਕੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਆਦਿ। ਜਿਸ ਜਿਸ ਨੇ
 ਪ੍ਰਸੰਗੀ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਰਜਾਇ ਰਾਜੀ ਹੋਇ ਕਰ ਮੰਨੀ ਹੈ। ਤੇ ਈ ਪੂਜਨੇ ਯੋਗ ਜਗਤ ਕੇ ਗੁਰੂ ਹੋਏ ਹ।

ਸਭ ਰਾਜਾ ਪਰਜਾ ਉਨ ਕਾ ਪੂਜਨ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਸਿੰਘ ਸਰਪ ਆਦੀ ਉਨ ਕੇ ਆਪੇ ਸੀਸ
ਨਿਵਾਰਤੇ ਹੈ। ਸੂਰਜ ਚੰਦਾ ਜੀ ਉਨ ਕਾ ਕੋਲ ਮਾਨਤੇ ਹੈ, ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਸਭੀ। ਜੈਸੇ
ਹਰੀ ਦਾਸ ਸੰਤੋ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮਾਨਤਾ ਸੀ। ਤਿਸ ਕੇ ਘਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਈਧਨ ਕੀ ਏਟ
ਦੇਵੀ ਲਿਆ ਸੁਟੇ। ਹਾਵ ਇਹ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਅਪਨੀ ਤਰਫੋਂ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਸੰਤਾਂ ਰੁਹਾਂ ਕੀ
ਸੇਵਾ ਤੇ ਹੁਕਮ ਮੰਨਨ ਕੀ ਮਤੀ ਦੇਵੇ। ਸੋ ਐਸੇ ਦੇਖ ਕਰ ਜੋ ਪ੍ਰਦਾਤਾ ਤੀ ਸੰਤੋ ਆਪੇ ਆਪਣੀ
ਪ੍ਰੀਤ ਖਿਆ ਕਰਵਾਇ ਕਰ ਨਾਮ ਕਾ ਉਪਏਸ ਨੇ ਕਰ ਨਿਰਮਲ ਮਨ ਭਯਾ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਸੰਤ
ਜੀ ਤਰਾਂ ਸੇ ਵਿਦਾ ਹੂਏ, ਤੇਹਰੇ ਨਗਰ ਮੇ ਆਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਾ ਸਿੰਧੂ
ਜਲੰਦਰ ਸ੍ਰੀ ਸੰਤ ਆਗਿਆ ਮਾਨਨੀਯ ਬਰਨਨ ਏਕਾਦਸ ਹੁਲਾਸਾ। ੧੧ । ਸ੍ਰੀ
ਹਰੀ ਜੀ ਆਵਣੇ, ਪੁਨਾ ਜਾਵਨੇ ਕਾ, ਜੋ ਕੈਸੇ ਸਾਧੂ ਵਾ ਨਗਰੀ ਕੇ ਮਹਾਜਨ ਨੇ ਆਏ
ਆਫੇ ਨਗਰ ਸੇ ਆਪਣੇ ਪੁਰਮੇ। ਸੋ ਇਹ ਪ੍ਰਸੰਗ ਨਗਰ ਨਗਰ ਕਾ ਵਿਆਤਾਰ ਕਰਨ ਹੀ ਲਿਖਾਇ
ਸਏ ਕਰ ਜੇ ਗਰੀਬ ਬੜ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਹੋਰ ਹੀ ਬਹੁਤ ਬਾਰਤਾ ਕਾ ਮੈਨੇ ਸੰਕੋਤ ਹੀ
ਕੀਆ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਪ੍ਰੀਤਵਾਲ ਸੰਤੋ ਕੇ ਦੂਰ ਦੂਰ ਤੀਕ ਪੌਹੁਚਾਇ ਆਵਤੇ ਹੈ ਅਰ ਰੁਦਨ
ਨਹਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਉਤ੍ਰ ਭੀ ਤੇ ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਹਾਵ ਕਰ ਜੋ ਕਰੀ ਹੈ।
ਜੋ ਕਹੁ ਕਹੁ ਏਹ ਬਾਰਤਾ ਪਰਗਟ ਹੀ ਕਰਦੀਨੀ ਹੈ, ਹੁਰ ਪ੍ਰਾਦ ਵਿਆਸ ਸਮਾਸ ਸਹਤ।
ਜਿਸ ਤੇ ਹੁਰਮੁਖ ਲੋਕ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਨ ਲੇਤੇ ਹੈ ਬੇਰੇ ਕਸਨ ਸੇ। ਜਬ ਤੇਹਰੇ ਮੇ ਫਟੇ,
ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਤਾਂ ਭਾਈ ਬੁਧੂ ਜੀ ਸਹਿਤ ਸੂਬਤ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਨਾਹੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨੇ ਭਾਈ ਵੀਰੂ ਜੀ
ਸੁਕਨ, ਭਾਈ ਰਾਮ ਰਤਨ ਜੀ, ਭਾਈ ਜੋਸਾ ਸਿੰਘ ਜੀ,। ਕਿਤਨੇ ਵੇਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਭਾਨਾ ਰਾਜਾ
ਭੀ ਤਰਾਂ ਹੋਤੇ ਸੇ ਰਾਗੀ। ਭਾਈ ਗੁਰਸਾ ਸਿੰਘ ਰਾਗੀ, ਭਾਈ ਚਾਨਨ ਸਿੰਘ ਰਾਗੀ, ਭਾਈ
ਸਾਵਣ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਭਾਈ ਲਾਮਨ ਜੀ ਭਾਈ ਵਾਪਾਰੀ ਜੀ। ਜੋਲਾ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਭਾਈ ਜੀਵਾ ਜੀ
ਭਾਈ ਗੁਲਜਾਰੀ, ਹੋਰ ਅਨੰਤ ਸਾਧੂ। ਅਰ ਨਗਰੀ ਕੇ ਲੋਕ ਲੁਕਾਈ ਸਭੀ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਸੇਵਾ
ਕਰਤੇ ਹੈ, ਹਾਵ ਸਹਿਤ,। ਧਰਮਸਾਲ ਬਤੀ ਉਹਾ ਰੁਬਾਇਆ ਮੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਭਏ
ਸੰਤ ਰਾਜ ਜੀ। ਪੁਨਾ ਪਿੰਡ ਕਿਰਪਾ ਮੂਰਤੀ ਭਾਈ ਕਿਰਪਾ ਰਾਮ ਜੀ ਜੋ ਆਵਹਿ ਸੰਤ
ਦਰਸਨ ਕੇ। ਮਿਆਣੀਓ ਤਾ। ਹਜੂਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਹਜੂਰੀ ਰਾਜ ਮੂਰਤੀ ਸੇ ਆਵਹਿ।
ਏਕ ਸਮੇ ਕੋਈ ਮਾਈ, ਜੋ ਅਨਾਬਨੀ, ਸੋ ਧਰਮਸਾਲੇ ਆਈ ਦੇਖ ਕਰ ਕਟ ਮੇ ਲੈਦੀਆ
ਜਿਸ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਜੀਰਣ ਤਬ ਭਾਈ ਹਜੂਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇਖਤ ਭਏ। ੨ ਭਾਈ ਬੁਧੂ ਜੀ
ਕਹਤ ਭਏ ਕਿਉ ਭਾਈ ਜੀ ਕੋਈ ਆਗਿਆ ਕਰੇ। ਤਬ ਭਾਈ ਹਜੂਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ
ਭਾਈ ਭਨੂ ਇਸ ਮਾਈ ਕੇ ਲਹਿੰਗਾ ਲਿਆ ਦੇ ਮੈਨ। ਤਬ ਭਾਈ ਭਾਨੂ ਜੀ ਤਾਤ ਕਾਨ
ਲਿਆਇ ਚੋਰ ਦੇਤੇ ਭਏ। ਇਹ ਸੰਤ ਐਸੇ ਦੀਨ ਦਆਲ ਬੇ। ਏਕ ਸਮੇ ਜੈਸੇ
ਧਰਮ ਮੇ ਮਾਇਆ ਕੇ ਵਾਡੇਵੇ ਕਾਰਣ ਨੜ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਬੁਧੂ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਆਵਤੇ ਭਏ

ਤਸ ਸ੍ਰੀ ਏਹ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ ਹੇ ਸਾਧੋ ਮੈ ਤਾਂ ਬੁਧੁ ਹਾਂ ਪਰ ਭਾਈ ਸਾਧ ਭੇਖ ਧਾਰ ਕਰ ਫੇਰ
 ਮਇਆ ਕਾਰਨ ਝਗੜਨਾ ਇਹੁ ਕੀਮ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ, ਨੇਨ ਮਤੇ ਭੀ ਪਰਠੋਕ ਮਤੇ ਭੀ। ਤਾਂ ਤੇ
 ਦੁਸੀ ਅਸੀਂ ਉਤਨਾ ਪਦਾਰਥ ਅਰ ਪਾਤੁ ਨੈ ਨਵੇ ਜਿਤਨਾ ਤੁਸਾਨੂੰ ਘਟ ਆਵਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਕਰ
 ਦੁਸੀ ਦੁਸੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਇਹ ਧਰਮਸਾਲ ਤੁਸੀਂ ਸਾਂਝ ਨਵੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਦੁਸੀ ਝਗੜੇ ਨਾਹੀਂ ਸਾਧੋ
 ਸਾਧ ਹੋ ਕਰ। ਤਬ ਉਇ ਸਰਮਿੰਦੇ ਹੋ ਕਰ ਚਰਨੀ ਜਿਹ ਪੜੇ ਝਗੜੇ ਮੁਕਾਇ ਕਰ,
 ਪ੍ਰਮਿਤ ਹੋਇ ਕਰ, ਜੁਨ ਗਾਵਤੇ ਹੋਏ, ਸੀਤਾਂ ਕੇ, ਆਪਨੇ ਆਪਨੇ ਅਸਥਾਨੇ ਪਰ ਜਾਇ ਨਿਵਾਸ
 ਕਰਦੇ ਭਏ, ਵੇਰ ਭਾਵ ਤਿਆਗ ਕਰ, ਸੀਤ ਬਰਨ ਤੇ। ਪੁਨਾ ਏਕ ਸਮੇਂ ਤਾਈ ਮੰਨਾ ਜੀ ਕਹਿਤ
 ਹੁਏ ਭਾਈ ਬੁਧੁ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ। ਹੇ ਭਾਈ ਜੀ, ਨੰਗਰ ਕੇ ਬਹੁਤ ਵਾਂਝੇ ਚਲੇ ਗਏ ਹੋਨ
 ਪ੍ਰਦੇਸੀਓਂ ਕਰ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਤ ਹਏ: ਹੇ ਭਾਈ ਮੰਨਾ, ਭੀਡੇ ਗਿਣਿਆ ਨਾ ਕਰ।
 ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਸਭੀ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਪ੍ਰਸਾਦ ਫਕ ਲੇਵਨ ਤਾਂ ਜਿਤਨੇ ਤਾਂਝੇ ਹੁਏ ਉਤਨੇ ਟੋਕਰੇ ਵਿਚ
 ਪਾਉਂਦੇ ਦੇਨੇ। ਨਾ ਗਿਣੇ ਨਾ ਸੰਸਾ ਪਇਆ ਮਨ ਮੈ, ਹੇ ਭਾਈ ਮੰਨਾ। ਤਬ ਭਾਈ ਮੰਨਾ
 ਮੰਨ ਲੇਤੇ, ਭਏ, ਸਤਿ ਬਰਨ ਕਰ ਕਰ, ਨਾਹੀ ਨੰਗਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੇ। ਕੋਈ ਪੁਰਸ ਬੁਧੁ ਜੀ ਪਾਸ
 ਦੇ ਮੈ ਰੁਪਿਆ ਪ੍ਰਭੂਮੀ ਧਰਕਤ ਪੁਨਾ ਆਪ ਹੀ ਨਿਕਾਸ ਲੇਤਾ ਭਇਆ। ਜਹਾਂ ਸੀਤਾਂ ਨੈ ਸੁਭਾਵਕ
 ਮਟ ਮੈ ਧਰਿਆ ਸੀ। ਪੁਨਾ ਆਇ ਮਾਨੇ ਨਗਾ ਸੋ ਪੁਰਸ, ਜੇ ਜੀ ਮੇਰੇ ਰੁਪਏ ਦੇਹੋ। ਤਬ
 ਸੀਤ ਜੀ ਤਹਾਂ ਸੇ ਜਬ ਹਾਥੋਂ ਕਰ ਦੇਖਿਆ ਤਬ ਜੇ ਰੁਪੇ ਨਾ ਪਾਏ। ਤਬ ਬਾਜਾਰ ਗਸੀਆਂ ਬੋਰ
 ਕਰ ਤੇ ਨਿਛੁ ਉਧਾਰੇ ਨੈ ਕਰ ਤਿਸ ਕੀ ਝੋਲੀ ਮੈਂ ਦੇ ਸੋ ਪਾਵਤੇ ਭਏ। ਤੇ ਕਹਤੇ ਭਏ
 ਹੁਨਾ, ਜੇ ਦੇ ਸੋ ਚਲਾ ਗਯਾ ਹੈ। ਮੈ ਮਨਮੁਖ ਚਾਰ ਸੋ ਨੈ ਕਰ ਜਬ ਤੁਝਿਆ ਤਬ
 ਮਾਰਗ ਮੈ ਆਧਾ ਹੋ ਗਿਆ, ਪਾਪੀ। ਤਬ ਆਇ ਕਰ ਸੀਤਾਂ ਆਧੇ ਸਭ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰ ਦੀਆ।
 ਤਾਂ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਤ ਹਏ ਆਪਾਂ ਦਾ ਅਸਾਨੂੰ ਦੇ ਦੇ, ਜੇ ਕਰ ਤੇਰੀ ਮਰਜੀ ਹੈ ਤਾਂ, ਹੇ
 ਭਾਈ ਅਰ ਅਪਣਾ ਆਪ ਰਖ। ਤਬ ਉਹ ਅਵਾਈ ਜੇ ਦੇ ਕਰ ਸੇ ਸੁਭ ਸਿਖਿਆ ਧਾਰ ਕਰ ਚਲੇ
 ਗਿਆ। ਐਸੇ ਸੀਤ ਅਗਾਧ ਬੋਧ ਹੋ ਤਾਂ ਤੇ ਜੀਨ ਸੀਤ ਹੋ ਜਿਨਾਂ ਆਪਾ ਤਾਉ ਦੂਰ ਕੀਆ ਹੈ ਜਤ
 ਮੈ ਏਕ ਕੇਇਦ ਜਾਨ ਕੇ। ਏਕ ਸਮੇਂ ਰਾਜਾ ਆਵਤਾ ਯਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭੀ
 ਸ੍ਰੀ ਬੁਧੁ ਗਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਪਾਸ ਬੈਠੇ ਸੇ ਸਰਵਣ ਲੀਏ, ਗੁਰਬਾਣੀ, ਮਹਾਂ ਵਾਕ। ਸੇ ਮਾਤਕ
 ਏਕ ਕਰ ਅਰ ਭੇਟਾ ਧਰ ਕਰ ਏਨ ਗਿਆ ਪੁਨਾ ਕਹਤ ਰਾਜਾ ਰਾਧ ਜੋੜ ਕਰ: ਜੀ, ਭਾਈ ਬੁਧੁ
 ਜੋੜਵਨ ਹੈ, ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ। ਤਾਂ ਸੀਤ ਜੀ ਸਾਧ ਕੇ ਤੇਜਤੇ ਭਏ ਜੇ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਕੇ
 ਬੁਧੁ ਜੀ ਦਰਸਨ ਲੀਏ। ਤਿਸ ਕਾਲ ਭਾਈ ਬੁਧੁ ਜੀ ਤੰਦੂਰ ਪਰ ਪ੍ਰਸਾਦ ਪ੍ਰਧਕ ਕਰਦੇ ਸੇ
 ਪ੍ਰਸਾਦ ਲੰਗਰ ਮੇਂ ਸਭ ਪ੍ਰਦੇਸੀਓਂ ਕਾ। ਜੇ ਕਰ ਰੁਮਾਲ ਪਾਸ ਨਾ ਹੋਵੇ ਹਾਥ ਮੈ ਤੰਦੂਰ ਬੀ
 ਜਿਹੀ ਹਿਰਾਸਤ ਲੀਏ ਤਬ ਆਪਨੇ ਸੀਸ ਕੀ ਟੋਪੀ ਉਤਾਰ ਕਰ ਨਿਕਾਸ ਲੈਣੀ। ਤਿਸ ਕਾਲ
 ਮੈ ਰਾਧ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਕਹਤ -ਭਟਿਆਜੀ ਨਰਪਤੀ ਆਇਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਆਪ ਦਰਸਨ
 ਦੇ ਹੋ ਤਬ ਭਾਈ ਬੁਧੁ ਜੀ ਕਹਤ ਹਏ: ਮੈ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਸ੍ਰੀ ਬੁਧੁ ਗਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤੇ

ਉਹੋ ਬੈਠੇ ਹੈ। ਪ੍ਰਸਾਦ ਤਿਸ ਕਾ ਵਹਤਾਇ ਦੇਓ ਪੁਨਾ ਓਹ ਚਲਾ ਜਾਵੇ। ਤਾਂ ਸਾਧ ਕੇ ਖੁਬੋ
 ਅਸੇ ਸੁਨ ਕਰ ਆਪ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਉਨ ਕਰ ਸਦੋਨ ਆਟੇ। ਤਬ ਸੀਸ ਨਤਨ ਸਾਧ ਦੀ
 ਉਨ ਖਲੋਤੇ ਤੰਦੂਰ ਸੇ ਅਹ ਟੋਪੀ ਸਾਧ ਜੋਟੀਆਂ ਨਿਕਲਾਤੇ ਤੇ ਸੇ ਉਹੀ ਹੀ ਧਰੀ ਰਹੀ। ਜਾਤੇ ਸੰਤ ਕਾ
 ਆਪ ਆਵਨਾ ਸਮਝ ਕਰ ਦੇਹ ਸੇ ਆਟੇਹ ਹੂਟੇ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੋੜਕਰ ਸੀਸ
 ਪਰ ਤਿਨਕੇ ਟੋਪੀ ਆਨ ਰਖਤੇ ਹਏ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਬੁਧੂ ਜੀ ਪੀਵੈ ਭੁਜਾ ਕਰ ਅਸਵਾਨੇ ਕਰ ਚਲਤੇ
 ਹਏ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗਰੀਬ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਕੇ ਆਨ ਸੀਸ ਨਿਵਾਟਿਆ ਤਬ ਕਹਤ ਭਏ ਕਿਸੀ ਸਾਧ ਕੇ
 ਇਹ ਪ੍ਰਸਾਦ ਬਾਂਟ ਦੇਉ। ਸੇ ਨਰਪਤ ਦੇਖ ਕਰ ਅਸਚਰਜ ਭਇਆਤੇ ਮਨ ਮੇ ਤਿਸ ਵਿਚਾਰਿਆ
 ਜੇ ਇਹ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਇਨ ਕੇ ਹਮਰੇ ਜੈਸੇ ਕੀ ਕੋਈ ਖਾਹਸ ਨਹੀ। ਐਸੇ
 ਸਮਝ ਕਰ ਪੁਨਾ ਸਮਤਕ ਟੋਕ ਕਰ ਰਲਤਾ ਰਹਾ। ਕਿਸੀ ਸਾਧੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਬੁਧੂ ਰਾਮ ਕੇ ਸਰੀਰ
 ਕਟ ਅਸਥਾਨੇ ਏਕ ਬ੍ਰਣ ਹੂਆ, ਸੇ ਨਿਰੀਕਾਨ ਰਹਾ। ਜਹ ਜਰਾਹ ਤਿਸ ਕੇ ਕਾਟਨੇ ਲਾਜਾ ਤਬ ਕਹਤ
 ਭਇਆ ਜੇ ਇਨ ਕਾ ਸਰੀਰ ਕੋਈ ਪਕੜ ਰਾਖੇ ਜੇ ਪੀੜਾ ਕੇ ਖੇਦ ਕੇ ਪਾਇ ਕਰ ਹਲ ਚਲ ਕਰੋਗੇ।
 ਤਹ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ ਜੋਰੇ ਨਾ, ਪਰ ਜੈਸੇ ਤੇਰੀ ਮਰਜੀ ਹੈ ਤਥਾ ਤੂੰ ਕਰਨੇ। ਜੇ ਰਾਜ
 ਹੁਣ ਅਸਥਾਨੇ ਸਰੀਰ ਕਉ ਕਾਟ ਕਾਫ਼ ਕਰ ਧੀਰ ਮੇ ਨਿਕਾਸਤ ਭਇਆ। ਐਸੇ ਬੈਠੇ ਹਰੇ ਜੈਸੇ
 ਜੋਸ਼ਿਰ ਕੀ ਪ੍ਰਮ ਨਿਰਵਕਲਪ ਸਾਧ ਨਾ ਜਾਤੀ ਭਈ ਹੈ, ਤੈਸੇ ਬੈਠੇ ਰਹੇ। ਸੇ ਦੇਖ ਕਰ ਹੈਰਾਨ
 ਹਯਾ। ਆਰ ਧੀਰ ਸੇ ਕਿਤਨੀਆਂ ਪਧਰੀਆਂ ਨਿਕਲੀਆਂ ਤਾਂ ਸਭੀ ਜਨ ਅਸਚਰਜਮਾਨ ਹੋ ਕਰ ਕਹਤ
 ਭਏ। ਜੇ ਸੰਤਨ ਕਾ ਰਾਖਾ ਆਪ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ ਜੇ ਇਹੀ ਪਿਸਾਧ ਅਸਥਾਨੇ ਜਾਤੀ ਤਾਂ ਪ੍ਰਮ ਖੇਦ ਰਾਤੀ
 ਤਾਂ ਤੇ ਸ੍ਰੀਪਤੀ ਜੇ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ, ਤਿਨੋ ਕਿਹਾ ਕਹੀ ਹੈ, ਇਨ ਪਰ। ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਗੁਣ ਗੁਣ
 ਪਤੀ ਗਿਰਜਾਪਤੀ ਆਦਿਕੋ ਸੇ ਭੀ ਨਹੀ ਕਥਨ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਤੇ ਮੇ ਅਲਪ ਮਤੀ ਸੇ ਕੈਸੇ ਕੇਹਾ
 ਜਾਣਇਆ ਜਾਏ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਬੁਧੂ ਜੀ ਹਰਿ ਗੁਰ ਕਿਹਾ ਤੇ ਧੁਧ ਮੂਰਤੀ ਹੋਤੇ ਹਏ, ਭੁਤਨ ਮੇ।
 ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਸਾਧ ਤੀ ਤਿਨ ਕੀ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੋਤੀ ਭਈ। ਜਾਤੇ ਵਸਤੂ
 ਕੇ ਵਸਤੂ ਲਖ ਫੈਤੀ ਹੈ। ਸਜਾਤੀ ਸਜਾਤੀ ਕਾ ਮੇਲ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਸੰਤਾਂ
 ਸਹਿਤ ਬਹੁਤ ਕਾ ਤਰਾਂ ਰਹਤੇ ਸੇ। ਪੁਨਾ ਲਗਰਵਾਸੀ ਨੇ। ਨੁਗਾਤੀ ਤਾਂ ਸੇਵਕ ਰੂਪ ਹੀ ਥੇ, ਹਰਿ
 ਕਿਰਪਾ ਤੇ। ਭਾਈ ਜਸਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੁਜਹਾਂ ਵਾਸੀ ਜੋਸਸ ਮੂਰਤੀ ਜਬ ਆਵਹਿ ਤਿਨ ਕੇ ਉਨ ਕਰ
 ਮਿਹਿ। ਪੁਨਾ ਪ੍ਰੇ-ਭਾਂਵੁ ਸੇ ਆਸਣ ਕਰ ਬੈਠਾਇ ਕਰ ਪਦਮ ਸੰਨਿਧਿ ਏਜਨ ਹੁੰਗਵਹਿ
 ਅਰ ਮੀਠੇ ਮੀਠੇ ਬਹਨ ਬੋਲਹ ਪਰਸਾਪਰ ਨਿਸਕਪਟ ਹੋ ਕਰ। ਪ੍ਰੀਤ ਰੀਤ ਕੀ ਟੀ
 ਇਹੀ ਨਿਸਾਨੀ ਹੈ ਜਾਤ ਮੇ। ਤੇ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਕਉਤਕ ਕੇਹੂ ਅਧਾਧ ਆਸਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵਤ ਸੰਬਧੀ।
 ਪੁਨਾ ਏਹ ਗਿਰਸਤੀ ਗਰੀਬ ਪ੍ਰਦੇਸੀ ਹੈ ਸੀ, ਤਿਸ ਕਾ ਭੀ ਬਹੁਤ ਆਦਰ ਕਰੇ, ਸੰਤ ਜੀ। ਤਬ
 ਏਕ ਸਾਧੂ ਸਮਾ ਦੇਖ ਕਰ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਕਹਤ ਭਯਾ: ਹੈ, ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਤਿਨ ਦੋਨੋ ਕਾ ਆਪ ਅਧਿ
 ਗਾਉ ਰਖਤੇ ਹੋ, ਇਸ ਮੇ ਕਵਨ ਧਾਰਨ, ਕੇਵਨ ਪੀਰਿਦ ਨਾਤੇ ਵਾ ਅਵਤ ਕੇਹੂ ਐਰ ਪ੍ਰਜੋਜਨ।
 ਤਬ ਸੰਤ ਕਹਤ ਹਏ: ਹੇ ਸਾਧ, ਪੂਰਬ ਕਾਲ ਲੋੜ ਵੇਨੋ ਇਸ ਗਿਰਸਤੀ ਨੇ ਅਜਾਂ ਨੂੰ ਪੋਸਾਕ ਬਣਾਇ

ਦੀਨੀ ਸੀ ਅਸੀਂ ਲੋੜ ਵੰਦ ਹੈ ਇਸ ਕਾਲ ਸੋ ਤਿਸ ਕਾ ਉਪਕਾਰ ਪੂਰਬ ਕਾਲ ਕਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਅਸਾਰੇ
ਆਗੇ ਆਨ ਖੜੋਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਤਿਸੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਹੈ ਕਛੁ ਪਦਾਰਥ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਭੀ ਆਪ ਹੈ,
ਸ੍ਰੀ ਕੰਤ; ਅਰ ਬਦਾਰਥ ਰੂਪ ਭੀ ਆਪ ਹੈ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਸਲੋਕ ਮੈਲ। ਪੁਨਾ ਜੋ ਭਾਈ ਸਜੇਸ ਮੂਰਤੀ
ਹੁਤ ਗੁਨਵੰਤ ਜਸਾ ਸਿੰਘ ਹੈ ਤਿਨਾ ਅਸਾਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀ ਦਸ ਪਾਈ ਸੀ ਤਾਂ ਤੇ ਤਿਨਕਾ ਉਪਕਾਰ ਤੇ
ਅਸਾਂ ਤੇ ਤਿਨਕਾ ਮਾਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਉਤ੍ਰ ਸਕਤਾ, ਹੇ ਭਾਈ। ਪੁਨਾ ਓਹ ਆਪ ਸੰਤ ਮੂਰਤੀ ਹੈ ਇਸ ਕਰ
ਉਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਉ ਚਿਤ ਚਾਹੁਤ ਹੈ। ਇਸੀ ਤੇ ਬਾਨ ਹੈ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਦਯਾਲ ਜੀ
ਚਿਜਵਰ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਅਢਣ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਚੇਲੇ, ਸਾਹਦਵੇ, ਤਿਨ ਕੇ ਪਾਸ ਏਕ ਬਾਲਕ ਆਵੇ।
ਤਾਂ ਸੰਤ ਜੀ ਤਿਸ ਆਗੇ ਉਨ ਖਲੋਵੇ। ਪੁਨਾ ਜੋ ਕਰ ਕੁਛ ਪ੍ਰਸਾਦ ਹੋਵੇ ਤਉ ਭੀ ਤਿਸ ਕੀ
ਭੇਟਾ ਕਰੇ। ਤਬ ਕੋਊ ਪ੍ਰਭਤਾ ਭਯਾ, ਹਰਿਜਨ ਜੀ ਤੇ। ਜੋ ਆਪ ਇਸ ਆਗੇ ਕਾਹੇ ਉਠੇ ਹੇ
ਸੰਤ ਜੀ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਦਯਾਲ ਜੀ ਬਰਨ ਉਤਾਰ ਭਏ। ਹੈ ਭਾਈ ਇਸ ਬਾਲਕ ਨੇ ਅਸਾਂ ਨੂੰ
ਧਰਮਸਾਲਾ ਦਸੀ ਹੈ ਉਤਲੀ ਕਰ ਜੋ ਜਹਾਂ ਭਾਈ ਅਢਣ ਸਾਹਿਬ ਸੰਤ ਜੀ ਰਹਤੇ ਹੈ। ਸੋ ਇਹ
ਧਰਮ ਨਿਕੇਤ ਹੈ ਪੁਨਾ ਰਿਦੇ ਕਰ ਭੀ ਇਸ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਭਾ ਮਨਾਵਤੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਕਰ ਇਸ ਆਗੇ
ਉਨ ਖੜੇ ਹਾਂ, ਹੇ ਭਾਈ। ਇਹ ਸੁਣ ਕਰ ਸੋ ਸਾਧ ਚਰਨੀ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਕਹਤ ਭਯਾ
ਧੰਨ ਹੈ, ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਆਪ ਪ੍ਰੇਮ ਕਿਰਤਾਯ ਹੈ, ਤੁਮਰੀ ਉਪਮਾ ਤੁਮ ਹੀ ਕੋ ਯਨ ਆਵਤੀ ਹੈ।
ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਾ ਸਿੰਘ ਉਤਾਰੇ ਜਾਏ ਸੰਤ ਕਿਰਤਾਯ ਬਰਨੰਨ ਦੁਆਦਸਮੇ ਗੁਨਾਸਾ: ੧੨ ।
ਏਕ ਸਾਧ ਕਰ ਜੋੜ ਕਰ ਪ੍ਰਭਤ ਭਯਾ ਬੇਨਤੀ ਪੂਰਬਕ ਸੁਤ ਸਿਖਿਆ ਸੰਤੋ ਸੋ। ਹੇ ਭਗਵਨ,
ਹੁਖ ਅਰ ਧਾਯੋ ਦੇਨ ਕਉ ਮੇਰਾ ਚਿਤ ਭੀ ਕਰਤਾ ਹੈ, ਨੇਕੋ ਕਉ। ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਮਾਰਗ ਸੋ, ਵਿਘਨ
ਰੂਪ ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੇ, ਦੇਵ। ਤਬ ਸੰਤ, ਮੁਕਟ ਮਨੀ, ਕਹਤ ਭਏ, ਸੋਸ ਕੋ ਧੁਨਕੇ ਤੇ ਦੋਰਘ ਸੁਆਸ ਲੇਕਰ।
ਹੇ ਭਾਈ, ਇਹ ਬਾਰਤਾ ਤੈਨੇ ਭੁਲ ਕਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ। ਇਹ ਬਾਰਤਾ ਗੋਬਿੰਦ ਮਾਰਗ ਮੇ ਪ੍ਰਥਤ ਰੂਪਾ
ਦੇਖ ਵਿਘਨ ਹੈ, ਕਿਆ ਮਹਾਂ ਪਾਪ ਹੈ, ਜੰਤ੍ਰ ਹਕੀਮੀ ਕਾ। ਕੀਤਾ ਕਰਤਾਰ ਕਾ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ, ਦੇਖ ਵਾ
ਸੁਖ ਪਰ ਜੀਵ ਨੂੰ ਹਉਮੈ ਕਰ ਮੁੰਹ ਕਾਲਜੀ ਹੋਤੀ ਹੈ, ਪ੍ਰਲੋਕ ਲੋਕ ਮੇ, ਹੇ ਭਾਈ। ਪੁਨਾ ਭਜਨ
ਕੀ ਸਕਤੀ ਭੀ ਚਲੀ ਜਾਤੀ ਹੈ; ਸੋ ਕੀ, ਜਿਸ ਬ੍ਰਿਤੀ ਨੇ ਮਹਾਂ ਸੁਖ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੀ ਤਵਫ ਕਾ ਅਵਨੇਧਾ
ਕਰ ਸਾਤ ਰੂਪ ਹੋਣਾ ਸੀ ਸੋ ਬ੍ਰਿਤੀ ਖਰਾਬ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਜੇਸੇ ਰਸਾਇਣੀ ਬੂਟੀ ਅਵਧ ਸੋ ਰਸਾਇਣ
ਨਾ ਬਨੇ ਤੇਸੇ ਸੋ ਸਮਝੋ, ਹੇ ਸਾਧੋ। ਪੁਨਾ ਇਹ ਜੀਵ ਜਮਜਾਤਨਾ ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਵੇ ਹੈ, ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੇ।
ਤਾਂ ਤੇ ਇਹ ਤਿਆਗਨੇ ਜੋ ਹੈ, ਦੂਰ ਤੇ, ਕਲਿਆਨ ਕੀ ਇਛਾ ਵਾਲੇ ਜੁਗਾਸੂ ਕੋ, ਪ੍ਰਮਾਨੰਦ ਸਰੂਪ ਕੀ
ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਾਸਤੇ। ਐਸੇ ਸੁਣ ਕਰ, ਜੋ ਸਾਧੁ ਰਿਦਓ ਜੰਤ੍ਰ ਮੰਤ੍ਰ ਕੇ ਕਰਨੇ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਦਿਆਰ
ਦੇਤਾ ਭਇਆ, ਤਾਤ ਕਾਲ ਤੇ ਪਾਇ ਕਰ ਭਾਵੰਤ ਪ੍ਰੀਤ ਅਰਥ । ਜਬ ਪ੍ਰੀਤ ਕਾਲ ਤੁਰਨੇ ਲਾਏ ਸੋ
ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਧਰਮਸਾਲੇ ਬਾਹਰ ਇਕੰਤ ਨਦੀ ਮੇ ਵਾ ਯਨ ਮੇ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਲੀਏ, ਤਾਂ
ਇਹੋ ਸਲੋਕ ਪੜਦੇ ਸੀ। "ਕਬੀਰ ਦਾਤਾ ਤਵਰ ਦਇਆ ਕਣੁ ਰੂਪਕਾਰੀ ਜੀਵੰਤੁ। ਪੰਖੀ ਚਲੇ ਦਸ
ਦਾਵਰੀ ਬਿਰਖਾ ਸੁਫਲ ਫਲੰਤ।" ਪੁਨਾ "ਕਬੀਰ ਐਸਾ ਬੀਜ ਬੋਏ ਬਾਦਰ ਮੁਖ ਫੁਲੰਤ।"

ਸੀਤਲ ਛੋਟਿਆ ਗਹਿਰ ਫਲ ਪੀਖੀ ਕੋਲ ਕਰਿਤ"। ੨ । ਇਹ ਅਸੀਰਵਾਦ ਦੇਨਾ ਧਰਮਸਾਲ ਕੋ
ਅਰ ਧਰਮਸਾਲੀਏ ਕੋ, ਤੁਰਨੇ ਸਮੇ ਤੀ ਜਬ ਕਿਸੀ ਹੋਰ ਨਗਰ ਜਾਣਾ। ਇਸ ਪਰ ਏਕ ਦਿਰਸਟਾਤ ਭੀ
ਹੋ ਜੁਗਲ ਹੋਸੇ ਕਾ। ਜੇ ਕਿਸੀ ਵਪਤੀ ਕੋ ਬਾਗ ਮੇ ਜੁਗਲ ਹੋਸ ਆਇ ਉਤੇ ਸੇ। ਤਬ ਰਾਜਾ
ਨੇ ਖੁਕਤਾਹਲ ਤਿਨ ਆਏ ਇਬਾਹ ਦੀਏ ਦੁਗਧ ਜਾਬ । ਤਬ ਕੋਈ ਮੁਕਤਾਹਲ ਗਿਰ ਕਰ
ਪ੍ਰਿਥੀ ਸੇ ਅੰਕਰ ਭਿਆਵਤ ਭਯਾ ਸੇ ਯੋਤੀਆਂ ਕਾ ਬਿਡ ਬਾਸ ਰੂਪਾ ਭਯਾ । ਤੇ ਹੋਸ
ਸਾ ਪਾਇ ਕਰ ਚਲਤੇ ਰਹੇ ਸਰਾਏ ਤੇ ਮੁਸਾਫਰਵਤ । ਅਰ ਜਾਤੀ ਵੇਰ ਇਹ ਅਸੀਰਵਾਦ ਦੇ ਗਏ
ਬਾਗ ਕੋ ਪੁਨਾ ਰਾਜਾ ਕੋ । ਤਬ ਮੇ ਬਨ ਰਾਜਾ ਜਹਤ ਸਦਾ ਫੁਲਿਆ ਫੁਲਿਆ ਰਹੇ ਬਿਹਗਮੇ ਕੋ
ਅਸੀਰਵਾਦ ਕਰਿ । ਤਾਂ ਤੇ ਅਭਿਯਾਤੋ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਈ ਹੈ ਇਸ ਪੁਰਸ ਕੋ
ਜੇ ਆਤਮ ਦਰਸੀ ਹੈ ਤੱਤਵੇਤਾ । ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿਘ ਜੀ ਸੰਤਾਂ ਕਾ ਕਿਆ ਸਭਾਵ ਥਾ ।
ਜੇ ਆਤਮ ਕਾ ਬਹੁਤ ਅਦਬ ਅਦਾਬ ਰਖਤੇ, ਬੋੜਾ ਖਾਵਤੇ ਥੇ । ਜੇ ਕਹੂੰ ਅੰਨ ਕਾ ਦਾਨਾ ਭੁੰਜੇ ਪੜਾ
ਹੋਵੇ ਆਰ ਬਗਰ ਮੇ ਤਬ ਝੁਕ ਕਰ ਉਠਾਇ ਲੇਤੇ ਸੇ । ਜਬ ਖਲਤੇ ਥੇ ਤਾਈ ਜੀ ਹੋਸ ਅਰ
ਕੋਜ ਪੁਨਾ ਨਦੀ ਕਉ ਲਜਾਇਮਾਨ ਕਰਤੇ ਥੇ। ਤੇ ਸੰਤ ਸਾਬ ਰਾਜਾ ਪੂਜਾ ਪੀਛੇ ਚਲਤੇ ਹੋਸਨ
ਜਿਨ ਕੋ ਐਸੀ ਬਡਾ ਬਡਿਆਈ ਕਉ ਪਾਇ ਕਰ ਭੀ ਪ੍ਰਮ ਗਰੀਬੀ ਹਾਰਤੇ ਸੇ। ਕਦਾਚਿਤ
ਕੋਈ ਕੋਟ ਭੀ ਚਰਨੇ ਨੀਚੇ ਨਾ ਆਵੇ। ਜੇ ਹਨਖ ਪ੍ਰਮਾਣ ਦਿਰਸਟੀ ਕਰਨੀ ਪਰ ਧਰਨੀ ਜਾਤੇ
ਦਿਸ ਕੀ ਤਰਫ ਨਾ ਜਾਵੇ, ਜਗਿਆਸੂ ਕੀ ਸਿਖਆ ਅਰਥ। ਪੁਨਾ ਅੰਨ ਕਾ ਦਾਨਾ ਦੇਖ ਕਰ
ਯਬ ਅਧਿਕਾਰ ਧਰ ਦੇਨਾ। ਏਕ ਕਾਲ ਮੇ ਏਕ ਸੇਵਕ ਪ੍ਰਤੀ ਇਕ ਦਾਣਾ ਦੇਖ ਕਰ ਕਹਤ ਭਏ।
ਜੇ ਹੋ ਭਾਈ, ਇਹ ਉਠਾਇ ਕਰ ਅੰਨ ਕਹੂੰ ਕਿਨਾਰੇ ਧਰ ਦੇਹੁ ਜੇ ਕਾਵੁਉ ਮੈਨਾ ਆਵੇ ਅਰ
ਕੋਈ ਪੀਖੀ ਖਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਤਬ ਤਿਸ ਕੋ ਮਨ ਆਈ ਜੇ ਏਤਾ ਯਤਨ ਸੰਤ ਜੀ ਕਿਉਂ ਕਰਤੇ ਹੈ।
ਇਹ ਗਿਲਾਨੀ ਸਤਿ ਪੁਰਖਾਂ ਤੇ ਕਰਨੀ ਮਨ ਮੈਲੇ ਕੀ ਨਿਸਾਨੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਰਿਦੇ ਕੀ ਜਾਣ ਕਰ
ਜਾਣੇ ਯਹ ਜੇ ਹਰਿ ਜਨ ਬਾਨ ਬੋਲਤ ਭਏ। ਸੁਣ ਹੋ ਭਾਈ, ਇਸ ਪਰ ਏਕ ਦਿਰਸਟਾਤ ਹੈ।
ਏਨ ਰਾਜਾ ਕਰੀ ਕੀ ਅਸਵਾਰੀ ਕਰੀ ਆਵਦਾ ਸੀ। ਏਕ ਸੁਰਤੀ ਨੇ ਦਾਣੇ ਖਾਇ ਕਹ ਪੁਨਾ
ਗੋਬਰ ਕਰਾ ਹੈ ਬਜ਼ਾਰ ਮੇ ਸੇ ਦਾਣੇ ਸਾਵਤ ਦੇਖੇ ਰਾਜਾ ਨੇ। ਤਬ ਉਤਰ ਕਰ ਨਾਗ ਸੇ ਸੇਤੰਬਰ
ਮੇ ਸੇ ਪਾਇ ਲੀਆ। ਤਬ ਦੇਖ ਕਰ ਪੂਜਾ ਜਨ ਚਕਰਤ ਹੋ ਜਾਤੇ ਭਏ। ਤਬ ਤਿਸ ਤੇ ਧੋਇ ਤਰ
ਜਨ ਮ੍ਰਿਤਕਾ ਕਰ ਪੁਨਾ ਪੁਨਾ ਸੁਧੁ ਕਰ ਭੁੰਨਵਾਇ ਕਰ ਬੀਚ ਮਿਠਾ ਮਿਠਾਇ ਕਰ ਸੇ ਰਾਜਾ ਖਾਤ ਭਯਾ
ਤਬ ਅੰਨ ਦੇਵ ਜੀ ਪ੍ਰਾਟ ਹੋ ਕਰ ਕਹਾ। ਦੇਵਤਾ ਬਾਰ। ਹੋ ਰਾਜਾ ਤੂੰ ਧੰਨ ਹੈ ਪੁਨਾ ਭੀ ਧੰਨ ਹੈ।
ਜੇ ਹੋ ਮੇਰਾ ਬੜਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਿਆ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਰਾਜਾ ਹੋਕਰ ਜੈਸੇ ਕੋਈ ਮਹੰਤ ਪੁਰਸ ਫੀਜਾਜਲ
ਜੇ ਜੁਲੀ ਪਰ ਭੀਆ ਜੇ ਤਿਸ ਬੀਚ ਮਨ ਕਾ ਕਿਣਕਾ ਦੇਖਾ ਤਾਂ ਸੇ ਪਾਨ ਕੋ ਪਾਨੀ ਬੀਚੋ ਮਨ ਕਿਣਕਾ
ਨਿਸਾ ਦੀਆ ਹਤੁ ਸਾਬ। ਪੁਨਾ ਪਾਨੀ ਪਾਨ ਕਾ ਪਾਨ ਕਰ ਲੀਆ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੰਗਾ ਜੀ ਤਿਸ ਪਰ
ਪ੍ਰੀਤ ਹੂਈ। ਦਰਸਨ ਦੇ ਕਰ ਵਰ ਦੀਆ ਤੇਸੇ ਏਹ ਬਾਰਤਾ ਭਈ। ਐਸਾ ਮੇਰਾ ਆਦਰ ਕਿਸੀ
ਕਹੀ ਨੀ ਜੈਸੇ ਤੇਨੇ ਕੀਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਭੂ ਮਨੋਕਾਮਨਾ ਮੰਗ ਜੇ ਮੇ ਤੇਰੇ ਤੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੂਆ ਹੋ।

ਤਬ ਰਾਜਾ ਅੰਨ ਦੇਵ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਬੰਦਨਾ ਪੂਜਤ ਕਰਤ ਰਯਾ। ਰਾਜੇ ਵਾਰ। ਹੈ ਅੰਨ
 ਦੇਵ ਜੀ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵਰ ਦੇਵੇ ਜੋ ਅੰਨ ਕੀਤ ਦੇਖ ਕਰ ਕੋਈ ਜੀਵ ਦੁਖੀ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਐਸੇ ਸੁਨ ਕਰ
 ਭਗਵਾਨ ਏਲਾ ਹਏ। ਹੈ ਰਾਜ, ਨੇਤ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੀ ਕਿਸੀ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤੇ ਤੇ ਮੋਟੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ।
 ਜੇਸਾ ਕਉ ਰਾਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤੇਹੀ ਫਲ ਵਾਪਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਮੇਰੀ ਬੇਅਦਬੀ ਕਰਤੇ ਹੈ, ਜਾਤ ਜੀਵ,
 ਤਬ ਅੰਨ ਕਰ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਈਸਵਰ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਤੇਹੀ ਪ੍ਰਜਾ ਕੀ ਤੇਰੇ ਸਹਿਤ ਏਧ
 ਨਿਕਲੇ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸ ਕਰ ਪੁਕਾਰ ਸਤ ਜੁਗ ਸਮ ਹੋਵੇਗਾ। ਐਸੇ ਕਰ ਕਰ ਦੇਵਤਾ ਅੰਤਰ
 ਧਿਆ ਭਏ। ਤਾਂ ਤੇ ਅੰਨ ਹੀ ਪ੍ਰਾਣੇ ਕਾ ਦੇਵਤਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਜੀ ਮੇ ਭੀ
 ਇਸ ਕਾ ਮਾਤਮ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਕਹਿਆ ਹੈ। "ਨਾਮ ਜਪੀਐ ਅੰਨ ਕੇ ਸਾਦ। ਜਪੀਐ
 ਨਾਮ ਜਪੀਐ ਅੰਨ"। ਇਸ ਕਾ ਅਰਥ ਜਪੀਐ ਕਹੀਐ ਪਾਇ ਕਰ ਪੁਨਾ ਜਪੀਐ ਨਾਮ। ਸਬਦ ਕੇ ਅੰਤ
 ਹੂ ਨਿਰਾ ਹੈ। ਕਹਿਤ ਕਬੀਰ ਹਮ ਐਸ ਜਾਨਿਆ। ਧੰਨ ਅਨਾਦ ਠਾਕਰ ਕਰ ਮਾਨਿਆ। "ਅਨਾਦ
 ਕਹੀਐ ਅਨਾਦ ਅਬਵਾ ਅਨਾਦ ਜੋ ਠਾਕਰ ਹੈ ਤਿਸ ਤੇ ਭੀ ਮੰਨ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਸੋ ਭੀ ਭੋਜਨ ਕਰਤੇ ਹੈ,
 ਹਮ ਕਿਰਸਾਣ ਆਦਕ ਰੂਪ ਧਾਰ ਧਾਰ ਕਰ। ਕਬੀਰ। "ਬੁਦਿਆ ਕੂਕਰ ਬਾਵਰੀ ਕਰੈ ਰਾਮ ਸਿਉ।
 ਇਸ ਕੇ ਟੁਕੜਾ ਫਾਰ ਕੇ ਲਏ ਰਾਮ ਸਿਉ ਰੰਗ"। ਅਬਵਾ ਹੋਰ ਦੇਵਤਿਆਂ ਤੇ ਆਏ
 ਭਗਵਾਨ ਆਏ ਤੇ ਉਠਤੇ ਨਹੀਂ ਅਰ ਅੰਨ ਦੇਵਤਾ ਜਬ ਆਵਤੇ ਹੈ ਤਬ ਭਗਵਾਨ ਜੀ
 ਸੋਧਰਤਾ ਸਹਤ ਉਠ ਖਲੋਤੇ ਹੈ ਆਏ ਤੇ। ਐਸਾ ਆਦਰ ਕਰਤੇ ਹੈ ਅੰਨ ਕਾ। ਅੰਨ ਨਾਮ
 ਜਨ ਕਾ। ਸੋ ਜਨ ਮੰਗ ਭੋਜਨ ਕੀਤਾ ਕਿਆ ਅਰਥ ਭੋਜਨ ਖਾਇਕਰ ਪੁਨਾ ਭੀਚ ਜਨ ਪਾਠ ਕਰਨਾ
 ਸੋ ਫੀਕ ਕਹੀਐ ਚੰਗੀ ਤੁਸਟੀ ਪੁਸਟੀ ਖਰਤਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਵੇਦ ਭੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ। ਐਸੇ ਸੰਤ
 ਸੁਖ ਸਾਥ ਸੁਨ ਕਰ ਸਾਂਤ ਰੂਪ ਹੈ ਕੇ ਸਾਂਤ ਸਰੂਪ ਮੈ ਸਮਾਇ ਗਇਆ ਸਾਥ। ਤ੍ਰਿਜਾਮਨੀ ਹਰ
 ਕੀਰਤਨ, ਹਰ ਕੀਰਤਨ ਹਰ ਸਿਮਰਨ ਸੇ ਚਿਤਾਇ ਕਰ ਪੁਨਾ ਭਜਨ ਸਮੇ ਸ੍ਰੀ ਸੰਤ ਜੀ ਪਾਹਿਰ ਇਕੋ
 ਜਾਤੇ ਸੇ ਪੁਨਾ ਭੀ ਭਜਨ ਮਨ ਇਕਾਤ ਕਰਨ ਲੀਏ। ਪੁਨਾ ਪਹਿਰ ਦਿਨ ਚੜੇ ਆਵਨਾ ਧਰਮਸਾਲ
 ਵਿਖੇ। ਏਕ ਸਮੇ ਜੋ ਆਏ ਏਕ ਸੇਵਕ ਇਨ ਕਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਜੀ ਕਾ ਪਾਠ ਦਰਸਨ ਕਰਤਾ ਥਾ।
 ਮੇ ਦੇਖ ਕਰ ਨਿਕਟ ਆਏ। ਆਏ ਤੇ ਉਠ ਖਲੋਤਾ, ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਅਦਰ ਨੀਏ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਸੁਆਮੀ ਜੀ
 ਕਹਤ ਭਏ, ਸੁਝ ਰੋਸ ਕਰਕੇ, ਜੇ ਹੇ ਭਾਈ, ਐਸੇ ਤੇਨੇ ਰੇਵ ਕਈ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਕਰਤਵ। ਗੁਰੂ
 ਗਰੰਥ ਜੀ ਕੇ ਪਾਠ ਕਰਤੇ ਨੇਉ ਆਵੇ ਦੇਹ ਧਾਰੀ ਕਿਸੀ ਆਏ ਇਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਤਿਆਗ ਕਰ ਨਾ
 ਉਠੇ। ਜਾਤੇ ਰਤਰ ਦਾਸ ਨੇਕੋ ਮੇ ਇਨ ਸਦਰਸ ਕੋਹਿ ਨਹੀਂ ਮੁਕਤ ਭਾਤ ਦਾਤਾ ਤਾਂ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਗਰੰਥ ਜੀ ਹੋ ਮਹਤਤਾ ਧਰਿਆਂ ਤੇ ਚੜੀ ਹੈ ਜੋ ਆਪ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ
 ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਹਾਸ ਅਸਨ ਨਹੀਂ ਮੇ ਹੋਤੇ। ਜੋ ਸੁਨ ਕਰ ਸੁਤ ਸਿਖਿਆ ਸੰਤਾਂ ਤੇ ਤਥਾ ਹੀ ਵਾਤਤਾ
 ਹੁਕਮ ਮੇ ਸੰਤ ਕਾ ਆਸਾ ਥਾ। ਏਕ ਸਮੇ ਸੰਤਾ ਉਤਾਰ ਕਰ ਸੇ ਸੰਤ ਆਸਨ ਤਰਫ ਆਏ
 ਤਬ ਸਭੀ ਜਨ ਆਏ ਤੇ ਉਠ ਠਾਂਢੇ ਹਏ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਜੋ ਜੋ ਮਹਾਸਨ ਦਾਸਨ ਕਰਣ
 ਨੀਏ ਆਇ ਏਨੇ ਸੇ ਸੰਤਾਂ ਕੇ। ਅਰ ਮੁਖ ਸੇ ਠਾਕਰ ਜੀ ਸੰਤੋਹਨ ਦੇ ਕਰ ਕਹਤ ਭਏ, ਜੋ ਠਾਕਰ
 ਜੀ ਆਏ। ਸੋ ਇਹੁ ਦੋਨੇ ਬਾਰਤਾ ਦੇਖ ਕਰ ਪੁਨਾ ਹਾਥ ਕਮਤ ਜਨ ਸਾਥ ਧੋਇ ਕਹਿ ਏਨ ਕਾ

ਕਹਿੰਦੇ ਭਏ ਸਿਤ ਰਾਜ ਜੀ, ਅਪਣੇ ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ, ਸਹ ਪੁਜਨ ਜਨਾ ਕੇ। ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਕੇ
 ਪਿਆਰਿਓ ਆਸੇ ਤੇ ਪੁਨਾ ਉਤੇ ਤੀ ਨਹੀ ਹੋਣਾ ਅਜਾਏ ਆਇ ਤੇ ਅਹੁ ਠਾਕੁਰ ਸੰਯੋਗ ਦੇਕਰ
 ਤੇ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਾ, ਮੈਂ ਜਾਗੀਆ ਕਉ। ਜਾਂਤੇ ਠਾਕੁਰ ਸਹ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸੁਆਮੀ, ਜੀ ਗੁਰੂ
 ਰੋਸਿਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਾਹਿਬਾ ਜੀ ਹੈ।" ਸਜਣ ਸਹੁ ਪਰਖੁ ਮੁਖਹੁ ਅਲਾਵਣ ਧੋਹਰਾ। ਭਾਵ ਇਹੁ ਹਿਰਦੇ
 ਦੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਚੰਗੀ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਆਸੇ ਤੇ ਉਠਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੇ ਸਭੇ ਸਿਤ ਮਹੰਤ ਹੈ ਤਿਨ ਆਸੇ ਚਾਹੀਓ
 ਅਸੀ ਵਿਚਾਰੇ ਕੀਯਾਲ ਟੁਕੜੇ ਦਾ ਟਿਵਾੜੀ ਸਿਤਾ ਦੇ ਦਰ ਦੇ ਸੁਆਨ, ਤਾਂ ਤੇ ਅਜਾਏ ਆਇਆ ਫੇਰ
 ਉਠਨਾ ਨਹੀਂ, ਹੇ ਭਾਈ। ਜਾਂਤੇ ਆਪਣਿਆਂ ਸਾਧਾਂ ਤੀ ਹੂਧੀ ਨਿਸ਼ਕਪਟ ਚਾਲ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸਿੰਘ
 ਸਾਹਿਬ ਆਇਆ ਆਸੇ ਤੇ ਠਾਢ ਹੋਣਾ ਯੋਗ ਹੈ ਹੁਸਾਂ ਨੂੰ ਅਜਾਂ ਨੂੰ, ਸਭ ਕੇ। ਏਕ ਜਮੇ ਸਿਤ ਜੀ
 ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਹੀ ਚਾਲ ਸਮ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਜੇ, ਕੀਟੋ ਕੀ ਰਖਿਆ ਕਰਤੇ ਹੁਏ। ਤਾਂ ਏਕ ਸਾਧ ਕਹਤ
 ਭਯਾ: ਜੀ ਆਪ ਇਨ ਕੀ ਰਖਿਆ ਕਉ ਕਰਤੇ ਹੇ ਜੇ ਪਦ ਪਦਮ ਆਪ ਕੇ ਨੀਚੇ ਆਵੇਗਾ ਸੇ ਸਦਗੁਰੂ
 ਕਉ ਪਾਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਸਿਤ ਜੀ ਮੁਖ ਜੇ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਲੇਕਰ ਕਹਤ ਭਏ:
 ਹੇ ਭਾਈ, ਇਹ ਤੈਨੇ ਕੀ ਚਾ ਆਖਿਆ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ, ਪੁਨਾ ਇਹੁ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਾ।
 ਪ੍ਰਾਮੇ ਮੇਰੀ ਸਦਾਤੀ ਹੋਵੇ ਕਿਵੇ। ਜੇ ਗੁਰੂ ਪੂਰੇ ਕਾ ਬਚਨ ਹੈ। "ਗੁਣੀ ਅਚਾਰ ਨਹੀਂ ਭੀ
 ਕਾਤੀ ਅਨੁਸਥਿਤਿ ਬਹਿ ਬਹਿ ਹੋਸੀ।" ਇਕੇ ਤੇਰਾ ਐਸਾ ਬਲ ਹੋਵੇਗਾ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਅਗਵਣਿਆਰੇ ਹਾਂ।
 "ਕਿਆ ਜਾਣਾ ਆ ਹੋਸੀ ਪਾਇ"। ਪੁਨਾ ਐਸੀ ਸਾਫਨੀ ਤਾਂ ਅਵਤਾਰ ਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤੇ।
 ਤੇ ਮੈਂ ਕੌਨ ਕੀਟਹਾਂ ਵਿਚਾਰੇ। ਆਪ ਕੋ ਅਧਕ ਜਾਣੇ ਮੇ ਇਸ ਕੀ ਮਹੰਤਤਾ ਨਹੀਂ ਲੋਕ ਪਾਲੋਕਾਂ ਮੇ:
 ਐਸੇ ਕਰਤਵ ਸੇ ਕਲਿਆਣ ਹੈ। ਤਹਾ ਬਚਨ। "ਭੈ ਵਿਚੁ ਸੀਐ ਭੈ ਰਹੇ ਭੈ ਵਿਚੁ ਕਮਾਵੇ ਕਾਹੁ।
 ਐਸੇ ਸੁਖ ਵਡਿਆਈਆਂ ਦਸਹਿ ਸੋਖਦੁਆਰ।" ਐਸੇ ਸੁਣ ਕਰ ਜੇ ਸਾਧ ਰਵਣੀ ਨਾਮ ਕਾ ਭੂਨ
 ਖਿਆ ਕਰਾਵਤ ਭਯਾ। ਏਕ ਮਾਈ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਸਿਤ ਕੇ ਚਰਨਾ ਪਾ ਹਾਸ ਰਾਖਾ।
 ਤਾਂ ਸਿਤ ਕਹਤ ਭਏ ਮਾਤਾ ਜੀ ਦੂਟੇ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਲੀਆ ਕੀ ਸਰਾ ਸਿਤਾ ਕੇ।
 ਪੁਨਾ ਸਿਤ ਜੀ ਤਿਸੀ ਕਾਲ ਅਪਣਾ ਬਹਨ ਜਲ ਸਾ: ਹੋਇ ਦੀਆ ਜਾਤ ਤਿਸੀ ਤਾਂਤ ਸਾਪਰਜਨਾ
 ਹੋਵੇ ਸਾਧ ਕਉ ਇਕੀ ਆਇ ਕਉ ਕਾ। ਪੁਜਨ ਜਨਾ ਕਉ ਸਿਖਿਆ ਹੈ, ਸਿਤ ਜੀ। ਪੁਨਾ
 ਸਿਤ ਜੀ ਬਲ ਮੇ ਇਕੀ ਹੀ ਸਿਮਰਨ ਲੀਏ ਜਾਤੇ ਭਏ ਚਾਹ ਘਟ ਵ ਪ੍ਰਮਾਣ ਦਿਨ ਜੀ ਜੇ
 ਇਤਨੇ ਮੇ ਸ੍ਰੀ ਜਾਈ ਸਰਾਸ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਸਹਿਤ ਧਰਮਸਾਲੇ ਆਵਤੇ ਭਏ, ਜੀ ਭਾਈ ਹੋਧਰਾਮ
 ਕੀ ਜਹਾਂ ਕਹਾ ਅਜ ਕੀਰਤਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਆਸੇ ਭੀ ਐਸੇ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਹੋਠੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਹ ਕੇ
 ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਪ੍ਰਣਾਮ ਕਰਤੇ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇਹ ਸੁਨਾਇ ਕਾ; ਪੁਨਾ ਮਸਤਕ ਟੇਕ
 ਸਿਤ ਜੀ ਚ ਆਸਨ ਪ੍ਰਧਾ ਲੀਠਤੇ ਭਏ। ਜਹਾਂ ਹੋਧ ਮੁਤਾਤੀ ਜੀ ਕੀ ਕਾਰ ਹੋਠੇ ਪੀੜੀ ਪਾ ਕਰਤੇ
 ਹੈ। ਪੁਨਾ ਜਿਨ ਕਾ ਮਨ ਤੇ ਕਨ, ਨੈਨ ਤੇ ਨੈਨ, ਕਹਾ ਕੇ ਸਿਹਾਤੇ ਸੇ ਮੈ। ਤੇ ਐਰ ਭੀ
 ਜਹਾਂ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ, ਭਾਈ ਜਨਾ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਚਾਂਦਨਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭਾਈ ਭਾਈ ਕੇ ਜਹਾਂ
 ਪੁਨਾ ਤਹਾ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸੁਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵਾਸੀ ਤੇ ਗੁਰਸਾਣੀ ਕੇ ਪ੍ਰਿਯ ਹੁਹਿਦ ਅਜ ਪ੍ਰਿਯਾ

ਪੁਨਾ ਰਾਜੀਆਂ ਦੀਰ ਏਨ ਕੇ ਪੀਛੇ ਮਿਲਾਕਰ ਸਾਧ ਗਵਣਾ ਤਿਨ ਹੋ ਕਰ ਅਪਣਾ ਆਪ ਜਣਾਵਣਾ ਨਾ।
ਜੇਸੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੈ ਜੋ "ਪੀਛੇ ਨਾਹ ਜਾਨੀ"। ਸਮਾਵੇਖ ਕੇ ਵੇਹਲੇ ਵੇਲੇ ਦੁਤਾਰਾ
ਠੇ ਕਰ ਪਰਮ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਕੀਰਤਨ ਕਰਨਾ ਜਿਸ ਕਰਕਾ ਕੀਤ ਕੇ ਜਸ ਸੁਣੇ ਸੇ ਪਰਮ ਪਵਿਤ੍ਰ ਮੂਰਤੀ ਗੀ
ਹੋ ਰਹਤਾ ਹੋ। ਐ ਸੇ ਭਾਈ ਰਾਦਨਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੇ ਗੁਰਸਾ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਅਰ ਕਿਤਨੇ ਕੁ ਮਾਸ
ਪ੍ਰੀਤ ਤਰਾਂ ਭਾਈ ਸੁਘੜ ਜੀ ਜੋ ਪਰਮ ਸੁਘੜ ਹੈ ਜੋ ਭੀ ਤਰਾਂ ਕਥਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸ੍ਰਿਸ ਸਾਹਿਬ
ਜੀ ਕੀ ਕਰਤ ਭਏ। ਧਰਮਸਾਲੇ ਭਾਈ ਏਹ ਮੂਰਤੀ ਜੀ ਕੀ, ਜਹਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਭੀ
ਅਰ ਹੋਰ ਅਨੰਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਸੁਣਤੀ ਹੈ, ਲੋਗ ਭੁਭਾਈ। ਅਰ ਕਈ ਮਸਨਵੀ ਭਾਈ ਮੰਗੂ
ਜੀ ਵਾਸਤੇ ਥੇ। ਏਕ ਸਮੇ ਨਗਰ ਤੇ ਧਾਰਮ ਜਲੇ ਹੈ ਆਪ ਇਕੰਤ ਹਰਿ ਭਜਨ
ਕਰਾ ਲੀਏ ਤਾ ਏਕ ਪਾਂਡੀ ਪੰਡ ਗੁਰੀ ਹੋਈ ਪਿਆ ਤਾਂ ਤਿਸ ਹਰਿਜਨ ਕੋ ਨਿਮਸਕਾਰ
ਕਰ ਜੜ ਕਰ ਕੀ। ਸੋ ਤਿਸ ਕੋ ਦੇਖ ਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਹਰਿਜਨ ਕਰਤ ਭਏ ਜੋਹੇ ਭਾਈ,
ਤੋ ਕਉਣ ਹੈ। ਸੋ ਪੁਰਸ ਕਰਤ ਭਇਆ: ਹੋ ਸੰਤ ਜੀ ਮੇਂ ਗ੍ਰਹਮਣ ਹਾਂ ਜੀ। ਵਿਦਿਆ
ਤੇ ਹੀਨ ਹਾਂ ਤਾਂਹੀ ਏਹੁ ਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹਾਂ ਜੀ। ਤਾ ਸੰਤ ਹਸਕਰ ਕਰਾ ਏਹੋ ਜੰਜਲ
ਹੀ ਤਿਆਗ ਦੇਹੁ। ਦੇਖ ਜੋ ਅਸਾਡੀ ਨਿਕਾਤਿਆਂ ਦੀ ਅਤ ਨਿਜਾਣਾ ਦੀ ਪ੍ਰਤ ਪਾਲ
ਸ੍ਰੀ ਪਤ੍ਰ ਤਿਲੋਕੀ ਨਾਥ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਤੇਰੀ ਕੀ ਉਹ ਕਰੇਗਾ, ਹੋ ਭਾਈ। ਸੋ
ਸੁਣ ਕਰ ਮੰਨੇ ਕਰਤਾ ਭਯਾ ਜੋ ਜੰਜਲ ਆਲੇ ਕ ਤਿਆਗ ਕੇ ਹਰਿ ਜਨ ਕੇ ਜਾਨੇ
ਪਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕਤਾ ਭਯਾ। ਤੇ ਕਰਤ ਭਯਾ ਜੋ ਮੁਖੇ ਉਪਦੇਸ ਦੇਹੋ ਜੀ। ਤਾ ਹਰਿ ਜਨ
ਕਰਤ ਭਏ ਜੋਹੇ ਭਾਈ, ਪਿਆ ਧਾਰੀ ਕੋਟ ਈਸੇ ਸਾਹ ਕੇ ਅਸਾਡੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ ਜੋਇਦ ਕੋ ਜਾਨ
ਕਰ ਜੋਇਦ ਰੂਪ ਹੀ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੂੰ ਉਹਾ ਉਪਦੇਸ ਜਾਣੇ ਲੈਵੇ। ਜਿਥੇ ਤੇ ਇ
ਨੀਤ ਹੋ, ਜੋ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਾਖਿਆਤ ਹੋਇਆ ਸਿਮ ਉਪਦੇਸ ਨਾ ਦੇਵੇ ਤਾਵੇ ਸਮਰਥ ਤੀ ਹੋਵੇ
ਤੇ ਅਸਾਡੇ ਮੇਂ ਤਾਂ ਸਮਰਥਾ ਹੀ ਨਹੀ ਤਾਂ ਤੇ ਅਸੀਂ ਤੈਨੂੰ ਉਪਦੇਸ ਨਹੀ ਦੇਦੇ। ਤਿਸ ਕਾਲ
ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੈ ਜੋ ਸੋ ਤਰਾਂ ਹੀ ਜਾਇ ਉਪਦੇਸ ਲੇਵਤਾ ਭਯਾ।
ਰੂਪ ਰਾਮ ਸਮਾਧ ਪਰਾਇਣ ਹੁਏ ਸੰਤ ਅਨਾਹ ਤੇ ਜੋ ਇਹ ਵਾਰਤਾ ਐਸੇ
ਫਣੀ। "ਘਾਣੀ ਪੀੜਤੇ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਲੀਏ ਫਫਾਇ। ਪਾਪ ਪੂਰਬਤੀ ਹਾਵਨੀ ਪ੍ਰਗਟਿ
ਹੋਈਆਇ"।

ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਜੀਥੇ ਉਤਾਰਹੇ ਏਹੇ ਨੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਬਰਨਨ ਤੇਦਸੇ ਧਿਆਇ। ੧੫।
 ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਹਜੂਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਸੰਤ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ, ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਮਿਆਈ ਨੇ ਆਵਟੇ ਭਏ।
 ਤਾਂ ਭਾਈ ਜੀ ਮਿਆਈ ਆਇ ਕਰ, ਧਰਮ ਸਾਲੇ ਸਰਾ ਸੰਤਾਂ ਕੋ ਮਿਲਤੇ ਭਏ। ਪਰਮ ਹਰਮ
 ਭਯਾ ਆਪਸ ਮੇ। ਭਾਈ ਜੀ ਸੁਘੜ ਰਾਮ ਜੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਸਿਮ੍ਰਨ ਮੇ ਸੁਘੜ ਹੈ, ਸੋ ਭੀ
 ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਥ ਮਿਲਤੇ ਹਏ। ਭਾਈ ਹਜੂਰਾ ਸਿੰਘ ਸੰਤ, ਜੋ ਮਹੰਤ ਹੈ, ਤਿਨ ਕੀ ਤੋ ਅਕਥ ਕਥਾ ਹੈ ਮੇ ਅਨਪ
 ਧੂਧੋ ਕਿਆ ਕਰੋ ਤਿਨ ਕੀ ਗਾਥਾ। ਜੋ ਸੰਤਾਂ ਕੋ ਹੁਰਾ ਪਕੜ ਕਰ ਨਾਮੋ ਚਿਤਾਇ ਕਰ
 ਆਦਰ ਸੁਕਤ ਸੰਤਾਂ ਲੀਏ ਜੋ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਰੋਪਰਨਾ ਸੋ ਘ੍ਰਿਤ ਇਤਨਾ ਭਾਲਣਾ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਕਿਛ
 ਸੁਧ ਨ ਰਹਿਨੀ ਤੇ ਭੂਲੀਆ ਸਾਥ ਸਰਪੀ ਪਾਈ ਜਾਣਾ। ਐਸੇ ਪ੍ਰੇਮਵੰਤ, ਯਸਵੰਤ ਅਰ ਸੁੰਦਰ
 ਸਹ ਜੁਏ ਕਰ, ਪਰਮ ਧਰਮ ਮੂਰਤੀ ਸੇ ਅਰ ਸਵੰਤਰੀ ਜਿਨ ਕਾ ਸਮਸੁ ਸੀਘਰ ਉਜਲ ਹੀ ਰਿਦਾ
 ਜੀ, ਪੁਨਾ ਉਜਲ ਹੀ ਦਹਸਨ ਤੇ ਉਜਲ ਕਰਤਵ ਸੀ ਜਿਨ ਕਾ ਐਸੇ ਅਨੰਤ ਗੁਣੇ ਸਹਤ ਸੇ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ
 ਹਜੂਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਸਾਖਿਆਤ ਭਾਈ ਜਗਤਾ ਜੀ ਨੂਰਪੁਰ ਆਏ ਹੋ ਕਿਧੋ। ਸਰੂਪ ਜੀ ਸ੍ਰੀ
 ਭਾਈ ਜਗਤੇ ਜੀ ਵਾਲਾ, ਪੁਨਾ ਕਰਨੀ ਭੀ। ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਸਰਵ
 ਸੰਤਾਂ ਸਹਤ ਪਰਮ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ। ਤਿਨ ਕੇ ਸੇਵਕ ਭਾਈ ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੇ ਭਾਈ ਵਿਸਾਖਾ
 ਸਿੰਘ ਜੀ ਪਰਮ ਸੁਚਿਰਦ ਮੂਰਤੀ। ਪੁਨਾ ਨਗਰ ਮੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
 ਅਨੰਤ ਲੋਕ ਮਨਾਵਹਿ ਮਨਾਵਨ ਸੋ ਸੰਤ ਕਰਤੇ। ਪੋਹਨ ਪੋਸ਼ ਤਸਮਈ ਨੂਹੀ ਕੀਰਤੀ ਪੂਰੀ
 ਪੂਰਾ ਹੋਵਹ ਮਾਨ ਪੂਰਾਕ। ਪਰ ਸੰਤ ਕਉ ਸੋ ਪਦਾਰਥ ਮਨ ਕਰ ਅਹਿਨਾਦਨਾ ਦੇਵਹਿ।
 ਜਾਏ ਭਜਨਾ ਨੰਦ ਕਰ ਪਰਨ ਪਰਮਾਨੰਦ ਰੂਪ ਸੇ। ਜੇਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਬਰਨ ਹੈ। ਹਰਿ ਰਸ
 ਸਿਨ ਸਰ ਸੁਆਦਿ ਫਿਕਰੀਆ। ਜੋ ਸੰਤਾਂ ਜਨਾ ਕਾ ਰਿਦਾ ਤੇਸੇ ਹੀ ਭਯਾ। ਅਰ ਹੋਰ ਅਨੰਤ ਲੋਕ
 ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਫੁੰਗਹਿ। ਤਾਂ ਏਕ ਕੇਉ ਪੁਰਖ ਹਾਵੰਤ ਜੋਗੀਨ ਕੇਵਨ ਪਾਨ
 ਪਾਨ ਦੀ ਸੋਕ ਕਉ ਧਾਰਨ ਵਾਰਾ ਅ ਗਿਸਟ ਪੁਸ਼ਟ ਕੀ। ਪੁਨਾ ਧਾਇ ਅਘਾਇ ਕਰ ਕੋਇਆ ਰਹੇ
 ਘਰ ਤਿਸਾ। ਕਰ ਜੋ ਐਏ ਭਜਨ ਘਰ ਮੇ ਕਰਾ। ਇਨੀ ਤੇ ਮੋਹਨਾ ਕੇ ਰਹ ਕਰ ਹਰੋਰ ਹੋਇ
 ਕਰ ਭਾਗ ਆਇਆ। ਸੋ ਸੰਤਾਂ ਕੋ ਕਹਤ ਭਯਾ ਜੋ ਕਾਜ ਕਾਮਾ ਕੀ ਮਾਰ ਮੇ ਤਾਂ ਐਸੇ ਸੰਤਾਂ
 ਸਾਧ ਰਹੇ। ਜਥੇ ਕਿਤਨਾ ਕਾਲ ਜੀਤਾ ਤਾਂ ਕਿਸ ਕੋ, ਸੋ ਕਹੀ ਨ ਜਾਣ ਕਰ ਕਹਤ ਕਉ।
 ਹੇ ਭਾਈ ਤੇਰਾ ਅਸਾਧਾ ਮੇਲ ਐਸੇ ਚਿਣਿਆ ਹੈ। ਏਕ ਕੇਉ ਭੁਘੜ ਪੰਥ ਸੀ ਅਸਾਰੇ ਜੇਸਾ। ਜੋ
 ਸੰਤ ਤਪੂਰ ਵਿਰ ਰਤੇ ਵਿੱਚ ਰਤੇ ਏਕ ਕੋਈ ਨਾਮਾ ਹੈ ਤਹਾ ਅਨੰਤ ਅਨਾਸਰ ਲੋਕ ਯਾਨੇ ਹੈ। ਜੋ
 ਸੰਤ ਸਾਹਜ ਨਗਤ ਤੇ ਏਕ ਕੂਏ ਪਰ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਹਏ। ਤਹਾ ਤਹਾਏ ਲੋਕ ਐਸੇ ਹੀ ਪੀਰਾਂ ਪੀਰਾਂ
 ਸੰਤਾਂ ਕੋ ਲਿਆਇ ਦੇਵੇ। ਬਹੁਤ ਹੋਰ ਪਦਾਰਥ। ਤਾਂ ਸੋ ਸੰਤ ਆਪ ਭੀ ਆਵਹਿ ਅਰ ਰੂਪ
 ਵਾਲੇ ਕਉ ਹੀ ਦੇਵੇ ਭੋਜਨ ਭਲੇ ਭਲੇ ਸੋ ਧਾਇ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵਹਿ। ਆਪੇ ਸੋ ਜੀਏ ਰੂਪੇ
 ਸਹ ਮਿਸੀ ਹੋਟੀ ਮਿਲੇ ਤੇ ਪਾਵੇ ਨਾਹੀ ਤੇ ਜੈਲੋ ਸਾਮ ਮੋਹਨਤ ਹੀ ਕਰਤਾ ਰਹੇ।
 ਤੇ ਸੰਤ ਧਾਇ ਕਰ ਜੀਏ ਰਹੇ ਵਾਪੁਤੇ ਹਰੇ ਵਾਸਨਾ ਨਾਹੀ ਵਾਸੁ ਦੇਤੇ ਤਾੜਦੇ ਹਏ। ਤਾਂ ਤੁਹ

ਦੇਖ ਕੇ ਕਹਤਾ ਹੈ ਐਹ ਇਹ ਕੈਸੇ ਸੁਖੀ ਹੈ ਭਾਈ। ਤਾਂ ਸੋ ਭੁਗੜ ਪੰਥ ਕੋਈ ਕਾਲ ਰਹਕਰ
 ਰੁਹਣੇ ਲਗੇ ਤਾਂ ਸੋ ਭੀ ਹਨਡਾਲਾ ਤਿਆ। ਕਰ ਦੁਹ ਪਇਆ ਸਾਥ। ਤਾਂ ਉਹ ਭੁਗੜ ਪੰਥ
 ਅਵਰ ਕਿਸੀ ਅਸਥਾਨ ਜਾਇ ਉਤਰੇ। ਊਹਾ ਕੇ ਲੋਕ ਕੀਤਾ ਰੂਪ ਸੇ ਸਾਕਤ। ਤਸ ਉਹ ਸੀਤ
 ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਭੁਖੇ ਹਰੇ ਭਾਵੰਤ ਕੀ ਐਸੀ ਮਰਜੀ ਹਈ। ਤਸ ਭਲਕ ਕੇ ਕਹੂੰ ਚਲੇ ਆਏ
 ਸੁ ਭੀ ਮੁਨੀ ਫਰ ਸਰ ਕੇ ਆਏ। ਤਸ ਤਿਸ ਕੇ ਭੀ ਮੁਸਟੀ ਏਕ ਰਣਿਆ ਹੀ ਕੀ ਆਵਣੀ ਸੀ।
 ਤਾਂ ਸੋਈ ਆਇ ਕਰ ਕੇ ਰਾਤ ਕੇ ਸਫਰ ਕਰਕੇ ਸੋਇ ਰਹਿਆ ਤੀਤਾ ਕਰਦਾ ਪਾਛੇ ਕੀ। ਏਕ ਮਜ਼ਨ
 ਕਰ ਆਇਆ ਸੀ ਸਾਧੋ ਸਾਥ ਦੂਜੇ ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਕਾ ਭੁਖਾ ਜਟ ਤਾਂ ਰਾਤ ਨਿੰਦਾ ਭੀ ਸੁਖ ਦੀ ਨਾ
 ਆਈ, ਤੀਤਾ ਕਰ। ਤਸ ਪ੍ਰਾਤ ਕਾਲ ਏਕ ਪੁਰਖ ਅਪਣਾ ਨਗਰਵਾਸੀ ਤਿਸੀ ਨਾਰਜਾਤਾ ਤਿਸ ਕੇ
 ਮਿਲਾ। ਤਸ ਤਿਸ ਕੇ ਸੰਦੇਸ ਕਹਤ ਹਯਾ। ਜੋ ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਮੇਰੇ ਘਰ ਅਹ ਮੇਰੇ ਰੂਪ ਪਰ ਮੇਰੇ
 ਨੜਕਿਆ ਬਾਨਿਆ ਕੇ ਕਹ ਦੇਨਾ ਜੋ ਦੇਖਨਾ ਮੇਰਾ ਹਲ ਫਾਲਾ ਮਤ ਕਹੂੰ ਧੋਰਤੇ ਹੋਵੇ। ਇਹ
 ਜਾਨ ਕਰ ਜੋ ਉਹ ਤਾਂ ਭੁਗੜ ਪੰਥ ਸਾਥ ਹਲ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈ ਇਸ ਭੁਗੜ ਪੰਥ ਦੀ ਗਲ ਅਲਪਿਲੋਲੀ
 ਦੇਖੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੈ ਅਪਣਾ ਹਲ ਫਾਲਾ ਹੀ ਆਇ ਸਮਾਲੋਗਾ ਆਜ ਕਾਲ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ
 ਕਹਤ ਟਏ ਤੇਰਾ ਐਸਾ ਸਾਥ ਹੂਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਭੀ ਸਾਥ ਸੁਣ ਕਰ ਹਸਤੇ ਭਏ। ਜੋ ਸ੍ਰੀ
 ਭਾਈ ਜੀ ਐਸੇ ਦੋਨ ਦਿਆਲ ਸੇ ਜੋ ਆਪ ਨਾ ਕਹਤ ਭਏ ਜੋ ਤੂੰ ਰਣਿਆ ਜਾਇ, ਜਾਤੇ ਸਰਹ ਮੈ ਭਗਵਾ
 ਦੇਖਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਉਹ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਰਣਿਆ ਗਿਆ ਕੋਈ ਕਾਲ ਰਹਿ ਕਰ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਸੀਤ ਜੀ
 ਰੋਜ ਬਾਹਿਰ ਏਕ ਰੂਪ ਪਰ ਪੂਰਬ ਤਹਤ ਜਹਾ ਸਘਨ ਜਾਇਆ ਹੈ ਤਹਾ ਜਾਇ ਬੈਠਦੇ ਸੇ।
 ਤਹਾ ਕਥਾ ਦੀ ਅਰ ਹਹਿ ਕੀਰਤਨ ਭੀ ਹੋਤਾ ਸਾ, ਪੁਨਾ ਧਰਮਸਾਨੇ ਭੀ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਆਇ
 ਸੁਣਤੇ ਸੇ, ਸਤਿ, ਸੰਗ ਮੈ। ਬਾਹਰ ਬੈਠਿਆ ਹੀ ਰਾਜਾ ਪਰਜਾ ਦਰਸਨ ਕੇ ਆਇ ਦਸਤੇ ਬੇ
 ਪਰਮ ਭਾਵ ਸਹਿਤ। ਤਹਾ ਹੀ ਏਕ ਸਮੇ ਭਾਈ ਗੁਰ ਸਹਾਈ ਜੀ ਆਵਤੇ ਟਏ ਵੇਰਾ
 ਮੂਰਤੀ। ਤਸ ਸੀਤ ਜੀ ਤਿਨ ਕੇ ਐਸੇ ਮਿਲੇ ਜੈਸੇਪ੍ਰਮ ਮਿਤ੍ਰ ਮਿਲਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਏਕ ਵਾਰਤਾ ਇਹ
 ਸਿਖਿਆ ਅਰਥ ਲਿਖੀ ਹੈ ਜੋ ਕੋਊ ਉਤਮ ਜਗਆਸੀ ਹੁਹ ਮਾਹੂ ਖਾਵੰਤ, ਇਸ ਦੇਵ ਗੁਰਾ ਸੀਤਾ ਨਿਕਟ,
 ਅਪਾਨ ਵਾਊ ਤਾ ਤਿਆਏ। ਏਕ ਪੁਰਸ ਨਿਰਭੈ ਹੋ ਕਰ ਤਿਆਗਤ ਯਸਾ ਸੀਤ ਨਿਕਟ ਹੋਨਾ ਹੂਆ
 ਅਪਾਨ ਵਾਊ। ਜੋ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੀ ਮੈ ਨੇਤ੍ਰੋ ਕਹ ਪਰਮ ਦੁਰ ਦੁਸ਼ਾ ਦੇਖੀ ਹੈ। ਜੋ ਉਹ ਪੁਨਾ ਧਰਮ
 ਹੀਨ ਹੋ ਯਸਾ, ਜਮ ਕਾ ਪਾਹੁ ਦੋਨੋ ਨੇਤ੍ਰੋ ਸੇ ਸੁਖ ਤਿਸ ਕੇ ਨਸਟ ਭਏ। ਪੁਨਾ ਕਿਤਨੇ ਪੁਰਸ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕੇ ਨਿਕਟ ਜਾ ਤਿਨ ਨੇ ਅਪਾਨ ਪਵਤ ਤਿਆਈ ਹੈ ਤਸ ਤਿਨ ਕੀ ਭੀ ਮੈ ਮਹਾ
 ਕਸਟ ਵਾਲੀ ਅਵਸਥਾ ਦੇਖੀ। ਜੋ ਏਕ ਪੂਰੇ ਪਰ ਇਸਪਿਤ ਸੀ ਸੋ ਦੁਰਤ ਹੀ ਤਹਾ ਸੇ
 ਗਿਰਾਇਮਾਨ ਭਯਾ। ਤੇ ਦੋ ਕੇ ਦੇਹ ਵਿਪਰਜੀ ਕਰੂਪ ਰੂਪ ਹੋਇ ਆਏ। ਤਾਂ ਤੇ ਗੁਰੂ
 ਸੀਤ ਨਿਕਟ ਅਥਵਾ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕੇ ਪਾਨ ਪਨਤੇ ਵਾ ਗੁਰ ਹਰੀ ਮੰਦਰ ਮੈ ਰਣਿਆ ਅਪਾਨ ਵਪਨ
 ਤਿਆਏ ਨਹੀਂ ਦਿੜ ਆਸਣ ਨਾਇ ਹੋਤੇ। ਨਹੀਂ ਕਿਨਾਰੇ ਹੋਇ ਹੋਤੇ। ਭਾਵ ਇਸੁ ਗਾਤਰਾ ਦਾ

ਜੇ ਤੇ ਸਹਿਤ ਸਵਾਸਨ ਹੋਇ ਕਰ ਰਹੇ ਪਰਮ ਜਾਡਲਦਾ ਮੈ ਜਹਿ ਨ ਜਾਇ ਮਮੋਈ। ਅਰ
 ਕਿਧਰੇ ਉਰੇ ਪਰੇ ਦ੍ਰਿਸਦਾ ਦੇਖਣਾ ਨਾ ਕਰੇ। ਨੈਨ ਨੈਨ ਜੈਨ ਜਿਹ ਚਰਨਾ ਮੇ ਜੋੜੇ। ਏਕ
 ਸਾਧ ਕਹੂ ਸੇ ਆਇਆ ਸਰਮਸਾਲੇ ਮਾਯਾਈ ਸਾਰਸਾ ਸ੍ਰੀਤ ਮੇ। ਸੇ ਮੰਗ ਪਰਹੀ ਤਿਸ
 ਕੇ ਸੈਰਾਜੇ ਦਸਤ ਹੈ ਸੇ ਮੰਚ ਪਰਹੀ ਤਿਸ ਕੇ ਯੋਗ ਜੇ ਦਸਤ ਹੈ ਸੇ ਯੋਗ ਕਰ ਜਾਵਹਿ। ਤੇ
 ਸਾਧ ਤਿਸ ਕੇ ਮਲੀਨ ਮੈਲ ਕਰ ਹੋਵਹਿ। ਸੇ ਸ੍ਰੀਤ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਆਪ ਤਿਸਕੇ
 ਸਾਧ ਹੋਵਹਿ, ਜੋਇਦ ਪ੍ਰੀਤ ਅਰਥ। ਤੇ ਸੁਰੇ ਤਾਂ ਕਰਵਾਇਹਿ ਹੋਰ ਫਾਦਨ ਸੁਕੇ ਪਹਿਰਾਵਹਿ,
 ਤਿਸ ਕੇ। ਜੇ ਜੇ ਵਸਤੂ ਤਿਸ ਕੇ ਜਾਹੀਏ, ਭੇਖਜ ਆਈ, ਸੇ ਸਭੀ ਹਜ਼ਰ ਕਰੇ। ਸੇ ਐਸੇ
 ਕਿਤਨਾ ਕਾਲ ਬੀਤੇ, ਚਕਿਤਸਾ ਕਰਾਵਤੇ, ਤਾਂ ਤਿਸ ਸਾਧ ਕਾ ਸ੍ਰੀਤ ਅੰਤਰ ਹਿਆਨ ਭਯਾ।
 ਪੁਨਾ ਸਨਾਨ ਆਈ ਤਿਸ ਕੀ ਕ੍ਰਿਆ ਕਰ ਕੇ ਨਦੀ ਪੈ ਪਰਵਾਹ ਕਰ ਦੇਤੇ ਭਏ, ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ
 ਕਰਤੇ ਭਏ ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰਤੇ ਕਏ, ਤਿਸ ਨਮਿਤ, ਐਰ ਹੀ ਸੁਭ ਕ੍ਰਿਆ ਕਰੀ,
 ਐਸੇ ਸ੍ਰੀਤ ਦੀਆਲ ਸੇ। ਜੈਸੇ ਕਹਿਆ ਸ੍ਰੀਤ ਸਾਨ। ਦੋਹਰਾ: ਐਰ ਦੁਖੀ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਆਪ
 ਦੁਖੀ ਹੋਇ ਆਇ। ਦੁਖੀ ਸ੍ਰੀਤ ਨੈਨੇ ਨਿਰਖ ਸੁਖੀ ਸ੍ਰੀਤ ਮਨ ਮਾਹਿ। ਇਹ ਸ੍ਰੀਤ ਲਛਣ
 ਕਹਿਆ ਹੈ। ਦਰਦਵੰਦਾ ਨਾਲ ਜਾਲਣ ਜੋਖਾ। ਧਿਦਾਰਾ ਪਾਓ ਦੇਵੇ ਸਾਈ ਜੋਸਾ।
 ਸੇ ਪੁਰਸ਼ ਹੀ ਬਡ ਭਾਗੀ ਭਵਨ ਮੇ ਹੋਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਕੇ ਅੰਤ ਸਮੇ ਐਸੇ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਸ੍ਰੀਤ ਹੋਵੇ ਨਿਕਟ।
 ਏਕ ਸਮੇ ਸੰਗਤ ਸਮੂਹ ਸਹਤ, ਪ੍ਰਿਤ ਦਾਦਲਖਾਨ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਅਵਤ ਭਏ। ਪੁਨਾ
 ਨਾਕਰ ਮੰਗਲ ਦਾਸ ਜੀ ਤੇ ਭਾਈ ਮੂਲ ਚੰਦ ਜੀ, ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਾਮ ਜੀ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਮੂਰਤੀ
 ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਜੀ ਕੇ ਰੇਲੇ, ਜੇ ਨਾਕਰ ਮੰਗਲ ਦਾਸ ਜੀ ਸਾਧੂ ਅਰਵਾਹਨ ਭੇਜ ਕੇ, ਪ੍ਰੇਮ
 ਕਰ ਮੰਗਵਾਏ ਸੇ। ਸੇ ਸ੍ਰੀਤ ਮੰਡਲੀ ਸਹਤ ਜਹਾ ਸ੍ਰੀਤ ਜੀ ਤਹਾਂ ਪ੍ਰਸੇਓ ਹੁਏ ਜਾਨ ਕਰ
 ਦਰਸਨ ਕਰ ਕਰ ਆਪਸ ਮੇ ਸ੍ਰੀਤੋ ਕੀ ਪਰਮ ਪ੍ਰੀਤਾ ਹਈ। ਸ੍ਰੀ ਨਾਕਰ ਜੀ ਪਰਮ ਪ੍ਰੀਤ
 ਕਰਤੇ ਭਏ ਅਰ ਤਹਾਂ ਲੋਕ ਭੀ, ਨਰ ਨਾਰੀ ਬਡੀ ਸਾਧਾ ਰਾਹ ਪੂਜਨ ਕਰੇ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਾ।
 ਜਬ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਇਕੰਤ ਹੋਵੇ ਜਾਹਰ ਯੈਤੇ ਬਾਗੀਯੇ ਮੇ; ਤਾਂ ਭਾਈ ਮੂਲ ਚੰਦ ਜੀ ਅਤ ਭਾਈ ਗੁਰ
 ਸਾਈ ਜੀ ਹਰੀ ਹਰਿ ਇਤ ਆਦਕ, ਸਧਾ ਰਾਵ ਵਾਲੇ, ਸ੍ਰੀਤ ਆਇ ਨਿਕਟ ਵੈਨੇ। ਤਾਂ ਜਿਦੇ
 ਕੀਆ ਬਾਰਤਾ ਸਰੂਪ ਕੇ ਨਿਸਰੇ ਕੀਆ ਕਰੇ ਅਰ ਜਿਯਾਨ ਬਾਰਤਾ ਹੋਵੇ। ਤੇ ਕਾਧੇ ਇਕ
 ਹਾਸਰਸ ਭਰਹ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਪ੍ਰੀਤੀ। ਜੇ ਪ੍ਰਿਥਮ ਅਵਾਧਾ ਕਿਆ ਸੀ ਦੇਖੇ ਜੇ ਹਾਥ ਮ੍ਰਿਤਕਾ
 ਨੇਟਾ ਤੇ ਊਪ ਫੂਰਾ। ਪੁਨਾ ਏਕਾ ਏਕੀ ਵਿਵਰਨਾ ਤਪਮਈ ਸ੍ਰੀਤ ਬਾਰ। ਅਰ ਤੇ
 ਹੁੰਦਰ ਸੋਭਾ ਸਹਤ ਹੈ, ਅਰ ਸਹਤ ਮੰਡਲੀ ਸਹਤ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਕਹਾਂ ਕਹਾਂ ਪ੍ਰੀਤੀਯੋ ਜੇ ਤਹੀ ਹੈ
 ਆਪ ਕੀ, ਹੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਤੇ ਰਾਜਾ ਪਰਸਾ ਰਚਨਾ ਪਰ ਸਭ ਨਿਮਾਕਾਯਾ ਕਰੇ ਹੈ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਸੇ ਤਪ ਕਾ ਫਲੁ ਫੈਲਿਆ ਕਿਉ। ਤਹਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਰਤ ਭਏ, ਮਧਰ ਦਾਦਨ, ਸੁੰਦਰ
 ਪ੍ਰਮਾਦਿਦ ਸੇ। ਤਹਾ ਬਾਨ। ਕਾਧੇਰ ਨਾ ਹਮ ਕੀਆ ਨਾ ਕਰਵਿਯੋ ਨਾ ਕਰ ਸਕੇ ਸ੍ਰੀਰ।

ਜੇ ਕਿਛੁ ਕੀਆ ਸੇ ਹਰਿ ਕੀਆ ਭਯੋ ਕੀਆ ਕੀਆ। ੧ । ਹੇ ਸਾਧੋ ਇਹ ਜੋ ਕਰਤਵ ਹੈ ਸੇ
 ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਸੁਖੀ ਜੋਤੀ ਸੂਰਜ ਅਤੇ ਹਮ ਸੰਤ ਤੇ ਹੋਤ ਕਾ
 ਕਨ ਹੈ, ਜੋਨੇ ਬਾਲੂ ਕਾ ਕਣਕਾ, ਜੋ ਅਮੁਕਤਾ ਹੈ ਸੇ ਦਿਨ ਮਣੀ ਕੇ ਪੁਰਾਪ ਕੇ ਪਾਇ ਕਰ, ਜੋ
 ਪੁਰਾਪਾਨ ਭਾਸਤਾ ਹੈ। ਹੈ ਤੇ ਨਾਹੀ ਪਰ ਭਾਸਤਾ ਹੈ। ਅੰਸੇ ਹੀ ਜੋ ਜੋ ਪੁਰਸ ਹੈ,
 ਜੋ ਸੇ ਸੰਤ ਸਰੂਪ ਦੀ ਸੰਤਾ ਪਾਇ ਕਰ, ਵਿਚਿਦੈ ਹੈ ਕੁਲੇ ਨਾਹੀ। ਕਿਆ ਕਰਨੀ
 ਸਵਤਾ ਹੈ ਸੰਤੋ। "ਤਿਸ ਦੇ ਜਾਨਣਿਸਤ ਮਹਿ ਜਾਨਣੁ ਹੋਇ। ਸੁਰ ਸਾਖੀ ਜੋਤਿ ਪੁਰਾ
 ਹੋਇ"। ਸੂਰਜ ਤੰਦਰਮਾ ਇੰਦ੍ਰ ਉਪਇੰਦ੍ਰ ਅਮ ਵਹਤ ਕੁਮੇਰ, ਪੁਨਾ ਸੂਰਮਾ ਹਿਸਨ ਮਹੇਸ ਜਲੇਸ
 ਆਈ, ਸੇ ਤਿਸ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰੈ ਹੈ, ਆਪੇ ਨਾਹੀ। ਤਾਂ ਤੇ ਇਹ ਕਰਤ, ਗੁਪਤ
 ਪ੍ਰਾਣ ਉਸੀ ਕਰਤਾ ਕਾ ਹੈ ਜਿਸ ਕੇ ਹਾਥ ਸਭ ਜੀਵਾ ਕੀ ਤਾਰ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ ਮੂਲ ਜੰਦ ਜੀ।
 ਉਸ ਕੀ ਜੋਤ ਤਿਨ ਕੇ ਹਿਦੇ ਪ੍ਰਗਟਿ ਹੋਈ ਹੈ; ਸਾਖੀ ਕਈਏ, ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਜਿਨਹੁ ਲੀਆ ਹੈ
 ਮਨ ਮੇ ਮਨਨ ਅਰ ਨਿਧਿਆਸਨ ਕਰਾ ਹੈ। ਤਿਨ ਕੇ ਸਾਖਿਸਾਤ ਕਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸੰਤ ਹਿਤ
 ਅਨੰਦ ਹੀ ਜਿਸ ਦਾ ਸਰੂਪ ਹੈ। ਜੋਨੇ ਸੁਨਕਰ ਸਭੀ ਸੰਤ ਸੁ ਪ੍ਰੀਨ ਹੁਏ। ਭਾਈ ਕ੍ਰਿਪਾ
 ਰਾਮ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਜੀ ਕੇ ਜੇਲੇ ਜੋਟੇ ਕੋਟ ਮੇ ਮਹੰਤ ਸੰਤ ਸਰੂਪ ਸੇ ਬਹੁਤ ਵੰਦ
 ਆਇਆ ਕਰੇ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ। ਤੇ ਹਰਿ ਜਨ ਭੀ ਧਰਮਸਾਧੀ ਜਾਵਹਿ, ਅਰ ਪ੍ਰੇਮ
 ਕਰਹਿ, ਭਾਈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਾਮ ਜੀ। ਤੇ ਪੰਦ੍ਰਵੇ ਦਿਨ ਪ੍ਰਾਦਿ ਕਰੈ ਪ੍ਰਤ ਸਹਤ। ਅਰ ਅਵਰ
 ਲੋਕ ਭੀ ਸਹੁਤ ਕਰਹਿ। ਏਕ ਧੰਨਾ ਸਿੰਘ ਠਾਕੁਰ ਜਿਪ ਭਾ ਕੋਟ ਮੇ, ਪਾ ਤਿਨ ਕੇ ਪੁਰ
 ਨਾ ਹੁਆ, ਤੇ ਸਿੰਘ ਅਵਾਥਾ ਜੀ ਨਿਕਟ ਆਈ। ਸੇ ਅਜ ਕਾਤ ਭਇਆ ਸੰਤ ਅਤੇ। ਪੁਰ
 ਸੰਤ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਤੇ ਤਿਸ ਕੀ ਘਰਨੀ ਤੇ ਕੀ ਪੁਰ ਪ੍ਰਾਦਿਆ, ਜੈਸੇ ਉਤਮ ਜਗਿਆਸੀ ਕੇ ਸਿ
 ਮੰਦਰ ਮੇ ਆਤਮ ਵਿਖੀਣੀ ਹੁਧੀ ਹੁਪ ਭਾਜਾ ਤੇ ਜਿਅਨ ਪ੍ਰਾਣੀ। ਜੋ ਸਹੁਤ ਪ੍ਰੀਨ ਹੋਤ ਆ
 ਹੋਰ ਇਕ ਤਾਪ ਰੋਗ ਕਰ ਗੁਸਤੀ ਸੀ, ਸੇ ਤਿਸ ਕਾ ਗਿਮੀ ਭੇਜ ਜੋ ਕਾ ਤਾਪ ਦੂਰ ਨਾ ਹੋਵੇ
 ਹਾਰ ਕਰ ਤਹਨੇ ਕੀ ਸਰਨ ਸੰਤ ਕੀ ਆਇ ਜਿਛਿਆ, ਸੋਭਾ ਸੁਨ ਕਰ। ਤਾਂ ਸੰਤ ਭਾਜੀ ਹ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਫਕਤੇ ਸੇ ਤਿਸ ਰੋਗੀ ਕਹਿ ਭੀ ਸੋਈ ਨਾਜਰੇ ਕੀ ਹੋਈ ਸੰਤ ਕੀ ਖਵਾਇ ਦੀਨੀ
 ਸੇ ਤਿਸ ਕਰਹੀ ਰੋਗ ਦੂਰ ਭਯਾ, ਤਾਤਕਾਲ ਤਿਸ ਕਾ। ਵਡੇ ਕੋਟ ਮੇ ਏਕ, ਭਾਈ ਸੰਤ
 ਜੀ ਹੋਸੇ, ਸੇ ਕੈਸੇ ਜੋ ਸਾਦ ਕੇ ਪਰਮ ਪਰੇਮੀ। ਜਾ ਸਹਦ ਪੜਹਿ ਉਨ ਕੀ ਰਜਨਾ ਦੁਆਰੇ
 ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗੇ, ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੇ। ਅਰ ਆਪਣੀ ਧਰਮਜਾਲੇ ਪਰਮ ਨੇਮ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨਾ। ਪੁਰ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਸੇਵਾ, ਪ੍ਰੀਤੀ ਸਹਤ, ਕਰਨੀ। ਤੇ ਸੰਤ ਜਤੋ ਕੀ ਸੇਵਾ ਭੀ ਕਰ
 ਕਰਨੀ, ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕਰ ਪ੍ਰੀਨ ਹੋਨਾ। ਹੋਰ ਪਿੰਡ ਮੇ ਭਾਈ ਕਾਕਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭਏ ਦਾ
 ਹੀ ਪ੍ਰੇਮੀ ਤਿਨਕੇ ਪੀਛੇ ਭਾਈ ਝੰਡਾ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਜੈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭਏ; ਸੇ ਹੀ ਤੈਨੇ ਪ੍ਰੇਮ
 ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਭਭੀ ਪ੍ਰੀਤ ਸਾਥ ਲਾਵਨਾ। ਅਰ ਜੋੜ ਮੇਲ

ਪ੍ਰੀਤ ਸਹਤ ਕਰਨਾ। ਕੋਟ ਮੈ ਪਿੰਡੀ ਦਾਸ ਰਹਵਾਈ ਅਪਣੇ ਅਨੁਜ ਸਹਤ ਆਇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਤ
 ਜਹਨੇ ਮੈ। ਪੁਤਾ ਦੋਲੇ ਭਾਈ ਹਾਥ ਜੋਰ ਕਰ ਪੁਤਰ ਦਾਏ ਸੰਤ ਆਏ ਜੀ ਆਂ ਨੂੰ ਕੀ ਕਰਤਵ
 ਸੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਕਰੋ। ਜਿਸ ਕਰ ਆਪਣੀ ਕਲਿਆਣ ਹੋਵੇ, ਹੇ ਸੰਤ ਪੁਤਰਮਾ ਜੀ। ਤਾਂ
 ਸ੍ਰੀ ਹਾਥ ਜੀ ਕਰਤ ਭਏ ਪਿੰਡੀ ਦਾਸ ਕੇ ਛੋਟੇ ਭਾਈ ਨੂੰ ਤੂ ਸਾਧਾ ਚਿਤੀ ਧਾਰ ਤੋ ਭਾਈ।
 ਹੇ ਉਤਮ ਸਤਿਨਾਮੀ ਭਯਾ। ਤੇ ਪਿੰਡੀ ਕੇ ਕਰਤ ਦੋ ਦੋ ਸੁਤੀ ਹੋਇ ਕੇ ਸਾਧ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਕਰ।
 ਤੁਸੀਂ ਇਸੀ ਕਰ ਭਨਾ ਹੈ, ਦੋਹਾਂ ਨੇਕਾਂ ਮੇ। ਜੇ ਹੁਨ ਕਰ ਕਰਤ ਅਸਾਮ ਪਾਰ ਕਰ ਕੀ ਕੀ ਮੇ
 ਨੀ ਕਰਨੇ, ਦੋ ਕੋਟ ਮੈ ਤਨ, ਮਨ ਹਨ ਕਰ ਸੇਵਾ ਕਰਤ ਭਏ। ਜੇ ਆਪਣੀ ਹੁਜਰਾਨ ਤੇਜੀ ਹੇ
 ਹੋਨੀ ਤੇ ਸਾਧਾਂ ਨੂੰ ਹੁਖ ਦੇਨਾ ਕਾਦਨ ਭੋਜਤਾਦ ਰਤ। ਇਹ ਪ੍ਰੇਮਕਾਜ ਰੀਤੀ ਸੰਤ ਦੁਆਹਿ ਪ੍ਰਗਟਿ
 ਹੋਤੀ ਹੇ ਸੋਭ ਕਹੂੰ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ। ਪਿੰਡੀ ਦਾਸ ਰਹਵਾਈ ਕੇ ਜੀ ਭਾਈ ਜੀ ਏਕ ਵਾਰਤਾ
 ਹੁਨਾਵਤੇ ਭਏ: ਹੇ ਪਿੰਡੀ ਹਾਮ, ਏਕ ਗੁਣੀ ਮਹਾਜਨ ਸੀ, ਪਰ ਗਿਆਨਵਾਨ ਸੀ। ਤਿਸ ਕੀ
 ਸੰਤ ਪਾ ਸੰਤ ਸਾਏ ਉਤ੍ਰਦੇ ਜੇ ਅਹ ਤਹਾਂ ਹੀ ਕਰਾ ਮਿਤ ਕਰਦਾ ਸੀ ਤੇਜੇ ਹੀ ਤਿਸ ਕੀ
 ਇਸਤੀ ਦਤਾ ਕੀਨਯਾ ਤੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਹਿਹ, ਸੰਤੁ ਕੀ, ਏਕ ਕਾਲ ਕਥਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜੇ ਦੇਸ ਦੇ
 ਕਾਂ ਰਾਜਾ ਤਹਾਂ ਆਵਤ ਭਯਾ, ਸੋਹਾ ਹੁਨ ਕਰਾ। ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਰਾ ਆਏ ਤੇ ਕਿਛ ਭੇਟਾ ਧਾਂ
 ਪੁਨਾ ਗਿਸਤੀ ਆਯੀ ਕੀ ਸੈਲੀ ਧਾਰੀ। ਤਾਂ ਸੇ ਮਹਾਜਨ ਭਰਤ ਭਯਾ, ਜੇ ਜੀ ਪੇਰੇ ਤਾਂ ਤੇਰੀ ਰਿਪ
 ਨੇ ਕੀਨ ਕਰਤ ਹੈ। ਇਹ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਦੇਰੋ। ਰਾਜਾ ਕਰੀ ਹੋਵੇ, ਜੇ ਕਰੇ ਕਰਮੇ ਤਾਂ
 ਕਿਤਨੀ ਵੇਰ ਰਾਜਾ ਕਾ ਸਾਨ ਮੋਰਨ ਨੇ ਜੀ ਹੁਨ ਕੇ ਦੁਹਾਵ ਨੇ ਰਾਜਾ ਤੇ ਵਿਜੀ ਆਇ ਰਾਣੀ
 ਉਨ ਕਰ ਰਾਜਾ ਰਾਜ ਦੁਆਰੇ ਆਇਆ। ਤੇ ਦੂਤਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿ ਦਿਆ ਜੇ ਇਸ ਕੀ ਕੋਈ ਵਾਰਤਾ ਮਵਰਣ
 ਕੀ ਦੁਸਾਂ ਮੇਊ ਕਹਿ ਦੀਜੋ, ਜੇ ਇਸ ਕਾ ਮੈ ਜਿਆਨ ਤੇ ਦੇਖੋ। ਤਾਂ ਹੁਨ ਕਹਿ ਭੇ ਤਾਂ ਜੇ
 ਇਸ ਕੀ ਕੀਨਯਾ ਅਮਰੇ ਸਾਧ ਸਾਥ ਰਹਿਤੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਹੁਨ ਕਰ ਕੋਪ ਕਰਤਾ ਆਯਾ ਤਾਂ
 ਮੁਲ ਮੋਏ ਸੇ ਤੇ ਤੁਲ ਨਹੀਂ ਸੇ ਮੋਏ। ਅਹ ਦੁਸਮਨ ਸਾਧ ਕਰੇ ਅਣਹੋਤੀ ਤਹ ਦੀ ਪਾਣੀ
 ਮੇ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਰਿ ਦੀਆ ਮਹਾਜਨ ਕੋ; ਤਹਾਂ ਹੀ ਸੇ ਪੁੰਨ ਹੋ ਕਰ ਹੋਤਾ ਹਰੇ। ਤਿਸ ਕਰ
 ਕਹਿ ਮੇ ਇਕ ਸਾਹੁ ਪੁਤਰ ਭਯਾ। ਜੇ ਜੀ ਅਹ ਰਿਤ ਕੀ ਰਿਤ ਕੀ ਸਾਤਾ
 ਜੇ ਹੁਨ ਕਰ ਮਹਾਜਨ ਕਹਿਆ: ਹੁਨੇ ਸੰਤ ਜੀ, ਆਪ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇ ਅਤਾ
 ਸਦਾ ਅਨੰਦੀ ਹਾਂ ਜਾ ਤੇ ਉਹ ਅਗਿਆਨੀ ਕੀਦ ਹੈ। ਇਹ ਚਿੰਟਮਾਨ ਅਨੰਦ ਮਿਤਾ
 ਜਰਵਤ ਭਾਤਾ ਹੈ। ਪਰ ਬੀਤ ਤੇ ਹੁਨ ਹੈ, ਪਾਲੀ, ਅਨੰਦ ਹੈ। ਆਦਿ ਸਦਾਏ ਨੇ ਅਹਾ
 ਹੋਇਆ ਕੋਹੀ ਆਤਮ ਸੰਤ ਵਾਤੁ ਕਾ ਅਭਾਵ ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ। ਪੁਨਾ ਪਦਮਾਸੀਦ ਕੁਮਾਰ
 ਕਾ ਕੋਈ ਸਹਾਇਕ ਤੇ ਨਹੀਂ ਜੇ ਪਾਲ, ਮਿਲਾ, ਇਸਤੀ, ਪੁਤ੍ਰ, ਮਿਤ੍ਰ, ਪਦਾਰਥ ਤੇ ਕਾ ਅਹਾ ਜੇ
 ਭਯਾ ਹੈ। ਸਾਧ ਚਰਮਾਸੀਦ ਤੇ ਇਸ ਕਾ ਨਾਸ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਆ ਕਿਏ ਇਹ ਨਿਜੇ ਕਾ
 ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਆਪ ਪੂਛੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਇਹ ਨਿਸਰਾ ਤਿਆ ਦੇ ਹੋ ਕਾਤ ਦੀ ਵਤ ਕੁਨਾ

ਹੇ ਸਾਧੂ। ਉਹ ਅਕਰੈ ਅਭਿਨਾਸੀ ਹੁਪ ਹੈ, ਘਟ ਕੇ ਨਾਸ ਹੋਇਆ ਘਟਾ ਕਾ ਨਾਪ ਨਹੀਂ
 ਹੋਤਾ ਕਈ। ਪੁਨਾ ਜੇਸੇ ਮਿਰਾ ਤਿਆਨਾ ਕੇ ਜਲ ਕੇ ਅਭਾਵ ਹੋਇਆ ਨਦੀ ਕੂਪ ਕਾ ਜਲ
 ਸਾਧ ਨਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ। ਤੇਸੇ ਦੇਹ ਆਦਿਕ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੇ ਨਾਸ ਹੋਇਆ ਆਤਮਾਨੰਦ ਨਾਸ
 ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ, ਜਾ ਤੇ ਤਿਹ ਨਿਤ ਹੈ। ਤਹ ਸਾਧ ਤਿਸ ਕੇ ਜਰਨੀ ਲਾਗਾ ਤੇ ਕਹਤ ਭਯਾ
 ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੋਤੀ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਨੇਸਟੀ ਹੋ ਦੁਸੀ, ਧੰਨ ਤੁਮਾਰਾ ਨਿਸਰਾ ਹੈ। ਤਹ ਰਾਜਾ ਕਾ
 ਪੁਤ੍ਰ ਮਰ ਗਿਆ, ਪੁਨਾ ਰੋਮ ਰੋਮ ਪੈ ਅਗਨ ਆ। ਆਇ ਲਾਗੀ। ਤਹ ਤਿਸ ਮਹਾਜਨ ਕੇ ਤਰਨ
 ਆਇ ਲਾਗਾ, ਪੁਨਾ ਸਰਵੀਸ ਦੇ ਕਰ ਅਪਨੇ ਅਥਾਨੋ ਪ੍ਰ ਸੈਠਾਯਾ ਔਰ ਤਿਸ ਕਾ ਦਾਸ ਭਾਵ
 ਧਾਰਤ ਭਯਾ। ਤਿਸ ਕਾ ਧਰਾ ਜੇ ਸੇ ਕਾਰ ਭਯਾ ਮਹਾਜਨ ਕਾ ਅਰ ਨਿੰਦਕ ਗੁਲਾ ਕੇ ਮੁਹ
 ਕਾਲੇ ਭਏ, ਦੇਨੇ ਭੋਕਾ ਮੈ ਤਾ ਤੇ ਜਿਨ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੋਦ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੋ ਤਿਨ
 ਪਰ ਹੀ ਪ੍ਰਮੋਦਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਸੰਤ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਰਾਖੀ ਕੀ, ਸਾਖੀ ਸੁਨਾਵਤੇ ਭਏ,
 ਸੰਤ ਜੀ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਭਲਾ ਰਾਮ ਸੰਤਾ ਦੇ ਸਮੂਹ ਸਰਤ ਕ੍ਰਿਸੀ ਨਾਨਾ ਨਿਕਟ ਕੂਪ ਪਰ
 ਉਤੇਸੇ। ਏਕ ਸਨਾਤ ਕਾ ਧਾਲਕ ਵੀ ਊਹਾ ਸਨਾਤ ਕਾਤਾ ਥਾ। ਤਹ ਸੇ ਸੰਤਾ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ
 ਸੰਤ ਮੁਕਟ ਮੰਣੀ ਆਯੋ ਹਾਥ ਜੋਰ ਕਰ ਕਹਤ ਭਯਾ, ਧੰਨਤੀ ਜੇ ਹੇ ਪ੍ਰਭ, ਆਪ ਪ੍ਰਸਾਦ
 ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੋ, ਗਿਰਹ ਪਵਿਤ੍ਰ ਅਰਥ ਜਹਨ ਪਾਵਨ ਪਾਇ ਰਹ। ਤਹ ਸੰਤ ਰਾਜ ਕਹਤ ਭਏ
 ਹੇ ਧਾਲਕ, ਤੂ ਤੇ ਧਾਲਕ ਹੈ ਜੇ ਕੋਊ ਤੇਰਾ ਧਰਾ ਹੋਤਾ ਤੇ ਹਮ ਮਾਨਤੇ। ਪੁਨਾ
 ਧਾਲਕ, ਧੰਨਮੀ ਹਿਧ, ਸੰਤਾ ਕੇ ਕਹਤ ਭਯਾ, ਕਰ ਜੋਗੀ ਕੇ। ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀ, ਏਹ ਆਗਿਆ
 ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਦਈ ਹੈ ਮੇ ਕੇ। ਹੇ ਪ੍ਰਭ, ਨਾਨਾ ਅਥਵਾ ਧਾਰਿਰ, ਜਿਨ ਸੰਦਨ ਪਰਾ ਤੇਰਾ ਮਨ
 ਮਨੀਵੇ ਤੇ ਜਿਨ ਕੇ ਦੇਖੇ ਪ੍ਰਮੋਦਰ ਤਿਹ ਆਵੇ, ਤਿਨ ਕੇ ਭੋਜਨ ਚਾਦਨ ਹੀ ਦੇਵਾ ਕਰੇ, ਪ੍ਰੇਮ
 ਜੁਗਤ। ਤਾ ਤੇ ਆਪ ਪ੍ਰਮੋਦਰ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਸਤਿ ਜਿਤ ਪੈਨੂੰ ਨਜਹ ਆਵਤੇ ਹੋ, ਹੇ ਧਾਲਕ।
 ਜਾਏ ਆਪ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਰੇ ਤੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਜੁਭਾਵਕ ਸੰਤ ਦੂਪ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਜੁਨ ਕਰ ਹੋਮਰ
 ਜੇ ਧਾਲਕ ਹੈ, ਜੁਕਤ ਪ੍ਰਬਧਕ ਜੇ ਤਿਸ ਕੀ ਧਾਨੀ ਹੈ, ਜੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕਰ
 ਪ੍ਰਮਾਨ ਕਾਤੇ ਭਏ। ਤਹ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਭਲੇ ਰਾਮ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਸੰਤਾ ਸਰਤ ਅਪਨੇ ਜਿਸ ਲਿਅਏ
 ਕਰ ਭਾਉ ਸੇ ਭੋਜਨ ਭੁਜਾਇ ਕਰ ਰਾਤ ਊਹਾ ਹੀ ਰਹੇ। ਤਿਨ ਕੇ ਘਰ ਉਪਰ ਧੰਨਕਾ ਕੀ
 ਹੋਈ ਸੀ। ਪੁਨਾ ਜੇਨ ਕੇ ਭੋਜਨ ਭੁਜਾਇ ਪੁਨਾ ਪੈ ਪੀਆਇਆ, ਮੀਠੇ ਸਰਫ, ਸੰਤ ਜੀ।
 ਸੰਤ ਸੇਨ ਕਤਨੇ ਲਗੇ, ਕੀਰਤਨ ਕਰਕੇ ਜਹ, ਤਹ ਸੇ ਧਾਲਕ ਸੰਤ ਮੁਕਟ ਮਈ ਕੇ ਆਇ
 ਕਰਨੇ ਨਾਨਾ, ਪ੍ਰੇਮ ਜੀ। ਤਹ ਸੰਤ ਭਾਈ ਭਲਾ ਰਾਮ ਜੀ ਉਨ ਕਰ ਹੋਮਰਤੀ ਧਾਲਕ ਕੇ ਰਾਖੀ ਰਹਨ
 ਸੇਵਾ ਸਿਖਾਵਤੇ ਭਏ। ਵੇਰ ਕਹਤੇ ਭਏ ਕੇ ਤੂੰ ਹੁਨ ਅਜਾ ਨੂੰ ਦਾਖੀ ਕਰ। ਤਹ ਹਿਰਧਮਤੀ
 ਧਾਲਕ ਤੇਸੇ ਹੀ ਕਰੇ ਜੋ ਸੰਤ ਸਿਖਾ ਦੀਨੀ ਸੀ। ਤਹ ਸੰਤ ਸਜਨ ਕਹਿਤ ਭਏ: ਹੇ ਧਾਲਕ, ਤੇ

ਜੇਵੇਂ ਤੇਰੇ ਕਾਮ ਆਵੇਗੀ ਲੋਕ ਪੁਲੋਕ ਪੈ। ਐਸੇ ਵਾਹ ਦੇ ਕਰ ਆਪ ਰਮਤਿ ਰਾਮ ਹੁਏ ਸੀਤਾ
ਸਹਿਤ। ਤਾਂ ਉਂਗ ਐਸ ਕਾ ਜੋ ਰਾਜਾ ਸੀ ਸੋ ਤਿਨ ਨੇ ਤਿਸ ਬਾਲਕ ਕੇ ਪਿਤਾ ਕੋ ਕਾਰ=ਦਾ
ਕਰ ਦੀਆ ਕਿਸੀ ਨਾਤ ਹਾ ਤਾਂ ਕਿਤਨੇ ਕਾਲ ਪੀਏ ਨੇਤ ਸੇ ਤਿਨ ਕੋ ਘਾਟਾ ਪੜਾ ਕਾਰਦਾਰੇ
ਮੇਂ ਲਾਖ ਹੁਪੈਆਂ ਦੇਣਾ ਆਇਆ। ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕੇਦ ਸਦ ਦੀਆ ਤਿਸ ਕੇ ਪਿਤਾ ਕੋ ਤਾਂ ਜੋ
ਚਾਏ ਪ੍ਰਤੀ ਕਰਤ ਭਯਾ ਜੋ ਏਹ ਤੁਹੀ ਮੇਰਾ ਪੁਤ੍ਰ ਐਹਣੇ ਰਮੇ ਤਾਂ ਪੈ ਕਿਧਰੇ ਉਹਾਰ ਸਰਕੇ
ਜੀ ਲਿਆ ਦੇਵਾਂ। ਸੋ ਬਾਲਕ ਨੂੰ ਹਾਏ ਪਾਸ ਸੈਠਾਇ ਕਰ ਆਪ ਮਹਾਜਨ ਬੰਦੀ ਖਾਨੇ ਤੇ
ਫੂਟ ਕਰ ਗਿਆ। ਤਾਂ ਹਾਤ ਸਮੇ ਰਾਨਾ ਮੰਜੇ ਪਰ ਕਾਸੀ ਕਿਸੀ ਤੁਫ ਲੇਟੇ, ਕਭੀ ਕਿਸੀ ਤਰਤ ਲੇਟੇ,
ਸੀਖਰਤਾ ਸਹਤ। ਸੋ ਮਹਾਜਨ ਕਾ ਫਰੀਦ ਬੋਲਤ ਭਯਾ, ਜੋ ਆਪਦੇ ਸਰੀਰ ਮੇਂ ਸੁਖ ਤੇ ਹੈ ਜੀ।
ਸੋ ਰਾਜਾ ਕਰਤ ਭਯਾ ਜੋ ਹਮਾਰੀ ਰਾਖੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਥਾ, ਪਨੰਦ ਲਾਇਕ, ਤਿਸ ਕੋ ਜੁਆਰ
ਰੜ ਗਯਾ ਹੈ। ਜਾਂ ਤੇ ਅਭੈ ਹੋਤੀ ਹੈ, ਹੋਰ ਸੁਖ ਹੈ, ਇਕ ਨਿੰਦਤਾ ਨਹੀ ਆਵਤੀ। ਸੋ
ਬਾਲਕ ਕਰਦ ਯਥਾ ਜੀ ਮੁਝੇ ਹੁਕਮ ਹੋਇ ਤੇ ਮੈਂ ਰਾਖੀ ਰਾਖੇ। ਸੋ ਕਰਤ ਭਯਾ ਨੂੰ ਲਾਖ
ਹੁਪੇ ਕੀ ਬਾਹ ਹੈ ਤੇਰੇ ਸੇ ਮੈਂ ਕੈਸੇ ਪੁਤੀ ਭਰਵਾਵੇ। ਸੋ ਬਾਲਕ ਕਰਤ ਭਯਾ ਮੈਂ ਜੀ ਤੁਮਾਰਾ
ਦਾਸ ਹੋ। ਐਸੇ ਕਹਿਕਰ ਐਸੀ ਰਾਖੀ ਕੀਨੀ ਜੈਸੇ ਰਾਵਾਨ ਨੀਨ ਲੀਏ ਕੀਨੀ ਸੀ, ਤਦ ਵਤ।
ਸੋ ਅਨੰਦੀ ਭਯਾ ਰਾਨਾ ਬਾਲਕ ਪਰ। ਤਾਂ ਦਿਨ ਹੋਇ ਬਾਲਕ ਕੋ ਇਸਨਾਨ ਕਰਵਾਇ
ਕਾ ਰੂਖਨ ਯਸਤੋ ਕਰ ਰੂਪਤ ਕਰਿਆ। ਤੇ ਰਾਜਾ ਕਰਤ ਭਯਾ ਤਿਸ ਕੇ ਪਿਤਾ ਕੋ
ਸਦਾਇ ਕਰ ਉਹ ਲਾਖ ਹੁਪੈਆ ਮੇਲੇ ਤੇਰੇ ਪੁਤ੍ਰ ਪਰ ਵਾਨੇ ਕੀਤਾ। ਹੋਰ ਬਖਸ਼ ਕੀਤੀ,
ਸਖਸੀ, ਬਹੁਤ ਸੇ ਬਹੁਤ। ਤੇ ਬਾਲਕ ਕੋ ਆਪਨਾ ਮੰਤ੍ਰੀ ਕਰ ਕੀਨਾ ਤਿਸ ਹਾਏ ਨੇ ਸੀਤ ਸੇਵਾ
ਕਰ ਇਸ ਲੋਕ ਭੀ ਆਇਆ ਸੁਖ ਪੁਲੋਕ ਭੀ ਸੁਖ ਪਾਇਆ। ਤਾਂ ਤੇ ਸੀਤ ਸੇਵਾ ਕਾ ਅਨੰਦ ਫਲ
ਹੈ, ਹੇ ਸਾਧ ਸੰਤ। ਸੋ ਪਿੰਡੀ ਰਾਮ ਭੀ ਇਹ ਕਥਾ ਸੁਨ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਤੇ ਮੁਖੇ
ਸੋ ਭੀ ਏਸੇ ਹੀ ਸੀਤ ਸੇਵਾ ਭਯਾ। ਸਾਧੀ ਪੂਰਾ ਹੋਈ। ਭਾਈ ਕਿਰਪਾ ਰਾਮ ਜੀ ਕੇ
ਪਾਸ ਤਿਨ ਕੇ ਜੇਲੇ ਨਿਵਾਹੁ ਰਾਮ ਜੀ ਹੋਏ ਹੈ। ਸੋ ਕੈਸੇ ਪੁੰਮਾ ਪ੍ਰਯੰਤ ਰਾਜੀ ਪੁੰਜੀਆਂ
ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਹਰੇ, ਗੁਰਾ ਜੀ ਆਪਾ ਪਾਇ ਕਰ। ਪੁਨਾ ਰਾਈ ਨਰੈਣ ਦਾਸ ਜਾਂ ਤੇ
ਹੁਣ ਪਹੰਤ ਹੈ। ਸੋ ਭੀ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਪਾਸ ਹੋਰ ਆਇਆ ਕਰੇ। ਸ੍ਰੀ ਠਾਕਰ ਜੀ
ਸੀਤ ਕਾਲ ਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਨਿਕਟ ਦਰਿਆਈ ਕੀ ਰਜਾਈਆਂ, ਪੁਨਾ ਹੁਤਾਈਆਂ ਤੇ
ਤਕੀਏ ਆਪ ਉਠਾਇ ਨਿਯਾਇਆ ਕਰਨਾ ਜੋ ਕਿਵੇਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਆਪ ਪਹਿਰਨ ਤੇ ਪਾਸ
ਗੁਨ। ਪਰ ਰਾਈ ਜੀ ਨੇ ਏਵੇ। ਘਰ ਤਿਨਾ ਪ੍ਰਤੀ ਕਰੇ ਜੋ ਅਸੀਂ ਨਾਤੀਏ ਦਾ ਭੂਏ ਭਾਲ ਮੇਰੀ
ਆਸਾ ਰੀਤਾ ਰੁਜਾਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਆਪ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਕਾ, ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ। ਐਸੇ ਅਨੰਤ
ਦਾਵ ਹਿਨਿ ਦਿਨ ਪ੍ਰਤੀ ਹੋਵਹਿ। ਤਹਾਂ ਏਕ ਕਾਲ ਜੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਉਠ ਕੀ
ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਜੋ ਪੁਨ ਕੇ ਨਾਦਤੇ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਜੈਸੇ ਹਿਧ ਏਕ ਅਪਨਾ ਉਠ ਜਾਨ ਕੇ,
ਜਾਂ ਤੇ ਅਰਥ ਕੋਸ ਪ੍ਰਮਾਣ ਦੂਰ, ਤਿਸ ਕੇ ਰਹਾਂ ਤਿਆਜ ਜਾਤੇ ਭਏ। ਜਾਂ ਤੇ ਸਭੀ ਜਨ

ਹੁਆਰਥ ਜੋ ਅਪਨਾ ਕਾਜ ਹੈ ਕਿਛੁ ਜਿਹ ਹੋਇਆ ਦੇਖੇ ਹੈ ਤਿਸ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤ ਪਾਲਤੇ ਹੈ। ਤਥਾ
 ਸਾਨ। ਅਪਨੇ ਸੁਖ ਤੇ ਸਤ ਜਾਣਾ ਆਖਿਓ ਕੇ ਕਾਹੂ ਟੇ ਨਾਹੀ। ਜਨ ਸਭ ਹੁਆਰਥ ਮੇ ਰਮੈ।
 ਜਗਤ ਜੀਵਾ ਕਾ ਜਾ ਕਾਰਜ-ਹੋ ਰਹਿਆ ਫੇਰ ਜਾਣੂ ਨਹੀ ਧਨਤੇ। ਜੇਸੇ ਹੁਸਕਮ ਸਿਫੁ ਕੀ
 ਤੁਫ ਪੀਛੀ ਉਹ ਪਾਸ ਕਰ ਨਹੀ ਆਵਣਾ ਨਿਭਲ ਜਾਨ ਕਰ। ਜੋ ਸੰਤ ਜਨ ਹੈ ਸੋ ਹੋਇਦ
 ਅਰਥ ਤੇ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਜਾਣ ਕਰ ਸਾ ਕੇ ਸੇਵਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਮੀਤਾ ਏਲਤੇ ਹੈ। ਜੋ ਉਤ
 ਸੰਤ ਕੀ ਨਜਰੀ ਪਇਆ। ਜਿਸ ਕੇ ਹਥੇ ਕਾਜ ਜਾਏ ਹੈ। ਜੋ ਦੋਨੋ ਵਕਤ ਘਾਸ ਤੇ ਜਲ ਸੰਤ
 ਜੀ ਦੁਨਾਵੇਂ ਪੁਨਾ ਕੋਈ ਦਿਨ ਪੀਛੇ ਸੋ ਦੇਹ ਤਿਆਜ ਜਾਤਾ ਭਯਾ। ਕੋਨੇ ਜੇਸੇ ਪੀਛੀ
 ਆਲੁਣਾ ਤਿਆ। ਕਰ ਆਨ ਸਿਫੁ ਪਰ ਜਾਇ ਦੋਤਤਾ ਹੈ ਤੇਸੇ ਜੋ ਰਲਾ ਜਾਤਾ ਭਯਾ। ਇਸ ਮੇ
 ਭਾਵ ਇਹ ਜੋ ਇਨਾ ਕਾਰਣ ਤੇ ਸੰਤ ਜਨ ਹੀ ਅਤਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਕੇ ਜਾਹੀਤਾ ਹੈ
 ਅਪਨੇ ਭਲੇ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਪ੍ਰੀਤ ਪ੍ਰਤੀਤ। ਸੰਤਾਂ ਸਾਥ ਹੀ ਜਾਏ। ਬਲਾਤ ਕਾਹਤੇ ਭੀ ਭਾਵੇ ਰਿਤ ਨਾ
 ਭੀ ਜਾਹੇ ਤੇ ਲੀ ਤਨ ਤੇ ਮਨ ਪੁਨਾ ਧੀਨ ਅਪਨਾ ਸੰਤਾਂ ਤੇ ਹੀ ਵਾਰਨੇ ਕਰੇ। ਸਭ ਤਿਨ ਕੇ
 ਭਾਵਤ ਸਬੰਧੀ ਪ੍ਰੇਮ ਉਤਪਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਰਿਦੇ ਭੂਮੀ ਸੋ ਧੀਜਵਤ। ਫਲ ਤਿਸ ਕਾ
 ਮੇਖ ਜਨਮ ਪਰਣ ਕੀ ਨਵਿਰਤੀ ਤੇ ਪ੍ਰਮਾਨੰਦ ਸਰੂਪ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਵੇ। ਜੋ ਕਾਨਾ
 ਨਿਸਕਾਮ ਹੂਆ ਹਿਰਦਾ ਉਨ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਕਾ ਤੇ ਹਰਮ ਲੋਕ ਮੇ ਅਖੇ ਭੋਗ ਭੋਗੇ ਨੇ ਨਰਕਾਂ ਮੇ ਤੇ
 ਨਾਂ ਜਾਵੇਨੀ, ਸੰਤ ਸੇਵ ਸੇ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਾਮ ਜੀ ਅਨੇਕ ਵਾਰੀ ਆਵਹਿ ਸੰਤ ਸੇਵਾ
 ਨੀਏ, ਜਾਂ ਤੇ ਸਾਜੀ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਲੇ ਹੈ ਸੰਤ। ਜੋ ਕੋਸੇ ਹੈ ਭਾਈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਾਮ ਜੀ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਮੂਰਤੀ ਸਦਾ
 ਰਿਨ ਕੀ ਪ੍ਰਉਪਕਾਰ ਮੇ ਰਿਤ ਹੈ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਦੁਖ ਭੀਜਨ ਕੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ। ਪੁਨਾ ਰਾਮ ਮਈ
 ਕਿਰਤ ਕਰਕੇ ਭਾਂਟ ਪਾਵਣਾ ਜੁਰ ਨਾਨਕ ਅਤਥ। ਤੇ ਮਾਇਆ ਤੇ ਗੁਰਮੁਖਤਾ ਦੇ ਰਲ ਕਰ
 ਮੇਸੇ ਨਿਵੇਪ ਹਰਨਾ ਜੇਸੇ ਮੁਰਗਾਈ ਕਾ ਪੰਖ ਨਹੀ ਭਿਜਤਾਂ ਨੀਰ ਮੇ। ਜੋ ਤਹਾਂ ਕਾ
 ਨਾਣੇਦਾਰ ਲੂਣ ਪਾਜੀ ਸੋ ਕਹੀ ਵੇਰ ਆਵਤ ਭਯਾ। ਭਾਈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਾਮ ਜੀ ਪਾਸ ਬੈਠਤੀ
 ਕਰੀ ਜੀ ਆਪ ਲੀਯਰ ਵਾਸਤੇ ਨਵਣ ਲੇਵੇ ਜੀ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ। ਤੇ ਭਾਈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਾਮ ਜੀ
 ਤਿਸ ਤਰਫ ਰੁਖ ਹੀ ਨ ਰਖੇ। ਜਗ ਸੋ ਇਨਾਂ ਪੂਛੇ ਤੇ ਸੈਕੜੇ ਮਨਿ ਨਵਣ ਰਾਮ ਸਾਲ
 ਨਮਿਤ ਤਹਾਂ ਸੁਟਾਇ ਦੀਆ। ਕਿਵੇ ਇਹ ਵਾਸਤ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਕਾਮ ਆਵੇ ਜੋਈ ਜਡਨ ਹੈ।
 ਤੇ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਦੂਜੇ ਭਾਵ ਮੇ ਨਾਹੇ ਜੋ ਸਭੀ ਨਿਸ਼ਫਲ ਹੈ, ਪਦਾਰਥ ਭੀ ਅਰ ਪਦਾਰਥ ਵਾਲੇ ਭੀ,
 ਤਾਂ ਸੋ ਨਵਣ ਬਾਹਰੋ ਬਾਹਰ ਹੀ ਗ੍ਰੀਵਾਂ ਅਨਾਥਾਂ ਅਭਿਤਾ ਕੇ ਜੇ ਦੀਆ। ਤਿਸ ਸਾਥ ਆਪਣੇ
 ਲੀਯਰ ਕਾ ਕਾਮ ਕੋਊ ਨਾ ਰਹਾਇਆ ਸੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਾਮ ਜੀ ਨੇ। ਜਾਂ ਤੇ ਆਪਣੇ
 ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਰਾਜ ਅੰਸ ਨਹੀ ਮਵਾਵਣੀ, ਅਰ ਨਾ ਆਪ ਪਾਵਣੀ ਹੈ, ਜਾਨਨ ਹਕਤ ਕੇ ਜਾਣਕੇ।
 ਜਿਨੇ ਰਿਸਾਈ ਹੈ ਮਾਇਆ ਤੇਈ ਗੁਰਮੁਖ ਵਰਭਾਜੀ ਹੈ ਮਾਇਆ ਵਿੱਚ ਉਦਾਸੀ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ

ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤਹਾਂ ਜੀ ਵਿਦਾ ਹੂਏ ਜਾਨ ਕਰਿ। ਸਰਸ ਸੰਤ ਮਹੰਤ, ਠਗਰ ਕੇ
 ਹਰ ਨਾਹੀ ਆਏ ਦੂਹ ਤਾੜ ਪੰਜਾਵਤੇ ਭਏ, ਭੇਟਾ ਦੇਏ ਕਰਿ, ਤਹ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਮਲਕੋਵਾਨ
 ਮੇ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਲੈ ਜਾਵਤੇ ਭਏ ਸੰਤਾਂ ਸਹਤ। ਜਿਨਕੇ ਹੇਠੇ ਭਾਈ ਸੋਮਾ ਰਾਮ ਜੀ
 ਸੋ ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਵ ਕਰਤ ਭਏ, ਪੁਨਾ ਤਹਾਂ ਏਕ ਇਨ ਕਾ ਜਗਿਆਸੀ ਤਿਰੀਕਾਤ ਕਾ ਇਛਰਿਆ
 ਹੋਇਆ ਸੋ ਭੀ ਆਇ ਮਿਲਤਾ ਭਯਾ। ਸੋ ਯੇਹੀ ਹੀ ਕੋਈ ਕਾਨ ਨਿਵਾਨ ਕਾ ਪੁਨਾ ਜੀ ਭਾਈ
 ਜੀ ਆਰੇ ਮਾਂਗਟੀ ਆਵਤੇ ਭਏ। ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸੋਮੇ ਸਾਹਿਬ ਜੀ
 ਕੇ ਸਮਤਕ ਟੇਕਤ ਭਏ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਭੇਟਾ ਧਰ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸੋਮੇ ਜੀ ਤਿਲੋਕੀ-ਤਾਰਨ ਕਾਰਨ
 ਜਿਨ ਕਾ ਅਵਤਾਰ ਹੂਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੇ ਹਿਨ ਭਾਈ ਸੋਮੇ ਜੀ ਸਾਹਿਬ। ਭਾਈ ਨਿਧਾਨ ਸਿੰਘ
 ਆਦਕ ਸਤਿਸੰਗੀ ਗੁਰਤ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਕਏ, ਹਰਿ ਜਨ ਕੀ। ਵੇਰ ਕੇਰ ਸਾਹਿਬ ਆਵਤੇ
 ਕਏ, ਸ੍ਰੀ ਸੰਤ ਜੀ। ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਾ ਸਿੰਘੁ ਉਤ੍ਰਾਧੇ ਸ਼ਿੰਬੇ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸੰਗ ਸਰਨੰਨ ਚੌਦਸਮੇ
 ਹੁਲਾਸਾ:। ੧੪ । ਤਾਂ ਏਕ ਸਾਧ ਕਰਤ ਭਯਾ: ਜੀ, ਇਥੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੋਸੇ ਆਏ ਹੈ, ਸੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕਰੋ ਜੀ ਜਿਸ ਤੇ ਇਹੁ ਕਾਝ ਕਿਸੀ ਸ਼ਿਬ
 ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਸਾਸ ਆਦਿਕ ਵਿਖੈ ਭੀ ਨਹੀਂ ਸੁਨੀ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਰਤ ਭਏ: ਹੇ
 ਭਾਈ ਗੁਰ ਪ੍ਰੇਮਸੁਵਰ ਨੀ ਅਨੰਤ ਹੈ ਤੇ ਉਨ ਕੇ ਗੁਣ ਰਹਿਤ ਨੀ ਅਨੰਤ ਹੈ। ਤੇ ਗੁਨਾ ਕੇ
 ਕਹਿਨ ਸੁਨਣ ਲਾਗੇ ਭੀ ਅਨੰਤ ਹੈ। ਜੇਐ ਆਖੇ ਆਪਣੀ ਭਾਸ ਮੈ ਜੈਸੀ ਧੁਸੀ ਹੈ ਧੁਧ ਮਤ
 ਕੀ ਤਬਾ ਵਾਨਨ ਕਾਤੇ ਹੈ ਆਪਣੇ ਕਨਿਯਾਨ ਨੀਏ ਤੇ ਸਰਬਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਮੋਦਨ ਹੈ।
 ਗੁਨ ਪੜ ਕੇ ਕਲਯਾਨ ਇਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਕਰ ਲੈਣਾ ਹੈ, ਸੀਸਾ ਦਿਯਾਗ ਕਾਕੇ। ਤਾਂ ਤੇ
 ਇਹ ਕਥਾ ਸੁਣੈ ਜੋ ਸੁਵਣਾ ਕੇ ਸੁਖਦਾਈ ਹੈ। ਜਿਸ ਕਾਲ ਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ
 ਕਾਸਲ ਕੀ ਦਰਵੇ ਆਏ ਹੈ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਕੇ ਡਿਕਟਿ ਤੇ ਜਿਸ ਨੇ ਕੋਪ ਕਰ ਪਾਤ ਫੇਰਿਆ
 ਹੈ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਪਰ ਮਹਦਾਨੇ ਕੇ ਜਨ ਮੰਗੇ ਸੇ। ਇਸ ਕਾਲ ਮੇ ਵਿਧਾਈ,
 ਸੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹੈ ਜੋ ਗਿਹ ਕੇ ਧਾਰ ਲੇਤੇ ਭਏ, ਲੀਲਾ ਮਾਤ੍ਰ ਜੀ। ਤਾਂ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨਾਤੇ ਆਇ ਜਿਯਿਆ ਅਰ ਭੂਲ ਖਿਮਾ ਕਰਵਾਈ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਾਨ ਕਰਤ ਭਏ ਹੈ ਵਲੀ ਇਸ ਤਪਸਿਆ ਦੇ ਐਸੀ ਫਕੀਰੀ ਤਾਤੇ
 ਗਿਯਤ ਰੀਗਾ ਹੈ। ਜਿਥੇ ਆਇਆ ਅਭਿਯਾਤ ਵਾਸਾਵੇ ਅੰਨ ਜਨ ਕਰ। ਜਨਾ ਕੀ
 ਪੈਸ ਰਾਖਨ ਕੇ ਪਰਮ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਦਿਖਾਇ ਦੀਆ ਤੇ ਦੁਸ਼ਟ ਦੇਖੀਆਂ ਦੇ ਮੂਹੀ ਕਾਲੇ ਕਾਨ
 ਕਉ ਧੋਹ ਪੀਤਾ ਧਾਰ ਧਾਰ ਆਗਿਆ ਕੇ ਅਸਥਾਨ ਰਖਾਇ ਦੀਆ, ਤਾਂ ਤੇ ਤਿਸ ਕਾ ਨਾਮ
 ਪੰਜਾ ਸਾਹਿਬ ਭਇਆ। ਜਿਸ ਕੇ ਬੀਰ ਸੇ ਅਖੰਡ ਰੀਗਾ ਜਨ ਪਾਤਾ ਕਾ ਪ੍ਰਵਾਹ
 ਰਲਤਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਪੰਜ ਦਾਸੇ ਕੀ ਸਵਾਰ ਕਰ ਪੁਨਾ ਪੁਨਾ ਇਸ ਅਸਥਾਨ ਮੇ ਆਇ ਕੇ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਭਏ। ਏਕ ਉਤਾ ਅੰਗਤ ਮਿਤ੍ਰਕਾ ਕਾ ਟਿਕ ਹੋਤਾ ਜਾ ਤੇ ਪਾਸ ਖੇਤ੍ਰ ਜੀ ਵਾਜੇ ਦਾ।

ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਟਿਕੇ ਉਥੇ ਪਾਸੇ ਜੈਠ ਜੇ ਖੇਤ੍ਰ ਮੇਂ ਈਠੇ ਪਾਸੇ ਪਿੰਗਲਾ ਕੋਊ ਪੁਰਾ
 ਦੇਖਿਆ। ਤਿਸ ਕਉ ਏਲਾਏ ਕਰ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੁਆਮੀ ਬਾਨ ਕਰਤ ਭਏ। ਜੈ
 ਰੇ ਭਾਈ, ਇਹ ਜਲ-ਪਾਤ੍ਰ ਜਲ ਕਰ ਪ੍ਰਾਨ ਕਰ ਲਿਆਉ, ਇਨ ਸੰਤਨ ਕੇ। ਜੈ ਕਰਤ
 ਭਯਾ: ਜੀ, ਮੈਂ ਪਿੰਗਲਾ ਹਾਂ ਕੋਊ ਲਿਆਉ ਤਾਂ ਕਾ, ਪਾਵੈ ਜਿਨਾ। ਸਾਹਿਬ ਬਾਨ ਕਰਤ ਤਏ:
 ਸਤਨਾਮ ਕਹਿ ਕਰ ਤੂੰ ਉਤਰ ਆਉ। ਜੈ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਗੁਰੂ ਨਾਮ ਕਰ ਕਰ ਜਾ ਉਤਰਨ ਨਾਮ
 ਤਾਂ ਪਾਵ ਪ੍ਰਾਣਿ ਹੋ ਆਏ ਤਾਤ ਕਾਨ ਹੀ। ਜੈਥੇ ਆਏ ਕੇ ਗੁਰ ਸਾਧਨ ਪ੍ਰਾਣ ਹੋਆਵੇ
 ਰਿਦੇ ਸੋ ਸੰਤ ਸੰਗ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਤੇ। ਤਾਂ ਜੋ ਨਾਮ ਰਤਨ ਏਕ ਆਇਆ ਜਲ-ਪਾਤ੍ਰ ਲੋਕਗ।
 ਤਾਂ ਲੋਕ ਲੇਖ ਕਾ ਵਿਸਮਾਜਿ ਭਏ, ਪੁਨਾ ਪੁਜਿਆ। ਰੇ ਭਾਈ, ਪਾਵ ਪਦਮ ਤੇ ਕੋਊ ਪਾਏ,
 ਜੈ ਕਹੇ। ਤਾਂ ਜੋ ਕਰਤ ਭਯਾ: ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਪਾਏ। ਪੁਨਾ ਇਹ
 ਪਾਤ੍ਰ ਦੇ ਕਾ ਮੁਏ ਜਲ ਲੈਣੇ ਵੇਜਿਆ ਜੈ ਜੋ ਮੈਂ ਜਨਾ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਣ ਕਰ ਲੋਕ
 ਪਾਏ ਤੇ ਸੋ ਜਲ ਪੂਰਨ ਕਰ ਪਾਤ੍ਰ ਭੀ ਲਿਆਇਆ। ਤਾਂ ਤਿਆ ਲੇਖੀ ਜੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਪ੍ਰਾਣ ਹੁਏ। ਏਕ ਅਨਪਾਤ ਸੰਤ ਹੋਏ ਚੇ, ਤਿਨ ਕੇ ਸਾਵਧਨ ਮੇਂ ਮਹਾਤਮ ਦਿਆਇ ਕਰ
 ਇਹ ਇਸਥਾਨ ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਾਣਿ ਕੀਆ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੁਆਮੀ ਜੀ ਜੀਆਂ ਕੇ ਜੁਮ ਵਾਸਤੇ
 ਜੈ ਈਹਾਂ ਅਨੰਤ ਲੋਕ ਜੁਮ ਪਾਵਤੇ ਹੈ। ਠੀਕ ਹੋਤਾ ਹੈ, ਕਥਾ ਕੀਤਨ ਸੰਤਾਨ ਜਹਾਂ ਸਣ
 ਰਿਹਾ ਹੈ ਐਥੇ ਇਹ ਕਥਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਹੋਤ ਭੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀਆ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀਆ
 ਕਥਾ ਹੈ। ਜਿਥਾ ਬਾਨਾ। ਰੇ ਗੁਰੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ ਉਹ ਕਥਾ ਭੀ ਮੁਏ ਹੁਣਾਵੇ ਜੀ ਜੈ
 ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀ ਕਥਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹੈ ਤਨ ਮਨ ਕਉ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਨ ਹਾਜੀ ਹੈ ਤੇ ਕਨੀ ਕੇ
 ਕੋਊ ਕੇ ਨਾਸ ਕਰਨ ਹਾਜੀ ਹੈ। ਗੁਰੋਵਾਰ। ਗੁਨੇ ਹੇ ਸਿਖ ਜੋ ਮਤਵਾਲੇ ਜੈ
 ਕੋਊ ਹੈ ਗੁਰ ਕਥਾ ਜੋ ਕਥਨ ਹੁਣਨ ਵਾਇਆ ਤੂੰ ਪਾਪ ਰੁਖਦਾਤੀ ਹੈ। ਏਕ ਸਿਖ ਸੀ,
 ਲਿਖਾ ਸਾਹਿਬ ਕਰ ਜੋ ਜੈਠ ਭਇਆ, ਖੇਤਰ ਧੀਰ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਜੀ ਕੇ ਨਾਮ ਪਾਤ ਕਰਵੇ
 ਜੈਨ ਜਲ ਤਿਆ। ਕਰ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪ੍ਰਾਣਿ ਤਿਸ ਕੇ ਦਰਸਨ ਦੇਤੇ ਜਏ।
 ੧੧। ਏਕ ਸਮੇਂ ਪੁਲਤਾਨ ਕੀ ਧਰਤੀ ਤੇ ਦੂਰ ਬਾਹ ਦੇਸ ਮੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਜਲੇ
 ਜਏ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜੀ ਸਹਤ ਤੇ ਮੁਕਦਮੇ ਸਹਤ ਤਾਂ ਹਾਈ ਮਾਦਾਨਾ ਕਰਤ ਭਏ:
 ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਸਰੂਪ ਸਹਿ ਗੁਰੂ ਜੁਆਮੀ ਜੀ, ਮੇਰੇ ਹਾਈ ਪੁਰਿਆ ਵਿਆਪੀ ਹੈ ਆਕ, ਗੁਣ ਕੋਊ
 ਪ੍ਰਾਣਿ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਜਾਂ ਤੇ ਇਸ ਨੀਤਨ ਕਨ ਮੇਂ ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਕਲ ਤੁਨ ਕੋਊ
 ਗਿਣ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ। ਰੇ ਨਾਥ, ਕੋਊ ਜਤਨ ਕਰੋ। ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਣ ਕੀ ਰਖਿਆ ਨੀਟੇ।
 ਜਿਸ ਤੇ ਆਪ ਸਮਝਤ ਗੁਰੂ ਤਾਵਾਨ ਹੈ। ਇਤਨੇ ਨੂੰ ਏਕ ਜੀਰ ਕਾ ਝਿੜ ਨਿਕਟਿ
 ਆਇ ਜਿਆ, ਸੰਜਤੀ ਸਹਤ ਕਨੀਆਂ ਕੇ ਹੁਫੇ ਜਿਸ ਕੇ ਲਟਕਤ ਅਰ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਪਰ ਪਰਕਟ ਹੈ
 ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਥ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਾਏ ਕੇ, ਜੀਰ ਰਿਹ ਦੇਖਿਆ, ਗੁਰੇ ਨੇਤਰ ਕਰੇ

ਤਿਸ ਪਤੀਰਹੁ ਤੀਖੀ ਫਲੀਆਂ ਮਿਸ਼ੀ ਕੇ ਗੁਣੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਆਪ ਹਜ਼ ਕਰ, ਭਾਈ
 ਮਰਦਾਨੇ ਪ੍ਰਤੀ ਬਾਰਾਂ ਬਾਰੇ ਭਏ, ਜੋ ਹੋ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਜੀ, ਇਹ ਮਿਸ਼ੀ ਮਨ ਭਾਵਤੀ
 ਹੁਸੀ ਮਾਵੇ। ਸੋ ਖਾਇ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਭੀ ਪੁਨਾ ਆਪ ਭੀ ਆਯੋ ਚਲੇ।
 ਅਹ ਤੇ ਉਦਾਸੀ ਤੇ ਸਿੱਤੋ ਕਾ ਬਡਾ ਅਥਾਨ ਹੈ, ਜੀਵ ਸਾਹਿਬ ਪਾਸ। ਹਜ਼ ਮੈ ਹੁਣ ਭੀ
 ਗਿਰਾ ਜੀਤ ਪੈ ਮਿਸ਼ੀ ਨਾਭੀ ਹੈ, ਦੁਖੀਆ ਰੂਪ ਹੋਇ ਕਰ, ਹੋ ਸਾਧਾ। ਐਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰੂਪ ਹੁਣੇ ਹੈ। ਹੋਰ ਕਥਾ ਮਕੇ ਤੇ ਪਰ੍ਹੇ ਦਾ ਹਜ਼ਾਰ ਕੋ ਪ੍ਰਮਾਣ
 ਦੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਹੀ ਸਿਨਾ ਹੈ ਜੋ ਅਕਾਲ ਬੀਰ ਖੜੀ ਹੈ। ਸਾਧੀ ਪੁਨਾ। ਏਕ ਸਮਨ
 ਫਕੀਰ ਕਥਾਵੇਤ, ਖੂਨ ਸਾਹ ਨਾਮ ਤਿਨ ਕਾ, ਸਾਤਾ ਜਿਸ ਕੇ ਸਿਰੇ ਕੀ ਦੇਵੀਏ, ਅਹ ਪਰਮ ਸਮਤਾ
 ਵਾਨ ਕੋਨੋ ਪਸੇ ਕੇ ਪੂਜਨ ਸੇ ਭੀ। ਤੇ ਅਸਮੁ ਤਿਨ ਦਾ ਗੁਰਾਵ ਮਾਨ ਹੈ ਜੈਸੇ ਰਿਖੀਓ ਕਾ
 ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਜੀਵ ਹੁਭਾਵਕ ਸਭੁ ਭਾਵ ਬਾਰਨ ਹਾਰੇ ਹੈ ਤੇ ਤਿਨ ਤੇ ਅਸਮੁ ਪਰ ਵੈਰ
 ਤਿਨਾ ਕਰ ਵਿਚਰਤੇ ਹੈ। ਐਸੇ ਅਨੰਤ ਗੁਨਾ ਕੇ ਬਾਰਨ ਹਾਰੇ ਜੋ ਸਾਈ ਲੋਕ। ਕੋਈ
 ਹਜ਼ਾਰੀ ਕਲ ਪਾਤ ਕਰਤ ਹਜ਼ਾਰ ਤਿਨ ਪਾਸ ਆਇ ਕਮ। ਤਾਂ ਜੋ ਪੂਰਤ ਭਯਾ ਜੋ ਹੁਮ ਕੋਨ ਹੈ।
 ਤਾਂ ਜੋ ਤਹਿਤ ਭਏ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਵਾਰੇ ਬਾਈ ਕਰਵਾਏ ਸੇ ਮਾਂ
 ਪਾਤੇ ਹੈ। ਐਸੇ ਸੁਨਕਾਰ ਜੋ ਸਾਹਿਬ ਲੋਕ ਕਰਤ ਕਏ ਜੋ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨੇ ਕੀ
 ਉਮਿਤ। ਤੇਰ ਕਰਤ ਕਏ ਉਹ ਸਾਂਗੀ ਲੋਕ: ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਨਾਨਕ ਦਰਦੇਸ਼, ਵਾਹੁ ਨਾਨਕ
 ਰਨੀਦਰ। ਨਾਨਕ ਸਾਹੁ ਫਕੀਰ, ਹਿੰਦੂਆਂ ਕਾ ਗੁਰੂ ਮੁਸਲਮਾਨੋ ਤਾ ਪੀਰ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕਾ ਦਰਜਾ ਬਡਾ ਹੈ ਖੁਦਾਇਗੇ ਦਰਬਾਰ ਮੈ। ਜੋਕੋਂ ਜੋ ਖੂਨ ਸਾਹਿਬ ਕਰਤ ਭਏ ਜੋ ਮੈ
 ਅਪਨੇ ਪੀਰ ਸਾਧ ਮਕੇ ਤੇ ਦਾ ਹਜ਼ਾਰ ਕੋ ਅਪੀ ਲਿਖਾ ਹਾਂ। ਤਹਾਂ ਬਡੀ ਉਜਾੜ ਉਤੇ ਭਾਈ
 ਹਿੰਦੂ ਜਿਸ ਸਨ ਪੈ ਗਾਤੀ ਨੂੰਚੁਟੇ ਹੈ ਮਿਸ਼ੀ ਭੀ ਜਹਾਂ ਜੀਤ ਵਿਚਰਤੇ ਹੈ। ਤਹਾਂ ਏਕ ਸਿਨਾ
 ਪਥਾ ਕੀ ਅਕਾਲ ਮੈ ਖੜੀ ਹੈ ਨਿਰਾ ਧਾਰ। ਤਹਾਂ ਕੇ ਪੁਜਾਰੀ ਕੀਤਿਸ ਸਿਨਾ ਕੇ ਮੁਸਲਮਾਨ
 ਉਪੁ ਸੇ ਵਡ ਪੜੇ ਕਰਤੇ ਹੈ ਅਦਲ ਸਾਧ ਤਾਂ ਅਪੀ ਦੇਖ ਕਰ ਕਹਿਆ ਹੈ ਬਦਰਾ ਲੋਕੋ
 ਇਹ ਸਿਨਾ ਕਿਸ ਕੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਜੋ ਕਰਤ ਭਏ ਹੋ ਖੁਦਾਇਗੇ। ਐਏ ਇਹ ਸਿਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਹੈ ਜੋ ਇਥੇ ਬੈਠ ਕੇ ਤਪ ਕੀਤਾ ਹੈ ਇਕ ਨੀ ਆਇ ਕਰ ਇਸ ਦੇਸ ਹਾ।
 ਪਾਤਸਾਹੁ ਇਸ ਕਾ ਮੁਗੀਦ ਹੈ। ਭਖ ਰੁਪਏ ਕੀ ਜਗੀਰ ਸਾਥ ਹੈ ਇਸ ਕੇ; ਜੋ ਕੋਈ ਕਾਫ਼ੀ
 ਨੀ ਭੁਖਾ ਤਿਸ ਕਾ ਦੁਖ ਫੂਰ ਹੋਤਾ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ। ਪੁਨਾ
 ਸਾਧੀ। ਏਕ ਕਲੀਧਨ ਨਾਮ ਦੇਸ ਹੈ ਜੋਮੇਹੇ ਉਤਰ ਕਾ, ਤਿਸ ਬਰਤੀ ਪਰ ਆਏ ਹੈ ਏਕ
 ਗੋਰਖ ਜੀ ਪ੍ਰਿਥਮੇ। ਪੁਨਾ ਸੁਰਮਾ ਜੀ, ਤੇਰ ਸ੍ਰੀ ਵਿਸਨ ਭਾਵਾਨ ਜੀ, ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਜੀ
 ਦੇਸੇ, ਸੁਆਮੀ ਜੀ। ਤਾਂ ਨਾਮਕਾਨ ਕਰ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਿਠੇ ਕੀ ਇਛਾ ਕਰੀ ਜਾਂ ਤੇ
 ਮਿਜਾਤਾ ਪ੍ਰਸੇਤਮ ਹੈ। ਗੋਰਖ ਅਰ ਰਤਨਾਨਨ ਬੀਰ ਬੈਠਣ ਨੀ ਹੀ ਸੇ, ਤਾਂ ਸੁਰਮਾ ਕਰਿਤ

੧੧। ਰਜੇ ਗੁਣ ਕਾ ਸੁਭਾਵ ਹੈ ਜਿਸ ਕਾ ਜੋ ਸੁਭਾਵ ਕਾ ਕਰਤ ਭਯਾ। ਬ੍ਰਹਮੋ ਵਾਰ।
 ਹੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਇਸ ਜਾਗ ਪਰ ਆਪ ਨ ਬੈਠੇ, ਜੇ ਕਰ ਕਰੋ ਕਿਸ ਪ੍ਰਯੋਜਨੀ। ਇਸ ਮੇਂ ਨਿਯ
 ਕਰਨ ਹੋ ਸੋ ਕਰੋ। ਜਹਾਂ ਤੁਮ ਬੈਠਤੇ ਹੋ ਤਹਾਂ ਤੁਮਾਰੀ ਹੀ ਪੂਜਾ ਹੋਤੀ ਹੈ, ਔਰ ਨਿਯੋ ਅਰ
 ਦੇਵਤਿਓਂ ਕੀ ਪੂਜਾ ਹਟ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਦੇਖ ਇਹ ਗੋਰਖ ਵਿਚਾਰਾ ਤੁਮਾਰੇ ਭੈ ਸੇ ਫਿਪ ਕਰ
 ਏਹਾਂ ਆਇ ਸੈਠਾ ਹੈ। ਜੇ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੇ ਕਰਾਂ ਕਰਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਪੂਜਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਮ ਔਰ ਕੋਊ ਸਬਨ ਦੇਖ ਕਰ ਕੈਠੇ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਾਰ ਜਤਰਮੁਖੀ ਪ੍ਰਤੀ। ਹੇ
 ਗੁਰੂ ਜੈਸੇ ਭਾਨ ਉਦੈ ਤਾਂ ਚੰਦਮਾ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਅਰ ਤਾਰਾ ਟਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਵਿਗਣ ਜੈਤੀ ਜੇ ਟਿਣ
 ਟਿਣ ਪੁਨਾ ਦੀਪਕ ਆਦੇ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਸਭੀ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤੈਸੇ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਰੂਪ
 ਸੂਰਜ ਉਦੈ ਸੋ ਗੋਰਖ ਤੇ ਤੁਮ ਸਾਰਧੇ ਦੇਵਤਾ ਕਾ ਪੂਜਨ ਰੂਪ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕੈਸੇ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਤੇ
 ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਪਉੜੀ ਕਥਨ ਕਰੀ ਹੈ। ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਗਟਿਆ ਮਿਟੀ ਧੁੰਧ ਜਗ
 ਮਨਣ ਹੋਇਆ। ਜਿਉ ਕਰ ਸੂਰਜ ਨਿਕਲਿਆ ਤਾਸੈ ਕਪੇ ਅੰਧੇਰ ਪਲੋਇਆ। ਸਿੰਘ ਹੁਕੇ ਮਿਸਤਾਵਲੀ
 ਸੋ ਜਾਇ ਨਾ ਧੀਰ ਧਰੋਇਆ। ਜਿਥੇ ਬਾਬਾ ਪੈਰ ਧਰੇ ਪੂਜਾ ਅਸਣ ਬਾਪਣ ਸੋਇਆ।
 ਸਿੰਘ ਅਸਣ ਸਭ ਜਗਤ ਕੇ ਨਾਨਕ ਆਦਿ ਮੇਤ ਜੇ ਕੋਇਆ। ਘਰ ਘਰ ਅੰਦਰ ਧਰਮਸਾਨ ਹੋਵੇ
 ਗੋਰਤਨ ਸਦਾ ਵਸੋਇਆ। ਏਹੇ ਤਾਰੇ ਤਾਰ ਚੱਕ ਨਵ ਬੀਡ ਪ੍ਰਿਤਮੀ ਨਹਾ ਏਆ। ਗੁਰ ਮੁਖ ਕਲਿ
 ਵਿਖ ਪ੍ਰਗਟਿ ਹੋਇਆ। ੧ । ਤਾਂ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਜਲਾਂ ਬਲਾਂ ਮੈਂ ਤਨ
 ਪਾਸਤਾਂ ਮੈਂ ਨਵਬੀਡ ਸਪਤ ਸਾਗਰ ਸਪਤ ਦੀਪਾਂ ਮੈਂ ਅਨਕ ਅਕਾਸ ਤੇ ਅਨਕ ਪਾਤਾਲ ਮੈਂ, ਪੁਨਾ
 ਪੁਰਾਨਾਂ ਕੇ ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਫੈਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਬੀਰਖਾ ਤਾਏ ਤੇਈ ਆਪੀ ਭੀ ਪੂਜਾ ਨਹੀਂ ਨੌਰ
 ਮੈਂ ਜੇ ਕਰ ਕਰੋ ਕੈਸੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਬਾਵਤਾ ਯਾਦ ਕਰ ਜਬ ਵਿਸਨ ਹਜ਼ਵਾਨ ਹੀਤੈ ਪੂਜਾ
 ਦੇਖੀ ਸੀ ਸਹਿ ਤੇਈ ਰਖਾ ਕੀਤੀ। ਸੰਨਤ ਕੁਮਾਰੀ ਸਿੰਘਤਾ ਮੇਂ ਇਹ ਘੁੰਮਿ ਕਰਾ ਹੈ। ਜੇ
 ਏਕ ਸਮੇਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੇ ਹੰਕਾਰ ਮੇਂ ਰਿਤ ਆਇਆ ਜੋ ਜਗਤ ਜੀਵਾਂ ਕੇ ਉਤਪਤ ਮੇਂ ਕਰਨਾ ਹਾਂ
 ਪੁਨਾ ਲੇਖ ਭੀ ਮਸਤਕ ਕੇ ਮੈ ਪਾਵਣਾ ਹਾਂ, ਸੰਪਦਾ ਕੇ ਭੀ, ਪੁਨਾ ਅਪਦਾ ਕੇ ਭੀ, ਅਰ ਆਦਿ। ਏਕ
 ਪੁਨਾ ਮੇਰੇ ਪੂਜਨ ਕੇ ਤਿਯਾਗ ਕਰ ਸੋ ਵਿਸਨਾਦਕੇ ਕੀ ਪੂਜਾ ਕਾਤੇ ਹੈ, ਹੀਨਾ ਆਦਿਕ ਤੀਰਥੇ
 ਯਾ, ਪੁਨਾ ਇਤਰ ਸਥਾਨੇ ਭੀ। ਜਬ ਕਹੂੰ ਰਿਹੀ ਮੁਨੀ ਪੂਜਨ ਕਰਤੇ ਜੇ ਵਿਸਨ ਤਾਂ ਤਬ ਬ੍ਰਹਮ
 ਤਿਨ ਕੇ ਕਰਤ ਭਏ: ਹੇ ਮੂਹਏ, ਮੈ ਪ੍ਰਿਤਮ ਹੋ, ਮੈ ਕੇ ਤਿਆਗ ਕਰ ਵਿਸਨ ਕੇ ਤੁਮ ਕੈਸੇ ਪੂਜਨ ਕੋ।
 ਤਾਂ ਰਿਖੀਆਂ ਨੇ ਧਿਆਨ ਕੀਤਾ ਸ੍ਰੀ ਵਿਸਨ ਜੀ ਕਾ ਜੋ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤੇ ਏਏ ਜਾ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਕਿਹਾ
 ਹੇ ਵਿਸਨ ਤੇ ਭਰਮਾਇ ਕਰ ਆਪਣੇ ਪੂਜਨ ਮੈਂ ਸੋਝ ਦੀਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਕਮਲਾ ਕੰਤ ਜੀ ਕਰਤ
 ਹਾਂ, ਮਹਾਰਾਜਾ ਕੀ, ਹੇ ਸਿਧਾਤਾ ਜੀ, ਮੈ ਕਿਹੀ ਕੇ ਨਹੀਂ ਕਰਾ ਆਪ ਦੀ ਪੂਜਨ ਕਾਤੇ ਹੈ। ਜੇ
 ਤਾਂ ਤੁਹੀਂ ਹਟਾਵੇ ਇਨ ਕੇ ਤੇ ਮੈ ਤੁਸਾਨੂੰ ਮਨਾ ਨਾਹ ਕਰੀਗਾ। ਪੁਨਾ ਜੋ ਪੂਜਾ ਅਧਿਕਾਰ ਕੀ
 ਹੈ ਤਾਂ ਐਸੇ ਨਹੀਂ। ਜੇ ਤੁਹੀਂ ਕਰੋ ਮੈ ਵੱਤਾ ਹਾਂ ਤੇ ਮੈ ਕਰਾਂ ਮੈ ਵੱਡਾ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਕੇ ਕੋਈ

ਤਦ ਹੁ ਤੀਜਾ ਪੁਰਾ ਕਰੇ ਕਿ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੈ ਪੂਜਨੇ ਯੋਗ ਤਾਂ ਤੇ ਚਲੇ। ਤਸ ਕਾਂਸੀ ਜੋ ਅੰਦੇ,
 ਸਿਵ ਜੀ ਪਾਸ। ਤਾਂ ਸਿਵ ਜੀ ਮਨ ਮੈ ਕਹਾ ਜੋ ਕਿਸ ਨੂੰ ਮੈ ਜਾਣਾ ਧੂਨਾ ਕਰਾਂ। ਜਾ ਤੇ ਧੂਮਾ
 ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਹੈ ਤੇ ਸਿਸਠ ਜੀ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ। ਤਖ ਦੁਗਤ ਕੀਨੀ। ਸਿੰਗ ਵਿੰਨੇਸਰ ਨਾਥ ਵਿਸਤਾਰ
 ਕਰ ਕਹਾ ਜੋ ਇਸ ਕਾ ਅੰਤ ਪਾਨੇ ਜੋ ਪੂਜਨੇ ਯੋਗ। ਤਾਂ ਧੂਮਾ ਜੀ ਹੋਸ ਅਤ ਅਰੂੜ ਹੈ ਕਰ
 ਦੋਰੇ ਅਕਾਸ ਕੇ, ਪੁਨਾ ਬਿਸਨੁ ਭਗਵਾਨ ਸਰਦ ਪਤ ਚੜੇ ਪਤਾਨ ਮੈ ਗਏ ਪੰਜ ਜੋ ਦਾਤਾ ਤੇਕ
 ਅੰਤ ਨ ਆਇਆ। ਤੇ ਮਨ ਮੈ ਵਿਆਇਆ, ਕਮਲਾ ਪਤੀ ਨੇ, ਜੋ ਇਹ ਅਵਿਦਆ ਰਚਤ ਹੈ।
 ਇਸ ਕਾ ਇਹੀ ਅੰਤ ਹੈ, ਜੋ ਤਿਨੇ ਕਾਲ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀ। ਐਸੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਬੈਠ ਜਾਤੇ ਤੇ
 ਸਿਵ ਜੀ ਪਾਸ ਆਇ ਕੇ, ਜਾਂ ਤੇ ਹੁਧ ਸਾਤ ਹੀ ਹੈ। ਆ ਭੀ ਜਿਸ ਮਾਨੁਖ ਕੇ ਤਿਦੇ ਮੈ ਸਤੋ
 ਗੁਣ ਅਧਿਕ ਹੈ। ਤਿਸ ਕੀ ਲਿਖੇਕ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ ਸਹਜ ਅਵਸਥਾ ਹੋਤੀ ਹੈ
 ਇਹੁ ਨੀਸਾਨੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਕੇ ਰਜੇ ਗੁਣ ਅਧਿਕ ਹੈ ਜੋ ਮਾਨ ਆਦਕੋ ਕੇ ਸਹੁਤ ਚਾਹੁਤਾ ਹੈ।
 ਜਿਸ ਕੇ ਤਮੋ ਗੁਣ ਅਧਿਕ ਹੈ ਜੋ ਵੇਰ ਵਿਰੋਧ ਕੇ ਧਾਰ ਕਾ ਪੜਾ ਜਲੰਦਾ ਹੈ, ਸਰਪ ਸਮਾਨ।
 ਤਾਂ ਧੂਮਾ ਜੀ ਕੋ ਚਲਤੇ ਜਲਾਤੇ ਕੋਊ ਅੰਤ ਨਾ ਆਵੇ, ਤਾਂ ਹਾਰ ਕਰ ਸਾਖ ਭਰਨ ਨੀਏ ਟੇਤਰ
 ਕਾ ਫੂਲ ਤੇ ਗਊ ਕੋ ਸਾਥ ਲੈ ਕਰ ਸਿਵਜੀ ਨਿਕਟਿ ਆਏ। ਤਾਂ ਧੂਮਾ ਕਹਤ ਤਏ, ਸਿਵ
 ਨਿਕਟਿ ਆਇ ਕਰ, ਸਾਣੀ ਮੁਖੇ ਹੋਲਤੇ ਭਏ। ਜੋ ਇਹ ਕੋਤਕੀ ਫੂਲ ਪੁਨਾ ਸੁਰਸੀ ਭੀ ਰੁਮ ਪੁਤ
 ਨੇ ਜੀ ਮੈ ਅੰਤ ਜੀਗ ਕਾ ਪਾ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਸਿਵਜੀ ਅਲੀਕ ਸਾਨ ਸੁਨਕਾ
 ਸੁਪ ਦੇਤੇ ਭਏ ਹੋ ਧੂਮਾ ਜਾਤ ਮੈ ਮੰਦਰ ਸਥਾਇ ਕਰ ਤੇਜਾ ਪੂਜਨ ਨਾ ਕੋਊ ਕਰੇਗਾ। ਤੇ
 ਪੂਜਨੇ ਯੋਗ ਸ੍ਰੀ ਵਿਸਨੁ ਭਗਵਾਨ ਸਭ ਕਰਕੇ। ਕੋਤਕੀ ਕੋ ਕਹਾ ਜੋ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਪਰ ਨਾ
 ਰੜੇਗਾ। ਪੁਨਾ ਸੁਰ ਕਉ ਭੀ ਮਲਭੁਖੀ ਕਹਾ। ਇਹ ਈਰਖਾ ਤੇ ਕਥਾ ਕਹੀ ਹੈ। ਜੋ
 ਗੁਰਮੁਖ ਹੈ ਸੋ ਈਰਖਾ ਬਾਦ ਤਿਯਾਗ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਤਕਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਸਾਨ। "ਝਾੜ ਕੰਦਤ
 ਜਾਕਤ ਗਵਾਰਾ। ਜਿਹ ਹੀਏ ਅਹੁੰਬਾ ਇਕਾਰਾ। ਝਾੜਾ ਗੁਰਮੁਖ ਝਾੜ ਮਿਟਾਈ।
 ਨਿਮੁਖ ਮਾਹਿ ਨਾਨਕ ਸਮਝਾਈ"। ਜੇਨੇ ਕੋਈ ਸੰਤ ਕਹਤੇ ਤੇ ਕਦੀ ਤਾਂ ਸੂਰੂ ਕੀ ਮੇਰੇ ਹਾਥ
 ਮੈ ਏਕ ਤਰਤ ਹੋਵੇ, ਅਰ ਦੂਜੀ ਤਰਤ ਜਾਹਾ ਜਹਾਨ ਬਿਰਣ ਵਾਨਾ ਹੋਵੇ। ਤਾਂ ਜੋ ਤਿ
 ਕੇ ਫੂਟਨੇ ਨ ਦੇਵੇਗਾ। ਜੋ ਕੇਸੇ, ਜੋ ਜੇਨੇ ਕਉ ਜੀਯੇ ਤੇ ਮੈ ਚੀਲੀ ਤਾਂ ਕਹੀਯਾ। ਤੇ
 ਜਿਉ ਜਿਉ ਇਹ ਵਿਆਹਥ ਕਾਜਜਾ ਲੀਏ ਝਗੜੇ ਕਾਤਾ ਹੈ, ਤਿਉ ਤਿਉ ਤਿਸ ਕੀ ਕਥਾ
 ਮੈ ਜਾਕਤ ਹੈ, ਜਿੰਦ ਰੂਪ ਪੂਜਨੇ ਯੋਗ, ਸੋ ਨਾਇ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਕਾਵ ਇਹ ਇਸ ਮੈ ਜੋ
 ਪੁਰਾ ਪੁਨਾ ਦੁਖ ਦਾ ਪਾਤੁ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਗੁਰਮੁਖ ਗ੍ਰੀਸੀ ਹੈ। ਅਰ ਪਾ ਤਰ ਜਾਂ
 ਭਵਨਾ ਮੈ ਹੈ। ਤਾਂ ਦੇ ਸੁਰਮੇ ਸਿਤਾਰੇ ਦੇ ਰਿਆ ਅਧੀਨ ਹੈ, ਹੋ ਜਾਤੇ। ਏਕ ਤਾਰ ਜੋ
 ਗੁਨਕਾ ਸੁਭਾਵ ਹੂਆ ਦੂਜੇ ਗ੍ਰੀਬੀ ਨ ਹੂਈ, ਤਾਂ ਤੇ ਜੋ ਕਿਆ ਕਰੇ। ਭਾਵਨ ਬ੍ਰਾਮੇ ਨਿਰਿਆ।
 ਇਤ ਕਰ ਹਿਧਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਤੀ ਉਹ ਪੂਰਾ ਬਾਰਤਾ ਕਹੀ ਹੈ ਜੋ ਕਹਿ ਆਏ
 ਹਾਂ। ਤਸ ਜਤਰ ਮੁਖ ਕੇ ਸਾਨ ਕਉ ਹਨ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਤਮ ਸਾਤ ਮੂਰਤੀ
 ਆਸੀ ਤੇ ਸਤ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਉਜਾਰਤ ਭਏ। ਤਾਂ ਸਾਨ ਕਾਮਾ ਪਰਤ ਈਰ ਕਿਸਨ ਜੀ ਆਇ

ਪਿਠ ਗਏ। ਤਬ ਤਿਨ ਤੇ ਭੀ ਆਈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨਾਰਾਇਣ ਜਾਇ ਏਠੇ ਜਿਨ ਕੇ ਹਾਥ
 ਮੇ ਚੜ੍ਹੀ ਬਦਾ ਹੈ। ਤਬ ਜਿਨਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਕਮਲ ਜੀ ਕੇ ਮੁਖੇ ਹੁਣ ਕਾ ਬਾਕਸ਼, ਉਹੀ ਹੁਕਮ
 ਭਰ ਕਰਤੇ, ਲੰਬੀ ਫੁਲ ਪਸਾਰ ਕਰ ਮੁਨੀ ਮੀਤ ਲੇਤੇ ਭਏ। ਜਿਹੜੇ ਇਹ ਜਿਸ ਮੇ ਜੋ ਐਸੇ
 ਸਨ ਨ ਕਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਕੇ, ਹੇ ਏਦ ਪਾਠੀ। ਐਸੇ ਕਹਿ ਕਰ ਅਪਨਾ ਮੁਖ
 ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਰਫ ਕਰ ਲੇਤੇ ਭਏ ਅਰ ਕਮਲਾ ਜੀ ਤਰਫ ਪਿਠ ਕਰ ਦਿੱਤੀ
 ਆਦਮ ਰੂਪ ਜਾਣੇ। ਜਾਂਤੇ ਸਿਤ ਅਵਿਗਿਆਨ ਕਾ ਬਨਾ ਪਾਪ ਹੈ। ਤਬ ਰਾਤ ਕੇ ਸਵਰਨ
 ਕਟੋਰਾ ਦੁਆਰਾ ਕਾ ਪੂਰਨ ਕਰ ਦੇਤੇ ਭਏ, ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਜੀ, ਲਖਮੀ ਕੇ ਹਾਥ ਮੇ। ਸੋ ਸ੍ਰੀ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਪੀਆਉ ਆਏ, ਹੇ ਪ੍ਰਿਥਾ। ਪੁਨਾ ਕਮਲਾ ਪਤੀ ਕਮਲਾ ਕੇ ਕਰਤ ਭਏ।
 ਕਮਲਾ ਤਿਆਗੀ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹੈ, ਤਿਨ ਪਤੀ ਇਹ ਕਰਨਾ ਹਾਥ ਜੋਰ ਕਰ, ਮੇਰੀ ਤਰਫੇ ਬੰਨਤੀ
 ਕਰਤੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਅਰਨ ਭਾਗ। ਜੋ ਰੂਪਮਾ ਕਾ ਬਰਨ ਚਿਤ ਚੇਤੇ ਨਾ ਕਰਨਾ। ਜਾਂ ਤੇ
 ਆਪ ਖਿਆ ਸੀਰਜ ਮੂਰਤੀ ਹੈ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਸਤਗੁਰ ਜੀ ਮਹਾਰ ਬਰਨ ਉਚਾਰਤੇ ਭਏ ਵੇਦ
 ਜਿਧੇ। ਤੇ ਮਾਤਾ ਜੀ, ਸਭ ਮੇ ਰਮ ਰਹਿਆ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਕਿਸ ਪਰ ਕੋਪ ਕਰਾ। ਅਰਥਾਤ
 ਇਹ ਕੋਪ ਕੀ ਜਾਗ ਹੀ ਨਹੀ ਜਾਂ ਤੇ ਦੁਤੀਆ ਭਾਵ ਨਾ ਸੀ। ਪੁਨਾ ਤੋਪਾਣ ਕੀ ਭੁਝੀ
 ਬੁਝ ਹੇ ਸਜ ਕੇ ਬੀਰੀ ਕੇ ਹੁਮ ਸਾਥ। ਤੇ ਹੁਨ ਭੁਝੀ ਜਾਵੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਪਾਸ, ਪਰ
 ਦੀਵੀ ਬਿਨਾ। ਤਬ ਮਾਤਰਕ ਟੋਕ ਕਰ ਸੁਪਤ ਪਾਸ ਆਇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਏ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ
 ਹਸ ਕਰ ਕਹਿਤ ਭਏ: ਲਖਮੀ ਜੋ ਦੂਧ ਸਜੀ ਹੁਆ ਨੇ ਜੋ ਮੇਰੇ ਤਾਂਬੀ ਪਿਲਾਇਆ।
 ਲਖਮੀ ਵਾਜ। ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਸੋ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਦੇਖਤੇ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਗੁਰੂ ਨਾਮ ਉਚਾਰ ਕਰ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਪਾਨ ਕੀਆ ਹੈ। ਆਪ ਕੈ ਕਰਤੇ ਹੈ ਜੋ ਮੈਨੇ ਪੀਆ ਹੈ।
 ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਰ। ਹੇ ਸਿੰਧ ਸੁਤਾ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਖਾਤੇ ਪੀਤੇ ਹੈ ਜੋ ਮੈ ਭੋਗਤਾ ਹੂੰ,
 ਨਾਤਾ ਸੀਜੀ। ਦੂਜੇ ਭਾਵ ਇਹ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਹਤ ਭਏ: ਹੇ ਲਖਮੀ, ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਉਚਾਰ ਕਰ
 ਜੋ ਅਪਨੇ ਬਦਨ ਜੋ ਗੁਣ ਪਾਵਤੇ ਹੈ ਇਤਨ ਜੀਵ ਭੀ ਜੋ ਗੁਣ ਭੀ ਮੇਰੇ ਮੁਖ ਮੇ ਆਵਤਾ ਹੈ।
 ਐਸੇ ਬਰਨ ਹੁਨ ਕਰ, ਕਮਲਾ ਕੇ ਮੁਖੇ, ਕਮਲਾ ਜੀ ਪ੍ਰੀਤ ਹੈ ਕਰ, ਮਾਤਰਕ ਟੋਕਿਆ ਦੇ ਤਾਂ
 ਜੋ ਓਹੀ ਬਾਰਤਾ ਭਈ ਜਿਸ ਦੇ ਸਤਨਾਮੁਖ ਭਾਤਾ ਜੀ ਜੋ ਇਹ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਏਹੀ ਕਹੀ
 ਤਬ ਹਮਾਰੀ ਪੂਜਾ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਜੋ ਸਾਰਾ ਦੇਸ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਹੀ ਜੀ
 ਕਰਨ ਲਾਗ ਗਿਆ। ਤੋਰਖ ਪੁਨਾ ਸ਼ਰਮਾ ਕੀ ਪੂਜਾ ਕੋਈ ਸਰਜ ਕਰੈ ਹੋਰ ਕਿਆ
 ਇਤਨੀ ਭਗਵਾਨ ਕੀ ਪੂਜਾ ਨ ਹੋਵੇ ਜਿਤਨੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਹੋਵੇ, ਇਹ ਬੇਸ਼ਿੰਦ ਜੀ
 ਮਾਗੀ ਜੋ ਆਪਨੀ ਪੂਜਾ ਨਹੀ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕਾਤੇ ਜੋ ਜੋ ਆਪਣੇ ਦਸਾਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ
 ਪ੍ਰਮਾਣ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਤਹਾਂ ਜੋ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਤੇ ਆਏ ਹੈ ਤਿਨਾ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ। ਅਤ ਉਹ
 ਹੁਧ ਭੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਰ ਕਹੀਏ ਉਹਾ ਵਿਸ਼ਨ ਆਦਿਕੋ ਨੇ ਕਿਉਂ ਨਿਵਾਸ ਕੀਆ ਹੈ। ਉਤਰ

ਗੁਰੂ ਕੀ ਪੀਤ ਕੇ, ਜਾਏ ਭਏ ਭਾਵਾਨ ਆਲੇ ਵੇਲੇ ਨੇ ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ ਵਿਚਤੇ ਹੈ ਜਾਣਾ ਜੋ
ਤਾਂ ਨਾਮੀ ਅਨੇਕ ਵਾਰੁ ਜੁਆਪੀ ਕੇ ਦਸਨ ਨੇ ਆਖਤੀ ਹੈ ਤਰਾਂ। ਜਾਖੀ ਦੇਵ ਪੁਰੁ ਵਾਰੇ ਜਿਸ
ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ ਏਕ ਜਿਗਤੀ ਸਾਖੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਲੇਤਾ ਰਯਾ, ਸ੍ਰੀ ਦੁਰ ਨਾਨਕ
ਦੇਵ ਜੀ ਜੀ। ਪੁਨਾ ਸਾਖਾ ਪਾਇ ਕਰਾ ਜਾ ਪੁਰੁ ਹੈ ਨੇ ਕਾਤ ਵਾ ਰਏ। ਏਕ ਦੁਆਦ
ਸਾਖੀ ਕਾ ਅਖੀ ਕਰ, ਮੁਇਆ ਏਕ ਜਨਥੇ ਪਾਇ ਕਰ, ਏਕ ਜੇਨਾ ਪਰਨ ਕਰ, ਰਤੁਬ ਟਿਕ ਨਿ
ਕਿਰਤਾਰ ਜੋ ਜਿਗਤੀ ਹੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਿਛ ਆਇਆ। ਆਨੂ ਕਾਦਰਾ ਭਯਾਂ, ਨੈਨ.

ਕਾ ਕਰ। ਤਸ੍ਰੀ ਹੁਰੁ ਦੇਵ ਜੀ ਕਰਤ ਰਏ: ਅੰਦਰ ਕੇ ਪਿਛਵਾਰ ਤੂੰ ਪ੍ਰਾਤ ਕਰ ਦੇਖ ਜਲਤੁ।
ਜੋ ਕਰ ਦੇਖਤ ਭਇਆ ਪ੍ਰਾਤ ਸਮੇ ਅਪਤੇ ਨੀਤ ਪੀਠੇ, ਤਸ੍ਰੀ ਜੋ ਰਾਏ ਨਾਨਕ ਕਰਤੇ ਹੈ ਟਿਹ
ਜੋ ਅਜਾਡਾ ਦੁਆਮਨ ਜੀ ਅਜਾਡਾ ਇਹ ਕੁਧਾਇ ਮਾਨਨਾ ਥਾ, ਸਿਆਹ ਕਰ, ਪਰ ਕਿਆ ਕਰੀਏ ਜੋ
ਇਹ ਮਾਨੀ ਹੁਰੁ ਕੀ ਜਾਇ ਆਇਆ ਹੈ। ਮਨੁਮੂਤੀ ਜਨਮ ਦੇ ਕਿਤੇ ਭਾਜਾ ਦੇ ਰਾਖਤੇ
ਨਹੇ ਪੀਠ। ਪਿਤ ਪਾਣ ਨਾਨਕ ਪੁਰੁ ਸਾਖਾਨ ਨਹਿਪੁ। ਏਕ ਹੋਰ ਸੀਤ ਜੀ ਉਦਾਸੀਠ ਉਨ ਕੇ
ਪਾਇ ਪੈ ਜਹਿਰ ਮੁਹਰੀ ਭਈ ਤੇ ਪਾਦ ਮੈ ਰਖ ਜਾਈ ਤਾਂ ਕਰੁ ਸਿਆਣੇ ਕਰਤ ਰਏ ਜੀ ਪਾਦ
ਕਰ ਜੋਰੀਏ ਤੇ ਕਰਾ ਹੈ, ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਜਾ ਨਗੀ ਜਾ। ਤਾਂ ਹੁਨ ਕਰ ਜੋ ਸਿੰਦ ਕਰਤ ਰਏ।

ਜਾ ਰਖ ਜੀ ਜਪਜੀ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰਤੇ ਮਾਤਰ ਟੇਕਹਿ, ਤਸ੍ਰੀ ਤੁਹਾਂ ਨੂੰ ਜੈਏ ਕਰੀ ਨਾਮੇ ਰੈਏ ਕਰਨੀ,
ਹੋ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨੇ। ਤਾਂ ਐਏ ਹੀ ਕਰਤ ਰਏ। ਪਾਠ ਤਸ੍ਰੀ ਜਿਹ ਸਮੇ ਮਾਤਰ ਟੇਕਤ ਭਏ ਤਸ੍ਰੀ

ਕਰ ਕਾ ਦੰਤ ਜੀ ਤੇਰੇ ਤਤੇ ਮੇ ਤਰੀਯਾ। ਜਾ ਮਾਤਰ ਹੁਕਾਇਆ, ਸਿੰਦ ਦੇ ਤਾਂ ਤੇਰਾਂ
ਪੁਰਿਆ ਆਪ ਤੇ ਦਰਦ ਹੁਆ ਵ ਨਾ ਹੁਆ। ਤਾਂ ਸਿੰਦ ਕਰਤ ਰਏ: ਹੋ ਭਾਈ, ਜਪ ਜਹਿਰ ਕਾ
ਪਾਠ ਜਹੇ ਰਖ ਜਾਤੈ ਹੈ, ਅਜਾਏ ਪਾਸ ਜੀ ਹੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜਹਿਰ ਜੇਠੇ ਸੁੰਝੇ ਹਨ, ਹੁਝੇ। ਤਾਂ
ਜਾ ਮੇ ਜੋਰ ਪਾਵਨਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਜੀ ਹੁਰੁ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਦੇ ਜਾਨਾ ਉਪਾ ਮਾਤਰ ਟੇਕਨਾ ਹਾਂ ਤਾਂ
ਕੋ ਮੇਠੀ ਇਸ ਲੋਕ ਕੀ ਖਾਤ ਨਗੀ ਜਹਿਰੀ, ਹੋ ਰਾਣੀ। ਤਾਂ ਹੁਨ ਜਾ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨ
ਮਾਤਰ ਟੇਕਰ ਰਏ। ਇਹ ਜਾਖੀ ਜਪ ਮਹਾਨਾ ਹੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜੀ ਪ੍ਰੀਤ ਰਏ।

ਜਾਏ ਜੀ ਜਾਦ ਪੇਸ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਜੋ ਉਤਾਰੇ ਹੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜੋ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਨੀ ਧੰਦਲੇ
ਜਿਯੇ। ਜਪ। ਜਾਖੀ। ਏਕ ਕਰਾ ਜੀ ਜੈਏ ਹੈ, ਅਜਾਏ ਜਿਗਤੀ, ਜੈ, ਜਿਹ ਤੇ
ਜੋ ਰਾਜਾ ਹੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਾ ਰਯਾ ਹੈ ਤੇ ਜੁਯੋਜੀ ਕੀ ਤਿਯਾ ਜਾਣਾ ਹੈ।

ਏਹੀ ਜੀ ਅੰਤਿਮ ਜੀ ਜਾਏ ਤੇ ਮਾਨਨ ਆ ਮਨਾਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਾ। ਤਸ੍ਰੀ ਮਹਾਨਾ ਜਾ
ਮਿਲ ਕਾ ਮਾਤਰ ਟੇਕਤੇ ਰਏ, ਪੁਰਾ ਪ੍ਰਾਦ ਮਹਾਇਆ ਤਿਯਾ, ਜੀ ਕੋਰ ਜੀ ਰਾਜਾ ਤਸ੍ਰੀ ਰਯ
ਜੀ ਜਾ ਕਰਤ ਭਏ ਜੀ ਰਾਖ ਰਾਜਾ ਪੁਰੇ ਕੇ ਮਹਾਨ, ਜੀ ਕੋਰੇ ਆਖਰਾ ਪ੍ਰਾਦ ਕਰੀਏ, ਜਿਹ
ਜਿਹ। ਜਾਂ ਤੇ ਆਪ ਜਾਏ ਪਵਿਤ੍ਰ ਰਏ ਹੈ। ਤਾਂ ਕਰਨੀ ਕਰਤ ਰਏ: ਜੈ ਪ੍ਰਾਦ
ਕਰਨੇ ਕਰਾਂ ਪੈ ਹੋਤੇ ਹੈ ਜੋਈ ਜਿਹ ਹੈ, ਹੋ ਭਾਈ। ਜੋ ਰਾਖੁਖੀ ਰਾਣੀ ਜੋ ਕੁਛ ਵਾ

ਵਖਰਾ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜੋ ਪਾਖੰਡ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਪਾਖੰਡ ਹੈ ਜੋਈ ਲੋਭੀ ਹੈ ਤੇ ਜੋਈ ਜਮ ਤੇ
 ਭੈਰ ਜੋਗ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਹੁਣ ਕਾ ਪੁੰਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇ। ਜੋਈ ਜਗਜ ਖੁਸ਼ਨਾ ਵਾਨੇ ਜੋ
 ਜੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕਵਰ ਜੀ, ਗੁਰ ਭਾਗ। ਵੇਦ ਕੇ ਸਿਧਾਂਤ ਸਮਝਨ ਨੀਏ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ।
 ਗੁਆਮੀ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰਤ ਭਏ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਸਾਲੇ ਪਾਦਾਨੇ ਸਹਿਤ, ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਖਿਯਾਤ
 ਹੋਤੇ ਭਏ, ਪ੍ਰਾਣ ਸਿਦੇ ਅਕਾਸ਼ ਤੇ, ਯੋਗ, ਜੈਸੇ ਸੋਝਾ ਕਲਾ ਹੁਜੀ ਤ ਵਿਧ ਪਰਾਏ ਮਹਾਂ
 ਅਕਾਸ਼ ਤੇ। ਜਥਾ ਕਵਰ ਜੀ ਪੂਜਨ ਕਰ ਜਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਦਾ ਸਾਲੇ ਮਿਤ੍ਰ ਸਹਰਤ।
 ਤਾਂ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਰ ਦੇ ਕਰ, ਜੋ ਸਹਰ ਤੀਤਾਂ ਕਾ ਸਿਧਾਂਤ ਤੇਰੇ ਹਿਦੇ ਜਾਨਾ ਮੇ
 ਨਿਵਾਸ ਕਰੈਗਾ, ਐਸੇ ਕਹਿ ਕਰ ਅਤ੍ਰ ਧਿਆਨ ਭਏ। ਸਾਖੀ ਜਗਨ ਨਾਥ ਦਾਧਾ
 ਨਾਨਕ ਕੀ ਦਾਵਲੀ। ਜਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਗੁਆਮੀ ਜੀ ਕੀ ਆਰਤੀ ਹੈ ਕਈ, ਜੀ
 ਗੁਆਮੀ ਜੀ ਕੀ। ਜਗਨ ਮੇ ਧਾਨੁ ਰਵਿੰਦੁ ਗੋਪਕ ਸਨੇ ਤਾਰਿਕਾ ਮੰਨਨ ਜਨਕ ਮੇਤੀ।
 ਪ੍ਰਮ ਦੀਰਘ ਵਰਜੀ ਜੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਹੈ। ਐਸੀ ਜੋ ਸਹਾ ਆਰਤੀ ਆਰਤਿ ਹਰਿ ਕੀ
 ਹੋਇ ਜਗੀ ਹੈ। ਜੋ ਸਰੰਵਰ ਕਰ ਜੀ ਗੁਆਮੀ ਜੀ ਪ੍ਰਾਨ ਭਏ, ਪੁਨਾ ਸਭੀ ਪਾਏ ਭੀ
 ਅਸਤਕ ਟੇਕਰ/ਭਏ। ਤਾਂ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਮੰਦਰ ਕਨਾਰੇ ਜਾਇ ਧੈਨੇ, ਜਗਤ ਮਾਨ
 ਤਿਆਗ ਕਰਿ ਪੁਨਾ ਹੋਰਨਾ ਨੂੰ ਮਾਨ ਦੇਨੇ ਜੋ, ਸਾਖਿਯਾ ਸਹਾ ਸਿਵ ਜੀ ਵਤ। ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਣ ਦਾ
 ਥਾਨ ਨਾਮੀ ਹਾਥ ਜੀ ਭਾਵਾਨ ਭੇਜਤੇ ਭਏ। ਪੁਨਾ ਪੀੜੇ ਏਕ ਕਲਜੁਗ
 ਦਿਸ ਕੇ ਅਵਤ ਪੀੜਾ ਨੇ ਨਿਰਾਸ ਦੀਖਾ ਥਾ ਜਜਮਾਨ ਪ੍ਰੇਰਤੀ ਜੋ। ਜੋ ਗੁਰਨ ਕਰਤਾ
 ਗੁਆ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨਰਾਇਣ ਕੀ ਸਰਣ ਲੇਤਾ ਹਇਯਾ। ਪੁਨਾ ਹਾਥ ਜੋਗ ਕਰ ਕਰਤ
 ਕਾ ਹੇ ਪ੍ਰੀਤ ਅਸ ਤੇ ਅਸ। ਜੀ ਸਰਣ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਜੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਗੁਰ ਕਰ ਕਰਤ ਭਏ।
 ਜਇ ਗੁਨ ਤੇਰਾ ਸਤਿਕਾਰ ਅਧਿਕ ਹੋਵਾ। ਜੋ ਗੁਨ ਪਾਇ ਕਰ ਦੇਸੇ ਹੀ ਭਯਾ। ਜੋ
 ਕਲਜੁਗ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਕਹਾਵਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਪੀਨ ਹੈ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਗੁਆਮੀ ਜਗੀਬ ਨਿਵਾਜ। ਜਹਾਂ ਸਿਰ ਤਟ ਪਾ ਦੇਤੇ ਹੈ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨਰਾਇਣ ਜੀ,
 ਤਹ ਪੀਨਾ ਜਨ ਪਾਨ ਕਰਤ ਕਉ ਅਹਿ ਸਨਾਨ ਕਰਨ ਕਉ, ਜਗਤ ਜੀਵਾ ਵਾਸਤੇ, ਹੁਣ
 ਕੇ ਦੀਖਾ। ਪ੍ਰਮ ਗੁਆਦਾਈ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਸਿਤ ਮੇ ਕੁਲਾ ਕਿਆ ਕੁਰਨਾ ਗੁਆ। ਤਾਂਤੇ
 ਸਹਾ ਹੀ ਕੀਆ ਸੀ। ਅਰ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਕਾ ਪ੍ਰਵਾਹ ਸਿਧ, ਦੁਆਰਿਤ ਆ ਪ੍ਰਕਟਿ, ਤਹਾਂ ਜਾਂ
 ਪ੍ਰੇਰ ਲੋਕ ਅਵਤੰਜ, ਕਿਆ ਮੁਕਟ ਮਲੀ, ਧੈਨੇ ਸੀ। ਤਹ ਅਪ ਗੁਪਤ ਹਏ ਤਹਾਂ ਜੋ, ਪੁਨਾ
 ਪੀਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭੇਜੇ ਹੁਏ, ਸ੍ਰੀ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਲਖਨਾ ਜੀ ਆਵਤ ਭਏ,
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਮਤੀ ਜੀ ਸੇਵਾ ਲੀਏ। ਤਹ ਤਿਨ ਕੇ ਭੀ ਸ੍ਰੀ ਜਗਨ ਨਾਥ ਜੀ ਕੰਨ ਕੇ ਕਾਲ ਦੇ
 ਪ੍ਰਾਣ ਭੇਜਦੀਆ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਦਾਸ ਜਾਨ ਕੇ, ਇਸੀ ਤੇ ਜੀ ਅਲਖਨਤ ਜੀ
 ਮਹਿਮਾ ਤੇ ਭੀ ਸੋਝਾ ਉਗਾਹ ਚਰਤੇ ਜੋ, ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਲਲ ਪਾਇਕਤ। ਜੋ ਦਾਵਲੀ

ਅਸ ਤੀਕ ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ। ਸਦੀ ਜੀਵ ਰੁਖ ਪਾਵੇ ਹੈ, ਸਨਾਨ ਪਾਨ ਕਰ ਕਰ। ਏਕ ਸਮੇ
 ਕਲਕਤੇ ਜਾਇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਭਏ ਤਦਾ ਸਾਜਾਰ ਜੀਤ ਹਾਏ ਪ੍ਰ ਧਨਾਫ ਜੈਤੇ ਹੈ। ਤਿਨਾ
 ਅਸੇ ਮੋਹਰਾ ਰੁਪਏ ਜਵਾਹਰਤ ਦੇ ਵੇਰ ਦੇ। ਕਰ ਵਾਲੀ ਮਾਦਾਨਾ ਜੀ ਕਰਤ ਭਏ: ਪ੍ਰਤ ਜੀ,
 ਇਹ ਏਵੇ ਧਨਾਫ ਹੈ। ਤਥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰਤ ਭਏ: ਹੇ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ, ਧਰਮ ਹੀ ਵਡਾ
 ਧਨੀ ਹੈ। ਜੇ ਇਹ ਧਾਰਤਾ ਤਿਨ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨੇ ਕੇ ਦਿਖਾਤੇ ਭਏ, ਜੋ ਕੈਰੀ।
 ਜੋ ਰਮਕੀ ਸੈਕਕਾ ਲੈਦੇ ਜੋ ਵਿਅਸ ਰਮ ਪਰਸਾਦਾ ਸਮਝ ਕਰ ਜੋ ਬੋੜਾ ਖਟਿਆ ਤੇ ਖਾ: ਬਰਕਤ
 ਖੁਰ, ਤਿਨਾ ਅਸੇ ਮੋਹੀ ਮਾਛਕੇ ਕੇ ਵੇਰ ਲੀ ਪਏ ਦੇਖੇ। ਜੋ ਅਸੇਲਾ ਲੈਦੇ ਜੋ ਤਿਨਾ ਅਸੇ
 ਮੋਹਰਾ ਕੇ ਜੋ ਪੈਰਾ ਲੈਦੇ ਜੋ ਤਿਨਾ ਅਸੇ ਰੁਪਏ ਜੋ ਅਸ ਆਨਾ ਰੁਪੇ ਕੀ ਵਿਅਸ ਲੈਦੇ ਜੀ ਮਹੀਨਾ
 ਤਿਨਾ ਅਸੇ ਵੇਰ ਪੈਰਿਆ ਕੇ ਦੇਖੇ, ਜੋ ਆਨਾ ਮਹੀਨਾ ਲੈਦੇ ਜੀ ਤਿਨਾ ਅਸੇ ਕੈਰੀਆ ਦੇ ਵੇਰ ਦੇ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਧਰਮ ਹੀ ਸਨ ਹੈ ਪੁਰਸ ਕਾ ਸਤ ਕੀ ਰਾਪੀ ਨਵਮੀ ਬਹੁਤ ਮਿਲੇਗੀ
 ਆਇ। ਸਾਖਮਤਾ ਸਹਤ ਕਰਮਕੀਆ ਹੂਆ ਉਸੀ ਜਨਮ ਜੀ ਪੁਨਾ ਜਨਮਾਉ: ਭੀ ਭਲ ਦੇਤਾ ਹੈ।
 ਜੇ ਤੂੰ ਕਰੇ ਤੁਸਾਰੇ ਅਸਾਫੇ ਪਾਸ ਤੇ ਇਹ ਸਨ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਸਨ ਸੁਠਾ ਹੈ ਦੁਖਦਾਈ ਹੈ
 ਤਾਂ ਤੇ ਸਿਤ ਜਨਾ ਕਾਜੀਨ, ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ। ਜੋ ਅਸਾਫੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ
 ਸਿਤ ਰਹੇ, ਹੇ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ। ਇਹ ਸੋਨਾ ਰਾਂਦੀ ਕਾ ਜੋ ਸਨ ਹੈ ਜੋ ਕਾਗੀ ਮਤ ਵਲੇ
 ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਕੀ ਇਕਾ ਭੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਮੂਢ ਮਤੀ ਮੋਰਦੇ ਭੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ
 ਸਿਤਹੁ ਕਾ ਨਾਮ ਸਨ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਕਾਜੀ ਜੀ ਕਰਾ ਹੈ। ਰਮਦਾ ਨਿ ਮਾਧੇ ਜੋਇਦ
 ਧਰਮੀ ਸਦ ਇਹੀ ਨਾਮ ਸਨ: ਕਰੀਏ। ਜੋ ਰੁਖ ਪ੍ਰਤ ਜੋਇਦ ਕੀ ਜੈਵਾ ਜੋ ਰੁਖ ਰਾਜ ਨ
 ਕਰੀਏ। ਜਬ ਕਾਬਲ ਕੀ ਤੁਫ ਜੋ ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਪਿਯੋਰ ਤੇ ਆਸੇ ਪ੍ਰਾਦਾਂ ਮੇ
 ਤਰਾਂ ਜਾਇ ਜੈਨੇ ਭਾਈ ਵਲੇ ਮਰਦਾਨੇ ਸਹਤ। ਤਿਨ ਨਾਮ ਕਾ ਨਾਮ ਸੁਕਤਾਨਪੁਰ
 ਤਰਾਂ ਭੀ ਜਲ ਪਾਨ ਕਾਣ ਕਉ ਏਕਲੀਭ। ਤਸ ਨਾਮ ਤੇ ਧਾਰਤ ਤਿਨ ਭਿਨ ਹੈ ਕਾ ਜੈਨੇ
 ਹੈ ਚਲਿ ਨਿਮਾਨ ਮੇ। ਜਬ ਜਾਗੇ ਹੈ, ਤਥ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨੇ ਕਰਾ ਹੈ ਜੋ ਹੇ ਸੁਆਮੀ,
 ਮੇ ਜਲ ਪਾਨ ਕਰਣਾ ਹੈ। ਤਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜੋ ਕਿਰਪਾ ਦਿਸਾਏ ਦੇਖ ਤਿਨਾ ਅਸਾਨਾ
 ਅਸੇ ਤਿਨੇ ਜੀਵਾ ਜਪਨਾ ਸੁਕਤਾਨੀ ਰੂਪ ਰਾਮੇ ਜਨ ਪੜੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੇ
 ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਬਾਨਾ ਪੁਨਾ ਮਰਦਾਨਾ ਜੀ ਜਲ ਪਾਨ ਸਨਾਨ ਕਰਤੇ ਫਲ ਖਾਏ ਕਰ ਪ੍ਰਮ ਰੁਖ ਪਾਇਆ
 ਤਰਾਂ ਜੋ ਅੰਤੁ ਧਿਆਨ ਭਏ ਆਨ ਸਥਾਨ ਜੀਵਾਂ ਕਾ ਕਰਿਯਾਨ ਕਰਣ ਲੀਏ ਤਰਾਂ
 ਪ੍ਰਾਣ ਭਏ। ਪੀ: ਜੋ ਜੋ ਤਿਨੇ ਗਾਮੇ ਮਿਲਿ ਕਰ ਕ੍ਰਿਯੇਣੀ ਹੈ ਜਾਤੇ ਭਏ ਨਿਆ ਅਰੇਦ
 ਪ੍ਰਾਣ ਹੁਏ। ਆਸੇ ਤਿਨਕਾ ਏਕ ਕੁੰਡ ਨਿਆ ਨਿਯ ਉਦਾਪਾਰ ਮਾਰਗ ਕਾ ਪੁਨ ਹੂਆ।
 ਜੋ ਤਰਾਂ ਜੋ ਸਨਾਨ ਪਾਨ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਜੀਵਾ ਉਦਕ ਸਾਬ, ਜੋ ਸਰਬ ਦਰਦ ਦੂਖ
 ਹੋਸ, ਜੋਗ ਤੇ ਰਹਤ ਹੋਤਾ ਹੈ, ਜੋ ਪੁਰਖ, ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ।

ਦੂਰ ਦੂਰ ਕੇ ਲੋਕ ਤਰਾਂ ਆਏ ਹੈ ਮੇਲਾ ਤੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਹੀ ਏਕ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਦਾਸੇ ਪਾਤਿਸਾਹ
 ਕਾ ਰੂਪ ਹੈ ਤਰਾਂ ਭੀ ਜੋ ਸਨਾਨ ਪਾਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਮੇਂ ਚਿਤਰ ਹੋਤਾ ਹੋਤਾ ਭੀ ਤਿਸ ਕੇ ਦੂਰ ਹੋਂ,
 ਗੁਰ ਕਰਪਾ ਤੇ। ਹੋਰ ਕਾਨਕ ਕੀ ਤਰਤ ਦੀ ਗੁਰੂ ਕਾ ਕੋਠਾ ਹੈ ਤਰਾਂ ਭੀ ਮੇਲਾ
 ਹੋਤਾ ਹੈ, ਗੁਰ ਕਰਪਾ ਤੇ। ਪੁਨਾ ਗ੍ਰਿਹ ਪੁਨਮਾਨ ਮਾਤੀ ਹੈ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਦਾਸੇ ਪਾਤਿਸਾਹ
 ਕੀ ਸਵਾਰੀ ਆਦਰਵਾਰ ਕੀ ਚਾਤ, ਆਪ ਜੀਤੇ ਪੀਤੇ, ਆਵਰੀ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ
 ਸਿਮਾਂ ਕੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਤੇ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੀ ਕਥਾ ਏਕਤ ਹੈ, ਹੇ ਜੰਤ ਜਨੋ
 ਅਰ ਇਸ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਮਾਤਰ ਨਲ ਟੇਕੀਏ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਪ੍ਰਾਦ ਠੇਕਰ
 ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੇ, ਜੀਤੋ ਸਰਤ। ਤੇ ਸਾਧ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈ।
 ਗੁਰਾਂ ਕੀ ਕਥਾ ਸੁਨ ਕਰ ਅਰ ਦਸਨ ਕਾ। ਤਾਂ ਜਦੋਂ ਗੁਰਦੁਆਰੀਏ ਕੀ ਸਹੁਤ ਟਾਉ
 ਕਰਤੇ ਹਏ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਵਿਦਾ ਹੋਇ ਕਰ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਜਾਤੇ ਹਏ। ਭਗਵਾਨਦਾਸ
 ਪ੍ਰਮ ਹੀਸ ਜੀ ਅਵਸੁਤ ਸਾਹਬ ਰਹੇ ਨਾਹੀ, ਇਕ ਰੂਪ ਪਾ, ਕਿਉਂ ਜੋ ਤੱਪਤੀ ਜੇ। ਪੁਨਾ
 ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਬਾ। ਜੇ ਕਰ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਤਿਨ ਕੇ ਤਿਯਾ ਤੀ ਜਾਵੇ,
 ਪ੍ਰਮ ਹੀਸ ਕਉਂ, ਤਉ ਭੀ ਫੂਫ ਕਰ ਆਏ ਮਿਲੇ ਜਿਸ ਨਾਹ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਹੋਵੇ। ਐਸੇ
 ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਪੇ ਜਿਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੀ। ਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਕਿਸੀ ਰੂਪ ਪਰ ਜੋਏ ਹੁਏ ਬੇ।
 ਕਿਸੀ ਹੋਰ ਪਿੰਡ ਵਾਲਿਓ ਕਾ ਉਸ ਰੂਪ ਵਾਲੇ ਹਿਓ ਬਾ। ਜੋ ਉਨ ਕਾ ਮਾਨੁਪ ਜਾਨ ਕਰ ਜੋਏ
 ਹੁਏ। ਹੁਰ ਕੇ ਜਿਰੇ ਪ੍ਰਮ ਹੀਸ ਕੇ ਰੁਹਾਨਾ ਸਾਧ ਦਾਏ। ਤਾਂ ਦਿਨੇ ਧੂਮਕਾਲੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ
 ਤਾਈ ਮਾਰ ਹੋਈ। ਜੋ ਉਤਵਾਇ ਲੈ ਆਵਤੇ ਹਏ। ਤਾਂ ਫਟ ਦਿਤੇ ਜੋ ਬਤੀ ਫਟ ਹੈ।
 ਜੋ ਹਰੀਮ ਮਨਾ ਕੀ ਮਾਣ ਕੀ ਗਾਦੁ ਪ੍ਰਮ ਹੀਸ ਜੀ ਜੋਈ ਪਾਵੇ। ਜੇ ਕਰ ਸਾਧ ਕਰੇ ਜੇ
 ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਜੀ ਹਰੀਮ ਮਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਨਾਹੀ ਨਾ ਪੀਵੇ ਤਾਂ ਪ੍ਰਮ ਹੀਸ ਕਰਣ ਨਹੀਂ ਦੁਖ
 ਹਮਰਾ ਕਰਣਾ ਮਾਨੋ। ਤਰੁਜ ਅਰ ਦਹੀ ਆਵਤ ਪਾਇਆ ਕਰੇ। ਜੋ ਕੋਈ ਕਰੇ ਭਗਵਾਨ
 ਦਾਸ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਨੂੰ ਕੋ ਮਾਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਆਪੇ ਦੇ ਕਰਵੇ ਜੇ ਹਮਰੇ ਤੋਂ ਜਾਣਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਾਰ
 ਏ ਹੈ, ਅਰ ਦਤਾ ਤੇਮ ਜੀ ਮਾਰ ਏ ਹੈ, ਤੇ ਸਿਕਰਾ ਰਾਯ ਮਾਰ ਏ ਹੈ, ਤੇ ਸਾਧ ਜਿਨ ਕੇ
 ਜੀ ਤੇ ਜਮਨਾ ਪੁਨਾ ਗੁਰਸਤੀ ਜੀ। ਜਿਸਤ ਇਹ ਕਿਸੀ ਨਹੀਂ ਮਾਇਆ ਇਹ ਕਰਤਾ
 ਕਾ ਕੋਤਕ ਹੈ। ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹੇ: ਕਹੇ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਜੀ, ਹੁਣ ਕੀ ਮਾਨ ਹੈ ਤਾਂ
 ਪ੍ਰਮ ਹੀਸ ਜੀ ਕਹੇ ਹੁਣ ਤਾਂ ਮੈ ਰਾਜੀ ਹਾਂ, ਹੇ ਭਾਈ ਜੀ। ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਕਿਆ ਹੈ ਮੈ ਤੇ
 ਹੁਧ ਅਕਰੇ ਅਧਿਨਾਸੀ ਹੋ। ਜੋ ਸਾਸਤ੍ਰ ਨਾਹੀ ਹੈ ਤੇ ਦੇਹ ਕੇ ਤਾਈ ਲਾਭੀ ਹੈ। ਕੋਹੁ
 ਅਤਮਾ ਤੇ ਨਹੀਂ ਕਾਇਆਯਾ, ਹੇ ਹੁਆਮੀ ਜੀ। ਇਸੀ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਕਹਾ ਹੈ
 ਜੀਤਾ ਮੇਂ ਸਲੋਕ ਨਈਨੋ ਵਿਦਤੀ ਸਾਤ੍ਰਾਣੀ ਨਈਨੋ ਦੋਹਰੀ ਪਾਵਕ: । ਨਤਜੀ ਸਿਧੀ ਕਲੇ
 ਫਿਰੀਤੀ ਆਪੇ ਨ ਜੋਤੀ ਪਾਰਤ: ਜੋ ਅਪਨਾ ਆਪ ਜਾ ਕਾ ਅਤਮਾ ਕੋਰਾ ਹੈ ਜੋ ਕੁਟਮਤ ਹੈ।

ਪੁਨਾ ਸਾਥੋਂ ਕਰ ਕਿਸੀ ਤੇ ਕਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ, ਤੇ ਅਤੀ ਕਰ ਜੋ ਕਰਦ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ।
 ਅਰ ਅਪ ਜਲ ਕਰ ਕਲੇਦੀ ਕਹੀਏ ਜਲ ਤਾਂ ਨਹੀਂ, ਤੇ ਪਵਨ ਕਰ ਸੁਕਤਾ ਕਹੀ ਉਡਤਾ ਨਹੀਂ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਹੇ ਭਾਈ, ਐਸੇ ਆਤਮਾ ਰਾਮ ਜੋ ਮੋਹੀ ਮਰਾਮਤਾ ਤਿਆ ਇਸਬਤਾ ਪਈ ਹੈ, ਆਪ
 ਜੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ। ਜੋ ਕਰੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ, ਕਿਵੇਂ ਪਾਵੇ ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਜੀ ਤਾਂ ਜੋਈ
 ਆਈ ਜੋ ਕਰਾਂ ਮਮ ਨਾ ਕਥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਚਿਲਾਸ ਕਰ ਕਰੇ: ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ,
 ਮਤ ਤੂੰ ਮਰਜਾਹਿ। ਤਬ ਅਵਧੂਤ ਜੀ ਕਰੇ: ਜੀ, ਮੈ ਮਰਨ ਵਾਰੇ ਨਹੀਂ, ਹੇ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ
 ਜੀ, ਤੇ ਪੁਨਾ ਤਾਤ ਕਾਲ ਹੀ ਰਾਜੀ ਹੋ ਜਾਤੇ ਭਏ, ਤਪਸੀ ਜੀ। ਭਾਵ ਇਹ ਜੋ ਐਸੀ
 ਮਾਯਾ ਭਾਵੀਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਿਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ। ਪੁਨਾ ਸਰਬ ਸੰਤ ਭਾਈ ਧਰਮ ਦਾਸ, ਭਾਈ
 ਜਾ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਭਾਈ ਧੰਨੁ ਜੀ ਆਦਿ ਨੈ ਕਰ ਜਤ ਕੇ ਮਿਲਿ ਕਰ ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ,
 ਵਸੀਰਦਾਸ ਗੁਰੂ ਕੇ ਚੋਲੇ ਕਾ ਵਰਾਨ ਕਰ, ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਆਂ ਜੀ ਕੇ ਦੇਹੁਰੇ ਤੇ
 ਆਦਿ ਨੈ ਕਰ ਜੋ ਦਗਾ ਪ੍ਰਾ ਕਰ ਪੁਨਾ ਸੰਧਾ ਵਾਲੇ ਆਇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਜਹਾਂ ਸ੍ਰੀ
 ਭਾਈ ਜੀ ਟਿਕਾਇਆ ਜੀ ਮਹੰਤ ਸੰਤ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਤਿਨ ਕੇ ਨਿਜ ਜੇਵਕ ਭਾਈ ਜਿਆਨ
 ਸਿੰਘ ਜੀ ਗੁਰਪੁਖ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਹੋ। ਜੀ ਰਾਧ ਦੇਖ ਕਰ ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਭਏ ਜੋ
 ਗੁਰੁ ਤਿਨ ਉਡੀਕ ਜੀ ਜੋ ਹੁਣ ਆਵੇ ਹੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਨਵੇ ਰਾਗ ਹੁਏ ਜੋ ਆਪ ਕੇ
 ਦਗਾਨ ਹੁਏ, ਹੇ ਜੀਆਂ। ਤਬ ਭਾਈ ਟਿਕਾਇਆ ਰਾਮ ਜੀ ਗੁਰੁ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਤੇ ਭਏ ਸੰਤਾਂ ਜੀ।
 ਜੋ ਕੇ ਜੋ ਜੋ ਭਾਈ ਤਿਲਕਰਾਮ ਜੀ ਸੰਤ ਮੂਰਤੀ ਸੁਪੈਦ ਅਰ ਨਾਨਕ ਦਾਹੜਾ ਪੁਨਾ
 ਰਿਝਾ ਜੀ ਸੁਪੈਦ ਹਰ ਜਨਨ ਭਾਤੀ ਕਰ ਜਾ ਰੂਪ ਮਹੁਤ ਹੋਵੇ, ਅੰਤ ਵੇਨਾ, ਤਬ ਹੀ
 ਉਨ ਕਰ, ਜਨਨ ਆਦੀ ਕਿਰਿਆ ਕਰਕੇ, ਜੀ ਜਪੁ ਜੀ ਆਦਰੁਤ ਪਾਠ ਕਰਨਾ। ਅਖਰ ਮਥਾ ਭਾਈ
 ਕਰ ਉਸਾਰਨਾ। ਅਰ ਨਾ ਦੀਰਘ ਮਾਤ੍ਰਾ ਭਲੀ ਪ੍ਰਸਾਦ ਜੋਧ ਕੇ, ਤੇ ਮਨ ਨੂੰ ਵਿਚਿਤ ਕਰਕੇ,
 ਸ੍ਰੀ ਜਪ ਜੀ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰਾ, ਪ੍ਰੇਮ ਸਰਤ। ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਮ ਸੰਤ ਆਤਮਾ ਜੋ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਮੁਹਤਿ
 ਅਰ ਭਾਈ ਜਿਆਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੁਰੇ ਜੇਵਕ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਮ ਜਨਨ ਵਾਰੇ ਤਨ, ਮਨ,
 ਚੇਤਨ ਕਰ ਆਪ ਨੂੰ ਹੀ ਕਾ ਨਵਾਵਣ ਹਾਏ, ਜੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਤਿਲਕ ਜੀ ਹੇ ਦਾਸ। ਜੋ
 ਜੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਾ ਪ੍ਰਮ ਆਦਾ ਕਰਤੇ ਭਏ, ਪ੍ਰੇਮ ਰਾਧ ਪ੍ਰਸਾਦ ਉਸਾਰਿਹ। ਤੇ ਦਧੀ ਅਰ
 ਨਵਨੀਤ ਤੇ ਦੁਹ ਹੋਰ ਭਲੇ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਹ, ਪੁਨਾ ਆਪ ਗੁਰੁ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵਹਿ। ਜੋਈ
 ਦਧਾਤਬ ਹੁਡਤ ਹੇ ਜੋ ਸੰਤਾਂ ਅਰਥ ਆਇਆ ਹੈ। ਐਸੇ ਕੋਈ ਕਾਲ ਰਹਿ ਕਰ ਸੰਤਾਂ ਪਾਏ ਵਿਦਾ
 ਹੋਤੇ ਭਏ। ਭਾਵੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਤਿਲਕ ਜੀ ਸੰਤਾਂ ਸਰਤ, ਅਰ ਨਾਨਕ ਵਸੀਰਦਾਸ ਸਰਤ, ਗੁਰੁ ਵੇਨਤੀ
 ਜਾਤੇ ਹੋ, ਤਉ ਕੀ ਸੰਤ ਜੀ, ਜੀ ਸੁਧਾਸਰ ਕੇ ਦਗਾਨ ਕੀ ਸਿਵਾ ਕਾ, ਜਲਤੇ ਹੁਏ ਅਰ
 ਜਲਤੇ ਹੁਏ ਜੋ ਕੋਈ ਮਾਯਾ ਕਰ ਤਰਾਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਾਏ ਗੁਰੂ ਕੇ ਹੁਕਮ ਸਿਰਿ ਤਿਸ ਕਾ ਜੋਕਰੇ

ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਦੋਹਾਂ ਹਾਂ, ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਤਕ ਰਾਮ ਨਿਰਾਮ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮੀ ਆ ਕਰ ਦੇਵੇ ਭਏ ਹੈ, ਸਾਈਵਾਲ
 ਖਦ ਨਗਰੇ ਸੇ, ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਨਿਰਬਾਹ ਲੀਏ, ਜਾਏ ਖੇਤ੍ਰ ਕੀ ਪੂਜਾ ਨਾ ਲੈਨੀ ਪੜੇ। ਤਸ ਆਪਸ ਮੇ
 ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਮਸਤਕ ਟੈਕ ਰਰ ਸੰਤ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਜੀ ਆਏ। ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਾ ਸਿੰਧੂ
 ਕਰੋੜ ਉਤਾਰਧੇ ਸੰਤ ਆਗਮਨ ਬਰਨੰਨ ਸੁਧਾਸਰ ਖੇਤ੍ਰੇ ਹੁਲਾਸ (੧੬) ੧੬ ਸਤਿ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦ
 ਸ੍ਰੀ ਗਣੇਸ਼ਾਇ ਨਮ: ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਚਰਨਕਮਲ ਭਯੋ ਨਮ: ਪੁਨਾ ਇਸ ਰਾ ਨਾਮ ਭਗਤ ਰਤ ਸਾਗਰ
 ਆਗਿ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਖੰਡ ਲਿਖਯਤੇ; ਖੰਡ ਨਾਮ ਪ੍ਰਕਾਸਣ ਰਾ, ਜਿਸ ਕੇ ਪ੍ਰਸੰਗਿ ਭੀ ਕਹਤੇ ਹੈ।
 ਪ੍ਰਸੰਗਿ ॥ ੧੦ ॥ ਦੋਹਰਾ: ਮੁਖ ਉਚਰੇ ਸਾਸਤ ਖਟ ਪਿੰਗ ਗਿਰਨ ਚੜ ਜਾਇ।
 ਆਪ ਲਭੇ ਬਪਰੇ ਜੁਣੇ ਜੇ ਕਾਲ ਕਿਰਪਾ ਕਰਾਏ। ਜੈ ਜੈ ਜੈ ਪ੍ਰਮਧਾਮ ਸਚਖੰਡ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਮੰਦਰ
 ਗੁਰ ਕੀ। ਜਿਸ ਮੇ ਆਪ ਸ੍ਰੀ ਕਮਲਾਪਤੀ ਜਗੁਣ ਮੂਰਤੀਧਾਰ ਕਰ ਜੀਵਾਂ ਕੇ ਰਲਿਯਾਨ
 ਲੀਏ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਭਗਤਾਂ ਕੇ ਭਾਉ ਗੁਰਹਣ ਕਰਨ ਲੀਏ ਅਬਿਨਾਸੀ ਨਿਵਾਸ
 ਕਰਤੇ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕਰ। ਆਪ ਭੀ ਅਬਿਨਾਸੀ ਹੈ, ਪੁਨਾ ਸਭਾ ਭੀ
 ਅਬਿਨਾਸੀ ਹੀ ਜਿਨ ਕੀ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ, ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ।
 ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦਾਸ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ। ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ। ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ। ਗੁਰੂ ਹਰ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ। ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਏ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਕਿਰਸਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ। ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ। ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ
 ਸਿੰਘ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨਾਮ ਦਾਸ ਅਰ ਵਾਤੂ ਏਕ। ਅਦੁਤੀ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਬਿਆਪਰ
 ਜੋ ਭਗਤਾਂ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਸੀਤਲਤਾ ਕੇ ਨਾਗਣੇ ਕਰ ਅਰੂਪ ਜੋ ਰੂਪਵਾਲੇ ਹੋ ਜਾਤੇ ਭਏ ਦਾਨਾਮ
 ਜੀ ਜਲਸੇ ਉਪਲ ਜੋ ਬਰਫ ਕਾ ਸਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤੈਥੇ ਏਹ ਸਮਝਨੇ, ਚੇ ਗੁਰ ਜਿਥੇ। ਜੋ
 ਜੀ ਬਰਹਮ ਬਿਆਪਕਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੇ ਮੇਰੀ ਬਾਰੰਬਾਰ ਬੰਦਨਾ ਹੋਇ ਸੀਸ ਧਰਨੀ ਪਰ ਧਾਰ ਧਾਰ
 ਜਗ ੨ । ਜੋ ਕੀਸਾ ਹੈ ਬਰਹਮ ਬਿਆਪਕ ਅਜੂਨੀ ਜੁਵੈ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੈ। ਅਰ ਸਤਚਿਤ ਅਨੰਦ
 ਰੂਪ ਹੀ। ਅਬਿਨਾਸੀ ਹੋਣੇ ਤੇ ਤੇ ਜਾਤੇ ਰਹਿ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਦੇਹ ਜਤ ਜਿਸ ਚੇਤਨ ਕੀ
 ਚੇਤਨਤਾ ਪਾਇਕਰ ਚੇਖਟਾ ਕਰੈ ਹੈ ਕੀਨੇ। ਜੀਉ ਚੁੰਬਕ ਕੀ ਨਿਰਟਤਾ ਕੇ ਲੋਕਰ ਲੋਹਾ ਚੇਖਟਾ
 ਹੋਏ ਹੈ, ਤਿਸ ਤੇ ਭੀ ਅਧਿਕ। ਫਿਰ ਓਹ ਅਨੰਦ ਸਰੂਪ ਕੀਸਾ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਸਿੰਧੂ ਜਿਸ ਕੀ
 ਇਹ ਨਿਵ ਲੀਸ ਕਉ ਪਾਇ ਕਰ ਚੇਦਾਂ ਭਵਨ ਆਨੰਦ ਕਰ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈ। ਜਹਾਂ ਕੋਈ ਹੈ
 ਜਹਾਂ ਹੀ ਅਨੰਦ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੇ ਪੂਰਨ ਜਾਨ ਕਰ। ਐਸੇ ਬਰਹਮ ਬਿਆਪਕ ਕੇ ਮੇਰੀ
 ਅਭਿ ਬੰਦਨਾ ਹੋਇ ਬਾਰੰਬਾਰ। ਜੋ ਕਹੀਏ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਆਪਕ ਕੇ ਬੰਦਨਾ ਕੀਏ ਪਹੁੰਚਤੀ ਹੈ
 ਸਾਖਾਰ ਕੀ ਨਿਰਯਾਤ ਕਉ। ਉਤ੍ਰ। ਬਿਆਪਕਤਾ ਕਰ ਕੇ ਭੀ ਪਹੁੰਚਤੀ ਹੈ ਬੰਦਨਾ
 ਗਾ ਰਹੇ। ਜਾਂਤੇ ਭਾਵਨਾ ਕਰ ਕੇ ਗਰਾਹਕ ਹੈ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ। ਅਸਵਾ ਕੀਸੀ
 ਆਪਣੀ ਆਦਰੇ ਕੇ ਭੀ ਬ੍ਰਹਮ ਭਾਵਨਾ ਰਹਿ ਨੇ ਕਰੈ ਤਉ ਭੀ ਪਹੁੰਚਤੀ ਹੈ। ਇਸੀ
 ਗੁਰ ਬਚਨ ਹੀ। ਸੁਖਮ ਆਬੂਲ ਸਰਲ ਮੈ ਭਗਵਾਨ। ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਮੁਖ ਬਰਹਮ ਪਛਾਨ।

ਪੁਨਾ ਜੋ ਸਿਤ ਗੁਰੂ ਹੈ ਜੋ ਤਾਂ ਸਾਖਸਾਤ ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਮੂਰਤੀ ਹੈ। ਜੋ ਜਭ ਨਾ ਅਧਿਐਟਨ
ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ। ਤਿਸੀ ਨੇ ਏਹ ਸਗੁਨ ਰੂਪ ਧਾਰੇ ਹੈ, ਦੇਹਾ ਜੁਗਾਸੀਆਂ ਨੀਆਂ
ਅਵਿਦਿਆ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲੀਏ ਗੁਰੋ ਸਿਤੋ ਨੀ। ਤਥਾ ਬਰਨ। ਸਤਿ ਗੁਰ ਦੇਵ ਪ੍ਰਤਖ ਹਰਿ ਮੂਰਤ ਜੋ
ਅਮਿਤ ਬਰਨ ਸੁਨਾਵੈ। ਪੁਨਾ। ਤਿਸ ਗੁਰ ਨੇ ਛਾਦਨ ਭੋਜਨ ਬਹੁ ਬਿਧਤ ਕਰ ਮੁਖ ਜੋਰਹ
ਤਿਸ ਪੁਨ ਕੀ ਫਿਰ ਤੋਟ ਨ ਆਵੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਸਿਤ ਗੁਰੂ ਸਾਖਸਾਤ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਗਰਹ ਰਹੀਏ
ਸਰੂਪ ਹੈ। ਬਿਸਾਖਰ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਜੋ ਵਾਤੂ ਦੇਵੀਏ ਭਾਵ ਸਹਤ ਜੋਈ ਸਾਖਸਾਤ ਜੋਤ ਰੂਪ ਜੋ
ਪਰਚਤੀ ਹੈ। ਏਨ ਬੰਦਨਾ ਕੀ ਰਿਆ ਬਾਰਤਾ ਨਹਿਨੀ ਹੈ, ਹੇ ਸਿਖ। ਅਬ ਪੂਰਬ ਪ੍ਰਾਗਿ।
ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਜੀ ਜੁਧਾਸਰ ਮੈ ਆਵਤੇ ਭਏ, ਜੀਗਤ ਸਹਤ। ਜੋ ਸਤ ਸਿਤੋਖ ਸਹਤ ਸੁਭ ਖੇਤ੍ਰ ਤੇ ਤਿਨ ਮੇ
ਨਿਰਕਾਮ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨੋ ਕਰ ਦੀਆ ਹੂਆ ਥਾ। ਆਗੇ ਜੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਕੀ ਨਾਰ ਹੋਵਤੀ ਸੀ ਜੋ ਪ੍ਰਮ
ਭਗਮਾਨ ਕਰ ਸੀ। ਪਰ ਨਾਰ ਕੀ ਟੋਕਰੀ ਚਰਤੇ ਭਏ, ਸਾਧੋ ਸਹਤ। ਜਹਾਂ ਬਿਅੰਤ ਸਾਧ ਜੀਗਤ
ਮਾਈ ਭਾਈ ਬਾਲਕ ਬਿੰਧ ਜੁਵਾ ਸੁਭ ਜੋਵਾ ਤੀਰਥ ਰਾਜ ਜੀ ਜੁਧਾਸਰ ਕੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ਪ੍ਰਮ ਭਗਮਾਨ
ਕਰ ਸਿਤ ਮਹੰਤ। ਭਾਈ ਗੁਰ ਦਿਤਾ ਰਾਮ ਜੀ। ਜੀ ਭਾਈ ਠਾਕੁਰ ਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਜੀ
ਅੰਤਰਾਮੀ ਸਹਿਤ। ਭਾਈ ਨਰੈਣ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਭਾਈ ਨਰਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭਾਈ ਅਬੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ
ਭਾਈ ਰਤਨ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਭਾਈ ਜਗਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੋਰ ਗੁਨੀ ਗਿਆਨੀ ਸਿਤ ਪ੍ਰਮਹੀਸ, ਰਾਜਾ
ਨੋਕ, ਸਰਫਾਰ, ਲੋਕ ਦੁਸਾਲ ਮੇ ਪਾਇਕਰ ਪ੍ਰੀਤਾ ਸਹਤ ਸੀ। ਪਰ ਉਠਾਵਤੇ ਹੈ। ਹੋਰ ਦੇਸ
ਦੇਸਿ ਜੋ ਆਇ ਕਰ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਜੋਵਾ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਐਰ ਭੋਖਾ ਨੇ ਸਾਧੂ ਭੀ ਜਿਸ ਤੀਰਥ
ਕੋ ਜੋਵ ਰਹੇ ਹੈ। ਜੋਵਾ ਪੰਥੀ, ਉਦਯੀ, ਨਿਰਮਲੇ, ਨਿਹੰਗ, ਸੁਸਰੇ, ਹੋਰ ਕੀ ਰਥਾ ਨਹਨੀ ਹੈ।
ਜਹਾਂ ਚਾਰ ਵਰਨ ਚਾਰ ਆਸਰਮ ਜੋਵਤੇ ਹੈ, ਪ੍ਰਮ ਸਹਤ। ਤਹਾਂ ਹੀ ਜੋਵਾ ਸਿਤੋ ਸਹਤ ਤੀਰਥ
ਕੀ ਕਰਤੇ ਕਰਾਵਤੇ ਭਏ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੁਧ ਰੂਪ ਹੋ ਕਰ, ਜੁਧ ਸਰੂਪ ਜੋ ਜੀ ਜੁਧਾਸਰ ਜੀ ਹੈ
ਜੋ ਪੁਨਾ ਨੀਰ ਨਦੀ ਕਰ ਭਰਪੂਰ ਹੂਏ ਪਰ, ਉਜਲ ਸਰੂਪ ਜਿਸ ਮੈ ਸੁੰਦਰ ਕੰਚਨ ਕੋ ਜੀ ਹਰਿਮੰਦਰ
ਸੁੰਦਰ ਸੀਭਤੇ ਜੋ। ਤਿਸ ਜੀ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਮੈ, ਬਰਹਮ ਮਹੂਰਤ ਪੈ, ਸਨਾਨ ਕਰ ਕੇ ਸਿਤ ਜੀ
ਸਿਤੋ ਸਹਿਤ ਪੁਨਾ ਜੀ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਮੈ ਦੇਖਣ ਕੀ ਤੁਫ ਨਿਕਟ ਬੂਹੇ ਕੇ, ਪੁਰਬ ਪਾਸੇ ਮੁਖ ਕਰ ਕੇ, ਜੀ
ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੁਫ ਬੈਠਦੇ ਸੀ। ਜੀ ਭਾਈ ਜੀ ਅਬਨਾਜੀ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਜੀ ਗੁਰੂ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਦੇ
ਸਾਖਸਾਤ ਆਗਾ ਕੀ ਵਾਰ ਸੁਨਨੇ ਕੇ ਲੀਏ। ਜਹਾਂ ਆਪ ਸਾਖਸਾਤ, ਸਤ-ਚਿਤ-ਅਨੰਦ ਮੂਰਤੀ
ਭਗਵਾਨ, ਪ੍ਰਮ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ, ਜੀ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਪਰਾ ਸਰੂਪ, ਪ੍ਰਹਵਰ, ਨਾਥ, ਸਰਬ ਨਾ ਸਾਖੀ, ਸਾ
ਨਿਯੰਤਾ, ਸੁਬ ਨਾ ਬੀਜ ਰੂਪ ਓਅੰਕਾਰ ਉਤਪਤ ਕਰਤਾ, ਪਾਲਨ ਸਹਿਰਤਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ, ਬਿਸਨ, ਮਹੇਸ਼,
ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਰੂਪ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਰੂਪ, ਸੁਖੀਯੋਤੀ, ਸੁਵਤੰਤ ਦੇਵਨ ਕੇ ਭੀ ਦੇਵ, ਪੁਨਾ ਅਦੇਵਨ ਕੇ ਭੀ
ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹਰੀਹਰ ਮੰਦਰ ਮੇ ਜਹਾਂ ਸਾਖਸਾਤ ਵਿਰਾਜਤੇ ਹੈ, ਤਹਾਂ ਸਾਮਣੇ ਬੈਠਦੇ ਜੋ; ਸਿਤ ਜੀ
ਸੁੰਦਰ ਦਰਸਨ ਕਰਨ ਲੀਏ। ਪੁਨਾ ਗਦ ਗਦ ਹੋ ਕਰ ਭਾਈ ਜੀ ਉਤਤੀ ਕਰਤੇ ਭਏ ਜੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ
ਰਮਣ ਕੀ, ਤੇ ਜੀ ਜੁਧਾਸਰ ਕੀ, ਕਬਿਤ ਤੇ ਵੰਦ ਆਨ ਕਵੀ ਦਾ ਉਤਤੀ ਰੂਪ ਜਾਨ ਕਰ ਧਰ ਦੀਆ
ਹੈ। ਕਬਿਤ। ਪੂਰਨ ਕਰੇ ਆਸ ਧਰ ਕੇ ਜੋ ਆਵੈ ਆਸ ਆਨ ਕੀ ਨਾ ਰਾਖੀ ਆ

ਅਮਰ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦਾਸ। ਭਗਤ ਗਿਯਾਨ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਪਾਇਓ ਪਦ ਅਭਿਨਾਨਿ ਜਾਂ ਨੰਦ ਕੇ
ਹੁਨਾ ਮਾਇਆ ਤੇ ਰਹੈ ਉਦਾਸ। ਇਯੰਤ ਜਗ ਵਿਸਿ ਅਕਾਸ ਗੁਰੂ ਉਚਮੈ ਬਿਗਵਾਸ ਗੁਨਨ
ਕੀ ਹਵੇ ਕੀ ਰਾਸ। ਆਪ ਕੇ ਰਹਾਇ ਉਦਾਸ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਜਾਂ ਕੇ ਪਾਸ ਪਾਪੁਨ ਕੇ ਹੋਤ
ਨਾਸ ਜਮ ਕੀ ਨ ਹੋਤ ਤਾਸ ਅਸੇ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ। ੧ । ਦੋਹਰਾ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਬੈਰੁਨ
ਕੇ ਤੇਲਿਓ ਹਰਿ ਕੇ ਦਾਸ। ਭਾਰ ਹੁਤੇ ਜੋ ਧਰ ਰਹਿਓ ਏ ਨ ਗਯੋ ਅਰਾਸ। ੨ । ਛੰਦ ।
ਸਰਬ ਤ੍ਰਸਕਤ ਰੂਪਨੰ ॥ ਅੰਤ੍ਰੰ ਸਰੰਭਰੰ। ਗੁਪਨ ਦਿਬਦੀਹ ਪਾਰਜਾਤ ਕਲਪ ਸੋਤਰੀ
ਦਿਗੰਤ ਪਾਪ ਨਾਨਿ ਸਨਾਨ ਮੁਕਤ ਤੇਵਰੰ। ਨਮਾਮੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੰ ਨਮਾਮੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੰ।
। ੧ । ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਕਹੇ ਸਦਾ। ਕਲੰਖ ਦੁਖ ਹਰਨ ਸਰਨ ਪਾਪ ਤੇ ਅਨੰਦ
ਦਾ ਧਰਤ ਭਿਖਾਨ ਸੇਸ ਐ ਮਿਹੋਨ ਕਾਮੁਰੇਸੁਗੰ। ਨਮਾਮੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੰ ਨਮਾਮੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੰ। ੨ ।
ਕਰੰਤ ਜੋ ਪ੍ਰਦਛ ਨਾਨਾ ਦਛਨਾ ਦਿਸੰਗਮੰ। ਪਵਿਤ ਜੋ ਚਰਨਾਮ੍ਰਿਤੰ ਗੁਨਿਮ੍ਰਿਤੰ ਕਰੰਜਮੰ।
ਨਗਾਏ ਚਰਨ ਧੂਰ ਕੇਸ ਪੂਰ ਰਾਮ ਨਾਰੰ। ਨਮਾਮੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੰ ਨਮਾਮੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੰ। ੩ ।
ਸੁਮੇਰ ਦੇਖ ਲਜਤੰ ਕੁਮੇਰ ਕ੍ਰਾਂਤਿ ਰਜਤੰ। ਫਨੀਮਨਿ ਸਜੰਤ ਪ੍ਰਕਾਤ ਭਾਨ ਫੁਲਤੰ ॥ ਸੁਰੀਧ
ਧੂਪ ਦੀਪ ਪੂਜ ਆਰਤੀ ਕੰਰ ਗੁਰੰ। ਨਮਾਮੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੰ ਨਮਾਮੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੰ। ੪ । ਪਵਿਤ੍ਰ
ਮਿਤ੍ਰ ਹੋਇ ਕੇ ਜੋ ਪੁਤ੍ਰ ਹੋਤ ਨਾਵਈ। ਤੀਆ ਪੀਆ ਬਿਨੋਦ ਮੇਦਿ ਗੋਦਿ ਮੋਖਿ ਪਾਵਈ।
ਨਮਾਨ ਮਾਨ ਪਾਵਈ ਮਾਗਿਯਾਨ ਗਿਯਾਨ ਕੇ ਕਰੰ। ਨਮਾਮੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੰ ਨਮਾਮੀ
ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੰ। ੫ । ਗ੍ਰਿਥ ਪੰਜ ਹੋਤ ਪਾਠ ਪ੍ਰੀਤ ਜੋ ਪਵਿਓ ਕਰੈ। ਅਨਾਤਿ ਪ੍ਰਾਤਿ ਸਿਖ
ਸੰਤ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਰਹਿਓ ਕਰੈ। ਬਜੰਤ ਸਿਖ ਭਰਿਨਾਦਿ ਸਬਦ ਸੋ ਸਦਾ ਸੰਗੇ। ਨਮਾਮੀ
ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੰ ਨਮਾਮੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੰ। ੬ । ਉਤੰਗ ਬੁੰਗ ਮੰਦਰੰ ਪੁਰੰਦਰੰ ਨਿਹਜਰ ਕੈ।
ਨਰਿੰਦਰੰ ਮਨਿੰਦਰੰ ਜੁਗਿੰਦਰੰ ਬਿਚਾਰ ਕੈ। ਰਹੈ ਬਿਰਿੰਦ ਬਿੰਦਏ ਮੁਨਿੰਦਏ ਮਹਾਂ ਮੁਰੰ।
ਨਮਾਮੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੰ ਨਮਾਮੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੰ। ੭ । ਮੁਕਤ ਚਾਰ ਪਾਵਈ ਭਗਤ ਦੰਤ ਏਭ ਹੈ।
ਅਨੇਕ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਸਾਸੁ ਦੁਖ ਛੀਨ ਲੇਤ ਹੈ। ਪਵੇ ਜੁਯਾਇ ਆਟੰ ਜੁਗਾਟੰ
ਮਹਾਂ ਹਰੰ। ਨਮਾਮੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੰ ਨਮਾਮੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੰ। ੮ । ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਾ
ਸਿੰਧੁ ਗਿਓ ਤ੍ਰਿਪੁਰਾਨੰਦ ਸੁਧਾ ਸਰ ਖੰਡ ਗੁਰ ਤੀਰਸ। ਨਿਰਤਵਨ ਬਰਨੰਨ ਸਤਾਗਾਮੁ
ਹੁਨਾਸ : । ੧੭ । ਅਸੇ ਦਰਸਨ ਪ੍ਰਾਨ ਪੂਜਨ ਅਰ ਉਪਤਿਤੀ ਕਰਿ ਕੇ ਗੁਰ ਭਾਈ
ਜੋ ਭਾਈ ਲਖਾ ਨਿਘ ਜੀ ਹੀ ਤਹੀ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤ, ਤਬ ਤਿਨ ਕਾਲ ਮੇ, ਤਹਾਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ
ਭਏ, ਸੰਤ ਸਹਤ। ਏਕ ਸਮੇ ਭਾਈ ਜੀਵਣ ਨਿਘ ਜੀ ਵਿਦਿਆ ਪੜ੍ਹਨੇ ਲਾਗੇ। ਤਿਸ
ਜੋ ਬਡਾ ਵਿਖੇਪਰ ਹੈ, ਪੁਨਾ ਸੁਆਮੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਤੇ ਭੀ ਵੇਮੁਖ ਰਹਨਾ ਪੜੇ। ਤਸ ਸੰਤ ਜੀ
ਰਹਤ ਭਏ ਹੋ ਭਾਈ ਜਗਤ ਜੀਵਾਂ ਕੇ ਤੀਨ ਤਾਪ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਵਿਦਿਆ ਪੜ੍ਹਨੇ ਹਾਰੇ ਕੇ ਆਠ
ਤਾਪ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਨੇ ਕੀ ਚਿੰਤਾ। ੧ । ਪਾਓ ਗੁਰੂ ਨਾ ਭੈ। ੨ । ਘੋਖਨੇ -

ਕੀ ਚਿੰਤਾ। ੩ । ਬੜੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਹਾ ਭੈ। ੪ । ਪ੍ਰਾਤਰੋ ਕੀ ਚਿੰਤਾ।

। ੫ । ਵਿਦਿਆ ਭੁਲਨ ਕੀ ਚਿੰਤਾ। ੬ । ਅੰਨ ਬਾਤ ਕੀ ਚਿੰਤਾ। ੭ ।

ਪ੍ਰਭ ਕਰ ਕੇ ਪੁਨਾ ਕਥਾ ਕਰਨੇ ਕੀ ਚਿੰਤਾ। ੮ । ਇਹ ਆਠ ਤਾਪ ਹੈ। ਜੇ ਕਰ ਕਾਮਨਾ
ਅਧੀਨ ਹੋ ਕਰ ਕੋਊ ਗ੍ਰੰਥ ਸ਼ਾਤਰ ਪਠਨ ਭੀ ਕਰ ਲੀਏ, ਪੰਡਤਿ ਭੀ ਕਿਛ ਲੋਹੇ ਮੈ ਕਹਾਇ ਨੀਆ,

ਜਉ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਚਰਨਾ ਕਮਨਾ ਕੀ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤੀ ਨਾਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ ਜਿਸ ਵਿਦਿਆਵੰਤ ਕੇ

ਤਬ ਐਸੇ ਤਿਸ ਕੇ ਰਿਆ ਗੁਣ ਹੈ ਤਿਸ ਕੀ ਸੁਗੰਧੀ ਰਾ। ਕਿਆ ਕਿਛ ਨਹੀ ਤਾਤਪ੍ਰਯ

ਇਹ ਕੇਵਲ ਭਾਰ ਹੀ ਹੈ। ਤਥਾ ਜੋ ਮਾਨੁਖ ਜਾਨੇ ਕੇ ਕਰ ਗੁਰਮੁਖ ਦੁਆਰੇ ਪੜ੍ਹ ਕਰ

ਹਰਿ ਕੇ ਸਿਮ੍ਰਨ ਪਾਇਨ ਹੂਆ ਨਿਰਵਾਨਾ ਹੋ ਕਰ ਤੇ ਪੁਨਾ ਸੁਫਲ ਹੂਆ ਤਿਸ ਪੁਰਾ ਕਾ

ਨਹੀ ਤੇ ਸਾਸਤ੍ਰ ਵਾਨਾ ਭੀ ਖਾਤ ਕਹਿਆ ਹੈ, ਜੀ ਵਸਿਸਟ ਜੀ ਮੈ। ਜੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਕਾ

ਬਚਨ ਹੈ, ਹੋ ਭਾਈ। "ਪੰਖੀ ਬਿੰਜਨ ਪ੍ਰਾਨ ਹਾਰੇ। ਜਿਹ ਭੋਜਨ ਕੀ ਹੋਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤਾਰੇ"।

ਪ੍ਰਾਦਿ ਨਾਨਾ ਸੁਆਦੀ ਕਾ ਬਾਲ ਮੇ ਪਰੋਗ ਧਰੇ ਹੈ। ਜਬ ਤੀਕ ਖਾਏ ਨਹੀ ਤਬ ਤੀਕ

ਪ੍ਰਾਟੀ ਅਰ ਤੁਸਟੀ ਦੇਹ ਕੀ ਨਹੀ ਹੋਤੀ, ਜੈਸੇ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਾਰੇ ਦਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦੀਆ ਹੈ। "ਆਤਮ

ਗਿਯਾਨ ਨਾ ਜਾਨਿਓ ਜਿਉ ਦਰ-ਬੀਗਾ ਪਾਕ"। ਜੈਸੇ ਅਨਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਭੋਜਨ ਭਾਜਿਓ ਮੈ

ਕੜਕੀ ਖਾਲੀ ਰਹਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਮੂਰਖ ਮਨੁਖ ਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਮਤ ਤੇ ਹੀਨ ਜੇ ਹੈ ਜੋ

ਖੰਟ ਸਾਸਤ੍ਰਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਸੁਨ ਕਰ ਭੀ ਤਿਸ ਕੇ ਭਾਵ ਗ੍ਰਹਣ ਤੇ ਹੀਨ ਰਹਤਾ ਹੈ।

ਇਸੀ ਤੇ ਭਾਈ ਸੇਵਾ ਰਾਮ ਜੀ ਕਾ ਕਥਨ ਹੈ। ਆਵਰੀ। "ਪੜ੍ਹ ਕਰ ਬੇਦ ਭੇਦ ਨਹੀ

ਪਾਇਆ ਜੋ ਪੜ੍ਹਨ ਕਿਸੇ ਨ ਲੇਖੀ। ਸਤਿ ਦੀ ਸਿਗਤਿ ਨਹੀ ਭਾਵੈ ਘਟ ਘਟ ਰਾਮ ਨ ਪੇਖੀ।

ਉਸਤਿਤ ਕੀ ਮਨ ਕਾਖਯਾ ਰਾਖੈ ਮਾਨਹਿਮਾਨ ਵਿਸੇਖੀ। ਸੇਵਾ ਦਾ ਕਰਮਾਂ ਦਾ

ਕੀੜਾ ਮਰਕਰ ਫੁਰਕ ਸੁਪੇਖੀ। ੯ । ਪੁਨਾ ਦੁਰਾਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਤਿਯਾਗ ਕਰ ਗੁਰ

ਸੇਵਕ ਕੇ ਪਰਮ ਵਿਘਨ ਹੈ। ਜਿਸ ਜਗਿਯਾਸੀ ਨੂੰ ਕਲਿਯਾਨ ਕੀ ਇਛਾ ਵਾਸਤੇ ਦਾ

ਪੂਰਿਆਂ ਕੀ ਸਰਨ ਲਈ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਤੇ ਜੋ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਬਚਨ ਹੈ ਸੋਈ ਬੇਦ ਕਾ ਸਿਧਾਂ ਹੈ।

ਪੁਨਾ ਸੇਵਾ ਕੇ ਕਲਿਯਾਨ ਕਾ ਸਾਧਨ ਸਮਝੇ ਐਰ ਵਿਦਿਆ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਕੀ ਜੋ ਕਿਛ ਇਛਾ

ਬਨਣ ਕੀਏ ਹੈ ਸੁ ਤਿਯਾਗ ਕਰੀ। ਇਸੀ ਤੇ ਜੀ ਭਾਈ ਦੁਰਦਾਸ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ

ਹੈ ਏਕ ਟੋਕ ਪਰ। ਕਥਿਤ। ਲੋਕ ਚੇਦ ਗਿਆਨ ਉਪਦੇਸ਼ ਹੋ ਪਤੀ ਬ੍ਰਤਾ ਰਉ ਮਨ ਬਚ ਕਰਮ

ਸੁਆਮੀ ਸੇਵਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਨਾਮ ਇਨਾਨ ਦਾਨ ਸਿਮ੍ਰਨ ਨਾ ਜਾਪ ਤਾਪ ਤੀਰਥ ਬਰਤ ਪੂਜਾ

ਨੇਮ ਨਤਕਾਰ ਹੈ। ਹੋਮ ਜਗ ਭੋਗ ਨਹੀ ਬੇਦ ਨਹੀ ਦੇਵੀ ਦੇਵ ਸੇਵ ਰਾਗ ਨਾਦ ਬਾਦ ਨਾ

ਸਿਬਦ ਆਨ ਦੁਆਰ ਹੈ। ਤੈਸੇ ਗੁਰ ਸਿਖਨ ਮੇ ਏਕ ਟੋਕ ਹੀ ਪ੍ਰਧਾਨ ਅੰਨ ਗਿਯਾਨ

ਧਿਯਾਨ ਸਿਮ੍ਰਨ ਬਿਭਚਾਰ ਹੈ। ੧੦ । ਇਸ ਪਰ ਏਕ ਦਿਸ਼ਟਾਂਤੇ ਨਹਤੇ ਹਾਂ ਬਿਪ੍ਰ ਬਾਦਕ ਕਾ।

ਜੇ ਕੋਤੇ ਬਿਪ੍ਰ ਕੇ ਬਾਲਕ ਕਿਸੀ ਅਚਾਰਿਯ ਰਿਖੀ ਪਾਸ ਮਿਲ ਕਰ ਪੜ੍ਹਨੇ ਰਉ ਆਏ।

ਜੋ ਜੇਤਾ ਕਾਲ, ਬਿਪ੍ਰ ਬਾਲਕੋ ਕਉ ਵਿਦਿਆ ਪਠਨ ਕਰਨ ਮੇ ਸਮਾ ਸਿਤੀਤ ਭਯਾ, ਪੁਨਾ ਤੇਤਾ
ਹੀ ਕਾਲ ਏਕ ਬਿਪ੍ਰ ਬਾਲਕ ਤੋਟਕ ਨਾਮ ਕੋ ਗੁਰਨ ਜੀ ਬੜਵਾ ਨੀ ਜੇਵਾ ਕਰਤੇ
ਬਿਤੀਤ ਭਯਾ। ਤਬ ਕਿਸੀ ਸਮੇ ਬਾਲਕੋ ਕਾ ਸਮਦਾਇ ਵਿਦਿਆ ਸਪਨ ਹੋ ਕਰ ਸੈਠੇ ਜੋ
ਅਚਾਰਯ ਬਿਨਾ ਤਬ ਤਿਸ ਤੋਟਕ ਬਾਲਕ ਕਉ ਹਸੀ ਕਰਤ ਭਏ ਜੋ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਗਿਆ ਇਹ ਵਿਦਿਆ
ਪੜਿਆ ਹੈ ਜੋ ਹਾਸ ਮੈ ਖੁਰਪਾ ਦਾਤੀ ਹੈ ਤੇ ਭੁਰਾ, ਸੋ ਸੁਨ ਕਰ ਤਿਨ ਪ੍ਰਤੀ ਕਵ ਉਤ੍ਰ ਨ
ਕਹਿਆ ਤੇ ਗੁਰੂ ਤਿਸ ਕੋ ਸਰਬਗ ਸੇ ਖਟ ਕਰਮੀ ਸਤ ਤੋਖਵਾਨ ਤੇ ਪਰਮ ਤਪਾਵੀ। ਸੋ ਜਾਣ
ਕਰੈ ਤੂੰ ਕਹਤ ਭਏ ਤਿਸ ਬਾਲਕ ਪ੍ਰਤੀ ਸੀਸ ਪਰ ਹਾਥ ਫੇਰ ਕਰ ਜੋ ਇਹ ਬਾਲਕ ਸਭ ਕੇਰੇ ਹੀ
ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਹੁਏ। ਇਨ ਕੋ ਵਿਦਿਆ ਭੁਲਕਰ ਸੋ ਵਿਦਿਆ ਤੇਰੇ ਰਸਨਾਗੁ ਭਈ। ਜੋ ਐਸੇ
ਹੀ ਭਯਾ, ਗਿੱਸੇ ਕਾ ਕਰਤਾ ਹੂਆ। ਐਸਾ ਪੰਡਿਤ ਭਯਾ ਦੇਵੀ ਸੰਪਦਾ ਦੇ ਸੁਭ ਗੁਣੇ ਸਹਤ।
ਗੁਰ ਜੇਵਾ ਕਾ ਅਧਕ ਪ੍ਰਤਾਪ ਹੈ ਜੋ ਕਰ ਜਾਣੇ ਏ। ਅਗੇ ਗੁਰੂ ਭੀ ਪੂਰਨ ਹੋਵੇ।
ਤਬ ਐਸੇ ਸੁਨ ਕਰ ਕੁਦਨ ਕਰਤਾ ਹੂਆ ਸੁਆਮੀ ਕੋ ਚਾਨੋ ਪਰ ਸੀਸ ਧਾਰਤਾ ਭਯਾ। ਤਾਂ
ਸਿਤ ਗੁਰੂ ਤਿਸ ਕੋ ਉਠਾਇ ਕਰ, ਸੀਸ ਪਰ ਹਾਥ ਲਮਲ ਫੇਰਿਆ ਤੇ ਕਹਤ ਭਏ: ਤੂੰ ਕਾਟ ਨ ਕਰ
ਜਿਸ ਗਿੱਬ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰੇਗਾ ਤਿਸ ਕਾ ਤੂੰ ਰਸਨ ਕੀ ਕਰ ਲੇਵੇਗਾ, ਹੋ ਭਾਈ। ਹੋਰ
ਤੈਨੇ ਕਿਆ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜੋ ਕਥਨੀਆਂ ਮਾਤ੍ਰ ਹੋ ਜੋ ਫੋਕੀਆਂ ਹੈ। "ਕਥਨੀ ਰਹ ਭਰਮ ਨਾ
ਜਾਈ। ਸਭ ਕਥ ਕਥ ਰਹੀ ਲੁਕਾਈ। ਜਾਂ ਕਉ ਗੁਰਮੁਖ ਆਪੁ ਬੁਝਾਈ। ਤਾਂ ਕੋ
ਕਿਸੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ।" ਰਿਦੈ-ਮੋਰਖਮਾਵਾਣੇ ਕਰਮਨ ਤਿਨਕਾ ਮੂਰ ਵਰਗਾ ਹੋਇ ਗਿਆ
ਹੈ। ਕਿਛ ਕਸਨੇ ਕੀ ਇਛਾ ਨਹੀ ਰਹੀ। ਮੁਕਤਿ ਪਦ ਪਾਵਨੇ ਕਉ ਏਕ ਤੁਕ ਭੀ ਸਹੁਤ ਹੈ।
"ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਸਿਮ੍ਹਨ ਗਰਭ ਨਾ ਬਾਧੀ"। ਜੀ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਸਿਮ੍ਹਨ ਕਰ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ
ਪੁਨਾ ਤਤਵ ਸਰੂਪ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਵਾਲੀ ਬੁਧ ਹੋਤੀ ਹੈ ਆਤਮ ਦਿਸ਼ਨੀ। ਨਾਮ ਕੇ ਸਿਮ੍ਹਨ ਵਾਰੋ
ਨਿਹਕਾਮ ਪੁਰਸ ਸੁਭ ਗੁਣੇਕੀ ਤੇ ਸੁਖ ਕੀ ਖਾਣੀ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ ਸਕ ਜਗਤ ਕਾ ਗੁਰੂ
ਐਸੇ ਕਹ ਕਰ ਸਿਤ ਜੀ ਧਿਆਨ ਪ੍ਰਾਇਣ ਹੁਏ, ਮਾਨੇ ਕਰ। ਭਾਈ ਲਖਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜੋਗੀਸਰ
ਬਹੁਤ ਅਦਬ ਆਦਰ ਕਰੇ; ਗੁਰ ਸਵਰੂਪ ਜਾਨ ਕਰ, ਜੀ ਕਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਭਾਈ
ਲਖਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਯੋਗ ਕੇ ਬਲ ਕਰ ਆਪਨੇ ਸਰੀਰ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣ ਵਿਸ਼ੇਗ ਕਾ ਸਮਾ ਜਾਨਕਰ ਸਿਤ ਰਾਜ
ਆਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤ ਭਏ: ਹੋ ਭਗਵਨ, ਮੇਰੇ ਪੰਨ ਭਾਗ ਹੈ ਜੋ ਆਪ ਹੋ ਤੇ ਇਸ ਦੇਹ ਨੇ ਪ੍ਰਾਣ
ਵਿਸ਼ੇਗ ਹੋਵੈ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਮੇਰਾ ਅਤਿ ਭਲਾ ਹੋ ਜਾਂ ਤੇ ਆਪ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮੂਰਤੀ ਹੈ। ਸੋ
ਐਸੇ ਹੀ ਹੂਆ ਸ਼੍ਰੀਰ ਸੁਖੀਨ ਹੀ ਛੂਟਾ ਸਿਤਾਂ ਕੋ ਨਿਰਾਟਿ ਹੋਤੇ। ਤਬ ਸਿਤ ਜੀ, ਸ਼੍ਰੀਰ ਕੀ ਜੋ
ਯਾਤ੍ਰਾ ਹੈ ਜੋ ਸਭ ਬਿਧਿ ਕਰ ਪੂਰਨ ਕਰਤ ਭਏ, ਪੂਰਨ ਜੋ ਸਿਤ ਹੈ। ਤਬ ਜਾਧੂ ਕੀ ਤੇ ਸੁਖਾਨੰਦ
ਅਦੀ ਮਹਾਜਨ ਭੀ ਸ਼੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੋ ਬਹੁਤ ਕਹ ਰਹੇ ਜੋ ਧਰਮਸਾਲਾ ਆਪ ਲੇਵੇ ।
ਪਰ ਸਿਤ ਜੀ ਇਹ ਸਿਰਲਪ ਨ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਤ ਭਏ। ਜਾਂ ਤੇ ਨਿਰਬੰਧ ਕਾ ਪਰਮ ਸੁਖ ਹੈ

ਨਿਰਬੰਧਨੇ ਪੁਰਜੇ ਕਉ। ਆਪ ਪਰਮ ਦਮਯੰ ਨਿਰਯਾ ਪਰਮ ਸੁਖਯੰ। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ
ਸੁਧਾ ਸਿੰਧੁ ਗਿਣਿ ਉਤ੍ਰਾ-ਨੇ ਸੁਧਾਸਰ ਖੰਡੇ ਵਿਹਿਆ ਸੰਤ ਵਿਦੇਹਨ ਪ੍ਰਸੰਗ ਬਰਨੰਨ
ਅਠਾਰਥੇ ਹੁਨਾਯਾ: । ੧੮ । ਏਨਾ ਜਪੇ ਸਰਮਾਯੇ ਸੰਤਾਂ ਸਹਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਸੈਠੇ ਜੀ।
ਪੁਨਾ ਕਈ ਸ੍ਰੀਰਾਮ ਦਾਸ ਪੁਰੇ ਨੇ ਮਹਾਸਨ ਭੀ ਜੇ ਸੰਤ ਦਰਸਨ ਲੀਏ ਸੁਖਾਨੰਦ ਜੀ, ਆਦਿ
ਨੇ ਕਰ, ਚੁਬ ਜੇ ਜਨ ਹਾਸ ਜੋਰ ਕਹ ਕਹਤ ਭਏ: ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਨੇ ਇਹ
ਸੀਸਾ ਆਪ ਦੂਰ ਕਰੇ ਅਭਾਭਾ, ਹੇ ਭਗਵਨ। ਐਰ ਜੇ ਅਵਤਾਰ ਭਏ ਹੈ ਨਾਰਾਇਣ
ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾਦਿਕ ਜੀ। ਕਈ ਦਤਾਤ੍ਰਿ, ਸੰਤਰਾਚਾਰਯ ਜੀ, ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਆਦੀ
ਸਿਵ ਜੀ ਹੇ ਭਏ ਹੈ। ਕੋਈ ਗਿਣੀ ਦੇਵਤਾ ਨਾ ਅਵਤਾਰ, ਕੋਈ ਗਿਣੀ ਦੇਵਤਾ ਕਾ। ਜੇ ਹੇ
ਭਗਵਨ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੇ ਸੂਰਜ ਵਤ ਪ੍ਰਗਟੇ ਹੋ, ਆਦਿ ਦਿਆ ਰੂਪੀ, ਰਾਤੀ ਨੇ ਪ੍ਰੇਮਾਦਿ,
ਅਰ ਭਰਮ ਰੂਪ ਅੰਧਕਾਰ ਕੇ ਨਾਸ ਕਰਤਾ, ਅਵਤਾਰੇ ਮੇਂ ਲੀ ਮਹਾਂ ਮਣੀ ਰੂਪ ਅਵਤਾਰੀ ਜੇ
ਜੇ ਇਹ ਗਿਣ ਕੇ ਅਵਤਾਰ ਭਏ ਹੈ। ਜੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕੇ ਕਹੋ ਜੀ, ਹੇ ਸੰਤ ਜੀ। ਜਾਂ ਤੇ
ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਮਹਾਂ ਮੋਹਨੀ ਮੂਰਤ ਹੋ। ਪੁਨਾ ਸਰਬ ਜੀਵਾਂ ਨੇ ਅੰਤਰ ਅੰਤਰ
ਮਨਾ ਪੂਰਨ ਕਰੇ ਹੈ। ਜੇ ਸੀਸਾ ਸਾਤ ਪੁਰੀਆ ਤਤਰ ਰਾਮ ਤੇ ਅਨਰ ਤੀਰਥਾਂ ਤੇ
ਤਟ ਮੇਂ ਨਾਹੀ। ਜਹਾਂ ਸੀਸਾ ਨਾਮ ਕਾ ਪੁਤਾਪ ਹੋ ਬੰਦਾ ਹੈ, ਅਖੰਤ ਹਰਿ ਸਿਮ੍ਰਨ ਪੁਨਾ
ਦੁਖ ਭੁਖ, ਦਾਲਿਦ ਕਾਲਦੁ, ਕਾਲ ਕਰਮ ਗਤੀ, ਕਲਨ ਨਾਨਾ ਵਿਘਨ, ਅਘ ਐਘ, ਅਨਰ ਪਾਪ
ਦੁਰਮਤਤਾ ਆਦੀ ਇਹ ਭਏ ਮਿਗਾਂ ਕੇ ਸੇਵਕਾ ਨਾ, ਸਮੂਹ ਅਭਾਵ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤੈ
ਹੀ ਜਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੀਤੇ ਹੋਇਆ ਇਹ ਨਾਨ ਵਿਘਨ ਪਾਪ ਜਾਭੀ ਤਾਤ
ਕਾਲ ਦੂਰ ਅਭਾਵ ਹੋ ਜਾਏ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਇਹ ਗਿਣ ਕੇ ਅਵਤਾਰ ਭਏ ਹੈ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ
ਜੀ, ਹੇ ਸੰਤ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਨੇ ਕਹੋ ਜਾਂ ਤੇ ਆਪ ਕਹਣੇ ਯੋਗ ਹੋ। ਐਸੇ ਸੁੰਦਰ ਕਰਨੇ ਤਿਨਾ ਜਨਾ
ਕਾ ਪ੍ਰਸੰਨ, ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਜੇ ਉਤਰ ਹੈ ਜੇ ਕਹਤ ਕਏ। ਹਰਿ ਜਨੇ ਬਾਬ। ਸੁਨੇ
ਹੇ ਗੁਰ ਅਜਨੇ ਕੇ ਸਮੂਹ, ਸੁੰਦਰ ਯੋਗ ਨਾਨਾ, ਪੁਨੇ ਰੂਪ, ਪੁਨੇ ਮੂਰਤੀਆਂ ਕੇ ਤੁਝਾਵੇ ਰਿਦੇ
ਗੁਰ ਸਾਸਰੂਖਾ ਸਰਸਾ ਯੁਕਤ ਦੇਖ ਕਰ ਆਪੀ ਕਹਨੇ ਹਾਂ, ਹੇ ਭਾਈ। ਨਹੂੰ ਪੁਰਾਣੇ ਤਰ
ਇਹ ਕਥਾ ਪੁਰਾਤਨ ਕਾਨ ਕਰੀ ਹੈ, ਗੁਰ ਜਨੇ ਨੇ। ਹਰਿ ਅਨੰਤ ਹਰਿ ਕਥਾ ਅਨੰਤਾ।
ਜਬ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਬਨ ਮੇਂ ਆਏ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ ਤੇ, ਅਰ ਪੰਚ ਬਟੀ
ਆਯੋ ਸੇ ਨਿਵਾਸ ਕੀਆ ਹੈ। ਉਪੰਤ ਸੀਤਾ ਜੀ ਕਾ ਵਿਯੋਗ ਹੁਆ ਹੈ, ਨੇਤ ਅਨੁਸਾਰ।
ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦ ਜੀ ਸੀਤਾਂ ਕੇ ਵਿਯੋਗ ਕਰ ਦੁਦਨ ਕਰਤੇ ਫਿਰੇ ਹੋ, ਬਨਮੇ। ਪੁਨਾ
ਕਈ ਮਹਾਤਮਾ ਰਿਖੀ ਮਿਲੇ ਹੈ ਪ੍ਰੇਮ ਮੂਰਤੀ ਤੇ ਸੰਤਿ ਆਤਮਾ, ਭੀਲਨੀ ਜੇ ਆਦ ਲੋਕਰ।
ਤੇ ਆਪ ਪਰਮ ਵਿਖੇਪ ਰੂਪ ਜੇ ਤਿਸ ਕਾਲ ਮੇਂ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦ ਭਗਵਾਨ ਵਿਚਾਰ ਕੀਆ।
ਅਹੇ ਅਜਰਜ ਹੈ ਜੇ ਇਹ ਸੰਤ ਮਹਾਤਮਾ ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪ ਕਰਨੇ ਜੇ ਸੁਖ ਅਰ

ਸੋ ਸਾਂਤਿ ਰੂਪ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਕੋ ਕੈਸਾ ਵਿਖੇਪ ਵਿਖਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ। ਜੋ ਅਗੇ ਭੀ ਇਹ
 ਵਿਖਨ ਵਿਖੇਪ ਕਈ ਘਰ ਗਾਇਗਾ। ਕਿਆ ਅਨੰਤ ਜਿਸਟੀ ਤੇ ਜੀਵ ਕਲੇਸ ਕਉ ਪਾਵਹਿ।
 ਕੋਟਾਨ ਕੋਟ ਸੀਤਾ ਤੇ ਆਦਿ ਨ ਕਰ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੈਸਾ ਦੁਖ ਕਲੇਸ ਮੈਨੂੰ ਕਹਾਂ ਸੇ ਭਯਾ ਹੈ।
 ਅਪਨੇ ਮਨ ਕੋ ਇਕੰਤ ਕਰ ਕੇ ਵਿਆਰ ਵਿਆਰ ਕਰ ਧਾਰਤਾ ਸਮਝਤੇ ਭਏ। ਅਹੋ ਇਸ ਦੁਖ
 ਕਲੇਸ ਕਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਚੰਦ ਹੀ ਹੈ। ਸਰਾਪ ਪੁਪਾਈ ਕਾ ਮੂਲ ਇਹੁ ਹੀ ਹੈ ਅਵਰ ਕੋਈ ਨਹੀ ਚੰਦ
 ਨਿਨਾ। ਜੋ ਕਲੰਕ ਹੈ ਤ ਉਦ ਹੀ ਯੋ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਪਈ ਰੋਗ ਹੈ ਤੇ ਚੰਦ ਹੀ ਮੈਂ। ਗੁਰ ਦੇਹ
 ਹੈ, ਕਿਆ ਗੁਰ ਤਲਪਾ, ਕਉ ਚੰਦ ਹੀ ਸੇਵਿਆ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਚੰਦ ਹੀ ਮੈਂ ਵਧਨਾ ਘਟਨਾ ਹੈ
 ਤੇ ਰਾਹੁ ਦੋਂਤਰ ਕਰ ਗੁਸਣਾ ਚੰਦ ਹੀ ਕਾ ਹੋਤਾ ਹੈ, ਜਗਤ ਮੈਂ। ਫੇਰ ਏਕ ਸਮੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਕੋ
 ਤਿਆਗ ਕਰ ਦੋਂਤਾਂ ਸਾਥ ਮਿਲ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਸੁਹਮਤ ਧਾਰ ਰਵ। ਪੁਨਾ ਏਕ ਸਮੇ ਇੰਦ੍ਰ
 ਸਭਾ ਮੈ ਸ੍ਰੀ ਗਣੇਸ ਪਤੀ ਜੀ ਆਇ ਨਿਕਸੇ। ਸੋ ਸ੍ਰੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗਣੇਸ ਜੀ, ਜੋ ਨੀਨਾ ਹੈ
 ਉਦਰ ਜਿਨ ਕਾ ਤੇ ਏਕ ਰਦਨ ਸੁਖਸਦਨ ਹੈ। ਚਾਰ ਹੈ ਭਯਾ ਜਿਨ ਕੀ ਭਾਤੋ ਕੇ ਚਾਰੋ ਤਰਫੇ
 ਵਿਖਨ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ। ਮੁਖ ਮਸਤਕ ਪਰ ਜਿਨ ਕੋ ਚੰਦ੍ਰਾ ਹੈ। ਨਾਗ ਕੰਠ ਮੈਂ ਤੇ
 ਨਾਗ ਹੀ ਕਾ ਸੀਸ ਹੈ। ਏਕਦੰਤ ਲੰਬਾ ਧਾਰਹ ਨਿਕਸਿਆ ਹੂਆ। ਪੁਨਾ ਮੂਸੇ ਕੀ ਸਵਾਰੀ ਮਹਾਂ
 ਮੰਗਲ ਮੂਰਤੀ ਕਉ ਦੇਖ ਕੇ ਚੰਦ੍ਰਾ ਸਭਾ ਮੈ ਹੀਸਤਾ ਭਯਾ। ਐਸੇ ਦੇਖ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਰਾਜਾਨਨ
 ਜੀ ਕੋਪ ਕਰ ਸੁਪ ਦੇਤੇ ਭਏ। ਹੋ ਚੰਦ੍ਰਾ ਆਪਨੀ ਸੁੰਦ੍ਰਤਾ ਦੇ ਅਭਿਆਨ ਪੁਨਾ ਅਸਾਤੀ
 ਕਰੂਪਤਾ ਦੇਖ ਕਰ ਜੋ ਤੂੰ ਹਸਿਆ ਹੈ। ਸੋ ਇਹ ਸੁੰਦ੍ਰਤਾ ਤੇ ਕਰੂਪਤਾ ਕਿਸੀ ਕੇ ਅਪਨੇ ਫਾਥ
 ਮੈ ਤਾਂ ਨਾਹੀ। ਜੈਸੇ ਕਿਸੀ ਕੋ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਕੀਆ ਹੈ, ਤਥਾ ਸੋ ਫਲ ਹਰਾ ਹੈ। ਜੋ
 ਸਭ ਕਾ ਸੁਆਮੀ ਹੈ। ਅੰਤਰ ਧਾਰਹ ਕੀ ਜਾਨਨੇ ਹਾਰਾ ਤਿਸ ਨਾਹਾਇਣ ਤੋ ਫੁਲ ਕਰ ਸੋ ਤੂੰ
 ਹਸਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਸੁਆਮੀ ਕੋ ਹਸਿਆ ਹੈ, ਮੂਰਪਤਾ ਕਾਕੇ। ਸੋ ਇਸ ਕਾ ਫਲ
 ਜਾਇ ਤੈਨੂੰ ਇਹ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ ਜੋ ਰੂਪ ਤੇ ਕਰੂਪ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੋ ਤੇਹਾ ਦਹਸਨ ਕਰੇਗਾ ਤਿਸ ਕੋ
 ਕਲੰਕ ਲਗੇਗਾ ਤੁਰਤ ਹੀ। ਐਸੇ ਸੁਨ ਕਰ ਸਾਕੀ ਸਤਾ ਮੈ ਹਾਰਾ ਕਾਰ ਹੋਤ ਭਯਾ। ਤਾਂ
 ਚੰਦ੍ਰਾ ਲਜਾਇਮਾਨ ਹੋਇਕਾ ਆਪਨੇ ਕੀਤਰ ਰੂਪਤ ਹੋਗਿਆ। ਜਾਤ ਮੈ ਪ੍ਰਕਾਸੇ ਨਾਹੀ।
 ਚੰਦ੍ਰਾ ਕੋ ਪ੍ਰਕਾਸੀ ਨਿਨਾ ਐਖਾਈਆਂ ਜੋ ਅੰਨ ਆਦਿਕ ਹੈ ਤਿਨ ਮੈਂ ਰਸ ਨਾ ਪੜੇ ਤਾਂ ਤੇ ਜਗਤ ਭਰ
 ਕਾ ਵਿਹਾਰ ਕੈਸੇ ਤੁਰੇ। ਇਹ ਸਮਝ ਕਰ ਸਹੀ ਦੇਵਤਾ, ਮੀਨ ਕੇਤੂ ਸਤ੍ਰੁ ਜੋ ਸਿਵਜੀ ਹੈ,
 ਤਿਨ ਕੋ ਸੁਤ ਕੀ ਸਰਨ ਆਇ ਲਈ। ਸ੍ਰੀ ਗਣੇਸ ਜੀ ਪਾਸਤੇ ਸਰਾਪ ਪਿਆ ਕਰਾਵਤੇ ਭਏ।
 ਜਾਂ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਵਿਨਾਇਕ ਜੋ ਗਿਰਜਾ ਨੰਦਨ ਹੈ ਸੋ ਪਿਆ ਮੂਰਤੀ ਹੈ। ਪਰ ਭਾਦਰੋ ਕੀ ਰੋਥ ਕਾ ਜੋ
 ਏਕ ਦਿਨ ਹੈ ਤਿਸ ਹਾਤ ਸਪੈ ਮੈ ਜੇਤਾ ਕਾਲ ਜੋ ਕੋਈ ਇਸ ਕੋ ਦੇਖੇ। ਸੋ ਕਲੰਕਤ ਹੋਵੇਗਾ,
 ਹੋ ਦੇਵਤਿਓ। ਸੋ ਕੈਸੇ, ਜੈਸੇ ਤੇਨੂੰ ਪੁਰਸ ਪਚਨਾਇ ਕੇ ਮੁਖ ਦੇਖੀਆਂ ਕਲੰਕਤ ਹੋਤਾ ਹੈ, ਤੈਸੇ ਚੰਦ
 ਜੋ ਦੇਖੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਾਂ ਤੇ ਇਸੀ ਦਿਨ ਇਨ ਕੋ ਸਰਾਪ ਹੂਆ ਹੈ, ਦੇਵ ਤੋਕ ਮੈਂ। ਵਿਖਨ
 ਜਨ ਹਰਨ ਹਾਰੇ ਸੁਖ ਕੋ ਕਰਨ ਹਾਰੇ ਏਕ ਰਦਨ ਜੋ ਦੁਖ ਹਰਨ ਹੈ, ਮੰਗਲ ਮੂਰਤੀ ਸ੍ਰੀ

ਗਿਰਜਾ, ਸੁਨ ਕਹੀਏ ਫਰਸ਼ੀਦ ਹੋਰ ਸਰਸਦਾ ਨਾਮ ਦੇਤੇ ਭਏ। ਤਾਂ ਚੰਦਰਮਾ ਸ੍ਰੀ ਸਿਵ
 ਸੁਤ ਕਾ ਪੂਜਨ ਕਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕਤ ਭਯਾ, ਪੁਨਾ ਜਾਤ ਮੇ ਪ੍ਰਕਾਸਿਆ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦ ਜੀ
 ਐਸੇ ਐਸੇ ਦੂਸਨ ਵਿਚਾਰਤੇ ਹੈ ਜੋ ਆ ਗੀ ਸੀਤਾ ਜਿਨਾ ਜਾਨ ਕਰ ਸੋਕੇ ਅਪਣੀ ਕਿਰਣੇ ਸਾਥ ਦਯ
 ਕਰਤਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਹੀ ਐਰ ਨਿਰਤੀ ਕੀਤਾ ਅਥਵਾ ਪੁਰਸਾਂ ਕੋ ਸਾਤਤਾ ਹੈ, ਅਪਣੀ ਅਗਨੀ ਕਰ,
 ਜਾਂ ਤੇ ਇਹ ਅਸ਼ਨ ਕਰ ਗੀ ਪੂਜਨ ਹੈ। ਇਤਿਹਾਸਿਕ ਅਨੰਦ ਦੁਖਨੋਸਹਤ ਜਗਤ ਮੇ ਫੂਖਨ
 ਰੂਪ ਭਾਸਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਹੀ ਚੰਦ ਹੀ ਕਾ ਕ੍ਰਿਟ ਮਿਣਿਆ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਰਾਮ ਮੇ
 ਤਾਂ ਕਲੰਕ ਕਸ਼ਟ ਕੋਊ ਨਹੀ। ਇਹ ਰਾਮ ਨਾਮ ਤਾਂ ਜਪਨੇ ਵਾਰਿਆ ਪੁਰਸਾਂ ਕੋ ਜੋਰਾਸੀ ਕੇ
 ਕਸ਼ਟ ਦੂਰ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਵਾਲਾ ਸਹਾ ਦੁਖੋ ਤੇ ਰਹਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਰਾਮ ਨਾਮ
 ਕੇ ਜਪਨੇ ਵਾਰਿਆ ਕੀ ਰਹਨ ਆਮੋ ਕੀ ਹਜ ਸ੍ਰੀ ਲੋਕੋ ਕੋ ਪਾਵਨ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਤੀ ਹੈ। ਅਹੋ ਅਸਰਰਜ
 ਹੈ ਜੋ ਮੇ ਆਪ ਰਾਮ ਹੈ ਕੇ ਏਤਾ ਕਸ਼ਟ ਪਾਇ ਰਹਾ ਹੋ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੇ ਨਿਸਤੇ ਕੀਆ ਹੈ ਇਹੁ
 ਕਸ਼ਟ ਜੋ ਹੈ ਜੋ ਚੰਦ ਮੇ ਹੈ, ਰਾਮ ਮੇ ਨਾਹੀ। ਰਾਮ ਨਾਮ ਤਾਂ ਅਨੰਦ ਕਾ ਵਾਰਕ ਹੈ। ਜੋ ਜੋ
 ਦੁਖ ਧਾਨ ਅਵਸਥਾ ਤੋ ਨੇ ਕਾ ਪੁਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਆ ਹੈ ਸੋ ਚੰਦ ਹੀ ਕਰ ਹੂਆ ਹੈ। ਅਏ ਤੋ ਰਾਮ ਮੇ
 ਚੰਦ ਕਲੰਕ ਲਗਾ ਸੋ ਲਗਾ। ਦੁਖ ਨੇ ਜੋ ਰਹ ਦੀਆ ਸੋ ਧਰ ਦੀਆ। ਫੇਰ ਕਲੰਕੁ ਮੇ
 ਅਪਣੀ ਅਪਣੀ ਕੁਲ ਮੇ ਅਪਣਾ ਨਾਮ ਚੰਦ ਕੀ ਜਗਾ ਦਾਸ ਧਰਾਵੰਗਾ। ਨਿਸ਼ੀਤਾ ਰੂਪ ਹੋ ਕੇ
 ਰਾਮ ਨਾਮ ਨੇ ਆਪੇ ਪੁਨਾ ਹੀ ਸਤਿ ਗੁਰਦੁਆਰਿਓ। ਤੇ ਮੇ ਪ੍ਰਮ ਸੁਖ ਪਾਵੰਗਾ, ਯਦਪ ਮੇ ਸੁਖ ਸਦੂਪ
 ਹੀ ਸਦਾ। ਇਹ ਉਪਾਏ ਚੰਦ ਦੀ ਹੈ ਦੁਖ ਕੀ। ਸੋ ਮੇ ਦੂਰ ਕੋਏਗਾ। ਪੁਨਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੀ
 ਉਸਤਤੀ ਕੇ ਅਨਿਕ ਪਦ ਸਨਾਵੰਗਾ ਗੁਰ ਸਦੂਪ ਹੋਕਤ। ਤੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਅਪਣਾ ਆਪ ਭੀ ਜਪੇਗਾ।
 ਦਾਸ ਰੂਪ ਹੋ ਕਰ ਅਰ ਐਰ ਜੀਵਾਂ ਤੇ ਭੀ ਜਪਾਵੇਗਾ ਤਿਤ ਕੇ ਜਨਮ ਮੁਣ ਕੇ ਦੁਖ ਦੂਰ ਕਰਨ
 ਲੀਏ। ਇਹ ਗੁਰਜ ਯਸ ਤੇ ਸੇਢ ਯਸ ਹੋਣਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੁਲ ਮੇ ਮੇ ਰਾਮਦਾਸ ਨਾਮ ਰਖਾਵੰਗਾ।
 ਇਸ ਕਿਹ ਪਿਤਾ ਦਾਸਥ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਭੀ ਮੇ ਪੁਨਾ ਪੂਜਨ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਕਿਆ ਤਿਸ ਕੇ ਗਿਰਹ ਮੇ
 ਲੀਨਾ ਕਹੂੰਗਾ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ: ਹੇ ਰਾਮਦਾਸ ਪੁਰੇ ਕੇ ਪ੍ਰੇਤ ਜਨੇ, ਤਾਂ ਤੇ
 ਸੋਈ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਦਾ ਸਦੂਪ ਹੋ ਕਰ ਆਪ ਹੀ ਸੁ ਇਤ ਆਨੰ ਉਤਰੇ ਹੈਂ। ਰਾਮ
 ਗੁਰ ਅਰ ਚੰਦ ਪਦ ਹਟਾਇ ਕਾ ਤਹਾਂ ਦਾਸ ਧਰ ਦੀਆ। ਅਖਰੋ ਸੋ ਸੋ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦ ਜੀ
 ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਭਏ, ਦਾਸ ਹਿਤ। ਐਸੇ ਸੁਨਕਰ ਸਹੀ ਨਗਰ ਨਗਰ ਹੀਨ ਹੀਨ ਕਹਕਰ
 ਮੁਖੇ ਰਹਨੀ ਮਸਤਕ ਟੇਕਤ ਭਏ, ਸੀਤੋ ਕੇ, ਆ ਕਹਤ ਭਏ ਜੋ ਹੇ ਸੁਖਾਮੀ ਜੀ, ਸਾਕਾ ਸੀਸਾ ਐਸੇ
 ਭਯਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਤੀਖ ਪਵਨ ਕੇ ਗਵਨ ਕਾ ਸੂਕਾ ਪੀਪਲ ਕਾ ਪਤਾ ਨਹੀ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂ ਤਾਂ ਜੋ
 ਕਹਾਂ ਗਿਆ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ ਧੂਨੀ ਧੰਡਨ ਨਿਆਇਕਤ। ਹੇ ਭਾਈ ਇਸ
 ਪਰ ਪ੍ਰਮਾਣ ਸੁਨੇ ਗੁਰ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੂਰਜ ਕਾ। ਲਾਹੌਰ ਕੇ ਪਤੀ ਨੋਕ, ਸੋਢੀ, ਗੀਗਾ ਕੇ ਜਾਤੇ ਹੁਏ
 ਸ੍ਰੀ ਜੋਤਿਦਵਾਲ ਮੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਤ। ਤਹਾਂ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਦਾਸ ਜੀ ਕੇ ਨੰਦਨ ਸੀਸ ਪਰ ਟੇਕਰੀ ਖਿਤਕਾ
 ਕੀ ਉਠਾਈ ਹੁਈ ਤਿਨੋ ਦੇਖੀ। ਸੋ ਕਹਤ ਭਏ ਜੋ ਤੈਨੇ ਜੋਤੀਆਂ ਕਾ ਨਾਮ ਭੋਇਆ।

ਸੁਸਰਾਲ ਘਰ ਭੀ ਕੋਈ ਐਸਾ ਕੰਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੈਸਾ ਤੈਨੇ ਕੀਆ ਹੈ। ਤਦ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਦਾਸ
ਜੀ ਰੂਪ ਕਰ ਰਹੇ। ਤਦ ਭਾਤ ਛਲ ਗੁਰੂ ਭਗਵਾਨ ਤਿਨ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹਾ ਜੈ ਨੇਤ੍ਰ ਮੀਰੇ।
ਜਾ ਨੈਣ ਮੂੰਦੇ ਸੋ ਕਿਆ ਦੇਖਤੇ ਭਏ ਸੋ ਸਾਧਯਾਤ ਰਾਮ ਤੇਰਾ ਭਗਵਾਨ ਰਾਜ ਸਿੰਘਾਸਨ
ਪਰ ਬੈਠੇ ਹੈ। ਸੀਤਾ ਸਹਤ। ਪੁਨਾ ਸੀਸ ਪਰ ਟੋਕਰੀ ਨਹੀਂ ਸੋ ਛਤ੍ਰ ਝੁਲਤਾ ਦੇਖਤੇ ਭਏ।
ਤੇ ਸਰੇ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਸਿਵ ਗੁਰਮਾ ਆਦਿ ਪ੍ਰਸੰਨ ਪੜੇ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈ।
ਮੁੰਦਰ ਸਲੋਕ ਬਨਾਇ ਕਰ ਜੇਦਾਂ ਸਹਤ। ਉਤਮ ਸਲੋਕੋ ਕੀ। ਜੈ ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੁਮ ਮੁਕੀਦ ਹੈ
ਸੁਆਤੰਤਰ। ਇਕ ਭਾਤ ਕੇ ਅੰਧੀਨ ਹੈ। ਸੋ ਭਗਤਾਂ ਲੀਏ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦ ਰੂਪ ਤੇਰਾ ਮੈ
ਗਤਿਆ। ਪੁਨਾ ਦੁਆਪਰ ਮੈ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਰੂਪ ਹੈ ਕਰ ਨੰਦ ਨੰਦਨ ਬਾਸਦੇਵ ਭਏ ਹੈ।
ਅਸ ਕਲ ਮੈ ਕਾਨ੍ਹ ਨੰਦਨ ਪੁਨਾ ਫੇਰੂ ਨੰਦਨ ਤਾਂ ਤੇ ਤੇਜੋ ਕੇ ਤਾਤ ਬਨੇ। ਸੋਈ ਰਾਮਦਾਸ
ਹਾ ਦਾਸ ਤੇ ਵਰਤੀਦ ਰੂਪ ਭਏ ਹੈ ਦਸਰਥ ਰੂਪ ਜੈ ਜੈ ਹੈ ਤਿਸ ਦੀ ਮਨੋ ਕਾਮਨਾ ਸਿੰਧ ਕਰਨ
ਵਾਲੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਹਮਾਰੀ ਆਪ ਕੇ ਹੀਦਨਾ ਹੈ ਬਾਰੀਬਾਰ, ਹੇ ਦੇਵ। ਤਾਂ ਸੋ ਲੋਕ ਦੇਖ ਕਰ
ਐਸੇ ਵਰਤ ਅਪਨੀ ਭੁਲ ਪਿਮਾ ਕਰਾਵਤੇ ਭਏ, ਪਿਮਾ ਯੋਗ ਤੇ। ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਕੇ
ਬਹਨੇ ਕਮਲੋ ਕੀ ਪਦਮ ਮਸਤਕ ਨਾਇਕਰ ਸੋ ਲੋਕ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਤੇ ਭਏ। ੧ । ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ
ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਿਤ ਭਏ ਇਸ ਪਰ ਪ੍ਰਮਾਣ ਸੁਣੇ ਜੇਦ ਤਾਂ ਜੈ ਸਰੂਪ ਧਾਰ ਕਰ ਕਹਿਆ ਹੈ
ਜੇਦ ਉਸਤਤੀ ਮੈ। ਤਥਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ। "ਜਿਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਰਨ ਸਾਧੂ ਜਨ ਜੰਪਹਿ ਕਰ
ਪਤਿਤ ਚਾਉ। ਅਨੰਦ ਨਿਤ ਮੰਗਲ ਗੁਰ ਦਰਸਨ ਸਫਲ ਸੰਸਾਰ। ਸੰਸਾਰ ਸਫਲ ਰੀਗਾ ਗੁਰ
ਦਰਸਨ ਪ੍ਰਸੰਨ ਪ੍ਰਮ ਪਵਿਤ੍ਰ ਗਤੇ। ਜੀਤਹਿ ਜਮਲੋਕ ਪਤਿਤ ਜੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਹਰਿ ਜਨ ਨਿਵਰੁਨ
ਗਿਆਨ ਰਤੇ। ਰਘੁਵੰਸ਼ ਤਿਲਕ ਸੰਦਰ ਦਸਰਥ ਅਰ ਪੁਨ ਵੰਡਹਿ ਜਾਕੀ ਜਾਨੀ। ਜਤਿਗੁਰ
ਗੁਰ ਸੇਵ ਅਨਖ ਗਤ ਜਾਕੀ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਦਾਸ ਤਾਹਣ ਤਰਣੀ।" ਭਾਵ ਇਹੁ ਭੰਗੀ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ
ਚੰਦ ਹੀ ਦਸਰਥ ਨੰਦਨ ਹਰਦਾਸ ਨੰਦਨ ਭਏ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਜੇਦ ਭੀ ਕਹਤੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਭੀ
ਲੋਕ ਕਹਤ ਭਏ ਜੈ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਹਮਾਰੀ ਅਰ ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਭਈ ਹੈ, ਇਸ ਉਤ੍ਰ ਕਰ ਭੀ।
ਅਰ ਕਹਤ ਭਏ। ਜੀਨ ਧੰਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸ੍ਰੀ ਜਤਿ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ
ਜੀ, ਭਗਵਾਨ ਮੂਰਤੀ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਸ਼੍ਰੋਮਣ ਜਤ ਨਿਤ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ
ਜੀ ਲਖਮੀ ਕਾਤਿ। ਤਦ ਸੀਤ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ ਸੀਤ ਸਵਜਨਾ ਕੇ। ਜੈ ਜੇਦ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ
ਜੈ ਉਸਤਤੀ ਮੈ। ਜੈ ਹੇ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੈ ਕਰਮ ਹੈ ਅਰ ਕਾਲ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜਨਮ ਤੇ
ਮਹਣ ਹੈ ਪਾਖ ਤੇ ਪੁੰਨ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਤੇ ਅਗਿਆਨ ਹੈ, ਜਾ ਤੇ ਮੋਖ ਹੈ ਗਾਏ, ਦੁਖ ਤੇ ਸੁਖ ਹੈ।
ਪ੍ਰਾਮੀ ਤੇ ਅਨਪ੍ਰਾਮੀ ਹੈ, ਸਿਧੀਤਾ ਤੇ ਅਸਿਧੀਤਾ ਹੈ, ਸੁੰਦਰਾ ਤੇ ਅਸੁੰਦਰਾ ਹੈ, ਦੇਵਤਾ ਤੇ ਦੋਤ।
ਧਰਮ ਤੇ ਅਧਰਮ ਹੈ ਜਮ ਕੇ ਕਾਲ ਹੈ ਸੁਹਾਗ ਤੇ ਨਰਕ ਹੈ ਜੈਨੰਤ ਤੇ ਰਾਮਣ ਹੈ।
ਇਹੁ ਜਭੀ ਤੇਰੇ ਦਰਬਾਰ ਅਯੀ ਭੈ ਸਹਤ ਹੈ ਕੇ, ਦੇਰੇ ਆਏ, ਕਰ ਜੋੜ ਕਰ ਵੇਲਤੀ ਪੜੇ ਕਹਤੇ
ਹੈ। ਜੈ ਹੇ ਅਸਾਭੇ ਨਾਭ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੈ ਆਸਾਨੁ ਹੁਕਮ ਹੋਵੇ ਸੋ ਹਮ ਕਰੈ।

ਰਿਧੀ ਸਿਧੀ ਨਉ ਨਿਧੀ ਹੀ ਐਸੇ ਹੀ ਕਹਤੀ ਹੈ ਹਮਾਰੇ ਕਹਤਾ ਹਮ ਇਸ ਕੋ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ, ਜਿਸ
 ਉਹ ਅਪਕਾ ਕਿਰਪਾ ਕਟਾਖ, ਹੇ ਭਗਵਨ। ਪ੍ਰਮਾਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ। "ਮੇਰ ਮਨ ਵਿਸ ਕੀਓ
 ਕਾਮ ਰਹ ਕੇਸ ਪਛਾੜਿਓ। ਕਰੋਧ ਅੰਭ ਪ੍ਰਚੋਡ ਲੋਭ ਅਪਮਾਨ ਮੋ ਝਾੜਿਓ। ਜਨਮ ਕਾਲ
 ਕਰ ਤੇੜ ਹੁਕਮ ਹੋਇ ਸੋ ਮੰਨੇ। ਭਵਾਦਾਰ ਆਤਿ ਸਿਖਤਾਰੇ ਹੁ ਪ੍ਰਸੰਨੇ। ਸਿਰ ਆਤਪਤ
 ਸਾਰੇ ਤਪਤ ਜੋਗ ਭੋਗ ਸੰਜੁਤ ਬਨ। ਗੁਰ ਰਾਮ ਦਾਸ ਮੇਰ ਸਲਭਣ ਤੂੰ ਅਟਲ ਰਾਜ ਅਭਾਜ ਦਨ"।
 ਦੇਵ ਕਹਿਤੇ ਹੈ, ਹੇ ਗੁਰ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ, ਤੁਸੀਂ ਐਸੇ ਗੁਰ ਬੀਰ ਮਹਾਂ ਜੋਧੇ ਹੋ। ਹੇ ਦੇਵ ਮੇਰੇ ਤੂੰ
 ਮਾਰ ਮਾਰ ਕਰ ਤੁਸਾਂ ਸਿਵਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹੈ, ਪਿਰਾਯਾ, ਹੁਣ ਉਸਦਾ ਬਲ ਕਿਛ ਨਹੀਂ ਰਲਦਾ। ਕਾਮ ਤੂੰ
 ਤੁਸਾਂ ਕਿਸਾਨ ਰੂਪ ਹੋਕੇ ਕੌਰੋ ਕੰਸਵਤ ਪਛਾੜ ਗੁਟਿਆ ਹੈ ਵ੍ਰਾਪਕ। ਕਰੋਧ ਪ੍ਰਚੋਡ ਤੂੰ ਤੁਸਾਂ ਖੰਡਿਆ
 ਹੈ ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਨਰ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਨੇ ਜੀਤਾ ਸੀ ਕਰੋਧ ਕਰਤੇ ਜੋਗ ਇਦਰ ਨੇ ਕਾਮ ਕੋ ਭੋਜਾ ਸੀ
 ਅਪੰਨੇ ਭਰ ਕਰ ਕਿਧੋ ਤਪ ਕਰ ਮੇਰਾ ਸੁਰਾ ਹੀ ਨਾ ਪਸੋਟ ਲੇਵੇ। ਤਬ ਕਾਮ ਆਇਕਰ
 ਧੰਤਰਿ ਰਿਤ ਨੇਕਰ ਪੁਨਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਮੀਰ ਕਰਦੇ ਨਾਨਾ ਹੰਦਰ ਅਪਛਰਾਂ ਮਦਨਕਾ ਆਦਕ। ਸੋ
 ਪ੍ਰਿਹਾਜਿਆ ਸ੍ਰੀ ਬਦਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਸੁਮੇਹਵਤ ਰਹੇ। ਰਿਤ ਕਰ ਨਾ ਰਲਾਇਮਾਨ ਹੁਏ ਕਾਮ
 ਕੀ ਕਾਮਨਾ ਕਰ। ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕੇ, ਆਪ ਉਨ ਕਰਤੇ ਹੰਦਰ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕਰ ਪਸੰਨ ਕੀਆ ਜਾਤੇ
 ਤੁਸਾਂ ਅਸਾਡੇ ਅਤਿਥੀ ਆਏ ਹੋ, ਹੇ ਭਾਈ। ਤਬ ਕਾਮ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਕਹਤ ਹਸਾ: ਹੇ ਦੇਵ,
 ਮੇਰਾ ਜੀਤਨਾ ਤੇ ਸਿੰਧ ਕਾ ਤਰਨਾ ਹੈ। ਪਰ ਕਈ ਇਕ ਮੈਨੂੰ ਜੀਤ ਕੇ ਕਿਆ ਸਿੰਧ ਤੁਕੇ ਪੋਰਾਰ ਕੀ
 ਨਿਆਈ ਜੋ ਕਰੋਧ ਹੈ ਤਿਸ ਮੇਂ ਸੋ ਗਿਰ ਪੜਤੇ ਹੈ। ਆਪ ਮੈਨੂੰ ਭੀ ਜੀਤਾ ਹੈ, ਪੁਨਾ ਕਰੋਧ
 ਨੂੰ ਭੀ ਜੀਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੇ ਆਪ ਧੰਨ ਹੈ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ: ਹੇ ਗੁਰਮੁਖ ਜਨੇ, ਐਸਾ
 ਜੋ ਕਰੋਧ ਹੈ ਪ੍ਰਚੋਡ ਸੋ ਤਿਸ ਕੋ ਤਾਂ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਖੰਡ ਪੰਡ ਕਰਾ ਦੀਆ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਲੋਭ ਜੋ
 ਹਰਾਂ ਸਰਦਾਰ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਤਾਂ ਤੁਸਾਂ ਭਵਾਂਟੇਵੀ ਦੇਖੀ ਹੈ, ਕਟਕ ਹਦਨ ਕਸ। ਹਟ ਜਾ ਹੇ ਨੀਚ
 ਸਤ ਸੰਤ ਸੇ। ਸੋ ਐਸੇ ਲੁਨਕਰ ਬਰ ਬਰ ਕਾਂਪਤਾ ਭਾਗ। ਕਹਾਂ ਜਾਇ ਲੁਕਿਆ ਕਠਿਜੁਰ
 ਤੇ ਰਾਜਾ ਲੋਗ ਤੇ ਧਨਾਢਿ ਇਹ ਭਏ ਪ੍ਰਾਪਤ। ਤਿਨ ਕੇ ਇਏ ਰੂਪ ਕੰਦਰਾਂ ਮੇਂ ਜਾ ਲੁਕਿਆ।
 ਅਥਾਤ ਇਹ ਸਭੇ ਪਲੀਆ ਕੇ ਕਹਤੀ ਲੋਕ, ਇਛਾ, ਰਹਿਤੀ ਹੈ। ਐਸੇ ਬੋਧ ਕਹਤੇ ਹੈ ਹੇ ਗੁਰੂ ਰਾਮ
 ਦਾਸ ਜੀ ਆਪ ਕੇ ਸੀਸ ਪਾ ਝੂਲਤਾ ਹੈ ਸਤਾ ਆਤਪਤ ਕਰੀਏ ਫਤ੍ਰ ਤਿਲੋਕ ਕਾ। ਪੁਨਾ
 ਮੇਰ ਬਰਨ। ਉਂਤਿ ਗੁਰ ਰਹਗੁਰੀ ਆਪ ਆਯੋ ਪਰਮੇਸਰ। ਸੁਰ ਨਰ ਸਾਧਿਕ ਸਿਧ
 ਸਿੰਧ ਸੇਵਿਤ ਧੁਤੇ ਧੁਰ। ਆਦਿ ਗੁਰਾਦ ਅਨਾਦ ਕਲਾਗਰੀ ਤੇ ਤੇਅ। ਅਗਮ ਨਿਗਮ ਉਧਰਨ
 ਜਗ ਅੰਧ ਆਹੋਹ। ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ ਬਿਰਥਪਿਓ ਪ੍ਰਨਾਮੀ ਤਾਰਣ ਤਰਣ। ਅਤ ਇਹ ਕਾਦੇਨ ਸਲ
 ਕਵਿ ਗੁਰਰਾਮਦਾਸ ਤੇਰੀ ਸੁਹਣਾ ਮੇਰ ਕਹਤੇ ਹੈ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਮੁਕਤੀ ਧਾਰ ਕੇ: ਹੇ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ,
 ਤੂੰ ਸਹਸ ਜਗਤ ਦਾ ਗੁਰੂ ਆਈ ਗਲਿਆ ਆਵਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਅਜ ਗਣਇਆਂ ਹੈ ਤੂੰ
 ਮੇਰਾ ਸਦਾ ਕਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ, ਜਗਤ ਕਾ। ਜਾਂ ਤੇ ਆਪ ਪੁਰ ਮਾਨਕ ਹੋਏ ਤੇ ਤੂੰ ਪਰਮੇਸਰ ਜੋ
 ਹੋਇਓ। ਦੇਵਤਾ ਮਾਨਖ ਸਿੰਧ ਸਾਧ ਅਨਾਦਕਾਲ ਤੇ ਤੈਨੂੰ ਹੀ ਸੇਵਦੇ ਆਏ ਹਨ। ਤਿਲੋਕੀ
 ਤੇਰੀ ਹੀ ਸਕਤੀ ਕਰ ਧਾਰੀ, ਕਿਆ ਇਸਥਤ ਹੈ,। ਜੁਗ ਤੇ ਪੈਹਲੇ ਭੀ ਤੁਸਾਂ ਦੀ ਮੁਢਾਦਾ ਤੇ ਨੇ ਗੀ

ਬਨਾਈ ਹੈ, ਹੇ ਗੁਰੂ ਭਗਵਾਨ। ਸਭ ਮੈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਪ ਭੀ ਹੈ ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤੇ 'ਕਠਨ ਭੀ ਹੈ।
 ਤੇ ਨਿਗਮ ਵੇਦਾਂ ਕਾ ਹੁਧਾਰ ਤੇਨੇ ਹੀ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸੰਧਾ ਸੁਦ ਕਉ ਮਾਰਕੇ ਜਨ ਮੇ। ਮਾਨੁਖ
 ਨਾਟ ਕਰਕੇ ਪੁਨਾ ਹੋਦ ਕੇਹਤੇ ਹੈ ਅਸਾਡੀ ਮੁਯਾਦਾ ਰਖਨ ਲੀਏ ਤੇ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਜਾਇ ਕੇ ਸਰਨ ਲਈ ਹੈ।
 ਪਾਰਗਰਾਮੀ ਕਹੀਏ ਲੋਕ ਪੁਲੋਕ ਦੀ ਵਾਰਤਾ ਦੇ ਜਾਨੇ ਵਾਨੇ ਤੂੰ। ਤਾਰਣੇ ਕਉ ਮਹਾ ਜਹਾਜ
 ਹੈ ਤੇ ਪਾਪਾਂ ਦੇ ਸਿਨਾਸਾ ਕਰਨੇਵਾਰਾ ਹੈ ਤੂੰ। ਕਾਲ ਕਰੁ ਭੀ ਨਹੀਂ ਕਦਣਾ ਤੂੰ ਹੈ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ
 ਜਾਂਤੇ ਕਾਲ ਕਾ ਭੀ ਤੂੰ ਮਹਾਂਕਾਲ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਹੋਦ ਕਹਤੇ ਹੈ ਹੇ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਅਸੀਂ ਤੇਰੀ
 ਸਰਣ ਹਾਂ। ਐਸੇ ਬਰਨ ਸੁਣ ਕਰ ਸੁਣਾ ਕਉ ਜੋ ਅਮ੍ਰਿਤ ਹੂਪਾ ਹੈ ਸੋ ਸਭੀ
 ਜਨ ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ। ਪੁਨਾ ਕਹਤ ਭਏ ਧੰਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਭਗਵਾਨ ਮੂਰਤੀ ਧੰਨ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ, ਰਾਮ ਮੂਰਤੀ। ਹੇ ਸੰਤੋ ਆਪ ਤੇ ਪੁੱਖ ਦਰਸਨ ਹੂਆ ਹੈ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ
 ਕਾ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਆਪਣੇ ਮੁਖੇ ਗੁਰੂ ਸੁਜਸ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਸੁਣਾਮਿਤਾ। ਹੇ ਅਤੁਤ ਗੋਡ ਸੰਤ ਜੀ,
 ਅਸ ਅਸਾਂ ਨਿਸਰੇ ਕੀਆ ਹੈ ਜੋ ਜੀਵਾਂ ਕੀ ਕਿਆਨ ਲੀਏ ਹੋਇਦ ਹੀ ਹੂਪ ਧਾਰ ਕਰ
 ਆਏ ਹੈ। ਤਾਂਤੇ ਗੁਰੂ ਹੀਭਗਵਾਨ ਹੈ, ਭਗਵਾਨ ਹੀ ਗੁਰੂ ਹੈ। ਹੇ ਭਗਵਨ ਸਾਰੇ ਸੰਜੇ
 ਸਿੱਧੇ ਐਸੇ ਹਰ ਗਏ ਹੈ ਜੈਸੇ ਤੀਬਰ ਜਾ ਕੇ ਪੇਗਕਰ ਤਿਣ ਹੁਾਰ ਧਰ ਜਾਂਤੇ ਹੈ।
 ਪੁਨਾ ਸੂਰਜ ਕੀ ਕਿਰਨੈ, ਕਰ ਜੈਸੇ ਅੰਕੁਸ ਅਭਾਵ ਹੈ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਸੰਜੇ ਹੂਪ ਅੰਕੁਸ
 ਜਾਣਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਜੋ ਕਹਾਂ ਆਪਾ ਹੈ, ਸੰਤ ਸਵਜਨੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਆਪ ਧੰਨ ਹੈ ਪੁਨਾ ਭੀ
 ਹਮਾਰੀ ਵਾਹੀ ਵਾਰ ਜੀਦਨਾ ਹੋਇ। ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਦੁਧਾ ਸਿੰਧੂ ਜੀਥੇ ਤੇਤਾਜੀ ਈਸਰ ਅਵਤਾਰ
 ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਹੋਇ ਉਸਤਤੀ ਬਰਨਨ ਏਕਉਨਵਿੰਸਤ ਹੁਲਾਸਾ। ੧੯। ਰੂਮ
 ਪਹੁਰਤ ਸੇ ਪ੍ਰਾਤ ਸਮੇ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮਧਾਮ ਸਤਖੰਡ ਦਰਬਾਰ ਸਨਾਨ ਦਰਸਨ ਨੂੰ ਜਾਂਤੇ ਹੈ ਸੰਤ।
 ਤਉਭੀ ਹਰਿ ਗੁਰ ਕੇ ਸਿਆਨ ਮੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹਰਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਜੋ ਕਦ ਸੰਤ ਜੀ ਦੇਵ ਨਾਹ ਤੇ
 ਸਾਰਥ ਦੂਰ ਇਕੰਤ ਜਾਂਤੇ ਹੈ, ਤਉ ਭੀ ਗੁਰੂ ਗੋਇਦ ਕਾ ਸੇਵਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਤੈ ਕਈ
 ਪ੍ਰੰਤਵਨ ਸਾਹੂ ਦੂਹੇ ਹੁਨਕਰ ਸਾਧ ਭਾਜੀ ਆਸ ਮੇ ਰੜਾਇ ਦੇਤੇ ਹੈ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਭੋਜਨ ਲੀਏ
 ਸਿਤ ਆਸਾਨ ਮੇ ਸੋ ਸੇਵਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਅਰ ਕਹੀ ਕਹੀ ਸੁਧ ਆਪਣੇ ਸੰਤ ਅਯਥਾਨੇ
 ਸੁਸਾਏ ਕੀ ਪ੍ਰਸਾਦ ਤੇਕਰ ਸਾਧਾ ਕਰਨੀ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਗੁਰਦਿੱਤਾ ਰਾਮ ਜੀ ਸੰਤੋ ਮਹੰਤੋ
 ਕੇ ਪ੍ਰੰਤਵਨੇ। ਪੁਨਾ ਨਾਕਰ ਭਾਈ ਸਿਆਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਾਹ ਦੀ ਰਾਮ ਜਿਨ ਕਾ ਤਯਾ
 ਜੋ ਸੁਜੀਵੀ ਪਰ ਦਸਾਨ ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਨਾਇ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਭਾਈ ਵਾਹਤੀ ਰਾਮ ਜੀ ਅਵਣ ਸਾਹੀ
 ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ। ਤੈਸੇ ਭਾਈ ਅੰਬੀਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਰਾਜੀ ਵੇਰਾਜੀ। ਤੈਸੇ ਹੀ ਭਾਈ ਕਰਮ ਸਿੰਘ
 ਦੂਠੇ ਜੀ ਸੰਤ ਤੇ ਮਾਈਆਂ ਕਾਇਆਂ। ਤੈਸੇ ਹੀ ਭਾਈ ਹਰਾ ਰਾਮ ਜੀ। ਤਾਂ ਭਾਈ
 ਰਾਮ ਦਿਆਨ ਜੀ ਇਤਿਆਦਕ ਜੋ ਸੰਤ ਮਹੰਤ ਸੋ ਸਭੀ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਾ ਪ੍ਰਮ ਆਦਾ ਕਰੇ
 ਪ੍ਰਸਾਦ ਸੋ ਸੇਵਾ ਕਰਕਾ ਸੰਤ ਮੂਰਤੀ ਜਾਣਕੇ ਭੀ ਪੁਨਾ ਸਭਿਤ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਸਦਕਾ।
 ਭਾਈ ਰਾਦਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭਾਈ ਹਰਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪੁਨਾ ਸੰਤ ਸਾਧੀ ਜੀ ਗੈਰੇ ਹੀ ਅਨੰਤ ਅਯਥਾਨੇ

ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਪਰ ਕਰੀ ਬੋਹਾ ਸਾ ਪੈਠ ਕੇ ਪੋਇ ਕੇ ਧਿਆਇਨ ਪਰਾਇਨ ਹੋਨਾ ਇਸ ਕਰ
 ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਫੇਰ ਕਰੀ ਹੁਰ ਅਜਬਾਨੇ ਕੀ ਯਾਤ੍ਰਾ ਕਰਤੇ ਹੈ ਤੀਰਥੋਂ ਸਥਾਨੋਂ
 ਸਹਤ। ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਾਨੁਜ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਵਿਦੇਸ਼ਨਾਥ ਜੀ, ਪੁਨਾ ਜਾਤੇ ਪ੍ਰਿਥਮ ਸ੍ਰੀ ਸੰਤੋਖਸਰ ਟਾਹਨੀ
 ਸਾਹਿਬ, ਸ੍ਰੀ ਕਮਲਾਥ ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਸੁਆਮੀ ਆਇਨੀ ਸਥਾਨ ਪਾਨ ਦਸਨ ਕਰਤੇ ਹੈ, ਪ੍ਰਮ ਭਾਵ ਸੇ।
 ਇਹ ਮੂਲ ਕਹਿਆ ਹੈ ਯਾਤ੍ਰਾ ਕਾ ਮਮਾਸ ਕਰ ਕੇ। ਅਰ ਹੁਰ ਸੰਤ ਕੇ ਖਲ ਕੇ ਪਾਇਕਰ
 ਇਕਾ ਵਿਆਸ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਕੇ ਟੀਕਾ ਭੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ, ਪੰਤ ਤੇਕ। ਅਰ ਹੁਰ ਸਥਾਨ ਯਾਤ੍ਰਾ ਕਰਨੀ।
 ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਯਾਤ੍ਰਾ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਦਰਸਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਬੀਰ ਆਇ ਹਈ ਤਾਂ ਤੇ
 ਭਿਨ ਨਹੀਂ ਕਹੀਓ, ਸੰਤੋ। ਸਭ ਤੇ ਆਦੀ ਧੁਆਲ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਸਾਨੇ ਜੀ ਕੀ ਹੈ ਤਿਨ
 ਕੀ ਕਥਾ ਪਿਛੇ ਏਰੀ ਸੀ ਕਹਿ ਭੀ ਆਏ ਹਾਂ। ਅਰ ਹੋਰ ਸੁਣੇ ਗਿਤਾਨੀ ਤੇ ਅਲਸ ਪੁਨਾ
 ਜੰਜਾਲੋ ਕੀ ਅਸਕਰਤ ਤਿਆਗ ਕਾ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਕੇ। ਪੁਨਾ ਏਕ ਸਮੇ ਨਾਧੂ ਕਈ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ
 ਕਹਤ ਭਏ ਸੰਤ ਕਉ। ਹੇ ਭਗਵਨ, ਏਕ ਹੋਰ ਪੁਨਾ ਸੰਤ ਹੁਰ ਸਥਾਨੋਂ ਕੀ ਯਾਤ੍ਰਾ ਦਸਨ
 ਕਰਵਾਵੇ, ਆਪ ਕੇ ਪੀਛੇ ਹਮ ਭੀ ਕਰਹਿਓ। ਐਸੇ ਸੁਨਕਰ ਸੰਤ ਜੀ ਸਭ ਕਰਨ ਕਰ ਕਰ
 ਤਿਆਰ ਹੋਏ ਦਰਸਨ ਕਉ, ਹੋਨਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕਾ ਟਰਕੇ ਸਾਥ ਨੀਯਾ, ਭੇਟਾ ਭੀ, ਪ੍ਰਿਥਮ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ
 ਸਾਨੇ ਜੀ ਕੀ ਹਰਮਾਨ ਮੇਂ ਮਸਤਕ ਜਾ ਟੇਕਿਆ ਅਕੋਰ ਧਰ ਕਰ। ਪੁਨਾ ਪੈਠ ਜਾਤੇ ਭਏ, ਹੁਰ
 ਸਬਦ ਉਤਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੂਏ: ਤਾਂ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਕਹਤ ਭਏ ਜੀ, ਇਹੁ ਆਇ ਤੇ ਕੈਸੇ ਮਿਲੇ ਹੈ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕਉ ਸੋ ਕਥਾ ਕਹੇ ਜਾਂ ਤੇ ਆਪ ਸਹਯ ਸੰਜਾਯਾ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰਨਵਾਏ ਹੋ, ਹੇ ਭਗਵਨ।
 ਹਰਿ ਜਨ ਵਾਤ। ਹੇ ਸਾਧੋ, ਜੈਸੇ ਮੇਂ ਇਨ ਕਾ ਪ੍ਰੀਤ ਹੁਨਿਆ ਹੈ, ਚੜ੍ਹੇ ਤਿਤ ਜਨਾ ਤੇ, ਤਥਾ
 ਹਮ ਭੀ ਸੁਣ ਲੇਵੇ। ਭਲੇ ਨਜਾਰ ਮੇਂ ਜਾਟ ਕੇ ਘਰ ਇਨ ਕਾ ਜਨਮ ਹੈ ਧੰਨੇਵਰ। ਏਕ
 ਸਮੇ ਮਾਈ ਇਨ ਕੇ ਭੋਜਿਆ ਮਾਲਵੇ ਪੈਂ ਕਿਸੀ ਕਾਰਜ ਲੀਏ। ਇਨ ਕਾਨ ਇਨ ਕੀ
 ਅਵਸਥਾ ਬੇਕਸ ਸਾਲ ਕੀ ਹੈ ਸੀ। ਤੇ ਧਰ ਸਭ ਦੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰਕੇ ਇਨ ਕੇ ਮਸਤਕ ਕੀ
 ਕਾਤੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੀ। ਆਨਨ ਪੈਂ ਮਾਨ ਹੀਜਤੇ ਹੈ ਪੁਨਾ ਕਮਲ ਪਰਵਤ ਨੇਤ੍ਰ ਹੈ।
 ਮਾਤਰ ਜੋ ਕਰੇ ਜਾਤੇ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਸੁਖਮਨੀ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਪਾਤ ਕਰਤੇ ਹੂਏ, ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ। ਜੋ ਬਾਲਪਨ ਮੇਂ
 ਕਿਸੀ ਨਿਖ ਕੇ ਸੁਖਮਨੀ ਕਾਤੇ ਹੂਏ ਜੋ ਹੁਣਿਆ ਇਨੇਨੇ। ਇਨ ਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾ
 ਜੋ ਬੇਨੇ ਕਾਲ ਮੇਂ ਕੰਤ ਕਰ ਲੇਵੇ ਜਾਏ, ਜਾਤੇ ਹੁਰ ਸੰਸਕਾਰੀ ਜੋ। ਸੋ ਸੁਖਮਨੀ ਜੀ ਕਾ ਪਾਤ
 ਕਰਤੇ ਮਾਦਰਸੇ ਜਲੇ ਜਾਤੇ। ਕਉ ਦੇਖ ਕਰ ਇਨ ਕੇ ਰੂਪ ਮੇਂ ਏਕ ਸਰਦਾਰ ਪਤਾਨ ਕੀ ਤਿਆ
 ਮੋਹਤ ਹੋ ਜਾਤੀ ਭਈ। ਜਾਂ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਹੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬਰਨ ਹੈ, "ਰੂਪੇ ਕਾਮੇ ਦੇਸਤੀ"।
 ਜੋ ਦਾਸੀ ਦੁਆਰਿਤਿ ਹੁਤਾਵਰ ਵਾਈ। ਇਹੁ ਤੇ ਨਾ ਜਾਵੇ ਕਾਰਜ ਕੀ ਮਿਸ਼ ਖਾਇਕਰ ਮੇਂ ਜਟਨ ਸੇ
 ਨੇ ਗਈ ਤਿਆ ਬਰਿਤ ਕਰ। ਜੋ ਕਾਤਾ ਕਹਤ ਭਈ ਹੁਤਨ ਜਵਾਹਰ ਮੋਤੀ ਮੁਹਰਾਂ ਮੇਂ ਤੇ
 ਲੇਵੇ ਪਰ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਰਹੇ ਰਹੇ। ਤਾਂ ਆਪ ਕਮਲ ਹਦਨ ਸੁਖ ਸਦਨ ਸੰਤ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ ਜੋ
 ਮੇਂ ਇਹ ਕਾਮ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ। ਇਤਨੇ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਜੋ ਖਾਨ ਆਵਤਾ ਭਯਾ ਘਰ ਕਉ।

ਤਾਂ ਦਾਜੀ ਕਹਾ ਜੋ ਖਾਨ ਜੀ ਆਏ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਨ ਕੋ ਏਕ ਤੋਨੇ - ਜੋ ਲੁਕਾਇ ਦੀਆ ਦਿਖਾ ਨੇ
 ਦੇ ਜੁਤੀ ਲੁਕਾਵਨੀ ਇਨ ਕੀ ਸਾਦ ਨਾ ਰਹੀ ਉਤਾਵਨ ਸੇ ਸੇਫ ਕੋ। ਤਾਂ ਖਾਨ ਕਹਤ ਭਖਾ ਈਹਾ
 ਕੋਣ ਆਇਆ ਹੈ ਮਾਨੁਖ ਜਿਸ ਕੀ ਪਨਹੀ ਪੜੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਖਾਨ ਜਾਏ ਘਰ ਮੇ ਆਪ ਟੋਲਤਾ
 ਦਾ ਨਜਰ ਕਰ। ਜਦ ਭੜੋਲੇ ਖੀਜ ਨਜਰ ਕਰਤੇ ਲਾਗਾ ਤਦ ਭਾਈ ਸਾਏ ਜੀ ਕੀਪਾਇਮਾਨ ਹੋ ਕਹ
 ਖੁਸ਼ੀ ਸੋਚਣ ਲਾਗੇ। ਤੇ ਕਹਾ ਹੈ ਨੁਮਾਨੀ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਇਹ ਸਰੀਰ ਤੇਨੂੰ ਅਤਪਨ ਹੂਆ ਮੇਰੀ
 ਦੁਖਪਤ ਸਹਾ ਵਰ ਰਾਖਾ ਕੀ। ਤਾਂ ਤਿਸ ਕੋ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਨਾ ਆਇਆ ਤੋਨੇ ਜੋਹ ਆਸਾ ਜਾ
 ਹੋ ਗਿਆ ਸੋ ਮਲੋਤ। ਜਦ ਖਾਨ ਘਰ ਤੇ ਬਾਹਰ ਭਿਆ ਗਿਆ ਤਦ ਇਹ ਤਾਤਕਾਲ
 ਤਹਾਂ ਸੇ ਨਿਕਲ ਗਏ। ਮਾਈ ਕੋ ਕਾਰਜ ਕੋ ਭੀ ਤਿਆਗ ਦੀਆ। ਸੁਧ ਈਡਨਾ ਤਿਆਗ ਕਰ
 ਸੀ ਹੁੰਦੇ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਜੋ ਦਾਜੀ ਕੀਆਂ ਅਰਜੀ ਸੁਨਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈ ਤਿਨ ਕੀ ਸੁਤਣ ਆਇ ਲਈ।
 ਪਾਤ ਪਿਤਾ ਤਿਆਗ ਕੋ ਪ੍ਰਨਾਦ ਭਗਤਵਰ। ਜਦਪ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਕਹ ਰਹੇ ਨੇਭ ਦਿਖਾਇ
 ਰਹੇ ਪਦਾਰਥ ਅਰਿ ਸਾਦੀ ਕਾ ਤੇ ਭੀ ਨਾ ਜਾਤੇ ਭਏ। ਕੈਸੇ, ਜੈਸੇ ਹੋਸ ਮਾਨਸਰ ਵਾਸੀ
 ਹੁੰਦੇ ਰਾਜੀ ਦੁਖ ਰਾਜੀ ਜੋ ਕਰੁਮਨ ਕੀ ਪੰਗਤੀ ਹੈ ਉਸ ਤਰਫ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ। ਤੈਸੇ ਸੰਸਾਰ ਤਰਫ
 ਜਿਤ ਕੀ ਚਿਤਵਨਾ ਨਾ ਦੇਤੇ ਭਏ, ਸੁੰ ਭਾਈ ਸਾਏ ਜੀ। ਤਾਂ ਕੀ ਧਰਮਸਾਲ ਨਨਵਾਇਕਟ
 ਸਤਿ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੇ ਹੀ ਤਤਪਰ ਹੋਤੇ ਭਏ। ਜੈਸੇ ਕਿਰਪਣ ਧੰਨ ਕੋ ਦੁਖਮ ਕੋ ਲਗਦਾ ਹੈ।
 ਤੈਸੇ ਏਹ ਸੇਵਾ ਰੂਪ ਜੋ ਸਾਜਾ ਧਨ ਹੈ ਤਿਸ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਮੇ ਲਾਭੇ ਭਏ ਸਤਿ ਗੁਰ ਸਾਹਾ
 ਦੁਆਰਿ ਤਾਂ ਤੇ ਇਨਕਾ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੇ ਜੈ ਜੈ ਕਾਰ ਭਇਆ; ਇੰਦਰ, ਸਮ, ਵਾਹਨ, ਕੁਮੇਰ, ਰੁਮਾਦੀ
 ਕਰ ਇਹ ਪੁਜਨੇ ਜੋਗ ਹੋ ਗਏ ਹੋਂ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦ, ਹੋ ਸਾਧੋ। ਐਸੇ ਹੁੰਦੇ ਕਰ ਸਹੀ ਸਾਧ
 ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਏ। ਤਦ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕੇ ਤੇ ਪੂਜਨ ਕਰਿ ਸੁੰ ਸਤਿ ਜਾ ਸੁੰ ਚੋਰਾਤ ਹੁੰਦਾਵੇ ਕਾ
 ਆਇ ਦਰਸਨ ਕਰਤ ਭਏ ਪ੍ਰਸਾਦ ਦੇਣਾ ਦੇਇ ਕਾ। ਤਦ ਸੁੰ ਭਾਈ ਜੀ ਕਰਤ ਭਏ ਹੋ ਹੁਰ
 ਭਏ ਏਥੇ ਸੁੰ ਹਰਮੋਦਿ ਸਾਹਿਬ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਕੋ ਦੁਆਰ ਕਰ ਸਿਧੇਨੇ ਨਕਸ਼ਿਓ ਕੇ ਜੋ ਦੇਤੇ ਹੈ
 ਮੇ ਤੋਪ ਬਾਣੀਆਂ ਹੋ ਪੁਨਾ ਮਿਤਕਾ ਕਾ ਦਾਰੂ ਜੋ ਦਾਰੂਦ ਹੈ ਜੋ ਬਨਾਯਾ ਤੇ ਇਟਾਂ ਦੇ ਚੋਤੇ
 ਤਿਨਾ ਧੀਜ ਪਾਏਕਟ ਸੇ ਚਲਾਏ ਹੋਏ ਸਰੀਰ ਕੀ ਰਖਕਾ ਕਰਨ। ਐਸੇ ਜੋ ਦੁਸਟ ਦਲਦੀਨ
 ਹੁੰਦੇ ਹੋਂ, ਸੁੰ ਹੁੰਦੇ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ, ਪਰਾਈਤ, ਜਵਾਈਹ, ਮਨ ਈਡਨ, ਹਰ ਈਡਨ ਕਾ
 ਜੋ ਇਹ ਚੋਰਜੜ ਨਾਮਕ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੁਡਗ ਰਾਤਾ ਸੁਟਕਰ ਸਾਧ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਏ।
 ਪੂਜਨ ਕਰ ਆਨ ਗੁਰ ਸਥਾਨੋ ਕੇ ਜਾਤੇ ਭਏ। ਐਸੇ ਹੀ ਹੁਰ ਮਹਲੇ ਕਾ ਪੂਜਨ ਕਰ ਕੇ
 ਪੁਨਾ ਸਲੀ ਲਾਭਾ ਵਿਖੇ ਜੋ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਹੈ ਸੁੰ ਹਰਮੋਦਿ ਸਾਹਿਬ ਕੋ ਇਆਹ ਕਾ ਮੰਗਲਚਾਰ ਜਹਾਂ
 ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਸ ਗੁਰ ਇਸਥਾਨ ਕਾ ਦਰਸਨ ਪੂਜਨ ਕਾ ਪੁਨਾ ਚੋਰਸਤੀ ਅਟਾਰੀ ਹੁੰਦੇ ਇਸਥਾਨ ਤੇ
 ਨਿਸ਼ਕਾਰ ਕਰਕੇ ਪੁਨਾ ਹੁੰਦੇ ਕੇ ਹਾਜਾਰ ਕੇ ਦਰਸਨੀ ਦਾਵਾਜੇ ਕੋ ਨਿਸ਼ਕਾਰ ਕਰਕੇ ਫੇਰ
 ਸੁੰ ਮੰਤਰਸਰ ਜਹਾਂ ਹੁੰਦੇ ਕੀ ਟਾਹਲੀ ਹੈ ਤਹਾਂ ਆਇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ ਪ੍ਰਸਾਦ ਧਰਕਤ। ਅਰ
 ਮਨ ਕੀਆ। ਭਏ ਸੁੰ ਬਿਧੇਕਸਰ ਜੀ ਆਇ ਸਥਾਨ ਕੀਤਾ ਤੀਰਥ ਕਾ ਪੁਨਾ ਗੁਰਦੁਆਰੇ

ਜਾਇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ ਡੇਟਾ ਸਹਿਤ। ਐਸੇ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਸਰ ਜੀ ਸਨਾਨ ਪਾਠ ਕਰਕੇ
ਸ੍ਰੀ ਸੁਖਮਨੀ ਸਬਾਨ ਕੇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ। ਜੋ ਕੋਸਾ ਦਿਖ ਇਸਬਾਨ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਸਰ ਜੀ
ਸਾਖਾਤ ਪੰਜ ਵਟੀ ਕੀ ਜਿਸ ਕਉ ਉਪਾ ਦਿਤੀ ਹੈ, ਤੁਹਾ ਠੇ। ਜਹਾ ਅਜ ਤੀਕ ਰਿਖੀਆਂ ਕੇ
ਸਮਦਾਇ ਰਹਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਜਹਾ ਹੁਡਾਵਕ ਹੀ ਮੈਠਨੇ, ਕਰਕੇ ਰਿਦਾ ਸਾਂਤ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ
ਉਤੇ ਹੀ ਭਜਨ ਕੀ ਰੁਤੀ ਵਡ ਆਵਤੀ ਹੈ ਜਹਾ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨਾ ਜੀ। ਤਾਂ ਤੇ ਹੋ ਰੂਪੇ ਦੁਹਾ ਠੇ
ਦੁਹਾਰੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਪੁਨਾ ਅਸਬਾਨ ਨੂੰ ਸਾਡੀ ਬਾਹਿਰ ਮੰਦਨਾ ਹੋਵੇ। ਐਸੇ ਪੂਜਨ ਕਰ ਜਿਤ
ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਬਾਹੀ ਕੇ ਭਵਨ ਕੇ ਗਵਨ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਤਥਾ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਕਮਲਸਰ
ਕਾ ਸਨਾਨ ਪਾਠ ਆਦਰ ਪੂਰਬਕ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਬਾਹੀ ਜੀ ਕੇ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਆਇ
ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ ਪ੍ਰਸਾਦ ਧਰ ਕਰ। ਤਥਾ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਅਠਿਕ ਲੋਕ ਸ੍ਰੀ ਬਾਹੀ ਜੀ ਕੇ ਰਾਖੀ
ਕਰਤੇ ਹੈ। ਤਥਾ ਏਕ ਸਾਧ ਕਰਤ ਯਾ: ਹੋ ਸੰਤ ਜੀ, ਏਹ ਭੀ ਗੁਰੂ ਕੀ ਆਗਿਆ ਹੈ ਰਾਖੀ ਕਰਨੇ
ਕੀ ਕਰਦਾ। ਐਸੇ ਮੁਨਕਰ ਸੰਤ ਜੀ ਕਰਤ ਹੁਏ ਹੋ ਭਾਈ ਜੋ ਗੁਰੂ ਕਰਤਵ ਹੋ ਸਭ ਕੀ
ਆਗਿਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਸਭੇ ਕਰਨੇ ਯੋਗ ਹੈ। ਸੋ ਕਲ ਤੀਕ ਜਹ ਤੀਕ ਸ੍ਰੀ ਮੈ ਪ੍ਰਾਣ ਹੈ ਸਭ
ਸੁਭ ਕਰਤਵ ਕਟ ਬਾਧ ਕਰ ਪੁਰਖਾਹਤ ਕਰੇ ਇਹ ਜੀਵ। ਜਥ ਅਪਨੇ ਹੁਤਾਵ ਪਰ ਇਸਬਤ
ਹੂਆ ਤਥਾ ਹੁਡਾਵਕ ਹੀ ਕਰਮਾ ਸਿਰੇ ਸਬਨ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਕੋ ਕਰਮਾ ਜਾ ਕੀਵਾਨੀ
ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਥਾ ਗੁਡੀਆਂ ਸਾਥ ਪੇਲਕਰ ਪ੍ਰੀਤ ਰਹਤੀ ਹੈ। ਜਥ ਵਿਆਹੀ ਜਾਤੀ ਹੈ
ਤਥਾ ਭਰਤਾ ਕੇ ਅਨੰਦ ਕੇ ਪਾਇ ਕਰ ਪੁਨਾ ਗੁਡੀਆਂ ਸਾਥ ਮੇਲ ਕਰ ਪ੍ਰੀਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ।
ਏਸੇ ਹੀ ਏਹ ਬਾਰਤਾ ਸਮਝਨੀ, ਹੋ ਸੰਤੋ। ਪੁਨਾ ਰਾਖੀ ਕਰਨੇ ਪਰ ਏਕ ਬਾਰਤਾ ਭੀ ਹੈ ਜੋ
ਏਕ ਮਾਈ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾ ਜੀ ਬਾਹੀ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਰਾਖੀ ਕਰਦੀ ਸੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਤੀ। ਕਈ ਏਹ ਮੇਲੇ
ਪੇਲਤੇ ਤਿਸਕੀ ਹੋਈ ਮੇ ਭੀ ਜਾਇ ਐ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਤੀ ਆਪ ਜਾਂ ਤੇ ਤਾਵ ਰਵਾਹਕ ਹੈ। ਅਬਵਾ
ਕੋਉ ਉਸ ਕੇ ਸੇਵਾ ਕਾ ਫਲ ਦੇਨਾ ਹੂਆ। ਜੋ ਉਸ ਕੀ ਕਈ ਹਿਰੀ ਜਾਣੇ, ਗੁਰੂ ਸੁਆਮੀ।
ਅਬਵਾ ਪੁਤ੍ਰ ਭਾਵਨਾ ਉਸ ਕੇ ਫੁਰੀ ਹੈ ਸੋ ਉਹੀ ਮੇ ਭੁਗਤਾ ਦੇਨਾ ਹੂਆ, ਜੀਆਂ ਕਾ ਅਰਥ। ਜਾਂਤੇ
ਮਨ ਕਾਮਨਾ ਦੇਨ ਕਉ ਹੁਰਤਾ ਜੋ ਹੂਏ ਸਤਗੁਰ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਬਾਹੀ ਕੇ ਜੋਤੀਜੋਤ ਸਮਾਵਣੇ
ਜੇ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਮਾਈ। ਜਥ ਤਿਸ ਨੇ ਸੁਨਿਆ ਸੀਘਰ ਹੀ ਦੌੜ ਕਰ ਰੁਦਨ ਕਰਤ।
ਜਹਾ ਮ੍ਰਿਤਕਾ ਕਾ ਦੇਹੁਰਾ ਸਰਾਪਨ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਜੋਤਿਦ ਜੀ ਕਰਿਆ ਹੈ ਅਪਨੇ ਹਾਥੋ ਸੇ,
ਮਰੁਤੇ ਵਰ ਦੇ ਕਰ। ਤਥਾ ਜੋ ਪੀ। ਮਾਈ ਆਈ ਸ੍ਰੀ ਦੇਹੁਰੇ ਅਲਪ ਕੇ ਕੰਨ ਲਾਵਤੀ ਹੈ
ਹੁਲ ਕਰਤੀ ਪੁਨਾ ਰਾਖੀ ਕਰਤੀ ਹੈ। ਤਥਾ ਹੀਰ ਜੋ ਅਵਾਜ ਆਈ ਜੋ ਹੋ ਮਾਈ ਸਰਜ ਸਾਥ
ਆਨੂੰ ਰਾਖੀ ਕਰ। ਤਥਾ ਕੋਤੇ ਐਰ ਭੀ ਸਰੀਰ ਸੁਲਤੇ ਜੋ ਜੋ ਨਿਸ਼ਾ ਕਰਤੇ ਹੁਏ
ਜੋ ਸੇਵਾ ਰਾਖੀ ਕੀ ਹਜੂਰ ਪਹੁਤੀ ਹੈ; ਤਉ ਸਬਦ ਹੂਆ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਏਹ ਕਰਨੀ ਜੋਗ ਹੈ।
ਅਗੇ ਜਿਥਾਤ ਇਹ ਹੈ ਜੋ ਰੀਕਾਰ ਤਿਆਗ ਕੇ ਗੁਰੂ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਇਹ ਜਿਥਿਆ ਹੈ ਪ੍ਰਮਪਰਾ
ਪੁਨਾ ਜੋ ਪ੍ਰੀਤਮਾਨ ਕੋਰਤਾ ਯਾ ਜੀ ਬਾਲ ਅਵਾਸ ਮੇ ਕੋਹੋ ਸਰੀ ਤਿਆਗਿਆ

ਸ੍ਰੀ ਹਾਈ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਜੀ ਕਰਤ ਭਏ ਜੋ ਏਕ ਬਾਨਕ ਸਾਥ ਏਕੀ ਭੰਡਾ ਕੀ
 ਪੇਡ ਖੇਡੀ। ਜਸ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕੀ ਬਾਹੀ ਆਈ। ਤਬ ਰਾਤ ਪੈ ਗਈ। ਤਬ : ਹਾਥ
 ਜੋੜ ਕਰ ਕਰਤ ਬਾਬਾ ਬਾਨਕ ਮੋਹਨ ਸਾਹੁ ਪੁਤ੍ਰ ਜੀ। ਪੈ ਸੰਵੇਰੇ ਇਹੁਬਾਜੀ ਆਪ ਕਉ ਦੇਵਾਂਗਾ।
 ਸੋ ਘਰ ਕੋ ਜਾਤੁ ਫੁਲਾਨੇਤ ਜੋ ਰਾਤ ਕਉ ਨਾਨ ਲਿਖਿਆ ਤਿਸ ਰਾਤ ਜੋ ਸ਼ਿਰੁ ਫੁਲਾ। ਤਬ ਸੰਵੇਰੇ
 ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਜਾਇ ਪੂਰੀ ਫੁਹਾਈ ਜੋ ਅਸਾਡੀ ਪਾਜੀਦੇ ਤਬ ਜੋ ਉਠ ਕਾ ਬਾਨਕ ਪੁਨਾ
 ਖੇਲਤ ਬਾਬਾ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਸਾਥ। ਬਡਾਂ ਅਨੰਦ ਹੁਆ ਸਾਹੀਓ ਲੋਕੋਂ ਮੇ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਰਵਨ ਕਰ
 ਕੇ ਕੋਪ ਕਰ ਉਪਰ ਜੋ ਕਰਤ ਭਏ ਜੋ ਦੁਸੀਂ ਦੇਹ ਰਏ ਨਹੀਂ ਆੀਂ ਰਖਣੇ ਹਾਂ ਤਬ ਤੁਰਤ ਹੀ
 ਦਾਮ ਦੁਆਰ ਝੋੜ ਕਰ ਇਸ ਬਨ ਮੇ ਪ੍ਰਮ ਧਾਮ ਜਾਤੇ ਭਏ। ਐਸੇ ਏਹ ਕਥਾ ਹੈ ਸੋ
 ਗੁਰੂ ਜੀਥੋ ਪੈ ਲਿਖਤਗੀ ਹੈ ਗੁਰਵਾਨੇ ਨੇ ਸਾਨਤ ਕਾਤੇ ਨੇ ਤਾਂ ਤੇ ਵਿਸਥਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਇਸ
 ਕਥਾ ਕਾ। ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਸਾਹਿਬ ਜੀ। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਦ ਨੇ ਆਗਿਆ ਮੰਨੀ ਹੈ ਪਿਤਾ ਕੀ
 ਤੈਸੇ ਪਿਤਾ ਗੁਰੂ ਕੀ ਆਗਿਆ ਇਨਹੋ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕਰੀਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਇਹ ਧੰਨ ਹੈ ਪੁਨਾ ਭੀ ਧੰਨ ਹੈ
 ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਅਟਲ ਜੀ ਸਾਹਿਬ। ਸਰਬ ਜੀਵਾਂ ਕਾ ਅਧਾਰ ਭੂਤ ਹੈ ਸ੍ਵਾਤਮਾ ਗੁਰੂ ਵਾਸਤਵ ਤੇ ਨਾ
 ਇਨ ਹੋ ਜਨਮ ਹੈ ਨਾ ਮਰਨ ਹੈ ਸਦਾ ਹੁਯੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਜੋਇ ਰੂਪ ਹੈ। ਐਸੇ ਹੁਨ ਕਰ ਸਭੀ ਸਾਥ
 ਪੁਨਾ ਪੁਨਾ ਜੀਦਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈ ਜੋ ਧੰਨ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਸਾਹਿਬ ਜੀ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਹੰਦਰ ਪ੍ਰਸਾਦ
 ਪਰਵਾਇਕਰ ਬਡੀ ਰੋਟੀਆਂ ਉਪਰ ਖਿਚੜੀ ਪਾਇਕਰ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕੀ ਭੇਟਾ ਕਰਕੇ ਪੁਨਾ
 ਭੋਜ ਬਾਹਰ ਵਰਤਾਵਤੇ ਭਏ ਸਾਧੂ। ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਹੁਆ ਸਿੰਧੂ ਗਾਥੇ ਤ੍ਰੈਤ੍ਰਯੋਹੁਯਾ ਸਾ
 ਬੰਡ ਬਾਬੇ ਅਟਲ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ਉਤਰਨ ਏਸਮੇਂ ਹੁਲਾਸਾ। ੨੦ । ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ
 ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਬਾਬੇ ਹਰੇ ਜੀ ਕੇ ਜਾਇ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰੀ, ਸਾਥ ਸਰਤ। ਤਬ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਕਰਤ ਭਏ
 ਜੋ ਜੀ ਬਾਬਾ ਹਰਿਆ ਜੀ ਕਵਨ ਭਏ ਹੈ । ਕਥਾ ਬਾਬੇ ਹਰੇ ਕੀ। ਹਰਜਨੋ ਵਾਰ । ਹੇ ਸਾਥੋ,
 ਜਸ ਭਾਨਣ ਉਦੇ ਹੋਨ ਨੂੰ ਆਵਤਾ ਹੈ ਤਾ ਪ੍ਰਿਥਮ ਹੀ ਜਿਹਨ ਉਜਲੇ ਕੇ ਭਾਸ ਆਵਤੇ ਹੈ, ਅਕਾਸ ਮੇ।
 ਤੈਸੇ ਹੀ ਜਹਾਂ ਆਤਮਾ ਸਾਪਘਾਤ ਕਾ ਰੋਨ ਨੂੰ ਆਵਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਤਿਨ ਪੁਰੀ ਕੇ ਸੁਤਾਵ ਰਾਵਤ
 ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਥਿਨ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਭਾਵ ਇਹ ਤਿ ਸੰਸਾਰੀਆਂ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਜੋਤ ਕਾ ਰਿਹਨ ਨਹੀਂ ਰਕਤਾ
 ਉਨਕਾ। ਸੋ ਬਾਬੇ ਹਰੇ ਜੀ ਕਾ ਧਾਨ ਅਵਾਸ ਤੇ ਹੀ ਅਤਿ ਤਿਆਗ ਵਾਲਾ ਸੁਭਾਵ ਸੀ।
 ਗਾਏ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਧੂ ਰਿਦਾ ਨਿਰਤਰ ਕਿਆ ਪੂਰਤ ਰਹਤਾ ਸੀ ਦੇਵੀ ਪੰਪਦਾ ਦੇ ਗੁਨਨ ਕੇ ਸਾਗਰ
 ਭਾਗ ਤੇ ਕੋਮਲ ਸੁਭਾਵ ਸੇ। ਤਜਨ ਸਮੇਂ ਬੈਠਿਆਂ ਜਬ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਮੇ ਨੀਦ ਆਵੇ ਤਸ ਮਿਰਚਾਂ
 ਪਾਸ ਕਰ ਆਵਣੀਆਂ ਜੋ ਕਿਵੇਂ ਨਿੰਦਤਾ ਨਾ ਆਵੇ ਤਜਨ ਕੀ ਵਿਘਨਕਾਹੀ ਜਾਨ ਕਰਤ। ਤੇ ਇੰਦ੍ਰੀ
 ਨੂੰ ਗੁਈਆਂ ਜੋਭਨੀਆਂ ਜੋ ਕਿਵੇਂ ਕਾਮ ਪੀਤਾ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਏਕ ਸਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਸੁਖਮੀ ਕੀ ਪ੍ਰਿਥਮ ਆਟਪਦੀ
 ਹੀ ਅਤ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਕ੍ਰਿਤੀ ਜਸ ਸੁਣੀ "ਹਰਿ ਸਿਮ੍ਰਨ ਕਾ ਭਾਇ ਪ੍ਰਗਟਾਏ। ਹਰ ਸਿਮ੍ਰਨ ਭਾਇ
 ਪੈਰ ਉਪਾਏ। ਹਰਿ ਸਿਮ੍ਰਨ ਭਏ ਸਿਧ ਜਤੀ ਦਾਤੇ। ਹਰਿ ਸਿਮ੍ਰਨ ਨੀਤ ਰਹੁ ਫੁਟ ਜਾਤੇ।

ਹਰਿ ਸਿਮਰਨੁ ਹਰੀ ਸਭ ਘਰਨਾ। ਸਿਮਰ ਸਿਮਰ ਹਰਿ ਕਾਰਨ ਕਰਨਾ। ਹਰਿ
 ਸਿਮਰਨ ਕੀਰੀ ਸਭਲ ਅਕਾਰਾ। ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਮੇ ਆਪ ਨਿਰੀਕਾਰਾ। ਕਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਿਸ ਆਪ
 ਸੁਭਾਇਆ। ਨਾਨਕੁ ਹੁਮੁਖ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਤਿਨ ਪਾਇਆ। ਐਸੇ ਸੁਨ ਕਰ, ਸੁਣਨ ਕਰ,
 ਕਹਿਨ ਹੀ ਧੰਨ ਹਰ ਕਾ ਨਾਮ, ਧੰਨ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ, ਸੰਨ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ, ਸੰਨ ਹਰਿ ਕਾਨਾਮ,
 ਸੰਨ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ, ਸੰਨ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ। ਐਸੇ ਹੀ ਕਹਿਤਿਆਂ ਸਮਾਧੀ ਨਰ ਜਾਵੇ ਜਹਾਂ ਸੈਠੇ ਖੌਵੇ
 ਐਸੇ ਹੀ ਭਜਤ ਕਰਤੇ। ਭਏ ਤਾਂ ਤੇ ਨਾਮ ਹੀ ਬਾਧਾ ਰਹਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਪੁਨਾ ਬਹੁਤ
 ਸਮੇ ਪੀਛੇ ਸ਼੍ਰੀਰ ਕਾ ਸਮਾਨਿ ਕਟਿ ਜਾਨ ਕਰ ਬਾਧਾ ਕੇਸਰੇ ਸਿੰਘ। ਕੇ ਉਗੀ ਮੇ ਆਇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ
 ਭਏ। ਆਗੇ ਜਹਾਂ ਪੜੇ ਰਹੇ ਤਹਾਂ ਹੀ ਪੜੇ ਰਹੇ। ਪੁਨਾ ਤਿਤਾਲੀ ਦਿਨ ਅੰਨ ਅਸਨ ਹੀ
 ਰਹਿਤੇ ਭਏ। ਤਿਨੇ ਦਿਨ ਮੇ ਰਜਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਅਮ੍ਰਿਤਸਰ ਨਹੀਂ ਜੀ ਲੀਆ। ਐਰ ਜਮੇ ਅਰਧ
 ਰਾਤ ਵੇਲੇ ਸਾਹਜਾਤ ਕਮਲੀ ਤਿਕ ਕੇ ਵੇਸ ਵਟਾਇ ਕਰ ਸਾਹ ਭੀ ਹਾਜ ਕਰਦੇ ਸੇ। ਐਰ ਸਿੰਘ ਭੀ
 ਜਾਤੇ ਬੀਹਾਂ ਅਨੇਕ ਸਰਕਾਰ ਸੀ। ਜੋ ਬਾਧੇ ਹਰੇ ਕੇ ਆਇ ਹਰਨੇ ਪਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ।
 ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਦਾਨੇ ਰਾਇ ਸਾਹ ਕੇ ਸਾਬ ਲੈ ਕਰ ਜਿਸਕੇ ਵਿਚ ਦਾਨ ਤੇ ਸੁਨਾਏ ਪੁਤ੍ਰ ਹੈ।
 ਦਾਨੇ ਰਾਇ ਸੰਤ ਬਾਧੇ ਹਰੇ ਕੀ ਬਹੁਤ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਭੇ। ਤੇ ਸਰਕਾਰ ਇਸ ਕੇ ਸਾਹ ਜੀ ਕਹਿ
 ਕਰ ਸੁਨਾਵਤੀ ਸੀ। ਤਾਂ ਤੇ ਤਿਸ ਨੇ ਸਰਕਾਰ ਕੇ ਮਸਤਕ ਆਨ ਟਿਕਾਇਆ ਤੇ ਹਾਥ ਖੋੜ ਕਰ
 ਰਜਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕਹਾ ਮੁਝੇ ਸ੍ਰੀ ਅਮ੍ਰਿਤਸਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਬਾਧੇ ਤੇ ਸੰਤੋ ਕੇ ਹਾਥ ਸਤ ਕਿਛ ਹੈ। ਤਾਂ
 ਆਪ ਕਹਤੇ ਭਏ ਜਾ ਤੇਨੂੰ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਸਭ ਕਿਛ ਬਖਸ਼ਿਆ। ਤੁਸੀਂ ਦਰਸਨੀ ਦਰਵਾਜੇ
 ਆਏ ਹਾਥ ਜੋੜੇ। ਤੇਰੀਆਂ ਸਭ ਕਾਮਨਾ ਗੁਰੂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰੇਨਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਉਹ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ
 ਗਤਿਗੁਰੂ ਟਰਨ ਘੜ ਜੋਗ ਹੋ ਬਾਧੀ। ਜੋ ਇਹ ਬਾਧਤਾ ਤੇਰੇ ਹੀ ਹੋਤ ਭਈ ਜਕਾ ਸੰਤੋ ਆਪੀ
 ਸੀ। ਪੁਨਾ ਪੀਛੇ ਦੇਹ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰਤੇ ਭਏ ਬਾਧਾ ਹਰਿਆ ਜੀ। ਸ੍ਰੀ ਬਾਧਾ
 ਅਟਲ ਰਾਇ ਜੀ ਕੇ ਰਹਨਾ ਨਿਕਟਿ ਜਿਤਾ ਬਨਾਇ ਕਰ ਦੇਹ ਸਮ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਤਿਸ ਕਾਲ ਮੇ
 ਰਾਈ ਰਾਮ ਦਿਆਲ ਅਭਣ ਸਾਹੀ ਸੰਤ ਮਹਾਂ ਸਿੰਘ ਜੋ ਆਪਣੇ ਭੇਵਕ ਕੇ ਭੇਜਤੇ ਭਏ। ਜੋ
 ਉਹਾਂ ਕਿਆ ਕੌਤਕ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰਧ ਹਾਤ ਜਮੇ। ਜੋ ਪੁਰਾਨ ਕਿਆ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਜੋ ਦੇਵਤਾ ਬਾਜੇ
 ਜਾਵਤੇ ਹੁਏ ਮੰਗਲ ਗੀਤ ਗਾਇਨ ਕਰਤੇ ਭਏ ਬਾਧੇ ਹਰੇ ਕੇ ਨੇ ਰਲੇ ਹੈ, ਪਰਮ ਧਾਮ ਕੇ
 ਸਿਆਲ ਪਰ ਸਿਭਾਇ ਕਰ, ਪਰ ਸਾਥ ਉਨ ਕੇ ਹੀ ਜਿਨ ਮਿਤਕੇ ਕਉ ਪ੍ਰਮ ਨਾਮ ਹੈ ਸੰਤ ਕੀ
 ਸਿਆ ਕਾ। ਜੋ ਉਨੀ ਪੀਛੇ ਸੁਰਾ ਲੋਕ ਤੇ ਰਲੇ ਹੈ, ਇਤ ਪੁਰਾਇ। ਭਾਈ ਅਨਾ ਸਿੰਘ ਜਿਥ ਜੀ
 ਭਾਏ ਹਰੇ ਕੇ ਜਗਿਆਸੀ ਭਏ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਲਾਲ ਧਾਕੇ ਭੀ ਇਹ ਭੀ ਧੜੇ ਸੰਤ ਮਸਤਾਨੇ
 ਜੋ, ਨਾਮ ਹੋਰ ਕਰ ਰਹੇ ਪਏ। ਜੋ ਇਹ ਬਾਧੇ ਹਰੇ ਕੀ ਸਮਾਧਿ ਹੈ ਸੰਤ ਲੋਕੇ। ਐਸੇ
 ਸਾਹਜਾਤ ਕਰ ਕੇ ਪੁਨਾ ਆਗੇ ਰਲਤੇ ਭਏ ਸ੍ਰੀ ਸੰਤ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਵਲ ਸਾਰ ਤੇ ਕੀਤੇ ਪਰ। ਐਰ
 ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਿਆਂ ਕੇ ਸਭਾਨ ਦੇਖ ਕਾ, ਪੁਨਾ ਰਾਮ ਦਿਆਲ ਸੰਤ ਕੀ ਸਮਾਧਿ ਦੇਖ ਕਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕਤ ਭਏ।

ਇਹ ਜੀ। ਤਦ ਐਸਾ ਸਾਧੂ ਭੀ ਨਾਮਾਕਾਰ ਕਰਦੇ ਜੋ ਐਸੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇ ਹੋ ਭਗਵਨ ਇਹ
 ਕਿਸ ਕੀ ਸਮਾਧਿ ਹੈ। ਹਰਿ ਜਨੇ ਵਾ। ਸ੍ਰੀ ਕਵਨ ਸਰ ਕੇ ਤੀਰਥ ਕੇ ਕੰਠੇ ਪਰ ਜਿਨ
 ਕੀ ਦੇਹੁਰੀ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਆਰਣ ਸਾਹੀ ਸੂਰਮਨ ਇਧ ਹੂਏ ਹੈ ਭਾਈ ਰਾਮ ਦਿਆਲ ਜੀ ਸਦਾ ਸਿਵ
 ਜੀਵਤ ਜੋ ਈਹਾਂ ਧਿਆਨ ਪਾਇਆ ਹੋਏ ਮੇ। ਜੋ ਇਨ ਕੀ ਕੋਨ ਕੋਨ ਸਕਤੀ ਕਰੀਏ ਸਿੰਧ ਕੀ
 ਲਹਰੀਵਤ। ਜਿਸ ਤੇ ਆਪੇ ਸਾਖੀਆਂ ਇਨ ਕੀ ਾਂ ਹੁਪਾਏ ਨੇ ਗ੍ਰਿਹੇ ਈਹ ਲਿਖ ਧਰੀਆਂ ਹੈ।
 ਪਹਿਲੀ ਭਾਈ ਸਹਿਜ ਰਾਮ ਜੀ ਪਾਸੀਆਂ ਜੋ ਲਿਖ ਧਰੀ ਹੈ। ਫੇਰ ਭਾਈ ਲਾਲ ਜੀਦ ਰਾਜੀ ਨੇ
 ਲਿਖ ਰਖੀਆਂ ਹੈ, ਹੇ ਸਿੰਧ ਸਿੰਧ, ਹਰਨ ਪਾਸੀ ਮੇ। ਪੁਨਾ ਭਾੀ ਜੋਭਾ ਰਾਮ ਸਿੰਧ ਮੁਕਟ ਮਨੀ ਜੀ ਨੇ
 ਸਿੰਧ ਮਾਲਾ ਮੇ ਲਿਖ ਧਰੀਆਂ ਹੈ। ਇਹ ਕੀ ਅੰਤਰਜਾਪਤਾ ਜੈਏ ਬੋਲ ਦਿਖਲਾਇਆ ਭਾਈ
 ਸੁੰਦਰ ਵੇਰਾਧ ਕੇ ਅਵਸਥਾਨ ਕਰ। ਤੈਏ ਲਿਖਾਈ ਅਪਣੀ ਮੋਰ ਸਨੀ ਭਾਈ। ਐਏ ਅਨੇਕ ਸੁਕਤੀ
 ਸਾਖੀ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਇ ਵਰ ਤਿਨ ਕੀ ਲਰਨਨ ਭੀਤੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੈ ਕੁਛ ਮਤਿ ਨੇ ਕਿਆ ਕਿਛ
 ਲਰਨਨ ਕਰ ਸਕਨਾ ਹੈ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਮਨ ਪਵਿਤ੍ਰ ਅਰਥ ਯਦ ਕੀਤ ਕਰਤਾ ਹੂ ਪੁਨਾ ਗ੍ਰਿਥ ਪ੍ਰੇਮ
 ਸੁਧਾ ਸਿੰਧੂ ਕੀ ਸਫਲਤਾ ਤੇ ਹੇਤੁ। ਜੈਏ ਸੁਰੂ ਦਾਸੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਾ ਦਰਸਨ ਦਇਆ ਇਨ ਕੋ।
 ਭਾਵੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦ੍ਰਿਕ ਜੇ, ਕਿਆ ਸਾਰੇ ਸੂਰਮ, ਹੀ ਦੇਖਤੇ ਜੇ। ਦਰੁ ਭੀ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਦੁਆਰਿਤ ਜੋ
 ਦਿਸ ਦੇਖਿਆ ਭੀਤਰ ਜਿਦੇ ਕੇ ਜਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਕੇ ਕਰਦੇ ਵਿਨੇ ਬਹੁਤਾ ਸ੍ਰੀ ਦਰਸਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ
 ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ ਜੇ। ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਕਉ ਜਾਤੇ ਜੋ ਜਹ ਮੌਜ ਆਵੇ। ਪੁਨਾ ਕਿਹੀ ਦੀਪਮਾਲਾ
 ਕੀ ਰਾਤ ਕਉ ਜਾਤੇ ਤਏ ਦਰਸਨ ਲੀਏ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਕਉ। ਜੋ ਇਨਾਂ ਸੰਤੋ ਾਂ ਹਨੀ
 ਬਾਰਭਾ ਨਿਸਰੇ ਹੀ ਜੋ ਦੀਪ ਵਾਲੀ ਮੇ ਗੁਰੂ ਨੇੜਿ ਸਿੰਧ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਹੋਤਾ ਹੈ, ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਾਸ
 ਮੇ। ਜੋ ਰਾਇ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਦਰਸਾਰ ਸਾਹਿਬ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ। ਜਹਾਂ ਸਾਧ ਸਿੰਧ ਕੀ ਭੀੜ ਕਰੀਏ ਮਹਾਂ
 ਸਪਨਤਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਦੀਪਕ ਐਏ ਪ੍ਰਾਸਾਦੇ ਹੈ ਅਦਰ ਸਾਹਾ ਜੈਏ ਦੇਵੀ ਸੰਪਦਾਕੇ
 ਗੁਣ ਸੁਨ ਉਤਮ ਜਗਿਆਸੂ ਜੋ ਜੋਭਾ ਦੇਤੇ ਹੈ। ਤਦ ਭਾਈ ਰਾਮ ਦਿਆਲ ਜੀ ਦਮਨ ਤਰਫ ਜੋ
 ਸ੍ਰੀ ਦਰਸਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਦਰਵਾਜਾ ਹੈ ਤਿਸ ਤੇ ਸਾਹਾ ਮਲੋਇ ਕਰ, ਪੁਨਾ ਪਾਕ ਪਦਮ ਆਪਨੇ
 ਭੀ ਕਰਕਾ ਭੀਰਰ ਨਜਰ ਪਾਸ ਕਰ ਕੀ ਪੁਨਾ ਪੁਨਾ ਦਰਸਨ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਐਏ ਹੀ ਕੇਤਾ ਹਿਰ
 ਦਰਸਨ ਕਰਕੇ ਪੁਨਾ ਹਿਰਦੈ ਮੇ ਸੋ ਧਿਆਨ ਰਹ ਕੇ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਤੇ ਆਪਣੇ ਮਸਤਕ ਪਾ ਆਵੇ
 ਭਏ। ਤਦ ਕੋਈ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਪ੍ਰਭੂਤ ਯਯਾ ਰਾਧ ਜੋੜ ਕਰ ਜੋ ਹੇ ਹੁਆਮੀ ਜੀ ਆਪ ਉਏ ਪਾਉ
 ਕਾਕਾ ਕੇ ਕੀ ਦੇਖਤੇ ਬੇ, ਭੀਤਰ ਸ੍ਰੀ ਦਰਸਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕੇ। ਜਾਂ ਤੇ ਆਪ ਭੀੜ ਪੇ ਹੋ ਕਰੀ ਜਾਤੇ
 ਨਹੀਂ ਜੇ। ਐਏ ਸੁਣ ਕਰ ਸਿੰਧ ਭਾਈ ਰਾਮ ਦਿਆਲ ਜੀ ਬਾਨ ਕਰਤੇ ਭਏ ਜੋ ਸੁਰੂ ਨੇੜਿ
 ਸਿੰਧ ਜੀ ਕੰਠੇ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਧ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ। ਭਾਈ ਰਾਮਨ ਸਿੰਧ ਭੀਰਰੀ ਕੇ ਆਪੇ
 ਆਪ ਕੇ ਦਰਸਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤ। ਪੁਨਾ ਹੀ ਨੇਣ ਦੇਣ ਕਰ। ਜਾਂ ਤੇ ਕੋਈ ਹਿਤ ਵਿਖਾਯ
 ਪੁਨਾ ਹੋਵੇ ਤਿਸ ਕੇ ਭਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤ। ਦੇਵਤਾ ਹਾਏ ਹੁਕਮੇ ਨਿਕਟ ਭੀ ਕਿਉ ਤ ਹੋਵੇ।
 ਪੁਨਾ ਹੀ ਹੋਰੀ ਆਪ ਜੀ ਆਪ ਕੀ। ਪੁਨਾ ਹੀ ਹੋਰੀ ਸਿੰਧ ਸਾਧ ਸਿੰਧੀ ਸਿੰਧੀ

ਇੱਥੇ ਕਰ ਰਿਹਾ ਉਹ ਕਾ ਪੂਰਨ ਪੁਨਾ ਇਸੀ ਸਰੂਪ ਕਾ ਧਿਆਨ ਵਾਲਾ। ਇਕੱਠੀ
 ਦੇਖਤਾ ਸੀ, ਰਸ ਤਿਨੇ ਠੇਠੇ ਕਰ। ਦੂਜਾ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਇਹੁ ਰਾਮ ਦਿਆਲ ਦੇਖਤਾ ਸੀ।
 ਅਵਰ ਕੋਊ ਨਹੀਂ ਜੀ ਦੇਖ ਸਕਤਾ, ਹੇ ਭਾਈ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ
 ਕੇ ਜੇ ਐਸੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਦਿਆਲ ਜੀ ਹੂਏ ਏ, ਹੇ ਭਾਈ। ਏਕ ਸਮੇਂ ਜੀ ਰਾਮ ਦਾਸ ਪੁਰ ਤੇ
 ਹਾਰਰ ਧੋਠੇ ਜੇ ਦੂਰ ਇਕੀਤ। ਇਕ ਸੇਵਕ ਭੀ ਪਾਸ ਹੈ ਜੀ; ਤਿਸ ਜੇ ਸਿਤ ਕਹਤ ਭਏ: ਚਲ
 ਤੇਊ ਅਹਮ ਸਾਹੀ ਦਿਖਾਈਏ। ਜੇ ਕਹਤ ਦਫਾ ਜੀ ਕਿਥੇ। ਤਾਂ ਸਿਤ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ
 ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹਨਾਕ ਕੇ ਘਰ ਜੇ ਮਾਖੀ ਕੇ ਪੇਟੇ ਜੰਫਾ ਰੂਪ ਹੈ ਕਰ ਜਨਮਿਆ ਹੈ, ਮਾਥੇ ਜਿਸ ਕੇ
 ਸਵੇਦ ਫੂਲ ਹੈ। ਜਬ ਆਇ ਕਰ ਦੇਖਾ ਤਿਸ ਕੇ ਸਾਹ ਕੇ ਘਰ ਮੇਂ ਤਬ ਮੁਆ
 ਹੁਆ ਨਿਕਲਿਆ, ਮਹਿ ਕੇ ਪੇਟੇ। ਤਾਂ ਆਪ ਕਹਤ ਭਏ ਜੇ ਇਹ ਪਾਪੀ ਨਰਕ ਭਰ ਕਰ ਆਇਆ
 ਜੀ ਜੇ ਰਾਮ ਰਾਇ ਦੀ ਆਗਿਆ ਕਰ। ਜੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਦਾਸ ਪੁਰੇ ਜਾਏ ਕੂਪੇ ਸਾਬ ਰਹਕੇ
 ਪੇਟੇ ਕੇ ਜਲ ਸਿੰਥੇ ਗਾ। ਪੁਨਾ ਪਾਸੁ ਧੀਪੀ ਭੀ ਪਾਨ ਕਰਹਿਗੇ ਪਾਨੀ ਮੇਰਾ ਨਿਕਲਿਆ
 ਹੁਆ। ਤੇ ਮਤ ਕੋਊ ਸਾਹ ਸਿਖ ਜੋਰ ਹੀ ਫਿਰ ਕਰ ਹਾਥ ਹੀ ਰੋਵੇਗਾ। ਇਸੀ ਹੀ ਕਰ
 ਮਤਿ ਮੈ ਬਖਸਿਆ ਜਾਵਾਂ ਜੇ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮੇਰੀ ਖਤਾ ਮਾਫ਼ ਕਰੇ। ਇਹ
 ਦਖੀਲ ਕਰ ਆਇਆ ਸੀ। ਜੇ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਵੇਈ ਨਹੀਂ ਦਿਤੀ, ਤਿਸ ਕੇ ਜੀਅ ਦਾ
 ਦੁਖ ਦਾਈ ਜਾਨ ਕੇ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਸਰ ਕੀ ਇਸ ਪਾਪੀ ਨੇ ਏਅਦਈ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਯਾ ਤੇ
 ਹਰ ਮੇਰ ਹੀ ਰਾਤ ਕਰ ਤੇ ਦੋਜਕਾਂ ਨੂੰ ਚਲ ਗਿਆ ਹੈ ਆਪ ਕਰਮੇ ਕਾ ਰਨਾਇ ਵਾਸ। ਜਿਨਾ
 ਜੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਏਅਦਈ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤਿਨ ਕੇ ਲੋਕ ਪੁਲੋਕ ਫੇਰੀ ਨਹੀਂ ਇਸ ਤੀਰ
 ਵੇਤ ਜੇ ਧਾਰੀ ਧਾਰ ਗਰਭ ਮੇਂ ਗਲਤੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਜੇ ਇਹ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕਿਸੀ ਕਾ ਭੀ ਵਿਗਾੜ
 ਨ ਸਕੇ। ਜੇ ਕਰੇਗਾ ਤਾਂ ਆਪ ਉਹ ਵਿਗਾੜ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸੀ ਤੇ ਇਹ ਪ੍ਰਮਾਨ ਹੈ।
 ਜੇ ਐਰ ਕਹਿ ਫਲ ਦੇਵੇਗਾ ਜੇ ਆਪ ਜੀ ਫਲ ਪਾਵੇਗਾ। ਨੇਹੂ ਜੇ ਜੇਹੂ। ਜੇਜੇ ਜੇ ਚਾਵਲ ਜੇ
 ਚਾਵਲ ਪਾਵੇਗਾ। ਕਲ ਦੇਵੇਗਾ ਕਲ ਪਾਵੇਗਾ। ਕਲ ਪਾਵੇਗਾ, ਕਲ ਪਾਵੇਗਾ। ਕਲਪੇਗਾ।
 ਕਲਿ ਜੁਗ ਨਹੀਂ ਕਾ ਯੁਗ ਹੈ ਇਸ ਹੱਥ ਦੇਇ ਇਸ ਹੱਥ ਲੈਇ। ਕਿਆ ਖੁਸ਼ ਜੈਦਾ ਨਕਦ ਹੈ
 ਜਹਾਂ ਦਿਨ ਕੇ ਦੇਹਿ ਆ ਰਾਤ ਕਹਿ ਨੇ। ਇਸੀ ਤੇ ਗੁਰਮੁਖ ਹੁਣ ਗੁਣੇ ਕਾ ਹੀ ਪੇਰੁ ਦੀਸਦੇ ਹਾਂ
 ਰਾਜੇ ਦਲੀਪਵਤ, ਰਾਜੇ ਹਰੀ ਮੰਦ ਵਤ, ਰਾਜੇ ਰਬਾਹੀ ਵਤ, ਰਾਜੇ ਤੁਗੀਰਥ ਵਤ, ਰਾਜੇ ਇਕਮਜੀਤ
 ਵਤ। ਇਹ ਪ੍ਰਮਾਣ ਪੂਰਨ ਮਾਤਾ ਕੋਲਾ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਸਹਤ ਇਸ ਜੇ ਮਾਤਰਕ ਟੇਕ ਕੇ ਪੁਨਾ ਜੀ ਭਾਈ
 ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਵਾਸ ਮੇਂ ਗੁਰੂ ਆਖਾਨੇ ਕਹਿ ਪਰਸ ਕਰ ਫੇਰ ਜੀ ਗੁਰਸਰ ਪਾਠਮਣ
 ਤੀਰਥ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਦੁਪ ਭੀਜਨੀ ਤਹਾਂ ਸਠਾਨ ਪਾਨ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ
 ਰਾਮ ਸਾਹਿਬ ਮਾਤਰਕ ਟੇਕਿਆ ਸ੍ਰੀ ਮੰਡਲ ਗੁਰੂ ਕੇ ਮਾਤਰਕ ਟੇਕ ਕਰ ਪੁਨਾ ਜੀ ਝੰਡੇ ਸਾਹਿਬ
 ਜੀ ਕੀ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਕਰਕੇ ਮਾਤਰਕ ਟੇਕ ਭਏ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਆਯੋ ਧਤ। ਪੁਨਾ ਹਰਮ ਧਮ ਸਿਤ ਏਕ ਜੀ
 ਦਾਦਾਰ ਸਾਹਿਬ ਤਿਸ ਕਾ ਦਸਾਨ ਕਰਤੇ ਭਏ ਪਰਮ ਫਾਵ ਸੇ।

ਇਹ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮਾਸ਼ਾਸਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਸੁਧਾਸਰ ਖੰਡ ਯਾਤ੍ਰਾ ਦਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ਬਰਨਨ ਇਕੀਸਵੇਂ
 ਹੁਕਮਾ। ੨੧ । ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹ੍ਰਿਦ ਕਾ ਜੋ ਉਤਾਰਨੇ ਹੈ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਖਾ ਸਿੰਧੂ
 ਜਿਨ ਕਾ ਨਾਮ ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਤਿਸ ਮੇਂ ਯਾਤ੍ਰਾ ਕਾ ਸੁਧਾਸਰ ਖੰਡ ਕਾ ਬਰਨਨ ਕਰਿਆ ਹੈ। ਜੋ
 ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਖੰਡ ਕਾ ਇਹੀ ਤਾਤ ਪਾਸ ਹੈ, ਹੇ ਜੀਤੋ ਜਿਸ ਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਬਾਸੀ ਸੁਖ ਰਾਸੀ
 ਪ੍ਰੇਮੀ ਭਗਤੋਂ ਕੀ ਕਰਨੀ ਕਾ ਬਰਨਨ ਹੋਵੇ ਸਮੇਂ ਕੀ ਸੁਭਲਤਾ ਲੀਏ। ਤਨ ਤੇ ਮਨ ਪੁਨਾ ਧੰਨ
 ਚੌਥੇ ਸਾਖਾ, ਕਾਲ ਭੀ ਚਿਤੋਤ ਕਰਨਾ ਜਿਸ ਕੋ ਕਰਤੇ ਹੈ, ਪਲ ਪਲਿ ਘੜੀਆਂ ਪਹਿਰ ਘੰਟੇ। ਇਹ
 ਚੌਥੇ ਵਾਕਿਆਂ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮਾਸ਼ਾਸਿ ਕੀਆਂ ਹੈ। ਐਸੇ ਜਾਣ ਕੇ ਜਿਨੇ ਸੁਖਮੁਖ, ਹਰਿ ਗੁਰ ਭਾਏ, ਭਗਵਤ
 ਭਾਤੀ ਪੁਨਾ ਭਾਏ ਕੀ ਕਰਨੀ ਹੀ ਕਾ ਕਰਨਾ ਕਰਿਆ ਹੈ ਤੇ ਪੁਮਾਨ ਕਰਨੇ ਫੁਲਵਤ ਜੁਧੀਧਤ
 ਹੋਏ ਹੈ। ਤਿਨੋਕੀ ਮੇਂ ਕੀਰਤੀ ਰੂਪੀ ਸੁਖੀ ਕੁਹ ਪਾਇ ਕਰ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੈਂ ਤਾਂ ਆਪਨੇ
 ਤਨ ਮਨ ਤੇ ਧੰਨ ਕੀ ਤੇ ਸਮੇਂ ਕੀ ਸੁਭਲਤਾ ਲੀਏ ਬਰਨਨ ਕਰੇ ਹੈ। ਗੁਰਮੁਖੇ। ਤੁਜੀ
 ਆਪਣੀ ਸੁਭਲਤਾ ਲੀਏ ਸੁਵਃ ਯੋਗ ਕਥਾ ਸੁਵਃ ਕਥਾ ੧ । ਸੁਵਃ ਕਉ ਅਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹੈ। ਕਿਆ
 ਮਨਕਨ ਨਾਵਨੇ ਸੇ ਨੇਕ ਮਹਤ੍ਰ ਹੀ ਅਮਾ ਰੂਪ ਕਾ ਦੇਤੀ ਹੈ। ਹਰਿ ਗੁਰ ਕਥਾ । ਪੁਨਾ ਜੋ
 ਹਰਿ ਗੁਰ ਭਾਏ ਕੇ ਅਸੀਂ ਜਿਨ ਕਾ ਦਾਸਾ ਭਾਵ ਹੈ ਸੇ ਕ੍ਰਿਤਕ ਹੈ ਅਰ ਦੁਨ ਗ੍ਰਾਹੀਤ ਤੇ ਹੈ
 ਭੁਮਰਵਤ। ਪੁਨਾ ਕੀ ਮੇਤੇ ਪਰ ਪੰਡ ਹੋਵੇ ਗੋਨਮੇ ਹੇ ਘ੍ਰਿਤ ਹੋਵੇ ਸਮਾਹ ਕ੍ਰਿਤ ਮੇਂ ਸੇ ਜਿਆਨੇ
 ਪੇਕ ਤੇ ਖੰਡ ਘ੍ਰਿਤ ਭੀ ਨੇ ਲੇਤੇ ਹੈ। ਤੇ ਘਾ ਕੀ ਜੇਵਾ ਭੀ ਕਰਤੇ ਹੈ
 ਖੰਡ ਕੇ ਨਾਹ ਕਰ। ਅਰ ਕੁਪੇ ਕਉ ਭੀ ਸੰਤ ਰਾਖਤੇ ਹੈ ਘ੍ਰਿਤ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾਰਨ ਤੇ
 ਇਹ ਹਰਿ ਗੁਰ ਭਾਏ ਕੀ ਕਥਾ ਜੋ ਹੈ ਸੇ ਖੰਡ ਘ੍ਰਿਤ ਵੰਤ ਹੈ ਤੇ ਮੇਰਾ ਸਭਾਵ ਧੋਤੇ ਤੇ ਕੁਪੇ ਵਤ ਹੈ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸੀਤ ਦੁਨ ਗ੍ਰਾਹੀ ਹੈ ਤੁਸਾਂ ਸੁਭ ਤਾਤ ਪ੍ਰਸ ਕਲਿਆਨ ਕੇ ਕਰਨੇ ਵਾਹਾ ਧਾਹ ਨੈਨਾ ਹੈ।
 ਮੇਰੇ ਗੁਣ ਅਵਗੁਣ ਤਰਫ ਨਹੀਂ ਦੇਖਨਾ, ਜੋ ਅਮਕਾ ਐਸਾ ਹੈ। ੧ । ਅਥ ਕਥਾ
 ਪ੍ਰਸੰਗ ਦੇਸ ਰਾਜ ਪ੍ਰਤੀ ਸੁਖਾ ਸਰਵਾਸੀ ਕੀ ਹਰਿ ਤਿੰ ਤਤੰਗਤਿ ਸੁਖਮ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਚਰਨ ਕਮਲਯੋ
 ਨਮ: ਦੇਸ ਰਾਜ ਕੀ ਕਰਨੀ ਕਾ ਲਿਖਾ ਲਿਖਣੇ ਕਰ ਮੁਝ ਕੇ ਅਸਮ ਭਾਸਤਾ ਹੈ ਜਾਂ ਤੇ
 ਪ੍ਰਸ ਕਾ ਹਿਦਾ ਤਿਨੁਨ ਅਗੋਤ ਪ੍ਰਾਮਤਮਾ ਮੇਂ ਜੋ ਲੀਨ ਭਾਵਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਜੋਈ ਮੇਰੇ ਹਿਦੇ ਭਾਨਾ
 ਨੇ ਨਿਵਾਹ। ਕਰ ਉਗਰਨ ਕਰਵਾਏਗੇ ਸੁਤ੍ਰਧਾਹ ਕੀ ਪੁਤਰੀ ਵਤ ਮੇਰੇ ਕਲਿਆਨ ਲੀਏ। ਸ੍ਰੀ
 ਪ੍ਰਸਾ ਸਰਵਾਸੀ ਸੁਖਰਾਸੀ ਇਕ ਦੇਸ ਰਾਜ ਜੀ ਭਏ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਦਾਸੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਤੇ ਘੰਟੇ।
 ਗੁਸਤੀ ਘਰ ਜੀਨ ਸਹੁਤ ਪਰ ਜੀਤਾਨ ਨਹੀਂ। ਦਾਨ ਪੁਨਿ ਭੀ ਸਹੁਤ ਕਰੇ, ਤੇ ਮਤਿ ਉਹੀ ਤੇ
 ਮਨ ਨੀਵਾਂ ਤਿਸ ਕਾ, ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਏਕ ਸਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਬਾਹਿਬ ਜਾਇ ਮਨਤਕ
 ਏਕਿਆ ਤਿਤ ਰਾਜ ਕੇ ਦਿਨੇ ਮੇ। ਤਹ ਬੀਤ ਕੇ ਦਿਨੇ ਮੇ ਬੀਤ ਕਾ ਸਫਦ ਸੁਨਤੇ ਭਏ।
 ਬੀਤ ਮਹਲਾ। ੯ । "ਮਨ ਕਹਾਂ ਬਿਸਾਰਿਓ ਰਾਮ ਨਾਮ। ਤਨ ਬਿਨਸੈ ਜਮ ਜਿਓ ਪਟੈ
 ਕਾਮ। ੧ । ਰਹਾਓ। ਇਹ ਜਗੁ ਸੁਏ ਕਾ ਪਹਾੜ। ਤੇ ਸਾਰਾ ਮਾਨਿਆ ਕਰ ਵਿਰਾਹ।
 ਮਨਦਾਸਾ ਮੰਪਤ ਗੁਰ, ਕਿਛੁ ਸੰਗ ਨਾ ਰਾਨੈ ਸਮਝ ਲੇਹ। ੨ । ਇਕ ਭੁਤ ਨਾਵਾਇਓ ਹੋਇ ਜੀ।

ਰਹੁ ਨਾਨਕ ਭਜ ਇਹ ਏਕ ਰੰਗ"। ੨ । ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਨੀ ਆਵਾਸ ਰਿਹੈ ਮੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਕਰ ਜਾਤੀ
 ਭਈ। ਰੰਗਮਾ ਕੀ ਰਾਂਦਨੀ ਤੇ ਸੀਤਲਤਾ ਵਤ। ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਰੂਪ ਪੁਨਿਆ ਨਾ ਚੰਦ ਰਿਦੇ ਅਕਾਸ ਮੇ
 ਅਨ ਪ੍ਰਗਟਿਆ ਸੀਤਲਤਾ ਭਵ ਭੰਜਨ ਤੇ ਵਿਆਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਤੇ ਰਹੈ ਵਾਰਾ। ਤਾਂ ਮਨ ਮੇ
 ਬਿਬੇਕ ਰਹਤੇ ਭਏ ਤੇ ਕਹਤ ਭਏ ਜੇ ਕਰ ਧੰਨ ਦਾਰਾ ਇਹ ਨਾਲ ਚਲੈ ਨਾ ਹੁਏ ਤਾਂ ਫਿਰ ਅਸੀ
 ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਮੇ ਤਾਣਾ ਪੋਟਾ ਕੈਸੇ ਪਸਾਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਤਾਤ ਨਾਲ ਆਇ ਕਰ ਗ੍ਰਿਹ ਮੇ ਧੰਨ
 ਹੀ ਇਕਤ੍ਰਤਾ ਰਹਕੇ ਆਪਨੀ ਭਾਰਜਾ ਨੇ ਕਹਤ ਭਏ। ਹੇ ਭਲੀ ਲੋਕ ਤੈ ਮੇਰੇ ਸਾਸ ਨਹੀ
 ਚਲਣਾ ਮੈ ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਨਹੀ ਚਲਨਾ। ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਤੇ ਐਵੇ ਪਚੇ ਪੱਚ ਮਰੀਏ, ਮੂਰਖੇ ਵਤ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਹੁਨ ਅਸਠ੍ਰੰ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੀ ਆਗਿਆ ਹੁਈ ਹੈ ਅਬ ਸੋ ਰਾਮ ਕਰੀਏ ਜਿਸ ਕਰ ਤਨ ਕੀ ਮਨ ਕੀ
 ਪੁਨਾ ਧੰਨ ਜੀ ਚੈਸੇ ਸਮੇ ਸਵਾਸਾਂ ਕੀ ਪਰਮ ਸਫਲਤਾ ਹੋਵੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੇਰੇ ਤਾਂਈ ਜੋਤਾ ਕਿਤੇ
 ਬਿਤ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤੇਤਾ ਕਿਛੁ ਆਪਨੇ ਨਿਰਬਾਹੁ ਕੇ ਜੁਦਾ ਕਰੇ। ਸੋ ਹਾਥ ਜੋਰ ਕਰ ਕਹਤ
 ਭਈ, ਤਿਨ ਕੀ ਕਾਂਤਾ, ਹੇ ਨਾਥ ਆਪ ਕਿਧੇ ਰਾਮ ਚਾਰ ਪਰਸਨ ਚਲੇ ਹੋ, ਅਥਵਾ ਤੀਰਥੋ ਨੇ
 ਸਨਾਨ ਕਉ ਚਲਤੇ ਹੋ ਵਾ ਬੇਦੋ ਕੇ ਸੁਣਨੇ ਪੜਨੇ ਲੀਏ ਕਾਂਸੀ ਨਿਵਾਸ ਲੀਆ ਚਾਹੁਤੇ ਹੋ, ਕਿਧੇ
 ਬਨ ਮੇ ਜਾਇਕਰ ਤਪਸਿਆ ਕਰਨੇ ਕਾ ਆਪ ਕਾਤੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੈ, ਰਿਖੀਓ ਨੇ ਅਸਸ੍ਰਮੇ ਮੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰੇ।
 ਤਾਂ ਆਪ ਸ੍ਰੀ ਦੇਸ ਰਾਜ ਜੀ ਬਚਨ ਬੋਲਤੇ ਭਏ। ਹੁਇਰ ਬਦਨ ਤੇ ਸਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬਬੇਕ ਸਹਤ।
 ਤੇਰਾ ਕਿਸ ਤਰਫ ਧਿਆਨ ਗਿਆ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਮੂਰਤੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ
 ਬਿਆਪਰ ਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰੂ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਤਿਆਗ ਕਰ ਕੌਨ ਖਾਤਿਆਂ ਮੇ ਜਾਇ ਪੜੀ ਹੈ। ਮੇਰੇ
 ਤੇ ਤੀਰਥਾਂ ਦਾ ਤੇ ਬੇਦੋ ਦਾ ਪੁਨਾ ਧਾਮਾ ਕੇ ਪਰਸਨੇ ਨਾ ਅਰ ਜਗਾਂ ਤਪਾਂ ਦਾਨਾਂ ਨਾ ਪੁਨਾ ਪੁਰਸੀਆਂ
 ਕੇ ਸਨਾਨਾ ਕਾ ਅਸਰਾ ਨਿਚੋੜ ਇਹ ਫਲ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਕੀ ਸੇਵਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੇਰੇ
 ਸਭੀ ਮਾਨਬਾਂਛਤ ਅਰਥ ਗਿਧ ਹੋ ਗਏ ਹੈ। ਅਬ ਨਿਸੀ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਨੇ ਨਿਕਟਿ ਜਾਣ ਕੀ
 ਅਪੇਛਾ ਨਹੀ ਮੈਨੂੰ, ਗੁਰ ਨਿਪਾ ਤੇ, ਜਾਂ ਤੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਪਰਮ ਨਿਵਾਸ ਹੋ ਕਰ ਨਿਰਸਾਨ ਹੂਾ ਹੈ।
 ਜੇ ਤੂੰ ਕਹੇ ਤੈਨੂੰ ਕਿਸ ਨਿਰਵਾਨ ਕਰਿਆ ਹੈ ਐਸਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਸੁੰਵਣ ਕਰ ਮੈਨੂੰ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ
 ਆਪ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਹੇ ਪੁਰਸਾ ਸਾਡੀ ਇਹ ਬਾਰਤਾ ਸੁਣ ਨੀ ਧੰਨ ਦਾਰਾ ਪੁਤ੍ਰਾਦਿਕ ਸੁਖਤ ਕੀ
 ਨਹੀ ਤਾਂ ਤੇ ਇਨ ਕੀ ਵਾਨਾਨਾਕਰ ਕਿਉਂ ਵਿਰਅਰਥ ਸਨਮ ਕੁੰਵਾਵਾਨ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈ ਨਾਹਿਯਾ ਹੋ
 ਜਗਤ ਗੁਰੂ, ਜਗਨ ਨਾਥ ਗੁਰੂ, ਭਗਵਾਨ ਜੀ, ਸਦਾ ਸੰਗੀ ਤੇ ਸੁਖਦਾਈ ਕੌਨ ਹੈ, ਜੇ ਕਹੇ ਤੇਰੇ
 ਮੇਰੇ ਭਲੇ ਵਾਸਤੇ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਬਚਨ ਬੋਲਤੇ ਭਏ ਸੇਵ ਨਾ ਸਿਧਾਂਤ ਰੂਪ।
 ਹੇ ਭਾਈ ਸਦਾ ਸੰਗੀ ਤੇ ਸਹਾਇਕ ਨੇਈ ਨਹੀ, ਨੇਵਲ ਇਹ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸੰਗੀ ਹੈ। ਜੇ ਕਹੇ
 ਉਹ ਕਿਥੇ ਹੈ, ਹੇ ਗੁਰੇ। ਤਾਂ ਉਹ ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ ਬਿਆਪਕ ਹੈ। ਕੌਨੋ ਜੀਓ ਫੂਲ ਕੀ
 ਸਾਸਨਾ ਤਿਸ ਕੇ ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ ਬਿਆਪਕ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤੌਹ ਉਹ ਸਰਬਰੂਪ, ਸਰਬ ਕਾਲ
 ਸਿਵਾਸੀ, ਸਭ ਘਟ ਵਾਸੀ, ਸੁਖ ਰਾਸੀ ਹੋਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਰੂਪ, ਤੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੈ। ਐਸੇ ਸੁੰਵਣ ਕਰ
 ਬਚਨ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਹੋ ਦੇਵੀ, ਮੈਨੂੰ ਦੇਹ ਆਦਿਕੋ ਪਦਾਰਥੋ ਕਾ ਝੂਠਾ ਜਾਣਕਰ ਇਨ ਨਾ ਅਭਿਮਾਨ ਅਰ

ਰਿਦੈ ਤੇ ਦੂਰ ਕੀਆ ਹੈ। ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ। ਅਬ ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਮੇਰੇ ਜਿਦੇ ਅਨਾਸ ਮੇ
 ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਆਇ ਉਦੈ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਰੂਪ ਤਾਪ ਪਾਪ ਵਿਜਨ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।
 ਨਿਰਜਤਨ ਹੀ ਘਰ ਬੈਠਿਆਂ। ਅਤ ਜੱਤ ਅਜੱਤ ਕਉ ਜਾਨਕਰ ਸੈ ਗੁਹਿਣ ਤਿਆਗ ਕਰਿਆ ਹੈ।
 ਅਬਿ ਤਿਸ ਕਾ ਅਭਿਮਾਨ ਭੀ ਦੂਰ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਗੁਹਨ ਤਿਆਗ ਨਾ ਤਾਂਤੇ ਕਹੈ ਅਬ ਮੈ
 ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਤਿਆਗ ਕਰ ਕੌਨ ਤੀਰਸ ਜੋਵੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਅਬ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਿਆਗ ਤਨ ਮਨ
 ਧੰਨ ਦੇ ਪਾਵਨ ਕਰਨੇ ਵਾਰਾ ਇਹੀ ਸ੍ਰੀ ਪੁਸ਼ਪਾਰ ਈ ਹੈ, ਮਹਾਂ ਤੀਰਸ। ਤਾਂ ਤੇ ਹੁਣ ਮੈ ਇਸ
 ਕੀ ਜੋਵਾ ਕਰਤਾ ਹੋ। ਕਹੈ ਤੇਰੀ ਕੀ ਮਰਜੀ ਹੈ। ਐਸੇ ਸੁਣ ਕਰ ਬਚਨ ਹਾਸ ਜੋਰ ਕਰ
 ਨਹਤ ਭਈ ਸੋ ਸਵਾਧਵੀ, ਆਪਨੇ ਸੁਆਮੀ ਕਉ। ਹੇ ਨਾਸ ਨਹੂੰ ਦੇਹ ਨਾ ਪ੍ਰਿਵਾਵਾ ਦੇਹ ਨੇ ਤਿਆਗ
 ਕਰ ਭਿੰਨ ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਧੰਨ ਨਾ ਲੋਭ ਦੇਰਕ ਕੀ ਜੁਦਾ ਕਰਤੇ ਹੋ ਮੈ ਤਾਂ
 ਆਪ ਕੇ ਚਰਨਾ ਕੀ ਦਾਸੀ ਹੂਈ। ਆਪ ਕੇ ਚਰਨੇ ਕੀ ਜੋਵਾ ਤਿਆਗ ਕਰ ਵਿਭਚਾਰਨੀ
 ਇਸਤ੍ਰੀਆ ਵਤ ਮੈ ਨਾਹੀ ਧੰਨ ਕੋ ਗੁਹਨ ਕਰਤੀ, ਸੁਆਮੀ ਜੀ। ਜੋ ਆਪ ਨਾ ਹਵਾਲ ਜੋਈ ਮੇਰਾ
 ਹਵਾਲ। ਆਪ ਨਾ ਸੁਖ ਅਸਵਾ ਦੁਖ ਜੋਈ ਮੇਰੇ ਸੀਸ ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਨ ਹੈ, ਪ੍ਰਸਤਾ ਦਫਤ।
 ਜੀਐ ਆਪ ਕੀ ਮਰਜੀ ਚੇਵੈ ਤੈਸੇ ਆਪ ਕਰੇ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਕੀ ਜੋਵਾ ਤੇ ਪਰੇ
 ਐਰ ਕੌਨ ਪਰਮ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਇਹ ਪਰਮ ਮੰਗਲ ਤੇ ਕਲਿਆਨ ਦੇ ਦੇਣ ਹਾਰੀ ਸ੍ਰੀ
 ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਜੋਵਾ ਹੈ, ਜੋ ਆਪ ਕੀਤੀ ਚਾਹੁਤੇ ਹੋ। ਜਾਂ ਤੇ ਆਪ ਪ੍ਰਮ ਸੁਜਨ ਹੋ, ਹੋ
 ਸੁਆਮੀ ਜੀ। ਇਸੀ ਤੇ ਆਪ ਧੰਨ ਹੋ ਪੁਨਾ ਭੀ ਧੰਨ ਹੋ, ਕਿੰਤ ਕਿੰਤ ਸਰੂਪ ਹੋ। ਤੁਮਾਰੇ
 ਪ੍ਰਾਦਿ ਕਰ ਮੈ ਭੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਈਆਂ ਤਨ ਮਨ ਕਰ ਸੀਸਾਰ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਤਿਆਗ ਕੇ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਹੋ ਨਾਸ ਜੋ ਆਪ ਕੋ ਭਯਾ ਲਗੇ ਸੋ ਕਰਤਵ ਕਹੈ। ਤਾਂ ਆਪ ਕਹਿਤ ਭਯੇ ਜੋਈ ਬਾਰਤਾ
 ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਕੀ ਜੋਵਾ ਹੀ ਨੀਕੀ ਲਾਗਤ ਹੈ। ਅਤੇ ਸਰਬ ਸਾਧਨੇ ਤੇ ਜਹਾਂ ਕਥਤੀ
 ਰੂਪ ਇਨ ਕੀ ਮਾਤਾ ਹੈ ਤਹਾਂ ਹੀ ਸਰਬ ਸਾਧਨ ਹੈ ਸਮਦਮ ਆਦੀ। ਤਾਂ ਤੇ ਅਬ ਮੈ ਜੋ ਕਰਤਵ
 ਕਰਤਾ ਹੋ ਜਿਸ ਤੇ ਕਰਨੇ ਤੇ ਫੇਰ ਕਿਸੇ ਕਰਤਵ ਕਰਨੇ ਕੀ ਅਪੇੜਾ ਨਾ ਰਹੈ। ਤੇ ਸੁਕਾਸ।
 ਐਸੇ ਕਹ ਕਰ ਲੱਖ ਰੁਪਈਏ ਨਾ ਏਰ ਵੇਰ ਨਾਇ ਕਰ ਪੁਨਾ ਐਰ ਭੀ ਜਹਾ ਜਹਾਂ ਜਮਾ ਸੀ
 ਧੰਨ ਮਾਲ ਮਿਲਖ ਮੰਦਰੇ ਸਥਿਤ, ਭੂਖਨ ਬਸਤ੍ਰੇ ਸੰਹਤ, ਸਭ ਕੀ ਇਕਤ੍ਰਤਾ ਕਰਕੇ ਕਹਤ ਭਯੇ। ਹੋ
 ਸਤਿ ਗੁਰੇ ਇਹ ਸਭ ਪਦਾਰਸ ਆਪ ਨਾ ਹੈ। ਜਾਂ ਤੇ ਆਪ ਤਿਲੋਕੀ ਨਾਸ ਤੇ, ਹੋ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ
 ਜੀ। ਐਸੇ ਕਹਿਤਾਨਾਂ ਭੀ ਮੁਝ ਕੋ ਬੜੀ ਲਾਜ ਆਵਤੀ ਹੈ ਕਾਹੇ ਤੇ ਹੋ ਦੇਵ। ਜੋ ਪ੍ਰਾਮੇ
 ਤੇ ਪਦਾਰਸ ਹੋਇਆ ਝੂਠਾ, ਪੁਨਾ ਹੋਇਆ ਆਪ ਨਾ, ਤੇ ਮੈ ਝੂਠੀ - ਹੰਗਤਾ ਕਹਿ ਲਿਆ ਨੀ ਤੇ ਮੈ
 ਕੇ ਦੀਆ। ਤਾਂ ਮੈ ਤੇਰੀ ਸਰਨ ਹਾਂ, ਹੋ ਸੁਆਮੀ ਜੀ। ਤਬ ਜੋਵਾ ਹੋਇ ਕਰ ਗੁਰ ਜੋਵਾ ਕਰ
 ਅੰਤ ਕਰਤੇ ਕਰਾਵਤੇ ਭਯੇ ਸ੍ਰੀ ਪੁਸ਼ਪਾਰ ਸਰ ਕੀ ਉ। ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਕਾ। ਲਿਸ ਨਾਲ ਤਬ ਸਭੀ
 ਪ੍ਰਾਮਾ ਨਹੀ ਬਨੀ ਜੀ ਤਾਤ ਕਾਲ ਬੜੇ ਬੜੇ ਕਾਰੀਗਰ ਰਾਜ ਮਜੂਰੇ ਹੋ ਬੁਨਾਏ ਕਰ ਚਨੀਆਂ ਪੁਨੇ

ਕੀਆਂ ਧਰਾ ਦੇਤੇ ਭਏ। ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਪਰਮ ਧਾਮ ਕਾ ਭੁਜਨ ਕਰਕੇ ਗੁਰ ਗਣੇ। ਕਉ ਮਨਾਇ ਕਰ
 ਪਰਮ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ ਦੁਆਰਿ। ਕਾ ਕਰਵਾਇ ਕਰ ਜਹਾਂ ਉਤਮ ਭੂਮੀ ਅਰ ਚਿਕਨੀ ਹੈ ਤਹਾਂ
 ਜੇ ਇਟਾਂ ਬਨਵਾਇ ਕਰ ਪੁਨਾ ਆਵਿਆਂ ਮੈ ਪਰਪਰ ਕਰਵਾਇਕਰ ਲਿਆਵਾ ਭਏ। ਅੰਬਾਰ
 ਨਾਇ ਦੀਏ। ਰੋਜ ਰੋ ਰੋਜ ਰੋਜ ਰੋਜ ਬੈਲੀਆਂ ਕੇ ਮੁਖ ਖੋਲ ਕਰ ਰਾਜ ਮਜੂਰੇ ਨੇ ਬਾਂਟੇ ਹੈ,
 ਤੇ ਨਾਮ ਜਪਤੇ ਹੈ, ਜੀ ਦੇਗ ਰਾਜ ਜੀ ਭਗਤ ਰਾਜ। ਆਪ ਜਾਸ ਤਿਨ ਨੇ ਮਜੂਰੇ ਵਤ ਕਮਾਵਤੇ
 ਹੈ। ਬਾਣੀ ਕਰ ਗਾਨਾ ਤਿਨ ਕੀ ਸਫਲਤਾ ਕਰਤੇ ਹੈ, ਨਾਮ ਜਪ ਕਰ ਤੇ ਧੰਨ ਕੀ ਸਫਲਤਾ ਸੇਵਾ
 ਕਰ। ਪੁਨਾ ਮਨ ਕੀ ਸਫਲਤਾ ਅਦਵੈਤ ਨਿਗਰੀ ਗੁਰ ਮੂਰਤੀ ਕੇ ਧਿਆਨ ਧਰ।
 ਧੰਨ ਕੀ ਬੈਲੀਆਂ ਕੇ ਮੁਖ ਖੋਲ ਕਰਜੇ ਦੇਤੇ ਹੈ, ਗੋਬਿੰਦ ਅਰਸ। ਜੇ ਪ੍ਰੇਮ ਜਿਉ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ
 ਹੈ ਮਜੂਰੇ ਰਾਜੇ ਬੀਚ ਹੇ ਕੇਸਰਿਨ੍ਦਰ ਦੀ ਤਿਨ ਨੇ ਉਤਮ ਭੋਜਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇ ਬਨਾਇ ਕਰ
 ਦੇਵੀ ਅਚਵਾਵਤੀ ਹੈ ਸੁਆਮੀ ਕੀ ਆਗਯਾਕਾਰ। ਪੁਨਾ ਜੇ ਛਾਦਨ ਕੀ ਲੋੜ ਵਾਲਾ ਦੇਖਤੇ ਹੈ
 ਤਿਨ ਕੇ ਬਾਤਰ ਗੁਪਤ ਦੇਵਤੇ ਹੈ ਜਾਂ ਤੇ ਲੋਕ ਦਿਖਾਲਾ ਰੂਪ ਭੋਗਾ ਜੁਭ ਗੁਣੇ ਰੂਪ ਖੇਤਰ ਕਉ
 ਨਾਸ ਨਾ ਕਰਦੇਵੈ। ਪੁਨਾ ਹੰਗਾਰ ਰੂਪ ਗੜੇ ਥੀ ਵੀ ਡਰਤੇ ਹੈ। ਤੇ ਉਤਮ ਪੁਮਾਨਤਾ
 ਤੇ ਜੀ ਕਰਿਨ੍ਦਰਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਸਰਨ ਪਰਤੇ ਹੈ ਤੇ ਕਰਤੇ ਹੈ: ਹੇ ਨਾਥ, ਸਭ ਨਿਵ ਤੇਰਾ ਹੈ।
 ਮੈ ਤੇ ਕਿਛੁ ਨਹੀ ਸਕ ਕਿਛੁ ਤੁਮ ਹੀ ਤੁਮ ਹੋ। ਪੁਨਾ ਏਕ ਕਾਲ ਮੇ ਵਰਖਾ ਸਹੁਤ ਹੋਈ।
 ਤਬ ਭੋਜਨ ਸਾਲਾ ਚੋਇ ਪੜੀ ਕਹੂੰ। ਤਬ ਦੇਵੀ ਆਨ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤ ਭਈ ਜੇ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ
 ਏਕ ਤਗਾਰੀ ਚੂਨੇ ਕੀ ਅਮਰੇ ਸਥਾਨ ਕੇ ਰਾਹੀਤੀ ਹੈ। ਜੇ ਉਹਾ ਜਲ ਬਰਖਾ ਨਾ ਗਿਰਤਾ ਹੈ ਸੀਰੇ
 ਤਾਂ ਆਪ ਬਚਨ ਕਰਤ ਭਏ, ਭਗਤ ਰਾਜ ਜੀ, ਜੇ ਗੁਰ ਰਖਨਾ ਹਈਕਿ ਨਾਸ ਕਰਣਾ ਹਈ ਇਥੇ
 ਚੂਨਾ ਲਵਾਇ ਕਰ। ਸਭ ਧੰਨ ਇਟਾਂ ਚੂਨਾ ਇਹ ਤਾ ਹੋਇਆ ਜੀ ਸਰਨ ਨਾਥ ਜੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਦੀ
 ਕਾ ਮੇਰਾ ਤਾਂ ਹੋਇਆ ਨਾ ਤਾਂ ਨਿਵਰ ਕੀ ਕਿਆ ਕੁਦਰਤ ਹੈ। ਜੇ ਕਹੈ ਇਥੇ ਨੀ ਨਵੇ।
 ਰਦਾਰਿਤ ਗੁਰ ਗਿਰ ਪੜੇ ਤਾਂ ਭੋਜਨ ਕਹੂੰ ਆਨ ਸਥਾਨ ਕਰ ਲੇਣਾ। ਜੇ ਕਰ ਜਰੂਰ ਤੇਰੀ ਮਰਜੀ
 ਹੀ ਉਹ ਮੇ ਤੇਰਾ ਮੋਹ ਹੈ, ਤਾਂ ਈਹਾਂ ਚੂਨੇ ਕੀ ਮੰਗੀ ਪੀਸ ਤੂੰ ਆਪ ਮਜੂਰੇ ਵਤ। ਤਿਨਾ ਕੀ ਜੇ
 ਮੇਰਨਤ ਹੋਵੈ ਤਿਨਾ ਕਾ ਚੂਨਾ ਨੇ ਕਰ ਜਾਇ ਲਵਾਇ। ਤਾਂ ਤੇ ਜਾਇ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਵਾਏਤੇ ਸੁਭ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬਨਾਇ ਇਹ ਕੂੜੇ ਸਿਧੇ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਤਿਆਗ ਕੇ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਨਾਮ
 ਕਾ ਨਿਮਰਨ ਕਰ। ਜੇ ਮਸਤਰ ਟੇਕ ਕੇ ਸੁਆਮੀ ਕੇ ਐ ਨਿਦੇਸ਼ ਹੁਨ ਕਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਜਪਤੀ
 ਹੁਈ ਹਰਖ ਸੋਗ ਤੇ ਰਹਤ ਹੋ ਕਰ। ਆਪਣੇ ਭਵਨ ਕੇ ਗਵਨ ਕਰਤ ਭਈ ਸੁਆਮੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਲੀਏ
 ਇਹ ਦੇਖੋ ਜੀ ਦੇਗ ਰਾਜ ਜੀ ਅਵਸਥਾ ਨਾ ਬਰਨਨ ਗੁਰਸੇਵਾ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ। ਤਾਂ
 ਤੇ ਮੈ ਇਨ ਕੇ ਭਗਤ ਰਾਜ ਬਿਬੇਧਨ ਦੀਆ ਹੈ, ਐਸੀ ਸਹਿਜ ਅਵਸਥਾ ਕਰ। ਜੈਸੇ ਕਹਿਆ ਹੈ
 ਜੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਨੇ। "ਜਿਹ ਗੁਰ ਬਨ ਜਮਸਰ ਨੀਏ ਤੇ ਪੂਰੇ ਪਰਵਾਨ।" ਪੁਨਾ ਜੀ
 ਗੁਰੂ ਦਾਵੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਕਾ ਸਚਨ ਹੈ। ਰਾਮ ਕਲੀ ਪਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦਾਵੀ। ੧੦ T
 "ਰੇ ਮਨ ਐ ਕਰ ਨਿਸਾਸਾ। ਬਨ ਜੀ ਸਦਨ ਸਬੈ ਕਰ ਜਮਲੁ ਮਨ ਹੀ ਮਾਰਿ ਉਦਾਸਾ। ੧ ।

ਰਹਾਉ। ਜਤ ਕੀ ਜਟਾ ਜੋਗ ਕੇ ਮਜਨ ਠੋਮ ਕੇ ਲਖਨ ਬਢਾਓ। ਗਿਆਨ ਗੁਰੂ ਆਤਮ
 ਪੁਰਖ ਨਾਮ ਬਿਭੂਤ ਲਗਾਇਓ। ੧ । ਅਲਪ ਅਹਾਸ ਗੁਲਪ ਸੀ ਨਿੰਦਰਾ ਦਿਯਾ
 ਛਿਆ ਤਨ ਪ੍ਰੀਤ। ਸੀਲ ਸੰਤੋਖ ਸਦਾ ਨਿਰਬਾਹਿਓ ਹਵੇਵੇ ਤੂੰ ਗੁਣ ਅਤੀਤ। ੨ ।
 ਰਾਮ ਕਰੋਧ ਹੰਗਾਰ ਲੋਭ ਹਨ ਮੋਹ ਨ ਮਨ ਮੇ ਲਿਆਵੈ। ਤਬ ਹੀ ਆਤਮ ਤੁਤ ਕੇ ਦਰੀ
 ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਰਹਿਪਾਵੈ"। ੩ । ਐਸੇ ਏਹ ਜਨਿਆਈ ਭਏ ਹੈ ਜੀ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਰਹਾ
 ਹੈ, ਜੀ ਦੇਸ ਰਾਜ ਜੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਪੂਰਨ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਪਰਕਰਮਾ ਪੂਰਨ ਭਈ ਪ੍ਰਮ ਸੁੰਦਰ
 ਰੂਨੇਗਜ। ਪੁਨਾ ਤਿਨ ਕੇ ਸਰੀਰ ਨਾ ਭੀ ਅੰਤ ਆਵਤਾ ਭਯਾ ਨੋਈ ਜਮੇ ਪੀਵੈ। ਤਾਂ ਸਾਖਿਆਤ
 ਨਾਰਾਇਣ ਮਹਾ ਵਿਸਨ ਜੇ ਜੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਹੈ ਤਿਨ ਕਾ ਦਰਾਨ ਭਯਾ। ਜੋ ਜੋਤਿ ਮਹਿ
 ਲੀਨ ਹੋ ਗਈ ਜੋਤ ਤਿਸ ਕੀ। ਕੀ ਜੀ ਜੀ ਗੁਰਦੇਵ ਨਾ ਬਚਨ ਹੈ। "ਜਿਉ ਜਨ ਮਹਿ
 ਜਨ ਆਇ ਖਟਾਨਾ। ਤਿਓ ਜੋਤੀ ਜੀ ਜੋਤ ਜਾਮਨਾ। ਮਿਟ ਗਏ ਗਵਨ ਪਾਏ ਬਿਗਰਾਮ।
 ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਸਦ ਕੁਰਬਾਨ"। ਜੋ ਐਸੇ ਤਿਨ ਕੀ ਗਤੀ ਭਈ ਤਿਸ ਕੇ ਦੇਖਣ ਇੰਦਰ
 ਵਰਣ ਕੁਮੇਰ ਗੁਰ ਚੰਦਰਾਦੀ ਭੀ ਗਿਹਾਵਤੇ ਭਏ ਜੋ ਐਸੇ ਤੇ ਹਮ ਹੋਤੇ ਤੇ ਭਲਾ ਸੀ।
 ਜੋ ਚਤਰ ਭੁਜ ਹੋ ਨਰ ਨਾਰਾਇਣ ਕੇ ਨਿਕਟ ਪਾਰਖਦ ਭੋ ਕਰ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਭਏ ਪੀਛੇ ਕਾਂਤਾ
 ਨਿਰੀ ਜੋ ਭੀ ਤਨ ਤਜ ਕਰ ਪ੍ਰਮਾਮ ਕੇ ਜਾਇ ਪ੍ਰਪਤ ਭਈ, ਆਗਿਆ ਮੰਨਣੇ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਨਰ।
 ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮ ਗੁਧਾ ਗਿਧੁ ਰਾਹੀਓ ਉਤਰਾਰਨੇ ਗੁਧਾਸਰ ਉਤੇ ਦੇਸ ਰਾਜ ਸੇਵਾ ਪ੍ਰਾਗਿ
 ਬਰਨਨ ਨਾਮ ਦੋਐਬਿਤਾ ਹੁਲਾਸਾ। ੨੨ । ਜੈ ਜੀ ਗੁਰੂ ਗਰੀਬ ਜਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਪ੍ਰਮ ਧਾਮ
 ਕੀ ਹੈ। ੧੩ ਸਤਿ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦ। ਅਬ ਨਾਥਾਨਾਵਾਨ ਖੰਡੀ ਗਿਧ ਕੀ ਅਤੇ ਬਾਵਾ
 ਪਰੀਤਮਦਾਸ ਜੀ ਕੀ। ਜੰਗਲ ਕੀ ਤਟਪੁਰ ਜੋ ਨਪਾਲ ਕੀ ਝਾੜੀ ਭੀ ਨਹਲਾਵਤੀ ਹੈ।
 ਜੋ ਕੀਸਾ ਹਨ ਹੈ ਜਹਾਂ ਸੂਰਜ ਅਰ ਚੰਦ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਭੀ ਨਠਨ ਦਿਗਾਟੀ ਮੈ ਆਵਤਾ ਹੈ। ਐਸਾ
 ਜਾਨ ਘਨ ਘਟਾ ਵਤ ਹੈ। ਜਹਾਂ ਉਚੇ ਬਟਾਲ ਬਿਛ ਹੈ। ਤਹਾਂ ਬਾਵਾ ਵਣਖੰਡੀ ਜੀ
 ਹੋਏ ਹੋ ਬਡੀ ਗਿਧਤਾ ਜਹਤ। ਅਰ ਦੋ ਇਨ ਕੇ ਬਾਲਕੇ ਚੇਤੇ ਸੀਸੇ ਕਰਤ ਭਏ ਹੋ ਜੁਆਮੀ
 ਜੀ ਹਮ ਕੇ ਅੰਬ ਦੇਵੇ ਜੋ ਹਮ ਖਾਏ ਹੈ। ਤਬ ਬਾਵਾ ਵਣਖੰਡੀ ਜੀ ਜੋ ਅਥੇ ਤੀਨ ਨੋ ਬਾਵਾ
 ਗੁਆਈ ਰਹਤੇ ਸੇ ਤਿਨਕੇ ਅੰਬੋਂ ਕਾ ਬਾਗ ਸੀ ਬਡਾ। ਇਨਕੇ ਰੋਈ ਨਹੀ ਸੀ, ਇਹ ਬਨਵਾਸੀ ਥੇ।
 ਤਬ ਬਾਵਾ ਜੀ ਜੋਰਾ ਤੇ ਭੋਰਾ ਬਾਲਕਿਆਂ ਕੇ ਜਹਤ ਭਏ ਜੋ ਜਾਵੇ ਗੁਆਈਆਂ ਨੇ ਅੰਬ ਤੁਮ ਭੀ
 ਖਾਇ ਆਵੇ ਤੁਨੇ ਕੀ ਆਗਿਆ ਲੇਕਰ। ਤਬ ਜੋਰਾ ਤੇ ਭੋਰਾ ਬਾਲਕ ਜਾਇ ਨੇ ਕਹਤ ਕਏ।
 ਜੋ ਗੁਆਈ ਕਹਤ ਭਯਾ ਤੁਮਰਾ ਜੋ ਗੁਰੂ ਵਣਖੰਡੀ ਗਿਧ ਕਹਲਾਵਤਾ ਹੈ ਜੋ ਤੁਮ ਕੇ ਅੰਬ ਨਹੀ
 ਆਵਤਾ ਰਿਆ। ਐਸੇ ਜੁਨਰ ਬਾਲਕ ਆਪਨੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਜਹਤ ਭਏ, ਜੋ ਬਾਰਤਾ। ਤਬ
 ਵਣਖੰਡੀ ਬਾਵਾ ਜੀ ਏਨ ਲਾਟਕਾ ਦੇਤੇ ਭਏ ਜੋਰਾ ਭੋਰਾ ਕਓ। ਤੇ ਜਹਤ ਭਏ ਸਤਿ ਨਾਮ ਕਹਕਰ
 ਜਿਸ ਜਲ ਕੇ ਪੇੜ ਮੇ ਛੁਹਾਵੇਗੇ ਜੋਈ ਆਮ ਹੋਇਗਾ, ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜੋ। ਜੋ ਬਾਲਕੇ
 ਜਾ ਜਾਇ ਤੁਹਾਵਤੇ ਭਏ ਸਤਿਨਾਮ ਕਰ ਕਰ ਜੋ ਤਾਤ ਨਾਲ ਅੰਬ ਹੋਇ ਜਾਵੈ ਸਤਿ ਬਚਨਤੇ।

ਸੇ ਕੀਸੇ ਜੈਸੇ ਚੋਰ ਤੇ ਸਾਧ ਹੋਇ ਜਾਤੇ ਹੈ, ਤੇ ਨਾਮੀਆਂ ਤੇ ਜਾਤੀ ਹੋਤੇ ਹੈ, ਪੁਨਾ ਲੋਕੀਆਂ ਤੇ
 ਸੰਤਖਵਾਨ ਹੋਤੇ ਹੈ ਅਰ ਮੂਰਖ ਤੇ ਪੰਡਤ ਹੋਤੇ ਹੈ; ਨਰੀਰ ਪਾਹ ਤੇ ਤਾਅ ਆਂਬ ਹੋਤੇ ਭਏ ਸੰਤ
 ਬਰਨ ਤੇ ਸਾਲ ਬਿਥੇ ਤੇ ਆਂਬ ਹੋਤੇ ਭਏ ਨੇਸੇ ਪ੍ਰਯੰਤ। ਅਬ ਭੀ ਲਾਗਤੇ ਹੈ ਜੋ ਸੰਤ ਦੇਖ ਆਏ
 ਹੈ। ਤਿਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ। ਤਬ ਸੰਨਿਆਸੀ ਸਿਧ ਇਨ ਪਰ ਚੋਪ ਨਰ ਸਰਾਪ ਦੀਆ ਜੋ
 ਤੁਮਾਰੀ ਗਦੀ ਪਰ ਬੈਠੇਗਾ ਸੋ ਤੁਰਤ ਹੀ ਮਰ ਜਾਏਗਾ। ਤਬ ਵਣਖੰਡੀ ਜੀ ਨਹਤ ਕਏ ਹਮ
 ਏਕ ਨੜਕਾ ਮਹੰਤ ਨਰੇਗੇ। ਸੋ ਅਬ ਭੀ ਉਹਾਂ ਉਨਹੇ ਏਕ ਖੰਡਾ ਮਹੰਤ ਹੈ ਉਸ ਨਾ ਪੂਜਨ
 ਰਹਤੇ ਹੈ। ਫੇਰ ਵਣਖੰਡੀ ਜੀ ਨੇ ਨਹਾ ਗੁਸਾਂਈ ਨੇ ਜੋ ਬਾਰਾਂ ਬਰਸ ਪੀਛੇ ਤੁਮਰਾ ਮਹੰਤ
 ਜੋ ਗਦੀ ਪਰ ਬੈਠੇਗਾ ਸੋ ਗੁਸਟੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਸੋ ਸੰਨਿਆਸੀ ਸਾਰਾਂ ਬਰਸ ਪੀਛੇ ਮਹੰਤ ਬਦਲਾ
 ਦੇਤੇ ਹੈ ਅਪਨੇ ਸਸਾਨ ਪਰ। ਫੇਰ ਵਣਖੰਡੀ ਨਾ ਚੋਲਾ ਢਾਢੇ ਬੰਗਲ ਬਨ ਤਿਸ ਨੇ
 ਇਹ ਸਿਧ ਸੇਰ ਨੀ ਸਵਾਰੀ ਅਰ ਸਰਪ ਨਾ ਨੇਤਰਾਂ ਹਾਥ ਮੇ ਲੇ ਕਰ ਮਿਲਨੇ ਕੋ ਚਲਾ
 ਆਵਤਾ ਥਾ। ਤਬ ਇਹ ਕੰਧ ਦੁਕਾਇ ਨਰ ਤਿਸ ਨੇ ਜਾਇ ਮਿਲੇ ਸੋ ਦੇਖ ਨਰ ਐਸੀ ਸਕਤੀ
 ਮਾਤਰ ਟੋਕਤ ਭਯਾ। ਗਰੀਸਾਨਾਰ ਕਸਨ। ਐਸੀ ਐਸੀ ਸਕਤ ਅਨੇ ਦੇਖੀ ਸੁਨੀ ਹੈ
 ਪਰ ਏਕ ਸਕਤੀ ਰਹੂ ਦੇਖੀ ਸੁਨੀ ਨਹੀ। ਅਣਹੋਦਾ ਅਵਿਦਯਾ ਰੂਪ ਜੋ ਮਲਨ ਹੰਗਾਰ ਹੈ
 ਪ੍ਰਫਿਲ ਜੋ ਕਿਸੇਸਕਤੀ ਕਰ ਦੂਰ ਨਰ ਦਿਤਾ ਹੋਵੈ ਅਪਨਾ ਅਥਵਾ ਕਿਸੀ ਨਾ। ਸੋ ਅਤ ਦੁਰਵਿਗੇ
 ਵਾਰਤਾ ਹੈ। ਅਥਵਾ ਚਰਿਭਜਨ ਭਗਤੀ ਬਿਨਾ ਚੌਰਾਸੀ ਲਖ ਜੋਨੀ ਨੇ ਜੋ ਖੋਦ ਹੈ ਜਨਮ
 ਮਰਨ ਰੂਪਾ ਸੋ ਕਿਸੇ ਦੂਰ ਨੀਤੇ ਹੋਵਨ ਸੋ ਭੀ ਨਹੀ। ਤਾਂਤੇ ਇਹ ਜਿਧਤਾ ਸਕਤੀ ਨੀ
 ਅਭਿਲਾਖਾ ਗੁਰ ਸਿਖ ਗਿਆਨਵਾਨ ਨਹੀ ਨਰਦੇ, ਝੂਠਾ ਧੰਧਾ ਜਾਨਕਰ। ਏਕ ਟੋਕ ਜਿਨਹੇ ਰਿਦੇ
 ਮੇ ਹੀ ਗੁਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੀ ਤਾਂ ਤੇਤਿਲ ਕੋ ਇਤਨੇ ਮੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿਤਾ ਹੈ। ਗੁਰਚਰਨ ਨਵਲ ਸੂਰੀ ਮਾਤਰ
 ਨਵਣੀ ਤੇ ਸਤਿਨਾਮਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨਾ ਬਾਰੰਬਾਰ ਜਾਤ ਪਾਤ ਦੇ ਅਕਿਮਾਨ ਨਾਤ੍ਰਿ ਤਿਆਗ ਨਰ
 ਪੁਨਾ ਪੂਰਬ ਪਰਸਗਿ। ਬਾਵਾ ਵਣਖੰਡੀ ਉਦਾਸੀ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਨਾਨਕ ਮਤੇ ਕੇ ਸਾਧ ਹੋਏ ਹੈ ਜਹਾਂ
 ਕਮਲੀਆ ਸਿਧਿ ਨੇ ਇਸਕਿਛਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ। ਪ੍ਰਾਗਿ ਮੇ
 ਸ੍ਰੀ ਸੰਗ ਸੋ ਸ੍ਰੀ ਕਮਲੀਏ ਕੀ ਬਾਰਤਾ ਏਕੀ ਸੁਨੇ ਹੈ ਜੀਤੇ। ਜੋ ਕਮਲੀਆ ਖਤ੍ਰੀ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜਰ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨਿਰਟ ਨਰਤੇ ਸੋ। ਮਹਾਂ ਬੀਰ ਜੋ ਰਣਾਹੀਰ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ
 ਸਾਹਿਬ ਹੈ ਤਿਨ ਕੋ ਬਾਲਪਨ ਮੇ ਖਿਡਾਵਤੇ ਹੀਆਵਤੇ ਥੇ। ਇਕ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ
 ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਪਗਤਾਲ ਹੈ ਪਨਹੀ, ਜੋ ਪੂਲ ਨਰ, ਤਿਸ ਕੋ ਮਾਤਰ ਪਰ ਲਾਇਆ। ਤਬ ਸਿ
 ਪ੍ਰੇਮ ਗਿਧਤਾ ਹੋਈ। ਜਬ ਬਿਪ ਮੋਹਰੇ ਨੀ ਕਟੋਰੀ ਭਰ ਲੇ ਚਲਾ ਜੀ ਬਾਲ ਗੁਰੂ ਕੋ ਪਿਲਾਵਣ
 ਤਬ ਮਾਰਗ ਮੇ ਕਮਲੀਆ ਖਸੋਟ ਕਰ ਪਾਨ ਨਰਤ ਭਯਾ। ਤਬ ਸੋ ਦਿਸਾਧਮ ਦੂਜੀ ਕਟੋਰੀ
 ਲਿਆਇਆ ਮੋਹਰੇ ਕੀ ਸਨ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨੇ ਲਾਲਚਰਨ ਤਬ ਭੀ ਸੋ ਪਾਨ ਨਰਤ ਭਯਾ। ਤਬ ਜੋ ਨੀਚ
 ਤੀਜੀ ਬੋਰ ਲਿਆਇਆ ਤਬ ਨਹਤ ਭਏ ਕਮਲੀਆ ਜੀ ਅਬ ਜਾ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਭੀ ਨੇ ਅੰਤ੍ਰਿਜਾਮੀ
 ਤੇ ਪਰਤ ਹੈ। ਤਬ ਬਾਲ ਪ੍ਰਯੰਤ ਕੋ ਗੁਰੂ ਨਹਤ ਕਏ ਕੇ ਦਿਸਨੀਚ ਦੇ ਕਨੇ ਜਹਾਂ ਰਾਏ।

ਇਹ ਤੇ ਤੀਜੀ ਨੰਬਰੀ ਹੈ। ਸੋ ਪਾਪੀ ਦਿਨ ਧਮ ਨਹਤ ਕਥਾ ਜੀ ਨਾਮਲੀਏ ਪੀਤੇ ਹੈ।
 ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਨਹਤ ਕਥੇ ਹੋ ਕਾਮਲੀਏ ਏਹੀ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਨਹਾਂ ਤੇ ਪਾਈ। ਤਾਂ ਕਾਮਲੀਏ
 ਹਾਸ ਜੋਰ ਨੇ ਕਹਾ ਹੋ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੁਸਾਡੀ ਪਗਤੁਏ ਨੇ ਪ੍ਰੰਛੇ ਜੇ ਪਾਈ ਹੋ ਗੁਰੇ, ਅਪ ਜੀ
 ਨਿਰਪਾ ਤੇ ਅਪ ਨਾ ਸਦਨਾ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਪ੍ਰਾਨ ਹੋਰ ਕਹਾ ਤੁਮਨੇ ਸਭੀ ਸਾਧਾ ਜਿਹਾ
 ਹੋਇਗੇ। ਹੁਣ ਤੈਨੂੰ ਕਰਤਵ ਨੁਝ ਨਹੀ ਰਹਾ। ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਹੋਰਨ ਵਿਚਰ। ਤਾਂ ਹਾਸ ਜੋੜ ਕਰ
 ਕਰਤ ਭਏ ਹੋ ਨਾਥ ਜਹਾਂ ਹੁਮ ਹੋਵੇ ਤਹਾਂ ਜਾਇ ਰਹੇ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਸਰਨ ਕਰਤ ਕਥੇ।
 ਸ੍ਰੀ ਨਾਨਕ ਮਤੇ ਜਾਇ ਨਿਵਾਸ ਰਹੇ। ਸ੍ਰੀਦਾ ਤੁਮਾਰੀ ਅਰ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨਿਰਪਾ ਸੇ
 ਬਹੁਤ ਹੋਸੀ। ਸੋ ਏਹੀ ਬਾਬੇ ਗੁਰਦਿੱਤਾ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਚੇਲੇ ਭਏ ਹੈ ਅਲਮਾਸਤ ਜੀ ਨਾਮਲੀਏ ਤੇ ਨਾਮ ਭਯਾ
 ਹੈ। - ਦੂਜੇ ਚੇਲੇ ਬਾਲੂ ਹਾਨਾ ਜੀ। ੩ ਤੀਜੇ ਚੇਲੇ ਸ੍ਰੀ ਫੂਲ ਜੀ। ੪। ਚਤੁਰਸ ਚੇਲੇ
 ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ। ਉਦਾਸੀਓ ਮੇ ਏਹ ਚਾਰ ਧੂਏ ਕਹਨਾਵਤੇ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸਾਥੇ ਗੁਰਦਿੱਤੇ
 ਜੀ ਨੇ ਏਹ ਚੇਲੇ ਚਾਰ। ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਗੁਰਦਿੱਤਾ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇ ਸੇਟੇ
 ਜੇ ਚੇਲੇ ਸ੍ਰੀ ਚੰਦ ਜੀ ਨੇ ਭਏ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਚੰਦ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਚੇਲਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸ੍ਰੀ
 ਵਿਗਨ ਹੈ। ਵਿਸਨ ਸਿਵਰੇ ਸਿਵ ਪਦ ਆਪੇ ਆਪ। ਰੋਟਾਨ ਰੋਟ ਸੰਹਮਾ ਸਿਧਾਨ ਮਰੇਗ ਜਿਥ
 ਸਿਵ ਪਦ ਨੇ ਟਹਲੂਹੀ ਹੈ। ਭਾਈ ਫੇਰੂ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਸਿੰਗਤ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਹੈ। ਕਾਧੀ ਪ੍ਰੇਮਦਾ ਜੀ।
 ਭਾਈ ਕਨਈਆ ਰਾਮ ਜੀ। ਹੋਰ ਅਨੰਤ ਏਹ ਸਕੀ ਬਖਸ਼ੀਸ਼ਾਂ ਨੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਅਲਮਾਸਤ
 ਜੀ ਹੀ ਸ੍ਰੀਦਾਇ ਮੇ ਬਾਵਾ ਵਣਖੰਡੀ ਜੀ ਸਿਧਿ ਭਏ ਹੈ। ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਕੋਲ ਕੋਲ ਕਾਧਾ ਕਰੀਏ।
 ਫੇਰ ਇਨਹੀ ਨੇ ਨਿਪਾਲ ਨੀ ਲਾਕੀਓ ਮੇ ਬਾਵਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦਾਸ ਜੀ ਜਾਇ ਪਿਲੇ ਹੈ ਪੁਤਸ ਬਾਵਾ ਵਣਖੰਡੀ
 ਨੇ ਸਰੀਰ ਪਰ ਭਭੁਤ ਚਾੜੀ ਭਈ ਤੇ ਸੀਸ ਤੇ ਜਟਾ ਮੁਕਟ ਅਧੇ ਧੂਣੀ ਧੁਖੇ। ਪੁਨਾ ਕਟ, ਸਿਗਲ,
 ਬੈਰਗਣ, ਚਿਮਟਾ, ਝੋਲੀ ਧਰੀ ਭਈ ਮਾਨੇ ਸਿਵਜੀ ਆਨ ਇਸਤ ਕਥੇ ਹੈ ਰੂਪੀ ਪਰ, ਸ੍ਰੀ
 ਸਮਾਨ ਲਗੀ ਭਾਈ ਬਾਵਾ ਜੀ ਨੀ। ਤਬ ਵਿਚਰਤੇ ਵਿਚਰਤੇ ਬਾਵਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦਾਸ ਜੀ ਜਸ ਇਨ ਨੇ
 ਦੇਖਾ ਤਬ ਚਿਤ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਾਨ ਹੂਆ ਅਰ ਉਨਰੀ ਸੇਵਾ ਜੋ ਤਬਪਾਸਹੁਏ। ਨਾਸਨਾ ਤੇ ਕਾਕਨਾ
 ਉਨ ਹੀ ਸਹਾਰ ਸਹਾਰ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਉ ਸੇਵਾ ਕਰਤ ਕਥੇ ਸਹੁਤ ਕਾਧ। ਤਬ ਕਚੇ ਜੇ ਫਲ ਜੀ
 ਸਮੇਰ ਪਰਪਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਮੀਠਾ ਮਹੀਰਹੁ ਸਾਥ ਰਹਾ ਏਹ ਹੋਤ ਭਏ। ਤਬ ਸਿਹ ਵਰ ਦੇਤੇ ਕਥੇ
 ਜੀ ਹਮ ਐਸੇ ਤੁਮ। ਤਬ ਪ੍ਰਮ ਸਿਧੰਤਾ ਤੇ ਪ੍ਰਮ ਭਵਤ ਭੀ ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਮ ਗਿਆਨ ਤੇ ਪ੍ਰਮ ਗਿਆਨ
 ਪ੍ਰਮ ਵਿਚਾਰ ਸਹਤ ਹੋਤੇ ਭਏ ਸੇਵਾ ਤੇ ਨਾਮ ਜੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਧਾਰ ਕਰ। ਅਰ ਵੈਰੇ ਹੀ ਜਟਾ
 ਅਰਭੂਤੀ ਧਾਰਤ ਭਏ ਸੰਗਲ ਆਦੀ ਚਿੰਨ। ਆਦੇ ਵਿਧੇ ਨਹੀ ਜੀ ਕੋਈ ਸਾਧਦਾ ਬਾਵਾ ਵਣਖੰਡੀ
 ਤੇ ਬਾਵਾ ਪ੍ਰੀਤਮਦਾਸ ਤੇ ਚਲੀ ਹੈ ਰੀਤੀ ਸਿਗਲ ਧੂਣੀ ਜੀ। ਐ ਦੇਖ ਕਰ ਜੀਨਿਆਸ ਤੁਸਾਰਤੇ
 ਭਏ ਆਏ ਕਰ ਜੇ ਇਹ ਚਿਹਨ ਹਮਾਰੇ ਹੈ ਭਭੂਤੀ ਆਦ ਤੁਮ ਮਤ ਪਹਿਏ।

ਤਸ ਬਾਵਾ ਵਣਖੰਡੀ ਜੀ ਤੇ ਬਾਵਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦਾਸ ਜੀ ਤਿਨੋਂ ਹਾਸਾ ਇਹ ਸਚਨ ਬੋਲਤ ਭਏ ਜਿਨ ਨੇ
 ਜੀ ਗੰਗਾ ਜੀ ਦੇਵੇ ਜੋ ਪਹਿਰੇ। ਤਾਂਤੇ ਹਮ ਤੁਮ ਨਾਇ ਨਰ ਕਿਛੁਤੀ ਜੀ ਗੰਗਾ ਜੀ ਸਨਾਂ
 ਰਹੇ। ਹਮ ਤੁਮ ਨੇ ਮਲ ਨਿਵਾਵੇ ਤੁਮ ਹਮ ਤੇ ਮਲ ਨਵਾਵੇ। ਤਸ ਐਹੇ ਹੀ ਨਰਤ ਭਏ ਜਸ
 ਸੰਨਿਆਸੀਆਂਕੋ ਜੀ ਗੰਗਾ ਮੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਤਿਆਂ ਹੀ ਉਤ੍ਰ ਕਾਤੀ ਕਈ ਬਿਨਾ ਸਰੀਰ ਤੇ ਮਲੇ।
 ਜੋ ਸੰਨਿਆਸੀ ਈਰਖਾ ਕਰਨੇ ਉਦਾਸੀਆਂ ਨੀ ਦੇਹ ਮਲ ਰਹੇ ਤੇ ਕਿਵੇ ਉਤ੍ਰੇ ਜੋ ਨਾ ਉਤਰਤੀ ਭਈ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਗੰਗਾ ਨੇ ਪ੍ਰਾਸਦਿ ਦਰੋਪਤੀ ਚੀਰਵਤ। "ਜਿਨ ਨਾ ਪੱਖ ਕਰੇ ਤੂੰ ਸੁਆਮੀ ਤਿਨ ਨੀ
 ਉਪਰ ਗਲ ਤੇ ਆਣੀ ਹੈ।" ਜੀ ਕਿਰਪਾਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜੀ ਗੀਤਾ ਮੇ ਜਿਸ ਤੁਫ ਜੈ ਹੈ
 ਤਿਸ ਤੁਫ ਮੇ ਹੈ। ਤਾਤ ਪ੍ਰਜ ਏਹ ਜੋ ਆਪ ਬੀਰ ਪਖ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਉ ਜੈ ਹੋਤੀ ਹੈ ਕਿਰਪਾਨ
 ਪਾਂਡਵੋਵਤ ਨਹੀ ਤੇ ਨਹੀ ਹੋਤੀ ਭਾਵੇ ਦੁਰਯੋਧਨ ਵਤ ਸੰਪਦਾ ਹੋਵੈ। ਤਸ ਬਡਾ ਕੈਰਾਨ ਭਯਾ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ। ਤਸ ਸੰਨਿਆਸੀ ਸਰਮਿਦੇ ਭਏ ਖਟਦਕਾਨੇ ਮੇ।
 ਫੇਰ ਕਈ ਸੰਨਿਆਸੀ ਬਾਵਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦਾਸ ਨੇ ਏਨਲਾ ਦੇਖ ਕਰ ਕਹਤ ਕਏ। ਜੋ ਗਿਲ
 ਹਮਾਰੇ ਹੈ ਤੁਮ ਕਿਉਂ ਪਹਿਰੇ ਹੈ। ਤਸ ਨਿਰਬਾਣ ਜੀ ਨੇ ਕਟ ਜੋ ਗਿਲ ਉਤਾਰ ਕਰ ਪ੍ਰਿੰਧੀ
 ਪਰ ਫੇਰ ਦੀਆ, ਤੇ ਕਹਤ ਕਏ: ਹੇ ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ ਜੀ, ਜਿਸ ਨਾ ਹੈ ਤੇ ਪਹਿਰ ਲੇਵੇ।
 ਜਸ ਸੰਨਿਆਸੀ ਤਿਸ ਨੇ ਹਾਸ ਨਗਵਹਿ ਤਸ ਫਨੀਅਕ ਸਰਪ ਹੋ ਕਰ ਤਿਨ ਨੇ ਫੂਟਾਰ ਕਰ
 ਉਢਲੇ ਡੰਗ ਮਾਰਣ ਕਉ। ਜਸ ਬਾਵਾ ਜੀ ਹਾਸ ਨਾਏ ਤਸ ਗਿਲ ਹੋ ਜਾਏ। ਜੋ ਜੈਸੇ ਜੈਸੇ ਰਾਮਹਰੀਸ
 ਜੈਨੇ ਨੂੰ ਹਸ ਪਾਵੰਦਾ ਹੈ ਤਸ ਮਾਟੀ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਜੋ ਭਾਗਵੰਤ ਮਾਟੀ ਨੇ ਕਰ ਹੋਰਾਵਾ ਹੈ ਤਸ
 ਕੰਠ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤਸ ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਨੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤੇ ਕਹਾ ਤੁਮਨੇ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਚੰਦ ਕੀ ਬਖਾਸ਼ੀਸ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੇ ਇਹੁ ਵਾਤੁ ਤੁਮਾਰੀ ਹੈ, ਹਮ ਭੂਲੇ ਹੈ, ਤੁਮ ਖੁਸ਼ੀ ਮੇ
 ਪਹਿਰੇ ਹੋਰ ਕਉ ਦੇਵੇ। ਫੇਰ ਜਿਸੀ ਨਾਲ ਸੰਨਿਆਸੀ ਗਿਲ ਲੀਏ ਯਾਤਰੇ ਭਏ ਨਿਰਬਾਣ ਜੀ ਨਾਥ
 ਜਾਂ ਤੇ ਬਾਦੀ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਕਉ ਯਗੜਾ ਹੀ ਪ੍ਰੇਇ ਲਗੇ ਹੈ, ਤਮੇ ਗੁਣ ਜੀ ਅਧਰਤਾ ਕਰਿ। ਤਸ ਜੀ
 ਪ੍ਰੀਤਮ ਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਧੂਣੀ ਜੋ ਪਰਮ ਕਪਾਇਆ ਲਾਲ ਕੀਆ ਐਗਾਰੇ ਵੱਤ। ਤੇ ਕਹਾ ਸਰਬ
 ਬਿਆਪੀ ਤੂਹੀ ਪਹਿਰ ਲੇਵੇ। ਤਸ ਜੈਣ ਪਹਿਰੇ ਫੇਰ ਆਪ ਉਠ ਨਾ ਸਰਿਨਾਮ ਮੰਤਰ ਪੜ੍ਹ
 ਕਰ, ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਮਾਤਰ ਟੋਕ ਕਰ, ਪਹਿਰੇ ਲੇਏ ਕਏ। ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਨੇ ਪ੍ਰਾਸਦਿ ਰਾਜੀ ਆਦਿਨੇ ਮੇ ਅਖਾਤੇ ਬਾਧ ਕਰ ਤਹਾਂ ਨਿਵਾਨ ਕਰਤ ਕਏ। ਪੁਨਾ ਜਿਸੀ ਨਾਲ
 ਸ਼੍ਰੀ ਖੰਡ ਨਾ ਮਹਾਤਮਾ ਜੁਲਤੇ ਭਏ ਪੰਡਤ ਨੇ ਮੁਖ ਜੇ। ਜੋ ਜੈਸਾ ਮਹਾਤਮ ਹੈ। ਜਹਾਂ
 ਰੂਹੇ ਚਿਤ੍ਰੇ ਰਾਵੰਡਾ ਚਰਵੀ ਚਰਵਾ ਖਗ ਆਦਿ ਨਿਵਲੋਕ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਏ ਹੈ, ਮਰ ਕਰ।
 ਪਰ ਜੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਮੇ ਮੰਤ੍ਰ ਨੇ ਪ੍ਰਤਾਪਕਿਏ ਕਾਰਕ ਮੰਤ੍ਰ ਜਸ ਨਿਵਜੀ ਦੇਏ ਹੈ ਮਰਤੀ ਸਾਕ ਤਸ
 ਹਿਰ ਲੋਕ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਏ ਹੈ ਚੋਰਾਸੀ ਖਾਣਨੇ ਜੀਵ ਤੇ ਮਨੁਖ ਜੀ ਜਿਆ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨੀ ਹੈ
 ਗਾਨ। ਜੇਹੜੇ ਜੀਵ ਨੇ ਕਰਮ ਹੋਏ ਹੈ ਤਿਨ ਨਾ ਲੇਖਾ ਭੀਰਤੀ ਕੀ ਲਾਭ ਕਰ ਲੇਏ ਹੈ।

ਜਬ ਜੀਵ ਕੇ ਕਾਲ ਬੀਚ ਲਾਠ ਪਵੇ ਕਰਤੀ ਹੈ ਤਬ ਉਸ ਪੀੜਾ ਕੇ ਜੁੱਧੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਜੀਵ ਅਨਭਵ
 ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰ ਮਹਾਂ ਕਾਟ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਜਹਾਂ ਇਹ ਹੈ ਤਹਾਂ ਹੀ ਜੋ ਕਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਨੇ
 ਸਿਮਰੇ ਗੁਰੇ ਦੁਆਰਿਓਂ ਹੈ ਕੇ ਸੁਭ ਕਰਤਵ ਸਰੀਰ ਕਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਤਿਸ ਕੇ ਤਹਾਂ ਹੀ ਨਾਮੀ ਹੈ।
 ਜੋ ਪੁਮਾਨ ਮੁਕਤ ਰੂਪ ਹੈ। ਤਾਂ ਜੀ ਨਿਰਬਾਣ ਸਾਹਿਬ ਮਨ ਮੈ ਬਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੈ ਜੋ ਜਿਵ ਹੋਇਆ
 ਤਾਂ ਰਿਆ ਭਯਾ। ਜੋ ਬਲਦ ਚੜੇ ਕੌਰੂ ਡਮਕਾਵੇ ਇਹ ਭਯਾ ਅੰਤ ਨੂੰ। ਤਾਂ ਤੇ ਆੀ
 ਮੁਕਤੀ ਰਿਆ ਕਰਨੀ ਹੈ ਆੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਹੋ ਕਰ। ਇਹ ਮੁਕਤੀਆਂ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਰਾਮ
 ਦਾ ਜੀ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਪਰ ਧੂਰੀ ਜੋ ਪੜੀ ਕੁਲਤੀ ਹੈ। ਜੈ ਜੀ ਨਬੀਰ ਜੀ ਨਾ ਬਚਨ ਹੈ।
 "ਜੈ ਤਨ ਕਾਂਸੀ ਤਜੈ ਨਬੀਰਾ ਰਮਈਏ ਕਹਾਂ ਸਿਰੋਰਾ"। ਜੈ ਜੀ ਨਬੀਰ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ਜੋ
 ਕਾਂਸੀ ਤਨ ਤਜੇ ਤਾਂ ਰਾਮ ਨਾਮ ਨੇ ਸੈਨੇ ਸਿਮਰ ਕਰ ਕਿਆ ਫਲ ਪਾਇਆ। ਤੈ ਗੁਰੂਅਰਾਲ ਪੁਰਖ
 ਆਏ ਨਾ ਕਾਮ ਆਏ ਤੇ ਕਿਆ ਜਿਵਕਿਆ ਤਾਂ ਤੇ ਮੁਕਤ ਆਨ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਕਰਣਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਕਹਿਆ
 ਹੈ ਜਿਨ ਕੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੀ ਪਰਮ ਗਿਆਤ ਹੂਈ ਹੈ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰਿਓਂ ਕਿਨਕੀ ਬਾਰਤਾ। ਮੁਕਤ
 ਬੁਝੀ ਭੀ ਗਿਆਨੀ ਤਿਆਗੇ। ਪੁਨਾ ਬਾਝੀ। "ਦਰ ਦਰਸਨ ਕਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹੋਵੈ ਮੁਕਤ ਕੈਨੂੰ ਕਰੇ
 ਗਿਆ"। ਜੈ ਜੀ/ਗੁਮਾਨ ਜੀ ਤਿਆਗੀ ਹੈ ਮੁਕਤ। ਜੋ ਏਕ ਬੇਰ ਰੀਸਮਾਧਨ ਨਾਮ ਪਰਬਤ
 ਕੀ ਕੰਦਰਾ ਜੋ ਭੀਤਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਜੋ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਜਾਨ ਕਰ। ਤਬ ਚਾਰੇ ਮੁਕਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ
 ਜਾਮੇ ਮੇ ਆਇ ਬਾਰ ਜੋ ਮੋਹਨੀ ਦੇਤੀ ਭਈ। ਤਬ ਹਨਵੰਤ ਜੀ ਦੇਖ ਕਰ ਕਰਤ ਭਏ ਜੋ
 ਤੁਹੀ ਕਵਨ ਹੈ। ਤਿਨੇ ਕਹਾ ਕਰ ਜੋਰ ਕਰ ਜੀ ਸੈਕੁੰਠ ਨੀ ਮਾਕਤੀ ਹੈ ਹਾ ਚਾਰੇ।
 ਭਗਵਾਨ ਕੀ ਅਗਿਆ ਜੋ ਹਮ ਤੁਮ ਕੋ ਵਰਨੇ ਹੋ ਆਈ ਹੈ। ਜੋ ਸੁਨ ਕਰ ਨਿਚ ਨੇ ਪਾਇ
 ਕਰ ਕਹਿਤ ਭਏ ਮੁਕਤ ਪੁਗੋ ਵਾਲਾ ਉਤਰ। ਜੋ ਜਾਹਾਂ ਜਿਸ ਕੇ ਲੋੜ ਹੋਵੈ ਤੁਮਰੀ ਤਹਾਂ
 ਆਪ ਜਾਵੇ, ਹੋ ਦੇਵੀ, ਮੁਲ ਕੇ ਲੋੜ ਨਹੀ ਮੈਨੂੰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੀ ਲੋੜ ਹੈ ਜੋ ਈਹਾਂ ਸੈਨਾ ਸਿਮਰਨਾ ਹਾਂ।
 ਜੋ ਬਾਵਾ ਜੀ ਮਨ ਮੇ ਕਹਤੇ ਹੈ, ਈਹਾਂ ਨਾਂਹੀ ਭੀ ਜੈ ਕਰਮ ਹੋਤੇ ਹੈ ਜਿਦੇ ਨੀ ਭਾਵਨਾ ਕਰ ਤਬਾ
 ਗਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਜੋ ਪਦਮ ਪੁਰਾਣ ਆਦਿਕੋ ਮੇ ਕਹਾ ਹੈ। ਕਾਂਸੀ ਕੇ ਭੂਤ ਅਰ ਪ੍ਰੇਤ ਚਿਰੀਕਾਨ
 ਅਨੰਤ ਸਰੀਸਰ ਬਰਖੇ ਕੀ ਪੰਗਤੀ ਬੀਤ ਜਾਇ ਤਉ ਉਨ ਕੀ ਗਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਜੋ ਭੀ ਕਰਤਾਰ ਜਾਣੈ
 ਜੋ ਕਹੂੰ ਅਨ ਆਥਾਨ ਚਲਾ ਜਾਏ ਤਉ ਭੀ ਜੈ ਮੁਕਤੀ ਹੋਵੈ। ਇਸ ਪਰ ਏਕ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ
 ਬ੍ਰਹਮਨ ਕੀ ਕੰਨਿਆ ਕਾ। ਕਾਂਸੀ ਮੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਏਕ ਪੰਡਤ ਸਾਸ ਤਿਸ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕਈ ਜਾਨ ਕਰ
 ਤਿਸ ਕਾ ਪਿਤਾ ਪੁਤ੍ਰੀ ਕੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਦਿਖਾਵਤ ਭਯਾ। ਭੇ ਪੁਤ੍ਰੀ ਵਿਚਾਰੀ ਇਤਨੀ ਹੋਵੈ
 ਜਿਵ ਤੇ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੰਡਤ ਇਹ ਵੇਖ ਇਕਨਾ ਜਿਵਾ ਤੇ ਕੁਤੇ ਪੈ ਮੂਤਰ ਦੇਨੀ ਤੇ ਸੂਰ ਵਿਸਾ ਖਾਇ
 ਜੁ ਕਰ ਮੁਖ ਅਪਨਾ ਉਨਾ ਜਿਵਾਂ ਸਾਸ ਪੁੰਡ ਦੇਨੀ। ਤਾਂ ਤੇ ਇਹ ਭੀ ਜਿਵ ਹੈ। ਹੋਰ ਦੇਖ
 ਇਕਨਾ ਕੇ ਸੈਰਕੇ ਲਗ ਕਰ ਜਿਵਾਂ ਕੇ ਮੰਦਰ ਬਨੇਨੀ। ਇਕਨਾ ਕੇ ਹਜਾਰੇ ਰੁਪਏ ਲਗਾ ਕਰ ਮੰਦਰ
 ਬਨੇਨੀ ਜਿਵਾਂ ਦੇ। ਇਕਨਾ ਕੇ ਲਾਖੇ ਰੁਪਏ ਲਗਾ ਕਰ ਮੰਦਰ ਬਨੇ ਨੀ ਆਰਤੀਆਂ ਘੰਟੇ ਛੋਲੇ ਤਾਲ
 ਮਿੰਦੀ ਬਾਜਤੇ ਹੈ। ਅਰ ਧੂਪ ਦੀਪ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਇਕਨਾ ਕੇ ਕੋਰੇ ਭੇ

ਚੜ੍ਹਤੀ ਹੈ ਪੁਨਾ ਰੰਗੀ ਕੀ ਧਾਰਾ ਤਿਨ ਪਰ ਚਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਹੋਰ ਇਹ ਦੇਖ ਸਿਵ ਜੋ ਵਿਸ਼ੇ
 ਪਰ ਰੁਲਤੇ ਹੈ ਇਕਨਾ ਕੇ ਰਵਾਂ ਹੀ ਨੇ ਮੰਦਰ ਬਣੇ ਹੈ ਰਾਂਗੀ ਮੈ ਸਿਵਸ ਨੀਤੇ ਬੋਟੇ ਕਰਮ। ਪੁਨਾ
 ਮਰ ਕਰ ਦੁਖ ਮਹਾਂ ਪਾਇਆ ਜੁਗੇ ਪ੍ਰਯੰਤ। ਤਾਸ ਪ੍ਰਮਾਣ। "ਮਨੋ ਨਠੋਰ ਮਨੇ ਬਨਾਰਾ ਨਰਨ
 ਨਾ ਬਾਚਿਆ ਜਾਈ। ਹਰਿ ਕਾ ਜੀਤ ਮਰੈ ਹਾੜੀ ਤਾਂ ਸਰਲੀ ਜੈਣ ਤਰਾਈ।" ਪੁਨਾ ਸਿਵ ਮਾਤ੍ਰ
 ਤਾਂ ਹੋਇਆ ਇਹ ਵੇਖ ਨੈ ਤਉ ਭੀ ਕਰਮ ਗਈ ਨਹੀ ਮਿਟਦੀ ਹੈ ਪੁਤਰੀ। "ਜੇਹੇ ਕਰਮ
 ਗਾਵਦੇ ਤੇਹੇ ਆਵਨ ਪੋਸ। ਬਸ ਕਰ ਰਾਂਗੀ ਮੈ ਜਬੈ ਮਰ ਕਰ ਬਨੈ ਮਹੇਸ"। ਐਸੇ ਸੁਨ ਕਰ
 ਦੇਖ ਕਰ ਕੰਨਆ ਕੰਪਾਏਮਾਨ ਭਈ ਤੇ ਪਾਪ ਕਿਆ ਤਿਸ ਤਿਆਗ ਦੀਨੀ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਵਾ ਜੀ ਮਨ ਮੇ
 ਵਿਚਾਰਤੇ ਹੈ। ਆਜਾਂ ਨੂੰ ਈਹਾਂ ਨੀ ਮੁਕਤੀ ਲੈਣੀ ਕੀ ਚੰਗੀ ਨਹੀ। ਭਿਖਾਰੀਓ ਵਤ ਕੀਸੇ ਜੀਸੇ
 ਕੋੜਾ ਪਤੀ ਸਾਹ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਹੋ ਕਰ ਕਿਆ ਹੋਰ ਸਾਹ ਨੀ ਲਿਅੰਤਰ ਮੇ ਸਰਨ ਜਾਇ ਲੋਵੇ ਪਿਤਾ
 ਨੇ ਤਿਆਗ ਕਰ। ਅਰ ਉਸ ਕੇ ਸਦਾ ਬੁਤ ਕਾ ਸੋਰ ਚੂਨ ਨੈ ਕਰ ਜੋ ਭੁੰਚੇ। ਤਬ ਜੋ ਪੁਤ੍ਰ ਪਿਤਾ
 ਨੇ ਕੋਪ ਕਾ ਪਾਤ੍ਰ ਹੋਤਾ ਹੈ, ਪ੍ਰਾਤਿਤ ਕਾ ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਨਾਨਾਇਕੋ ਮੈ ਨਾਮ ਤਿਸ ਕਾ ਲਿਖਿਆ ਜਾਤਾ
 ਹੈ। ਪੰਚੋ ਮੇ ਜੋ ਮੁਖ ਨਹੀ ਜੋੜਤਾ ਹੈ, ਜਗਤ ਕਰ ਮੇ। ਪ੍ਰਮਾਣ। "ਜੇ ਘਰਿ ਹੋਦੇ ਮੰਗਣ ਜਾਈਏ
 ਮੇਰ ਉਲਾਮਾ ਮਿਲੇ ਤਹੀ"। ਜੇ ਪਿਤਾ ਕੀ ਸਰਨ ਰਹਤਾ ਤਉ ਸਕ ਸੁਭ ਗੁਣਾ ਕਾ ਸੋ ਪਾਤ੍ਰ ਸੀ।
 ਤੇ ਬਖਸੀਸਾ ਭੀ ਭਿਖਾਰੀਓ ਕੇ ਮਨ ਭਾਵਤੀਆਂ ਦੇਤਾ। ਤੇ ਓਰ ਨੀ ਬਖਸੀਸ ਪਾਵਣੀ ਮੰਗਤਿਆਂ ਕਾ
 ਰਾਮ ਹੈ। ਤੇ ਸਭ ਜਗਤ ਕੀ ਧਿਕਾਰ ਮੰਗਤੇ ਨੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੀ ਜੋ
 ਆਸ਼ੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰਤੇ ਹਾਂ ਸੋ ਤਿਸ ਕਾ ਫਲ ਹਮ ਕਿਆ ਜਾਣੀਓ। ਜੇ ਆਸ਼ੀ ਜੀਵਦਿਆਂ ਹੀ ਨਾ
 ਮੁਕਤ ਹੁਏ। ਜੀਸੇ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਕਾਂਗੀ ਤਿਆਗੀ ਹੈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਨੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰਿ ਮਗੋਰ ਧਰਤੀ ਮੈ
 ਪਰਮ ਧਾਮ ਕਉ ਪਹੁੰਚੇ ਹੈ ਸੋ। ਪੁਨਾ ਮੈ ਤੇ ਰਾਂਗੀ ਤਜ ਕਰ ਜੀਵਤੇ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਅਮ੍ਰਿਤਸਰ
 ਚਲਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੇ ਮੇਰਾ ਤਸ ਮਾਤ ਭਲਾ ਹੈ। ਜਾਂ ਤੇ ਗੁਰ ਇਸਟ ਆਸਾਨ ਰਾਂਗੀ ਤੇ ਨੋਟ
 ਗੁਣਾਂ ਅਧਰ ਹੈ ਜੋਈ ਗੁਰਧਾਮ ਹੀ ਮਹਾਂ ਰਾਂਗੀ ਹੈ। ਜਾਂ ਤੇ ਗੁਰ ਇਸਟ ੪ ਭਾਨੇ ਕਾਂਸੀ ਤੇ ਤੋਟ ਗੁਣਾਂ
 ਅਧਰ। ਐਸੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਸਭ ਪਦਾਰਥੋ ਕੀ ਮਮਤਾ ਤਿਆਗ ਦੇਤੇ ਕਰੇ। ਅਰ ਤਿਆਗੀ ਜਾਣੈ
 ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਅਮ੍ਰਿਤਸਰ ਕੀ ਕਰਤਾ ਹੋਏ, ਦਿੱਤ ਨਿਗਚੇ ਕਰਿ। ਤਬ ਜੀਤ ਆਸੋ ਨੇ ਜੋ ਨਹੀ ਕੇਦੀ ਜੋ
 ਰਹਤ ਭਏ ਜੋ ਹੋ ਬਾਵਾ ਜੀ ਕਾਂਸੀ ਤਿਆਗੇ ਜੋ ਲੋਕ ਤੁਮਾਰੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰੇਗੇ। ਜੇ ਸਿੰਘਾਪਨ ਮੇ
 ਮੁਕਤ ਆਸਾਨ ਇਨੋ ਤਿਆਗਿਆ ਹੈ, ਜਮਝਵੰਤ ਹੋ ਕਰ। ਤਬ ਜੀਤ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ ਲੋਕੋ ਕੀ
 ਮਿਤਤੀ ਜੋ ਤੇ ਨਿੰਦਾ ਦੇਨੋ ਕੀ ਭੈ ਅਕਲਾਖਾ ਰੂਪ ਤਿਨ ਹਮੇ ਤੇਰ ਦੀਆ ਹੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੀ ਨਿੰਦਾ
 ਤੇ, ਹੋ ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ। ਤਾਸਾ ਜੀ ਗੁਰੂ ਬਚਨ। "ਦੇਵ ਗੰਧਾਰੀ ਮਹਲਾ। ੮ । ਅਸਿ
 ਹਮ ਚਲੀ ਠਾਕੁਰ ਪੈ ਹਾਰ। ਜਬ ਹਮ ਸਰਣਿ ਪ੍ਰਭੂ ਨੀ ਆਈ ਰਾਖੁ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾਵੈ ਮਾਰ। ੧ ।
 ਬਹਾਉ। ਲੋਕਨ ਨੀ ਚੜ੍ਹਾਈ ਉਪਮਾ ਤੇ ਬੀਤਿਤ ਜਾਗੁ। ਕੋਈ ਭਲਾ ਕਹਉ ਕਾਵੈ ਸੁਰਾ ਕਹੁ ਹਮ ਤਨ
 ਖੀ ਹੈ ਭਾਰ। ੧ । ਜੇ ਆਵਤ ਸਰਣ ਠਾਕੁਰ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮਰੀ ਤਿਸ ਰਾਖਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਮ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਰਣ ਤੁਮਾਰੀ ਹਰਿ ਦੀਉ ਰਾਖਹੁ ਨਾਨਕੁ ਪੁਰਾਰ। ੨ । ਐਸੇ ਕਹਿ ਕਰ ਤੁਰਕੇ
ਮਾਰਗ ਉਲੰਘਿ ਕੇ ਜੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਕਾ ਜਨਮ ਆਇ ਕੀਆ। ਜੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਨਾ
ਦਗਾਨ, ਭੇਟਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਦੇਰ, ਮਾਤਰ ਟੇਕਿਆ, ਚਰਨ ਧੂਟੀ ਮਾਤਰ ਪਰ ਨਾਵੇਤੇ ਕਏ, ਪਰਮ ਪ੍ਰਸੰਨ
ਭਏ। ਪੁਨਾ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਕਰਤ ਭਈ: ਹੇ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ, ਪਿਛਲੀ ਭੂਲ ਦਾਸ ਦੀ ਮਾਫ਼ ਕਰਨੀ
ਅਧੀ ਦਾਸ ਕੋ ਵਿਛੋੜਨਾ ਨਹੀ। ਅਪਨੇ ਚਰਨਾ ਤੇ ਹੇ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ। ਤਬ ਸਬਦ ਕੀ ਅਵਾਜ਼
ਆਈ। "ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਤੁਠਾ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਮੇਲੇ ਹਰੇ। ਭਗਤ ਜਨਾ ਨੇ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾਵਾਰੀ।
ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਤੁਠਾ ਮਿਲਿਆ ਬਨਵਾਰੀ"। ਐਸੇ ਹੋ ਕਰ ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੂਏ, ਸਤਿ ਜੀ। ਐਸੇ
ਹੀ ਸਾਧੋ ਸਹਤ ਜੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਜੀ ਝੰਡੇ ਸਾਹਿਬ ਸੀ ਬਣੇ ਸਾਹਿਬ ਮਾਤਰ ਆਨ ਟੇਕਿਆ,
ਪ੍ਰਸਾਦ ਭੇਟਾ ਟੇਕਰ ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਦੁਆਰੇ ਬਾਬੇ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਯਾਤ੍ਰਾ ਕਰਕੇ ਭਾਈ ਸਾਲੋ
ਅਦਕ ਗੁਰ ਅਸਥਾਨ ਪਰਾਨ ਕਰਤ ਭਏ। ਪੁਨਾ ਨਿਕਟ ਹੀ ਨਿਵਾਸ ਲੀਏ ਅਪਨਾ ਅਖਾੜਾ
ਰਚਾਵਤੇ ਭਏ ਦਿਬ। ਰੋਜ਼ ਸਨਾਨ ਤੀਰਥ ਨਾ ਤੇ ਦਰਬਾਰ ਗੁਰੂ ਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਸਭ ਨੇ
ਗੁਰਿਦ ਬੋਲਨਾ, ਆਓ ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ। ਜਿਥਿ ਨੇ ਗੁਰ ਭਾਈ ਜਿਥਿ ਜੀਵਾ ਸਤਿ ਜਿਥਿ ਜੀ।
ਅਥਵਾ ਗੁਰਦੇਵ ਜਿਥਿ ਜੀ ਹਸਤੀ ਚੀਨੀ ਤਿਨ ਨੇ ਅੰਦੀ। ਏਨ ਅਖੰਡਤ ਬੈ ਅਨੰਦ ਮੇ। ਸਰਬ ਮੈ
ਪੂਰਨ ਭਗਵਾਨ ਦੇਖਤ ਭਏ, ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਹੋਕਰ, ਜੀ ਸੁਧਾਰ ਮੈ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤ ਭਏ ਅਤੇ ਕਿਰਪਾਲ
ਮੂਰਤੀ ਜੋ ਜੀ ਨਿਰਬਾਣ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਹੈ। ਸਾਧੀਆਂ ਸਤਿ ਜਨੇ ਕੀ ਪ੍ਰਾਰ ਚਰਨੇ ਕੀ ਮੇਰੇ ਸੁਖ
ਨੇੜੇ ਪਰ ਭੀ ਲਾਗੇ ਜੋ ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਹੋਇ, ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ। ਹੇ ਗੁਰੂ ਭਗਵਾਨ
ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਬਿਨਾ ਨਾ ਵਿਹਾਰ ਸਿਧ ਹੋਤਾ ਹੈ ਨਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਜੀਵ ਨਾ ਸਿਧ ਹੋਤਾ ਹੈ। "ਏਨੇ
ਹੁਕਮ ਪਾਵੈ ਨੀਜਾਨ ਤੇ ਕਰੇ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਸੇਵਾ"। ਪੁਨਾ। "ਤੂੰ ਹੀ ਦਰੀਆ ਤੂੰ
ਹੀ ਕਰੀਆ ਤੁਝੇ ਤੇ ਨਿਸਤਾਰ"। ਦਰੀਆ ਸੀਸਾਰ ਤਿਥੇ ਕਰੀਆ ਕਿਆ ਤਾਨੇ ਵਾਲਾ
ਮਲਹੁ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈ, ਐਰ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਹੋਊ। ਤਾਂ ਤੇ ਐਸੇ ਸੰਤ ਜਨੇ ਨਾ ਮੇਲ ਕਰਵਾਇ ਕਰ ਹੈ
ਸੁਆਮੀ ਸੀਸਾਰ ਸਿਧ ਤੇ ਆਨੰਦ ਤਾਰ ਨੇ, ਨਾਮ ਜਹਾਜ ਦੇ ਕਰ। ਇਤਿ ਜੀ ਪ੍ਰਮ ਸੁਆ ਸਿਧੂ
ਗੁਰ ਉਤਾਰਧੇ ਸੁਧਾਰ ਖੰਡੇ ਬਾਵਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦਾਸ ਉਦਾਸੀਨ ਕਾਂਧੀ ਜੀ ਸੁਧਾਰ ਆਰਮਨ
ਪ੍ਰੀਤ ਪ੍ਰਨੀਏ ਤ੍ਰਿਬਿਭਾਤ ਹੁਨਾ। ੨੩ । ਜੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦਾਸ ਸਤਿ ਅਤਿ ਕਿਪਾਲ ਮੂਰਤੀ ਹੋਏ ਹੈ
ਸਿੰਧੀ ਸਾਥ ਧੋਹਨਾ ਕਰਨਾ ਸਰਬ ਮੈ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਜਨ ਨੇ ਪ੍ਰਯਾ ਧਰਨ ਬੋਲਣਾ। ਪੁਨਾ
ਪ੍ਰਮ ਸੀਲ ਅਰ ਸਾਰ ਗਿਰਾਹੀ ਦੇਹ ਆਦਿਕ ਅਭਿਮਾਨ ਆਦਿ ਜਨ ਨੇ ਜਿਨਾਂ ਤਿਆਗਿਆ ਸਬ ਨਾ
ਸਾਰ ਰੂਪ ਪ੍ਰਾਤਮ ਜਿਨੇ ਨਿਜੇ ਕੀਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਸਾਥ ਤੇ ਦੁਆਰ ਸਦਾ ਜਿਨ ਨਾ ਹਿਰਦਾ ਸੀਸਾਰ ਕੀ
ਰਾਮਨਾ ਤੇ ਰਹਤ। ਤੇ ਪ੍ਰਮ ਕੋਮਲ ਸੁਭਾਓ ਤੇ ਸੁਬ ਸਾਧਿ ਉਪਕਾਰ ਹੀ ਕਰਨਾ। ਅਰ ਕਥਾ
ਤੇ ਹੀਰਤਨ ਭਗਵਾਨ ਭਜਨ ਮੇ ਲੀਨ ਰਹਿਨਾ। ਪੁਨਾ ਕੇਤੀ ਬਾਰ ਲਭੂਆਂ ਨਾ ਯਾ ਰਕਤੇ ਕਥੇ।
ਪ੍ਰਮ ਗੁਰਅਸਥਾਨ ਪ੍ਰਮ ਪੂਜਨ ਕਰ ਪੁਨਾ ਸਭ ਨੇ ਸਾਂਟਤੇ ਕਏ। ਗੁਰੂ ਨੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ ਕੇਟਾ
ਨਾ ਆਵਤ ਭਯਾ। ਪ੍ਰਮ ਸਤਿ ਭਾਈ ਜੀ ਸੁਧਾਰ ਪੁਰੀ ਮੈ ਤਿਥਾ ਨਾਲ ਬਣੇ ਸਨੇ ਜਿਥਾ ਕਏ
ਹੀ ਭਗਤ ਅਵਤਾਰ। ਬਾਵਾ ਸਤਿਖ ਦਾਸ ਜੋ ਆਦਿ ਲੋਕਰ ਜੀ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਕੀ ਕੋਣ ਮੇ ਪੂਰਬ ਕੀ ਤਰਫ

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਾ ਅਖਾੜਾ ਹੈ। ਸੋ ਪ੍ਰਥਮ ਉਹਾਂ ਤਪ ਕਰਤੇ ਥੇ। ਸੋ ਆਪਸ ਮੇ ਮਿਲ ਕਰ
ਸ੍ਰੀ ਅਰਾਨ ਬੰਗੇ ਦੇਵਾਨ ਵੇਲੇ ਆਵਦੇ ਸੇ ਰਹਿਰਾਸ ਸਮੇ। ਏਨ ਸਮੇ ਬਾਵਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦਾਸ ਜੀ
ਬਾਵਾ ਜੀਤੋਖ ਦਾਸ ਜੀ ਪੁਨਾ ਚਿਟੇ ਅਖਾੜੇ ਵੇਲੇ ਮਹੰਤ ਜੀ ਜੀਤ ਦਾਸ ਜੀ ਇਨ੍ਹੇ ਭੀ ਨਾਂਗੀ
ਨਿਵਾਸ ਤਜ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਸਰ ਮੈ ਨਿਵਾਸ ਕੀਆ ਹੈ, ਪ੍ਰੇਮ ਜਿਉ। ਹੋਰ ਭੀ ਸਿਖ ਸੰਗਤ ਸਰਦਾਰ
ਉਤਮ ਗੁਰਮੁਖ ਲੋਕ ਮਿਲਕਰ ਸਲਾਹ ਕਰੇ ਹੀਲੀ ਨਾ ਪੁਨਾ ਖਨਵਾਇਕਰ ਬੀਚ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਸਰ ਨੇ
ਪਾਵਣ ਲੀਏ ਪਠਾਨਕੋਟੇ ਐਰਾਪਤ ਨਦੀ ਸੇ ਤੇ ਆਵਕ ਭਏ। ਜਿਸ ਸਰਕਾਰ ਨੀ ਜਮੀਨ
ਬੀਚ ਆਵਤੀ ਹੈ ਹੀਲੀ ਨੇ ਹੀ ਹੀਸ ਸਮ ਹੇ ਚਲ ਜਿਕੀ ਸੋ ਲੋਗ ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਸ ਮਾਨ ਕਰ
ਸਾਥ ਮਿਲ ਕਰ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਹੈ ਐਰ ਸਾਤੋਂ ਨੇ ਦੁਇਰ ਤੇਜਨ ਦੇਣੇ ਪਕਾ। ਐਸੇ ਖਨਤੇ ਖਨਤੇ
ਕਨਯੇ ਸਰਦਾਰ ਕੀ ਜਮੀਨ ਮੇ ਜਬ ਆਏ ਸੋ ਨਾ ਖਨਤੇ ਦੇਵੇ। ਜਾਂ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੇਵਾ ਦੇ
ਮਹਾਤਮ ਤੇ ਪ੍ਰਮੁਥ ਸੇ। ਤਬ ਬਾਵਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦਾਸ ਜੀ ਤਿਨ ਨੇ ਬੂਏ ਪਰ ਧੂਨੀ ਲਾਇ ਕਰ
ਸਤਿਨਾਮ ਕਹਿਕਰ ਬੈਠ ਜਾਤੇ ਭਏ। ਤੇ ਜੀਤ ਰਾਜ ਕਹਤੇ ਭਏ ਵਾਹ ਵਾਹ ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ ਜੀ
ਜੀ-ਤੁਮਾਰੀ ਮਰਜੀ ਹੈ ਤਥਾ ਸਹੀ। ਤਬ ਉਹ ਰਜਨੀ ਆਇ ਭਏ ਭੋਟਾ ਦੇ ਕਰ ਕੇ ਤੇ
ਜੀ ਨੁਪਈਆ ਪੁਨਾ ਸੰਗਤਾਂ ਨਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕੀਆ ਪਰ ਘਰ ਮੈ ਤੇ ਸਾਥ ਮਿਲਕਰ ਸੇਵਾ
ਕਰਤੇ ਭਏ ਹੀਲੀ ਨੀ। ਪੁਨਾ ਹੀਲੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਸਰ ਬੀਚ ਆਇ ਮਿਲੀ ਜੈਸੇ ਜੈਸੇ ਚਲਾਏ ਸਪਨ ਜੋ
ਉਤਮ ਜਗਿਆਸੂ ਹੈ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਕੀ ਸਿੱਤੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮੈ ਅਭੇਦ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ।
ਐਸੇ ਹੀਲੀ ਸੰਗਤ ਕਰਖਨੀ ਗਈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਸਰ ਬੀਚ ਆਇ ਅਭੇਦ ਹੂਈ, ਪਵਿਤ੍ਰਾਸਾ।
ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਸਰ ਸਾਹਿਬ ਸਾਥ ਅਭੇਦ ਹੋਕਰ ਨਦੀ ਐਰਾਪਤੀ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਾਨ ਲਈ।
ਜੇ ਅਬ ਮੈ ਕਿਰਤ ਕਿਰਤ ਰੂਪਾ ਭਈ ਹੈ ਅਰ ਬੜੀ ਬਡਿਆਈ ਨੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਈ ਹੈ। ਕਰ
ਬਾਵਨ ਜਿਉ ਲਾਟਕਾ। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਬਾਵਨ ਨੇ ਹਾਸ ਮੈ ਕਿਸੀ ਸਿੰਫ ਨੀ ਨਾਠੀ ਆਈ।
ਜਬ ਸੋ ਬਿਛੁੜਾਤ ਬਲਗਾਪਤੀ ਸੋ ਉਤਮ ਹੋ ਜਾਤ ਕਯਾ, ਤੇ ਸਾਬਕਤ ਹੂਆ ਤੈਸੇ ਇਹ ਸਦੀ
ਜਨੇ ਪੁਨਾ ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੰਗਾ ਜੀ ਹਰਿ ਦੁਆਰ ਮੈ ਮਿਲ ਕਰ ਪ੍ਰਾਨ ਹੂਈ ਹੈ ਤੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਸਰ ਮੇ
ਅਭੇਦ ਹੋਕਰ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਾਨ ਭਈ। ਤਿਸ ਕਾਲ ਬੜੇ ਮੰਗਲਾਚਾਰ ਹੂਏ, ਸਾਜੀਤ ਬਾਜਤੇ ਭਏ ਤੇ ਦੇਵਤਾ
ਅਰਾਸ ਸੋ ਫੁਲਨ ਨੀ ਬੁੱਖਾ ਕਰਤ ਭਏ; ਜੈ ਜੈ ਸਬਦ ਨਾ, ਜੈ ਜੈ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਕੀ, ਜੈ ਜੈ
ਤੀਰ ਰਾਜ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਸਰ ਜੀ ਕੀ। ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਸਮੇ ਪੱਕ ਪ੍ਰਸਾਦ ਨਡੂ ਪੂੜਾ ਤੇ
ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸਾਦ ਹੂਏ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਪਾਠ ਨਮਾਪਤ ਕਏ। ਕੀਰਤਨ ਪਾਠ ਪੁਰਾਣ,
ਦੇਵੀ ਜੀ ਨੇ ਪਾਠ ਭਏ, ਸੂਬੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨਾ ਯਥਾ ਜੋਗ ਪੂਜਨ ਹੂਆ। ਸਰਬ ਦੇਵਨ ਨੇ ਦੇਵ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਸਾਹਿਬ, ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਤਿਨਾ ਮੁੱਖ ਪੂਜਨ ਹੂਆ।
ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਦਾਸ ਪੁਰੇ ਮੇ ਅਨੰਦ ਮੰਗਲਾਚਾਰ ਕੀ ਧੂਨੀ ਕਰ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ। ਜੈਸੇ
ਜਿਸ ਕੇ ਸਾਖਸਾਤ ਕਾਰੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਅੰਤੁ ਬਾਹਰ। ਐਸੇ ਹੀ
ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਪੁਰੀ ਨੇ ਮੰਗਲੋ ਕੀ ਧੂਨੀ ਕਰ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ। ਇਸ ਨੇ ਜੋ ਗੁਣਗੋ ਅਬਵਾ ਕਸਨ

ਕਰਨਗੇ ਸਤ ਭਾਵ ਕਰ ਪ੍ਰੇਮ ਪੂਰਬਰ ਤਿਨ ਪੁਰੀ ਕੀ ਬਿੰਦੂ ਰੂਪ ਹੀਲੀ ਖਿਚੀ ਹੁਈ ਸਭ ਸੰਗਤ ਰੂਪ
ਸੰਸਾਰ ਮੇ ਜਾਇ ਮਿਲੇਗੀ। ਜਹਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾ ਨਿਆਨ ਰੂਪ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਹੈ। ਪੁਸ਼ਾ ਸਾਰ
ਮੰਗਲ ਤਿਨ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵਣਗੇ। ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਨਰ। ਪੁਨਾ ਬਾਵਾ
ਪ੍ਰੀਤਮ ਦਾਸ ਜੀ ਈਥੇ ਸਾਹਿਬ ਕੋ ਉਤਮ ਕਰਤੇ ਕਥੇ ਗੁਰੂ ਕੋ ਪ੍ਰਤਾਪ ਨਰ। ਜੋ ਜਹਾਂ ਚਤੇ ਸਨ
ਹੈ ਨਿਰਜਨ ਸਾਨ ਤੇ ਤਮਾਲ ਤੇ ਗਾਲ ਪੁਨਾ ਤਨ ਨਾਮਾ ਸਦੇ ਉਚੇ ਮਹੀਮਾ ਦਿਆ ਬਿੰਦੂ ਹੈ।
ਜਿਨ ਪਰ ਸੁਖਿਤ ਬੂਰ ਵਾ ਫੂਲ ਉਪਰ ਹੈ ਸੋ ਨੀਏ ਭਾਗਤਾ ਹੈ ਮਾਨੇ ਸੂਰਜ ਕੀ ਘੋੜਿਆਂ ਨੇ
ਬਨਤਿਆਂ ਨੇ ਮੁਖੇ ਝਗ ਰਿਜੇ ਭਏ ਹੈ। ਤਿਨ ਉਪਰ ਜਿਨ ਸਾਰੇ ਕੇ ਤਰ ਦੇਖੇ ਸੇ ਸੂਰ ਸਸੀ
ਕੀ ਗਤੀ ਆਦਰੇ ਕੀ ਚਲ ਮੰਦ ਭਾਗਤੀ ਹੈ। ਜੋ ਘਰਬਰ ਬਨਘੋਰ ਮੋਜਾਇ ਨਰ ਸਤਿਨਾਮ
ਨੇ ਕਰੇ ਜਿਨ ਬਿੰਦੂ ਕੋ ਬਡੇ ਭਾਗ ਜਾਗੇ ਜੋ ਤਿਨ ਬਿੰਦੂ ਨੇ ਉਠਾਇ ਨਰ ਮੂਲ ਤੇ ਪੁਨਾ ਗਾਝਿਆਂ
ਮੇ ਪਵਾਇ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕੋ ਦਾਸਾਣੀ ਦਾ ਆਰੇ ਸੁਭ ਬਨਵਾਇ ਨਰ ਸੁਕਾਮਿਅ
ਰਰ ਝੁਲਾਵਤੇ ਭਏ ਉਚੇ। ਤਿਸਕਰ ਭੀ ਅਨੰਤ ਨਰਾਹ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਏ ਸਬਦ ਕੀਰਤਨ ਕੀ ਜੋ ਨਾਰ
ਦੇਵਤਾ ਭੀ ਕਰਤ ਭਏ। ਗਿਆ ਸਾਧਨ, ਰਿਖੀ ਮੁਨੀ, ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ, ਸਿਵਗਨੇਸ ਮਹੇਸ਼, ਜਿਸ਼ਟੀ ਕੇ
ਈਸ਼ਵਰ, ਵਰਣ, ਨੁਬੇਰ, ਸੂਰ, ਸਾਜੀ ਅਪਨੇ ਪਵਿਤਰਾਥ ਕੇ ਨੀਏ ਆਇਦਕਾਨ ਕਰਤ ਕਏ।
ਨਗਰ ਕੇ ਨਰ ਨਾਹੀ ਸੁਤ ਮੰਗਲ ਮੈ ਵੇਸ ਬਨਾਇਕਰ ਆਏ ਬਡੇ ਉਤਸਾਹ ਨਰ ਦੇਸੋ ਜੋਧੇ ਕੀ
ਗਿਰ ਗੁਨ ਗਾਵਤੀ ਆਇ ਇਕਤੰ ਭਈ। ਆ ਕੇ ਦਾਨ ਸਨਾਨ ਪਾਠ ਪੂਜਾ ਏਏ ਕੀ ਧੁਨੀ, ਮੁਨੀ,
ਗੁਨੀ ਸੁਨਤੇ ਸਨਾਵਤੇ ਭਏ। ਪੂੜੀ ਪੂੜਾ ਲਝ ਤੇ ਪੰਚਾਮ੍ਰਿਤ ਅਨੰਤ ਤਸਾ। ਗਿਰਾਭ ਗਿਰਾਦਰ
ਦੇਵਤਾ ਭੀਦਾਓ ਪਾਤਿਸਾਹੀਆਂ ਭੀ ਤਿਪਤ ਕਈਆਂ ਨੇਵਲ ਭਾਵਨਾ ਕਰ। ਪੁਸ਼ਾ ਸਭ ਸੰਗਤ ਲੋਰ
ਅੰਤ ਮੰਗਤਾ ਭੀ ਤਿਪਤ ਕਏ। ਜਹਾਂ ਆਪ ਸ੍ਰੀ ਕਮਲਾਕੰਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਹੁਏ
ਤਹਾਂ ਨੇਨ ਕਮੀ ਹੈ। ਸਭ ਤੇ ਪ੍ਰਥਮ ਸ੍ਰੀ ਈਥੇ ਸਾਹਿਬ ਨਾ ਪੂਜਨ ਕਰਤੇ ਕਏ ਕ੍ਰਿਕਮ ਚੰਦਨ
ਰੂਪ ਦੀਪ ਫੂਲਨ ਕੀ ਮਾਨਾ ਕਰਿ ਆਤਮੀ ਕਰਤ ਕਏ, ਪ੍ਰਾਦ ਕੇਟਾ ਸਰ ਕਰ, ਬਾਵਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦਾਸ
ਜੀ, ਪੁਨਾ ਬਾਵਾ ਸਤਿਖਦਾਸ ਜੀ ਸਭੀ ਸੰਗਤ ਸਾਹਿਬ ਅਰਦਾਸੋ ਕਰਵਾਇ ਕਰ। ਦਾਸ ਅਰ ਦਾਸੀਓ
ਜੋ। ਫੇਰ ਨਿਰਬਾਣ ਸਤਿ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਆਏ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤ ਕਏ
ਹੈ ਕਰ, ਹਾਥ, ਜੋੜ ਨਰ ਕੇ, ਗਰ ਮੇ ਅੰਚਰਾ ਪਾਇ ਕਰ। ਹੇ ਦੇਵ ਦੇਵਨ ਕੇ ਦੇਵ, ਪੇਰੇ ਤੇ ਨਿਛ
ਨਾਹੀ ਬਨਤਾ ਬੇਵਾ ਨਾ ਬਨਾਇ। ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਤੁਝ ਤੇ ਹੋਵੈ ਅਵਰ ਨ ਹੂਜਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੁਬ ਬਿਆਪੀ
"ਤੇਰਾ ਕੀਆ ਤੁਝੇ ਕਿਆ ਅਰਪੇ"। ਜੋ ਕੁਝ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹੀ ਤੁਹੀ ਅੰਤੁ ਬਾਰਰ ਤਾਂਤੇ ਮੈ ਤੇਰੀ
ਸਰਨ ਹਾਂ, ਸਰਨ ਹਾਂ, ਸਰਨ ਹਾਂ, ਹੇ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ। ਇਹ ਨਬਾ ਕੋ ਪਰਨਕੇ। ਸੁਣਨਕੇ ਵਾ ਲਿਖਨਕੇ
ਪ੍ਰੇਮ ਸੰਗਤ ਤਿਨ ਕੇ ਜਸ ਰੂਪ ਈਥੇ ਦੇਵ ਲੋਰ ਤਕ ਝੁਲਨਕੇ ਤਾਤ ਪੰਜ ਇਹੁ ਲੋਰ ਪੁੱਛੇ ਉਨ ਕੀ
ਗੀਰਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। "ਹਰਿ ਕਾਸਾ ਸੁਇਹ ਜੋ ਧੀਵੰਤ ਦਿਸਾਹ ਜਗਮਾਹੀ। ਤਿਨ ਕੇ ਜਕ ਨਿਵੇ
ਅਨਿਨ ਪੂਜ ਕਰਾਈ"। ਬਾਵਾ ਪ੍ਰੀਤਮਦਾਸ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹੈ, ਦਾਸ ਰੂਪ
ਤਿਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕੀ ਕਥਾ ਇਹੁ ਪੂਰੀ ਕਈ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਾਮਾਤਮਾ ਕੀ ਰਿਜਪਾ ਕਰ। ਨਿਜਿ

ਰੂਪ ਜੀ ਬਾਵਾ ਜੀ ਕੇ ਚੇਨੇ ਜੋ ਜੋ ਇਨ ਨੀ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਚਿੰਤੀਏਖ ਨਰ ਨਿਰਬਾਣ ਜੀ ਬਚਨ
 ਨਰਤੇ ਭਏ ਜੋ ਤੁਸੀ ਇਕਾ ਅਧੀਨ ਹੋ ਨਰ ਇਸ ਨੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲੀਏ ਪ੍ਰਯਤਨ ਕਰੇਗੇ। ਪੁਨਾ
 ਆਏ ਕਰ ਕਰ ਸਮਾ ਪਾਇ ਨੇ ਆਪ ਦੇਹਤੇ ਵਿਦੇਹ ਰੂਪ ਭਏ ਰਿਆ ਰੂਪ ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਮੇ ਲੀਏ ਹੁਏ
 ਤੇ ਮਹੀਤ ਐਰ ਚੇਲਾ ਹੁਆ ਤਬ ਇਨਦੇ ਇਕਾ ਰੂਪ ਪਿਆਚਨੀ ਆਇ ਚਿਮਤੀ ਨਿਜ ਰੂਪ ਨੇ ਸਤਿ
 ਬਚਨ ਕਰ। ਤਬ ਨਿਜ ਰੂਪ ਜੀ ਅਪਣੀ ਵੈਰਾਗ ਦਿਆਗ ਬੁਧ ਕੇ ਧਿਰਾਜ ਨਰਕੇ ਕਹਤ ਭਏ।
 ਅਹੇ ਸੈ ਮੂਰਖ ਨੇ ਕਿਆ ਕਰਿਆ, ਜੋ ਐਨੀ ਮਹੀਤੀ ਬਡੇ ਮਾਨ ਸਾਧਾ ਰੂਪ ਆਪ ਦੇਵੇ, ਜੋ ਮੈ ਨਾ ਲਈ
 ਧਿਰਾਜ ਹੈ ਮੇਰੀ ਮਤ ਕਉ। ਭੀਤਬਚਨ ਜਿਨੇ ਨੇ ਸਤਿ ਗੁਰਦੇਵ ਨੀ ਆਗਿਆ ਸਤ ਭਾਵਨਾ ਸਹਤ
 ਨਹੀ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕਰੀ ਤਿਨਾ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਜਨਮ ਜਨਮ ਮਹਾਂ ਨਰਕ ਤੇ ਪ੍ਰਮ ਪਾਸਚਰਾਧ ਧਿਰ ਗੁਨ ਗੁਨ
 ਕਰ ਨਿਆ ਹੈ। ਭਾਂਵੇ ਸਿਵ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੇਡਾ, ਇਨ ਨਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਤੇ ਸਿਧਤਾ ਭੀ ਜਵਾਤ ਮੇ ਹੋਵੈ ਤੇ ਭੀ
 ਮਹਾਂ ਕਾਟ ਪਾਇਓ ਤਬਾ ਬਚਨ। ਜੀ ਰਿਕਾਨ ਚੰਦ ਜੀ ਤਿਆਦਾਸਮੇ ਸਿਆਏ ਮੇ ਨਹਾ ਹੈ।
 "ਹੇ ਉਧਵ ਜੇ ਕਰ ਮੇਰੀ ਭਰਤੀ ਇਨਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੈ ਜੋਹੀ ਮੇਰੇ ਮੇ ਠੋਰ ਨਹੀ ਪਾਵਨਾ ਐਰ ਨੀ ਰਿਆ
 ਕਥਾ ਕਹਿਣੀ ਹੈ"। ਤਾਂ ਤੇ ਭਰਤੀ ਨਾ ਮੂਲ ਹੈ ਗੁਰਾਂ ਅਹੇ ਸਤ ਬਚਨ ਬੋਲਨਾ, ਕਪਟ ਤਿਆਰ ਨਰ, ਭਵ
 ਇਹ ਆਪ ਸਿਆਣਾ ਨਾ ਜਨੇ ਗੁਰਾਂ ਅਹੇ। ਫਿਰ ਇਹ ਸਮਾ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਨਾ ਉਨ ਨੇ ਹਾਥ
 ਨਹੀ ਆਵਤਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਜਿਸ ਜਗਆਸੂ ਕੇ ਕਨਿਆਨ ਨੀ ਇਛਿਆ ਹੈ। ਜੋ ਗੁਰੇ ਸਤਿ ਆਨੇ
 ਅਪਨੇ ਕਿਸੀ ਗੁਨ ਵਿਦਿਆ ਅਭਿਮਾਨ ਨੇ ਨਾ ਜਨਾਏ। ਪੁਨਾ ਬਾਣੀ ਨੀ ਰੂਪ ਬੋਲੇ ਗੁਰੇ ਆਗੇ।
 ਪੁਨਾ ਪੂਰਬ ਪ੍ਰਾਗ। ਨਿਜ ਰੂਪ ਸਤਿ ਜੀ ਜਬ ਜੀ ਅਰਾਨ ਤਖਤ ਜੀ ਕੇ ਦਿਵਾਨ ਮੇ ਆਇ
 ਬੰਨਦੇ ਜੋ ਜੋ ਕੀਸੇ ਅਪਨੇ ਪੁੰਨ ਜਪ ਤਪ ਪ੍ਰਯਾਸ ਨਰ ਪ੍ਰਯਾਸਤੇ ਜੋ ਮਾਨੇ ਦਿਵਜੀ ਦੈਠੇ ਹੈ।
 ਸੁੰਦਰ ਸਿਆਮ ਸੂਰਤੀ ਸਮਧਤ ਗੋਰਾਡ ਸਹਿਤ ਪ੍ਰਿਥ ਜੀਰ ਕੇ ਭਭੂਤੀ ਸਗੀ ਹੋਈ ਤੇ ਸੀਸ ਪਰ
 ਜਟਾ ਮੁਕਟ ਸੁੰਦਰ ਰਮਲ ਪਤਵਤ ਨੇਹ੍ਰ। ਜਿਸ ਨੇ ਮਾਤਰ ਟੇਕਨਾ ਤਿਆਕੋ ਕਹਨਾ ਆਏ ਸਰਸ
 ਸਿਆਪੀ। ਸਿੰਘ ਕੇ ਸਤਿ ਜੀ ਕਹਨਾ ਵਾ ਗੁਰ ਭਾਈ ਸਿੰਘ ਵਾ ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ ਪੁਰਮ ਸੁਭ ਨੇਸਟਾ
 ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ। ਜੀਸੇ ਸੀ ਨਿਰਬਾਣ ਸਾਹਿਬ ਨੀ ਚਿੰਤੀ ਤਬਾ ਉਨ ਨੀ। ਪੁਨਾ ਫਰਕ ਸਿਤਨਾ ਹੀ
 ਹੁਆ ਜੋ ਉਨਾ ਨੇ ਅਪਨੇ ਸਤਿ ਆਗੇ ਅਭਿਮਾਨ ਸਹਾ ਬਚਨ ਬੋਲਿਆ ਹੈ। ਤੇ ਹਾਥ ਜੋਰ ਨਰ
 ਨਿਜ ਅਭਿਮਾਨ ਹੈ ਕੇ ਜੋ ਸਤ ਬਚਨ ਨਹੀ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸੀ ਨਾ ਪੁਨਾ ਚਿੰਨਾ ਰੂਪੀ ਪਿਆਚਨੀ
 ਕਰ ਗੁਰੇ ਗਏ। ਤਾਂ ਤੇ ਮਤ ਹੋਈ ਅਪਨੇ ਗੁਰ ਕੁਏ ਨਾ ਅਭਿਮਾਨ ਕਰੇ ਜੋ ਗੁਰ ਮੇਰੇ ਹੈ
 ਵੈਰਾਗ ਆਦੀ, ਵਾ ਜਪ ਤਪ ਆਦੀ। ਗੁਣ ਜੋ ਹੈ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਨੇ ਹੈ ਜੀ ਧਨ ਧਨੀ ਸਾਹ ਨਾ ਹੈ
 ਇਹ ਸਾਹ ਦੁਆਰਿਓ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਵਣਜ ਮੁਕਤੀ ਰੂਪ ਆਪਣਾ ਕਾਰਜ ਨਰ ਲੈਨਾ ਹੈ। ਜੇ ਕਰ
 ਮਾਲਕ ਸਾਸ ਬਰਾਬਰੀ ਕਰੈਨਾ ਤਬ ਇਹ ਫਲ ਪਾਵੇਗਾ ਦੇਨੇ ਐਰ ਉਸਨੇ ਪ੍ਰਯਤਨ ਹੋ ਜਾਵੇਗੇ।
 ਤਬ ਜੀ ਗੁਰ ਬਾਣੀ। "ਖਸਮੈ ਨਰੈ ਬਰਾਬੀ ਫਿਰ ਗੈਰਤ ਅੰਦਰ ਪਾਇ। ਵਜਹੁ ਗਵਾਏ
 ਅਗਨਾ ਮੂਹ ਮੂਹ ਪਾਣਾ ਖਾਇ। " ਜੇ ਕਰੇ ਫੇਰ ਬਚਨ ਕੀ ਲੇਵੇ, ਪੁਨਾ ਸਖਿਆ ਨੀ ਜਾਤਾ ਹੈ
 ਜਾ ਤੇ ਸਤਿ ਗੁਰ ਦਿਨ ਦਿਆਲ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਹੈ, ਅਰ ਦੁਖ ਨਰਨ ਹਾਜ ਹੈ। ਤਬ ਨਿਜ ਰੂਪ

ਜੀ ਮਹੰਤੀ ਦੇ ਵਧਾਤੇ ਬੜੀ ਦੀਨਤਾ ਕਰਤੇ ਕਏ ਸ੍ਰੀ ਅਰਾਨ ਬੁੰਗੇ ਆਗੇ ਸ੍ਰੀ ਦਰਸਾਰ
ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਦਿ ਜੋ ਹੋ ਸਰਸ ਬਿਆਪੀ ਇਹੁ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲੇ ਮਹੰਤੀ। ਤਬ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਿਓ
ਹੋ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਗੇ ਕੁੰਭ ਬੀਚ ਦੇ ਚਿਨੀਆਂ ਪਾਇ ਕਰ ਤਿਨ ਨੇ ਕਰਾ ਜੋ ਕੁਮ
ਆਪਨੇ ਹਾਥੁ ਚਿਤ ਨਿਕਾਸ ਕਰ ਦੇਖੇ ਜੋਈ ਆਵੈ ਚਿਨੀ ਜੋਈ ਤੁਮਾਰੀ ਹੁਏ। ਇਹੁ ਗੁਰੂ ਆਗੇ
ਨਿਆਇ ਨਿਆਇਹੁਆ। ਤਬ ਨਿਜ ਰੂਪ ਜੀ ਗੁਰ ਦਾ ਧਿਆਨ ਕਰ ਜਬ ਸੀਚ ਹਾਥ ਪਾਇਆ।
ਤਬ ਇਨ ਕੋ ਮਹੰਤੀ ਦੀ ਆਈ ਆਗਿਆ ਤੇ ਉਨ ਕੋ ਜਗੀਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਈ ਦੂਜੇ ਗੁਰ ਕਾਈਆਂ ਨੇ।
ਜੀ ਜੈਕਾਰ ਭਯਾ ਤਬ ਨਿਜ ਰੂਪ ਜੀ ਆਪਨੇ ਗੁਰੋ ਕੋ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਆਨ ਪਰ ਸੈਠੇ ਤਬ ਹੀ
ਚਿਤ ਕੋ ਸਾਂਤ ਆਇ ਗਈ। ਜੈਸੇ ਭਾਈ ਬੁਧੁ ਜੀ ਨੇ ਕੇਰਹਰੇ ਮੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਦੁਖ ਭੰਜਨ
ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੈ ਜੋ ਹੋ ਭਾਈ ਬੁਧੁ ਜੀ ਜੋ ਇਸ ਧਰਮਸਾਲਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਤੁਮ ਕਰੇ ਮੁਖਿਆ ਸੇਵਕ
ਹੋ ਕਰ। ਤਬ ਕਹਤ ਭਏ ਜੀ ਇਹ ਜੰਜਲ ਮੇਰੇ ਸੇ ਨਹੀ ਸੰਭਾਲਿਆ ਜਾਤਾ। ਤਬ
ਭਾਈ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਜੀ ਬਚਨ ਬੋਲਤ ਭਏ ਜੋ ਤੇਰੀ ਮਾਜੀ , ਤੇ ਭਾਈ। ਇਸ ਮੇ ਮਰਜੀ ਨਾ
ਸਿਧਾਂਤ ਇਹ ਜੋ ਗੁਰ ਸਿਖ ਨਾ ਸੰਨਬੰਧ ਸੱਤ ਬਚਨ ਕਾ ਹੈ। ਜੋ ਕਰ ਕਪਟ ਤਿਆਗ ਨੇ
ਸੱਤ ਬਚਨ ਹੁਆ ਗੁਰੋ ਆਗੇ ਤੇ ਸਿਖ ਨਾ ਸੰਨਬੰਧ ਗੁਰੋ ਸਾਧ ਪੁਰਾ ਗੁਰੋ ਕਾ ਸੰਜੋਗ ਸਿਖ ਸਾਥ।
ਜੋ ਨਾ ਹੁਆ ਸਤ ਬਚਨ ਤੇ ਰੋਈ ਨਾ ਸਬੰਧ, ਸਿਖ ਨਾ ਗੁਰਾਂ ਸਾਥ। ਉਹ ਸਿਖ ਤਨ, ਮਨ,
ਧਨ ਗੁਰਾਂ ਜੋ ਚੁਰਾਇ ਕਰ ਉਲਟਾ ਚੋਰ ਹੁਆ। ਤਬ ਭਾਈ ਬੁਧੁ ਕੇ ਮਨ ਮੇ ਆਮ ਨਾ ਆਵੈ।
ਚਿਤ ਕਲਪਨਾ ਮੇ ਰਹੇ। ਤਾਂ ਅਪਨਾ ਅਵਗੁਨ ਜਾਨ ਕਰ ਫੇਰ ਸਤੋ ਆਗੇ ਭੂਲ ਖਿਆ
ਕਰਵਾਈ ਤੇ ਮਹੰਤੀ ਸੇਵਾ ਕੀ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰ, ਧਰਮ ਮੰਦਰ ਕੀ ਸੱਤ ਬਚਨ ਕਹਿ ਕਰ, ਪੁਨਾ
ਚਿਤ ਕਉ ਭੀ ਸਾਂਤ ਆਇ ਗਈ ਨਿਰਜਤਨ ਹੀ ਜਾਂ ਤੇ ਸਰਬ ਸੁਖ ਗੁਰੋ ਕੀ ਪ੍ਰਾਤਿ ਮੇ ਧਰੇ ਹੈ
ਕਰਤਾਰ ਨੇ। ਤਬਾ ਬਚਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ। "ਤਬ ਇਹੁ ਮਨ ਗੁਰਮੁਖ ਤਤ ਕਾਲ
ਵਸ ਆਵੈ"। ਜੈਸੇ ਸਾਹ ਜੀਵਨੇ ਮੇ ਧਰਮਸਾਲ ਕੀ ਮੁਖਤਾ ਸੇਵਾ ਕੀ ਭਾਈ ਦੂਨੇ ਸਾਧ
ਕੇ ਕਰ ਰਹੇ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਧਰਮ ਦਾਸ ਜੀ ਤਾਂ ਭਾਈ ਦੂਲ ਜੀ ਕਹਤ ਕਏ: ਜੀ, ਇਹ ਪੰਡ
ਭਾਰੀ ਹੈ ਮੇਰੇ ਤੇ ਨਹੀ ਉਠਾਈ ਜਾਤੀ। ਮੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਸਰ ਜਾਤਾ ਹਾਂ ਮਹੰਤੀ ਨੈ ਭੈ ਕਰ। ਤਬ
ਭਾਈ ਧਰਮ ਦਾਸ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ ਜੋ ਤੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਾ ਸਰ ਮੈ ਇਸ ਸੇ ਭੀ ਭਾਰੀ ਪੰਡ ਉਠਾਏਗਾ,
ਹੋ ਭਾਈ। ਜੋ ਸਰਕਾਰ ਕੀ ਮਰਜੀ ਹੈ ਪੰਡ ਸੀਸ ਦੇਣੇ ਕੀ ਤੋ ਪਾਂਡੀ ਕੀ ਨਿਆ ਕੁਦੁਤ ਹੈ
ਨਾਹ ਕਰਨੇ ਕੀ। ਜੋਈ ਬਾਝਤਾ ਕਈ। ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਪਰਮ ਰਾਮ ਜੀ ਆਸਾਨ ਮੇ ਪੀਏ ਤਿਨ
ਮੇ ਇਹ ਮਹੰਤ ਬਣੇ। ਸਿਧਾਂਤ। ਸੇਵਕ ਹੋਕਰ ਸੇਵਾ ਕਰੈ ਗੁਰ ਸਤਿ ਕੀ ਅਬਵਾ ਨੋਸਿੰਦ
ਭਾਵਨਾ ਕਰਿ ਇਤਰ ਜੀਵਾਂ ਕੀ ਭੀ ਪ੍ਰਾਤਿ ਨਵੈ। ਅੰਨ ਜਨ ਆਸਾਨ ਚਾਪੀ ਪੰਖੋਕਰ ਨਿਦਿਓ
ਹੀਰਾ ਕੇ ਬੀਜ ਕੇ ਅਭਾਵ ਕਰ। ਤਬ ਜੋਈ ਸੇਵਕ ਸੇਵਾ ਕਰਿ ਸਾਹਿਬ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤਬਾ
ਗੁਰੂ ਬਾਕਿਯੋ। "ਸੇਵਕ ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਸੇਵਕ ਕਿਆ ਕੋ ਰਹੈ ਬਹਲਾ"। ਪੁਨਾ। "ਗੁਰ ਸਿਖ
ਸਿਖ ਗੁਰੁ ਹੋ ਨਾਨਕ ਭੇਦ ਨਾ ਭਾਈ"। ਆਵੇ ਜਾਵੇ ਨਾਨਕ ਨਾ ਤਬ ਇਸ ਕੋ ਦੇਣੇ ਲੋਕੋ ਨਾ ਸੁਖ

ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਏਕ ਰਾਜਾ ਕਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਹੈ ਜੋ ਧੁਨੇ, ਹੇ ਗੁਰ ਮੁਖੇ, ਜਾਂ ਤੇ
ਇਸੀ ਧਾਰਨਾਮੇ। ਅੰਤ ਨੂੰ ਸੁਖ ਹੋਵਣਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਦ ਜੀ ਏਕ ਰਾਜਾ ਨੇ ਦਰਸਨ ਦੇਤੇ
ਭਏ। ਹਰਿ ਇਛਾ ਸੇ ਤਬ ਸੇ ਨਾਰਦ ਜੀ ਨੇ ਬਚਨ ਸੁਨ ਕਰ ਵੈਰਾਗ ਰੂਪ ਨੇ ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਰਤੀ ਕਾ
ਸਰੂਪ ਦੇਖ ਕਰ ਵੈਰਾਗ ਮੂਰਤੀ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਦ ਜੀ ਦੇਖ ਕਰ ਰਾਜਾ ਨੇ ਭੀ ਨਿਰਵੇਦ ਨਿਦੇ ਮੇ ਭਇਆ
ਪਦਾਰਥੇ ਸੇ। ਜਬ ਨਾਰਦ ਜੀ ਚਲਨੇ ਲਗੇ ਹਰਿ ਇਛਾ ਸੇ। ਤਬ ਸੇ ਧਰਪਤੀ ਖਿੰਸਾ ਓਢ ਨੇ
ਸਾਬ ਹੀ ਤੁਰ ਪੜਾ, ਸਰਬ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਤਿਆਗ ਕਰਿ, ਦਗੁ ਪ੍ਰਜਾ ਧੱਤ ਪੁੱਤ੍ਰਵਤ। ਤਬ
ਮੰਤ੍ਰੀ ਦੀਵਾਨ ਨਗਰਜਨ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਦ ਜੀ ਨੇ ਚਤੁਰੀ ਆਇੰ ਗਿਨੇ ਗੁਰ ਅੰਚਰ ਪਾਇ ਕਰ। ਜੇ ਹੇ
ਭਗਵਾਨ ਇਹੁ ਰਾਜਾ ਨਹੀ ਆਪ ਨੈ ਚਲੇ ਕਿਧੇ ਇਹ ਸਾਬ ਜੀਵਾਂ ਕਾ ਸੁਖ ਰਾਜਾ ਰੂਪ ਬਾ
ਧਰਮਾਤਮਾ ਸੇ ਤੁਮ ਨੈ ਚਲੇ ਹੋ। ਹੇ ਕਿੰਪਾ ਨਾਥ ਜੇ ਜੀਵਾਂ ਨੇ ਦੁਖੀ ਕਰ ਮਾਨਸਾ ਹੈ ਆਪ
ਤੇ ਤੁਮ ਨੈ ਜਾਵੇ। ਜੇ ਕਹਿ ਤਿਤ ਸਭ ਨੇ ਸੁਖਦਾਈ ਹੈ ਤੇ ਆਪ ਇਹੋ ਈਗਾਂ ਤਿਆਗ ਜਾਵੇ।
ਤਬ ਨਾਰਦ ਜੀ ਨੇ ਇਕੰਤ ਨੇ ਜਾਇ ਕਰ ਤਿਸ ਨੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੀਆ ਪੁਨਾ ਕਹਾ ਹੈ
ਰਾਜਾ ਇਹੀ ਰਾਮ ਸੰਪੂਰਣ ਭੂਤੇ ਮੇ ਰਮਿਆ ਹੋਇਆ ਜਾਨੈ। ਤੇਰੇ ਮੇ ਸਭੀ ਮੇ ਇਹੁ ਭਾਵਨਾ ਨਿਦੇ ਮੇ
ਤੁਮ ਧਾਨੇ, ਇਹੀ ਮੇਰਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਹੈ। ਜੇ ਰਾਜਾ ਸੁਨ ਕਰ ਰਾਤਰ ਭਯਾ, ਕੀਸੇ, ਜੈ ਸੁਧ ਆਰਜੀ
ਸੰਘਰ ਪ੍ਰਿਤਬਿੰਬ ਕੇ ਧਾਰਤੀ ਹੈ। ਤਬਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਨਾਰਦ ਕਾ ਰਾਜਾ ਧਾਰਤ ਭਯਾ। ਤਬ ਰਾਜਾ
ਕਹਤ ਭਯਾ: ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਆਪ ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਹੋ ਤੇ ਮੈ ਆਪ ਕਾ ਚੇਲਾ, ਸਿਖ, ਹੈ। ਇਹ ਤਨ
ਮਨ ਧਨ ਰਾਜ ਸਮੁਢਾਇ ਸਭੀ ਆਪ ਕਾ ਹੈ ਚਾਹੇ ਕਿਸੀ ਨੇ ਦੇਵੇ ਮੈ ਆਪ ਨੇ ਪਾਦ ਪਦਮ ਸਾਬ
ਰਹ ਕਰ ਆਪ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀਗਾ, ਹੇ ਦੇਵ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਦ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ: ਹੇ ਭਾਈ, ਆਸਾਡੇ
ਰਹਕਰ ਆਸਾਡੀ ਆਗਿਆ ਹੀ ਤੇ ਮਾਨਨੀ ਹੈ, ਸੇਵਾ ਕੀ। ਪ੍ਰਿਥਮ ਆਪ ਨੂੰ ਤੂੰ ਗੁਰ ਦਖਣਾ ਦੇ
ਪਿਆਰੇ। ਜੇ ਕਹਤ ਭਯਾ ਇਹੁ ਸਰਬੰਗ ਆਪ ਕਾ ਹੀ ਹੈ। ਤਬ ਨਾਰਦ ਜੀ ਕਹਾ ਇਹ ਰਾਜ
ਆਸਾਡਾ ਹੂਆ ਤੇ ਇਹ ਆਸਾਡੀ ਤੂੰ ਸੇਵਾ ਕਰ। ਇਸ ਰਾਜ ਵਿਘਨਾਨ ਪਰ ਇਸਾਇ ਹੋਇ ਕਰ
ਪੁਰਬਵਤ ਰਾਜ ਸਾਜ ਰਹਿ ਚਲਾਇ ਨੇਉ ਪਦਾਰਥ ਆਵੇ ਆਵਾ ਜਾਵੇ ਸੇ ਮੇਰੇ ਗੁਰ ਨਾਰਦ ਜੀ ਕਾ ਹੈ।
ਮੇਰਾ ਕਿਛੁ ਵਾਧਾਤਾ ਨਹੀ। ਮੈ ਨੇ ਉਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਆਗਿਆ ਮਾਨਨੀ ਹੈ। ਕਿਛੁ ਜੇ ਸੇਵਾ ਜੇ ਹੂਆ
ਉਨ ਕਾ। ਹੋਰ ਆਵੇ ਜਾਵੇ ਨਾਰਦ ਕਾ। ਐਸੇ ਸਮਝ ਕਾ ਹਰਖਸੇ ਤੇ ਰਹਿਤ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ
ਹੋਏ ਕਰ ਇਸਬਤ ਹੋਤਾ ਭਯਾ। ਦੋਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਮੇ ਸੁਕਤ ਰੂਪ। ਤਾਂ ਤੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਆਗਯਾ ਮਾਨਨੇ ਕਰ
ਪ੍ਰਮ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ ਹੈ। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਾ ਹਿੰਦੂ ਸੁਧਾਸਰ ਖੰਡੇ ਉਤਾਰਥੇ ਗੁਰ ਸੇਵ
ਪ੍ਰੀਤ ਬਰਨਨ ਬਾਵਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦਾਸ ਕੀ ਕਾਧਾ ਸਮਾਪਤਮ ਚਤੁਰਬਿੰਗਤ ਹੁਲਾਸਾ। ੨੪ ।

ਸਖੀ ਭਾਈ ਵਾਤੀ ਰਾਮ ਜੀ ਨੀ। ਜਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਖਣ ਦਿਸ਼ਾ ਨੇ ਜਾਏ ਸੇ।
 ਤਸ ਏਕ ਸਿਖ ਸਾਧ ਜੀ ਬੁਲਾਨਾ ਸਿੰਘ ਨਾਮ ਤੇ ਸਿੰਘਾ ਹੈ ਅਵਸਥਾ ਜਿਸ ਜੀ। ਤਿਸ ਪਰ
 ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਸਹਰ ਭਏ: ਭਾਈ ਬੁਲਾਨਾ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਤੁਸੀ ਨਹੈਰ ਜਾਵੇ ਤੇ ਗਿਰਸਤ ਕਰੇ
 ਜਾਏ ਕੇ, ਮੇਰਾ ਵਰ ਹੂਆ ਤੁਸੀ ਕਮਲ ਵਰ ਜਹੇਗੇ ਸਿਰੇਤ ਮੇ ਭੀ। ਪੁਨਾ ਤੇਰੇ ਘਰ ਜੋ ਗੁਰੂ
 ਕੇ ਨਾਲ ਹੋਣਗੇ, ਚੋਣੇ ਹੈ। ਭਾਈ ਵਾਤੀ ਰਾਮ ਤੇ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਰਾਮ। ਜੋ ਸਰਵਣ ਕਰ,
 ਕਰ ਜੋੜ ਕਰ, ਬੇਨਤੀ ਕਰਤ ਭਯਾ: ਹੇ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਜੀ, ਇਸ ਸਿੰਘ ਅਵਸਥਾ ਮੇ ਕਵਨ
 ਰੰਨਯਾ ਦੇਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਆਪ ਸਹਰ ਭਏ ਏਕ ਸਿਖ ਨੇ ਪ੍ਰਿਯਮ ਸੰਤਤ (ਸੰਤਾਨ) ਮੈਨੂੰ
 ਮੰਨੀ ਸੀ। ਜੋ ਤਿਸ ਕੇ ਘਰ ਮੇ ਕੰਥਾ ਹੀ ਹੂਈ। ਜੋ ਕਰਤਾ ਹੈ ਹੇ ਗੁਰੇ ਲੋਵੇ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀ ਜਾਵੇ। ਤਬ ਹੁਕਮ ਮੰਨੇ ਜਬ ਹਏ ਤਬ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਸੁਵਪਨ ਮੇ ਕਹ ਦੀਆ
 ਜੋ ਇਹ ਸਿੰਘ ਬਿਧ ਅਵਸਥਾ ਵਾਲਾ ਬੁਲਾਨਾ ਸਿੰਘ ਮੇਰਾ ਹੀ ਸਰੂਪ ਜਾਣ ਨੇ ਇਸ ਨੇ
 ਮਾਤਰ ਟੋਕਦੇ ਮਾਨ ਸਹਰ। ਜੋ ਭੇਟਾ ਮੈਨੂੰ ਹੀ ਪੋਹੰਚੀ ਹੈ, ਹੇ ਗੁਰਸਿਖ। ਜੋ ਐਸੇ ਹੀ
 ਹੂਆ ਜਬ, ਤਬ ਸਤਿ ਜਸਨ ਮਹਾਤਮਾ ਨੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਛਕਾ ਨੇ ਆ ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦ ਸਾਹਿਬ ਕੀਆਂ
 ਪੰਜ ਪੋੜੀਆਂ ਪੜ ਕਰ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰ ਦੀਆ। ਸਿਤਾਂ ਨੇ ਰਾਜਸ ਜਾਨਾ ਸਸਦ। ਤਬ ਭਾਈ
 ਵਾਤੀ ਰਾਮ ਜੀ ਕਨਮ ਧਾਰਤ ਭਏ ਅਰ ਕਰਮ ਕਰ ਬਡੇ ਹੂਏ। ਕਰਕਵ ਜਿਨ ਕਾ
 ਸਥਾ ਸਾਸਤ੍ਰ ਪ੍ਰਮ ਉਪਕਾਰੀ, ਪਿਆਰੀ ਬਾਣੀ ਕਨਕਵਾਲੇ, ਨਾਮ ਨੇ ਕਸੀਆ। ਉਪਕਾਰ
 ਨੀਏ ਸਦਿ ਕਿੰਚਿਤ ਫੋੜੇ ਨੀ ਦਵਾਈ ਭੀ ਕਖਦੇ ਸੀ। ਕਸੀ ਤਿਸ ਕਾ ਏਕ ਪਾਸਚਨੀ ਨਾ
 ਅਸਾਨ ਅਰੋਗਤਾ ਨੀਏ ਚੂਸ ਗੁਟਿਆ ਸੁਖ ਕੀਆਂ ਪਰਕਾਰੀਆਂ ਕਰ ਕਰ ਕਰ। ਕਸ ਕਾਰ ਕਾਲ
 ਤਿਸ ਪਾਸਚਨੀ ਨੇ ਸੁਖਅਰਾਮ ਆ ਗਿਆ। ਪੁਨਾ ਜਪਾ ਪਾਇ ਕਾ ਜਖਮ ਭੀ ਮਿਲ ਗਿਆ।
 ਅਰ ਇਨ ਨੇ ਤਿਸੀ ਖਿਨ ਸਾਂਤ ਆ ਗਈ। ਅਰ ਸੁਕ ਮਹਰਤ- ਗੁਣ, ਅੰਤਰਜਾਮਤਾ, ਸਹਰ ਹੋ ਆਏ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਪਰਉਪਕਾਰ। ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਬੇਅੰਤ ਹੈ। ਉਪਰ ਕੂਰਾ ਭਾਈ ਵਾਤੀ ਰਾਮ ਜੀ ਕਖਦੇ
 ਜਾਂ ਤੇ ਵਡਕਾਰੀ ਵੈਰਾਗਿਆਂ ਨੇ ਰੂਪ ਮੇ ਜੋ ਜਹਰੇ ਸੇ, ਅੰਤੁ ਸਾਹਰ। ਸਿਸੀ ਤੇ ਜੀ ਗੁਰੂ ਦੇਵ
 ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਹੈ। "ਜਿਹ ਬਿਖਿਆ ਸਗਲੀ ਤਜੀ ਤੀਓ ਭੇਖ ਬੈਰਾਏ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜੂਨ ਕੇ ਮਨਾ
 ਤਿਹ ਨਰ ਮਾਏ ਭਾਗ।" ਮਾਏ ਪਰਕਾ ਵਾਚਨ ਏਹੀ ਹੈ ਜੋ ਬਡੇ ਭਾਗ। ਜੋ ਕੋਣ, ਹੋਸਿਦ
 ਸਬੰਧੀ ਜੋ ਕਰਮ ਧਰਮ ਕੀ ਧਾਨਨਾ ਨਿਕਾਸ, ਪ੍ਰਸਾਨੇ ਧਾਰੀ ਹੈ ਗੁਰ ਦੁਆਰਿਓ। ਜੋਈ ਧਾਨਨਾ
 ਤਪ ਤੇ ਤਿਖਆ ਕੀ ਧਾਰ ਕਰ ਜੀ ਭਾਈ ਵਾਤੀ ਰਾਮ ਜੀ ਇਨ੍ਹੇਤ ਸੁਵਫ ਅਸਾਨੇ ਮੇ ਹਰਿ
 ਸਿਮ੍ਰਣ ਨੀਏ ਵਿਚਾਰਦੇ ਸੇ। ਜੀ ਰਾਮ ਦਸ ਪੁਰੇ ਨੇ ਉਦਾਲੇ ਕਿਸੀ ਸਜਕਾਸ ਨੇ ਵਾਰ ਮੇ ਕੀ
 ਇਨ੍ਹੇਤ ਜਾਇ ਬੈਠਦੇ ਸੇ, ਹੁਦਰ ਸਬ ਜਾਈ ਤੇਇਨ੍ਹੇਤ ਜਾਨ ਕਰ। ਜੋ ਸਾਰਵਾਲ ਕਹੁ ਫਲ ਟੂਟੈ
 ਨੂਟੇ ਜਾਣਕਾ। ਤਿਸ ਮਨ ਮੈ ਜਾਣਿਆ। ਜੋ ਇਹੀ ਕੂੜੇ ਵਾਲਾ ਹੀ ਦੋਰ ਹੈ। ਫਲੇ ਨੇ
 ਚੁਰਾਇ ਕਰ ਕਹੁ ਬੇਰਤਾ ਹੈ, ਪੁਰ ਮੈ। ਤੇ ਫਲ ਨੇ ਜਾਵਿਹ ਹੋਰ ਚੋਰ ਚੁਰਾਇਕਾਰ। ਐ
 ਉਨਮਾਨ ਬੇਈਮਾਨ ਨਿਸਚੇ ਕਰਤ ਭਯਾ। ਪੁਨਾ ਜੀ ਰਾਮ ਰਮਣ ਰੂਪ ਨੇ ਕੀ ਅਪਨੀ

ਕਸਟ ਰੂਪੀ ਨੀਟੀ ਪਰ ਨਾਇਕਰ ਵੇਖਣਾ ਹੁਆ ਜੋ ਏਹ ਅਤੀਤ ਕਰਾ ਹੈ ਵਾ ਪਰਾ ਹੈ।
 ਤੇ ਸਹਨ ਸੀਲ ਸੁਭਾਵੇ ਨਰ ਹੀ ਜੀਵ ਨਾ ਕਲਾ ਹੋਨਾ ਹੁਆ। ਜੋ ਬਾਗਮਾਨ ਤਿਨ ਨੇ ਪਨਹੀ ਨਰ
 ਪ੍ਰਮ ਤਾਕਨਾ ਕੀਆ, ਜੋ ਮਾਰ ਮਾਰ ਨਰ ਆਪ ਹੀ ਖਕਤ ਹੈ ਨੇ ਤਿਆਗਤ ਕਯਾ। ਤੇ ਕਾਈ
 ਜੀ ਜਿਨ ਨੀਵਾਂ ਨਰ ਬੈਠੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਕਰਤੇ ਨਹੇ ਜਬ ਚੁਪ ਨਰ ਨੇ ਬਾਗ
 ਕਾ ਬੁਹਾ ਲੰਘਦੇ ਸੀ ਜੋ ਸਰਕਾਰ ਬਾਗ ਕਾ ਸੁਆਮੀ, ਜੋ ਦੇਖ ਕੇ ਚਰਨਾਂ ਪੁਰ ਮਜ਼ਦਰ ਟੋਕ ਕੇ
 ਨਹਤ ਭਯਾ, ਕਰ ਜੋੜ ਕੇ ਹੇ ਕਰਾਵਾਨ, ਇਸ ਬਾਗ ਕੇ ਧੰਨ ਭਾਗ ਹਨ ਜਹਾਂ ਤੁਹਾਂ ਨੇ ਚਰਨ
 ਧਾਰੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਨਿਰਪਾ ਕਰ ਕੋਊ ਮੋਕੇ ਜੇਵਾ ਬਤਾਵੇ। ਤਾਂ ਸੀਤ ਜੀ ਸਾਂਤ ਆਤਮਾ ਬਚਨ
 ਕਰਤ ਭਏ। ਜੇਤੀ ਤੁਮ ਇਸ ਬਾਗਵਾਨ ਨੇ ਨੌਕਰੀ ਦੇਤੇ ਹੋ ਤਿਸ ਤੇ ਇਨ ਕੀ ਦੁਗਨੀ ਕਰਦੇ ਵੇ
 ਏਹੀ ਹਮਾਰੀ ਜੇਵਾ ਹੈ। ਤੇ ਬਾਗ ਬਲ ਬਰ ਧਾਰ ਨਾਘੇ ਨਿਕਟ ਖਲੋਇਆ ਹੁਆ, ਖਬਰ ਨਹੀ
 ਜੋ ਮੇਰੇ ਮਾਰਨ ਕਉ ਹੁਣ ਕੀ ਹੁਕਮ ਸਰਕਾਰ ਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਇਨ ਕੇ ਕਹਣੇ ਕੀ ਦੇਰੀ ਹੈ
 ਇਕੋ ਮੈਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਦੇਵਨਗੇ, ਵ ਤੋਪ ਅਗੇ ਉਡਾਵਨਗੇ, ਵ ਧਾਰੀ ਜੋ ਗਾਡ ਨਰ ਤੀਜੇ ਕੀ ਚੋਟ ਨਰ
 ਮਾਰਨਗੇ। ਤਬ ਜੋ ਨਰਪਤ ਬਾਗਬਾਨ ਨੇ ਕਹਤ ਭਯਾ। ਸਾਚ ਨਹੇ ਤੁਮਾਰੇ ਪਰ ਪ੍ਰਾਨ ਨਹੀ
 ਜੀਸੇ ਤੇਰੇ ਪਰ ਰਾਜੀ ਹੈ। ਤਬ ਜੋ ਹਾਸ ਜੋੜ ਨਰ ਨਹਤ ਭਯਾ। ਜੀ ਭਾਂਵੇ ਮਾਰੇ ਭਾਂਵੇ ਰਖੇ
 ਹੇ ਦੁਨੀਆ ਕੇ ਮਾਲਕ । ਫਲ ਟੂਟੇ ਦੇਖ ਨਰ ਚੋਰ ਨੇ ਭੁਲੇਖੇ ਮੈ ਇਨ ਕੇ ਮਾਰਾ ਹੈ। ਤਬ
 ਰਾਜ; ਕੋਪ ਕਰ, ਸੀਤ ਕੇ ਕਹਤ ਭਯਾ ਜੋ ਹੇ ਸੁਅਮੀਜੀ, ਜੀ ਅਬ ਐਕ ਮੈਨੂੰ ਆਪ ਨੁਫ ਨਾ ਕਰੇ।
 ਇਹੀ ਹੁਕਮ ਦੇਹੋ ਜੋ ਇਸ ਨੇ ਕੋਨ ਨੁਮੋਤ ਮਾਰਾ, ਜਾਂਤੇ ਇਹ ਆਪ ਨਾ ਕਰਸੀਰੀ ਹੈ। ਜੋ ਸੀਤ
 ਜੀ ਨਹਤ ਭਏ ਹੇ ਰਾਜਨ ਤਿਉਮ ਤੇ ਮੇਰੇ ਜੇ ਜੇਵਾ ਪੂਛਤੇ ਏ ਹੁਣ ਆਪ ਹੀ ਤੁਹੀ ਕੁਝ ਅਵਤ ਨਰ
 ਚਾਹੁਤੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕੀ ਬਨ ਆਵੈ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਡਰ ਨਰ ਨਹਤ ਭਯਾ। ਜੀ
 ਮੈ ਭੁਲਾ ਹੋ, ਜੀਸੇ ਆਪ ਕੀ ਰਜਾਇ ਤਹਾ ਮੇਰੇ ਸੀਸ ਪਰ, ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ। ਤਬ ਤਿਸ ਕੀ ਦੁਗਨੀ
 ਨਰ ਦੇਨੀ ਨੌਕਰੀ, ਨਰਪਤ ਨੇ, ਸੀਤ ਆਇਆ ਜੋ ਪੁਨਾ ਸੀਸ ਧਰ ਨਰ ਸੀਤ ਚਰਨ ਪਰ ਗੁਨ ਰਾਜ
 ਹੁਆ ਸੀਨਾ ਸਹਤ ਨਜਿਦਰ ਘਰ ਦਿਆ। ਹੇ ਸੀਤ ਜਨੇ, ਦੇਖੇ ਏਹ ਸੀਤ ਕੀ ਸਹਨਸੀਲਤਾ ਹੈ।
 ਜੀਸੇ ਬੁਧਮਾਨੇ ਨੇ ਇਸੀ ਤੇ ਕਹਾ ਹੈ। ਦੋਹਰਾ। "ਕਲੇ ਕਲਪਨ ਨਹ ਤਰੈ ਜੋ ਦੁਖ ਦੀਜੈ ਰਾਜ
 ਜਿਉ ਜਿਉ ਧਰੀਏ ਅਗਨ ਪਰ ਜਿਉ ਤਿਉ ਅਗਨ ਸੁਭਾਸ"। । ਏਹ ਸਮੇ ਅਪਨੀ ਧਰਮਸਾਲਾ ਮ
 ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੰਗ ਮੇ ਬੈਠੇ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਵਜਰੀ ਰਾਮ ਜੀ। ਤਬ ਬਾਲ ਅਵਸਥਾ ਮੇ ਕਾਈ ਨਾਉ, ਹਾਸ
 ਮੈ ਦੁਤਾਰਾ ਲੀਆ ਹੁਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਹੂ ਚੋਰੀ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਕਰੀਏ, ਨਿਸੀ ਹਾਟ ਪਰ ਵ ਧਰਮਸਾਲਾ ਮੇ।
 ਕਹੂ ਜੋ ਕੁਝ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੈਗਾ। ਤਾਂ ਸਹਨ ਸੁਭਾਏ ਆਇ ਨਿਸੀ ਸ੍ਰੀ ਰਾਧੀ ਵਜਰੀ ਰਾਮ ਜੀ ਕੇ
 ਪਾਸ। ਤਬ ਦੂਜੇ ਹੀ ਭਾਈ ਵਜਰੀ ਰਾਮ ਜੀ ਬਾਲਕ ਆਵਤੇ ਦੇਖ ਨਰ ਸਜਨ ਦੇਇਆ । ਆ
 ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਆਂ ਨੂੰ ਭੀ ਸਬਦ ਸੁਣਾਇ। ਤਾਂ ਹਾਸ ਚਰ ਨਰ ਬਾਲਕ ਬੋਲਿਆ ਜੀ
 ਮੈ ਤਾਂ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਕੁਤੀਆਂ ਵਰਗਾ ਕੀ ਨਾਹੀ। ਤਾਂ ਸੀਤ ਰਾਜ ਨਹਤ ਕਏ ਨਹੀ ਨਾਮੇ।

ਤੂੰ ਸਹੀ ਸਚ ਮਜਦਲਾ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ ਜਾਊ। ਜੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹੈ। ਹੁਣ
 ਤੂੰ ਆਪ ਨੂੰ ਬੈਠ ਕੇ ਸਬਦ ਸੁਣਾਇ। ਤਬ ਸੁਰ ਬਣਾਇਨੇ ਸੁਰ ਸੁਆਦ ਕਰ ਸਬਦ ਸੁਣਾਇਆ।
 ਤਾਂ ਸੁਣ ਕਰ ਸਬਦ ਭਾਈ ਵਸਤੀ ਰਾਮ ਜੀ ਰਹੇ ਕਏ ਜਾਂ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜੀ ਜਰਬਾਜ ਸਾਹਿਬ।
 ਕੇ ਦਫਤਰ ਮੇਂ ਲਿਖ ਦਿਆਰੈ। ਪੁਨਾ ਅੰਤ ਨੂੰ ਤੇਰੀ ਗਤੀ ਭੀ ਭਾਈ ਮਜਦਲੇ ਪੇ ਹੋਈ,
 ਗਿਆ ਮੁਕਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਐਸੇ ਹੀ ਦਿਨ ਦਿਆਲ ਹੈ। ਜੇ ਐਸਾ ਦਾਨੀ ਦੀਨਾ ਪਾ ਕੋਈ
 ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਭੀ ਨਾਹੀਗੁਰਲੋਲ ਆਦਕੋ ਪੇ ਕੀ। ੩ । ਤਬ ਮਹਮਾ ਬਿਅੰਤ ਕਈ ਭਾਈ
 ਵਸਤੀ ਰਾਮ ਜੀ ਕੀ। ਤਬ ਕੋਈ ਪੁਰਾ ਰਹਤ ਕਯਾ ਜੇ ਆਜ ਤੇ ਜੀ ਭਾਈ ਵਸਤੀ ਰਾਮ
 ਜੀ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਮੁਕਤੀ ਹੈ। ਏਹ ਜਿਧ ਬਾਬਾ ਮਲੰਗਾ ਜੇ, ਤੇ ਸੁਭਾਵਨ ਪ੍ਰਮ ਨਿਚੰਗ ਜੇ, ਸੋ ਸੁਣ
 ਕਰ ਕਹਤ ਭਏ: ਹੇ ਸੁਆਰੇ, ਤਿਸ ਗਿਰਾਜਤੀ ਕੀ ਹਮਾਰੇ ਪਸਾ ਗਿਆ ਉਸਤਤ ਕਰਕਾ ਹੈ, ਹਮ
 ਨਹੀ ਜਾਨਤੇ। ਜਾਂ ਤੇ ਬਾਬਾ ਮਲੰਗਾ ਭੀ ਬਡੀ ਸਰਕੀ ਰਾਖਤੇ ਜੇ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਰਹਤ ਭਏ
 ਜੇ ਆਸਾਡੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਤੇ ਪੂਰਾ ਉਢਿਆ ਤਉ ਹਮ ਪੂਰਨ ਜਾਨਗੇ। ਤਬ ਵਿਸਟਾ ਕਾ ਏਨ
 ਭੁਨਾ ਭਰ ਕਰ ਏਹ ਜੇਵਰ ਕੇ ਹਥ ਭੇਜਾ, ਭਾਈ ਵਸਤੀ ਰਾਮ ਜੀ ਪਸਾ। ਤਬ ਤਿਸ ਪੁਰਾ ਨੇ ਤੇ
 ਵਸਤੀ ਰਾਮ ਜੀ ਅਥੇ ਅਨ ਮਾਤਕ ਟੇਕਿਆ ਡੋਨਾ ਮਲੁ ਕਾ ਤੇ ਕਹਤਿ ਭਯਾ ਮੁਖੋ: ਭਾਈ
 ਸਾਹਿਬ ਜੀ, ਇਹੁ ਬਾਬਾ ਮਲੰਗਾ ਜੀ ਦੀਆ, ਆਪ ਕੋ। ਤਬ ਭਾਈ ਵਸਤੀ ਰਾਮ ਜੀ
 ਪ੍ਰਾਨਿ ਹੂਏ ਦੇਖ ਕਰ, ਤੇ ਭਗ: ਸੀਤਾਂ ਨੇ ਬੱਡੀ ਦਿਆ ਕਰੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਤੇ ਯਾਦ ਤੇ ਕੀਆ ਹੀ।
 ਫੇਰੇ ਭਾਈ ਸਾਹਈ ਰਾਮ ਜੀ ਜੋ ਕੀਸੇ ਜੇ ਆਇਆ ਕਾਜੀ ਜੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਜੀਸੇ ਜੀ ਰਾਮ ਦਿਤਰ
 ਜੀ ਕੇ ਲਖਾਮਨ ਅਰ ਭਰਤ ਆਇ ਭਏ ਤਹਾ ਆਇਆ ਕਾਜੀ ਜੇ ਭਾਈ ਵਸਤੀ ਰਾਮ ਜੀ ਕੇ
 ਅਨੁਰ ਭਾਈ ਸਾਹਈ ਰਾਮ ਜੀ। ਤਿਨ ਪੁੱਤੀ ਰਹਾ: ਭਾਈ ਸਾਹਈ ਰਾਮ ਜੀ, ਇਹੁ ਪੁੱਤਰ
 ਯਥਾ ਅਧਿਕਾਰ ਵਰਤਾਇ ਆਵੇ। ਤਬ ਤਹਾ ਸਤੁ ਕਰ ਕਰ, ਕਰ ਜੋੜ ਕੇ ਜੋ ਡੋਨਾ ਨੈ ਕਰ ਚਿਉਣੇ
 ਕੇ ਬੂਟੇ ਬੂਟੇ ਕੇ ਮੂਲ ਮੇਂ ਧਾਰ ਕਰ ਦੋਲ ਜਾਨਲ ਆਦੀ ਕਰਕੇ ਪੁਨਾ ਆਇ ਮਾਤਕ ਟੇਕਿਆ
 ਸੀਤਾ ਆਗੇ। ਤਬ ਆਪ ਰਹਤ ਕਏ ਜੇ ਇਨ ਕੇ ਵਿਧਾ ਕਰੇ ਪੁੰਨਾਦ ਦੇ ਕਰ। ਤਬ ਸਾਹਈ ਰਾਮ
 ਜੀ ਨੁਕਤੀ ਕੀ ਜਾਲੀ ਭਰ ਦੀਨੀ ਜੇ ਜੇਵਰ ਕੇ ਹਥ ਮੇ। ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਵਸਤੀ ਰਾਮ ਜੀ
 ਰਹਤ ਭਏ: ਹਾਥ ਜੋੜ ਕੇ ਜੇ ਆਸਾਡੀ ਤਰਫੋ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕੇ ਮਜਤਕ ਟੇਕਨਾ, ਤੇ ਕਹਿਨਾ
 ਇਹ ਯਾਦਗੀਰੀ ਆਪ ਕੀ ਕਰ ਕੇ ਭਰੋਸਾ ਹੂਆ ਹੈ ਅਜਾਂ ਨੂੰ ਜੇ ਆਪ ਪੁੱਤਰ ਭੀ ਜਾਗਇਆ ਕਰੇਗੀ।
 ਤਬ ਭਾਈ ਵਸਤੀ ਰਾਮ ਜੀ ਕਾ ਧਾਰਿਜ ਧਾਮ ਦੇਖ ਸੁਣ ਕਰ ਬਾਬਾ ਮਲੰਗਾ ਜੀ ਰਹਤ ਕਏ:
 ਜੇ ਹਾਇ ਹਾਇ ਗਿਰਾਜਤੀ ਨੇ ਸਿਨੂੰ ਨੂਟ ਨੂਟ ਲੀਆ। ਮੇਰਾ ਫੱਕਾ ਭੀ ਰਹਣੇ ਨਹੀ ਦੀਆ।
 ਜੇ ਕੋਰੀ ਮੇਰੀ ਸਰਤੀ ਹੀ ਜਾਨੀ ਬਿੰਦ ਨਈ ਹੈ। ਤਬ ਬਾਬਾ ਮਲੰਗਾ ਜੀ ਨਕਲ ਰਾਜੀ ਦੇਵ
 ਰਹ, ਭਾਈ ਵਸਤੀ ਰਾਮ ਜੀ ਕੇ ਪਾਦ ਪਦਮੇ ਮੇਂ ਆਇ ਗਿਰੇ, ਅਰ ਅਪਣੀ ਭੂਲ ਖਿਮਾ
 ਹੋਵਾਈ। ਤਬਾ ਦਰਸਟਾਂਤ । ਐਸੇ ਹੀ ਕਿਸੀ ਦੁਸ਼ਟ ਮਾਨੁਖ ਨੇ ਬਟੇ ਬਾਂਗ ਕਰ ਜੁਮਾਨ ਜਾਤ
 ਭਾਈ ਅੰਡਲ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਆਗੇ ਆਇ ਧਰੇ ਕਯਾ ਬੀਚ। ਤਬ ਜੀ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਜੀ

ਕੋਈ ਰਾਮ ਕੋ ਨੈਨ ਕੀ ਜੈਨ ਜੋ ਰਹਾ। ਤਬ, ਜੋ, ਕੁਚੀ ਰਾਮ ਨੇ, ਬੰਟੇ ਪਾਖਾਨੇ ਮੇ ਧਰ ਦਿਏ
 ਜੋ ਰੁਮਾਲ, ਪੁਨਾ ਧੋਇ ਜੁਕਾਇ ਰਾ, ਤਿਸ ਮੇ ਕਤੂ ਬਾਂਧ ਰਾ, ਤਿਸੁਤਾ ਸਹਰ ਤਿਨ ਪੁਨਾ ਕੇ
 ਅਰਪਨ ਕੀਏ। ਪੁਨਾ ਕਰਾ ਜੋ ਜਿਸ ਵਾਤੂ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਜੋ ਆਪ ਨੇ ਨਿਰਪਾਕਤ ਲਿਆ ਪੁਰਾਈ ਦੇ।
 ਆਪ ਨੂੰ ਖੋਚਲ ਹੂਈ ਤਾਂ ਤੇ ਧੰਨ ਹੋ ਉਪਕਾਰੀ ਹੋਇ। ਜੋ ਐਸੇ ਦੇਖ ਸੁਣ ਰਾ ਚਰਣੀ ਵਿਚ ਰਾ
 ਸਿਖ ਬਣਿਆ ਉਪਦੇਸ਼ ਪਾਇ ਰਾ। ੪ । ਪ੍ਰਾਗਿ ਮਿਲਨੇ ਜੋ, ਬੀਚਇਹੁ ਕਾਸ ਰਾਨ ਰਾ ਹੋ
 ਭਾਈ ਵਸਤੀ ਰਾਮ ਕੀ ਰਥਾ ਮੇ ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਾਗਿ। ਏਨ ਸਮੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਵਸਤੀ ਰਾਮ ਜੀ ਨੇ
 ਅਰਕ ਧਰਿਆ ਨਿਕਾਸਨੇ ਵਸਤੇ। ਅਰ ਆਪ ਹੇਠਾਂ ਰਖਾ ਪੋਸ ਪਰ ਆਇ ਸੈਠੇ। ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਿਆਇਣ
 ਪਰੈਣ ਹੋ ਗਈ ਐਸੀ ਜੋ ਜਿਸ ਐਕਦੀ ਰਾ ਅਰਕ ਨਿਕਾਸਨਾ ਧਰਿਆ ਜੋ ਸਾਰ ਸਾਰ ਬਲ ਗਈ।
 ਜਬ ਨੇਤ੍ਰ ਖੁਲੇ ਅਰਕ ਕੀ ਰਾਤ ਸਾਮਗਰੀ ਖਰਾਬ ਹੋ ਗਈ ਦੇਖੀ ਜਾਇਏ। ਤਬ ਮਨ ਕੀ ਸਿੰਤ ਏਨ
 ਸਮ ਹੀ ਰਹੀ। ਅਪਣੀ ਇਕ ਰਾ ਬ੍ਰਿਤੀ ਦੇਖ ਰਾ ਪ੍ਰਾਨਿ ਭਏ ਜਿਤ ਮੇ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਵਸਤੀ ਰਾਮ
 ਜੀ, ਅਰ ਭਜਨ ਵਿਖੇ ਪੁਨਾ ਜੁੜ ਜਾਏ ਭਏ। ਅਰਕ ਸਾਰਨ ਰਾ ਜੋ ਯਤਨ ਨਿਗਫਲ ਕਾਸ ਆ ਰਾ
 ਵਸਤੂ ਵੇਅਰਾ ਗਈ ਉਸਦਾ ਸੋਕ ਮਾਝੁ ਨਹੀ ਕੀਤਾ। ਜਾਂਤੇ ਹਰਖ ਸੋਰ ਵਿਖੇ ਬ੍ਰਿਤੀ ਰਾਮ
 ਸੀ। ਐਸੇ ਗਿਆਨ ਵਾਨ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਵਸਤੀ ਰਾਮ ਜੀ। ੫ । ਏਨ ਭਾਈਸੇਵਾ ਸਿੰਘ ਜੀ
 ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਭਏ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਮੇ। ਜੋ ਵੈਰਾਗ ਰਾ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਾਏ
 ਕਿਸੀ ਸ੍ਰੀਤ ਕੇ ਢੂੰਢਤੇ ਫਿਰਨ ਨਿਸੀ ਦੇਸਾਂਤ੍ਰ ਮੇ। ਏਨ ਯਮਨ ਸਿੰਘ ਮਿਲਿਆ। ਜੋ ਦੂਜੇ
 ਆਵਤੇ ਸੇਵਾਸਿੰਘ ਕੇ ਦੇਖ ਕੇ ਕਹਤ ਭਯਾ ਆਵਨੇ ਲਹਿਏ। ਤਿਸ ਕੀ ਅੰਤ੍ਰਜਾਮਨਾ ਸਮਝਾਰ
 ਇਹ ਬਚਨ ਬੋਲਤ ਭਏ, ਜੋ ਤੁਸੀ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਬਣੇ ਤਾਂ ਮੈ ਲਹਿਣਾ ਸਨਾ, ਹੋ ਸਿੰਘ
 ਜੋ ਅਉਨੀਆ ਮੁਲਮਾਲ ਹਾ ਰਾ ਰਹਤ ਭਯਾ। ਜੋ ਮੈ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਦੇ ਕੁਟਿਆਂ ਦੇ
 ਕੰਮਾਂ ਦੀ ਖਾਹ ਜੇਹਾ ਭੀ ਨਹੀ । ਪਰ ਮੈ ਤੇਰੇ ਸੁਕਤ ਪੂਰਬ ਬੋਲਨੇ ਜੋ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਇਆ ਹਾਂ।
 ਜੇਸਹੀ ਸਚ ਭਗਵੰਤ ਦਾ ਤੂੰ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਰਾ ਜੋ ਸਰੂਪ ਹੈ ਆਜ ਸੋ
 ਮੈ ਤੂੰ ਦਾਦਾ ਹਾਂ। ਸ੍ਰੀ ਅਮਰਸਰ ਮੇ ਭਾਈ ਵਸਤੀ ਰਾਮ ਜੀ ਹੈ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਤੂੰ ਜਾਇ ਮਿਤਿ
 ਤੇਰਾ ਰਾਜ ਚੰਗਾ ਹੋਵੀਗਾ। ਜੇਸੇ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰਾ ਬਚਨ ਹੈ। " ਸੋ ਮੁਕਤ ਨਾਨਕ
 ਜਿਸਤਿਗੁਰ ਚੰਗਾ"। ਤਬ ਭਾਈ ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਆਇ ਮਿਲੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੋ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ
 ਮੇ। ਤਬ ਮਨ ਮੇ ਗਿਲਾਨ ਆਈ। ਜੋ ਇਹ ਤਾਂ ਰਿਸਤੀ ਹੈ। ਇਨ ਜੋ ਮੇਰਾ ਰਾ ਕਲਿਆਣ
 ਹੋਨਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਮੇ ਸਾਜਿਤ ਲਿਆਏ ਦੇਵੇ । ਜਬ ਇਹ ਜਾਂਦੇ ਭਏ ਤਬ ਭਾਈ ਜੀ
 ਰਹਤ ਭਏ ਜੋ ਜਲ ਮੇ ਭੂਬਿਆ ਤੇ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਨਹੀ ਪਾਈਤਾ, ਹੋ ਭਾਈ। ਤਬ ਦਿਤ ਪਰੈ
 ਜੋ ਜਿਨਾ ਮੇਰੇ ਵਿਦੇ ਦੀ ਬੂਝੀ ਹੈ ਬਾਰਤਾ, ਤਾਂ ਤੇ ਏਹ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਹੈ, ਗਿਆਨ ਰਾਮ।
 ਏਹ ਮਨ ਮੇ ਕਬੀ ਆਈ ਜੋ ਗੁਰੂ ਆਸਾ ਮੋਨਾ ਹੈ। ਰਾ ਭਾਈ ਜੀ ਬਚਨ ਰਹਤ ਰਾ ਜੋ
 ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ ਦਹੀ ਨੈ ਆਵੇ ਜੋ ਅਜੀ ਕੋਹ ਹੋ ਕਰੀਏ। ਤਬ ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੋਹ ਹੋ ਰਾ
 ਲਗੇ ਦਹੀ ਸਾਧ। ਜੋ ਨਿਆ ਦੇਖਤੇ ਭਏ ਜੋ ਸਵਾ ਰਾ ਕੋ ਕੋਹ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਨੇ
 ਤਸ ਸ੍ਰੀਤ ਜੀ/ਰਹਤ ਭਏ। ਜੋ ਤੁਰਕਾਂ ਦਾਟਾਂ ਜੋ ਰਾ ਰਾ ਜੋ ਬੋਲਦੀ

ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਕੋਸ ਅਸੀਂ ਭੀਤਰ ਰਖੇ ਹੁਏ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਾਏ ਹੋ ਜੋ ਸੇਹ ਵਾਸਤੀ ਕਾਮ
 ਸਹਜਾਤੀ ਹੈ ਮੋਨਾ। ਅਸੀਂ ਕਾਂ ਅਨੇਕ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਜਤਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਨੇ
 ਸਿੰਘ ਹੀ ਚਲੇ ਆਵਤੇ ਹੈ। ਤਬ ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ ਚਰਨੀ ਵਿਚ ਪੜੇ ਤੇ ਦਰਿਤ ਨਿਸਚਾ ਹੂਆ। ਸ੍ਰੀ
 ਰਾਮ ਦਾਸ ਪੁੱਤ੍ਰੇ ਕੇ ਡਗਰ ਸਗਰ ਬੀਬੀਆਂ ਬਾਜਾਏ ਮੇ, ਨੰਦੀਗਣੇ ਸਾਹਜ ਸਹੁਤ ਫਿਰੇ, ਅਸ
 ਭਿੜੇ ਆਪਸ ਮੇ, ਤੇ ਫੁਕਾਏ ਮਾਨਨ। ਨਰ ਨਾਇਕ ਨੇ ਭੀ ਅਟਕਾਵੀ ਆਵਨ ਜਾਵਨ ਤੇ । ਜਿਸ
 ਮਾਲਕ ਜੀਤ ਸੁਖਦਾਈ ਬਚਨ ਕਾਤ ਭਏ। ਹੇ ਭਾਈ ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ, ਇਨ ਸਿੱਖਤਾਂ ਨੇ
 ਗੁਰਿਆਂ ਸਾਧ ਜੋਇਤਾ ਅੰਨ ਜਾਦਾਂ ਨੇ ਭਰ ਭਰ ਕਰ ਜਹਾਂ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਲੰਗਰ ਹੋਏ ਹੈ
 ਤਹਾਂ ਪੁੰਚਾਵੇ। ਪੁਨਾ ਕੂਪ ਜਾਸ ਮੇਰੇ ਕਰ ਖੇਤ੍ਰ ਜੀਓ, ਜਲ ਕਰ, ਨਰ ਨਾਸੀ ਪਸੂ ਪੰਖੀ ਭੀ
 ਮੁਖ ਪਾਏਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਸੇਵਾ ਕਰੋ। ਜੋ ਕਹਤ ਭਏ ਜੋ ਖੜ੍ਹੀ ਸੰਹਮਣ ਇਨ ਨੇ ਤਿਆਗੇ
 ਹੈ ਸੁਖ ਲੀਏ। ਅਸੀਂ ਇਨ ਨੇ ਦੁਖ ਕੈਸੇ ਦੇਈਏ ਹੇ ਗੁਰੇ, ਪੁਨਾ ਪਕੜੇ ਹੀ ਨਹੀ ਜਾਏ।
 ਨੀਤ ਬਚਨ। ਫਾਸਸੀ ਮੇ ਕਹਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸਦਾਦਿ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸੁਨ ਕਰ ਸਾਗਿਰਦ ਫੇਰ ਦਿਨ ਮੇ
 ਦਲੀਲ ਦੋਸਤੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਕੰਮ ਮੈ ਕਰਾਂ ਨਿ ਨ ਕਰਾਂ, ਜੋ ਇਹ ਸੁ ਪੇ ਭਾਖੀ ਖਾਹ ਹੈ। ਇਹ
 ਕਦੇ ਨਾ ਦਾਨਾਵੰਦ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੋ ਉਸਦਾਦਿ ਦੀ ਕਹਾਵਤ ਸੁੱਤ ਕਰ ਕੈਦਾ ਹੈ ਜੋਈ ਇਨਮੰਦਰ ਹੈ।
 ਅਸੀਂ ਸੁਨ ਕਰ ਉਤਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਵਾਸਤੀਰਾਮ ਜੀ ਦੁਪ ਕਰ ਕਰੇ ਜਾਂ ਤੇ ਸਿਤ ਪਰਪ ਗੰਗੀਜ ਸੀਰ ਹੈ।
 ਭਾਈ ਰੂਹਮਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਬਹਮਣ ਸਿੰਘ ਪਰਮ ਸਿਸਰੇਵੰਤ। ਸੋ ਸੁਨ ਕਰ ਇਸੀ ਸੇਵਾ ਮੇ ਕਰਪਨ ਭਏ।
 ਪੁਨਾ ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ ਕੇ ਕਾਤ ਨੂੰ ^{ਸਿੱਖੇ} ਆਇ ਮਾਨਨ ਲਾਏ। ਸੋ ਨੰਦੀਗਣ ਕਹਾਂ ਭਾਗ ਕਰ
 ਜਾਏ ਤਹਾਂ ਪੀੜੇ ਆਏ ਮਾਨੇ ਸੰਗ ਸੰਗ ਕਰ ਬੈਲ। ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ ਕਹਤ ਭਾਸਾ ਨਿਵੇ ਮੈਨੂੰ ਨਾ
 ਭੀ ਮਾਰੋ। ਤਬ ਬਿਖਤ ਕਹਤ ਭਏ ਜੋ ਤੈਨੂੰ ਜੁ ਗੁਰਾਂ ਕਾ ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ ਸੀ ਆਪਾਂ ਨੇ
 ਟਹਿਲ ਨੈਣੇ ਕਾ ਸੋ ਤੂੰ ਨਿਉ ਨਹੀ ਲੈਦਾ ਜਾਂ ਤੇ ਅਸੀਂ ਮਬਕਤ ਹੋਏ ਅਬ ਕੀ ਜੋਕਰ ਆਪਾਂ ਨੇ
 ਟਹਿਲ ਲੇਵੇ ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਭਭੇ, ਹਾਂ, ਨਹੀਂ ਮਾਰਾਂਗੇ ਤੈਨੂੰ। ਜੋ ਤੇ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੋੜਿਆ ਹੈ। ਪੁਨਾ
 ਸਾਧੀ ਭੀ ਖਤਾਵੰਦ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਤ ਭਏ ਜੋ ਭਾਈ ਜੀ, ਮੈ ਤੁਸੀਂ ਨਾ ਮੇ ਨਾਨਕਾ ਪਾਇਕ
 ਹੋਵੇਗਾ। ਤਬ ਛਾਡ ਦੇਓ ਭਏ। ਤਬ ਬਾਜਾਏ ਕੇ ਸਿਤ ਆਗੇ ਇਹ ਬਿਰਤੀਤ ਕੀਤਾ ਕੈਨ ਨੇ ਸਵਾਨ ਕਾ
 ਤਬ ਸਿਤ ਰਾਜ ਕਹਤ ਭਏ। ਇਹ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਨੇ ਪਾਖੰਡੀ ਹੈ, ਕੜਾਹ ਰਾਜੀਸ਼ ਅਸੀਂ ਨੇ
 ਨਗਨ ਦੇਏ ਆਪ ਚੁਰਾਇ ਕਰ ਖਾਤੇ ਜੋ । ਪੁਨਾ ਜੋ ਪਾਖੰਡ ਧਾਰ ਕੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ
 ਇਹ ਪੂਜਾ ਖਾਤੇ ਜੋ, ਪਾਖੰਡੀ ਸਿੱਖ ਸਾਧ ਕਹਾਇ ਕਰ, ਨਾਮ ਵਿਮੁਖ। ਤਾਂ ਤੇ ਇਨ ਨੇ ਕਰੇ
 ਵਾਸਤੇ ਆਪਾਂ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਨਾ ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੋ ਇਨ ਜੋ ਟਹਿਲ ਲੇਵੇ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਜਬ ਕਬ ਟਹਿਲ ਹੀ ਕਰ ਕੀਵ ਨਾ ਭਭਾ ਹੈ। ਜਿਨਾ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਮਨੁਖ ਦੇਹ ਕਾ ਗੁਰਾਂ
 ਸਿਤ ਗਰੀਬਾਂ ਅਨਾਧਾਂ ਪਸੂ ਪੰਖੀ ਨੇ ਜੋਇਆ ਹੈ ਤੇ ਨਾਮ ਜਪਿਆ ਹੈ। ਹੇ ਭਾਈ ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ,
 ਜੋ ਗਿਰੀ ਪੰਖੀ ਪਸੂ ਜਨਮ ਮੈ ਨਹੀ ਆਤੇ। ਜੋ ਕਰ ਨਿਸਰਾਮ ਜੋਇਆ ਹੈ ਗੁਰਾਂ ਸਿਤ ਕੇ
 ਮੁਕਤ ਲੋਕ ਆਦਿਓ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਨਾਮ ਤੇ ਬਚਕਰ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇਨ ਜੋ ਟਹਿਲ ਲੇ

ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਗੁਰਬਚਨ ਕਰ ਕੋਈ ਪਾਪ ਨਹੀ। ਤਬ ਹਾਂਗੀ ਨੂਹਮਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਾਧ ਭਾਈ ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ
 ਜੀ ਭੀ ਲਗੇ ਇਹੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੇ। ੧ । ਭਾਈ ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ ਤੇ ਭਾਈ ਨੂਹਮਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਰਕਾਰ ਨਾ
 ਧੰਨ ਨਹੀ ਸਨ ਆਪ ਵਰਤਦੇ। ਤਬ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਵਾਸਤੇ ਲਾਖ ਰੁਪਿਆ ਕੇਜਿਆ ਸਰਕਾਰ ਨੇ। ਤਦ
 ਭਾਈ ਜੀ ਨੇ ਸਭੀ ਦਾਨ ਗਰੀਬਾਂ ਨੇ ਪੁਨਾ ਲੰਗਾ ਕੁਤਾਇੰ ਦੀਆ। ਆਪਣੇ ਸਾਧਨ ਤੇ ਭਾਂਡੇ
 ਲੰਗਰ ਕੇ ਸੋ ਭੀ ਮਾਟੀ ਹੀ ਨੇ ਬਣੀ ਰਹੇ। ਐਸੇ ਆਪ ਮਾਇਆ ਤੇ ਅਤੀਤ। ਜੋ ਮਾਇਆ
 ਨਾ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਤਬ ਸਰਕਾਰ ਸੁਨ ਦੇਖ ਕਰ ਆਚਰਜ ਭਈ ਜੋ ਇਹੁ ਮਾਇਆ ਕੋ
 ਬਾਤਿਰ ਬਾਂਟ ਕਰਨ ਹਾਏ ਸਿਤ ਹੈ। ਬਾਨਾਂ ਟੁਕਤੇ ਵ ਮਾਇਆ ਨੇ ਭੀ ਅਪਦਾ ਪਾਇ ਦੇਣੇ ਹੁਣੇ
 ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਵਾਸਤੀ ਨਾਮ ਜੀ ਨੇ ਹੀ ਸਿਖ ਹੂਏ ਭਾਈ ਨੂਹਮਾ ਸਿੰਘ ਦਿਸਬਰ
 ਪਰਮ ਸਿਧ। ਜੋ ਬਿਖਮ ਚਾਲੀ ਸਿਖੀ ਨੀ ਜੋ ਕੋਨ, ਜਿਹੇ ਆਪਾ, ਕਾਵ ਹੰਕਾਰ, ਮੈ ਪੇਸੀ,
 ਨ ਰਹੰਦੀ। ਜੋ ਤਿਸ ਰਹਣੀ ਪਰ ਨਿਪਾ ਗੁਰ ਸਿਤ ਜੀ ਤੇ ਚਲਤੇ ਭਏ ਆਪ ਭੀ।
 ਪੁਨਾ ਜਿਸ ਪਰ ਨਿਪਾ ਦਿਸਟ ਸਿਤ ਕੀ ਹੋਈ ਜੋ ਭੀ ਕੋਈ ਇਕ। ਅੰਨ ਨੀ ਦੇਗ ਤੇ ਸੂਖੇ
 ਕੀ ਦੇਗ ਜੋ ਪਰਮ ਨਿਪੁੰਨ ਹੂਏ। ਆਲਾ ਆਦੀ ਜੋ ਸਰੀਰ, ਜੋ ਸੁਖ ਨੇ ਜੁਭਾਵ ਹੈ ਲੋਦੀਆਂ
 ਨਾਇ ਬਹਿਨਾ ਜੋ ਇਹ ਸਭੀ ਤਿਆਗ ਕਰ। ਮਿਤ ਰਾ ਸਰੀਰ ਰੂਪ ਕਰ ਦੀਆ। ਭੂਜਰ
 ਆਪਣੇ ਖਾਨ ਪਾਨ ਕਾ ਸੁਖ ਮਾਨੇ ਸਮੁੰਦਰ ਤੇ ਪਾਰ ਕੰਡ ਆਏ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਜੀ ਭਾਈ ਵਾਸਤੀ ਨਾਮ
 ਜੀ ਗੁਰ ਗੋਰ ਮੈ ਮੁਰਦਾ ਰੂਪ ਮੁਰੀਦ ਹੋ ਕਰ ਸੁਖੇਨ ਹੀ ਸਮਾਇ ਜਾਤੇ ਭਏ। ਰਾਜ ਕੋਰ
 ਵਾਲਿਆਂ ਪਾਤਕ ਮੈ ਪੁਰਸਾਂ ਕੋ ਜੇਵਾ ਮੈ ਲਾਇ ਕਰ ਨਿਸ ਪਾਪ ਕੋਰ ਰਹਤ ਕਰ ਦੇਨਾ ਇਹ
 ਸਿਨ ਮੈ ਸਕਤੀ ਭਈ ਪ੍ਰਤੱਖ। ਪੁਨਾ ਬਡੇ ਬਡੇ ਮਾਲੀ ਪਰਕ ਕਰ, ਮਾਨੇ ਜੋ ਹਟਾਏ ਆਪਣੇ
 ਅਨੁਸਾਰ ਕਰ, ਕੁਪਾਇ ਪੀਲੀਆਂ ਨੇ ਸੀਚਣ ਮੈ ਲਾਇ ਦੇਫਾ। ਅਜ ਅਨੰਤ ਧਰਮਸਾਲਾ
 ਬਨਾਵਾਵਤੇ ਭਏ ਧਰਮ ਨੀ ਬਿਧਤਾ ਲੀਏ। ਏਕ ਸਮੇ ਸਰਕਾਰ ਕਲਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਆਨ ਮਾਤਰ
 ਟੇਕਿਆ ਪੁਨਾ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਲੀਏ ਬਚਨ ਕਹਾ। ਮਹਾਰਾਜ ਬਚਨ। ਹੇ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਜੀ, ਯੇ ਕੋਰ ਹਾਂ
 ਜੋ ਕਈ ਮੋਕ ਨੌਰੀਕਾ ਅਵਤਾਰ ਕਹਤੇ ਹੈ ਕਈ ਯਗ ਕਰਾਵਣ ਹਾਏ ਪੰਡਤ ਕਾ ਕਹਤੇ ਹੈ।
 ਲਖਮੀ ਕੀ ਬਹੁਲਤਾ ਕਰਾਂ ਕੋਈ ਇੰਦਰ ਕਾ ਕਹਤੇ ਹੈ। ਜਯੰਤਾ ਕਾ ਜੋ ਪਿਤਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਭੀ ਕਈ
 ਕਥਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਆਪ ਅੰਤਰਾਮੀ ਹੋ ਤਾਂ ਤੇ ਕਹੋ ਜੋ ਮੈ ਕਵਨ ਹਾਂ ਜਾਂ ਤੇ ਮੇਰੇ ਕਿਸੇ ਕਾ ਕਰਮ
 ਦੂਰ ਹੋਵੈ, ਆਪ ਕੀ ਜਿਧਾ ਕਾ। ਹਰਿਜਨ ਬਾਰ ਨਿਰੰਦਰ ਪੁੰਡਿ। ਹੈ ਜਾਸਨ ਮੈ ਤੇ ਆਪ ਕੋ
 ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿਖ ਜਨਾਨਾ ਹੈ। ਜਬ ਨਰਿੰਦਰ ਬਚਨ ਕਹਾ ਹਾਏ ਜੋਤ ਕਰ, ਜੀ ਨੋਣ ਲਖਣ ਕਰ ਮੈ ਨੇ
 ਸਿਖ ਆਪ ਜਾਨਤੇ ਹੋ। ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਨੂਹਮਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ। ਸੁਣੋ ਹੇ ਕਾਸਿਦਾ ਜਿਸ ਕਾਲ
 ਮੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਸਨ ਦੇਵ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਕਾਲ ਤਾਰਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਤੀਏ ਆਵੇ ਇਟਾਂ
 ਹੋ ਚੜਾਏ ਜੋ। ਤਬ ਸੋ ਆਵੇ ਇਟਾ ਪਰਪਰ ਸਿੰਗ ਸੁਪੈਦ ਤੇ ਲਾਲ ਗੁਲਾਲ ਵਤ ਦੇਖ ਕਰ ਪਾਪੀ ਨੂਰ
 ਦੀਨ ਮਲੇਫ ਸੂਬਾ ਜੁਲਮੀ ਕਰ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਤੇ ਖਸੋਟ ਲੋਧਾ ਭਯਾ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜਾਨ ਕਾਹ
 ਭਏ। "ਜਾਂ ਹਮਾਸ਼ਾ ਸਿਖ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਇਹੀ ਇਟਾਂ ਸਰਾਇ ਕੀਆਂ

ਸਿੱਖ ਨੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਰ ਕਿਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਭਈ ਹੈ, ਸੋ ਸਰਾਇ ਤੇ ਢਾਇ ਕਰ ਪੁਨਾ ਇਸ ਤੀਸਾ ਰਾਜ
 ਪਰ ਲਵਾਏਗਾ। ਸ੍ਰੀ ਤਰਨ ਤਾਰਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਨਾਵਾਏਗੇ। ਸੋ ਸੇਵਾ ਸਤਿਗੁਰ ਨੇ ਜੋ ਤੁਸਾਂ ਜੋ
 ਨਈ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਅਸੀ ਤੈਨੂੰ ਨਿਸਚੈ ਕਰ ਗੁਰੂ ਨਾ ਸਿਖਜਾਨਤੇ ਹੈ। ਐਸੇ ਹੁਣ ਕਰ ਜਾਨਿਦਰ
 ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਏ। ਜੋ ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਮੁਖੇ ਬਚਨ ਤਾਂ ਹੁਆ ਹੈ। ਮੇ ਕੋ ਗੁਰ ਸਿਖ ਨਾ ਤਾਂ ਤੇ
 ਮੇਰੇ ਬਡੇ ਭਾਗ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਚਰਨੇ ਪਰ ਕਹਤ ਭਈ ਸਰਕਾਰ: ਹੈ ਸ੍ਰੀ
 ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਜੀ, ਤੁਸੀ ਧੰਨ ਹੈ ਮੈ ਨਿਸਚੈ ਜਾਨਿਆ ਹੈ। ਜੋ ਤੁਸੀ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਹੈ।
 ਮੈ ਰੁੜੇ ਹੋਏ ਜਾਂਦੇ ਨੂੰ ਤੁਸਾਂ ਬਚਨ ਰੂਪ ਬੇੜਾ ਦੀਆ ਹੈ, ਹੈ ਗੁਰੇ। ਜੋ ਇਸ ਕਰੋਗੇ ਕਰ
 ਮੈ ਨਿਸਚੈ ਕੀਆ ਜੋ ਕਬੀ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਭੀ ਸੁਰਤ ਮੁਰਤ ਕੀ ਲੇਵੇਗਾ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ।
 ਪੁਨਾ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਵਿਦਾ ਹੁਏ। ਇਨ ਨੇ ਸਿੱਖ ਚਾਣੜੇ ਕਾਈ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਿਖਰ ਹੋਤ
 ਭਏ। ਸੋ ਭੀ ਜਾਨਾ ਹੀ ਜਾਨਣੇ ਸੇਵਾ ਬੰਦਗੀ ਪ੍ਰਾਇਣ। ਭਰਵੰਤ ਨੀ ਸੋਕ ਕਰ ਇਹ ਸੇਵਾ
 ਗਾਖੜੀ ਜਿਨਾ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਨਈ ਹੈ। ਪ੍ਰਿਅਮ ਕਾਲ ਘੋੜ ਚਰਿਓ ਮੈ ਸੋ ਕੰਚਨ ਨੰਕਣ ਹਾਏ
 'ਮੈ ਸੋ ਜਿਨ ਨੇ ਸੋ ਉਤਾਰ ਕਰ ਪੁਨਾ ਅਵਰ ਸੰਪਦਾ ਭੀ ਭਾਈ ਨੂਹਮਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਆਏ ਧਰ ਕਰ
 ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ। ਚਰਨੇ ਪਰ। ਸੋ ਤਿਸ ਨਾ ਅੰਨ ਜਲ ਲੋਕਰ ਪਰਪਰ ਗਰੀਬੋ ਆਦਿ ਨੇ
 ਕੁੰਚਵਾਇ ਦੇਤੇ ਭਏ। ਪੁਨਾ ਪੀੜੇ ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਬਾਨਤਾ ਕਈ। ਏਨ ਸਮੇ ਕਾਈ ਦਯਾ ਸਿੰਘ
 ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਜੋ ਹੈਸੀ ਸੋ ਕਿਸੀ ਕਰਮ ਗਤੀ ਕਰ ਸੰਗ ਕੁਸੰਗ ਸੋ ਨਿਸੀ ਮਾਨੁਖ ਨਾ ਖੂਨ ਤਿਸ ਕੇ
 ਹੁਸੇ ਨਿਕਾਸਿਆ। ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਲੋਨ ਕਹਤ ਭਏ: ਹੈ ਬਾਬੇ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਤੁਮਰੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕੋ
 ਫਾਂਸੀ ਕੀ ਸਜਾਇ ਆਵਤੀ ਹੈ, ਨਿਆਇ ਕਰ। ਆਗੇ ਜੋ ਤੁਮ ਕਹੋ ਸੋ ਹਮ ਕਰੀ। ਤਬ ਕਾਈ
 ਦਯਾਸਿੰਘ ਬਚਨ ਕਰਤ ਭਏ: ਜੀ ਤੁਮਰੇ ਨਿਆਉ ਮੇ ਆਵੈ ਤੈਸੇ ਕਰੋ, ਮੇਰੇ ਲੀਏ ਮਨ ਮੇ
 ਨਾ ਧਰੋ। ਤਬ ਫਾਂਸੀ ਦੇ ਦੀਨੀ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਨੇ ਮਨ ਮੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨਾ ਕਾਣਾ ਹੀ
 ਮੀਠਾ ਲਾਗਾ। ਪੁਤ੍ਰ ਕਾ ਮੋਹ ਨ ਮਨ ਮੇ ਆਇਆ, ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ। ਜਾਂ ਤੇ ਹੰਗਤਾ ਕਾ ਕੋ
 ਪ੍ਰਿਅਮ ਹੀ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਅਭਾਵ ਕਰ ਦੀਆ। ਤਬ ਅਪਨੀ ਨੁਖਾ ਕੋ ਬੁਲਾਇ ਕਰ ਸੰਗ ਮੇ
 ਤਿਸ ਪੁਤ੍ਰੀ ਬਚਨ ਕਹਤ ਭਏ। ਜੋ ਹੇ ਪੁਤ੍ਰੀ ਤੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਕੀ ਤੇ ਇਹ ਦਾਨਾ ਕਈ ਹੈ।
 ਅਬ ਤੇਰੀ ਕੀ ਮਜਜੀ ਹੈ, ਕਹੋ। ਜੋ ਕਰ ਤੈਨੇ ਕੋਈ ਡਿਠਾ ਕਰ ਡਿਣਾ ਹੋਵੈ ਤਬ ਸੁਹਿਰਿ ਬਾਪਰ
 ਹੈ ਕਰ, ਜੈਸੇ ਤੇਰੀ ਮਜਜੀ ਹੋਵੈ ਖੋਡੇ, ਅਜੇ ਤੇਰਾ ਬਾਲਪਨ ਹੈ। ਜੋ ਕਰ ਆਗੇ ਪਾਸ
 ਰਹਿਨਾ ਹੋਵੈ ਤਬ ਘੁੰਘਟ ਖੋਲ ਕਰ ਲੰਗਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੋ, ਕੀਸੇ, ਪੀਸੇ ਤੇ ਪਕਾਵੇ, ਜਾਨਾ ਸੰਗਤ ਕੋ
 ਭੋਜਨ ਭੁੰਚ ਵਾਵੇ। ਐਸੇ ਸੰਤ ਕੋ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕਰ ਸੋ ਭੀ ਨਿਰਮੋਹ ਹੋ ਜਾ ਘੁੰਘਟ ਖੋਲ ਕਰ
 ਲੰਗਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੇ ਤਤਪਰ ਭਈ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਮੇ ਪਰਮ ਪ੍ਰੇਮ, ਚੰਨੀ ਪੀਸਨੀ, ਪੁਨਾ ਫੀਕਨ ਕੀ
 ਸੇਵਾ ਪਰਾਇਣ ਹੈ ਕਰ ਜਨਮ ਆਪਨਾ ਸੁਫਲ ਕਰਤ ਭਈ। ਜੈਸੇ ਜਲਣ ਜਟ ਸੰਤ ਭੀ ਐਸੇ
 ਹੀ ਆਪਨੀ ਨੁਖਾ ਕੋ ਕਹਿਆ ਸੀ। ਜੋ ਕਰ ਖਾਇਲੀ ਦੁਆ ਮਲਾਈ ਤੇ ਮੇਰਾ ਚਿਤ੍ਰ ਬਾ ਨਾਹੀ।
 ਜੋ ਕਰ ਪਿਛੇ ਹੋਵੈ ਨੀਧ ਤੇ ਅਗੇ ਹੋਵੈ ਚਰਖਾ। ਅਰ ਰੁਖਾ ਮਿਸਾ ਖਾਇਲੀ ਤੇ ਤੈਨੂੰ ਚਿਤ੍ਰ
 ਡਰ ਨਾਹੀ। ਤਿਸ ਤੇ ਭੀ ਵਧੀਕ ਭਈ ਭਾਈ ਦਯਾਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ ਗੁਰਬਾਣੀ ਤੇ ਸੰਤ ਸੇਵਾ

ਭਾਈ ਦੀ ਨੀ ਨੁਖਾ ਗੁਰਬਾਣੀ ਤੇ ਸੰਤ ਸੇਵਾ ਮੇਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਥਾ ਜਿਸ ਕਾ ਅਹੋ ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਸਿੱਤੋ
 ਭਾਈ ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਕਾ ਮੋਹ ਕੈਸਾ ਨਿਰਮੂਲ ਹੋਇਆ, ਹੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਾ ਸਿੰਘੂ
 ਗਿੱਥੇ ਉਤਾਰੀ। ਸੁਧਾ ਸਰ ਖੰਡੇ ਭਾਈ ਵਸਤੀ ਰਾਮ ਜੀ ਕੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਬਨਨੈ ਗਿੱਥੇ ਸਾਖਾਂ ਸਹਤ
 ਪੰਚ ਬਿਸੰਤ ਹੁਲਾਸਾ। ੨੫। ਬਾਬਾ ਮਲੰਗਾ ਸਿਧ ਕੈਸੇ। ਬੇ ਜੋ ਸਰਕਾਰ ਉਨ ਕੇ ਰੋਜ
 ਮਿਲਨੇ ਆਵਤੀ ਸੀ। ਏਨ ਦਿਨ ਸਿੱਤੋ ਕੀ ਡੇਵਰੀ ਮੇਂ ਦੁਸਮਨੇ ਨੇ ਦਸ ਹਜਾਰ ਰੁਪਏਦੇਨਾ ਕਰੇ ਏਨ
 ਮੁਨਖ ਕੇ ਸਰਕਾਰ ਕੇ ਮਾਰਨ ਕੇ ਖਲਵਾਇਆ। ਸੰਤ ਉਪਰ ਸੇ ਬੈਠੇ ਝੁੰਬੇ ਬੀਚ। ਜਸ ਸਰਕਾਰ
 ਬੀਚ ਬੂਹੇ ਕੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਗੀ ਤਬ ਬੁਲਾਇ ਨੇ ਝੁੰਬੇ ਬੀਚ ਸੇ ਸਰਕਾਰ ਕੀ ਕੁਜਾ ਪਰਕ ਲੇਰੇ
 ਭਏ। ਹਾਥੀ ਦੀ ਅੰਬਾਰੀ ਬੀਚ ਸੇ। ਅਰ ਆਪਣੇ ਪਾਸ ਬਿਠਾਇ ਕਰ ਪਵਤੀ ਬੀਚ ਸੇ ਸੇ ਮਾਨੁਖ
 ਨੇ ਬੁਲਾਇ ਕਰ ਕਿਹਾ ਰੇ ਨੀਚ ਤੇਰਾ ਤਾਂ ਸੀਸ ਨਾਟਿਆ ਜਾਤਾ ਜੇ ਤੂੰ ਸਰਕਾਰ ਕੇ ਮਾਰਤਾ। ਸੇ
 ਰੁਪਈਏ ਤੇਰੇ ਜਿਸ ਕਾਮ ਆਵਤੇ। ਉਹ ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਅਗਿਆਨੀ ਜੀਵ ਜੋ ਕਾਘ ਕਰਤੇ ਹੈ ਸੇ
 ਸਭ ਜੜ੍ਹ ਤੇ ਮੂਹੜਤਾ ਕਰ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਜਿਸ ਕਾ ਫਲ ਕੇਵਲ ਦੁਖ ਹੀ ਦੁਖ ਹੈ। ਤੁਸੇ ਭੀ
 ਐਸੇ ਪਾਪੀ ਕੇ ਭੀ ਸੰਤਾਂ ਸਰਕਾਰ ਸੇ ਨ ਮਾਰਣ ਦੀਆ। ਜਾਂ ਤੇ ਮੇਰੀ ਤਾਂ ਕੁਰੂ ਨੇ ਰਖਿਆ ਨੀਤੀ
 ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਇਹਕਿਤੋਂ ਮਰੇ। ਸੇ ਐਸੇ ਸਿਧ ਅੰਤ੍ਰਿਜਾਮੀ ਸੇ ਤਪ ਜਪ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ। ਕਾਸ
 ਬਹੁਰੰਗੀ ਸੰਨਿਆਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾ ਸਰ ਬਾਸੀ ਕੀ। ਸ੍ਰੀ ਬਹੁਰੰਗੀ ਸੰਨਿਆਸੀ ਦਾਮ ਦੁਆਰ
 ਬਾਸੀ ਹੋਤ ਭਏ। ਯੋਗੀ ਪੁਨਾ ਸੰਨਿਆਸੀ ਕੁਝ ਭਗਵਤ ਚਰਨਾਰ ਸਿੰਦੇ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਵਨਾ ਇਹੁ
 ਭੀ ਦੁਰਲੱਭ ਹੈ। ਸੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਤਿਨ ਕਉ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ। ਇਹੀ ਕਰ ਸ੍ਰੀ
 ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਹੀ ਉਲਾਸ ਕਰਤ ਭਏ। ਪਰਮ ਨਿਸਚੇ ਕਰਿ। ਪਰਮ ਮਾਤ ਅਵਸਾਨ ਪੁਨਾ
 ਗਲੀਆਂ ਬਾਜਾਰਾਂ ਮੇਂ ਜੇ ਕਭੀ ਚਲੇ ਭੀ ਸਹਜ ਤਬ ਇਹੁ ਪਦ ਗਵਰਿਆਂ ਫਿਰਨਾ।
 ਤਾ ਪਦ। "ਮਾਈ ਮੇਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਲਗਦਾ ਪਿਆਰਾ। ਅਸ ਪਾਸ ਬੁੰਗੇ ਕੇ ਜੋਹਰ ਬੀਚ ਸੇਰੈ
 ਦਰਬਾਰਾ। ਹਿਰ ਮੰਦਰ ਮੇਂ ਹਾਥੀ ਬਿੰਦੈ ਗੁਰੂਗ੍ਰੰਥ ਅਵਤਾਰਾ। ਗਿੱਥੇ ਪੋਥੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਨਾਈ
 ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਿਮ੍ਰਨ ਯਾਰਾ। ਪੁਨਾ ਕਬੀ ਜਿਦੇ ਰੂਪ ਗਿਆ ਮੇਂ ਇਹ ਕਹਾ ਉਨਕੀ ਮੁਖ ਦੁਆਰੇ।
 ਮਨੁਹਬੇ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਮਨੁਹਬੇ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ। ਐਸੇ ਬਾਥੀ ਸਾਸੁ ਦੇ ਉਚਾਰਨਾ। ਪਰਮ ਸਿਧੰਤਾ
 ਸਹਤ ਹੁਏ, ਜੋ ਕੈਸੇ ਏਕ ਬਾਲਕ ਪਰਮ ਸੁੰਦਰ ਸੀ ਯਨ ਵੰਤ ਕਾ ਬੇਟਾ ਜੋ ਜਿਸ ਕੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ
 ਸੇ ਸੰਤਾ ਆਗੇ ਆਇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਹਿ ਜੇਵਾ ਕਰਹਿ। ਤਾਂ ਤੇ ਜੋ ਸੁੰਦਰ ਰੁਮਾਨ ਭੀ
 ਬਹੁਤ ਬੇਰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿ ਬੈਠਾ ਰਹੈ ਨਿਕਟ। ਏਨ ਦਿਨ ਅਵੇਰ ਜੋ ਆਇਆ ਤਸ ਸੰਤੋ ਕਹਾ
 ਤੂੰ ਅਵੇਰ ਆਇਆ ਹੈ, ਹੇ ਬਾਲਕ। ਜੇ ਹਾਥ ਜੋਤ ਕਰ ਕਹਤ ਭਯਾ ਜੀਵਨ ਦਾਸ ਹੈ ਸੁਆਮੀ ਜੀ,
 ਮੇਰੀ ਨਾਨੀ ਕੇ ਬੜਾ ਤਾਪ ਨੇ ਦੁਖ ਦੀਆ ਹੈ। ਤਬ ਆਪ ਕਹਤ ਭਏ ਜੀਵਨ ਦਾਸ, ਤੂੰ
 ਨਾਨੀ ਕੇ ਉਪਰ ਮੂਤ ਦੇ, ਤਪ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਪੁਨਾ ਕਹਤ ਭਏ ਤੈ ਨੇ ਮੂਤਨਾ ਤੇ ਨਹੀ
 ਜਲ ਕਾ ਗਡਵਾ ਉਪਰ ਪਾਇ ਦੇਵੇ ਜਾਇ ਕਰ। ਜੋ ਜਾਇ ਕਰ ਜਬ ਜਲ ਕਾ ਗਡਵਾ ਪਾਇਆ
 ਗਿੱਥੇ ਖਿਨ ਤਪ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ, ਸੰਤ ਬਚਨ ਤੇ। ਏਨ ਨਾਮੇ ਮਹਾਰਾਜਾ ਖਤਕ ਸਿੰਘ ਦੀ
 ਸਰਕਾਰ ਕੇ ਬੇਟੇ ਸ੍ਰੀ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਜੋ ਜੋਗ ਕਲਾ ਸੀਖਤੇ ਭਏ। ਕੈਸੇ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਮਤਕ ਸਿੰਘ

ਜਨਮ ਹੀ ਨੇ ਜੋਗ ਭ੍ਰਮਣੀ ਨੇ ਤਾਤ ਕਾਲ ਜੋਗ ਕਤਾ ਸਿਧ ਕਰ ਲੇਤੇ ਭਏ। ਜੋ ਰਾਜ
ਕੀ ਵਾ ਭੋਰੇ ਕੀ ਕਿਛੁ ਖਬਰ ਨਹੀ ਮਿਲੇ। ਪੁਨਾ ਪਰਮ ਭੋਲੇ ਮਹਾਂਦੇਵ ਜੋ ਸਿਸਿਅ ਕੀ ਚਕਰਾਈ
ਧਿਰੋ ਤੇ ਸਦਾ ਭ੍ਰਮੀ ਸੈਨ ਕਰਤੇ ਸੇ। ਬਡੀ ਰਾਤ ਕਰ ਜਾਗਤ ਕਰਨਾ। ਸਦਾ ਅਦੀ ਨਿਤ ਨਿੱਆ ਕਰਤੇ
ਸੀ ਜਪ ਜਪ ਤੇ ਆਦਿ ਲੈਕੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਨਾ ਪਠਨ ਕਰਨਾ ਚਿਤ ਇਕਾਗਰ ਕਰ। ਪੁਨਾ ਹੀ ਆਸਾ
ਹੀ ਵਾਰ ਸੁਣਨੀ ਰਾਗੀਆਂ ਜੋ। ਭਾਈ ਦੁਰਦਿਤ ਸਿੰਘ ਰਾਗੀਆਂ ਮੇਂ ਮੁਖੀ ਸੀ, ਲੰਬੂਆ ਜਿਸ ਨੇ ਹਾਸ
ਸੇ। ਪੁਨਾ ਕਿਸੀ ਜੇਵਰ ਗੁਲਾਮ ਕੋ ਧਿਕਾਰ ਆਜਿਤ ਕੁਬਚਨ ਮੁਖ ਜੋ ਨ ਕਰਨਾ। ਸਮੇਂ ਹਰ
ਵਰਤਨਾ। ਕੇਵਲ ਆਪ ਹੀ ਨੇ ਬਡਾ ਨ ਸਮਝਨਾ। ਜੋ ਕੌਰੋ ਜੋ ਏਕ ਸਮੇਂ ਕਿਸੀ ਜੇਵਰ
ਤੇ ਕਈ ਵੇਰ . . . ਭਏ ਚੋਰੀ ਕੀ, ਜੋ ਦੇਖ ਅਦੇਖਾ ਕਈ ਬਾਜ ਕੀਤਾ। ਜਬ ਫੋਰ ਫੋਰ ਜੋਈ ਕਾਮ
ਜੋ ਮੂਰਖ ਕਰਤ ਭਯਾ। ਤਬ ਕਰਤ ਭਏ। ਐਸਾ ਕੀਮ ਨਾਹੀ ਯੋਗ ਤੁਹਾਡੇ ਆਪਣੇ ਕਿਕਰੂ
ਹੋਏ ਕਾ ਇਹੁ ਫਲੁ ਨਾਹ। ਤਾਂ ਤੇ ਇਹ ਸਰਕਾਰ ਤੈਨੂੰ ਰਖੇ ਇਕੋ ਮੈਨੂੰ ਰਖੇ ਐਸੀ ਇਕਰਤਾਈ ਨਰ
ਖੇਚ ਹੋਤਾ ਹੈ, ਪ੍ਰੇਮਸਵਰ ਕੇ ਪਿਆਰੇ। ਇਕੋ ਤੂੰ ਚਲਿਆ ਜਾਇ ਇਕੋ ਮੈ ਚਲਿਆ ਜਾਨਾ ਹਾਂ।
ਭਵੇ ਉਸ ਨਾ ਬੰਦ ਬੰਦ ਜੁਦਾ ਕਰਾਇ ਦੇਤੇ ਤੋਂ ਭੀ ਆਪ ਖੁਦ ਮਾਲਕ ਸੇ। ਪਰ ਚਿਤ ਮੇਂ ਇਹੀ
ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਨਿਰੰਕਾਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਸਰਕਾਰ ਕਾ ਨੌਕਰ ਹੈ ਤੀਸੇ ਮੈਂ ਕੀ ਨੌਕਰ ਚਉ। ਸੀ
ਸਾਹਜਾਦਾ ਖੜਕ ਸਿੰਘ ਐਸੇ ਗੁਰੂ ਨੇ ਪਿਆਰੇ ਸੇ। ਨਿਤਨਿਆਂ ਬਰਸਾਂ ਪੀਛੇ ਜਬ ਬਹੁਰੰਗੀ ਜੀ
ਕੋ ਮਿਲੇ ਭੇਟਾ ਧਰ ਕਰ ਜਬ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਬੈਠੇ ਨਿਕਟ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਸਚਨ ਕਰਤ ਭਏ
ਗਿ ਤਰਫ ਦੇਖ ਕੇ। ਉਹ ਨਢਿਆ, ਉਹ ਜੋਗ ਕਨਾ ਆਪੀ ਕਰਨਾ ਹੈ ਵਾ ਨਹੀ। ਤਬ ਮਹਾਨਾਜਾ
ਜੀ ਹਾਸ ਜੋੜ ਕਰ ਕਰਤ ਭਏ ਜੀ ਅਬ ਤੇ ਨਹੀ ਹੋਤੀ। ਜਾਂ ਤੇ ਸਰਕਾਰ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਸਹੁਰ
ਰਾਜ ਕੇ ਕਾਰਜ ਸੋਧੀ ਹੈਨ ਉਨ ਜੋ ਵੇਹਲ ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ। ਤਬ ਆਪ
ਬਚਨ ਕਰਤ ਭਏ ਜੋ ਹਮ ਨੇ ਪ੍ਰਿਅ ਹੀ ਜਾਣੀ ਸੀ ਜੋ ਅਬ ਜੋਗ ਕਬਹੂ ਆਇ ਨਾ ਜੋ ਜੋ ਪ੍ਰਿਅ
ਹੁਆ ਸੇ ਹੁਆ। ਏਕ ਸਮੇਂ ਸਰਕਾਰ ਕਾ ਸ੍ਰੀ ਮਾਂਦਾ ਕਯਾ। ਤਬ ਬਹੁਰੰਗੀ ਕਉ ਸਦਾਇਆ ਚਾਹਿਨ
ਸੁਰ ਸੇਵਕ ਭੇਜ ਕਰਿ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਬਹੁਰੰਗੀ ਜੁ ਆਏ ਉਠ ਕਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ ਤਾਂ
ਕਰਤ ਭਏ ਜੋ ਗੁਰੂ ਭਲਾ ਕਰੈ, ਹੇ ਭਾਈ ਸਿਖਾ। ਤਬ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਇਕੋਤ੍ਰ ਜੋ ਦਾਮ ਜੋੜ ਕਾ
ਕਯਾਦ ਕਰ ਦੀਆ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਕਉ। ਜੋ ਕਾਗਜ ਸਹਜਾਏ ਨੇ ਹਾਸ ਮੇਲਦੇ ਦੀਆ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਨੇ।
ਤਾਂ ਬਹੁਰੰਗੀ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਦੁਖਭੰਜਨੀ ਜੀ ਕਾ ਅੰਤ੍ਰਿਜ ਸ ਮੰਗਵਾਇ ਕਰ ਸਰਕਾਰ ਕਉ ਜਾ ਦੀਆ ਜੋ ਪਾਨ
ਸਰ ਮਨ ਤਨ ਪ੍ਰਾਨਿ ਹੋ ਗਿਆ, ਸਰਕਾਰ ਜੀ ਕਾ। ਪੁਨਾ ਜਤੀਜੀ ਤਾਤਕਾਲ ਹੀ ਪੁਸ਼ਕਰ ਕੀ ਆਵਦ ਕ
ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਆਗੇ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਕਰਤ ਭਏ ਹਾਸ ਜੋੜ ਕਾ। ਗੁਰੂ ਕਾਵਾਨ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਆਪ ਅੰਤਰ ਜਾਮੀ ਹੋ ਅਰ ਅਖਲੰਤਰ ਆਤਮਾ ਮੇਰੀ ਨਿਦਿਓ ਪ੍ਰੀਤ ਨਾਹੀ
ਮਾਇਆ ਯਾਤ੍ਰੀਓ ਨੇ ਮਿਲਣ ਕੀ ਤਾਂ ਤੇ ਮੇਰੇ ਪਰ ਕੋਪ ਨਹੀ ਕਰਨਾ, ਹੇ ਦੈਵ। ਪੁਨਾ ਕਿਤਨਾ
ਕਲ ਪੀਛੇ ਸਾਹਜਾਦਾ ਜੀ ਆਇ ਦਰਸਨ ਕਰਤ ਭਏ ਬਹੁਰੰਗੀ ਸਿਧ ਕਾ ਤੇ ਕਰਤ ਭਏ। ਜੀ ਆਪ
ਜੋ ਰੁਪਏ ਬਹੁਤ ਹੋ ਗਏ ਹੈ ਜੋ ਆਪ ਲੇਵੀਏ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ। ਜੋ ਇਹ ਬਰਸਾ ਨਾ ਹਾਸ

ਵੱਡੀ ਹਜ਼ਾਰ ਦੇ ਉਪਰ ਆਪ ਨਾ ਨਿਕਸਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਹੁਦੀਰੀ ਜੀ ਕਹਾ ਕਏ ਉਹ ਕਾਗਜ਼ਾਤ ਨਹੀਂ
 ਹੈ। ਤਾਂ ਸੁਨਕਰ ਰਾਜਾ ਜੀ ਨੇ ਜੋ ਕਾਗਜ਼ ਆਏ ਸਾ ਦੀਆ, ਜਤੀ ਜੀ ਕੇ। ਸੋ ਕਾਗਦ ਸ੍ਰੀ ਦੁਖ ਵੀ ਨਹੀਂ
 ਬੀਚ ਡਾਲ ਦੇਤੇ ਭਏ ਤਹਾਂ ਹੀ ਦੇਤੇ ਸੋ ਤਿਸ ਕਾਲ ਮੇ। ਅਰ ਕਹਤ ਭਏ ਜੋ ਸਰਕਾਰ ਨਾ ਦੁਖ ਤੇ
 ਸ੍ਰੀ ਦੁਖ ਭੰਜਨੀ ਜੀ ਨੇ ਦੂਰ ਕੀਆ ਹੈ। ਕੋਈ ਹਮ ਤੇ ਦੂਰ ਨਾਹੀ ਕੀਆ। ਤਾਂ ਤੇ ਇਹ
 ਕਾਗਦ ਦਾਮੋ ਨਾ ਸ੍ਰੀ ਦੁਖ ਭੰਜਨੀ ਹੀ ਕੇ ਅਪਣਾ ਕੀਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਹੇ ਨਵੇ, ਹਮ ਸੋਨਾ ਚੰਦੀ ਨਾ
 ਰਹੇਗੇ - ਵਿਚਨ ਸਾਧੂ ਹੋਇ ਕਰ। ਸੋ ਕੁਛ ਕੰਚਨ ਸਰਬ ਜੀਵਾਂ ਨੇ ਮਨ ਕੇ ਮੋਹਤ ਕਰ ਰਹੇ
 ਹੈ ਸੋ ਸੰਤ ਜੀ ਕਨਕ ਕਾਮਨੀ ਸੂਰੇ ਤਿਨ ਵਤ ਤਿਆਗ ਦੇਤੇ ਭਏ। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਕਰਯਾਤ ਕਾ ਬਚਨ ਹੈ।
 ਵਹੀ ਬਡਭਾਗੇ ਹੈ ਜਿਨ ਪਾਇਓ ਦੁਬ ਤਿਆਗੇ ਹੈ। ਇਸੀ ਪਰ ਪ੍ਰਮਾਣ ਸੁਣੇ। ਕਿਸੇ ਰਾਜੇ ਨੇ
 ਸੁਣਿਆ ਜੋ ਬਾਹਿਰ ਜੰਗਲ ਮੇ ਬੜੇ ਸੰਤ ਮਹਾਤਮਾ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਦਰਸਨ ਦੀ ਇਛਾ
 ਹੋਈ। ਸੋ ਵਜ਼ੀਰ ਕੇ ਵਾਹਿਨ ਸਹਿਤ ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਲੈਣੇ ਕੇ ਭੇਜਿਆ। ਸੋ ਵਜ਼ੀਰ ਨੇ
 ਹਾਜਰ ਹੋ ਕਰ ਰਾਜੇ ਵੱਲੋਂ, ਸੰਤਾਂ ਪਾਸ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਸੁਣ ਕਰ ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਿਅਮੇ ਆਪਨਾ
 ਮੂੰਹ ਤਵੀ ਕੀ ਸਿਆਹੀ ਨਾਲ ਕਾਲਾ ਕਰ ਲਿਆ, ਪੁਨਾ ਆਪਨੀ ਗੋਦੜੀ ਸਾ ਨਾਇ ਕੀਤੀ, ਅਰ ਵਾਹਿਨ
 ਜੋ ਵਜ਼ੀਰ ਲਿਆਇਆ ਸੀ ਉਸ ਪਰ ਸਵਾਰ ਨਾ ਹੂਏ। ਅਰ ਚਰਨੀ ਚਲ ਕੇ ਰਾਜੇ ਪਾਸ ਆਏ।
 ਆਏ ਰਾਜੇ ਨੇ ਆਦਰ ਪੂਰਬਤ ਉਠ ਕੇ ਆਸਣ ਪਰ ਬੈਠਣ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। ਪਰ ਸੰਤ ਜੀ ਰਾਜੇ ਦੇ
 ਆਸਣ ਤੇ ਨਾ ਬੈਠੇ। ਅਰ ਆਪਨੀ ਗੋਦੜੀ ਤੇ ਬੈਠੇ ਤੇ ਕਹਿਤ ਭਏ: ਹੇ ਰਾਜਾ ਸਾਨੂੰ
 ਕਿਉਂ ਬੁਲਾਇਆ ਹੈ। ਰਾਜੇਵਾਰ। ਹੇ ਸੰਤ ਜੀ, ਪਹਿਲੇ ਆਪ ਦੇ ਗਲਾਂ ਦਾ ਉਤਰ ਦੇਵੋ।
 ਇਹ ਤਾਂ ਆਪ ਨੇ ਮੂੰਹ ਕਾਲਾ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਦੂਜੇ ਆਪ ਮੇਰੇ ਆਸਣ ਪਰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ
 ਬੈਠੇ। ਸੰਤ ਜੀ ਵਾਰ। ਹੇ ਰਾਜਾ, ਜੋ ਅਭਿਯਾਤ ਤਿਆਗੀ ਕੋਈਰ ਮਾਇਆ ਧਾਰੀਓ ਕੇ ਪਾਸ
 ਜਾਤਾ ਹੈ। ਉਸ ਨਾ ਪੁੱਲੇਰ ਮੇ ਮੂੰਹ ਕਾਲਾ ਕਰਤੇ ਹੈ ਸੋ ਮੈਂ ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਆਪ ਹੀ ਆਪਨਾ ਮੂੰਹ
 ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ਜੋ ਧਰਮ ਰਾਜ ਨੂੰ ਖੇਚਲ ਨ ਹੋਵੇ। ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਾ ਉਤਰ ਅਸ ਸੁਣੇ। ਜੋ
 ਮਾਇਆ ਧਾਰੀਓ ਕੇ ਬਾਤਰ ਹਨ ਓਹਨਾ ਪਰ ਬੈਠਨੇ ਕਰ ਮਾਇਆ ਧਾਰੀਓ ਵਾਲੀ ਨਾ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ।
 ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਆਪਨੀ ਗੋਦੜੀ ਵਿਛਾਇ ਸਰ ਬੈਠਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਉਤਰ ਸੁਣ ਕੇ ਰਾਜਾ ਦੀ
 ਨਿਸਾ ਹੋਈ। ਅਰ ਜਾਣਿਆ ਜੋ ਪੂਰੇ ਸੰਤ ਹਨ। ਤਬ ਰਾਜੇ ਨੇ ਮੋਹਰਾਂ ਨਾ ਕਾਗਜ਼ ਕਢਾਇ ਕੇ ਆਏ
 ਆਲ ਰਖਿਆ। ਦੇਖ ਕਰ ਸੰਤ ਕਹਤ ਭਏ ਹੇ ਰਾਜਾ ਤੂੰ ਸਾਡਾ ਸੀਸ ਕਟਾਇਆ ਚਾਹੁਤਾ ਹੈ
 ਚੇਰੇ ਕੇ ਖਬਰ ਹੂਈ ਜਬ ਮਾਇਆ ਕੀ ਤਬ ਜੰਗਲ ਮੇ ਜੋ ਕੁਟੀਆ ਹੈ ਉਸ ਮੇ ਆਇ ਕਰ, ਕਾਤ
 ਰਹਿ ਮਾਇਆ ਭੀ ਨੀ ਜਾਵਨਗੇ ਅਰ ਸੀਸ ਭੀ ਕਾਟ ਦੇਣਗੇ ਤਾਂ ਤੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਤੂੰ ਚੰਗਾ ਕਲਾ ਕਰਨਾ
 ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਹਿ ਕਰ ਸੰਤ ਵਿਦਾ ਹੋਤੇ ਭਏ। ਤੇ ਲਿਆ ਕੁਝ ਨਾਹੀ। ਚੇਲਾ ਨਾ ਆਪਨਾ
 ਕਉ ਬਨਾਵਤੇ ਭਏ, ਐਸੇ ਨਿਸਕਾਮ। ਇਹ ਵੇਦੀ ਕਹਤ ਭਯਾ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਕਰੋ ਚੇਲਾ। ਤਬ ਮੂੰਹ
 ਮੇ ਅੰਗੂਰੀ ਡਾਰ ਕਰ ਕਹਤ ਭਏ ਤੂੰ ਚੇਲਾ ਲਿਸੀ ਕਾ ਨ ਬਣ। ਤੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਆਗੇਤਾ
 ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਪਿਆ ਕਰ ਜੋ ਤਾ ਕਰਤਾ ਭਯਾ। ਇਹ ਕਹਿ ਕਹਤ ਭਯਾ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਕਰੋ ਜੇ

ਤਾਂ ਨਹਤ ਭਏ ਤੂੰ ਜੇਰ ਹੋ ਕੇ ਨੌਨ ਖਾਣਿਆਂ ਮੇਂ ਪਇਆ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ
 ਸਿੰਘ ਜੀ ਨਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਜਪ । ਸ੍ਰੀਰ ਨੋ ਜਬ ਤਿਆਰਣੇ ਲਗੇ ਸ੍ਰੀ
 ਬਹੁਰਗੀ ਜੀ ਪ੍ਰਾਣ ਚਢਾਇ ਕਰ। ਤੇਪ੍ਰਿਅਮ ਪੂਛਤ ਕਥੇ ਜੇਵਨੇ ਤੇ ਜੋ ਆਜ ਨੌਨ ਚਿਤੀ ਹੈ।
 ਤੇ ਨਹਤ ਭਯਾਂ ਜੀ ਆਜ ਤੇ ਪੂਰਨਮਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਸੁਣਨ ਕਰ ਨਹਤ ਭਏ ਆਜ ਸ੍ਰੀਰ ਨਹੀ
 ਤਿਆਗਤੇ। ਜਾ ਤੇ ਹਮਾਰੇ ਗੁਰੂ ਨੇ ਇਹੀ ਤਿਆਗੇ ਮੇਂ ਦੇਹ ਤਿਆਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਉਨ ਕੀ
 ਤਿਆਗੀ ਨਹੀਂ ਨਰਨੀ ਜੇਕਵ ਹੋ ਕਰ। ਤਬ ਏਕਮ ਕੋ ਸ੍ਰੀ ਬਹੁਰਗੀ ਜੀ ਤਨ ਤਿਆਗ ਕਰ
 ਜੇਤੀ ਮੈਂ ਲੀਨ ਭਏ। ਨੀਕੇ ਕੀਏ ਘਟ ਫੂਟ ਕਰ ਘਟਾ ਅਧਾ ਮੈਂ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ।
 ਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮੇਂ ਸਮਾਇ ਗਏ। ਐਸੇ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਸੰਗ ਹੈ ਭਾਈ ਨਰੈਣ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਰਤੇ ਸੇ
 ਸ੍ਰੀ ਸਰਮਜਲ ਵਾਸੀ। ਤੇ ਪ੍ਰਿਥਮ ਕਾਲ ਸਪਤਿਆਂ ਨੀ ਤਾਫੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਹੁੰਚਾਵਤੇ ਰਹੀ ਹੈ।
 ਅਗੇ ਕਥਾ ਭਾਈ ਆਸਾ ਸਿੰਘ ਬਾਵਲੀ ਵਾਲਿਆਂ ਨੀ। ਭਾਈ ਆਸਾ ਸਿੰਘ ਸਿਧ ਸਾਧੇ ਹਰੇ
 ਨੇ ਚੇਲੇ ਹੁਏ ਹੈ। ਭਾਈ ਹੇਮਾ ਜੀ ਨਹਤ ਭਏ ਆਸਾ ਗੁਰੂ ਦਏ ਦਰਸਨ ਕੋ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਲੀਲਾ ਰਾਮ
 ਜੀ, ਸਾਧ ਹੇਮੇ, ਜਾਇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ। ਬੈਠ ਗਏ। ਅਗੇ ਭਾਈ ਆਸਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਖਿਚਤੀ
 ਹੋਏ ਜੋ ਰਾਮ ਵਲਟੋਹੀ ਮੇਂ ਤੇ ਕਾਠ ਕੀਦਰਬੀ ਬੀਚਹਲਾਵਤੇ ਹੈ ਜੋ ਰੀਧ ਕਰ ਸਿਤਕਾ,
 ਸਾਧ ਸਾਹਣਕੀ ਭੀ ਜਿਸ ਨੇ ਕਹਤੇ ਹੈ, ਸਭੀ ਖਿਚਤੀ ਤਿਸ ਬੀਚ ਪਾਇ ਦੇਤੇ ਭਏ। ਚਾਰ
 ਸ੍ਰੀਰ ਸੋ। ਇਕ ਭਾਈ ਲੀਲਾ ਰਾਮ ਜੀ, ਦੂਜੇ ਹੇਮਾ, ਤੀਜੇ ਕੋਈ ਸਾਧ ਸੀ ਨਾਮ ਤਿਸ ਕਾ
 ਗਿਆਮ ਸਿੰਘ, ਚੌਥੇ ਆਪ ਭਾਈ ਆਸਾ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਬੀਚ ਘਿਰ ਪਾਇ ਕਰ ਤੇ ਬੀਚ ਕੁਨਾਲੀ
 ਧਰ ਕਰ ਸਾਧਾਂ ਨੇ ਆਪ ਤਿਸ ਨੇ ਦੁਆਲੇ ਬੈਠ ਜਾਤੇ ਕਥੇ ਸਤਿ ਨਾਮ ਕਰ ਕਰ। ਸਾਧਾਂ ਨੂੰ
 ਭੀ ਖਿਚਤੀ ਨੇ ਦੁਆਲੇ ਬਿਠਾਇ ਕਰ ਨਹਤ ਭਏ। ਭਾਈ ਸਾਧੋ ਖਾਵੇ ਖਾਵੇ ਆਪ ਭੀ ਤਿਸ
 ਬੀਚ ਭੋਜਨ ਕਰਤ ਭਏ। ਤਬ ਸਤਿ ਆਗਿਆ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕਰ ਹੋਰ ਸਾਧ ਕੀ ਲਗੇ ਖਾਵਣੇ।
 ਹੇਮਾ ਨਾ ਖਾਏ। ਏਕ ਤੇ ਗੁਰੂ ਆਪਨ ਬੀਚਭੋਜਨ ਕਰਤੇ ਹੈ। ੧ । ਦੂਜੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤੀਆ
 ਸਿੰਘ ਸਾਧੂ ਸਾਧ ਭੋਜਨ ਜੇਵਤਾ ਹੈ। ੨ । ਤੀਜੇ ਆਪ ਭਾਈ ਆਸਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
 ਜੇਵਤੇ ਹੈ। ੩ । ਤਾਂ ਤੇ ਹੇਮਾ ਕੀਏ ਬਡਿਆਂ ਕਉ ਉਚਿ ਸਮਵਾਵੇ। ਤੇਥ ਭਾਈ ਆਸਾ ਸਿੰਘ
 ਜੀ ਸ੍ਰੀਰਾਮੀ ਬਚਨ ਬੋਲਤੇ ਭਏ ਜੋ ਸੁਖਮਨੀ ਪਤੀ ਹੈ, ਤੈਨੇ। ਤਾਂ ਪੈ ਹਾ ਜੋੜਕਰ
 ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸਾਡੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਪਤੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਨਹਤ ਕਥੇ ਬਸ ਏਹੋ ਸਮਝਿਆ ਹੈ। ਜਿਸ
 ਨੇ ਪਤੀ ਸੁਖਮਨੀ ਕੋਰ ਉਨਾਂ ਦੇ ਮੁਖ ਜੂਠੇ ਕਹਾਂ ਕਿਆ ਜੋ ਮੁਖ ਸੁੰਦਰ ਸਵਰੀ ਹੈ, ਹੇ ਕਾਈ
 ਤਾਂ ਤੇ ਖਾਵੇ। ਤਬ ਭੋਜਨ ਮਿਲਕਰ ਸਾਰੀ ਸੀਤ ਕੁਨਾਤੀ ਮੇਂ ਜੇਵਤੇ ਭਏ। ਐਸੇ ਸਤਿ ਅਗਾਧ
 ਭੋਧ ਹੈ। ੧ । ਏਕ ਸਮੇਂ ਪਟਫੇਰਿਆ ਨੇ ਬਾਲਕ ਮੋਹਨ ਤੇ ਭਗਾ ਕਰ ਬੇਲਤਿਆਂ ਕੋ ਸਿਧਾ ਪਤ
 ਕਈ। ਤਬ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਨੇ ਡਰ ਸੇ ਘਰ ਕੋ ਨਾ ਜਾਤ ਭਏ ਤੇ ਕੁਖ ਕਰ ਆਤਰ ਭਏ। ਜਹਾਂ
 ਬਾਵਲੀ ਮੇਂ ਸੀਤ ਜੀ ਜੋ ਸਿਧਤਾ ਆਏ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ ਤੇ ਕਹਾ ਹਮ ਕੁਖੇ ਹਾਂ ਦਿਨ ਕੋ ਕੀ ਤਬ
 ਸ੍ਰੀ ਸ੍ਰੀਰਾਮ ਜੀ ਨਹਤ ਭਏ ਜੋ ਕਿਆ ਭੋਜਨ ਕਰੇ ਹੋ ਬਾਸਮਤੀ ਚਾਵਰ। ਜੋ ਬਾਲਕ ਕਹਤ ਭਏ।

ਭਲਾ ਜੀ ਏਹੋ ਦਿਓ। ਤੁਹਾਨੀ ਬੀਚ ਸੇ ਸੁੰਦਰ ਸੁੰਦਰ ਕਰਨੇ ਵਾਰੀ ਬਨਾਪਤੀ ਚਾਵਰ
 ਦੇਤੇ ਭਏ, ਸੇ ਬਲਕ ਭੋਜਨ ਨਰਤੇ ਭਏ। ਪੁਨਾ ਨਰਤ ਭਏ ਸਾਧਾ ਸੂਪ ਭੀ ਚਾਹੀਏ ਹੇ ਗੁਰੇ।
 ਤੁਹਾਨੀ ਬੀਚੋ ਸੂਪ ਭੀ ਨਿਰਾਸ ਦੇਤ ਭਏ ਮੰਗੀ ਕੀ ਕੜਕੀ ਭਰ ਭਰ ਨਰ ਹੋਰ ਜੇ ਨੀਈ
 ਵਸਤ ਖਾਵਣੇ ਕੀ ਮਾਂਗਤ ਭਯਾ ਸੇ ਤਿਸੀ ਬੀਚ ਸੇ ਨਾਭ ਨਰ ਦੇਤੇ ਭਏ, ਨਿਰਾਰੇ ਨਿਰਾਰੇ। ਜੈ
 ਜੈ ਦੁਰਪਦੀ ਸੁਤਾ ਵਲਟੋਹੀ ਬੀਚੋ ਸਾਧਾ ਪਦਾਰਥ ਨਿਰਾਸ ਦੇਤੀ ਸੀ ਜੇ ਜੀ ਸਵੱਤਾ ਕੀ ਧਿਆ ਕਰ
 ਦੀਨੀ ਭਈ ਸੀ ਪਾਂਡਵਾਂ ਨੇ। ਪਰ ਏਹ ਰਾਮ ਵਲਟੋਹੀ ਉਸ ਤੇ ਪਰਮ ਆਸਿਕ ਸੇ ਅਸਿਕ ਜਾਂ ਤੇ
 ਦੁਰਪਦੀ ਆਪ ਖਾ ਲੇਵੇ ਤਾਂ ਬੀਚ ਤੇ ਕਛੂ ਨਾ ਪਾਵੇ ਵਲਟੋਹੀ ਮੈ। ਤਾਂ ਇਸ ਨੁੰਝੀ ਜਗਨ ਨਾਥ
 ਜੋ ਆਪ ਸਿਤ ਭੋਜਨ ਨਰਤੇ ਦੇਵੇ ਅਰ ਭਾਵੇ ਨਿਸੀ ਜਮੇ ਦੇਵੇ ਅਰਾਜੀ ਕੇ ਨਿਖੁਟੇ ਨਾਹੀ, ਸਿਤ ਕਿਰਪਾ
 ਸਿਤ ਖੁਰਾਣਾ ਜਹ ਮਿਨੀ ਸਿਤਾ ਸਿਧਾਂ ਨੇ ਤਹਾਂ ਹੀ ਚਰਨ ਪੰਕਜ ਨਰ ਕਰੇ ਜੇ ਮੇਰੇ ਪਰ
 ਭੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਜਾਂ ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਭੀ ਭਰਵੰਤ ਜੰਗ ਚੜੇ। ਆਗੇ ਸਿਤ ਕੇ ਰੰਗਨਾ ਵੇਲਾ ਹੋਇ।
 ਏਕ ਸਮੇ ਚਲਤੇ ਸੁਭਾਵਤ ਮਜੀਠ ਮੰਡੀ ਮੇ ਆਏ। ਤੁਹਾਨੀ ਉਠਾਨ ਮਾਤਰ ਟੇਕਿਆ। ਤੇ
 ਕਿਹਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਆਸਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ। ਜੀ ਕਰੀ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਪਰ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ, ਹੇ ਭਵਾਨ।
 ਤਾਂ ਨਰਤ ਭਏ ਜੇ ਲਿਆ ਦੁਆ। ਸੇ ਕੁਨ ਕਰ ਬਤਾ ਪੁੰਨ ਹੁਆ ਜੇ ਦੁਆ ਪੀ ਕਰ ਮੇਰੇ ਪਰ
 ਅਬ ਕਿਰਪਾ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੀ ਕਾਲ ਹੀ ਬਾਟੀ ਮੇ ਦੁਆ ਲੇਕਰ ਮਲਾਈ ਸਹਤ ਬੀਚ ਮੇ
 ਚਿਟੀ ਚੀਨੀ ਮਿਲਾਇ ਨਰ ਆਗੇ ਸਾਰਿਆ ਆਨ ਸਿੰਘਾਂ ਨੇ। ਤੁਹਾਨੀ ਭਾਈ ਜੀ ਇਦੁਨੇ ਉਦੇ
 ਦੇਖਤ ਭਏ। ਸਿੰਘਾਂ ਦਾ ਸਹ ਸਿਕਲਪ ਤਹਾਂ ਇਕ ਖੋਰਾ ਖਲੋਤਾ ਹੁਆ, ਦੇਖਤ ਭਏ। ਜੇ ਕਯਾ
 ਰਾਸਭ ਲਾਏ ਕੇ ਪਾਕ ਪੱਕੀ ਵਗੇ ਜਿਸੇ ਕੇ ਠਾਕ ਮੇ ਸੀਡ ਮੁਖ ਤੀਕ ਚਲੇ। ਸੇ ਦੁਗਧ ਕੀ
 ਬਾਟੀ ਉਠਾਇ ਨਰ ਤਿਸ ਖੋਰੇ ਆਗੇ ਧਰ ਦੇਤੇ ਭਏ, ਸਿਤ ਜੀ। ਜਬ ਸੇ ਸਹੁਤ ਪੀ ਪੀ ਗਿਆ।
 ਖੋਰਾ ਸਾ ਰਹਿਤਾ ਸਾ ਬਾਟੀ ਮੇ ਤਿਸ ਆਗੇ ਉਠਾਇ ਨਰ ਸਿਤ ਖੁਰਾਣੇ ਕੇ ਕਰਤੇ ਕਏ ਨੀ ਪੀ,
 ਨੀ ਪਸਾਦ। ਸੇ ਬੜਾ ਚੌਧਰੀ ਲੋਕ ਨਿਕੇ ਪਰਤ ਦੇਖਨ ਇਹੁ ਤਮਾਸ਼ਾ। ਜੇ ਦੇਖੀਏ ਸਿਤ
 ਕੀ ਕਰਦੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਬਨਾਵਟ ਪਾਸ ਤਿਸ ਕਾ ਜਿਦਾ ਪੂਰਨ
 ਇਹ ਰਾਮ ਕੀਟੀ, ਹੋਈ, ਸੇ ਕੀਸੇ ਸਹਾਏ। ਤੁਹਾਨੀ ਸਹਾਏ। ਜਬ ਹੀ ਜਾਤ ਪਾਤ ਤਨ ਮਨ
 ਰੂਪ ਰੰਗ ਜੇ ਲੋਕ ਬਨਾਵਟ ਹੈ ਵਟਾ ਰੋਰਾ ਤਿਸ ਪਰ ਭਲੀ ਪਰਕਾਰ ਸੁਹਾਗਾ ਫੇਰੇ। ਨਿਆ ਜੇ
 ਪਾਮੇ ਅਭਾਵ ਹੈ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਪੀ ਪੀਵੇ ਇਵੇ ਜੈਸੇ ਪੀਵੇ। ਸੇ ਨਾ ਪੀਤਾ ਭਯਾ। ਤੁਹਾਨੀ
 ਸੇ ਦੁਧ ਆਪ ਪਾਨ ਕਰ ਮੁਖੇ ਆਗੇ ਕਰ ਨਰ ਭਾਗ ਗਏ ਜੇ ਕੁਲ ਗਿਆ, ਕੁਲ ਗਿਆ, ਕੁਲ ਗਿਆ।
 । ੩ । ਏਕਸਮੇ ਉਚੇ ਕੋਠੇ ਪਰ ਬੈਠੇ ਹੈ, ਤਹਾਂ ਹੀ ਸਿਤ ਭਾਈ ਲੀਨਾ ਰਾਮ ਜੀ ਆਇ ਏਹੇ
 ਦਰਸ਼ਨ ਲੀਏ ਸਿਤ ਨਾ। ਤੁਹਾਨੀ ਲੀਨਾ ਰਾਮ ਜੀ ਕਰਤ ਭਏ, ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਸਾਂਤ ਆਵੇ, ਜੇ ਆਪ
 ਧਿਆ ਕਰੇ ਤਾਂ। ਤਾਂ ਆਪ ਨਰਤ ਭਏ ਮਾਏ ਕੋਠੇ ਤੇ ਵਾਲ ਸੇ ਨਾ ਮਾਰਤੇ ਭਏ। ਮਨ ਮੇ
 ਵਿਚਾਰਤੇ ਭਏ ਜੇ ਕੋਨ ਟੰਗ ਬਾਹ ਤੁੜਾਏ ਤਾਂ ਤੇ ਸਾਧਾ ਹਾਂਸੀ ਕਰੇਗੇ। ਤੁਹਾਨੀ ਸਾਰਿਸ
 ਆਪ ਕੋਠੇ ਤਾ ਛਾਲ ਮਾਰ ਨਰ ਕਰਤ ਭਏ ਅਸੁਕ ਆਵੇ ਜਾਂਦੇ ਨੀ। ਇਸ ਮੇ ਇਹੁ ਗਿਆ

ਜੇ ਪਹਿਲੇ ਅਪਨਾ ਤਨ ਮਨ ਧੰਨ ਰਖਾ ਹੈ ਜੇ ਤਿਆਰੀ, ਨਿਆ ਵਾਰਨੇ ਕਰੇ ਗੁਰ ਸੀਤਾਂ ਤੇ।
 ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਕਸ਼ੀ। "ਤਨ ਮਨ ਧਨ ਸਾਰ ਜੋਪ੍ਰਾ ਕਉ ਹੁਕਮ ਮੰਨਿਐ ਪਾਈਏ"।
 ਭਾਵ ਇਸ ਮੇਂ ਜੋ ਗੁਰ ਸੀਤੋ ਕੋ ਮਿਲਿ ਕਰ ਜਗਿਆਸੂ ਕਲਯਾਨ ਕੀ ਇਛਾ ਵਾਲਾ ਫਿਰ ਅਪਣਾ ਕੁਛ
 ਬਣਾ ਬੈਠੇ। ਜੇ ਕਰ ਕੁਛ ਬਣੇਗਾ, ਤਬ ਗੁਰਾਂ ਸੀਤਾਂ ਦੇ ਬਚਨ ਤੋਂ ਤਿਲਕ ਜਾਏਗਾ। ਤੋ
 ਕਾਰਜ ਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਬ ਹੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਪਾਵੇਗਾ। ਜਬ ਸਭ ਤਹ ਕਉ
 ਹੰਕਾਰ ਰੂਪ ਸੀਸ ਕਾਟ ਕਰ ਗੁਰ ਆਗੇ ਭੇਟ ਜਾਵੇਗਾ। ਬਚਨ ਮੰਨਨਾ ਸਭ ਕੋ ਕਠਨ ਹੈ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਹੋ ਸਾਧੋ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿਨਾ ਜੋ ਇਨ੍ਹੋ ਨਾਹੀ ਮਾਨਾ। ਜਿਨ ਕਾ ਹੁਕਮ ਜਨਮ
 ਕਿਆ ਹੈ ਅੰਤ ਕਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਨਾ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਕੋ ਮਾਨਣਾ ਸੁਗਮ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦਵਤ। ੪ ।
 ਏਕ ਸਮੇਂ ਬਾਜਾਰ ਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਦੌੜੇ ਜਾਤੇ ਹੈ ਤੇ ਬਾਲਕ ਪੀਏ ਲਏ ਹੁਏ ਹੈ।
 ਹਾਟ ਪਰ ਸਰਾਫ ਕਾ ਪੁੱਤਰ ਬੈਠਾ ਹੈ ਆਪ ਕਿਸੀ ਨਾਜਜ ਗਿਆ ਹੈ। ਤਬ ਇਹ ਸੀਤ
 ਬੁਰ ਬੁਰ ਭਰ ਭਰ ਕਰ ਲੁਟਾਇ ਦੇਤੇ ਭਏ ਜੋ ਸਾਡਾ ਨਹੀਂ ਤੁਮ ਲੋ ਜਾਹੁ। ਜੋ ਲੋ ਜਾਤੇ ਭਏ
 ਪੁਨਾ ਆਪ ਚਲੇ ਗਏ। ਤਬ ਇਹੁ ਕੋਤਕ ਦੇਖ ਕਰ ਪੁੱਤਰ ਨੇਪਿਤਾ ਕੋ ਜਾ ਲੁਟਾਇਆ ਕੋਇ ਕਰ
 ਜੋ ਹੋ ਪਿਤਾ ਸੀਤਾਂ ਨੇ ਹਾਟ ਉਜਾੜ ਦੀਨੀ। ਤਬ ਜੋ ਕਾਹਲੀ ਤਾਂ ਦੋੜਿਆ ਆਇਆ ਹਾਟ ਪਰ
 ਤਬ ਸਭੀ ਢੇਰ ਤੀਸੇ ਕੇ ਤੀਸੇ ਦੇਖੇ ਜੀਸੇ ਛਾਡ ਗਿਆ ਧਾ। ਜਬ ਗਿਣੇ ਦਾਮ ਤਬ ਭੀ ਪੂਰੇ ਕੇ
 ਪੂਰੇ ਜੋ ਪ੍ਰਾਨਿ ਹੁਆ। ੫ । ਹੋਰ ਸਰਕਾਰ ਕਾਸੀ ਜਹ ਮਿਲੇ ਬੀਚ ਬਾਜਾਰ ਮੇਂ ਤਬ ਜੋ ਕੁਛ
 ਦੇਵੇ ਮੁਹਰਾਂ ਰੁਪੈਏ ਜੋ ਸਭੀ ਲੁਟਾਏ ਦੇਵੇ, ਕਲਾ ਨਿਮਿ ਸੀਤ ਜੀ। ਪੁਨਾ ਕਿਸੀ ਦਿਨ ਸਭੀ
 ਸਾਧਨ ਜੋ ਸਾਧਾਂ ਕੀਆਂ ਮੇਂ ਚਕੂ ਮੁਗਲੀਆਂ ਹੋਵੈ ਪੀਡੀਆਂ ਪਾਵੀਆਂ ਤੀਕ ਜੋ ਸਭੀ ਰੂਪ ਬੀਚ
 ਡਾਰ ਦੀਨੇ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਦੂਲੇ ਰਾਮ ਜੀ ਜੋ ਮਹੰਤ ਜੋ ਭਾਈ ਸਰਮ ਦਾਸੋ ਆਏ ਸੀ ਜੀਵਨੇ
 ਤੇ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਗੁਰਦਿਤਾ ਰਾਮ ਜੀ ਵਾਂਗਰੀ ਜੋ ਪ੍ਰੰਮ ਸੁਹਿਰਦ ਆਤਮਾਂ ਸੁਖਦਈ। ਜੋ
 ਇਹ ਕੋਤਕ ਦੇਖ ਕਰ ਸਾਧ ਤੰਗ ਹੋਵਨੇ ਲਾਗੇ ਵਰਜਣੇ ਕਉ। ਤਬ ਭਾਈ ਦੂਲੇ ਰਾਮ ਜੀ ਪੁਨਾ ਭਾਈ
 ਗੁਰਦਿਤਾ ਰਾਮ ਜੀ ਸਾਧਾਂ ਕੋ ਵਰਜਤੇ ਭਏ। ਦੇਖੇ ਸਾਧੋ ਇਨ ਕੋ ਕਿਸੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਾ।
 ਜੋ ਸੀਤਾਂ ਕੀ ਮਰਜੀ ਹੋਵੈ ਜੋ ਇਹੁ ਕਰੈ। ਪੁਨਾ ਭਾਗ ਜਾਤੇ ਭਏ, ਸੀਤ ਜੀ। ਫੇਰ ਕਿਸੀ ਦਿਨ
 ਤਾਈ ਗੁਰਦਿਤਾ ਰਾਮ ਜੀ ਦਰਾਨ ਕੋ ਜਾਤੇ ਭਏ। ਜਬ ਮਸਤਾ ਟੋਕਾ ਤਬ ਏਕ ਲਕਤੀ ਕੀ
 ਸਕਲ ਬੈਰਾਗਨ ਰੂਪ ਸੀ ਜੋ ਲੋ ਕਰ ਕੈਹਿਤੇ ਭਏ ਸੀ ਤੈਨੂੰ ਬੈਰਾਗਨ ਦੀਨੀ, ਮਹੰਤੀ ਕੀ।
 ਤਬ ਭਾਈ ਗੁਰਦਿਤਾ ਜੀ ਪ੍ਰਾਨਿ ਹੋ ਕਰ ਲੋ ਲੇਤੇ ਭਏ, ਸੀਤ ਦਾਨ ਸਫਲ ਜਾਨ ਕਰ।
 ਮਾਨੋ ਭਵਿਖਤ ਕੀ ਬਾਰਤਾ ਕਹਿ ਦੀਨੀ ਹੈ ਸੀਤਾਂ ਨੇ। ਪੁਨਾ ਮਹੰਤੀ ਭੀ ਭਾਈ ਸਮਾ ਪਾਇ ਕਰ
 ਸੀਤ ਕਿਹਪਾ ਤੇ। ਇਹੁ ਗੁਨਾਬਾਦ ਕਧਨ ਕਰੇ ਹੈ ਸੀਤਾਂ ਕੋ। ਉਹ ਅਪਣੀ ਗਤੀ ਆਪ ਹੀ
 ਜਾਣੈ ਮੈਂ ਜਨਤ ਨਿਆ ਜਾਨੋ ਤਾਂ ਤੇ ਅੰਗੇ ਸੀਤਾਂ ਕੀ ਚਰਨ ਰੇਨ ਲਾਵਉ ਹੋ ਮੈਂ ਅਪਣੇ
 ਨਿਨਾਰ ਪੁਰ ਸੁਭ ਗਤੀ ਨੀਏ । ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੰਮ ਸੁਧਾ ਸਿੰਧੂ ਗਰੀਏ ਸ੍ਰਿਤਾਰਾ ਸੁਧਾਸਰ, ਖੰਡ
 ਸੀਤ ਗੁਣ ਗੀਤ ਕਥਨੰਨ ਛਬੀਸੇ, ਹੁਲਾਸ। ੨੬ ।

ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਪ੍ਰਮਾ ਜੀ ਸਹਜ ਸਰੂਪ ਮੈ, ਜਿਨ ਕੀ ਪਰਮ ਹੰਕਾਰ ਰਹਿਤ ਨਿਰਵਕਲਪ ਸਮਾਧੀ,
ਹੁਈ ਹੈ, ਜਹਾਂ ਚਾਵਲ ਮੰਡੀ ਕੇ ਪੀਛੇ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਸਮਾਧੀ ਹੈ; ਤਿਸ ਧਰਮਸਾਲਾ ਮੈ ਰਹਿਤੇ ਸੇ,
ਸੰਸਾਰ ਵਾਸਨਾ ਤੇ ਅਤੀਤ। ਪਰਮ ਸਤਿ, ਨਿਰੁਤਾ ਇਸਟ, ਅਨਿਸਟ ਸੁਖ ਦੁਖ ਮੇਂ ਸਮ
ਬੁਧੀ, ਸਦਾ ਇਕਾੰਤ ਵਾਸੀ ਤੇ ਭਜਨਾਨੰਦ ਮੇਂ ਲੀਨ। ਕੋਈ ਕਿਰਤ ਕਾ ਬਿਯੋਤ ਭੀ ਤਨ ਕਰ
ਨਾ ਕਰਨਾ, ਕੇਵਲ ਨਿਰਾਧਾਰ ਸੰਤੋਖ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕਰ। "ਆਸਾ ਪਰਮ ਦੁਖਿਯੋ ਨਿਰਾਸਾ ਪਰਮ ਸੁਖਿਯੋ"।
ਤਾਵੇ ਹੁਖ ਅਤਿਅੰਤ ਵਿਆਪੇ ਤੋਂ ਹੀ ਕਿਸੇ ਦੁਆਰੇ ਜਾਇ ਕਰ ਦੇਹ ਸੁਬਦ ਨਾ ਕਰਨਾ।
ਜੇਹੂੰ ਕੋਈ ਨਿਆਇ ਭੀ ਦੇਵੇ ਤੋਂ ਹੀ ਤਿਆਗਣਾ। ਇਸ ਦੁਆਰਿਓਂ ਸਮਝਿਆ ਜੇ ਕੇਵਲ ਇਹ
ਕਿਰਨ ਭਗਤ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਪਰਮਾ ਅਡਣ ਸਾਹੀ ਸੰਤ ਪ੍ਰਮਾ ਨੰਦ ਮੂਰਤੀ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ
ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਮੇਂ, ਮੇਲੇ ਤੇ ਪੀਛੇ, ਜੋ ਕੋਈ ਟੁਕੜਾ ਡਿਗਿਆ ਢਠਾ ਪੜਾ ਹੋਵੇ, ਭਾਵੇ ਕਿਸੀ
ਕਾ ਹੋਵੇ, ਸੋ ਧੋਇ ਕਰ ਪੁਨਾ ਸੁਕਾਇ ਕਰ ਤੇ ਕੁਟ ਕੇ ਧਰ ਦੇਨਾ। ਜੇ ਕਈ ਅਤਿਅੰਤ
ਹੁਖ ਬਿਆਪੇ ਤਬ, ਚਾੜ ਕਰ ਟੁੰਨੀ ਮੇਂ ਖਾਇ ਲੈਣੇ। ਵਾ ਸਤੁ ਆਦੀ ਜਲ ਮੇਂ ਭਿਗੋਇ ਕਰ
ਭੋਜਨ ਕਰ ਲੈਣਾ ਅਥਵਾ ਇਵੇ ਸੁਕੇ ਖਾਇ ਲੈਣੇ। ਉਨ ਕੀ ਨਿਰਇਤਾ ਇਹੁ ਵਰਨੰਨ ਹੈ, ਹੇ
ਗੁਰਮੁਖੇ। ਪੁਨਾ ਜੋ ਕੋਈ ਦਰਸ਼ਨ ਕੇ ਆਵੇ, ਸਾਧੂ, ਤਿਸ ਕੇ ਭੀ ਇਹ ਭਾਵ ਕਰਨਾ ਜਾ ਤੇ
ਸਰਲ ਸੁਭਾਉ ਨਿਸਕਪਟ ਹੈ ਜਲ ਮੇਂ ਭਗੋਇ ਦੇਣ। ਤਨ, ਮਨ, ਧੰਨ, ਸੰਤਾਂ ਸਜਨਾ ਤੇ
ਨੁਕਾਇ ਨ ਰਖਣਾ। ਪੁਨਾ ਸਾਖਿਆਤ ਕਾਰੀ ਕਰਤਾਰ ਕੀ ਜਿਨ ਕੇ ਭਈ, ਤਾਂ ਤੇ
ਉਹ ਧੰਨ ਸੰਤ ਹੈ ਪੁਨਾ ਹੀ ਕ੍ਰਿਤ ਕ੍ਰਿਤ ਸਰੂਪ ਹੁਏ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੇਰੀ ਬਾਰੰਬਾਰ ਬੰਦਨਾ ਹੈ।
੧। ਕਥਾ ਭਾਈ ਗੁਰਿਦੇਵ ਰਾਮ ਜੀ ਕੀ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਪਰਸ ਰਾਮ ਜੀ ਪਰਮ ਸਿਧੰਤਾ
ਸਹਤ ਹੁਏ ਹੈ। ਪ੍ਰਿਥਮ ਧਰਮਸਾਲਾ ਇਨ ਹੀ ਬਨਾਈ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਮੇਂ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ
ਅਡਣ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਕਰਕੇ। ਸ੍ਰੀਰ ਕਹ ਪਿੰਗਲ ਸਰੂਪ ਜੇ, ਜੈਸੇ ਸੂਰਜ ਕੇ ਰਬਵਾਈ
ਅਰਣ ਜੀ ਭਏ ਹੈ। ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਨਿਵਾਸ ਨੀਏ ਜਾਗਾ ਰੋਕਤੇ ਭਏ ਈਹਾਂ ਤੇ ਜਹਾਂ ਸਮਾਧ ਹੈ,
ਏਕ ਸਰਦਾਰ ਦੇ ਘਰਾ, ਭਾਈ ਪਰਮਾ ਜੀ ਕੇ। ਇਹ ਚਾਹੇ ਭਾਈ ਸਾਹਜਗਿਆਨੁ ਆਏ ਸੇ।
ਭਾਈ ਪਰਸ ਰਾਮ, ਭਾਈ ਪਰਮਾ ਜੀ, ਭਾਈ ਵਗੀਰਾ ਜੀ, ਭਾਈ ਮਿਲਣ ਜੀ। ਚਾਹੇ ਹੀ
ਸਿੰਧ ਸਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਮੇਂ ਇਹੁ ਹੁਏ ਹੈ। ਇਨ ਭਿਨ ਜਥੇ ਮੇਂ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਪਰਸ ਰਾਮ
ਜੀ ਆਸਣ ਕੇ ਪਰਮ ਇਸਥਿਤ ਹੁਏ। ਪੁਨਾ ਜੋ ਕੋਈ ਅਰਥੀ ਆਵੇ ਆਪਣੇ ਆਸਣ ਦੇ
ਨੀਯੋਂ ਹੀ ਕਢ ਕਰ ਤਿਸ ਕਾ ਜਥਾ-ਸਕਤ ਅਰਥ ਪੂਜਾ ਕਰਨਾ। ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਦੂਲੇ ਰਾਮ
ਜੀ ਭਏ ਮਹੰਤ। ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਆਇਆ ਰਾਮ ਜੀ ਮਹੰਤ ਤਦ-ਨੰਤਰ ਭਾਈ ਗੁਰਦੇਵ ਰਾਮ ਜੀ
ਮੀਠੇ ਮੇਂ ਸੰਤ ਮਹੰਤੋਂ ਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਮਹੰਤ। ਸਰਾ ਸੰਤਾਂ ਮੇਂ ਪਰਮ ਭਾਵ ਕਰਨਾ ਤਨ ਮਨ ਧੰਨ ਕਰ
ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਅਰਥੀਆਂ ਕੇ ਕਾਮਧੇਨੂੰ ਤੇ ਕਲਪਤੇਰੁ ਸਮਾਨ ਭਏ। ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਕੁਟੀਆਂ ਮੇਂ ਗੁਪਤ
ਦਾਨ ਦੇਣਾ। ਜੇਕਰ ਪੁੱਤ੍ਰ ਭੀ ਦੇਣਾ ਤਾਂ ਆਦੀ ਦੀ ਗੋਲੀਆਂ ਮੇਂ ਵਲੇਟ ਦੇਣਾ। ਏਕ ਸੰਤ

ਉਦਾਸੀਨ ਹੋ ਕਰ ਸਰਮ ਸਾਲ ਤੇ ਤੁਰਣੇ ਲਾਗਾ। ਤਾਂ ਤਿਸ ਕੋ ਇਕੱਤ ਹੋਇ ਕਰ
 ਕਰਤੇ ਹਏ: ਹੇ ਸੰਤ ਜੀ, ਕਿਸ ਦੁਖ ਕਰ ਤੁਸੀਂ ਉਦਾਸੀਨ ਹੋ। ਸੋ ਕਰਤ ਤਯਾ ਜੀ ਮੇਰੇ ਤੇ
 ਖੁਸ਼ ਹੋ ਨਿਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਤਾਂ ਤੀਤਰ ਸੋ ਰੁਪਏ ਭਾਵ ਕਰ ਤਿਸ ਕੋ ਹਾਥ ਦੀਏ। ਤੇ ਕਥਾ
 ਇਹ ਲਾਂਗਰੀ ਹੋ ਦੀਜੋ ਤੁਮ, ਤੇ ਕਰਨਾ ਤਾਈ ਗਮਾਨਾ ਖਰਚ ਗਿਣ ਲੈ। ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਜਾਵੋ ਨਾ।
 ਸ੍ਰੀ ਅਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਾਸ ਕੇ, ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਦਰਗਾਹ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਦਰਸਨ ਬਡਿਆਂ ਟਾਗਾਂ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ।
 ਤੇ ਤਾਈ ਤੁਸੀਂ ਸੁਖ ਸਾਧ ਦਰਸਨ ਕਰੋ ਤੇ ਨਾਮ ਗਿਮਰੋ। ਸੋ ਸਾਧੂ ਜਥਾ ਲਾਂਗਰੀ ਕਉ ਦਾਮ ਦੇਤ ਭਯਾ
 ਤਹ ਤਾਈ ਖੁਸੀਆ ਰਾਮ ਰਹਤ ਤਯਾ, ਸ੍ਰੀ ਤਾਈ ਜੀ ਕੇ, ਜੋ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਇਹ ਰੁਪਏ ਤਾਂ ਉਹ ਹੋ
 ਜੋ ਮੇਂ ਨੇ ਅਪਨੀ ਹਥੀਂ ਤੁਸੀਂ ਭਾਂਤਰ ਰਹੇ ਸੋ। ਮੇਂ ਸਿਯਾਣ ਨਏ ਹਨ। ਇਸ ਸਾਧ ਕੇ ਤੁਸੀਂ
 ਹੀ ਦਿਤੇ ਹੈ। ਤਹ ਪਰਮ-ਸੁਖਦਾਈ ਸੰਤ ਧਰਨ ਕਰਤ ਹਏ: ਹੇ ਤਾਈ, ਰੁਪਏਆਂ ਜੈਸੇ ਹੋਰ ਰੁਪਏ
 ਕੀਏਂ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ। ਹਜਾਰੋ ਰੁਪਏਆਂ ਕੀ ਮੋਹਰ ਏਕ ਸਮ ਹੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਖਬਰ ਨਹੀਂ
 ਸਾਧ ਕੇ ਪਾਸ ਹੀ ਹੋਨਵੇ, ਅਪਣੇ! ਐਸੇ ਤਾਈ ਗੁਰਦਿੱਤਾ ਰਾਮ ਜੀ ਦੀਨ ਦਿਆਨ ਸੋ ਪ੍ਰਉਪਕਾਰੀ।
 ਝੂਠਾ ਤਤ ਧੰਨ ਦੇ ਕਰ, ਸਾਰ ਕੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਤਾ ਹੈ। ਨਿਤ ਅਧਿਨਾਸੀ ਸੁਖ ਸੋ ਜਿਨਾ
 ਪ੍ਰੀਦਿਆ ਹੋ ਤਾਂ ਤੇ ਪਰਮ ਚਤਰ ਭਏ ਸਰਬ ਇਲਮ ਵਾਲਿਆਂ ਸੋ। ਕਾਰੇ ਤੇ ਜੋ ਵਿਦਿਆ ਕੇ
 ਪਠ ਕਰ ਵਿਦਿਆ ਵੰਤ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਝੂਠੇ ਕਾਰਜੇ ਮੇਂ ਖਰਚਤੇ ਹੈ, ਤੇ ਤੇ ਸੋ ਮੂਢ ਮਤ-ਹੀਨ ਹੋ।
 ਨਿਵਾਨ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਤਾਈ ਗੁਰਦਿੱਤਾ ਰਾਮ ਜੀ ਕਾ ਜਨਮ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰੇ ਕਾ ਹੋਸੀ। ਤਾਂ ਤੀ
 ਇਨ ਕਾ ਸੰਸਕਾਰ ਸੰਤੋ ਮੇਂ ਹੀ ਰਹਤਾ ਸੀ ਸੁਤ। ਸੋ ਤਿਸ ਕਰ ਈਹਾਂ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾ ਸਰ ਮੇਂ ਆਇ
 ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਤਏ ਸੁਹ ਕਰਮ ਵਟੀ ਹਾਰ ਸੁਕਾਰੀਤਿਸ ਕੇ ਪ੍ਰੇਰਿਆ। ਸ੍ਰੀ ਤਾਈ ਦੂਨੇ ਰਾਮ ਜੀ ਕੇ
 ਚਰਨਾਂ ਪਾਸ ਰਹ ਕਰ ਨੰਗਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਤਏ ਪ੍ਰੇਮ ਜੋਤਨੀਕ। ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਤ ਐਸੇ ਇਜਨ ਬਨਾਵੇ
 ਜਿਨ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਹੀ ਸਾਧੂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵਹਿ। ਜਾਤ ਹੋਜਨ ਕੇ ਹੁੰਰਹਿ। ਤਹ ਸਵਾਦੀਕ
 ਸਨਿਯਾਜ ਜੀਵ ਕਰ ਬਡੇ ਅਹਿਲਾਦ ਕੇ ਪਾਵਹਿ। ਏਕ ਤਾਈ ਗੁਰਦਿਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜਾਤ ਕਾ ਬਾਵੀ,
 ਸਾਧ ਸਰੂਪ, 'ਤਿਸ ਕਾ ਜਨਮ ਭੀ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾਰਪੁਰੇ ਕਾ ਸੀ ਮਹੰਤ ਕਾ ਵਤਨੀ ਤਾਂ ਤੇ ਚਰਨਾਂ ਪਾਸ
 ਹੀ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤਾ ਸੀ। ਅਰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਸਰਮ ਸਾਲ ਕੀ ਸਾਧੂਆਂ ਕੇ ਫਤ੍ਰੀ ਆਦਿਕ
 ਮਨਾਇ ਦੀਨੀ, ਪਾਦਕਾ ਭੀ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਉਤਰ ਤਰਫ਼ ਕੀ ਕੰਧ ਸਾਥ ਏਕ ਦੁਸਟ
 ਜਨ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਭਾ। ਜੋ ਨੀਵ ਕੇ ਉਸਾਰਨ ਸਮੇਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰਤ ਤਯਾ, ਤਹ ਸ੍ਰੀ ਸੰਤ ਰਾਜ ਧਰਨ
 ਕਰਤ ਹਏ: "ਬਰਮ ਦਲਾਲ ਪਾਏ ਨੀਜਾਨੁ। ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਨਾਰਾ ਪਰਵਾਣਾ।" ਜੈਸੇ ਤੁਸੀਂ
 ਮਰਜੀ ਹੋ ਤਥਾ ਕਰੋ। ਐਸੇ ਕਰ ਕਰ ਆਪ ਤੇ ਪਾਤ ਸ੍ਰੀ ਜਾਨਾ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਦਰਗਾਹ ਸਾਹਿਬ ਜਾਤੇ ਤਏ

ਘਰਾਂ ਲੀਏ। ਪਾਛੇ ਤੇ ਸੋ ਦੁਰਜਨ ਦੁਆਰੇ ਜਨ ਅਪਨੀ ਤਰਫੇ ਜਾਹ ਵਧਾਇ ਲੇਤਾ ਹਯਾ। ਤਬ
 ਨਾ ਮਰਨੇ ਉਦਰ ਸੁਲ ਕਰ। ਸਭੀ ਲੋਕ ਤਿਸ ਕੋ ਧ੍ਰਿਸ ਧ੍ਰਿਸ ਕਰਤੇ ਤਏ ਜੋ ਇਸ ਪਾਪੀ ਨੇ ਪਾਪ
 ਨਾ ਫਲ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਤਬ ਨੀਚ ਚਹਨੀ ਆਇ ਜਿਹਿਆ ਹੁਲ ਖਿਮਾ ਕਰਾਈ। ਅਬ ਸੋ ਪਾਪੀ
 ਜੋ ਨਿਸਾਨੀ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਨਹੀ ਰਹੀ। ਤੇ ਸੰਤਾਂ ਕਾ ਭੋਰਾ ਦੁਸ਼ਨਾ ਹਰਾ ਭਰਿਆ ਵਸਤਾ ਹੈ, ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ।
 ਜੀ ਭਾਈ ਜੀ ਤੇ ਗੁਰੁ ਚੇਲੇ ਤਏ ਸਰਬ ਜਾਿਆਸੂਆਂ ਜੋ ਮੁਕਟ ਮਣੀ ਪਰਮ ਵਿਦਵਾਨ ਸੁਜਾਨ ਸ੍ਰੀ ਮਹੰਤ
 ਪੀੜੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸੋਭਾ ਰਾਮ ਜੀ ਹੁਏ। ਏਕ ਗੁਰ ਬਿਲਾਸ ਬਨਾਵਤੇ ਤਏ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਵੇਲੇ ਹੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ
 ਸਹਿਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਾ। ਦੂਜੇ ਸੰਤ ਕਥਾ ਸੰਤ ਮਾਲ ਬਨਾਵਤੇ ਤਏ। ਤੀਜੇ ਗੁਰ ਪਰਨਾਮਕਾ।
 ਚਾਰੇ ਸੰਤਾਂ ਸਾਥ ਪਰਮ ਭਾਵ ਕਰਤ ਤਏ। ਆਯੋ ਕਥਾ ਭਾਈ ਵਸਤੀ ਰਾਮ ਅਡਣ ਸਾਹੀਕੀ।
 ਇਨ ਕੇ ਚਲਾਣੇ ਸਮੇ ਅਨੰਤ ਸਾਧੂ ਗੁਪਤ ਪਰਾਇ ਆਏ। ਏਕ ਕਿਸੀ ਪੁਰਸ ਕਉ ਦਰਸਨ ਹਯਾ, ਕੂਪ
 ਪਰ ਸੰਤ ਮੰਡਲੀ ਬੈਠੀ ਹੈ ਤੇ ਅਨਾਹਦ ਹੁਨੀ ਸੁੰਦਰ ਹੋ ਰਹੀਆ ਹੈ, ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਕੀ। ਸੋ ਸਾਧੂ
 ਕਰਤ ਹਯਾ ਹੋਰ ਸੰਤਾਂ ਕਉ: ਹੋ ਭਾਈ ਜਨੋ, ਇਸ ਕੂਪ ਪਰ ਜੋ ਸੰਤ ਬੈਠੇ ਹੋ ਤਿਨ ਕੇ ਮੁਖ ਕੀ ਨਾਲੀ
 ਹੁੰਦ ਹੀਤੀ ਤੇ ਸੋਭਨੀਕ ਚੇਹਰੇ ਪੁਨਾ ਸੋਹਨੇ ਦਾਹੜੇ ਆਏ ਸੰਤ ਮੇ ਆਯੋ ਕਥੀ ਨਹੀ ਦੇਖੇ, ਹੋ ਭਾਈ।
 ਤਬ ਬੁਧਮਾਨੇ ਸਮਝਿਆ ਜੋ ਹੁਣ ਨਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਸ੍ਰੀਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਾ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਵਸਤੀ ਰਾਮ
 ਜੀ ਕੇ ਨਿਕਟ, ਅੰਤ ਸਮੇ, ਕਿਸੀ ਸਾਧ ਨੇ ਪੁਛਨ ਕੀਆ, ਜੋ ਹੋ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਅਬ ਕਿਆ ਦਸਾ ਹੈ ਦਿਤ ਕਾ
 ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਸੰਤ ਜੀ ਬਚਨ ਕਰਤ ਤਏ: ਜੋ, "ਏਕ ਸਬਦ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਣ ਵਸਤ ਹੈ ਬਹੁੜ ਜਨਮ ਨਾ ਆਵਾ"।
 ਜੋ ਹੁਨ ਕਰ ਸਾਧੂ ਪੁਛਨ ਹੁਆ ਅਤਿਅੰਤ। ਤੇ ਕਰਤ ਹਯਾ ਜੋ ਆਪ ਧੰਨ ਹੋ, ਹੋ ਸੁਆਮੀ ਜੀ।
 ਆਪ ਆਪ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਕਿਉਂ ਨ ਹੋਵੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਆਪ ਸੰਤਾਂ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਹੋ। ਤਬ ਸੋ ਸੰਤਾਂ
 ਕਾ ਦਰਸਨ ਹੁਆ ਜੁ ਤਬ ਸ੍ਰੀਰ ਕਾ ਤਿਆਗਨ ਕੀਆ। ਸੋ ਸੰਤ ਪ੍ਰਮ ਧਾਮ ਕੋ ਲੈ ਗਏ। ਪਰਮ
 ਸ਼ਾਨਕਾਰ ਕਰ। ਤਬ ਪੀਛੇ ਵੇਦ ਵਿਰਤ ਅਨੁਸਾਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਭਾਈ ਨਰੈਣ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਰਤ ਭਏ।
 ਪੁਨਾ ਮਹੰਤ ਭਏ। ਸੋ ਕੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਨਰੈਣ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੁਏ ਸੰਤ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ। ਜੋ ਫਲ ਫੂਲ
 ਕਾ ਸਮਾਂ ਹੋਇ ਤਿਸ ਕਰ ਸਰਬ ਸੰਤੋ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਾ ਕਰਨੀ ਦੇ ਕਰ। ਤੇ ਕਟ ਧਾਧ ਕਰ
 ਪਰਮ ਸਾਲਾ ਅਸਾਨ ਕੀ ਸੁਹਨੀ ਆਦਿ ਸੇਵਾ ਆਪ ਕਰਨੀ ਤੇ ਮੁਖ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਧੰਨ ਗੁਰੂ,
 ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਨਾਮ ਸਿਮ੍ਰਨ ਕਰ ਤਿਆਰ ਰਹਿਨਾ। ਪੁਨਾ ਨੀਚ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੇ ਸਾਵਧਾਨ। ਕਰਾ
 ਗੋਰਤਨ ਮੇ ਸਾਵਧਾਨ ਤੇ ਦੋ ਵੇਰ ਸ੍ਰੀ ਅਵਚਨ ਨਗਰ ਹੋ ਆਵਤੇ ਭਏ, ਪਰਮ ਸਰਧਾ ਕਰ। ਜੋ
 ਆਨ ਨਿਕਟ ਚਲ ਕੇ ਆਵੇ ਤਿਸ ਕੋ ਕਹਨਾ: ਜੀ ਆਈਏ, ਰਿਜੜ ਆਇਆ, ਭਾਰ ਆਇਆ।
 ਹੁੰਦ ਆਸਨ ਤੇ ਬੈਠਾਇ ਕਰ ਤਿਸ ਕੋ ਕਿਸੀ ਪਦਾਰਥ ਕਰ ਪੁਜਨ ਕਰਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਨਰੈਣ ਸਿੰਘ
 ਜੀ ਐਸਾ ਸੁਤ ਸੁਭਾਵ। ਪੁਨਾ ਜੋੜ ਮੇਲ ਤੇ ਜਾਵਣਾ ਤੇ ਆਪ ਹੀ ਕਰਣੇ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਕੇ ਮੇਲਾ।
 ਜੀ ਤਿਹਾ ਵਡਿਆ ਕੇ ਮਿਲ ਕਹ ਗੁਰਮਤਿ ਦੇ ਬਚਨ ਪੂਰਣੈ, ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਸਹਤ। ਜੈਸੇ . ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ
 ਜੀ ਬਚਨ ਹੈ। "ਵਡਾ ਹੋਇ ਨ ਆਪ ਜਣਾਵੇ"। ਤਬਾ ਗੁਰੂ ਬਾਕਿਸ਼ੀ। "ਜੋ ਦੀਸੇ ਗੁਰ

ਸਿਖੜਾ ਤਿਸ ਨਿਵ ਨਿਵ ਨਾਗਉ ਪਾਇ ਜੀਉ। ਆਖਾ ਵਿਥਾ ਜੀਅ ਕੀ ਗੁਰ ਸਜਣ ਦੇਹੁ ਮਿਲਾਇ
ਜੀਉ। ਏਈ ਦੇਸ ਉਪੋਸੜਾ ਮੇਰਾ ਮਨ ਮਨਤ ਨ ਕਾਹੂ ਜਾਇ ਜੀਉ"। ਐਸੇ ਅਨੇਕ ਗੁਣੇ ਸਹਿਤ
ਏ ਰੇਨੇ ਵਾਈ ਬਾਘਾ ਰਾਮ ਜੀ ਕੇ। ਰਾਈ ਬਾਘਾ ਰਾਮ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਰਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ
ਹਿਨ ਕੇ ਪੀਛੇ ਰਾਈ ਆਇਆ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੂਏ ਤੈਸੇ ਹੀ ਸਰਨ ਸਹਾਵ ਨਿਗ ਕਪਟ, ਪੁੰਨਾਰ ਚੱਕ ਕੇ
ਜੀ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਅਰਥ ਦੇਣਾ। ਜੋ ਕੋਈ ਬਡਾ ਵੋਟਾ ਸਾਧ ਮਿਲੇ ਤਿਸ ਕੇ ਪ੍ਰਿਥਮ ਪੈਰੀ
ਪੁਨਾ, ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ ਆਪ ਬੁਲਾਵਣੀ, ਤੇ ਮਥਾ ਟੇਕਣਾ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰ। ਨੀਤ ਬਰਨ।
ਜੋ ਗੁਰ ਸਹਤ ਪ੍ਰਿਥਮ ਬੁਲਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਤਰਫ ਗੁਰਾਂ ਕਾ ਮੁਖ ਜੋ ਪੀਛੇ ਬੁਲਾਏ ਤਿਸ ਤਰਫ ਦਾਹਨਾ
ਸਹਿਤ। ਜੋ ਨ ਬੁਲਾਏ ਹੋਰਾਰ ਕਰ ਤਿਸ ਤਰਫ ਪਿੱਠ ਜੋ ਅਧਰਮ ਰੂਪ ਜਾ ਤੇ ਰਾਵਾਨ ਕਾ ਭੀ
ਸੁਰਨ ਹੈ ਅਧਰਮ ਮੇਰੀ ਪਿਠ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਦੂਜੀ ਰੋਕੀ ਮੇ ਇਨ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ, ਨੇਮ
ਸਾਥ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਕੀ। ਪੁਨਾ ਪਰਾਤ ਸਮੇਂ ਰੂਪ ਪਰ ਨਹਾਇ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਕੀ ਪਉੜੀ ਪਰਮ ਤੀਰਥ ਰਾਜ
ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨਾ ਤੇ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਕਾ ਭੀ ਨੇਮ ਸ੍ਰੀ ਸਾਥੇ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਸੇਵਾ ਭੀ
ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਨੀ ਅਰ ਗੁਰਪੁਰਖੋ ਸੋ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰ ਗੁਰ ਅਸਥਾਨੋ ਮੇ ਕੀਰਤਨ ਕਰਦਿਆਂ ਜਾਣਾ ਤਾਲਾਂ
ਸਹਤ ਸੰਗਤ ਹੂੰ ਮੇਲ ਕਰ। ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਲਾਇ ਕਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕਣਾ। ਤਥਾ ਬਰਨ।
"ਗੁਰ ਸਿਖੀ ਸੋ ਬਾਨ ਹਾਲਿਆ ਲੈ ਧੂੜ ਮੁਖ ਨਾਵਾ"। ਜਦ ਪ੍ਰਾਤ ਸਮੇਂ ਸਨਾਨ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਕਰਨਾ ਤਬ
ਨਿਕੀਆਂ ਬਡਿਆਂ ਸਾਜਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਲੈਣਾ। ਐਸੀ ਉਤਮ ਭਾਵਨਾ ਸੰਤਾਂ ਪਰ। ਪੁਨਾ ਕੇਤੀ ਹਾਰ
ਸ੍ਰੀ ਅਬਤਨ ਠਗਰ ਜਾਤੇ ਭਏ, ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰ। ਆਜੇ ਕਥਾ ਰਾਈ ਰਤਨ ਸਿੰਘ ਪੈਂਡਤ ਕੀ। ਜੈਸੇ
ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰੰਦ ਭਗਵਾਨ ਮੇ ਸਰਸਾ ਉਤਕੰਠਾ ਤਥਾ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨੋ ਮੇ ਪ੍ਰੀਤੀ
ਰਾਈ ਰਤਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ। ਜੋ ਕੋਈ ਕਥਾ ਕਰਦਾ ਦੇ ਖੇ ਜੋਈ ਇਹ ਕਹੇ ਜੋ ਇਹ ਬਾਲਮੀਕੀ ਹੈ
ਵਾ ਵਿਯਾਸ ਜੀ ਹੈ। ਆਸ਼ੂਮ ਐਸਾ ਜੈਸੇ ਪੁਰਬ ਰਿਖੀਆਂ ਕਾ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਕਥਾ ਕਰਨੇ
ਅੰਤ ਬਰਨ ਪਠਨਕਰ ਪ੍ਰੇਮ ਸੰਪਰਾਣ ਹੋਣਾ, ਕੰਠ ਗਦ ਗਦ ਤੇ ਰੁਮਾਂਚ ਖੜੇ ਹੋ ਆਵਣੇ। ਕਥਾ ਬਾਂਚ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਦ੍ਰਿੜ ਪ੍ਰੇਮ ਨੇਮ ਕਰ ਪ੍ਰਮਾਣ ਦੇਣਾ ਸਹਾ ਮੇ ਤਬ ਸਭ ਕੇ ਰੁਮਾਂਚ
ਖੜੇ ਹੋ ਜਾਣੇ। ਬੈਸਨਵ ਧਰਮ ਕੇ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰ ਧਾਰਤੇ ਭਏ। ਤੇ ਕਹਤੇ ਹੈ ਆਪ ਅਸਾਂ ਹੂੰ
ਹਿਰੀ ਹੁਕਮ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਆਇਆ ਹੈ। ਤਤਾ ਗਾਨ। "ਸਿੰਘ ਚਕਰ ਮਾਲਾ
ਭਿਨਕ ਬ੍ਰਾਜਤ ਦੇਖ ਪ੍ਰਤਾਪ ਜਮ ਡਰਿਓ। ਨਿਰਤਉ ਹਏ ਰਾਮ ਬਲ ਗਰਜਤ ਜਨਮ ਮਹਨ
ਜੀਤ ਪਹਿਰਿਓ"। ਪ੍ਰਿਥਮ ਤੋਟਕ ਨਾਮ ਗ੍ਰੰਥ ਤਾਖਾ ਠਰਤ ਭਏ। ਫੇਰ ਰਾਮ ਰਹੀਸ ਪੁਨਾ ਸਤਿਯੋ
ਪ੍ਰਿਥਮ ਤੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਤੇ ਸ੍ਰੀਮਤ ਗੁਰਵਤ ਸੂਚੀ ਪਤ੍ਰ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਨਾਨਕ ਚੰਦ੍ਰਕਾ ਦੇ ਰਾਮ
ਗੀਤ ਨਾਮ। ਪੁਨਾ ਦਸ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀਆਂ ਕੀ ਉਜਾਤੀ ਕਹਿਤ ਅਨੰਤੀ ਮਾਲਾ ਬਨਾਈ ਕਵਿਤਾ ਮੋਰ
ਮੀਤ ਪਦ ਬਹੁਤ ਬਨਾਏ। ਸੋ ਸਭੀ ਗ੍ਰੰਥ ਰਾਈ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਮੇ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਕੇ ਬੁਲਾਵਤੇ ਭਏ
ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਮਸਤਕ ਡੰਡੋਤ ਬੰਦਨਾ ਕਰ ਤੇ ਚਰਨ

ਹੇਠ ਲਿਖਾਰ ਮੇਂ ਲਾਇ ਕਰ, ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਹਰਮੰਦਰ ਸੁੰਦਰ ਗੀਤਰ ਆਰਤ ਹਰਿ ਕੀ ਆਰਤੀ ਸੁਣਨੀ ।
 ਪੁਨਾ ਕਰਾ ਅਧਿ ਕਰਨੀ ਫੇਰ ਆਪਣੇ ਆਸ਼੍ਰਮ ਜਾਵਨਾ। ਏਕ ਸਮੇਂ ਗੁਰਤ ਸਾਰਸ ਜੋ ਹੁਈ
 ਸਰਦਖਾਨੇ ਵਾਲੇ ਮੰਦਰ ਸੀ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਾ, ਭਾਈ ਹਤਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਆਸ਼੍ਰਮ ਮੇਂ।
 ਤਸ ਝਰਨਾ ਦੁਆਰਿਓਂ ਜਲ ਏਤਨਾ ਪ੍ਰਵੇਂ ਹੁਆ ਨੇਜਾ ਤਹ। ਤਿਸ ਕਰ ਜੋ ਉਪਰ ਵਾਤ ਸੀ ਸੋ
 ਜਲ ਕਰ ਨੀਰੇ ਜਾਇ ਪੜੀ। ਤਹਾਂ ਹੀ ਸਾਹੀ ਸੀਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸੇ ਸੋ ਹੀ ਸੀਹ
 ਚਲੇ ਗਏ। ਹਰਿ ਟਿਛਾ ਸੇ ਹਾਤ ਕਾ ਸਮਾ ਨਿਵੜ ਅਧਕਾਰ ਤਹ ਕਿਸੀ ਦੇਖ ਕਰ ਸਾਹੂ ਜਾਇ, ਕਹਿਆ
 ਜੋ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮੰਦਰ ਕੇ ਗਿਰਨੇ ਕਰ ਜਲ ਖਾਤੇ ਸੀਹ ਫੂਲ ਜਾਏ ਹੈ। ਤਸ ਸੁਠ ਕਰ
 ਕਰਤ ਹਏ ਹੇ ਮੂੜ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਕੇ ਤਾਰਨ ਹਾਰੇ ਹੇਠ ਇਹ ਲੋਕ ਤੇ
 ਪ੍ਰਲੋਕ ਵਿਤਰਨੀ ਆਦਿਕੋ ਸੇ, ਸੇ ਆਪ ਕੇਸੇ ਫੂਲੇ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਐਸੇ ਫੇਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ। ਤਸ ਸੀਘ ਆਪ
 ਉਠ ਕਰ ਆਏ ਤਸ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜੋ ਸਹੀ ਸੀਹ ਫੂਲਮ ਤਾਵਾਨ ਤਾਂ ਜਲ ਸੀਹ ਗਏ ਹੈ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼
 ਕਰ ਜਸ ਦੇਖਾ ਤਹਾਂ ਜਲ ਧਰਾ ਤਾਹੂ ਮਾਨੁਖ ਤਾਹੂ ਕੋਈ ਤਹਾਂ ਪਹੁੰਚ ਨਾ ਸਕੈ। ਤਸ ਹਾਥ ਜੋੜ
 ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਕਰਤ ਹਏ ਟੱਕਾ ਹਾਥ ਮੇਂ ਨੇ ਕਰ ਤੇ ਸਵੇ ਹੁਪਏ ਕਾ ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੰਨ ਕਰ।
 "ਹੇ ਸਤਿ ਗੁਰੇ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਕੇ ਤਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰਤੱਖ ਦਰਸਨ ਦੀਜੀਏ। ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ
 ਦਾਸਾਂ ਕੀ ਦੂਲ ਖਿਮਾ ਕਰੋ, ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ"। ਤਸ ਤਾਤ ਕਾਨ ਉਪਰ ਤਰ ਆਵਤੇ ਹਏ। ਨੀਰੇ
 ਸਿਉ ਕੇਸੇ ਜੇਸੇ ਉਤਮ ਜਗਿਆਸੂ ਕਉ ਸਰੂਪ ਪ੍ਰਤੱਖ ਹੋਇ ਆਵੇ, ਅਗਿਆਨ ਆਵਰਨ ਤਿਆਗ ਕੇ।
 ਤਿਸ ਕੀ ਉਪਾਸਨਾ ਜੋ ਦ੍ਰਿੜ ਅਭਿਆਸ ਹੈ, ਤਿਸ ਕਰ। ਤਸ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸੰਤਾਂ ਕੀ
 ਦ੍ਰਿੜ ਅਰਦਾਸ ਕਰ ਪ੍ਰਗਟਿ ਹੋ ਆਏ, ਅੰਭ ਬੀਹ ਸੇ। ਤਸ ਵਡੀ ਪ੍ਰਸੀਤਾ, ਭਈ ਆਪਸ ਮੇਂ। ਰੁਮਾਲ
 ਗੀਓ ਉਪਰ ਸੇ ਪੁਨਾ ਗੀਤਰ ਸੇ ਖੁਸ਼ਕ ਤਹ ਐਰ ਰੁਮਾਲ ਪਹਿਰਾਵਤੇ ਹਏ। ਐਸੇ ਹਰੀ ਹਾਤਾਂ ਕਾ
 ਅਗਿਆਕਾਰੀ ਹੈ, ਹੇ ਸੰਤੋ। ਅਯੋ ਕਰਾ ਭਾਈ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾਸ ਉਦਾਸੀ ਕੀ। ਵੇਰਾਗ ਮੂਰਤੀ ਸਿਧੋ ਸਾਧੋ
 ਮੇਂ ਜਿਨਕੀ ਸਮਤਾਂ। ਜੋਈ ਪਦਾਰਥ ਆਵੇ ਸੋਈ ਗਰੀਬ ਅਨਾਥਾ ਕਉ ਚਰਵਾਇ ਦੇਣਾ ਅਹ
 ਕਹੂੰ ਮੇਰ ਕੀ ਫਾਸ ਮੇਂ ਨ ਛਾਨਾ। ਜਸ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜਾਣਾ ਤਸ ਆਪਣੀ ਦਾਹੜੀ
 ਨਾਲ ਸ੍ਰੀ ਦਰਸਨੀ ਦਰ ਆਯੋ ਝਾਡੂ ਦੇਣਾ। ਕਠੋਡ ਤਿਆਗ ਕੇ ਤਾਂ ਤੇ ਸੀਘਰ ਹੀ ਚਲਦੇ ਸੇ ਸ੍ਰੀ
 ਸੁਧਾਸਰ ਮੇਂ। ਪਰਮ ਸਕਤਵੀਤ ਗਿਧਤਾ ਸਹਤ ਹਏ ਅਨੰਤ, ਐਕ ਸਿਖ ਹਏ ਜਿਨ ਕੇ। ਤੋਂ ਹੀ ਆਪਣੀ
 ਗਰੀਬੀ ਨਾ ਤਿਆਗਤ ਭਏ। ਤੇਸੇ ਹੀ ਤਿਨਕੇ ਸਿਖ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭਏ ਤਪੋਸਨ ਮੇਂ,
 ਪਰਮ ਉਸਾਰ ਆਤਮਾ, ਜਿਧਤਾ ਸਹਤ, ਤਪ ਹੀ ਜਿਨ ਕਾ ਗਿਆਨ ਹੁਆ ਤੇ ਅਸਨ ਕੇ ਪਰਮ
 ਆਧਿਤ, ਸੰਤੋ ਮੇਂ ਪ੍ਰੀਤੀ, ਫਜਨਾਨੰਦ ਮੇਂ ਮਗਨ। ਐਸੇ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਮੇਰੀ ਈਦਨਾ ਹੋਵੇ। ਅਯੋ ਕਰਾ ਭਾਈ
 ਹਰਮ ਸਿੰਘ ਦੂਲੇ ਕੀ। ਭਾਈ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਚੇਲੇ ਭਾਈ ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਜੋ ਸਰਬ
 ਆਰਥਨਾ ਮੇਂ ਪ੍ਰਦੇਸੀ ਸਿਖਾਂ ਸਾਧਾਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦਿਆਂ ਸਤੀਤ, ਭਈ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਪੁਰੀ ਮੇਂ।

ਪਰਮ ਆਤਮਾ ਬਾਂਧ ਕਰ ਆਪ ਸੇਵਾ ਕਰਤ ਹੋਏ ਸਤ ਕੇ ਸੁਖ ਲੀਏ। ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਕਾਇ ਦੇਣਾ
 ਪ੍ਰਦੇਸੀਆਂ ਕਉ, ਦਾਲ ਤਾਜੀ ਹਾਥੁ ਕਤ। ਦਘੀ ਰਿਕਕਣੀ ਤੇ ਧਾਣੀ ਭਰਨਾ। ਜਬ ਬਾਜਾਰ ਸੇ
 ਜੇ ਕੋਈ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰਿ ਦੇਵੇ, ਦਾਲ, ਭਾਜੀ, ਮੂਝੀ, ਗਾਜਰ, ਹੀਣਾ। ਸੋ ਸਤ ਅਰਬੀਆਂ ਕੇ
 ਰਿਸ ਕਰ ਅਰ ਸਿਧ ਕਰਤੇ ਹੋਏ। ਸਤ ਮੇ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪੂਰਨ ਜਾਣਕਰ ਰਾਤ ਦਿਨ ਸਤ ਕੇ
 ਮੇਵੇ ਹੋਏ। ਤੇਸੇ ਹੀ ਤਿਨ ਕੀ ਸੇਵਕ ਰੂਪ ਮਾਈ ਹੁਈਆਂ ਜੀ ਜਿਸ ਨੇ ਸੇਵਾ ਰੂਪ ਹਿਮਾਇ ਮੇ
 ਆਪਣੇ ਤਨ ਹੀ ਗਲ ਦੀਆ। ਸਦਾ ਤੁਹਨੇ ਕੇ ਨਿਕਟ ਅੰਨ ਪ੍ਰਦੇਸੀਆਂ ਕਾ ਪ੍ਰਪਕ ਸੇਵਾ ਕਰਦਿਆਂ
 ਆ ਬਤੀਤ ਭਏ। ਮਾਨੋ ਮੀਰਾ ਬਾਈ ਤੇ ਕਰਮਾ ਬਾਈ ਨੇ ਸੇਵਾ ਸਤ ਸੰਗ ਕੀ ਲੀਏ ਪੁਨਾ ਜਨਮ
 ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਾਅ ਅਵਸਥਾ ਸੋ ਹੀ ਭਰਤਾ ਇਨਸ ਗਿਆ। ਸੋ ਸਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬਲੈਕ ਰੂਪ ਭਰਤਾ
 ਅਸਿਨਾਸੀ ਪਾਇ ਕਰ, ਪਰਮ ਸੁਖੀ ਹੋਏ। ਪੁਨਾ ਆਰਥਨਾ ਹੀ ਨਿਸ ਕਲੰਕ ਅਰੋਗਤਾ ਸਹਤ ਧੀਤੀ।
 ਹਾਈ ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਸਚਿਆਰ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਸੋ ਤੀ ਪ੍ਰਮ ਪਦ ਪਾਵਤੀ ਹੋਈ। ਤਾਂ ਤੇ ਧੰਨ ਜਨਮ ਮਾਈ
 ਹੁਈਆਂ ਕਾ ਹੈ। ਆਗੇ ਕਹਾ ਭਾਈ ਅੰਬੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ। ਅੰਬੀਰ ਪਦ ਸੁੰਦਰ ਅਰ ਧੰਨੀ ਤੇ
 ਵਿਦੁਤ ਕਾ ਵਾਚੁਕ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਸੋ ਵੇਰਾਗ ਅਰ ਉਪਕਾਰ ਕੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਸੁਣਨ ਪਠਨ ਕੇ, ਰਾਗ ਰਤਨ
 ਅਨਪ ਕਰ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕੀਰਤਨ ਕੇ, ਪਰਮ ਧੰਨੀ ਹੋਏ। ਆਰਥਨਾ ਪ੍ਰਯਤ ਜਿਨ ਕਾ ਵੇਰਾਗ
 ਪੂਰਨ ਭਯਾ। ਕਛੇਹਰੇ ਤੀਕ ਬਸਤ੍ਰ ਗਠੀਨਾ ਪਹਿਰਣਾ (ਗਾਡੀਨਾ ਪਹਿਰਣਾ) ਭੂਤਾ ਆਦਿਕ
 ਹੋਰ ਗਰੀਬਾਂ ਅਨਾਧਾਂ ਕੇ ਸੁਤਾ ਤੇ ਨਵੀਨ ਛਾਦਨ ਦੇਣਾ ਜਿਨੇ ਨੇ। ਮਾਨੋ ਉਪਕਾਰ ਹੀ ਮੂਰਤੀ ਧਰ
 ਆਇਆ ਹੈ ਕਿਧੇ। ਤਿਨ ਕੇ ਨਿਕਟ ਕਲਜੁਗ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆਵਤਾ ਸੋ ਕਲਜੁਗ ਕਾ ਕਿਆ ਸਰੂਪ ਹੈ।
 ਕਿਸਤੀ ਤੇ ਬਾਲਕ, ਸੋਨਾ ਚਾਂਦੀ, ਵਿਅਹ, ਹੋਨਣਾ ਬਕਸ਼ਾਦ, ਇਹ ਕਲ ਕਾ ਸਰੂਪ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਤਿਨ
 ਨਿਕਟ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਸੁਆਮੀ ਕਾ ਪਾਠ ਹੋਤਾ ਰਹਤਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਤੇ ਕਲਜੁਗ ਨਿਕਟ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆਵਤਾ
 ਪੁਨਾ ਪੈਸੀ ਸੁਣਨੀ, ਤਿਸ ਤੇ ਕੀਰਤਨ; ਫੇਰ ਆਪ ਗੁਟਕੇ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰਨਾ। ਸੋ ਵੇਰਾਗ ਮੂਰਤੀ ਕਾ ਸਦਾ
 ਅਨਪ ਅਹਾਰ ਤੇ ਸਵਲਪ ਸੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਦਿਆਂ ਬਤੀਤ ਹਯਾ। ਪੁਨਾ ਉਨ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ
 ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਹੀ ਹੁਆ ਹੈ। ਸੋ ਕੈਸੇ ਜੇ ਆਪ ਮੁਖ ਸੇ ਕਰਤੇ ਸੋ ਕਈ ਧਾਤ ਜੇ ਸ੍ਰੀ
 ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਮੋਹਨੀ ਮੂਰਤ ਹੈ। ਜੇ ਕੋਈ ਦਰਸਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤਿਆਗ ਨਹੀਂ
 ਆਤਮਾ ਜੇ ਕਰ ਅੰਨ ਜਨ ਕੇ ਧਨ ਕਰ ਕਹੂੰ ਸੋ ਪੁਰਖ ਆਵੇ ਟੀ ਤਉ ਹੀ ਤਿਸ ਕਾ ਜੀਵ ਸ੍ਰੀ
 ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਮੇ ਹੀ ਰਹਤਾ ਹੈ। ਇਹੁ ਕਹਾ ਕਰਤੇ ਸੋ ਜਬ ਕੋਈ ਸਾਧੂ ਪੁਰਖ ਧੋੜਾ ਸਾ ਰਹਤੇ ਕੇ ਆਵੇ।
 ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਕਾ ਚਿਤ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਵਿਯੋਗ ਕੇ ਨਾ ਰਾਹੇ ਤਿਸ ਪਰ ਇਹ ਧਰਨ ਕਰਤੇ ਸੀ।
 ਮੋਹਨੀ ਮੂਰਤੀ ਜੇ ਤਿਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਕਰ ਦਰਸਨ ਹੁਆ ਤੇ ਕਹਾ। ਜਾ ਤੇ ਅਵਰ ਤਾਂ ਐਸੇ ਕੋਊ ਨਹੀਂ ਕਰ
 ਆਤਮਾ ਪ੍ਰਸਨ। ਐਸੇ ਦਰਸਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਅਨੇਕ ਢੰਗ ਕੇ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਮੇ ਤਿਨ ਕੀ
 ਮੁਖ ਅੰਕਤਾ ਹੈ ਅਤ ਨੇਕ ਵਿਹਾਰੀ ਜਾਤੇ ਹੈ ਵਿਹਾਰ ਤਿਆਗ ਕਰ ਸੋ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਹੇ ਮੋਤੀਆਂ ਵਾਲੇ,
 ਹੇ ਸੋਨੇ ਦੇ ਮੰਦਰ ਵਾਲੇ, ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਤੇਰੀ ਜੇ ਹੋਵੇ ਵਾ ਹੇ ਜਗਤੀ ਜੋਤ ਤੇ ਕਲਗੀਆਂ ਵਾਲੇ ਹੇ ਗੁਰੂ
 ਰਾਮ ਦਾਸ "ਕਰ ਮੇਰਾ ਧੋੜਾ ਪਾਰ"। ਪੁਨਾ ਫਤੇਹ ਹੀ ਪਾਵਤੇ ਹੈ ਇਹ ਦਰਸਨ ਕਾ ਫਲ ਹੁਆ।

ਉਹ ਦੇ ਸਾਥ ਮਾਮਤਾ ਤੇ ਨਿਸਕਾਮਤਾ ਦਾ ਰਾਤ ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਇਹੁ ਭੀ
 ਉਹ ਕਿਛੁ ਪਥਰ ਹੈ ਕਿਧੇ ਨਾਹੀ। ਉਹ ਸਕਾਮੀ ਵਿਹਾਰ ਤਿਆਗ ਕਰ ਆਏ। ਇਹੁ ਨਿਸਕਾਮੀ
 ਸਮ ਸੁਣਦੇ ਪੜਤੇ ਭਜਨ ਕਰਤੇ ਗਏ ਯੁਗਾਂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਨੂੰ ਸੰਤ ਜਨ। ਤਾਂ ਤੇ ਇਨ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਅਵਤ
 ਯੁਗ ਕਾ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੇਸੇ ਜਨਕ ਪੁਰੀ ਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦ ਭਗਵਾਨ ਕਾ ਦਰਸਨ ਮੂਰਤੀ ਏਕ ਨਿਜ
 ਮੇਂ ਨਿਸਰਿਆ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਾ ਫਲ ਅਨੇਕ ਰੂਪ। ਇਕਨਾ ਕੇ ਪਰਮ ਇਸ਼ਟ ਰੂਪ ਪ੍ਰੇਮ। ਇਕਨਾ ਕੇ
 ਕਲ ਰੂਪ ਜੋਈ ਭਗਵਾਨ ਕਾ ਸਰੂਪ ਦੁਸਟ ਭਾਵਨਾ ਸੇ। ਸ੍ਰੀ ਸੀਤਾ ਜੀ ਤੇ ਉਮਨਾ ਪੁਨਾ ਸੁਰਤ ਕੀਰਤੀ
 ਤੇ ਮਾਭਵੀ ਇਹ ਚਾਰੇ ਦੁਈਅਤ ਕੀ ਰਾਜਾ ਜੇਸੇ ਇਨ ਕੇ ਦਰਸਨ ਤੇ ਦਰਸਨ ਕਾ ਫਲ ਹੂਆ ਹੈ ਐਸਾ
 ਅਵਤ ਕਿਸੀ ਕੇ ਕਧਨ ਕਰੀਏ। ਹੋਰ ਹੁਣੇ, ਜੇਸੇ ਪਾਤਸਾਹ ਕਾ ਦਰਸਨ ਦਰਬਾਰ ਪਰ ਅਨੇਕ ਮੰਗਤੇ ਭੀ
 ਹੁੰਦੇ ਹੈ, ਜਾਰਨਾ ਸਹਤ। ਜੋ ਪਾਤਸਾਹ ਤਿਨ ਕੀ ਪੁਕਾਰ ਤੇ ਦਰਸਨ ਹੁਣਿਆ ਅਣਹੁਣਿਆ ਕਰਤਾ ਹੈ।
 ਕਿਛੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਦਾਤ ਦੇਣੇ ਕਉ ਸਮਰਾਜ ਨਾਹੀ। ਕਿਸੇ ਸਮਰਾਜ ਤੇ ਹੈ ਪ੍ਰੰਤੂ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਜੇ ਇਨ ਕਾ
 ਸਾਨਾ ਫੋਕਾ ਹੈ ਵਿਤ, ਜੇ ਮਿਰਜਾਦਾ, ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਜੇ ਮੰਗਤੇ ਹੈ ਮੇਵਾ ਲਿਨਾ ਦੇ ਭੀ ਦੇਤਾ ਹੈ। ਜੁ ਤਿਸਕੇ
 ਨਿਜ ਵਜੀਰ ਮੰਤ੍ਰੀ ਦੋਵਾਨ ਆਦੀ ਸੇਵਕ ਸੇਵਾ ਸੁਣੇਦਾਰ ਇਹੁ ਹੁੰਦੇ ਭੀ ਪਾਤਸਾਹ ਕੇ ਦੋਏ ਤਏ ਹੈ ਪੁਨਾ
 ਮੇਂ ਮੰਗੇ ਸੇ ਭੀ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤੇ ਦਰਸਨ ਭੀ ਮੰਗਤਿਆਂ ਤੇ ਤਿਨ ਕੇ ਅਦਕੂਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਪਾਤਸਾਹ ਹੀਸ ਮੁਖ
 ਲੋਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰੇਮ ਦਰਸਨ ਮਿਸਟ ਬਰਨ ਤੇ ਆਧੀ ਛੁਟੀ ਭੀ ਤਿਨ ਕੇ ਹਾਥ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਐਸੇ ਹੀ ਸੰਤ
 ਅਨੇਕੇ ਉਨ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦਰਸਨ ਫਹੀ ਹੋਤਾ ਹੋਇਦ ਕਾ। ਫਿਰ ਕੈਸੇ ਸੇ ਭਾਈ ਅਧੀਰ ਸਿੰਘ
 ਜੀ ਸਰਬ ਹੁਣੇ ਕੀ ਖਾਨ ਸੇ ਤੇ ਸਰਬ ਹਾਥੋਂ ਕੀ ਭੀ। ਸਿਹੰਦੇ, ਸਤਾਰਾ, ਦੁਤਾਰੇ, ਤੰਬੂਰੇ,
 ਸਾਬ, ਤਾਉਸ, ਮਧਮਾ, ਢੋਲਕ, ਤਾਲ, ਮਰਦੀਰ, ਜੋੜੀਆਂ ਢੋਲੀਆਂ, ਪ੍ਰੇਮਦਾਸੀਆਂ ਹੋਰ ਕੋਠ ਕੋਠ ਨੀਏ।
 ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤੇ ਪੋਸੀਆਂ। ਜੇਸਾ ਕੋਈ ਅਨਾਮ ਆਵੇ ਰਾਹੀਂ ਰਾਹੀਂ ਵ ਰਸਾਈ ਹੋਇਦ
 ਨਾਤੇ ਖਜਾ ਸੋਦਾ ਕਰ ਲੈਣਾ। ਸੀਤ ਕਾਲ ਮੇਂ ਭੂਰਾ ਲੋਈਆਂ ਤੇ ਬਾਤੁ ਤੇ ਹੀਨ ਹੀਨ ਜੇ ਦੇਖਨਾ ਤਿਸ ਤੇ
 ਦੇਣ ਸੇ ਦਨ ਨਿਸਕਾਮ ਤੇ ਗੁਪਤ ਹੋਇਦ ਅਰਾ। ਹੋਇਦ ਕਾ ਜਾਨ ਕਰ ਦੇਣਾ। ਪੁਨਾ ਸੁਹੀਆ
 ਸਾਈਆਂ ਸਬਦੋਂ ਕੇ ਸੁਰਾਂ ਕੀ, ਰੀਤੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਤ, ਹੁਰ ਮੁਆਦ, ਜਿਨਸੇ ਤਿਨਸੇ ਪਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਣਾ।
 ਪੁਨਾ ਤਾਨਾ ਰੀਰੀ ਪਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਨਾ ਹੋਣਾ। ਵੀਤ ਆਟਪਦੀਆਂ ਪਉੜੀਆਂ ਵਾਰਾਂ ਕੀਆਂ ਜਿਨ ਮੇਂ
 ਹਰ ਸੁਰਾਂ। ਖਹ ਜਰਿ, ਖਰ ਸਿਧਾਰ, ਮਧਮ, ਪੰਡਮ, ਧਈਵਟ, ਨਿਖਾਦ। ਤੀਨ ਸਾਧਾਂ ਤੇ ਕੋਈ
 ਭੁਭਨਾ ਭੀ ਸਦ ਕਿੰਚਤ ਤਾਨ ਭੀ ਜਿਨਿ ਹੀਤੀ ਮੇਂ ਸੁਭਾਇਮਾਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਸੇ ਭਾਇਨ ਸਹਿਤ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ
 ਕਰਨਾ ਆਪ। ਜੇ ਸਰੋਤਾ ਸੁਣੇ ਅਸਚਰਜ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਪੁਨਾ ਅਵਤ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਤੇ ਸੇ ਰੀਤਾਂ ਜੋਧੀਆਂ ਆਪ
 ਹੁੰਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ। ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਜੋੜ ਮੇਲ ਹੋਵੇ ਤਹਾਂ ਤਹਾਂ ਪ੍ਰਧਮ ਹੀ ਪੋਧੀ ਪੰਖਾ ਲੈ ਕਰ ਜਾਇ। ਇਸਧਿਤ
 ਆ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨੇ ਸਹਤ, ਸੂਟੀ-ਦਾਨ ਸੈਨਾ ਜਿਨ ਕੇ ਮੇਢੇ ਪਰ। ਜੇ ਜਾਣਨਾ ਰਾਹੀਆਂ ਕੇ ਕੁਛ ਦੋ ਦੇ ਤਰ
 ਆਪ ਸਹਦ ਕਾ ਭਾਇਨ ਕਰਨਾ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਏ। ਜੇ ਰਾਹੀ ਆਵੇ ਤਥਾ ਹਾਥ ਮੇਂ
 ਪੁਨਾ, ਪਾਠ ਕਰਨਾ ਸ੍ਰੀ ਸੁਖਮਨੀ ਆਦ ਬਾਨੀ। ਤੇ ਸਤ ਕੇ ਪੀਛੇ ਏਠਨਾ ਉਸਨ ਕਾਲ ਮੇਂ

ਭਾ ਫੇਰਨਾ। ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਦੁਪੈਰਹੀ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਉ ਆਵਣਾ ਸਬਦ ਸੁਣਨਾ। ਏਕ ਸਮੇ ਸੁਈ-
 ਵਨ ਜੇ ਦੇ ਰੁਪੇ ਜੇ ਰਖੇ ਸੇ ਸੇ ਏਕ ਕਰੇ ਗਿਰਪੜਾ। ਤਸ ਦੂਜਾ ਕਾਢ ਕਰ ਰੈਨੇ ਸੇ ਰਬਾਈਆਂ ਕੇ
 ਅਰਦਾਸ ਕਰਾ ਦੀਆ। ਅਰ ਕਹਿਣ ਲਵੇ ਜੇ ਤਿਸ ਕਾ ਅਮੀਸ ਧੋਇ ਦੀਆ ਹੈ ਇਸ ਪ੍ਰਸੰਤਾ ਸੇ।
 ਕਹੀ ਕਹੀ ਪਾਤਮ ਤਰਫ ਭੀ ਜਾਤੇ ਸੇ, ਸੰਗ ਸੰਗਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹੋਈਆਂ। ਤੇ ਭਗੀਬਾਂ ਸਿਖਾਂ ਸਾਧਾਂ ਸਾਧ
 ਪ੍ਰੰਤ ਕਰਨੀ ਧੰਨਵੰਤਾਂ ਸਾਧ ਕਦੇ ਭੀ ਪ੍ਰਸੰਨ, ਸੁਖੇ ਮੁਖ, ਬਾਤ ਨਾ ਕਰਨੀ। ਪਸਰਮ ਜੇ ਜਾਤੇ ਸੇ
 ਹਾਈ ਹਰੂਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਹਾਈ ਕਿਰਪਾ ਰਾਮ ਜੀ, ਹਾਈ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਜੀ, ਹਾਈ ਰਾਮ ਕਿਰਪਨ ਜੀ, ਹਾਈ
 ਮੁਨ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਹਾਈ ਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਹਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਹਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ,
 ਹਾਈ ਜਾਨੀ-ਜੀ ਸਾਹੁ ਜੀਵਨੇ ਪੁਨਾ ਹਾਈ ਤੀਹ। ਸਿੰਘ ਜੀ ਇਤਿਆਦਕ ਸੰਤਾਂ ਕਾ ਦਰਸਨ
 ਪ੍ਰਾਨ ਕਰ ਪੁਨਾ ਕਈ ਜੀਵਾਂ ਕਾ ਭਲਾ ਕਹ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਮੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਨਾ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ
 ਹਾਈ ਬਕਾਲੇ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸੁਆਮੀ, ਕੀ ਸੇਵਾ, ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਕੀ, ਸੁੰਦਰ ਮੰਦਰ ਬਨਵਾਵਤੇ ਭਏ
 ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਤ, ਆਪ ਜਾਇ ਕਰ। ਜੇਐ ਆਪ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਵੇਰਾਭ ਅਰ ਪ੍ਰੇਮ ਮੂਰਤੀ
 ਰੈਨੇ ਹੀ ਪ੍ਰੇਤੀਆਂ ਕੇ ਪਾਸ ਤੇ ਸੇਵਾ ਕਰਵਾਵਤੇ ਭਏ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਸਰਬ ਰਾਜਿਓ ਕੀ ਸੰਪਦਾ
 ਕੀ ਸਿੰਘ ਤਿਆਗ ਕਰ। ਇਨ ਕੇ ਜੇ ਵਰੇ, ਵਾ ਤਾਈ ਜੀ ਸੇ, ਹਾਈ ਬਾਗ ਸਿੰਘ ਜੀ,
 ਸ੍ਰੀ ਤੇ ਕੇ ਨਿਵਾਸੀ, ਸੁਖ ਰਾਜੀ, ਜੋ ਤਾਂ ਮਾਖਯਾਤ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਹੀ ਸੇ, ਸਤ ਕੇ ਸੁਖਦਾਇਕ, ਹੇ
 ਤੇ। ਜੋ ਹਾਈ ਅੰਬੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੇ ਗੁਣ ਬਰਨਨ ਕਰੇ ਹੈ ਸੇ ਹਾਈ ਬਾਗ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮੇ ਇਨ
 ਸਿਉ ਭੀ ਅਧਿਕ ਸਮਝਨੇ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜਾਬਾ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ। ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ
 ਸੁਧਾ ਸਿੰਘ ਰਾਵੀਓ ਤੇਤਾਰਹੇ ਪੁਰਾ ਸਰ ਬੰਨੇ ਸਿਤ ਗੁਣ ਪ੍ਰੀਤ ਹੀਤ ਬਰਨਨੀ ਸਤਾਈ-ਸਮੇ
 ਗੁਨਾਸਾ। ੨੭ । ਅਗੇ ਕਾ ਹਾਈ ਚਾਨਣਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ। ਤਾਕਰ ਸੰਗਯਾ ਭੀ ਜਿਨ ਕੀ
 ਪਈ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਮੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨੀਤੀਤ, ਧੀਰਮਤ, ਸਿਤਵਤ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਉਦਾਰ ਰਿਦੇ ਕੇ ਜਹਨ।
 ਕਈ ਸਾਧੂ ਕਹਤ ਭਯਾ ਜੀ ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਮੇ ਰਜੇ ਕਾ ਸੁਭਾਵ ਹੁਆ ਹੈ। ਜੋ ਤਿਸ ਕੀ
 ਨਿਵਰਤੀ ਨੀਏ ਮੇ ਕੇ ਦੋਧੀ ਜਾਹੀਏ, ਹੇ ਹੁਆਮੀ ਜੀ। ਜੋ ਖਾ ਖਸ ਕੇ ਕਨਕ ਕਾ ਦੂਧ ਨਿਕਾਸ
 ਕਰ ਪੁਨਾ ਔਰ ਦੂਧ ਮਿਨਾਇਕਰ ਕਾੜਨਾ, ਹੀਰ ਮੇਵਾ, ਪਿਸਤਾ ਤੇ ਬਦਾਮ ਚੀਨੀ ਮਿਨਾਵਣੀਆਂ
 ਮਿਸਰੀ ਰੋਨੀ ਹੀਚ ਪਾਇਕਰ ਤਿਸ ਕੇ ਜੇ ਖਾਵਣੀਆਂ ਐ ਮੇ ਕੇ ਸਿਆਣੇ ਕਹਾ ਹੈ। ਤਹ
 ਲੀਰੀ ਕੇ ਬੁਨਾਇ ਕਰ ਕਹਤ ਤਏ: ਹੇ ਸੁਪ ਕਾਰ, ਜੇਐ ਏਹ ਸਿਤ ਜਨ ਕਹਤੇ ਹੈ ਤੇਐ ਤੇਤੇ
 ਦਿਨ ਕਰੋ ਰਾਤ ਦਿਨ ਹੀ ਪਰ ਸਾਰਾ ਨੀਤਰ ਹੀ ਸਰਬ ਜੀਤਾ ਨੀਏ ਹੈ ਹਾਈ। ਐਐ ਉਦਾਰ
 ਆਮਾਂ ਤੇ ਨਿਸਕਪਟ। ਭਜਨਾ ਨੰਦ ਮੇ ਮਗਨ ਗਿਆਨਵਾਨ ਵਿਐ ਵਾਸਨਾ ਤੇ ਅਤੀਤ। ਇਹੀ ਸੰਤਾਂ
 ਕੇ ਗੁਣ ਭੂਖਣ ਹੈ। ਰਾਹ ਘਟ ਕਾ ਜਬ ਦਿਨ ਰਹੈ ਤਹ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜਾਤੇ ਜੇ ਸਿਤ।
 ਜੇ ਕਹੀ ਉਤਰ ਕੀ ਤਰਫ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਕਰੁ ਜਾਤੇ ਹੈ ਸੰਤਾਂ ਸਹਤ ਹਾਈ ਚਾਨਣ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਤਹ
 ਲੇ ਪੀਡਤ ਕਹਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਮੇ ਪਰ ਏਕਨਾ ਏਨਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਤਰਫ ਮੁਖ ਕਰ।

ਪਹਿਲੇ ਤਿਸ ਤੇ ਕੋਈ ਜਨ ਪੂਛਤ ਭਯਾ ਤੇ ਤੁਮਾਰੀ ਭਯਾ ਕੌਨ ਦੁਨਤਾ ਹੈ, ਹੇ ਦਿਜ ਪ੍ਰਿਥਵ ਜੀ। ਤਬ
 ਜੇ ਬੁਝਾਵੈ, ਯਾਸਵੈ, ਪੰਡਤ ਕਹਤ ਭਯਾ: ਹੇ ਭਾਈ, ਮੇਰੀ ਕਥਾ ਸੁਣੁ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਦੁਲੈ ਹੈ ਮੈ ਭਿਨ
 ਕੇ ਭਯਾ: ਜੇ। ਪੁਨਾ ਪੀਛੇ ਸੀਤ ਜੀ ਆਏ ਏਕਲੀ ਕਥਾ ਦੇਖ ਕਰ ਕੇ ਆਪ ਸੀਚ ਬੈਠਨੇ ਕਾ
 ਨੇਮ ਹੀ ਕਰਦਿਆ। ਜਬ ਠਾਕਰ ਜੀ ਬੈਠੇ ਤਬ ਦੁਤਾਵਤ ਹੀ ਸਭਾ ਲਾ ਗਈ ਤਹਾ ਹੁਰ
 ਕਿਧਾ ਤੇ। ਤਬ ਕਥਾ ਕੇ ਭੋਗ ਸਮੇ ਸਾਤ ਜੇ ਰੂਪੇਆ ਹੂਆ ਐਰ ਬਸਤਰ ਇਹੁਖਣ ਅਨਕ
 ਪਾਰੇ ਸਰਤ, ਐਸੇ ਅਨੰਤ ਸੰਪਦਾ, ਮਾਨ ਸਰਤ ਭਈ ਤਿਸ ਪੰਡਤ ਕੀ ਜਾਂਤੇ ਦੀਨ ਦਿਨਾ ਕੇ
 ਮਾਲਕ ਸ੍ਰੀ ਹੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਪੰਡਤ ਕਉ ਨਿਸਕਾਮ ਸਮਝ ਕਰ ਆਪਨੇ ਭੈਰੋ ਰੋਜ
 ਹੀ ਕਥਾ ਕਰਾਵਤ ਭਈ। ਤਿਸ ਪੰਡਤ ਕੇ ਤਬ ਚਾਂਦੀ ਕੇ ਪਾਤ੍ਰ ਬਨੇ ਐਸਾ ਪੰਨੀ ਹੂਆ ਸੰਭ
 ਹੁਰ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਜੇ ਭੋਜਨ ਤੇ ਦੁਖੀ ਸੀ ਸੋ ਪ੍ਰਭ ਹੁਖੀ ਭਯਾ। ਆਗੇ ਕਥਾ ਭਾਈ ਮੁਸਤਾਕ
 ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ। ਚਾਵਲ ਮੰਡੀ ਮੇ ਧਰਮ ਸਾਲਾ ਜਿਨ ਕੀ ਅਰਥੀਆ ਹੈ ਕਲਪਤਹੁ ਸਮ। ਐਸੇ
 ਪ੍ਰਭ ਉਦਾਰ ਪੁਨਾ ਸੁਣੁ ਕੀ ਸਿਖੀ ਮੈ ਪ੍ਰਭ ਨਿਸਰੇਵੈਤ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਜਾਗਯਾ ਮੇ ਸਾਰੀ
 ਰਾਤ ਬੈਠਾ ਰਹਿਣਾ, ਬੈਰਾਗਣ ਪਕੜ ਕਰ। ਪੁਨਾ ਸਿੰਘ ਅਵਸਰਾ ਜੇ ਬਚਨ ਕਹੇ ਸੋ ਪੂਰਾ ਹੋਵੈ।
 ਬੀਚ ਹੀ ਜੇ ਕਿਸੀ ਦੁਰਜਨ ਨੇ ਉਨ ਤਾ ਪਦਾਰਥ ਚੁਰਾ ਲੀਆ। ਤਬ ਆਪ ਕਹਤ ਹੁਏ ਜੇ
 ਕਰ ਦੇਵੇ ਮੈ ਦੁਪਏ ਭਈ ਹੈ ਤਿਸ ਕੀ ਖਤਾ ਮਾਫ, ਸਰਮ ਭਾਜ ਸਾਧ ਤਿਸ ਕਾ ਕੋਊ ਨ ਕਾਮ।
 ਨਾਗੇ ਦੁਖੁ ਪਾਇ ਕਰ ਤਿਸ ਕਾ ਪਾਜ ਪ੍ਰਸਾਦ ਹੋਏ। ਤਬ ਜੋਰੇ ਰਾਨ ਪੀਛੇ ਚੋਰ ਜੇ ਵਾਤ ਸੇ
 ਗਿਰਾਂ ਟਾਂਗ ਤਿਸ ਕੀ ਟੂਟ ਗਈ ਸੋ ਦੁਖੁ ਪਾਇ ਕਰ ਮਹ ਗਿਆ। "ਹੁਰ ਕੇ ਪੰਨ ਕੋ ਜਨ
 ਜੇ ਹਰ ਹੈ। ਹਰ ਤੇਜ ਵਿਹੂਤੀ ਦੁਖੀ ਮਹ ਹੈ"। ਸੰਤਾਂ ਗੁਰਾਂ ਕਾ ਜਿਹੋ ਬਚਨ ਨਹੀ ਮਾਨਾ,
 ਉਲਟ ਅਵਿਗਿਆ ਕਰੀ ਹੈ, ਜੋ ਅਵੇਸ਼ ਦੁਖੋ ਕੇ ਪਾਤ੍ਰ ਹੁਏ ਹੈ, ਐਤ ਪਤਿਤ ਮੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ
 ਮੁਸਤਾਕ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜੋ ਸਦਾ ਗੁਰੋ ਪਰ ਮੁਸਤਾਕ ਰਹਤੇ ਭਈ। ਮੇ ਤਪ ਕੀ ਤੇ ਜਾਗਦ ਕੀ, ਪੁਨਾ
 ਯਸਨ ਕੀ ਤੇ ਉਦਾਰਤਾ ਕੀ, ਐਸੇ ਗੁਣੋ ਕੀ ਖਾਣੀ ਮੇ ਭਨ ਐਸੇ ਸੀਤ ਜਨ ਹੈ। ਏਕ ਸਮੇ ਠਾਕਰ
 ਭਾਈ ਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਮੁਸਤਾਕ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵਡੀ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਮੇ ਜੋ ਮਿਲੇ ਪੁਨਾ ਭੁਜਾ ਪਰਸਾ
 ਕਰ ਕੰਠ ਮਿਲੇ। "ਆਵਹੁ ਭੈਣੇ ਯਨ ਮਿਲਹੁ ਐਕ ਸਾਹੇਲੜੀਆਹ"। ਭਾਈ ਮੁਸਤਾਕ ਸਿੰਘ ਜੀ
 ਜੇ ਹਥ ਫੇਰਿਆ ਭਾਈ ਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ ਪਿਠ ਤੇ ਤਾਂ ਅੰਦਰ ਕਾ ਦੇ ਕ੍ਰਪੀਨ ਭਾਸੀ ਤਾਂ ਕਹਤ ਭਏ
 ਅੰਦਰੋ ਤਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਾਰ ਬਨਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ ਤੁਸੀਂ। ਕਥਾ ਭਾਈ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਗਿਆਨੀ
 ਕੀ। ਏਕ ਸਮੇ ਪ੍ਰਾਤ ਕਾਲ ਏਕਲੇ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਮਸਤਕ ਟੇਕਣੇ ਭਈ ਹੈ, ਭਾਈ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ।
 ਤਬ ਏਕ ਨਿਗਾਹੀਆ ਰਾਮ ਸੋਇਆ ਦੇਖਾ, ਤਭਤ। ਜੇਸੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਾਨੰਦ ਚਰਨ ਭੁਆਇ ਕਰ,
 ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੀ ਲਿਵ; ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਉ ਨਵਾਈ, ਤਥਾ ਹੀ ਪਾਦ ਪਦਮ
 ਸ੍ਰੀ ਕੇ ਨਗਾਇ ਕੇ ਕਹਤ ਭਈ: ਹੇ ਭਾਈ, ਉਠ ਤਾ ਰਾਮ ਰਾਮ ਸਿਮਰ। ਤਬ ਜੋ ਉੱਤ ਕਰ, ਸੁਣ ਕੇ
 ਉਪਦੇਸ, ਦਿਏ ਮੇ ਹਾਰ ਕਰ, ਸੰਤ ਹਰੀ ਗਿਆਨੀ ਕੇ ਜਰਨਾ ਪਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ। ਤਬ ਸੰਤ

ਸ੍ਰੀ ਸਾਹਿ ਰਿਦੇ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਰਤ ਭਏ: ਹੇ ਭਾਈ, ਨਿਗਾਹੀਆ ਰਾਮ ਫੇਰ ਇਸ ਸਮੇਂ ਸੋਣਾ ਨਹੀਂ,
 ਤੇ ਏਹ ਸੰਤਾਂ ਕਾ ਵੇਲਾ ਹੈ, ਸੁਖ ਸਰੂਪ, ਅਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਉਪਰ ਸੇ ਵਹਸਦਾ ਹੈ, ਸਦਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਜੋ ਇਸ
 ਨੇ ਉਠ ਕੇ, ਸਨਾਨ ਆਦੀ ਕਰਿਆ ਕਰ ਕੇ, ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕੀਤਾ ਕਰੇ ਤੁਸਾਰਾ ਦੋਨੇ ਨੌਕੇ
 ਹੋਣਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਹੇ ਭਾਈ। ਜੇ ਐਸੇ ਹੀ ਹੁਆ। ਤਿਸ ਕਾ ਨਾਮ ਹੀ ਰਾਮ ਧਰ ਸੁਖਨੀਆ ਹੋਆ,
 ਭਲੇ ਮੇ ਰਹਿਤਾ ਸੀ। ਸੋ ਸਰੀਰ ਇਸਦਾਸੀ ਕੇ ਦਿਨ, ਸ੍ਰੀ ਦੁਧਾਸਰ, ਮੇ ਤਿਆ ਤ ਭਯਾ, ਪਰਮ ਸੰਤ ਸੇਵੀ ਸੀ।
 ਇਨ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਗਿਆਨੀ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਕੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਲੇਨੇ ਲੀਏ ਨੇਮ ਕਥਾ ਕਾ ਸੁਨਕਰ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ
 ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਦੋ ਮੁਸਾਹਿਬ ਬਾਹਿਨੇ ਸਾਥ ਭੇਜੇ ਰਾਮ ਬਾਯੋ। ਜੋ ਸਿਤਾਬੀ ਮੇਰੀ ਤਰਫੋ ਬੇਨਤੀ ਕਰ
 ਆਵੇ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ। ਤਬ ਆਇਕਰ ਤਿਨੇ ਨੇ ਹੁਕਮ ਅਰਜ ਸੁਨਾਈ ਸਰਕਾਰ ਤਰਫੋ।
 ਹੁਸ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤਿਨ ਕੇ ਆਦਰ ਪੂਰਬਕ ਬੈਠਾਇ ਦੀਆ। ਪੁਨਾ ਹੋਰ ਆਏ ਤਿਨ ਕੇ
 ਤੀ ਸਾਥ ਲੇਕਰ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਭਏ ਤੇ ਕਥਾ ਕੀਤੀ। ਤਬ ਹੋਰ, ਦੋ ਮੁਸਾਹਿਬ ਹੋਰ, ਆਏ
 ਤੇ ਹੀ ਬੈਠ ਜਾਤੇ ਭਏ। ਆਪਣਾ ਨਿਤ ਨੇਮ ਕਥਾ ਕਾ ਕਰਕੇ, ਰੋਜ ਵਾਂਗੂ, ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਪੁਨਾ ਆਪਣੇ
 ਆਇ ਬੈਠੇ ਜਬ ਇਤਨੇ ਮੇ ਉਹਾਂ ਹੀ ਸਰਕਾਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕਰ, ਆਈ ਮਸਤਕ ਟੇਕਤ ਭਈ, ਭੇਟਾ ਸਹਤ
 ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਰਚਨਾ ਤੇ, ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਕਥਾ ਦ੍ਰਿੜ ਨੇਮ ਜਾਨਕੇ। ਜਿਨਾ ਪੁਰਖਾਂ ਗੁਰੂ
 ਗੁਰੂ ਮੁਖ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਮਾਇਆ ਤਿਨ ਕੇ ਪੀਛੇ ਆਵਤੀ ਹੈ, ਸੇਵਾ ਨਿਮਿਤ। ਜਿਨੇ ਨੇ ਮਾਇਆ
 ਗੁਰੂ ਮੁਖ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਤੇ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਤਰਫ ਪਿਠ ਕਰੀ ਹੈ, ਤਿਨ ਕੇ ਮਾਇਆ ਤੀ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀ।
 ਪੁਨਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਹੀਂ ਸਹਾਈ ਹੋਤੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਤਿਸ ਕੇ ਦੋਨੇ ਲੋਕ ਭਿਰਸਟ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਭਾਵ
 ਨਿਹ ਜੋ ਕਥਾ ਕਾ ਨੇਮ ਗੁਰੂ ਸੇਵਾ ਕਾ ਭਾਈ ਜੀ ਸਰਕਾਰ ਕੇ ਸਦਿਆਂ ਤੀ ਨ ਤਿਆਗਿਆ। ੨. ।
 ਹੋਰ ਭਾਈ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ ਉਤੀ ਨਜਰ ਸੀ; ਸੰਤੋਖਵਾਨ, ਭਜਨ ਵੀਤ, ਰਹਤ ਵੀਤ; ਸਿਖ, ਸਾਧ, ਵਿਦਵਾਨ
 ਦੀ ਖਬਰ ਰਖਦੇ ਸੀ, ਮਰੇਮ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਸਮਝ ਕਰ ਤਿਸ ਕੇ ਆਪਣੇ ਆਸਨ ਪਰ ਹੀ ਦਾਨ ਮਾਨ
 ਪ੍ਰੀਤਵਾਨਾ, ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਿਓ। ਹੋਰ ਤੁਲਸੀ ਰਾਮਾਇਣ ਕਾ ਤਿਨਕ ਬਨਾਵਤੇ ਭਏ, ਟੀਕਾ।
 ਹੋਰ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਅਸਵਮੇਧ ਸਹਸ ਕਿਰਤ ਸੇ ਭਾਖਾ ਬਨਾਵਤੇ ਭਏ। ਧਰਮ ਸੁੰਦਰ ਕਵਿਤਾ ਰਚੀ। ਜੋੜ
 ਮੇਠ, ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ, ਗੁਰੂ ਕੇ ਬਾਗ ਆਦਕੇ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮਿਯਾਦਾ ਬਨਾਈ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਾ ਕਿਆ
 ਨੇਮ ਸਾ। ਜੇਸੇ ਰਾਜਾ ਧੀਰ ਯਾਤਰਾ ਕਰਤਾ ਕਿਸੀ ਕੇ ਦੁਪ ਸੁਖ ਸਮਝਨੇ ਕਰਿ ਤੇਸੇ ਇਹ ਭੀ
 ਕਰਤੇ ਸੇ। ਫੇਰ ਇਕੀਤ ਹੋਇ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕੀ ਕਰਤੇ ਸੇ, ਭੀਤਰ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਕੇ
 ਸੂਤਰਾਂ ਕੀ ਵਿਠ ਉਠਾਵਨੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਓ, ਹੋਰ ਕਿਸੀ ਅਸਤਾਨ ਕੇਸ਼ ਜ਼ਿਰੇ ਹੋਵਨ ਸੇ ਉਠਾਇਕਰ
 ਸਹਰ ਫੈਕਣੇ। ਅਰ ਵਡੀ ਪਰਕਰਮਾ ਮੇ ਸਵਾਨ ਕੀ ਵਿਠ ਉਠਾਵਨੀ, ਆਪਣੀ ਹਥੀ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ
 ਜੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਜਾਨ ਕਰ। ਪੁਨਾ ਏਕ ਦਿਨ ਪ੍ਰੇਤਾ ਮਿਤ ਭਯਾ। ਤਬ ਤਿਸ ਕਾ ਸੰਸਕਾਰ ਕਰਕੇ ਫੇਰ
 ਭਾ ਹੀ ਆਇ ਕਰਤ ਭਏ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਮੇ। ਐਸੇ ਨਿਗੇਵੀਤ, ਭਜਨਵੀਤ, ਯਸਵੀਤ, ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਸੰਤਾਂ
 ਜੀ ਗਿਆਨੀ। ਇਨ ਕੇ ਪਿਤਾ ਸੇ ਭਾਈ ਸੂਰਤ ਸਿੰਘ ਗਿਆਨੀ ਚਲਿਓਟ ਕੇ ਵਾਸੀ ਖਤਰੀ ਹੈ। ਪੁਨਾ
 ਸ੍ਰੀ ਦੁਧਾਸਰ ਜੀ ਆਇ ਬੈਠੇ ਸੇ। ਪ੍ਰਿਯਮ ਕਾਨ ਹੋਸਮ ਕੀ ਕਿਰਤ ਕਰਤੇ ਸੇ। ਤੇ ਭਾਈ ਸੂਰਤ ਸਿੰਘ

ਵੇ ਵੇ ਤਾਈ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਤਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਿਥਮ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਮੇ ਕਥਾ
 ਏਹੀ ਕਰਤੇ ਥੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਤਉਕੀ ਸਾਹਿਬ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਕੀ ਸੰਧਿਆ ਵੇਲੇ
 ਭਨ ਕਾ ਨਿਤ ਨੇਮ ਸੀ। ਏਕ ਸਮੇਂ ਤਿਨਾ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਸੇਖ ਸਿੰਘ ਨਾਮੇ ਸੁਧ ਮੇ ਮਰ ਗਿਆ।
 ਇਸਾ ਹੁੰਦਾ ਜਵਾਨ। ਤਬ ਕੋਊ ਪੁਛਤ ਹਯਾ: ਹੇ ਤਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਹੁਣ ਤੁਸਾਡੇ ਚਿਤ ਕੀ ਆਗੂਆ
 ਕਿਆ ਹੈ ਸੇ ਕਰੋ। ਤਬ ਤਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਸਿੰਘ ਜੀ ਬਤਨ ਕਰਤ ਭਏ। "ਜਬ ਲਗ ਮੋਹ ਮਗਨ
 ਮਾਇ। ਤਬ ਲਗ ਧਰਮ ਰਾਏ ਦੇਇ ਸਜਾਇ"। ਕਿਸੀ ਕਾਲ ਜੁਥਾ ਮੇ ਇਨ ਜੇ ਕਹੂ ਵਿਤਰਾਰ ਹੁਆ
 ਹੋਗਾ ਕਾ, ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਬੁਰੀ ਬਡਾ ਦੀਵਾਨ ਲਗਾ ਹੁਆ ਥਾ ਦੂਰ ਤੀਕ। ਤਬ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕੇ ਗਰ ਮੇ
 ਅੰਗਰਾ ਪਾਇ ਕਰ ਕੁਨ ਖੜੇ ਹੁਏ ਦੀਵਾਨ ਮੇ ਤੇ ਕਰਤ ਭਏ। ਜੇ ਹੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਦੀਵਾਨ, ਸ੍ਰੀ ਖਾਲਸਾ ਜੀ
 ਸਾਹਿਬ, ਮੇ ਐਸੇ ਤਨਖਾਹੀਆ ਹੇ ਤਾਤੇ ਮੇ ਪਾਪੀ ਕੇ ਖਤਾ ਮੁਆਫ ਕਰੋ। ਜੇ ਪ੍ਰਤਖ ਕਰ
 ਅਪਨਾ ਨਾਮ ਲੇਤੇ ਭਏ। ਭਾਵ ਇਸ ਮੇ ਇਹ ਜਿਨ ਕੇ ਪੁਨੋਕ ਨਜਰ ਆਵਤਾ ਹੈ ਸੇ ਪਾਪ ਅਵਗੁਨ ਕਰਤੇ
 ਹੇ ਨਾਹੀ ਜਬ ਦੇਵ ਸਜੇ ਹੁਆ ਤਬ ਗੁਰਾਂ ਆਸੇ ਸਾਜਾਇ ਲੇਤੇ ਹੈ, ਪੁਨੋਕ ਕੀ ਸਜਾਇ ਤੇ ਡਰ ਜੇ।
 ਜੇ ਐਸੇ ਥੇ ਸ੍ਰੀ ਤਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਕਥਾ ਵਡੇ ਬਾਬੇ ਕੀ। ਬਡਾ ਬਾਬਾ ਜਨਮ ਕੇ ਖਤਰੀ
 ਸੇ। ਸੰਤ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਨਾਮ ਕੀ ਭਿਵ ਕਰ ਮਸਤ ਰਹਤੇ ਸੇ। ਜੜਾਊ ਮਹਲੇ ਕੀ ਤਰਫ। ਤੇ ਜਰੀਰ
 ਕੇ ਭਾਰੇ ਦੇ ਢਾਈ ਸੇਰ ਭੋਜਨ ਕਰਤੇ ਥੇ। ਜਬ ਸਨਾਨ ਕਰ ਰਹਨ ਜੇ ਚੰਦਨ ਕੀ ਰੋੜੀ ਪਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਆਇ ਬੈਠੇ। ਅਰ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
 ਨਾਮ ਉਤਾਰੀ ਜਾਤੇ ਸੀ। ਇਕ ਦਿਨ ਸਰਕਾਰ ਬਹੁਤ ਬਸਤਰ ਤੇ ਰੂਖਨ ਫੀਰਨ ਕੇ ਪਹਜਾ ਦੇਏ। ਤਬ
 ਲੋਕ ਕਰਤੇ ਭਏ ਜੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਇਹ ਕੁਹਾਂ ਸੇ ਪਹਰੇ ਹੈ। ਤਬ ਸਰਕਾਰ ਕਉ ਗਾਲਾਂ ਕਰ ਕਰ ਕਰਤੇ
 ਉਲਟਾ ਮੈਨੂੰ ਚੰਦਨ ਪਾਏ ਦੀਆ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸੇ ਲੁਟਾਇ ਦੀਆ। ਤਬ ਫੇਰ ਸਰਕਾਰ ਆਟੀ ਤੇ ਰੂਖਨ
 ਨਿਆਈ, ਭੋਜਨ ਸਹਤ। ਤਬ ਕਰਤ ਭਏ ਗਾਹਲ ਨਿਕਾਲ ਕਰ 'ਨੇ ਭੜ੍ਹਏ ਤੇਨੂੰ ਜੀਵਨ ਦੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਾਹੁ ਹੈ
 ਤਾਂ ਤੇ ਅਸਾਡੀ ਦਸ ਬਰਸ ਆਰਜਾ ਰਹਤੀ ਹੈ ਜੇ ਤੂੰ ਹੀ ਨੇ ਨੇ। ਅਸੀਂ ਨਾ ਭੋਗੀਓ ਪਿਛੇ ਜੇ ਤੂੰ
 ਆਇ ਤਿਮੜਓ ਗਰਾਮ ਸਿੰਘ ਵਤ"। ਤਹਾ ਪਦ "ਦੇਏ ਰੀ ਮੋਸੀ ਮਤ ਸਾਹਿਰਾਨੀ ਜਦਾ ਜੀਵਨ ਮਨ
 ਕੋੜ। ਜਿਵ ਸਨਕਾਦਕ ਅਰ ਪ੍ਰਾਨਾਦਕ ਤੇ ਭੀ ਕਾਲ ਨ ਦੇੜੇ"। ਏਹ ਪਦਸਾਇਨ ਕਰਤ ਭਏ। ਜਬ
 ਸਰਕਾਰ ਤਲੀ ਗਈ ਤਬ ਇਹ ਪੀਏ ਪ੍ਰਾਣ ਤਿਆਗ ਦੇਤੇ ਭਏ। ਐਸੇ ਸਮਰਥ ਜੇ ਜੇ ਦਸ ਬਰਖ
 ਪਰੀਤ ਸੁਖ ਕੇ ਸਰਕਾਰ ਕੇ ਧੀਤੇ। ਕਥਾ ਰਨਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ। ਚੜਤ ਸਿੰਘ ਸਰਕਾਰ
 ਕਾ ਪੁਤਰ ਮਹਾਂ ਸਿੰਘ ਤੇ ਮਹਾਂ ਸਿੰਘ ਕਾ ਰਨਜੀਤ ਸਿੰਘ। ਏਕ ਸਮੇਂ ਰੇਤਿਆਂ ਗੁਟੂ ਕੇ ਸਿਖਾਂ ਸੀਤਾਂ
 ਕਾ ਤਿਨ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕੀਆ। ਜੇ ਸੰਤ ਪ੍ਰੰਮ ਲੋੜਵੰਦ ਜੇ ਪ੍ਰਦੇਸੀ। ਪ੍ਰੰਮ ਮੇ ਭੋਜਨ ਹੁੰਦਾਇਕਰ ਪੁਨਾ
 ਕੜਤ ਸਿੰਘ ਆਸੇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ ਪੁਤ੍ਰਾਂ ਸਹਤੇ। ਤਬ ਜੇ ਕਰਤ ਭਏ ਸੰਤ ਜੀ ਜੇ ਤੂੰ ਮਾਂਝੇ ਸੇ ਗੁਰਾਂ
 ਤੇ ਦਵਾਈਏ। ਤਬ ਹੜਤ ਸਿੰਘ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਕਹਾ ਜੀ ਜੇ ਰਾਜ ਮਿਲੇ ਇਸ ਭੂਮੀ ਕਾ। ਤਬ
 ਮਿਤ ਜੀ ਕਰਤ ਭਏ, ਪਿਠ ਪਰ ਥਾਪੀ ਦੇ ਕਰ, ਕੇ, ਤੂੰ ਭੀ ਰਾਜਾ ਤੇਰਾ ਪੁਤਰ ਤੀ ਰਾਜਾ ਤੇਰਾ ਟੋਰਾ
 ਯਾਗ। ਐ ਕਰ ਕਰ ਮਿਤ ਹਠੇ ਦੇ ਕਾਹੂ। ਤਬ ਸੰਤ ਮਗਨ ਤੇ ਮੋਹੀ ਸਿੰਘ ਵਲੇ। ਜੇ

ਹਾਥਾ ਪਾਹਿਰਿ ਸਿੰਘ ਜੀ ਖੜਗ ਪਰਚਾਵਤੇ ਟੁਏ ਸਦਾਕਾ ਕਉ। ਸਿੰਘ ਨਦੀ ਜਿਸ ਤਾ ਅਟਕ ਭੀ ਨਾਮ ਹੈ
 ਸਿੰਘ ਸਾਦਰਸ਼ ਜਿਸ ਤਾ ਦੋਰਸਨ ਹੈ ਤੇ ਮਹਮੂਦ ਜੈਸਿਆਂ ਕੋ ਜਿਸ ਅਟਕਾ ਦੀਆ ਹੈ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ
 ਆਵੇ ਦੋਆ। ਜੋ ਮਹਾਰਾਜਾ ਰਨਜੀਤ ਸਿੰਘ ਗੁਰੂ ਕੀ ਸਕਤੀ ਸੇ ਬੀਚ ਅਪਨਾ ਘੋੜਾ ਪਾਇ ਕਰ ਤਿਸ
 ਨੇ ਹਥ ਕਰ ਦੇਤੇ ਭਏ। ਜੋ ਜਿਸ ਬੀਚ ਕੋਤੇ ਗਾਡਰੇ ਅਜਾ ਕੇ ਸਮੂਹ ਅਰ ਮਾਨੁਖੋ ਕੇ ਸਮੂਹ ਚਲੇ ਜਾਵਹਿ
 ਪਾਰ ਕੋ। ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਸੇਵਾ ਭੀ ਕਰਾਵਤੇ ਭਏ। ਪੁਨਾ ਅਨੇਕ ਸੰਤਾਂ ਮਿਲਨੇ
 ਪੁਜਨੇ ਕਾ ਸੁਭਾਵ ਥਾ ਜਿਨ ਕਾ। ਭਾਵੇ ਕੋਈ ਭੇਖੀ ਭੀ ਹੋਵੇ ਤੇ ਭੀ ਪੂਜਦੇ ਸੇ, ਜੋਬਿੰਦ ਨਾਤੇ।
 ਕਿਸੀ ਕਹਾ ਕੇ ਆਪ ਲੋਗੀਆਂ ਸਾਧਾਂ ਕੋ ਕਿਉਂ ਜਾਇ ਮਿਲਤੇ ਹੈ, ਅਸਬਾਨ ਪਰ, ਹੇ ਰਾਜੀਦਰ। ਤਬ ਆਪ
 ਕਹਤ ਹਏ : ਮੇ ਤੇ ਤਰਨੇ ਕੇ ਜਾਤਾ ਹੂ, ਹੇ ਭਾਈ, ਸੰਤਾਂ ਸਾਧਾ ਕੋ। ਜੋ ਕਰ ਮੈਨੂੰ ਤਾਰਨੇ ਕੀ ਤਿਨ
 ਕੇ ਸਮਰਥ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਜਾਵਨੇ ਕਰ ਸੇ ਤੇ ਡਰ ਜਾਏਗੇ। ਧੰਨ ਤੇ ਮਾਨ ਪਾਇ ਕਰ ਜਿਸ ਤੇ
 ਕਈ ਅਭਿਲਾਖੀ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ। ਜੋ ਸੁਨ ਕਰ ਕਹਤ ਹਯਾ ਜੀ ਤੁਸਾਡਾ ਪੂਰਾ ਤਾਤ ਪ੍ਰਯ ਹੈ। ਜਬ
 ਫੇਰਾ ਨੈਣ ਗਏ ਹੈ ਤਬ ਬਾਹਰ ਭਾਈ ਦੁਖੁ ਭੰਜਨ ਜੀ ਮਿਲੇ ਤਬ। ਸਰਕਾਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ ਤਬ
 ਕਹਤ ਭਏ ਸੰਤ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਨਗਰੀ ਇਹੁ ਲੈਵੇ ਪਰ ਚਿੜੀਆਂ ਨੂੰ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਦੇਨਾ ਹੇ ਰਾਜਨ ਸ੍ਰੀ ਜਪਜੀ
 ਕੰਠ ਕਰੋ। ਤਬ ਰਾਜੀਦਰ ਜੀ ਸਤਿ ਬਚਨ ਕਹਿ ਸ੍ਰੀ ਜਪੁ ਜੀ ਕੰਠ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਪੁਨਾ ਹੁਕਮ
 ਕਰਾ ਜੋ ਲੁਟਨਾ ਕਿਸੇ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਰੀਤ ਸੇ, ਸੰਤ ਕਿਰਪਾ ਤੇ, ਨਗਰ ਕਾ ਬਿਰਾਇ ਹੂਆ ਤੇ ਤਿਸ ਕਾ
 ਭੀ ਭਲਾ ਤਯਾ, ਸ੍ਰੀ ਜਪ ਜੀ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰ। ਆਪੇ ਸਾਖੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸੁਆਮੀ ਤੇ ਦੇਹਰੇ ਕੀ ਤੇ
 ਸਰਕਾਰ ਕੀ। ਏਕ ਸਮੇ ਸਰਕਾਰ ਪਰੇਡ ਪੇ ਸਬਜਾਣੀ ਦੇਖਣੇ ਕੀ ਪ੍ਰਸਿਠਤਾ ਲੀਏ ਜਾਵਨ ਕੇ ਦਿਨਾ
 ਮੇ ਬੁਢਾ ਧਰਮਤੀਆਂ ਹੈ, ਖਾਸੇ ਮੇ ਅਰੂਢ ਹੈ ਕਰ ਤਹਾਂ ਵਿਚਰਤੀ ਸੀ, ਸੁਭਾਵਕ। ਤਬ, ਕਰਤਾਰ ਕੇ
 ਹੁਕਮ ਸਿਦ੍ਹਿ, ਇਕ ਖੂਨੀ ਹਾਥੀ ਬਿਰਦਾ ਸੀ, ਸੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਰਕਾਰ ਕੇ ਆਏ ਗਿਆ। ਚਿਵੁ ਫੌਜ
 ਸੀ ਸੇ ਭੀ ਪਿਛਾਹਾਂ ਰਟ ਗਈ, ਸੁੰਡੀ ਕੇ ਹੈ ਕਰ। ਗਾਲੇ ਕੇ ਸਮਦਾਇ ਕੇ ਪਾਸਮ ਤਰਫ ਹੋੜਾ
 ਜਲ ਸੀ, ਤਹਾਂ ਨਦੀ ਕੇ ਰੜਨੇ ਕਰ। ਤਹਾਂ ਜਲ ਕੇ ਬੀਚ ਹੀ ਕਹਾਰ ਭੀ ਤਿਆਗ ਕਰ ਚਲਤੇ ਰਹੇ,
 ਏਨੀ ਕੇ ਭੈ ਕਰ, ਖਾਸੇ ਕਉ। ਜਬ ਸਾਮਨੇ ਨਿਕਟ ਆਇਆ ਕਰੀ। ਤਬ ਸਰਕਾਰ ਕੰਪਾਇਮਾਨ
 ਭਈ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸੁਆਮੀ ਕਾ ਦੇਹੁਰਾ ਅਸਟ ਦਾਸ ਦੇਖ ਕਰ ਕਹਾ, ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ,
 "ਹੇ ਸਰੇ ਪਾਤਿਸਾਹਾ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਮੇਰੀ ਅਬ ਰਖਿਆ ਕਰੋ ਇਸ ਸੁੰਡੀ ਸੇ। ਪੁਰਬ ਤੇ
 ਅਜ ਕੀ ਜਰਾਹ ਮੇ ਰਖਯਾ ਕਰੀ ਹੈ। ਅਬ ਇਸ ਗਜ ਸੇ ਪੇਹੀ ਰਖਿਆ ਕਰੋ। ਤੁਮ ਊਹਾਂ
 ਸਹਾਇਕ ਹੈ ਜਹਾਂ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ ਹਖਯਕ ਨਹੀਂ, ਹੇ ਦੇਵ"। ਸਭ ਜੜ੍ਹਾਂ ਦੇਹਾਂ ਕੀ ਹਾਥ ਹੈ ਜਿਸ ਕੇ
 ਤਹ ਪੇਖਨੇਕੀ ਸੁਤਲੀ ਵਤ ਜੋ ਸਤ ਕੇ ਪ੍ਰੇਰੇ ਹੈ ਜੋ ਐਸਾ ਜੋ ਕਰਤਾਰ ਹੈ ਨਿਸ਼ੀਤਾ ਇਸ ਕੇ ਪਰੇਰੇ ਹੂਆ
 ਹੈ ਨਾਗ ਸਰਕਾਰ ਕਿਉ ਪਰਕਰਮਾ ਕਰ ਪੁਨਾ ਨਿਮਸਕਾਰ ਕਰ ਕੇ ਔਰ ਤਰਫ ਦਲਾ ਗਿਆ। ਤਬ
 ਕਹਾਰ ਭੀ ਆਇ ਗਏ, ਬੜੀ ਲਜਾ ਸਹਿਤ। ਫਿਰ ਸਰਕਾਰ ਰਹਨੇ ਕਰ ਤੁਰਨੇ ਗਰ ਬੀਚ ਅਚਰਾ
 ਪਾਏ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਦੇਹੁਰੇ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਜਹਾਂ ਜਲ ਖੜਾ ਹੈ, ਬਰਖਾ ਕਾ, ਪੁਨਾ ਨਦੀ ਕਾ ਤਬ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਾ

ਸ਼ਕਤ ਕਹਿਤ ਹਈ ਆਪਨੀ ਖਤਾ। "ਦੇਏ ਮੇਰੀ ਫੁਲ ਤਾ, ਕਾ ਦਰਬਾਰ ਨੀਵੀ, ਤੇ ਮੈ ਮੂਰਖ ਸਾਮ੍ਹਣੇ
 ਅਨ ਬੁਰਜ ਪਰ ਬੈਠਾ ਰਹਤਾ ਹੂ ਉਚਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਐਸਾ ਤੇ ਕਾਰੇ ਕੇ ਨਾ ਹੋਇ ਜਾਂ ਤੇ
 ਭਲੇ ਕੇ ਮਹਾ ਤੇ ਹੋਤਾ ਹੈ"। ਤਿਸੀ ਕਾਲ ਭਾਈ ਵਾਤੀ ਰਾਮ ਜੀ ਕੀ ਜੋ ਸੰਤਾਨ ਹੈ, ਭਾਈ
 ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜਿਸ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ, ਤਿਸ ਕੇ ਹਜਾਰ ਰੁਪਿਆ ਦਿਆ ਸਰਕਾਰ ਨੇ, ਬੁਲਾਏ ਕਰ ਜੇ ਇਹੁ ਗੁਰੂ
 ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਦੇਹੁਰਾ ਬਨਾਵੇ ਪ੍ਰੀਤ ਸਹਤ, ਐਹ ਜੇਤਾ ਚਾਹੀਐ ਤੇਤਾ ਦਰਬਾਰ ਨੇ ਤਬ ਕੇਤਾ
 ਕਾਲ ਪੀਐ ਸਰਕਾਰ ਕਾ ਸਰੀਰ ਹੂਟ ਗਿਆ ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਦੇਹੁਰੇ ਕੀ ਟਹਿਲ ਭਾਈ ਰਤਨ ਸਿੰਘ ਜੀ
 ਅਰ ਭਾਈ ਨਿਹਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਸੇ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਸਹਤ ਕਰਤੇ ਕਰਾਵਤੇ ਭਏ। ਆਸੇ
 ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸੁਚੇਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ। ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਬਾਸੀ ਦਿਜਬਰ ਭਾਈ ਸੁਚੇਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜੋ
 ਗੁਰੂ ਕੇ ਭਰੋਸੇ ਕਰ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦਿਕ ਧਿਰੋ, ਪ੍ਰਮ ਸੁਚੇਤ, ਗਿਆ ਤਕੜੇ ਰਹੇ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਕੇ
 ਰਤਨ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਪਰਮ ਅਨਿਨ ਨਿਸਰਾ। ਦੋਹਰਾ। "ਭਗਤ ਜਈ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਦੋਨੀ ਸੰਤ ਕੁਮਾਰ
 ਗੁਰੂ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਸੰਪਦਾ ਦੋਨੀ ਪਾਨੀ ਹਾਰ"। ੧ । ਏਕ ਲੋਕ ਨਾਥ ਮਹਾਜਨ ਗੁਰੂ ਕੇ ਬਜਾਰ ਮੇ
 ਗਿਸ ਕੀ ਹਾਟ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਬਾਸੀ ਤਿਸ ਕੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਸੁਚੇਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪਰਮ
 ਆਰਧਾ ਰਾਖਤੇ ਸੇ। ਜਬ ਬਾਲਕ ਅਵਾਹਾ ਮੇ ਲੋਕ ਨਾਥ ਕਾ ਸਿਵਾਹ ਹੂਆ ਤਬ ਤਿਸ ਕੀ ਮਾਤਾ
 ਨੁਖਾ ਭੀ ਤੇ ਪੁਤਰ ਸਾਥ ਲੋਕਰ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਮਸਤਕ ਟਿਕਾਵਣੇ ਨਿਆਈ ਸਹਤ ਅਕੋਰਦੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
 ਘਰ ਕਰ ਮਸਤਕ ਟੋਕਿਆ। ਪੁਨਾ ਆਗਿਆ ਪਾਏ ਕਰ ਬੈਠ ਗਏ। ਤਬ ਭਾਈਸੁਚੇਤ ਸਿੰਘ ਜੀ
 ਲੋਕ ਰੋਟੀ ਪਰ ਰੁਪਾ ਰਾਮ ਧਰ ਕਰਿ ਬਾਲਕ ਕੀ ਏਲੀ ਮੇ ਪਾਇ ਦੇਤੇ ਹਏ। ਤਬ ਬਾਲਕ ਨੇ
 ਫਲ ਜੇ ਵਸਲ ਹੈ ਸੇ ਤਾਂ ਸੁਟ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤੇ ਰੋਟੀ ਰੱਖ ਲੀਨੀ। ਜਾਂ ਤੇ ਇਹੋ ਯੋਜਨਵੇ ਜੇ
 ਸਰਗ ਕੇ ਪੁਜਾਰੀ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਦੇਖ ਕਰ ਕਹਤ ਹਏ ਜੋ ਨਿਕਿਆ ਫੱਲ ਤਾਂ ਹੁਟ ਪਾਇਆ
 ਹਈ ਤੇ ਰੋਟੀ ਰੱਖ ਲਈ। ਸੇ ਦੇਨੇ ਇਹੁ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੇ ਤਾਂ ਤੇ
 ਲੋਕ ਕਾ ਤੇ ਆਦਰ ਕਰਿਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਦੂਜੇ ਫਲ ਕਾ ਤੇ ਅਨਾਦਰ ਕਰਿਆ ਹੈ। ਜਾਹਿ ਰੋਟੀ ਦੀ
 ਤੰਨੂੰ ਕੀਸੀ ਕਾਈ ਨ ਕਹਾਈ; ਤੇਰਾਂ ਆਸ, ਤੇਰਾ ਸਦਕਾ, ਰੋਗ ਕੋਈ ਹੋਜਲ ਹੁਗਹਿਐ। ਅਰ ਨਲ
 ਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੀਗਾ। ਜੇਈ ਬਾਰਤਾ ਲੋਤ ਹਈ ਸੇ ਸੰਤ ਸਵਜਨ ਨੇ ਕਰੀ ਸੀ। "ਭਗਤ ਮੁਖੇ
 ਮੈ ਲੋਲਦੇ ਜੋ ਬਾਨ ਹੋਵੇਦੇ। ਪ੍ਰਗਟ ਪਹਾਚੇ ਜਾਪਦੇ ਸਤ ਲੋਕ ਸੁਣੇਦੇ"। ਜਬ ਲੋਕ ਨਾਥ ਦੁਆ
 ਅਵਸਾ ਪਾਈ ਤੇ ਭੀ ਫਰਜੀਦ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤੇ ਹੁਨ ਖਾਲੀ ਹਿਰਾ। ਤਬ ਮਾਤਾ ਅਵਰ ਭਿਵਾਹ
 ਕਰ ਦਿਆ। ਤੇ ਭੀ ਫਰਜੀਦ ਪੂਤ ਨ ਹੋਇਆ। ਪੁਨਾ ਐਹ ਭਾਈ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਮੇ
 ਪੁਸ਼ਟਾ ਬਨਾਇਆ ਤਬ ਏਕ ਸਮੇ ਹਾਟ ਪਰ ਤਿਸ ਕਾ ਪਿਤਾ ਆਇਆ ਜੋ ਬਾਲਕ ਪਿਤਾ ਕੀ ਜੋਦ
 ਮੇ ਜਾਇ ਬੈਠਾ, ਲੋਕ ਨਾਥ ਕੇ ਜਾਣ ਕਰਹ। ਤਬ ਪਿਤਾ ਭੀ ਅਰ ਅਵਰ ਲੋਕ ਭੀ ਕਰ
 ਲੇ ਕਿ ਰੇ ਬਾਲਕ, ਤੂੰ ਲੋਕ ਨਾਥ ਕੇ ਨਾਨਾ ਕਰ ਬੁਝਾਇ, ਜੇ ਕਿਵੇ ਲੋਕ ਨਾਥ ਕਾ ਮਨ ਪ੍ਰਸੰਨ
 ਹੋ ਜਾਏ। ਪਰ ਜੋ ਇਆਣਾ ਨਾਨਾ ਕਰਿ ਤਿਸ ਕੇ ਨਾਹੂ ਬੁਲਾਇਆ ਅਪਣੇ ਪਿਤਾ ਹੀ
 ਨਾ ਕਰ ਬੁਲਾਏ। ਤਬ ਸਿੰਘ ਅਵਾਹਾ ਮੇ ਲੋਕ ਨਾਥ ਨੇਨ

ਜਿਸ ਕੇ ਸਰਮਿੰਦਗੀ ਭੀ ਆਈ ਹੈ ਲੋਕ ਨਾਜ ਜੇ। ਹੇ ਲੋਕੋ ਅਵਲੋਕੋ ਇਸ ਬਾਤ ਕੇ ਜੇ ਬਿਗਾਨੇ
 ਆਪਨੇ ਕਥਾ ਹੁਏ। ਸੋ ਕਹਤ ਹੁਏ ਜੇ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਭਾਈ ਸੁਚੇਤ ਜਿੰਘ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਬਰਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਸੋਇ
 ਤਿਹ ਹੁਆ ਜਾਤੈ ਸੰਤ ਬਰਨ ਅਟਲ ਹੈ, ਸਦਾ ਸਦਾ। ਮੈ ਮੂਰਖ ਨੇ ਤਿਨ ਕਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਭੀ
 ਜਾਣ ਕਰ ਸੁਟ ਪਾਇਆ। ਜੇ ਕਰ ਮੈ ਰੁਪਾ ਨੇ ਨੈਦਾ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਤਬ ਆਜ ਮੈਨੂੰ ਤੇ ਮੇਰੇ
 ਪਿਤਾ ਤੇ ਤਾਰਨਕਾ ਕਾਰਨ ਪੁਤ੍ਰ ਰੂਪ ਹੁੰਦਾ, ਸੋਈ ਵਸਨ ਰੂਪ ਫਲ। ਪਰ ਮੈ ਕਿਆ ਕਰਾਂ ਜੇ ਸਾਡਾ
 ਮਤ ਬੈਸਨਵ ਸੀ ਸੰਤ ਅਗਾਧ ਮਤ ਨ ਜਾਣੈ ਜੇ ਜਿਤਨੇ ਕਰਮ ਧਰਮ ਹੈ ਬੈਦ ਨੇ ਕਹੈ ਸਭ ਕੇ ਜਿਹ
 ਸ੍ਰੀਪਰ ਸੰਤਾਂ ਕਾ ਅਸਾਨ ਹੈ। ਤਾਵ ਇਹ ਕਰਮਾਂ ਦੀ ਤਿਨਾਂ ਗੁਣ ਮੇ ਹੈ ਤੇ ਸੰਤ ਚੌਥੇ ਪਦ ਮੇ ਵਰਤਤੇ ਹੈ।
 ਸਾਧ ਸੇਵੀ ਭੀ ਹੋਸੀ ਜਧਾ ਸਕਤ, ਲੋਕ ਨਾਧ ਮਹਾਜਨ। ੧ । ਏਕ ਸਮੇ ਭਾਈ ਨਾਰਾਇਣ ਜਿੰਘ ਜੀ
 ਮੀਠੀ ਮੰਡੀ ਕੇ ਧਰਮ ਸਾਲ ਤੇ ਸੋ ਜਾਇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ। ਤੇ ਮੁਖੇ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ ਬੁਲਾਇ
 ਕਰਿ ਪੁਨਾ ਬੈਠ ਕੇ, ਕਰ ਜੋੜ ਕੇ ਕਹਤ ਭਏ: ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ, ਜੇ ਸਾਂਤ ਆਵੇ ਕਿਵੇ। ਤਬ
 ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਬਰਨ ਉਚਾਰਤੇ ਭਏ ਜੇ ਕਿਰਤ ਕਾ ਕਾਰਜ ਕਰੋ ਤੁਸੀ ਮੁੰਜ ਰਸੀ ਕਾ ਤਿਸ ਮੇ ਸੰਣ ਸਮੇ
 ਝੂਠ ਨਾ ਬੋਲਿਆ ਕਰ। ਐਸਾ ਸੁਧ ਬਿਵਹਾਰ ਕਰ ਬਾਂਟ ਖਾਵੇਗੇ, ਮਨ ਤੀ ਤੁਮਾਰਾ ਨਾਮ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ
 ਹਰ ਸੁਧ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਬ ਸਾਂਤ ਭੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਬ ਭਾਈ ਨਾਰਾਇਣ ਜਿੰਘ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ, ਜੀ ਝੂਠ
 ਲੋਕੋ ਬਿਨਾ ਨਛਾ ਨਹੀਂ ਕਿਛ ਬਾਤਾ। ਤਿਸ ਪਰ ਕਿਆ ਕਰੇ। ਤਬ ਸੰਤ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ: ਫੇਰ ਸਾਂਤਿ
 ਭੀ ਕਹੂੰ ਸਸਤੀ ਨਹੀਂ ਪਈ ਜੇ ਗਾਂਠ ਬੰਨ ਲਿਆਵਣੀ ਹੈ। ਅਧਵਾ ਕਹੂੰ ਬਜਾਰ ਮੇ ਕੋਈ ਬੇਚਤਾ ਹੈ।
 ਤਬ ਮੋਤੀ ਦੇ ਕਰ ਭੀ ਲਿਆਵਣੀ ਹੈ, ਭਾਈ। ਜਿਤਨਾ ਮੁਖੇ ਕਹਨਾ ਤਿਤਨਾ ਹੀ ਦੇਣਾ। ਤਬ ਕਹਤ
 ਹੁਏ ਭਾਈ ਜੀ ਸੰਤ ਬਰਨ ਜੀ ਸੋ ਐਸੇ ਹੀ ਕਰਤ ਕਹੈ ਜਿਤ ਕੀ ਅਰਾਮਦਾਰੀ ਲੀਏ ਸੋ ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ
 ਭਾਈ ਭਈ। ੨ । ਆਪਨੇ ਭਾਈ ਨਾਰਾਇਣ ਜਿੰਘ ਜੀ ਉਪਕਾਰੀ ਕਦ ਲਿਖੇ ਹੈ ਬਡੀ ਧਰਮ ਸਾਲ
 ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਗੁਰਦਿੱਤੇ ਰਾਮ ਜੀ ਕੀ ਮੇ ਰਹਤੇ ਸੇ। ਪੁਨਾ ਤਿਨੇ ਕੀ ਕਿਰਤ ਸੁਧ ਸਿਖਾਂ ਪੰਜਾਂ ਕੇ
 ਇਕਾਇ ਦੇਤੇ ਸੇ ਰੋਜ, ਤਿਨ ਕੇ ਗੁਰ ਬਰੂਪ ਸੇ ਜੇ, ਅਮ੍ਰਿਤ ਇਨ ਸੇ ਨਿਕਿਆ ਸੀ ਤਿਨਾ ਨੇ। ੩ ।
 ਤਿਹੋ ਕੀ ਅਕਸ ਕਾ ਹੈ। ਸੰਤ ਕਰੇ ਸੇ ਛਾਜੇ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸੁਚੇਤ ਜਿੰਘ ਜੀ ਇਕਾਦਸੀ ਕੀ
 ਭਾਤ, ਆਪ ਧੀਰ ਸੰਗਤ ਕੇ ਬੈਠ ਕਰ, ਜਾਗਤ ਕਰਤੇ ਕਰਾਵਤੇ ਸੇ, ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਕਰ। ਪੁਨਾ
 ਗੁਮਾਸਤੀ ਦੂਧ ਰਾਵਰ ਕੀ ਬਨਾਇ ਕਰ ਚਾਲੀਆਂ ਭਰ ਫਰ ਕਰ ਸਿਖਾਂ ਸਾਧਾਂ ਕੇ ਨਿਕਾਵਣੀਆਂ।
 ਹਾਵੇ ਸਾਸਤ੍ਰਾਂ ਮੇ ਰਾਵਲ ਅਯੋਗ ਕਰੇ ਹੈ। ਇਕਾਦਸੀ ਕੇ ਦਿਨੇ ਪਰ ਸੰਤੋ ਕੇ ਰਾਧ ਕਰ ਪੁਨਾ
 ਆਇਆ ਕਰ ਜੇ ਦੋਏ ਕਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਪਰਮ ਧੰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਾਂ ਤੇ ਤੀਰਥ ਬ੍ਰਤ ਯਗ ਆਦਿਕ
 ਮੇ ਕਰੀਤੇ ਹੈ ਗੁਰ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਾਸਤੇ ਕਰੀ ਹੈ। ਜੇ ਇਨਾ ਦੁਆਰਿਓ ਜੋਇਦ ਮੇ
 ਆਇ ਹੋਣਾ ਹੈ। ੪ । ਸੰਤਾਂ ਸੇ ਕੋਈ ਸੁਖਮੰਨੀ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਪੂਛਨੇ ਆਯਾ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਾ ਕਹਤ ਭਏ
 ਗੁਰਮਤੀ ਕੀ ਕਥਾ ਕਥਨ ਸੇ ਸੁਭ ਕਰਣੀਆਂ ਅਲੋਕਕ ਸਮਝ ਕਹ ਮੇਰਾ ਮਨ ਬੁਧ ਆਦਕ ਕੁੰਠਤ ਹੋਤੇ ਹੈ।
 ਆਗਾ ਬਿਦੁਬਨ ਕੀ ਤਬਫ ਕੋਈ ਕਾਇਆ ਜੀ, ਸੇ ਗੁਰਮੁਖੀ ਅਖੋਰ ਸਿਖ ਕਰ ਕਿਜੀ
 ਗੁਰਮਤਿ, ਸ੍ਰੀ ਜਪ ਸੁਖਮੰਨੀ ਕੀ ਕਹਤ ਭਯਾ, ਜਾਂ ਤੇ ਕਾਇਓ ਪਹੁੰਚਾ ਹੁੰਦਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਘਰ ਹੈ

ਸਿਖ ਹੈ ਪੁਰਖ ਮੈ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਸੁਖਮਨੀ ਜੀ ਕੰਠ ਕਰ ਪ੍ਰਤਿ ਭਾਸਾ ਹਥ ਜੋੜ ਕਰ ਜੀ ਇਸ ਕੇ
ਪੜ੍ਹੇ ਕੀ ਵਿਧ ਮੇ ਕੇ ਸਮਝਾਵੇ ਜੀ। ਜੋ ਕਹਤ ਭਏ ਜੇ ਪ੍ਰਤਿ ਕਾਲ ਸੁਖਮ ਮਹੂਰਤ ਮੇ ਸਠਾਨ ਆਈ ਕ੍ਰਿਆ
ਕਰ ਕੇ ਇਸ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰਨਾ, ਹੇ ਤਾਈ। ਫੇਰ ਇਹੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨਾ ਕਾ ਚਿਅਨ ਕਰ ਕੇ ਅਰਦਾਸ
ਕਰੀ, ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਆਗੇ। ਜੋ ਆਗੇ ਹੀ ਨਿਤ ਪ੍ਰਤਿ ਕਰਤ ਭਯਾ। ਏਕ ਨਿਪੁ ਤਿਸ ਕਾ ਰਜੋਇਆ ਸੀ ਸੋ
ਤਿਸ ਕਾਲ ਤਿਸ ਕੇ ਅਤੀਸਾਰ ਲਗਾ। ਤਦ ਬ੍ਰਹਮ ਮਹੂਰਤ ਮੇ ਸੋ ਉਠ ਕਰ ਪੜ੍ਹਨੇ ਲਗਾ। ਤਦ
ਕਾਇਕ ਦਿਜ ਕੇ ਕਹਤ ਭਯਾ। ਜੋ ਕਿਹੂ ਜਤ ਆਈ ਤੁਮੇ ਜੋ ਰਾਹੀਏ ਜੋ ਅਥ ਮੁਝ ਕੇ ਕਹੇ ਜਾਂ ਤੇ ਪਾਠ ਸਾ
ਉਠਨਾ ਚੋਲਨਾ ਨਹੀ। ਜੋ ਅਥ ਦਿਜ ਕਹਤ ਹਯਾ ਜੀ ਆ। ਪੜ੍ਹੇ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਕਿਹੂ ਨਹੀ ਚਾਹੀਦਾ।
ਜੀ ਜਾ ਪੜ੍ਹਤੇ ਪੜ੍ਹਤੇ "ਆਦਿ ਸਤੁ ਦੁਗਾਦਿ ਸਤੁ" ਇਹੁ ਸਲੋਕ ਸਤਾਰਵਾਂ ਪਠਨ ਕੀਆ ਤਦ ਮਨ ਮੇ ਆਈ
ਜੋ ਇਹ ਹੁਤਾ ਜਲਤਾ ਤਾਂ ਨਹੀ। ਮੱਤ ਕਿਹੂ ਜਲਤ ਕੀ ਇਸ ਕੇ ਲੋੜ ਹੋਵੇ। ਤਦ ਪੂਰ ਠੇਵਰੁ,
ਜਹ ਹਿਨਾਇਆ ਤਦ ਓਹੀ ਸਲੋਕ ਸੁਣ ਕਰ ਮੰਚ ਪਰ ਹੀ ਮਲ ਸਾਧ ਸ੍ਰੀਰ ਭੀ ਤਿਸ ਕਾ ਤਿਆ ਹੁਆ
ਜੋ ਪ੍ਰਾਜੀ ਪ੍ਰਾਤ ਤਿਆਤ ਭਯਾ। ਤਦ ਅਸਚਰਜ ਹੋ ਕਰ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਨੀਪ ਕਰ ਤਿਸ ਤੇ ਪਾਇਆ ਤੇ
ਸਤ ਤਿਸ ਕੀ ਕਿਰਿਆ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਮਨ ਉਸ ਕੇ ਮੇ ਇਹੁ ਸੀਸਾ ਰਹੇ ਜੋ ਉਹ ਕਹੂ ਹੁਤ ਪ੍ਰੇਤ
ਹੁਆ ਹੋਵੇਗਾ ਜਾਂ ਤੇ ਅਥਗਤ ਜੋ ਮੁਆ। ਜੋ ਸੁਖਮਨੀ ਜੀ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ ਵਿਸਨ ਲੋਕ ਮੇ ਵਿਸਨ ਰੂਪ
ਹੋ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਵਿਸਨ ਨਿਕਟ ਇਸਤਿਤ ਭਯਾ। ਤਦ ਪਾਰਖਦੇ ਕੀ ਸਭਾ ਲਾਗੀ ਇਕਤ੍ਰ ਹੋ ਕਰ
ਏਕੁਠ ਮੇ, ਏਕੁਠ ਨਾ। ਪਾਸ। ਤਦ ਸੋ ਪਾਰਖਦੇ ਦੀ ਆਵਤ ਭਯਾ ਤਿਸ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਏਕੁਠ
ਨਾ ਭਾਵਾਨ ਹੀਸ ਤੇ ਕਹਤ ਭਏ: ਹੇ ਪਾਰਖਦ, ਤੂੰ ਤੋ ਸ੍ਰੀ ਸੁਖਮਨੀ ਜੀ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ ਮੁਕਤ
ਰੂਪ ਹੁਆ ਹੈ ਪਰ ਤੇਰਾ ਜੋ ਸੁਆਮੀ ਹੈ ਕਾਇਕ ਤਿਸ ਕੇ ਮਨ ਮੇ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ਜੋ ਖਬਰ ਨਹੀ
ਤਿਸ ਕੀ ਕ੍ਰਿਆ ਜਾਤੀ ਹਈ; ਤਾਂ ਤੇ ਜਾਇ ਕਰ ਤਿਸ ਕਾ ਸੰਸਾਰ ਦੂਰ ਕਰ ਆਰਿ। ਦਰਸਨ
ਹੋ ਕੇ। ਜੋ ਆਗਿਆ ਪਾਇ ਕਰ ਵਿਮਾਨ ਪਰ ਆਰੂੜਹੋ ਕਰ ਆਇਆ। ਜੋ ਕਾਇਕ ਜੋੜੇ ਦਿਨ
ਰਹਤੇ ਹਾਸ ਮੇ ਗਡਵਾ ਲੇ ਕਰ ਸਾਹਰ ਜੋਰ ਕੇ ਆਵਤਾ ਜਾ, ਤਦ ਹੀ ਪੂਰਾ ਤਰਫ ਹੁੰਦਰ ਸਮਝਾਈ।
ਪਵਿਤਰ ਆਸਾਨ ਦੇਖ ਕਰ ਤਹਾਂ ਇਸਥਤ ਹੁਆ ਹਮਣੀਕ ਆਸਾਨ ਦੇਖਣ ਕੇ। ਜੋ ਕ੍ਰਿਆ ਦੇਖੇ ਏਕ
ਹੁੰਦਰ ਵਿਮਾਨ ਹੈ, ਹੁੰਦਰ ਝਰੋਖੀ ਹੈ, ਸੀਰ ਸਾਧ ਝਰੋਖੀ ਹੈ ਤਿਸ ਮੇ ਏਕ ਵਿਮਾਨ ਤਤ੍ਰ ਹੋਰ ਨਿਕਸ ਕਰ
ਜਾਇ ਤੇ ਆਇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ। ਤਦ ਓਹੁ ਕਾਇਕ ਕਹਤ ਭਏਆ ਮੇ ਪਾਪੀ ਤੁਸੀਂ ਨਾਰਾਇਣ ਰੂਪ
ਇਹੁ ਕ੍ਰਿਆ ਕੀਆ। ਤਦ ਸੋ ਸਭ ਕਾਸ ਕਹਤ ਭਯਾ। ਮੇ ਤਾਂ ਓਹੀ ਕ੍ਰਮਣ ਤੇਰਾ ਰਜੋਇਆ ਹਾਂ ਟਿਹ
ਹੋਗੇ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਸੁਖਮਨੀ ਜੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਅਥ ਮੁਕਤ ਭਯਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਏਰੀ ਜਾਤੀ ਤੇ ਕ੍ਰਿਆ
ਸੰਸਾਰ ਹੈ। ਤੇਰੀ ਕੁਲ ਪਿਤ੍ਰ ਭੀ ਏਕੁਠ ਬੀਰ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ ਹੈ। ਜੋ ਕਾਇਕ ਕਹਤ ਭਯਾ ਜੋ ਹੀਨ ਮੇਰੇ
ਭਾ ਹੈ ਜੋ ਤੂੰ ਮੁਕਤ ਹੁਆ ਹੈ, ਪੁਨਾ ਸੋ ਅੰਤਰ ਚਿਅਨ ਭਏ ਵਿਸਨ ਲੋਕ ਕੇ ਸਵਰਗ ਭਤੀ। ਏਕ ਨਿਖ
ਹੁਆ ਜੀ ਨੇ ਕੀ ਕਿਲੇ ਕੀ ਮੇ ਜਿਣਾਇ ਦੀਆ। ਕਿਸੀ ਦੇਖ ਕਰ। ਜੋ ਸੁਖਮਨੀ ਪੜ੍ਹਤਾ ਜਾ। ਪੁਨਾ
ਜਾ ਦੇਖਾ ਤਿਸ ਕੀ ਅਸਤੀ ਮਾਤਰ ਭੀ ਨਾ ਲਿਖੀ। ਤਦ ਦਸੀ ਪਾਤਿਸਾਹ ਕਹਤ ਭਏ। "ਹੇ ਜਿਏ
ਤਿਸ ਨਿਖ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਸੁਖਮਨੀ ਜੀ ਅੰਪਨੇ ਲੋਕ ਨੇ ਜਾਈ ਹੈ ਸਵਰਗ"। ਕਿਉਂ ਪੁਮਾਨ ਏਕ

ਪ੍ਰਿਥਮ ਆਟਪਦੀ ਹੀ ਕੰਠ ਕਰ ਪੜਤਾ ਸਾ ਮਗਦ ਤਿਹ ਕੇ ਨਾਹੀ ਕੰਠ। ਜਾ ਸੇ ਮੁਆ ਤਸ
 ਮੁੰਨੇ ਟੈਣਾ ਦੇਵਿਆ ਵਿਮਾਣ ਪਰ ਆਈਆਂ ਤਰੇਵੀ ਇਹੁ ਜਾਨ ਕੇ ਜੇ ਪ੍ਰਿਥਮ ਹਮਾਰੀ ਸਖੀ ਤੈਣ
 ਆਵਤੀ ਹੈ ਜੇ ਤਿਸ ਪੁਰਖ ਸਹਰ ਚੈਠੁਠ ਤੇ ਆਈਆਂ। ੩ ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਹੁਸ ਸਿੰਧੂ ਕ੍ਰਿਪੇ
 ਉਤਰਾਏ ਸੁਆ ਮਰ ਖੰਡ ਸਿਤਿ ਕਥਾ ਆਰਨਠੀ ਆਸਟਿਸਤ ਹੁਲਾਸਾ। ੨੮ । ਆਈ ਕਥਾ
 ਆਸਟਿਸਤ ਸਿੰਧੂ ਜੀ ਕੀ। ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦ ਪੁਰ ਤੇ ਰਲਤੇ ਵਿਚਰਤੇ ਅਰ ਤਪ ਤਤਤੀਖਨਾ ਕਰਤੇ
 ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਸਠਾਨ ਅਰ ਦਰਸਨ ਕੇ ਆਵਤ ਭਏ। ਪ੍ਰਿਥਮ ਅਵਸਾ ਮੇ। ਕਈ ਸ੍ਰੀ ਹਰਮੰਦਰ
 ਘੋਰ ਧੈਠ ਕਹਿ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਹੁਣਿਆ ਕਹੈ। ਕਿਸੀ ਕਾਲ ਸ੍ਰੀ ਹਰ ਕੀ ਪਵੜੀ ਬੈਠ ਰਹੈ ਵਿਰਾਜਮਾਨ
 ਰਹੈ। ਕਟ ਕਛੈਰਕਾ ਏਕ ਰਾਦਰ ਸਹੀਤ ਤੀ ਸੂਰ ਕਰ ਹੂਸਰ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ ਵੈਰਾਗ ਰੂਪ ਬਰਿਆ
 ਹੁਆ ਹੈ, ਆਪਨੀ ਇਛਾ ਸੇ। ਹਰ ਕੀ ਪਉੜੀ ਏਕ ਸਮੇਂ ਬੈਠਿਆ ਹੋਇਆ ਦੇਖ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਮਨਸਾ
 ਸਿੰਧੂ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਰਾਹੀ ਤਿਨ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸਰਧਾ ਆਵਤ ਭਈ। ਪੁਨਾ ਬੈਠਤੀ ਕਰਤੇ
 ਭਏ: ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਪ੍ਰਸਾਦ ਘਰ ਚਲ ਜੇਵਆ ਕਰੋ। ਐਸੇ ਸੁਨ ਤਰ ਨ ਸੋਲਤ ਭਏ, ਨ ਘਰ ਹੀ
 ਜਾਤੇ ਭਏ, ਪਰਮ ਵਿਰਕਤ ਰੂਪ ਹੈ। ਤਾ ਭਾਈ ਮਨਸਾ ਸਿੰਧੂ ਕੀ ਘਰ ਕੀ ਤੁਨੀ ਈਹਾ ਹੀ
 ਆਸਨ ਬੀਚ ਨਪੋਟ ਕਰ ਦੇ ਰੋਟੀਆਂ ਆਨ ਦੇਵੇ ਸੇ ਲੇ ਕਰ ਆਪਨੀ ਮਰਜੀ ਮੇ ਭੋਜਨ ਕਰ ਨੇਵੇ, ਹਰਿ
 ਕੀ ਪਉੜੀ ਮੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕਰੇ। ਕਈ ਬਾਰ ਮਾਰਗ ਸੇ ਪੜੇ ਹੋਵਹਿ ਉਪਰ ਸੇ ਲੋਗ ਨੰਘ ਨੰਘ
 ਜਾਵੇ। ਜੇ ਜਾਨਤ ਭਏ ਨਿਮਸਕਾਰ ਤੀ ਕਰਿਹ। ਪੁਨਾ ਕਿਸੀ ਵੇਰ ਇਕਤਿ ਚਲੇ ਜਾਵਹ ਤਾਨ ਨੀਏ।
 ਐਸੇ ਹੀ ਕਿਤਨੇ ਸਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਸੁਆਸਰ ਮੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਮੇ ਜਾਤੇ ਭਏ। ਸ੍ਰੀ ਹਾਸਾ ਸਾਹਿਬ
 ਸਿੰਧੂ ਜੀ। ਪੁਨਾ ਸਮਾ ਪਾਇ ਕਰ ਪਿਤਾ ਜੀ ਸਮਾਏ ਪਾਏ ਘਰ ਭਰੀਬੀ ਬਹੁਤ ਜਾ ਤੇ ਭਗਤਾਂ ਕੇ ਮਾਨੇ
 ਦਾਇਜ ਪਾਇ ਮਿਲੀ ਹੈ। ਏਕਾ ਮਾਈ ਤੇ ਏਕ ਆਪ। ਸੇ ਬਾਲ ਅਵਸਥਾ ਹੀ ਤੇ ਵੈਰਾਗ ਰੂਪ
 ਪ੍ਰੇਸਵਰ ਕੀ ਸੋਕ ਕਰਤੇ ਕਿਸੀ ਤੇ ਪਦਾਰਥ ਤੀ ਮਾਯੀ ਨਾਹੀ ਆਪੇ, ਐਸੀ ਜਿਆਦ ਕਿਸ ਕੇ ਹੈ।
 ਏਕ ਹਰੀ ਬਿਨਾ ਜੇ ਘਰ ਬੈਠਿਆ ਹੀ ਆਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਰਿਧ ਸਿਧ ਭੋਜਤਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਸੰਸਤ
 ਅਨੇਕ ਆਵੇਦੀ ਹੈ। ਅਨੰਦਪੁਰ ਮੇ ਆਪੇ ਆਪਨੇ ਮੇਲਸੇ ਖਿਲ ਕਰ ਤੇ ਹੁਦ ਆਸਾਨੇ ਪਰ
 ਮਸਤਕ ਟੇਕਨੇ ਰਲਤੇ ਰਹੈ ਘਰਾਂ ਕੇ। ਇਹ ਕਿਸੀ ਤੇ ਜਾਤੇ ਭੀ ਨਾਹੀ ਮਾਨੇ ਜਾਤੇ ਤਾਤੇ ਜੇ ਆਪ ਹੂਏ
 ਕਹੈ ਕਿਸੀ ਤੇ ਕੈਸੇ ਮਾਯੇ। ੧ । ਇਕ ਕਾਲ ਸੀਤ ਕਾਲ ਕਾ ਸਮਾ ਹੈ ਅਦ ਝੜੀ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ।
 ਜੇ ਸਾਤਾਤਮਾ ਨਿਰੰਕਿਰਨ ਅਤਨਚੇਤ ਸਾਧੂ ਆਵਤ ਭਏ। ਜੇ ਸੀਤ ਕਰ ਕੀਪਾਇਮਾਨਤੇ
 ਪਰਮ ਹੂਏ ਸੋ ਮਾਰਾ ਕਰ ਤੀ ਸੁਮਤਾ। ਪੁਨਾ ਕੈਸੇ ਸੇ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਸਿਖ ਸਾਂ ਆਤਮਾ ਤਧੇ ਹੀ
 ਧੈਠ ਜਿਨ ਕੇ ਬਰਖਾ ਕਰ ਤਨ ਕੇ ਆਤਮ ਭੀਝਾ ਭਏ। ਜਿਨ ਕੇ ਸ੍ਰੀਰ ਕੇ ਸੀਤ ਅਤ ਵਿਆਪ ਹਿਹਾ ਹੈ।
 ਜਸ ਹਿਰ ਮੇ ਆਇ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਰਾ ਨਿਵਾਸ ਨੀਏ ਕਿਸੀ ਕੇ ਕਹੈ ਜੇ ਇਹੁ ਬਡਾ ਭਗਤਿ ਹੈ ਤੇ ਉਦਾਰ ਹੈ
 ਹਮਰੇ ਜੈਸੇ ਸੀਤ ਕਾ ਸੇਵਕ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਸੇ ਆਵਤ ਭਏ। ਤਹ ਉਠ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਹਾਸਾ ਜੀ ਨੇ ਇਠਾਇ
 ਨੀਆ ਪਰਮ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਆਸਣ ਤੇ। ਤੇ ਘਰ ਮੇ ਅੰਨ ਧੰਨ ਇਹੁ ਨਾਹੀ ਆਪਨੇ ਖਾਨ ਪਾਨ ਨੀਏ ਤੀ, ਪਰ

ਪ੍ਰਿਅਮ ਅਸਟਪਦੀ ਹੀ ਕੰਠ ਕਰ ਪੜਤਾ ਸਾ ਮਗਰ ਤਿਸ ਕੋ ਨਾਹੀ ਕੰਠ। ਜਾ ਸੋ ਮੁਆ ਤਾ
 ਤੁਨੋ ਏਣਾ ਦੇਵਿਆਂ ਵਿਮਾਣ ਪਰ ਆਈਆਂ ਤਰੇਵੀ ਇਹੁ ਜਾਨ ਕੇ ਜੋ ਪ੍ਰਿਅਮ ਹਮਾਰੀ ਸਖੀ ਤੇਣ
 ਆਵਤੀ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸ ਪੁਰਖ ਸਹਰ ਕੈਰੁਨ ਤੇ ਆਈਆਂ। ੩ ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਾ ਸਿੰਧੂ ਕੀ
 ਉਤਰਾਏ ਸੁਧਾ ਮਰ ਖੰਡ ਸੰਤ ਕਾ ਚਰਨਨ ਅਸਟਪਿਸਤ ਹੁਲਾਸਾ ੨੮ । ਆਈ ਕਾ
 ਆਸਾ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੇ। ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦ ਪੁਤ੍ਰ ਤੇ ਚਲਤੇ ਵਿਸਰਤੇ ਅਰ ਤਪ ਤਤਤੀਖਨਾ ਕਰਤੇ
 ਸ੍ਰੀ ਅਮ੍ਰਿਤਸਾ ਸਨਾਨ ਅਰ ਦਰਸਨ ਕੋ ਆਵਤ ਭਏ। ਪ੍ਰਿਅਮ ਅਵਸਾ ਮੇ। ਕਭੀ ਸ੍ਰੀ ਹਰਮੰਦਰ
 ਘੋਰ ਬੈਠ ਕਹਿ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਸੁਣਿਆ ਕਰੇ। ਕਿਸੀ ਕਾਲ ਸ੍ਰੀ ਹਰ ਕੀ ਪਵਤੀ ਬੈਠ ਰਹੇ ਵਿਰਾਜਮਾਨ
 ਰਹੇ। ਕਟ ਕਛੇਰਾ ਏਕ ਚਾਦਰ ਸਹੀਤ ਤੀ ਸੂਰ ਕਰ ਫੂਸਰ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ ਬੈਰਾਗ ਰੂਪ ਬਣਿਆ
 ਹੁਆ ਹੈ, ਆਪਨੀ ਇਛਾ ਸੇ। ਹਰ ਕੀ ਪਉੜੀ ਏਕ ਸਮੇਂ ਬੈਠਿਆ ਹੋਇਆ ਦੇਖ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਮਨਸਾ
 ਸਿੰਘ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਰਾਜੀ ਤਿਨ ਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਸਰਧਾ ਆਵਤ ਭਏ। ਪੁਨਾ ਬੈਠਤੀ ਕਰਤੇ
 ਭਏ: ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਪ੍ਰਸਾਦ ਘਰ ਚਲ ਜੇਵਾ ਕਰੇ। ਐਸੇ ਸੁਨ ਕਰ ਨ ਸੋਲਤ ਭਏ, ਨ ਘਰ ਹੀ
 ਜਾਤੇ ਭਏ, ਪਰਮ ਵਿਰਕਤ ਰੂਪ ਹੈ। ਤਦ ਭਾਈ ਮਨਸਾ ਸਿੰਘ ਕੀ ਘਰ ਕੀ ਤੁਨੀ ਈਹਾ ਹੀ
 ਆਸਨ ਬੀਚ ਲਪੇਟ ਕਰ ਦੇ ਰੋਟੀਆਂ ਆਨ ਦੇਵੇ ਸੋ ਨੇ ਕਰ ਆਪਨੀ ਮਰਜੀ ਮੇ ਰੋਜਨ ਕਰ ਲੇਵੇ, ਹਰਿ
 ਕੀ ਪਉੜੀ ਮੇ ਅਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕਰੇ। ਕਈ ਬਾਰ ਮਾਰਗ ਸੋ ਪੜੇ ਹੋਵਹਿ ਉਪਰ ਸੋ ਲੋਗ ਨੰਘ ਨੰਘ
 ਜਾਵੇ। ਜੋ ਜਾਨਤ ਭਏ ਨਿਮਸਕਾਰ ਤੀ ਕਰਿਹ। ਪੁਨਾ ਕਿਸੀ ਵੇਰ ਇਕੀਤ ਚਲੇ ਜਾਵਹ ਤਤਨ ਲੀਏ।
 ਐਸੇ ਹੀ ਕਿਤਨੇ ਸਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਰ ਮੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਮੇ ਜਾਤੇ ਭਏ। ਸ੍ਰੀ ਧਾਨਾ ਸਾਹਿਬ
 ਸਿੰਘ ਜੀ। ਪੁਨਾ ਸਮਾ ਪਾਇ ਕਰ ਪਿਤਾ ਜੀ ਸਮਾਏ ਪਾਏ ਘਰ ਭਗੀਬੀ ਬਹੁਤ ਜਾਂ ਤੇ ਭਗਤਾਂ ਕੋ ਮਾਨੇ
 ਦਾਇਜ ਪਾਇ ਮਿਲੀ ਹੈ। ਏਕਾ ਮਾਈ ਤੇ ਏਕ ਆਪ। ਸੋ ਬਾਲ ਅਵਸਥਾ ਹੀ ਤੇ ਵੈਰਾਗ ਰੂਪ
 ਪ੍ਰੇਮਵਰ ਤੀ ਸੋਕ ਕਰਤੇ ਕਿਸੀ ਤੇ ਪਦਾਰਥ ਤੀ ਮਾਯੇ ਨਾਹੀ ਆਪੇ, ਐਸੀ ਜਿਆਦ ਕਿਸ ਕੋ ਹੈ।
 ਏਕ ਹਰੀ ਬਿਨਾ ਜੋ ਘਰ ਬੈਠਿਆ ਹੀ ਆਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਰਿਧ ਸਿਧ ਭੋਜਤਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਸੰਤ
 ਅਨੇਕ ਆਵੇਦੀ ਹੈ। ਅਨੰਦਪੁਰ ਮੇ ਆਪੇ ਆਪਨੇ ਮੇਲਸੇ ਖਿਲ ਕਰ ਤੇ ਸੁਰ ਆਸਾਨੇ ਪਰ
 ਮਸਤਕ ਟੇਕਨੇ ਚਲਤੇ ਰਹੇ ਘਰਾਂ ਕੇ। ਇਹ ਕਿਸੀ ਕੇ ਜਾਤੇ ਭੀ ਨਾਹੀ ਮਾਨੇ ਜਾਤੇ ਤਾਤੇ ਜੋ ਆਪ ਹੁਣੇ
 ਕਰੇ ਕਿਸੀ ਤੇ ਕੀ ਮਾਯੇ। ੧ । ਇਕ ਕਾਲ ਸਹਿ ਕਾਲ ਕਾ ਸਮਾ ਹੈ ਅਰ ਝੜੀ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ।
 ਜੋ ਸਾਤਾਤਮਾ ਨਿਰੰਕਿਰਤ ਅਤਨਰੇਤ ਸਾਧੂ ਆਵਤ ਭਏ। ਜੋ ਸੀਤ ਕਰ ਕੀਪਾਇਮਾਨਤੇ
 ਪਰਮ ਹੂਖੇ ਸੋ ਮਾਰਾ ਕਰ ਤੀ ਸੁਮਤਾ। ਪੁਨਾ ਕੇਸੇ ਸੇ ਗੁਰਮੁਖ ਦੁਰ ਸਿਖ ਜਾਂ ਆਤਮਾ ਤਪੇ ਹੀ
 ਬੈਠ ਜਿਨ ਕੇ ਬਰਖਾ ਕਰ ਤਨ ਕੇ ਧਾਤੁ ਭੀਛਾ ਆਏ। ਜਿਨ ਕੇ ਸ਼ੀਰ ਕੇ ਸੀਤ ਅਤ ਵਿਆਪ ਰਿਹਾ ਹੈ।
 ਜਾ ਹਿ ਮੇ ਆਇ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਰਾ ਨਿਵਾਸ ਲੀਏ ਕਿਸੀ ਕੇ ਕਰੇ ਜੋ ਇਹੁ ਬਡਾ ਭਗਤਿ ਹੈ ਤੇ ਤੇਦਾਰ ਹੈ
 ਹੁਮੈ ਜੋ ਸੀਤ ਕਾ ਸੇਵਕ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਸੋ ਆਵਤ ਭਏ। ਤਦ ਉਨ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਧਾਨਾ ਜੀ ਨੇ ਇਠਾਇ
 ਨੀਆਂ ਪਰਮ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਆਸਣ ਤੇ। ਤੇ ਘਰ ਮੇ ਅੰਨ ਹੀਨ ਇਹੁ ਨਾਹੀ ਆਪਨੇ ਖਾਨ ਪਾਨ ਲੀਏ ਤੀ, ਪਰ

ਇਨ ਕੋ ਤੇ ਆਵੇਸ ਜਾਹੀਏ। ਤਹ ਮਾਤਾ ਕਾ ਏਕ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਰ ਕਰ ਜੀਧਾ ਜੋਧ ਮੇਲ
 ਆਵੇਤੈ ਹਏ। ਭੋਜਨ ਪੁੱਕ ਕਰ ਲੀਏ ਮਾਤਾ ਨਹਤ ਹਈ ਪੁਤ੍ਰ ਈਸਨ ਨਹੀ ਇਹੁ ਬਿਧ
 ਕੀ ਬਣੇ। ਬਾਹਰ ਭੀ ਅਥ ਸਾਰਖਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਬਹੁਤ ਕਾਲ ਕੀ। ਪੁਨਾ ਸੀਤਾ ਕੋ
 ਆਤਪਾਵਨੀ ਹੈ ਜਾ ਤੇ ਸੀਤ ਕਾ ਕ੍ਰਿਪਾਇਮਾਨ ਹੋਤੈ ਹੈ। ਤਹ ਮਾਤਾ ਕੀ ਆਗਿਆ ਪਾਏ ਕਰ
 ਪੁਰੀ ਕੀ ਚੋਗਾਠ ਤੇ ਬਰਖਾ ਤੋੜ ਫੋੜ ਕਰ ਤਿਸ ਈਸਨ ਕਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟਿ ਕਰ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ।
 ਤੇ ਕੋ ਤਪਵਾਇਆ। ਪੁਨਾ ਮਧਰ ਭੋਜਨ ਭੁੰਜਵਾਏ। ਤਹ ਪਰਮ ਸੁਖਸਾਧ ਬੀਤੀ। ਸੀਤਾ
 ਵਿਚਾਰਿਆ ਤੇ ਇਨ ਕੋ ਜ਼ਰੀਬੀ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਦਿਆਲ ਹੋ ਕਰ ਵਰ ਦੇਤੇ ਭਏ। ਜੋ
 ਏਥੇ ਬਡੇ ਤੁਮਾਰੇ ਬੂਰੇ ਹੋਇਗੇ ਜਿਨਾ ਮੇਂ ਹਾਮੀ ਝੁਲਤੇ ਨੀਘੋ। ਅਤ ਮਾਇਆ ਤੁਮਾਰੇ ਚਰਨਾ ਕੀ
 ਆਨ ਸੇਵਾ ਕਰੇਗੀ। ਇਤਨਾ ਕਰ ਕਰ ਆਪ ਰਮਤ ਰਾਮ ਹੂਏ, ਨਿਰ ਅਪੇਖ, ਨਿਰ ਕਿੰਚਨ, ਸੀਤ।
 ਤੇ ਇਨ ਕੀ ਵਿਭੂਤੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਧਾ ਕਹਣੀ ਹੈ। ਜਿਨਕੇ ਵਰ ਕਰ ਨਿਵਾਜਿਆ ਰੰਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਜੋ ਪੁਨਾ
 ਰਾਪਤਾ ਸੀ ਇਨ ਕੋ ਭਰ ਕਰ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਕੇ ਕਈ ਕ੍ਰਿਪਾ
 ਆ ਗਏ ਹੈ ਅਰ ਅਨੰਤ ਸਕਤੀ ਸਾਹਤ ਹੂਏ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਉਨੇ ਮੇਂ ਐਥੇ ਵਿਰਾਜਤੇ ਹਏ। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ
 ਅਰ ਸੁਕੇਤ ਪੁਰੀ ਮੇਂ ਵਿਰਾਜੇ ਹੈ ਵਾ ਜੈਸੇ ਜਨਕ ਜੀ ਵਿਏਹ ਜਨਕ ਪੁਰੀ ਮੇਂ ਵਿਰਾਜੇ ਹੈ।
 ਸ੍ਰੀ ਸਿੰਘ ਕਉ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਿੰਘ ਅਰਧ ਨਾਮ ਲੇ ਕਰ ਬੁਲਾਵਤਾ ਤਯਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਾਮ ਲੀਏ । ਤਹ ਜੁਨ
 ਗੁਰੂ, ਤਿਸ ਸਹਤ ਅਵਰ ਸਿੰਘ ਕੋਪ ਕਰ ਅਰਧ ਨਾਮ ਬੁਲਾਵਣੇ ਹਾਰੇ ਕਉ, ਤਨਖਾਹੀਆ ਦਠਾਇ ਕਰ
 ਭਾੜਤੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਆਇਓ ਤੇ ਮਿਲਕਤ ਪੁਨਾ ਸਤੀ ਕਹਤ ਭਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਕਦ ਇਸ
 ਨੇ ਸਿੰਘ ਕੋ ਅਰਧ ਨਾਮ ਬੁਲਾਇਆ ਹੈ ਤਾ ਤੇ ਇਹੁ ਤਨਖਾਹੀਆ ਹੈ, ਹੇ ਗੁਰੋ। ਤਾ ਸਾਹਿਬ
 ਆ ਕਰ ਕਹਤ ਭਏ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਸਤੇ ਤਨਖਾਹੀਏ ਹੋ। ਜਿਸ ਕਰ ਮੇਂ ਕੋ ਨੇ ਤੁਮ ਸਭੀ
 ਜਨ ਅਰਧ ਨਾਮ ਕਰ ਬੁਲਾਵਤੇ ਹੋ। ਨਾਮ ਮੇਰਾ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਸਾਹਿਬ ਕਰ
 ਬੁਲਾਵਤੇ ਹੋ। ਐਥੇ ਜੁਨ ਕਰ ਹੀਸ ਕਰ ਬਖਸੀਸ ਮਾਂਗਤੇ ਭਏ। ਕੋਈ ਪੁਰਸ ਕੋਲੇ ਫੁਕ ਦੇ
 ਸਭ ਭਖਾਵਤਾ ਸੀ ਸੀਤ ਕਾਲ ਮੇਂ ਨਿਕਟ ਤਿਨ ਕੀ ! ਤਾ ਆਪ ਬਾਨ ਕਹਤ ਹਏ: ਹੇ ਭਾਈ,
 ਇਹ ਅਮਿਤ ਕਾਨੂੰ ਕੋਲਿਆ ਪਰ ਤੂੰ ਭੋਲਨਾ ਹੈ। ਅਤ ਇਹ ਜੋ ਗਿਣਤੀ ਕੇ ਸਵਾਸ ਹੈ ਤਿਸ
 ਪ੍ਰਾਣੀ ਕੇ ਤਿਸ ਕੇ ਸਵਾਸ, ਸਵਾਸ, ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ,
 ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਕਾ ਜਾਪ ਕਰੇ ਤਿਸ ਕਰ ਬਡਾ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਕੋਲੇ ਈਸਨ ਕਰ ਪ੍ਰਜਵਲਤ ਕਰੇ,
 ਤੇ ਭਾਈ। ਇਨੇ ਪਰ ਵਿਅਰਧ ਨਾ ਗਵਾਇ ਜੋ ਏਕ ਤੀ ਸਵਾਸ ਕੋਣਾਂ ਕੀ ਕੀਮਤ ਤੇ ਪਰੇ ਹੈ।
 ਤੇ ਜੁਨ ਕਰ ਸੀਤ ਬਚਨ ਕਹਤ ਭਯਾ। ੪ । ਏਕ ਸਮੇਂ ਭਾਈ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਸ੍ਰਿਧ ਅਵਸਾਰਾ, ਸਾਹੀ ਵਾਨੀਏ,
 ਜੋ ਰਾਧ ਜੋੜ ਕਰ ਕਹਤ ਭਏ: ਹੇ ਸੁਵਾਮੀ ਜੀ, ਮੇਂ ਕੋ ਕਾਮ ਸਤਾਵੇਦਾ ਹੈ ਤਾ ਤੇ ਐਥੀ
 ਸਿਧਾ ਕਰੋ ਜੋ ਆਨੀ ਸਤਾ ਹੋਵੇ। ਤਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਬਚਨ ਕਹਤ ਭਏ। ਅਹੋ ਭਾਈ।
 ਸ੍ਰੀ ਸਿੰਘ ਤੇਰੇ ਜੇਹੇ ਇਛ ਸੀਤਾ ਗੁਰਮੱਖਾਂ ਕੋ ਕਾਮ ਕੀ ਕਹਤਾ ਹੈ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਿਤੁ ਨਹੀਂ ਕਹਤਾ

ਪਰ ਨਾ ਭਾਈ ਮੈ ਤੇਰੇ ਨਾਨ ਹਸਿਆ ਹਾਂ ਕਾਮ ਬਨੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਸਿਵ ਜੈਸਿਆਂ ਕੋ, ਪੁਨਾ ਬ੍ਰਹਮਾ
ਪ੍ਰਸਰਮੇਹ ਭੀ ਰਿਖੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ੀ ਜੈਸਿਆਂ ਕੋ ਜਨਾਇਮਾਨ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਤੇ ਤੇਰੀ ਮੇਰੀ ਇਥੇ ਕਿਆ ਚਲੀ ਹੈ।
ਤਾਂ ਤੇ ਨਿਰਮਾਨ ਹੋ ਕਰ ਸੰਤ ਸੇਵਾ ਕਰੋ ਤੇ ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਨਾਮ ਜਪੋ ਇਹੀ ਉਪਾਇ ਹੈ
ਐਰ ਕੋਊ ਤਪ ਆਦਿਕ ਉਪਾਇ ਤੀ ਨਹੀਂ। ਜੋ ਐਸੇ ਹੀ ਕਰਤੇ ਹਏ, ਭਾਈ ਜੀ। ਤਬ ਸੁਖੇਨ ਹੀ
ਸਿਵ ਰਿਪ ਕਉ ਜੈ ਕਰ ਲੇਤੇ ਹਏ। ੫ । ਏਕ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਸੀ, ਭਾਈ ਵਸਨਾ ਨਾਮ ਜਿਸ ਦਾ।
ਜੋ ਧਰਮ ਕ੍ਰਿਤ ਕਰਕੇ ਪੰਜ ਸੌ ਰੁਪਇਆ ਅਰ ਇਕ ਧੰਡੀ ਵਾਨਨੀ ਭੇਟਾ ਲਿਆਇਆ ਸਵਾਮੀ ਗੁਰਦੇਵ
ਜੀ ਕੋ ਹਜੂਰ। ਕੈਸੀ ਵਾਨਨੀ ਕੁਡਿਆਂ ਵਾਲੀ ਜਿਸ ਮੇ ਬੋਰੀ ਕੀ ਇਕਨੀ ਵਾਣੀ ਜਾਏ ਵਾਰ
ਜੋ ਬਾਂਧ ਕਰਿ। ਜੋ ਸਿਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤ ਹਇਆ: ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ, ਜੋ ਇਕ ਧਾਰ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਸੇ ਕ੍ਰਿਓ
ਦੇਵੇ ਜੋ ਵਸਨਾ ਮੇਰਾ। ਆਪੇ ਸਾਹਿਬ ਮਾਇਆ ਕੇ ਆਪਰ ਬੁਕਤ ਸੇ, ਸੇ ਚੁਪ ਕਰ ਰਹੇ। ਤਬ
ਭਾਈ ਬਲੂ ਜੋ ਸਿਫਾਰਸ ਕਰਾਈ ਤਬ ਸਾਹਿਬਾ ਬਰਨ ਕੀਤਾ: "ਜੇ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਤਾਂ ਮੈ ਤੇਰਾ ਨਾ ਤੂੰ
ਮੇਰਾ ਨਾ ਮੈ ਤੇਰਾ"। ਪੁਨਾ ਬਾਨ ਕਰਤ ਹਏ ਜੋ ਤੀਨ ਬਾਤਾਂ ਕਰ ਮੈ ਭੀ ਜਾਤ ਮੇ ਆਇ ਕਰ
ਪਸਚਾਤਾਪ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਕ ਤੇ ਦੂਜਾ ਚਿਵਾਹ ਕਰ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਰਨਾ। ਪੁਨਾ ਅਨੰਤੀ
ਅਨਅਕਾਰਨ ਕਉ ਮਾਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਰਨਾ, ਬਾਨ ਰੂਪ ਵਾਸੀ ਮੇ ਫਸ ਕਰ ਤਿਸ ਤੇ ਭੀ ਦੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ
ਤੀਜੇ ਸਰਕਾਰ ਕੇ ਜਾਤਰੇ ਤਲਵਾਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਾਵਨੀ। ਜਾਂ ਤੇ ਜਥਾ ਜੈਗ ਆਇਆ
ਅਨੁਸਾਰ ਸੇ ਤੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿਆ। ਪੁਨਾ ਪੰਜਾਹ ਹਾ ਦੀਵਾ ਹੀ ਕਰਤੇ ਸੇ ਸਰਕਾਰ ਕੋ। ਏਕ ਸਮੇ
ਸਾਧੂ ਸੰਨਿਆਸੀ ਕੋਊ ਸਾਮਨੇ ਆਇ ਪੜਾ ਭਯਾ। ਤੇ ਬਰਨ ਕਰਤ ਭਯਾ ਅਹੀ ਸੰਨਿਆਸੀ।
ਤਬ ਹੀਸ ਕਰ ਕਰਤ ਹਏ। ਤੂੰ ਸੰਨਿਆਸੀ ਹੈ ਕਿ ਸੁਨਿਆਸੀ ਹੈ। ਵਾ ਸੰਢਿਆਸੀ ਹੈ। ਭਾਵ ਇਹੁ
ਜੋ ਤੇਨੇ ਸਰਗ ਤਿਆਗ ਕੀਆ ਹੈ ਤੋਂ ਤੂੰ ਸੰਨਿਆਸੀ ਹੈ। ਤੇ ਜੇ ਕਰ ਸੁੰਨ ਅਫੂਰ ਦਸਮ ਦੁਆਰ ਮੇ
ਤੇਰਾ ਵਾਸਾ ਹੁਆ ਹੈ। ਜੇ ਕਰ ਬਹੁਤ ਪੇਟ ਭਰ ਪੜਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੰਢੇ ਵਤ ਤੋਂ ਤੂੰ ਸੰਢ ਆਸੀ ਹੈ
ਕਹੇ ਤੂੰ ਕੋਣ ਹੈ। ਜੋ ਹੀਸ ਕਰ ਚਰਨੀ ਨਾਜਤਾ ਭਯਾ, ਗੁਰਾਂ ਕੋ। ੬ । ਏਕ ਕੋਊ ਰਾਜਾ ਸੀ।
ਤਿਸ ਨੇ ਸਾਹਜਾਂ ਦਾ ਦੇਸ ਖਸੋਟ ਲੀਨਾ ਸੀ, ਕੋਈ। ਪੀਤੈ ਗਰੀਬ ਹੋਇ ਕਰ ਟਾਕ ਸਹਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਛਕਿਆ
ਕਰੈ। ਗੁਰੂ ਕੇ ਭਾਵ ਵਿਖੇ। ਲੋਕਾਂ ਆਖਿਆ ਜੀ ਇਹ ਤਾਂ ਓਹੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਦੇਸ ਖੋਹਿਆ ਸੀ।
ਸਾਹਿਬ ਆਖਿਆ: "ਘਰ ਆਇਆ ਮਾਂ ਪਿਉ ਜਾਇਆ।" ਦੂਸਰਾ ਚਰਨ ਇਹ ਹੀ ਕਹਾਏ ਸੀ।
'ਤਾਨ ਪਤੀਜੇ ਨਾਹੀ ਬੁਕਤ ਤਿਨਾ ਕੀ ਦਾੜੀ'। ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਜਾਣਕੇ ਭੀ ਜੋ ਕਪਟ ਕਰੇ ਤਿਸ ਪਰ ਇਹ
ਬਾਨ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਊਨਾ ਜੀ ਮੈ ਹਾਈ ਅੰਤਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅਵਧੂਤ ਮਾਇਆ ਤੇ ਅਤੀਤ। ਤੀਜੇ ਤਾਈ
ਹੁਕਮ ਸਿੰਘ, ਜੀ, ਭਾਈ ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਭਾਈ ਸੁਮਨ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਤਾਈ ਬਾਗ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ।
ਇਹੁ ਪੰਜ ਪਰਵਾਣ ਰੂਪ ਸੰਤ ਮਾਇਆ ਰੂਪ ਸਿੰਘ ਤੇ ਸੁਖੇਨ ਹੀ ਤਰ ਜਾਤੇ ਹਏ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ
ਜੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਰਾਇਣ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ ਘਰਨੀ ਨਾਰਾਇਣ ਦੇਵੀ ਜਿਸ ਕਾ ਨਾਮ
ਜੋ ਭੀ ਪਰਮ ਭਗਤਿ ਜੀ। ਭਾਈ ਸਾਧੂ ਰਾਮ ਜੀ, ਤਾਈ ਨੌਧ ਸਿੰਘ ਉਪਕਾਰੀ ਜੀ।

ਗਰਿਹ ਸੁਜਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਘਰ ਕੇ ਸੇਵਕ ਹਾਈ ਕਿਸਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਚੁਪ ਬੈਠਾ ਮੂਰਤੀ।
 ਪੁਨਾ ਫੇਵਰੀ ਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਉਨੇ ਕੀ ਚੀਨੀ ਘਾਟੀ ਮੈ, ਸ੍ਰੀ ਦਿਆਲ ਦਾਸ ਫਕੀਰ ਸੇ ਸਹੀ ਸੋਹ, ਸਭ
 ਸਿਰ ਤੇ ਫਾਰਾ ਹੋਤੇ ਭਏ। ਪਰਮ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ, ਹਰਿ ਸਿਮ੍ਰਨ ਕੇ ਰਸੀਆ ਤੇ ਸਮ ਦਰਸੀ,
 ਉਦਾਰ ਚਿਤ ਤਿਆਗੀ ਵੇਰਾਗੀ ਪਰਮ ਜੋਗੀ। ਤੀਨ ਪੁਰਖੋ ਕਹ ਜੇ ਸ਼ੁਰਮ ਕਾ ਪੂਜਨ ਕਰਤੇ ਭਏ।
 ਪੈ. (੧) ਸਾਮਸ (੨) ਸਾਮ (੩) । ਜਿਉ ਕਾ ਤਿਉ ਬੋਧ ਭੀ ਤਿਨ ਕੇ ਹੂਆ ਤਿਸ ਸ਼ੁਰਮ ਕਾ
 ਤੇ ਸਭ ਮੈ ਪਰੀ-ਪੂਰਨ-ਸ਼ੁਰਮ ਕੇ ਦੇਖਤ ਭਏ। ਜੇ ਆਵੇ ਸਭ ਕੇ 'ਆਰਿ ਸਰਬ ਸਿਆਪੀ', ਐਸੇ ਮੁਖੇ
 ਲਗਤੇ ਸੇ। ਇਸੇ ਸ਼ੁਰਮਾਨੰਦ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ ਇਛਾ ਕਾ ਤਿਆਗਤ ਭਏ।
 ਪਰ ਹੁਏ: "ਦੇਹ ਜਲ ਤਰੀ" ਵਤ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੇ ਇਸ ਕੀ ਸਾਧ ਕਿਆ ਕਰਨੀ ਹੈ"। ਪੁਨਾ ਏਕ
 ਰੂਪ ਪੀਠ ਆਪਨੇ ਪੀਠੇ ਰਖਤੇ ਚੇ ਤਿਸ ਕੇ ਅਵਾਨੇ ਕਰ ਜੈਠੇ ਰਹਤੇ ਸੇ। ਮ੍ਰਿਤ ਤੇ ਮੋਰ ਚਕੋਰ ਜਿਨ
 ਕੇ ਨਿਕਟ ਵਿਦਾਦੇ ਸਨ ਨਿਰਭੇ ਹੈ ਕਰ। ਸੀਤ ਤੇ ਕਰ ਅੰਗੇਜ਼ ਭੀ ਤਹਾਂ ਸਿਕਾਰ ਨਾ ਖੇਲਤ ਕਰ।
 ਏਕ ਸਮੇ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜਗ ਮੇ ਸੀਤ ਦੇਸਾਂ ਦੇਸਾਂਤਰਾਂ ਕੇ ਆਏ ਇਕਤ੍ਰ ਹਏ ਸੀਤ ਸਮਾਗਮ ਸਮਝ ਕਰ।
 ਇਹ ਭੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਸਾਦਮ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੇ ਆਵਤ ਭਏ। ਤਬ ਸਰਕਾਰ ਕਹਾ ਜੇ ਭੇਟਾ ਨੈ ਕਰ ਸਭ
 ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਮਿਲਣੇ ਆਵਣਾ ਹੈ ਦੇਸਾਂਤਰਾਂ ਕੇ ਉਦਾਸੀ ਸੀਤ ਮਹੰਤ। ਐਸੇ ਹੁਣ ਕਰ ਸਭ ਤਕੀਏ ਤੇ
 ਸਦੀਆਂ ਨਾਇ ਜੈਠੇ ਏਕਠੇ ਤਿਸ ਚਾਂਦਨੀ ਹੇਠ ਜੇ ਸਰਕਾਰ ਕੀ ਭੇਜੀ ਤਈ ਸੀ। ਜਬ ਸਰਕਾਰ
 ਆਈ ਤਬ ਸਭ ਮਹੰਤੋਂ ਕੇ ਬੋਧਦਾਰ ਕਰੇ ਸਰਕਾਰ ਕੇ ਬੋਧਦਾਰਾਂ ਤੇ ਸਰਕਾਰ ਕਉ। ਮਹਾਰਾਜ ਅੰਦਰ
 ਚਲੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਦੇਖੇ ਇਹ ਮਹੰਤ ਏਥੇ ਹੈ ਇਥਰੇ ਜਥੇ। ਸਰਕਾਰ ਨਿਜਰੇ ਕੀਆ ਜਿਹ ਸਭੀ ਕਰਿ
 ਕੰਗਲ ਹੈ ਮਾਇਆ ਕੇ ਨਾਨਕੀ। ਤੇ ਭਾਈ ਦਿਆਲ ਦਾਸ ਜੀ ਪ੍ਰਿਥਮ ਹੀ ਹਾਜ਼ ਜਾਤੇ ਹਏ ਮਹਾਰਾਜ
 ਕਾ ਅਗਮਨ ਸੁਨਕਤ। ਤੇਸੇ ਹੀ ਥਾਵਾਂ ਅਮਰ ਦਾਸ ਜੀ ਸੀਤ ਕਰਤਾਰੀਏ ਸੇ ਤੀ ਚਲੇ ਗਏ ਸ੍ਰੀ
 ਬਹਾਰ ਸਾਹਿਬ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ। ਤਬ ਸਰਕਾਰ ਸਭ ਕੇ ਦੇਖ ਦੇਖ ਕਰ ਦੂਰ ਦੂਰ ਆਈ ਕਿਸੀ
 ਪਾਸ ਨਾ ਆਈ। ਪੁਨਾ ਪੁਛਿਆ ਜੇ ਚੀਨੀ ਘਾਟੀ ਵਾਲੇ ਸੀਤ ਕਹਾਂ ਹੈ। ਤਬ ਲੋਕੋ ਕਹਾ
 ਉਹ ਤੇ ਜਲੇ ਗਏ ਹੈ, ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ। ਤਬ ਸਰਕਾਰ ਕਹਾ ਜੇ ਫਕੀਰ ਤਾਂ ਉਹੀ ਕਾ ਤਿਨ ਮੇ
 ਇਹ ਤਾਂ ਸਭੀ ਤੀਰ ਹੈ ਪਾਖੰਡੀ। ਤਬ ਸਰਕਾਰ ਕਿਸੀ ਕੇ ਪਾਂਚ ਸੇ ਦੇਸ ਦੀਆ ਮਹੰਤ ਕਉ।
 ਕਿਸੀ ਕਉ ਅਵਾਈ ਸੇ ਕਿਸੀ ਕੇ ਦੇ ਸੇ ਕਿਸੀ ਕੇ ਏਕ ਸਉ। ਐਸੇ ਐਸੇ ਪੂਜਾ ਸਭ ਕੀ ਕਰਵਾਈ।
 ਹੋਰ ਸਾਰਤ ਕਰ ਦੀਨੀ ਜੇ ਚਾਂਦਨੀ ਕਾ ਬੀਰਨਾ ਖੰਡਾ ਕਾਢ ਦੇਵੇ, ਪਰ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਆਵਾਜ ਕਰ ਕੇ:
 ਅਵਾਜ ਕਰ ਕੇ ਬੀਰ ਸੇ ਜਬ ਖੰਡਾ ਕਾਢਿਆ। ਪੁਨਾ ਜੋਬ ਰੋਤਰਭੇ ਭੀ ਜਬ ਕਾਢਿਆ, ਤਬ ਬੀਰ ਹੀ
 ਹਰੀ ਚਾਂਦਨੀ ਕੇ ਦਏ ਗਏ ਮਹੰਤ, ਜੇ ਪਾਖੰਡੀ ਦੀਆਂ ਤਕੀਏ ਨਾਇ ਜੈਠੇ ਮੇ। ਬਡੇ ਧਤਨ ਜੇ ਨਿਕਰੇ।
 ਕਹਾ ਕੇ ਦੂੜੇ ਖੁਲ੍ਹ ਗਏ। ਕਹਾ ਮ੍ਰਿਾਨਾ, ਕਹਾਂ ਤੂੰਏ ਪਾਤ੍ਰ ਤੇ ਅਸਨ ਡੋਲੀ ਜਿਮਟੇ ਗਏ। ਇਹ
 ਮਾਇਆ ਕੇ ਨਾਨਕ ਕੀ ਦਾਸ ਦਿਖਾਈ ਹੈ। ਲੋਕੋ ਮੈ ਬਡਾ ਹਾਸਰਸ ਹੂਆ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤਿਆਗਿਆ
 ਨਾਨਕ ਮਾਇਆ ਕਾ ਤਿਨ ਕੀ ਉਸਤੰਤ ਕਰੇ। ਜਬ ਮਾਇਆ ਤੇ ਅਤੀਤ ਸੇ ਅਤੀਤ ਤਿਨ ਕੇ

ਸਤ ਕੋਈ ਧੰਨ ਧੰਨ ਕਰੇ। ਐਸੇ ਸ੍ਰੀ ਦਿਆਲ ਦਾਸ ਜੀ ਪਰਮ ਅਤੀਤ। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪੇਸ ਸੁਧਾ ਨਿੰਧੂ
ਨਿੰਧੂ ਉਤਾਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਖੰਡੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਬਰਨਨੇ ਇਕਨਤਿਰਿਸਿ ਦੁਨਾਸ।

੨੬ । ਸਾਖੀ ਭਾਈ ਮੁਕਤਾ ਸਿੰਘ ਕਵਲ ਨਿਹਿਏ ਚਿਰਧ ਕੀ। ਏਕ ਸਮੇ ਸ੍ਰੀ ਨਨਕਾਨੇ
ਸਾਹਿਬ ਆਵਤੇ ਸੇ, ਯਸਤੁ ਪਰਮ ਜੀਰਣ ਸੇ। ਏਕ ਕ੍ਰਮ ਤੇ ਜਬ ਨੰਘ ਜਤੇ। ਊਹ ਏਕ ਸਿਖ
ਧਾ ਦੌੜ ਕਰ ਲੈ ਗਿਆ, ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਘਰ ਮੇ, ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜੇਵਣੇ ਲੀਏ। ਜਬ ਉਸ ਕੇ ਭੋਜਨ ਜੇਵਿਆ
ਤਬ ਏਕ ਔਰ ਸਿਖ ਕਹਤ ਭਯਾ ਹਾਸ ਜੋਰ ਕਰ ਕਿਆ ਸਹਤ ਜੀ ਮੇਰੇ ਘਰ ਰਰਨ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪਾਇ
ਜਾਣੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ। ਤਾਂ ਰਾਤ ਰਹ ਕਰ ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਜਬ ਉਨ ਕੇ ਭੋਜਨ ਪਾਵਣੇ ਪਏ, ਸੇ ਕਹਤ ਭਏ ਹਾਥ
ਜੋੜ ਕਾ: ਜੀ, ਇਹ ਜੇ ਮੇਰ ਹੈ ਸੇ ਲਹੌਰ ਮੇ ਬੇਰ ਕਰ ਤਿਸ ਕਰ ਤੁਸਾਡੀ ਪੁਸਾਕ ਬਨਾਇ ਜੇਵੀਏ
ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਮ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕਰੋ ਜੀ ਤਬ ਲਗ। ਜੇ ਐਸੇ ਹੀ ਕਹਤ ਭਏ ਸਿਖ। ਤਿਨ ਘਰ ਏਕ
ਮਿਸਾ ਆਟਾ ਏਕ ਕਣਕ ਕਾ ਗੁਨਿਆ ਭਇਆ ਦੇਖ ਕੇ ਭਾਈ ਮੁਕਤਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ ਜੇ ਦੋ ਤਰਾਂ
ਕਾ ਆਟਾ ਕੋਸਾ ਹੈ। ਸੇ ਕਹਤ ਭਏ ਜੀ ਮਿਸਾ ਜਾਡੇ ਵਾਸਤੇ। ਐਸੇ ਸੁਣ ਕਰ ਤੁਰ ਪਏ ਜੇ ਤੁਸਾ ਦੇਸ
ਵਿਚ ਹੋਦ ਕਿਉਂ ਪਾਇਆ। ਸੇ ਬਖਸਾਵਤੇ ਹਏ। ਤਬ ਕਹਤ ਭਏ ਇਹ ਭੋਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਤੇ
ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਤੋਸ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਦੇਗ ਏਕ ਜੈਸੀ, ਭਾਵੇ ਸਾਧਾ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਪੁਨਾ ਕਹਤ ਭਏ ਜੇ
ਸਿਖ ਸਾਧ ਹੋਵੇ ਸੇ ਆਪਣੇ ਵਾਸਤੇ ਇਹ ਨਾ ਕਰੋ ਜੇ ਮੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਐਸਾ ਭੋਜਨ ਬਨਾਵੇ ਜੇ ਸਾਰਧਾ ਕਰ
ਦੇਵੇ ਗ੍ਰਿਸਤੀ ਸੇ ਸੰਤੋਖ ਪੂਰਬਕ ਤਖੇ। ਉਸ ਤਰਤ ਗ੍ਰਿਸਤੀ ਭੀ ਫਰਕ ਨਾ ਕਰੇ ਘਰ ਹੋਵੇ। ਏਕ
ਸਮੇ ਸ੍ਰੀ ਅਬਚਨ ਨਗਰ ਜਲੇ ਜਾਤੇ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਮੁਕਤਾ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਤਬ ਸਮੁੰਦਰ ਕਿਨਾਰੇ ਸੁਦਾਮਾ ਪੁਰੀ
ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਬਾਜ਼ਾਰ ਮੇ ਗੜ ਨੀਚੇ ਜਾਤੇ ਭਏ। ਤਬ ਏਕ ਰਾਣੀ ਦੇਖ ਕਰ ਝਰੋਖੇ ਬੀਚ ਸੇ ਇਨ ਕੇ
ਇਕ ਸੇਵਕ ਹੋਜਿਆ ਜਹਾਂ ਏਕ ਬੈਠਾਗੀ ਕੇ ਮਕਾਨ ਮੇ ਉਤਰੇ ਸੇ ਤਬ ਬੋਲਦਾਰ ਆਇ ਕਰ ਕਹਾ
ਜੇ ਤੁਮ ਕੇ ਰਾਣੀ ਬੁਲਾਵਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਮੁਕਤਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਹਾ ਜੇ ਮੇਰਾ ਕਿਆ ਕਾਮ ਹੈ। ਤਾਂ
ਜਾਨਕੀ ਦਾਸ ਕਹਾ ਉਨ ਕਾ ਸੁਭਾਉ ਸੰਤ ਸੇਵੀ ਹੈ। ਤਬ ਜਾਨਕੀ ਦਾਸ ਸਹਤ ਗਏ। ਆਜੇ
ਰਾਜਪੁਤ੍ਰ ਭੀ ਮਾਈ ਪਾਸ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਤਬ ਸਤਕਾਰ ਕਰ ਬੈਠਾਇ ਨੀਆ ਤੇ ਰੁਪਏ ਤੇ ਮੁਹਰਾਂ ਕੁਝ
ਸੋਰ ਮੋਤੀ ਭੀ ਸੇ ਭਾਲੀ ਮੁਕਤਾ ਸਿੰਘ ਆਜੇ ਧਰੀ। ਤਬ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ, ਹੈ ਰਾਣੀ ਮੇਰੇ
ਇਹ ਕਿਆ ਕਾਮ ਹੈ। ਤਬ ਮਿਸਰੀ ਮਾਤ੍ਰ ਲੈ ਲਈ ਔਰ ਪਦਾਜਾ ਸਤ ਜਾਨਕੀ ਦਾਸ ਕੀ ਝੋਲੀ :
ਭਰ ਦੀਆ ਭਾਈ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਜੇ ਏਕ ਦੇਸ ਕਰ ਦੇਵੇ, ਜੇ ਜਾਨਕੀ ਦਾਸ ਭੀਆਇ ਤੇ ਰੋਟੀ
ਦੇਂ ਸੇ। ਐਸਾ ਮਾਇਆ ਕਾ ਫਲ ਤਿਆਗਤ ਭਏ, ਗੁਰੂ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ, ਭਾਈ ਜੀ। ਪੁਨਾ
ਰਾਣੀ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਭੀ ਤਿਆਗੀ ਇਹੁ ਜਾਣ ਕੇ ਜੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੇ ਮਾਯਗ ਮੇ ਇਹ ਪ੍ਰਮ ਵਿਘਨ
ਰੂਪ ਹੈ। ਜੇ ਗੁਰੂ ਦਸਮੇ ਪਾਤਿਸਾਹਾ ਕੇ ਨੀਯਤੀ ਭਾਈ ਦਰਬਾਰਾ ਸਿੰਘ ਕੇ ਜਾਣਕੇ ਭਏ ਹੈ।
ਅਰ ਸਵਾ ਸੇ ਕੀ ਤਿਨ ਕੀ ਆਰਾਧਨਾ ਸੀ। ਪੁਨਾ ਦਰਸਨ ਕਰ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਅਬਚਨ ਨਗਰ ਕਾ
ਜੋਰ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਮੇ ਆਇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਭਏ ਪਤੇ ਸਿੰਘਾਂ ਵਿਹੜਾਂ ਕੀ ਵਾਦਤਾ ਕਰਦੇ
ਅਗ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦੀਵਾਨ ਮੇ ਆਏ ਬੈਠਤੇ ਮੇ ਜੀਏ ਹਲਖੀਤ ਹੋਵੇ। ਜੇਭ ਪਹਾਤ ਹਾਦ ਤੇ ਕਹ ਉਨ ਕਾ
ਸਨਾਨ ਆਦੀ ਕਰ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਦਰਸਨੀ ਦਾਸ ਪਰ ਆਇ ਬੈਠਨਾ। ਏਕ ਸਮੇ ਕੋਈ ਦੇਹ ਕੀ

ਮਾਦਰੀ ਦੇਖ ਕਰ ਕਰਤ ਕਰਾ ਜੋ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਦੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਕਰਤ ਹੁਏ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਦੁਖ ਕੋਈ ਨਹੀਂ।
 ਅਸਾਂ ਕੋਈ ਦੇਹ ਹਾਂ, ਸਰੀਰ ਸਾਧ ਸਾਧਾ ਹੀ ਵਸਤਾ ਹੈ। ਅਸਾਂ ਅਤਿਰਤਮ ਦੇਵ ਜੋ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ
 ਹੈ ਤਿਨ ਕੇ ਉਪਾਸਕ ਹਾਂ। ਆਖੇ ਕਥਾ ਹਾਈ ਜਾ ਸਿੰਘ ਜਰੀਧੀ ਜੀ ਕੀ। ਭਾਈ ਜਸਾ ਸਿੰਘ
 ਜਰੀਧੀ ਭਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਬਾਟੇਕੇ। ਜੋ ਭਾਈ ਆਤਮਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜਰੀਧੀ ਭਾਈ ਚੰਚਲ ਸਿੰਘ ਗਰੀਬੀ ਕੇ
 ਜਿਨ ਕੀ ਸਮਾਜ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਅਟਲ ਹਾਏ ਜੀ ਕੇ ਹੁਵਾ ਪਾਸ ਹੈ। ਜਬ ਭਾਈ ਚੰਚਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਮਾਏ
 ਤਿਨ ਕਾ ਏਕ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸੀ ਤੇ ਤਿਨ ਕੀ ਰਿਖਾ ਬਲਤੀ ਦੇਖ ਕਰ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮੀ ਤੇ ਬੀਰ ਦੁਖਪੜਾ
 ਵਿਜੇਤ ਨਾ ਸਹਾਰਿਆ ਗਿਆ ਤਿਸ ਤੇ। ਜੇਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਹੈ। "ਜਿਸ ਪਿਆਰੇ ਸਿਉ
 ਨੇਹ ਤਿਸ ਆਖੇ ਮਰ ਜਲੀਐ। ਧ੍ਰਿੜ ਜੀਵਨ ਜੀਸਾ ਤਾ ਕੇ ਪਾਵੇ ਜੀਵਨਾ"। ਪੁਨਾ ਤਿਨ ਕੇ ਪੋਤੇ
 ਰੂਪ ਬਿਰਹ ਮੂਰਤੀ ਸੇ ਭਾਈ ਜਸਾ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਹੁੰਦਰ ਰੂਪ। ਜੋ ਕੈਸੇ ਯੇ ਉਪਕਾਰੀ ਜੋ ਕੋਈ ਗਰੀਬ
 ਕਰੇ ਮੇਰੇ ਮਰਨੇ ਪਰ ਹਲੇ। ਤਬ ਜਾਇ ਕਰ ਸਭਾ ਲਾਵਾਇ ਕਰ, ਕੀਰਤਨ ਕਾਵਾਏ ਕਰ, ਮਰਣਾ
 ਸਵਾਰ ਆਵਣਾ, ਜਾਤੇ ਸਭਾ ਮੰਡਨ ਜੇ। ਤੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ। ਜੋ ਸਭੀ ਰਾਜਾ ਪ੍ਰਜਾ
 ਜੋ ਆਖੇ ਜੀਸ ਨਿਵਾਵਣਾ ਹੁਆ। ਜੋ ਗਰੀਬ ਕੋਕੋਈ ਬਰਾ ਏਕ ਜਾਏ ਤੇ ਉਹ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਆਪਣੀ
 ਜਿਭਾ ਸਮਝ ਕਰ ਭਾਵੇ ਨੀਦਰ ਤੇ ਤੀ ਅਨੀਦਰ ਰਹੇ ਅਜ ਅਮਲ ਖਾਨੇ ਤੇ ਬੇਅਮਲੀ ਰਹੇ। ਤ੍ਰਿਮਾਵਤ
 ਪ੍ਰਿਮਾਵਤ ਭੀ ਰਹੇ ਤੇ ਭੀ ਗਰੀਬ ਕੇ ਸਮਾਜ ਮੇ ਜਾਵਨਾ ਪ੍ਰਜਾਵਣਾ ਸ੍ਰੀ ਗਰੀਬੀ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਪੁਨਾ ਆਪਣੇ
 ਹਾਥੇ ਜੋ ਅਨੇਕ ਪੁਸਤਕ ਲਿਖੇ ਹੈ ਜਿਨਾਂ ਨੇ ਗੁਰ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੂਰਜ ਤੇ ਮਹਾਂ ਹਾਥਤ ਤਾਗਵਤ ਗੀਤਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਅਵ ਐਕ ਹੋਤ ਏਨ ਹੁਨ ਜਾਨੀਐ। ਹੁਨੀਐ ਹੁ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮੀਆ ਕੇ ਪਤਨ ਹੁਣਨ ਭੀਏ। ਅਨਤ
 ਅਮ੍ਰਿਤ ਆਵਣੇ ਮਾਇਆ ਸਹਤ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਦਕਾ ਪਰ ਆਪ ਮੁਖ ਨੀਹ ਕਾ ਪ੍ਰਾਦ ਹੀ ਪਾਵਣਾ ਵੇਨੇ
 ਸਿੰਘਿਆ ਕੇ। ਐਸੇ ਭਾਈ ਜਸਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜਿਨ ਕੀ ਪਾਣੀ ਕੋਇਲ ਤੇ ਤੀ ਹੁੰਦਰਮ ਜਬ ਆਵਾਜ਼
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗਰੀਬ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਲੇਣੇ। ਤਬ ਹੀ ਪ੍ਰਮ ਅਨਦ ਹੋ ਜਾਣਾ। ਸਭ ਕੇ ਮਨ ਮੋਹਣੇ
 ਹਾਰ ਸਾਰੇ ਐਤ੍ਰ ਹਾਥਤ ਪੂਰਨ ਤੇ ਪੂਰਨ ਨਿਤ ਸਮਾਜ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕਾ। ਜੇਸਾ ਕਉ ਐਰ ਨਾ
 ਹੋਵੇ। ਪੁਨਾ ਦੂਜੇ ਮਹਾਂ ਬ੍ਰਿਧ ਬ੍ਰਹਮਨ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੋਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਗਰੀਬੀ। ਜਬ ਪ੍ਰਕਰਮਾ
 ਕਰਨੀ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ/ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜੀ ਤਬ ਦੇ ਤੁਡੀ ਹੁਜਾ ਕੇ ਦੇ ਮਾਨੁਖਾਂ ਨੇ ਤੋਰੀ ਜਾਣਾ। ਤਬ ਭੀ
 ਮੁਕਤ ਪਾਲ ਜੋ ਬਤਰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਹਰਮੰਦਰ ਹੁੰਦਰ ਕੇ ਮਾਨੋ ਸਮ ਸੰਤੋਖ ਵੀਹਾਰ ਸਤਗੁਰ ਇਹੁ
 ਮੁਕਤੀ ਧਾਰ ਕਰ ਖੇਤ੍ਰ ਹੈ ਜੀਵਾਂ ਕੇ ਕਲਿਆਣ ਲੀਏ, ਤੇ ਸੁਆਮੀ ਕਰੇ ਸੇਵਾ ਜਾਨ। ਜੋ ਤਿਨਾਂ ਦਰਾਂ ਮੇਂ ਤੇ
 ਜਾਏ ਹੀ ਕੋਇਆ ਮੇਂ ਮਸਤਕ ਨਿਵ ਕਰ ਟੇਕਨਾ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੋਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਿਜਵਰ। ਪੁਨਾ ਨੇਵੇ
 ਮਰਨ ਪੁਨਾ ਉਜੀ ਦਰ ਆਖੇ ਲਿਲਾਹ ਨਿਵਾਵਣਾ, ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਆਖੇ ਐਸੇ ਨਿਰਾਲਮ ਬ੍ਰਿਧ।
 ਵਿਦਵਾਨ ਹੋਤੇ ਹੈ ਜੋ ਆਨਜ ਕਰ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਅਜ ਕਲ ਕੇ ਦਿਨੋ ਮੇਂ ਮਸਤਕ ਟੇਕਨੇ ਤੇ। ਪੁਨਾ ਐਸੀ ਹੀ
 ਪਰਕਰਮਾ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਕੀ ਕਰਨੀ ਬਤਰ ਦਾਰ ਤੇ ਜਾਏ ਹੀ ਕੋਣੇ ਪਰ ਹੁਭਾ ਜੋ ਹੂਮੀ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ
 ਮਸਤਕ ਲਾਵਣਾ। ਤਿਨ ਕੇ ਬਾਟੇਕੇ ਭਾਈ ਦੀਵਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਿਜਵਰ ਹਏ

ਪਰਮ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਪਿਆਰੇ। ਤਿਨ੍ਹੇ ਜਾਣਕੇ ਤਾਈਂ ਹੀਰਾ ਸਿੰਘ ਰਹਤ ਵੀ ਤਿਨ ਕੇ ਤਾਈਂ ਪ੍ਰਤਾਪ
ਸਿੰਘ। ਤੀਜੇ ਜਾਣਕੇ ਤਾਈਂ ਮਖਣ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਮੇਂ ਜਾਦਾ
ਸਵਾਇ ਕਾ ਜਾਣ ਦੇਣੀਆਂ ਗੁਰੂ ਅਰਜ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਜਾਣੀਆਂ, ਰਾਜਿਆਂ ਤੇ ਐਹ ਸਦਾ ਕੇ।
ਜਹਾਂ ਮਾਈਂ ਤਾਈਂ ਨੇ ਰੋਢ ਪਹੁੰਚ ਜਾਤ ਨੇ ਕਰ ਜਾਤ ਕਰਨਾ। ਸਨਾਨ ਆਦੀ ਸੁਭ ਕਰਤਵ
ਕਰ ਕੇ ਗੁਰੂਗਾਨੀ ਪਠਨ ਸੁਨਨ ਕਰਨ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਆਨ ਸਹਤ। ਕਥਾ ਤਾਈਂ ਮਨਸਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ।
ਤਾਈਂ ਮਨਸਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਤਿਸੀ ਨੇਮ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਵਾਪਰੇ ਭਏ ਤਾਈਂ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ।
ਤਾਈਂ ਮਨਸਾ ਸਿੰਘ ਰਾਜੀ ਸਭ ਭਾਜੀ ਇਸ ਭਵਨ ਮੇਂ ਹਏ ਹੈ। ਮੋਤੀ ਮਾਣਕ ਹੀਰੇ ਠਲਾ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ
ਗਾ ਰਤਨ ਰੂਪ ਹੋਸਮ ਰੋਗੀ ਭਲੀ ਪਏਈ ਹੈ। ਸੋ ਮਾਲਾ ਗੁਰੂ ਕਰ ਆਪ ਭੀ ਪਹਰੀ ਹੈ ਤੇ ਐਹ
ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਸਰੋਤਿਆਂ ਕੇ ਭੀ ਪਹਰਾਈ ਹੈ। ਐਸੇ ਸੰਗਤ ਕੇ ਰਹ ਕਰ ਮਨਸਾ ਸਿੰਘ ਰੂਪ ਰਾਜਾ
ਨੇ ਗੀਤ ਜਾਇਨ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਸਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਕਿਰਸਨ ਚੰਦ ਭਰਤਾ ਕੇ ਭਨਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਿਆ
ਹੈ। ਅਬ ਤਕ ਰਾਜੀ ਜਿਨ ਕੀਆ ਗੀਤਾਂ ਰਾਜੀ ਜਾਇਨ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਆਵੇ
ਸੋ ਹੋਰ ਰਾਜੀਆਂ ਤੇ ਵਿਰਕਤਾਂ ਜਾਣੀਆਂ ਗੁਰੂ ਸਿੰਘਾਂ ਕੇ ਜਾਣ ਦੇਨਾ, ਆਪ ਨਾ ਨੇਣਾ। ਜੋ ਇਹੁ
ਖੰਡੇ ਧਾਰ ਕਰਤੀ ਹੈ ਇਸ ਮਾਯਾ ਗੁਰੂ ਕਿਰਪਾ ਜਿਵਾਇ ਕਾ ਬਲ ਸਕਤਾ ਹੈ ਇਹ ਪ੍ਰਾਣੀ, ਵਿਧੀ ਕੀਟ
ਪਾਖਰ। ਸੋ ਤਾਈਂ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਕੇ ਇਹੁ ਨਾਨੇ ਜੋ ਤਾਈਂ ਮਨਸਾ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਤਾਂ ਬਾਨ ਅਵਸਥਾ ਮੇਂ
ਹੀ ਕੀਰਤਨ ਸਿਖਨ ਲੀਏ ਇਨ ਕੇ ਤਤਨਾ ਪਾਸ ਹੀ ਆਇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਜੋ ਸ੍ਰੀ
ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ, ਆਪ ਜੀ ਸਹੀਰ ਹੋ ਜਾਏ ਭਏ, ਜੋ ਰਾਜੀ, ਪੁਨਾ ਪੁਤ, ਪੋਤ੍ਰ,
ਨਾਮ ਨਾਮ, ਜਿਗਤ ਅਧਾਰਮ ਵਿਵਾਹ ਆਦੀ ਸਭ ਚਿਜੀ ਜੋ ਪ੍ਰਭਾਨਹੋਤਾ ਭਯਾ ਤਾਈਂ ਮਾਨ ਸਿੰਘ
ਕਾ ਨੇਮ ਪ੍ਰੇਮ ਭੀ ਅਖੰਡ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੇਂ ਨਿਰਧਾਰ ਭਾਗ। ਜੋ ਸਰਬਦਾ ਕਾਲ ਰੋਢ ਪਹਰ
ਰਾਤ ਨੇ ਕਰ ਜਾਣਾ, ਅਖੰਡ ਕੀਰਤਨ ਕਰਨਾ, ਇਸਨਾਨ ਆਦਕ ਕਰ ਕੇ, ਐਸੀ ਨਿਰਵਿਘਣ ਭਾਤੀ
ਰੋਣੀ ਉਮਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ; ਜੋ ਇਨ ਗੁਰੂ ਕਿਰਪਾ ਮੇਂ ਕਰਾ ਹੋ ਸਕਤੀ ਹੈ, ਵੇਹ ਜਿਗਤੀ ਹੈ ਜਾ। ਜੋ ਕੋਤੀ
ਸੋਰ ਕੋਈ ਸਾਧੀ, ਪੁਤ੍ਰ, ਪੋਤ੍ਰ, ਆਦਕ ਰਾਤ ਕੇ ਮ੍ਰਿਤ ਭੀ ਹੋ ਗਏ ਘਰ ਮੇਂ ਤਹ ਆਪ ਤਿਨ ਕਾ ਤਨਕ ਜੋ
ਸੋਕ ਤਿਆਗ ਕਰ ਗੁਰੂ ਸੇਵਾ, ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਮੇਂ ਆਇ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਨਾ, ਗੁਰੂ ਦਾਸਾਹ ਮੇਂ। ਤਾਂ ਤੇ
ਧੰਨ ਤਾਈਂ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਰਾਜੀ ਸਭਾ ਕੇ ਭੂਖਨ। ਆਜੇ ਕਥਾ ਤਾਈਂ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਅਕਾਲ
ਗੁਸੀਏ ਕੀ। ਤਾਈਂ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜਿਸ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਕੇ ਵਿਦਿਆ ਦੀਨੀ ਸੋ ਮਧਰ ਗਾਨੀ ਰੂਪ
ਮਿਸਰੀ ਸਾਧ ਘੋਲ ਕਰ ਪਿਲਾਵਤੇ ਹਏ। ਅਜ ਆਪਨੀ ਤ੍ਰਫ ਉਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਧੀ ਦਾਤਨੋ ਕੀ ਭੀ
ਛਿ ਨਾ ਕਰਤ ਭਏ, ਨਿਸਿਕਾਮ ਹੋ ਕਰ ਵਿਦਿਆ ਦਾਨ ਦੀਨੀ। ਪੁਨਾ ਜੋ ਰੀਝ ਪਠਨ ਕੀਆ
ਜੋ ਗਸਨਾ ਕਰ ਹੀ ਕਰਨੀਆ ਤਾਈਂ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਪੁਨਾ ਤਾਈਂ ਹਤਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ
ਕਿਰਪਾ ਤੇ। ਜਿਸ ਸੋਤੇ ਤਾਈਂ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਮੁਖੇ ਕਥਾ ਹੁਨੀ ਹੈ ਸੋ ਇਹੁ ਜਾਨਕੇ ਭਏ ਤੇ
ਏਹ ਪੰਡਿਤ ਕੇ ਭੀ ਭੂਖਨ ਹੈ: ਇਹੁ ਤੇ ਉਨ ਕੀ ਵਿਦਿਆ ਕੀ ਵਾਰਤਾ ਬਰਨਨ ਕਰੀ ਹੈ। ਅਬ ਉਨ
ਕੀ ਸੋ ਹੁਨੇ ਜੀ। ਸ੍ਰੀ ਤਾਈਂ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਕਾ ਹਾਨ ਹੈ। "ਸਤਾ ਸੰਗਤ ਹਰੇ ਮਨੁਖ" ਸੋ

ਹਾਈ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜਿਸ ਸਭਾ ਮੇਂ ਬੈਠਤੇ ਭਏ ਸੋ ਪਰਮ ਸੋਭਾ ਕਉ ਪਾਵਤੇ ਭਏ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਨੀ ਨਿਪਾਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀਕੀ ਅਨੁਗਰਹ ਫਰ। ਜੋ ਸੋਭਾ ਕੇ ਪ੍ਰਮ ਸੋਭਾ ਮਨ ਕਨ ਨੇਨ
ਵਕਤਾ ਕੇ ਦੇ ਬੈਠਨਾ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਚੌਕੀ ਸਾਹਿਬ ਪ੍ਰਮਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਕੀ ਸੰਧਾ ਸਮੇਂ ਤਿਸ ਕੇ
ਆਦ ਮੇਂ ਮਹੰਤ ਰੂਪ ਸੇ ਬੀਚ ਹੋ ਕਰ ਕੀਰਤਨ ਆਖ ਕਰੇ ਐਰ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਲੇ ਸੰਜੁਗਤ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਰਾਮ ਰਮਨ ਰੂਪ, ਤਿਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਨਤਾ ਲੀਏ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਗਿਆਨੀ
ਜੀ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ। ਇਨ ਕੇ ਪੀਛੇ ਹੋ ਕਰ, ਸੰਤ ਸਹਤ, ਤੇਸੇ ਸਬਦ ਕਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤ ਹਏ, ਭਾਈ
ਦਰਬਾਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅਕਾਲ ਬੁਝੀਏ, ਅਖੰਡ ਨੇਮ ਵਾਲੇ। ਜੋ ਕੇਤੇ ਬਾਰ, ਇਨ ਕੀ ਕੁਟੀਆ ਮੇਂ ਚੋਰ ਚੁਰਾਇ ਕ
ਨੇ ਜਾਵਹਿ, ਤਉ ਤੀ ਕੀਰਤਨ ਕੇ ਨਾ ਤਿਆਗਤ ਭਏ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਗਿਆਨੀ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ। ਟੇਕ
ਸੇਮੇ ਕਿਸੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਲਿਆ ਦੀਆ ਚੌਕੀ ਬੀਚ ਹੀ ਜੋ ਤੁਹਾਡੀ ਕੁਟੀਆ ਦਾ ਦਰ ਖੁਲਾ ਪੜਾ ਹੈ ਤੇ ਪਦਾਰਥ
ਚੋਰ ਚੁਰਾਇ ਕਰ ਨੇ ਗਏ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਜਾਇ ਕਰ ਤੁਹਾਡੀ ਸੰਤਾਨੇ। ਤਾਂ ਕਹਤ ਹਏ: ਓਹ ਤਾਂ ਨੇਣ ਵਾਲਾ
ਨੇ ਗਿਆ, ਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਕੀ ਸੇਵਾ ਤੇ ਕਾਹਨੂੰ ਬੇਮੁਖ ਹੋਵਾਂ। ਅਰ ਅਪਨੀ ਵਸਤ ਸੇ ਨੇ ਗਏ
ਤੇ ਵਾਹ ਵਾਹ, ਜੋ ਅਸਾਂ ਵਰਤਣੇ ਹੈ ਤਉ ਤੀ ਕੁਛ ਘਾਟਾ ਨਹੀਂ, ਸੋਨੇ ਕੇ ਮੰਦਰਾਂ ਵਾਲੇ ਕੇ ਭੰਡਾਰੇ ਜਾਂ ਕਰ
ਪ੍ਰਮ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈ; ਤਾਂ ਤੇ ਅਸਾਡਾ ਕੁਛ ਨਾਹੀ ਗਿਆ। ਐਸੇ ਅਭੋਲ ਨਿਸਚੇਵਾਨ ਸੇ ਭਾਈ ਸੰਤ ਸਿੰਘ
ਜੀ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ। ਤੇਸੇ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਚੌਕੀ ਸਾਹਿਬ ਤਿਨ ਕੇ ਸਾਥ ਭਾਈ ਜੇ ਸਿੰਘ ਹਲਵਾਈ ਗੁਰੂ ਕੇ
ਪਿਆਰੇ। ਸਰੀਰ ਕੇ ਭਾਵੇ ਮਾਂਦਗੀ ਤੀ ਹੋਵੇ ਤਉ ਤੀ ਗੁਰ ਸਾਥਾਂ ਨੇਮ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾ ਤਿਆਗਨਾ, ਪੁਨਾ
ਅਪਨੀ ਹਵੀਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਪੋਥੀਆਂ ਲਿਖੀਆਂ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਕੇ ਪੜਨ ਲੀਏ ਐਸੇ
ਉਪਕਾਰੀ ਸਿਖ। ੧ । ਹਾਈ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਭਾਈ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਨੇ ਕਰ ਸ੍ਰੀ
ਗੁਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰਕੇ, ਪੁਨਾ ਸੋਈ ਸੇਵਾ ਸੇਵਕ ਹੋਇ ਕਰ ਆਇ ਕਰਤੇ ਹਏ।
ਤਾਂ ਤੇ ਧੀਨ ਐਸੇ ਸਿਖਹੈ। ਇਨ ਸੇ ਅਧਿਕ ਨੇਮ ਪ੍ਰੇਮ ਵਾਲੇ ਚੌਕੀ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਹਾਈ ਦੇਵਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹਏ,
ਦੇਵਤਾ ਕੀ ਜਿਸ ਕੇ ਕਰਤਵ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕਰ ਧੀਨ ਧੀਨ ਕਰੇ। ਸਬਦ ਦੇ ਅਨੰਦ ਕਰ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ਹੀ
ਗਹਿਣ। ਏਸ ਸਪੇ ਅਲਖ ਦਿਨ ਰਹਤੇ ਪੁਰ ਇਨ ਕਾ ਸਾਂਤ ਭਯਾ ਤਬ ਸਿੰਧਾ ਜਮਾ ਸ੍ਰੀ ਚੌਕੀ ਸਾਹਿਬ ਕਾ
ਜਨ ਕਰ ਸੇ ਸੇਵਾ ਮੇਂ ਸਾਵਧਾਨ ਆਏ ਹੁਏ। ਪੁਤਰ ਕਾ ਸੋਕ ਮਨ ਮੇਂ ਨਾ ਆਇਆ ਸਬਦ ਕੇ ਪਰਤਾਪ
ਕਰ, ਜੋ ਕਟ ਸਾਥ ਬਾਧ ਕਰ ਜੋੜੀ ਬਾਜਾਰਾਂ ਮੇਂ ਭੀ ਸਬਦ ਉਹਾਡੀ ਜਾਨਾ, ਪ੍ਰੇਮ
ਐਸ਼ੀ। ਨਾਜਿ ਫੋਡ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵੇ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਦੰਦਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਗਿਆਨੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ
ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਪ੍ਰਮ ਵਕਤਾ। ਤੇਸੇ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪ੍ਰਮ ਵਕਤਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ
ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ। ਜੋ ਇਹ ਚਾਟੜੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਬ੍ਰਹਮਨ ਕੇ ਹੁਏ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਮੇਂ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਵਕਤਾ, ਪਰ ਸਤਿਆਰ ਜੀ। ਜਬ ਇਹੁ ਬਚਨ ਆਵੈ। "ਕਲੀ ਐਤਰ ਨਾਨਕਾ
ਜਿਨਾ ਦਾ ਅਵਤਾਰ ਪੁਤ ਜਨੂਰਾ ਧੀ ਜਨੂਰੀ ਜੇਹੂ ਜਿਨਾ ਦਾ ਸਿਕਦਾਰ"। । ਇਹ ਅਰਥ
ਅਨੇ ਬੀਸ ਪਰ ਹੀ ਘਟਾਵਤੇ ਸੀ। ਐਸੇ ਸੁਨਿਆਰ ਕੇ ਪੁਨਾ ਤੇਸੇ ਹੀ ਅਰੋੜੇ ਸਿਖ ਭਾਈ ਇਸਨ ਸਿੰਘ

ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਜੀ ਕੇ ਵਕਤਾ ਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਤੇਸੇ ਤਿਨਕੇ ਪੁਰੁ ਗਿਆਨੀ ਭਾਈ
 ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅਖੰਡ ਕਥਾ ਕਰਤੇ ਹੁੰਦੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਦਾਸ ਪੁਰੇ ਕੇ ਛੁਖਣਾ। ਕਥਾ ਐਸੀ
 ਕਰਿਹੁ ਜੋ ਬਾਨਕ ਬ੍ਰਿਥ ਜਵਾਨ ਨਰ ਨਾਰੀ ਸਭ ਜੁਨ ਕਰਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੋਵਹਿ। ਪ੍ਰਮ ਨਿਸ਼ਚੇਵਤ।
 ਤਿਨ ਕੇ ਵੇਟੇ ਭਾਈ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੇ ਗੁਰ ਸੰਘਤਾ ਬਛਾਵਤੇ ਭਏ। ਤਿਨ ਕੇ
 ਭਏ ਭਾਈ ਭਾਵਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੇ ਤੀ ਕਵੀ ਸਿਧਿ ਹੁੰਦੇ ਸ੍ਰੀ ਸਾਰਦਾ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਕਰ।
 ਹਾਈ ਬਿਸਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਮਰ ਬਛਾਵਤੇ ਹੁੰਦੇ ਸ੍ਰੀ । ਸਮਦਾਇ ਸਿਖੋ ਕੀ
 ਸਾਖੀ ਭਾਈ ਜੈਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜੀਵ ਭਾਈ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੇ ਅਪਨੇ ਹਾਏ ਕਰ ਸੁਭ
 ਨਿਪਤ ਸਦ ਗਰਬੋ ਕੀ ਕਰਤੇ ਹੁੰਦੇ। ਜੋ ਬੜੀ ਰਾਤ ਤੇ ਕਰ ਆਵਣਾ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ
 ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰ ਕੇ ਗੁਰਬਾਨੀ ਪਠਨ ਮੇ ਤੇ ਹਰ ਕੀਰਤਨ ਕੇ ਸਰਵਨ ਮੇ। ਪੁਨਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੇ ਗਿਆਨ
 ਪਰ ਰੇਣ ਹੋਨਾ। ਤੇ ਸਭ ਪਰਵਾਰ ਕੇ ਤੀ ਤਥਾ ਸੁਭ ਸਿਖਿਆ ਦੀਨੀ ਭਾਈ, ਜਿਨੇ ਨੇ ਗੁਰਬਾਨੀ ਕੇ
 ਪੜਨੇ ਕੀਤੇ ਤੀਹਰ ਕੇ ਸੇਵਨ ਕੀ ਸੁਭ, ਸੰਤਾਂ ਸਹਤ। ਤਥਾ ਭਾਈ ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਅਤਾਰ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦਸਮੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਰਹੇ ਹਾਈ ਹੋਨਾ। ਭਾਈ ਪਹਲੂ ਸਿੰਘ। ਭਾਈ
 ਜਗੂ ਸਿੰਘ। ਭਾਈ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ। ਤਿਨ ਕੇ ਭਾਈ ਕਰਮ ਸਿੰਘ। ਭਾਈ ਕਰਮ ਸਿੰਘ
 ਗੋਵ ਬੰਸਲੇ ਵਾਲੇ ਕਾ ਪ੍ਰਮ ਭਰੋਸਾ, ਤੇ ਪੰਚਮੀ ਕੀ ਪੰਚਮੀ ਸਿਖਾਂ ਸੰਤਾਂ ਨੀਏ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕਰਨੇ,
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨਿਪਿਤ, ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਸਵੇਰ ਕਾ ਕੀਰਤਨ ਸਰਵਣ
 ਕਰ ਕੇ ਆਵਣਾ ਹਾਟ ਮੇ ਤੇ ਸੰਤ ਸੰਗ ਕਥਾ ਮੇ ਕੀ ਜਾਵਣਾ ਤੇ ਕਹਣਾ ਜੋ ਗੋਲੇ ਵਾਲੇ
 ਕਰੋਗੇ ਸੇ ਹੋਵੇਗਾ। ਪੁਨਾ ਤਿਨ ਕਾ ਸਰੀਰ ਪੰਚਮੀ ਹੀ ਛੁਟਾ, ਗੁਰੂ ਕੀ ਪੁਰੀ ਮੇ ਵਾਸ ਕਰਤੇ ਹੁੰਦੇ।
 ਤੀਹ ਹੀ ਭਾਈਤਾਰਤ ਰਾਮ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਸੇਵੀ, ਪ੍ਰੇਮੀ ਨੇਮੀ, ਤੇਸੇ ਹੀ ਸੁਖਾ ਨੰਦ
 ਨਿਤ ਨਾਲ ਕਾ ਬੇਟਾ ਪੁਨਾ ਪ੍ਰੇਮ ਬਾਈ ਤਿਆ ਕੇ ਪਤੀ ਹੀ ਹੋਰ ਕਿਰਪਾ ਰਾਮ ਆਦਿਕ ਸ੍ਰੀ ਠਾਕਰ
 ਭਾਈ ਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ ਦੁਆ ਤੇ ਹੁਤ ਮਤ ਹੁੰਦੇ ਤਨ, ਮਨ ਸੋਧ ਕਰ ਪਿਯੋਰੀਏ ਭਾਈ ਹਰੀ ਸਿੰਘ
 ਯਾਗੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੇ ਇਕਾਗਰ ਕਰ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ, ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਮੇ
 ਯਾ ਕਰ ਦੁਆ ਸਹਤ ਤੇ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਸੇਵ ਕਰ ਸੇ ਕੀ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਭਏ।
 ਕਾ ਭਾਈ ਸੁਜਾਨ ਸਿੰਘ ਤਪਸਵੀ ਕੀ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸੁਜਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਦਾਸਨੀ ਦਰਵਾਜੇ ਉਪਰ
 ਪਤੇ ਸੇ; ਵਰਕਤ, ਪਰਮ ਅਭਿਆਸ-ਵੰਤ ਆਸਨ ਕੇ ਇਸਥਤ। ਪ੍ਰਿਧਮ ਕਾਲ ਪਰਮ ਤਪਸਿਆ ਕਰਤੇ ਭਏ
 ਜੋ ਬਾਰਾਂ ਬਰਸ ਏਕ/ ਰੂਪ ਕੇ ਕਨਾਰੇ ਨਗਰ ਤੇ ਬਾਹਰ ਬੈਠੇ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਕਰੇ। ਪੁਨਾ ਬਾਰਾਂ
 ਏਕ ਨਗਰ ਮੇ ਏਕ ਆਸਨ ਪਰ ਬੈਠੇ ਰਹੇ। ਪੁਨ ਬਾਰਾਂ ਬਰਸ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਅਟੱਲ ਰਹਿ ਕੇ
 ਆਸਨ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਹੁੰਦੇ। ਫੇਰ ਕਈ ਬਰਸ ਬੀਤ ਆਏ ਸ੍ਰੀ ਦਾਸਨੀ ਦਰ ਪਰ ਗੁਰੂ
 ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੇ ਗਿਆਨ ਮੇ ਬਡੇ ਬ੍ਰਿਧ ਸਿਖੋ ਕੀ ਚਾਜੀ, ਕਛਹਰੇ ਕੀ ਗੀਤ ਮੇ ਸਾਵਧਾਨ ਸੇ ਮੇ ਦੇਖੇ
 ਜੋ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ (੧) ਤੇਸੇ ਪ੍ਰਮ ਅਭਿਆਸੀ ਸਮਾਧੀਏ ਪਰਮ ਹੋਸ ਅੰਤ੍ਰਪ੍ਰੇ ਸੰਮਾਧ ਮੇ
 ਆਸ ਮਾਨ ਹੋ ਜਾਨਾ ਜੋ ਬਾਹਿਰੇ ਬੁਨਾਏ ਜਤਨ ਸੇ ਹੁੰਦਾ ਹੋਲਣਾ। ਅਰ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋ ਕੇ

ਸ੍ਰੋਤਿਆਂ ਕੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਯੋਗ ਸਾਸ਼ਨੋਂ ਕੇ ਪਰਮਾਣ ਸੁਣਾਵਣੇ ਗਿਆਨ ਨੈਸਟਾ
 ਕੇ। ਤਸਾ ਹੀ ਤਾਈ ਹਰਿਬੈਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨਾਮ ਕੇ ਅਤਿਆਸੀਏ ਸਿਖੀ ਰਹਿਤ ਮੇ ਨਿਪੁਨ ਤੇ ਦੀਨ
 ਦਿਆਨ ਸੇ। ਤਾਈ ਰਤਨ ਸਿੰਘ ਹਲਵਾਈ, ਤਾਈ ਨਰੈਣ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰਤੀ ਕੀ
 ਸੁਧਿ ਤਿਨ ਕੋ ਭੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਈ। ਰਾਗੀਆਂ ਸਿਖਾਂ ਕੋ ਤੇ ਗਿਆਨੀਆਂ ਸਿਖਾਂ ਕਉ ਔਰ ਜੋ ਨਿਰਬਾਣ
 ਸਿੰਘ ਹੈ ਤਿਨ ਕਉ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਮਠਿਆਈ ਟੋਜਨ ਟੁੰਡਾਵਤੀ ਭਈ। ਪੁਨਾ ਨੇਕ ਨਾਜ ਤਿਆਗ ਕਰ ਕੀਰਤਨ ਮੇ
 ਸਲੋਕ ਵਾਵਨਾ ਪ੍ਰੇਮ-ਮਿਉ ਸੇ। ਗਿਆਨ ਗੋਦੜੀ ਅਧਿਯਾਤਮਾ ਕਥਨੀ। ਸ੍ਰੀ ਸੰਗਤ ਰਾਇ
 ਜੀ ਅਪਨੀ ਜਨਮ ਭੂਮੀ ਤਿਆਗ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਜੀ ਮੇ ਆਏ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਭਈ। ਪ੍ਰੇਮ ਜੋ
 ਤਤਗ ਹੈ ਗਿਆਨ-ਵਾਨ ਸੰਤ ਤਿਨ ਕੀ ਸਹਾ ਜੋ ਗਿਆਨ ਗੋਦੜੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਸੇਵ ਕਰ ਆਪ ਭੀ
 ਪ੍ਰੇਮ ਗਿਆਨ ਨੈਸਟਾ ਸਹਤ ਹੂਏ। ਭਾਵ ਇਹ ਅਕਿਰਤਮ ਦੇਵ ਜੋ ਸਦਾ ਸਿਵ ਹੈ ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਤਿਸ ਕੋ
 ਸਮਝ ਕਰ ਉਸ ਹੀ ਕੀ ਰਸੀਆ ਭਈ। ਜਿਨ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਨਾਨਕ ਤਿਆਗ ਕਰ। ਤੀਹੇ ਹੀ ਚੈਨ
 ਰਾਏ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਬਾਗੀ ਸੁਖ ਰਾਸੀ ਗਿਆਨਵਾਨ ਭਈ ਸ੍ਰੀ ਸੇਵ ਬਿਸ ਰੂਪਨ ਭਾਵਾਨ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ
 ਮਗਰ ਮੂਰਤੀ ਕਾ ਜੋ ਗਿਆਨ ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਜੋ ਜਯਿਆਸੂ ਕੋ ਕਰਨੇ ਯੋਗ ਕਹਾ ਹੈ ਪ੍ਰਿਥਮ ਅਵਸਥਾ ਮੇ ਮੋਖ
 ਲੀਏ। ਸੋ ਸਗਨ ਭਾਵਾਨ ਮੂਰਤੀ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਹੀ ਸਮਝ ਕਰ ਤਿਸੀ
 ਕਾ ਹੀ ਗਿਆਨ ਧਾਰਤੇ ਭਈ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਕੰਨੇ ਗਿਆਨ ਗੋਦੜੀ ਮੇ ਇਸਿਬਤ ਹੋਣਾ ਜਹਾ ਅਨੇਕ
 ਗਿਆਨ ਵਾਨ ਬੈਠੇ ਹੈ। ਸੰਗਤ ਰਾਏ ਜੀ, ਹਰੀ ਦਾਸ ਜੀ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਸ। ਆਤਮ ਸਰੂਪ ਜੀ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਸ।
 ਤਿਨ ਕੋ ਗੁਰੂ ਗੀਰਾ ਰਾਮ ਜੀ। ਪੁਨਾ ਜਨੇਸ ਗਿਰ ਜੀ ਪ੍ਰੇਮਹੀਨ। ਰਾਮ ਪ੍ਰਕਾਸ ਜੀ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਸ।
 ਹਰੀ ਹਰ ਜੀ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਸ। ਤਾਈ ਚੈਨ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਤਾਈ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਅਨਿਕ ਹੀ ਸ੍ਰੋਤ ਪੁਨਾ
 ਅਨਿਕ ਹੀ ਜਹਾ ਵਕਤਾ ਹੈ ਤ੍ਰਿਕਾਂਡ, ਜੋ ਵੇਦ ਕੇ ਬਰਨ ਹੈ। ਤਿਨ ਕਾ ਨਿਰਨਾ ਤਹਾ ਹੋਤਾ ਹੈ।
 ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਤੇ ਉਪਾਸਨਾ ਕਾਂਡ ਤੇ ਪੁਨਾ ਗਿਆਨ ਕਾਂਡ। ਰੋਹਕ ਤੇ ਭਿਆਨਕ ਪੁਨਾ ਯਥਾਰਥ
 ਬਰਨ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਪ੍ਰਤੀ ਜਹਾ ਵਰਨਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੇਜਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰੀਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਵੈਸਾ ਹੀ
 ਉਤਰ ਪਾਤਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਤਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਤਹਾ ਹੀ ਹੋਤੇ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕੋ ਵਕਤਾ।
 ਪੁਨਾ ਉਤਰ ਦੇਣ ਕਉ ਭੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸਮਰਥ। ਹੋਰ ਫਕੀਰ ਜੀਦ ਜੀ ਦਲਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਗਿਆਨ ਵਾਨ ਤੇ
 ਸਰੂਪ ਕੀ ਸਾਖਿਆਤ ਕਾਰੀ ਜਿਨ ਕੋ ਗਾਤਮਲ। ਮਯਾ ਰਾਮ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਸ ਹੋਰ ਪੰਡਤ ਬਹੁਤ ਬਡੇ ਬੁਧਿਮਾਨ
 ਜਹਾ ਗਿਆਨ ਗੋਦੜੀ ਕੋ ਪ੍ਰਸਨ ਰੂਪ ਵਿਸਯੋ ਕਉ ਉਤ੍ਰ ਰੂਪ ਟਾਕੀਆਂ ਲਾਵਤੇ ਹੈ ਗਿਆਨਵਾਨ ਸੰਤ।
 ਜਬ ਜਯਿਆਸੂ ਐਸੇ ਗੋਦੜੇ ਕੋ ਓਢੇਗਾ ਤਬ ਜੜਤਾ ਰੂਪ ਪਾਲਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਰੂਪ ਧਰ ਹਰ ਕਾਪਣਾ
 ਇਸ ਕਾ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਭਾਵ ਇਹ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਰੂਪ ਤਿਸ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਐਸੀ ਸੰਤ ਸਹਾ ਕੋ
 ਜੋ ਰਾਏ ਸੇਵ ਕੋ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਮੁਕਤ ਰੂਪ ਹੋ ਵਿਜਰੇ। ਤਿਨ ਕਾ ਬੇਟਾ ਬਾਲਕ ਘਨਜਿਆਮ ਦਾਸ
 ਥਾ ਜੋ ਕਿਸੀ ਬੈਸਨਵ ਕੀ ਸੰਗਤ ਮੇ ਸਾਲਗਰਾਮ ਕੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨੇ ਲਾਗਾ। ਜਬ ਚੈਨਰਾਏ ਨੇ ਦੇਖਾ
 ਤਬ ਭੂਜਾ ਪਕੜ ਕਰ ਕਹਤ ਭਈ: ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ, ਐਸਾ ਕਾਮ ਫੇਰ ਨਹੀ ਕਰਨਾ, ਜਿਨਾ ਪੂਜਾ।

ਆਉ ਤੈਨੂੰ ਦਿਖਾਈਏ, ਜੋ ਅਸਾਡਾ ਸਾਨਸਾਰਾਮ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ। ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਆਗੇ
 ਮਸਤਕ ਟਿਕਵਾਇਆ। ਆਪ ਟੇਕ ਕਰ ਪੁਨਾ ਕਰਤ ਭਏ: ਹੇ ਘਨਸਿਆਮ ਅਸਾਡਾ ਸਾਨਸਾਰਾਮ ਇਹ
 ਹਈ, ਜਬ ਤੂੰ ਇਸ ਕੇ ਪੂਜੇਗਾ ਪੁੱਖ ਦੇਵ ਸਗਨ ਸਮਤ ਕਰ ਤੂੰਦੇਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਮੇ ਸੁਖ ਪਾਵੇਗਾ। ਹੇ ਪੁੱਖ,
 ਜਬ ਗੁਰੂ ਕਾ ਜੋ ਸਾਨ ਸਬਦ ਹੈ ਪਿਤ ਮੇ ਵਸਤਾ ਹੈ ਤਬ ਅਤ੍ਰਿਤਮ ਦੇਵ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ,
 ਕਿਆ ਮੁਕਤ ਰੂਪ ਇਹ ਪੁਰਸ ਹੈ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਕਾ ਪੂਜਨ ਇਕੋ
 ਕਰੋ, ਹੋਰ ਪੂਜਨ ਤਿਆਗ ਕਰ। ਸੋ ਸੁਨ ਕਰ ਦੇਖ ਕਰ ਘਨਸਿਆਮ ਜੀ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਸੱਤ ਬਚਨ
 ਕਰਤ ਭਏ, ਪਿਤਾ ਆਗੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਦੇਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਕੇ ਸੁਖ ਭਏ ਤਿਨ ਕੇ ਜੋ ਜਿਤ ਭੀ ਸਤ ਹੈ ਪੁਨਾ
 ਸਤੀ ਭੀ ਪੂਰਨ ਭਯਾ ਧੰਨ ਪੁਤ੍ਰਾਦਿਕੋ ਕਰ, ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਪੂਜਨ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਤੇ। ਇਤਿ
 ਸ੍ਰੀ ਪੇਮ ਦੁਆ ਸਿੰਧੂ ਜ਼ਿੰਬੇ ਉਤਾਰਧੇ ਸੁਧਾ ਸਰ ਖੰਡੇ ਗੁਰ ਸਿਖਨ ਪ੍ਰਸੰਗ ਬਰਨੰਨ ਰਾਮੋ ਹੁਨਾਸਾ। ੩੦।
 ਆਗੇ ਕਥਾ ਭਾਈ ਹਰਦਿਆਲ ਪੁਨਾ ਤਿਨ ਕੇ ਗੁਰੂ ਭਾਈ ਬਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ। ਭਾਈ ਹਰਦਿਆਲ ਜੀ ਸੱਤ
 ਜੋ ਬੜੀ ਧਰਮਸਾਲੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਗੁਰਦਿਤ ਰਾਮ ਜੀ ਕੀ ਰਹਤੇ ਸੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਭਾਈ ਹਰਦਿਆਲ
 ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਗੁਰੂ ਬਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪਰਮ ਵੈਰਾਗੀ ਤੇ ਤਪਸੀ ਹੁਏ ਹੈ, ਕੋਟ ਵਾਸੀ। ਪ੍ਰਿਥਮ ਤਿਨ
 ਕਥਾ ਸੁਨੇ, ਹੇ ਸੰਤੋ। ਸੋ ਮਨ ਕੇ ਨਿਰਮਲ ਕਰਨ ਦਾ ਪਰਮ ਕਾਰਨ ਰੂਪ ਹੈ। ਤਬ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ
 ਮਨ ਸਾਂਤ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਿਥਮ ਇਹ ਖਰਰ ਪਰ ਲਾਦ ਕਰਿ ਕੋਈ ਸੌਦਾ ਮੁਲਤਾਨ
 ਜਾਇ ਕਰ ਬੈਠੇ ਸੇ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਹੁਕਮ ਮੇ ਏਕ ਗੁਰ ਸਿਖ ਸਾਂਤ ਆਤਮਾ ਵਿਰਕਤ ਨੇ
 ਦਰਸਨ ਹੂਆ, ਇਨ ਕਉ। ਤਬ ਤਿਨ ਪਰ ਇਨ ਕਾ ਤਨ ਮਨ ਧਨ ਵਿਕਾਇ ਭਯਾ ਅਰ ਪਰਮ ਵੈਰ
 ਆਣ ਉਦੇ ਹੂਆ, ਰਿਦੇ ਅਕਾਸ ਮੇ ਸਿਤਵਤ। ਤਿਨ ਕੇ ਪਾਸ ਬੈਠੇ ਰਹੇ ਭਾਈ ਕਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ
 ਤਬ ਸੋ ਸੁਭਾਵਕ ਪੁਛਤੇ ਕਏ ਜੋ ਤੁਮਾਰੇ ਦੇਸ ਮੇ ਅੰਧੂਰ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਹਾਥ ਜੋਰ ਕਰਤ ਭਾਈ
 ਹੈ ਤਿਸ ਨਗਰ ਮੇ। ਐਸੇ ਸੁਵਨਕਰ ਭਾਈ ਤਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਨ ਮੇ ਵਿਦਾਰ ਕਰਾ ਜੋ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਵਨ ਨੇ
 ਖਾਵਣੇ ਕੀ ਇਛਾ ਹੈ ਤਬ ਤਾਤਕਾਲ ਤੁਰ ਪਏ ਸੰਤ ਕੋ ਕਿਟੂ ਨਾ ਕਹਿਆ। ਵੈਰਾਗ ਰਿਦੇ ਮੇ
 ਭਯਾ, ਆਪਣੀ ਦੇਹ ਕੇ ਸੁਖ ਕੀ ਤਰਫ ਕਿਟੂ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਨਾ। ਹਲਤੇ ਚਲਤੇ ਚਾਲੀਸ ਕੋਸ ਪਰ ਜਾਇ
 ਸਿੰਘ ਕੀਆ। ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਪੰਤਾਲ ਕੋਸ ਤੀਜੇ ਦਿਨ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ। ਤਹਾਂ ਤਬ ਲੇ ਕਰ
 ਗੁਈ ਕੇ ਪੜਦਿਆਂ ਮੇ ਪਾਇ ਕਰ ਟੋਕਰਿਆਂ ਮੇ ਸੀਮਾ ਘਪਨੇ ਪਰ ਧਾ ਕਰ ਮਾਰਗ ਉਨੰਘ ਕਰ
 ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਆਗੇ ਆਨ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ। ਚਰਨਾ ਮੇ ਸੋਜ ਪੈ ਕਰ ਪਾਕ ਜਾਲ ਭਈ ਤੇ ਜੀ ਮਾਰਗ ਕਾ ਦਰਨਾ
 ਨਾ ਚਿਆਗਤ ਤਏ, ਸੰਤ ਸੇਵਾ ਲੀਏ। ਤਹਾਂ ਭੀ ਐਸੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਭਏ ਜੋਬਿਦ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲੀਏ।
 ਅੰਧੂਰ ਨਾਮਾ ਫਲ ਲਿਆਏ ਦੀਏ ਸੰਤਾਂ ਕੇ। ੧। ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਬਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੰਤ, ਪਹਾੜੀ ਉਪਰ
 ਬੈਠ ਕਰ, ਤਪਸਿਆ ਕਰਤੇ ਸੇ ਸੋ ਨਿੰਦਾ ਨਾ ਆਵੇ। ਰਿੜਨੇ ਕੇ ਭੈ ਕਰ ਕਿਵੇ ਭਾਨ ਸਮੇ ਐਸੇ ਰਾਜ ਦਿ
 ਸੰਤ ਦਿਨਬਰ ਰੂਪ ਕੀ ਕਾਜਨ ਉਪਰ ਬੈਠ ਕੇ ਹਰਤੇ ਸੇ ਨਿੰਦਰਾ ਕੇ ਭੈ ਕਰ। ਸੋਈ ਵਾਹਤਾ ਭਈ
 ਜੋ ਭਾਈ ਬਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਗਿਰ ਪੜੇ। ਤਬ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਭਾਇ ਕਰ ਦੂਧ ਖੰਡ ਮਿਲਾਇ ਕਰ ਕੇ
 ਹਾਥ ਮੇ ਦੀਆ ਭਰ ਕਰ, ਜੋ ਪੀਵੇ ਜੀ। ਤਬ ਹਾਥ ਮੇ ਕਟੋਰਾ ਲੈ ਕਰ ਕਰਤ ਭਏ ਮਨ
 ਆਨਿਆਂ ਜੋ ਦੂਧ ਪੀਵੇਗਾ ਤਾਂ ਅਨੇਕ ਬਰਸੋਕਾ ਤਪ ਖੀਨ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।

ਬਾਨਿਆਂ ਜੇ ਦੂਧ ਪੀਵੇਗਾ ਤਬ ਕਾਮ ਦੂਧ ਦੇਈਗਾ। ਅੰਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਪਰ ਨਿਰਾਇ ਦੀਆ
 ਤੇ ਪੀਤਾ ਨਾ। ਤਬ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨੇ ਕਹਾ ਜੀ ਤੇ ਦੁਸੀ ਦੂਧ ਪਾਨ ਕਰਤੇ ਤਬ ਦੁਮ ਕੇ ਹੁਨ ਕਰਤਾ।
 ਸੰਤ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ ਜੇ ਮੈ ਪੀਤਾ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਬੜਾ ਅਵਹੁਨ ਕਰਤਾ। ਈਹਾਂ ਜਹਾਂ ਡੋਲਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਕਾ
 ਤਾ ਅਵਹੁਨ ਦੂਧ ਨੇ ਕਦੁ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ, ਹੇ ਭਾਈ। ਐਸੇ ਪਾਸ ਤਪਸੀ ਵੇਰਾਵੀਤ ਭਜਨਵੀਤ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ
 ਬਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੇ। ੨। ਪੁਨਾ ਤਿਸੀ ਸੀ ਬਨ ਹੋ ਰਲੇ ਜਾਤੇ ਸੇ ਭਾਈ ਬਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਮਾਰਗ
 ਮੇਂ ਕਿਸੀ ਕੇ ਕੰਠ ਕੀ ਹਸੀ ਗਿਰੀ ਪਈ ਦੇਖੀ; ਦੇਖ ਕਰ ਖੜੇ ਹੋ ਗਏ ਤੇ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜੇ ਅਸਾਡੇ ਤੇ
 ਇਹ ਕਿਸੀ ਕਾਮ ਨਾਹੀ। ਜੇ ਕੋਈ ਗਰੀਬ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਤਿਸ ਤੋਂ ਕਰ ਦੇਵੀਏ, ਜੇ ਇਹ ਉਠਾਇ ਨਿਵੇਂ ਜਰ
 ਜਾਣ ਕਰ। ਤਾਂ ਏਕ ਖਾਟੜ ਜੇ ਬਨ ਜਾਗ ਬੈਲ ਪਰ ਯੋਨ ਨਦੀ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਤਬ ਤਿਸ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ
 ਬੁਲਾਵਤੇ ਭਏ ਜੇ ਹੇ ਸਾਂ ਜੀ ਕੇ ਬੰਦੇ ਤੂੰ ਇਸ ਮਾਰਗ ਤਰਫ ਆਇ। ਤਬ ਸੇ ਖਾਟੜ ਕਹਤ
 ਭਯਾ: ਕੇ ਆਖਨਾ ਹੈ ਬਾਨਿਆਂ, ਹਸੀ ਵਾਸਤੇ ਕਹਨਾ ਹੈ। ਓਹ ਤਾਂ ਕਈ ਦਿਨ ਹੋਏ ਨੀ ਮੈਨੂੰ
 ਦੇਖਿਆ। ਬਿਗਾਨੀ/ਵਸਤ ਹਰਾਮ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੇ ਮੈਂ ਕਿ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਐਸੇ ਸੁਨ ਕਰ ਸੰਤ ਜੀ
 ਅਸਚਰਜ ਮਾਨ ਭਏ, ਹੇ ਦੇਵ ਇਹੁ ਕਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਵੇਰਾਗੀ ਹੋਇ ਕਰ ਤੇ ਤਿਆਗੀ ਹੋ ਕਰ ਤੇ ਭੀ
 ਖੜਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਹ ਗਰੀਬ, ਮੁਸਕਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਗ੍ਰਿਸਤੀ ਤਿਸਕੀ ਉਹ ਬ੍ਰਿਤੀ ਜੇ ਮਾਰਗ
 ਹੀ ਤਿਆਗ ਕਰ ਲੰਘਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਤੂੰ ਬੜਾ ਬਿਅਤ ਹੈ। ੩। ਤਬ ਏਕ ਸਮੇਂ
 ਅਪਨੇ ਕੋਠੇ ਬੋਰ ਬੈਠੇ ਸੇ ਸੰਤ ਤਬ ਬਾਹਿਰ ਜੂਹੜੇ ਆਏ ਖੜੇ ਭਏ। ਤਬ ਸੰਤ ਕਹਤ ਭਏ
 ਭਾਈ ਦੁਸੀ ਕਵਨ ਹੋ ਖੜੇ ਸੇ ਕਹਤ ਭਏ: ਜੀ, ਅਸੀਂ ਹਲਾਲ ਖੋਰ ਹਾਂ। ਐਸੇ ਸੁਨ ਕਰ ਕਹਤ
 ਭਏ: ਹਰਾਮ ਖੋਰ ਅੰਦਰ ਤੇ ਹਲਾਲ ਖੋਰ ਬਾਹਿਰ ਤਾਂ ਤੇ ਐਸੇ ਨਹੀਂ ਰਾਹੀਦਾ। ਆਪ ਉਠ ਕਰ
 ਬਾਹਿਰ ਆਇ ਗਏ ਕੁਟੀਆ ਤੇ ਉਠ ਕੇ ਭੀਤਰ ਕਰ ਦੀਆ, ਬਰਖਾ ਸਮੇਂ। ਐਸੇ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਸੇ। ੪।
 ਕੋਟ ਨਵਾਰ ਮੈ ਕੋਈ ਪੁਮਾਨ ਕਿਸੀ ਸਾਬ ਕਟਕ ਬਾਨ ਬੈਲਤਾ ਸੀ। ਤਿਸੀ ਮਾਰਗ ਆਪ
 ਰਲੇ ਜਾਤੇ ਸੇ ਸੇ ਸੁਨ ਕਰ ਤਿਸ ਕੇ ਕਹਤ ਭਏ ਤੂੰ ਤੇ ਕੋਈ ਕਸਾਈ ਹੈ ਜੇ ਕਸਾਈਆਂ ਵਾਲਾ
 ਕਾਮ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਕਰ ਕਰ ਆਪ ਚਲੇ ਗਏ। ਤਬ ਸੇ ਪੁਰਸ ਬੜਾ ਝਟਕਾਇ ਕਰ, ਲਗਾ ਬੇਰਨੇ
 ਮਾਸ। ਜਬ ਪੁਨਾ ਤਿਸੀ ਮਾਰਗ ਸੇ ਸੰਤ ਆਇ ਲੰਘੇ ਸੇ ਦੇਖ ਕਰ ਕਹਤ ਭਏ; ਜੇ ਇਹੁ ਕਾਮ ਤੇ ਦੁਸੀ
 ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਫੂਹਤੇ ਨਹੀਂ ਸੇ, ਇਹ ਕਿਆ। ਸੇ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਕਹਤ ਭਏਆ ਆਪ ਦੇ ਮੁਖੇ ਜੇ
 ਕਸਾਈ ਹੋਣ ਦਾ ਬਰਨ ਨਿਕਿਸਿਆ ਸੀ। ਤਬ ਹੀ ਨਿਦਾਨਿਆ ਮਨ ਮੇਂ ਜੇ ਸੰਤ ਬਰਨ ਸਦਾ
 ਸੰਤ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਇਸ ਹੀ ਜਨਮ ਮੇਂ ਇਹੀ ਕਾਮ ਕਰੋ ਜੇ ਪੁਨਾ ਜਨਮ ਨਾ ਪਾਵਨਾ ਪਵੇ, ਕਿਵੇਂ
 ਮੁਝ ਕੋ। ਐਸੇ ਸੁਨ ਕਰ ਸੰਤ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ: ਤੂੰ ਤੇ ਕੋਈ ਪੀਤ ਗੋਦੜ ਹੈ ਜੇ ਪੀਤਾਂ ਵਾਲੀਆਂ
 ਬਾਰਤਾਂ ਕਰਤਦਾ ਹੈ। ਭਾਵ ਇਹ ਜੇ ਐਸੇ ਘਾਬ ਚਿਤਮ ਪੁਮਾਨੇ ਮੇਂ ਹੋਤੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੇ ਤੂੰ ਪੀਤ
 ਗੋਦੜਯੋ। ਜੇ ਐਸੇ ਹੀ ਹੂਆ ਸੰਤ ਬਰਨ ਸੇ। ਸੇ ਕਾਮ ਨਾਭ ਕਰ ਹਧਿ ਸਿਮ੍ਰਨ ਮੇਂ ਤਾਂ ਰਹੇ।
 ਤੇ ਬਰਨ ਤਿਸ ਕਾ ਭੀ ਸੰਤ ਹੋਣੇ ਲਾਗਾ, ਜੇ ਕਹੇ। ੫। ਇਸਤ੍ਰੀ ਤੇ ਬਾਲਕ ਤਾਂ ਦਯਾਨ
 ਨਹੀਂ ਸਨ ਕਰਦੇ ਪੀਵਾ ਪ੍ਰਣ ਕੀਤਾ। ਕੋਈ ਇਸ ਸੇਵਕ ਇਨ ਕਾ ਗ੍ਰਾਤੀ, ਸੇ ਮਾਰਜਾ ਜਹਿਤ

ਅਇ ਮਸਤਕ ਟੇਕੜ ਭਯਾ। ਤਬ ਤਿਨ ਹੀ ਤਿਆ ਕੀ ਜਲਤੀ ਬੀਰ ਪਾਵੇ ਕੀ ਝਾਂਝਰੇ ਮੇ
 ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਪੈ ਗਈ, ਭਾੀ ਜੀ ਕੀ। ਜਬ ਜਬ ਧਿਆਨ ਪ੍ਰਾਇਣ ਹੋਵੇ ਤਬ ਤਬ ਸੇ ਵਾਪ ਚਿਹਨ ਝਾਂਝਰ ਸਹਤ
 ਆਯੇ ਆਨ ਖੜੋਵੇ, ਤਿਨ ਕੇ ਚਿਤਵਨੇ ਕਰਿ, ਸੰਤ ਕੇ। ਤਾਂ ਹੋਇਹ ਪ੍ਰੀ, ਪ੍ਰਾਪਾ ਕੇ, ਜੋ ਰਾਹਿ . . .
 ਹਾਇ ਮੇ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ, ਜਾਂ ਤੇ ਮੇਰੀ ਇਕਾਗਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ, ਚਿਤ ਕੀ ਬਿਤੀ ਸੇ ਚਿਤਵਣਾ ਤਿਆਰ
 ਕਰ। ਇਹ ਨਿਰਮਲ ਮਨ ਵਾਲਿਆਂ ਕੀ ਧਾਰਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਪੁਰਸ ਇਬਤਰੀ, ਜਿਤ ਆਯੇ ਹੀ ਮਨ
 ਜਿਨ ਕੇ ਕਾਨੇ ਕਿਠ ਹੋਏ ਹੈ, ਜੋ ਪੁਣ ਕਰ ਇਹ ਬਾਰਤਾ ਉਲਟਾ ਉਪਰਾਸ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਭਾਵ।
 ਜਿਨ ਕੇ ਇਕ ਚਿਹਨ ਮਾਤ੍ਰ ਹੁਰਾਵਕ ਹੀ ਰੁਚ ਸਿਨਾ ਕਈ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਪੜਾ ਹੈ ਤਿਨ ਕਾ ਧਿਆਨ
 ਜੇ ਕਰ ਨਾ ਲਗਾ ਗੋਬਿੰਦ ਮੇ। ਜੋ ਪ੍ਰੀਤਾ ਕਰ ਤਿਆ ਆਦਿਕੋ ਕੇ ਮੁਖ ਚਿਹਨ ਕੇ ਦਰਸਤੇ ਹੈ।
 ਸਾਧ ਹੋ ਕਰ ਜੋ ਜੇ ਕਰ ਕਰੇ ਜੋ ਅਸਾਦੇ ਮਨ ਤੇ ਸਹੂਪ ਮੇ ਜੁੜੇ ਰਹਤੇ ਹੈ, ਸੇ ਝੂਠ ਹੈ।
 ਬਾਰਤਾ। ਜੇ ਕਰ ਧੁੰਏ ਕੇ ਧੌਲ ਸਮ ਜਗਤਿ ਜਿਸ ਕੇ ਰਸ ਨਹੀਂ ਦੇਤਾ, ਕਿਆ ਝੂਠਾ ਸਮਝਿਆ ਹੈ।
 ਦੇਖ ਕਰ ਬਿਧਾਇਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ। ਵਾ ਬ੍ਰਹਮ ਸਹੂਪ ਜਾਇਆ ਤਬ ਭੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਤੇ ਇਤਰ
 ਨਾ ਰਸ ਬੁਧੀ ਫੁਰੀ ਨਾ ਬਿਧਾਇਮਾਨ ਹੂਆ ਕਿਸੀ ਪਦਾਰਥ ਮੇ। ਜੇਸੇ ਕਰਤਾਵ ਪੁਰ ਕੇ ਬਾਜਾਰ ਮੇ ਇਕ
 ਰਾਮ ਜਨੀ ਚਲੀ ਆਵਦੀ ਸੀ, ਤੇਜੇ ਪਹਿਰ। ਤਬ ਸੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਦਿਆਲ ਜੀ ਦੇਖ ਕਰ ਕਹਤ
 ਕਏ: ਦੇਖੋ ਇਹੁ ਕੇਸਾ ਫੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮ ਚਲਾ ਆਵਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੇ ਸਰਬ ਆਤਮਾ
 ਕੇ ਮੇਰੀ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ। ਆਯੇ ਆਪਣਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇਖੇ ਜਗਿਆਸੂ, ਜਿਸ ਕਰ ਆਪਣਾ ਭਲਾ ਹੋਵੇ।

੬। ਕਬਾ ਭਾਈ ਹਜਾਰਾ ਗਿਘ ਜੀ ਕੀ। ਹੁਥਾ ਅਵਸਥਾ ਮੇ ਕਲੀ ਇਕ ਮਾਸਤ ਮੇ ਕਿਸੀ ਯਾਤਾ ਮੇ
 ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਜਲੀ ਗਈ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਅਯੋ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਇਹ
 ਨੇਤ੍ਰ ਮੇਰੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਾਸ ਰਖੋ ਅਮਾਨ ਜਬ ਜਬ ਮੈਨੂੰ ਚਹੀਨੀ ਤਬ ਮੇ ਆਪ ਤੋ ਨੈ ਨੇਵਾਂਗਾ। ਤਬ
 ਤਿਸੀ ਕਾਲ ਮੇ ਨੇਤ੍ਰ ਭਾਈ ਹਜਾਰਾ ਗਿਘ ਜੀ ਕੇ ਸੰਦ ਹੋ ਗਏ। ਜਬ ਗ੍ਰਿਥ ਅਵਸਥਾ ਆਈ ਤਬ ਕਹਤ
 ਕਏ: ਹੋ ਸਤਿ ਜੀ। ਅਬ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਮੇਰੀ ਅਮਾਨ ਦੇ ਹੋ ਜੋ ਮੇ ਆਪ ਪਾਸ ਧਰੀ ਸੀ। ਜਾਂ ਤੇ
 ਅਬ ਮੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਰੀਰ ਕੀ ਕਰਨੇ ਤੇ ਦੁਖੀ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜਬ ਐਸੇ ਕਰਾ ਤਬ ਤਾਤਕਾਲ ਨੇਤ੍ਰ ਪ੍ਰਕਾਸ ਆਏ
 ਜੇਸੇ ਕਮਲ ਭਾਨ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਖਿੜੇ ਤਥਾ ਪਿੜ ਆਏ। ੧। ਕਹੂ ਹੁੰਘੇ ਜਲ ਮੇ ਮਨਾਨ ਲਗੇ
 ਕਰਨੇ ਭਾਈ ਹਜਾਰਾ ਗਿਘ ਜੀ ਤਬ ਕਿਸੀ ਕਰਾ ਜੀ ਇਥੇ ਖਟੀਕ ਖਲਾ ਜਮੜਾ ਧੋਵਦੇ ਹੈ। ਤਬ
 ਸੰਤ ਸੁਨ ਕਰ ਕਹਤ ਕਏ ਆਯੋ ਭੀ ਮਨੜਾ ਹੀ ਧੋਵਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਪਵਿਤਰ ਜਰਿ ਨਾਮ ਕਰ
 ਹੋਵਣਾ ਹੈ। ੨। ਇਨ ਕੇ ਜੇਲੇ ਭਾਈ ਹਜਾਰਾ ਗਿਘ ਜੀ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਕੇ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਜੋ ਮਨ੍ਹੀ ਜਨਮ ਤੇ ਬਾਡੀ
 ਕਾ ਕਾਮ ਸੀਪਤੇ ਕਏ ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਲੀਏ, ਜੋ ਮੇਹਨਤ ਕਰ ਖਾਵਾਂਗੇ। ਕਿਸੀ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਾ ਨ ਖਾਵਨੀ
 ਪੜੇ। ਜਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਤੇ ਮਾਰਗ ਮੇ ਅਯੋ ਧੰਨ ਕਾ ਹੀ ਪਾਪ ਵਿਘਨ ਹੈ, ਗ੍ਰਿਸ਼ਤ ਅਸਰਮ ਮੇ
 ਹੈ ਸੇ। ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਤ੍ਰਾ ਭੀ। ਤਬ ਕੋਈ ਸਫਲੀ ਇਨ ਕਾ ਮਤ ਗਿਆ। ਤਾਂ ਕੋਈ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਸਿਖ
 ਖਰਚ ਪਤ ਜੜ੍ਹ ਕਰ ਕਿਸੀ ਦੁਰੇ ਨਗਰੇ ਇਨ੍ਹੇ ਰਾਨ ਦੇਵਣੇ ਆਵਤਾ ਸੀ। ਮਾਰਗ ਮੇ ਤਿਸ ਕੇ ਪਿਸਾ
 ਜੋ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਤਰ ਕਰ ਪਿਸਾਣਾ ਦਾਨੇ ਲਾਯਾ, ਖਰਚ ਰਾਹ ਮੇ ਲਾਧ ਕਰ। ਤਾਂ ਮਾਰਗ ਤੇ ਪਾਪ

ਜੇ ਦੋਹੀ ਪਰਬਤਾਂ ਦੇ ਕੰਕਰਾਂ ਮੇਂ ਤਿਸ ਕਰ ਅੰਗ ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ। ਪੁਨਾ ਸੋ ਮਿਤ੍ਰ ਭਯਾ। ਤਬ ਭਾਈ
 ਜਸਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜਾਇ ਤਾ ਕਰਤ ਭਏ : ਹੇ ਭਾਈ ਸਿੰਘ ਤੂੰ ਤਾਂ ਅਸਾਨੂੰ ਕਾਣ ਦੇਣੇ ਆਇਆ ਸੀ।
 ਹੋਈ ਤਿਆ ਕਰੇ ਤਾ ਜਗਤ ਮੇਂ ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਆਵਤਾ ਹ ਤਿਸ ਕੀ ਐਸੀ। ਦੁਰਦਸਾ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੂੰ
 ਹੁਣ ਉਠ ਬੈਠ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਕਰ। ਤਾ ਸੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਨੇ ਕਰ ਉਠ ਬੈਠਾ ਤੇ
 ਰਹੀ ਨਾਮਾ। ਐਸੇ ਸਾਮ੍ਹਣ ਹੋਏ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਦੇ ਨਾਮ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰਿ। ੩। ਏਕ ਸਮੇਂ ਆਮੋਕੇ,
 ਤਿਆ ਜੁਧ ਵਿਖੇ ਜਾਤੇ ਭਏ। ਤਬ ਦੇ ਤਲਵਾਰਾਂ ਲਗਤ ਆਂ ਭਾਈਆਂ ਸੀਤਾਂ ਕੇ ਸਰੀਰ ਕਉ। ਜਬ ਤੀਸਰੀ
 ਵਾਰ ਤਲਵਾਰ ਕੀ ਦੁਸਮਨ ਮਾਰਨ ਨਾਮ ਤਬ ਕਰਤ ਭਏ ਆ ਅਸਾਂ ਦੇ ਹੀ ਵਾਰਾਂ ਤਲਵਾਰ ਕੀ ਦੇਣੀਆਂ ਸੀ
 ਜੋ ਇਸੀ ਕਰ ਇਥੇ ਆਏ ਹਾਂ। ਅਹ ਸਰੀਰ ਵੂਟੇਯਾ। ਤਬ ਦੇਹ ਵੂਟ ਗਿਆ ਨਿਬਾਣਾ ਰੂਪ ਹੁਏ। ਤਿਨ
 ਕਾ ਪੀਛੈ ਪਲੰਘ ਸਾ ਤਹਾਂ ਭਾਈ ਮੋਤਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਰਤਾ ਭਏ : ਹੇ ਭਾਈ ਜਸਾ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਜੇ ਕਰ ਪੀਛੈ
 ਤੇਰੇ ਮੇਂ ਸਕਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਤਪ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਏ। ਜੋ ਤਿਸੀ ਸਮੇਂ ਦੂਰ ਹੁਆ ਦੁਖ। ਕਥਾ ਭਾਈ
 ਟਹਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ। ਭਾਈ ਟਹਲ ਸਿੰਘ ਥਾ, ਹੋਟ ਨਗਰ ਵਾਸੀ ਸਿੰਘ ਏਕ; ਤਿਨਾ ਨੇ ਜਾਨਿਆਂ ਜੋ ਇਹ
 ਰੂਪ ਰਹਤਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਤੇ ਘਰ ਘਰੀਯੀ ਸੀ, ਏਕ ਮਾਧੀ, ਏਕ ਆਪ ਸੋ। ਤੇ ਭਾਈ ਟਹਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ
 ਨਿਵ ਨਾਮ ਬੀਚੇ ਨਾਗੀ ਰਹੇ ਤਿਸ ਕਰ ਸਾਖਿਆਤ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਪਾਇਆ।
 ਨਿਕਾਰਾ ਤੇ ਭੂਖਾ ਜਾਣ ਕੇ ਉਠ ਲੋਕੋਂ ਨੇ ਕਹਾ : ਹੇ ਭਾਈ ਟਹਲ ਸਿੰਘ, ਤੂੰ ਸਾਡੀਆਂ
 ਖਰਚਾਂ ਚਰਾਇਆ ਕਰਿ, ਤੇ ਵਾਰੀ ਨਾਨੋ ਰੋਜ਼ ਹੀ ਰੋਟੀ ਖਾਇਆ ਕਰ। ਤਬ ਕਰਤ ਭਏ ਜੋ ਸੱਤ
 ਧਰਨ ਜੀ। ਤਬ ਲੋਕੋਂ ਚਰਾਵਨ ਖਾਹਾਂ। ਸੋ ਕੈਸੇ ਆਪ ਤਾਂ ਬਿਛ ਕੇ ਨੀਚੇ ਬੈਠ ਕਰ ਭਜਨ ਕਰਿਹ
 ਤੇ ਖਰਚਾਂ ਆਪੇ ਪੜੀਆਂ ਚੁਗਨ। ਪੁਨਾ ਸੰਝ ਸਮੇਂ ਜਾਣ ਕਰ ਆਪੇ ਹੀ ਇਕਠੀਆਂ ਹੋ ਕਰ ਘਰੇ ਘਰੀ
 ਬਨੀਆਂ ਜਾਵਣ, ਨਿਰਜਤਨ ਹੀ। ਸੋ ਪ੍ਰਿਥਮ ਤਾਂ ਕੋਈ ਦਿਨ ਸਿਖੋਂ ਕੇ ਘਰ ਭੋਜਨ ਭੁੰਚਤੇ ਰਹੇ ਭਾਣ,
 ਜੀ ਪੁਨਾ ਬਨ ਮੇਂ ਹੀ ਰਾਤ ਭੀ ਬੈਠੇ ਰਹੇ ਤਜਨਾਨੰਦ ਮੇਂ। ਤਬ ਰਾਤ ਕਉ ਭੂਖੇ ਸਮਝ ਕਰ ਧੁਰ
 ਵਰਾਹੇ ਦੇ ਪ੍ਰਸਾਦੀਆਂ ਉਤ੍ਰਤੀਆਂ ਭਈਆਂ, ਉਪਰ ਕਵਹਿ ਪ੍ਰੇਸਾਦਿ। ਸੋ ਛੱਕ ਕਰ ਪਰਮ ਸਵਾਦੀਕ
 ਭੋਜਨ ਪੁਨਾ ਭਜਨਾਨੰਦ ਮੇਂ ਮਗਨ ਹੁਏ। ਜੈਸੇ ਆਪ ਪਤਿਸਾਹ ਕੇ। ਜੈਸੇ ਭਗਤ ਮਾਲ ਮੇਂ
 ਆ ਭਿਰਾਹ ਮੇਂ ਸੋ ਏਕ ਬਨ ਮੇਂ ਗਯਾ ਤਿਸ ਕੇ ਹਨੂ ਨ ਲਿਆਇ ਦੇਵੇ ਭੋਜਨ ਤਬਾ ਭਾਈ ਭੀ ਨਾ
 ਦਿਲੇ ਜਾਇ ਨਗਰ ਮੇਂ ਨ ਰਾਤ ਕਉ। ਦੇਜ ਹੀ ਭੋਜਨ ਉਤਰਿਆ ਕਰੇ ਤਿਨ ਕੇ ਨੀਏ, ਗੋਇਦ ਕੀ
 ਮਗਜੀ ਕਰ। ਇਕ ਦਿਨ ਸੋ ਨਗਰਵਾਸੀ ਜੋ ਧਰਮਸਾਲ ਮੇਂ ਇਕਤ੍ਰ ਹੁਏ, ਕਿਸੀ ਸਬਬ, ਤਬ
 ਘੁਤੇ ਭਏ ਜੋ ਭਾਈ ਟਹਲ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਹਾਂ ਤੇ ਪਾਵਤੇ ਹੈ। ਉਹ ਕਰਤ ਭਯਾ ਜੋ ਕੋਤੇ ਦਿਨ ਹੁਏ ਹੈ
 ਮੇਰੇ ਭੀ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ; ਉਹ ਕਰਤ ਭਯਾ, ਮੇਰੀ ਭੀ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਭੋਜਨ, ਭਾਈ ਜੀ ਨੇ। ਤੇ
 ਖਾਰਾਂ ਤਿਸੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਘਾਸ ਚਰ ਕਰ ਪੁਨਾ ਨਿਕੇਤ ਮੇਂ ਆਇ ਜਾਏ। ਸੋ ਐਸੇ ਹੀ ਜਾਣੇ ਜੋ ਭਾਈ
 ਟਹਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੀ ਚਰਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਆਪਸ ਮੇਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਜੋ ਹਿੰਦੂ ਮਾਤ੍ਰ ਦੇਤਾ ਉਸ ਨੇ
 ਭੋਜਨ ਪਾਇਆ ਨਾ, ਤਾਂ ਤੇ ਕਿਆ ਜਾਣੀਐ, ਜੋ ਕਿਸੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਾ ਭੋਜਨ ਪਾਤਾ ਹੈ, ਕਿਯੋ।
 ਤਾਂ ਸਭੀ ਯਮਨੇ ਮਿਲ ਕਰ ਕਹਾ ਜੀ ਅਸਾਡੇ ਨਹੀਂ ਖਾਤਾ ਸੋ। ਤਬ ਕੋਈ ਇਕ ਐਰ ਖਰਚਾਂ ਕੇ

ਹਰਾਵਣੇ ਵਾਲੇ ਕਰਤ ਭਏ। ਜੇ ਹੁਣ ਆਤਮਾ ਕਉ ਭੀ ਆਹਿਰ ਰਹਤਾ ਹੈ ਸੋ ਕਿਆ ਜਾਣੀਐ
 ਜੇ ਭੋਜਨ ਕਰਾ ਜੇਵਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਕੋਈ ਮਾਨੁਖ ਡਿਪ ਕਰ ਤਿਨ ਤੇ ਦੂਰ ਬੈਠ ਰਹਾ ਜੇ ਮਤ
 ਕੋਈ ਮੁਸਲਮਾਨ ਡਿਪ ਕਰ ਦੇ ਆਵਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਆਤਮਾ ਕਉ ਬੇਦਪ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਊਪਰ ਜੇ ਉਤਰੈ
 ਜਿਨ ਕੇ ਉਪਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ । ਤਬ ਪਰਮ ਹਤਰ ਨੇ, ਚਾਰ ਹੋਟੀ ਜਾਨਕਰ ਸਮਝਿਆ ਜੇ
 ਈਹਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਾ ਪਿਆਰਾ ਬੈਠਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਹਾਰ ਹੋਇਆ ਜਾਂ ਤੇ ਆਇਆ।
 ਤਬ ਊਹ ਏਹ ਕਰ ਕਰਤ ਭਏ। ਆਓ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਭੋਜਨ ਪਾਉ। ਜੇ ਸੁਨ ਕਰ
 ਜਬ ਆਇ ਭੋਜਨ ਪਾਇਆ ਤਬ ਉਨ ਕੇ ਭੀ ਆਪ ਹੀ ਨਿਵ ਨਾ ਜਾਤੀ ਭਈ। ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ
 ਹਾਈ ਜੀ ਕਰਾ ਜੇ ਇਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਵਾਤਾ ਤੁਹਾ ਸਾਹ ਮੇ ਨ ਜਣਾਵਣੀ ਪਰ ਸੋ ਕਰ ਦੇਤਾ ਭਯਾ ।
 ਤਬ ਇਹ ਬਾਨਤਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹੁਈ ਹੈ ਜੇ ਹਾਈ ਟਹਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮ੍ਰੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ
 ਸਭੀ ਜੇਵਰ ਹੈ ਕਰ ਸੇਵਾ ਕਰਹਿ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ। ੧ । ਸਵਾ ਪਹਿਰ ਰਾਤ ਸਮਝ
 ਕਰ ਦਿਖਾਉ ਮੇਰ ਸਨਾਨ ਕੇ ਜਾਤੇ ਜੇ, ਹਾਈ ਟਹਲ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਿਥਮ ਰਾਤ ਕਉ
 ਇਨ ਕੀ ਮਾਤਾ ਜਾਤ ਭਈ। ਤਬ ਆਪ ਸਨਾਨ ਕੇ ਜਾਤੇ ਜੇ ਸਰੀਰ ਪਰ ਮਾਤਾ ਜੀ ਹੁਰੇ ਮੇ ਧੰਡ
 ਸਾਧਕ ਨਦੀ ਮੇ ਭੱਟ ਜਾਇ ਜਾਤੀ, ਚਾਕੇ ਰਾਤ। ਤਨ ਮੇ ਭਾਠੀਆਂ ਅਕਠੀਆਂ ਕਰਿ ਤੇ ਦੇਹ ਕੇ
 ਜਠਾਇ ਦੀਆ। ਜੇ ਅਵਤ ਪੇਲ ਕਿਸੇ ਕੇ ਕਾਹਨੂੰ ਦੇਣੀ ਹੈ। ੨ । ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਲੋਕ ਪੂਜਾ ਕਰੇ ਹਾਈ
 ਟਹਿਲ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਜੇ ਨੀਚ ਸਨ ਜੇ ਮਲੇਫ ਹੈ ਜੇ ਦੇਹ ਕਰ ਜੇਹਤ ਕਰੇ। ਤਬ ਰਾਤ ਕਉ ਜਹਾਂ
 ਸੋਇ ਪੜੇ ਜੇ ਜੀ ਸੰਤ ਜੀ ਤਹਾਂ ਸੋ ਟੋਕ ਭਰਤਾ ਹੈ ਜੀ ਇਸ ਹੀਰ ਜੇ ਬੰਦੂਕਾਂ ਹਠਾਵਤੇ ਤੇ
 ਹਾਈ ਟਹਿਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ ਟਹਲ ਕੋਲੀਆਂ ਜੀ ਪਾਇ ਪਾਇ ਕਰ। ਤਬ ਮੇ ਗੋਲੀ ਜਾ ਹਧਟਾ ਹੋਇ ਕਰ
 ਸਰੀਰ ਤੇ ਆਇ ਪੜੇ ਜੀਜਾਂ ਜੇ ਏਦ ਠਾਨ ਨਾ ਹੂਆ ਜਿਨ ਕਾ ਰਾਖਾ ਆਪ ਤਿਨ ਕੇ ਕੋਈ
 ਨਹੀਂ ਮਾਰ ਸਕਤਾ। ੩ । ਤਬ ਮਲੇਫ ਨੀਚ ਅਵਤ ਨਦੀ ਮੇ ਧੰਡ ਬੰਨ੍ਹ ਕਰ ਹੁਟ ਆਵਤੇ ਤੇ
 ਦੇਹ ਕਿਆ ਦੇਖਣ ਜੇ ਹਾਈ ਟਹਿਲ ਸਿੰਘ ਤਾਂ ਪਰਮ ਸਨ ਮੇ ਦੇਤਾ ਹੈ। ਜੇਜੇ ਜੇਜੇ ਪਤੀਆਵੇ ਦੇਖ
 ਦੇਖ ਕਰ ਨੀਚ ਮਲੇਫ ਕਾ ਚਿਰਾ ਨਾਮ ਨ ਹੂਆ ਜਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰਥਮ ਤੇ ਭੀ ਅਤਿ ਕਠਨ ਹੈ। ੪ ।
 ਕੋਟ ਗੁਰਾ ਮੇ ਸੀਰ ਭਾਲ ਵਿਖੇ ਨਦੀ ਤੇ ਜੇ ਦੂਰ ਜਾਣਾ ਪਵੈ ਤਬ ਲੋਕ ਕਰਤ ਭਏ: ਹੇ ਹਾਈ ਟਹਿਲ
 ਸਿੰਘ ਜੀ ਜੇ ਦੂਰ ਹੀ ਜੇ ਸੂਫਟ ਕਰ ਪੁਰੀ ਕੀ ਭਰਤ ਤਬ ਹਟੀ ਨਾਇ ਕਰ ਜਨ ਕਾ
 ਬੰਨਾ, ਹੁਆਟਾ ਤੇ ਜਿਸ ਕੇ ਹਰਤੇ, ਸੋ ਨਿਵਟ ਟਹਲ ਕੇ ਨਿਵਟਾ ਦੀਆ। ਐਸੇ ਸਕਤਵੇਤ ਸੇ।
 ਕਥਾ ਹਾਈ ਮਿਲਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜੀ। ਹਾਰ ਮਾਏ ਕੇ ਧੰਡ ਵਾਸੀ ਹਾਈ ਮਿਲਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪਰਮ
 ਪਰੇਖੀ ਸੇ, ਸ੍ਰੀ ਆਸਾ ਕੀ ਵਾਰ ਭਾਵਤੇ ਮੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਭਾਲ ਸਨਾਨ ਕਰ। ਤਬ ਤਿਨ ਨਗਰ ਮੇ ਸਿਰਦਾਰ ਨੇ
 ਕੋਰਾ ਦਿਵਾਇਆ ਜੇ ਈਹਾ ਕੋਈ ਬਾਜਾ ਬਜਾਇ ਕਰ ਗਾਇਨ ਨਾ ਕੇਯ, ਜੇ ਕਰੇਗਾ ਜੇ ਸਜਾਇ
 ਪਾਏਗਾ। ਹਾਈ ਮਿਲਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਭੀ ਕਉ ਕਰਤ, ਜੇ ਭਰ ਹੈ, ਤਿਸ ਤੇ ਭੀ ਰਹਤ, ਸ੍ਰੀ
 ਹਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ, ਇਹੁ ਜੋਸਫਟ ਕਰੇ ਜੇਹੀ ਵਜਾਇ ਕਰ ਹਰਿ ਸੁੰਦਰਨ ਕਰਏ,
 ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਤ, ਕਿਥ ਖਬਰ ਨਹੀ ਜੇ ਸਰਦਾਰ ਤਿਆ ਆਤ ਹੈ, ਤੁਸ ਆਸ। ਇਤ ਨਿਵ ਨਾਮ
 ਜੀ ਮੇ ਮਰਨ ਹੈ ਦੂਜੇ ਨਿਵ ਵਾਲੇ ਪਿਆਰੇ ਜਬ ਮਿਲਹਿ ਤਿਨ ਕਰ ਭੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੈ। ਜੇ ਨੀਚ
 ਹੁਨ ਕਰ ਦੁਸਟ ਆਤਮਾ ਸਰਦਾਰ ਤਹਾਂ ਆਵਤ ਭਯਾ, ਜਹਾਂ ਹਾਈ ਮਿਲਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ

ਪ੍ਰਮ ਮੇ ਮਫਨ ਹੋ ਕਰ ਨੇੜੇ ਤੇ ਉਨ ਮੀਲਤ ਜੇਸੇ ਹੈ ਤੇ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਤਬ
 ਆਸੇ ਜੇ ਏਕ ਧਾਮਾ ਸੇ ਉਠਾਇ ਕਰ ਮਾਰਨੇ ਕੇ, ਸਤ ਕੇ ਮੀਸ ਕਰ, ਦੁਜਾ ਖੜੀ ਕੀਤੀ ਦੁਆ ਨੇ ਜਬ,
 ਤਬ ਸੀਤ ਤਾ ਹਾਥ ਦੁਜਾ ਹਮੇ ਸੇ ਨ ਪੜਾ, ਤੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਪਰ ਪੜਾ, ਤਬ ਨੇੜੇ ਖੇਲ ਕਰ ਕਿਆ ਦੋਹੇ ਜੇ
 ਦੁਜਾ ਪ੍ਰਿਥ ਹੀ ਖੜੀ ਰਹੀ ਕਾਨਵਰ ਹੋਇ ਕਰ ਤੀਰੇ ਨਾਉਤਰੇ ਕਰ ਜਤਨ ਰਹਾ ਸੇ ਮਲੇ ਨੀਰਾਮ।
 ਤਬ ਤਿਸ ਦੁਹਾਤਾ ਕਾ ਜੇ ਪਾਪ ਕੇ ਸੋਧੀ ਸਤ ਰਾਠਾ ਪਰ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਕਹਤ ਭਯਾ। ਅਬ ਤੂੰ ਭੈਣ
 ਕੇ ਪਾਮ ਕੇ ਮਾਰਤਾ ਕਿਉ ਨਾਹੀ। ਮਾਧਾ ਹੁੰਦੀ ਤੇ ਆਨਾ ਨੂੰ। ਸੀਤ ਰਸਨ ਦੁਆਰੇ ਸ੍ਰੀ ਸੁਵਰਸਤੀ ਜੀ
 ਇਹੀ ਕਸਨ ਸਾਧ ਹੀ ਕਰੇ ਹੈ। ਸੀਤ ਜੇ ਹੋਤੇ ਹੈ ਤੇ ਧੀਆਂ ਕੇ ਸੁਆਮੀ ਵਤ ਹੈ, ਜਬਤ ਜੀਵਾਂ ਕੇ।
 ਜਾ ਤੇ ਪੂਜਨੇ ਯੋਗ ਹੋ ਸਭ ਕਿਸੀ ਕਰ। ਜੇ ਦੇਹ ਅ ਮਾਨੀ ਜਵਾਈਓ ਵਤ ਨ ਪੂਜੇ ਸੀਤਾਂ ਕਉ
 ਜੇ ਪਾਪੀ ਹੈ। ਦੇਨੇ ਨੇਕਾਂ ਕੇ ਸੁਖਾਂ ਤੀ ਸੇ ਨੀਤ ਫਿਰਤ ਰੇਤਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸੇ ਨੀਚ ਮਲੇਠਾ ਪਾਪੀ ਸੀਤਾਂ
 ਕੇ ਚਰਨੀ ਗਿਰ ਕਰ ਆਪਣੀ ਭੁਲ ਪਿਆ ਕਰਾਵਤ ਭਯਾ। ਤੇ ਸੀਤਾਂ ਕੇ ਨਿਤ ਮੀਲੇ ਕੇ ਗੀਤ ਪੜੇ
 ਗਇਨ ਹੋਵੇ। ਦੁਸਟੇ ਕੇ ਮੁਖ ਕਾਲਖ ਘਾਇ ਕਰ। ੧। ਤੇਜਨ ਸੀਤ ਕੋਈ ਕ੍ਰਿਸਤੀ ਸਿਖ ਆਇ ਕਰ
 ਕਹਤ ਭਯਾ ਜੇ ਮੇਰੇ ਘਰ ਕੋਈ ਸਾਧ ਸਿਖ ਭੇਜੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਾਵਟ ਭੀਏ, ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਮਿਲਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ।
 ਤਬ ਸੀਤ ਜੀ ਏਕ ਅਤੀਤ ਕੇ ਭੋਰਤ ਭਏ। ਤਬ ਸੇ ਅਤੀਤ ਜੇਤਾ ਤੇਜਨ ਉਨ ਕੇ ਪੱਕਾ ਥਾ ਸੇ ਸਤੀ ਭੋਜਨਾਕ
 ਉਨੇ ਸਤਿ ਨਾਮ ਕਹਿ ਕਰ। ਇਹ ਬਾਹਤਾ ਸੀਤ ਪੁਨ ਕਰ ਕਹਤੇ ਹਏ ਤਿਸ ਬਿਗਮ ਸਾਹਸਿਕ ਕੇ। ਹੈ
 ਹਾਈ ਬੀਨ ਸੀਤਾਂ ਮੀਨੀ ਅਨਪ ਅਵਾਹੀ ਸਦਾ ਪ੍ਰੀਤੀ ਰਹਤਾ ਹੈ। ਤਿੰਨਹਾ ਮਲ ਆਦਰ ਵਿਕਾਰ ਘਟ ਹੋਤੇ ਹੈ :
 ਤਜਨ ਕਾ ਅਨੰਦ ਬਹੁਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸੀਤ ਕਾ ਸੰਤੋਖ ਦੇਹ ਕਰ ਨੇਕੋ ਕਉ ਭੀ ਪਰਮ ਪ੍ਰਸਤਾ
 ਹੋਤੀ ਹੈ, ਸੇਵਾ ਕੀ ਸਰਧਾ ਕਰ। ਜੇਕ ਅਨੰਦ ਗੁਨ ਹੋਤੇ ਹੈ ਨੇਕ ਪੁਨੇਕ ਮੇ, ਸੰਜਮ ਕੇ ਅਹਾਰ ਕਰ। ਪੁਨਾ
 ਸਰਬਤ ਸਮ ਉਦਰ ਰੁਰ ਨੀਆ ਤਰ ਹਿਰ। ਭੋਜਨ ਹੀ ਨਰਨਾਮ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਸਾਧ ਮਸਤਕ ਟੇਕਤ ਭਯਾ
 ਸੀਤਾਂ ਆਏ। ਅਹ ਸੀਤਾਂ ਕੀ ਚਰਨੀ ਧਾਰਤ ਭਯਾ। ੨। ਕੋਈ ਜਿਭਾਤੀ ਅਵਰ ਨਗਰਵਾਸੀ
 ਸੀਤਾਂ ਕੇ ਮੇਲ ਕਰਾਵਤਾ ਭਯਾ ਆਪਣੇ ਨਕੇਤ ਮੇ ਪ ਵਰਤਾ ਅਹ ਪਾਕਾ ਲੇਸਤੀ ਪ੍ਰਦਬਤ ਭੇਜ ਕਰ। ਜਬ
 ਸੀਤ ਸਹਤ ਭਾਈ ਮਿਲਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਆਵੇ ਖੇਆ ਤਬ ਸੇ ਗਿਰਹੀ, ਕੀ ਘਰਨੀ, ਕਹਤ ਹਈ ਇਹੁ
 ਯਹੀ ਧਾੜ ਆਈ ਹੈ। ਜਬ ਸੀਤ ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਨੀਤ। ਤਬ ਭਾਈ ਮਿਲਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ : ਹੈ ਭਾਈ
 ਸਿਖੇ, ਰਾਤ ਈਹਾਂ ਕੋਈ ਨਾ ਰਹੀ ਜਾਂ ਤੇ ਰਾਤ ਨੇ ਈਹਾਂ ਧਾੜ ਆਵਨੀ ਹੈ ਸਿਖੇ ਕੀ ਜਾਰਨਾ ਮੂਜਬ ਜੇਹਨ
 ਰਹੇ ਗਏ ਸੇ ਬਰ ਰਹੇ ਕਸਟ ਤੇ ਜੇ ਸੀਤ ਬਹਨ ਨੇ ਨਾ ਮਾਨਤ ਭਏ ਸੇ ਧਾੜਕੇ ਆਵਣੇ ਕਰ ਲੁਟੇ ਕੁਟੇ
 ਕਏ। ੩। ਭਾਈ ਗੰਡਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੰਘ ਕਿਸੀ ਅਹ ਨਗਰ ਜਾਤੇ ਥੇ ਤਬ ਮਾਰਗ ਮੇ ਭਾਈ ਮਿਲਾਪ
 ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਮਝ ਕਰ ਤਿਨਾ ਸਾਧ ਆਇ ਮਿਲਾਪ ਕੀਆ। ਪੁਨਾ ਜਬ ਤੁਰਣੇ ਲਾਭੇ ਭਾਈ ਗੰਡਾ ਸਿੰਘ ਜੀ
 ਸਿੰਘ ਤਬ ਭਾਈ ਮਿਲਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ। ਨਾਨਕ ਜੀ ਇਸ ਦਿਨ ਤੁਸੀਂ ਨਾ ਜਾਵੇ ਤਬ ਸੇ ਨਾ
 ਮਾਨਤ ਭਏ। ਜਬ ਤੁਰੇ ਮਾਰਗ ਮੇ ਤੁਹਾ ਬਾਧਾ ਏਤੀ ਉਪਨੇ ਸਹਤ ਹੋਈ, ਤਿਸ ਕਰ ਪ੍ਰਮ ਕਸਟ ਪਾਇਆ।
 ਜਬ ਨਦੀ ਤੇ ਕੰਠੇ ਗਏ ਤਬ ਜੇ ਅਪਣਾ ਭਾਰੀ ਤਾਹੂ ਹਨੇ ਤੀਏਹ ਬੋਲ ਸਿਓ ਜਿਸ ਮੇ ਦੀਤੀ ਹਸਤੀ ਹੈ।
 ਜੇ ਗੀ ਸਹਿ ਜਾਇ ਜੇ ਬੀਤ ਆਵੇ ਤੇ। ਪੁਨਾ ਪਰਤ ਆਇ ਹਏ ਖੇਦ ਕਉ ਪਾਇ ਕਰ ਸੀਤਾਂ ਆਏ ਭੁਨ

ਆ ਕਰਾਵਣੇ ਬਚਨ ਨਾ ਮਾਨਣੇ ਕੀ। ਰਾਤ ਰਹਿ ਕਤ ਫੇਰ ਸੁਖ ਸਾਥ ਚਲੇ ਗਏ। ੪੫੫
 ਆ ਮਿਲਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅਰਧ ਹੋਈ ਪਾਏ ਬੇ, ਦੇ ਪਾਪੇ ਆਪ ਆਪ। ਐਸੇ ਸੰਜਮੀ ਸੇ ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰੇਮੀਸਵਰ
 ਜਨਾਨਦ ਮੇ ਮਾਨ ਰਹਿਣਾ। ਇਹੁ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਸਾਧਾ ਪੁਰੀ ਪਤ੍ਰ ਨਿਆਇ ਭਾਈ ਰਹਿ ਦਿਆਲ ਜੇ
 ਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਜਗਆਸੀ ਹੈ ਤਿਨ ਕੀ ਕਥਾ ਕੇ ਸੋਚ ਕਰ ਕਥਹ ਰਹੀ ਹੈ। ਏਰੀ ਸੀ ਤਿਸ ਦੇਸ ਕੇ
 ਵਿਸੀ ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਦੁਸ਼ਮਣ ਵਾਸੀ ਸੁਖ ਰਾਸੀ ਪ੍ਰੇਮੀ ਤ ਜਾਨ ਕਹ। ਪੁਨਾ ਪੁਰਬ ਪ੍ਰੀਤ। ਸ੍ਰੀ
 ਭਾਈ ਗੁਰਦਿਤੇ ਰਾਮ ਜੀ ਕੀ ਬਹੀ ਧਰਮਸਾਥਾ ਮੇ ਤੀ ਰਹਿ ਦਿਆਲ ਜੀ ਰਹਤੇ ਸੇ। ਸੇ ਸਹੀ
 ਜਿਨ ਪਰ ਹਰੀ ਦਯਾਲ ਭਯਾ ਹੈ। ਜਿਨ ਪਰ ਹਰੀ ਦਿਆਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਨ ਕੇ ਟਿਹੁ ਲਖਨ
 ਆਉਂਦੇ। ਹੈ। ਜੇ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਮਾਨ ਅਰ ਸੰਪਦ, ਸੇ ਤਿਨ ਕਾ ਮਨ ਨਿਆਰਾ ਹੈ ਰਹਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹੁ
 ਹਰਿ। ਭਜਨ ਬਿਨਾ ਨੇਹੁ ਪਦਾਰਥ ਪਿਆਰਾ ਨਹੀ ਭਾਵਤਾ। ਸੇ ਇਨਕੀ ਐਸੀ ਦਿਸਾ ਭਈ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ।
 ਪ੍ਰਮ ਅਵਸਥਾ ਮੇ ਕਥਾ ਭੀ ਕਥਨ ਕਰਦੇ ਸੀ ਭਾਈ ਰਹੀ ਦਿਆਲ ਜੀ। ਜਗ ਪ੍ਰੀਤ ਪ੍ਰੇਮੀਸਵਰ ਕੀ
 ਸੀ ਤਬ ਸੋਈ ਬਚਨ ਸੁਨਾਵਨਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਾਨੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਕਤ ਹਮਰੀ ਤਰਫ ਹੀ ਨਾ ਆਵੇ ਤੇ
 ਆਉਂਦੀਆਂ ਜਬ ਮਸਤਕ ਟੇਕਨ ਆਵੇ ਤਬ ਐਸੇ ਕਰੇ ਤਿਨ ਕੇ ਜੇ ਚਿਤ੍ਰੀਆਂ ਅਪਨੇ ਭਰਤਾ ਕੇ
 ਭਾਗ ਕਰ ਕਿਉ ਪੁਰਜ ਨਿਕਟ ਜਾਤੀ ਹੈ; ਭਾਵੇ ਸੁ ਸਾਫ਼ ਹੀ, ਸੇ ਪਾਪੀ ਹੈ ਨਰਕਾਂ ਕਉ ਜਾਏਗੀ,
 ਨ ਕਰ। ਤੇ ਪੁਰਮ ਸਾਥ ਸੰਤ ਜੀ ਨੇਨ ਬੇਨ ਬੇਨ ਨਾ ਮਿਲਾਵਹ ਐਸੇ ਸਭੀ ਦੂਰਭਏ। ਵੈਰਾਗੀਆਂ
 ਭੇਸ ਹੋਦਰੀ ਵ ਕਮਲੀ ਉਪਰ ਰਿਦੇ ਸ੍ਰੀਰ ਭਜਨ ਦੇ ਮਤ ਸੰਤ ਮੇ ਰਹਿਣੇ ਕੀ, ਜਹਾਂ ਅਬੀਡ ਕੀਰਤਨ
 ਜੀ ਕਾ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਕਿਉ ਜੇ ਮਨ ਆਦਰ ਮਤ੍ਰ ਭ੍ਰਿਗਾਂ ਹੀ ਵਾਜੀਕਾਰ ਹੋਤੇ ਹੈ ਅਨ ਧਾ ਨਹੀ ਆਰਾਮ ਕਰਣੇ
 ਮੇ ਜੇਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੈ। "ਸਾਧੂ ਸੰਗ ਰਾ ਕੀਰਤਨ ਜਾਈਐ। ਇਹੁ ਅਸੰਧਾਨ ਗੁਰੂ
 ਪਾਈਐ"। ਸੇ ਐਸਾ ਆਸਾਨ ਸ੍ਰੀ ਹੁਸ਼ੀਰ ਹੀ ਹੈ ਅਜ ਤੇ। ਐਸੇ ਵੀ ਆਰ ਕਰ ਵੈਰਾਗ ਰੂਪ
 ਸਹਿਰਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਿਨਾ ਨੇ ਸੇ ਕਹੇ। "ਜਿਹ ਜਿਥਿਆ ਸਾਨੀ ਤਜੀ ਜੀਓ ਤੇਖ ਬੈਰਾਗਾ"। ਸੇ
 ਭਾਈ ਰਹਿ ਦਿਆਲ ਜੀ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਅਵਸਥਾ ਲੇਇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਦਾਸ ਪੁਰੇ ਮੇ ਆਇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਦੇ ਭਏ।
 ਆ ਕੀਰਤਨ ਸਰਵਣ ਕਰੇ ਸ੍ਰੀ ਦਰਸਾਹ ਸਾਹਿਬਾ ਹੀ ਮੇ ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੁਏ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਗੁਰਦਿਤਾ
 ਮ ਜੀ ਪ੍ਰਮ ਆਦਰ ਕਰੇ ਤਿਨ ਕਾ। ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਵ ਤੇ ਵੁਨੀ ਪੁਰਜਾਂ ਕਾ ਸਹ ਸਥਾਨੇ ਪਰ ਆਦਰ ਹੋਤਾ
 ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਦਰਸਾਹ ਸਾਹਿਬਾ ਕਰਾ ਸਰਵਣ ਭਾਈ ਭਾਈ ਸਿੰਘ ਜਿਥਾਨੀ ਹੀ ਸੀਰ ਸਭਾ ਮੇ ਐਸੇ
 ਪਾਵੇ ਮਾਨੇ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜੇਠੇ ਦੇ। ਸੰਗ ਰਾ ਦਰਸਾਹ ਟੋਪੀ ਉਪਰ ਤਿਨ ਕੇ ਜੇਵੀ
 ਕਰਾਂਦੀ ਮੁਖ ਕੀ ਜਤ ਸਤ ਕਰ ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੀ ਦੁੰਦਰ ਹੀ ਦਾਧਾ ਰਨ ਜੇਨਨਾ ਹੁੰਦਰ,
 ਆਇਨ ਨਾਇ ਵੇਨਨਾ, ਸਾਥ ਜੀਤ। ਐਸੇ ਸਹੇਤੇ ਅਨੇਕ ਹੋਤੇ ਸੇ, ਜਹਾ ਬੀਚ, ਜੇ ਪਦਾਰਥ ਆਇ
 ਭਾਇ ਆਇ ਸਹ ਸਜਨਾ ਬੀਚ। ਆਦਰ ਵਾਤ ਮਿਤ ਪੁਰਾ ਪਾਠ ਕਾ ਭਜਨਾਨੰਦ ਮੇ ਨਿਵਰੀਣ
 ਜਾਵਣਾ। ਪੁਨਾ ਇਕਾਦਸੀ ਕੇ ਫਰੇ ਰਾਤ ਰਹੀ ਸਿ। ਹਕੀਮ ਕੇ ਅਰਾਹ ਕਾਨਾ। ਪੁਨਾ ਦੁਆਦੀ ਭੀ
 ਵਸ ਇੰਜਨ ਨਹਜ ਪੇਗਜ ਭਖ ਰੇਜ ਆਦੀ ਮਾਧਾ ਕਾਨੇ, ਗੁਰੂ ਕਿਰਪਾ ਹੈ। ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਹਕੀਮ ਤੇ
 ਆ ਸ੍ਰੀ ਭਾਗਜਾ ਸੰਤ ਚਰਨਾ ਮੇ ਹੋਤੇ ਪ੍ਰਮ ਕਰੇ। ਪ੍ਰਮ ਨਿਰਧਨ ਸੇ ਟਿਹੁ। ਸੇ ਸੰਤ ਸੇਵਾ

ਜੇ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਜੋ ਸੁਕਮ ਨੇਕਾਂ ਕੇ ਸੁਖ ਕੇ ਪਾਤਰੇ ਦੇ ਦਿਖਤੀ। ਤਾਈ ਹਰਿਦਿਆਲ ਕੇ ਦਾਤਾ ਰਾਮ ਜੀ
 ਆਈ ਜੇਠੇ ਜੋ, ਸੋ ਮਨਹਰਨ ਤਿਆਗ ਕਰ ਸੇਵਾ ਕਰੇਹੇ ਹੁਕਮ ਕੀ। ਤੇਜਨ ਸਾਧ ਭਾਜੀ ਮਾਤ੍ਰ ਹੀ ਕਰਮ
 ਜੇ ਤੇ ਭੀ ਕਰ ਜੋਰ ਕਰ ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਜੋ ਆਪ ਕਰੇ ਸੋ ਜਾਏ। ਜੇ ਕਤੀ ਪ੍ਰਸਿਤਾ ਜੋ ਕਰੇ ਸੰਤ ਜੀ ਜੋ
 ਸ ਤੇਰੀ ਮੁਜੀ ਹੋਵੇ ਸੋ ਰਾਜੀ ਕਰੇ, ਆਜ ਤੇ ਦਿਨ ਜੋ ਅਜਾਡੀ ਮਰਜੀ ਨਹੀਂ, ਹੈ ਤਾਈ, ਜੋ ਦਾਤਾ
 ਮ ਕਰੇ ਜੀ ਆਪ ਕੀ ਮਰਜੀ, ਸੰਤ ਕਰੇ ਤੇਰੀ ਮਰਜੀ। ਤਬ ਸੰਤਾਂ ਕਹਿਨਾ ਅਜਾਡੀ ਮਰਜੀ ਕੀ ਤੇਰੀ
 ਰਾਜੀ ਫਿਰ ਹੋਲੀ ਹੋਈ ਕ੍ਰਿਪੇ। ਤਾਈ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਗਿਆਨੀ ਜੋ ਗੁਰੂ ਦਿਨਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਮਵਰ ਪਦਾਰਥ ਕਰ।
 ਅਮਾਇ ਜਾਏ। ਪੁਨਾ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਪੁਨਾ ਤੇ ਤਿਸ ਕੀ ਅਰਨੀ ਭੀ ਪੁਨਾ ਹੋਰ ਤੇ ਅਮਦਨ ਬੰਦ ਹੁਈ
 ਕਰ। ਤਬ ਕਰਤ ਹਏ ਇਸ ਸਰੀਰ ਕੇ ਚਲਾਵੇ ਨਾ ਜਾਨ ਨਿਕਟ ਜੋ ਆਇਆ ਹੈ ਤਿਆਗ ਕਾ ਇਹ
 ਕਰ ਪ੍ਰਦਾਸਥ ਉਚਾਲਾ ਕਰ ਚਲੀਏ। ੧। ਏ ਸਮੇਂ ਤਾਈ ਹਰਦਿਆਲ ਜੀ ਪਿੰਡ ਭਟੀਆਂ
 ਜੋ ਹੈ ਜੋ ਤਬ ਫੈਟਬਨ ਭਾਈ ਗੁਰਮ ਸਿੰਘ ਸੁਧਾ ਸਰਸੀ ਆਇਆ ਜੋ ਮੇਰੀ ਰਖਿਆ ਕਰੇ ਦੁਸਟ ਤੁਹਕਾਂ
 ਜੋ ਤੇ ਮੇਰੇ ਨਿਕਸਣ ਕਾ ਅਵਯਾਸ ਨਾਹੀ ਦਰਾ, ਜੋ ਸੰਤ ਜੀ। ਜੰਗ ਵਾਤੇ ਤੇ ਫੌਜ ਤੇ ਮੇਰੀ
 ਸਾਥੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਸੰਤ ਪੰਥੀ ਪੜਦੇ ਸੋ ਏਠੇ ਟੀਤਰ ਇਸ ਜੋ ਭੀ ਏਠਾਇ ਨੀਆ ਤੇ ਕਹਾ ਬੈਠਾ
 ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਪ, ਹੈ ਤਾਈ। ਤਾਂ ਏਠੇ ਹੁ ਤੁਹਕ ਸਾਤ੍ਰ ਧਾਜੀ ਦੇੜੇ ਆਏ
 ਕਰ ਤੇ ਕਰਤ ਤਏ। ਜੋ ਹਮਾਰਾ ਦੁਸਮਨ ਕਹਾਂ ਦੁਸਾਇਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਤਾਈ ਜੀ ਕਰਤ ਹਏ
 ਸਿੰਘ ਦੇਖ ਨਵੇ ਅਤ੍ਰ ਪਾਰਿਰ। ਤਬ ਤਿਸ ਮੰਦਰ ਘੋਰ ਦੇਖੇ ਦੁਰਜਨੋ ਕੇ ਕੁਝ ਨਜਾ ਨਾ ਆਵੇ।
 ਜੋ ਸੰਤ ਨਿਦਕ ਕਉ ਹੁਕਮ ਹੁਣ ਕੋਈ ਨਜਰ ਨਹੀਂ ਆਵਦਾ। ਤਤਾ ਤਾਂ ਨਿਰਾਸ ਹੈ ਕਰ ਜੁਆਜੀ ਵਤ ਜਾਏ
 ਜੋ, ਨਿਦਕ ਨੀਚ। ਸੰਤ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹੁਕਮ ਸਿੰਘ ਕੀ ਦੋਲੇ ਨੇਕੇ ਮੇ ਰਖਿਆ ਹੋਈ ਜਾਤੇ ਨਾਮ ਕਾ
 ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੀਆ। ੨। ਬਡੀ ਧਰਮਮਾਲਾ ਮੇ ਏਹ ਸਤ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਹੁਏ ਜਾਨੇ।
 ਹੁਕਮ ਤਾਈ ਹਰਦਿਤਾ ਰਾਮ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਤਾਈ ਜੋਰਾ ਰਾਮ ਜੀ। ਤਾਈ ਹਰਦਿਆਲ ਜੀ ਤਿਨ ਤੇ ਚੇਨੇ
 ਤਾਈ ਦਾਤਾ ਰਾਮ ਜੀ। ਤਾਈ ਜੋਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੰਤ ਗਿਆਨੀ ਵੇਰਾ ਜੋ ਉਪਦਾਜੀ ਜੋ ਹੰਸਲੀ ਹੀ ਸੇਵਾ
 ਜਾਤੇ ਰਹੇ ਹੈ। ਤੇਰੇ ਭਾਈ ਨਰਾਇਣ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਤਾਈ ਤ੍ਰਿਕਾਸ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭਾਈ ਮੋਹਨ ਰਾਮ ਜੀ
 ਤਾਈ ਮਨਜਾ ਰਾਮ ਜੀ। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਹੁਕਮ ਸਿੰਘ ਵੀਤੇ ਉਤ੍ਰਾਹੀ ਹੁਕਮ ਸਰ ਬੰਦ ਤੇ
 ਤਬ ਬਨਨ। ਇਕਤੀਸਾ ਹੁਕਮ। ੩੧। ਆਏ ਤਾਈ ਸੁਰੇਤ ਸਿੰਘ ਕੇ ਜੇਠੇ ਕਾ ਇਕ ਪ੍ਰਸਿਦ
 ਜਾਏ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਹੁਕਮ ਜਾਏ। ਤਾਈ ਮਾਤਾਲ ਸਿੰਘ ਕੀ ਇਹ ਸਾਧਕਾ ਸੀਨੀਆਂ ਏਨੇ ਤਬ ਸਾਧਕਾ ਨਾ ਕਰੇ।
 ਜੋ ਸਿਖਾਂ ਜਾਏ ਦੁਸ਼ਮਣਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ ਤਿਸ ਸਾਧਕਾ ਸਿੰਘ ਕਰੇ ਸਰੀਰ ਖਾਧਾ ਕਾਸ। ਪ੍ਰੇਮ ਗਿਆਨ
 ਜਨ। ਏਕ ਸਮੇਂ ਚਰਨ ਪਰ ਜਹਰ ਮੋਹਰੀ ਭਈ ਮੇ ਵਰਨ ਕੇ ਚਰ ਗਈ ਜੰਘ ਟੀਕ।
 ਤਬ ਤਿਸੀ ਕਰਾ। ਤੁਸਾਂ ਹੁੰ ਦਰਦ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਹੈ ਤਾਈ ਮਾਤਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਤਾਂ ਕਰਤ
 ਜੋ ਆਜ ਹੁੰ ਦਰਦ ਵਰਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਆਜ ਕੋਈ ਦੇਹ ਨਹੀਂ। ਭਨਾ ਜੀ ਕਿਹੁ ਤਾਂ ਹੋਰਾ ਹੋਵੇਗਾ
 ਕਰਤ ਤੁਏ ਜੇਸੇ ਰਾਜਾ ਜਨਕ ਕਾ ਏਕ ਪਾਦ ਅਰੁ ਗੀਰ ਧਾ ਤੇ ਦੁਤੀਆ ਪਾਦ ਕੇ ਦਿਸਤੀਆਂ

ਨੇ ਸਿਉ ਮਲੇ ਸੋ ਤਿਨ ਕੋ ਏਕ ਸਮ ਹੋਈ। ਤੇਹੋ ਏਹ ਹੀ ਜਾਨੇ ਅਸੀਂ ਦੇਹ ਕੇ ਦੁਖ ਤੇ
 ਹੀ ਹਾਂ। "ਨਾਨਕ ਦੁਖ ਸੁਖ ਬਿਆਪਤ ਨਹੀਂ ਜਿਥੇ ਆਤਮ ਰਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤ"। ਤਥਾ ਦੋਹਰਾ
 "ਸੁਖ ਦੋਸਤ ਤੰਗ ਮੇ ਇਨ ਬਿਆਪਤ ਮਨ ਮਾਹਿ। ਜਿਉ ਗਿਰ ਸਾਗਰ ਮੁਕਰ ਮੇ ਭਾਰ
 ਭਏ ਨਾਹਿ"। ਤਬ ਸਿਆਣਿਆਂ ਪਾਵ ਕੋ ਕਟ ਕਰ ਤੇਲ ਮੇ ਤਲ ਦੀਆਂ ਤਬ ਭੀ ਦੁਖ ਨਾ
 ਆਵੇ ਦੇਹ ਕਾ ਤੇ ਕਹਤ ਭਏ। ਸੁਖ ਦੁਖ ਜਾਗਤ ਪਨ ਸਖੋਪਤ ਇਨ ਸਭ ਕਾ ਜੋ ਸਾਥੀ
 ਅਹਿਸਟਾਨ ਕੂਟ ਸਥ ਤਿਸ ਮੇ ਲੀਨਤਾ ਪਾਈ ਹੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਸੋ ਦੁਖ ਸੁਖ ਤੇ ਓਹ ਚੈਤਨ
 ਹੈ। ਕਥਾ ਭਾਈ ਗੰਡਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ। ਭਾਈ ਗੰਡਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜਿਨ ਕੀ ਧਰਮਸਾਲ
 ਦੁਆਸਰ ਪੁਰੀ ਮੇ ਹੈ। ਨਾਮ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ ਪ੍ਰਮਾਣ ਅਵਸਥਾ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਏ। ਜੋ
 ਦੁਆਰਾ ਰਹਰਾਸ ਸਮੇ ਕਹਤ ਥੇ ਤਿਨ ਕੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਸਿੰਘ ਕਾ ਦਰਸਨ ਹੋਤਾ ਸੀ ਪ੍ਰੇਮ
 ਕੇ ਖਿਚੇ ਭਏ ਤਰਾਵਤ। ਕਿਸੀ ਖੇਤਰਵਾਨ ਨਟ ਕੋ ਕਲਕ ਜੋ ਬੋਹਲ ਕਾ ਸਮ ਹੂਆ
 ਜਾਇ ਤਰ ਅਰਜ ਸੁਜਾਰਤਾ ਭਯਾ ਸੀਤਾਂ ਆਏ। ਜੀ ਮੇ ਸਾਹ ਕਾ ਕਰਜਾ ਬਹੁਤ ਦੇਨਾ ਹੈ।
 ਜਾਪ ਜਾ ਕਰ ਤਹਾਂ ਨਾਭੇ ਭਏ। ਤਬ ਕਹਤ ਭਏ ਅਬ ਤੂੰ ਨਿਸੰਗ ਕਰਜਾ ਉਤਾਰ ਨੈ।
 ਜੇ ਦਾਨੇ ਦੇ ਦੇ ਕਰ ਕਰਜਾ ਭੀ ਉਤਾਰਤਾ ਭਯਾ ਤੇ ਅਪਨੇ ਭੰਡਾਰੇ ਹੀ ਪਰ ਲੈਨੇ। ਤਬ
 ਜੋ ਬੋਹਲ ਤੈਸੇ ਕਾ ਤੈਸਾ। ਸਰਕਾਰ ਕੇਤੀ ਬਾਰ ਆਪੇ ਖੇਵਾ ਲੀਏ ਜੋ ਕਿਛੁ ਲੈਵੇ। ਤਬ ਸੀਤ
 ਭਏ ਜੋ ਹਮ ਕਰੇ ਸੋ ਤੁਸੀਂ ਮਾਨੇਗੇ। ਸਰਕਾਰ ਕਾਤ ਹਈ ਜੋ ਮੈਂ ਮਾਨੇਗਾ। ਬਰਨ
 ਨੀਆ। ਤਬ ਕਹਤ ਭਏ ਜੋ ਤੁਸਾਂ ਇਥੇ ਆਵਣਾ ਹੋਵੇ, ਸੋ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਹੀ
 ਕੀਤਾ ਕਰੋ ਇਸੀ ਮੇ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮ ਸੁਖ ਹੀ ਸੀ ਮਾਇਆ ਤੇ ਮਾਨ ਤੇ ਉਦਾਸੀਨ ਸੀਤ ਜੀ।
 ਜਾਮੇ ਭਾਈ ਸੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਰਸਨ ਕੋ ਆਏ। ਜਾਣ ਕਤ ਹਿਤਿ ਮੈ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜੋ ਇਹੁ ਭੀ
 ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਪਦਾਰਥ ਹੀ ਦੇਵਨਗੇ। ਸਰਕਾਰ ਕੇ ਦੀਵੇ ਜੋ। ਤਬ ਪ੍ਰਿਥਮ ਹੀ ਅਛਾਈ ਸੇ
 ਆ ਗਿਆਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਉ ਦੇ ਕਰ ਕਰਾ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ। ਹੇ ਕਿਰਪਾਲ ਮੂਰਤੀ
 ਆਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਇਹੁ ਪਦਾਰਥ ਮੂੰ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਸੇਵਾ ਮੇ ਲਾਏ ਦੀਜੈ ਕਿਰਪਾ ਕਰ।
 ਪ੍ਰਾਪਤ ਸਿੰਘ ਨਾਨਕੀ ਕਹਤ ਕਰਾ ਸੀ ਪੰਜ ਜੋ ਹੁਦ ਤ ਦੇਨਾ ਹੇ ਕਹਾਂ ਸੇ ਦੇਵੇਗੇ। ਤਬ ਖੀਸੇ ਮੇ
 ਨਿਕਾਸ ਕਰ ਪੀਤ ਜੋ ਦੀਆ। ਅਸੇ ਮਾਮਰਾਜ ਜੋ। ੨। ਇਹ ਸਿਖ ਗੋਮਰ ਖਾਨ ਸਿੰਘ
 ਕਹਤਾ ਸੀ ਤਬ ਤਿਸ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਮੁਆ ਖੰਡੇਮ ਦਰਸ ਕਾ ਵਿਆਹੁਤ ਯਸਵੰਤ ਗੁਨਵੰਤ
 ਆਵੰਤ। ਤਬ ਸੀਤਾਂ ਕੋ ਗਿਰਹ ਮੇ ਤੇ ਜਾਇ ਕਰ ਤਬ ਸੋ ਨੁਵ ਆਏ ਧਰ ਦੀਆ ਮੂੜ ਨੇ ਤੇ
 ਭਯਾ ਜੋ ਇਸ ਕੋ ਜਵਾਵੇ, ਕਿਰਪਾ ਕਰ। ਅਸੇ ਦਰ ਅਭਿਆਨੀ ਸੇਵਕ ਮਿਲਨੇ ਸੀਤ ਤੇ
 ਹੀ ਹੀ ਪਾਪ ਕਾ ਫਲ ਹੇ, ਨਿਜੇ ਹਰ। ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੇਨਾ ਮਿਲਨਾ ਗੁਰੂ ਜੋ ਤਿਸ ਕੋ
 ਕਾ ਫਲ। ਪਤਿ ਬੁਤਾ ਹਾਰਜਾ ਹੁਦਰ ਹੁਸੀਲ ਪ੍ਰਾਪ ਹੋਵੇ ਕਹਤਾ ਕੋ ਸੋ ਤਿਸ ਤੇ ਪੁਨਾ ਕਾ
 ਅਸੇ ਹੀ ਪ੍ਰਤਨੇਮ ਸਮਝਣਾ। ਪੁਰਾ ਪ੍ਰਸੰਨ। ਸੀਤ ਕਹਤ ਭਏ ਜੋ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਾਣ ਚਾਹੇ ਤਾਂ
 ਅਸੀਂ ਕਾਲ ਦੇਹ ਤਮਾਸ਼ਨੇ ਹਾਂ ਤੇਹੇ ਘਰ ਹੀ। ਤੇਰਾ ਭ੍ਰਾਤ੍ਰ ਜੀ ਪੜੇਗਾ ਉਸ ਪਰਕਾਰ ਅਸੀਂ

ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਤੇਲਿਆ ਪਰਮੇਸਵਰ ਕਾ ਤੇਲੀ ਸਰੰਸ ਹੈ। ਜੇ ਕਰ ਧੀਰਜ ਕਰੇ ਤਾਂ
 ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ ਪਰ ਪੁਰ ਹੋਵਾਂ, ਮਤਿ ਜੇਰ, ਨਿਸਰਾ ਕਰ। ਤਬ ਤਿਸ ਕੇ ਸੰਤ ਬਰਨ ਸੇ ਹੁਆ ਪੁਰੁ ਦੀ
 ਭਾਈ ਭੰਡਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪ੍ਰਿਥਮ ਪਿਐਰ ਕੀ ਤਰਫ ਰਹਿਤੇ ਜੀ। ਜੇ ਤਿਸੀ ਦੇਹ ਕੇ ਵਾਸੀ
 ਜੀ ਅਵਤ ਸੰਤ ਕੀ ਭੀ ਵਾਹਤਾ ਕਰਤ ਹੈ, ਤਨਾ ਪ ਵੁ ਅਰਧ। ਕਥਾ ਭਾਈ ਪਿਐਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ
 ਕੇ ਅਧੀਨ ਜਿਥਾ ਜਾਨ ਰਹਿ ਤਿਸੇ ਸੰਤ ਜਾਨ ਵਿਚ ਤੇ ਹੈ। ਪਰ ਅਜੀਗ ਹੋ ਕਰ ਰਹਤੇ ਹੈ।
 ਪ੍ਰੀਤ ਉਠ ਕੀ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਨਾਮ ਮੇਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਅਗਾਧਿ ਅਸੇਕਰ ਸੰਤ ਕੀ ਕਿਰਿਆ
 ਜੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ। ਭਾਈ ਪਿਐਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪਾਧ ਪਾਨ - ਰਾਗੇ ਨਾਮ ਕੀ ਨਿਵ ਮੇਂ ਸਦਾ ਮਗਨ ਰਹਤੇ ਸੇ।
 ਨੇ ਨਿਕੇਤ ਮੇਂ ਕੁਭ ਪੂਰੀ ਰਖਤੇ ਸੇ ਜਾਦਾ ਪਾਨ ਕਰਨ ਭੀਏ। ਜਬ ਸਾਹਿਬ ਨੋਕ ਕਾ ਆਗਮਨ ਹੁਆ,
 ਭੀ ਭੀ ਭੀ ਹੁਏ ਮੰਗਵਾਇ ਲੀਏ ਅਪਨੇ ਪਾਸ। ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਪਿਐਰਾ ਸਿੰਘ ਕੇ ਭੀ ਪਕੜ
 ਜਵਾਇਆ ਤੇ ਕਹਾ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਸਰਕਾਰੀ ਕਾਫ਼ੂਨ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾ ਕਿਧੇ। ਜੇ ਤੁਮ ਹੁਕਮ ਬਿਨਾ ਸਰਾਬ
 ਤੇ ਤੇ ਤੇ ਕੇਦ ਅਰ ਜੁਰਮਾਨਾ ਭਰੇ, ਸਰਕਾਰ ਆਂ। ਤਬ ਸੰਤ ਜੀ ਕਹਤ ਤਏ ਮਦਰਾ ਤੇ
 ਵੇਰੇ ਪੀਤੇ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਗਰੀਬ ਸਿਖ ਕਰੀ ਨਸੀ ਪੀਵਨ ਵਾਲੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਤੇ ਰੁਸੀ ਦੇਖ ਲੇਵੇ। ਜਬ
 ਸਰੇਜ਼ ਨੇ ਦੇਖਾ ਸੇ ਕੁਭ ਕੇ ਏਲ ਕਰ ਤਾਂ ਸਭ ਪੀਚ ਰਗੀ ਨਾਹੀ ਦਿਗਟ ਆਈ, ਪਾਨ ਕਰ ਭੀ ਦੇਖਾ।
 ਸਾਹਿਬ ਨੋਕ ਨਜਾਇਮਾਨ ਹੋ ਕਰ, ਜਨਾਮ ਕਰ, ਜਰਾਨਾ ਦੇ ਕਰ, ਸੀਤਾ ਕੇ ਮਾਨ ਸਹਤ ਵਿਦਾ ਕੀਆ
 ਨਿਦਕ ਚੁਗਲੇ ਸੇ ਸੇ ਭੰਡ ਲੀਆ ਜੇ ਸੰਤਾਂ ਸੇ ਲੇਣਾ ਜੀ। ਤਥਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸਾਕਸ਼ੀ।
 ਸਾਤਾਂ ਕੀ ਪੇਜ ਸਦਾ ਤੂੰ ਰਖਦਾ ਹਰ ਜੀਓ ਹੁਰੁ ਤੂੰ ਰਾਦਾ ਆਇਆ। ਪ੍ਰਨਾਦ ਜਨ
 ਰਾਖ ਨੇ ਦਰਿਜੀਉ ਹਰਣਾਖਸ ਮਾਰ ਪਚਾਇਆ। ਹੀ ਜੀਉ ਇਹ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ।
 ਸਾਤਾਂ ਕੀ ਪੇਜ ਰਖ ਤੂੰ ਸੁਆਮੀ ਵਡਤ ਤੇਰੀ ਸੁਣਾਈ। ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਪਿਐਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇਹ ਕਾ ਅੰਤ
 ਆ ਪ੍ਰਿਥਮ ਲਿਖ ਛਾਡਤੇ ਭਏ। ਤਿਸ ਦਿਨ ਸੇ ਸਭ ਸੰਤ ਇਕੱਠ ਕਰ, ਅਸਨਾਨ ਆਦਿਕ ਕਿਰਿਆ ਸੁਭ
 ਕਰ ਕੇ, ਅਰਦਾਸ ਕਰੀ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਪਾਸ, ਸੰਗਤ ਕੇ, ਪੁਨਾ ਦੇਹ ਤਿਆਗਨ ਕਰਤੇ ਤਏ।
 ਨੇਰ ਦੇਸ ਵਾਸੀ ਭਾਈ ਦਾਲਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨਾਮ ਤੇ ਰਸੀਆ ਜੇ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ
 ਸਤੀ ਜਲ ਤਹੀਂ ਵਤ ਹੁਰ ਆਈਆ। ਕੇਹਾ ਪੁਕਾ। ਕੁਧ ਘਿਉ ਕਾ ਨੇ ਜਾਤਾ ਸੀ ਗਰੀਬਾਨ ਹੁਤ ਮੇ,
 ਸਹੁਣਾਵਕ ਤਿਸ ਕੇ ਨਿਦਰ ਹੋ ਕਰ ਘਿਉ ਕਾ ਸਾਹਾ ਲਨੇ ਲਾਈ। ਜੇ ਕਹਤਿ ਬਿਖਾ ਸਵਾ ਸੇਰ
 ਸੀ ਦਾਲਾ ਸਿੰਘ ਤੇਨੂੰ ਦੇਵਣਾ, ਜੇ ਮੇਰਾ ਕੁਧਾ ਬੰਦ ਕਾ ਤਾਂ। ਤਬ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਸੇ ਬੰਦ ਹੁਆ।
 ਤੇ ਸਹਾਇਤਾ ਸੇ। ਤਬ ਜੇਇ ਸਿਖ ਲਿਆਇਆ ਘਿਉ ਕਿ ਸੇਰ। ਇਤ ਜਾਨ ਕਰ ਜੇ ਕੋਈ ਏਰ
 ਐਵੇ ਜੁਨਦੇ ਬੋੜੇ ਸੇ। ਤਾਂ ਜੇਰ ਘਿਉ ਦੇਖ ਕਰ ਕੁਭਤ ਵਏ। ਮਵਾ ਸੇਰ ਮੁਖੇ ਕਰੇ ਜੇਰ ਦਿਨਦਾ ਹੈ
 ਇਹ ਦੇਖ ਸਾਡੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਕਈ ਯਾਦੇ ਹੁਏ ਹੈ, ਪਰ ਤੇਨੂੰ ਘਿਉ ਕੇ ਬੰਦ ਕੀਤੀ ਆਏ ਹਾਂ। ਵਾਹ ਵਾਹ
 ਆਂ ਨੂੰ ਟਿਗੇ ਮਨਜੂਰ ਹੈ। ਤਿਸ ਕਾ ਕਰਾਹ ਕਰ ਕੇ ਵੇੜਾ ਬੋੜਾ ਵਡਤਾਇ ਦੀਆ, ਸੰਗਤ ਮੇ।
 ਸ੍ਰੀ ਸਾਈ ਦਾਸ ਗਿਰਜਤੀ ਤੇ ਭਾਈ ਤੇਤਮ ਰਾਮ ਉਦ ਜੀ ਜਾਧ ਹਜਰੇ ਕੇ ਵਾਸੀ ਭਾਈ ਥਾਨ ਸਿੰਘ
 ਜੀ ਸੰਪ੍ਰਦਾਇ ਮੇ ਸੇ। ਅਪਨੇ ਪੁਰੁ ਹੋਰੁ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਨਿਓ ਹਰੀ ਕੀਰਤ ਕਰੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ

ਹਿੰਦੂ ਜੀ ਕੇ ਆਸ਼ੇ। ਹਰਿ ਕੀਰਤ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਜਾਤ ਮੇਂ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਹੋ ਕਰ ਵਰਦਤੇ ਭਏ।
 ਹੋਏ ਨੇ ਜੈਸੇ ਮਿਤ੍ਰ ਮੁਖ ਮੇਂ ਕਰੀ ਮੇਂ ਤੇਸੇ ਹੀ ਭਏ। ਜਬ ਮਰੀਹ ਨਰਮ ਹੂਆ ਕਿਸੀ ਦੇਖ
 ਭਾਈ ਸਾਈਦਿਤੇ ਕਾ। ਤਬ ਕੋਈ ਨਾਤਕ ਦੇਖ ਕਰ ਕੋਈ ਦਾਨਾ ਇਹ ਕਰਤ ਭਯਾ।
 ਭੀਸਾਈ ਦਿਤਾ ਤੁਮਾਰਾ ਸਰੀਰ ਰਾਤੀ ਭਯਾ। ਤਬ ਕਾਦ ਭਏ ਆਸੇ ਕੋਈ ਚੋਰ ਤੇ ਨਹੀਂ
 ਰਾਤ ਪਯਾ ਨਾ ਜਾਨਾ ਹੈ। ਹੁਕਮ ਨੇ ਕੇ ਆਏ ਹਾਂ ਹੁਕਮ ਨੇ ਕੇ ਗੁਰਾਂ
 ਜਾਵਾਂਗੇ। ਵਾਜੇ ਵਜਦਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ। ਜੋ ਆਸੇ ਹੀ ਹੂਆ ਜੋ ਦਿਨੇ ਪੰਚਮਿਤ
 ਸਵਾਇ ਕਰ ਗੁਰੂ ਕੇ ਆਸੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰਵਾਇ ਕਰ ਵਤਾਇਆ। ਪੁਨਾ ਆਪ ਭੀ
 ਪਾਇ ਕਰ ਸੰਗਤ ਕੀ ਆਗਿਆ ਨੇ ਕਰ ਪੁਨਾ ਦੇ। ਤਿਆਗਤ ਭਏ ਸੁਖੇਨ ਹੀ ਜੈਸੇ ਨਾਮ ਕੁੰਜ
 ਆਸਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਭੋਰਾ ਰਾਮ ਮਾਧ ਭੀ ਜੈਸੇ ਮੁਏਂ ਕਰੀ ਏਸੇ ਪ੍ਰਮ ਸੁਖੇਨ ਮਿਤ੍ਰ ਭਏ।
 ਗੀ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਨਾ ਬਾਨ ਹੈ। "ਜੋ ਤੁਮਰਾ ਨਾ ਗਵੈ ਕਰਤੇ ਸੇ ਜਨ ਕਬੂ ਨ
 ਭਏ ਝੂਰ"। ਹਾਵ ਇਹ, ਹੇ ਹਰੀ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਨ ਤੇਹੇ ਕਰਾਨ ਜਸ ਕੇ ਗੁਰੂ ਹਤਨ ਪਾਇ ਕੇ
 ਸਨਾ ਸੇ ਉਰਾਰਤੇ ਹੈ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਊਂ ਜੋ ਪ੍ਰਮ ਪਛਾਤਾਏ ਕੇ ਨਹੀਂ ਮਰਤੇ, ਕਿਆ ਪ੍ਰਮਾਨ ਹੋ ਕਰ ਦੇਹ
 ਤਿਆਗ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜਨਮ ਕੀ ਸਦਕਤਾ ਕੇ ਕਾਰਜ ਜੋ ਕਰ ਨੀਆ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਆਪਣੇ
 ਲੋਕ ਪਾਸ ਚਲੇ ਹੈ ਪ੍ਰਮਾਨ ਬਦਨ ਹੋ ਕਰ। ਜੀ ਸੁਖਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਬਰਨ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਹਰਵਤ ਮੇਂ
 ਜੋ ਤਬਾ ਸਲੋਕ। "ਨਾਮਾ ਕੀਰਤਨ ਯਸਯ ਸਰਬ ਪਾਪ ਪ੍ਰਣਾਸਣੀ। ਪ੍ਰਣਾਮੋ ਦੁਸ਼ਮ
 ਨ ਤਨ ਮਾਮੀ ਹਰਿ ਪਰ"। ਜਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਕੀਰਤਨ ਕਰਿਆ ਹੂਆ ਸਰਬ ਪਾਪਾ
 ਨਾਸ ਹੈ ਅਰ ਪ੍ਰਣਾਮ ਮਾਤ੍ਰ ਤੇ ਹੀ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੈ ਹੈ। ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ
 ਮੇਰੇ ਬਾਰੰਬਾਰ ਨਮਸਕਾਰ ਹੋਵੇ ਨਮਸਕਾਰ ਹੋਵੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਰਨ ਕਰੇ ਹੈ। ਭਾਈ ਦਾਸ
 ਅਜੀ ਸੀਤ। ਭਾਈ ਮੋਤਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭਾਈ ਚਤੁਰ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਭਾਈ ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਜੀ।
 ਭਾਈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਾਮ ਉਦਾਸੀਏ ਸਰੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਭੀ ਹੈ। ਭਾਈ ਰਾਮ ਦਾਸ ਰਾਮ ਸਾਬ
 ਸੀਤ ਦੇਖੀ ਵੇਰ ਰਖਤਾ ਸਾ ਗਿਰੀ ਵਿਰਾਟ ਦੀਤ ਮੇਂ। ਧਨ ਮੇਂ ਏਕਲੇ ਜਾਤੇ ਦੇਖ ਕਰ ਸੇ
 ਰੂਟ ਮਾਰਨੇ ਕਉ ਦੁਰਿਆ ਦਾਸ ਰਾਮ ਕੇ। ਤਬ ਆਸੇ ਆਇ ਮਿਲੇ ਤੇ ਕਤ ਭਏ ਜੋ ਮੇਰਾ
 ਨਾਮ ਨੇ ਭੀਗਾ ਕਰ ਸਕੇਗਾ। ਤਿਉ ਨੇ ਮੇਂ ਤਿਸ ਗੁਰੂ ਕਾ ਉਪਾਸਕ ਹਾਂ ਜਿਸ ਨੇ ਇਹ
 ਸੁਰਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। "ਵਿਤ ਕਾਤਾ ਪੁਰਖ ਪਠੋਇਆ। ਵਾਨ ਨਾ ਵਿਆ ਹੋਇਆ"।
 ਤੇ ਮੇਰੇ ਮਾਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਾਣ ਅਗਵ ਹੋ ਜਾਏ। ਗੁਰੂ ਜੋਇਦ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੇ।
 ਗਿਰੀ ਕਾਲ ਸੂਨ ਪਾਇ ਕਰ ਸੀਤ ਦੇਖੀ ਮਿਤ੍ਰ ਭਯਾ, ਪ੍ਰਿਥੀ ਪਰ ਗਿਰ ਕੇ। ਆਸੇ ਜਨੇ ਕੇ ਸਰਾਈ
 ਸੁ ਦੁਖ ਮੇਂ ਜਾਣਹੀ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ। ਤਬਾ ਗੁਰੂ ਬਾਕਿਸ ਸਭਦ। ਗਉੜੀ ਮਰਨਾ ਪ
 ਰਾਮ ਕੇ ਬਲ ਪੂਰਨ ਭਾਈ। ਤਾਂ ਤੇ ਸ੍ਰਿਥਾ ਨ ਬਿਯਆ। ਕਾਈ। ੧ । ਰਹਾਉ।
 ਮੇਰੇ ਜਿਤਵੇ ਦਾਸ ਹਰਿ ਮਾਈ। ਸੇ ਮੇਂ ਕਰਤਾ ਆਪ ਰਹਾਈ। ਨਿਦਕ ਕੀ ਪ੍ਰਭ ਪਤਿ
 ਰਾਈ। ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਣ ਨਿਰਵਾਰੀ ਰਾਈ"। ਭਾਈ ਮੋਤਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪਿਤਾ ਕੀ ਹਾਵ ਪਰ
 ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਤੇਲਦੇ ਸੇ ਬਾਲਪਨ ਮੇਂ। ਤਬ ਏਕ ਮਾਈ ਨਿਬੰਧਨ ਸੀਤ ਤਰ ਜੋ ਨਿਯਾਇ ਕਰ

ਭਰ ਹਈ। ਭਾਈ ਮੋਤਾ ਸਿੰਘ ਮੇਨੂੰ ਜੋਤ ਪਕੇ ਘ੍ਰਿਤ ਦੀ ਡੋਰ ਹੈ ਜੋ ਤਗਵੰਤ ਨਮਿਤ ਦੇਵੇ
 ਇਹ ਸੇਰ ਪਕੇ ਜੋ ਭੀ ਲੇਵੇ। ਜੋ ਨੇ ਕਰ ਘ੍ਰਿਤ ਤੋਲ ਜਾਏ ਜੋ ਦਰੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕਰੇ। ਤਬ
 ਹਾ ਦੇਖ ਕਰ ਆਇ ਤੇ ਕਰਤ ਭਯਾ। ਹੇ ਉਜਾੜੁ ਇਹੋ ਤੂੰ ਅਬ ਉਠ ਖੜੋਏ ਇਹੁ ਤੇਰਾ ਕਾਮ ਨਾਹੀ
 ਤਤਕਾਲ ਕਰਤ ਭਯਾ। ਹੇ ਪਿਤਾ ਜੀ, ਤੁਹੀ ਮਟਕਾ ਦਰਪੁਰ ਦੇਖ ਲੈਵੇ ਆਪ ਰੋਮ ਕਾਹੇ ਕਰਤੇ ਹੈ।
 ਹੇ ਪਿਤਾ ਮਟਕਾ ਦੇਖਿਆ ਘ੍ਰਿਤ ਤਾ ਤਬ ਪ੍ਰਾਨ ਦੇਖ ਕੇ ਰਾਜੀ ਹੁਆ। ੧ । ਏਕ ਮਮੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜੀ ਕਾ ਉਤਾਰਾ ਕਰਾਵੇ ਤਦੇ ਨੀ ਸੁਹਾ ਸਾ ਆਇ ਕਰ ਪਰਮ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਓ । ਤਬ ਲਿਖਾਰੀ
 ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰ ਬੀੜ ਬਨਵਾਇ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ ਸੋਧ ਨੀਏ ਨੇ ਗਏ ਬਹੁਤ ਅਰਦਾਸ ਕਰ ਅਰ
 ਪ੍ਰਦਿ ਭੇਟਾ ਮੰਨ ਕਾ ਗੁਰੂ ਕੀ। ਭਾਵਨਾ ਇਹੁ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਹਤ - ਅਖਰ ਅਖਰ
 ਮਾਤ੍ਰਾ ਸਹਤ ਸੁਧਾਵਾਗੇ। ਜਬ ਗਏ ਤਬ ਸੋ ਕਾਰਜ ਹੋ ਹੁਆ। ਜੋ ਕੋਈ ਇਕ ਵਿਘਨ ਭੀ
 ਪੁਨਾ ਤਹਾ ਕਾ ਗੁਰੂ ਭੀ ਨਾ ਮਿਲਾ। ਤਬ ਮੁੜ ਆਏ ਕਰਤ ਭਏ ਜੋ ਹੋਵੇ ਅਬ ਜੋ ਆਪ ਕੀ
 ਜਾਨੀ ਹੈ ਜੋ ਕਰੋ ਮੈ ਅਬ ਵਚਾਏ ਦੁਸਾਰੀਆਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਣਾ ਚਾਹੇ ਸੁਧੀ ਤੇ ਚਾਹੇ ਨ ਹੁਧੀ।
 ਆਏ ਪਰ ਤਾਂ ਆਪ ਕਾ ਹੁਕਮ ਏ ਤਾਂ ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਨਾਮ ਜਪਣਾ ਤੇ ਹੰਕਾਰ ਤਜਣਾ ਤਾਂ ਤੇ ਮੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
 ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਜਪਾਯਾ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਹੁਈ ਜੋ ਏਕ ਬੇਰ ਤੁਜੀ ਫੇਰ
 ਆਵੇ। ਜਬ ਗਏ ਤਬ ਤਹਾ ਕੇ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਭੀ ਸੁਰ ਮੇਲ ਹੋ ਕਰ ਅਰ ਸਹਾਇਕ ਸੁਧਾਵਨ ਹਾਏ ਪਾਇ
 ਅਖਰ ਅਖਰ ਨਾਮ ਮਾਤ੍ਰਾ ਸਹਤ ਮਨ ਝਾਂਡਤ ਸੋਧ ਹੋਈ ਜਬ। ਤਬ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕਰ ਚਲੇ ਆਏ ਤੇ
 ਪ੍ਰੀਤ ਕੀ ਧਰਤੀ ਮੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਹਤ ਸੀਆਂ ਕੇ ਭਲੇ ਵਸਤੇ ਤਹਾ ਅਸਥਾਪਨ ਕੀਤੇ
 ੨ । ਕਥਾ ਭਾਈ ਬਾਲਕ ਸਿੰਘ ਹਜਰੇ ਵਾਸੀ ਕੀ। ਹੋ ਏਵ ਕੀ ਗਤੀ ਕੇ ਕੋਈ ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ;
 ਜੇਗੀ, ਜਤੀ, ਤਪੀ, ਸੁਰੀ, ਸਿਧ, ਸਾਧਕ ਆਦੀ। ਸਤਲ ਵਾਸੀ ਹੋਇ ਵਾ ਕੁਰਬਾਨ ਹੁਰਦ ਦੇਵਤਾ ਆਦੀ
 ਪ੍ਰੀਤ ਨਾ ਹੋਇ। ਤੇਤੀਸ ਕਰੋੜ ਜੋ ਅੰਗਨ ਦੇਵਤਾ ਹੈ, ਬ੍ਰਹਮਾ, ਬ੍ਰਿਹਨ, ਮਹੇਸ਼ਵਰ, ਗਨੇਸ਼, ਸੁਰੇਸ਼,
 ਸ਼ੈਲ, ਦਿਨੇਸ਼, ਨਿਰੀਸ਼। ਪੁਨਾ ਕੋਟ ਦੇਵੀ ਸ੍ਰੀ ਸਾਧਾਦਾ ਆਦੀ ਸਨਾਤਨਿਕ ਰਿਸ਼ੀ ਮੁਨੀ ਅਤ੍ਰ ਨਾਰਤ ਸ੍ਰੀ
 ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਆਦਿ ਜੋ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਵਾ ਚੰਦਸ ਚਵਨ ਖੰਡ ਧ੍ਰੁਵਮੰਡ ਮੇ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਕਾਰਕ
 ਸਾਧੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀਆਂ ਕੇ ਬਨਾਏ ਹੈ ਜੋ ਆਪੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਣ ਸਕਤਾ ਤਿਸ ਕੇ ਦਿਦੇ ਕਾ ਮੰਤਰ
 ਤਤ ਪਰਯ। ਜੋ ਕਾ ਕਾਲ ਮੇ ਅਰ ਕਿਸ ਸਾਧਨ ਨਿਉ ਪੁਨਾ ਕਿਸ ਪਰ ਤਿਸ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇਵ ਨੇ
 ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕਰ ਅਪਨੀ ਦਾਤ ਬਖਸ਼ਨੀ ਹੈ। ਗ੍ਰਿਹੀ ਪਰ, ਭਾ ਅਤੀਤ ਪਰ, ਵਾ ਭੋਗੀ ਪਰ, ਵਾ ਜੇਗੀ ਪਰ।
 ਆਤਮ ਵਾ ਜੁਬਾ ਵਾ ਬ੍ਰਿਧ ਨਰ ਨਾਤੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਵਾਰੰਡਾਲ ਚੇਰ ਵਾ ਸਾਧ। ਇਨ ਸਭਨੇ ਪਰ ਜੋ
 ਕਿਸ ਪਰ ਦਾਤ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਕਰ ਹੋਈ ਹੈ ਕੰਨ ਦਾਤ ਮਿਲਣ ਹੈ। ਕਿਸ ਕੋ ਕਿਸ ਵੇਲੇ । ਇਹ
 ਸਾਧਾ ਬੇਦੋ ਤੇ ਭੀ ਐਰ ਸਭ ਤੇ ਅਨੁਬੰਧ ਹੈ, ਹੇ ਸਤਿ ਤਾਂ ਤੇ ਇਹ ਬਾਰਤਾ ਕਰਾ ਨਗ ਕਥੀਏ।
 ਜੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕੀ ਮੋਨ ਕਰ ਸਤਿ ਸੀ ਕਥਾ ਸਤਿ ਪ੍ਰਿਤ ਹੁਪ ਬਦਿ ਨਿਸਤ ਹਤੇ ਹਾ ਚਸਨਾ ਪਵਿਤ੍ਰ
 ਆਗਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਪਨ ਕਰ ਜੋ ਪਰਮ ਤਾਤ ਪਾਯ ਗੁਰੂ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਨਾਮ ਧਾਰਨਾ ਜੋ

ਹਿੰਦੇ ਮੇਂ ਹਾਰ ਲੈਤੇ ਭਏ ਸਤ ਕਰਮ ਫਲ ਜੋ ਤਿਆਗ ਦਰ। ਸਾਹ ਕੀ ਚਿਠੀ ਦੇਖ ਕਰ ਤਾਤ
ਪਰਸ ਕਉ ਸਮਝ ਕਰ ਯੁਧਿਮਾਨ ਹੁਮਾਨਾ ਜੈਸੇ ਮੇਂ ਬਲ ਕਉ ਖੀਦ ਲੈਤਾ ਹੈ। ਤਥਾ ਭਾਈ ਬਾਲਕ
ਸਿੰਘ ਨਾਮਵਲਾ ਕੋ ਤਹ ਲੈਤੇ ਭਏ ਹੁੰਦੇ ਸਤਿ ਦੁਆਰਿਓ। ਨਾਮ ਤੋ ਬਾਲਕ ਸਿੰਘ ਅਰ ਕਾਮ ਕਰਤੈ ਭਏ
ਬਡੇ ਹਿੰਦ ਅਚਾਰਜੋ ਕਾ। ਸੋ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਪ੍ਰਤਾਪ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਤੀ ਐਸੀ
ਦਾਤ ਦਈ। ਜਿਸ ਕੋ ਜੈਸੀ ਜਤੀ ਏਸਨਾ ਸੰਕਸ਼ਪੀ ਚੈਰ ਸੀ ਉਦਾਸੀ ਦੇਖ ਕਰ ਚੈਰਾਨ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈ।
ਜੋ ਇਨੋ ਨੇ ਕੋਣ ਨਾਹਨ ਕਰਾ ਹੈ। ਦੇਖੋ ਭਾਈ ਇਨੋ ਦੁਆਰਾ ਅਪੇ ਸਤੀ ਜਨ ਨਾਮ ਧਾਰੀ ਕਰੇਤੈ
ਜਾਤੇ ਹੈ ਇਨੋ ਕੋ ਸਤਿ ਨਾਮ ਕੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਪਾਏ ਕਰਿ। ਜਤਾ ਬੋਲ ਕਰ ਅਨੇਕ
ਉਦਾਸੀਨ ਸਿੰਘ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੁਏ। ਪ੍ਰਿਥਮ ਅਵਸਥਾ ਮੇਂ ਤਾਨੀਨ ਦੁਪਏ ਇਨੋ ਕੋ ਪਾਸ ਜੋ ਅਪਨੇ ਕਮਾਟੇ
ਹੁਏ। ਉਨ ਸੇ ਹੀ ਸੱਤ ਧਰਮ ਦੇ ਵਲਜ ਕਰਦਿਆਂ ਕੇਤੇ ਪੀਸੀ ਆਠ ਸੰਗ ਦੁਪਏ ਦੇਖੇ ਭਾਈ
ਜੀ ਪਾਸ। ਅਰ ਇਧਪਰਨ ਭੀ ਹੁਆ ਦੇਹ ਪਰ। ਜਾਖੀ। ਕੋਹ ਪ੍ਰਤਾਪ ਗਿਆਨੀ ਭੇਖ ਧਾਰੀ ਸੁਸਤੋ
ਕਾ ਬੋਝ ਉਠਾਇ ਕਰ ਇਨੋ ਕੋ ਦਰਸਨ ਕੋ ਰਨਾ ਆਦਾ ਬਾ। ਸੰਤ ਕੀ ਕੀਤੀ ਰੂਪ ਸੁਰਸਰੀ ਮੇਂ
ਨਾਇ ਕਰ। ਤਸ ਸੰਤ ਅੰਤਰ ਜਾਮੀ ਅੰਥੜੀ ਆਪ ਸਾਦਕ ਜੋ ਸਰਸ ਕੋ ਹਿਦਓ ਕਾ ਅੰਤਰ ਜਾਮੀ ਜੋ
ਸੰਤ ਰਜੋਲੇ ਦੁਆਰਿਓ ਕਰਤ ਤਏ ਤਿਸ ਪੁਮਾਨ ਕੋ ਹੁਸਾਇ ਕਰ ਸਦਕ ਨੀ ਸਾਖ। ਤਥਾ ਸਾਖ।
"ਕਿਆ ਪਕੀਐ ਕਿਆ ਗੁਨੀਐ। ਕਿਆ ਸੋ ਪੁਰਾਨਾ ਹੁਨੀ॥ ਪਕੇ ਹੁਣੇ ਕਿਆ ਹੋਈ ਜੋ
ਸਹਿਜ ਨ ਮਿਲਓ ਸੋਈ। ਹਰਿ ਨਾ ਨਾਮ ਨ ਜਪਹਿ ਗਵਾਹ। ਕਿਆ ਸੋਚਹਿ ਬਾਰੀਬਾਰ॥" ਐਸੇ
ਹਨ ਕਰ ਸੰਤ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ। ੧। ਪੁਨਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰੀਤ-ਵਲਤਿਨ ਕੋ ਮਨ ਕੀ ਬ੍ਰਿਥਾ ਪ੍ਰਭਤ
ਭਾਸ। ਜੋ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਚੀਤ-ਪ੍ਰੀਤ ਦਿਤ ਕੀ ਬ੍ਰਿਥਾ ਕਾ ਸਾ ਸੁਭਾਵ ਹੈ ਜੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕੇ ਕਰੇ।
ਤਬ ਸੁਣ ਕਰ ਭਾਈ ਬਾਲਕ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਰਤ ਹੁਏ:ਹੋ ਸਾ। ਜੋ ਕੁਰ ਪੁਰੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸੋਈ
ਚਿਤ ਕੀ ਹਿਵਸਥਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ, ਹੋ ਭਾਈ। ਕੁਰ ਸਬ। ਰੂਪ ਜੀਐ ਮੇਂ ਚਿਤ ਸੁਭਾਵ ਰੂਪ ਮੁਖ ਨਜਰ
ਆਇ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤਥਾ ਸਬਦ। ਅਸਾਵਰੀ ਮਹਤਾ: ੯। "ਬ੍ਰਿਥਾ ਕਹੋ ਕਵਨ ਸਿਉ ਮਨਕੀ।
ਨੋਭ ਗੁਨਿਓ ਦਾਹੂ ਦਿਸਾਵਰ ਅਸਾ ਭਾਇਓ ਧਨ ਕੀ। ਪ੍ਰਥ ਕੇ ਹੇਤ ਬਹੁਤ ਦੁਖ ਪਾਵਰ ਜੇਵ
ਕਰਤ ਜਨ ਜਨਕੀ। ਦੁਆਰੇ ਦੁਆਰ ਸੁਆਨ ਗਿਉ ਰੋਲਤ ਰਹੇ ਹੁ। ਰਾਮ ਰਜਨ ਕੀ। ਮਾਨਸ ਜਨਮ
ਮੋਰਚਾ ਬੇਵਤ ਲਾਨ ਨ ਲੋਹ ਗਨਕੀ। ਤਾਨਕ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕ੍ਰਿਓ ਨਹੀ ਗਵਾਤ ਕੁਮਤਿ ਇਨਾਸੈ
ਤਨ ਕੀ॥" ਇਹ ਬਿਵਾਸਾ ਅਸਾ ਜੀਵੀ ਹੀ ਕੀ ਵਲਨਨ ਕੀ ਹੈ ਕੁਰ ਪੂਰੇ ਨੇ। ਤਾਂ ਤੇ
ਇਹੀ ਬਾਰਤਾ ਸਮਝ ਕਰ ਮੇਂ ਹਿਰਾਨ ਹੋ ਜਿਹਾ ਗਾਂ। ਜੋ ਕਥ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਬੋਝਾ ਚਿਨ ਸੀ ਤਹ ਤੇ
ਸਾ ਸਿਖ ਕੋ ਫਕੀਰ ਅਤੀਤ ਮਾਰਗਜਾਏ ਕੋ ਵਾ ਅਵਰ ਸਿਖੀ ਅਰਥ ਅਧੀ ਤੇ ਦੇਣੇ ਕੋ
ਇਤ ਕਰਦਾ ਸੀ ਧਰਿ ਕਿਰਤ ਦੇਣੇ ਤੀ ਸੇ। ਅਬ ਧੰਨ ਭੀ ਜਾਹੁਤਾ ਹੈ ਪਾਸ ਅਰ ਮਾਣੇ ਭੀ ਨਿਕਟ
ਆਵਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤੇ ਧੰਨ ਦੇਣੇ ਕੋ ਚਿਤ ਨਹੀ ਕਰਦਾ। ਰਿਹ ਚਿਤ ਕੀ ਚਿਤ ਚਿਰਾਹ ਕਰ ਮੇਂ
ਆਰਜ ਮਾਨ ਹੋਦਾ ਹਾਂ ਤੇ ਕਰਤਾ ਹਾਂ। ਹੈ ਜੋਇਦ ਬਾਝ ਨਹੀ ਤੇਹੀ ਕੀ ਮਹਜੀ ਹੈ। ਤਹਾਂ
ਤੇ ਮਹਾਦਾਸ ਕੀ ਮਾਇਆ ਤੀ ਮਹਾਂ ਪ੍ਰਭਤਨ ਹੈ ਕੋ ਹਿਦਓ ਤੇ ਤਨ ਮਨ ਧੰਨ ਸਤ ਜੋਇਦ ਦਾ
ਜੀ ਹੈ ਸਮਝਿਆਂ ਹੁਆ ਭਾਵੇ ਉਹ ਸਿਖ ਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਤੇ ਸਤ ਸਦਾ ਮੁਕਤ ਹੈ। ਇਨੋ ਕੋ ਜੀ

ਜੇਹੜੇ ਕਾ ਦਰਸਨ ਭੀ ਸਾਖਿਆਤ ਹੋਤਾ ਥਾ ਸੰਤ ਰਸਨ ਪਰ ਹੋਇ ਕੇ ਬੈਲਦੇ ਸਨ ਸ੍ਰੀ ਪਤਿ ਬ੍ਰਹਮ।
ਨਾਨਕ ਕਹਤ ਸਨਹੁ ਤੇ ਨੇਕੀ ਸਤ ਗਾਨ ਕੇ ਗਾਇ। ਨ ਤਰਸਿਮਿ। ਜਿਸ ਕਾਲ ਦੇਹ

ਨਹੀ ਮੈ ਭਾਈ ਬਾਲਕ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤਹ ਕੋਈ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਕਹਤ ਤਥਾ ਹੈ ਜੋ ਅਪੰ ਮੇ ਦੁਖ ਸੁਖ
ਤੀ ਕੋਸੇ ਦਸਾ ਹੋ ਸੇ ਕਰੇ। ਤਾਂ ਸੰਤ ਕਹਤੇ ਤਏ ਮਹਾ ਗੁਣ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀਰ ਕਉ। ਐਸਾ ਦਾਹ
ਹ ਜੋ ਅਗਨੀ ਨਾਹੀ। ਇਸ ਕਾ ਇਹੁ ਤੇ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ ਪੁਰਸਾ ਕੇ। "ਇਹ ਨਿਦੇਸਾ ਮਾਰੀਐ
ਹਮ ਏਨੇ ਦਾ ਕੀ ਹਾਲ"। ਪੁਨਾ। "ਹੋਵੇ ਜੇਖ ਮਸਾਇਣ ਪੀਰ। ਅੰਤ ਕਾਲ ਮਤ ਨਾਗੇ ਭੀਰ"।
ਜਾਂ ਤੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਮਹਾਂ ਕਸ਼ਟ ਹੋ। ਤੇਈ ਪ੍ਰਾਰਥਾ ਕਰਮ ਹੂਆ ਭੋਗਣਾ ਸੋ ਤੋਗ ਕਰ ਤਾਤ ਕਾਲ
ਵਿਦੇਹ ਮੁਕਤ ਹੁਏ ਨਾਮ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪ ਕਰ। "ਏਕੇ ਆਵਣਿ ਡਿਰਿ ਜੈਨ ਨ ਆਇਆ। ਨਾਨਕ ਹਰਿ
ਸਮਾਇਆ"। ਹੋਰ ਇਨਕੇ ਮੁਖ ਜਣਿਆਸੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਨਾਮਧਾਰੀਏ ਇਨ ਕੀ
ਸਿੱਖਿਆ ਭਈ। ਭਾਈ ਜਮੀਤ ਸਿੰਘ; ਭਾਈ ਨਾਨਕਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਗੁਰ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਜਵਾਹਰ ਸਿੰਘ
ਅੰਤ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਾ ਸੰਤੂ ਗ੍ਰਿਮਬੰ ਉਤਾਰਏ ਸੁਧਾ ਸਰ ਖੰਡੇ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸੰਗ ਬਰਨਨ ਬਿਤੋਸਮੇ ਹੁਨਾਸਾ। ੩੨।
ਨਾਨਕ ਭਾਈ ਦਿਵਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ। ਪੁਨੇਵਾਰ ਚੰਨ ਮੇ ਮੰਗੇਵਾਲ ਚਕੋਵਾਲ ਮੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਦਿਵਾਨ ਸਿੰਘ
ਜੀ ਭਏ ਮੰਗਲ ਮੂਰਤੀ। ਹਰਿ ਗੁਰ ਕਾ ਕੀਰਤਨ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰੇ ਪੁਨਾ ਨਾਮ ਕੇ ਰਸੀਆ ਉਦਾਰ
ਜਾਹ ਸੁਹਿਰਦ ਆਤਮਾ ਵ ਉਪਕਾਰੀ ਤੇ ਅਨੰਤ ਸੰਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਕੋਪ੍ਰਤਪਾਲਕ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਵਤ। ਏਕ
ਸਾਧੇ ਸਰਕਾਰ ਆਇ ਮਿਲਿ ਸੰਤ ਕੀਰਤੀ ਰੂਪ ਸੁਗਾਰੀ ਮੇ, ਸਨਾਨ ਕਰਕੇ। ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਪੂਰਬਕ ਅਨੰਤ
ਪਦਾਰਥ ਦੀਏ ਪੁਸ਼ਾਕਾ ਤੇ ਰੁਪਏ ਰੂਖਨ ਪ੍ਰਾਤ ਆਦੀ। ਸੋ ਸੰਤ ਜੀ ਸਤ ਅਭਿਆਗਤਾਂ ਕੇ ਗਾਣ ਦੇਤੇ
ਨੂੰ, ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ। ਤੇ ਕਹਤ ਭਏ ਜੋ ਇਹੁ ਸਜੀ ਹਮਾਰੇ ਭਾਈ ਹੈ। ਪਿਤਾ ਇਨ ਕਾ ਅਦ ਹਮਰਾ
ਏਕ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਸਾਧੀ-ਤ ਹੈ, ਹੇ ਪਿਆਰੇ। ਐਸੇ ਸੁਵਣ ਕਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਹੋਰ
ਬਹੁਤ ਪਦਾਰਥ ਦੀਆ ਸੋ ਜੀ ਸਰਕਾਰ ਤੇ ਓ ਲੋਸਤੀ ਗਾਣ ਦਾਆ ਗੁਰਮੁਖ ਤੇ ਨੇੜਵੰਦ ਸਿਖਾਂ ਸੰਤਾਂ ਕੇ।
ਪੁਨਾ ਏਕ ਗ੍ਰਾਮ ਮਹਾਰਾਜ: ਹਲਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਸਰੀ ਗੁਰ ਕੀ ਦਾਤ ਮੇ। ਸੋ ਗ੍ਰਾਮ ਅਪਣੇ ਭੇਰੇ
ਸਾਥ ਨਾ ਲਾਇਆ ਤੇ ਹੋਰ ਕਿਸੀ ਧਨਮਾਨ ਸਾਥ ਨਾਇ ਦੇਤੇ ਭਏ। ਜਹਾਂ ਬਹੁਤੀ ਨੇੜ ਹੈ ਤੇ
ਵਨਸਾਇ ਭੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਫਾਦਨ ਟੇਜਨ ਆਦਕੋ ਕਰ। ਦੇਖੇ ਹੇ ਸੰਤੋ, ਪਦਾਰਥ ਯੀਰ ਸੇ ਸੁਖ ਤਾਵਨਾ ਸੀ ਸੋ
ਇਹ ਕੀ ਕੋਸੇ ਉਨੀ ਹੈ ਰਿਦਿਓ। ਅਰ ਸਹਾਜ ਜੀਵਾਂ ਮੇ ਕੋਇਦ ਜਾਨਕਰ ਤਿਨ ਕਜ ਕੈਸਾ ਹਿਤ ਕਰਤੇ
ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਇਨ ਹੀ ਜੀ ਤਰਤੋ ਕੀ ਚਾਲ ਨਿਰਾਲੀ ਪੁਨਾ ਕਠਨ ਕਹੀ ਹੈ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਨੇ
ਨੰਦ ਜੀ ਮੇ ਤੇ ਇਕੀਨ ਕੁਲਾਂ ਵ ਸਪਤ ਗੋਤ੍ਰ ਤਾਰਨੇ ਵਾਰੇ ਭੀ ਇਨਹੀ ਜੈਸੇ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਤਥਾ ਫਪੇ।
"ਸਤ ਹੋਤ ਜੋਈ ਵੰਸ ਮੇ ਸਪਤ ਗੋਤ੍ਰ ਤਾਰੇ ਸਹੀ। ਪਿਤਾ ਪਖ ਚੋਬੀਸ ਬੀਸ ਮਾਤਾ ਕੇ ਜਾਨੇ।
ਤ੍ਰਿਆ ਖੇੜਸ ਪਰਵਾਨ ਮਾਸ ਪੁਤ੍ਰੀਚ ਬਖਾਨੇ। ਏਸਦਾ ਕੁਲ ਹਰਨ ਦਸ ਹੂਆ ਤੇ ਲੇਖੇ। ਮਾਤ ਭਰਨ
ਕੁਲਾਨ ਬੇਦ ਸਿਮਰਤ ਮੇ ਪੇਖੇ। ਪਰ ਮਿਤ ਇਕ ਸੋ ਇਕ ਕੀ ਤਤ ਵੇਤਾ ਹਰਿ ਜਨ ਕਹੀ।
ਭਗਤ ਹੋਤ ਜੋਈਵੰਸ ਮੇ ਸਪਤ ਗੋਤ੍ਰ ਤਾਰੇ ਸਹੀ"। ਤਾਂ ਤੇ ਜੋ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਰਸੀਆ ਹੈ ਸੋ ਸੰਤਜਨ
ਸੇ ਧਨ ਹੈ ਜਾਤ ਜੀਵ ਤਾਰਨ ਕਾਰਨ ਆਏ ਹੈ। ਕਰ: ਭਾਈ ਮਤਾਧ ਸਿੰਘ ਕੋਟਲੀ ਵਾਲੇ ਕੀ।

ਏਦੀ ਸਾਹਿਬ ਬਾਬਾ ਮਤਾਬ ਸਿੰਘ ਤਸਨ ਮੂਰਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਜੋ ਸਿੱਖੀ ਮੁਸਾਦਾ ਤੇ ਰਹਤ ਦੀ ਪਰਮ ਇਸ਼ਟ ਜਾਨ ਕਰ ਆਪਨੇ ਸੋਸ ਪਰ
 ਧਜਰਨ ਕਰਤੇ ਕਏ। ਪੁਨਾ ਤੇਤੇ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਕੋ ਭੀ ਤਿਸੀ ਯਾਰਗ ਮੋ ਚਲਾਵਤੇ ਭਏ ਨਾਮ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ
 ਕਰ। ਏਕ ਸਮੇਂ ਕਿਸੀ ਕੇ ਗ੍ਰਾਂਥ ਮੇ ਜਬ ਭੋਜਨ ਪਾਵਣੇ ਗਏ ਤਿਸ ਤਾ ਪੁਤ੍ਰ ਆਗੇ ਰੋਗ ਰੁਸਤੀ ਸੀ
 ਗਿਣਤੀ ਕੇ ਦੁਆਸ ਜੋ ਬਿਅਤਾ ਨੇ ਦੋਇੰ ਦੇਹੀ ਬੀਰ ਮੇ ਤਿਨ ਕਾ ਸਮਾ ਆਇ ਪੂਰਾ ਭਯਾ।
 ਜਾਂ ਤੇ ਹੋਰ ਕਾਰਨੋ ਦੇ ਵੇਲੇ ਦੇਵ ਤੇ ਬਨਾਏ ਹੈ ਜਨਮ ਤੇ ਮਰਨ ਤਾ ਵਖਤ ਇਦੰਕਰ ਕੋਈ ਨਹੀ
 ਬਨਾਇਆ। ਜਬ ਬੈਠੇ ਤਹ ਸੇ ਗੁਸਤੀ ਨਿਜਾਹ ਪ੍ਰਯੋਜਨੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪੁਤਰ ਕਉ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੇ ਅਗ੍ਰ
 ਭਾਗ ਮੇ ਲਿਆਇ ਧਰਤੇ ਭਏ। ਤੇ ਕਰਤੇ ਭਏ ਤੇ ਪ੍ਰੇ ਪ੍ਰਿਥਮ ਇਸ ਕੇ ਜਿਵਾਵੇ ਪੀਛੇ ਭੋਜਨ
 ਪਾਵਣਾ ਜਾਂ ਤੇ ਆਪ ਆਸਾਰੇ ਗੁਰਦੇਵ ਜੋ ਹੂਏ। ਐਸੇ ਅਗਿਆਨੀਆਂ ਸਿਖਾਂ ਕੇ ਬੰਨ੍ਹ ਸੁਣਦਿਆਂ ਦੇਖ ਕਰ
 ਬਾਬਾ ਜੀ ਹਿਰਾਨ ਹੂਆ ਤੇ ਕਹਤ ਕਏ ਹੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤੈਨੂੰ ਨਾਮ ਕੀ ਨਾਜ ਹੈ।
 ਆਪੇ ਭੀ ਜਿਨ ਜਿਨ ਭਗਤਨ ਕੇ ਮੰਕਟ ਬਨਾ ਹੈ ਤਹਾਂ ਤੇ ਭੋਲੇ ਹੁਸਾਂ ਆਪਨੇ ਨਾਮ ਕੀ ਨਾਜ ਕਰ ਡਿਨ
 ਕੀ ਰਖਿਆ ਕਰੀ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਜੀ ਪੁਨਾ ਇਦਰ ਸੀ ਸਹਾਇਤਾ ਲੀਏ ਬਲੀ ਕਉ ਪਤਾਨ
 ਪਠਾਇਆ ਹੈ। ਭਗਤ ਭੀਖਨ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਦ੍ਰੋਪਤੀ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਸੁਦਾਮਾ ਜੀ, ਹਰਿ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ, ਨਰਸੀ
 ਜੀ ਪੁਨਾ ਰੁਕਮਨੀ ਕੇ ਵਿਆਹ ਸਮੇਂ। ਅਰ ਭਾਰਤ ਧੰਤ ਦੀਤੀ ਕੇ ਘੰਟ ਨੀਚੇ ਟਿਟਭ ਕੇ ਅੰਡਿਆਂ ਕੀ
 ਹੁਸਾਂ ਹੀ ਰਖਿਆ ਕਰੀ। ਤਾਂ ਤੇ ਹੈ ਗੁਰੇ ਏਹਾਂ ਭੀ ਮੇਰੀ ਅਬ ਨਜਾ ਰਬੇ। ਤਬ ਸਤਿ ਨਾਮ ਕਰ
 ਕਰ ਜਨ ਜੋ ਛਿਟਾ ਦਿਆ ਸਵ ਪਤ, ਮੇ ਸਜੀਵ ਹੂਆ ਦੇਹੀ ਬਿਨਾ। ਬਡਾ ਜੇ ਜੇ ਕਾਰ ਹੂਆ ਤਹਾਂ
 ਨਰ ਨਾਰੀਆ ਮੇ। ਜਿਸ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਹੈ। ਪ੍ਰਮਾਣ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥੇ। "ਜੀਅ
 ਦੁਸਤ ਦੰਮ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਸਰਹ ਸਹਿ ਹੁਮ ਕਾਰਨ ਕਰ ਜਾ। ਆਇ ਦੁਗਾਇ ਪ੍ਰਭ ਰਖਦਾ ਆਇਆ
 ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਨਾਨਕ ਨਹੀ ਭਰਣਾ"। ਪੁਨਾ ਬਾਬਾ ਜਾਂ ਜਨ ਕੀ ਚੂਲੀ ਪਾਇ ਦੇਤੇ ਭਏ ਜੋ
 ਕਿਸੀ ਕੇ ਸਦਨ ਮੇ ਸਾਮਨੇ ਬਦਨ ਨਾ ਪਾਸਾਰਾਏ। ਜਬ ਦੀਤ ਸੁਆਸ ਹੈ। ਕਥਾ ਭਾਂ ਪੀਲਾ ਸਿੰਘ
 ਜੀ, ਸੰਤ ਛਤੇ ਪੂਰੇ ਕੇ ਵਾਸੀ। ਕਾਈ ਘੋਲਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੰਤ ਬਡੇ ਦਰਦ ਵੰਦ ਹੈ ਸੇ। ਏਕ ਸਮੇਂ
 ਸੰਤ ਪੂਰੇ ਕੇ ਪਾਸ ਕਿਹਣ ਨਾ। ਗੁਮ ਤਿਸ ਵਿਚੋਂ ਜੁਗਰੇ, ਵੇਟੀ ਸਾਢੇ ਬੀਚ ਬੀਚੀ, ਅਨੁਰਾ ਸੀ।
 ਆਗੇ ਭੀ ਸਦੀਵ ਮਤਾ ਰੁਖਿਆਂ ਰੁਖਿਆਂ ਵਾਤੇ, ਗਰੀ ਮੇ ਵਾਸਤੇ, ਸਦੀਵ ਰਾਖਤੇ ਹੈ ਸਨ। ਕਿਰਨ
 ਵਿਚ ਟੁਰ ਕੇ ਏਕ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕੀ ਸਰ ਹੈ ਸੀ, ਉਹ ਵਾਸਾ ਭਏ। ਜਬ ਛਤੇ ਕੇ ਨਜ਼ਦੀਕ ਛਾਏ ਓਥੇ ਏਕ
 ਕੁਤੀ ਨਜ਼ਰ ਆਈ। ਟੁਕੜਾ ਸਾਨੂੰ ਵਿਚੋਂ ਖੋਲ੍ਹੀ ਜਾਏ ਤੇ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜੋ ਬਹੁਤ ਹੀ ਕੀੜੀਆਂ
 ਹਨ। ਤਬ ਬੀਰਾਦ ਕੀਤਾ ਜੋ ਇਨ ਕੇ ਇਸੇ ਛੀੜੀਆਂ ਤਾ ਇਹ ਇਤੇ ਨਵੇਂ ਨਿਰਥ ਘਰੁ ਬਣਾਵਨਗੀਆਂ।
 ਅਰ ਕਈ ਇਨ ਕੇ ਸਨਭੀਆਂ ਕੀੜੀਆਂ ਪਿਏ ਹੋਵਨ ਜੀ। ਉਹ ਇਨ ਦੀ ਵਾਸਤੇ ਦੁਖੀ ਅਰ ਇਹੁ
 ਉਨਕੇ ਵਾਸਤੇ ਦੁਖੀ ਤਾਂ ਤੇ ਵੇਰ ਕਿਹਣ ਬਨੀਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਕਦਮਾਂ ਤੇ ਪਰਤੀ ਕੇ ਆਏ ਜਿਸੇ ਟੁਕੜਾ
 ਲਿਆ ਹੈ ਸੀ। ਉਸੇ ਛਿਕੇ ਕੇ ਪਾਸ ਘਾਨ ਛੰਦਿਆ ਤੇ ਤੇ ਸਰ ਤੇ ਭੀ ਨ ਗਏ।

ਐਸੇ ਦਰਦ ਵੰਦਗੀ ਵਾਲੇ ਸੇ ਭਾਈ ਘੋਲਾ ਸਿੰਘ ਜੀ। ੧ । ਏਕ ਸਮੇ ਬਾਰਨ ਕੀ
 ਧਰਮ ਸਾਲਾ ਮੇ ਰਹਤੇ ਸੇ ਤਾਂ ਏ ਸਮੇ ਸੀਤ ਕੀ ਹੁੰਤ ਪੋਹ ਮਾਘ ਕੇ ਦਿਨ ਬੇ ਠੰਢੀ ਬੁੰਦ ਕੀ ਵਰਖਾ
 ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਠੰਡੀ ਪਵਨ ਚਲਤੀ ਸੀ ਹਵਾ ਕਾ ਸਮਾਂ ਸੀ। ਕੁਤਿਆਂ ਕੇ ਟੁਕੜੇ ਪਾਵਣੇ ਅਤੇ ਬਾਹਰ
 ਗਏ। ਟੁਕੜੇ ਪਾਇ ਹਰੇ ਤਬ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜੇ ਇਜਲੀ ਖਿਵੀ ਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋਇਆ, ਜਾ ਕਾਲੀ ਰਾਤ
 ਹੋ ਸੀ। ਇਜਲੀ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰ ਏਕ ਖੋਰ ਡਿਗਾ ਪੜਾ ਨਜ਼ਰ ਆਇਆ, ਫੇਰ ਉਸ ਕੇ ਪਾਸ ਗਏ।
 ਫੇਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋਇਆ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਪੜਾ ਤੜਫਤਾ ਹੈ। ਉਠਣੇ ਕੀ ਸਕਤ ਨਾਹੀ। ਉਸ ਵਖਤ ਐਸੀ ਦਰਦਵੰਦਗੀ
 ਆਈ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਸਾਥ ਹਾਲ ਹਾਲ ਪਾਈ ਤਬ ਲੋਕ ਹਾਥੀ ਜੀ ਦੀ ਹਾਲ ਹਾਲ ਸੁਣਕੇ ਬਹੁਤ ਆਏ, ਤੇ
 ਪੁੱਛਾ ਕਿਆ ਹੈ। ਭਾਈ ਜੀ ਕੋਲੇ ਜੋ ਏਕ ਸਾਧ, ਸਾਈ ਕਾ ਜੀ ਮਰਤਾ ਹੈ ਪਾਠੇ ਨਾਲ, ਇਸ ਕੇ ਅੰਦਰ ਲੈ
 ਚਲੀਐ। ਤਬ ਸਭੀ ਮਿਲਕੇ ਉਸ ਖਰ ਕੇ ਚੁਕ ਕੇ ਅੰਦਰ ਕਜੀ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ ਲੈ ਆਏ, ਫੇਰ ਤਾਤਕਾਲ
 ਧੋਸਤਰ ਬਾਲਿਆ, ਉਸ ਕੇ ਪਾਸ ਉਪਰ ਜੋੜਕੀ ਪਾਈ। ਕੁਝ ਚੂਰੀ ਜਉ ਨਿਆਏ। ਤਬ
 ਜੋ ਉਹ ਸੁਰੇਤੀ ਮੇ ਨਾ ਆਇਆ। ਉਹ ਪ੍ਰਾਣਾ ਤੇ ਤਿਆਗਣੇ ਵਾਲੇ ਲਖਣ ਕਰਤ ਤਯਾ। ਤਬ
 ਭਾਈ ਜੀ ਨੇ ਉਸ ਕੇ ਪਾਸ ਬਾਵਨ ਅਖਰੀ ਕਾ ਪਾਠ ਕਿਆ। ਜਬ ਭੋਗ ਪਾਇਆ ਤਬ ਉਸੀ ਵਖਤ
 ਉਸ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣ ਛੁਟੇ। ਉਸ ਕੀ ਗਤੀ ਕਰੀ। ਐਸੇ ਦਰਦਵੰਦ ਭਾਈ ਘੋਲਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੇ। ੨ ।
 ਭਾਈ ਘੋਲਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਸੇ ਦਇਆ ਵਾਨ ਸੇ ਜੋ ਜਹਾਂ ਭੁਖਾ ਨਿਯਾ ਕੂਕਰ ਦੇਖਨਾ ਉਸ ਕੇ ਤਹਾਂ
 ਚੂਰੀ ਕੁਟ ਕੇ ਪਾਵਣੀ। ਜੋ ਪਾ ਵਾਲਾ ਦੇਖਣਾ ਉਸ ਕੇ ਤੇਲ ਲਗਾਵਣਾ। ਜਿਸ ਕੇ
 ਕੀੜੇ ਪਵਨ ਉਸ ਕੇ ਮਲਮ ਨਾਵਣੀ। ਸਾਬ ਕੁਤਿਆਂ ਕੇ ਭੀ ਚੂਰੀ, ਕੜਾਹਿ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਖਵਾਵਣਾ ਤੇ
 ਉਪਰ ਮਲਮ ਨਾ ਲੈਣੀ ਤੇ ਮੁਖੇ ਕਹਿਨਾ ਟਿਨ ਕੇ ਕੜਾਹ ਤਉਨ ਖਵਾਵਤਾ ਹੈ; ਇਹੁ ਭੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
 ਜੀ ਕੇ ਜੀਵ ਹੈਨ। ਐਸੇ ਦਇਆ ਕਰਣੀ। ੩ । ਏ ਸਮੇ ਫਿਰਕਿਆ ਵਾਲੇ ਭਾਈ ਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ,
 ਭਾਈ ਦਰਬਾਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਏਡੀ ਪ੍ਰੀਤ ਜੋ ਭਾਈ ਘੋਲਾ ਸਿੰਘ ਕੇ ਨੇ ਗਏ। ਬਾਰਨ ਕੀ ਧਰਮ-ਸਾਲ
 ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਆਈ ਫੇਰ ਛੁੱਟੇ ਗਏ ਸੇ। ਫੇਰ ਬਾਰਨ ਮੇ ਏਯੋ ਸੇਵਾ ਨਾਰੇ ਕਰਤੇ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕੀ।
 ਤਬ ਭਾਈ ਜੀ ਨੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜੋ ਸ਼ਹਿਰ ਕੇ ਲੋਕ ਭੀ ਆਵਹਿ। ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਸੁਣਹਿ ਤਾਂ
 ਉਨ ਕੇ ਅਭਿਆਸ ਵਾਸਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕੀ ਗੀਤ ਰੱਖੀ ਜੋ ਰੰਗ ਆਵਨ ਤੇ ਰੰਗ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਵਰਤਾਵਨਾ।
 ਏਕ ਦਿਨ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਹੀਂ ਬਾ ਰਾਤ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ। ਬੈਠੇ ਮੇ ਜੋ ਹੱਥ ਪਾਇਆ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਮੂਰਤੀ
 ਕੇ ਹਾਥ ਮੇ ਅਫੀਮ ਕੀ ਗੰਢੀ ਆਈ ਚੂਰੀ ਵਰਤਾਵਣ ਲਗੇ। ਏਕ ਸੁਖਾ ਸਿੰਘ ਚਉਧਰੀ ਜਬ ਉਸ ਕੇ
 ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਦੀਆ ਉਸ ਦੇਖ ਨਈ, ਤੇ ਸਭਨਾ ਨੂੰ ਸਾਰਤ ਗੀਤੀ ਜੋ ਖਾਈ ਨਾਹੀ। ਜਬ ਵਰਤਾਏ ਰਹੇ ਤਬ
 ਸੁਖਾ ਸਿੰਘ ਕਿਹਾ ਜੀ ਚਾਵਨ ਜਿਨਾ ਆਪ ਭੀ ਮੁਖ ਪਾਵੇ ਤੇ ਆਜੀ ਸਭੇ ਪਿਛੇ ਮੁਖ ਪਾਵਾਂਗੇ। ਤਬ ਰਾਈ
 ਹੋਰਾਂ ਮੁਖ ਪਾਇਆ ਤਬ ਕਹਨੇ ਨਾਏ ਏਨ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਹੈ ਏਨ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਹੈ ਜਿਨ ਪੈਜ ਰਾਖੀ ਹੈ।
 ਹਵ ਇਹ ਜੋ ਐਸੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਬੇ ਨਾਮ ਕੇ ਪ੍ਰਮਾਪ ਕਰ। ੪ । ਤਿਸੀ ਸੰਤ ਪੂਰੇ ਮੇ ਏਕ ਭਾਈ ਮੰਨਾ ਸਿੰਘ
 ਜੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਬੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੇਮੀ । ਜੋ ਉਦਾਰ ਆਤਮਾ ਜਿਨਾ ਕਾ ਨਿਸਚਾ ਗੁਰੂ ਕੇ ਰਤਨਾ ਮੇ। ਕਿਵਤ
 ਸਰਕਾਰ ਕੀ ਪਟਵਾਰ ਕੀ ਕਰਨ ਆਰ ਵਿਦੇ ਸੇ ਉਪਾਮਤਾ ਰਹਿਣੀ। ਜੋਸ਼ੀ ਮੇ ਕਮਨ ਰਹਿਤਾ ਹੈ।

ਪਿਛਲੀ ਵਾਰ ਨਿਤਾ ਪ੍ਰਤ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਭਜਨ ਮੇਂ ਚਿਤ ਇਕਾਗਰ ਕਰਣਾ। ਫੇਰ ਦਿਨ ਕੇ ਸੰਤਾਂ ਕੀ
 ਟਹਲ ਕਰਨੀ। ਇਸ ਮੇਂ ਸਾਰੀ ਆਯੁ ਬਤੀਤ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਭਜਨ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਾ ਸਦਕਾ ਐਸਾ ਜੋ
 ਸਰਕਾਰ ਕੀ ਕੁਝ ਨ ਕਹਿ ਸਕੇ; ਸਗੋਂ ਭੇ ਕਰੇ। ਅਰ ਤੇ ਉਨ ਕਾ ਕਾਰਜ ਸੁਫ ਰਹਿ ਜਾਵੇ ਤਬ ਔਰ
 ਪਟਵਾਰਿਓ ਪਾਸੋਂ ਕਰਵਾ ਲੈਣਾ। ਅਰ ਉਨਕੋ ਭਜਨ ਅਰ ਟਹਿਲੋਂ ਨ ਹਟਕਣਾ। ਸੋ ਏਕ ਸਮੇਂ ਤਿਨ ਕਾ
 ਪ੍ਰਤ ਪੰਜ ਸੱਤ ਬਰਾਸ ਕਾ ਮਿਤ ਹੋਣੇ ਲਾਗਾ। ਤਬ ਆਪਣੀ ਜੇਦ ਮੇਂ ਪਾਇ ਕਰ ਸੁਖਮਨੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ
 ਕਾ ਪਾਠ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। ਰਚਿਤ ਮਾਤ੍ਰ ਹੀ ਜੋਕ ਨ ਕੀਆ ਅਰ ਨਾ ਕਿਸੀ ਕੇ ਕਰਨੇ ਦੀਆ। ਐਸੇ ਨਿਰਲੋਪ
 ਰਹੇ। ਤਬ ਨੇਕਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਆਪ ਗੁਰੂ ਕੇ ਆਗੇ ਅਰਾਧ ਕਰੋ ਜੋ ਤੇ ਕੀ ਆਰਬਲਾ ਬਹੁਤ ਹੋਵੇ।
 ਤਬ ਤਿਨਾ ਤਾਈਂ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਣੇ ਲਾਗੇ ਮੁਖ ਮੇਂ ਐਫੀ ਭਾਰ ਕਰਿ, ਜੋ ਐਸੀ ਬਾਰਤਾ ਫੇਰ ਕਈ
 ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ। ਜੋ ਗੁਰ ਪਾਸੋਂ ਅਰਦਾਸ ਕਰ ਕੇ ਸੱਚਾ ਪਦਾਰਥ ਮਾਂਗਣਾ ਜੋਗ ਹੈ। ਝੂਠੇ ਪਦਾਰਥ ਤੋਂ
 ਨਾਸਵੰਤ ਰੂਪ ਹੈ ਜੋ ਅੰਤ ਨੂੰ ਤਾਂ ਨਾਸ ਹੀ ਹੋਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਗੁਰ ਪਾਸੋਂ ਸੱਚਾ ਪਦਾਰਥ ਮੰਗੀਏ।
 ਐਸੇ ਭਾਈ ਮੰਨਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਹੋਤੇ ਭਏ ਹੈ। ੫ । ਕਥਾ ਭਾਈ ਅਜਾਇਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ।
 ਇਕ ਘੋੜੀ ਵਾਲੇ ਗਾਉ ਮੇਂ ਭਾਈ ਅਜਾਇਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਚਿਤ ਭਏ ਹੈ। ਨਾਮ ਭੀ ਅਜਾਇਬ ਅਰ
 ਕਰਣੀ ਕੇ ਭੀ ਅਜਾਇਬ, ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੀ ਜਾਨੀ। ਜੋ ਬੜੇ ਉਦਾਰ ਆਤਮਾ ਅਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੇ ਚਰਨਾਂ ਕੇ
 ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ। ਆਏ ਅੰਤਿਅੰਗਤ ਸਾਧ ਸਿਖ ਕੀ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ। ਜਿਸ ਵਖਤ ਕੋਤੀ
 ਆਵੇ ਪ੍ਰੇਸ਼ੀ ਤਬ ਆਗੇ ਤੇ ਪ੍ਰੀਤ ਬਦਨ ਕਰ ਕਹਣਾ ਜੋ ਜੀ ਆਇਆ ਨੂੰ, ਰਿਜਕ ਆਇਆ ਭਾਗ
 ਆਇਆ। ਅਜ ਆਜ ਏ ਭਗਵੰਤ ਦਿਆਲ ਹੂਆ ਹੈ ਜੋ ਆਪ ਕਾ ਦਰਸਨ ਪਾਇਆ। ਐਸੇ
 ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਕੇ ਬਦਨ ਪ੍ਰੀਤ ਸਾਥ ਕਰਣੇ। ਜੋ ਪ੍ਰੇਸ਼ੀ ਕਾ ਸੇਵਾ ਬਦਨ ਸਾਥ ਹੀ ਦੂਰ ਕਰਿ ਦੇਣਾ।
 ਜਾਪੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਫੇਰ ਪ੍ਰੀਤ ਸਾਥ ਕਰਣੀ ਜੋ ਮਾਯਾ ਕਾ ਸ਼ੂਮ ਮਭੀ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਣਾ। ਤੇਹ ਮੰਜੀਆਂ ਤੇ
 ਦੁਨਾਈਆਂ ਰਜਾਈਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਣੀ। ਹਰ ਨਿਤ ਨੇਮ ਐਸਾ ਜੋ ਸਵਾ ਪਹਿਤ
 ਰਾਤ ਰਹਿੰਦੇ ਉਨ ਕੇ ਇਨਕਾਰ ਆਦੀ ਕ੍ਰਿਆ ਕਰਣੀ। ਭਾਵੇਂ ਕੋਨਾ ਸੀਤ ਹੋਵੇ ਤਉ ਹੀ ਇਨਕਾਰ
 ਕਰਾ ਨੈਣਾ। ਅਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਬਾਣੀ ਕਾ ਪਾਠ ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤ ਸਾਥ ਗਾਜ ਕਰਣਾ ਜੋ ਦੂਰ ਤਦ ਨੇਕ
 ਸੁਣ ਸੁਣ ਕਰ ਅਨੰਦ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ। ਐਸੀ ਗਾਇਕ ਰਸਨਾ ਨਾਮ ਗਾ ਕਰ ਜੋ ਮਾਨੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ
 ਸੁਵਾਦ ਆਵਤਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਕਿਆ ਕਹਣਾ ਹੈ ਜੋ ਮੁਸਲਮਾਨ ਭੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰ ਜੋਰ ਆਇ ਸੁਣਹਿ ਅਰ ਅਨੰਦ
 ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ ਅਰ ਮੁਖੋਂ ਧੰਨ ਜਾਨ ਰਹੇ। ਜੋ ਐਸੇ ਭਲੀ ਅਜਾਇਬ ਸਿੰਘ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ। ਜੋ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਹੈ। "ਸੇਵਕ ਕੀ ਓੜਕ ਨਿਭਹੀ ਪ੍ਰੀਤ"। ਜੋ ਅੰਤ ਪ੍ਰੀਤ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਭਜਨ
 ਸਾਥ ਹੀ ਸਮਾ ਬਤੀਤ ਹੋਤ ਭਯਾ। ਜੋ ਤਿਨ ਕਾ ਅੰਤ ਕਾ ਸਮਾ ਜਹ ਨਜ਼ਦੀਕ ਆਇਆ ਜਾਨ ਕਰ
 ਤਬ ਅਗੋਂ ਹੀ ਆਠ ਦਿਨ ਕਹਿ ਦੇਤੇ ਭਏ ਜੋ ਆਜ ਦੇ ਪਿਛੇ ਆਠ ਦਿਨ ਆਪਣਾ ਸੁਗੀਰ ਰਹੇਗਾ।
 ਸਨਬੰਧੀਆਂ ਕੇ ਕਹਿ ਦੀਆ ਜੋ ਤੁਹਾਂ ਆਪਣਾ ਕਾਰਜ ਵਿਵਹਾਰ ਕਾ ਜਟੂਰ ਕਰਨਾ। ਜੋ ਕਰ ਅਜਾਡਾ
 ਸ਼ੀਰ ਵਿਆਕਲ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਭਰਨਾ ਨਹੀਂ ਅਜੀ ਆਜ ਤੇ ਅਠਵੇ ਦਿਨ ਮ੍ਰਿਹ ਤਿਆਗੀਏ। ਅਗੋਂ ਦੇ ਹੀ

ਇਤਨਾ ਬਰਨ ਕਹਿਦੇ ਹੋਏ। ਜੋ ਤੇਜੇ ਹੀ ਹੋਤ ਯਯਾ। ਜੋ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਹਿਆ ਥਾ
ਉਹੀ ਵਖਤ ਸ਼ੀਰ ਕਉ ਤਿਆਰਤ ਭਏ ਪਿਛਲੇ ਪਹਿਰ ਦਨ ਕੇ। ਐਸੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਹੋਤ ਤਏ ਹੀ
ਭਾਈ ਅਜਾਇਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪ੍ਰਉਪਕਾਰੀ। ੧ । ਦਾਸ ਬਨੈ। ਇਹੁ ਪ੍ਰਾਨ ਸਿੰਘ ਵਾ ਲੋਕਨ ਨਿਕਾਟਿ ਤੁਹ
ਸੁਤੇ ਹਾਂ ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਹੁਸ਼ੀਰ ਬਾਸੀਆਂ ਯਾ। ਜਾਂ ਤੇ ਇਸ ਨਾ ਨਾਮ ਤੀ ਸੁਧਾ ਸਰ ਬੰਡ ਹੈ ਜੇ ਕਹੇ ਐਰ
ਏ ਕੇ ਸੰਤਾਂ ਕਾ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਕਿਉਂ ਕਥਨ ਕੀਤਾ। ਉਤਾ। ਭਾਈ ਗੁਰਦਿਤੇ ਰਾਮ ਜੀ ਕੀ ਧਰਮ ਸਾਨੇ
ਗੰਗੇ ਸੀ ਭਾਈ ਅਤਦਿਆਲ ਜੀ ਤਿਨ ਕੇ ਗੁਰੂ ਸੇ ਭਾਈਸਾਨ ਸਿੰਘ ਤਿਨ ਕੀ ਕਥਾ ਕੇ ਸੰਜੋਗ ਕਹਿ
ਸੰਤਨ ਕਾ ਤੀ ਕਥਨ ਕਰਾ ਹੈ ਜਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰੇਸ ਨੇ ਟਿਹੀ ਯਾਦਤਾ ਨਾਹੀ। ਦੂਜਾ ਉਤਰ ਜੋ ਗੁਰੂ ਕੇ
ਪਿਆਰੇ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਨਾਮ ਗਾ ਕੇ ਲਾਸੀਆ ਹੈ ਸੇ ਸਭੀ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਬਾਸੀ ਹੈ ਤੇ ਸ੍ਰੀ
ਗੁਰਦਾਸ ਗੁਰ ਭਾਈ। ਤਥਾ ਬਰਨ। "ਏਕ ਪਿਤਾ ਏਕ ਕੇ ਹਮ ਬਾਰਤ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਹੁਰ ਭਾਈ"।
ਤੀਜੇ ਉਤਰ ਟਿਹ ਇਸ ਕਾ ਨਾਮ ਭਾਤ ਪ੍ਰੇਸ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੈ। ਚਉਥੇ ਟਿਹ ਸੰਤ ਮੰਡਲੀ ਜਹਾਂ ਟਿਕਤੁ ਹੁਈ
ਸੇ ਸਭੀ ਸੰਤ ਸੰਗ ਹੀ ਕਰਨਾਵਤਾ ਹੈ। ਅਰ ਕਥਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਨੂਰ ਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਜੀਕੀ। ਸਹੀ ਸਾਰ ਹੀ
ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਨਾਕਰ ਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਿਆਨ ਮਾਹੂਪ ਹੀ ਭਏ। ਭਾਈ ਰਾਮ ਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ
ਰਾਜ ਅ-ਜੋਗ ਵੇਲੇ ਮਾਣਤੇ ਭਏ, ਜੀਵਨ ਖੁਸ਼ਤ ਮਾਹੂਪ ਹੋਇ ਕੇ। ਜੋ ਸੰਤਾਂ ਕਾ ਆਸਰਾ ਹੋਤ ਭਏ।
ਜੇ ਸਰਬ ਨਦੀਆਂ ਨਾਸਿਧ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਥਾ ਸਭੀ ਸੰਤਾਂ ਕਾ ਆਸਰਾ ਹੋਤ ਭਏ ਗੁਰੂ, ਜੋਇਦ ਕੀਆਂ
ਕਥਾ ਤੇ ਹਰਿ ਗੁਰ ਪ੍ਰੀਤਨ ਹਰਿ ਨਾਮ ਨਿਮ੍ਰਨ ਇਹੀ ਭਯਾ ਜਲ ਇਸ ਕੇ ਮੀਨ ਰੂਪ ਭਏ। ਇਕ
ਖਿਣ ਭੀ ਇਸ ਬਾਰੀ ਟਿਨਾ ਨਾ ਪ੍ਰੀਤਾ ਮਾਨਤ ਹਏ, ਕਿਆ ਇਹੁ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਚਾਰ ਤੇ ਬਿਦਾਰ ਕਰ
ਪਰਮ ਅਹਿਲਾਦ ਮਾਨ ਰਹੇ ਅਸੁਟ ਪਹਿਰ। ਜੋ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਨਿਕਟ ਆਵੇ ਤਿਨ ਕੇ ਭੀ ਇਹੀ ਉਪਦੇਸ਼
ਕਰਨਾ ਪਰਮ ਨਿਰਬੇਦ ਰੂਪ ਜੋ ਜੋਇਦ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ। ਤਥਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਣੀ। ਇਕ ਤਿਨ
ਪਿਆਰਾ ਵੀਸਰੈ ਰੋਗ ਵਡਾ ਮਨ ਮਾਰਿ। ਕਿਉਂ ਦਲਸਰਿ ਪਤਿ ਪਾਇਐ ਜਾਂ ਹਰਿ ਨ ਵਸੈ ਮਨ ਮਾਰਿ"।
ਪੁਨਾ। "ਜਿਹ ਵੇਲਾ ਵਖਤ ਵਿਚਾਰੀਐ ਤਾਂ ਕਿਤਿ ਵੇਲੇ ਯਾਤ ਹੋਇ"। ਪੁਨਾ। "ਇਕ ਤਿਨ
ਪਿਆਰਾ ਵਿਸਰੈ ਭਗਤਿ ਕਿਨੇਹੀ ਹੋਇ"। ਹੇ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਤੇ ਪਿਆਰਿਓ। ਜੋ ਇਕ ਖਿਣ ਭੀ ਮਨ ਤੇ
ਤਾਵੀਤ ਬਿਗਰ ਜਾਇ ਉਹ ਭਾਤੀ ਨਹੀ ਠੱਕੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ "ਹਰਿ ਜਪਦਿਆਂ ਟਿਹ ਖਿਣ ਫਿਲ ਨ
ਜੀਜੋਈ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦਕੀਏ ਮਤਿ ਕਿ ਜਾਏ ਮਾਹੁ ਆਵੇ ਨਿ ਨਾ ਆਵੇ ਰਾਮ"। ਕਿਹੀ ਸੰਤ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ।
"ਸੁਆਸੁ ਸੁਆਸ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪੁ ਬ੍ਰਿਥਾ ਸੁਆਸ ਮਤਿ ਹੋਇ। ਕਿਆ ਜਾਣਾ ਮਤਿ ਆਤ ਕਾ ਟਿਹੀ
ਸੁਆਸ ਹੀ ਹੋਇ"। ੧ । ਇਹੀ ਕਾਰਜ ਕੇ ਕਰਣੇ ਵੀ ਸੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਦੇਵ ਜੀ ਭੀ ਅਤਿ ਜਗ੍ਹਰਤ ਕਹੀ
ਹੈ। "ਅਵਰ ਕਾਜ ਤੇਰੇ ਕਿਤੇ ਨ ਕਾਮ। ਮਿਨ ਸਾਧ ਸੰਤ ਭਜ ਕੇਵਲ ਨਾਮ"। ਰਾਮ
ਸਿਮਰ ਰਾਮ ਸਿਮਰ ਇਹੇ ਤੇਰਾ ਕਾਜ ਹੈ"। ਤਾਂ ਤੇ ਹੇ ਗੁਰ ਮੁਖ ਨੇਕ ਆਵਤੇ ਜਾਤੇ ਜੀ, ਬੈਠਤ
ਉਠਤ ਭੀ, ਖਾਤੇ ਪੀਤੇ ਭੀ, ਲੇਤੇ ਦੇਤੇ ਜਾਤ, ਸੋਇ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ
ਕੀਏ। ਤਬ ਕੋਈ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਕਰ ਜੋਤ ਤੇ ਇਨੇ ਪ੍ਰਾਬਲ ਪ੍ਰਭਤ ਹੋਏ ਸੰਤ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਦਿਆਲ ਸਿੰਘ
ਜੀ ਸੇ। ਪ੍ਰਸਨ। ਇਹੁ ਗਾਵਨ ਜੋਇਦ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਅਕਤਾ ਹੈ। ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਕਿ ਕਰਮੇ ਕੇ

ਤੇ ਸਾਧਨੋਂ ਕੀ ਆਧਕਤਾ ਹੈ। ਜਾਂ ਤੇ ਕਰਮ ਜੋ ਨਿਤ ਜੀਵਤ ਆਦੀ ਹੈ। ਪੁਨਾ। ਸਾਧਨਾ
 ਤਪ ਤਤਿਖਧਾ ਯੋਗ ਆਦਿਕ ਹੈ। ਤਿਨ ਕੇ ਬਹੁਤ ਸਾਧਨ ਕਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਤੇ। ਹਰੀ
 ਨਾਮ ਮਹਾਤਮ ਤੋਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਦੇਵ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਮੇਂ ਬਹੁਤ ਬੀਰ ਬਾਹਮਿਬਾਰ
 ਬਰਨਨ ਕਰਾ ਹੈ, ਜਾਂਤੇ ਹਮ ਸੁਨਤੇ ਪੜਤੇ ਹੈ। ਨਾਮ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਸਾਧਨ ਪੁਰਾਣੇ ਅੰਤ ਕਹੂ
 ਕਹੂ ਕਰਾ ਹੈ, ਬਹੁਤਾ ਕਰਮ ਜੋਗ ਕਰਤੇ ਹੈ ਜੋ ਇਹੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਕਰੇ ਅਸਾਰੇ ਸੰਸੇ ਨਿਵਰਤੀ
 ਅਰਥ। ਜਾਂ ਤੇ ਆਪ ਤੇ ਜਨ ਸੰਸੇ ਰਿਮਹ ਤੇ ਦਿਵਾ ਕਰ ਰੂਪ ਹੈ। ਐਸੇ ਸਰਵਣ ਕਰ ਸੰਤ
 ਜੀ ਬਰਨ ਕਰਤ ਹੁਏ। ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਨੇੜੇ ਜੋਸੇ ਨਾਰ ਮੇਂ ਕੋਢੀਆਂ ਤੇ ਟਕੀਆਂ ਕੇ ਸਰਾਫ ਬਹੁਤੇ
 ਹੈ ਤੇ ਮਾਨਕ ਹੀਰਓ ਕੇ ਸਾਲੇ ਕੇ ਬੋਰੇ, ਕੋਈ ਟਿਕ ਅੰਤ ਹੈ ਜਾਰੇ ਉਨ ਕੇ ਬਣਜਾਰੇ ਤੀ ਬੋਰੇ ਹੈ।
 ਨਾਮ ਕਾ ਰਸੀਆ ਤੀ ਕੋਈ ਇਕ ਹੈ। ਜਾਂ ਤੇ ਤੀਨ ਪੁਰਾਣ ਕੇ ਮਨੁਖ ਹੈ। ਜਿਅਸੂ (੧)
 ਹੋਈ। ੨. ਪਾਪਰ ਕੇ ਨਿਜਕਾਮ (੧) ਸਕਾਮ (੨) ਸਿਨਿਨ ਉਦਰ ਪਰਾਇਨ (੩)
 ਤੇ ਕਰਮ ਸਾਧਨ ਕੇ ਤਿਨ ਕੇ ਅਧਕ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਸਾਧਨ ਕਾਰ ਤੀ ਕਰਮ ਜੋਗ ਵਿਸੇਸ ਕਰ ਕਰਤੇ ਹੈ।
 ਜੋ ਜਾਨਤੇ ਹੈ। ਕਰਮ ਸਹਕਾਮ ਵ ਨਿਜਕਾਮ ਕਰਨੇ ਜੋ ਜਬ ਅੰਤਰ ਕਰਨ ਕੀ ਹੁਧੀ ਹੋਵੇਗੀ
 ਗੰਭੀਰ ਜਲ ਸਮ। ਤਬ ਇਹ ਨਾਮ ਕਾ ਰਸੀਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਹੁਨਾਨੂੰ ਅਸਾਨੂੰ ਇਕ ਨਾਮ ਕਾ,
 ਇਕ ਨਾਮ ਹੀ ਕਾ, ਸਿਮਰਨ ਅਤਿ ਉਤਮ ਕਾਮ ਹੈ। ਐਸੇ ਕਰਮ ਸਾਧਨੇ ਤੇ। ਇਸੀ ਤੇ
 ਸੂਰ ਸਾਧਨ ਮੇਂ ਸੂਰਦਾਸ ਜੀ ਕਾ ਪਦ ਹੈ ਤਬਾ ਪਦ ਰਾਗ ਖਮਾਜ। "ਗੋਬਿੰਦ ਤਜਨ ਤੀਲਿਹੇ ਬਾਰਾ।
 ਸੰਕਰ ਪਾਰਬਤੀ ਉਪਦੇਸਤ ਤਾਰਨ ਮੰਤ੍ਰ ਨਿਖਿਤਿ ਸੁਤਸਾਰਾ। ੧। ਰਹਾਉ। ਅਸਮੇਧ ਯਗ
 ਜਉ ਕੀ ਜੈ ਗਯਾ ਬਨਾਰਾ। ਅਰ ਏਦਾਰਾ। ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਗ ਤਉ ਨ ਪੂਜੈ ਜਓ ਤਨ
 ਗਾਰੇ ਜਾਇ ਹਮਾਰਾ। ਸਹੀਸਰ ਵਾਰ ਜੋ ਈਨੀ ਸੀਨੇ ਪੜੇ ਚੰਦਰਾਇਣ ਜੋ ਵਾਰਾ।
 ਸੂਰ ਦਾਸ ਭਗਵੰਤ ਭਗਵੰਤ ਭਜਨ ਇਨ ਜਮ ਕੇ ਦੂਰ ਕੇ ਹੈ ਦੁਆਰਾ। ਤਾਯ ਐਰ ਪਦ ਸ੍ਰੀ ਨਾਮ
 ਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਰਾਗ ਕਾਨੜਾ "ਭਯੋ ਕੇ ਕੋਈ ਤੁਨ ਹਰਿ ਨਾਮ। ਯੋਗ ਯਗ ਤਪ ਹੋਮ
 ਨੇਮ ਬੁਝ ਏ ਸਭ ਕਵਨੇ ਕਾਮ। ੧। ਰਹਾਉ। ਇਕ ਪਲੇ ਸਭਬੀਦ ਪੁਰਾਨਾ ਏਕ
 ਪਲੇ ਅਰਧਨਾਮ। ਤੀਰਥ ਸਕਲ ਅਰ ਤੇਕੀਏ ਤਉ ਨ ਨਾਮ ਸਮਾਰਾ। ੨। ਤਵਤ ਨਾਮ
 ਦੇਇ ਅਤ੍ਰਜਾਮੀ ਸੰਤੋ ਨੇਹ ਬਿਜਾਹੀ। ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਰ ਏਈ ਕੋਈ ਨ ਤੁਲੇ ਤਾਰਨ ਤਰਨ ਪੁਰਾਰੀ।
 ਤਬਾ ਸਲੋਕ। "ਜੋ ਕੋਟ ਦਾਨੀ ਰਹਤੇ ਹੋ ਕਾਸੀ। ਪਰਾਨਾ ਜੀਆ ਯਦਕ ਕਲਪ ਯਗਾਰ
 ਮੇਰੂ ਜਵਰਨ ਦਾਨੀ। ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਨ ਤੁਲੀ। ੩। ਤਾਂ ਤੇ ਹੇ ਜੀਤੋ ਏਕ ਮਨ ਹੋਇ ਕਰ
 ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਹੈ। ਤਾ ਸਿਮਰਨ ਆਵੈ ਸਭ ਸਾਧਨ ਜੁਤ ਕਰਮ ਧਰਮ
 ਆਇ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਕੈਸੇ ਜੈਸੇ ਸਾਧਨਾਂ ਯੋਗ ਸਤ ਨਦੀਆਂ ਯੋਗ ਆਦਿਕ ਆਇ ਜਾਤੀਆਂ ਹੈ।
 ਪੁਨਾ ਜੈਸੇ ਸੁਭ ਪ੍ਰਕਾਸ ਦਿਵਾ ਮੇਂ ਆਇ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਜੋਂ ਦਰਿਆ ਧਰਮ ਮੇਂ ਸਰਦ ਧਰਮ ਆਇ ਜਾਤੇ ਹੈ।
 ਤੈਸੇ ਹੀ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਮੇਂ ਸਭ ਕਰਮ ਧਰਮ ਜੁ ਸਾਧਨ ਅਵੈਰੁ ਆਇ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਤਾਂ
 ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਅਰਜਨ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਜੀ ਦਾ ਤਾਤ

ਪਰਮ ਅਰ ਅਪਨੇ ਕਲਿਆਣ ਕਾ ਸੁਤ ਸਿਧਾਂਤ ਸਮਝ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਧੰਨ ਹੀ ਕੀ ਇਕਤ੍ਰਤਾ ਕਰੇ। ਐਸੇ ਮਰਵਨ ਕਰ ਸਭੀ ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰੀਤ ਹੋਕਰ ਸ੍ਰੀ ਠਾਕਰ
ਜੀ ਆਪੇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਤ ਹਏ। ਜਨ ਹੋ ਹੋ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਅਬ ਅਸਾਡਾ ਸੰਦੇਹ ਦੂਰ ਭਯਾ ਹੋ ਤੁਮਾਰੀ
ਕਿਰਪਾ ਕਰ। ਤਾਂ ਤੇ ਆਪ ਧੰਨ ਹੋ। ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਠਾਕਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਬਡੇ ਜੋ ਬਿਧ ਸਿੰਘ ਹੋ ਸਿਖ
ਸਾਧ ਜੀਤ ਹੋ ਤਿਨ ਕੀ ਮਾਨ ਕਰਤੇ ਜੋ ਸੁਣ ਗੁਣੇ ਕੀ ਪ੍ਰਥਿਕਤਾ ਜਾਨ ਕਰ। ਆਪਣੇ ਆਸਣ ਪਰ
ਏਠਾਇ ਕਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕਣਾ ਅਰ ਸੁਤ ਗੁਣੇ ਕਾ ਵਰਨਣ ਹੋਨਾ ਭਗਵੰਤ ਸਬੰਧੀ। ਪੁਨਾ ਆਪ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ
ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਪਰਮ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਜਾਵਣਾ ਬਡਾ ਰਾਤ ਲੋਕਰ। ਇਸਨਾਨ ਆਦਿ ਸੁਤ
ਯਾਤ੍ਰਾ ਕਰ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮ ਧਾਮ ਕੀ, ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਧਿਆਨ ਮੇ ਮਗਨ ਹੋ ਜਾਵਣਾ, ਮਾਨਸੀ ਪ੍ਰੇਮ
ਮੇ, ਮੰਤਰ ਰਾਜ ਜਪ ਜੀ, ਅਰ ਗੁਰ ਏਈ ਜੀ ਪਾਠ ਕਰ। ਪੁਨਾ ਸੀਤ ਕਾਲ ਮੇ ਇਕੰਤ ਨਾਮ ਜਪਣਾ
ਐਸੇ ਤਪਸਿਆ ਕਰਨੀ ਅਪਨੇ ਡੇਰੇ ਮੇ ਪ੍ਰਬਲ ਪਰਤ ਤੇ ਨ ਕਰ ਅਭਯ ਰਾਤ ਪਰਤ ਤਕ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਕਰਨਾ
ਹੁਕਤੇ ਪਨਤੇ ਬਿਤੀਤ ਹੋਵਣਾ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਇ ਕਰ ਏਠ ਕੇ ਪੁਨਾ ਮਨਾਨ ਕਰਨਾ।
ਸਦਾ ਜਾਗਰਤ ਮੇ ਰਹਿਣਾ। ਸਾਥ ਭਾਈ ਸਾਖਮ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਠਾਕਰ ਜੀ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਕੀ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ
ਰੂਪ ਭਏ ਹੈ। ਭਾਈ ਨਾਰੰਗ ਸਿੰਘ ਸਮਾਧੀ, ਭਾਈ ਬਾਕਾ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਤਥਾ ਭਾਈ ਸਿਆਮ ਸਿੰਘ ਪੰਡਤ।
ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਜਬ ਜਬ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮੇ ਜਾਏ ਹੋਵਨ ਤਬ ਤਬ ਬੀਚ
ਦਿਵਾਨ ਕੇ ਪਰਮ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਇ ਕਰ ਬੈਠਨਾ ਸ੍ਰੀ ਸਹਦ ਬਿਰ ਮਨ ਕਨ ਲਾਇ ਕਰ। ਤੈਸੇ ਹੀ ਸੁਚ
ਸੇਵਕ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਕੀ ਨਿਧਾ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਗੁਲਾਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭਏ ਪਰਮ ਤਪਸਵੀ ਵੇਰਾਨ
ਤੇ ਉਪਕਾਰ ਕੀ ਮੂਰਤੀ। ਦੂਰ ਦੂਰ ਤੇ ਅਨੰਤ ਸੰਗਤਾਂ ਸਤ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੇ ਅਰ
ਸ੍ਰੀ ਤੀਰਥ ਰਾਜ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਸਰ ਜੀ ਕੇ ਇਸਨਾਨ ਕਉ ਆਵਤੀ ਹੈ, ਸਹਸਰ ਹੀ। ਖਾਨ ਖਾਨ ਪਹਿਰਾਨ
ਮਕਾਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੇਵਕ ਰੂਪ ਹੁਏ ਭਾਈ ਗੁਲਾਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ਸਦਾ। ਏਕ ਦਿਨ ਕੀ ਸਾਦਤ
ਸਮਝ ਕਰ ਗੁਰੇ ਕੀ, ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਸਰ ਤੀ ਸੇਵਾ, ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਬਏਕ ਸਰ ਗੋ ਘਾਟ ਕੀ ਸੇਵਾ, ਅਪਨੇ
ਹਾਥ ਸੇ ਕਰਤੇ ਸਰਾਵਤੇ ਭਏ। ਪਰਮ ਉਪਕਾਰੀ ਗੁਲਾਬ ਤੇ ਜੀ ਅਧਕ ਸੁਗਧੀ ਜਿਨਕੀ ਫੈਲ ਰਹੀ ਹੈ
ਜਗਤ ਭਰ ਮੇ ਐਸੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਗੁਲਾਬ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਐਸੇ ਤਿ ਸਵਜਨੇ ਕੇ ਗੁਣ ਗਨ ਵਰਨਣ ਤੇ,
ਕਾਗਦ ਅਰ ਤਾਨੀ ਸਾਹੀ ਅਰੁ ਹਾਥ ਇਹ ਸਾਧਨ ਥਕਣ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ, ਪਰ ਗੁਣੇ ਕੇ ਬਰਨ ਤੇ ਅੰਤ
ਨਹੀ ਆਵਤਾ। ਇਹੁ ਸਮਝ ਕਰ ਅਨੰਦ ਹੋ ਚੁਕਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਠਾਕਰ ਭਾਈ ਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਾ
ਅੰਤ ਸਮਾ ਜਬ ਆਇਆ। ਅਰ ਕਈ ਦਿਨ ਹੋ ਭਏ ਸਰ ਤੇ ਨੂੰ ਕਾਟ ਸਹਿਤ ਪਰ ਛੁਟੇ ਜਾ। ਤਬ
ਇਕ ਸਿੰਘ ਆਇਆ ਸੀਸ ਤੇ ਚਾਰ ਟੂਟਾ ਸਾਫਾ ਤੇ ਕਹਿ ਨਗਾ। ਮੇਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰੀ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮਨਾ ਹੋਈ ਹੈ।
ਜੇ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਨਿਕਟਿ ਸ੍ਰੀ ਜਪੁ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਧੀਰ ਪਾਠ ਕਾਨ ਤੇ ਇਨ ਕੇ ਸਹੀਰ ਵੁਟ ਜਾਏਗਾ, ਸੰਤਾਂ ਕਾ।
ਇਕੋ ਉਠ ਕੇ ਹਾਤ ਕਰਨਗੇ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਸਿਆਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪੰਡਤ ਸਹਤ ਭਏ ਜੋ ਕਈ ਦਿਨਾਂ ਤੇ ਹੀ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਪਾਠ, ਅਰ ਭਾਗਵਤ ਜੀਤਾ ਆਦਿਕ ਦੇ ਪਾਠ ਭੀ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ, ਤਬ ਜੋ

ਕਰਤ ਭਏ। ਹੇ ਭਾਈ ਜੀ ਫਿਟੇ ਮੂਹ ਜੇਹੀ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸੀ ਕਥਾ। ਕਿਉਂ ਜੋ ਕੋਈ
 ਨਿਸੀ ਨੇ ਫਿਟੇ ਮੂਹ ਆਖੇ ਤਦ ਉਹ ਉਮਰਾਂ ਪ੍ਰਸੰਤ ਯਾਦ ਰਖਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਇਸ ਪੁਰਸ ਨੇ ਮੇਰੇ ਤਾਈ
 ਯੋਗ ਪੁਰਸ਼ਨ ਆਖਿਆ ਸੀ ਅਮਰੇ ਸਮੇ। ਇਹੁ ਕਥਾ ਸਭ ਸੁਣ ਕੇ ਆਏ ਹੈ ਅਬੀ ਆਪ ਪੂਛ
 ਦੇਸੇ ਕਿਸੀ ਜੋ ਕਿਸੀ ਨੂੰ ਹੀ ਕੋਈ ਯਾਦ ਹੋ ਆਨ। ਸਹ ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਕੂੜੇ ਧੀਆਂ ਨੂੰ ਹੀ
 ਪਿਟਣੀ, ਹੇ ਹੀ ਭਾਈ ਜੀ। ਅੰਗੇ ਸੁਰ ਕੀ ਗਿਆਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੋਸ ਪਟੇ ਤਨ ਮਨ ਕੇ ਨਿਸਕਪਟ
 ਸਮੇ ਜਾਣਗੇ। ਤੇ ਕਰਤ ਭਏ ਜੋ ਸੰਤ ਦੇ ਸੰਤ ਹੈ, ਹੇ ਫਕੀਰ ਚੰਦ ਜੀ। ੨। ਏਕ ਜਮੇ ਭਾਈ
 ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅਪਣੀ ਹਵੇਲੀ ਕਾ ਨੀਵ ਜੋ ਪਹਾਈ ਹਰ ਫਾਹੀ ਤਰ ਜਲ ਹਾਰੇ ਖੁਦਾਇਕੇ।
 ਤਬ ਭਾਈ ਜੀ ਮਹਲ ਇਤ ਉਪਰ ਖੜੇ ਸੇ। ਤਿਸੀ ਕਾਲ ਨੀਚੇ ਫਕੀਰ ਚੰਦ ਜੀ ਆਇ ਨਿਕਸੇ।
 ਤਸ ਦੇਖ ਕਰ ਕਰਤ ਭਏ ਚੰਦ ਜੀ, ਜੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ। ੧। ਤਨ ਕੀ ਨੀਵ ਕੀਰੀ ਤੇ ਮੰਦਰੋ ਕੀ
 ਨੀਵ ਪੱਕੀ। ਇਸ ਮੇ ਕਰਨ ਦਰਦਾ ਹੇ, ਹੇ ਗਿਆਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਤਬ ਵਿਰਾਰਿਆ ਮਨ ਮੇ
 ਜੋ ਭਾਈ ਜੀ ਨੇ ਜੋ ਇਸ ਮੇ ਸੰਵੇਹ ਵਾਈ ਮਾਤ੍ਰੁਭੀ ਨਹ। ਸੰਤ ਹੈ, ਸੰਤ ਹੈ, ਸੰਤ ਹੈ। ੩।
 ਏਕ ਸਮੇ ਤੁਛ ਮਨ ਜੋ ਕਰੰਧਾਪਤੀ ਹੇ, ਰਉਧਰੀ, ਤਿਸ ਕੇ ਮਰਨੇ ਪਰ ਸੋਨੇ ਰਾਂਦੀ ਕੇ ਫੂਲ ਹਣਵਾਇ ਕਰ
 ਵਗਾਏ ਉਪਰ ਸੇ ਤੇ ਮੁਹਰਾਂ ਰੁਪਏ ਤੀ ਤਿਸ ਕੇ ਸੰਨਈਆਂ ਨੇ ਯੋਗ ਮਰਣਾ ਸੀ ਸੁਧਾ ਸੱਰ ਬੀਰ
 ਕੀਰਾ। ਤਾਂ ਪੀਤੇ ਸਭਾ ਮੇ ਨੀਏ ਕੋਲ ਉਸਤਿਤ ਕਰਨੇ ਜੋ ਯੋਗ ਮਰਣਾ ਤਿਸੀ ਕਾ ਨਹੀਂ ਹੂਆ।
 ਤਬ ਫਕੀਰ ਚੰਦ ਭੀ ਬੀਰ ਸੇ; ਜੋ ਕਰਤ ਭਏ ਜੋ ਤੀ ਮਰਣਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜੁਲਾਹੇ ਰਮਿਆਰਾਂ
 ਜੰਗਲਾਂ ਤੇ ਨਾਈ ਛੀਲਿਆਂ ਜੇਹਾ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੂਆ। ਜਾਂ ਤੇ ਸਵੇਰੇ ਉਠ ਕੇ ਬਾਲਮੀਕ, ਕਬੀਰ,
 ਰਵਿਦਾਸ, ਨਾਮ ਦੇਵ, ਸੈਠ ਆਦਿਕੋ ਕਾ ਨਾਮ ਨੇ ਕਰਤ ਉਠ ਕੀ ਬਾਨੀ ਪੜ੍ਹ ਕਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਅਤ
 ਪ੍ਰਸੰਨ ਮਨ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਹੇਠ ਇਕ ਮਾਸ ਤਰ ਕੇ ਤੁਸਾਂ ਇਸ ਕਾ ਨਾਮ ਹੀ ਨਹੀਂ ਨੇਨਾ ਪ੍ਰੇਤ ਰੂਪ ਜਾਣ
 ਕੇ ਨਾਮ ਵੇਖੁਖ ਜਾਣ ਕੇ ਅਮੀਨਲ ਰੂਪ ਮੁਦਾ, ਹੇ ਭਾਈ। ਸਭੀ ਜਨ ਪ੍ਰਸੰਨ ਮਨ ਹੋ ਕਰ ਕਰਤ
 ਭਏ ਹੇ ਚੰਤ ਜੀ ਸਤ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮੇਸਰ ਤੇ ਬੇਖੁਖ ਹੂਏ ਹੈ ਕਰਵਰਤੀ ਜਾਰੇ ਰਾਜਾ ਹੋਵੇ ਉਨਕਾ
 ਕੋਈ ਨਾਮ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਜਾਣਤਾ। ਤੇ ਇਸ ਕੀ ਕੇਤਕ ਯਾਤ ਹੈ। ੪। ਨਾਕੀਰੋ ਕੀ ਧਰਮਸਾਲਾ
 ਕੋਠੇ ਤੇ ਸਗੋਰ ਫਕੀਰ ਚੰਦ ਕਾ ਗਿਰ ਪੜ੍ਹਾ। ਤਬ ਸੰਤ ਸੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ। ਤਬ ਪ੍ਰਤਾਪ ਜੋ
 ਸਈਯੀ ਸੇ ਜੋ ਜਗਤ ਨਾਜ ਕਰ ਵਾ ਯਦ ਕਿੰਤ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ, ਨਿਕਟ ਆਨ ਕਰਤ ਭਏ। ਹੇ ਪਿਤਾ ਜੀ,
 ਹੁਸੀ ਘਰ ਰਹੇ। ਤਬ ਤਿਨਾਂ ਕੇ ਸਰਨ ਸੁਨ ਕਰ ਆਪ ਰਹਮ ਸੋਜ ਤੇ ਰਹਤ ਹੀ ਰੋਹਤੇ ਭਏ
 ਜਿਤ ਮੇ ਜਿਨ ਕੇ ਇਹੁ ਨਿਸਾਰੇ ਹੈ ਸੇ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਘਟ ਜੀ ਫੁਟੇ ਇਸ ਕੇ ਸਾਧ ਹਮਾਰਾ ਕੋਈ
 ਪ੍ਰਸੰਨ ਨਹੀਂ। ਵੇਦਾਂਤ ਸਾਮਤ੍ਰ ਵਿਸ਼ਵਟ ਹਾਜ ਸਿਧੀ ਆਕੋ ਮੇ ਯਾਹਾ ਹੈ। ਮਨੋ ਨਾਸ ਵਾਸਨ
 ਖੜੇ, ਤਤਵ ਗਿਆਨ ਜਿਸ ਕੇ ਹੇ; ਯੋਗਾ ਜੋ ਗਿਆਨ ਵਾ 5 ਹੇ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਹੈ। ਪੁਰਸੋਤਮ।
 ਤਿਸ ਕਾ ਤਨ ਭਾਵੇ ਤੇ ਯੇ ਫੁਟੇ ਧਰਮਨ ਕੇ ਘਰ ਵ ਜੰਡਲ ਕੇ ਘਰ ਮੇ ਹੋਵਤੇ ਵ ਹੀਨਤੇ ਜੋ ਮੁਕਤ ਰੂਪ
 ਹੈ, ਨਤਰ ਸੰਨਿਯ। ਜਾਂ ਤੇ ਸਿਸਾਰ ਭਾਵਨਾ ਦਵੇਤ ਮੇ ਪ੍ਰੇਮ ਹੀ ਜਿਤ ਮੇ ਗਿਆਨ ਅਗਨੀ ਕਰ
 ਦਾਧ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਅੰਤੁ ਧਾਰਤ ਦੇ ਭਾਵ ਤੇ ਰਹਿਤ ਜਿਸ ਕੇ ਏਕ ਅਦੁਤੀ ਸਦਾਹਮ ਨਿਸਾਰੇ ਹੂਆ ਹੈ।

ਨੇ ਸੋਚਾ ਬਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਆਪ ਹੀ ਪ੍ਰਯੋਗ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਤਿਸ ਕੇ ਨਹੀ ਜਨਮ ਪੁਨਾ ਸਰਬ
 ਗੰ ਮੈ ਸਰਬ ਕਾਲ ਮੈ ਸੋ ਮੁਕਤ ਰੂਪ ਵਿਚ ਰੂਪ ਹੈ ਜੋ ਐਸੇ ਨਿਸਚੇਵੀਤ ਫਕੀਰ ਚੰਦ ਜੀ
 ਤਿਨ ਕੇ ਸਾਥੀਆਂ ਕੇ ਬਚਨ ਸੁਣ ਜਾਣ ਕਰ ਸੰਤ ਕਰਤ ਵੀ: ਹੋ ਗੁਰਮੁਖੇ, ਇਹ ਵੀ ਇਨਕਾ ਘਰ ਹੈ।
 ਤਾਂ ਫਕੀਰ ਚੰਦ ਜੀ ਸਾਨ ਕਰਤ ਭਏ ਹੋ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਇ: ਖਲਕੇ ਦੇ ਗਿਰਦੇ ਜੋ ਰਮਿਆਰ ਆਨ
 ਹੋ ਹੋ ਇਹ ਤੇ ਇਨਾਂ ਰਮਿਆਰਾਂ ਦੇ ਮਥੇ ਮਾਰੇ। ਤੁਹਾਡਾ ਅਜਾਵਾ ਵਾਤਾ ਹਡ ਰਮ ਸਾਥ ਰੁਤ
 ਕੀ। ਤੁਸੀਂ ਆਸੀ ਸਦਾ ਅਤਮ ਦੇਸ ਕੇ ਵਾਸੀ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਤੇ ਸਦਾ ਅਤਮ ਹੀ ਅਨੰਦ ਕਰ
 ਅਨੰਦ ਹੈ। ਤਾਂ ਦੇਹ ਕੇ ਘਰ ਮੇ ਜਾਏ ਤੇ ਅਤੇ ਤਿਆਗ ਕਰ, ਜੋ ਤਹਾਂ ਹੀ ਤਨ ਤਿਆਗ ਕਰ ਵਿਦੇ
 ਮੁਕਤ ਹੁਏ। ਇਤ ਜੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਖਾ ਸਿੰਘੁ ਅਧੀ ਉਤਾਰੀ ਸੁਖਾਸਰ ਖੰਡੇ ਇਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਬਰਨੰਨ
 ਗੁਰਮੁਖੀ ਕੁਨਾਸਾ। (੩੩) ਸ੍ਰੀ ਹਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤਨ ਕੇ ਅਨਜ ਭਾਈ ਸੂਰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ
 ਗਿਆਨੀ, ਭਾਈ ਜੀਤ ਸਿੰਘ ਗਿਆਨੀ ਕੇ ਜਨਮ ਤਿਨੋ ਤੇ ਏ ਪਦਸੀ ਵਾਹ ਸ੍ਰੀ ਹਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਕਰਾ ਕਰਤੇ
 ਹੈ। ਪੰਜਵੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਤਾਂ ਜੋ ਪ੍ਰੀਤਾ ਕਰਤੇ ਹੈ ਸੋ ਸਰ ਭਾਈ ਸੂਰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਬਨਾਏ ਹੈ ਤੇ ਨਾਮ
 ਭਾਈ ਹੈ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤਾਂ ਅਪਣੇ ਰੀਕਾਰ ਕੀ ਨਿਯਤੀ ਲੀਏ। ਪੁਨਾ ਭਾਵ। ਜੇਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਭਾਈ ਅਪਨੀ ਆਪ ਉਜਾਗੀ ਤੇ ਨਾਮ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਧਰਿਆ ਹੈ। ਆਜਾਵਰੀਆਂ ਮੇ।
 ਭਾਈ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਕੇ ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਗਿਆਨੀ ਜਿਨ ਕੇ ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਜੀਵਨ ਸਿੰਘ ਗਿਆਨੀ।
 ਤਨਾ ਨੇ ਏਹੁ ਆਹਤਾ ਬਨਾਇਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਤਾਨਕ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ। ਅਹ ਪਾਤਸਾਹੀ। "ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਰਪਨ ਹਜਮਨ ਸਰਬ ਦੇਖਨਿਵਾਸਣੀ। ਗੁਰ ਚਰਨ ਕਵਨ ਨਿਹਾਰ ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਸੁਖਹੁਪਾਠੀ।
 ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਥ ਸਿੰਘ ਜੋਰਾਸੀ ਖਟ ਜਤ ਗਿਆਨ ਪਾਠੇ ਮਜੇਸਵੀ। ਨਾ ਦੀਨਾਹੂ ਗੁਰ ਦੇਵ
 ਨਾਨਕ ਵਿਸਵ ਨਾਥਵਿਸੇਸਵੀ। ੧। ਜਿਹ ਜਪਤ ਜਡ ਗੰਗਰਬ ਦਾਨਵ ਬਿਸਵ ਬਿਧਿ ਤਾਪ
 ਮਨੀ। ਜਿਹ ਜਪਤ ਮੁਨ ਜਨ ਦੁਰਕ ਹਿੰਦਸ ਭਵਨ ਚੌਦਹਿ ਪਾਪਨੀ। ਜਿਹ ਜਪਤ ਨਵ ਬੰਡ ਦੀਪ
 ਸ੍ਰੀ ਜਪਤ ਸਾਧੋ ਸਾਧਵੀ। ਭਜ ਦੀਨ ਗੰਗੂ ਗੁਰ ਦੇਵ ਨਾਨਕ ਵਿਸਵਨਾਥਵਿਸੇਸਵੀ। ੨। ਜਿਹ
 ਏ ਇੰਦਰ ਕੋਟ ਰੀਦੀ ਕੋਟ ਮੂਹਾ ਮੇਵੰਤੀ। ਜਿਹ ਕੋਟ ਏਈ ਕੋਟ ਰੀਦੀ ਕੋਟ ਜਪਤੇ ਦੇਵੀ।
 ਅਹ ਕੋਟ ਜੇਸੇ ਕਲੇਸ ਏਤਾ ਨੇਤ ਨੇਤ ਕਰੇ ਹੁੰ। ਭਜ ਦੀਨਾਹੂ ਗੁਰ ਦੇਵ ਨਾਨਕ ਵਿਸਵਨਾਥਵਿਸੇਸਵੀ
 ੩। ਜਿਨ ਸਬਦ ਧਾਣ ਪ੍ਰਗਥ ਚੌਦਹ ਭਵਨ ਜੀਤ ਵਸੀ ਕਰੀ। ਜਿਨ ਜੇਤ ਗੰਧਿਓ ਸਾਧਰੀ
 ਸਵ ਕਰੀਬ ਹਵ ਤਾਤਕ ਧਰੀ। ਸ੍ਰੀ ਕਲਿਆਣ ਮੂਰਤ ਨਾਨਕੀ ਸ ਜਗਤਾਰਿ ਭਾਵਣੀ। ਭਜ ਦੀਨ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਨਾਨਕ ਵਿਸਵ ਨਾਥ ਵਿਸੇਸਵੀ। ੪। ਸ੍ਰੀ ਵਾ ਗੁਰੂ ਹੈ ਜੇਤ ਧਰੀ ਕਨ ਜੁਧੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕੀ।
 ਅਹ ਭਾਈ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰੀਤਾ ਭਏ ਹੈ ਸਾਧਾ ਜਾਗ ਉਪਾਧੀ। ਗੁਰ ਅਪਦਾਸ ਪਾਤਿਸਾਹਿ ਤੀਜੇ
 ਸ੍ਰੀ ਨਾਨਕ ਸਤਿ ਗੁਰੀ। ਭਜ ਦੀਨ ਗੰਗੂ ਗੁਰਦੇਵ ਨਾਨਕ ਵਿਸਵਨਾਥ ਵਿਸੇਸਵੀ। ੫।
 ਸ੍ਰੀ ਅਮ ਦਾਸ ਜੀ ਪ੍ਰਗਟਿ ਕਏ ਹੈ ਤਿਹ ਜੇਤ ਤੇ ਗੁਰੂ ਅਜਨ। ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਜੋਇਦੇ ਜੋ ਗੁਆ ਕਾਮ ਆਦਿ
 ਕਰਨ ਕਜਣੀ। ਗੁਰ ਹਰਿ ਰਾਏ ਸਾਧ ਸਾਧਿ ਕਾਜਨ ਕਾ ਨਾਨਕ ਸਤਿ ਗੁਰੀ। ਭਜ ਦੀਨ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਨਾਨਕ ਸ੍ਰੀ ਵਿਸਵਨਾਥ ਵਿਸੇਸਵੀ। ੬। ਸ੍ਰੀ ਰਿਸ਼ਨ ਚੌਦਹਿ ਜੇਤ ਤੇ ਗੁਰ ਤੇ

ਸਿੰਘ ਹੋਏ ਜੋ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਪਾਸ ਸ੍ਰੀ ਜਪ ਜੀ ਦੇ ਪੰਜ ਪਾਠ ਕਰਾਓ। ਤਾਂ ਘੁਣ ਪੁਵਾਇ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸੰਤਾਂ ਤੋਂ ਨਿਕਲ ਕੀਤਾ। ਅਰ ਤਾਈਂ ਸਿਯਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪੰਡਤ ਅਪਣੇ
 ਤੋਂ ਤਾਈਂ ਤਾਈਂ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੋਂ ਤਾਈਂ ਚੈਠਾਇ ਕਰ ਪਠ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਕਹਤ ਭਏ। ਤਾਂ ਉਸ ਸਿੰਘ
 ਜੀ ਕਹਾ ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਲ ਦੀ ਰਹਿਤ ਸਹਿਜ ਸੁਹਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਕਿਸੇ ਰਹਿਤ ਵਾਨ ਸਿੰਘ ਪਾਸੋਂ ਪਾਠ ਕਰਾਓ।
 ਇਹ ਸੁਣ ਕਰ ਪੰਡਤ ਸਿਯਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਉਹ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਤਿ ਰਤ ਭਏ ਜੋ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤ੍ਰਾਹੀ ਹੀ ਪਾਠ ਕਰੇ। ਤਾਂ
 ਸਿੰਘ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਆਖੇ ਤਾਂ ਕਰਾਂ ਤਾਂ। ਇਹ ਕਹਿ ਕਰਿ ਉਹ ਸਿੰਘ ਤਾਂ ਪਾਠ ਕਰਨ ਤਾਇਆ
 ਨ ਕਰ। ਸਿੰਘਾਕਾਰ ਕਥਨੈ। ਇਸ ਚਾਰ ਫੁਟੀ ਸਾਢੇ ਚਾਰ ਸਿੰਘ ਦਾ ਮੇਲ ਗੁਲਾਮ ਹੂੰ
 ਜੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਵਿਖੇ ਹੁੰਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਤਕਾਉਨ ਵਾਸਤੇ ਫੇਰੇ ਭੀ ਲਿਆਉਂਦਾ ਰਿਹਾ
 ਹੈ ਗੁਲਾਮ। ਜਬ ਇਹ ਸਿੰਘ ਸ੍ਰੀ ਠਾਕਰ ਜੀ ਸਮੀਪ ਪਾਠ ਕਾਢੇ ਨਾਯਾ। ਸ੍ਰੀ ਜਪੁ ਜੀ ਕੇ ਤਬ ਭੀ ਗੁਲਾਮ
 ਸਿੰਘ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਦਰਸਨ ਨੂੰ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਖਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ।
 ਨੇ ਉਪਰ ਧਰਮਸਾਲ ਵਿਖੇ ਸੰਗਤ ਕੀ ਟਿਠਨੀ ਚੀੜ ਹੈ ਰਹੀ ਜੀ ਜੋ ਚੀੜੀ ਦੀ ਨਿਠ ਨਿਠ ਮੱਥ ਰਹੀ ਸੀ।
 ਸਬ ਉਸ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਜਪੁ ਜੀ ਦਾ ਪਾਠ ਅਰੰਭ ਕੀਤਾ ਹਾ ਜੀ ੧੯ ਵੀਂ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜੋ ਅਜੇਹੀ
 ਸੁਣ ਮੁੰਡੇ ਰੁਪ ਰਾਪ ਹੋ ਗਈ ਮਾਨੋ ਮੂਰਤਾਂ ਨਿ ਸਿਆਈਆਂ ਹਨ। ਗੁਲਾਮ ਨੇ ਢਾਈ ਪਾਠ ਸ੍ਰੀ ਜਪੁ
 ਜੀ ਕੇ ਸੁਣੇ ਪੁਨਾ ਫੇਰੇ ਦਲਾ ਆਇਆ। ਏਵੇ ਹੀ ਸਿਰ ਪਿੱਛੇ ਹੁਣ ਲੀਤਾ ਜੋ ਢਾਈ ਪਾਠ ਹੋਇਆ ਦੀ ਸੰਤ
 ਦਾ ਸਰੀਰ ਫੁਟ ਜਾਤਾ ਭਯਾ। ਐਸੇ ਸ੍ਰੀ ਜਪੁ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਪਾਠ ਦਾ ਮਹਾਤਮ ਹੈ। ਕਥਾ ਫਕੀਰ
 ਸਿੰਘ ਦਲਾ ਕੀ। ਜੀ ਸੁਹਾ ਸਰ ਵਾਸੀ ਫਕੀਰ ਸਿੰਘ ਪਾਸ ਸਤਿਨਾਮੀ ਭਏ ਆਤਮ ਦਗਸੀ। ਸਰੀਰ ਨਾ
 ਨਿਰਧਾਰ ਦਲਾਨੀ ਕਰ ਰਾਣਾ, ਐਰ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਸਿਰ ਹਾਵ ਕਰ। ਤੇ ਆਤਮ ਸੰਸਾਰ ਦੀ
 ਨਦ ਕਮਲ ਨਿਯਾਈ ਰਹਤੇ ਸੇ। ਜੇਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਪਾਠ ਹੈ। ਸਭ ਕੇ ਮਧ ਦੇ ਸਾਧ ਦੇ
 ਉਦਾਸਾ। ਸ੍ਰੀ ਠਾਕਰ ਜੀ ਦੀ ਧਰਮਸਾਲ ਰਹਤੇ ਸੇ ਸਤਿ ਨਾਮ ਲੀਏ। ਏਕ ਸਮੇਂ ਕਿਸੀ ਸੇ ਕੀਤੇ
 ਸਾਢੇ ੩ ਦਾਮ ਨਾਏ ਜੋ ਸੰਤਾਂ ਕਉ ਪੁਵਾਇ ਦੀਏ ਚਾਰਤ ਹੋਜਨਾਇਕੀ ਕੀ ਸਿਧਿਕਰ। ਤਬ ਜੋ
 ਦਾਮ ਵਾਲਾ ਦਾਮ ਮਾਗਤ ਭਯਾ ਕਈ ਜੋ ਹੋ ਫਕੀਰ ਚੰਦ ਦੀ ਹਮਾਇ ਦਾਮ ਦੀਏ। ਤਬ ਕਹਤ ਤਾਂ
 ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਸੋਚਤਾ ਸਹਿਤ, ਨਿਸਕਪਟ ਬਾਨੀ ਹੈ, ਹੈ ਚਾਈ, ਐਰ ਮੈ ਨੇ ਨਹੀਂ ਧਰੇ ਘਰ ਮੇ
 ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਸਵਰ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਸੰਤੋਸੀਆਂ ਸਮਦਰਸੀ ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਤੇ ਆਵਾਜ਼ ਪੁਵਾਇ ਦੀਏ ਹੈ। ਨਹੀਂ
 ਵਿਆਰਥ ਵਿਆਰਥੇ ਪਰ ਤੇਰੇ ਦਾਮ ਬੋਏ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਤੇ ਆਤਮ ਅਭੀਸ ਨਹੀਂ। ਜੋ ਆਪਣੇ ਪਾਸ
 ਹੁੰਦੇ ਤੇ ਦੇਵਾਨੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇੱਕ ਦਿਵਾਨਾ ਹੁੰਨੇ ਭੀ ਨਿਕਾਇਆ ਜਾਵੀ। ਜਾ ਤੇ ਆਪਣੇ ਜੋ ਏਤੇ
 ਭੀ ਨਿਕਾਸਤੇ ਹੈ ਦਿਵਾਨੇ। ਐਸੇ ਗੁਨਗਰ ਜੋ ਏਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਇਹ ਸੀ। ਤਦਵਨੀ ਰਿਹਾਤ
 ਭਾ। ਆਪਣੇ ਭਾਗ ਮਾਨ ਨਹੀਂ। ੧। ਪੁਨਾ ਏਕ ਸਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮੇਂ ਕਥਾ ਸੁਣ ਕਰ
 ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਮੁਖੇ ਪੁਨਾ ਉਹ ਮੇਂ ਆਪਣੇ ਸਿੰਘ ਨਿਕਟ ਨਿਜੀ ਕਾਲ ਆਇ
 ਐ। ਤਬ ਸਥਾ ਤੇ ਸਰ ਲੋਕ ਕਥਾ ਕੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥਾਈ ਰਤ ਰਹੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਮੁਖ ਪਰ।
 ਜੋ ਗੁਰੂ ਅਦਵਾਇ ਮਨ ਰਹਿ ਕਥਾ ਹੋਈ ਹੈ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਮੁਖਾਨਿ ਇੰਦ ਸੇ। ਤਬ ਭਾਈ ਸੰਤ ਸਿੰਘ
 ਫਕੀਰ ਚੰਦ ਕੀ ਤਰਫ ਦੇਖ ਕਰ ਕਿਹਾ: ਕਿਉਂ ਫਕੀਰ ਤੇ ਜੀ, ਕੋਈ ਕਥਾ ਹੋਈ ਹੈ, ਕਹੀ। ਤਬ ਫਕੀਰ ਚੰਦ

ਬਹਾਦਰ ਰਾਇ ਜੀ। ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਪਾਤਿਸਾਹ ਜਾਮੇ ਸਾਹ ਠਾਨਕ ਸਾਹ ਜੀ। ਤਿਨ
 ਤਿਨਕ ਜੰਝੂ ਪੈਜ ਰਾਖੀ ਜਾਨ ਠਾਨਕ ਸਤਿ ਗੁਰੀ। ਤਜ ਦਨ ਈਸੂ ਗੁਰਦੇਵ ਠਾਨਕ ਸ੍ਰੀ ਵਿਵ ਨਾਹ
 ਵਿਗਾਵਈ। ੨। ਜੁਨ ਅਸੁਟ ਵੇਦਨ ਆਰਤੀ ਤਿਹ ਸਕਣ ਆਪ ਜਿਨਾਸਤੀ। ਪਰ ਇਕੀਸ
ਗੁਲ ਪ੍ਰਵਾਰ ਸਕਣੈ ਏਕੁੰਠ ਭਵਨੇ ਪਾਪਤੀ। ਇਹ ਆਰਤੀ ਰਚਾਏ ਰਾਹਤਾ ਜਾਣ ਠਾਨਕ ਸਤਿ ਗੁਰੀ।
 ਜਾ ਜੀਨ ਈਸੂ ਗੁਰਦੇਵ, ਠਾਨਕ ਵਿਗਾਵਨਾ ਵਿਗਾਵਈ। ੩। ਇਸ ਮੈ ਨਾਮ ਸ੍ਰੀ
 ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਕਾ ਕਰਾ ਹੈ: ਇਸ ਮੈ ਕਿਆ ਕਰਨ। ਅਪਣਾ ਨਾਮ ਆਪ ਲੈਣਾ ਅਪਣੀ
 ਰਹਤਾ ਜਿਤ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਅਪਣਾ ਨਾਮ ਨਹੀ ਲੀਆ ਗੁਰ ਮੁਖ ਸਿਖੇ ਨੇ। ਬਡੇ
 ਮਹਾਰਾਜ ਜਾਨ ਕਰ ਗੁਰ ਪੰਥਤਿ ਕੇ ਤਾਂ ਤੇ ਤਿਨ ਕਾ ਨਾਮ ਲੀਆ ਹੈ। ਜਾਂ ਤੇ ਅਵਰ
 ਮਰਧਾ ਜਾ ਪੜੇ ਸੁਣੇ ਕੀ ਪਵਿਤ੍ਰਾਹਾ। ਪੁਨਾ ਤਾਵ। ਗੁਰਦਾਸ ਨਾਮ ਸਰਬ ਗੁਰ ਸਿਖੇ ਕਾ ਹੈ ਤਾਂ
 ਤੇ ਅਪਣਾ ਜੀ ਗੁਰ। ਜਾ ਕਾਏ ਜਾਏ ਰਾਖੀ ਹੀ। ੪। ਭਾਈ ਵਰਤੀ ਰਾਮ ਜੀ ਇਨ ਕੇ
 ਭਾਈ ਮਰਦਾਨੇ ਕਾ ਸੰਬੰਧਨ ਦੀਆ ਜਾ ਪੀਛ। ਤਾਂ ਤੇ ਇਨ ਕਾ ਪਰਸੰਗ ਧੋੜਾ ਸਾ ਕਧਨ ਕਰਤੇ ਹੈ,
 ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਸੰਤਕਾ। ਏਕ ਜਮੇ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਨਿਰਟ ਕੀਰਤਨ ਸਬਦ ਸੁਨਾਇ ਕਰ
 ਬੈਠੇ ਸੇ। ਤਬ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਇਨ ਜਿਉ ਪ੍ਰਭਾ ਪਰੀਖਿਆ ਕੀਏ। ਜੇ ਭਾਈ ਰਾਓ ਜੀ, ਜੇ ਅਮ੍ਰਿਤਸਰੀਏ
 ਰਾਖੀ ਸੰਗਯਾ ਵਾਲੇ ਭਏ ਹੈ ਭਾਈ ਬਾਹੁਲੇ, ਭਾਈ ਮੂਲ ਤੇ ਆਦੀ ਸੇ ਕੋਸੇ ਹੈ, ਸੇ ਕਹੈ। ਤਬ ਭਾਈ
 ਰਾਊ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ ਹੈ ਮਾਃ ਜਾ ਜੀ ਸਹੇ ਆਸਾਏ ਰਾਖੀਆਂ * ਕੇ ਸੀਸ ਕੇ ਸਿਰਤਾਜ ਫਰੂ ਰੂਪ ਤੇ ਓਹੀ
 ਹੈ। ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ। ਪੁਨਾ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ ਪਾਵਣ ਚੰਦ ਆਦੀ ਸੇ ਕੋਸੇ ਹੈ ਹੈ
 ਭਾਈ ਜੀ। ਤਬ ਫੇਰ ਭਾਈ ਰਾਊ ਜੀ ਉਰਾਰਤ ਭਏ ਸਾਬ ਰਾਖੀਆਂ ਕੀ ਸਤਾ ਕੇ ਰੂਪਨ ਤਾਂ ਓਹੀ ਹੈ
 ਜੀ। ਪੁਨਾ ਨਰੈਸ਼ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ ਭਾਈ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਸੇ ਕਹੈ। ਤਬ ਭਾਈ ਰਾਓ ਜੀ
 ਬੈਠਤ ਭਏ ਜੀ ਉਹ ਤਾਂ ਸਹ ਕੇ ਮੁਕਟ ਮਣੀ ਹੈ ਜੀ। ਪੁਨਾ ਪਿਤ ਪਤੀ ਜੀ ਕਰਾ ਭਾਈ
 ਰਾਊ ਰਾਖੀ ਕੋਸਾ ਹੈ। ਤਬ ਕਹਤ ਭਾਈ ਪਿਦਿਆ ਕੇ ਨਿਧਿ ਤੇ ਓਹੀ ਹੈ, ਹੇ ਰੂਪਤੀ ਜੀ
 ਤਬ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕਹਤ ਭਾਈ ਰਾਊ ਜੀ ਆਪ ਕੋਸੇ ਹੈ। ਕਹੈ। ਤਬ ਕਰ ਜੋਰ ਕੇ ਕਹਤ ਭਏ
 ਇਹੁ ਰਾਓ ਰਾਈ ਸਾਹਿਬ ਸਕਣੇ ਕਾ ਮੁਨਾਸਰਾ ਜਾ ਤੇ ਮੁਕਤਾ ਸੁਹ ਸਰੁਆਦ ਗੀਤ ਸੁਣ ਕੇ ਸੇ
 ਗਾਇਨ ਕਰ ਮੈ ਭੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕੀਆ ਚਾਹੁਤਾ ਹੈ। ਸੇ ਕੋਸੀ, ਜੇਸੇ ਨਿਖਿਧ
 ਗੋਲੀ ਰਾਣੀਆਂ ਕੇ ਸਮੂਹ ਮੈ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕੀਤਾ ਜਾਏ ਤਿਸ ਵਤ ਮੈ ਨਿਕਾਰਾ ਨਾਨਾਇਕ ਹੋ
 ਜੇਸੇ ਏਨ ਗੁਨ ਕਰ ਸਰਕਾਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਾਈ ਆ ਗੁਰੁ ਇਤਾ ਪਾਇਆ। ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਜੀ ਕਾ ਸਦਕਾ।
 ਨੀਤ ਕਰਨ। ਗੁਰ ਬੈਠਨਾ ਵਿਗਾਹ ਪ੍ਰਵਾਹ ਇਹੁ ਮੁਖ ਮੁਖ ਕਾ ਸਨਾਤਨ ਧਰਮ ਚਰਾ ਆਵਤਾ ਹੈ।
 ਜਾਂ ਤੇ ਆਦ ਦੇਵ ਕੋਹੀ ਤਿਨ ਕੇ ਘਟ ਮੈ ਸੁਰ ਮਤੀ ਪਾਏ ਦੀਨੀ ਹੈ। ਮਰਧ ਸੂਖਨ ਕੀ ਪਾਣ। ਤਬ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਕਸ਼ੀ। "ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾਏ ਨਾਨਕ। ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਉਨ ਮਹਾਰਾਜ ਕੀ ਇਸੀ ਕਰ
 ਹੈ, ਜੇ ਸਤੈ ਕੇ * ਕਹੀਏ ਏਨ ਹੇ ਤਾਤ ਪ੍ਰਸ ਤੇ * ਹ ਜਾਨਤਾ ਹੈ, ਨਿਸਚੈ ਕਰ। ਜੇਸੇ

ਸੋ ਸ੍ਰੀ ਦਾਸੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਜੀ ਕਾ ਸਾਨ ਹੈ। "ਹਾਈ ਹੀ ਪੁਰਾਨ ਪਲ ਪਾਵੇ ਪਹੁੰਚਤੀ ਹੈ
 ਗੋਟੀ ਕੀ ਸਿੰਘਾਰ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਸੁਨੀਯਤ ਹੈ।" ਅਰਥ ਤੇ ਇਹ ਕਾ ਇਹ ਹੈ। ਪੁਰੀਸ ਜੀ ਕਈ ਨਿਆਣੇ
 ਕੇ ਇਹੁ ਭੀ ਆਰ: ਕਾਤੇ ਹੈ। ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਤਿਸ ਪੁਰਾਨੀ ਕੀ ਹੁਣੀ ਹੈ ਜੋ ਅਠਾਇ
 ਹਿਸਾ ਬੋਲਣ ਕੀ ਜੁਗਤ ਕੇ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪਾਇ ਇਹੁ ਉਤਾਰਨ ਹੈ, ਦੋ: ਬਾਤ ਨ ਕੀਚੇ ਪਟ ਪਟੀ
 ਸੋ ਬਾਤ ਕਠਾਇ। ਬਾਤੀ ਹਾਸੀ, ਪਾਈ, ਜਾਨੀ ਹਾਤੀ ਆਇ। ਕੋਊ ਕਹੀਵ, ਜੋ ਭਾਂਡ ਹੈ, ਸੋ
 ਧਰਨ ਸੇ ਰਾਜਾ ਕੇ ਪੁੰਨ ਕਰਨ ਕਠਾ ਕਈ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਜੀ ਕਤੀ ਕੀ ਜਵਾਈ ਪੈ ਲੈ ਚਲੈ ਜਾਤੇ ਸੇ
 ਰਿਸ ਕੇ ਭੀ ਰਾਜੀਦਰ ਪਰ ਆਹੁਢ ਕਰ ਨੀਆ। ਸੋ ਰਾਏ ਅਪਨੇ ਮੂਰਖ ਹੁਭਾਵ ਸੇ ਕਈ ਰਾਜਾ
 ਹੀ ਕਉ ਰਾਜਾ ਹ। ਤਬ ਮਉ ਕਹਤ ਕਠਾ। ਤਬ ਕੋਪ ਕਰ ਨਾਜੀਦਰ ਤਿਸੀ ਹਾਈ ਕੇ ਪਾਵੇ ਮੇ
 ਰਿਸ ਕਾ ਚੂਰਨ ਕਰਵਾ ਦੀਆ। ਅਵਰ ਦਿਸਾਇਤ। ਤਿਸੀ ਧਨੀ ਰਾਜਾ ਨੇ ਅਪਨੇ ਦੁਖਮਨ ਅਵਰ
 ਨੀਯ ਕੇ ਮਾਰ ਲੀਆ ਤਿਸ ਕੇ ਗਰਾਮ ਸਹਿਤ। ਤਬ ਹੈ ਇਹ ਤਿਸੀ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਕਿਸੀ ਕੁਠਾਇ ਹੀਆ
 ਨਾਹ ਮੇ। ਤਬ ਸੋ ਧਨੀ ਰਾਜਾ ਦੋਹਰਾ ਦਿਵਾਇਆ ਜੋ ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰ ਕੇ ਕੋਊ ਮਤ ਕੁਠਾਇ ਮਤ ਅਪਨੀ
 ਕੁਸਲ ਲੀਏ। ਤਬ ਸੇ ਬਾਨਕ ਬਤਰ: ਸੀ। ਆਪੇ ਨਿਕਲ ਕਰ ਬਨੀ ਰਾਜਾ ਕੀ
 ਕੁੰਧਰੀ ਮੇ ਆਵਤ ਕਠਾ ਨਿਹੈ ਹੈਰਤ। ਤੇ ਰਾਜਾ ਕੇ ਕਤ ਜੋੜ ਕੇ ਨਿਮਲਕਾਰ ਕਈ।
 ਤਬ ਸੇ ਨੀਯ ਸਿੰਘਾਸਨ ਪਰ ਬੈਠੇ ਹੀ ਕੋਪ ਕਰ ਅਪਨੇ ਰਾਏ ਮੇ ਤਿਸ ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰ ਕੇ ਜੁਗਰ ਹੀ ਕਰ
 ਪਕੜ ਲੀਏ। ਤੇ ਕਰਾ ਕੇ ਬਾਨਕ ਅਬ ਤੇਰਾ ਕੋਨ ਰਾਜਾ ਹੈ। ਤਬ ਸੇ ਸੁਮਰਵਨ ਪੁੰਨ
 ਹੈ ਕਰ ਕਹਤ ਤਯਾ: ਹੇ ਰਾਜੀਦਰ, ਅਬ ਮੇ ਕੇ ਕਿਸੀ ਨਾ ਤੇ ਨਾਹੀ। ਜਾਂ ਤੇ ਮੇਰੀ ਦੋਨੋ
 ਰੂਜਾ ਮਹਾਰਾਜ ਆਪ ਪਕੜੀ ਹੈ। ਨਿਸੀ ਕੀ ਕੋਊ ਏਕ ਰੂਪ ਪਕੜਤਾ ਹੈ ਸੋ ਇਸ ਕੇ
 ਦੁਖ ਸੁਖ ਕੀ ਨਜਾ ਪਾਨਤਾ ਹੈ। "ਨਿਕੋ ਜਾਗ ਗਏ ਕੀ ਨਾਜ"। ਤੇ ਆਪ ਤੇ ਮੇਰੀ ਦੋਨੋ
 ਰੂਜਾ ਜਰਹਨ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਤੇ ਮੇ ਨਿਠੀ ਕੁਠਾ ਹੈ। ਕੋਊ ਰਾਜ ਸੁਨ ਕਰ ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰ ਕੇ ਜੋ
 ਧਨੀ ਰਾਜਾ ਪੁੰਨ ਹੈ ਰਾ ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰ ਕੇ ਅਪਨੇ ਕੋਨ ਰਾਜੀਦਰ ਅਪਨੇ ਰਾਜ ਸਿੰਘਾਸਨ ਪਰ
 ਬੈਠਾਇ ਦੀਆ। ਬਤਰ: ਕੇ ਬੋਲਣ ਪਾਇ ਇਹ ਉਤਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਭਾਈ ਰਾਊ ਭੀ
 ਸਰਕਾਰ ਕੇ ਪੁੰਨ ਕਰ ਨੀਆ ਸੁਭ ਸੁਭ ਉਤਾਰਨ ਮੇ ਪਾ ਰਹੁਤ ਦਾਨ ਮਾਨ ਪਾਇਆ। ਕੋਊ
 ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤ ਸੋ ਸੁਰ ਸਥਾਦ ਕੇ ਉਤਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਰਾ ਰਾਜਾ ਨੇ ਐਸੀ ਅਨੰਤ ਸੁਭ ਹੁਣੇ ਜੀ
 ਹੁਮਤੀ ਤਿਨ ਮੇ ਨਿਸਰੇ ਕਰ ਰੇਤੀ ਹੈ। ਭਾਈ ਰਾਊ ਜੀ ਅਪਨੇ ਘਰ ਮੇ ਹੀ ਧਰਮਾਸਤ ਬਨਾਈ
 ਭਾਈ ਸੀ। ਤਿਸ ਮੇ ਦੋਨੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਪੁਰਾਨ ਕਹਨੇ ਆਦਿ ਪੁਰਾਨ ਦਾਸਮ ਹੁਰਨ ਕੇ।
 ਪੁਰਾਨ ਜੋ ਕੋਊ ਹੂਮ ਰਬਾਈ ਕਰ ਕਰ ਆਵੇ, ਤਿਸ ਰਾ ਰਾਜਾ ਕੋਜਨ ਛਾਦਨ ਕਾ ਪੂਰਨ ਕਰਨਾ,
 ਸੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ, ਅੰਤ ਸਮ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਮਤ ਜੀ ਸਨਾਨ ਕਰ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਜਪ ਜੀ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰ,
 ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ, ਏਕ ਆਪ ^{ਖੁਸ਼ਪਾਠ} ਏ ਆਇ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ
 ਪਿਆਨ, ਭਾਈ ਮਾਦਾਨੇ ਜਲੇ ਸਰਤ, ਰਾਜ ਕੇ ਪੁਰਾ ^{ਖੁਸ਼ਪਾਠ} ਆਤ ਹਏ। ਐਸਾ ਹੁਰਨ ਮਰਨਾ
 ਹੂਆ ਸੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ, ਸੁਰ ਸਥਾਦ ਕੇ ਪੁਰਾਨ ਸਮ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਮ ਸਰ ਬੰਡ ਮੇ
 ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਕਰਨ ਵਾਏ ਸਰਤ ਵੇਲਾ ਨਿਵਨੇ। ਜਨ ਨਿਨ ਪਰਚੇ ਕਾ ਰਾਜਾ ਅਵਿਆਨ ਜੋ

ਜਾਗਤਾ ਜੋਗੀ ਬਜਤਾ ਹੈ ਤਬ ਪ੍ਰਥਮੇ ਹਰੀ ਕੀਰਤ ਨਿਰਬਾਣ ਗੁਰੂ ਨਿਖ ਕਰਤੇ ਹੈ ਜਿਨ ਕੋ
ਆਪ ਜਗਾਵਤਾ ਹੈ ਅਰ ਆਪ ਹੀ ਤਿਨ ਤੇ ਗਾਇਨ ਕਰਵਾਇ ਕਰ ਆਪ ਹੀ ਸੁਣਤਾ ਹੈ ਸੋਤਾ ਰੂਪ ਹੈ ਕੋ
ਤੇ ਆਪਨਾ ਜਬ ਆਪ ਸੁਣਨ ਕਰ ਆਪ ਤਿਨਾ ਤੇ ਰੋਝਤਾ ਹੈ, ਤਿਆ ਮੋਹਤ ਹੋਤਾ ਹੈ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਰਾਮ ਦਾਸ
ਜੋ ਸੁਯੋ ਜੋਤੀ। "ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਭਖਣੇ . . . ਪ . . . ਤੇ ਤਉ ਵੀਨੇ ਆਪਨੇ ਤਿਨਾ ਕੂੰ ਮਿਲਓਹੁ।
ਆਪੇ ਹੀ ਆਪ ਮੋਹਿਓ ਜਬ ਨਾਨਕ ਆਪ ਸੁਣਓਹ"। ਤਿਨ ਕੀਰਤਨ ਕਾ ਨਾਮ ਨਿਰਬਾਣ ਕੀਰਤਨ ਗੁਰੂ
ਕੋ ਹੁਕਮ ਸਿਓ। "ਆਪਹੁ ਕਛੁ ਨ ਹੋਵਤ ਭਾਈ। ਜਿਨ ਪ੍ਰਭ ਦੇਵੇ ਸੋ ਨਾਮ ਪਾਈ।" ਦੂਜੀ
ਚੌਕੀ ਸ੍ਰੀ ਅਸਾ ਕੀ ਵਾਰ ਕੀ। ਭਾਈ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਰਾਮੀ ਜੀ ਭਾਈ ਜੇਤ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਰਾਮ, ਭਾਈ ਜਸਾ
ਸਿੰਘ ਭਾਈ ਹਜਾਰਾ ਸਿੰਘ ਭਾਈ ਦੇਵਾ ਸਿੰਘ ਭਾਈ ਗੁਰੂ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਜੀ ਜੋੜੀਏ ਮੁੰਦਗੀਏ। ਅਰ
ਕੋਨ ਕਹੀਏ ਜੋ ਅਨੰਤ ਬੀਤੇ ਤੇ ਅਨੰਤ ਹੀ ਵੇਹਨਾਏ। ਗੁਰੂ ਜਸੀਏ। ੨। ਤੀਜੀ ਰਾਮ ਕਲੀ
ਬਿਨਾਵਨ ਕੀ ਚੌਕੀ ਭਾਈ ਮਿਸਰਾ ਸਿੰਘ ਜਿਸ ਮੇ ਮੁਖੀ ਐਰ ਸਾਬ ਕੀਰਤਨੀਏ। ੩। ਪੁਨਾ
ਚੌਕੀ ਚੌਕੀ ਨਕਈ ਗੁਰੂ ਸਿਖ ਕੀ। ੪। ਪੁਨਾ ਧੰਦਮੀ ਰਾਈ ਅਨੰਦੀਆਂ ਕੀ। ੫।
ਫੇਵੀ ਭਾਈ ਗੰਡਾ ਸਿੰਘ ਦੀ। ੬। ਸਤਵੀਂ ਅਨੰਦੀਆਂ ਕੀ ਚੌਕੀ। ੭। ਇਤਨੇ ਨੂੰ
ਦੁਪਹਿਰ ਦਿਨ ਬਿਤੀਤ ਹੋਵਣਾ। ਪੁਨਾ ਰਬਾਈਆਂ ਕਾ ਪਹਿਰਾ ਹੋਵਣਾ। ਗੁਰੂ ਸੋਤਾ ਇਕੋ ਹੀ
ਰਹਿਣਾ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸੋਤਾ ਭੀ ਅਵਰ ਤੇ ਵਕਤਾ ਤੀ ਅਵਰ। ਜਿਸ ਵਾਹੁ ਕਾ ਪ੍ਰਭ ਪਾਦਨ ਹੋਵਣਾ
ਸਬਦ ਕਰ ਸੋ ਭੀ ਇਕੋ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ। ਪ੍ਰਿਥਮ ਜੋਗੀ ਰਬਾਈਆਂ ਕੀ ਅਮ੍ਰਿਤਸਰੀਏ ਇਹੁ
ਜਿਨ ਸੰਗਯਾ ਨਾਮ ਨੇ ਕੀ। ੧। ਦੂਜੀ ਚੌਕੀ ਰਬਾਈਆਂ ਚਰਨ ਕਮਲ ਕੀ। ਸੋ ਚਰਨ
ਕਵਲੀਏ ਤਿਨ ਕੀ ਸੰਗਯਾ। ੨। ਤੀਜੀ ਚੌਕੀ ਰਬਾਈਆਂ ਚਰਨ ਕਮਲ ਕੀ। ਤੀਜੀ ਚੌਕੀ
ਭਾਈ ਰਾਓ ਕੀ ਆਦੀ ਉਨ ਕੀ ਇਹੁ ਸੰਗਯਾ। ੩। ਚੌਥੀ ਚੌਕੀ ਰਬਾਈਆਂ ਇਕਰ
ਜਿਨ ਕੀ ਗਿਆਨੀ ਸੰਗਯਾ ਹੈ ਜਾਤ ਮੇ। ੪। ਪੰਜਵੀਂ ਚੌਕੀ ਰਾਈ ਅਤੇ ਰਬਾਈਆਂ ਕੀ ੫।
ਪੁਨਾ ਖਸਟਮੀ ਚੌਕੀ ਭਾਈ ਦੂਰ ਪੁਪ ਕੀ। ੬। ਤੇ ਤਿਨਾ ਨੇ . . . ਦਸ ਪੜ੍ਹਨਾ। ਇਹੁ
ਖਸਟ ਚੌਕੀਆਂ ਰਬਾਈਆਂ ਕੀਆਂ। ਰਹਿਤਾਸ ਕੀ ਅਦਵਾ . . . ਫੇਰ ਆਰਤੀ ਗੁਰੂ ਕੀ ਹੋਵਣੀ।
ਏਹੁ ਸਾਤਵੀ ਚੌਕੀ। ੭। ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਅੰਬੀਆ ਗੁਰੂ ਕਾ ਪਿਆਰਾ ਰਬਾਈ ਨੁਬਨ ਮਾਹਿਏ
ਕੇ ਤਿਸ ਕੀ ਚੌਕੀ ਇਹੁ ਰਬਾਈਆਂ ਕੀ ਆਨਵੀ ਚੌਕੀ। ੮। ਤਾਂ ਤੇ ਭਾਈ ਧਿਸਨ ਸਿੰਘ ਕੀ
ਚੌਕੀ। ੯। ਉਪਰੰਤ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਗਿਆਨੀ ਗੁਰੂ ਹੈ ਸੋ ਕਯਾ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਹੈ . . .
ਸਾਹਿਬੋ ਕੀ। ਗੁਨਾਮ ਕੇ ਦੇਖਦਿਆਂ ਤਿਨ ਕਾ ਪ੍ਰਭ ਕਰਦਾ ਮੇ ਦੇਖਿਆ ਅਬ ਸੋ ਨਹੀਂ। ਅਜੇ
ਜਿਸ ਕੋ ਗੁਰੂ ਕਰੇਗਾ ਸੋ ਮਾਨਕ ਸਾਮ੍ਰਾਜ ਹੈ ਸਤ ਇਥਾਏ। ੧੦। ਉਪਰੰਤ ਫੇਰ ਰਬਾਈਆਂ ਕੀ
ਚੌਕੀ ਆਈ ਭਾਈ ਬੀਰੋ ਰਬਾਈ ਕੀ। ਪੁਨਾ ਸਿਕਾਰ ਪੁਰੀਏ ਰਬਾਈਆਂ ਕੀ ਚੌਕੀ। ਬਹੁੜੇ
ਆਰਤੀ ਸੋਹਿਲੇ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਕਰੀ। ਪੁਨਾ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਸੇਜਾ ਪਰ ਪਧਾਰੇ
ਸ੍ਰੀ ਅਖਾਸਨ ਜੋ ਗਰਬ ਸਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਆਰੂਦ ਹੈ ਰਵ। ਸਰਬ ਜੀਵਾਂ ਕੇ ਤਾਪ ਸੰਤਾਪ
ਚਿਤਾ ਰੋਗਾਂ ਦੀ ਦੂਰ ਕਰਤੇ ਹੁੰਦੇ। ਸਾਬ ਕੀਰਤਨ ਹੋਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਸੰਖ ਧੁਨੀ ਘੰਟਾਂ ਕੀ ਧੁਨੀ,
ਭੋਗੀ ਧੁਨੀ, ਨਰ ਸਿੰਘ ਧੁਨੀ, ਭਾਣੇ ਕੇ ਮੁਖ ਕੀ ਉਸਤੱਤੀ ਕੀ ਧੁਨੀ, ਐਰ ਜੈ ਜੈ ਕਾਰ ਕੀ ਧੁਨੀ। ਧੰਨ

ਪੰਨ ਸਤਿਗੁਰ ਧੰਨ ਸਤਿਗੁਰ ਐਸੇ ਅਨੇਕ ਹੁਨੀ ਹੋਤੇ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਪਰ ਸਾਜਤ ਤਏ।
 ਇਸ ਕਾਲ ਮੇਂ ਤੀ ਸੁੰਦਰ ਵੇਸ ਦੁਰਧ ਫੇਨੀ ਆਦਿ, ਮਾਮਾ ਸੁੰਦਰ ਸਹਿਤ, ਅਰਵਾ ਕੇਵਲ ਹੀ ਦੂਰ
 ਹੋ ਭਨੀ ਹੋਤ ਸਿਉ ਆਨਾਇ ਕਰ ਪੁੰਨ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੇਮ ਨਿਉ ਆਪਣ ਕਰੇਣ। ਜਾਂ ਤੇ ਇਨਾ ਪ੍ਰੇਮ
 ਸਿਉ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਗੁਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨਹੀਂ ਗੁਰਨ ਕਰੇ ਰਾਹੇ ਨਸਾ ਦਿਵ ਭੋਗ ਪਦਾਰਥ ਹੋਵੇ। ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ
 ਸਿਉ ਸਦਗੀ ਫਨ, ਜੇ ਏਹ ਹੈ, ਵਾ ਸਾਸ ਮਾਤ੍ਰ, ਅਰਵਾ ਕੇਵਲੇ ਕਾ ਅੰਨ ਅਦਪਣ ਕਹਿਆ ਹੁਆ ਤਿਸ ਕੇ
 ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭਾਵਾਨ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤ ਹੈ ਕਰ ਏਹੇ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੀਤ ਤੇ ਪ੍ਰਤੱਖ ਹੈ। ਭਾਤ ਭੀਨਨੀ,
 ਸ੍ਰੀ ਇੰਦਰ, ਤਾਈ ਨਾਲੇ ਜੀ ਆਦਿਕੋ ਕਾ। ਯਾ ਤੇ ਮੇਂ ਕਿਆ ਨਹੀਂ ਜੋ ਵਿਸਤਾਰਕ ਸਾਸ ਮਾਹਸ ਹੀ
 ਜੋਆ ਹੈ ਸੰਤੋਖ। ਤਥਾ ਪਦੀ ਹੈ ਭੀਨਨੀ ਕੇ ਏਹ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਉ ਅਰਵਾਵਨੇ ਕਾ। "ਮੀਠੇ ਮੀਠੇ ਰਾਖ
 ਰਾਖ ਬੇਰ ਨਿਆਈ ਭੀਨਨੀ। ਕਹਿਨ ਸੀ ਅਰਾਵੀਤੀ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਇਕ ਹੋਤੀ, ਨੀਤ ਕੁਲਹੀਨੀ,
 ਨਿਪਟਿ ਕੁਲਹੀਨੀ। ੧ । ਰਹਾਉ। ਜੂਠੇ ਫਨ ਹੀਨੇ ਮਨ ਦੁਰੈਨ ਹੀ ਤਰਵਾਨ ਐਸੀ
 ਸਿਉ ਫਨੀ ਪਾਈ ਰਸਕੀਤ ਸੀਨਨੀ। ਕਹਿਨ ਸੀ ਤਪਿਆ ਕਰੀ ਫਿਰ ਮੇਂ ਜਿਹਨ ਚੜੀ
 ਪੁਤ ਜੀ ਕੇ ਮਨ ਹਾਈ ਜਾਵਾਨੀ ਵੇਹੁਨ ਭੁਨਨੀ। ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤ ਰਹੇ ਹੋਈ ਦਾਸ ਪੀਤਾ
 ਪ੍ਰੀਤ ਸੋਈ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਪ੍ਰਤੱਖਾ ਤਾਹੇ ਜੋਕਨ ਅਗੀਤਨੀ।" ਫਾਨੇ ਪ੍ਰੀਤ ਅਰਾਵਾ ਕੀ ਨਿਕਟਤਾ
 ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਦਾਸਨੀ ਦੋਰ ਤੀ ਉਨ ਮੀਨਤ ਮੇਂ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਭੀਤਰ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਮੰਦਰ
 ਜੀ ਕੇ ਫਰਸ਼ੀ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੈ, ਜੋ ਸਨਾਨ ਆਚਿਕ, ਸੇਵ ਆਦੀ, ਸੋਨੇ ਕੀ ਆਖੀ ਜਾਧ ਕਾਵਾਵਣਾ, ਵੇਰ
 ਸ੍ਰੀ ਸਾਫਿਓ ਸਾਸ ਪੈਛਣਾ ਪਾਮ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਉ, ਅਰ ਅੰਤਰ ਸਾਹਿਬ ਜੋ ਸੇਵਕ ਸੇਵਾ ਕਰਣ ਵਾਧੇ
 ਹੋਵੇ ਸੋ ਦੁਰਧਾਨੀ ਕਾ ਦੁਸਾਰ ਪੜੇ ਕਰੇ। ਰਹੁਕ ਫਾਨਾ ਹੈ ਜਾਣੇ ਕੰਝੀਓ ਦਰੀਆ ਆਦਿ।
 ਪੂਨਾ ਸ੍ਰੀ ਮੰਰ ਸਾਹਿਬੋ ਨੀਏ ਧਰਣਾ ਨਿਘਾਨ, ਜਿਸ ਕੇ ਏਹੀ ਦੇਵਤਾ ਸਾਹਮ, ਜਿਸਨ, ਮਰੇਸ ਆਈ
 ਨਮਸਕਾਰੀ ਅਰ ਪੂਜਨ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਤੇ ਰੂਪ ਜੰਦਨ ਆਦਿ ਕੇ ਕਰ ਸਾਹੁਦੀ। ਇਨ੍ਹਨੇ ਮੇਂ ਤਿਨ
 ਪਹਿਰੇ ਕਾ ਰਾਸਿਤੁ ਬਜਨਾ ਕੁਤਲ ਮੇਂ ਤੀ ਅਰ ਨਤ ਮੇਂ ਭੀ। ਤਥ ਸ੍ਰੀ ਦਰਸਨੀ ਦਰ ਕੇ
 ਰਿਵਾਜ ਖੁਲੇ ਕੋਏ, ਜੋਈ ਪੂਤਨ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਮਿਲਿਆ ਜ ਆਨੂ ਜਨ ਤੇ ਹਿਦੇ ਕੇ ਕਪਟ
 ਮੁਖ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਤਥਾ ਸ੍ਰੀ ਦਾਸਨੀ ਦਰਵਾਜੇ ਕੇ ਰਿਵਾਜ ਤੇ ਸਾਹੁ ਜਤਨ ਜੀਵੀ ਕੇ ਕਹਿਆ ਫੇਰੇ।
 ਹੀਂ ਤੀ ਜ ਆਨੂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੇ ਦੇਖਤੇ ਹੈ, ਜੜਤਾ ਤੇ ਤਮ ਰੂਪ ਪੜਦੇ ਦੇ ਰੂਪ ਹੋਇਆ। ਫੀਰੀ
 ਕੇ ਪਾਮ ਪਾਮ ਮਰ ਖੰਡ ਸ੍ਰੀ ਦਾਸਾਹ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਦਾਸਾ ਹੈ ਪ੍ਰੇਮੀ। ਜੋ ਪੂਰਨ ਨਿਆਣ ਹੋਏ
 ਪ੍ਰਿਥਮ ਸ੍ਰੀ ਹਰਮੰਦਰ ਜੀ ਮੇਂ ਗੁਰ ਸਿਖੇ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਕਰ ਵਾਨਨ ਕਰ ਆਏ ਹੀ। ਸੋ ਤਿਸ
 ਰਾ ਜਪਾ ਅਰ ਹੂਆ ਹੈ, ਹੇ ਸੰਤੋ। ਸੋ ਗੁਰਗੁ ਆਦਿ ਸਾਹਿਬ ਆਖੀ ਸਾਖੀ ਸੋ ਗਾਇਨ ਕਾਤ ਭੀ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਪ੍ਰੀਤਾ ਨੀਏ ਕੇਵਲ। ਤਥ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪ੍ਰੇਮ ਕਿਆਨੁ ਕਿਰਪਾਲ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਤਿਨ ਪਰ ਜੋ
 ਪਾਮ ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੈ ਨਿਸ ਕਪਟ। ਕਪਟ ਕੋਨ ਜੋ ਕਰ ਨਹੀਂ। ਜੋ ਏਹੀ ਬੜਾ ਕਪਟ ਹੈ ਗੁਰ
 ਪ੍ਰੇਸਰ ਜਾਧ ਜੋ ਗੁਰ ਪ੍ਰੇਸਰ ਕਾ ਕਰਾਇ ਕਾ ਤਿਹ ਜਿਸ ਮੇਂ ਹਾਸ ਮੁਖਧੁਰੀ ਕਰ ਏਹ ਦੀ
 ਧੀਨ ਕਰਨੀ। ਰਾਵੇ ਸਾਧ ਨਿਪਾ ਕਾ ਰੇਖ ਤੀ ਪਾਰਿਆ ਪਰਿ ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਇਹੀ ਭਾਖਾ ਸਦਾ

"ਜੇ ਜੇ ਕੋ ਮੈਨੂੰ ਮਰਾ ਟੇਕੇ, ਮਾਨ ਜਾਏ ਤੇ ਕੋਈ ਮੈਨੂੰ ਫਿਰ ਲਿਆਇ ਤੀ ਦੇਵੇ। ਪੁਨਾ ਸਤ
 ਯੋਗ ਮੈਨੂੰ ਜੀਵਾ ਦੀ ਆਮਨਾ। ਐਸੇ ਹੀ ਇੰਨਾ ਕੁਝ ਦਿਆਂ ਤਾਂ ਆ ਦਿਨੇ ਤੇ ਸਵੇਰ ਨਿਤੀਤ ਹੋ ਜਾਏ
 ਪੁਨਾ ਮਾਨੁਖ ਮੇਰੇ ਜੈਸਿਆਂ ਤੇ। ਇਹੁ ਕਹਿ ਤੇ ਜੋ ਕੰਬੁਤ ਹੈ ਸੋ ਤੇ ਵਾਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਮ੍ਰਨ ਨਾਮ
 ਜ ਪੁਨਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਾ ਤੇ ਦਾਨ ਹੁਕੁ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਤੇ ਟਿਹੀ ਵਰ ਭੇਤੇ ਹੈ। "ਦਰਸਨ ਮਾਤੀ ਦੇਹੀ
 ਆਵੇ। ਤੁਮਹੀ ਸੇਵਾ ਕੋਨ ਕਹਿਨ ਨ ਤਾਏ। ਪੁਨਾ ਜੋਸੀ ਸ੍ਰੀ ਦਵਿਦਾਸ ਜੀ ਜਾ ਸਾਨ ਹੈ।
 ਉਥੀ। "ਰੂਪ ਜਿਹਤੋ ਜੈਸੇ ਦਾਦਾ ਕੁ ਦੇ ਜਿਹੇ ਨ ਹੂ। ਐਸਾ ਮੇਰਾ ਮਨ ਜਿਖਿਆ ਚਿਮੋਇਆ।
 ਕੁ ਆਰ ਪਾਰ ਨ ਸੁਝ। ਸਾਨ ਭਵਨ ਤੇ ਨਾਇਕਾ ਪਿਆਰੇ ਇਕ ਭਿਨ ਦਾਸ ਦਿਖਾਏ ਜੀਓ।
 ਮਨ ਹਈ ਮਤ ਮਾਧਵਾ ਤੇਹੀ ਗੋਰ ਕਮੀ ਨ ਜਾਇ। ਤੀ ਕਿਰਪਾ ਕ੍ਰਮ ਕੂਕਈ ਮੈ ਹੁਮਿਤ ਦੇ ਰਹੀ ਸਮਝ
 ਸਮਝਾਇ। ਜੋਗੀਸਰ ਪਾਲੇ ਨਹੀਂ ਤਉ ਹੁਨ ਕਪਨ ਅਪਾਹੁ। ਪ੍ਰੇਮ ਰਸਤਾ ਤੇ ਕਾਹਨੇ ਕਹਿ ਦਵਿਦਾਸ
 ਮਾਧਵ। ਐਸਾ ਦਰਸਨ ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਦੁਹ ਵਿਓ ਜਨਨ ਹੈ। ਜਿਨ ਭਗਤਨ ਆਰੀ ਸੇਵਕ ਵੱਤ ਹੋਕਰ
 ਜੋ ਪ੍ਰੇਮਸਰ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਰਹੇ ਹੈ। ਆਏ ਪੀਵ। ਸੋ ਤੀ ਭਿਨੀ ਵਾਸਨਾ ਪੂਰਨ ਨਮਝ ਕਹਿ ਸਰਨ
 ਆ ਦਰਸਨ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਕਾਵੀਤ ਕਾ ਮਾਯਤੈ ਹੈ ਭਾਵੀਤ ਪਾਏ। ਤਉ ਇਹੁ ਜਨਾ ਸਾਹੁਤ ਕਹਾ ਜੈਨਤੀ ਕਰੈ
 ਮਿਹਿ ਜਨੇ। ਪੁਨਾ ਬਚਨ। "ਜਿਹਹਿ ਜਹਿ ਜਾਉ ਤਹਾਂ ਤੇਹੀ ਸੇਵਾ ਕੁਮ ਸੋ ਨਾਗਰ
 ਅਵਰ ਨ ਦੇਵਾ। ਐਸੀ ਆਨੰਨ ਪ੍ਰੇਤੀ ਹੋਇ ਸ੍ਰੀ ਵਾਰਿਹੁ ਤੇ ਜਨੇ ਮੇ ਤਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ
 ਜਿਤੀ ਜਾਏ। ਜੀਤ ਸੀਤ ਸਹਾਇਤਾ ਤੇ ਅਧਿਆ ਨ ਜੀਤੀ ਜਾਏ। ਭਾਵੇ ਨ ਕੰਦਰਾ ਮੇ ਜਾਇ
 ਨੇ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਣਾਪਤੀ ਜੀ ਦੇਵਤਾਨ ਜੋ ਗੁਰੂ ਤਿਨ ਜੋ ਕੋਰ ਨਾਵਾ ਏਟਾ ਘਰ ਮੇ ਵਿਦਿਆ ਪੜਨ
 ਜੀ ਤਾਂ ਜੀਤ ਨ ਆਈ। ਤਬ ਸਾਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਜੋ ਕਾਰਨ ਦੂ ਜਥੇ ਪਰਤ ਕੰਦਰਾ ਮੇ, ਪਦਾਰਥ ਤਿਆਜ
 ਕੇ, ਜਾਇ ਤਪਸਿਆ ਕਰੀ। ਦੇਵਤਾ ਤੇ ਆਟ ਪਦਮ ਪ੍ਰਮਾਣ। ਤਬ ਪਿਤਾ ਜੀ ਆਇ ਮਿਠੇ।
 ਜਹ ਤਾ ਕੋਰ ਨੇ ਮਰਾ ਟੇਕ ਕਰ ਕਹਾ: ਹੇ ਪਿਤਾ ਜੀ, ਪਦਮ ਕਨਨ ਤਪਸਿਆ ਕਰੀ, ਸੱਤ ਹੁਖ
 ਭੋਗ ਤਿਆਜ ਕਰ, /ਤਉ ਭੀ ਖੁਝੇ ਸਾਤ ਨਹੀਂ ਆਈ ਇਹ ਮੇ ਕਵਨ ਕਾਨ ਹੈ, ਹੇ ਸਾਧਤਾ ਤੇ
 ਕਰੈ। ਤਬ ਸੁਰਸਪਤ ਕਹਤ ਕਹੇ: ਹੇ ਪੁੱਤਰ, ਸਾਨ ਲਿਆਏ ਕਾ। ਐਸੇ ਰਹਿ ਕਰ ਜਨੇ
 ਆਏ। ਤਬ ਜੋ ਦੂਰ ਇਕੰਤ ਜਾਇ ਕਰ ਜਨ ਆਦਿਕ ਭੀ ਦਿਆ ਕਾ ਪੁਨਾ ਤਪਸਿਆ ਕਰੀ ਤੇ ਦਰਸ
 ਪਿਓ ਪੁਨਾ ਪਿਤਾ ਜੀ ਆਏ। ਤਬ ਭੀ ਕੋਰ ਜੀ ਕਹਤ ਕਹੇ: ਹੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਅਬ ਭੀ ਮੋਕੇ
 ਸੱਤ ਜੀ ਆਈ ਮਨ ਮੇਰਾ ਕਟਕਟਾ ਹੈ, ਦੋ ਦਿਆ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੇ ਕਵਨ ਉਪਾਇ ਕਰੋ ਤਾਂ ਭੀ ਐ ਕਹਿ
 ਆ ਕਹੇ ਸੋਝੀ ਸਰਨ ਤਿਆਜ ਸੱਤ ਹੇ ਕੋਰ। ਤਾਂ ਜਿਹਿਆ ਕੋਰ ਨੇ ਜੋ ਮੇਰੇ ਪਾਸ
 ਤਾਂ ਕੁਝ ਭੀ ਨਹੀਂ ਤੇ ਈ ਮਾਰਾ ਮਾਤ੍ਰ ਜੀ। ਇਹੁ ਕਹਿ ਕਹਿ ਆਏ ਜੋ ਤੀ ਤਿਆਜ ਕਰ ਤਿਆਜਾਰ
 ਇਕੰਤ ਭਾਰੀ ਤਪਸਿਆ ਕਰੀ। ਪੁਨਾ ਕੁਝੀ ਪਿਤਾ ਜੀ ਆਏ। ਤਬ ਕੋਰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਤ ਭਯਾ।
 ਆਸ ਮਾਤ੍ਰ ਹੀ ਮੇ ਜਿਸ ਤੇ ਪ੍ਰਾਣ ਰਹਿ ਕਹੇ। ਐਸਾ ਭਿਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਹੇ ਸਰਬਾ, ਹੇ ਤਤਿਤਾ,
 ਅਬ ਭੀ ਖੁਝੇ ਸਾਤ ਨਹੀਂ ਆਈ ਤਾਂ ਤੇ ਕਰੋ, ਕਿਰਪਾ ਕਰ। ਤਾਂ ਪਿਤਾ ਕਹਾ ਸਰਬ ਤਿਆਜ ਕਰ ਤੇ
 ਕਹਤ ਕਹਾ ਸੋਝੀ ਪਦਾਰਥ ਤਿਆਜ ਕਰ ਤੇ ਜਨ ਮੇ ਆ ਆਹੁ ਤਾਂ ਤੇ ਕਵਨ ਪਦਾਰਥ ਹੈ ਜੋ

ਤਿਆਜ਼ੀ। ਤਾਂ ਪਿਤਾ ਕਹਾ ਦੇ ਪੁਰ, ਤਿਤ ਕਾ ਤਿਆਜ਼ੀ ਸੋਏ ਸਰਾਹ ਤਿਆਜ਼ੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਕੋ
 ਅਯੋਗ ਭੀ ਕਹਤੇ ਹੈ। ਇਸ ਕੋ ਤੂੰ ਤਿਆਜ਼ੀ। ਜੋ ਰਹਨਾ ਹੈ ਮੈ ਕੋਰ ਹਾਂ ਇਹੁ ਤਿਆਜ਼ੀ।
 ਪਰ ਇਹ ਤਿਆਜ਼ੀ ਤਿਆਨਵਾਨ ਕੀ ਸੰਗਤ ਅਰ ਸੇਵਾ ਕੀਤਿਆਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਆਨ ਬਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।
 ਜਬ ਐਸੇ ਕਹਾ ਤਹ ਹੋਕਾਰ, ਆਪਾ ਭਾਵ ਭੀ ਜਿਸ ਨੇ ਕਹਤੇ ਹੈ ਸੋ ਨਸਟ ਹੋ ਗਿਆ। ਕੋਰ ਸਾਂਤ ਕੋ
 ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ। ਸ੍ਰੀ ਬਸਿਸਟ ਜੀ ਇਹੁ ਪ੍ਰੀਤ ਨਿਰਬਾਣ ਪ੍ਰਕਰਨ ਮੇਂ ਕਹਾ ਹੈ। ਈਹਾਂ ਕਥਨ ਦਾ
 ਭਾਵ ਜੋ ਮਨ ਕੋ ਪ੍ਰਕਿਰਤ ਸੁਭਾਵ ਤੇ ਛੁਟਨਾ ਆਸਾ ਟਰਨ ਹੈ। ਸੀਤਾਂ ਕੋ ਬਚਨੋ ਮੇਂ ਕਹਾ ਹੈ ਜੋ ਇਕ
 ਪ੍ਰਕਿਰਤ ਮਨ ਕੀ ਇਹੁ ਜਗਿਆਸੂ ਸੀ ਤੇ ਇਕ ਜਨਮ ਮੇਂ ਤਪ ਤਤਿਖਆ ਵਾ ਸਾਧਨੋ ਕਰ। ਤਾਂ ਉਹ
 ਸਤਿ ਸੰਗ ਕੀ ਹੀ ਸਹਾਇਤਾ ਹੀ ਭਲਾਈ ਜਾਣੇ। ਜਾਣੇ ਬੇਟੇ ਸੁਭਾਵ ਕਾ ਜੀਤਨਾ ਮਹਾਂ ਠਠਨ ਹੈ।
 ਤਬਾ ਰਵਿਦਾਸ ਬੋਲਨ। "ਇਨ ਪੰਚਨ ਮੇਰਾ ਮਨ ਜੋ ਿਗਾਰਿਓ ਪਲ ਪਲ ਹਰ ਜਿਤ ਅੰਦਰ ਪਾਰਿਓ"।
 ਤਾਂ ਤੇ ਕਗਤ ਜਨ ਭਗਤੀ ਕਰ ਨਿਰ-ਅਭਿਆਨ ਹੈ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਆਗੇ ਇਹੁ ਬੈਨਤੀ ਦਰਸਨ ਹੀ ਕੀ
 ਕਰਤੇ ਹੈ ਯਾਰਬਾਰ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਪਤ ਜਨ ਪ੍ਰਤਪਾਲਕ ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਤਾਪੀ ਤਾਪ ਪਾਪ ਕੇ ਖਾਪੀ ਤਿਨ ਦਾਸਨ ਕੋ
 ਆਪਨਾ ਦਰਸਨ ਹੀ ਦੇਤੇ ਹੈ। ਤਗਤ ਬਲਭ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ। ਤਹ ਦਰਸਨ ਮੇਂ ਟਿਹੋ
 ਤਹ ਰੂਪ ਹੀ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭ੍ਰਿਗ ਕੀਟਵਤ। ਤਬ ਭਭ ਇਹਾ ਹੋ ਬੰਧਨ ਛੂਟ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਯਾਰਬਾਰ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਤਿਸੀ ਕੋ ਮੁਕਤ ਪੁਰਸ ਕਹਤੇ ਹੈ। ਉਨ ਕੋ ਦਰਸਨ ਸੇਵਾ ਕਰ ਮੈਂ ਜੀਵਾਂ ਕਾ ਭੀ
 ਕਨਿਆਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਬ ਪੁਰਸ ਪ੍ਰਸੰਗ। ਤਿਨ ਪਹਿਰੇ ਵੇਲੇ ਭਾਈ ਨੌਧ ਸਿੰਘ ਜੀ ਬਿਰਾ ਸਿੰਘ
 ਜਾਤ ਕੇ ਬਾਵੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਦੁਤਾਰੇ ਸਾਬ ਮੇਂ ਕੀਰਤਨ ਕਾਤੇ ਮੇਂ ਦੇਖੇ ਹੈ, ਯਾਨਪਨ ਮੇਂ। ਸੋ ਠਾਕੁਰ
 ਭਾਈ ਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਭੈਰੂਓ ਆਵਤੇ ਸੇ ਆਕੀ ਤਹ ਤੇ ਕਰ। ਬਾਲ ਅਵਸਥਾ ਮੇਂ ਜੀ
 ਅਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਕੇ ਸਨਾਨ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਪਾ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੋ ਮੇਂ ਆਇਆ ਸੀ ਗੁਰਾਂ ਕੀ ਨਿਦੇਸ ਪਾਇ ਕਰ।
 ਤਬ ਕੋਈ ਮਾਸ ਭਰ ਠਾਕੁਰਾਂ ਕੀ ਧਰਮਸਾਲੇ ਰਿਹਾ। ਜਬ ਭੈਰ ਪਹਿਰ ਰਾਤ ਰਹੇ ਤਹ ਓਹਾਂ ਦੇ ਸੀਤ
 ਜਾਵੇ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਮੇਂ। ਉਨ ਮੀਤੋਂ ਸਾਬ ਦਾਸ ਹੀ ਤਿਸੀ ਸਮੇਂ ਦਰਸਨ ਜਾਇ ਪਾਇਆ
 ਪਰਮ ਧਾਮ ਕਾ ਸਨਾਨ ਆਦਿ ਕ੍ਰਿਆ ਕਰਾ। ਐਸੇ ਪਾਨੇ ਸਾਧ ਪਲਾਸ ਪੱਤਰ ਹੀ ਜਾਇ ਨਰ ਨਾਰ
 ਕੇ ਹਾਸ ਮੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬਾ ਜਾਇ ਮੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਯਾ। ਤਹ ਉਹ ਸਿੰਘ ਸਿੰਘ ਭਾਵੀ ਭਜਨਾਨੰਦੀ
 ਕੀਰਤਨ ਕਾਦੇ ਮੇਂ ਦੇਖੇ। ਤਬ ਕਾ ਸੰਸਕਾਰ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਪੁਨਾ ਪਛਮ ਦੇਸ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ
 ਠਾਕੁਰ ਬੰਦ ਸੀਤ ਰਾਗੀ ਗੁਰੂ ਤਿਨ ਕੋ ਪਾਸੋਂ ਮੇਂ ਸਾਹਦ ਦਾਨ ਤੇ ਕਰ ਦਾਨ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਮੇਂ ਕੀਰਤਨ ਆਣ
 ਕੀਤਾ ਬਹੁਤੇ ਸਰੋ ਪੀਛੇ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਆਸਾ ਕੀ ਵਾਰ ਤੇ ਕੀਰਤਨੀਏ ਮੇਂ ਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਏ ਆਪਨਾ
 ਸਮਾਂ ਪਵਾਣ ਕਰ ਇਅੰਤ ਨੀਯੇ ਜਾਇਨ ਕਰਨ। ਮਾਠੇ ਰਾਗ ਹੀ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਾ ਜਸ ਰਿਤੇ
 ਹੈ। ਮੁਕਤ ਅਰਥ। ਤਹ ਅਰਥ ਭੁਕਤ ਸਤਾ ਸੀਤ ਕੀ ਪੁਨਾ ਭਈ ਤਿਸੀ ਸਮੇਂ ਪੁਨ ਪੰਥ ਪ੍ਰਤ
 ਨਿਤ ਨੇਮ ਕੇ ਥਾਲ ਆਏ। ਜਬ ਚਾਗ ਘਟ ਕਾ ਕ੍ਰਮ ਮਾਨੁਰਤ ਹੂਆ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ
 ਜਗਤ ਜੀਵੋ ਕੇ ਸੁਖ ਪ੍ਰਦ ਆਏ। ਸੁਖਮਾਨ ਪਰ, ਅਗੂੜ ਰੋਇ ਕਹ ਜੋ ਸਾਕ ਹੂਪ ਹੈ। ਤਹ ਕੋਈ ਧੁਨੀ
 ਅਨੰਤ ਸੰਖ ਭੇਰੀ ਯਾਜੀਰੂ ਕੀ ਹੋਈ। ਜਾਬ ਕੀਰਤਨ ਕੀਤਾ ਤੇ ਨਕੀਏ ਕੀ ਆਹੋਤੀਆਂ ਸਰਤ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਦੇਵ ਜੀ ਆਪਣੇ ਘਰ ਆਇਆ ਬਾਠ ਜੋਹਾਇਆ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕੇ ਨਿਪਾਸਨ ਪਰ ਆਇ
 ਇਸਤ ਭਏ ਸਰਬ ਜੀਵੋ ਕੇ ਮੁਖ ਪ੍ਰਦ। ਹਜ਼ਾਰੋਂ ਦੂਰ ਤੋਂ ਜਾਏ ਸੰਗਤਾਂ, ਸਾਠਕ, ਬ੍ਰਿਧ, ਜਵਾਨ
 ਨਰ ਨਾਰੀ, ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਮੇਂ ਕੈਸੇ ਸਮਾਵਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈ ਜੈਸੇ ਪੁਸ਼ਕਲ ਮੇਂ ਲਾਏ ਦੇਵਤਾ ਸਮਾਇ
 ਜਾਤੇ ਹੈ। ਅਥਵਾ ਸੁਧ ਵਿਦੇ ਮੇਂ ਸੁਭ ਦੁਨ ਜੈਸੇ ਸਮਾਇ ਜਾਤੇ ਹੈ, ਵਾ ਨਤ ਮੇਂ ਜੈਸੇ ਨਭਤਰ
 ਸਮਾਇ ਰਹੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਜੈਸੇ ਏਵੇਂ ਮੇਂ ਅਖਰ ਸਮਾਇ ਰਹੇ ਹੈ ਤੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮੇਂ
 ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਸਮਾਏ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਤਬ ਅਵਸਰ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਕੋ ਕਰਾਰ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਾ ਏਕ ਲਗਾ ਅਰ ਸਭ ਮੇਂ ਸਥਾ ਜੋ ਵਰਤਿਆ ਪ੍ਰਮ ਪਵਿਤਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਨ ਮਨ ਕੋ
 ਪਵਿਤਰ ਕਰਨ ਵਾਰਾ, ਮਹਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਲਿਖਿਤ ਹੈ। ਤੇ ਗਨੀ
 ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ। ਕਾਨੀ ਸਿਆਹੀ ਕਾਏ ਕਾ ਅਤ ਹੈ। ਐਓਂ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਸਾਹਿਬ
 ਜੀ ਪ੍ਰਮ ਸ੍ਰੀ ਤੀਰਥ ਰਾਜ ਸੁਧਾਰਕ ਸਹਿਤ ਸਾਰਾ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਜਿਸ ਮੇਂ ਵਰਪੂਰ ਹੈ। ਐਓਂ ਸ੍ਰੀ
 ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਮੇਰੀ ਅਤ ਆਦਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਪੁਨਾ ਫੰਡਵਰ ਹੈ ਕਰ ਪੁਨਾ ਪੁਨਾ ਅਤਿ ਈਦਨਾ
 ਹੈ। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਾ ਸਿੰਧੂ ਗ੍ਰਿਓਂ ਉਤ੍ਰਾਪ੍ਰੇਸੁਧਾਰ ਪਛੇ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਪ੍ਰੀਤ ਹੀਰ ਬਰਨੰਨ
 ਸਉਤੀਸਮੇਂ ਹੁਲਾਸਾ। ੩੪। ਏਕ ਮੇਰੀ ਖਤਰਾਣੀ ਧੂੜਾਏ ਨਗਰ ਕੀ ਨਿਵਾਸਨ, ਦੇਵ ਸੰਜੋਗ ਤੇ
 ਫਰਤਾ ਆਦਿਕ ਸਭ ਤਿਸਕੇ ਜਨ ਤੰਗ ਵਤ ਕੀਨ ਹੈ ਜਾਤੇ ਕਾਲ ਸੂਪੀ ਨਿਧ ਮੇਂ। ਏਕ ਤਿਸ ਕਾ
 ਭਾਈ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਰਕ ਮੇਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤਾ ਜਾ ਮੇਂ ਤਿਸ ਪਸ ਆਇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੀ ਭਈ।
 ਸੁਵਾ ਆਵਸਥਾ ਭੀ ਧੀਨ ਭੀ ਤਿਸ ਕੇ ਪਾਸ। ਤਬ ਏਕ ਕੈਨਥ ਤਿਸ ਕੇ ਸਾਲਗਰਾਮ ਦੇਤ ਰਯਾ
 ਪੁਜਾ ਪਰਤਾ ਕੇ ਨੀਏ। ਤਿਆ ਜਾਮੇ ਕਉ ਯੋਗਤਾ ਨਹੀਂ ਪੁਜਾ ਸਾਖਰਸ ਸਾਲਗਰਾਮ ਕਾ
 ਕਰਨਾ, ਪਰ ਤਿਸ ਕੋ ਸੁਭ ਪਰਚੇ ਨੀਏ ਇਹ ਵਿਧ ਕਾਹੀ, ਜਾਂ ਤੇ ਗੁਰਮਤੀ ਵਿਧੇ ਤਿਸ ਕਾ ਰਿਦਾ
 ਅਸਹਯਕ ਸੀ। ਤਬ ਜੋ ਤਿਆ ਤਿਸ ਸਾਲਗਰਾਮ ਕੀ ਪੂਜਾ ਮੇਂ ਤਤੱਪਰ ਰਹੇ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਰਕ ਪੁਤੀ ਮੇਂ
 ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਕੇ। ਜਬ ਤਿਸ ਮਰੇ ਕੀਆਂ ਮਾਈਆਂ ਦੀਆਂ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਰਕ ਸਨਾਨ ਕੇ ਤੇ ਸ੍ਰੀ
 ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਦਰਸਨ ਨੀਏ ਜਾਵਹਿ ਤਬ ਤਿਸ ਕੇ ਜੀ ਕ੍ਰਿਹ ਜੋ ਹੈ ਸਖੀ ਤੂੰ ਤੀ ਰਨ ਸ੍ਰੀ
 ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ। ਤਿਸ ਤਿਆ ਕਾ ਰਿਦ ਅਰੁਧਾ ਮੇਂ ਧੂਨ ਸੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਤਰਫੇ। ਤਬ ਉਹ
 ਕਹੇ ਤੁਮ ਹੀ ਜਾਵੇ ਹੁਰ ਦਰਬਾਰ ਜਿਸ ਕੋ ਤੁਮ ਆਖੋ, ਹੇ ਜਪੀ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ। ਜੋ ਕਉ
 ਦੇਵਤਾ ਕਾ ਤੇ ਇਹੁ ਤੀਰਥ ਨਾਹੀ। ਇਹੁ ਤੇ ਜਾਜਾ ਕਾ ਜਨਾਇਆ ਭਯਾ ਹੈ। ਤਬ ਤਿਸ ਕੋ
 ਤਿਆਜ ਕਰ ਤਿਨਾ ਨੇ ਤਾਂ ਜਾਇ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਤੀਰਥਰਾਜ ਕਾ ਇਸਨਾਨ ਅਰ
 ਪਾਮ ਧਾਮ ਕਾ ਦਰਸਨ ਪਰਮ ਭਾਵ ਸੇ ਕਰਣਾ ਪੁਜਾ ਸਾਤ੍ਰਾ ਆਦੀ ਕਰਤੇ ਹਰਿ ਗੁਰ
 ਗੋਰਤਨ ਮੂਵਨ ਕਰ। ਪੁਨਾ ਨਕੋਤ ਜੋ ਆਵਣਾ ਹੁਰ ਸਾਖੀ ਗੀਤਾਂ ਸੰਗਰ ਨਾਮ ਪਾਠ ਆਦੀ
 ਕਰਦਿਆਂ। ਇਸੀ ਰੀਤ ਜਿਊਂ ਕਈਆਂ ਕੇ ਐਓਂ ਹੀ ਨਿ-ਨੇਮ ਕਈਆਂ ਕਾ ਕਿਸੀ ਪੁਰਸ਼ ਮੇਂ।
 ਜਬ ਕਈ ਐਰ ਪੁਰਖੀ ਹੋਵੇ ਤਿਸ ਕੋ ਜਾਤੀ ਵੇਹ ਮਿਲ ਵਰ ਸਹੇਲੀਆਂ ਕਰਨਾ ਜੋ ਹੁਣ ਤਨ

ਹੁਰ ਤੀਰਥ ਸਥਾਨ ਕਉ ਹੋ ਜੀਯੋ। ਕਿਸ ਤਿਸ ਜੋਈ (ਤੋਹ ਦੇਣਾ) ਤਹ ਜਾਈਆਂ ਸਖੀਆਂ
 ਨੇ ਕੋਮਲ ਚਾਈ ਕਰ ਗੁਰੂ ਮਹਾਤਮ ਤੀਰਥ ਸਥਾਨੀ ਵਰਣ ਕਾ ਹੁਨਾਰੀ। ਜਿਨ ਜਿਨ ਕੋ ਪਏ
 ਸੀ ਪ੍ਰੇਮਸਵਰ ਜੀ ਦਿਖਾਏ ਵਾ ਹੁਣਾਏ ਸੰਤ ਗੁਰੂ ਮੁਖਿ ਸਥਿਤ ਦੁਆਰਿਓ। ਕੋਈ ਕਹਤ
 ਤਰੇ, ਜੇ ਕਿਸੀ ਹੁਜਨ ਨੇ ਇਹ ਤੀਰਥ ਜੀ ਨਿਰਾ ਕਰੀ ਕੀ ਜੋ ਤਿਸ ਕੋ ਮੁਖ ਮੈਟੇ
 ਗੋਟ ਪਏ ਦੇਖੇ ਹੈ। ਜਹ ਗੁਰੂ ਚਰਾਗਾ ਮੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੋ ਜੋ ਗਿਆ ਅਰ ਹੁਲ ਪਿਆ ਕਰਵਾਈ ਤਹ ਸੋ
 ਹਜੀ ਹੁਆ। ਪੁਨਾ ਕਿਸੀ ਦਿਨ ਕਿਸੀ ਪੁਰਖ ਮੇ ਮੁਹਮ ਮਹੂਦਤ ਵੇਲੇ ਇਹ ਤਿਆ ਕੀ ਭੁਜਾ ਪਕੜ ਕਰ
 ਐਵ ਸਖੀਆਂ ਨੇ ਕਰਣਾ ਹੀ ਮੁਹਮ ਅਜ ਤੇ ਸੀ ਸੁਹਾਸ ਤੀਰਥ ਕਾ ਸਥਾਨ ਪਾਠ ਕਰ ਤੇ ਦਰਸਨ
 ਪਰਮ ਧਾਮ ਕਾ ਕਰ, ਹੋ ਸਖੀ। ਤਖ ਜੋ ਤਿਆ ਭੀ ਲਿਲ ਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਖੀਆਂ ਸਾਥ ਤੀਰਥ ਰਾਜ
 ਸੀ ਹੁਆ ਸਤ ਕੇ ਪਨਘਟ ਮੇ ਸਥਾਨ ਪਾਠ ਕੀਆ, ਪ੍ਰੇਮ ਜਿਉ। ਪੁਨਾ ਸੀ ਹਰਮੰਦਰ ਸੁੰਦਰ ਅੰਦਰ
 ਮਸਤਕ ਟੇਕੇ ਕਰ ਏਕ ਤਰਫ ਕੋਠੀ ਕੇ ਦੋਹ ਥਈਆਂ, ਸੀ ਅਜਾ ਕੀ ਵਾਰ, ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਸੁਣਨ ਨੀਏ।
 ਤਹ ਤਿਸ ਤਿਆ ਕੋ ਦੋਹੇ ਦੋਹੇ ਪੁਪ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੀਰਥ ਆ ਥਈ। ਤਹ ਮੇ ਸਵਪਨ ਮੇ ਕਿਆ ਦੇਖਤੀ ਹੈ।
 ਜੋ ਦੇਵਤਾ ਕੀ ਪੁਨਾ ਦੇਵੀਆਂ ਔਰ ਪਾਰਖਦ ਨਾਰਾਇਣ ਕੇ ਆਦੀ ਤਿਸ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਹੀਰ ਸਕੀ
 ਸਭਾ ਲਾਜ ਰਹੀ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਕੀਰਨ ਕਾ ਸਿੰਘਾਨ ਵਤਨ ਜਤਨ ਆਇ ਸਥਿਆ ਹੈ ਨਾਰਾਇਣ
 ਕੇ ਨਰੋ ਨੇ ਜੋ ਪਾਰਖਦ ਹੈ। ਤਿਸ ਪਰ ਸੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਰਾਜ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਇ ਦੋਹੇ ਹੈ।
 ਆਵਨੇ ਜਮੇ ਸਭ ਸਭਾ ਉਭੇ ਹੋ ਕਰ ਭੰਡਉਤ ਅਰਪੁਜਰਾਮਾਂ ਕਰੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਪੂਜਨ ਅਛੋਤ ਰੂਪ ਦੀਪ
 ਅਥਿਕੋਂ ਜੋ ਕਰ ਕਰਾਵਤੇ ਦੇਵਤਾ ਇੰਦਰ ਆਦੀ ਕਲਪ ਬਿੰਨ ਕੇ ਫੂਨਨ ਕੀ ਮਾਲਾ ਬੰਧਨ ਕਰ
 ਪਹਿਰਾਵਤੇ ਹੈ। ਤੇ ਮੁਖ ਤੇ ਜੋ ਜੋ ਸਬਦ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਵੇਦ ਮੂਤੀ ਹਾਰ ਕਰ ਚੰਤਰ ਮੁਖ
 ਸਹਤ ਉਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ਤੇ ਕਹਤੇ ਹੈ: ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀਯੋ, ਸਤਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਣੀ ਕਾ ਅਧਿਸਟਾਨ ਫੂਹੀ ਹੈ।
 ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੋ, ਤਾਂ ਤੇ ਤੇਹੇ ਹਰਨ ਕਮਲਨ ਕਉ ਬਾਝਾ ਦੇਵਨਾ ਹੈ ਕਹ ਜੋਕ ਕਰ, ਹੇ ਕਰਤਾਰ, ਹੇ
 ਕਰਤਾਰ। ਜੋ ਹਰਨ ਆਪ ਕੇ ਮੀਸਾਰ ਸਿੰਧ ਤਾਰਨੇ ਜੋ ਹੋਤ ਸਮ ਹੈ, ਹੇ ਦੀਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਹਰਨ
 ਜਿਨ ਹੇ ਅਕਾਲ ਮੂਤੀ, ਤ੍ਰਿਬਿਧਿ ਤਾਪ ਵਿਭੰਜਨ, ਭਾਵ ਪ੍ਰਿਯ। ਜੋ ਕਾਂਤਾ ਪ੍ਰਤਖ ਪਕੀ ਦੇਖਤੀ ਹੈ
 ਸੀ ਗੁਰੂ ਦੇਵ ਮੂਤੀ ਅਰ ਸਤ ਕੋਤਕ। ਤਹ ਅਕਾਲ ਮੂਤੀ ਸੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇਵ ਜੀ ਹੁਕਮ ਕਰਤ ਤਏ
 ਕਰਨ ਜਟਤ ਕੰਨਨ ਕੀ ਵੱਟੀ ਚਾਰ ਸੋ। ਜੋ ਉਮ ਮਾਈ ਕੇ ਅਜਾਏ ਨਿਕਟ ਮਥਾ ਲਿਆਇ ਟਿਕਾਵੇ।
 ਤਹ ਵੱਟੀ ਚਾਰ ਰੂਪ ਭਵਰੀ ਹੇ ਮੁਕਤ ਰੂਪ ਸਵਾਸ ਪੀਏ। ਤਹ ਜੋ ਕਾਂਤਾ ਆਇ ਚਰਨਾ ਪਰ
 ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਦ ਨਾਹੀ ਟੈਨ ਤਿਸ ਕੇ ਵਾਸ ਸਾਵਣ ਵੱਤ। ਤਹ ਮੋਤਨ ਮਾਲਾ ਵਾਲੇ ਸੀ
 ਗੁਰਦੇਵ ਮੁਕਤਾਇ ਕਰ ਕਹਤ ਭਏ, ਤਿਸ ਤਿਆ ਕੋ। ਜੋ ਮਾਈ, ਇਹੁ ਦੇਵ ਅਜੀ ਪ੍ਰਤੱਖ ਦੋਹੇ ਹਾਂ ਤੂੰ ਕਿਉਂ
 ਕਹਤੀ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਮੰਦਰ ਰਾਜਾ ਕਾ ਬਨਵਾਇਆ ਚਾਯਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਕਹਤੀ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਤੀਰਥ ਭੀ
 ਕਿਸੀ ਦੇਵਤਾ ਕਾ ਨਾਹੀ। ਵੇਹ ਭੀ ਨਹੀ ਕਰਣਾ। ਤਾਂ ਜੋ ਮਾਈ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ ਤੇ ਹੁਲ
 ਪਿਆ ਕਰਵਾਈ ਸੀ ਗੁਰੂ ਦੇਵ ਜੀ ਜੋ। ਤਹ ਮੋਤਨ ਮਾਲਾ ਵਾਲੇ, ਕਮਲ ਬਦਨ, ਰੁਖ ਸਦਨ, ਹਰਨ
 ਸੋਤ ਭਏ ਜਨ ਸੁਮਦਾਈ। ਆ ਤੇਊ ਸਬਸਿਆ ਉਨ ਥਈਆਂ ਕਾਦਕਾ ਜੋ ਟੇਊ ਸਾਥ

ਲਿਆਈਆਂ ਹਨ ਤੇ ਨਾਰਾਇਣ ਕੀ ਭਾਤੀ ਤੇਨੂੰ ਦਾਨ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ ਮਾਈਆਂ ਬੀਚ ਹੀ ਜਾਇ ਹੈ
 ਤਬ ਤਿਸ ਕੇ ਨੇਤ੍ਰ ਖੁਲ੍ਹ ਗਏ, ਪੁਨਾ ਜਿਦੇ ਕੇ ਕਪਟ ਰੂਪ ਤਪਾਟ ਭੀ ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀ
 ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਭ੍ਰਮ ਕੇ ਪਰਦੇ ਸਤਿ ਗੁਰ ਬੇਨੇ ਤਦ ਲੱਗੀ ਉਹਤੀ ਕਰਨੇ ਤੇ ਪੁਨਾ ਪੁਨਾ ਮਸਤਕ ਟੇਕਤੀ ਹੈ
 ਧੰਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਧੰਨ ਸਤਿਗੁਰੂ। ਅਰ ਅਸਰਥਾ ਪਹਿਲੀ ਤੇ ਧਿਰਕਾ ਕਰਤੀ ਹੈ। ਅਹੈ ਮੈ ਮਹਾਂ
 ਅਭਾਗਣ ਮੇਰੀ ਮਤੀ ਕਾਵਟੀ ਸਦਗੁ। ਇਹੁ ਤੇ ਜਾਇਆਤ ਸ੍ਰੀ ਕਮਲਾ ਪਤੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜਿਨਾ
 ਮੈ ਹੋਸਣੀ ਰੂਪ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਮੇਲ ਲੀਆ ਹੈ, ਮੈ ਪਾਪਣ ਕੇ ਤਾਂ ਤੇ ਧੰਨ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ
 ਸਾਹਿਬ ਜੀ। ਤਿਨ ਸਤ ਮਾਈਆਂ ਕੇ ਚਰਨੀ ਮਸਤਕ ਟੇਕਤ ਰਈ ਜੈ ਤੁਮਾਰੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਮੈ ਗੁਰੂ
 ਜੋਸਿਦ ਕਾ ਦਰਸਨ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਤਾ ਜਿਨਾ ਕੀ ਪੂਜਾ ਤਿਆਗ ਕਰ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਜੈ ਚੇਤਨਾ
 ਕੀ ਭੀ ਚੇਤਨ ਹੈ ਫਿਰ ਤਿਸ ਕੀ ਪੂਜਾ ਨਾਹੀ ਕਰਨੇ ਦੇ ਗੁਰ ਧਾਣੀ ਕੇ ਕੰਠ ਕਰਨੇ। ਅਰ ਨਿਤਾ
 ਨੇਮ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਰਸਨ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਕਾ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਾਸਰ ਕਾ ਸਨਾਨ, ਬਿਧਿ
 ਪੂਰਬਕ। : : ਗੁਰੂਤੋ ਬਰਸੋ ਪੀਛੇ ਸ੍ਰੀ ਜਾਨ ਨਾਥ ਮੈ ਗਈ ਸੋ ਤਿਸ ਮੰਦਰ ਬੀਚ ਹੀ ਤਿਸ
 ਕਾ ਸਗੋਂ ਛੁਟਾ ਤੇ ਜੋਤ ਤਿਸ ਕੀ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਕੇ ਚਰਨੇ ਮੇ ਲੀਤ ਭਈ। ਐਸੇ ਗੁਰੂ
 ਪਰਮਾਤਮਾ ਪ੍ਰਮ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸਾਖੀ ਕਰਿਤ। "ਏਉ ਏਕ ਰਾਜਾ ਰਾਜ ਹੋਗ ਤਨ
 ਬਿਆਪ ਗਯੋ ਕਰਤ ਉਪਾਵਤ ਉਪਾਵਤ ਨ ਪਾਰ ਹੈ। ਦੇਵੇਗ ਬੁਲਾਇ ਕਰਿਯੋ ਸੋਧੋ ਸਗਨ
 ਸਾਧੋ ਕੇ ਕੋਨ ਉਪਕਾਰ ਰੁਜਾਇਯ ਤਨ ਪਾਰ ਹੈ। ਆਵ ਮੇਧ ਫਲ ਹੋਇ ਤਨ ਤਉ ਸੁਫਲ ਹੋਇ
 ਕੋ ਯਾ ਮੈ ਬਿਤ ਬਿਸਥਾਰ ਹੈ। ਅਨਕ ਜਤਨ ਸੁਨ ਧੁਵਨਿ ਸਿਰ ਬਾਰੀਬਾਰ, ਪਾਵਤ ਨ ਪਾਰ
 ਇਨ ਏਕ ਕੇ ਜੋ ਪਾਰ ਹੈ"। ਪੁਨਾ ਜੋਤਸੀਆਂ ਪੀੜਤਾਂ ਨੇ ਕਹਾ ਜੈ ਹੇ ਰਾਜਨ ਜੈ ਕਿਸੀ ਕੇ ਪਿਤਾ ਪਿਤਾਮਾ
 ਨੇ ਕਰਿਆ ਹੈ ਜੋ ਆਪ ਕੇ ਸੰਕਲਪ ਪਾਇ ਦੇਵੇ ਤੇ ਤੀ ਤਨ ਅਯੋਗ ਹੋਇ ਉਪਸਾਨ ਕਰ।
 ਤਬ ਰਾਜੇ ਨੇ ਡੋਡੀ ਫਿਰਵਾਈ ਜੁ, ਹੁਣਕਰ ਤਿਨ ਨਾਥ ਬੀਚ ਦੇ ਗੁਰ ਭਾਈ ਗੁਰ ਸਿੱਖ ਰਹਤੇ ਸੇ,
 ਨਿਹ ਕਿਚੰਨ। ਤਬ/ਸੇ ਕਰਤ ਭਏ ਵਜੀਹ ਪ੍ਰਤੀ ਜੈ ਜੋ ਅਸਵਮੇਧ ਕਾ ਫਲ ਹੋਇ। ਤਹਾਂ
 ਕਹਾਂ ਜੀ ਏਕ ਕਾ। ਤਬ ਪਿਵਤਰ ਜਨ ਮੰਗਵਾਇ ਤਹ। ਤਿਨ ਬੀਚ ਏਕ ਜਗ ਕਾ ਫਲ ਸੰਕਲਪ
 ਕਰਦੀਆਂ। ਤਬ ਰਾਜੇ ਨੇ ਸਨਾਨ ਕਰ ਕੀਆ ਤਾ ਫੰਤਰ ਜੀ ਦੇਹੀ ਹੋ ਗਈ ਤਾਤਕਾਲ।
 ਤਬ ਰਾਜਾ ਚਰਨੀ ਆਇ ਗਿਰਿਆ ਤੇ ਜਿਨਾ ਮਨਿਆ। ਤਾਂ ਨਾਰਾਇਣ ਨਰੋਤਮਾ ਕੇ ਹਾਥ ਜੋੜਕਰ ਕਹਾ
 ਜੈ ਏਤੇ ਫਲ ਤੁਸਾਂ ਕੋਸੇ ਫਲ ਪਾਏ ਹੈ, ਹੇ ਜੀਤੋ। ਤਬ ਜੋ ਰਿਖੀ ਕਰਤ ਭਏ : ਹੇ ਨਰ ਨਾਥ,
 ਅਸੀਂ ਦੀਪਾਵਲੀ ਕੀ ਦੀਪਾਵਲੀ ਜਰਨਾ ਸੇ ਨਾਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਾਸਰ ਕਾ ਸਨਾਨ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਤੇ ਸ੍ਰੀ
 ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਦਸਨ ਕਰਤੇ ਹਾਂ ਤੇ ਜਿਖ ਭੀ ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਹਾਂ।
 ਤਿਸ ਮਾਰਗ ਜੈ ਹਮ ਏਕ ਏਕ ਪਾਵ ਧਾਨੇ ਹਾਂ ਚਰਨੀ ਪਰ ਜੋ ਅਸਾਡਾ ਚਰਣ ਚਰਣ ਅਸਵਮੇਧ ਜਗ ਬ੍ਰਹਮ
 ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸਾਸ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਰਾਜ ਜੀ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ ਹਮਾਰੇ
 ਅਨੰਤ ਕੋਈ ਯਗ ਫੱਲ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਕੋਈ ਸਿਧਾਨ ਕੀ ਇਛਾ ਨਾਹੀ ਤਾਂ ਤੇ
 ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮ੍ਰਨ ਕਰ ਸਦਾ ਸਦਾ ਕਰਤੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਤੇ ਹਰਮ ਕੀ

ਕੀ ਕਿਰਤ ਕਰ ਖਾਤੇ . ਹਾਂ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਭੀ ਜਿਥਾਂ ਸਾਥ ਆਵਤ ਹਯਾ ਸਹਿਤ ਦਾਣੀਆਂ ਤੇ
 ਲਾਭ ਵਾਸੀਆਂ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਸਨਾਨ ਕਰਨੇ ਤੇ ਸੁਧਾ ਪਾਠ ਕਰਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜੋ
 ਇਹ ਨਾਮ ਉਪਦੇਸ਼ ਲੇਖਕ ਸਭੀ ਸਨ ਪਰਮ ਰਾਇ ਕੇ ਰਾਜਦੇ ਕੋ ਭਾਵ ਦੇਤੇ ਭਏ। ਜਾਂ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ
 ਜੋ ਲੇਖਾ ਨਮਾ ਲੀਆ। ਤਾਂ ਤੇ ਧੰਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਹਿਤ ਗੁਰ
 ਸਾਹਿਬ ਜੀ। ਜਾਖੀ ਏਕ ਸੰਤ ਕੀ ਕਥਨੀ। ਏਕ ਸੰਤ ਆਪਣੀ ਵਾਸਤਾ ਕਰਤ ਭਏ ਹੈ ਸੰਤ ਸਾਹਿਬ ਮੇ
 ਖੁਭ ਇਕ ਆਪਣੀ ਦੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਹਾਂ ਪ੍ਰਿਥਮ ਕਾਨ ਕੀ। ਜੋ ਤੁਹੀਂ ਗੁਰ ਗ੍ਰਾਂਥੀ ਹੈ ਗੁਰ ਮੁਖ ਹਵਰ
 ਫਿਰੀ। ਜੈਸੇ ਖਟ ਪਦ ਸਤ ਦੁਲਨ ਕੀ ਸਾਜਨਾ ਲੀਤਾ ਜੋ ਕੀਰ ਕਾਟੇ ਅਵਗੁਣ ਦੇਖ ਤਿਆਗ ਕਰੇ। ਜੋ
 ਏਕ ਸਮੇਂ ਜੈਸੇ ਤਾਈ ਇਹ ਚਿੰਟਾਤ ਹੂਆ। ਤਿਹੀ ਦੇ ਕੋ ਰਨ ਕਾ। ਜੋ ਦੇ ਮਾਨੁਖ ਦੇਵਤਾ ਸਰੂਪ
 ਮੇਰੇ ਲਈ ਜਾਤੇ ਹੈ ਪ੍ਰਲੋਕ ਲੋਕ ਕਉ। ਤਾਂ ਮੇ ਆਯੋ ਕੀ ਦੇਖਨਾ ਹਾਂ। ਜੋ ਉਪਰ ਜੋ ਰਾਜ ਜੋ
 ਜਿਹਦੀ ਹੈ। ਜੋ ਰਾਜ ਰਾਜ ਕਰ ਪੜਤੀ ਹੈ ਦੂਰ ਆਯੋ ਤੇ ਨਭੀ ਆਯੋ ਕੀ ਧਰਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਉਪਰ
 ਮਮ ਪੁਨਾ ਤੀਰੇ ਤੇ ਭੀ ਪਾਠ ਕੀ ਲਾਟਾਂ ਉਹ ਅਫਸਾ ਕੋ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਮੇ ਮਨ ਮੇ
 ਰਿਹਾਦਤ ਭਗਾ ਜੋ ਇਹੁ ਓਹ ਆਬਾਨ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰਾ ਹੈ। ਤਥਾ ਜਾਨ। "ਉਹ ਜੋ ਵਸਾਇਹ
 ਦੇਇ ਨਹਰੀ ਕਿਸਨ ਜਿਵੇ ਰਮਣਏ। ਹਰਿ ਸਾਝ ਸਾਧੇ ਦੇਇ ਨਾਹੀ ਮੇਇ ਹੁਏ ਵਿਗਾਰਿਆ"।
 ਅਨਸਿੰਧਵਤ ਮੇਰੇ ਭਾਸਿਆ। ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਮੇ ਪਾਪੀਆਂ ਕੋ ਸਿਰਫੇ ਸਾਧ ਲਾਧ ਕਰ ਜਮਦੂਤ
 ਆਪਣੀ ਲਈ ਜਾਤੇ ਹੈ ਮੁਕਦੇ ਕੀ ਮਾਰ ਕਰਤੇ। ਤਾਂ ਜੋ ਕਰਾ ਤਿਨਾ ਪੁਮਾਨਾ ਕੋ ਜੋ ਇਹ ਕਵਨੁ ਹੈ ਜੀ। ਜੋ
 ਕਰਤ ਭਏ। ਅਮਾ ਦੂਤ ਵਾਹੁ। ਹੇ ਸਾਧ ਜਿਨਾ ਪੁਰਾਨ ਤਰਵੀਤ ਕਜਨ ਨਹੀਂ ਕੀਆ, ਤੇ ਪਾਖੀਤ
 ਹਰ ਨੇਹਾਂ ਨੂੰ ਨੋਰ ਖਾਧਾ ਹੈ, ਅਹ ਮੱਥਾ ਟਿਕਵਾਏ ਹੈ, ਉਲਟਾ ਉਨ ਮੇ, ਜੋ ਹਮ ਜੋ ਪੂਜੇ ਹਮਰੀ
 ਹੁਮੀ ਗੁਰੂ ਹੈ। ਸਿਹ ਉਹ ਜਾਨੇ ਹੈ ਤਾਈ ਆ ਅਯੋ ਕਰਾ ਨੂੰ ਜਨੇ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਮੇ ਕੰਪਾਇਮਾਨ
 ਹੈ ਕਰ ਕਰਾ ਜੋ ਮੇਰੇ ਭੀ ਤਾਂ ਕੋਰ ਮਾਧੀ ਟੇਕਦੇ ਹੈ। ਹਰ ਮੇ ਕਲਠ ਕਾਤੇ ਭਏ ਜਿਉ ਜਾਣੇ ਤਿਉ
 ਜੋ ਰਹੀ ਆਪਣੇ ਤਨੇ ਵਾਸਤੇ। ਪੁਨਾ ਉਹਾਂ ਖੜੋਤੋ ਆਯੋ ਸੇਕ ਜੋ ਘਾਮ ਹੈ ਸੋ ਵਿਆਪੇ। ਤਾਂ ਮੇ
 ਕਿਹਾ ਈਹਾਂ ਕੋ ਤਪਤ ਅਤੀ ਆਨ ਕਰ ਵਿਆਪੇ ਹੈ ਮੁਖੇ। ਤਬ ਜੋ ਫੇਰ ਇਕ ਛਾਇਆ ਸਥਾਨ
 ਘਰ ਨੇ ਕਏ। ਜੋ ਉਹਾਂ ਹੀ ਅਤਿ ਤਪਤ ਵਿਆਪੇ ਹੈ। ਜਨਾ ਮੇ ਕਰਤ ਹਯਾ ਅਧ ਕੀ ਅਤਿਅੰਤ ਤਪਤ
 ਗੇਟ ਅਪਾਝ ਨਮਈ ਹੀ ਕਾਧੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਜੋ ਕਰਤ ਕੰ। ਅਮਾ ਦੂਤ ਵਾਹੁ। ਹੇ ਤਾਈਰੇਉ ਪੁੰਨ
 ਕਈ ਤਾਂ ਈਹਾਂ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਜੋ ਤੇਰੀ ਸੰਗਇਤਾ ਕਰੇ ਇਹੁ ਜੋਰ ਤੇ ਅਵਤ ਕੇਉ ਉਪਾਇ ਨਹੀਂ ਈਹਾਂ।
 ਜੋ ਕੇਉ ਬਾ ਤਬ ਮੇ ਸਿਮਰਨ ਕੀਆ। ਤਬ ਦੇਵ ਦੂਤ ਕਰਤ ਭਏ: ਹੇ ਭਾਈ, ਉਹ ਪੁੰਨ ਤੇਰੇ ਈਹਾਂ ਰਾਖ
 ਜੇਨਾ ਭੀ ਮੇਰੇ ਨਹੀ ਉਨ ਕਾ। ਓਹ ਤਾਂ ਮਾਤ੍ਰ ਲੋਕ ਜੋ ਹੀ ਜਿਨਾ ਭਾਈ ਭਾਈ ਕਰ ਕਾ ਮਥੇ ਟੇਕੇ
 ਤਿਨਾ ਹੀ ਭੀਟ ਲੀਆ ਹੁਝ ਤੇ। ਤਾਂ ਮੇ ਕਿਹਾ ਉਹ ਕਵਨ ਪੁਨ ਹੈ, ਹੇ ਅਮਾ ਦੂਤੋ ਜਿਸ ਕਾ ਕਲ
 ਈਹਾਂ ਪਹੁੰਚੇ। ਤਾਂ ਜੋ ਕਰਤ ਕਏ ਦੇਵ ਦੂਤ: ਹੇ ਸਾਧ, ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਣ ਨਾਨ ਸੋਰਤਾ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇ
 ਜਿਸ ਤਿਸ ਨੇ ਪੁਨ ਕਾ ਕਲ ਈਹਾਂ ਪ੍ਰਲੋਕ ਪਹੁੰਚਤਾ ਹੈ ਅਵਤ ਕੇਉ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਤਾ ਜੋ ਸਚਤਾ ਕੇ।
 ਜੋ ਪੋਕਾ ਕਰਾ ਕੀ ਕਾਤਾ ਦੇਕਾ ਸਿੰਗਾ ਕਰ ਸਿੰਗਾਰੀ ਲਈ ਅਤਿ ਸੰਦੂਰ ਸਰੂਪ ਹੈ ਜਿਸ ਕਾ ।

ਤੇ ਪੁਰਾਨ ਦੀ ਬਾਨੀ ਜੋਬਨ ਹੈ। ਜੋ ਕ੍ਰਿਸ਼ਾ ਸਿਧਾਨੀ ਕਿਸੇ ਕੋ ਰਾਹੇ ਇਕੱਠ ਨਹੀਂ ਜਾ ਪਾਏ ਕਰ।
 ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੇ ਹੋ ਕਰ ਇਹ ਤਿਨ ਦੇ ਨਿਕਟ ਨ ਜਾਏ ਨ ਦੇਖੇ ਨ ਯਾਤ ਕਰੇ, ਤਿਨ ਸਾਥ।
 ਉਹ ਉਨ ਸਰਤਾ ਕਾ ਹੈ। ਤਥਾ ਚਰਨ। "ਘਾਟੇ ਜੋਬਨ ਜੋ ਨਹੀਂ ਜਤੀ। ਕਾਨ ਦੁਕਾਨੇ ਜੋ ਨਹੀਂ
 ਜਤੀ। ਫੁਰਤੇ ਭੋਜਨ ਅਲਪ ਅਹਾਰੀ"। ਜੋਹਖ ਕਹਨੇ ਕਾਇਆ ਹਮਾਰੀ"। ਪੁਨਾ ਇਹ
 ਅਤਿਅੰਤ ਸਗ ਪੁਰਸ ਕਹੀ ਜੋ ਨਿਕਟ ਨ ਚਾਵਨ ਏਜਾ ਆਦਿਕੋ ਤੇ ਤੀ ਗੋਨ ਹੈ। ਐਨੇ ਸਮੇਂ ਜੋ
 ਕਹੀ ਕਿਰਾਨੀ ਪੈਨੀ ਧੰਨ ਕੀ ਦੇਖੀ ਹੈ ਅਕੀਤ। ਜੋ ਨਿਵਰ ਜਾ ਕਰ ਤਿਆਗੀ ਹੈ ਜੋ ਉਨ
 ਗੋ ਸਾਜਾ ਅਵਰ ਸਤ ਕਾਜਾ ਹੈ। ਐਨੇ ਹੀ ਦਾਨ ਸਮਝਾ ਜੋ ਹੋਤੇ ਜਿਸ ਨੇ ਕਪਟ ਨਹੀਂ ਕੀਆ
 ਮਨ ਮੇਂ ਹੁਤ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਸੱਤ ਸੰਤੋਖਵਾਨ, ਆਮਾਨ, ਨਿਮਰਨਵਾਨ ਕੇ ਐਨੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਕੇ ਨਿਸਕਪਟ
 ਹੈ ਕਰ ਸੋਵਿਆ ਹੈ। ਰਾਮਨਾ ਤੇ ਚਰਤ ਹੈ ਕੇ ਇਕ ਜੋਇਦ ਕਾ ਹੀਜਿਸੇ ਕੇ ਅਰਥ ਹੈ। ਜੋ
 ਉਨ ਤੀ ਸਾਜਾ ਹੈ ਅਵਾ ਸਤ ਕਾਜਾ ਹੈ। ਜੋ ਐਨੇ ਹੀ ਜਿਸ ਨੇ ਰੂਪ ਪਾਵਨੀ ਤਾਨ ਪਰਪਾ ਆਦੀ
 ਪੁਨਾ ਥੋਰ ਤੀ ਕਾ ਹੈ, ਸਿਧਾਨੀ ਅਰਥ ਮਾਨ ਕਾ ਨ ਕਰ ਛਨ ਕਰ। ਜੋ ਸਤ ਕਾਜਾ ਉਨ ਹੈ
 ਜੋ ਅਪਣੇ ਚਰ ਕਾ ਅਲਪ ਮਾਤ੍ਰ ਹੀ ਰਹੇ ਭਾਵੇਂ ਪੁੰਤ ਮਾਤ੍ਰ ਤੇ ਨੇ ਚਰਤਾ ਉਨ ਹੈ। ਜੋ
 ਪੁਮਾਨ ਰਿਪ ਕਾ ਦੇਵੇ ਹੈ ਕੁਟੀਰੀ ਨੇਕਵੇਦ ਕੇ ਜਾਨ ਕੇ ਤਾਵੇਰ ਪ੍ਰੀਤ ਤੇ ਆਪਨਾ ਤਤਾ ਉਸ
 ਜੋ ਨਹੀਂ ਚਾਹਤਾ ਜੋ ਦੇਣ ਵਾਤਾ ਤੀ ਤੇ ਪਦਾਰਥ ਤੀ ਨੇਇਦ ਹੀ ਕੇ ਸਮਝਤਾ ਹੈ ਰਿਤ ਜੋ ਦੁਤੀਆ ਭਾਓ
 ਨਹੀਂ ਨਿਆਵਤਾ। ਜੋ ਉਨ ਤੀ ਸਾਜਾ ਹੈ ਅਵਾ ਸਤ ਕਾਜਾ ਹੈ, ਹੋ ਸਾਜੀ। ਐਨੇ ਸੁਣ ਕਰ ਮੇਂ ਅਮਤ
 ਦੂਤੋਂ ਜੋ ਤਨ ਮੇਂ ਤੋਏ ਪੜਾ ਜੋ ਮੇਰੇ ਮੇਂ ਤਾਂ ਇਹ ਚਾਰ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਸੀ ਨਾਹੀ। ਪੁਨਾ ਦੇਵ
 ਦੂਤਾਂ ਕੇ ਕਹਾ ਜੋ ਮੇਰਾ ਕੀ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਸਾਰ ਜੋ ਉਧਾਰ ਜੋ ਰਿ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਜੋ ਕਰਤ ਭਾਏ ਤੇ ਤੇਰੇ
 ਉਧਾਰ ਕਾ ਕੋਈ ਪਰਯੋਜਨ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੇਰਾ ਪ੍ਰਸਾਰ ਕੈਰੇ ਕਾ ਨਿਕਟ ਨਹੀਂ ਜਾਂ ਤੇ ਤੇਰੇ ਜੋ ਬਣ।
 ਪੜਤਾ ਤੀ ਕੋਊ ਨਾਹੀ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਏਕ ਹੈ, ਜੋ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਮ ਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ
 ਚਿੰਤੀ ਹੋਵੇ ਤੇਰੇ ਪਾਤ ਤਉ ਤੇਰਾ ਉਧਾਰ ਹੈ ਅਨ ਕਾ ਕਹੀ। ਤੇ ਇਹ ਤੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪਾਤ ਹੈ,
 ਤੇਰੇ ਮਾਤ੍ਰ ਪਿਤਾ ਕਾ, ਤੇਰੇ ਸੰਜੋਗ ਕਾ ਤੀ ਉਧਾਰ ਹੈ ਹੋ ਰਾਈ। ਤਾਂ ਮੇਂ ਵੇਏ ਪੜਾ ਜੋ ਮੇਂ ਦਰਤਾ
 ਤੇ ਨੁਧਾਨਾ ਬੀਚ ਤਾਂ ਪਰ ਐਸੀ ਸੇਵਾ ਤਾਂ ਮੇਂ ਨਿਮਰਨਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਜਾਨੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕੀ
 ਸਾਥ ਮੇਂ ਨਿਰਾਨ ਹੋਕਰ ਹੋਇਆ ਤਥਾ ਮੇਂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦੇਖਾ ਜੋ ਉਹ ਦੇਵ ਛੂਤ ਤੇ ਅਤਹ ਹਿਆਨ ਹੋ ਜਾਏ
 ਤੇ ਕਹੀ ਦੇਵਤਾਨ ਕੀ ਸਾਜਾ ਹੈ ਜਿਸ ਸੁਤ ਸਤਾ ਮੇਂ ਜੋ ਕੋਟ ਦੇਵੀ ਦੇਵੀ ਅਰ ਹਰਹਮਾ ਹਿਸਨ
 ਮਰੇ ਆਦੀ ਏਨੇ ਹੈ ਕਰ ਜੋਰੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਆਪੇ। ਇਹ ਯੋਗ ਦਿਸ ਸਿੰਘਾਨਨ ਰੂਪਰ ਕੋਟ
 ਮੂਰਤਿ ਸਮ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਮ ਦਾਸ ਜੀ ਏਨੇ ਹੈ। ਪੁਰਾਨ ਕੀਤਾ ਛੂਕਤਾ ਹੈ ਤੇ ਰਾਹੁ ਚਮਕ ਹੋਸ ਸਮ।
 ਮੇਰਨ ਕੀ ਮਾਲ ਤੇਨ ਰੂਪਨ ਮੇਂ ਕੰਨ ਮੇਂ ਸੋਰੇ ਹੈ ਕੈਨੇ। ਜਿਨਾ ਪੁਰਾਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮੇਂ ਲੀਨਤਾ ਪਾਈ ਹੈ
 ਤਿਨ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੇਂ ਜੋਨੇ ਸਮ ਸੰਤੋਖੀ ਦੀ ਹੁਤ ਗੁਨ ਜੋਤ ਤੇ ਹੈ ਤਤਾ ਮਾਨਾ ਹੋਏ ਹੈ। ਤੇ ਮੰਦ ਮੰਦ
 ਮੁਕਾਵਤੇ ਹੈ ਮਾਨੇ ਸੰਕਰਮਾ ਮੇਂ ਕਿਰਨਾ ਪ੍ਰਕਾਸੇ ਜੋ ਮਵੰਤੁ ਹੋਰ ਆਪਣੇ ਕੇ ਦਰਨ।

੩੩ ਮੈਰੀ ਤਾਫ਼ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦਿਸ਼ਟ ਅਵਰੋਕਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਤੇ ਕੋਏ ਵੀ ਸ੍ਰੀ ਹੁਰ ਦੇਵ। ਸ੍ਰੀ ਸੋਭਨਾ ਕੇ
 ਧੁਨ ਗੁਰੂ ਭਗਵਾਨ ਹੈ। ਸੁਧਾ ਸਤਿ ਰਿਤ ਆਨੰਦ ਰੂਪ ਹੈ। ਜਿਸ ਕੇ ਪਾਦ ਪਦਮਨ ਕੇ
 ਆਸਾ ਪੈ ਕੀ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਆਏ। ਜੀ, ਸਿਵ ਭਗਵਾਨ ਜੀ, ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਯਾਰਹਸ ਪਤ ਤੇ
 ਆਦਿ ਨੇ ਕਹ ਜਾਵਤ ਮੁਨੀਆਂ ਕੇ ਹੁਣ ਹੈ, ਸਮੂਹ ਹੈ, ਇਹੁ ਤੀ ਜਿਸ ਕੇ ਪਾਦ ਪਦਮਨ ਕੇ ਧਾਰੀਬਾਰ
 ਪੈ ਨਮਸਕਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੈ ਤਿਸੁ ਸੇ ਆਦਿ ਨੇਕਤਿ ਨਾਵਦ ਰਿਯਾਵਤ ਜੋ ਮਹਾਂ ਰਿਪੀ ਜਝਣੇ ਕੇ ਸਮੂਹ
 ਹੈ ਇਹੁ ਤੀ ਜਿਸ ਕੇ ਪਾਦ ਪਦਮਨ ਕੇ ਪੈ ਨਮਸਕਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਨ। ਅਵਰ ਕਿਸੀ ਕੀ ਕਵਨ ਗਿਣਤੀ
 ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਸੁਵਾਸਤੀ ਤੇ ਪਾਰਬਤੀ ਅਰ ਨਾਮੀ ਸਾਵਿਤਰ ਜੋ ਆਦਿ ਨੇਕਰ ਪਾਦ ਪਦਮਨ ਕੇ
 ਨਮਸਕਾਰਾ ਪੈ ਕਰਦੇ ਹੈ, ਮਹਾਨ ਸਕਦੀਆਂ ਦੇ ਸਮੂਹ ਆਨ। ਸੇ ਜੋ ਵਿਗ੍ਰਹ ਸੋਭੀਆ ਮੇ ਕਰਨ ਰੂਪ ਹੈ।
 ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਜੋ ਵਿਭਵੀ ਵਿਭਾਗੀ ਰਾਂਤੀਆ ਵਿਗ੍ਰਹ ਜੋਧੀ ਕਰਨ ਰੂਪ ਤਿਸ ਮਹਾਂ ਜਿਵ ਸਾਂਤ
 ਰੂਪ ਕੇ ਪਾਦ ਪਦਮਨ ਮੇ ਨਮਸਕਾਰ ਹੋਵੇ ਧਾਰੀਬਾਰ ਹੈ ਥੀਤ। ਜੋ ਕੋਏ ਹੈ। ਦੋਹਰਾ। "ਸਦਾ
 ਆਨੰਦ ਕਿਰਪਾਨੁ ਹੁਰ ਰਾਮ ਦਾਸ ਹੁਖ ਰਾਸ। ਬੀਰਨ ਪਦ ਅਰ ਆਦਿ ਸਦ ਹੋਇ ਸਹਾਇ ਹੁਣ ਰਾਸ"।
 ੩੪ ਮੈਰੇ ਦੁਖ ਦਾਨਦ ਸਭੀ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਏ ਤਿਸੀ ਖਿਨ ਮੇ, ਜੈਸੇ ਤਮ ਅਗੀ ਕੀ ਕਿਰਣੇ ਕਹ ਤਿਮਰ ਅਭਾਵ
 ਹੈ ਜਾਤਾ ਹੈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਤਾ ਜੋ ਰਾਜਾਂ ਜਾਣਿਆ ਤਮਾ ਦੂਰ ਭਏ, ਸ੍ਰੀ ਹੁਰ ਪ੍ਰਨਾਦਿ। ਤਾਂ ਤੇ
 ਬੀਨ ਸਤਿਗੁਰ, ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਾ ਸਿੰਧੂ ਗਿੰਧੇ ਉਤਾਰੀ ਸੁਧਾ ਸਰ
 ਮੰਡੇ ਸਤਿ ਗੁਰ ਸਹਾਇਤਾ ਦਰਨੀ ਤੀਜ ਪੰਚਮੇ ਗੁਨਾਸ ੩੫। ਏਕ ਸੰਤ ਸਾਂਤ ਸਰੂਪ ਹੀਨ ਬ੍ਰਿਤੀ
 ਧਾਰਨ ਵਾਰੇ ਬਦੀਕੀ। ਸੇ ਅਵਾ ਰੇਨ ਪੀਏ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਾ ਮੇ ਸਨਾਨ ਸਹਿਤ ਜੈਸੀ ਕਰਤੇ ਦੇ ਜਦਾ।
 ਪੁਨਾ ਹਾਣੀ ਸ੍ਰੀ ਸੁਖਮੰਠੀ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਪਾਵਨ ਅਪਾਰੀ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਿਯੰਤੀ, ਸ੍ਰੀ ਜਪ, ਜਪ ਆਦੀ ਪਾਨ
 ਪਲਨ ਕਰਤੇ ਦੇ ਇਕ ਮਨ ਹੋਇ ਕਾ। ਔਹ ਕੇਹੂ ਹੁਣੇ ਤਿਨ ਕੇ ਮੁਖੇ ਬਾਲੀ ਤਿਨ ਕਾ ਰਿਦਾ ਭੀ ਬਿਰ
 ਸੀਤਲ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਮਧਰ ਬਾਲੀ ਮੁਖ ਅਖਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਧੂ ਪੜਨ ਕਰਨਾ, ਸ੍ਰੀ ਤੀਰਥ ਰਾਜ ਕੇ ਕਨਾਰੇ ਨੇਨ ਕੋਏ
 ਵੇਦ ਦੇਵੇ। ਜੈਸੇ ਮਾਨਸਰ ਕੇ ਵੇਨੇ ਪਦ ਨੇਨ ਤੀਜ ਹੋਵਾ ਪਾਏ, ਤਮਾ ਫੁਲ ਦੇਵੇ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ
 ਸਾਹਿਬ ਅਧਿਨਾਸੀ ਸਭਾ ਸੇ ਜਾਇ ਆਦਿ ਰੋਵੇ ਸਗੁਨ ਭਗਵਾਨ ਮੁਕਤੀ, ਸ੍ਰੀ ਹੁਰ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ
 ਨਿਰਟ। ਕੋਏ ਹੀ ਨਿਰੰਤਰ ਬਾਲੀ ਭਜਨ ਅਭਿਆਸ ਦਿਖਾ ਤਯਾ ਤਿਨਕੇ। ਸੰਤਾਂ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਨੇਮ
 ਗੁਰਾਣੀ ਕਾ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਤੀਰਥ ਰਾਜ ਕਾ ਸਨਾਨ ਦੇਖ ਕਾ ਏਕ ਭਗਵਾਨ ਨਾਮ ਕੀ ਵਾਸ ਜਨੀ,
 ਵੇਵਾ, ਜੋ ਤਿਸ ਕਾ ਭੀ ਪ੍ਰੇਮ ਨੇਮ ਤੈਸੇ ਹੀ ਹੋਤ ਲਯ, ਸੰਤ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦਿਸ਼ਟ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਤੇ।
 ਪ੍ਰਿਯਮ ਆਪਣਾ ਹੁਰਾਵ ਕੋਏ ਤਿਸ ਕੇ ਭੂਨਾ ਜੈਸੇ ਸਪੇਖਤ ਆਇਆ ਜਾਗ੍ਰਤ, ਸਵਪਨ ਹੁਣ ਜਾਤਾ ਹੈ।
 ਜੋ ਇਹ ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇ ਫਾਪ ਤਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਹੈ। ਇਸ ਤੇ ਇਕਾਦਸ ਨਹੀਂ ਮਾਨਣਾ, ਹੋ ਜਾਏ। ਜੈਸੇ
 ਤਾਂ ਦੁਆਇਓ ਸ੍ਰੀ ਰੰਗ ਨਾਕਨ ਕਹਿ ਮੁਕਟ ਰਾਵਤੀ ਰਸੀ ਮੇ ਕੀਰਨੀ। ਜਥਾ ਪਿੰਡਾ ਨਾਮ ਕੀ
 ਰਾਮ ਜਨੀ ਪਈ ਹੈ, ਇਕਾਦਸ ਮੇ ਜਿਸ ਕੇ ਰਸਾ ਆਈ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਜੈਸੇ ਸੰਤਾਂ ਦੁਆਇਓ ਤੇਤਾ ਨੇਕਾ
 ਜੋ ਰਾਮ ਜਨੀ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਤੀ ਜਪਾਵਤੀ ਭਈ ਪਤ੍ਰ।

ਅੰਗੇ ਇਹੁ ਤੀ ਜਾਨੈ ਹੇ ਸੰਤੋ, ਜੀਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ। ਤੀਰਥ ਰਾਜ ਕੇ ਸੇਵ ਕੇ ਨਿਮ੍ਰਣ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਗੁਰਬਾਣੀ ਕੇ
 ਦ੍ਰਿੜ ਅਭਿਆਸ ਤੇ ਤਨ ਮਨ ਕਰ ਨਿਰਮਲ ਨਈ। "ਇਹੁ ਜਾਣੀ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਕੀ ਨਿਜ ਅਰ ਵਾਸਾ ਹੋਇ"।
 ਜੇ ਇਹੁ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤਿਨ ਕੀ ਫਾਣੀ ਤਾ ਜੋ ਅਭਿਆਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੰਤਾਂ ਦੁਆਰਿਓ ਸੋ ਨਿਜ
 ਨ, ਜੋ ਪਰਮ ਧਾਮ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨ ਤ ਹੀ ਜਿਯੈ। ਏਕ ਰਾਈਓਦਾ ਜਿੰਘ ਜੀ ਮੋਨੀ
 ਨਿਮਲ ਰਏ ਹੈ, ਪਰਮ ਨਿਆਨ ਨੇਕਟਾ ਜਿਨ ਹੀ। ਜੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ ਆਵਣਾ
 ਰਾਜ ਜੋਗੀ ਹੋਏ ਖੁਪ ਮੋਨ। ਅਸਤੀ ਜਮ ਜੇਹੂ ਦੁਸਤਿ ਤੇ ਹੋਣਾ। ਪਰਕਟਾਮਾ ਮੇ ਹੋਣਾ
 ਅਭਿਆਸੀ ਕੇ ਪ੍ਰਸਨ ਕਾ ਉਤਰ ਐਸਾ ਦੇਨਾ ਮਾਨੇ ਨਿਅਨ ਮੂਰਤੀ ਧਾਰ ਕਰ ਵੇਨਾ ਹੈ ਗੁਰ ਤਸਤੀ ਕੀ
 ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਏ। ਏਕ ਕਾਰਨ ਦਾਸ ਜੀ ਨਗਨ ਹੂਣ ਮੀ ਤੇ ਨਿਵਾਸੀ, ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਮੇ
 ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ ਆਵਣਾ ਨਿਰੰਤਰ। ਜੋ ਕੋਈ ਅਭਿਧ ਪਾਠ ਕਰਤਾ ਹੋਇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ,
 ਤਸ ਵੇਨ ਸਾਰੀ ਇਕ ਟੱਕ ਵੇਨਾ ਰਹਿਣਾ ਤਿਨ ਕੇ ਨੇਕ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨਾ ਮੰਦੀਵਣੇ। ਜੋ ਰਹਤ ਹਏ
 ਸਿਧ ਕੇ ਰਹਿ ਜਸ ਗੁਨਤੇ ਨੇਕ ਮੇ ਨੀਦ ਅਯਾਸ ਆਵੇ। ਜਾਨੇ ਇਨ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਨਗੀ। ਜੋ ਤਿਨ
 ਜੋ ਕਰਮ ਕੀਰਤਨ ਮੇ ਅਸ ਉੰਘ ਨਗੀ ਆਵੇਦੀ, ਏਥੀਓ ਜੋਗਾ ਦ੍ਰਿੜ ਅਭਿਆਸ ਕੀ ਨੇਸਟਾ ਤਿਨਕੀ ਦੇਖੀ।
 ਹਈ ਪਿਆਰਾ ਜਿੰਘ ਜੀ ਰਾਣੀ ਪ੍ਰੇਮੀ ਮਗੀ ਸਾਹ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ। ਇਕਾਦਸੀ ਕਾ ਜਾਗਾ ਤੀ ਜੀ
 ਰਾਗਨੀ ਦਰਬਾਰ ਆਜੇ ਰਹਿ ਕੀਰਤਨ ਕੀਰਤਾ ਹੋਨਤੀ ਤੇ ਸਹਦ, ਜਿਨ ਮੇ ਅਪਨੇ ਅਵਾਨੁਨ ਕਰਨ
 ਕੀ ਹੈ। ਜੋ ਸੂਧੀਆਂ ਹੁਰਾਂ ਦੁਰਾਨੇ ਸਾਸ ਜਾਇਨ ਰਾਗੀਆਂ ਤੇ ਹੁਦਨ ਕਰਨਾ। "ਕੀਰਨ ਨਾਨੀ ਮੇ
 ਜਿਉ ਨੁਕਤ ਹੈ ਮੋਰ ਮੀਠਾ ਮਾਇਆ"। ਪੁਨਾ ਜਾਣੀ ਜਵਾਹਰ ਜਿੰਘ ਨਾਨ ਨਿਮਲੇ ਇਕੀਤ ਵਾਜੀ।
 ਏਕ ਫਟਕਈ ਕਾਰਨ ਜਿੰਘ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਾਲ ਹੂਆ ਹੈ ਰਾਵਤ ਮੰਡੀ ਮੇ ਮਾਧ ਦੇਰਤਾ ਜੀ, ਸਧਨੇ ਕਜਾਈ ਵੱਤ।
 ਪੁਨਾ ਨਹੂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਤਤ ਕਰ ਪਾਠ ਕਰਤਾ ਜੀ। ਮੀ ਹੋਰਨ ਕਾ ਦੇਸਦਾ ਤਹ ਕਰ ਖਾਤਾ ਜੀ। ਪੁਨਾ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਜਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਨੇਸਟਾ ਦ੍ਰਿੜ ਨਾ ਅੰਗੀ ਕਰੀਆਂ ਕੀ ਰਹਿਤ ਗੋ, ਕਟ, ਕਕਾ, ਕ੍ਰਿਪਾਨ,
 ਕ੍ਰਿਪਾ, ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਾਤਕਾਲ ਇਸਨਾਨ ਕਰ ਗੁਰਬਾਣੀ ਕਾ ਤੇ ਪਾਠ ਕਰਨਾ, ਜਸ ਕਾ, ਜਪ, ਜਪ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ
 ਅਸਤੀ ਉਜਤੀ ਆਦਿ। ਪੁਨਾ ਅੰਨ ਤੀ ਪਕਾਇ ਕਾ ਭਾਂਡਾ ਅਤੀਰਾਂ ਕੇ। ਜੋ ਜਬ ਤਿਸ ਕਾ ਅੰਤ ਕਾ
 ਆ ਅਭਿਆਸ ਇਕਾਦਸੀ ਕੇ ਦਿਨੇ ਸਹਿਤ ਕੋਈ ਰਿਸਾਨ ਤਾ ਕੇ ਰਾਜਾਰ ਜੀ ਮੰਗ ਵਿਛਾਇ ਕਰ ਵੇਨ
 ਅਏ ਜੇਵੇਰੇ ਤੇ ਤਿਨ ਰਾਜਾਰ ਮਾਗਣ ਮੇ ਜੋ ਸਾਧ ਜਾਗ ਆਵੇ ਜਾਵੇ ਸਤ ਕੇ ਰਾਪ ਜੋਕਰੇ ਸ੍ਰੀ
 ਵਾਰਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖਾਨਾ, ਸ੍ਰੀ ਵਾਰਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਭਾਜਿ ਹੁੰਦਾਵੀ ਤੇ ਮੁਖੇ ਕਹਿਨਾ ਜੋ ਅਜ ਅਸਾਡੀ ਗੁਰੂ ਕੇ
 ਹੁਮ ਜਿਉ ਰਜਾਈ ਹੈ। ਦਾਸੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਕੇ ਧਾਮ ਹੀ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸਾਂ ਮਿਹਰਾਨਾਨੀ ਰਖਨੀ।
 ਅੰਗੇ ਸਾ ਕੇ ਪੜਾ ਆਏ ਤੇ ਮੁਖ ਪਾਤ ਅਰਣਾਈ ਆਟ ਹੋਈ ਗੁਰੂ। ਜੋ ਤਿਸੀ ਦਿਨ ਸੁਖੇਨ ਹੀ
 ਜੋਗੇਸ਼ਵਰ ਸਮ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਾਣ ਰਿਆਸ ਦੇਤੇ ਹਏ, ਜਾਂ ਹੁੰਦਾ ਵਤ। ਆਜੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਰਤੀ ਗੁਰੂ ਹੀ ਜਾਣੇ
 ਰਿਸ ਕੀ ਰਤੀ ਕੋਈ ਰਈ। ਜੇਏ ਰਈ ਸੁਖੇਰ ਕੀ ਰਤਾ ਕਉ ਨਹੀ ਜਾਣੇ। ਤੀ ਹਰੀ ਕੀ ਰਤੀ ਕਉ
 ਅੰਗੇ ਕੇ ਜਾਣੇ। ਗੁਰੂਕੇ ਜੋਗੇ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭੇ ਜੋ ਤਿਸ ਕੀ ਰਤੀ ਕੋਈ ਕਰ ਹੂਈ ਵਾ ਨਾ ਹੂਈ। ਮੇਰੇ
 ਤੇ ਸਿਸਾ ਨਹੀ, ਜਿਸ ਕਾ ਨਿਕਾਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਜਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਰਾਗਨਾ ਮੇ ਜੋ ਮੁਕਤ। ਅਰ ਐਸੇ

ਹੁਣਦ ਹੋ ਕਰ ਦੇਹ ਨਾ ਤਿਆਗਣ ਕਾਅ। ਸਹੁੜੇ ਤਿਸ ਆਪ ਜੋ ਮੁਖੋਂ ਕਹਿ ਚੀਆ ਜੋ
 ਅਜ ਦਸਮੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕੀ ਪੁਰੀ ਕੋ ਹਮ ਜਾਣੇ ਹੈ ਨਾਤ ਸੀ ਸਿਧੀ। ਇਕ ਪ੍ਰਭਾ ਪੰਡਿਤ, ਭਗਵੰਤ ਕੀ
 ਖੰਡ ਵਾਲੇ, ਹੁੰਦੇ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾ ਸਰ ਮੇ, ਪੰਡਿਤ ਜਤਨ ਵਾਲੇ ਪਰਉਪਕਾਰੀ, ਪੰਡਤ ਰਾਮ ਚੰਦ ਜੀ।
 ਮਹਾ ਧ੍ਰਮਨ ਨਿਹਾਲ ਜੰਦ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸੇਵਕ ਪੁਨਾ ਪੰਡਤ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਜੀ ਹੋਸਵੰਤ। ਪੰਡਤੋਂ ਮੇ ਉਦਾਰ ਪੰਡਤ
 ਮੇਸ ਦਾਸ ਜੀ। ਪੰਡਤ ਫਤੇ ਚੰਦ ਜੀ। ਮਿਹਿਰ ਆਮਨ ਚੰਦ, ਪੰਡਤ ਸੰਕਰ ਦਾਸ। ਪੰਡਤ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ
 ਕੰਵਰ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾ ਸਰ ਨਾ ਮਹਾਤਮ ਤੀ ਜਿਨੇ ਨਾਮਿਆ ਹੈ। ਗੁਸਾਈ ਕੋਨੇ ਦਾਸ ਜੀ ਨਾਮ ਕੇ
 ਹਸੀਆ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾ ਸਰ ਕੇ ਕੰਠੇ ਪਰ ਅਸਾਨ ਵਿਵਾਇ ਤਾ ਦੇਠਦੇ ਸੇ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਹੀ ਕੀ ਗੋਦੜੀ, ਕਿਆ
 ਸਤਾ, ਨਾਇ ਕਰ। ਐਹ ਤੀ ਤਿਨ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨਿਹਾਲ ਪੈਠ ਕਰ ਹਰੇ ਰਾਮ ਹਰੇ ਰਾਮ, ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ, ਸ੍ਰੀ
 ਗੋਬਿੰਦ ਐਸੇ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨਾ ਤੀ ਤੇ ਕਰਾਵਣਾ ਭੀ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤੇ ਐਹ
 ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਭੀ ਇਹੀ ਸਿਧਾਂਤ ਸਮਝ ਰੇ ਇਕ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮ ਹੀ ਦਿਰੜ ਨਿਸਚੈ ਕਰਤ ਭਏ, ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ
 ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ। ਪੁਨਾ ਪੰਡਤ ਦੱਤ ਜੀ ਕਥਾ ਰਾਤੇ ਭਏ, ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ।
 ਪੁਨਾ ਪੰਡਤ ਦਤ ਜੀ ਕਥਾ ਕਰਤੇ ਇਦਾਨੇ ਉਦਰੇ ਕਹੂ ਵਿਸਾਖ ਦਿਰਸਟ ਨਾ ਕਰਣਾ। ਧੀਰ ਪਤੋਕੇ
 ਅਖਰੇ ਮੇ ਅਰਥ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ ਤਿਸ ਬੀਜ ਦਿਰਸਟੀ ਅਹ ਚਿਤੀ ਹਰਿਣੀ ਜਿਨ ਕੀ। ਏਕ ਸਮੇ ਕਥਾ
 ਇਨ ਕੀ ਸਮੇ ਸਰਕਾਰ ਆਵਤੀ ਭਈ। ਤਬ ਇਹ ਦਿਰਸਟ ਅਖਰੇ ਮੇ ਹੀ ਜਾਖਤ ਭਏ ਸਰਕਾਰ ਕੀ
 ਤਰਫ ਦਿਰਸਟ ਕਰ ਭੀ ਨਾ ਦੇਖਿਆ ਤਿਸ ਸਮੇ। ਪੰਡਤ ਮੋਤੀ ਰਾਮ ਜੀ ਤਾ ਦਿਰੜ ਨਿਸਚਾ ਗੁਰੂ ਕੇ ਬਚਨੋ
 ਮੇ ਹੁਕਮ ਨਾਮਾ ਸੁਨ ਕਰ, ਤਿਸ ਕੇ ਮੁਖ ਜੋ ਅੰਗੇਜ ਤੇ ਚਕਰਤ ਹੋ ਰਹਿਆ। ਪੁਨਾ ਮਿਸਰ ਰਿਖੀ
 ਤਪਸਵੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਉ ਪ੍ਰਾਤਕਾਲ ਸਨਾਨ ਕਰ ਤੀਰਥ ਤੇ ਨਾਮ ਤਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨਾ ਈਸਵਰ ਦਾ। ਪੰਡਤ
 ਸਿਆਮ ਦਾਸ ਜੀ ਐਸੇ ਪਰਤੀਤ ਹੋਵੇ ਮਾਨੇ ਵਿਸਾਖ ਜੀ ਹੈ। ਪੰਡਤ ਤੁਲਸੀ ਦਾਸ ਜੀ, ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਬਦਰੀ
 ਨਾਰਾਇਣ ਜਾਤੇ, ਤਬ ਮਾਰਗ ਮੇ ਅਸਵ ਆਸਾਮਾ ਤਪ ਭਰਤੇ ਕਾ ਦਰਸਨ ਪਾਇਆ, ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਕੀ
 ਕਿਰਪਾ ਤੇ, ਜਿਨੇ ਨੇ। ਤੇ ਕਥਾ ਐਸੀ ਕਰਤੇ ਏ ਵਿਆਖਿਆ ਜੋ ਕੋਲ ਹੈ ਹੁਣ ਕੇ ਜੋ ਮੋਹਤ ਨਾ ਹੋਵੇ।
 ਤੇ ਆਦ ਗੁਰੂ ਕੇ ਘਰ ਕੇ ਸੇਵਕ। ਅਰਦਾਸ ਐਸੀ ਕਰਨੀ ਪਿਰਤਮ ਤਹਤਿਤੀ ਪੜ੍ਹ ਕਰ ਜੋ ਐਸੀ ਕੋਈ
 ਪ੍ਰਸਾਰੀ ਭੀ ਨਾ ਕਰ ਸਕੇ। ਭਾਈ ਖੜਕ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪੰਡਤ ਰਾਮ ਨਿਜੈਵੰਤ, ਚਹਤਵੰਤ। ਪੰਡਤ
 ਹਰਿਦਾਸ ਜੀ ਸ੍ਰੀ - ਸਾਹਿਬ ਨਾ ਪੂਜਨ ਕਰਤੇ ਪੁਨਾ ਆਸਨ ਪਰ ਇਸਤਿਤ ਹੋਵਣਾ। ਭਾਈ
 ਦੀਆ ਸਿੰਘ ਧ੍ਰਮਨ। ਦੂਜੇ ਤੀ ਭਾਈ ਦਇਆਸਿੰਘ ਦਿ ਰਾਮ। ਐਹ ਗੁਰ ਸਿਖੋਂ ਕੇ ਨਾਮ ਵਰਨੰਨ।
 ਭਾਈ ਹਰਬੰਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੰਤ ਪੁਨਾ ਅਨਾਧੇ ਕੇ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲ। ਭਾਈ ਨਿਹਾਲ ਸਿੰਘ ਸੁਖਈ ਪ੍ਰਮ ਤਪਸਵੀ,
 ਵੇਰਾਜੀ, ਤਿਆਗੀ, ਵੇਰਾਜ ਤਿਆਗ ਸਹਤ ਜਿਨ ਕੀ ਆਸਾ ਇਤੀਤ ਭਈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨੋ ਨਿਕਰ।
 ਜਾਗਰਤ ਰੋਣ ਕੀ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਜਿਨ ਕੀ ਭਾਈ ਰੋਈ ਚਹਤਵੰਤ ਤੇ ਪਰਮ ਉਦਾਰ ਪੰਡਤ ਪਿਆਰੀ
 ਮੇ ਤਿਨਾ ਕਾ ਸਹੂਪ ਮੇਨੂੰ ਭਾਸਤਾ ਸੀ। ਤੈਸੇ ਹੀ ਤਿਨ ਕੀ ਅਨੁਜ ਵੋਟੇ ਭਾਈ ਦੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਮਿਠ ਵੇਨੇ
 ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਮਘਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪ੍ਰਮ ਜਾਗਰਤੀਏ। ਭਾਈ ਅੰਗਾ ਸਿੰਘ ਨਿਹੰਗ ਭਾਈ ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਅਸਾਨ

ਕੇ ਇਸਤਰ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਨਿਰਭਰ। ਹਾਈ ਝੰਡਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵੇਰਤ ਪਰਮ ਉਦਾਰ ਅਮਿਤ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕਾ
 ਵਾਵਨੇ ਦੁਰ ਨਿਖਨ ਕੇ। ਦੂਜੇ ਭਾਈਝੰਡਾ ਸਿੰਘ ਜਮਾਧੀ ਪਰਮ ਮੰਤਰ ਵੰਤ ਅਤ ਤਪਸਵੀ ਨਦੀ ਤਟ।
 ਭਾਈ ਪ੍ਰਸ ਰਾਮ ਜੀ ਮਾਇਆ ਕੇ ਸੁਖੋ ਕਾ ਹਸ ਤਿਆਗ ਕਰ ਗੁਰ ਬਾਣੀ ਨਾਮ ਕਾ ਜੋ ਹਮ ਪਾਵਤੇ ਹੁਏ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਅਨੁਗਰਹਿ ਤੇ। ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਹਰੇ ਹਰੇ ਤ ਮਾਵੀ। ਦੂਜੇ ਦੁਆਰੇ ਵਾਨੇ ਭਾਈ ਰਾਮ
 ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਸਤਾਨੇ, ਤੀਜੇ ਭਾਈਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜੀਤੀ ਗੁਰਪੁਰ ਮਾਇਆ ਵਿਚ ਉਦਾਸੀ। ਭਾਈ
 ਮੰਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਾ ਮਾਨੇ ਸਰੂਪ ਤੇਜੇ ਭਾਈ ਲੱਖੂ ਸਿੰਘ ਗੁਰ ਕੇ ਸੇਵਕ। ਚੌਥੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਪੁਜਾਰੀਏ
 ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਕੇ ਗੁਰ ਮੂਰਤੀ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮੀ। ਪੰਜਵੇਂ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮੂਰਤੀ ਕਰ ਸੇਵਾ
 ਕਰਨ ਵਾਰੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦਰਬਾਰ ਮੇ। ਜੋ ਕੇਤੀ ਚਾਹ ਸੇਵਾ ਦੇ ਆਵਾਜ਼ ਤਹ ਪੀਛੇ ਜੋਰ ਲੂਟ ਨੇ ਜਾਵਣਾ
 ਵਰਤਣ ਵਾ ਹੂਖਣ, ਤੇ ਤੀ ਸੇਵਾ ਨਾ ਭਾਗਤ ਹੁਏ। ਭਾਈ ਨਿਹਾਲਾ ਤੇ ਰਾਵਾ ਹਰਚਰਣ ਦਾਸ ਜੀ
 ਉਦਾਸੀਨ ਵੇਰਕਤ। ਤੇਸੇ ਧੁਰਮ ਦਾਸ ਜੀ ਤਨ ਕੇ ਵਿਵਾਹਰਨ ਦਾਸ ਜੀ। ਰਾਵਾ ਆਤਮਾ ਰਾਮ ਜੀ
 ਤੀਥ ਕੰਠੇ ਕੇ ਵਾਸੀ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਦਾਸੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਦੇ ਚਰਨਾ ਮੇ ਪ੍ਰਸ ਪ੍ਰਧਾਨ। ਭਾਈ ਤਗਤ ਰਾਮ ਜੀ।
 ਭਾਈ ਗੰਗਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੀਸ ਮੂਰਤੀ। ਐਸਿਆ ਗੁਰ ਮੁਖ ਸਿੰਘ ਕੀ ਸੰਗਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਕੀ
 ਕਰਪਾ ਤੇ। ਭਾਈਗੰਗਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਪਿਆਰੇ। ਪੁਨਾ, ਤਨ ਮਨ, ਹਨ ਕਰ ਵਿਰਕਤ ਸਿਧੇ
 ਕੀ ਪ੍ਰਸ ਪ੍ਰਸੰਤਾ ਲੇਤੇ ਭਏ ਵਾਦਨੇ ਭੋਜਨਾਦਿਕੋ ਕਰਿ ਜੋ ਗਿਰਜਨਤ ਮੇ ਨਿਹਾਣ ਰੂਪ ਦੰਪਤੀ।
 ਰਾਵਾ ਦੀਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਹੀਦ, ਰਾਵਾ ਗੁਰਦਾਸ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਹੀਦ। ਜਿਨਾ ਗੁਰੂ ਕੇ ਲੇਖੇ ਪ੍ਰਾਣ
 ਰਿਣ ਸਮ ਤਿਆਗੇ। ਰਾਵਾ ਮਗਨੀ ਦਾਸ ਜੀ ਰਾਵਾ ਰਾਵਾ ਜੋਇਦ ਦਾਸ ਸੇਵਕ ਰੂਪ ਹੋ ਕਰ ਸੇਵਾ ਮੇ।
 ਨਿਪੁਨ ਸੇ ਕੇਸੇ ਰਾਤ ਕਉ ਫਿਰਨੀ ਫੇਰਨੇ, ਪੀਸਨੀ ਤਾ ਜਿਸ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹਰਿਆ ਹੈ ਤੇ
 ਦਿਨ ਤੇ ਜੋ ਅਨ ਕਾ ਨਾਸ ਕਰਨਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਤ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸਹ ਤੀਯਤ ਕੇ ਕੰਠੇ ਕੇ ਵਾਸੀ। ਰਾਵਾ
 ਮਗਨੀ ਦਾਸ ਜੀ ਤਿਖੀ ਮੂਰਤੀ ਜੇਸੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਮਹਾਂ ਜਿਹੀ ਹੋਵੇ ਤਕਾ ਜੋ ਜਾਨੇ। ਕਭੀਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦਾਸ ਮੇ
 ਨਿਵਾਸ ਕਰਨਾ। ਕਭੀਸ੍ਰੀ ਗੰਗਾ ਜੀ ਨਾਨਕ ਵਾਸੇ ਮੇ, ਤਹਾ ਦੀ ਮੰਤ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ। ਇਹੁ
 ਮਗੀ ਗੁਰ ਸਿਖ ਸੰਤ ਜੋ ਕਹੇ ਹੋਨੇ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਭਿਆਨੇ ਜਾਨਣੇ। ਸਰਕਾਰ ਕਾ ਪ੍ਰਸੰਗ
 ਤੇ ਬੋਰਾ ਬਾਗਨ ਪੀਛੇ ਗਿਆ ਹੈ ਜੀਯੋ ਜੋ। ਪਟਿਆਲੇ ਰਾਜਾ ਰਾਜਾ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਸੰਤ ਸੇਵਾ
 ਤਿਨ ਕੇ ਧੰਡਿਆ ਨੇ ਗੁਰੂ ਕਰਤਾ ਹਰਿ ਜਾਏ ਜੀ ਰਾਵਾ ਰਿਯਾ ਤੇ ਪਰਮ ਨਿਹਿ ਪਾਈ ਹੈ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਸੰਤ ਸੇਵੀ ਹੈ। ਏਕ ਦਿਨ ਸੇ ਜਿਸੀ ਸੰਤ ਕੇ ਜੋ ਤਿਸ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ, ਰੁਆਮੀ ਤੀ ਨਿਦੇਸ ਪਾਇ ਕੇ
 ਸੁਕੀ ਹਸਤ ਦੀਨੀ ਚੂਨ, ਦਾਨ, ਬੀਧਨ, ਮੀਠਾ, ਚਾਨ, ਆਦਿ ਤੀਕਣ। ਜਹ ਘਿਉ ਦੀਆ ਕਵਲ ਪਾਤ੍ਰ
 ਜੋ ਬੋਰਾ ਦੇਖ ਕੇ ਲਾਲਚ ਕਰ ਕੋਪ ਕੇ ਤਿਸ ਮਾਈ ਕੇ ਗੀਤ ਹੀ ਮੇ ਤਾਜ ਦੀਆ ਤੇ ਕਰਤ ਭਗਤ ਰਾਮ
 ਲੇਤੇ ਹੀ ਨਹੀ। ਤਹ ਤਿਸ ਕੇ ਬਸਤ੍ਰ ਤੀਕਣਾ ਜਿਉ ਜਿਉ ਅਰ ਜੀਤ ਤੀ। ਜਾਂ ਤੇ ਨਿਰੀਅ ਅਰ ਨਹਿ ਰਿਯਾ
 ਮੇ ਤਮੇ ਗੁਣ ਕੀ ਤੀ ਅਧਕਤਾ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਜੋ ਮਾਈ ਆਪਣੇ ਰੁਆਮੀ ਨਿਓ ਮਰਮਿਦਾਹੀ ਤਾ
 ਗਲ ਹੋਇ ਕਰ ਸੁਨਾਇਆ। ਹਮ ਐਸੀਏਵਾ ਹਰੇ ਅਰ ਉਹ ਐਸੀ ਨਿਅਦਾਹੀ ਕੀਏ ਤਖ ਰਾਜਾ
 ਜੋ ਬਰਨ ਕਰਤ ਕਏ ਭੋਲਾਏ ਤੇਵੇ ਜਿਹ ਜਿਹੀ ਹੀ ਗਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਏਇਆ ਅਰ ਅਪਣਾ

ਗਿਆ ਤਉ ਕਉ ਦੀਆ ਤਾਂ ਤੇ ਤੂ ਤਿਸ ਕੇ ਤਨਾ ਕਰ ਮਾਣ ਅਵ ਤਿਸ ਕੇ ਚਸੂਣਾ ਦੇਇ ਹੋਰ ਲੋਧਸ।
 ਤਿਸ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਰਾਜਾ ਕੇ ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਸਿੰਤ ਸੇਵੀ ਧਰਾ ਸਕਤ ਹੋਤੇ ਹਏ ਪੂਤ ਤਿਸ ਕੇ ਨਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ
 ਸਪੁਤ ਸੰਤ ਸੇਵੀ। ਸਰਕਾਰ ਹਜੀਤ ਸਿੰਘ ਕੇ ਲਵਾਨੇ -ਏ ਉਤਮ ਜਸ ਵਾਲੇ, ਸਰਕਾਰ ਦੇਸਾ ਸਿੰਘ,
 ਸਰਦਾਰ ਹਰੀ ਸਿੰਘ, ਸਿੰਦਾਰ ਜਿਆਮ ਸਿੰਘ, ਸਿੰਦਾਰ ਰਾਮ ਸਿੰਘ, ਸਿੰਦਾਰ ਗੁਜਰ ਸਿੰਘ, ਸਾਵਣ ਮਨ
 ਦੀਵਾਨ ਨੀਤ ਨਪੁਨ ਜੇ। ਪੁਨਾ ਪੁਨਾ ਨਿਪਨ ਨਾ ਪ੍ਰੀਤ ਭਾਈ ਸਵਾਇਆ ਸਿੰਘ ਜੀ
 ਪਹਿਲੀਏ ਗੁਰ ਨਿਖਾ ਮੇ ਮੁਕਤ ਮਨੀ ਹੁਕਮਤ ਰੂਪ ਯਾਤੇ ਮੇ ਜੇ ਆਪਣਾ ਤਨ ਮਨ ਧਨ ਸੇ ਗਾਲ
 ਦੇ ਭਏ। ਪੁਨਾ ਪੁਨਾ ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ ਭਈਲਿਆ ਗੁਰ ਹਰਾ ਭਾਈ ਮਹਾਂ ਸਿੰਘ ਫਗੋਲਿਆ ਗੁਰਸਤ
 ਮਾਰਗ ਮੇ ਜੇ ਭਗਤ ਮਾਰਗ ਮੇ ਚਲਤੇ ਹਏ ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਤਾਂ ਤੇ ਸਿਨ ਦੇ ਗੁਰ ਪ੍ਰਥਮ। ਭਾਈਸੋਦਾਸਰ
 ਸਿੰਘ ਜੀ। ਭਾਈ ਹਜ਼ੂਰਾ ਸਿੰਘ ਗਿਆਨੀ ਭੰਡਾ ਯੁਗੀਏ। ਭਾਈ ਗੰਗਾ ਸਿੰਘ। ਭਾਈ
 ਕਾਹਨ ਸਿੰਘ ਤਪਸਵੀ। ਭਾਈ ਨਿਹਾਲ ਸਿੰਘ ਯੋਜਨੇ ਹੀ ਸੇਵਾ ਗੁਰ ਸਤਾ ਮੇ ਕਰਨ ਵਾਏ। ਭਾਈ
 ਵੀਰ ਸਿੰਘੀਏ ਆਪੇ ਹਾਵ ਖੋਇ ਕਰ ਤੇਸੇ ਭਾਈ ਭੰਡਾ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਭਾਈਤਾਰਾ ਸਿੰਘ ਜੇ ਗੁਰ
 ਵਾ ਮੇ ਕਟ ਧਾਂਤ ਕਰ ਕਰਤੇ ਕਰਾਵਤੇ ਹਏ ਅਹੰਤਾ ਖੋਇ ਕਰ। ਯੋਗੇ ਹੀ ਰਾਮ + ਚਾਂਦਨ ਸਿੰਘ ਜੀ
 ਪ੍ਰੀਤੀਏ ਜਿਨ ਕੇ ਹਿਰੇ ਮੇ ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਚਾਂਦਨਾ ਹੂਆ। ਭਾਈ ਚਾਂਦਨੀ ਤਾਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ
 ਪ੍ਰੇਮੀ ਤੇਸੇ ਹੀ ਤਿਨ ਕੀ ਹਾਜਰਾ ਸਹਿ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਸੀ ਪ੍ਰੀਤੀ। ਪੁਨਾ ਪੁਨਾ ਸਿੰਤ ਭਾਈ ਖੇਮ ਗੁਲ ਸਰੂਪ,
 ਭਾਈ ਖੇਮ ਚੰਦ ਜੀ। ਪੁਨਾ ਸਿੰਤ ਸਰੂਪ ਭਾਈ ਹਰ ਕਿਸਨ ਜੀ ਰਾਗੀ, ਪ੍ਰੇਮੀ ਰਾਮ ਚਤਨ ਮੇ,
 ਗੁਰ ਸਬਦ ਗਾਇਨ ਕਰ ਅਨੰਦ ਜੋਤਿ ਸਹਿਤ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੇ ਪ੍ਰੀਤ ਕੀਆ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਜੋਪਾਲ ਸਿੰਘ
 ਜੀ ਉਪਕਾਰੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਚੇਦਰਾ ਆਚਾਰੀਏ। ਤੇਸੇ ਹੀ ਭਾਈ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਉਪਕਾਰੀ ਨੀਤ
 ਨਿਪੁਨ। ਭਾਈ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵਿਹੰਗਮੀ ਕੇ ਬਸਤਰ -ਇ ਦੇਵੇ ਜਾਤੇ ਗੁਰ ਸਤਾ ਮੇ ਨਿਰਮਲ ਬਸਤਰ
 ਚਾਹੀਏ ਅਰ ਚਾਲੇ ਜੋਬਨ ਮੇ ਹੀ ਆਪਨੀ ਕ੍ਰਿਆ ਤਿਆਗ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਹੁਸ਼ੀਰ ਕੇ ਸਨਾਨ ਤੇ ਪ੍ਰਮ
 ਧਮ ਕੇ ਦਰਸਨ ਨੀਏ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਭਏ ਗੁਰ ਪ੍ਰਥਮੇ ਭਾਈ ਖਟਦਗਸਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੰਤ ਸੰਤ
 ਆਤਮਾ ਬਡੀ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਮੇ ਹੀ ਨਿਵਾਸ ਕਰਨ ਵਾਏ। ਭਾਈ ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਗ੍ਰਿਹੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ
 ਸੁਆਮੀ ਕੇ ਚਰਨੋ ਕੇ ਉਪਾਸਕ। ਤੇਸੇ ਹੀ ਤਿਨ ਕੀ ਕ੍ਰਿਆ। ਗੁਰ ਭਾਤ ਭਾਈਭੰਡਾ ਸਿੰਘ ਜੀ
 ਇਬੈਕ ਸਰੀਏ ਯੋਗਮ ਕੀ ਕ੍ਰਿਆ ਕਰਤੇ ਹੋਰ ਸਿੰਤ ਕੇ ਹੁਕਮਤ ਹੁਕਮਤ ਕਰਤੇ। ਭਾਈ ਸੇਰ ਸਿੰਘ
 ਦੁਰਾਰੇ ਵਾਲੇ ਇਕੰਤ ਸਬਦ ਗਾਇਨ ਕਰ ਮਸਤ ਹੋ ਜਾਣਾ ਪੁਨਾ ਹੀ ਮਸਤਾਈ ਏਲੀ ਰਹਿਲੀ। ਭਾਈ
 ਲੋਧਾ ਸਿੰਘ ਚਾਵਰਾਂ ਵਾਲਾ। ਭਾਈ ਗੰਗਾ ਸਿੰਘ ਚਾਵਰਾਂ ਵਾਲਾ। ਇਹੁ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰ
 ਆਪਣਾ ਜਨਮ ਸੁਫਲ ਕਰੈ। ਭਾਈ ਨਿਹਾਲ ਸਿੰਘ ਧਾਨ ਪਨ ਹੀ ਮੇ ਭੋਗਨੰਦ ਕੇ ਏਰਸ ਜਾਣਕਰ
 ਭਜਨਾਨੰਦ ਕਾ ਰਸ ਲੇਤੇ ਭਏ, ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ। ਭਾਈ ਗੰਗਾ ਸਿੰਘ ਫਲੋ ਕੇ ਦੇਰਣੇ ਹਾਰੇ ਗੁਰ ਮੇ
 ਅਤੰਤ ਨਾਮ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ। ਵੀਜੈ ਨਾਮ ਮਾਝੀ ਸਿੰਘ ਸਦਾ ਕੀਰਤਨ ਹੀ ਕਾ ਜਿਸ ਕੇ
 ਆਰਾਹੇਤਾ ਤਕ। ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਮੇ ਪ੍ਰੀਤ ਕਾਲ ਜੇ ਤੀਸਰੇ ਪੈਰ ਪ੍ਰੀਤ, ਪੁਨਾ ਦੋਦੁ
 ਕੀਰਤਨ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਮੇ ਸੁਨਣਾ। ਸਦਾ ਜਿਹਿ ਮੇ ਨਿਰਮਾਣ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਹਜ਼ੂਰ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕੇ
 ਜਾਵਣ ਸਮੇ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਮੇ ਬ੍ਰਹਮ ਮਹੂਰਤ ਮੇ ਤਹ ਸਦਾ ਕੀਰਤਨ ਕਰਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਅਨੇਕ

ਅਨੇਕ ਹੀ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਮਾਈ ਭਾਈ ਸੇਭਾ ਸਿੰਘ ਹਲਵਾਈ। ਭਾਈ ਸਰਦਾ ਸਿੰਘ ਤਪਸਵੀ। ਤਾਈ
 ਵਜ੍ਹਾ ਭਾਈ ਜੈ ਸਿੰਘ। ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਪੰਜਾਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪੀਰ ਹਨੂਮਾਨ ਜੀਰਾਮ ਪੁਨਾ
 ਪ੍ਰੀਤਵਾਨੀ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਮੇ ਅਤਿ ਨਿਪੁੰਨ ਤਾਈ ਯੋਧਾ ਸਿੰਘ, ਤਾਈ ਸ਼ਾਹਨ ਸਿੰਘ ਆਟੇਵਾਲੇ। ਅਤ
 ਪੁਨ ਗੁਰ ਭਾਈ ਤਰਨੀ ਜਿਸ ਕੀ ਜੇ ਦੇਨੇ ਭਾਈ ਸਿਖਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ। ਪੁਨਾ ਤਾਈ
 ਸਰੂਪ ਸਿੰਘ ਆਟੇਵਾਲੇ, ਸ਼ੀਸ਼ ਸਰਤ, ਸ੍ਰੀ ਚੌਧੀ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮੀ। ਕੜਾ ਤਾਈ ਸਵਾਈ ਸਿੰਘ ਵੀਰੀਏ ਕੀ।
 ਸਿਤ ਕੇ ਗੁਣੇ ਕੀ ਕਹਾ ਅਕਸਰੀ ਸਮਝ ਕਾ ਗੋਰੀ ਜਿਹਾ ਗਣੇਸ਼ ਦੀ ਤੀ ਮੋਣ ਕੀਤਾ ਚਾਹੁਤੇ ਹੈ,
 ਪਾ ਨਹੀਂ ਸਰਤੇ ਆਪਣੇ ਕਲਿਆਣ ਲੀਏ। ਪੁਨਾ ਕੀ ਕਪਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਜਾਹਿਗੁਰੂ। ਜੈਸੇ ਮੀਨਾਦਰੋ
 ਸੇ ਸਿੰਘ ਕੀ ਪਾਰਾਵਾਰ ਤਹੀ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਜਾਤਾ ਕਪੀ ਤੀ ਪ੍ਰੀਤ ਅਪਨਾ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਜਲ ਜਾਨ ਕੇ
 ਤਿਆਗਨ ਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤਾ। ਸ੍ਰੀ ਤਾਈ ਸਵਾਇਆ ਸਿੰਘ ਕੇ ਗੁਣ ਗਨ ਵਿਚਾਰਤੇ ਜਾਨੀ ਭ੍ਰਿਤੀ
 ਮੇਰੀ ਚਕਰਤ ਹੈ ਸਰ ਗੁਣੇ ਕਰਨ ਕੀ ਅਸਮਾਨ ਜਾਨ ਕੇ ਅਲੀਕਿਆ ਜਾ ਕੀਤਾ ਚਾਹੁਤੀ ਹੈ,
 ਕਿਆ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰੀਤ ਹੋ ਸਕਤੀ। ਕੌਰੇ, ਜੈਸੇ ਅਤਰ ਆਲਾ ਅਚਖ ਨਦੀ ਕੇ ਪਾਰ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦੀ।
 ਤੈਸੇ ਤਿਨ ਕੇ ਗੁਣ ਗਨੇ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸਮਝ ਕਰ ਜਾਣੀ ਭ੍ਰਿਤੀ ਮੇਰੀ ਕਾਇਰਤਾ ਕਰਹੀ ਹੈ। ਅਤ ਸਭ
 ਸਾਨੇ ਤੇ ਗੁਣ ਖਾਲੀ ਜਿਏ ਅਪਣੇ ਜਾਨ ਕੇ ਪੁਨਾ ਕੀ ਸਿਤ ਗੁਣਨ ਕਹਾ ਕਾ ਆਸਰੈ ਆਇ ਜੈ ਹੈ
 ਭ੍ਰਿਤੀ ਮੁਕਤ ਕੀ ਜੁਗਤ ਅਹ ਗੁਗਤ ਕੀ ਜੁਗਤ ਲੀਏ। ਜਾਂ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਨਿਮਰਣ ਨਿਨਾ
 ਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਪਿਆਰਿਆ ਦੇ ਗੁਣ ਚਿਰਾਜੇ ਨਿਨਾ ਐਸੇ ਕਿਸੀ ਪਰਕਾਰ ਭਲਾ ਨਹੀਂ ਇਸ
 ਜਿੰਦਗਾਨੀ ਕਾ। ਅਤ ਸਿਤ ਗੀਤਾ ਕਾਨੀ। ਭਾਈ ਸਵਾਇਆ ਸਿੰਘ ਰੂਪੀ ਨਵਣ ਪੁਤਲੀ
 ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਨਦੀ ਸਮੇਂ ਜਾਵਤੀ ਹੀ ਸੇ ਸਰੂਪ ਹੋ ਜਾਵਤੀ ਭਈ। ਕਿਆ ਗੁਰੂ ਨਿਨਾ ਅਪਨਾ ਤਨ ਮਨ
 ਹਨ ਨਹੀਂ ਕਾ ਜਖਸ਼। ਜੇ ਇਹ ਮੇਰੀ ਵਜਤ ਹੈ ਮੈਂ ਇਸ ਕੇ ਸਾਰਤੇ ਜਾ। ਟਿਹ ਅਰੀਫਤਾ ਰੂਪੇ
 ਕੀੜਾ ਪ੍ਰਿਧਮ ਹੀ ਨਸਟ ਹੋ ਗਯਾ ਨਿਰਰੀਫਤਾ ਰੂਪ ਜਰ ਨਾਵਣੇ ਕਰ। ਤਾਂ ਤੇ ਭਾਈ
 ਰੂਪ ਪਨੀਰੀ ਸੁਰ ਇਛਾ ਰੂਪ ਅਤਸੈ ਸਰ ਸਿਵੀ ਇਧਮਾਨ ਹੋਤੀ ਭਈ। ਜੈਸੇ ਬਟ ਕਾ ਜੈਸੇ ਰੂਮ ਦੇ
 ਆਪੁਨਤਾ ਜੇ ਅਤਸੈ ਭ੍ਰਿਤਾ ਕੇ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਜਾ। ਤਾਂ ਸਰੀਰ ਨਾਖੋ ਜੀਵ ਤਿਸ ਕੇ ਆਪਣੇ ਹੋ ਕਾ
 ਹੁਖ ਪਾਵਤੇ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਐਸਾ ਕਾ ਭ੍ਰਿਤ ਸਮਝਨਾ। ਸੇ ਤਿਸ ਤੇ ਜੇ ਅਪਿਕ ਭਾਈ ਸਵਾਇਆ ਸਿੰਘ
 ਜੀ ਸਰਾ ਜੀਵਾ ਕੇ ਹੁਖਮਾਨੁਪ ਪਛੂਤੇ ਮੇ ਨਡਾਵਤੇ ਭਈ। ਕੌਰੇ ਕਰ ਕਰਨ ਕਰੇ ਜਾਤੇ ਮਤ ਮੇਰੀ ਜੋੜੀ
 ਹੈ ਤੇ ਜਿਹਵਾ ਏਕ ਹੈ ਗੁੰਗਵੀਤ, ਮੈ ਨਿਨਾ ਖਟਰ ਕੀ। ਐਸਾ ਪੁਰਾਨ ਅਵਤਾਰੋ ਕੇ ਪਾਨ ਜੀ ਕੌਰੂ ਰੂਪ
 ਹੋਵੇਗਾ। ਜੈਸਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਕੇ ਦਾਸਾਰ ਆਲੇ ਪਰਪਾਰੇ ਨਾਵਣੇ ਵਾਲੇ ਤਾਈ ਸਵਾਇਆ
 ਸਿੰਘ ਜੀ ਭਈ ਹੈ। ਜੇ ਦਿਨਦਿਨ ਸਵਾਇਆ ਕਰੀਏ ਗੁਰ ਤਾਈ ਪ੍ਰੇਮਾ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਜਿਨ ਮੇ
 ਅਤ ਸੇ ਇਰਾਦਤਾ ਕੇ ਪਾਵਤਾ ਹੁਯਾ। ਆਪਾ ਰਾਵ ਖੋਏ ਸਰ ਕੌਰੇ ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਮੇ ਇਨਿਤ, ਹੋਰਾ।
 ਜੈਸੇ ਮੇਰੇ ਵੈਰਾਗੀ ਭੀ ਐਸੇ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਨਿਰਲਖਤਾ ਵਾਲੀ। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਰਨ
 ਹੈ। "ਜਿਉ ਕਾ ਮੈਲੇ ਗੀੜੇ ਗੀਰਾ ਨਾਨ ਅਮੋਲ ਪਲੇਟਾ"। ਐਸੇ ਹੀ ਮਲਨ ਆਪੇ ਤਾਈ ਸਵਾਇਆ
 ਸਿੰਘ ਰੂਪ ਮਹਾਂ ਗਤਨ ਰੂਪ ਨਿਵਾਸ ਕਰਾ। ਪਤ ਪਾਸਖ ਦਿਵ ਗਿਟੀ ਤਹਾਂ ਹੀ ਕਰ ਏਤੇ ਭਈ।
 ਜੈਸੇ ਮੇਰਾ ਕੇ ਸਾਰੇ ਪਰ ਅਨਕ ਮੇਰਾ ਕਾ ਹਥਿਕ ਸਨ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਸਮ। ਤੈਸੇ ਹੀ ਅਨਕ ਯੋਮ
 ਗੁਰ ਸਿਖ ਸੇਵਾ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰ ਪਾਇ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਤਾਈ ਸਵਾਇਆ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੁਆਰਿਓ ਨੇ ਸਰੂਪ ਦੇ

ਤਿਨੇ ਸਹੁਣ ਅਨਿਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੁਆ ਅਸਰਾਂ ਨੇ ਪੈ ਦੇਣਾ ਮਾਪਾ ਮੈਂ ਜੀਵਾ ਜ. ਕੀ ਕਾਏ ਕਰਾਵਤੇ ਹਨ।
ਜਹਾਂ ਏਕ ਕਰੋਗਾ ਜਲ ਕਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵਨਾ ਅਤਿ ਕਲਨ ਸੀ ਮਾਨੁਖਾਂ ਕੋ ਤਹਾਂ ਭਾਈ ਸਵਾਇਆ ਸਿੰਘ
ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਕੇ ਪ੍ਰਭਾਪਤਿ, ਟਕੋਆਂ ਸਮ ਪ੍ਰਵਾਰਾ ਤਰਾਵਤੇ ਭਏ, ਗੰਗਾ ਜਲ ਕਾ
ਕੇਵਲ ਜਲ ਹੀ ਮਾਤ੍ਰ ਨ ਸਮਝਨਾ। ਤੈਥੇ ਹੀ ਅੰਤ ਦਾਨ ਕਾ ਪੁਰਾ ਸਨਾਨ ਸਤ ਤੇ ਅਧਾਰ ਨਾਮ
ਕਾ। ਜੇ ਨਵੀਨ ਸੇਵਕ ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੋ ਕਾ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਤੇ ਗੁਰੂ ਸੰਗਤ ਮੇਂ, ਜੇ ਕਾ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਹੀਂ
ਜਪਦਾ ਤਸਨਾ ਕਾ ਓਹ ਹੀ ਤਿਸ ਕੋ ਰਾਖ ਜੋੜ ਕਰਨਾ: ਹੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ, ਸੇਵਾ ਜੇ ਕਾਨੀ ਹੋਤੀ
ਗੁਰੂ ਸੰਗਤ ਕੀ ਸੋ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਣੇ ਵਾਸਤੇ ਕਾਜੀ ਹੋਵੇ ਹੈ। ਸੋ ਨਾਮ ਤਾਂ ਤੂੰ ਜਪਦਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਤੇ ਤੇਰਾ
ਕੀ ਸਿਵਰਿਆ, ਹੋ ਜਾਈ। ਹਰਾ ਉਹ ਤੇ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਨਾਮ ਭੀ ਜਪੇ ਹੈ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਉ ਏ ਸੇਵਾ
ਭੀ ਕਰੇ ਹੈ। ਪੁਰਸ ਕੋ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਇਹੁ ਮੁਹਾਰਣੀ ਖਿਖਾਇ ਨੇਤੀ ਤੇ ਸੇਵਾ ਕੇ ਸਿੰਘਾਸਨ ਮੇਂ ਏਨੇ ਦੇਨਾ।
ਪੁਰਾ ਸੇਵਾ ਕਰਣੇ ਕੀ ਸਿਖਿਆ ਹੈ ਜੇ ਕਵਲ ਕੋ ਮਾਰਜਨ ਕਾਣਾ ਹੈ, ਅਨਥਾ ਨਿਕਟ ਫੁਵਣੇ
ਨਾ ਦੇਨਾ। ਤਥਾ ਮੁਹਾਰਣੀ ਮਤ ਸਾਨ ਜੀ, ਸਤ ਦਾਨ ਜੀ, ਸਤ ਬਰਨ ਜੀ, ਸੱਤ ਬਰਨ ਜੀ, ਸਤ ਬਰਨ
ਸੱਤ। ਵਾ ਭਨਾ ਜੀ, ਭਨਾ ਜੀ, ਭਨਾ ਜੀ, ਭਨਾ ਜੀ, ਭਨਾ। ਜੇ ਕਹ ਕਾਮ ਸੇਵਾ ਕਾ ਬਿਗੜ ਜਾਏ ਤੇ ਕਰ
ਕੇ ਗੁਰੂ ਸੰਗਤ ਆਯੋ ਏਨਤੀ ਕਰਨੀ ਜੀ ਮੈਂ ਭੁਲ ਗਿਆ, ਮੈਂ ਭੁਲ ਗਿਆ ਜੀ, ਮੈਂ ਭੁਲਾ ਹਾਂ ਜੀ। ਪੁਰਾ
ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਕੀ ਧਾਰਨਾ ਜੋਟੀਆਂ ਵਾਗੀ ਨਿਪਾਵਣੀ ਉਮਾਰਣਾ। ਇਹੁ ਮੁਹਾਰਣੀ ਸਿਖਾਵਣੀ ਪ੍ਰੀਤਵਾ
ਕਉ ਰਾਖ ਜੋੜ ਕੇ ਆਨ ਆਖੇ ਜੀ ਮੇਰੇ ਪਾ ਉਪਰਾਹ ਕੋਜੀ ਮੇਰੇ ਤੇ ਵਾਸਤੇ ਸੇਵਾ ਕੀ ਸਿਖਯਾ ਦੇਵੇ ਜੀ
ਤੇ ਸੇਵਾ ਮੇਂ ਲਾਵਨਾ। ਜਾਂ ਤੇ ਇਹੁ ਗੁਰੂ ਸੇਵਾ ਮਹਿੰਗੀ ਹੈ ਸਸਤੀ ਨਹੀਂ ਅਸਾਨੂੰ, ਹੋ ਜਾਈ। ਪਾਤਰ ਕੇ
ਮਾਰਜਨ ਕੀ ਵਿਦਿਆ ਜੈਸੀ ਇਸ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਹੂ ਟਕਸਾਲ ਮੇਂ ਹੈ ਆਨ ਅਸਥਾਨ ਨਹੀਂ, ਜਤਨ ਮੇਂ
ਸੀਖਿਆ ਕਵਲ ਕੇ ਸੁਧ ਕਰਣੇ ਕੀ ਚੁਗਤੀ ਆਵਦੀ ਹੈ, ਤਿਨ ਦੁਆਰਿਓਂ। ਪ੍ਰਾਪਕੇ ਗੁਰੂ ਤਰਤੀ ਰੂਪ ਦੇਵੀ
ਕੇ ਨਾਨਾ ਤਰਾਂ ਕੇ ਹਾਸਨਾ ਰੂਪ ਨਾਨਾ ਤਰਾਂ ਕੇ ਗ੍ਰਿਹਣ ਤਿਨੇ ਸਨਵਾਏ ਹਜਾਰੇ ਦਾਮ ਨਗਾਇ ਕਰ।
ਸੁੰਦਰ ਰਾਮ ਬਣਾਵਨੇ ਕਲਾ ਦੁਆਰਾ ਜਿਨ ਪਾਤਰ ਚੁਲ ਟੋਲ ਹਨੇ ਆਵਹਿ ਹਰਟ ਕੀ ਟਿੱਕੇ ਸਮ ਏਕ
ਮਾਨੁਖ ਕਹੁ ਹੀਜ ਕਰ ਪਾਨੀ ਕੇ ਪ੍ਰਵਾਹ ਜਲਾਵਨੇ ਹੀ ਸਮ ਜਹਾਂ ਉੱਟ, ਹਸਤੀ ਆਦਕ ਹੀ ਪੜੇ
ਸਨਾਨ ਪਾਨ ਕਾ ਪ੍ਰਭੇਦ ਹਉ ਮਾਨੁਖੀ ਕੀ ਚੇਤਕ ਪਾਤਰ ਹੈ, ਇਥੇ ਆਯੋ। ਰਜਾਰੇ ਨਾਏ ਮਾਨੁਖੀ ਕੋ ਜਿਨੇ
ਸੁਭ ਕਵਲ ਮਾਰਜਨ ਕਰ ਹਰੇਕ ਸਹਾ ਜਲ ਪਾਨ ਕਰਾਵਣਾ। ਅਹੋ ਅਸਰਜ ਹੈ। ਜਹਾਂ ਕੇਵਲ
ਗੜਵਿਓ ਸਾਥ ਪਿਲਾਇ ਕਾ ਸਕ ਕਾ ਤੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਤਾ, ਮੇਲੇ ਮੇਂ, ਜਨਾ ਕੇ। ਪੁਰਾ
ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਸਿਖੇ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਵਾਇ ਸਿੰਘ ਕੀ ਅਗਿਆ ਪਾਇ ਕਾ ਕਵਲੋਂ ਕੀ ਮਾਲਾ, ਜੋ ਪੰਡਤੀ ਹੈ,
ਸੋ ਲਾਇ ਕਰ ਕਰ ਮੇਂ ਮੇਲੇ ਮੇਂ ਪੁਰਸੋਂ ਕੇ ਦਈ ਜਨਾ, ਜਹਾਂ ਤੀਕ ਪਹੁੰਚੇ। ਸੋ ਪਾਛੇ ਪੁਰਾ ਤਿਨੇ ਨੇ
ਆਇ ਨੇਵਨੇ ਜੇਤੋ ਮਿਲ ਜਾਇ। ਜਓ ਕੋਊ ਨੇ ਪਾਇ ਸੋ ਗੁਰੂ ਕੇ ਲੇਖੇ। ਜੇ ਕਉ ਹਰਜਨੋਂ ਕੋ ਕਹੀ
ਜੀ ਏਤ ਸੋ ਕੋਲ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਤਹਾ ਸੀ ਕਾਈ ਸਵਾਇਆ ਸਿੰਘ ਸੰਤ ਨੇ ਕਹਿਨਾ ਜੋ ਅਸਾ ਤੁਸਾਂ
ਸਭ ਆਏ ਰਾਖ ਜੋੜ ਕਰ ਜੀ ਜੀ ਆਏ ਮੁਖੇ ਕਹਿਤਾ ਹੈ। ਤਾਈ ਜੀ ਮਾਤਾ ਜੀ ਏਤੋ ਜੀ ਲਈਏ :
ਇਹ ਸਿਖਆ ਸਿਖਣ ਵਾਸਤੇ ਇਹ ਸੇਵਾ ਮੇਂ ਲੇਜਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ।

ਸੇਵਾ ਕਰ ਕੇ ਜੀ ਬੋਲਣਾ, ਆਈਏ ਜੀ, ਮਹਾ ਰਾਜ ਆਈਏ, ਸ੍ਰੀ ਰਾਈ ਜੀ ਆਓ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਏਸੇ
ਜੀ, ਜਲ ਪਾਠ ਭਾਈਏ ਜੀ। ਕਪਟ ਤਿਆਗ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰਹਿ ਜਬ ਕਰਾਈ ਇਹ ਬਿਧਿ ਤਬ ਤਉ ਕਿਛੁ ਖਟ
ਨੈ ਰਲਾਈ, ਜਬ ਕਿਸੀ ਕੇ ਹੋਰ ਕਰਾਈ ਕੋਈ ਮਤ ਹੋਰ ਤਬ ਅਸਾਂ ਕੀ ਖਟਨਾ ਹੈ। ਉਲਟਾ ਮੂਨ ਭੀ
ਰਵਾਵਾਜੀ। ਤਾਂ ਤੇ ਕੋਲ ਆਦਕ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੇ ਦੇਖੇ ਵਾਹਾ ਜੀ ਆਪ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਗੁਰ ਜੀ ਹੈ ਪੁਨਾ ਨੈਣੇ
ਵਾਲਾ ਭੀ ਆਪ ਦੇ, ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਕੋਈ। ਜਬ ਕੋਈ ਪਦਾਰਥ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਦੇਦਾ ਹੈ ਤਬ ਭੀ ਨਿਸਚੇ ਏਹੀ
ਕਰਨੇ ਹਾਂ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਜਿਆ ਹੈ। ਜਬ ਕੋਈ ਨੈ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਬ ਭੀ ਇਹੀ
ਨਿਸਚੇ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਇਸ ਕੋ ਇਸ ਤੀ ਜਾਵਨਾ ਇਸਾਰ ਇਸ ਕੋ ਗੁਰੂ ਕੀਹਆ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਆਉ
ਇਹ ਵਸਤ ਤੂੰ ਉਠਾਇ ਨੈ, ਹੇ ਭਾਈ। ਤਾਂ ਤੇ ਜੋ ਨੈ ਗਿਆ ਤਿਸੀ ਕੇ ਹੁਕਮ ਸਿਓ ਜਿਸ ਕੀ ਇਹ
ਵਸਤ ਸੀ। ਤਾਂ ਤੇ ਦੇਨੇ ਵਾਲਾ ਭੀ ਆਪ ਨੈਣੇ ਵਾਲਾ ਜੀ ਆਪ। ਦੁਸਾਰਾ ਅਸਾਰਾ ਨਾ ਕਿਛੁ ਹੈ
ਸੀ, ਨਾ ਕਿਛੁ ਰਿਆ। ਸੇਵਕ ਨੇ ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਰਾਮ ਧਾਰ ਕੇ ਜੀ ਮਾਤ੍ਰ ਹੀ ਬੋਲਨਾ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ।
ਤਾਂ ਤੇ ਨਾਮ ਜਹੇ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਪੁਰ ਕੇ
ਅੰਤ ਬਾਹਰ ਛੋਲੀ ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਤਰਨ ਤਾਰਨ ਮੇ। ਨਹੀਰ ਮੇ, ਸ੍ਰੀ ਨਨਕਾਨੇ ਸਾਹਿਬ ਮੇ, ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦ ਪੁਰ ਮੇ
ਸ੍ਰੀ ਮੁਕਤਸਰ ਜੀ ਮੇ, ਸ੍ਰੀ ਹਮਦਮੇ ਸਾਹਿਬ, ਸ੍ਰੀ ਬਾਵੀ ਸਾਹਿਬ ਜੋਬਿੰਦਵਾਲ, ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਬੜਾਨੇ
ਮੇ ਸ੍ਰੀ ਖਡੂਰ ਜੀ ਮੇ, ਸ੍ਰੀ ਕੋਠ ਕੋਠ ਅਸਥਾਨ ਕਰੀਏ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਛੁ ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਕਰਾਵਦੇ ਹੈ।
ਮਹੀਸਰ ਭੁਜਾ ਧਾਰ ਕਰ ਗੁਰ ਆਖਾਨੇ ਪਰ। ਪੁਨਾ ਗਤਿ ਜਨੇ ਕੋ ਅਪਨੇ ਭੋਜਨ ਕਰਨੇ ਕੀ ਭੀ ਅਪੇਕਛਾ
ਨਹੀ ਰਹਤੀ, ਦੋ ਦਿਨ, ਵਾ ਤੀਨ ਦਿਨ, ਵਾ ਚਾਰ ਦਿਨ ਭੀ ਗੀਤ ਜਾਏ। ਅਨੀਸਨ ਹੀ ਕਟ ਬਾਧ ਕਰ, ਸੇਵਾ
ਜਲ ਕੀ ਕੀਤੀ ਜਾਵਣੀ। ਜਬ ਕੋਊ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਕਰੇ ਜੀ ਆਪ ਕੋ ਅਤਿ ਭੂਖ ਬਿਆਪੀ ਹੈ ਜੀ ਤਾਂ ਤੇ
ਆਪ ਭੋਜਨ ਕਰੀਏ। ਤਬ ਕਰਤ ਹੋਏ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹੇ ਭਾਈ, ਅਸਾਂ ਭੂਖ ਕਾ ਹੀ ਭੋਜਨ ਕਰ ਨੀਆ ਹੈ।
ਤਾਂ ਤੇ ਨਾਮ ਜਹੇ ਵੇਰ ਕਿਸੇ ਬੋਲਣਾ ਨਹੀ ਜਾਤ ਦਿਨੇ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਨਿਰੰਤਰ ਹੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਅਠੇ
ਪਰਗ। ਇਹੁ ਨਹੀ ਜੋ ਅਬ ਤੇ ਅਰਧਰੈਨ ਹੋ ਜਾਈ ਨੈ ਤਾਂ ਤੇ ਕੁ ਸੁਖ ਸਾਥ ਨਿੰਦਰਾ ਤੇ ਕਰ ਲਈਏ
ਇਹ ਨਾ। ਜੋ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਹੈ ਜੋਧੀ ਜੋਵਰੇ ਕੇ ਕਾਰਨੇ ਮੇ ਜਿਸੀ ਹੈ, ਆਨ ਕਾਜ ਅਪਨਾ ਅਰਬ ਕੋਈ
ਨਹੀ ਸਮਝਿਆ। ਤਾਂ ਤੇ ਬਿਖਮ ਰਾਲ ਹੈ ਗੁਰ ਤਾਏ ਕੀ, ਜਾਂ ਤੇ ਆਪਾ ਹਾਵ ਬੇਏ ਬਿਨਾ ਸਿਧਿ ਨਹੀ
ਹੋਤੀ। ਜਬ ਕੋਈ ਬਿਬੇਕੀ ਸਿੰਘ ਕਰੇ ਏਨਹੀ ਪ੍ਰਸਾਦ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿਓ ਜਉ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕਰੋ, ਆਪ ਵਾਸਤੇ।
ਜੋ ਕਰ ਤਿਸ ਪਾਤ ਮੰਨ ਮਨਿਆ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕੀਤਾ ਰਿਸ ਕੋ ਅਨਧਾ ਨਾ ਕਰਨਾ। ਜਾਂ ਤੇ ਤਿਨ ਕੋ ਭੋਜਨ
ਕੀ ਜੀ ਬਿਧਿ ਅਤੀ ਕਨਿਨ ਹੈ। ਸੁਹੁ ਅੰਨ ਲੋਕਲ ਏਕ ਏਕ ਦਾਨਾ ਵਖਰਾ ਕਰਨਾ ਨਾਮ ਜਪ ਜਪ ਕਰ ਐਸੇ
ਹੀ ਸਾਰੇ ਮੁੰਗ ਭੀ ਵੇਕੀ ਵੇਕੀ ਕਰਨੇ, ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਜਪ ਕੇ। ਜੋ ਜਾਨਤਾ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਮੇ
ਅੰਤ ਨਹੀ ਪੜਤਾ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਸਿਖਾਂ ਕੀ ਬਹੁਲਤਾ ਕਰ। ਤਬ ਤਿਨੇ ਗੁਰ ਸਿਖੇ ਸੇ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ
ਆਗਿਆ ਨੈਣੀ ਤਬ ਬਿਬੇਕ ਸਾਥ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕਰ ਪੰਜਾਂ ਪਿਆਰਿਆਂ ਕੋ ਜਿਵਾਇ ਕਰ ਆਪ ਪ੍ਰਸਾਦ ਪੁਨਾ
ਫਕਨਾ ਤੇ ਅਵਰ ਗੁਰ ਸਿਖੇ ਹੀ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਸਿਤਾ ਨੈਣੀ ਦਰ ਬਿਧਿ ਸੇ ਮੁਖੀ ਰਾਖਣੀ ਨੈਣੇ ਕੀ ਪੁਤਲੀਓਂ ਵਤ।
ਏਕ ਵਾਰਤਾ। ਏਕ ਭਾਈ ਬੁਧ ਸਿੰਘ ਵੇਰਕਰ ਜਪੀ, ਤ ਹੀ, ਹਟੀ। ਪੁਨਾ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਮੇ ਇਸਬਤ ਹੋਇ

ਅਪਨੇ ਅਰਥ ਕੀ ਕੁਝ ਅਪੇਖਿਆ ਨਾ ਕਰਨੀ। ਪੈਸੇ ਰੁਪਏ ਕਰ ਏਕ ਸੇਵਾ ਹੀ
 ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਤਨ ਮਨ ਕਰ। ਐਸੇ ਹਾਲੀ ਬੁਧ ਸਿੰਘ ਤ ਸੀ ਐਸੇ ਅਨੰਤ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਸ੍ਰੀ
 ਭਾਈ ਸਵਾਇਆ ਸਿੰਘ ਕੇ ਜਾਈ ਕਾ ਹੁਰ ਹੋਇਤ ਰਬ ਨੇਵਾ ਕਰਨਹਾਰੇ ਅਪਨੇ ਕਲਿਆਣ ਨੀਏ।
 ਪੁਨਾ ਜਾਈ ਸਵਾਇਆ ਸਿੰਘ ਕਾ ਕੋਹ ਹੁਰਾਵਾ। ਜਾ ਅਪਨੇ ਸਿੰਘੋ ਪੇ ਵ ਗਰੀਬਾਂ ਸਾਹ ਸਿਖਪ੍ਰਦੇਸੀ
 ਕਾ ਸ੍ਰੀਵ ਹੁਟ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਬ ਨਾਮ ਜਪਦੇ ਹੀ ਭੀਤ ਮੇ ਇਸਨਾਨ ਆਈ ਸਤ ਕਿਰਿਆ
 ਕਰਨੀ, ਪ੍ਰੀਤਵਾਨੇ ਸਦਾ ਸਾਥੀਆਂ ਦੇ ਅਧਿਕ ਦੇਵ ਰਹਿਤ। ਪੁਨਾ ਜਦ ਮਾਰਗ ਮੇ ਤੁਰਨਾ ਤੀਰਥਾਂ ਕੀ,
 ਸੇਵਾ ਨੀਏ, ਸਭੀ ਜਨੇ ਸਹਤ ਨਾਮ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜ ਆਪ ਹੀ ਜਪਣਾ ਪੁਨਾ ਐਹਨ ਤੇ ਭੀ ਜਪਾਵਨਾ:
 ਜੋ ਜੋ ਕਦਾ ਉਠਾਣਾ ਤਿਸ ਸਮੇ ਨਾਮ ਹੀ ਜਪਣਾ, ਤੁਰਨੀ ਜੋਈਆਂ ਕੇ ਸਬਦਾਵਤ। ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ,
 ਸ੍ਰੀਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਹੂਜੀ ਕੋਈ ਚਾਹਤਾ ਨਾ ਕਰਤੇ ਨਾ ਜੁਣਤੇ। ਐਸੇ ਸੰਤ ਸਵਜਨੇ ਕੇ
 ਕੋਤੇ ਹੁਨ ਵਰਨਨ ਕਹੀਏ। ਇਹ ਕਾਯਦ ਸਾਹੀ ਤੇ ਲਮੇ ਤੇ ਲਿਖਨੇ ਅਤ ਨਹੀ ਆਵਤਾ ਤਿਨ ਕੇ
 ਹੁਣ ਹੁਣੇ ਕਾ ਇਸੀ ਤੇ ਅਬ ਏਸ ਘੋਰਤਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਦੇ ਭਾਏ ਹੀ ਕਰਾ ਇਨੀ ਤੇ ਨਹੀਂ ਲਿਖੀ
 ਜੋ ਗਰੀਬ ਬਹੁਤ ਬਦ ਗਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਹੁਰ, ਤਰਿਖਤ, ਵਾਤਮਾਨ ਸਹਾ ਸਮੇ ਕੇ ਭਰਤਾ ਕੇ
 ਮੇਰੀ ਬੰਦਨਾ ਪਾਤ੍ਰ ਹੀ ਹੋਵੇ ਬਾਝਬਾਝ ਸੀਸ ਧਰਨੀ ਪਰ ਸਾਰ ਕੇ। ਜਾਂ ਦੇ ਮੇ
 ਮਨਨ ਬੁਧੀ ਕੀਆਂ ਭੁਲਾਂ ਸਭੀ ਖਿਆ ਕਰੇ, ਖਿਆ ਹੂਪ ਜੋ ਸੰਤ ਸਵਜਨ ਹੈ। ਇਹ ਸ੍ਰੀ
 ਪ੍ਰੇਮ ਹੁਰਾ ਸਿੰਘ ਗਰੀਬ ਉਤਾਰਦੇ ਹੁਰਾਸਰ ਖੰਡੇ ਸੰਤ ਹੁਨ ਵਰਨਨ ਖਟ ਤੀਸਮੇ ਹੁਲਾਸਾ। ੩੬।
 ਹੁਰਾਸਰ ਖੰਡ ਸੰਪੂਰਨ। ਸੰਪੂਰਨ ਹੁਤੰਭਵਤੀ ੧੯ ਸਤਿ ਹੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦ। ਇਹ ਪ੍ਰਕਾਰ
 ਹੁਰ ਦੁਆਰਿਓ ਕੀ ਪੁਨਾ ਸੰਤ ਧਰਮ ਜਾਨੇ ਕੀ ਧਾਰਾ ਅਪਨੇ ਸਾਧਾਂ ਕੇ ਕਰਵਾਇ ਕਰ ਪਨਾ ਅਪਨੇ
 ਅਜਨ ਪਰ ਆਇ ਤਿਸਬਤ ਭਏ ਸ੍ਰੀ ਸੰਤ ਭਾਈ ਰਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵੈਰਾਗੀ ਐਸੇ ਹੀ ਖਟ ਮਾਸ ਰਹ
 ਕਰ ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ-ਹੁਰਾ ਸਰੋਵਰ ਕੇ ਸਨਾਨ ਪਾਮ ਪ੍ਰੀਤ ਜੋ ਕਰੇ ਯਾਤਰਾ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ
 ਸਰ ਖੰਡ ਪਰਮ ਧਾਮ ਕੀ ਕਾਏ। ਪੁਨਾ ਹੀ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ, ਜੋ ਸ੍ਰਾਮ ਰਾਦਾਸਦੇ ਪਾਤੀ ਪੂਰਨ,
 ਅਨੂਚਨ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਪੁਨਾ ਗੁਰੂ ਰਾਵਾਨ ਜੇਹੇ ਹੀ ਸਰ ਕਾਲ, ਸਰਬ ਦੇਸ ਮੇ ਵਿਆਪਕ ਤੇ ਜਿਸ ਕੀ
 ਸਤਾ ਕਉ ਪਾਇ ਸਾ ਜਪ ਪਿਤ ਜੇਤਨ ਲੋਕ ਹੋ ਕਾ ਮੋਹਾ ਕੀ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਗੁਰੂ ਕੋਹੀ ਹੈ ਅਜੇ ਹੈ।
 ਅਨਵਦ ਹੈ, ਅਨੀਹ ਹੈ, ਦਿਵਘਨ ਹੈ, ਰਿਹਲਪੂ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸਰਤ ਪ੍ਰੀਤ ਪਾਲਕ ਹੈ, ਖਤ ਦਲ ਪਾਲਕ
 ਐਸੇ ਸ੍ਰੀ ਹੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਰਵਨ ਕਮਲ ਮਨਾਇ ਕਾ ਪੁਨਾ ਭਾਏ ਹੋ ਕਰ, ਕਮਲ ਜੋਹ ਕੇ ਬੇਨਤੀ
 ਕਰਤ ਭਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਦੇਵ ਜੀ ਆਏ। ਸਵੇਯਾ ਪਾਤਸਾਹੀ। ੧੦। ਮੇਰ ਕਰੇ ਤ੍ਰਿਲੋ ਮੋਹਿ
 ਜਹਿ ਗਰੀਬ ਨਵਾਜਨ ਦੂਸਰ ਤੇ ਸੇ। ਹੁਨ ਸਿਮੇ ਹਮਰੀ ਪ੍ਰੀਤ ਆਪਨ ਹੁਨ ਹਾਰ ਕਹੀ ਕੋਊ ਮੇ
 ਸੇ। ਸੇਵ ਕਰੀ ਹਮਰੀ ਸਹ ਤਿਨ ਕੇ ਸਹ ਹੀ ਗ੍ਰਿਹ ਦੇਖੀਅਤ ਦਰਬ ਭਰੋਸੇ। ਯਾਕਨ ਮੇ
 ਸਭ ਕਾਲ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਕੇ ਭਾਈ ਭੁਜਾਨ ਭਾਈ ਭਰੋਸੇ। ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਕੇ ਪੂਜਨਾਦੀ
 ਪੂਜਾ ਕਰਕੇ, ਤਿਦੇ - ਮੇਰ ਕਰ ਹੁਰ ਮੁਰਤ ਕੇ, ਤੇਰ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਮਸਤਕ

ਟੇਕਰ ਭਏ। ਹੇ ਪਰਮ ਧਾਮ ਵਿਸਨ ਮੂਰਤੀ ਅਬਤਾਨੀ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਤੇਰੀ ਜੈ ਹੋਵੇ।

ਹੇ ਅਨੂਪਮ ਤੀਰਥ ਨਿਬੰਧ ਤਾਪ ਵਿਨਿਸ਼ਨ ਜਨ ਵੰਸ਼ ਜੈ ਹੋਵੇ। ਹੇ ਸੇਤ ਰੂਪ ਤਾਰਾਇਣ, ਜੈ ਸੰਸਾਰ ਨਿਧ ਤੇ ਜੀਵਾਂ ਕੇ ਨੀਲਾ ਮਾਤ੍ਰ ਸੇ ਪਾਰ ਰਹਣ ਹਾਏ ਹੇ ਤਾਂ ਤੇ ਤੇਰੀ ਜੈ ਹੋਵੇ। ਹੇ ਗਿਆਨ ਮੂਰਤੀ ਦਰਸਨੀ ਦਾ, ਜੋ ਤੇਰੇ ਮੇਂ ਆਇ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਤਾਤਾ ਹੈ। ਨਰ ਅੰਗ ਨਾਰੀ ਬਾਲਕ ਅਰ ਬ੍ਰਿਧ ਦੁਬਾ ਅਸੁਖੀ ਸੁਖੀ ਜੋ ਮਾਨੀ ਪ੍ਰਮ ਧਾਮ ਕਉ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਵੰਤੇ ਸਾਹਿਬ ਜੁਗਲ ਮੂਰਤੀ ਕੋਬਿੰਦ ਸਰੂਪ ਹੁਮੇ। ਜੋ ਅੰਗ ਤੇ ਅਚਲ ਮਤੀ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਹੁਯਾਂ ਕੇ ਸੁਜਸ ਸਰੂਪ ਜੋ ਤੁਮਾਰਾ ਦਰਸਨ ਵਾ ਸੇਵਾ ਕਰਤਾ ਹੈ, ਜੋ ਤਿਸ ਕੇ ਪਿਤ੍ਰ ਵਿਸਨ ਲੋਕ ਜਾਵਤੀ ਕਿਆ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ ਹੈ ਸੈਕੁਨ ਕੇ ਤੇ ਤੇਰੀ ਜੈ ਹੋਵੇ। ਕਿਆ ਸਾਧ ਕੇ ਇਹੁ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਰਯਾ ਪ੍ਰਤੱਖ ਜੋ ਇਹੁ ਸ੍ਰੀ ਵੰਤੇ ਸਾਹਿਬ ਦਿਸ ਕੇ ਸੀਤਾ ਰਾਮ ਨਜਰੀ ਆਏ ਤਬ ਸੇ ਬੰਦਨਾ ਭੇਟਾ ਦੇ ਕਰ ਕਰਤ ਤਾ ਤਿਸ ਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਜੋ ਆਸੀਸੀ ਜੋ ਇਹੁ ਕੀ ਵੰਤੇ ਹੈ। ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਦੂਰ ਭਯਾ। ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਕੋਬਿੰਦ ਜੋ ਸਾਹਿਬ ਮਹਾਂ ਬੀਰ ਦਣਧੀਰ ਏਧ ਮੂਰਤੀ ਗੁਰੂ ਤਗਵਾਨ ਖਲ ਬੰਡਣ ਮਹੀ ਮੰਡਨ ਜਾਤੀਸਵਰ ਹੈ, ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਹੈ। ਤੈਸੇ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਹੇ ਸਤਿ ਗੁਰੇ ਆਪ ਕੀ ਜੈ ਹੋਵੇ। ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਜੀ, ਹੇ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਅਟਲ ਸੁਆਮੀ, ਸਰਬ ਜੀਵੇ ਕੇ ਮਨੋ ਕਾਮਨਾ ਜਿਧ ਕਰਨ ਕਵੁ ਸੁਹਤਰੂ ਤੇਰੀ ਜੈ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਜੈ ਮਨਾਇ ਕਰ ਤੇ ਸਰਬ ਸੇਤ ਸੁਹਿਰਦ ਰੂਪ ਜੋ ਹੈ ਤਿਨ ਕੇ ਮਿਲ ਕਰ ਪੁਨਾ ਪਸਰਮ ਦੇਸ ਕਉ ਗਵਨ ਕਾਰ ਰਾਏ। ਤਬ ਮਾਹਰ ਮੇਂ ਰਹਤੇ ਹੀ ਸਿਤ ਸੇ ਕੋਈ ਸਾਹੂ ਸੀਤ ਦਾਦੂ ਰਾਮ ਕੀ ਭਾਬਾ ਪ੍ਰਭਤ ਭਯਾ। ਹਰਿ ਜਨੇ ਬਾਬ। ਹੇ ਸਾਧ ਦਖਣ ਦੇਸ ਮੇਂ ਨਦੀ ਕਿਨਾਰੇ ਕੋਈ ਤਪਸੀ ਤੱਪ ਕਰਤਾ ਸਾ। ਤਿਸ ਤਪਸਵੀ ਹੀ ਕੋਈ ਪੁਤਰ ਏਕਨਾ ਵੰਤ ਬ੍ਰਹਮਨ ਸੇਵਾ ਕਰਤ ਭਯਾ। ਤਬ ਤਪਸਵੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਜੋ ਕੇ ਤਿਸ ਕੇ ਵੰਤ ਦੇਸ ਭਯਾ ਪੁਤ੍ਰ ਕਾਮ ਅਰਬੀ ਬਕਤੀ। ਜੋ ਪੁਤਰ ਮੇਂ ਇਸ ਨਦੀ ਹੀਤ ਦੇਸ ਸੰਦੂਕ ਹੁਕਮ ਆਵੇ। ਤਿਸ ਬੀਰ ਬਾਲਕ ਹੋਵੇਗਾ ਬੇਨਾ ਜੋ ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਸੇਵਾ ਕਰ ਨਈ। ਐਸੇ ਕਰਿ ਕਰ ਜੋ ਹੇ ਜੀਸਵਰ ਤਪਸੀ ਹੀ ਬਾਲਕ ਰੂਪ ਹੈ ਕੇ ਤਜਨ ਕੀ ਇੱਛਾ ਲੀਏ ਬੀਰ ਨਦੀ ਮੇਂ ਆਏ। ਤਬ ਜੋ ਦਿ।ਬਰ ਘਰ ਮੇਂ ਐਸੇ ਪੁਤ੍ਰ ਪਾਇ ਕੇ ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਯਾ। ਪੁਨਾ ਜਮੇ ਪਾਇ ਤਬ ਤਿਸ ਕੀ ਜਾਚੀ ਕਰਵਾਈ। ਤਬ ਸਮੇ ਪਾਇ ਕਰ ਸੇ ਦਿਜਬਰ ਕਾਲ ਕਾਰ ਬੀਨਾ ਹੋ ਗਏ। ਪੀਰੇ ਸੇ ਦਾਦੂ ਰਾਮ ਕਉ ਆਪ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਕੇ ਅਕਾਲ ਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਜੋ ਤੂੰ ਹੇ ਦਾਦੂ ਰਾਮ ਤਪਸੀ ਬਣ ਕਛਾ ਹੀ ਜੋ ਗੁਸਤ ਬੀਰ ਮੇਤ ਅਪਨਾ ਜਨਮ ਤੂੰ ਖੋਵਹਿ। ਪੁਨਾ ਇਨ ਕੀ ਤਿਆ ਤੀ ਮਰ ਗਈ ਬਿਧ ਹਰਿ ਇੱਛਾ ਜੋ ਸੁਗਵਕ ਹੀ ਛੁਟਾ, ਜਾਂ ਤੇ ਇਨ ਹੀ ਮੰਤਾਨ ਦੇ ਸੀ ਨਹੀ। ਤਬ ਅਤੀਤ ਰੂਪ ਹੋਤੇ ਗੋਦਕਾ ਪਰਤ ਕੇ ਏਕ ਕਰ ਮੰਡਲ ਤੇ ਵੱਟੀ ਹੋਬ ਮੇ। ਹਰਿ ਜਿਸ ਨ ਮੇਂ ਮਾਨ ਹੋਇ ਬੈਠੇ ਮੇਂ ਏਕ ਤਰ ਕੇ ਤਰੀ। ਤਬ ਤਿਸੀ ਕਾਲ ਮੇਂ ਹਜਬ ਜੀ ਕੀ ਬਾਲ ਅਸਥਾ ਮੇਂ ਜਾਚੀ ਕਰੀ ਹਰੀ ਇਨਕੇ ਮਾਤਾਂ ਪਿਤਾ ਨੇ। ਤਬ ਹੀ ਸੇਹਰੇ ਮੁਕਟ ਬਾਂਧ ਕਰ ਜਤੋਤ ਸਹਿਤ ਅਵਰੁ ਬਿਛ ਕੀ ਛਾਇਆ ਨੀਚੇ

ਸੋ ਹੀ ਆਇ ਉਤਰੇ। ਤਾਂ ਰਜਬ ਜੀ ਸੋ ਅਤੀਤ ਦੇਖ ਕੇ ਤਿਸ ਕੇ ਨਿਕਟ ਜਾਇ ਨਮਨਕਾਰ ਕਰੀ।
 ਤਾਂ ਦੇਖ ਕੇ ਦਾਦੂ ਰਾਮ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ: ਹੇ ਰਾਮ, ਤੂੰ ਕਿਉ ਆਪੇ ਅਪਣੇ ਪਾਵੇ ਮੇ ਸੰਗਤ ਦਿਤ੍ਰ
 ਬਾਂਧਤਾ ਹੈ ਅਜੇ ਤੇ ਸਮਾ ਹੈ ਤੇਰੇ ਛੁਟਣੇ ਕਾ। ਤਾਂ ਰਜਬ ਜੀ ਭੀ ਉਪਦੇਸ ਪਾਇ ਕਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮ
 ਕਾ ਸੰਤ ਦੁਆਰਿਓ ਸੋ ਭੀ ਤਬ ਅਤੀਤ ਰੂਪ ਜੀਤ ਯੇ ਸਰਬ ਤਿਆਗ ਕਰ। ਪਰਮ ਅਨਭਵ ਕੀ
 ਜਿਨੇ ਕਵਿਤਾ ਕਾਹੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿਓ ਪ੍ਰਾਣੇ ਸਹਿਤ ਵਧੇ ਆਈ। ਪੁਨਾ ਸੁੰਦਰ ਦਾਸ ਭੀ ਉਪਦੇਸ ਪਾਇ ਕਰ
 ਜੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਨਿਸਾਰ ਈ-ਨਾ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਭਏ। ਗਿਆਨ ਸਾਹਿਬ ਆਦੀ ਸਿੱਖ ਜਿਨੇ ਕਰੇ ਹੈ।
 ਪੁਨਾ ਕਿਸੀ ਸਮੇ ਦਿਨੀ ਮੈ ਥੇ ਤਬ ਅਕਬਰ ਮਿਲ ਕਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਤ ਰਯਾ ਜੋ ਜੀ ਏਕ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੈ ਕੇ
 ਅਨੇਕ ਅਪਣੀਆਂ ਹਾਥੀਆਂ ਪਾਸ ਨੇਹੇ ਜਾਤੇ ਜੇ, ਦੇ ਦਾਦੂ ਰਾਮ ਜੀ। ਤਬ ਇਨਾਂ ਨੇ ਗੁਸਤ ਤਿਆਗ
 ਸਮੇ ਕੋਈ ਕਾਲ ਇਹੀ ਕ੍ਰਿਤ ਸਿਖ ਕਾ ਰੂਪੀ ਧਿਓ ਕੀ ਚੁਸੀ ਕਾ ਅੰਨ ਖਾਵਣਾ ਐਕ ਅੰਗੀਕਾਰ ਨਾ
 ਕਾਨਾ। ਜਾਂ ਤੇ ਪੀੜੇ ਸ਼ਹਮਣ ਕਾ ਅੰਨ ਪਾਟੇ ਕਰ ਤਿਸ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਬਣਨਾ ਪੜਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ
 ਰਜਨਾ ਟੰਦ ਮੇ ਤਿਆਗ ਭੀ ਦੇਤ ਚੇ, ਜੋ ਕ੍ਰਿਤ। ਜਿਦਿਆ ਤੇ ਯਾਦ ਸੀ ਤਿਸ ਕਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕੇ
 ਦ੍ਰਿਸਟਿਓ ਦਿਖਾਵਤੇ ਭਏ। ਹਿਸ ਬਾਜਾਹ ਮੇ ਜਾਤੇ ਦਾਦੂ ਰਾਮ ਪਿੰਜਾਰਾ ਤੇ ਏਕ ਏਕ ਮਾਈ
 ਪਾਸ ਪੂਜੇਆਂ ਬਣਣੇ ਵਾਹੀ ਤੀਨ ਮੈ ਦੁਕਾਨ ਮੇ। ਤਬ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇਖ ਕੇ ਸਿਨਮਾਦਿਤ ਹੈ ਕੇ
 ਰਹਣੀ ਨਾਗਾ। ਤਬ ਸੰਤ ਦਾਦੂ ਰਾਮ ਜੀ ਕਥਨ ਕਾਏ ਭਏ: ਹੇ ਸੁਲਤਾਨ ਜੀ, ਜਿਨ ਹੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ
 ਭਗਵਾਨ ਕੇ ਪਿੰਜਾਰੇ ਮੇ ਏਤੀ ਸਕਤੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਮ ਦੇ ਜਿਮ੍ਹਨ ਦੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰਿ ਤੇ
 ਆਪ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀਦ ਜੀ ਹੈ ਤਿਨ ਕੀ ਕਿਆ ਕਰਾ ਕਾਤੀ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸਮਾ ਪਾਇ ਕਾ ਦਾਦੂ
 ਰਾਮ ਜੀ ਸਮਾਇ ਗਏ। ਤਬ ਵੈਥੇ ਅਸਥਾਨ ਪਾ ਸੰਤ ਰਾਮ ਜੀ ਭਏ ਹੈ ਦਾਦੂ ਰਾਮ ਕੀ
 ਜਗਾਹ ਪਰ। ਤਹਾਂ ਏਕ ਤਾਨ ਸੀ ਪੁਨਾ ਤਹਾਂ ਹੀ ਏਕ ਰਾਮ ਰੋਤੜਾ ਜੀ ਸਘਨ ਘਟਾਵਤ
 ਜਹਾਂ ਫਾਇਆ ਬਣ ਰਹੀ ਹੈ। ਤਬ ਹੀ ਗੁਰੂ ਦੱਸੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜਾਇ ਫੇਰਾ ਨੀਤਾ ਹੈ ਜਾਤੀ
 ਵੇਰ। ਤਬ ਜਬ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸੁਣ ਕਾ ਪ੍ਰਮ ਕਾਵ ਜੇ ਨਿਵਾ ਮਨਾਇਆ ਤਬ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ
 ਜੀ ਕਹਾ ਜੋ ਤੁਮ ਫਕੀਰੇ ਤੇ ਰਮਾਨੀ ਭੋਈ ਕਰਨ ਹੈ ਜੋ ਬਾਜਾਂ ਤੇ ਤਾਂ ਮੰਸ ਹੀ ਖਾਣਾ ਹੁਆ।
 ਤਬ ਜੇਤ ਰਾਮ ਜੀ ਕਰ ਜੋਤ ਕੇ ਕਹਤ ਭਏ ਜੀ ਆਪ ਸਾਹਿਬ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕਰੇ ਤੇ ਬਾਜ ਹੀ ਖਾਇਓ
 ਭੋਜਨ ਹਮਾਰਾ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ, ਹਮ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕਰਾ ਤੁਮਵਾ ਭੋਜਨ। ਤਾਂ ਜੇਤ ਰਾਮ ਜੀ ਜੁਆਰ
 ਬਾਜਰਾਂ, ਬਾਜੇ ਆਯੋ ਪਿਲਾਤ ਕਰ ਕਹਾ: ਹੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਬਾਜੇ ਅਜ ਸੀਤਾਂ ਕਾ ਇਹੀ ਅੰਨ ਤੁਮ ਭੋਜਨ
 ਕਰੋ ਤਬ ਭੋਜਨ ਕੀਆ, ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਇਆ ਰਾਮ ਪ੍ਰੀਤਾ ਭਈ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੀਰ ਸਾਥ ਦਾਦੂ
 ਦੁਆਰੇ ਕਉ ਨਮਸਕਾਰ ਕੀਆ। ਤਬ ਸਿੰਘਾਂ ਨੇ ਤਟਖਾਹ ਨਾਈ ਜੋ ਮੜੀ ਮਮਾਣ ਗੋਰ ਆਈ
 ਆਪ ਨੇ ਹੀ ਵਹਜਿਆ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਆਪ ਹੀ ਕਰੇ ਇਹੁ ਕੈਸੇ ਬਣੇ। ਤਨਖਾਹੁ ਕੀ ਮਿਜਾਦ
 ਤਹਾਂ ਜੋ ਰਲੀ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕਾ ਬਜਨ ਕਰਤ ਭਏ: ਹੇ ਖਾਲਸਾ ਜੀ,
 ਇਹ ਮੰਤ੍ਰ ਤੁਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਕਾਹੀ ਹੈ। ਜੇ ਰਹਤ ਕੀ ਰਲੀ ਮੇ ਸਿੰਘ ਚਲੇ ਹੈ ਤਿ ਨਹੀਂ ਜਲਾ
 ਹੁਆ ਜੋ ਤੁਮ ਪਿਛਾਨੇ ਭਏ ਜੋ ਗੁਰੂ ਕੀ ਸਿੰਘੀ ਹੀ ਰਲੀ ਮੇ। ਦੂਜੇ ਹੋਰ ਗੁਣੇ ਜੀ ਖਾਲਸਾ ਜੀ,

ਜੇ ਗੁਰੂ ਸਿੰਘ ਅਸਥਾਨ ਹੈ ਭਗਵਤ ਸਨਏਈ ਤਿਨ ਤੇ ਹਮ ਨਹੀ ਬਰਜਿਆ। ਜਾ ਤੇ ਬਤੇ ਸ੍ਰੀ
ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਕਾ, ਬਰਨ ਹੈ। ਤਥਾ ਬਰਨ। "ਜਿਹੇ ਜਾਇ ਬਰੇ ਮੇਰਾ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਸੇ ਥਾਨ
ਹੁਰਾਵਾ ਰਾਮ। ਗੁਰ ਨਿਖੀ ਸੇ ਥਾਨ ਜਾਨਿਆ ਤੇ ਸੁਖ ਮੁਖ ਭਾਵਾ"। ਜੇ ਜੀਤ੍ਰ, ਮੀਤ੍ਰ, ਤੀਤ੍ਰ, ਮਾਣੇ ਮੇ
ਰੂਤ ਪੇਤ ਜੇ ਦੂਜਾ ਜਾਵੇ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ, ਇਤਰ ਤਿਸ ਕਰਤਵ ਬੀ ਖਰਜਿਆ ਹੈ।
ਤਾਂ ਨਿਖਾ ਕਰ ਜੋੜ ਕਰ ਕਰਾ। ਹੇ ਦਾਨ ਭਿਆਣ, ਹੀਨਾ ਬੰਧੂ, ਅਸੂਨ ਸੂਨ, ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਦੇਵ ਜੀ
ਇਹੁ ਭੇਦ ਲਿਹਾ। ਆਪ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ। ਐਸੇ ਸ੍ਰੀ ਦਾਦੁ ਰਾਮ ਕਾ ਜਨਮ ਕਰਮ ਹੁਣਕੇ
ਸੇ ਸਾਧ ਪ੍ਰਾਨ ਹੂਆ। ਤਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਾਹਰ ਕਉ ਉਘ ਕਰਮ ਸੇ ਜੋਇਦ ਕੇ ਗੁਣ ਹੁਣੇ ਹਰਿ ਜਸ ਕਰ
ਰਣੀਓਟ ਨਗਰ ਜਾਇ ਪਹੁਰੇ ਸਰਬ ਸਿੰਘ ਸਹਿਤ। ਜਹਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੰਗਾ ਰਾਮ ਬੈਰਾਈ ਕਾ ਮਕਾਨ ਹੈ।
ਤਬ ਸਦਬ ਸਿੰਘ ਕਉ ਸੇ ਸਿੰਘ ਦੇਖ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਾਨ ਕਾ। ਸੁੰਦਰ ਅਸਥਾਨ ਦੀਆ ਨਿਵਾਸ ਨਹੀ।
ਸੁੰਦਰ ਮਧ ਚਰਿ ਕਿਨੇ ਭੋਜਨਦੀਏ ਉਰਵਾਇ ਕਰ। ਸਿੰਘ ਸਿੰਘ ਕੇ ਮਿਲਣੇ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਹੀ ਨਹੀ
ਜਾਤੀ ਜਾਂ ਤੇ ਉਹ ਤਿਨਾ ਗੁਣ ਦੇ ਅਭਿਮਾਨ ਤੇ ਪਰੇ ਹੈ। ਉਥੇ ਮਨ ਬਾਨੀ ਕੀ ਪਹੁੰਚ ਨਹੀ
ਅਨਤਵ ਹੀ ਕੀ ਗੰਮ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੰਗਾ ਰਾਮ ਬੈਰਾਈ ਸ੍ਰੀ ਗੰਗਾ ਜਨ ਸਮ ਸੇ ਪਵਿਤਰ ਅਰ
ਸੀਤਲ ਤੇ ਪਾਪ ਤਾਪ ਹਾਈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੁਸਮੀ ਕੀ ਕਥਾ ਤੇ ਹੁਣੇ ਸੇ ਪਹਮ ਗੁਨ ਸ੍ਰਾਹੀ
ਸੇ ਇਸੀ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਬਾਨੀ ਪਹੁੰਚ ਹੁਣੇ ਬੇ। ਹੁਣ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਣੀ
ਕਉ ਸਮਾਧੀ ਨਿਰਵਿਕਲਪ ਮੇ ਮਹਨ ਹੋ ਜਾਣਾ। ਭਾਵਕ ਹੀ ਬਿਰਤੀ ਉਨ ਕੀ ਭਜਨਾ ਕਾਰ ਬਣੀ ਰਹੇ।
ਕੋਈ ਨਿਖ ਗੁਰੂ ਕਾ ਵਿਰਤਵਾਨ ਵਿਰਤ ਕਾ ਰੂਪ ਪੂਛਤ ਭਯਾ। ਜੇ ਜੀ ਵੇਹਾ ਕਾ ਕਿਆ ਰੂਪ ਹੈ।
ਸੇ ਕਹੇ ਕਿਹਾ ਕਰਿ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੰਗਾ ਰਾਮ ਜੀ ਕਹਤ ਹਏ ਜੇ ਤੁਮਾਰੇ ਘਰ ਤੇ ਸੂਰਜ ਸ੍ਰੀ
ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰਹੇ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਤਿਮਾ ਕੇ ਉਵਾਕ ਤੁਮ ਨਾਹੇ ਕੇ ਪੂਛਤੇ ਹੈ। ਜੇ
ਤੁਮ ਨੇ ਵਿਰਤ ਕਾ ਰੂਪ ਦੇਖਣਾ ਹੋਇ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੰਗਾ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਕੇ ਸਬਦੇ ਕਾ ਪਾਠ ਹੁਣੇ ਵਾ ਕਰ ਨੇ
ਹੋ ਸਾਧ। ਤਥਾ ਬਰਨ। "ਇਹੁ ਜਗੁ ਹੁਏ ਕਾ ਪਹਿਲਾ ਤੇ ਸਚਾ ਮਾਨਿਓ ਕਿਹ ਬਿਚਾਰ"।
ਹਮਾਨੀ ਬਿਤੀ ਕੇ ਹੀ ਜੇ ਕਰ ਅਵਾਣ ਹੋਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹਮ ਸਿਨ ਕਾ ਹੀ ਪਾਠ ਕਰਤੇ ਹੈ ਤਬ ਸੰਸਾਰ
ਸੰਤੋਤਾ ਅਵਗੁਣਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਜੇ ਜੇਐ ਘਣ ਕੇ ਅਵਾਣ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੂਆ ਰੰਦਮਾ
ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤਾ ਹੈ ਅਕਾਸ ਮੇ। ਤਥਾ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਤਾਂ ਸਤਿ ਆਦੀ ਵਿਰੂਤੀ ਰਹਿਤ ਰਿਦੇ ਅਕਾਸ ਮੇ
ਸੋਭਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਸੇ ਸਾਧੂ ਗ੍ਰੰਥ ਹੁਣ ਪੜ੍ਹ ਕਰ ਕਰ ਸਬਦ ਕੇ ਸਾਤ ਰੂਪ ਹੂਆ, ਸਿੰਘ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ।
ਹੋਰ ਕਿਸੀ ਸਾਧੂ ਕਹਿਆ ਪਾਸ ਰਹਿਣੇ ਵਾਲੇ ਨੇ ਗੰਗਾ ਰਾਮ ਕੇ ਜੀ ਮੇ ਗੰਗਾ ਜਾਣਾ ਹੈ ਪੁਰਬੀ ਕੇ
ਸਨਾਨ ਕਉ। ਦਾ ਮੁਖ ਪੈ ਅੰਗੂਰੀ ਪਾਇ ਕਰ ਤੇ ਸੀਸ ਧਵਨ ਕਰ ਕਹਛ ਪਟੇ ਦੇਖਣਾ ਤੈਨੇ ਗੰਗਾ
ਜਾਣਾ ਹੈ ਜਗਿਆਸੂ, ਜੇ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਵੱਡਾ ਪਾਪ ਲਾਗੇ। ਐਸੇ ਸੁਣ ਕਰ ਸਿੰਘ ਮੁਖ ਜੇ
ਵਾਨ ਨਗਰ ਵਾਸੀ ਮਹਾਜਨ ਇਕ ਕਰਤ ਭਯਾ ਹਬ ਜੋੜ ਕੇ। ਜੇ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੰਗਾ ਸਨਾਨ ਜੇ
ਪਾਪ ਹੋਤਾ ਹੈ ਬੜਾ। ਤਾਂ ਆਪ ਕਹਤ ਹਏ ਜੇ ਕਾ ਤੂੰ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਬਡਾ ਧੁੰਨ ਹੈ ਤੂੰ
ਨਿਸੰਕ ਜਾਇ। ਤਿਸ ਸਾਧ ਪ੍ਰਾਨੀ ਕਹਤ ਹਏ ਨਾਨਕ ਪਾਗ ਤਾਤ ਪ੍ਰਯ ਇਹੁ ਹੈ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨ ਜੇ
ਬਹੁਤ ਜਤਨ ਜੇ ਮਨ ਕੀ ਬਿਤੀ ਕਰੀ ਹੋਵੇਗੀ ਤੈਨੇ ਅੰਤਰ ਮੁਖ ਯਦ ਕਿਰਤ। ਸੇ ਤਾਤ ਕਾਨ ਹੀ

ਰੂਪਨੇ ਮਾਤ੍ਰ ਜੇ ਤੇ ਮਾਤ੍ਰ ਗਵਨ ਜੇ ਸਾਦੀ ਗਵਨ ਕਰਿ ਜਾਇਗੀ ਜਾਂ ਤੇ
 ਸੰਕਲਪ ਦੁਖਾ ਜੇ ਬਿਤੀ ਨਈ ਪੁਨਾ ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਰਿ ਦੀਨ ਹੋ ਜਾਇਗੀ। ਦੇਸ ਰਚਤਾ ਵਾਂ
 ਪੇਸ ਰਚਤਾ ਹੋਇਗੀ। ਪ੍ਰਭ ਰਚਤਾ ਕੂਨ ਜਾਇਗੀ। ਇਹ ਮੇ ਨਾਨ ਪੇਦ ਤੇ ਹੁਏ ਹੈ, ਬਾਣੇ
 ਬਾਣੇ ਤੇ ਤਰਕਸ਼ ਵੱਤ ਜੇ ਜਿਨ ਕਰ ਨੋਨ ਇਥੇ ਬਾਨਦ ਤੇ ਵੱਤ ਇਨ ਕਾ ਗਿਨਣਾ ਵਿਅਰਥ
 ਹੈ। ਜੇ ਤੇਰੀ ਦਵਾਈ ਹੋਵੇ ਤੇ ਜੇ ਤੇਰੇ ਦੁਖ ਸੇਵੀਏ ਤਬ ਕੀ ਕੋਲ ਦੂਰ ਹੋਤਾ ਹੈ।
 ਐਸੇ ਇਹ ਸਮਝਨਾ, ਹੇ ਸਾਧ । ਇਕ ਦਿਤ ਹੋ ਰਾ ਏਕ ਵਾ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਮਾਤ੍ਰ
 ਹੀ ਤੇ ਜੇ ਅਨੰਤ ਤੀਰਥ ਸ੍ਰੀ ਗੰਗਾ ਆਦਿਕੋ ਕੇ ਸਨਾਨ ਕੀ ਫਲ ਇਸ ਪੁਰਾ ਕਉ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੇ
 ਇਸ ਕਾ ਦਿਦਾ ਬਿਹ ਹੋਇ ਕੇ ਸਾਧੂ ਪ੍ਰਾਇਣ ਹੀ ਹੂਆ। ਤੇ ਇਸ ਕੀ ਸਾਖੀ ਸ੍ਰੀ ਨਿਰਬਾਣ
 ਪਰਕਾਸ਼ ਮੇ ਕਰੀ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਨਿਵ ਤਗਵਾਨ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਵਰਿਸਟ ਜੀ ਪ੍ਰਤੀ। ਤੱਥਾ ਸੋ ਪ੍ਰਮਾਣ।
 ਈਸ਼ਵਰੋ ਵਾਤੁ। ਹਸ ਮੁਨੀਸ਼ਵਰ ਆਤਮ ਦੇਵ ਕਾ ਜੇ ਧਿਆਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਇਹੀ ਉਨ ਦਾ ਪੂਜਨ ਹੈ।
 ਇਹੀ ਰੂਪ ਦੀਪ ਪ੍ਰਸਾਦ, ਪੂਜਨੇ ਕੀ ਸਾਨ ਸਾਮਿਥੀ ਹੈ ਧਿਆਨ ਹੀ ਦੇਵ ਕੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ।
 ਨ ਤੀਰਥੋ ਕੇ ਸਨਾਨ ਕਾ ਦੇਵ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਨ ਦਾਨੋ ਕਰ ਨ ਤਪੋ ਕਰੁ। ਨਾ ਜਗੋ ਕਰ ਨ
 ਬਰਤੋ ਕਰ। ਨ ਬਾਹਿਰ ਰੂਪ ਦੀਪ ਪ੍ਰਸਾਦਿਕੋ ਕੇ ਪੂਜਨ ਤੇ ਦੇਵ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਬਾਹਰ
 ਸੇ ਬਿਤੀ ਕਾ ਅੰਤਰ ਮੁਖ ਕਰਨਾ ਹੈ ਮੋਈ ਧਿਆਨ ਤਿਸ ਕਰ ਅਕ੍ਰਿਤਮ ਦੇਵ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਵਰ
 ਕਿਸੀ ਬਿਧਿ ਸੇ ਦੇਵ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ। ਹੇ ਮੁਨੀਸ਼ਵਰ ਜੇ ਮੂਹੜ ਹੋਵੇ ਅਰ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ
 ਧਿਆਨ ਕਰ ਤੀਨੋ ਪੁਰਮੋ ਕਰਿ ਪੂਜਨ ਕਰੇ ਪਰਮ ਈਸ਼ਵਰ ਕਾ। ਏਧ(੧)। ਸਮ (੨)।
 ਸਾਮਿਧ (੩)। ਤਬ ਤ੍ਰਿਉਦਸਨ ਮੇਖ ਮੇ ਜਗ ਗਊ ਫਲ ਦਾਨ ਕਉ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਅਰ
 ਅੰਤਰ ਮੁਖ ਏਨ ਕੇ ਧਿਆਨ ਕੇ ਬਲ ਕਰ ਆਤਮਾ ਕਾ ਏਕਘੜੀ ਪ੍ਰਸਤ ਪੂਜਾ ਕਰੇ ਤਬ ਓਹ ਪੁਰਸ
 ਰਾਜ ਸੁ ਜਗ ਕੀਏ ਕੇ ਫਲ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਦੇਖੋਹਰ ਪ੍ਰਸਤ ਧਿਆਨ ਕਰੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਾ ਤਬ
 ਲਖ ਜਗ ਰਾਜਸੁ ਕੇ ਫਲ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਦਿਨ ਪ੍ਰਸਤ ਧਿਆਨ ਕਰੇ ਸੋ ਆਖਿ ਫਲ ਕਉ ਪਾਵੇ।
 ਹੇ ਮੁਨੀਸ਼ਵਰ, ਇਹੀ ਪ੍ਰਮ ਯੋਗ ਹੈ। ਅਰ ਇਹੀ ਪ੍ਰਮ ਕ੍ਰਿਆ ਸੁਤ ਸਾਧਨ ਹੈ। ਇਹੀ ਪਰਮ ਪਰੋਜਨ
 ਜਿਸ ਕਉ ਇਹ ਧਿਆਨ ਰੂਪ ਪਰਮ ਪੂਜਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਹੈ। ਸੋ ਪ੍ਰਮ ਪਦ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤ
 ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸਰਬ ਦੇਵਤੇ ਤਿਸ ਕਉ ਨਮਸਕਾਰ ਅਰ ਤਿਸ ਕਾ ਪੂਜਨ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋ ਕਰ
 ਤੇ ਸਰਬ ਕਰਕੇ ਉਹ ਪੁਰਸ ਪੂਜਨੇ ਜੋਗ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜਿਵ ਜੀ ਕਰੋਤੀ ਹੈ ਹੇ ਮੁਨੀਸ਼ਵਰ, ਮੇਰੇ ਵੱਤ
 ਜੀ ਗੰਗਾ ਦਾਸ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਹੇ ਸਾਧੂ ਤਾਂ ਤੇ ਦੂਹੀ ਕਰੋ ਮਨ ਮੇ ਚਿੰਤਾ ਕੇ ਏਤੇ ਬਡੇ ਫਲ ਕੇ
 ਤਿਆਗ ਕੇ ਆਤਮਾ ਕੇ ਧਿਆਨ ਕਉ ਇਕ ਜਨ ਮਾਤ੍ਰ ਦੇ ਤਨ ਨੂੰ ਨਵਾਵਣ ਦੇ ਨੀਏ ਤੂੰ ਚਨਾ ਹੈ ਤਾਂ
 ਤੇ ਤੇਨੂੰ ਬਡਾ ਪਾਪ ਹੂਆ ਕਿ ਨਾ। ਤਬ ਸੋ ਸਾਧ ਜਹਨੀ ਗਿਰ ਕਰ ਸੰਤ ਕੋ ਕਹਤ ਭਯਾ:
 ਸੰਤ ਹੈ ਜੀ, ਪੁਨਾ ਆਤਮਾ ਕੇ ਧਿਆਨ ਪ੍ਰਾਇਣ ਹੋ ਕੇ : ਤ ਕਉ ਪਾਵਤ ਹਯਾ। ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਮਹਾਜਨ
 ਕਹਤ ਹਏ: ਹੇ ਜਾਈ, ਤੇਨੂੰ ਬਡਾ ਪੁੰਨ ਹੋਗਾ ਕੇ ਸਨਾਨ ਕਾ। ਜਾਂ ਤੇ ਗ੍ਰਹ ਕੀ ਪ੍ਰਵਿਣਤੀ ਕੂੜਾ
 ਧੰਧਾ ਮਾਇਆ ਮੋਹ, ਤਿਸ ਕੋ ਦਸ ਕਰ ਜੇ ਤੀਰਥ ਮੇ ਸਨਾਨ ਦਾਨ ਕਰ ਕੇ ਹਰਿ ਕੋ ਹਜੈਗਾ।

ਤਾਂ ਤੇ ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਵੱਡਾ ਘੁੰਨ ਹੈ। ਤਾਂ ਸੋ ਜੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕੇ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਚਾਨੀ ਨਾਜ਼ ਕਰ ਤੀਤਬੋ
ਕੋਗਵਨ ਕਰਤਾ ਭਯਾ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇਨੋ ਕਾ ਰੋਗ ਦਾ ਭਯਾ। ਉਤਮ ਵੇਦ ਦੇ ਦਵਾਈ ਸੁਭ ਸਾਧਨ
ਰੂਪ ਦੇਣੇ ਕਰ ਯਤਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਤਾਂ ਤੇ ਧੰਨ ਸੰਤ ਹੈ। ਉਨ ਕੇ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨੋ ਕਉ ਜਓ ਕਹੁ ਇੱਛਾ।
ਹੋਇ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੰਗਾ ਦਾਸ ਜੀ ਕੋ ਅਪਣੇ ਨਗਰ ਨੇ ਜਾਇਏ। ਤਾਂ ਸੁਤਿਯਾਂ ਕਾ ਮੰਚ ਹੀ ਉਤਾਇ ਕੇ
ਨੇ ਜਾਣਾ ਅਪਣੇ ਨਗਰ ਮੇ। ਤਾਂ ਜਾਣ ਕਹਿ ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਕਹਣਾ ਜੋ ਈਹਾਂ ਹਮ ਕੋਏ ਆਏ ਹੈ ਹਾਂ
ਐਸੇ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਮੇ ਮਗਨ ਰਹਤੇ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੰਗਾ ਦਾਸ ਜੀ। ਸੋ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਾ
ਦਗਾਨ ਕਰ ਪੁਨਾ ਆਪਸ ਮੇ ਹਰਿ ਜਰਤਾ ਕਰ ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਭਏ। ਸਰਬ ਸਾਧੋ ਸਹਤ।
ਸ੍ਰੀ ਗੰਗਾ ਦਾਸ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੋ ਜੋ ਪ੍ਰਯਾਤ ਕਾਲ ਅਸੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ
ਕੀ ਬਾਣੀ ਸਹੁਤ ਸੁਣੇ ਪੜ੍ਹਤੇ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਐਹ ਜ਼ਿੰਦੇ ਦੇ ਭੀ ਪਰਮ ਪਿਆਰੀ ਠਾਠੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਕੀ ਬਾਣੀ। ਜਹਾਂ ਕੋਈ ਪਾਠ ਕਰਮ ਸਿਉ ਕਹਤਾ ਹੋਇ ਤਹਾਂ ਸੁਣੀਏ ਮਨ ਕੰਨ ਨਾਇ ਕਰ। ਤਬ
ਜਿਤ ਹਮਾਰਾ ਪਰਮ ਅਹਿਲਾਦ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇ ਜੈਸੇ ਸੁਹਾ ਕਾ ਭੀ ਸਾਰ ਹੋਇ ਤਬਾ ਸੋ ਬਾਣੀ।
ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ ਜੋ ਜੀ ਸੰਤ ਹੈ ਜੀ ਜਾਂਤੀ ਆਪ ਗੋਬਿੰਦ ਨੇ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕਰ
ਜੋ ਰੱਚੀ ਹੈ ਕੇਵਲ ਜੀਆਂ ਕੇ ਕਲਿਆਨ ਵਾਸਤੇ। ਐਸੇ ਹੀ ਰਹਿਤੇ ਭਏ ਤਿਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰ।
ਪੁਨਾ ਨਗਰ ਵਾਸੀ ਜਨ ਭੀ ਸੰਤਾਂ ਕੋ ਸੇਵੇ ਭਾਵੁ ਕਰ। ਤਬ ਕੋਈ ਵਾਤੀ ਜਨ ਕਹਤ ਭਯਾ ਗੰਗਾ
ਰਾਮ ਕੋ। ਜੋ ਇਹੁ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਹੈ ਤੁਮ ਏਤਾ ਮਾਤ ਇਨ ਕਾ ਕਾਹੇ ਕਰਤੇ ਹੈ।
ਤਬ ਸੰਤ ਸਵਜਨ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਮ ਜਾਨ ਕਰ ਤੇ ਹਮ ਇਨਕੋ ਕੰਨ ਕੋਰੀ ਭਰ ਕਰ
ਮਿਲਤੇ ਹੈ। ਜੋ ਗੁਰੂ ਤੇ ਬੇਮੁਖ ਹੈ ਤਿਨਾ ਜਨੋ ਕਾ ਹਮ ਦਰਸਨ ਪਰਸਨ ਭੀ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈ।
ਦ੍ਰਿਸਟ ਕਰ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਕਾ ਰੂਪ ਭਾਸਤੇ ਹੈ। ਐਸੇ ਸਾਂਤ ਸੰਤੋਖਵਾਨ
ਸੁਹਿਰਦ ਆਤਮਾ ਸੰਤ ਜੋ ਤੋ ਕੋ ਪ੍ਰਿਯ ਨਾਂ ਨਾਹਤੇ ਤੋ ਤੂੰ ਕੇਵਲ ਭੇਖੀ ਭਫਵਾਨ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ
ਭਾਈ ਜੀ ਕੋਐ ਸੋਲ, ਜੋ ਪਹਾਤ ਹੈ, ਪਵਿਤਰ ਨਦੀ ਫਿਕਟ, ਫਿਕਟ ਜਾਣੇ ਪ੍ਰਿਯੋ ਨਾਥੋ ਹਰਿ
ਸਿਮਰਨ ਕਰ। ਏਕ ਬਾਲਕ ਰਹਤਾ ਸੀ ਸੁਆਮੀ ਨਿਕਟ ਜੋ ਪਰਬਤ ਮੇ ਦੂਰ ਚਲਾ ਗਿਆ।
ਆਯੋ ਏਕ ਨਾਥਾ ਹੈ ਬੜਾ ਲੰਬਾ ਤੇ ਧੂਜਾ। ਸੋ ਬਾਲਕ ਬਿਨਾ ਦੇਖੇ ਤਿਸ ਕੇ ਨਿਕਟ ਪ੍ਰਾਪਤ
ਹੂਆ। ਤਬ ਦੂਰੋਂ ਸੰਤਾਂ ਦੇਖ ਕਰ ਕਹਾ ਜੋ ਬਾਲਕ ਕਾ ਰਾਖਾ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਹੀ ਹੈ। ਤਬ
ਸੋ ਸਰਪ ਪਾਸ ਹੀ ਤੇ ਸਰਕ ਗਿਆ ਅਪਣੇ ਮਾਰਗ ਕੋ ਲੀਏ। ਜੋ ਆਛੇਰੇ ਰਿਹਾ ਗੁਹ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ।
ਜੋ ਗਰਜ ਮੇ ਰਕਸਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਤਿਸ ਆਯੋ ਇਹੋ ਯੇਤਕ ਬਾਤ ਹੈ। ਐਸੇ ਹੀ ਕੋਈ
ਮਾਸ ਕਰ ਤਹਾਂ ਰਹ ਕਰ ਪੁਨਾ ਵਿਦਾ ਹੋ ਕਰ ਸੰਤ ਜੀ ਮੰਘਿਆਨਿਆਂ ਮੇ ਆਵਤੇ ਭਏ। ਇਤਿ
ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਾ ਸਿੰਘੁ ਉਤਾਰਾ ਗੰਗਾ ਰਾਮ ਪ੍ਰਸੰਗ ਬਰਨਨ ਸੰਤੀਜਮੇ ਹੁਲਾਸਾ। ੩੨ ।

ਤਰਾਂ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਤੀ ਭਈ ਭਾਈਮੂਲਾ ਰਾਮ ਜੀ, ਭਾਈ ਹੇਮਾ ਰਾਮ ਜੀ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਾ,
 ਭਾਈ ਤੀਰਥ ਸਿੰਘ ਜੀ ਗੰਗਾ ਤੀਰਥ ਸੁਮ ਪਵਿਤਰ ਤੇ ਪ੍ਰਤਿਪਕਾਰੀ ਭਜਨਾ ਨੀਦੀ ਤੇ ਜੇਸਾ ਰਾਮ ਜੀ,
 ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਪਾਸ ਹੀ ਸੇ, ਭਾਈ ਗੁਰ ਦਿਆਲ ਰਾਮ ਪੁਰਾ ਭਾਈ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਦੇਵ ਦਾਸ
 ਭਾਈ ਈਸਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਇਤਿਆਦਕ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਤੇ ਭਏ ਸੰਤਾਂ ਸੇ। ਏਕ ਕਾਲ ਪ੍ਰਿਥਮ ਨਧਨ ਸਾਹ
 ਜੀ ਸਿਧ ਤਿਨ ਕੇ ਸਥਾਨ ਪਰ ਇਸਥਿਤ ਹੋਤੇ ਭਏ ਸੰਤ ਸਹਿਤ ਨਿਕਟ ਤਟਨੀ ਜਾਣ ਕਰ ਗੰਗਾ ਸਮ।
 ਸੇ ਨਾਧਨ ਸਾਹ ਜੀ ਕੈਸੇ ਸਿਧ ਸੇ। ਸੇ ਏਕ ਪਿਪਲ ਕਾ ਤਰੋਵਰ ਕਹੂੰ ਖੜਾ ਬਾ। ਸੁੰਦਰ
 ਸਘਨ ਜਿਸ ਕੀ ਵਾਇਆ। ਜੇ ਸੇਵਕ ਸਾਥ ਸੀ ਸੇ ਕਾਤਾ ਭਯਾ ਇਹੋ ਸੁੰਦਰ ਪਿਪਲ ਤੇ ਆਪਣੇ
 ਅੰਗਨ ਮੇ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਛਾਇਆ ਨੀਏ। ਤਬ ਸਿਧਤਾ ਦੇ ਜੋਰ ਕਰ ਤਹਾਂ ਅੰਗਨ ਮੇ ਹੀ ਹਰ ਦੇਤੇ
 ਭਏ। ਐਸੇ ਸਕਤ ਵੰਤ ਸੇ। ਤਿਨ ਕੇ ਨੰਗਰ ਮੇ ਅਧ ਸੇਰ ਕੀ ਰੋਟੀ ਪਕਤੀ ਸੀ।
 ਤੰਦੂਰ ਸਾਥ ਪਕਾਵਤੇ ਸੇ। ਨਿਗਾਹੀ ਸਾਹ ਨਧਣ ਸਾਹ ਕੀ ਚੇਲੇ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ
 ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਜੇ ਕਿਸੀ ਸਾਧੇ ਪ੍ਰਿਥਮ ਏਕਾ ਏਕੀ ਕਹੂੰ ਕਾਲ ਭ੍ਰਿਗੂ ਜੀ ਰਹੇ ਸੇ ਨਹੀਂ
 ਤੇ ਸਦਾ ਧਰਮਸਾਲਾ ਮੇ ਹੀ ਅਪਣੇ ਸੰਤਾਂ ਸਾਧਾਂ ਪਾਸ ਪ੍ਰਸੰਨ ਮਨ ਰਹਿਤੇ ਸੇ ਅਪਣੇ ਘਰ ਵਤੇ।
 ਏਕ ਸਮੇ ਸੰਤ ਧਰਮ ਸਾਲੇ ਸੰਤ ਬੈਠੇ ਹੈ ਅਰ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਨਗਰ ਜਨ ਸਰਧਾ ਸੁਕਤ ਬੈਠੇ
 ਹੈ ਸੰਤ ਸਨਮੁਖ। ਤਬ ਸੇ ਮਹਾਜਨ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਹ ਕਹਤ ਭਏ ਜੇ ਹੈ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ
 ਜੀ ਆਪ ਬਹੁਤ ਰਹੇ ਹੈ, ਹੈ ਭਾਵੁਨਾਂ ਜਾਂ ਤੇ ਕਿਤੇ ਬਰਜੋ ਪੀਤੇ ਆਪ ਨੇ ਦਰਸਨ ਦੀਆ ਹੈ
 ਹੈ ਪੁੰਨ ਮੂਰਤੀ ਤਾਂ ਤੇ ਹਮਾਰੇ ਧੰਨ ਭਾਗ ਹੈ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਬਜਨ ਕਰਤੇ ਭਏ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖ
 ਨੇਕੇ, ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੇ ਰਾਮ ਰਮਣ ਰੂਪ ਭਗਵਾਨ ਕਾ ਹੈ। ਸੇ ਤਿਸ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕੇਸਾ ਹੈ।
 ਮਨ ਕੇ ਹਰਨੇ ਹਾਰਾ ਜੈਸੇ ਨਾਂਵਾਇਣ ਕਾ ਦਰਸਨ ਹੋਤੇ ਤੇਸੇ ਹੈ। ਸੰਤ ਬੰਡ ਅਰ ਧੰਮ ਹੈ
 ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ, ਹੈ ਗੋਬਿੰਦ ਨੇਕੇ। ਪੁਨਾ ਤੀਰਥ ਹਾਜ ਜੇ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਹੈ ਜਿਸ ਕੇ ਨਾਨ ਕਾ ਮਹਾਤਮ
 ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਆਪ ਵਰਨਨ ਕੀਆ ਹੈ। ਤਬਾ ਵਾਕਯ। "ਜੋ ਨਾਵੇ ਸੇ ਕੁਲ ਤਰਾਵੇ। ਪ੍ਰਿਥਮ
 ਹੋਆ ਹੈ ਜੀਆਂ ਕਾ"। ਪੁਨਾ। "ਜਿਤ ਨਾਤੇ ਕਹੀਆ ਵਸ ਹੈ ਹੈ"। ਸਾਸਤ੍ਰ ਤੇ ਬੰਦ ਜਿਸ ਕਾ ਪਏ
 ਜਸ ਕਰਤੇ ਹੈ ਭਾਏ ਕਲਾਵਤੇ ਵੰਤ। ਤਬਾ ਦੇਹਰਾ। "ਅਘਰਾਨ। ਭਾਜੀ ਭਜਿਓ ਪੁਤ੍ਰ ਜਾਲ ਜਲ
 ਰਾਸ। ਬ੍ਰਹਮ ਸਤਦਾਨੰਦ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਬਾਸ"। ਸਵੇਆ "ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਕੇ ਨਿਜਧਾਮ
 ਸੁਧਾ ਸਰ ਨਾਮ ਪਿਉਖ ਪ੍ਰਕਾਸੀ। ਨਾਵਤ ਜੀਵ ਜਿਤੇ ਕਲ ਮੇ ਪਲ ਮੇਭੁ ਭਵ ਦੇਵਨ ਕੇ ਪੁਰਬਾਸੀ।
 ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਸੁੰਦਰ ਦੇਖ ਅਨੰਤ ਦਿਵਾਕਰ ਜੋਤ ਪ੍ਰਕਾਸੀ। ਪ੍ਰਸਿਧ ਪੁਰੀਭਵ ਕੇ ਬੈਠਿਠ
 ਰਗੇ ਨਿਜ ਸੰਤਨ ਕੇ ਸੁਖ ਰਾਸੀ"। ਕਸ ਇਸ ਪਰ ਏਕ ਕਥਾ ਸੁਣੇ ਹੈ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨੇ। ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾ ਸਰ
 ਨਿਕਟ ਕੋਈ ਨਰੁ ਮਿਤ੍ਰ ਭਇਆ ਬਨ ਮੇ ਸੇ ਨੇਤ ਜੇ ਘਰ ਪੜਾ ਕਾ ਕਿਤਨਾ ਕਾਲ। ਤਬ ਫੁਊ
 ਕਹੀਆ ਸੁਧਾ ਸਰ ਮੇ ਸਨਾਨ ਕਰ ਤਿਸ ਸਵ ਪਰ ਬੈਠ ਕੇ ਆਪਣੇ ਮੇ ਤਾਂਤ੍ਰਤਾ ਭਯਾ। ਜਬ ਅੰਮ੍ਰਿਤ
 ਜਨ ਕੇ ਕਿਲਕੇ ਤਿਸ ਮੁਰਦੇ ਉਪਰ ਪਰੇ ਮੁਖ ਆਦਕ ਮਗੇ ਮੇ ਤਬ ਸੇ ਦਿਵ ਦੇਹੀ ਧਾਰ ਕਰ ਦੇਵ ਪੁ
 ਨੂੰ ਜਾਂਇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਆ ਬਿਬਾਨ ਪਰ ਚੜ ਕੇ। ਪੁਨਾ। ਕੋਈ ਇਕ ਕਿਰਪਣ ਬਨਕਸੀ
 ਬਣਜ ਕਰਨ ਵਾਰੇ। ਤਿਸ ਬਨਕਸੇ ਕੋਈ ਨਾ ਪੁਰਾ ਬਣਜ ਕਰ ਜਤਪਣ

ਦੇਣ ਕਾ ਤਕਰਾਰ ਕੀਆ ਤਿਸ ਕਿਰਪਣ ਸਾਥ। ਤਬ ਮੇਂ ਕਿਰਪਣ ਬਨਕਸ ਕਰਤ ਭਯਾ ਜੇ ਮੇਂ ਤੈਨੂੰ
 ਗੋਲਣਾ ਹੋਵੇ ਤਬ ਕਹਾਂ ਧ੍ਰਿੜਾ ਸੇ ਵਣਜ ਲੇਣ ਵਾਹੇ ਕਰਤ ਭਯਾ ਜੇ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਤੱਟ ਮੇਂ ਸਦਾ
 ਪਾਠ ਪੂਜਾ ਸਨਾਨ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਤਹਾਂ ਤੈਨੇ ਦੂਡਨ ਕਰ ਮੇਂ ਕੇ ਮਿਲਨਾ ਜਬ ਚਾਹੇ। ਤਾ-ਹੋਵੇ ਕਾਲ
 ਪੀਛੇ ਸੇ ਕਿਰਪਣ ਬਨਕਸਾਹਾ ਤਟ ਪਰ ਆਇ ਦੇਖਤਾ ਵਹੇ ਤਿਸ ਕੇ ਪਰ ਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨ ਹੋਵੇ।
 ਤਬ ਸੁਧਾ ਸਰ ਸਨਾਨੀਆਂ ਕੇ ਦੇਖਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜੇ ਕੋ ਸਨਾਨ ਕਰ ਛਾਨ ਪੜਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪੁਮਾਨ। ਕੋਊ
 ਹਰੇ ਹਰੇ ਰਾਮ ਰਾਮ ਜਿਰਪਨ ਆਇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਪੜਤਾ ਹੈ। ਕੋਊ ਗੀਤਾਂ ਸੰਹਸਰ ਨਾਮ ਰਾਜੀਦਰ ਮੋਖਾਵਕ
 ਪੰਚ ਰਤਨਾ ਪਾਠ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸਨਾਨ ਕਰ ਕੀਨੇ ਪਰ ਵੈ5 ਕੇ। ਕੋਊ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾਮੋਦਰ ਨਾਦਾਇਣ
 ਬਾਸਦੇਵ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਲੇਤਾ ਹੈ। ਕੋਊ ਸੂਰਜ ਹੁੰ ਪ੍ਰਿਤਾਂ ਕੇ ਜਲ ਦੇਤਾ ਹੈ।
 ਕੋਊ ਪੰਡਤ ਕਥਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਕੀਨੇ ਪਰ ਕਈ ਸਰੋਤੇ ਸੁੰਤੇ ਹੈ। ਕੋਊ ਬੰਦਨਾ ਭੰਡਵਤ ਕਰਤਾ ਹੈ
 ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕੇ। ਕੋਈ ਪਰਕਰਮਾ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਕਈ ਕੀਰਤਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਕੋਈ ਸਰਵਣ
 ਕਰਤੇ ਹੈ ਸਰਾਸਾ ਸਹਿਤ। ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਹੁੰ ਦੇਖਤਾ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਦੇਖਨੇ ਮਾਤ੍ਰ ਤੇ ਹੀ ਸਨਾਨ
 ਦਾਨੀਆਂ ਤਿੰਨ ਕੇ ਹੁੰਨ ਕਾ ਛੇਵਾਂ ਕਾਜ ਪਾਇ ਕਰ ਦੇਹ ਤਿਆਗ ਕਰ ਜੇ ਭੀ ਵੇਰੁਠ ਨੂੰ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤ
 ਹੂਆ। ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੇ ਪਾਇ ਕਰ ਪੁਨਾ ਵਤੀ ਕੇ ਪਾਵਤ ਭਯਾ। ਤਬਾ ਪਦ ਰਾਜ
 ਕਾਨੜਾ। "ਧਨ ਧੰਨ ਪੂਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਪਾਵਨ। ਜਹ ਦੇਖਤ ਦੁਖਹੋਤ ਸਕਲ ਖਯ ਕੁਲ ਕਲੀ
 ਕਲਖਨ ਸਵਨ। ੧ । ਜਹਾਉ। ਭ੍ਰਿਸ਼ਾ ਬਿਦਿਆ ਸੁ ਸਗਲ ਪ੍ਰਵਿਸ ਹੈ ਜਿਉ ਨਦ ਜਲਪਰਹਿ
 ਧਾਵਨ। ਕਮਲਾ ਪਤ ਕੀ ਰਾਨੀ ਕਮਲਾ ਨੇ ਕਰ ਸਾਖੀ ਸੁਹਾਵਨ। ਰਿਧ ਸਿਧਿ ਸੰਪਤ ਤਾ ਕੀ
 ਚੋਰੀ ਤਿਹ ਨਿਰਤ ਕਰਤ ਮਨ ਭਾਵਨ। ੨ । ਅਠ ਸਠ ਤੀਰਾ ਚੈਸਠ ਬਿਦਿਆ ਬਸੇ ਤਹਾਂ
 ਧਰ ਦੇਹਾ। ਪ੍ਰਾਪਤ ਸੇ ਜਿਸ ਗੇਇ ਬਿਆਤਾ ਨੇ ਨਿਧਿ ਤਾਂ ਕੇ ਗਰਿਹਾ। ੩ । ਚਤਰ ਰਾਮ ਕੇ
 ਚੌਕਟ ਬਾਪੇ ਸਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਭਾਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਸਗਨ ਅਧਿਸਟਾਤਾ ਜਹ ਤਨ ਧਰ ਵਸੇ
 ਪੁਰਾਨੀ। ੪ । ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਕਟ ਰਾਮ ਰਾਮ ਹਰਿ ਮਧ ਕਿਰਸਨ ਮੁਰਾਰੀ। ਨਰ ਨਾਗੀ ਰਿਦ
 ਅਕਤ ਜਾਨੇ ਜਪ ਜਪ ਉਤ੍ਰਹਿ ਪਾਰੀ। ੫ । ਸੀਤਾ ਪਤ ਰਾਘਬੀਰ ਗੁਸਾਈ ਬਿਨਉ ਸੁਨਰੀ
 ਹਰਿ ਸਿਆਮਾ। ਜਨਮ ਦੇਉ ਰਿਦ ਨਾਮ ਦੇਉ ਵਾਸ ਸੁਧਾਸਰ ਧਾਮਾ। ਏਹਰਾ।
 "ਜਟਲ ਗੁਰੂ ਪਿਤਾ ਸਿਖ ਸਿਖਤਾ। ਸਸਤਾ ਪੁਨ ਦਾਨ ਸੇ ਸੁਤਾ ਪਤ ਨਗਰ ਤਜ ਕਹਾਂ ਹੋਏ
 ਕਲਿਆਣਾ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਹਾਤਮ ਮਹਾਵਣ ਕਰ ਮੇਂ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਧੰਨ ਧੰਨ ਕਰ ਉਹਾਹਤ ਭਏ।
 ਜੇ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਜੇ ਜੇ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਕੀ। ਅਰ ਤਹਾਂ ਹੀ ਮਨ ਕਰ
 ਪੁੰਜਨ ਕਰਤ ਭਏ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮਧਾਮ ਕਾ। ਤੇ ਕੋਈ ਤਿਨ ਸੇ ਕਰਤ ਭਏ ਜਿਨ ਪੁਰਸੇ ਦਰਸਨ ਸਨਾਨ
 ਨਹੀਂ ਸੀ ਕੀਆ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਕਾ। ਜੇ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਭੀ ਕਬ ਦਰਸਨ ਹੋਵੇਗਾ ਜਾਂਤੇ ਘਰ ਕੇ
 ਧੰਦਿਆਂ ਸੇ ਨਿਕਾਲ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਅਸਾਡਾ। ਤਬ ਸੀਤ ਜਨ ਕਹਤ ਭਏ: ਹੈ ਭਾਈ, ਇਸੀ ਤੇ
 ਬੁਧਮਾਨੇ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ। ਤਬਾ ਕਵਿਤ। "ਪੂਰਬ ਕੀ ਕਮਾਇ ਸੇ ਤਾਂ ਪਛਮ ਮੇਂ ਹੋਠ ਖਾਧੀ
 ਅਕਨੇ ਕੀ ਖੇਪ ਤੇ ਨੇ ਕਦੇ ਨ ਗਲਾਈ ਹੈ। ਦਿਨੀ ਕੇ ਦਲਾਨੇ ਪਰ ਸੌਦਾ ਤੇ ਬਿਗਾੜ ਦੀਨਾ

ਬਨ ਮੇਂ ਇਹ ਸਵ ਕਰਾਂ ਸੇ ਆਇਆ ਹੈ। ਤਬ ਇਤਨੇ ਤੂੰ ਅਕਾਸ ਦੇਵਤਾ ਉੱਤਰ ਕਰ
 ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਤਿਸ ਸਵ ਕੇ ਨਿਕਾਸ ਕਰ ਭੋਜਨ ਕਰਨ ਨਾਗਾਂ: ਮੈਂ ਦੇਖ ਕੇ ਅਸਚਰਜ ਮਾਨ ਹੋਇਆ
 ਜੇ ਦੇਵਤਾ ਕਿਆ ਤੇ ਸਵ ਕਾ ਭੋਜਨ ਕਿਆ। ਜਦ ਵਹੁ ਅਧਾਇ ਕਰ ਰਨਾ ਨਡ ਕੇ ਤਦ ਤਿਸ ਕੇ
 ਪੁਤਰ ਕੀਆ ਬੁਨਾਇ ਕਰ। ਸੋ ਸੁਰ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਤਿਆ ਕੇ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕੇ ਕਬਣ ਕਰਨ ਨਾਗ,
 ਹੇ ਅਸਚਰਜ ਜੀ। ਜਹਾਂ ਅਬ ਆਪ ਤਪ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤੇ ਅਸਭਾਨ ਮੇਰਾ ਹੈ, ਹੇ ਭਗਵਨ ਪੂਰਬ
 ਜਨਮ, ਤਪਸੀ ਰੂਪ ਕਰ, ਮੈਂ ਈਹਾਂ ਤਪ ਤਪਿਆ ਹੈ; ਗੁਰ ਸਮ ਰੂਪਾ ਇਨਾ ਹੰਕਾਰ ਸਰੋਤਾ ਸੋ
 ਆਪਨੇ ਕਰਮ ਕਾ ਵਿਪਾਕ ਮੈਂ ਭੋਗਤਾ ਹੋ, ਹੇ ਮੁਨੀ ਵਰ। ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਤਪਸੀ ਕੇ ਜੋ ਕਿਛੁ
 ਮਿਸਟਾਨ ਭੋਜਨ ਤੂੰ ਮਿਲੇ ਸੋ ਮੈਂ ਛਿਪਾ ਲਿਏ, ਆਪ ਹੀ ਭੋਜਨ ਕਰੇ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਮਛਲੀ ਕੇ ਭੀ
 ਨਾ ਦੇਵੇ। ਐਸੇ ਤਨ ਕਾ ਪਪੋਰਨਾ ਕੀਆ। ਗੁਰ ਸਮ ਰੂਪਾ, ਸਰਧਾ, ਸੇਵਾ ਅਦਿਕ ਤੇ ਹੀਨ।
 ਗੁਰ ਨਾਸਤੁ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋ ਕਰ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭਤਨ ਨ ਕੀਆ। ਸੋ ਜਾ ਸੇ ਮੇਰਾ ਸ਼ੀਰ ਛੂਟਾ
 ਤਬ ਧਰਮ ਦੂਰ ਨਿਕਟ ਧਰਮ ਅਧਰਮ ਨਿਰਨੇ ਨੀਏ ਖੜਾ ਕੀਆ। ਤਿਸ ਕਾਲ ਸ੍ਰੀ ਭਾਨ
 ਨੰਦਨ ਜੀ ਮੇਰੀ ਤਰਫ ਦੇਖ ਕਰ ਕਹਤ ਭਾਏ: ਹੇ ਤਪਸੀ, ਤਪ ਤੇ ਤੈਨੇ ਤਪਾ ਹੈ, ਪਰੰਤੂ ਖਾਨ ਪਾਨ
 ਨੀਏ ਭੋਜਨ ਤੰਨੇ ਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਤਾਂ ਤੇ ਤਪਸਿਆ ਕਾ ਭਨ ਤੇ ਦੇਵਤਾ ਹੋ ਇੰਦ੍ਰ ਪੁਰੀ ਮੇ।
 ਅਰ ਭੋਜਨ ਆਪ ਤੇਰੀ ਸ਼ੀਰ ਰੂਪ ਸਵ ਕਾ ਉਹਾਂ ਕਰ ਸਰ ਬੀਰ ਨਿਕਾਸ ਕਰਿ ਜਹਾਂ:
 ਤੇ ਨੇ ਤਪਸਿਆ ਕਰੀ ਹੈ। ਹੇ ਮਹਾਂ ਮੁਨੀ, ਭੁੱਖ ਜੀ, ਐਸੇ ਸੁਣ ਕਰਿ ਬਰਨ ਮੈਂ ਨੇ ਹਾਥ ਜੋਰ
 ਕਰ ਬੰਨਤੀ ਕੀਤੀ ਭਾਜਾ ਧਰਮ ਆਸੇ। ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਨ ਨੰਦਨ ਜੀ, ਮੈਂ ਵਾਸਤੇ ਇਸ ਪਾਪ ਰੂਪਾ
 ਧਿਤੀ ਤੇ ਕਬ ਛੂਟਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਸੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕਰੋ। ਤਬ ਆਦਿਤ ਸੂਨ ਕਰ ਜੀ ਕਹਤ ਭਾਏ
 ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਹੋ ਕਰਿ। ਹੇ ਤਪਸੀ ਜਬ ਤੈਨੂੰ ਅਜਸਤ ਮੁਨੀ ਜੀ ਮਿਲਨਗੇ ਤਬ ਇਹੁ ਤੇਰਾ ਸੁਪ ਕਾ ਅੰਤ
 ਹੋਵੇਗਾ। ਸੋ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਂ ਮੁਨੀ ਜੀ ਅਬ ਤੁਸੀਂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਮੈਂ ਇਸ ਪਾਪ ਤੇ ਛੂਟਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਤੇ ਮੇਰੀ
 ਆਪ ਕੇ ਤਰਨਾਂ ਕੇ ਸਬਾਰ ਬਾਰ ਬੰਦਨਾ ਹੋਵੇ। ਐਸੇ ਭਾਸ ਕਰ ਜਾਤੀ ਏਰ ਇਹੁ ਮੰਡਨ ਮੇਰੇ ਸੋ
 ਹੁਦ ਦੇ ਗਿਆ ਹੈ, ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਜਿਦ। ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਨਿਧਿ ਸੰਪਦਾ ਦੇਣੇ ਕੇ ਕਾਮਧੇਨੂੰ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ
 ਆਪ ਕੇ ਅਰਪਣ ਕੀਏ ਹੈ, ਜੇ ਹਮਾਰੇ ਕਿਸ ਕਾਮ ਹੈ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ,
 ਦੋਆ ਰੂਪ ਆਦਰ ਪੂਰਸਕ, ਗੁਰਣ ਕਰ ਨੇਤੇ ਤਏ। ਪੁਨਾ ਆਗਿਆ ਨੇ ਕਰ ਸਕੇਤ ਪੁਰੀ
 ਮੈਂ ਆਇ ਸਿੰਘਾਸਨ ਪਰ ਬੈਠਤੇ ਭਏ। ਹਰਿ ਜਨ ਕਹਤੇ ਹੈ ਹੇ ਸਾਧ ਦੇਖ ਕਰਮ ਕੀ
 ਰਤੀ ਕਠਨ ਤੇ ਭੀ ਕਠਨ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਹੋਇਦ ਕੀ ਸਰਣ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵਉ। ਸੋ ਕਠਨ ਜੀ
 ਕਰਮ ਦਸਾ ਹੋਵੇਗੀ, ਵਿਤਰਨੀ ਨਦੀ ਵਡਾ, ਤਿਸ ਕੇ ਗੋਪਦ ਇਵ ਸੁਖੇਨ ਹੀ ਤਰ ਜਾਇਗੇ। ਜਾਏ
 "ਫੁਟਨ ਹਰਿ ਜੀ ਸਰਣ ਨੇਖ ਨਾਨਕ ਲੋਖਿਆ"। ਨਾਨਕ ਕਹੀਏ ਹੋਇਦ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਇਹੀ ਦੇਖ
 ਰੇਦ ਪੁਰਾਣੇ ਮੈਂ ਲਿਖ ਧਰਾ ਹੈ। ਪਾਪੇਕ ਸਰਣ ਬੁਝਾ। ਮਾਮੇਕੀ ਸਰਣ ਬੁਝਾ। ਇਕ ਮੇਰੀ
 ਸਰਣ ਕਉ ਤੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ ਹੇ ਸਿਖਾ ਸਭ ਸਾਧਨੋ ਦੀ ਹੰਗਤਾ ਛਾਡ ਕਰਿ। ਐਸੇ ਸੁਣ ਕਰ

ਮੇ ਇਸ ਠਗ ਕੀ ਪੋਰਨਾ ਕਰਤਾ ਰਹਾ ਹੂ ਸੁੰਦਰ ਵਾਦਨੋ ਭੋਜਨਾਦਿਕੋ ਕਰੁ। ਤਥਾ ਮੇ
 ਗੋਇਦ ਨਾਤੇ ਗੋਇਦ ਜਨਾ ਕੇ ਜੋ ਸੇਵਤਾ ਤਸ ਕਿਸੀ ਭਵੇ ਸੁਖ ਕਉ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚਤਾ। ਜੋ ਅਥਿਨਾਸੀ
 ਸੁਖ ਹੈ ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਪਦ ਤਾਂ ਤੇ ਮੇ ਬਡਾ ਦੁਲਾ ਹੈ ਅੰ ਮੈਨੂੰ ਆਪ ਜੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਸਮਝ ਆਈ ਹੈ।
 ਜੋ ਤਨ ਮਨ ਧਨ ਗੋਇਦ ਕਾ ਸੋ ਗੋਇਦ ਕਉ ਅਰਪਣ ਕਰ ਮੇ ਅਬ ਗੋਇਦ ਕੇ ਭਜੇ ਹੈ। ਐਸੇ
 ਦਰਸਨ ਭਗਤ ਜੀ ਕਏ ਹੈ। ਤਿਨੋ ਸੁੰਦਰ ਸਲੋਕ ਉਹ ਜੋ ਹੈ, ਜਿਨ ਕੇ ਪੜੇ ਸੁਣੇ ਪੁਰਸ ਕਉ ਵੇਰਾਗ
 ਹੋਇ। ਜੋ ਗੋਇਦ ਆਵੇ ਇਨੋ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਹੈ ਸੋ ਏਹੀ ਭੀ ਲਿਖਤ ਹੈ। "੧੯ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ।
 ਬਹਵਤ ਵੀਨ ਛੰਦ ਦਰਸਨ ਭਗਤ ਕਾ। ਬੇਨਤੀ ਨਮੋ ਆਪ ਪੁਰਖ ਰਾਮ। ਤੂੰ ਹੈ ਨਿਰਮਲ
 ਨਿਰਲਾਜ ਕਹੋ ਬੇਨਤੀ ਅਜਾਨ। ਜੋਧੇ ਗੁੰਝਲੀ ਤਾਨ। ਮਾਰੀ ਬੁਧ ਨੀਰ ਖਾਮ। ਕਹਾਂ ਕਰੇ ਇਹ
 ਵਖਾਨ। ਜਗਤ ਪਿਤਾ ਤੂੰ ਸੁਜਾਨ। ਕਰਤ ਸਰ ਹੀ ਰੇ ਕਾਮ। ਕੋਈ ਦੂਸਰਾ ਨਾ ਆਨ।
 ਸੂਝੇ ਤੋਹ ਕੇ ਸਮਾਨ। ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਸੁਤ ਅਨੇਕ। ਏਹ ਤੇ ਏਕ ਵਿਸੇਖ। ਕੋਈ ਗਿਆਨ ਮੇ
 ਪ੍ਰਬੋਨ। ਕੋਈ ਧਿਆਨ ਮੇ ਹੀ ਭੀਨ। ਕੋਈ ਸਾਥ ਤੇ ਵੇ ਮੋਨ। ਕੋਈ ਤੀਰਥ ਕਰੇ ਗੋਨ।
 ਕੋਈ ਪੜਤ ਹੈ ਪਾਠ। ਕੋਈ ਤਪਤ ਹੈ ਤਾਪ। ਕੋਈ ਧਾਰਤ ਹੈ ਸਨਿਆਸ। ਕੋਈ ਕਰਤ ਹੈ ਉਦਾਸ।
 ਕੋਈ ਕਰਤ ਹੈ ਵੰਗਤ : ਕੋਈ ਤਪਤ ਪੀਰ ਆਗ। ਕੋਈ ਜਾਗਤ ਹੈ ਟਿਨ ਰੋਨ। ਕੋਈ ਗਾਵਤ ਹੈ
 ਗੁਨ ਬੈਨ। ਕੋਈ ਨਿਰਤ ਕਰਤ ਨਾਥ। ਕੋਈ ਦਾਨ ਦੰਤ ਹਾਥ। ਕੋਈ ਕਰਤ ਜਗ ਹੋਮਾ। ਕੋਈ
 ਧਾਰ ਰਹੇ ਮੋਨ। ਕੋਈ ਕਰਤ ਰਾਮ ਭਜਨ। ਕੀਓ ਤਾਹਿ ਸੁਫਲ ਜਨਮ। ਕੋਈ ਕਰਤ ਤਲੇ ਕਰਮ।
 ਕੋਈ ਪੜੇ ਰਾਮ ਸਰਨ। ਕੋਈ ਕਰਤ ਬੁਧ ਨੇਮ। ਕੋਈ ਭੇਦਿ ਪ੍ਰੇਮ। ਦਿਸਾਨ ਉਨ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦ।
 ਮੇਰੇ ਛਿਮਰਅਹਿ ਅਪਹਾਧ। ਮੇ ਕਰਨੀ ਕੇ ਚੋਹ। ਤੇਰੇ ਕਿਰਪਾ ਭੀ ਓਹ। ਕਹੋ ਕਿਰਪਾ
 ਪ੍ਰਭ. ਐਸੀ। ਕਰੀ ਅਜਮਲ ਸਿਉ ਜੋਸੀ। ਰਾਜ ਗਨਕ ਨਿਹਿ ਤਾਹੀ। ਕਰ ਮਯਾ ਸੋ ਮੁਰਾਰੀ।
 ਜਉ ਕਰਨੀ ਬਲ ਨਾਹੀ। ਤੇ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਜਾਹੀ। ਨਿਰਾ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ। ਗਤਿ ਹੋਇ
 ਨਾਹੀ ਮੇਰੀ। ਮੇ ਜਿਮਰਨ ਤੇ ਰੂਕਾ। ਧੜਾ ਵਿਖੇ ਅੰ ਦੁਆ। ਗਹੜੇਦੁਰਾ ਆਪ ਕਾਵੇ। ਪ੍ਰਭ ਟੁਟੇ
 ਕਉ ਗਾਵੇ। ਮੇ ਸਫਲ ਸਰਨ ਟੇਹਉ। ਕੋਈ ਆਨ ਨਰ ਟੇਹਤਿ। ਅਬ ਕਿਰਪਾ ਫੁਰਮਾਏ।
 ਜਸ ਭੁੰਸ ਤੇ ਜਵਾਏ। ਸੁਨੋ ਬੇਨਤੀ ਦਿਆਲ। ਕਰੋ ਟਰ ਕੇ ਨਿਹਾਲ। ਸੁਨੋ ਦੀਨ ਕੀ
 ਪ੍ਰਕਾਰ। ਨਾਥ ਨਰਕ ਭੈ ਨਿਵਾਰ। ਮੇਰੇ ਕਰਮ ਨ ਚਿਹਾਰ। ਦਇਆ ਆਪਨੀ ਤੂੰ ਧਾਰ। ਦੀਏ
 ਪ੍ਰਾਨ ਤਬਾ ਪਿੰਡ। ਤੇਸੀ ਭਗਤ ਦੇ ਗੋਇਦ। ਜੋਧੇ ਵਡਾ ਦੀਆ ਰੂਪ। ਤੇਸੀ ਭਾਤ ਦੇ ਅਰੂਪ।
 ਜੋਸੀ ਭਲੀ ਦੀਨੀ ਦੇਹ। ਦੇਹੁ ਆਪਨਾ ਸਨੇਹੁ। ਜੋ ਉਦਮ ਦੀਆ ਜਨਮ। ਕਾ ਸੁਫਲ ਦੇਹੁ ਤਜਨ।
 ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਇਨਾ ਰਾਮ। ਫੰਚ ਪਸੂ ਕੇ ਸਮਾਨ। ਇਨ ਮੇਰਾ ਮਹਾਰਾਜ। ਮੇਰੇ ਬਨਤ ਨਹੀਂ ਕਾਜ।
 ਇਨਾ ਕਿਰਪਾ ਭਗਵਾਨ। ਮੇਰੇ ਬਨਤ ਨਹੀਂ ਕਾਮ। ਮੇਰੇ ਕਰਮ ਨਾਥ ਹੀਨ। ਭਯੋ ਵਿਖਿਆ ਮਪਿ
 ਨੀਨ। ਭਯੋ ਜੋਬਨ ਮਹਿ ਅਧਾ। ਖਾਨ ਪੋਹ ਚੀਰਿ ਭੀ। ਸਤ ਮਾਨ ਰਹਿਤਿ ਗਾਤ। ਕੀਓ ਆਤਮ
 ਕੇ ਪਾਤ। ਦੀਓ ਕਾਮਨ ਸਿਉ ਚਿਤ। ਰਿਜਿਤਿ ਤਾਹ ਸਰਦ ਚਿਤਿ। ਨਹੀਂ ਸੂਝਓ ਪਹਲੇਕ।
 ਗਈ ਐਧ ਭਲੇ ਲੋਕ। ਗਈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਫੂਲ। ਕਹਾਂ ਭਯੋ ਰਓ ਪੂਨ। ਰਹੀ ਕਛੂ ਨਾ ਸੰਤਾਨ। ਰਲਿਤ

ਟੈਰੀ ਸਭ ਚਲਾ। ਕੀਓ ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਜੇਰ। ਲੋਭ ਪੋਹ ਰਾਖਿਓ ਘੇਰ। ਅੰਗਕਾਰ ਮਹਾ ਝੂ
 ਤਾਹਿ ਪਕੜਿਓ ਮਜਬੂਤ। ਜਿਹ ਮਗ ਸਾਧ ਦੇਤ ਪੀਠ। ਤਹਾ ਮਗ ਰਾਡਿਓ ਢੀਠ। ਜੇ ਕਰ
 ਤਜੀ ਸਾਧੋ ਵਾਰ। ਤਾ ਜਿਉ ਨਾਇਓ ਗਾਵਾਰ। ਸਰ ਕਰਮ ਨ ਰਹਿਓ ਸਰੀਰ। ਜੋਜਨ ਕਰਹ
 ਅੰਜਨ ਨੀਰ। ਪਰਿਓ ਨਰਕ ਮਾਰਿ ਮੈ। ਕਾਢਨ ਹਾਥ ਨਾਥ ਤੇ ਏਰੀ ਸਰਨ ਹੈ ਜਗਦੀਸ
 ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਇਸਵੇ ਬੀਸ। ਏਰੀ ਸਰਨ ਹੈ ਤਗਵਾਨ। ਸਾਧੋ ਕਿਰਪਾ ਹੀ ਦਾਨ। ਸਰਨ
 ਏਰੀ ਕਰਤਾਰ। ਦਸਾਧਾਰ ਅਭ ਉਧਾਰ। ਪਾਪੀ ਕੁਰਹੈ ਕੋ ਕਠੋਰ। ਮੇ ਸਮ ਅਧਮ ਨਾਹੀ ਐਰ
 ਗਏ ਸਾਖ ਆਏ ਸੇਤ। ਤਉ ਭੀ ਹਾਮ ਜਪਤ ਨ ਪ੍ਰੇਤ। ਅਸੇ ਦਾਤ ਉਘੜੀ ਦਤਾਰ। ਤੇ ਭੀ
 ਜਪਤ ਨ ਮੁਹਾਰ। ਗਏ ਅਕਾਰਬੇ ਸਾ ਸਾਸ। ਤੇ ਭੀ ਉਪਜਿਓ ਨਹੀ ਤ੍ਰਾਸ। ਤੋਟਾ ਮਾਨਿਆ ਮਨ
 ਨਾਭ। ਠਹਾ ਕਉ ਕਹੇ ਮੂਰਖ ਸਾਧ। ਪਲ ਕੇ ਉਲਟੇ ਭਾ ਕਾਮ। ਕਿਆ ਗਤਿ ਕਰਉ ਮੇਰੀ
 ਰਾਮ। ਮੁਝ ਤੇ ਗਈ ਤੂੰ ਬਹੋੜ। ਖੋਹ ਦਿਆਨ ਅਪਨ ਹੋਰ। ਜਹ ਜਹ ਹੋਇ ਮੇਰਾ ਜਨਮ। ਤਹ
 ਤਹ ਰਹੈ ਉਹ ਪੇ ਭਜਨ। ਜਹ ਜਹ ਰਾਖੀਐ ਮੇਰਾ ਜੀਓ। ਤਹ ਤਹ ਬੀ ਹਿਰਦੇ ਪੀਓ। ਜਹ
 ਜਹ ਬਸੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ। ਤਹ ਤਹ ਭਜੇ ਤੇਰਾ ਤਾਮ। ਜਹ ਜਹ ਦੀਜੀਐ ਪ੍ਰਭ ਦੇਹ। ਤਹ ਤਹ
 ਦੇਹ ਦਾਨ ਸਨੇਹ। ਜਹ ਜਹ ਗੁਨੀ ਤਹ ਤਹ ਰਹੈ। ਸਾਧ ਕਰਤ ਏਰੀ ਰਹੈ। ਅਜ, ਬੇਰੀ
 ਜੀਓ ਕਰੇ। ਸਿਨ ਪ੍ਰਤ ਕੋਨ ਕਿਨ ਬਿਖ ਹਰੇ। ਹੇ ਪ੍ਰਤ ਐਸੀਓ ਦਸਾ ਜੇਸਾ ਦਾਤਾ ਤੂੰ।
 ਰੋਮ ਰੋਮ ਮਹਿ ਤੂੰ ਬਸੇ ਮੇਰੀ ਮਿਟਿ ਜਾਇ ਹੂੰ। ਹੂੰ ਕੀਆ ਹੈਰਾਨ ਮੇ ਤੁਮ ਬਿਨ ਘਟੇ ਨ ਏਰ
 ਏਹੁ ਘਟੇ ਪ੍ਰਤ ਤਰ ਦਸਾ ਅਪਤਾ ਤੇ ਸਨੇਹੁ। ਰਾਮ ਰਾਮ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰ ਜੀ ਨ੍ਰੋ। ਕਥਾ
 ਦਰਸਨ ਭਰਤ ਕੀ ਪੂਰੀ ਹੁਈ। ਏਕ ਮੇਰੇ ਸਰਮਾਨ ਜੇ ਭਾਈ ਹੋਸਨ ਜੀ ਕੀ ਜਹਾ ਭਾਈ ਨੀਨਾ
 ਰਾਮ ਜੀ ਭਾਈ ਹੋਮਾ ਰਾਮ ਜੀ ਕੀ ਜੇ ਤਹਾ ਮਿਤਾ ਕੇ ਮਿਲ ਕਰ, ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਆਇਆ ਰਾਮ
 ਜੀ ਕੇ ਸਥਾਨ ਮਸਤਕ ਟੇਕਤੇ ਹੁਏ। ਪਰਸਾਦ ਧਰਤ ਸਾਧ ਸਾਧ ਸ੍ਰੀ ਸੀਤ ਜੀ। ਤਾ
 ਪਾਸ ਤੇ ਸਾਧੂ ਪ੍ਰਭਤੇ ਹੁਏ: ਹੇ ਭਗਵਨ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਆਇਆ ਰਾਮ ਜੀ ਬਡੇ ਏਰਾਗੀ ਤਿਆਗੀ
 ਸੀਤ ਸੁਨੇ ਹੈ। ਤਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਰਤ ਹੁਏ ਹੇ ਸਾਧੋ ਸਵਾ ਲਾਖ ਕੀ ਕੋਠੀ ਤਿਆਗ ਕਰ
 ਸਿਨ ਸਾਧ ਹੁਏ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਅਤਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਪ੍ਰਭੇਨੇ। ਏਕ ਸਾਧੋ ਸਿਨ ਸਥਾਨ
 ਪਰ ਬੈਠੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਹੁਏ ਮੈ। ਜਿਉ ਜੇਹੇ ਹੁਏ ਤਿਉ ਤਿਉ ਵੇਰਾ ਕਰ
 ਰੁਦਨ ਕਰੇ। ਤਾ ਹੁਨੇ ਸੁਨੇ ਜਾਇ ਹੁਨੇ ਸੁਨੀ "ਪਾਸਾ ਹੋਇ ਤਾ ਪੁਜ ਕਰਾਏ।
ਗੁਰੂ ਸਦਾਏ ਅਗਿਆਨੀ ਐਧਾ ਕਿਸ ਏਹ ਆਰਗ ਪਾਏ।" ਹੁਜੀ ਰਾਧਾ ਇਹ ਸੁਣ ਕਰ
ਪਾਮ ਨੇ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਸਵਰ ਨਾ ਦੁਦਨ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਤੇ ਨਗਵਾਜੀ ਬਡੇ ਸੀਤ ਜਾਨ ਕਰ
 ਪ੍ਰਭੇ ਸੀ ਸਾਧਾ ਕਰ। ਤਹ ਭਾਈ ਆਇਆ ਰਾਮ ਜੀ ਕਰਤ ਹੁਏ ਜੇ ਲੋਕ ਅਸਾਨੂੰ
 ਪ੍ਰਸਿਆ ਹੈ ਤੇ ਅਸਾ ਪ੍ਰਜ ਕਰਦਿਆ ਹੈ। ਤੇ ਜੇਸੇ ਗੁਰੂ ਕਰਤੇ ਹੈ ਤੇਸੇ ਹਮ ਨਹੀ ਸੇ। ਤਾ ਤੇ
 ਅਸੀ ਦੇਹ ਕੇ ਭੁਝਾਏ ਦੇਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਕੇ ਦੇਪ ਨਿਵਰਤੀ ਆਰ। ਅਸਾ ਤੂੰ ਕਿਸੇ ਵਰਜਨਾ ਦੀ
 ਨਹੀ ਹੇ ਸਾਧੋ। ਤਾ ਸਾਧਾ ਅਰ ਨਗਵਾਜੀ ਸਿਨਾਹ ਕਰ, ਸਾਹਨੀ ਅਸਵਾਰ ਰਾਤੇ ਰਾਤ ਵੇਜ
 ਕੇ, ਨੂਰਪੁਰ ਤੇ ਗਈ ਹੁਨੇ ਸਾਧ ਜੀ ਜੇ ਸਦਾਏ ਏ ਜੇ ਆਇ ਹੋਰੀ ਗਈ ਭਲਾ ਰਾਮ ਜੀ।

ਆਏ ਨਦੀ ਪਾਸ ਜਲੇ ਜੇ ਨਵਾਹ ਤਿਆਹ ਕੇ। ਤਾਂ ਭੀ ਤੀ ਭਲਾ ਰਾਮ ਜੀ ਗੁਰ ਭਾਈ ਕੇ ਦੋਖ
 ਕਰ ਰੋਨ ਕੀ ਧੂਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਿਕਲੀ ਜੀਕ ਮਾਰ ਕੇ। ਉਹਰੇ ਓਹ ਗੰ ਜੋਇ ਮਿਲੇ ਕੰਠ। ਪੁਨਾ ਭਾਈ
 ਭਲਾ ਰਾਮ ਜੀ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਗਹ ਮੇ ਅੰਤਰਾ ਪਾਇ ਕਾ ਕਰਾ ਜੋ ਸੰਗ ਬਖਸੀਏ ਹੇ ਬਖਸਿੰਦ। ਤਿਸ
 ਕਾਲ ਦੂਰ ਦੂਰ ਤੋਂ ਸੰਗਤ ਆਇ ਇਕੱਠੀ ਰਈ ਸੀ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਆਇਆ ਰਾਮ ਜੀ ਕਰਤ ਭੰਏ। ਜੋ
 ਕੋਈ ਅਜਾਂ ਨੂੰ ਮੱਥਾ ਨਾ ਟੇਕੇ ਤੋਂ ਹਮ ਦੇਰ ਰਖੀਏ ਨਾਹੀ ਤੋਂ ਨਾ ਰਾਖੇ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਭਲਾ ਰਾਮ
 ਜੀ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਕਰਤ ਭਏ। ਜੀ ਐਸੇ ਹੀ ਹੋਵੇਗ। ਤਾਂ ਸਭ ਸਾਧੋ ਕੇ ਭੀ ਅਰ ਸੰਗਤ ਕੇ ਜੋ ਜੋ ਲੋਗ
 ਲੁਗਾਈ ਸੇ ਸਭ ਕੇ ਮਨਹ ਕਰ ਦੀਆ। ਜੋ ਭਾਈ ਆਇਆ ਰਾਮ ਜੀ ਕੇ ਮਸਤਕ ਕਿਸੀ ਨਾਹੀ
 ਟੇਕਨਾ, ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੇ। ਤਬ ਭਾਈ ਜੀ ਮੁੜ ਕਰ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਪਰ ਆਇ ਰਹੇ। ਜੋ ਏਹੀ ਬਡੀ
 ਧਰਮਸਾਲ ਸੀ ਤਿਨ ਕੀ। ਅਹ ਸਡੀ ਜੀਆਂ ਕੇ ਦੁਖ ਵਾਸਤੇ ਬਨਾਈ ਸੀ, ਭਾਈ ਜੀ ਨੇ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ
 ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵਰਨਨ ਕਾਤੇ ਹੈ, ਹੇ ਸਾਧੋ ਇਹ ਰਹ ਕਾ ਅਸਥਾਨ ਹੈ। ਅਬ ਈਹਾਂ ਇਹ ਜੰਤ ਸਾਂਤ
 ਆਤਮਾ ਭਾਈ ਹੇਮਾ ਰਾਮ ਜੀ ਕੋੀ ਜੇਸੇ ਬਾਨਾਂ ਬਨਾਂ ਕਾ ਹੇਮ ਹੋਵੇ। ਤਬਾ ਜਨੇ ਭਾਈ
 ਜੀਲੇ ਰਾਮ ਕੇ ਰੇਲੇ। ਤਬ ਜੁਨ ਕਰ ਸਾਧ ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ। ਐਸੇ ਹੀ ਕੋਈ ਕਾਲ ਰਹ ਕਰ, ਧਰਮਸਾਲੇ
 ਭਾਈ ਮੂਲਾ ਰਾਮ ਜੀ, ਭਾਈ ਹੇਮਾ ਰਾਮ ਜੀ ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਤੀਰਥ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੀਰਥ ਰੀਗਾ ਜਮ ਉਪਕਾਰੀ
 ਸਰਧ ਜੰਤਾਂ ਕੇ ਮਿਲ ਕਰ ਪੁਨਾ ਭਗਵਤ ਪ੍ਰੀਤਮੇ ਕੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੇ ਬਾਂਧੇ ਹੁਏ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈਜੀ ਝੰਡ ਆਵਤੇ
 ਭਏ। ਤਹਾਂ ਮੋਤੀ ਰਾਮ ਬੈਰਾਜੀ ਜੋ ਪੁਨਾ ਮੋਤੀ ਕੇ ਮਾਨ ਹੀ ਜਿਨ ਕਾ ਰਿਦਾ ਉਜਲ ਥਾ। ਅਰ
 ਤਿਨ ਕੇ ਭਾਈ ਆਇਆ ਰਾਮ ਬੈਰਾਜੀ ਸੇ। ਮੇ ਪ੍ਰਸਾਰ ਮਿਲ ਕਰ ਪ੍ਰਮ ਰਤਖ ਧਾਰਤ ਭਏ। ਪਰਮ
 ਧਰਮ ਜੋ ਭਗਵਤ ਹੈ ਮੇ ਤਿਸ ਕਾ ਸਿਧਾਂਤ ਨਿਰਨੇ ਹੋਤਾ ਭਯਾ। ਅੰਤ ਕੂੰ ਕਿਆ ਜੋ "ਉਠਤ ਬੈਠਤ ਸੇਵਤ
 ਨਾਮ। ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਨ ਕੇ ਸਦ ਕਾਮ"। ਪੁਨਾ ਬਦਹਮ ਬੀਚਾਰ ਕਰਤੇ ਭਏ ਜਗਿਆਸੀ। ਜਨ ਜੁਨ ਕਰ
 ਤੇ ਸਹੂਪ ਕਹੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਏ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਮੋਤੀਰਾਮ ਬੈਰਾਜੀ ਕਰਤੇ ਭਏ ਜੋ ਪ੍ਰਿਥਮ ਏਕਾ ਏਕੀ ਆਪ ਤਹੇ
 ਇਤੀ ਧਾਰ ਕਰ ਵਿਚਰਦੇ ਸੀ ਤਬ ਈਹਾਂ ਆਇ ਕ ਕਰਾ ਉਪਨਿਖਦੇ ਕੀ ਵਾ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤ
 ਇਤਿਆਦਕ ਆਪ ਆਇ ਜੁਲਤੇ ਸੇ। ਜੋ ਕੋਸੇ ਜਸ ਅ ਵਨਾ ਸਰ ਕੇ ਨਿਮਸਕਾਰ ਕਰ ਕੇ ਪੀਛੇ
 ਬੈਠ ਜਾਨਾਂ। ਰੂਪ ਬੈਠ ਨੀਵੇ ਨੈਨ ਤੇ ਰਾਕ ਐਨ ਸੇ ਤਬ ਆਪ ਕਾ ਦਰਸਨ ਭਯਾ ਸੀ। ਅਬ ਤੇ
 ਪ੍ਰਮ ਕਿਰਪਾ ਭਈ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਇ ਕਾ ਦਰਸਨ ਸਾਖਿਆਤ ਗੋਇੰਦ ਕਾ ਦਰਸਨ
 ਹੈ। ਇਕੰਤ ਸਮਾ ਆਇ ਕਰ ਕੋਈ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਸਾਧੂ ਤਿ ਸੇ ਪ੍ਰਵਤ ਕਰਾ, ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਟੇਹੁ
 ਰੇਰਾਜੀ ਨਾਧੂ ਤਾਂ ਪ੍ਰਮ ਉਤਮ ਸੁਭਾਵ ਸਾਂਤ ਆਤਮਾ ਮਤਾਵਾਨ ਦੇਖੇ ਹੈ ਆਪ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ।
 ਰੀਗਾ ਰਾਮ ਜੀ ਬੈਰਾਜੀ, ਆਇਆ ਰਾਮ ਜੀ ਬੈਰਾਜੀ, ਪੁਨਾ ਮੋਤੀ ਰਾਮ ਜੀ ਸੰਤ। ਐਸੇ ਕੋਊ ਅਵਾ
 ਭੀ ਹੈ। ਤਬ ਸੰਤ ਜੀ ਕਰਤ ਭਏ ਹੇ ਭਾਈ ਸਰਧ ਐ ਮੇ ਅਨੇਪ ਪੁਰਖ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਬੀਰ ਨਿਵਾਸ
 ਕਰਤੇ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਆਧਿਆ ਵਾਸੀ ਸੰਤ ਸ੍ਰੀ ਜੁਗਲ ਦਾਸ ਜੀ ਬੈਰਾਜੀ। ੧ । ਸ੍ਰੀ ਰਘੁਨਾਥ ਦਾਸ
 ਜੀ ਬੈਰਾਜੀ। ੨ । ਸ੍ਰੀ ਮਾਧੋ ਦਾਸ ਜੀ ਤ੍ਰਿਵਾਨੀ ਰਘੁਨਾ ਗੁਰ ਨਰਾਇਨ ਜੀ ਉਦਾਸੀ ਨਖੰਨ੍ਹੇ ਵਾਸੀ
 । ੪ । ਸ੍ਰੀ ਜੁਗਲਦਾਸ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਨ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮੰਗਵਾਵਤੇ ਭਏ ਸਕੇਤ ਮੇ।
 ਜਹ ਸੁਣਿਆ ਆਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਤਟ ਜੋਜਨ ਤਰ ਆਏ ਲੇਨੇ ਭਏ। ਅਰ ਅਨੰਤ ਮੰਗਲ

ਮੈਂ ਬਾਜੇ ਬਜਵਾਇ ਕਰ ਗੀਤ ਗੋਇਦ ਕੇ ਗਾਇਨ ਕਰ ਸੰਖ ਭੈਰੀਆਂ ਅੰਦਰੋਂ ਤੀ ਧੁਨੀ
ਸਰਤ ਅਪਨੇ ਆਸ਼੍ਰਮ ਲਿਆਵਤੇ ਭਏ। ਤਬ ਪੂਛਿਆ ਬਡੇ ਬਿਧੀ ਸੇ ਜੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਭੋਗ
ਜੇ ਏਕਨ ਹੈ ਸੇ ਕਵਨ ਹੈ, ਹੇ ਸੰਤੋ। ਤਬ ਸਭ ਨੇ ਜਹਾ ਜੇ ਪ੍ਰਚਾਰਿਤ ਕਰਾਹ ਪ੍ਰਸਾਦ ਗੁਰੂ ਕੇ
ਜਿਖ ਲੋਕ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਜਿਸ ਕੇ ਦੁਖ ਮੋਹ ਭੋਗ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਜੇ ਤੇਰੀ ਹੀ ਕਰਤੇ ਭਏ ਅਨੰਤ
ਪ੍ਰਕਾਰ ਤ੍ਰਿਹਾਵਲ ਕਰਵਾਇ ਕਰ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕੀ ਭੋਟਾ ਕਰ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਤ੍ਰਿਪਤ ਕਰਤੇ ਭਏ।
ਸਹਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਪਾਤ ਕਥਾ ਸੁਣਨੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸਰਤ ਅਰ ਆਰਤੀ ਆਦਕ ਮੰਗਲ-ਚਾਰ
ਕਰਨੇ। ਪੁਨਾ ਤਿਨ ਕੇ ਦੇਲੇ ਅਵਧੂਤ ਦਾਸ ਪ੍ਰੇਮ ਆਚਾਰ ਯੋਗੇ ਹੀ ਸੁਭ ਕਰਤਵ ਕਰਤੇ ਭਏ ਗੁਰੋਵਤ।
ਕਥਾ ਹਯੂਨਾਥ ਦਾਸ ਕੀ। ਪਿਛਲਾ ਸਰਕਾਰ ਕੇ ਛੋਕਰ ਜੇ ਇਹੁ ਅੰਗਰੇਜ਼ੋਂ ਕੀ ਪਲਟਨ ਮੇਂ ਤਬ ਏਹ
ਦਿਨ ਸੋਇ ਜਏ ਪਹਿਰੇ ਸਮੇ; ਜਾਤੇ ਸਾਨੀ ਢਾਕੀ ਰਾਮਾਇਣ ਕੀ ਕਥਾ ਸੁਣਤੇ ਰਹੇ ਸੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ।
ਤਿਸ ਕੇ ਪਹਰੇ ਸਮੇ ਆਪ ਹਮ ਚਰਚ ਜੀ ਜਾਇ ਪੈਰਾ ਦੇਤੇ ਭਏ। ਜੋਈ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕਰ।
ਜਬ ਹਯੂਨਾਥ ਦਾਸ ਜੀ ਜਾਨੀ ਹਿਰਾਨ ਹੋ ਜਾਏ ਜੇ ਸਰਕਾਰ ਕਿਆ ਭੰਡ ਲਾਵੇ। ਤਬ ਅਵਰ
ਸਪਾਈਆਂ ਕੇ ਕਹਤੇ ਭਏ ਏਨਤੀ ਕਰ ਜੋਰ ਕੇ ਹੇ ਭਾਈਓ, ਮੇਰੀ ਖਬਰ ਮਤ ਕਰੀਓ ਜੇ ਇਹੁ
ਸੁਤਾ ਰਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਸਾਚ ਕਰ ਕਰਤੇ ਭਏ ਹੇ ਭਾਈ ਤੂੰ ਤੋ ਅਪਨਾ ਪੇਹਿਰਾ ਦੇ ਗਿਆ ਹੈ।
ਜੇ ਸੁਨ ਕਰ ਪ੍ਰੀਤ ਭੀ ਹੁਆ ਤੇ ਕਹਤ ਭਯਾ ਜੇ ਮੇਰੀ ਖਾਤ੍ਰ ਭਗਵਾਨ ਕੇ ਖੇਚਲ ਹੋਈ ਹੈ। ਅਰ
ਜੁਵਾਨ ਦਾਸ ਜੀ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਕਥਾ ਹੋਈ ਸੀ। ਤਿਸ ਮੇਂ ਮੈਨੇ ਸੁਣਿਆ ਕਾ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਸਬਦ। "ਨਿਰ ਭੈ ਹੋਇ ਰਜੇ ਭਗਵਾਨ"। ਤਾਂ ਤੇ ਅਬ ਨਿਰਭੈ ਹੁਆ ਚਾਹੀਏ।
ਐਸੇ ਕਰ ਕਰ ਸੁਬ ਅਪਨੀ ਸੰਪਦਾ ਲੁਟਾਏ ਦੇਤੇ ਭਏ ਲੋਕੀ ਤਿਆਗ ਦੇਤੇ ਭਏ। ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਲੋਕ ਦੀ
ਕਹਿ ਰਹੇ ਜੇ ਸੇ ਰੁਪੇਆ ਇੰਗਲਿਸ਼ ਤੁਮ ਪਾਵੇ ਤੇ ਨੋਰਤੀ ਭੀ ਨ ਦੇਵੇ ਪਰ ਸੇ ਨਾ ਮਾਨਤ ਭਏ।
ਸਰਬ ਕਾਣ ਕੇ ਛੋਡ ਕਰ ਹਰਿ ਕੇ ਹੋਇ ਕਰ ਹਰੀ ਨੇ ਜਜਤੇ ਭਏ। ਏਰਾਗ ਵੇਸਧਾਰ ਕਰ,
ਤੀਰਥਾਂ ਧੀਰ ਰਲੇ ਗਏ। ਪੁਨਾ ਆਇ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਸਬਦ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਭਏ, ਬਡੇ ਉਦਾਸ
ਇਨ ਕੀ ਉਦਾਸਤਾ ਦੇਖ ਕੇ ਇਨ ਕੇ ਗੁਰੂ ਕਹਤ ਭਏ ਜੇ ਤੂੰ ਅਪਨਾ ਘਰ ਬੇਇਆ ਹੈ ਅਬ ਹਮਾਰਾ
ਗਵਾਵਤਾ ਹੈ। ਸੇ ਇਨ ਅਵਾ ਕਮਲ ਪਾਇ ਕਰ ਤਾਂ ਇਸਬਤ ਭਏ, ਸਹਾ ਜੀਵਾਂ ਕੇ ਦੁਖਦਾਈ।
ਪੱਖ ਪਾਦ ਤਿਆਗ ਕਰ ਤਾਏ ਦਾਸ ਆ ਜਾਏ ਆਸਾ ਮੇਂ ਕੀ ਮੇਲਾ ਰਾਤੇ ਰਹੇ ਕੋਇਲ ਪ੍ਰਾਣ ਜਾਨ ਕੇ।
ਕਥਾ ਮਾਧੋਦਾਸ ਉਦਾਸੀ। ਮਾਧੋ ਦਾਸ ਜੀ ਸਰਬ ਆਤਮ ਦਰਸੀ ਰਿਦਿਓ। ਪੁਨਾ ਗੁਰੂ ਕੇ
ਸਿਖ ਕਉ ਦੇਖ ਕਰ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤ ਹੋਣਾ ਿਆ ਤੇ ਜੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਕੋਇਲ ਸਿਖ ਜੀ ਕਾ ਦਾਸਨ
ਗੁਰ ਸਿਖੋ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਰਨੇ ਜੋ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਆਪ ਬਚਨ ਕਰਤੇ ਹੈ। "ਆਇ ਮਿਲਿ
ਗੁਰ ਸਿਖ ਆਇ ਮਿਲ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ"। ਤਾਂ ਤੇ ਮਾਧੋ ਦਾਸ ਜੀ ਗੁਰ ਸਿਖਾਂ ਕੀ ਸੇਵਾ
ਬਹੁਤ ਕਰੇ। ਜੇ ਕਰ ਕੋਈ ਅਪਨਾ ਚੇਲਾ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਛਾਣੀ ਤਿਆਗ ਕਰ ਅਵਰ ਕੋਈ
ਵਿਦਿਆ ਪੜਨੇ ਲਾਏ ਤਾਂ ਤਿਸਕੇ ਕੋਰਿਣਾ ਜੇ ਤੂੰ ਅਬ ਗਾਮੇ ਜੀ ਰੁਦਾ ਹੈ ਜਾ। ਤੇਰਾ ਅਜਾਡਾ ਹੁਣ
ਮੇਲ ਹੋ ਚੁਕਾ। ਜੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਸਾਨੀ ਤਿਆਗ ਰਾਹੀਂ ਹੈ ਤੇ ਨੇ। ਐਸੇ ਤਿਸ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰਨਾ
ਪੁਨਾ ਏਕ ਸਮੇ ਲੋਕਾਂ ਕਾ ਭੰਗਾਰਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਬੋਹਰਾ ਆਂ ਲੀਰਖਾ ਰਹੀ। ਅਪਨੀ ਧੰਗਤੀ ਪੀਵੇ

ਕੰਗਲ ਬੈਠਾਇ ਦੀਏ ਸੈਕੜੇ। ਮੈਂ ਬੈਠਾਈ ਨੇ ਤੇ ਕਰ ਕੰਗਲੇ ਕੇ ਦੇਤੇ ਜਾਏ ਜੋ ਕਿ ਇਨ ਕੀ ਟੰਗੀ ਦੇਵੇ
 ਤਬ ਮਾਧੋ ਦਾਸ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਪਿਆਨ ਕਰਤੇ ਸਾਂਤ ਨਾਲ ਕਾ ਤਬ ਇਹ ਤੁਕ
 ਸ੍ਰੀ ਜਪੁ ਜੀ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰਦੇ ਜਾਵੇ। "ਦੇਵਾਂ ਦੇ ਨੈਦੇ ਬਕ ਪਾਇ"। ਤਬ ਕੰਗਲ ਭੀ ਪੰਡਾ
 ਪੂਰ ਕਰ ਰਜ ਰਹੇ ਤੇ ਬੈਠਾਈ ਭੀ ਰਜ ਰਹੇ ਗੁਰੂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਸੇ ਭੰਡਾਰਾ ਅਖੁਟ ਹੋਇਆ।
 ਕਥਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕਾਇਣ ਉਦਾਸੀ ਕੀ। ਸਨਮ ਇਨਕਾ ਲਤਾਨ; ਘਰ ਗਰੀਬੀ ਬਹੁਤ ਸੀ। ਤਬ ਪਿਤਾ
 ਲਖਨਊ ਇਨਕੇ ਤੇ ਗਿਆ ਜੋ ਕਹੁ ਉਦਾਸ ਪੂਰਾ ਸੁਖੇਰਾ ਕਰਹ। ਉਹਾਂ ਏਕ ਸੰਤ ਉਦਾਸੀ ਕੀ ਦਿਰਸਟ
 ਬਾਲਕ ਪਰ ਪੜੀ। ਤਬ ਪਿਤਾ ਕੀ ਨਿਦੇਸ਼ ਪਾਇ ਕਾ ਤਿਸ ਸੰਤ ਸੇ ਸੰਤ ਭੇਸ ਲੇ ਲੀਆ। ਬੜੇ
 ਪ੍ਰਤਾਪ ਹੂੰ ਪਾਇ ਕਰ ਭੀ ਸਾਮਾਨ ਇਸਬਾਨ ਪਰ ਏਨੇ ਰਹਿਣਾ। ਜਾਂ ਤੇ ਕੋਊ ਵਿਸੇਸ ਨਾ ਜਾਣੇ ਜੋ
 ਏਹੀ ਮਹੰਤ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਸੰਤ, ਜਿਸ ਕੀ ਹਾਵਤਾ ਧੰਨ ਇਨਾ ਬਿਗਰਤੀ, ਜਾ ਤੇ ਜੋ ਬਨਾਇ
 ਦੇਈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਆਦਰ ਬਹੁਤ ਕਰਨਾ ਤੇ ਗੁਰਮਾਨੀ ਕਾ ਹੀ ਜਾਪ ਜਪਨਾ। ਯਦ
 ਭੀ ਕਈ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਏਕ ਸਮੇਂ ਲਖਨਊ ਕੇ ਨਵਾਬ ਨੇ ਜੁਲੇ ਕੀ ਹੁਲੀ ਕਾ, ਹੁਕਮ ਦੇ ਦੀਆ
 ਜੋ ਪ੍ਰਸਾਦ ਨਾਮੇ ਪੌਸਾ, ਕਾਨੀ ਕੋਸ ਤਕ ਜਿਸ ਕਾ ਸਾਂਦ ਹੋਤਾ ਥਾ, ਸੋ ਨਾ ਵੀਆ ਕਰੇ। ਤਬ ਸੰਤੋ
 ਨੇ ਕਹਾਂ ਜੋ ਨਵਾਬ ਮੇ ਬਲ ਹੈ ਤੇ ਏਕ ਕਰ ਢੇਵੇ ਅਖੀਰ ਨਵਾਬ ਕਈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬਲ ਨਾ ਕੇ ਹਾਜ ਗਿਆ
 ਅਰ ਖੁਆਰ ਹੋ ਕੇ ਸੁਨੀ ਆਇਆ ਅਰ ਹੁਲ ਬਖਸ਼ਾਂਦਾ ਅਰ ਨੀਰ ਨਾਲ ਜਗੀਰ ਭੀ ਨਾ ਦਿੱਤੀ। ਇਤਿ
 ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਾ ਸਿੰਧੂ ਗ੍ਰੰਥੇ ਉਤਾਰਧੇ ਸੰਤ ਦੀਤ ਵਰਨਣੀ ਬੁਨਾਈ ਸਮੇਂ ਹੁਲਸਾ ੨੯। ਪੂਰਬ ਮੇ
 ਏਕ ਸੁਆਮੀ ਕੇ ਗੰਦੀ ਪਨਿ ਤਿਨ ਕਾ ਏਕ ਸਾਧੂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਪਾਠ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਉ ਕਰੇ;
 ਤਹਾਂ ਜਾਇ ਕੇ ਜਹਾਂ ਹੋਵੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ। ਤਬ ਐਸੇ ਸੰਨਿਆਸੀ ਬੜੇ ਮਹੰਤ ਆਯੋ ਏਤਖਾ
 ਕਰ ਚੁਗਲੀ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਤਬ ਬੜੇ ਕਰਤ ਭਏ: ਨਿਕ ਪਾਠ ਕੀਤਾ ਕਰ। ਪੁਨਾ ਰਾਦੀ ਤੀ ਤਿਨ ਕੇ
 ਦੇਤੇ ਭਏ ਮਹੰਤ। ਤਾਂ ਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਸਹਾਭ ਭੇਧੋ ਮੇ ਪਾਸ ਸਮਤਾ ਵੰਤ ਸੰਤ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਜੋ ਜਾਪ
 ਪ੍ਰਤਿਨ ਹੁਆ ਹੁਨ ਕਰ। ਏਕ ਸਮੇਂ ਭਾਈ ਹਜਾਰੀ ਰਾਮ ਜੀ ਨਾ ਪੂਰ ਲੇ ਜਾਤੇ ਭਏ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਾ
 ਸੋ ਕੋਸੇ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਹਜਾਰੀ ਰਾਮ ਜੀ ਜੋ ਹਜਾਰੀ ਹੀ ਸੰਤ ਜਿਨ ਕੇ ਪ੍ਰਿਯ ਨਾਲਤੋ ਤੇ ਸੰਤੋ ਮੇ ਸੰਤ
 ਸੇ ਅਤ ਮਹੰਤੋ ਮੇ ਸ੍ਰੀ ਪਰੰਤ ਸੇ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਨਾਲ ਰਾਮ ਰਾਜੀ ਤਿਨ ਕੇ ਗੁਰ ਦੇਵੇ ਦੇਵ। ਸੋ
 ਤਹਾਂ ਕੀ ਸੰਤ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਤ ਕਾਨੀ, ਰਾਜਨ ਸਾਸ। ਅਰ ਨਗਰਵਾਸੀ ਭੀ ਬਹੁਤ ਕਾ ਸੇਵਨਾ
 ਕਰੇ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੀ। ਕਥਾ ਕੀਤਨ ਮੇ, ਹਨਿ ਹਨਿ ਹੁਆ ਹੁਆ ਰਹਚਾ ਜਸ ਮੇ ਸਮਾ ਦਿਤੀਤ ਕਰਨਾ
 ਸਾਸਤ ਸਾਧ ਸੰਤ ਕਾ, ਤੇ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਗੁਨ ਹਰ ਗੰਗਾਂ ਦਾ ਪੜਾ ਧਰਨਨ ਹੋਵੇ। ਏਕ ਸਮੇਂ ਸੰਤ ਸਭਾ
 ਮੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ ਕਥਾ ਜਤੀ। ਜੋ ਦੇਖੋ ਕੋਊ ਭਏ ਹੈ ਸੰਤ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ,
 ਜਨ ਸੁਖਦਾਈ। ਜੋ ਜਿਨਾਂ ਨੇ ਬਾਲ ਅਵਸਥਾ ਮੇ ਹੀ ਜੀਵਿਆ ਹੈ, ਬਡਿਆਂ ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਸੰਤ ਤਿਨ
 ਪ੍ਰਿਏ ਨਾਮੇ ਹੈ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਉਹ ਪਿਆਰੇ ਹੁਏ ਹੈ। ਬਾਲ ਅਵਸਥਾ ਮੇ ਕੋਸ ਗ੍ਰੰਥੇ ਹੋਏ ਹੋਵਨ ਅਰ ਈਹਾਂ
 ਪੇਈ ਪੜਦੇ ਸੀ। ਤਬ ਹੀ ਭਾਈ ਆਇਆ ਰਾਮ ਜੀ ਕੇ ਮਕਿਾਇਓ ਈਹਾਂ ਨਿਅਏ ਜੋ, ਭਾਈ
 ਭਨਾ ਰਾਮ ਜੀ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਆਇਆ ਰਾਮ ਜੀ ਕਹਾਂ ਭਏ ਜੋ ਏਕ ਸਾਧੂ ਕੋਈ ਪ੍ਰਸਾਦ ਮਾਤੁ

ਪਹੁੰਚਾਇ ਦੇਵੇ ਐਰ ਮੇਰੇ ਨਿਕਟ ਕੋਈ ਨ ਆਵੇ। ਤਦ ਕਹਾ ਜੋ ਕਰੇ ਸੋਈ ਸਾਹਿਬ ਆਪਣੇ ਆਵੇ।
 ਤਿਸ ਕਾਲ ਇਹ ਨਿਕਟ ਖੜੇ ਸੇ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਆਇਆ ਰਾਮ ਸਹਿਬ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ
 ਜੇ ਇਹ ਬਾਲਕ ਨਿਯਾਇਆ ਕਰੇ। ਤਦ ਕੇ ਇਹੁ ਸੰਤ ਸੇਵਾ ਕਰ ਪ੍ਰਮ ਭਾਵੇ ਸੇ, ਆਪੁ ਭੀ ਪ੍ਰਮ ਭ
 ਸੰਤ ਹੀ ਹੁਏ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੰਤ ਗੁਣ ਗੁਣ ਕਰ ਸੰਤ ਸਭਾ ਮੁਸਪਰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਕੇ ਕੀਰਤਨ ਅਰ ਕਥਾ
 ਸਰਵਣ ਕਰ, ਆਤਮੀ ਸੋਹਨਾ ਸੁਨ ਪੜ ਕਰ, ਅਰਤਾਸ ਕਰਤੇ ਸਤਿ ਗੁਰ ਦਾ ਧਿਆਨ ਕਰਤੇ ਸਨ ਕਰਤੇ
 ਭਏ ਅਰਧਿ ਜਾਮਨੀ ਕੇ ਬੀਤਿਆਂ ਹੋਇਆਂ। ਪੁਨਾ ਪਹਿਰ ਰਾਤ ਰਹਿਦੀ ਸਨਾਨ ਆਦੀ ਕਰਕੇ ਨਾਮ
 ਅਰ ਗੁਰ ਬਾਣੀ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਹਟਨ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਤੇ ਕਈ ਸੰਤ ਭਾਈ ਮਹਾਈ ਤੋਂ ਆਦਿ ਲੋਕਰ
 ਪ੍ਰਾਤ ਕਾਲ ਆਸਾ ਕੀ ਵਾਰ ਕਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਤਏ ਰਾਗ ਰਤਨ ਪਾਇ ਕਰ। ਪ੍ਰਾਤ ਕਾਲ ਕੀ ਚੌਕੀ
 (੧)। ਦੂਜੇ ਅਠਦਕੀ (੨) ਤੀਜੇ ਰਉਕੀ ਚਰਨ ਕਮਲ ਕੀ (੩)। ਚਤੁਰਥ ਸੋਦਰ ਕੀ (੪)।
 ਪੰਜਵੇਂ ਚੌਕੀ ਕਾਨੜੇ ਕਲਿਆਨ ਕੀ (੫)। ਇਹੁ ਤੇ ਸਿਖੀ ਮਾਰਗ ਮੇਂ ਰੀਤ ਮਾਤ੍ਰ ਹੈ ਕਾਨਿਆਵਤ
 ਸਿਖਾਂ ਲੀਏ: ਜੁਆਸੀ ਜਨੋ ਕੇ ਵਸਤੇ ਕਾਨੇ ਧਰੇ ਹੈ ਬਡਿਆਂ ਨੇ ਜਾਂ ਤੇ ਸੁਖੈਨ ਹੀ ਇਸ
 ਖੁਕਤ ਮਾਰਗ ਕਾ ਮਹਮੀ ਹੋਵੇ। ਜੇ ਸੰਤ ਜਨ ਹੈ ਨਿਦੇ ਰਸਨਾ ਕੇ ਗਸੀਆਂ ਨਾਮ ਕੇ ਤਿਨ ਕੀ
 ਸੁਆਸ ਚੌਕੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਆਜੇ ਹੈ ਰਹੀ ਹੈ ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਜਸਨ ਹੈ, "ਜਾ ਕੇ ਹੀਏ
 ਪਰਗਟ ਪ੍ਰਭ ਹੋਇਆ ਅਨ ਦਿਨ ਕੀਰਤਨ ਰਸਨ ਰਮੇਗੀ"। ਕਿਆ ਜੇ ਰਾਤ ਦਿਨ ਰਸਨਾਕਟ
 ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਰਾਤ ਕਾ ਉਚਾਰਨ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਲਾਲ ਤੇਦ ਜੀ ਅਰ
 ਭਾਈ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਜੀ ਤੇ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਜੀ ਇਤਿ ਆਦਿ ਹੋਰ ਭੀ ਸੰਤ ਮਿਲ ਕਰ ਸਿਰਦੇ ਸਤਾਰਾ
 ਦੁਤਾਰੇ ਮਿਦੰਗ ਕੋਸੀਆਂ ਸਾਜੇ ਸਾਥ ਕਰਤੇ ਥੇ। ਅਰ ਸੰਤ ਸਭਾ ਸੁਣਨ ਲੀਏ ਆਇ ਟਿਕਤਰ ਹੋਤੇ ਸੇ
 ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਹਜ਼ਾਰੀ, ਰਾਮ ਜੀ ਹੋਰ ਭੀ ਵੇਰਾਜੀ ਤਿਆਗੀ ਸੰਤ ਨਗਰ ਵਾਸੀ
 ਸਜਨ ਮਲ ਰੋਧਗੀ ਆਦਿ ਭਾਈ ਕਿਸਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੰਤ ਮੁਹਤੀ ਸੰਤ ਆਤਮਾ ਬਾਲਕ ਅਵਸਥਾ ਮੇਂ ਹੀ
 ਜਿਨ ਕੇ ਸਾਖਤਾ ਉਦੇ ਹਈ ਹੈ। ਹੋਰ ਹੀ ਆਇ ਇਕੱਤ੍ਰ ਅਲੰਤ ਲੋਕ ਮਾਈ ਭਾਈ ਹੋਤੇ ਸੇ,
 ਤੇ ਤੀਸਰੇ ਪਹਰ ਭਾਈ ਕਨਯਾ ਰਾਮ ਯਹ ਹੋਰ ਰਾਜੀ ਭੀ ਮਿਲ ਕਰ ਕਥਾ ਪੜਿ ਕੀਰਤਨ ਕਰਦੇ ਸੀ।
 ਜੇ ਇਕ ਦਿਨ ਐਹ ਰਾਗੀ ਤਾਂ ਆਏ ਤੇ ਭਾਈ ਕਨਕੀਆਂ ਰਾਮ ਜੀ ਨਾ ਆਏ ਜੇ ਕਿਸੀ ਐਸ ਮੇਂ
 ਕ੍ਰੋਧ ਕਉ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰ ਤਾਂਤੇ ਨ ਆਏ। ਜਬ ਰਾਤ ਹੋਏ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਆਇ
 ਕੇ ਬੈਠੇ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਪਾਸ ਬੈਠਾਇ ਕਰ ਕਹਤ ਭਏ। ਹੇ ਭਾਈ ਜੀ, ਇਸ
 ਤੁਕ ਕਾ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਅਰਥ ਦਸੋ। ਜੇ ਇਸ ਸਬਦ ਕਾ ਕੈਸੇ ਕਥਨ ਹੈ ਜਾਂ ਤੇ ਆਪ ਬਡੇ ਹੈ
 ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਭਨਾ ਰਾਮ ਜੀ ਕੇ ਚੇਲੇ। ਸੋ ਕਉਨ ਸੀ ਤੁਕ ਹੈ ਸੋ ਸੁਣੋ ਜੀ। "ਸਾਧੋ ਮਨ ਕਾ ਮਾਨ
 ਤਿਆਵੇ। ਰਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਸੰਗਤਿ ਦੁਰਜਨ ਕੀ ਤਾਂ ਤੇ ਅਹਿਨਸ ਭਾਏ"। ਇਸ ਕਾ ਅਰਥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ
 ਦੁਨਾਉ ਜੇ ਆਪ ਕੇ ਮੁਖੇ ਸੁਨਿਆ ਰਾਹੁਤਾ ਹਾਂ। ਜਬ ਐਸੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਿਆ ਤਦ ਉਹ
 ਚਰਨੇ ਪਰ ਗਿਰ ਪੜੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਤੇ ਮੁਖੇ ਕਹਤ ਭਏ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ। ਜੀ ਮੇਂ ਭੁਲਾ ਹਾਂ
 ਜੇ ਅਮਕੇ ਸਾਧ ਸਾਥ ਮੇਂ ਗਣਤੀ ਪਾਈ ਹੈ। ਅਮ ਰਖ ਕਰ ਜੇ ਦੋਨੇ ਸਾਧ ਆਪਸ ਮੇਂ ਮਸਤਕ ਟਿਕਵਾਇ

ਦੀਆ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਨੇ। ਜਾ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਮੇਲਣ ਹਾਰ ਹੈ ਜਗਤ ਜੀਵ ਤੋੜਨ ਹਾਰ ਹੈ। ਸੋ ਪੁਨਾ ਪਰਸਨ
 ਹੈ : ਕਰ ਕੀਰਤਨ ਕਰਤ ਤਏ ਭਾਈ ਕਨਿਆ ਰਾਮ ਜੀ। ਯਾਦਗਰੀ, ਜੋ ਦਰਬਾਰ ਕੀ ਹੈ, ਤਿਸ ਬੀਚ
 ਕੋਠੀ ਮੇ ਰਹਤੇ ਥੇ ਭਾਈ ਦਰਬਾਰੀ ਜੀ ਸੇਵਾ ਗੁਰੂ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ ਲੀਏ। ਸੋ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇਵਾ ਕਰਹਿ
 ਤੇ ਭਾਈ ਪੜਹਿ। ਤੇ ਕੂਕਰਾਂ ਦੀ ਪੀਛੀਓਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਤੇ ਮਿਰਗੋ ਕੀ ਸੇਵਾਪਨ ਮੇ ਜਾਇ ਕਰੇ,
 ਗੋਬਿੰਦ ਰੂਪ ਜਾਨ ਕਰਿ। ਜਬ ਤਿਨ ਕਾ ਅੰਤ ਸਮਾਂ : ਯਾ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਜਗਤਾ ਰਾਮ
 ਆਇ ਲੈ ਕਰ ਆਏ ਤਿਨ ਲੇਏ ਕਉ। ਯਾਰਾਂ ਦੀ ਬੀਚ ਸਭੀ ਸੰਤ ਆਏ ਬੈਠੇ। ਤਬ ਭਾਈ
 ਦਰਬਾਰੀ ਜੀ ਸੰਤਾਂ ਕੋ ਨਗੇ ਪਰਕਰਮਾਂ ਦੇਣ। ਤਬ ਲੋ : ਦੇਖ ਕਰ ਕਰਤ ਤਏ ਜੋ ਆਪ ਕੀ ਕਰਦੇ
 ਹੋ, ਹੋ ਭਾਈ ਦਰਬਾਰੀ ਜੀ। ਤਬ ਕਰਤ ਤਏ ਜੋ ਸੰਤ ਕੋ ਪ੍ਰਕਰਮਾਂ ਦੇਣੇ ਹਾਂ ਇਹੁ ਸੰਤ ਬੈਠੇ ਹੈ
 ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜਗਤਾ ਜੀ ਆਇ। ਐਸੇ ਸੁਣ ਕਰ ਸਭੀ ਜਗਤ ਤਏ ਜਾਂਤੇ ਤਿਨ ਕੋ ਤਾਂ ਨਗਰ ਨਹੀਂ
 ਆਵਤੇ ਅਤ ਵਾਹਕ ਜੋ ਹੁਏ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਲੈ ਕਰ ਦੇਹ ਤਿਆਗ ਕਰ ਪਰਮ ਧਾਮ ਕਉ
 ਜਾਏ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਏ ਨਾਮ ਤੇ ਸੇਵਾ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੋ ਸੰਤ ਮੰਡਲੀ ਸਹਿਤ
 ਦੇਖ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਹਜਾਰੀ ਰਾਮ ਜੀ ਤੇ ਨਗਰ ਕੋ ਨਰ ਨਾਰੀ ਸਭੀ ਜਨ ਪਰਮ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਜਾਂਤੇ ਹੈ।
 ਅਰ ਭਾਨ ਉਦੈ ਸਾਬ ਹੀ ਅਨਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਇਜਨ ਬਨਾਏ ਕਰ ਖਟ ਰਸੋ ਸਹਤ ਸੰਤ ਰਾਜ ਕੇ
 ਅਗਰ ਭਾਗ ਆਇ ਨਿਵੇਦਨ ਕਰਤੇ ਹੈ, ਨਰ ਨਾਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਤ। ਤਬ ਸੰਤ ਜੀ ਸਰਬ ਸਾਧਾਂ ਕੋ
 ਅਤਿਥੇ ਕੋ ਹੁੰਦਵਾਇ ਕਰ ਪੁਨਾ ਆਪ ਕੀ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਉਚਾਰ ਕਰ ਮੁਖੁ ਪਾਵਿਹ ਯਦ ਕਿਰਤ।
 ਪੁਨਾ ਨਗਰੋ ਪ੍ਰਸਾਦ ਪਾਇ ਕਰ ਇਕੰਤ ਬਲ ਮੇ ਭਜਨ ਸਿਮਰਨ ਅਰ ਕਥਾ ਕਰਹਿ। ਫਿਰਿ ਦੇ
 ਘੰਟਾ ਦਿਨ ਰਹਤੇ ਧਰਮਸਾਲੇ ਆਇ ਕਰ ਤਹਾਂ ਭੀ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ, ਜੋਦਰ ਕਾ, ਸੁਨਹਿ। ਪੁਨਾ
 ਪ੍ਰਸਾਦ ਪਾਇ ਕਰ ਚਾਰ ਘਟ ਕਾ ਦੋਨ ਹੀਤੇ ਤਹੁੜੇ ਰਕਾ ਕੀਰਤਨ ਸੁਵਣ ਕਰਿਹ। ਪੁਨਾ ਰਾਤ
 ਕੋ ਜਾਗਰ ਜਾਂ ਤੇ ਵਡਿਆਂ ਕਾ ਵਰ ਸੀ। ਜੋ ਨਿੰਦਿਆ ਆਦਕ ਵਿਕਾਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਬਲ ਨਾ ਪਾਏਈ,
 ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਧੰਨ ਸਤਿਗੁਰੂ, ਧੰਨ ਹੈ ਸੰਤ, ਧੰਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੰਤ ਹੈ, ਧੰਨ ਸਤਿਗੁਰ
 ਸੰਤ ਹੈ। ਜਿਨ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਮਛਰ ਗਰੜ ਰੂਪ ਹੋਣਾ : ਇਹੁ ਜੀਵ ਤਿਗਣ ਜੋਤੀ ਤੇ
 ਸੂਰਜਵਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਰਤੀ ਤੇ ਸੁਮੇਰ ਜੋਤਾ ਹੈ। ਪਿੰਗਲ ਗਿਰ ਪ੍ਰ ਚੜਤੇ ਹੈ। ਅਰ ਗ੍ਰੀਰੀ
 ਚਤਰ ਬੇਦ ਬਕਤੇ ਹੈ। ਨੂਰ ਪੁਰ ਮੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਹਜਾਰੀ ਰਾਮ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਨਾਨਾ ਰਾਮ ਜੀ,
 ਜੋ ਜੋ ਸੰਤ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਤੇ ਭਏ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਮੇ : ਮੇ ਮਤਹੀਨ ਤੇ ਕਥਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ। ਐਸੇ
 ਹੀ ਕੋਈ ਮਾਸ ਭਰ ਰਹ ਕਰ ਹਖੜ ਕੇ ਸੰਤ ਭਾਈ ਤਿਸਨ ਦਾਸ ਜੀ ਸਤਿ ਗੁਰ ਕੇ ਪਿਆਰੇ
 ਇਤਆਦੀ ਸਭੀ ਚਾਹਤੇ ਹੀ ਰਹੇ ਪਤ ਭਾਈ ਜੀ ਵਿਦ ਹੁਇ। ਤਬ ਸਰਬ ਸੰਤਾਂ ਸਹਤ ਜੀ ਭਾਈ
 ਹਜਾਰੀ ਰਾਮ ਜੀ ਅਰ ਨਗਰ ਵਾਸੀ ਸਰਬ ਸੰਤਾਂ ਦੂਰ ਤਕ ਪਹੁੰਚਾਇ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਉ ਪੁਨਾ ਨੂਰ ਪੁਰ
 ਆਵਤੇ ਤਏ ਸੰਤ ਗੁਨ ਆਵਤੇ ਹੁਏ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਨੂਰ ਹੋਏ ਰਾਤ ਹਰ ਕਰ ਭਾਈ ਤੋਲੇ ਰਾਮ
 ਪਾਨ ਪੁਨਾ ਮਿਨਿਆਂ ਕੀ ਧਰਮਸਾਲੇ ਆਵਤੇ ਹੁਏ। ਤਹਾਂ ਕੇ ਸੰਤ ਤੇ ਨਰ ਨਾਰੀ ਨਗਰ ਕੇ ਆਗੇ
 ਲੇਏ ਆਏ ਸੰਤਾਂ ਕਉ। ਭਾਈ ਕਨਈਆ ਰਾਮ ਜੀ ਅਰ ਨਗਰ ਵਾਸੀਆਂ ਸਿਖਾਂ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਈ
 ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੰਤ ਮੂਰਤੀ ਹਰਿਤ ਵਾਨ ਜੀ ਪਰਮ ਨਿਰਜੇਵਤ ਭਾਈ ਜਵਾਨ ਸਿੰਘ

ਜੀ ਗੁਰਮਤੀਏ ਸੋ ਇਨਾ ਸਭਨਾ ਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਐਸੇ ਹੀ ਸਮਝਨਾ ਜੈਸੇ ਪੀਛੇ ਨੂਰ ਪੁਰ ਕਾ
 ਵਰਨਨ ਕਰ ਆਏ ਹਾਂ ਤਥਾ ਇਹ ਸਮਝਨਾ। ਵਿਆਸ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਸਮਾਸ ਹੀ ਕੀਆ
 ਗਰੀਬ ਕੇ ਬੜਨੇ ਕੇ ਭੈ ਕਰ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਵਿਦਾ ਹੋ ਕਰ ਗਰੇਟ ਨਗਰੀ ਮੇ ਆਏ।
 ਜੋ ਆਸੇ ਮਾਰਗ ਮੇ ਉਡੀਕਵੀਤ ਸੀ ਪ੍ਰੇਮੀ। ਜੋ ਗਰੇਟ ਨਾ ਧਰਮਸਾਲਾ ਮੇ ਤੋ ਪ੍ਰਥਮ ਹੀ
 ਬਹੁਤ ਕਾਲ ਵਰੇ ਸੋ ਆਰ ਜੀਵਾਂ ਕੀ ਪ੍ਰਸਿਧਤਾ ਲਈ ਸੀ। ਜੋ ਦੁਖੀਆਂ ਕੋ ਸੁਖ ਦੇਤੇ ਸੇ। ਤ੍ਰਿਖਾਵੀਤ
 ਕਹਿ ਨੀਰ ਦੇਤੇ ਵੇ। ਪੁਨਾ ਬੁਦਿਆਵੀਤ ਕੋ ਅਨ ਕਰ ਪ੍ਰਾਨ ਕਰਤੇ ਸੇ। ਨਾਨਕ ਭਉ ਛਾਦਨ,
 ਬਕਤ ਕਉ ਜਾਪੀ ਰਾਪ ਕਰ, ਐਸੇ ਸੁਖ ਦੇਤੇ ਸੇ। ਜੋ ਤਹਾਂ ਕੋ ਲੋਕ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਭੇਟਾ ਲੇ ਕਰ
 ਆਏ ਸੀਤ ਕੇ ਰਚਨਨ ਪਰ ਸੰਦ ਨਿਲਾਰ ਝੁਕਾਵਤੇ ਹਏ ਸੀਤ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਰ ਜੀਵ ਜੀਵ ਪ੍ਰਤੀ
 ਪ੍ਰੇਮ ਹਰਖ ਫੁਲਾ। ਜੈਸੇ ਤਪੀ ਤਪ ਕੇ ਫਲ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਬਰਤ ਕੇ ਫਲ
 ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਤੈਸੇ ਇਹੁ ਹਰਖ ਮਾਨ ਹੁਏ। ਸਿਤਗੋਦੜ ਰਾਮ ਪੁਨਾ ਆਤਮ ਰਾਮ ਤੋ ਆਦਿ ਲੋਕਰ
 ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਏਕ ਸਮੇ ਰਾਤ ਭਾਵਨ ਕੇ ਅਧਿਆਨ ਪਰ ਜਾਇ ਦਰਸਨ ਕਰਤ ਭਏ। ਤਾਂ
 ਭਾਤਾਂ ਕੀ ਆਸ ਬੇ ਸੋ ਆਇ ਕਾ ਸੀਤ ਰਚਨਨ ਪਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ, ਪੁਨਾ ਸੋ ਹੁਕਮਨਾਮਾ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਗੁਰੂ ਦਸਮੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਕਾ ਠੇ ਹਾਥ ਕਾ ਦਿਖਾਇਆ। ਤਾਂ ਆਪ
 ਨਿਮਸਕਾਰ ਕਰਕੇ ਪੁਨਾ ਭੇਟਾ ਦੇ ਕਰ ਪੁਛਿਆ। ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਤੁਮ ਕੋ ਕੈਸੇ ਦੀਆ ਹੈ ਸੋ
 ਸਭ ਪ੍ਰਸੰਗ ਭਾਈ ਜੀ ਪ੍ਰਤੀ ਸੁਨਾਏ ਦੇਤੇ ਭਏ। ਜੈਸੇ ਦੀਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੇ।
 ਜੋ ਪੀਛੇ ਕਰ ਆਏ ਹਾਂ ਪ੍ਰਗਯਾਗਧ ਕੇ ਅਠਤੀਸਮੇ ਜਿਆਏ ਮੇ। ਸਿੰਘ ਅਵਲੋਕਨ ਨਿਆਇ ਕਰ
 ਦੇਖ ਲੈਨਾ, ਹੇ ਸੀਤ ਜਨੇ। ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਧਰਮਸਾਲੇ ਆਏ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਕਾ ਸਮਾਂ ਜਾਨ ਕਰ
 ਜੋ ਗੋਦੜ ਨਾਮ ਸੀਤ ਉਦਾਸੀ ਪੀਛੇ ਕਰਿ ਆਏ। ਹਾਂ ਤੇ ਗਣਤੀ ਸਮੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੋ ਪ੍ਰੇਮੀ
 ਗਿਆਨਵਾਨ ਸੋ ਉਹਾ ਹੀ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਭਏ ਸ੍ਰੀ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਸੋ ਆਗਿਆ ਪਾਏ ਕਰ। ਸਾਹੁਪੁਰ
 ਨਿਵਾਸੀ ਸੀਤ ਰਾਮ ਸੋ ਭਾਈ ਜੀ ਕੀ ਰਚਨ ਸਾਨ ਅ ਵਤ ਭਏ। ਭੁਘਤ ਮੁਕਤ ਕਾ ਕਾਰਣ
 ਸੁਆਮੀ ਕੋ ਜਾਨ ਕਰ। ਤਬ ਉਪਦੇਸ ਪਾਇ ਕਰ ਕਰਤਾ ਹਏ ਸੀਤ ਰਾਮ ਜੀ ਸੀਤ ਰਾਜ
 ਆਈ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਜੀ ਮੁਝੇ ਭੀ ਸਿਖ ਕਹੋ। ਤਾਂ ਸੀਤ ਰਾਜ ਕਰਤ ਭਏ ਜੋ ਦੁਮਾਸੀ ਨੇਤ ਐਸੇ ਹੈ
 ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਦਰਸਾਹੀ ਜੀ ਮੇ ਜਾਇ ਕਰ ਏਪੀ ਲੇਵੇ। ਤੁਸੀਂ ਮਨ ਅਧ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਵੇਗਾ।
 ਸੋ ਹੁਕਮ ਪਾਇ ਐਸੇ ਹੀ ਕਰਤ ਭਏ ਤੇ ਕਰਤ ਭਏ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਬਚਨ ਕਰ ਸਭ ਮੇਰੀ
 ਸਿਖਤਾ ਹੋਈ ਹੈ। ਐਸੇ ਕੋਈ ਕਾਲ ਚਰਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਤਿਆਰ ਹੋਏ ਭਏ ਤੁਰਨੇ ਕਉ।
 ਤਬ ਸਾਧ ਸੰਦਤ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਗਨ ਮੇ ਅੰਗਰਾ ਪਾਇ ਕਰ ਕਰਤ ਭਏ ਜੀ ਜੋ ਦੁਮਾਸੀ ਦਰਸਨ
 ਰਚਨ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰ ਅਜੇ ਹਮਾਸੀ ਤ੍ਰਿਪਤ ਨਹੀਂ ਭਏ। ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਐਰ ਭੀ ਕਿਤਪਾ ਕਰ
 ਦਰਸਨ ਦੀਜੀਐ ਜਿਸ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਰਚਨ ਹੈ। "ਬਡੇ ਰਾਗ ਪਾਇਓ ਸਾਧ ਸੰਗ"।
 ਆਤਮ ਰਾਮ ਬਡੇ ਤੋ ਆਦਿ ਲੋਕਰ ਐਸੇ ਜਬ ਕਰਤ ਭਏ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੋਈ ਦਿਨ ਜਹ ਕਰ
 ਡੇਰ ਤਿਆਰ ਭਏ ਡੇਰ ਭੀ ਐਸੇ ਹੀ ਆਈ ਭਾਈ ਸਭ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਕਰਤ ਭਈ ਜੀ ਸੁਆਮੀ ਜੀ,
 ਕੋਈ ਹੋਰ ਭੀ ਦਿਨ ਕਿਰਪਾ ਕਰੋ। ਰਾਵ ਇਹੁ ਕਿਤਨੇ ਹੀ ਏਰ ਐਸੇ ਹੀ ਭਈ ਬਾਰਤਾ ਤਾਂ

ਕਿਤਨੇ ਸਾਧ ਕਾਹਲੀ ਕਾਤ ਭਏ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਪ੍ਰੇਮੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਪਿਆਰਿਆਂ ਤੋਂ ਭੈ ਧਾਰਨ।
 ਜੇ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਕਰ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਜੀ ਅਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਕਰ ਭਗਵਾਨ
 ਜੀ ਅਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਜਾਂ ਤੇ ਹਰਸਨ ਜੰਗਲ ਦਰਸੀ ਹੈ। ਤਬ ਆਪ ਕਹਤ ਭਏ ਸੁਨੇ ਸਾਧੋ ਜੋ ਏਕ
 ਆਪ ਪ੍ਰਵਾਚਤਾ ਕਹੁ ਐਸੇ ਹੀ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨੇਕ ਸੀ ਸਮੂਹ ਤੋ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸੇ ਪਰ ਸੇ ਸਾਧ ਮਨ ਹਨ ਕਰ
 ਚਲੇ ਗਏ। ਤਿਨ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਕਾ ਮਨ ਖਿਨ ਕ। ਤਬ ਤਿਨ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਬਿਧਾਤਾ ਕਰਮਡਲ ਦਾਤਾ
 ਕਰਤਾਰ ਜੀ ਕੋਪ ਕਰਤ ਕਏ। ਸਾਥ ਸੀਤ ਤੁਤ ਸੀ ਨੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਤੋ ਅਤ ਸੀਤਲ ਪਵਨ ਆਧੀ ਚਲੀ,
 ਪੁਨਾ ਸੁਖਾ ਤਿਨ ਪਰ ਜਈ, ਫਿਰ ਹੜਾ ਵੁਨਾ ਤਿਨ ਪਰ; ਸੇ ਅਤ ਸੀਤ ਕਰ ਕੰਪਾਇਮਾਨ
 ਹੁਏ ਬਾਂਸਤੁ ਅਰ ਪੋਥੀ ਸਭ ਭੀਗ ਗਈ। ਤੇ ਪਸਰਾਤਾਪ ਕਰੇ ਤੇ ਕਰੇ ਹਾਏ ਹਾਏ ਜੋ ਹਮ ਨੇ ਬੜਾ
 ਕਾਟ ਪਾਇਆ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਕਾ ਆਖਾ ਆਨ ਨਹੀਂ ਮਨਿਆ ਤਾਂ ਤੇ ਹਮ ਬਡੇ ਮੁੜਖ, ਮਨ ਹਨੀ
 ਭਏ ਹਾਂ ਪੁਨਾ ਮਾਯਾ ਸੇ ਅਮਾਰਜ ਹੁਏ, ਹਨ ਮੇ। ਪਰ ਏਕ ਨਦੀ ਈਤ ਆ ਗਈ ਤਾਰੂ ਤਿਸ ਮੇ
 ਹੋਤੇ ਖਾਏ ਤਰ ਐਸੇ ਹੀ ਦੁਖੀ ਹੋਤੇ ਆ ਵੁਹੀ ਪੁਤੇ ਪੁਤੇ ਪੁਨਾ ਉਜੀ ਨਹਾਵ ਮੇ ਆਇ ਨਿਕਨੇ
 ਇਹ ਭੰਡ ਭਗਵੰਤ ਨੇ ਲਾਇਆ ਤਿਨ ਕੋ। ਜੋ ਮੇਰੇ ਕਹਾਇ ਕਾ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਕਾ ਕਹਾ
 ਨਹੀਂ ਮਾਨਾ ਤੁਮਨੇ ਤਬ ਮੇ ਐਸੇ ਤੁਮ ਕੋ ਮਨਾਵਤਾ ਹੋ ਇਹ ਭਗਵੰਤ ਨੇ ਕਹਾ ਤਿਨ ਪੁਤੀ।
 ਜਬ ਸੇ ਸਾਧੂ ਦੇਖੇ ਤੋ ਪ੍ਰੇਮੀ ਅਤ ਹਰਖਮਾਨ ਭੀ ਹੁਏ ਤੇ ਚਿਤਾਤੁ ਭੀ ਹੁਏ। ਦਰਸਨ ਦੇਖ ਕਰ
 ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਏ। ਪੁਨਾ ਦੁਖੀ ਦੇਖ ਕਰ ਦੁਖੀ ਭਏ। ਅਗਨ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕੇ ਬਸਤੁ ਉਗਨ ਉਢਾਇ ਕਰ ਸੀਤ
 ਸੀਤਾਂ ਕਾ ਦੂਰ ਕਹਤ ਭਏ, ਜੋ ਨਿਗਾਹਤੀ। ਤੇਰ ਪੰਚਮਿਤ ਕਰ ਕੇ ਗਰਮ ਭੁੰਚਾਵਤੇ ਭਏ। ਐਸੇ
 ਸੁਖ ਦੇਤੇ ਭਏ ਭਗਵੰਤ ਪ੍ਰੀਤ ਅਰਥ ਫੇਰ ਉਨ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਕਾਕੇ ਵਿਦਾ ਹੁਏ, ਫੇਰ ਸੁਖੀ ਭਏ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਹੇ ਭਾਈ, ਹਮ ਭਗਵੰਤ ਜੋ ਤੈ ਕਹਤੇ ਹੈ। ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਾ ਮਾਲਕ ਆਨ ਨੂੰ ਮਾਯੇ ਨਹੀਂ
 ਜੋ ਉਹ ਏਪ੍ਰਵਾਹ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਹੀ ਭੀ ਸਾਰਥ ਬਿਆਪੀ ਪ੍ਰਤਕ ਚੇਤਾਨੋਂ ਕਾ ਤੈ ਧਾਰ ਜਾਤੇ ਭਗਵਤ
 ਤੈ ਕਰ ਹੀ ਅਭੈਪਦ ਪਾਈਦਾ ਹੈ, ਹੇ ਸੀਤ ਜਨੋ। ਤਾਂ ਜਬੀ ਸਾਧ ਚਰਨੋ ਪਰ ਸੀਸ ਧਰ ਕਰ
 ਧੰਨ ਜੀਤ ਕਰਤ ਭਏ। ਆ ਤੈ ਧਾਰਤ ਭਏ। ਤਬ ਏਹ ਸਾਧ ਪ੍ਰਸੰਨ ਸਾਤਾ ਤਥਾ ਜੋ ਹੇ ਭਗਵਨ
 ਪਾਪੀ ਕੀ ਕਿਆ ਸੰਖਿਆ ਹੈ ਆ ਪੁਨ ਹੀ ਕਿਆ ਮਿਅਦਾ ਹੈ ਮੇ ਕਰੋ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ
 ਕਹਤ ਭਏ ਹੇ ਭਾਈ ਸਰੂਪ ਕਾ ਪਛਾਣਨਾਂ ਤੋ ਸੰਪੂਰਨ ਹਨ ਹੈ। ਤੇ ਕਿਸੇ ਜੀਵ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਨੈਣ,
 ਦੁਖੀ ਕੋ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ, ਇਹ ਅਰਥ ਹੁਨ ਹੈ। ਮੂਲ ਅਧਿਕਾਰਨ ਕੁਟਸਤ ਪ੍ਰਤਕ ਜੋਤੀ
 ਸਰੂਪ ਤਿਸ ਤੋ ਕੁਲਨਾ ਇਹ ਸਮੂਹ ਪਾਪ ਹੈ ਸਾਧਾ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁਖਾਵਣਾ ਕਿਸੀ ਦੇਖ ਕਰ ਇਹ
 ਆਪ ਪਾਪ ਹੈ। ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਚਿੰਤਾਵੁਮੇ ਕਿਆ ਕਰੋ ? ਹੁਨ ਕਰ ਸਾਧੂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਆ। ਪੁਨਾ
 ਹੁੰਗ ਜੋ ਵਿਦਾ ਹੈ ਕੁੰਦਸਾਹੀਵਾਨ ਆਵਤੇ ਭਏ। ਏਕ ਸੇ ਨਾਹੀ ਕੇ ਕੂਪ ਪਰ ਨਿਵਾਸ ਕਾਤੇ ਭਏ
 ਕੁਲਨ ਸਮਾ ਜਮਤ ਕੇ ਜੋ ਬਰਮਸਾਲੀਏ ਸੀਤ ਕੋ ਕੋਈ ਜੋਰਨ ਨ ਹੋਵੇ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਹੋਇਦ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਤਹਾਂ ਹੀ ਸਦਥ ਸਿਧੂਤੀ ਸਰਤ ਪਟ ਰ। ਜਿਜਨ ਮੇਰੇ ਜੈਏ ਅਨਾਥ ਅਨਕ ਹੀ
 ਹੋਤੇ ਭਏ, ਸੀਤ ਕਿਰਪਾ ਤੇ। ਪੁਨਾ ਏਕ ਤਿਨਕਾ ਜਗਿਆਸੂ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਨਰ ਬਾਸੀ ਆਇ, ਜੋ ਆਇ

ਰਜਨੀ ਸੀਤ ਕੇ ਲਗਤ ਭਯਾ। ਉਪਦੇ ਪਾਇ ਕਾ ਰਿਹ ਤਿਸ ਕਾ ਸਾਂਤ ਰੂਪ ਹੁਆ। ਤੇ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ
 ਭਲਤ ਭਯਾ ਹੇ ਭਗਵਨ, ਏਹ ਸੁੰਨ ਜੋ ਗਿਆਨ ਹੁਆ ਜਾਨ ਕਾ ਆਪ ਕੇ ਦਸਾਨ ਕੀ ਦਵਾਈ ਮੈ ਮੰ
 ਤਹ ਤਾਤ ਕਾਨ ਹੀ ਸਰੀਤ ਅਰੋਗ ਹੁਆ। ਅਥ ਦਸਤ ਕਾ ਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਹੀ ਹੁਆ ਹੈ ਆਪ ਕੀ
 ਕਿਆ ਕਰ। ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਜੁਧਾ ਸਿਧੂ ਰਾਖੇ ਉਤ੍ਰਾਧੇ ਭਗਤ ਪ੍ਰੀਤ ਵਰਨਨ ਨਾਮ ਚਾਲੀਸਮੇ
 ਹੁਨਾਮ। (੪੦) ਕਿੱਥੋਂ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਸੇਵਕ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਾ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਸਹਤ ਸੀਤ ਰਾਜ ਸੇ ਪ੍ਰਭਤ
 ਭਯਾ ਸੀਤ ਕੇ ਲਛਨ। ਸਿਖ ਯਾਤ। ਹੇ ਭਗਵਨ, ਜੋ ਭਗਵਤ ਧਰਮ ਧਾਰਨ ਵਾਰੇ ਸੀਤ ਪੁਰਾ
 ਹੈ ਸੀਤ ਆਤਮਾ ਸੀਤ ਸਾਂਤੀ ਦਾਤੀ ਸਹਤ ਵਾਸਨਾ ਤੇ ਅਤੀਤ ਤਤਵਵੇਤਾ ਭੀ ਜਿਨ ਕੀ ਸੰਗਯਾ ਹੈ
 ਤਿਨ ਕੇ ਕੋਏ ਰਿਹਨ ਹੀ ਹਰਜਨੇ ਵਾਰ। ਹੇ ਪਿਆਰੇ, ਸੀਤ ਲਛਨ ਸੁਨੀਏਦ ਹੈ, ਕਿਆ ਕਬੇ ਨਹੀਂ
 ਜਾਤੇ ਹੈ ਏਹੋ ਤੇ ਭੀ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਆਪ ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਹੁਆ ਜਾਂ ਤੇ। ਜੁਗਾਸੀ ਕੇ ਜਾਣਨੇ
 ਲੀਏ ਬੈਠੇ ਜੋ ਕਥਨ ਕਰੇ ਹੋ ਸਾਜਤਾਂ ਨੇ। ਜੋ ਹਮਨਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਅਰਥ ਕੁਝ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜੋਸੇ ਸੀਤਾਂ
 ਦੁਆਰਿਓ ਜਾਨੇ ਹੈ ਸੇ ਤਤਵ ਸੁਵਣ ਕਰ। ਜੋਸੇ ਤੇਲੇ ਪ੍ਰਛਿਆ ਹੈ ਵੇਸੇ ਕਿਸੀ ਹੋਰ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ
 ਭੀ ਪ੍ਰਛਿਆ ਸੀ ਅਵਰ ਸੀਤ ਜਨਾ ਸੇ ਜੋ ਹੇ ਪ੍ਰਭੇ, ਸੀਤ ਤੁਮਾਰੇ ਹੀ ਜੋਸੇ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਅਥਵਾ ਅਵਰ
 ਉਨ ਕੇ ਰਿਹਨ ਹੈ। ਸੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਕਰੇ ਤਥਾ ਸੇ ਸੀਤ ਕਹਤ ਭਏ: ਹੇ ਪਿਆਰੇ, ਸੀਤਾਂ ਕਾ
 ਜੋ ਇਕ ਕੇਸ ਹੈ, ਹੋਮ, ਤਿਸ ਕੇ ਸਮਾਨ ਹਮਾਰੇ ਮੈ ਸੀਤਾਈ ਨਹੀਂ ਤੇ ਦੇਹ ਔਰ ਦੇਹ ਕੇ ਰੋਮ ਕੋਟਾਨ
 ਕੋਟ ਇਤਨੀ ਸੀਤਾਈ ਤਾਂ ਸ਼ੁਰਮ ਆਦਰੇ ਮੈ ਭੀ ਨਾਹੀ ਤੇ ਹਮ ਸੀਤ ਕੋਨ ਹੈ। ਇਕਾਦਸ ਮੇ
 ਕਰਾ ਹੇ ਭਗਵਨ ਉਦੇ ਪ੍ਰਤਵੀ ਜਹਾਂ ਸੀਤ ਜਨ ਚਰਨ ਮਲ ਧਾਰਤੇ ਹੈ ਤਹਾਂ ਕੀ ਚਰਨ ਰੱਜ
 ਨਾਇ ਕਰ ਮੈ ਆਪਣੇ ਤਨ ਮਨ ਕੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਾਤਾ ਹੋ, ਹੇ ਉਧਵ। ਤਾਂ ਤੇ ਜਿਨ ਮੇ ਪੂਰਨ ਸੀਤਾਈ
 ਹੈ ਸੀਤੋ ਜੋ ਤਿਨ ਕੀ ਰਹਨ ਧੂੜੀ ਕੀ ਇੱਛਾ ਸਿਸਨ ਆਦਿਕ ਕਹਤੇ ਹੈ। ਜੋਸੇ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ
 ਗ੍ਰਿਸਤੀ ਇੱਛਾ ਕੀ ਹੈ ਸੀਤੋ ਕੀ ਤਥਾ ਸੇਵਾ ਆਦਿਕ ਕਹਤੇ ਹੈ ਜੋਸੇ ਸਿਵਜੀ ਸੀਤ ਅਸਯਾਨ ਕੇ
 ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ ਸਕਤੀ ਸਹਤੀ। ਤਹਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪ੍ਰਭਤ ਹਈ ਸੀ ਨਿਵਿਰਤੀ ਅਰਥ।
 ਹੇ ਸਿਸਨ ਨਾਥ ਸ੍ਰੀ ਸੰਨਕਾ ਮੀ ਪ੍ਰਾਨ ਪਤੀ ਇਹੁ ਗੁਲ ਜਾਗਾ ਪਰ ਜੋ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ ਹੈ ਭਾਵ
 ਸਹਤ। ਕੋਈ ਦੇਵਤਾ ਤਾਂ ਈਹਾਂ ਮੁਝੇ ਨਹੀਂ ਭਾਸਤਾ। ਹੁਮ ਕਿਸ ਕੇ ਗ੍ਰੀਬ ਨਿਵਾਈ ਹੈ।
 ਮਹਾਂ ਦੇਵ ਵਾਰੁ। ਹੇ ਦੇਵੀ ਜੋ ਪ੍ਰਿਥਮ ਅਸਯਾਨ ਪਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ ਹੈ ਤੇਰੇ ਸਹਤ। ਤਾਂ
 ਏਹ ਹਜਾਰ ਬਰਾਹੁ, ਹੇ ਹੀਤੇ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਕਾ ਪਿਆਰਾ, ਸੀਤ ਰਜਨ ਕਰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ।
 ਪੁਨਾ ਧੀਰਯ ਜੋਸਨ ਤਿਸ ਤੇ ਪਾਪਮ ਤਤਵ ਹੂ ਜੋ ਮੱਧ ਏਹ ਹੈ ਸੇ ਜਹਾਂ ਨਿਮਾਕਾਰ ਕਰੀ ਹੈ ਤੇ
 ਸਹਤ ਸੇ ਤਹਾਂ ਦੂਰ ਹਜਾਰ ਨੀਮਤ ਜਾ ਸੀਤੇ ਮੇਰੇ ਇਸਟ ਦੇਵ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਸੀਤ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕਰ ਕਰਾ
 ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਹੋਲੇ ਵਿਵ ਵਿਕੁਤੀ ਸਹਤ। ਜੋਸੇ ਜਹਾਂ ਮਹਾਰਾਜ ਕਾ ਅਗਮਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਹਾਂ
 ਪ੍ਰਿਥਮ ਹੀ ਸੇ ਸਥਾਨ ਜੀਵਾਏ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਉਦਰ ਫਗੀ ਕਰ ਤੇ ਕਾਤੂਰੀ ਇਤਦ ਆਦੀ ਤਹਾਂ
 ਮਹਿਕਦੀ ਹੈ। ਉਦਰ ਸਿੰਘਾਨ ਤੇਰਾਂ ਚਾਦਨੀਆਂ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਹੁਧਮਾਨ ਸਮਝਤੇ ਹੈ ਜੋ ਈਹਾਂ
 ਮਹਾਰਾਜ ਕਾ ਆਇ ਨਿਵਾਸ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਤੇਸੇ ਲਗਤ ਰੂਪ ਮਹਾਰਾਜਾ ਕੀ ਭਗਤੀ ਰੂਪ

ਗਾਤਰੀ ਆਦਿ ਦੁਰੀਧਤਾ ਆਦੀ ਹੈ ਤੇ ਮੇਰੇ ਮਨਕੇ ਪਾਮ ਦੇਨ ਹੁਆ ਹੈ, ਹੇ ਗਿਜਾਜ। ਐਸੇ ਸੁਵਣ ਕਰ
 ਜੀ ਦੇਹ ਵੇਸ ਮੰਗਲ ਮੂਰਤੀ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਸਕਤੀ ਵਣੇ ਮਹਾਰਾਜੀ ਜੀ ਪ੍ਰਸਿੰਨ ਭਈ। ਹਾਵ ਨੀਤਾਂ ਕੀ
 ਧੂਰ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਏਤਾ ਬੜਾ ਹੈ, ਹਾਵ ਨੀਤਾਂ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇ ਜਮਾਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਜੇ ਬ੍ਰਹਮਾ
 ਣਿਗਨ ਮਹੇਸ਼ ਆਦੀ ਨੀਤ ਰਾਜਨ ਹਜ ਕੇ ਪਾਇਕਰ ਪ੍ਰਸਿੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਜੇ ਪੂਰਨ ਨੀਤ ਹੈ ਤਿਨ ਕੇ
 ਰਹਨ ਕਮਲ ਕੀ ਪੇਰਾਸ ਕੈ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਦੇਵ ਆਦਿਕ ਤੇ ਸਤਕਾਰਿਕ ਹਿਸੀ ਮੁਨੀ ਤਪੀ ਜਪੀ ਚਾਹਤੇ ਹੈ,
 ਪਵਿਤਰ ਅਵਥੇ ਜੇ ਤਿਸ ਪਰ ਏਕ ਕਥਾ ਹੁਣ ਸੀਤਾ : ਸੀ ਜਹਾਂ ਤੇ ਤੇਰੇ ਮਨ ਮੇ ਉਨ ਕੇ ਲਖਣ ਸੁਭਾਵਕ
 ਲਖੇ ਜਾਏਗੇ। ਜੇ ਕੇਹੂੰ ਸੰਪਤ ਸੀਤ ਇਕਤਰਾ ਰਹਤੇ ਸੇ ਤਤ ਆਖੀਆਂ ਵਤ। ਜਥ ਮਾਰਗ ਤੁਰਦੇ
 ਸੇ ਤਹ ਪ੍ਰਿਥਕ ਹੈ ਕਰ ਤੁਰਦੇ ਸੇ ਜਹਾਂ ਤੇ ਹਰਿ ਸਿੰਘੁਨ ਕਰਤੇ ਦੂਜੇ ਸਾਥ ਹੋਲੀਏ ਨਾਹੀ। ਜਥ
 ਚਲਤੇ ਜਲਤੇ ਕਿਸੀ ਨਗਰੀ ਨਿਕਟ ਆਏ ਸੀਤ, ਤਾਂ ਤਿਸ ਨਗਰ ਏਕ ਮਹਾਜਨ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸੀ। ਜੇ
 ਆਗੇ ਲੈਣੇ ਕੇ ਆਇਆ। ਮਾਸਕ ਮੇ ਖੜੇ ਹੋਇ ਕਰ ਉਡੀਕਤੇ ਕਉ ਜਥ ਪ੍ਰਿਥਮ ਸੀਤ ਆਇ ਮਿਲੇ ਸੇ
 ਪ੍ਰਭੂਤ ਤਇਆ ਕਰ ਜੋੜ ਕੇ। ਹੇ ਸੀਤ ਜੀ, ਸੰਪਤ ਸੀਤ ਜੇ ਹੁਣੇ ਹੈ ਆਏ, ਸੇ ਕਹਾਂ ਹੈ। ਤਹ ਸੇ
 ਕਹਤ ਰਏ ਜੇ ਪਛੇ ਆਵਤੇ ਹੈ, ਹੇ ਤਾਈ। ਇਕਨਾ ਰਹਿ ਕਰ ਸੇ ਆਗੇ ਚਲੇ ਰਏ, ਭਜਨਾਨੰਦ ਮੇ ਮਗਨ
 ਹੁਏ। ਪੁਨਾ ਦੂਜੇ ਆਏ ਤਿਨ ਸੇ ਭੀ ਤੇਜੇ ਹੀ ਤਿਸ ਪ੍ਰੇਮੀ ਪ੍ਰਭੂਨ ਕੀਆ। ਅਰ ਤਿਨੋ ਭੀ ਤਥਾ ਹੀ
 ਉੱਤਰ ਦੇ ਕਰ ਆਗੇ ਰਾਮਨ ਕੀਆ। ਬਹੁੜ ਤੀਜੇ ਭੀ, ਚੋਥੇ ਭੀ, ਪੰਜਵੇ ਭੀ, ਛੇਵੇ ਭੀ, ਤਥਾ ਜਾਏ।
 ਜਥ ਸਤਵੇ ਸੀਤ ਸੇ ਪ੍ਰਭੂਨ ਕੀਆ ਜੇ ਸੀਤ ਤਾਂ ਆਗੇ ਚਲੇ ਰਏ ਹੈ, ਹੇ ਤਾਈ। ਇਸ ਕਥਾ ਕਾ
 ਸਿਹਾਤ ਇਹ ਜੇ ਅੰਗਰ ਸੰਬੋਧਨ ਆਪ ਕੇ ਕਿਸੀ ਨਾ ਦੀਆ ਐਸ ਐਸ ਕੇ ਸੀਤ ਕਹਤੇ ਭਏ ਆਪ
 ਕੇ ਸੀਤ ਕਿਸੀ ਨਾ ਕਹਾ। ਜਿਸ ਤੇ ਉਨ ਕਾ ਐਸਾ ਆਪ ਹਾਵ ਅਭਾਵ ਹੁਆ ਥਾ ਨਾਮ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ
 ਕਰ। ਨਾ ਮੇ ਰਹੀ ਤਿਨ ਮੇ। ਐਸੇ ਸੀਤਾਂ ਨੇ ਸਭ ਕਿਛ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ਕਰਨ ਜੋਗ ਸੁਰ ਸਾਧਨ।
 ਸੁਮੇਰ, ਕੇਲਾਸ, ਸੋਨੇ, ਜਾਂਦੀ ਤਿਨੋ ਹੀ ਦਾਨ ਕੀਏ ਹੈ। ਮੀਰ ਜੀਧ ਤੇ ਰਤਨ ਖਾਨੀ ਤਿਨ ਹੀ ਦਾਨ ਕਰੀ
 ਹੈ। ਹੁੰਦਹ ਹੁਰਗ ਲੋਹ ਕੀ ਕਾਮਨੀਆਂ ਪੁਨਾ ਦਿਵ ਮੰਦਰ ਗਾਤੀ ਘੋੜਾ ਆਦੀ ਤਿਨਾ ਹੀ ਦਾਨ ਕਰੇ ਹੈ।
 ਇਧਿ ਸੇ ਜਿਨੋ ਇਨਕੀ ਇਡਾ ਤਿਆਗੀ ਹੈ। ਤਿਆਗ ਨਾ ਹੀਰਤਾ ਸਰਤ ਸੇ ਮਹਾ ਦਾਨੀ ਤੇ ਮਹਾ
 ਤਿਆਗੀ ਹੈ ਤਿਲੋਸੀ ਮੇ ਹੇ ਸਾਧ। ਜੇ ਸਾਧ ਤੂੰ ਜਾਣ ਤੇ ਜਪ, ਤਪ, ਧਰਤ, ਪੂਜਾ, ਪਾਠ ਤਿਨ ਕੀ
 ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਾਸਤੇ ਪੜੇ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਇਸੀ ਤੇ ਅਵਰ ਕਥਾ ਸੀਤਾਂ ਕੀ ਹੁਣ, ਹੇ ਸਾਧ।
 ਹੇ ਸੀਤ ਏਕ ਨਗਰ ਤੇ ਜੋਜਨ ਪ੍ਰਮਾਣ ਦੂਰ ਹਰਿਦੇ ਰੋਜਰ। ਜੇ ਏਕਾ ਏਕੀ ਤੇ ਪ੍ਰਮ ਤਪਸਵੀ,
 ਹੋਸਨ। ਪੁਨਾ ਦੂਜੇ ਨਗਰ ਜੀਰ ਤਿਨ ਕਾ ਅਥਾਨ ਮੀ ਤਿਨ ਕੇ ਪਾਸ ਬਹੁਤ ਸਾਧੂ ਰਹਿਤੇ ਸੇ।
 ਤਿਸ ਨਗਰ ਪਤੀ ਰਾਜਾ ਕਉ ਸੀਤ ਦਰਸਨ ਕੀ ਇਡਾ ਹੁਏ। ਮੀਤ੍ਰੀ ਨੇ ਨਿਰਪਤ ਕਹਤ ਭਯਾ ਹੇ
 ਸੁਰੇ, ਮੁਝੇ ਕਿਸੀ ਚੀਜੇ ਸੀਤ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਾਵਾਇ, ਜਹ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਕਾ ਕੇ। ਸਤਿ ਦਰਨ ਕਰ
 ਰਾਜਾ ਕੇ ਨੀਤ ਨਿਘੁਨ ਮੀਤਰੀ ਨਾਹੀ ਕੇ ਮਾਣਹਾਰੀ ਸੀਤ ਕੇ ਮਿਲ ਕਰ ਤੇ ਨਾਨਾ ਰੋਟਾ ਦੇ ਕਰ ਪੁਨਾ
 ਨਵਾਜੀ ਸੀਤ ਤਪਸਵੀ ਕਉ ਜਾਇ ਮਿਆ ਪਰਮ ਹਾਵ ਸਿਰਕ ਜਨਾਇ ਕਰ, ਭੇਟਾ ਧਰੀ। ਤਹ ਸੇ
 ਨਾ ਲੋਤੇ ਭਏ। ਪੁਨਾ ਮੀਤਰੀ ਕਿਸੀ ਮੇ ਕਹਤ ਯਯਾ ਜੇ ਪ੍ਰਭੂਨ ਸੀਤ ਤਿਆਗੀ ਵੇਰਾਗੀ ਇਕ ਆਪ
 ਲੇਖੇ ਹੈ ਜੇ ਨਗਰ ਜੀਰ ਮਾਣ ਧਾਰੀ ਸੀਤ ਹੈ ਜੋ ਤਾਂ ਮਾ ਲੋਭੀ ਹੈ। ਜੇ ਆਗੀ ਬੜੀ

ਖੁਸ਼ਾਮਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਹੋ ਸੰਤ ਹੀ। ਜੋ ਮੰਤਰੀ ਦੇ ਦਿਲੇ ਪੁੱਛੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਜਦ ਹੀ ਪੁੱਛ ਹੈ ਅਨੁਸਾਰੀ ਵਾਸ
 ਕਰ ਪੁਨਾ ਸੀਸ ਹੁਨ ਹੁਨ ਕਰ ਹਾਸਾ ਕਾਸ ਕਰਦੇ, ਕਹਾ ਕਹੇ ਸੰਤ। ਹੋ ਨਮੰਤਰੀ, ਹੈ ਦਾਸਾ ਅਨੇਕ ਕਾਮ
 ਕੀਆ ਹੈ। ਸਰਬ ਪੁਨਾ ਹੈ ਨਾਸ ਕਰਨਵਾਰਾ ਸੰਤਾਂ ਕਾ ਅਪਵਾਦ। ਇਹ ਸੰਤ ਤਾਂ ਸਮੁੰਦਰ ਕੀ
 ਨਿਆਈ ਹੈ। ਜੋ ਉਨ ਮੈ ਪਾਏ ਵਸਤ ਇਸ ਕੀ ਸਮਾਜੀ ਕਰ ਲੇਵੇ ਹੈ ਜੀਆਂ ਕੇ ਅਰਥ ਨਾਇਕ,
 ਪਰਮ ਸੁਖਦਾਈ ਜੋ ਹੁਏ, ਕਲਪ ਬਿਛਾਰ। ਤੇ ਮੈ ਤਾਂ ਅਲਪ ਸੁਆੀ ਤੁਫ ਛਪੜੀਵਰ ਹੈ। ਸਿਸ
 ਪੇਖਰ ਮੈ ਭੇਸਾ ਪਵੇਸ ਕਰ ਜਾਇ ਜੋ ਕੀਧਲੀ ਹੈ ਜਾਨੀ ਹੈ, ਤੁਫ ਜੋ ਹੋਈ। ਤਾਂ ਤੇ ਅਧਾਰੇ ਮੈ
 ਪਦਾਰਥ ਕੀ ਜਮਾਈ ਨਹੀ। ਅਰ ਉਹ ਸਵਲ ਕਰਦੇ ਹੈ ਦੁਖੀ ਜੀਆਂ ਕੇ ਛਾੜਨ ਕੇਸਨ ਮੇਲਾਇ ਕਰ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਉਨ ਕਾ ਦੀਆ ਪੁਪ ਬੁਫਲ ਹੈ ਉਹ ਤਾਂ ਪੂਰਨ ਸੰਤ ਹੈ ਤੇ ਮੈ ਉਹਨਾਂ ਰਾਂ। ਪੁਨਾ ਮੰਤਰੀ
 ਨਕਾਰਵਾਸੀ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਮਿਲ ਕਰ ਕਹਾ ਭਯਾ। ਜੀ ਤੁਹੀ ਤਾਂ ਸਾਡਾ ਆਦਰ ਕਰਤੇ ਹੈ ਪੁੰਜਾਦ ਦੇਤੇ ਹੈ
 ਕਿਰਪਾ ਕਰਤੇ ਹੈ ਸਭ ਕੇ ਸੁਖਦਾਈ ਹੈ ਆਪ ਪੂਰਨ ਸੰਤ ਹੈ। ਪਰ ਜੀ ਜੋ ਨਗਰੀ ਤੇ
 ਬਾਹਰ ਸੰਤ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਜੋ ਤਾਂ ਮਹਾਂ ਤਾਮਾਸੀ ਹੈ, ਕਾਨਾ ਨਾਨਾ ਜੈਸੇ ਹੋਵੇ। ਜੋ ਤਿਆਈ ਹੈ ਤੇ
 ਕਿਆ ਕਯਾ, ਬਨ ਮੈ ਮਿਗ ਜਗੀ ਤਿਆਗੀ ਹੀ ਫਿਰਨਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਸੁਨਕਰ ਜੋ ਸੰਤ ਮਹੰਤ ਸੀਸ
 ਹੁਨ ਕਰ ਹਾਸਾ ਕਾਰ ਕਰ ਕਰਤੇ ਕਏ ਹੈ ਮੰਤਰੀ ਤੇ ਮਤਾ ਅਪਰਾਧ ਕਰਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਨਰ ਨਕਾਇਤ
 ਰੂਪ ਤਪਸੀਆਂ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਤੇ ਦੂਖਨਾ ਕਰੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਤਿਨ ਕੇ ਬਾਜ਼ਬਾਰ ਮਾਤਕ ਟੋਰ। ਪੂਰਨ
 ਸੰਤ ਓਹੀ ਹੈ। ਹਮ ਤੇ ਉਨ ਕੇ ਅਪੇਖਿਆ ਕਰ ਚਿਸਤੀ ਹੈ। ਉਹ ਨਿਰਮਲ ਕੰਗਾ ਜਲ ਸਮ ਹੈ,
 ਪਾਪ ਤਾਪ ਹਾਰੀ। ਐਸੇ ਸੁਣ ਕਰ ਮੰਤਰੀ ਪੁੰਨਿ ਹੁਆ ਜਾਂ ਤੇ ਇਹ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਹੀ ਕਰਦਾ ਸੀ।
 ਨਿਗਰੇ ਜਾਨਤਾ ਭਯਾ ਜੋ ਏਹ ਪੂਰਨ ਸੰਤ ਹੈ ਦੋਨੇ। ਇਨ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਜੇਵਾ ਪ੍ਰਿਦੇਸ ਦਿਵਾਸਿਕਰ
 ਰਾਜਾ ਕੇ ਭੀ ਮੁਕਤ ਕਰਤੇ ਭਯਾ ਸੁਮਤੀ ਮੰਤਰੀ, ਅਰ ਪਾਪ ਕੀ ਮੁਕਤ ਹੁਆ ਇਹ ਕੀ ਸੰਤ ਨਖਨ ਹੈ,
 ਹੋ ਸਾਧ। ਦੂਜੇ ਹੋਰ ਵਾਰਤਾ ਹੁਨੇ ਜੀ, ਤੇ ਕੀ ਅਵਾਸਾ ਕੀ। ਜੋ ਮੀਆਂ ਮੀਰ ਸੰਤ ਜੋ; ਕਿਆ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ
 ਉਨ ਜੋ ਪੂਰਾ ਥਾ ਜੋ ਜੈਸੀ ਮੰਗਲ ਆਪ ਹੋਰੁੰਦੇ ਹੈ ਅਵਾ ਨਹੀ, ਹੋ ਸੁਆਮੀ ਜੀ। ਮੀਆਂ ਮੀਰ
 ਸਾਂਈ ਸਾਲਮ ਸੰਤ ਸੀ ਜੈਸੇ ਤਿਨਾ ਹੁਣਾ ਨੂੰ ਲੰਘ ਕੇ ਜੈਸੀ ਜੁਗੀਆ ਪਦ ਨੂੰ ਪੁੰਪਰ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ।
 ਜੋ ਤਿਨ ਪੂਛੀ। ਤਸ ਹੁਨ ਕਰ ਕਰਤ ਕਏ, ਮੀਆਂ ਮੀਰ ਜੀ। ਜੋ ਹਮ ਹੋਰੁੰਦੇ ਨਾਹੀ ਪਾਕ ਜੋ ਹੋਰੁੰਦੇ
 ਹੈ ਤਿਨ ਕਾ ਦੀਦਾਰ ਤੇ ਮੈਨੇ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਤੇ ਜੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ,
 ਓਹ ਤਾਂ ਇਹ ਪਦਵੀ ਕੇ ਮਾਲਕ ਹੀ ਸੀ। ਜਸ ਦੁਰਯੋਧ ਕੇ ਗਰੀਹ ਮੇ ਤਤੀ ਜਾਝੂ ਆਦਰੇ ਪਰ
 ਬੈਠਨ ਕਰ ਕਾਟ ਭਯਾ ਸਾ ਤਸ ਤਿਹ ਦੁਖ ਕੀ ਆਂ ਕੇ ਲਾਨੇ ਕਰ ਸਰਹਮੰਡ ਹੀ ਕੀਪਾਇਮਾਨ ਕਾਮ।
 ਪੁਨਾ ਜਿਹ ਭੀ ਰੋਰਖਾਦੀ ਅਰ ਪੈਕੀਮਤ ਕੀ ਪੁਨਾ ਪਹਿ ਰਿਖੀ ਮੁਨੀ ਜੋ ਸਵੇ ਸਵੇ ਵਲੀ ਜੋ ਜੋ ਸਾਡਾ
 ਆਇ ਕਰ ਕਹਤ, ਕਏ। ਜੋ ਹੋ ਸੁਆਮੀ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੈ ਦੁਸਟ ਦੰਡਨ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੇ ਸਾ ਤੁਹੀ ਇਹ
 ਪਾਪੀ ਕਾ ਨਾਨਾ ਕਰੇ ਹੈ ਦੇਵ, ਖਲ ਖੰਡਨ, ਮਹੀ ਮੰਡ, ਤੁਮ ਏਤਾ ਕਾਟ ਕਾਰੇ ਕਉ ਸਾਰ ਰਹੇ ਹੈ,
 ਹੋ ਧਰਮੀ ਸਰ। ਜੋ ਕਰ ਆਪ ਕਾ ਕੋਈ ਪੁਣ ਹੈ ਤਾਂ ਆਂ ਨੂੰ ਆਇਆ ਕਰੇ। ਜੋ ਪ੍ਰਾਵੀ ਰਾਜ ਸਹਰ
 ਮਲੇਛਇਨ ਕਾ ਆੀ ਨਾਨਾ ਕਰੀਏ। ਏਹ ਬਾਰ ਆਪ ਹੁਕਮ ਦੇਵੀਏ, ਹੋ ਕਰਵਨ। ਤਾਂ ਹੁਨ ਕਰ ਸਾਰ
 ਹੀ ਵਾਸਤਾ, ਕਾਵ ਸਹਰ ਕਹੀ ਹੋਈ, ਪੁਨਾ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਲਾ ਕਏ, ਅਵੇਲ। ਸਭ ਰਿਖੀਆ

ਮੁਨੀਆਂ ਨਹੀਂ ਜਿਹੀ ਸਾਧੋ ਕਰਿ ਨਿਮਾਜਾਸ ਕਰਕੇ ਕਹਾ ਜੋ ਆਪ ਜਗ ਨਾ ਕਾਵ ਮੁਏ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ, ਜਾ ਤੇ
 ਇਕ ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਐਸੇ ਹੀ ਹੈਂ ਆਸਾਨੂੰ ਤਾਂ ਰਾਈ ਮ ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਕਾਟ ਨਾਹੀ, ਤੁਮ ਪ੍ਰਤਖ ਨੇਤ੍ਰ ਮੀਰ
 ਕਰ ਦੇਖੋ। ਅਬ ਦੇਖ ਤਬ ਕਿਆ ਦੇਖੇ। ਜੋ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੀ ਦਿਵ ਲਿਖਾਨ ਪਰ ਹੈਠੇ ਹੈ।
 ਅਰ ਰਮਰ ਛਤ੍ਰ ਹੇਤਾ ਹੈ ਸੀਤ ਪਰ। ਪੁਨਾ ਦੇਵੀ ਦੇਵ ਕਾ ਜਗ ਪੂਜਾ ਪੁਸ਼ਪ ਪ੍ਰਤ੍ਰੇ ਕਰਿ, ਅਰ
 ਧੂਪ ਦੀਪ, ਕਰ, ਕਰਤੇ ਹੇ ਬਾਨੇਬਾਰ; ਅਰ ਉਤਾਰੀ ਕਰਤੇ ਹੈ, ਅਨਕ ਪਰਕਾਸ। ਐਸੇ ਦੇਖ ਕਰ ਸਭੇ
 ਪੁੰਨ ਹੋ ਕਰਿ ਵਿਖੀ ਮੁਨੀ ਇਹ ਸਾਧਕ ਅਪਨੇ ਆਸ ਮੇ ਕੋ ਜਾਤੇ ਕਏ। ਇਹ ਸਾਧਕ ਜੋ ਇਹ ਤੇ
 ਇਨ ਕੀ ਨੀਲਾ ਹੈ। ਇਹ ਤੇ ਸਾਧਾ ਸੁਖ ਸੁਰੂਪ ਹੈ, ਕਿਆ ਸਤ ਚਿਤ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਹੈ ਅਸਤਮਾਸ ਮਾਤ੍ਰ
 ਇਹ ਤਾਹੀ। ਫੇਰ ਦੇਖ ਜੁਏਰ ਪਰਬਤ ਮੇਠਾ ਦੀ ਥੀ, ਜੋ ਹੀ ਇਹ ਸਾਧਾ ਜਾਨਕਾਰ ਜੀ ਗੁਰੂ
 ਅਰਜਨ ਜੀ ਤੇ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਲੀਏ, ਜੋ ਆਵਤ ਕਯਾ। ਜੋ ਪਰਾਵਤ ਕਾਵੇ ਕਾ ਜੋ ਮੰਨਾ ਹੈ ਅਰ
 ਰਿਆਨ ਨਿਰਚਾ/ਅਰ ਜੁਏਰਾ ਕੀਸਾ ਹੈ। ਜੋ ਆਇ ਅਰ ਮਾਤਕ ਟੋਕਣ, ਕਯਾ। ਤਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਤਿਨ ਕਾ ਆਦਰ ਕਰਤੇ ਕਏ ਤੇ ਕਰਤ ਕਏ: ਹੇ ਜਿਸ ਸੀਤ ਜੀ, ਇਹ ਕਵਨ ਸਦਿਹ ਹੈ ਜਿਸ
 ਅਰ ਮੇਰੇ ਦੇ ਚਨ ਕਰ ਤੁਮ ਕੂਮੀ ਪਰ ਆਏ ਹੋ। ਹੇ ਸਾਧ ਪੁਨਾ ਦੇਹ ਹੈ ਹੀ ਨਾਹੀ ਜੋ ਦੇਹ ਕਾ
 ਦੁਖ ਸੁਖ ਰਹਾਂ ਹੀ। ਫੇਰਨ ਹਰਹੰਮ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਸਾਧ ਪੁਨਾ ਤੇ ਤੁਹਾਂ ਨੂੰ ਸਦਿਹ ਲਿਸ ਕਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਜੋ
 ਏਹ ਸੀਤਾ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿਓ, ਹੇ ਭਾਈ। ਇਹ ਤੇ ਕੋਇ ਕੀ ਨੀਲਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਕਤ੍ਰ ਸਾਧਾ ਹੀ ਨਹੀ
 ਤੇ ਸੋਕ ਕਿਸ ਕਾ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਹੇ ਸਾਧ। ਐਸੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਪ੍ਰਾਪ ਮੂਰਤੀ ਕੋ ਬ੍ਰਾ ਮੇ ਸਚਨ ਜੋ ਜਿਸ ਬੋਧ
 ਰੂਪ ਹੈ ਜਾਤਾ ਕਯਾ। ਅਰ ਕਰਤ ਕਯਾ ਜੋ ਹੇ ਗੁਰੂ ਮੇਰਾਪੀ ਅਸ ਪੇਰਾ ਜੀਸਾ ਕੀਸੇ ਦੂਰ ਕਯਾ ਹੈ,
 ਜਿਸੇ ਮਹਾਂ ਪਵਨ ਜਾਏ ਆਨ ਕਾ ਬਸੰਤ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੀ ਨਹੀ ਜਾਨਿਆ ਜਾਤਾ। ਜੋ ਕਹਾਂ ਗਯਾ
 ਪੁਨਾ ਜੀਸੇ ਮਹਾਂ ਰੀਤਿ ਕਰਨ ਕੇ ਬੋਧ ਕਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕਾ ਜਾਤਾ ਹੈ, ਜੀਸੇ ਮੇ ਜੀਸਾ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।
 ਤੁਮ ਤੇ ਅਚਲ ਮੂਰਤੀ ਹੈ ਹੇ ਮੇਰੇ ਵਰ ਤਿਸ ਤੇ ਹੀ ਅਦੁਤ ਰੂਪ ਹੈ ਹੇ ਰਿਆਨੀ ਕੋ
 ਅਰ ਭਗਤੇ ਕੋ ਮੂਰਟ ਮਨੀ। ਜੀਸੇ ਸੂਰਜ ਮੇ ਤਮ ਨਹੀ, ਤਿਨੇ ਕਾਲ, ਤੇਸੇ ਤੁਮਾਰੇ ਮੇ
 ਦੁਖ, ਸੁਖ, ਸਾਤ, ਮਿਤ ਕੋ ਦੁਖ ਸਾਧਮ ਨਹੀ ਤਾਂ ਜੋ ਦੇਹ ਕਾਵ ਹੈ ਜੋ ਆਪ ਜਾ ਕਰਨਾ ਹੁਆ ਹੈ।
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰਤ ਕਏ: ਤੁਹਾਂ ਨਾਲੇ ਆਪੇ ਪ੍ਰਾਪ ਅਵੇ ਭਾਵ ਭਏ ਜਾਂ ਤੇ ਆਪ ਕਾ, ਹੇ ਸੀਤ ਜੀ,
 ਦਵਾਨ ਕਯਾ। ਜੋ ਪੁਨਾ ਆਇਆ ਪਾਇ ਕਰ ਅਪਨੇ ਆਰਮ ਕੋ ਜਾਤੇ ਕਏ ਲਿਹਾਜੇ ਹੋਕਰ,
 ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਨ। ਤਾਂ ਜਾਈ ਮੀਆਂ ਮੀਰ ਜੀ ਕਰਤੇ ਹੈ: ਹੇ ਭਾਈ, ਇਹ ਚੌਥੀ ਮੰਜਲ ਕੋ
 ਪਹੁੰਚਿਆਂ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਬਾਜਤਾ ਹੈ। ਇਤ ਜੀ ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰਾਪ ਜਿਹੁ ਕਰੀ ਉਤਾਰੀ ਸੀਤ ਲਖਨ ਵਾਜਾ
 ਨਾਮ ਇਨਤਾਤੀ ਮੇ ਹੁਆ। ੪੧। ਹੋਰ ਜੁਏ ਇਹ ਪਰ ਕਯਾ ਜੋ ਸੋਧ ਬੇਰ ਜਾਵਤਾ ਯਾ ਜਾ
 ਜੁਏਰ ਕਿਛਾਏ ਗਿਆ ਤਾਂ ਕਨਾਰੇ ਲਿਨ ਭਿਨ ਹੋ ਕਾ। ਤੀਨ ਸੀਤ ਵਨ ਕੋ ਨਿਕਟ ਹੈਠੇ ਦੇਖ ਕਰ
 ਚੇਕ ਮੇ ਹੀ ਤਿਸੇ ਹੀ ਬੇਠ ਜਿਸਾ ਤੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੀ ਏਕੀ ਚਿੰਤਾ ਜੋ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਿਨ ਕੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਬੋਧੇ।
 ਅਰ ਇਨ ਕਾ ਤਾਤ ਪ੍ਰਸ ਸਮਝੇ ਜੋ ਇਹ ਕਿਸ ਮਨ ਮ ਪਰ ਹੈਠੇ ਹੈ। ਕਿਸ ਅਵਸਥਾ ਮੇ
 ਹੈ। ਤਾਂ ਬੋਧੇ ਬੋਧੇ ਪ੍ਰਾਪਕਾਲ ਹੁਆ ਕਾਲ ਆਇ ਕਰ ਪ੍ਰਕਾਸਿਆ। ਤਸ ਤਿਮਰੇਤਮ ਕਾਵ ਰਿਆ,

ਜੇ ਸੰਤ ਕੇ ਬਚਨ ਕਰ ਅਵਿਦਿਆ ਜਨਤ ਅੰਧਕਾਰ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਅਕਾਲ ਕਾ ਤੈਸੇ ਸੁਹਮੰਤ
 ਕਾ ਅੰਧਕਾਰ ਦੂਰ ਭਯਾ। ਤਬ ਪ੍ਰਾਮ ਜੀਤ ਕਿਰਿਆ ਜੀਤ ਕੀ ਕਰਕੇ ਬਨ ਮੇਂ ਜਾਇ ਫਲ ਫੂਲ
 ਨ ਆਇਆ ਤੇ ਰਾਗ ਭਾਗ ਨਾਕੇ ਚਹੁ ਆਗੇ ਨਿਵੇਦਨ ਕੀਏ ਤਾਂ ਜੋ ਫਲ ਫੂਲ ਖਾਇ ਕਰ ਕੇ ਜਲ ਪਾਨ
 ਕਰ ਪੁਨਾ ਭਜਨ ਮੇਂ ਲੀਨ ਹੁਏ। ਐਸੇ ਹੀ ਦੁਤੀਏ ਦਿਨ ਦੂਜੇ ਸੰਤਾਂ ਕਰਤਵ ਕਰਿਆ। ਅਜ ਤੀਜੇ
 ਦਿਨ ਤੀਜੇ ਸੰਤਾਂ। ਪੁਨਾ ਚੌਥੇ ਦਿਨ ਮੈਂ ਅਪਣੀ ਸੇਵਾ ਮਧ ਕਰ ਕੀ ਕਰਤਾ ਕਯਾ, ਜੈ
 ਉਹ ਜੀਤ ਕਰਦੇ ਸੇ। ਪੁਨਾ ਬੀਠੇ ਰਹੇ ਹਰਿ ਨਿਮਰਨ ੨ ਜੈ ਓਹ ਬੀਠੇ ਜੋ ਜੀਤ ਕੀਨ । ਜਗਤ ਮਾਤ੍ਰ
 ਵਿਹਾਰ ਕੇ ਤਸਾ ਕਰਨੇ ਕੀ ਬਾਰਤਾ ਕੀ ਅਪਾ ਮੇਂ ਹੀ ਜਨ ਕਰਦੇ। ਜੋ ਜਾਨਕੇ ਜੋ ਸਾਤਸ ਕਿਰਿਆ
 ਕੇ ਸਿਧ ਕਰਨੇ ਹਾਵਾ ਏਕ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੀ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਕਰ ਨਿਮਰਨ ਮੇਂ ਕੰਗ ਪਤਕਾ ਹੈ ਕਿ ਤੂੰ ਕਰਨੇ ਜੋ,
 ਐਸੇ ਨਾਮ ਕੇ ਰਖੀਆ ਜੇ। ਤਬ ਏਕ ਜਮੇ ਕੁਦਰਤੀ ਹੀ ਕੁਦਰਤ ਕਰ ਸਾਰਾ ਕਾ ਜੋ ਅੰਸ ਚਕਿਆ
 ਜੋ ਆਗੇ ਨੀਚੀ ਤੀਕ ਆਇ ਦਿਆ। ਪੁਨਾ ਕਟ ਕੀਤ ਜਲ ਆਇਆ ਸਿਤਾਂ ਨੂੰ ਅਰ ਮੈਨੂ ਕੀ, ਹੇ
 ਭਾਈ। ਜੋ ਕਰ ਜੋ ਜੀਤ ਤਹਾਂ ਜੋ ਉਨ ਕਰ ਅਨ ਇ ਸਾਨ ਪਤ ਜਾਇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਕੀ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਤੇ
 ਮੈਂ ਬੀਠਾ ਰਿਹਾ। ਫੇਰ ਕੀਰ ਆਗੀ ਕਾਤੀ ਤੀਕ ਆਇਆ। ਪੁਨਾ ਕੀਨ ਫੁਰੇਬਰੀ ਕਿਸੇ ਤੇ ਕੀ
 ਉਥੇ ਨੂੰ ਜਾਤਾ ਦੇਖ ਕਰ ਮੈਂ ਪੁਕਾਰ ਕਰੀ ਹੇ ਮਾਲਕ ਜੁਵਰਦਗਾਜ ਜਲ ਕੇ ਡੋਲੇ ਤੇ ਗਾਮਰੀ ਕਖਿਆ
 ਕਰੇ। ਤਾਂ ਜਲ ਅੰਬੁਧ ਕਾ ਤਾਤਾ ਕਾਲ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ, ਮਲੇਂ ਈਹਾਂ ਹੈ ਸੀ ਨਾਰੀ। ਐਸੇ ਸਾਤ ਸਾਨ
 ਹੁਆ, ਮਹਾਸਾਜ, ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਜੇ। ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੋਦਨ ਨੇ ਆਗੀ ਰਪ੍ਰੀਖਿਆ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਬੰਦਗੀ ਕੇ
 ਕਰਨੇ ਵਾਰੇ ਭਰੋਸੇ ਵਾਨ ਜਾਚੇ ਹੋ, ਗਿਆ ਕਾਹੇ ਹੈ। ਜੋ ਜੀਤ ਰਾਮ ਕਾਟੀ ਤੇ ਪੂਰੇ ਉਤਰੇ ਤਾਂ ਤੇ ਸਾਚੇ ਭਏ
 ਮੈਂ ਦੁਨਾਇਮਾਨ ਹੋ ਗਿਆ ਭਰੋਸੇ ਗੇਨ ਜੋ ਇਹੁ ਕੀ ਕੇ ਗਿਆ ਤਾਂ ਤੇ ਮੈਂ ਕਾਚਾ ਭਯਾ । ਤੇ ਉਹ
 ਜੀਤ ਜਨ ਸੁਖ ਦੁਖ ਮੈਂ ਸਮ ਬੁਝੀ ਰਹੇ ਭਾਵਤ ਕਾਏ ਮੇ। ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਮੋਦਨ ਕੇ ਤਿਸਾ ਖਰਾ ਸੁਜਾਨ
 ਸਮਝਿਆ ਸੀ ਜੋ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਭਲਾ ਹੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜੋ ਕਰਦਾ ਹੈ ਐਸੇ ਨਾ ਕਰ ਐਸੇ ਕਰ ਜੋ
 ਅਗਿਆਤ ਸਿਧ ਹੋਤਾ ਹੈ ਕਰਣਾ। ਨਾਮ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਜੇਕ ਬਚਨ। "ਆਖਣ ਤਾਂ ਰਹਿ ਜਾਈਏ ਜੋ
 ਭੁਲਾ ਹੋਈ। ਜੋ ਰੋਇ ਭੁਲਾ ਜਾਇ ਰਹੀਏ ਅਪਾਣਾ ਕਿਉਂ ਭੁਲੇ। ਤੂੰ ਕੇਸੇ ਜਾਤ ਜਾਈਏ ਫਾਟ
 ਅਣ ਮੰਗਿਆਂ ਦੇਵੇ। ਜਾਨ ਦੇ ਜਾਨ ਜਗਾ ਗਿਆਨ ਕਾ ਕਾ ਸੁਜ ਹੋਈ। ਅਖਣ ਕਾ ਜੋ ਜਾਈਏ
 ਜੋ ਭੁਲਾ ਹੋਈ। ਐਸੇ ਜਾਣਕੀ ਰਹੀਏ ਸਾਹ ਜੋ ਪ੍ਰਾਨ ਕਰ ਜਾਨ ਸੰਤਾ ਉਹ ਹੀ ਕਿਰਪਾ ਕੀਤੀ ਹੀ
 ਹੋਤੀ ਹੈ। ਜੋ ਕਰ ਕਰੀਏ ਉਹ ਕਾ ਜਾਨ ਜਿਸ ਕੇ ਹੋਇਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਕਿਰਪਾ ਕਿਦਰੇ ਵਾਂਗੂੰ ਨਹੀ
 ਰਹਤੀ। ਤਿਸ ਪਤ ਵਿਚਾਰ ਜੁਨੇ। ਜੈਸੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਕਾ ਦੂਜੇ ਦਾਸ ਕੀ ਕਿਸੀ ਕੇ ਹੁਆ
 ਜਦੋਂ ਕੋਊ ਤਿਸ ਤੇ ਪੁਛੇ ਜੋ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਕੁਮਨੇ ਦੇਖਾ ਜੋ ਕੰ ਹੋਆ ਹੈ: ਹਾਂ ਜੀ, ਮੈਨੇ ਦੇਖਾ ਹੈ ਹੁਨੇ।
 ਜਦਪ ਇਹ ਬਾਰਤਾ ਜਾਣੀ ਕੀ ਹੈ ਚਾਕਰਦਾਰੀ ਮਹਾਂ ਰਾਜਾ ਕਾ ਤਿਸ ਦਾਸਨ ਕੇ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਜੋ
 ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਦੇਖੀਏ ਜੋ ਅਲੰਕ ਸੁਖ ਜਾਨ ਸਦ ਰਜੂਰੀਆਂ ਕੇ ਹੈ, ਜੋ ਅਲੰਕ ਸੁਖ ਆਪ ਕੀ ਕੋਲਕੇ ਹੈ
 ਪੁਨਾ ਹੋਰਨਾ ਕੇ ਕੁੰ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹਾਂ ਜੋ ਦਿਵਾਏ ਸਾਹੇ ਹੈ। ਜਿਸ ਕੇ ਚਾਹਤੇ ਹੈ, ਸੁੱਕ ਆਏ ਕੇ
 ਬਖਸ਼ਾ ਕੀ ਕਰਕੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਇਕ ਵਾਰਤੀ ਕੀ ਕਰ ਕਰਕੇ ਹੈ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਕੇ, ਜਿਸ ਕੇ ਚਾਹੇ।

ਲਖਣੋ ਕਰ ਸਾਸ ਸਵਜਨ ਵਰਣਨ ਕੀ ਹੈ ਜੋਈ ਕਹੈ ਹੈ। ਸਭੋਕ "ਮੰਤ੍ਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਗਿਆਨ
 ਸੁਬਤੁ ਪੂਰਤਹ। ਗਿਆਨ ਸਮ ਦੁਖ ਪੁਖ ਜਗਤ ਚਿਰਾਤ ਨਿਰਵੈਰਨਹ। ਦਿਆਲ ਸੁਜਸਤੁ
 ਜੀਅ ਪੰਚ ਦੋਖ ਬਿਬਰਜਤਹ। ਭੋਲੈ ਲੋਪਲ ਕੀਤਤ। ਅਨਪ ਪਾਇਆ ਬਲ ਕਮਲ ਰਹਤਹ।
 ਉਪਦੇਸ਼ ਸਮ ਮਿਤੁ ਜਗਤੁ ਭਗਵੰਤੁ ਭਗਤ ਕਾਵਨੀ। ੧੩ ਨਿਰਾ ਨਹਿ ਸਰੋਤਿ ਸੁਵਣੀ ਆਪ ਤਿਆਗ
 ਸਫਲ ਦੇਣਹ। ਪਟ ਕਖਾ ਪੂਰਣ ਪੁਰਖਹ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਸਾਸ ਸਵਜਸਤਹ"। ਜੇ ਸਾਸ ਸੁਵਜਨ
 ਐਸੇ ਲਖਣੋ ਸਹਤ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਜੀਤਨਾ ਤਾਂਈ ਐਸੇ ਸੁਭਵ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਹੈ ਜੋ ਕਹੈ ਹੈ।
 ਸਭੋਕ। "ਨਹ ਜੀਤਨੋ ਯੋਗ ਦੇਵਾ ਨਹ ਜੀਤਨੋ ਬਾਵਾ ਚੰਦਨ। ਨਹੀ ਜੀਤਨੋ ਸੀਤ ਜੁਣੇ।
 ਨਾਨਕ ਜੀਤਨੋ ਸਾਸ ਸਵਜਸਤਹ"। ੨। ਪੁਰਾ ਸਭੋਕ। "ਜਿਨਾ ਸਾਸ ਗਿਰਯਾ ਨ ਵੀਜੈ ਹਰਿ
 ਨਾਮ ਮਨ ਮੰਤ੍ਰ। ਜੀਤ ਜੋ ਜੋਈ ਨਾਨਕਾ ਪੂਰਨ ਦੇਵੀ ਸਤ"। ੩। ਹਰਿ ਜੀ ਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾਸਿਵਾਏ
 ਨਾਮ ਨਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਹ। ਨਾਮ ਇਨਾ ਸਾਂਤ ਸੁਖ ਕਰਾਹ। ਤਾਂ ਤੇ ਇਸ ਕਾ ਪ੍ਰਿਅਇ ਕਿਆ ਹੈ। ਜੈਸੇ
 ਰੋਹਿਦ ਕੇ ਨਾਮ ਮੇ ਰੁਚੀ ਹੋਵੇ। ਜੋ ਇਸ ਕਾ ਧਿਰੁ ਪ੍ਰਿਅਇ ਹੈ। ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੋਸਵਰ ਆਗੇ ਪੁਰਾ ਪੁਰਾ
 ਅਵਦਾਨਾ ਕਰਨੀ, ਨਿਸਕਪਟ ਹੋ ਕਰ; ਅਰ ਤਨ ਮਨ ਆਗੇ ਸਾਨਨਾ। ਤੇ ਸੁਕ ਕਰਮ ਸਿਕਰਮ ਹੋ ਕਰ
 ਕਰਨੇ। ਫੇਰ ਇਹੁ ਜੀਵ ਭਗਵਤ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾ ਪਾਤੁ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਕਹਤ ਹੈ ਸਤਿ,
 ਜੋ ਜੋ ਪ੍ਰਮੋਸਵਰ ਰੂਪ ਪਾਰਸ ਆਗੇ ਕੋਰੇ ਰੂਪ ਪਾਤੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਗਿਆਸੂ। ਅਰ ਨੋਹਾ ਕੁ ਪਾਤੁ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ
 ਸੋਨਾ ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਜੋ ਕਰ ਰੁਪਾਨਾ ਤੇ ਕਿਰਪਾ ਹੋਇ ਤਉ ਅਖਲ ਜੀਵ ਸਨ ਕੇ ਪਸੁ ਪੰਖੀ ਕੀ ਮੁਕਤ
 ਕੇ ਕਿਧਿ ਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੈ। ਇਹੀ ਤੇ ਜੀ ਭਗਵਾਨ ਗੀਤਾ ਮੇ ਕਹਾ ਹੈ। ਸਰਾਵਾਠ ਲਵੇ
 ਗਿਆਨ। ਹੋ ਅਰਜਨ ਜੋ ਸਰਾਸ ਸੁਕਤ ਹੈ ਪੁਰਾ ਜੋ ਮੇਰੇ ਸਰੂਪ ਕਹਿ ਪਾਛੇ ਹੈ। ਸਭ ਸਿਰ ਪਾਤੁਕਿ
 ਅਸਾਰਸਾ ਸੁਕਤ ਰੂਪਾ ਤਬ ਭਗਵਤ ਕਿਰਪਾ ਜੋ ਪੂਰਨ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਹੈ।
 ਤਿਨ ਪਰ ਜਗਿਆਸੂ ਕੀ ਸਰਾਸ ਆਵਨੀ ਹੈ। ਨਿਰ ਅਭਿਮਾਨ ਹੋ ਕਰ, ਤਿਨ ਕੀ ਦੇਵਾ, ਦੇਵਕ ਹੋ ਕਰ,
 ਕਰਤਾ ਹੈ ਕਰ, ਤਸ ਜੀ ਗੁਰਦੇਵ ਇਸ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਯੋਗਤ ਲੋਕ ਸਾਹਤ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਤਸ ਨਾਮ
 ਕੇ ਅਭਿਯਾਨ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿ ਇਸ ਕੀ ਵਿਭੀ ਵਾਨ ਜੋ ਮਨ ਕੀ ਲੋਤ ਹੈ ਜੋ ਸੁਰਾਵਾਨ ਹੀ ਨਿਵਰਤ
 ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ, ਮਾਨਾਸ ਕੇ ਚੀਤਕ। ਸਰਾਸਾਨਮ ਨਿਪਟੀ ਦੇਖ ਸਭ ਤੇ ਪੁਰਾ ਪੁਰਾ ਗਾਹੀ ਜੋ ਸਾਮ ਕੀ
 ਸਿਮਰ ਕਰ ਤਬ ਇਸ ਕੀਵ ਕਹਿ ਆਰਜ ਤਾਈ ਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਜਿਆ ਕਰਵਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ,
 ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰੀਤ ਗਿਆਨ ਵਾਸ, ਗੀਰੀਤ ਸੀਤ ਅੰਤ੍ਰੀਹ, ਦੈਵੀ ਕੋ ਕਰ ਆਪ ਹੀ ਨਿਰ-ਰੂਪ ਹੋਇ ਜਾਤਾ ਹੈ।
 ਜੋ ਉਨ ਕੇ ਲਖਣੋ ਕਾ ਸਾਸ ਰੂਪ ਅਰਜਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੇ ਵਰਣਨ ਕੀਆ ਹੈ। ਤਸਾ ਕੇ ਸਾਦ।
 "ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫। ਆਠ ਪਹਿਰ ਨਿਕਟ ਕਰ ਜਾਨੈ। ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਕੀਆ ਮੀਠਾ ਮਾਨੈ। ਏਕ
 ਨਾਮ ਜੀਤਨ ਆਸਾ। ਹੋਇ ਰਹੇ ਸਭ ਕੀ ਪਰਵਾਸ। ੧। ਸਤਿ ਕਰਤਾ ਸੁਨਹੁ ਮੇਰੇ ਕਾਸੀ।
 ਉਆਂ ਕੀ ਮਹਮਾ ਕਰਨ ਨਾ ਜਾਸੀ। ੨। ਰਹਾਇ। ਵਰਤਨ ਕਾਰੇ ਕੇਵਲ ਨਾਮ। ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਨੀਕਤਾ
 ਵਿਗਰਮ। ਮਿਤੁ ਸਤੁ ਜਾਕੇ ਸੇਵ ਸੁਮਾਨੈ। ਪ੍ਰਭ ਅਪਣੇ ਤਿਨ ਅਵਤ ਨ ਕਾਨੈ। ੩। ਕੋਟ ਕੋਟ
 ਅਘ ਕਾਟਨਹਾਸਾ। ਦੁਖ ਦੂਰ ਕਰਨ ਜੀਆਂ ਕੇ ਦਾਤਾਰਾ। ਸੂਰ ਸੀਤ ਬਚਨ ਕੇ ਸਲੀ। ਕਵਲਾ
 ਬਪੁਰੀ ਜੀਤੀ ਛਲੀ। ੪। ਤਾਂ ਕਾ ਕੀ ਬਾਂਡਹਿ ਸੁਕਦੇਵ। ਅਪੇਖ ਦਰਸਨ ਸਫਲ ਕਾਸੀ ਜੇਵ।

ਕਰ ਜੋੜ ਨਾਲ ਕਰੇ ਅਰਥਾਤ। ਮੋਹਿ ਜਿਤ ਟਹਲ ਦੀਐ ਹੁਣ ਤਾਸ। ੪।" ਹੈ ਜੀ
 ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਇਹੁ ਲਛਨ ਜਿਤਾਂ ਕੇ ਗੁਣ ਪੂਰੇ ਨੇ ਵਰਣਨ ਕਰੇ ਹੈ। ਜਗਿਆਸੀ ਕੇ ਸਾਜਨ
 ਵਸਤੇ ਕਲਿਆਨ ਲੀਏ। ਮੁਖ ਲਖਨ ਇਹੀ ਹੈ ਜੋ ਜੁ ਹੋਇਐ ਆਏ ਕਰ ਜੋੜ ਕੇ ਮਾਂਗਣਾ ਦਾਨ। ਜੋ
 ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਜੀ ਮੁਝੇ ਜਿਤ ਦੇਵਾ ਬਖਸੀਏ ਅਪਣੇ ਦਾਸਾਏ, ਜਿਕਪਾ ਕਰ। ਤਬ ਜੋ ਸਾਧਾ ਗੁਨ ਕਰ
 ਜਿਤ ਲਖਨ ਬਿਚਖਨ ਪ੍ਰਾਨਿ ਹੈ ਕਾ ਹੋਣਤੀ ਪੁਰਾ ਕਾ ਕ ਕਾਸਾ ਜਿਤਾਂ ਆਏ। ਹੇ ਕਾਵਨ, ਸੀਤ ਚਿਹਨ
 ਤੇ ਤੁਮਾਰੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹਲੀ ਕੀ ਪਛਾਨੇ ਹੈ ਜੁਹੀ ਪਦਾ ਕਾਸੀ ਮੂਹ ਹੈ ਮਾਏ। ਆ ਅਸੀਤਾਂ ਕੇ
 ਜੋ ਲਛਨ ਹੈ ਜੋ ਮੋਰੋ ਜਨਾਵੇ ਤਾਹ ਹੀ ਤਿਆਗ ਲੀਏ ਜੋ ਜਗਆਧੂ ਸਮਝ ਕਰ ਤਿਆਸੇ। ਜਾਂ ਤੇ ਤਿਆ
 ਪ੍ਰਮ ਕਲਿਆਨ ਹੋਵੈ। ਹਰਿਜਨ ਵਾਚ। ਹੇ ਸਾਧਾ, ਤਿਆਗ ਅਤਿ ਕਾ ਕਰੇ ਜਾਂ ਤੇ ਅਤਿ ਕੇ ਤਿਆਗ
 ਜਿਵਾ ਜਾਂਤ ਰੂਪ ਕਦਾ ਜਿਤ ਨ ਹੋਵੈਗਾ। ਜੇਕਾ ਕੋਈ ਕਰੇ। ਐਏ ਅਤਿ ਖਲਾਂ ਕਹਿ ਮੈ ਸਮਝਾਇ
 ਨੇਵਾਂਗਾ ਤਾਂ ਇਹ ਬਾਕਤਾ ਕਦਾ ਜਿਤ ਨਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਪੁਨਾ ਤਿਆ ਪਾ ਦਿਕਾਟਾਂਤ ਜੋ ਦੁਰਜੋਨ
 ਤੇ ਕਾਨ ਸਾਨੀ ਦੇਹੁ ਸਾਨ ਇਤ ਆਦਿ ਜੋ ਹੈ ਸਾਕਾ। ਜੋ ਕਾਜਾ ਅਜਾਤ ਸਤ੍ਰ ਸਾਕਮ ਪੁਤ੍ਰ ਕੀ
 ਸਦਪ ਸੰਗਤ ਭੀ ਜੀ ਤਉ ਭੀ ਉਨ ਕਾ ਜੁਭਾਇ ਚਿਹੀ ਕਹਤਾ ਤਯਾ ਪੂਰਾ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਸਿਨਾਸ, ਜਨ
 ਪਖਾਨਵਤ। ਜਾਂ ਤੇ ਆਪ ਜੀ ਸਿਨਾਸ ਚੰਦ ਜੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਭਲੀ ਬਾਕਤਾ ਦੇਨੇ ਕੁਛੇ ਕੀ ਕਰ
 ਰਹੇ ਬਾਕੀਬਾਕ। ਜੋ ਹੇ ਕਾਜਨ ਪਾਂਡਵ ਭੀ ਤੇਨੇ ਕਾਈ ਹੈ ਇਨ ਕੇ ਨਿਕਸਾਰ ਲੀਏ ਕੀ ਕਿਵ
 ਰਾਂਵ ਜਮੀਨ ਤੁਹੀ ਦੇਹੇ ਜਾਂ ਤੇਨੇ ਕਾਇਕ ਕੀ ਹੈ। ਜੋ ਨਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕਾਤਾ ਲਯਾ ਇਹ ਬਾਕਤਾ ਜਾਂ ਤੇ
 ਆਪ ਜੋ ਕੁਲਾਇਆ। ਪੁਨਾ ਕਹਤ ਤਯਾ ਦੁਰਜੋਨ। ਹੋਕਿਸਨ ਪਾਂਡਵਾਂ ਕੇ ਪੰਚ ਪਿੰਡ ਲਿਆ ਏਕ
 ਰੂਪ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਨ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਕਾਂਵੇ ਜਾਨੀ ਕਾਜ ਪਾਂਡਵ ਕਾ ਹੀ ਹੂਆ। ਜੀ ਕਿਰਾਨ ਸਾਕਸਿਤਾ
 ਤੇ। ਤੇ ਪਾਪੀਆਂ ਕੇ ਝੂਠਾ ਕਰਿ ਮਾਜਿਆ। ਪਰ ਈਕਾਂ ਜਾਂ ਇਤਨਾ ਹੀ ਕਾਤ ਪ੍ਰਮ ਹੈ ਜੋ
 ਕਿਰਾਨ ਕਾਨ ਭੀ ਨ ਮਾਨਿਆ ਦੁਰਜੋਨ ਨੇ। ਤੇ ਕਾਜਾ ਯੁਧਿਸਟਰ ਕੀ ਲਾਈ ਕੁਝੇ ਸਮਝ ਕਰ ਭੀ
 ਕਨਾ ਨਾ ਕੀਆ ਤਿਨ ਨੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਕੋਈ ਸੁਮਿਸਟਰ ਕੀ ਹੈ ਮੈ ਉਨ ਕਹਿ ਸੁਮਾਤਰ ਪਾਕੇਯਾ ਸਮਝਾਇ
 ਜੋ ਕੋ ਸਮਝੇ ਹੈ ਲਿਆ ਨਹੀ ਸਮਝੇ, ਅਤਿ, ੪੫, ਸਾਕਤ, ਅਨਾਤੀ। ਪਾਂਡਵ ਜਤ, ਅਹੀ ਸੁਹੀ, ਪ੍ਰ
 ਆਘੋਤ। ਇਹੁ ਸਾਕ ਉਤਰੀ ਕੇ ਨਾਮੋ ਕੀ ਪੰਗਤੀ ਹੈ ਇਹੀ ਤੇ ਸੂਕਦਾ ਕੀ ਨਾ ਬਾਜਨ ਹੈ। ਤਾਹ
 ਸਾਕੀਗ। "ਫਾਡ ਮਨ ਹਰ ਸਿਪੁਰਾ ਕੇ ਜਿਗ। ਜਾ ਕੇ ਪਿਛੇ ਕਾਲ ਕੀ ਲਿਆਏ ਪੜਤ ਕਦਨ ਮੈ
 ਹੰਗ। ਕਹਾਂ ਕਯੋ ਪੈ ਪਾਇ ਪੀਆਇ ਲਿਖਨ ਤੇ ਤੁਹਾ। ਬਰ ਕੇ ਕਹਾਂ ਅਜਾਤ ਕੇ ਲੇਪਨ ਮਰਾ
 ਅੰਗ। ਗਜ ਕੇ ਕਹਾਂ ਨਵਾਏ ਸਨਤਾ ਬਹੁਤ ਕਰੇ ਵਹੁ ਈਗ। ਕਹਿਆ ਕਹਾਂ ਕਪੂਰ ਚੁਕਾਏ ਸੁਆਨ
 ਨਵਾਏ ਈਗ। ਪਾਇਨ ਪਤਰ ਨ ਬਾਨਣ ਈ ਕੀਏ ਹੀਇ ਲਿਖੀਗ। ਸੂਕਦਾ ਕਹੁਕਾਤੀ ਕਪਰੀਆ
 ਚਢਤ ਨ ਦੂਜੇ ਰੰਗ।" ਇਹੀ ਕੇ ਬਾਜਨ ਹੈ, ਕਹਾ ਹੈ ਕੁਨੀਕੇ ਏ। ਕਵਿਤ। "ਮਾਨਾਕੋਵਰ ਪਰ
 ਹੰਗਤਾ ਜੋ ਮੋਤੀ ਚੁਨੇ, ਬਗੁਲਾ ਨਾ ਹੋਇ ਸੀਰੀ ਮੋਤੀ ਕੀ ਚੁਗਾਇ ਤੇ। ਸਾਜਨ ਕੇ ਬਾਜਾ ਕਦਾ ਮਾਨ ਹੀ
 ਅਹਾਰ ਕਰੇ ਮੁਰਗੀ ਕੇ ਹਰਾ ਪਾਸ ਖਾਇ ਨ ਖਿਖਾਇ ਕੇ। ਗੁਯੋਅਨ ਕੇ ਬਾਜਾ ਕਦਾ ਸੂਰ ਦੀ ਕਪੋਟੇ
 ਗਦਾ ਨਾ ਹੋਇ ਬੈਲ ਦੰਦ ਕੇ ਕਵਾਏ ਤੇ। ਤੈ ਹੀ ਮੁਕਖ ਕੇ ਕੇਰਾ ਸਪਸਾਇ ਕਹੇ ਕਹਿਆ ਨਾ ਹੋਇ

ਪਿੰਜਰੇ ਪੜਾਇ ਤੇ"। ਤਖ਼ਤ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੇ। ਰਾਗ ਗਉੜੀ। "ਕਹਾ ਸੁਆਨ ਕੇ
 ਸਿਮ੍ਰਤ ਸੁਨਾਇ। ਕਹਾ ਸਕੀਤ ਪਹਿ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਏ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ
 ਰਾਮ ਰਹੀਏ। ਸਾਕਤ ਸਿੰਧੂ ਗੁਨ ਨ ਕਹੀਏ। ੧ । ਰਹਾਉ। ਕਹੂਆ ਕਹਾ ਕਪੂਰ ਚਰਾਏ।
 ਕਹਾ ਸਿਸੀਅਰ ਕੇ ਦੂਧ ਪਿਆਏ। ੨ । ਸਤਿ ਸੰਤਿ ਮਿਤ ਹੁਧ ਸਿਲੇਕ ਰੋਈ। ਪਾਗ ਪਰਸ ਲੋਹਾ
 ਕੀਰਨ ਰੋਈ। ੩ । ਸਾਕਤ ਸੁਆਨ ਸਾ ਕਹੇ ਕਰਾਇਆ ਜੋ ਧੁਰ ਨਿਖਿਆ ਜੋ ਕਰਮ ਕਮਾਇਆ। ੪ ।
 ਅਮ੍ਰਿਤ ਲੈ ਲੈ ਨੀਮ ਸਿੰਧਾਈ। ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਤਿਆ ਨੋ ਸਹਜ ਨਾ ਜਾਈ। ੫ ।"

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਤੇ ਲੋਹਾ ਕੀਰਨ ਕਹਿਆ ਹੈ ਪਾਗ ਪਰਸ ਕਰ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਲੋਹਾ ਕੀਰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ।
 ਸਕਦ ਕੇ ਮੁਕਤ ਮਈ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਹੀ ਸਿਸੀ ਤੇ ਇਹ ਮਾਦ ਉਗਰਿਆ ਹੈ। ਰਾਗ ਭੈਰਉ
 ਮਹਲਾ ੫ । "ਜੇ ਸਉ ਲੋਹਾ ਲੋਹਾ ਖਵਾਇਆ। ਸਾਕਤ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜੀਤ ਨਾ
 ਆਇਆ। ੧ । ਸੰਤ ਜਨੇ ਕੀ ਲੋਹੁ ਮਤੇ। ਸਾਧ ਸੰਗ ਪਾਵਹੁ ਪਰਮ ਗਤੇ। ੨ । ਰਹਾਉ।
 ਪਾਥਰ ਕੇ ਸਹੁ ਨੀਰ ਪਵਾਇਆ। ਨਹਿ ਭੀਰੇ ਅਧਨ ਸੁਕਾਇਆ। ੩ । ਖਟ ਸਾਸਤ੍ਰ
 ਮੂਰਖੇ ਸੁਨਾਇਆ। ਜੇਸੇ ਦਿਹ ਦਿਸ ਪਰਮ ਭੁਨਾਇਆ। ੪ । ਇਨ ਕਣ ਖਲਹਾ ਨ ਜੇਸੇ
 ਪਾਹਨ ਪਾਇਆ। ਤਿਉ ਸਾਕਤ ਤੇ ਕੋ ਨ ਵਰ ਵਰਾਇਆ। ੫ । ਤਿਤ ਹੀ ਨਾਗਾ ਜਿਤ ਕੇ
 ਨਾਇਆ। ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਬਲਤ ਬਣਾਇਆ।" ੬ । ਪ੍ਰਭ ਨੇ ਬਲਤ ਬਣਾਈ ਕੇ ਕਹਣੇ ਕਾ
 ਭਾਵ ਸਿਧਾ ਇਹਾ ਜੋ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਆਦਤੀ ਰਾਨਾ ਜੀ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸ ਪਰ ਹੋਰ ਕਿਸੀ ਕੇ
 ਬਣਾਵਣੇ ਕੀ ਚਾਕੀ ਨਹੀਂ ਰਖੀ। ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਆਦਿ ਤੇ ਉਸ ਤੇ ਲੰਬੇ ਹੈ, ਕਰਤਾਰ ਨੇ, ਆਦਿਤ
 ਅਰਨੀ ਆਦੀ ਸੋ ਕਿਸੀ ਤੇ ਸੀਤ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਜੋ ਚੋਈ ਕਰਿਆ ਰਾਹੀਂ ਜੋ ਕਦ ਸਾਜੀ ਤੁਖਾਰ
 ਆਦੀ ਜੋ ਸੀਤ ਬਨਾਏ ਹੈ ਤਿਨ ਕੇ ਅਥ ਕੋਊ ਉਹਾ ਨੀਤਾ ਰਾਹੀਂ ਜੋ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ।
 ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੰਤੋ ਅਰ ਅਸੰਤੋ ਕੀ ਤੀ ਆਦ ਹੀ ਤੇ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਬਲਤ ਬਣਾਈ ਹੈ।
 ਜੇ ਕਰ ਕੋਊ ਕਹੇ ਕਿ ਮੇ ਅਸੰਤ ਕੋ ਸੰਤ ਕਰ ਦੇਵਾਂ ਤਾਂ ਤਿਸ ਕਾ ਕਸਨ ਕੇਸੀ ਹੈ ਜੇਸੇ ਕੋਊ
 ਪੁਰਸ ਕੋਲੁ ਮੇ ਸਿਕਾ ਰੇਤ ਤਾਂ ਪਾਇ ਕਰ ਤੇਲ ਨਿ ਰਾਇਆ ਰਾਹੀਂ ਜੋ ਤਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰਜੋਤਨ ਹੀ
 ਮਿਥਿਆ ਹੈ। ਜੇਸੇ ਕੋਊ ਕਹੇ ਪਾਸਲ ਜੀ ਮਿਲਾ ਪਾ ਭੁਨਨ ਕੀ ਭੁਨਵਾਤੀ ਮੇ ਨੇ ਦੇਖੀ ਹੈ ਤੇ
 ਉਪਰ ਜਿਸ ਕੇ ਭਵੀਹਾ ਗੁਜਾਨ ਕਰਦੇ ਹੈ। ਭਾਵ ਇਹ ਜੋ ਉਹ ਪੁਰਸ ਹੀ ਭੁਨਾ ਹੈ। ਇਸੀ ਤੇ
 ਮੁਖਵਾਕ ਸੂਰੀ ਕੀ ਵਾਕ ਮੇ ਕਹਾ ਹੈ। "ਮ: ੧ । ਚਾਤੀ ਹੋਵਣ ਕਾਲੀਆਂ ਸੁਖੇਦਾ ਸੇਵਨ।
 ਦੇਹ ਜਾ ਤਪੇ ਘਣਾ ਕਾਲਿਆਂ ਕਾਲੇ ਵੰਨ"। ਇਹ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਕੀ ਅਲੋ ਪਰ ਕਬਨ ਕਰਿਆ ਹੈ
 ਗੁਰ ਪ੍ਰਦੇ ਨੇ। ਜੋ ਐਸੇ ਮੁਖ ਮੁਖੀ ਜੋ ਤਿਨਕ ਦੂ ਜ਼ਿਧਾ ਕਾ ਕਸਨ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਜੇਸੇ ਹੋਰੇ
 ਗੁਰਮੁਖ ਕੋਊ ਤੁਹਾ ਮੇਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਜਿਹ ਤੇ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਮੇ ਤੇ ਪਟਦੇ ਹੈਨ। ਇਹ
 ਸਾਦਤਾ ਜਿਤ ਚੇਤੇ ਆਈ ਹੈ। ਜੋ ਮੇ ਤਾਂ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਗੁਣ ਪਰ ਕਸਨ ਕਰਦਾ ਜੀ ਤੇ ਅਥ ਮੇ ਆਪਣੇ
 ਪੁਣੇ ਕੇ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕਸਨ ਕਸਨ ਨਗ ਪੜਾ ਉ। ਤਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਦੀ ਹੀ ਹੋਰ ਕਤ ਦੀਆ

ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਕਹਾਂ ਤੀਕ ਕਥਨ ਕਰੀਗਾ। ਆਪਣੇ ਅਵਤੁਲ ਤਾ ਸਮੁੰਦ ਸਾਹਰ ਤੇ ਭੀ ਲਿਖਤ ਹੈ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਉਨ ਕੇ ਵਰਨਨ ਤੇ ਸੀਤ ਕੁਨ ਰਾਗਾ ਗੁਰਨ ਨੀ ਹੋ ਜੇ ਇਸ ਮੇ ਪਰਮ ਨਾਮ ਹੈ। ਇਸੀ
 ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੀਤੋ ਆਤੋ ਕੇ ਗੁਣ ਅਰ ਐਕਣ ਕੁਨ ਕਾ ਨਾਮੀ ਜੀ ਕੇ ਮੁਖਾਰਬਿਦ ਜੇ ਸੀਤ ਸਜਨ ਮੋਦ
 ਕਉ ਪਾਵਤੇ ਭਏ। ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਗੁਪਾ ਸਿੰਧੂ ਰਿੰਦ੍ਰਿਯੋ ਸੀਤ ਰਿਹਨ ਵਰਨੰ ਰੇਤਾਲੀਨਮੋ।
 ਹੁਨਾਸਾ। ੪੨। ਸਾਖੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕ। ਨਦੀ ਪਰ ਦੇਪਹਿਰ ਏਕ ਨਾਹ
 ਸਨਾਨ ਕਰਤਾ ਸੀ ਪਰ ਨੌਕਾਂ ਨਾਲ ਮਾਇਆ ਜੇ ਵਿਹਰ ਦੀਆਂ ਧਾਤਾਂ ਕਰਤਾ ਸੀ, ਸਨਾਨ
 ਕਰਤੇ ਵਕਤ ਭੀ। ਕਿਸੀ ਵੇਲੇ ਉਸ ਦੇ ਮੁਖੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੋਦਵਤ ਜੀ ਕਾ
 ਨਾਮ ਨ ਸੁਣਿਆ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਉਪਕਾਰੀ ਜਾਨ ਹੋਏ। ਜੋ ਹੋ ਜਾਹ ਜੀ, ਜੋ
 ਸਨਾਨ ਕਾ ਕੋਈ ਸੀਤਾ ਪਾਠ, ਕਿ ਸੀਹਸਤ ਨਾਮ, ਕਾ ਰਾਜੀਦਰ ਮੋਖ ਕੀ ਹੋਈ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਨਜਰ
 ਆਵੇਦੀ ਪਾਠ ਵਸਤੇ। ਜੋ ਦੇ ਜਾਹ ਘਟ ਤਾਂ ਪ੍ਰੇਮਾਵਤ ਪਾਸੇ ਲਗ ਜਾਣ, ਅੰਤ ਦੇ ਭਲੇ ਵਸਤੇ।
 ਜੋ ਸਾਹ ਕਰਤ ਕਹਿਆ ਹੋ ਸੀਤ ਜੀ, ਸਾਨੂੰ ਮਾਨ ਤਾ ਵਿਹਲ ਕੀ ਹੋਖ ਨਹੀਂ ਨਾਦਾ ਨਹੀਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ
 ਸਾਨੂੰ ਪੇਰੀਆਂ ਦਸਦੇ ਹੋ। ਪੇਰੀਆਂ ਹ ਪੜਨ, ਸੀਤ ਜੀ, ਜੇਹੜੇ ਤੁਸੀਂ ਜੇਹੇ ਨਿਕਮੇ ਹੋਵਣ।
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹੋਏ ਜੋ ਹੋ ਜਾਹ ਤੈਨੂੰ ਨਿਕੀਆ ਕਰੀਏ। ਜੋ ਕਰਤ ਭਯਾ ਜੋ ਮੈਂ ਤਾਂ ਇਥੋਂ
 ਜਾਇ ਕੇ ਰੋਟੀ ਖਾਇ ਕੇ ਫੇਰ ਰੋਟੀ ਤੇ ਜਾਇ ਜੈਤਾਗਾ। ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਕੀਆ ਕਰੋਗੇ।
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਸੇ ਸਾਹ ਦਾ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕਰ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਜਾਇ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕੀਆ। ਤਾਂ
 ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੇ ਪੁਤਰ ਕਰਤ ਕਹੇ ਸਨਾਨ ਕਰ ਆਏ ਹੋ ਰੋਟੀ ਖਾਇ ਕਰ ਜਿਤਾਈ ਰੋਟੀ ਪਰ ਚਲੇ
 ਜੋ ਹੁੰਦੀਆਂ ਵਾਲੇ ਉਡੀਕਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਰੂਪ ਹੋਏ: ਹੋ ਲਾਈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਜਿਹਾ
 ਹੋਰ ਕੋਈ ਰੂਪ ਧਾਰੀ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ਅਤ ਇਹ ਆਇ ਕੇ ਘਰ ਮਲ ਹੋਏ ਜੋ ਘਰ ਵਾਲਾ ਹਾਂ।
 ਤਾਂ ਇਸਤ੍ਰੀ ਤੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕਰਤ ਕਹੇ ਇਹ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਹੋਏ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਪੁਤਰ ਅਸੀਂ
 ਉਸ ਨੂੰ ਸੋਟਿਆਂ ਨਾਲ ਮਾਹੀਏ, ਹੋ ਚਿਤਾ ਜੀ। ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੀ ਐਸੇ ਹੀ ਕਹਾ ਤੁਸੀਂ ਘਰ ਕੇ ਮਾਲਕ ਹੋ
 ਹੋਰ ਕੋਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਨੇ ਮੈਂ ਸਾਹ ਜੀ ਇਸਤਾਨ ਕਰੇ ਘਰ ਆਵਤ ਭਯਾ। ਤਾਂ ਇਸਤ੍ਰੀ
 ਪੁਤ੍ਰ ਨੇ ਫੁੱਲੀਆ ਜਾਣ ਕਰ ਸੋਟਿਆਂ ਨਾਲ ਡਰਾ ਕਾ ਉਸ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕੀਤਾ। ਤਾਂ ਇਹ ਅਸਚਰਜ
 ਹੋ ਕਾ ਰੋਟੀ ਕੇ ਜਾਵਤ ਕਾ ਐਸੇ ਹੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਾਹ ਕਾ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕਰ ਪ੍ਰਿਥਮ ਹੀ
 ਜਾਇ ਹੋਏ ਜੋ ਅਰ ਮੁਨੀਮ ਆਦਿਕ ਜੋ ਰੋਟੀ ਮੈਂ ਹੋਏ ਤਿਨ ਹੋ ਜੀ ਕਰਤ ਭਏ ਉਹੀ ਧਾਰਤਾ
 ਜੋ ਦੇਖਦਾ ਜੋ ਮੇਰੇ ਜਿਹਾ ਰੂਪ ਧਾਰ ਹੋ ਰੋਟੀ ਹੋਰ ਨਿਕਾ ਹੈ, ਮਰੇ ਉਹ ਆ ਕੇ ਕਰੇ ਜੋ
 ਮੈਂ ਦੁਕਾਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹਾਂ ਤਾਂ ਘਰ ਨੌਕਰ ਕਰਤ ਭਏ ਜੋ ਹੋ ਸਾਹ ਜੀ ਜੋ ਆਪ ਦੇ ਹੁੰਦੇਆਂ
 ਹੋਰ ਕਾਨਾ ਕਿਸ ਦਾ ਕਦਰ ਹੈ, ਮਾਲਕ ਬਣਾ ਜਾ। ਐਸੇ ਤੀਰ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਨੇੜੇ ਹੀ ਤੁਹੀਂ ਆਵੇਦੇ
 ਦਿਆਰੀ। ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਹ, ਘਰੇ ਨਿਰਾਸ ਹੋ ਕੇ, ਰੋਟੀ ਆਵਤ ਭਯਾ ਜਸ ਤਾਂ ਰੋਟੀਓਂ ਭੀ ਸੋਟੇ
 ਨਾਲ ਡਰਾ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿਤਾ। ਤਸ ਨਿਰਾਸ ਹੋ ਕਾ ਤਦੀ ਕਿਨਾਰੇ ਹੀ ਜਾ ਬੈਠਾ। ਤਾਂ
 ਸਤਿਗੁਰੂ ਸ੍ਰੀ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪ੍ਰਭੂਤ ਕਏ: ਕਿਉਂ ਸਾਹ ਜੀ, ਪਾਠ ਤਜਨ ਵਸਤੇ ਕੁਛ ਵੇਹਲ ਮਿਲਿਆ ਹੈ।

ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਰੇ ਕਰ ਸਕਿ ਗਏ ਦੇ ਚਰਨਾ ਪਰ ਸਤੱਕ ਟੇਕਤ ਭਯਾ, ਅਰ ਹਰ ਜੋੜ ਕਰ
ਕੁਲ ਸਾਖਾਵਤਾ ਭਯਾ ਤੇ ਕਰਤ ਵਏ: ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ, ਅਰ ਜੇਹੇ ਆਗਿਆ ਕਰੇ ਤੈਸੇ : ਹੀ ਵਰਤੋਗਾ।
ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੇ ਪੈ ਹੁਣਿਆ ਸੀ ਤੇ ਨਾਸਾਇਆ ਸੀ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੋਤ
ਪ੍ਰਗਟ ਭਯਾ ਹੈ। ਜੇ ਪ੍ਰਤੱਖ ਆਪ ਹੈ, ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ। ਤਾਂ ਆਪ ਕਰਤ ਵਏ: ਹੇ ਤਾਈ, ਧੂਠੇ ਧੀਧੀਆਂ ਬ
ਵੇਹਲ ਪਾਇ ਕੇ ਸਾਹ ਕ੍ਰਮ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤਾ ਜਨਨ ਹੈ ਜੋ ਕੀਤਾ ਕਰ ਅਤਿਥਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਿਆ
ਕਰਿ। ਜਪੁਜੀ, ਸੀਤਾ, ਸਾਹਿਬੁਰ ਨਾਮ ਆਦਿਕੋ ਤਾ ਪਾਤ ਕੀਤਾ ਕਰ। ਤੇਰਾ ਭਨਾ ਹੋਏਗਾ। ਹੁਣ
ਤੂੰ ਨਿਮੰਤ੍ਰ ਹੋਈ ਘਰ ਜਾਇ ਤੂੰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹਟਾਵੇਂਗਾ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ
ਉਦੇਸ਼ ਭਾਰਨ ਕਰਤ ਭਯਾ ਤੇ ਉਸ ਕਾ ਜਨਮ ਹੁਣ ਹੋਤ ਭਯਾ ਹੁਣ ਕਿਤਪਾ ਤੇ। ਸਾਖੀ
ਕਰਿਤ ਜਿਹਣਾ ਮੁਨੀਸਵਰ ਦੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨੇ ਸੀਤਾ ਦੇ ਨਲੋਕ ਦਾ ਅਰਥ ਕਰ ਕੇ
ਹੁਣਾਇਆ ਪਹਿਲੇ। ਫੇਰ ਇਹਨਾਂ ਅਰਥ ਕੀਤਾ ਦੂਜਾ : ਇਸ ਪਰ ਗੁਰੂ ਤਿਨ ਕੇ ਕੋਪਵੰਤ
ਹੁਏ ਜੋ ਅਸਾਡੇ ਮੁਖ ਨਿਗਾਈ ਜਾਵਣ ਨਾਹੀ ਹੈ, ਹੇ ਸਿਖ। ਤਾਂ ਤੇ ਜਾ ਸਾਡੇ ਮੱਥੇ ਨਾ ਲਗਾ
ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਾਸਟ ਕਾ ਥੋਕਾ ਬਲਵਾਇ ਕਰ ਜਿਹਣਾ ਪਰ ਚੜਾ ਰਖਿਆ। ਜੇ ਕਿਸੇ ਨਾਲ
ਜਗ੍ਹਰੀ ਸਾਥ ਕਰਨੀ ਸੀ ਤਾਂ ਕਾਸਟ ਕਾ ਥੋਕੇ ਉਤਾਰ ਕਰ ਗਲ ਕਰਦੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਜਿਹਣਾ
ਸਦਾ ਕਾਸਟ ਕੇ ਥੋਕ ਮੇਰੀ ਰਖਦੇ ਅਜ ਹੁਣ ਤੀ : ਐਸੇ । ਤੇ ਇਸ ਤਰਾਂ ਲਿਖਵਾਇ
ਕੇ ਲਗਵਾ ਦਿਤੇ, ਇਸਤਹਾਰ ਲਿਖਵਾ ਦਿਤੇ ਜੋ ਮੇਰਾ ਅਪ੍ਰਾਧੀ ਹਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਮਣੇ। ਆਪਣੀ
ਵਿਦਿਆ ਚਤੁਰਾਈ ਜਾਵਣ ਵਾਗਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੇਰੇ ਜਿਹਾ ਭਾਗ ਕਰੁਣਵਾਗ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ
ਜਿਸ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨੇ ਮੱਥੇ ਲਾਏ ਹੀ ਬੰਦ ਹਾ ਦਿਤਾ ਹੈ । ਤਾਂ ਤੇ ਕੋਈ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਦਾ ਪਿਆਰਾ
ਪਰਮੇਸਵਰ ਅਰਥ ਮੇਰੇ ਕੁਰਾਨੇ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਸੇ ਲਿਖਵਾਇ ਦੇਵੇ। ਐਸੇ ਇਸਤਹਾਰ
ਲਿਖਵਾ ਦਿਤੇ ਅਰ ਜਿਥੇ ਸਾਸਤਰ ਪੋਥੀਆਂ ਤਾ ਨਮੂ ਜੋ ਸਾਹ ਜੋ ਲੁਟਾਇ ਦੀਆ। ਜਿਸ
ਗ੍ਰੰਥ ਕੀ ਜਿਸ ਕੋ ਲੋਕ ਸੀ ਸੋ ਲੇ ਗਿਆ ਬਾਕੀ ਜਿਸ ਮੇ ਪ੍ਰਵਾਹਿ ਦੀਆ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ
ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਾਮਣੇ ਚਤੁਰਾਈ ਜਾਣਈ ਜੋ ਤਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰਭ ਪਸਰਤਾਪ ਕਰਤੇ ਹਏ। ਤਾਈ ਪਰਦੁਮਨ
ਜਿਥੇ ਗਿਆਨੀ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਨਾ ਸਰੋਵਰ ਤੀਸਾ ਯਾਤ੍ਰਾ ਕਰ ਜਾਏ ਤਦੇ ਜਾ, ਤਦੇ ਕਾਸਟ ਜਿਹਵਾ
ਮੁਨੀਸਵਰ ਜੀ ਮਿਲਦੇ ਹਏ। ਮੁਨੀ ਜੀ ਮੇਨ ਹੀ ਧਰੇ ਜਾਹੇ। ਤਾਂ ਤਾਈ ਪ੍ਰਦੁਮਨ ਨਿਘ ਗਿਆਨੀ
ਕਹਾ: ਹੇ ਮੁਨੀ ਜੀ, ਅਜੀ ਤਾਂ ਪਾਤ ਅੰਧਿਤ ਹੁਣ ਆਪ ਕਾਨਾ ਤੇ ਸੁਣਵ ਦੀ ਇੱਥਾ ਕਰ ਕੇ ਆਏ
ਤਦੇ ਮੁਨੀ ਜੀ ਸਾਹੁਤ ਦੀਐ ਸਕਲਧ ਦੇਖ ਕੇ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਕੇ ਕਾਸਟ ਕੀ ਜਿਹਣਾ ਉਤਾਰ ਕਰ,
ਆਪਣੀ ਹੁਣ ਕਾ ਸਾਹ ਵਿਚਿਤ ਹੁਣਾਵਤੇ ਹਏ ਜੋ ਇਹ ਮੇਰੀ ਜਿਹਣਾ ਹੀ ਗੁਰੂ ਦੀ ਨਾਜਾਜ਼ਰੀ ਦਾ
ਕਾਰਨ ਹੋਈ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਅਜ ਕਾਸਟ ਕੇ ਥੋਕ ਮੇਰੇ ਕਾਹੂ ਕਰ ਲੱਖੀ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਾ
ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਰੋਗਰੂ ਚਤੁਰਾਈ ਨ ਜਣਾ ਸਕੇ। ਐਸਾ ਪਸਰਤਾਪ ਦੇਖ ਕਰ ਕਾਸਟ ਜਿਹਵਾ
ਮੁਨੀਸਵਰ ਕਾ ਉਤ ਕੇ ਖਿਆ ਪ੍ਰਾਣੀ ਹੁਣ ਭਯਾ ਤਾ ਪੈਨ ਲੇਤ ਹਏ ਸਿਖ ਕੇ ਸਾਮਾ ਪਾਟਿਕਰ।
ਸਾਖੀ ਅੰਬਰੀਕ ਹਾਜਾ ਕੀ। ਏਕ ਅੰਬਰੀਕ ਰਾਜਾ ਦਾ ਧਰਮਾਤਮਾ ਈਸਵਰ ਭਾਰਤ ਤੇ

ਸੇਵੀ ਔਰ ਨਿਰਾ ਹਾਰ ਇਕਾਦਸੀ ਕਾ ਧੁਤ ਨਿਯਮ ਸੇ ਰਾਖਤਾ ਸਾ। ਏਕ ਦਿਨ ਦੁਰਥਾਸਾ
 ਰਿਖੀ ਰਾਜਾ ਕੇ ਧੁਤ ਮੇ ਆਏ। ਰਾਜਾ ਜੀ ਨੇ ਧੁਤ ਆਦਰ ਕੀਆ। ਧੁਰੋਂ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰਿ ਰਾਜਾ
 ਜੀ ਨੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੀ ਜੋ ਹੇ ਭਗਵਨ ਆਜ ਦੁਆਦਸੀ ਦੇ ਘੜੀ ਹੈ। ਫੇਰ ਤਿਉਦਸੀ ਨਾਗ ਪੜਨੀ
 ਹੈ ਆਪ ਨਿਤਪਾ ਕਰ ਫੇਰਨ ਪ੍ਰਾਵਹੁ ਜਿਸ ਕਰ ਮੇਰਾ ਧੁਤ ਕਾ ਫਲ ਬਨਾ ਰਹੇ। ਤਾਂ ਐਸੇ ਸੁਣ
 ਕਰ ਦੁਰਥਾਸਾ ਜੀ ਕਰਤ ਹਏ ਜੋ ਮੈ ਆਪਣੇ ਇਸਨਾਨ ਕਰ ਕੇ ਆਵਤਾ ਹੂੰ। ਐਸੇ ਇਸਨਾਨ ਕਾ
 ਬਰਾਨਾ ਜਨਾ ਕਰ ਦੁਰਥਾਸਾ ਜੀ ਨਦੀ ਤੀਰ ਪਰ ਹਾਂ ਬੈਠ ਗਏ। ਧੁਤ ਦੇਰ ਪੀੜੇ ਰਾਜਾ ਜੀ
 ਦਿਸਾ ਕਰਤ ਹਏ ਕਿ ਜਬ ਮੈ ਰਿਖੀ ਸੇ ਪਹਿਲੇ ਫੇਰਨ ਕਰਤਾ ਹਾਂ ਤੇ ਰਿਖੀ ਸੁਰਾਪ ਦੇਵੇਗਾ ਤੈਨੇ
 ਅਤਿਥੀ ਸੇ ਪਹਿਲੇ ਫੇਰਨ ਕਰ ਲੀਆ। ਅਜ ਜੇ ਤਿਉਦਸੀ ਮੈ ਧੁਤ ਉਪਾਰਨ ਕੀਆ ਤਾਂ ਇਕਾਦਸੀ
 ਕਾ ਫਲ ਜਾਤਾ ਰਹੇਗਾ। ਐਸੇ ਚਿਤਾਨੁਰ ਹੁਏ ਰਾਜਾ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਨਾਕਰ ਜੀ ਕੇ ਜਰਨਾਮਿਤ
 ਸੇ ਧੁਤ ਉਪਾਰਨ ਕਰ ਲੀਆ। ਅੰਤ ਫੇਰਨ ਨਾ ਕੀਆ ਜੋ ਧੁਤ ਕਾ ਫਲ ਤੀ ਜਾਨਾ ਰਹੇ ਅਰ
 ਰਿਖੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹੇਗਾ। ਐਸੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਧੁਤ ਉਪਾਰਨ ਕੀਆ ਜਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਤਥੇ ਅੰਤਰ ਧਿਆਨ
 ਹੋ ਕੇ ਦੁਰਥਾਸਾ ਨੇ ਲਖ ਲੀਆ ਕਿ ਰਾਜਾ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸੇ ਪਹਿਲੇ ਮੂਹ ਜੂਠਾ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ। ਤਾਂ
 ਕਰੋਂ ਕਰ ਹੁਰਤਿ ਹੁਆ। ਦੁਰਥਾਸਾ ਰਾਜਾ ਕੇ ਤਾਕਨ ਕਰਤ ਕਯਾ, ਵਰਤੋ ਕਰ, ਕਿ ਹੇ
 ਅੰਤਰੀਕ ਤੂੰ ਜਾਣਾ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈ ਧੁਤੀ ਹਾਂ ਆਪ ਤੂੰ ਅਤਿਥੀਓਂ ਕਾ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨੇ ਵਾਨਾ ਹੈ।
 ਅਤਿਥੀਓਂ ਰਿਖਿਓਂ ਸੇ ਪਹਿਲੇ ਖਾਣੇ ਵਾਨਾ ਹੈ। ਅਜ ਮੈ ਤੇਰੇ ਵਸ ਕੇ ਤਥਾ ਧੁਤੋਂ ਕੇ ਸੁਦਾਸ
 ਕੇ ਸੁਰਾਪ ਦੇ ਕਰ ਭਾਖ ਕਾਤਾ ਹੋ। ਅਰ ਰਾਜਾ ਜੀ ਨੇ ਚਰਨ ਪੜ੍ਹੇ ਹੁਏ ਹੈ। ਅਹ
 ਖੁਬ ਜੇ ਵਾਰੀਵਾਰ ਪਾਹੀਮੀ, ਐਸੇ ਸਵਾਰ ਕੇ ਉਚਾਲ ਸੁਣੇ ਹੈ। ਪਰ ਤਉ ਭੀ ਦੁਰਥਾਸਾ
 ਜੀ ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਵ ਕੇ ਵੇਸ ਹੁਏ ਨਾਲ ਨੇਤ੍ਰ ਕਰ ਆਪਣੀ ਜਟਾ ਜੀ ਮਹਾਂ ਕੁਰਾਨ ਕਿਤ ਕਾ ਠਾਮਾ
 ਆਪਣੀ, ਆਪਣੇ ਮਹਾਂ ਸੁਰਖੰਡ ਕੇ ਭਾਖ ਕਰਨੇ ਰਾਹੀਂ ਨੂੰ ਅਭਿਮਾਨ ਹੈ, ਤਥੇ ਰਾਜਾ ਮੰਤ੍ਰੀ ਸਤ
 ਹੋਰ ਕਾਪਨ ਲਗੀ। ਧੁਤ ਕਿਆ ਕਰੇ ਸਾਈ ਲੋਕ ਚਾਹੇ ਦਿਸ ਮੇ ਭਾਗ ਜਾਤੇ ਹਏ। ਏਕ
 ਜੀ ਆਤਮਿਕ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ, ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ, ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ, ਐਸੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨ ਮੇ ਅਸਧਿਤ ਰਹੇ। ਆਪੇ
 ਭਾਵਨ ਆਪੇ ਪਵਨਾ ਪੁਨਾ ਰਾਮ ਜੰਪਤ ਤਨ ਜਰ ਕੀ ਨ ਜਾਇ। ਐਸੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਅਡੋਲ ਰਹੇ।
 ਤਥੇ ਅੰਤਰ ਸਾਮੀ ਸਰਦਾਰਾਧ ਪ੍ਰਭੂ ਰੂਪ ਕੇ ਨਿਰਾਪ੍ਰਾਧ ਜਾਣ ਕਰਿ ਅਰ ਦੁਰਥਾਸਾ ਕੇ
 ਅਕਰਮ ਕੋਧਵਾਨ ਲੋਖ ਜੇ ਸੁਦਰਸਨ ਚੱਕਰ ਕੇ ਆਗਿਆ ਸਾਤ ਹਏ ਕਿ ਹੇ ਸੁਦਰਸਨ ਅਗੀ
 ਦੁਰਥਾਸਾ ਕੇ ਤੇ ਫੀਤ ਕਰ ਜਾਹੁ ਪਰ ਪ੍ਰਾਣੇ ਤੇ ਚਰਿਤ ਨ ਕਰੀ। ਐਸੇ ਭਗਵਾਨ ਕੇ ਵਰਨ ਸੁਣ
 ਕਰ ਸੁਦਰਸਨ ਚੱਕਰ ਮਹਾਨ ਕਰਾਨ ਕਾਲ ਕਾ ਭੀ ਜਲ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕਰ ਲੋਡੀ ਤਰਾਂ ਸੇ ਪ੍ਰਿਥਮ ਹੇ
 ਦੁਰਥਾਸਾ ਕੇ ਨਿਕਾਸੀ ਹੋਈ ਆਗੀ ਕੇ ਲੀਨ ਕਾਤੇ ਹਏ। ਫੇਰ ਦੁਰਥਾਸਾ ਕੇ ਭਾਖ ਕਰਨੇ
 ਤੇ ਪ੍ਰਵਿਰਤੇ ਆਗੀ ਆਗੀ ਬਰਾਹਮਣ ਪ੍ਰਾਣੇ ਕੇ ਸਾਹਵਣੇ ਵਾਸਤੇ ਭਾਖਾ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਪੀੜੇ ਪੀੜੇ
 ਕਾਹਨ ਕਾ ਚੱਕਰ। ਧੁਤ ਕਿਆ ਕਰੇ ਕੋਈ ਜੀ ਮੈਂ ਦੋਹੀ ਕੀ ਜਾਖਾ ਕਰਾਏ ਕੇ ਸਮੁਖ ਨਾ
 ਭਾਖ। ਇੰਦਰ, ਸਿਵ, ਸੂਰਮ ਲੋਕ ਸਾਨ ਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋ ਅੰਤ ਨੂੰ ਚੈਠੀਓਂ ਲੋਕ ਵਿਸਨ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ

ਪਰਿਵਾਰ ਬਣਿਆ ਪਰ ਸਿਰ ਕੇ ਹਰੇ ਕਉ ਪ੍ਰਮੋਦਵਾ । ਸ੍ਰੀ ਫਿਲ ਜੀ ਤੀ ਹਾਥੀ
ਕਉ ਸੁਖ ਨ ਹੋਤੇ ਰਏ। ਅਤ ਨੂੰ ਸਹ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਵਿਸਨ ਜੀ ਸਹਤ ਦੁਰਯਾਸਾ
ਕੇ ਸਿਖਰਾ ਦਈ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਰਾਜਾ ਅੰਗੀਕ ਜੀ ਕੀ ਸਹਤ ਜਹਰੁ ਸੋਈ ਤੇਰੀ ਰਖਯਾ ਕਰਨਾ।
ਐਸੇ ਸੁਭ ਕਰ ਦੁਰਯਾਸਾ ਮਹਾਰਾਜਾ ਜੀ ਕੀ ਸਹਤ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਇਆ। ਅਰ ਰਾਜਾ ਜੀ
ਕੇ ਬਜਨ ਸੇ ਦੁਰਯਾਸਾ ਕੇ ਫੇਰ ਕਰ ਕਿਸੁ ਟੇ ਗਾਥਾ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰ ਚਕ੍ਰ ਜੀ ਫਗਵਾਨ ਕੇ ਪੰਜ
ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਏ। ਇਸ ਕੇ ਪੰਛੇ ਰਾਜਾ ਜੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਤ ਕਏ, ਕਿ ਹੇ ਨਿਖੀਏ, ਆਪ ਭੋਜਨ
ਕਰੀਏ ਤੇ ਪਾਛੇ ਆਪ ਕਾ ਸਹਤ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਕੋ। ਆਪ ਪ੍ਰਮੋਦ ਕਰਤੇ ਅਤ ਨੂੰ ਦੁਰਯਾਸਾ
ਜੀ ਨੇ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਜੀ ਕੀ ਸਹਤ ਦੇ ਕਰ ਰਾਜਾ ਜੀ ਨੇ ਪ੍ਰਿਥਮ ਭੋਜਨ ਕਰਵਾਇਆ। ਅਰ ਆਪ
ਪੰਛੇ ਭੋਜਨ ਕੀਆ। ਅਰ ਕੁਝ ਬਾਝਾਈ, ਦੁਰਯਾਸਾ ਜੀ ਨੇ। ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ,
ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ। ਕਹੀਆਂ ਦੀ ਸਾਖੀ ਬਾਝੇ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ। ਏਕ ਸਮੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਝਾ ਸਾਹਿਬ
ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੁਹਾਰੀ ਨੂੰ ਕਹੀਆਂ ਬਾਝਾਈ ਦਾ ਬਜਨ ਕੀਤਾ। ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਕਹੀਆਂ ਬਲ ਕੇ ਆ
ਗਈਆਂ। ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ ਜੇ ਕਹੀਆਂ ਏ ਕੇ ਪਤੀ ਸਫੀਲ ਜੇ ਹੇ ਤਿਸ ਨੂੰ
ਢਾਹ ਦੇਵੇ। ਸਿਖਾਂ ਬਜਨ ਨਾ ਮੰਨਿਆ। ਬਹੁਤ ਕਏ ਹੇ ਗ੍ਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ਜੀ ਸਫੀਲ ਤਾਂ ਬੜੇ
ਭਰਨਾ ਨਾਲ ਬਲੀ ਹੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਵਾਈਏ। ਐਸੇ ਉਤਰ ਸੁਭ ਕਰ ਸਿਖੋ ਕਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ
ਸਿੰਘ ਜੀ ਬਜਨ ਕਰਤ ਕਏ। ਅਵਾ ਹਈ, ਜੇ ਤੁਹੀ ਨਹੀਂ ਵਾਹੀਏ ਤਾ ਹੋਰ ਆ ਕਰ ਢਾਹੁਨਗੇ
ਜਿਨਾ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੇ ਐਸੇ ਹੀ ਹੋਇਆ ਉਨੇ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਅੰਗੇਜਾਂ ਦਾ ਅਭਿਮਾਰ ਹੋ ਗਿਆ,
ਹਾਥਾ ਬਿਕ੍ਰਮਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਵੇਲੇ, ਅਰ ਸਭੀ ਢਾਹੁ ਦਿਤੀ ਅੰਗੇਜਾਂ ਨੇ। ਸ੍ਰੀ ਬਾਝਾ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਜੀ
ਕਾ ਬਾਝਾ ਪੂਰਾ ਹੋਤ ਭਯਾ। ਸਾਖੀ ਕੁਹਾਵਾਹਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸਹ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ। ਇਹੁ ਰਾਹੀ
ਗੁਰ ਅਸਥਾਨ ਬੰਦਰ ਰਾਜਾ ਤੇ ਤਿਨ ਮੀਨ ਕੀ ਵਿੱਥ ਪਰ ਸਿਆਲਕੋਟ ਤਰਫ ਹੈ। ਏਥੇ ਸ੍ਰੀ
ਹਰਿ ਮੋਹਿਦ ਸਾਹਿਬ, ਬੀਰ ਬਹਾਦਰ, ਅਰਧ ਰਾਤ ਮੇਂ ਪਹੁੰਚਤੇ ਰਏ, ਘੋੜੇ ਪਰ ਸਵਾਰ। ਅਰ
ਸੇਵਕ ਕੇ ਜਲ ਆਵਾਨ ਨਾਲੀ ਆਖਿਆ, ਦਾਤਾ ਮਰਨ ਵਾਸਤੇ। ਇਹੁ ਸੁਣ ਕਰ ਟਿਹ ਹਲ
ਵਾਹੁਣ ਵਾਤੇ ਨੇ ਆਖਿਆ। ਹੇ ਘੋੜ ਸਵਾਰ ਏਥੇ ਤੇ ਭਾ ਜਲ ਤਿਥੇ ਹੋਇਆ। ਜਲ ਦੁਹਾਂ ਨੂੰ
ਬੰਦੁ ਰਾਜਾ ਤੇ ਮਿਲੇਗਾ। ਜੇ ਐਸੇ ਤਿਨ ਮੀਨ ਤੇ ਹੈ। ਸੀਨੀ ਮੀਨੀ ਤੇ ਮਾਲਕ ਸਤਿਗੁਰ ਕਰਤ
ਕਏ: ਨਹੀਂ ਰਾਜੀ, ਜਲ ਏਥੇ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਐਸੇ ਕਰ ਕਰ ਸਫੀਲ ਕੀ ਅਣੀ ਬਰਤੀ ਵਿਧੇ ਮਾਰੀ।
ਤਤਕਾਲ ਜਲ ਕਾ ਪ੍ਰਵਾਹ ਵੱਗ ਤੁਰਿਆ। ਹਲ ਵਾਹੁਣ ਵਾਤੇ ਨੇ ਇਹ ਕੋਤਕ ਦੇਖ ਕਰ
ਸਮਝਿਆ ਜੇ ਇਹ ਤਾਂ ਆਪ ਸਾਖਿਯਾਰ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਹੈ ਐਸੇ ਸਮਝ ਕਾ ਬਜਨਾਂ ਤੇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਦ
ਕੀਆ। ਜਿਥੇ ਬਰਛਾ ਮਾਰਿਆ ਸੀ ਉਥੇ ਸਦਾ ਜਲ ਰਹਤਾ ਹੈ। ਸੁਸਕ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ। ਅਰ
ਬੜਾ ਸੋਵਰ ਜੀ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਕਰਾ। ਇਹ ਸੋਵਰ ਕਾ ਨਾਮ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸਹ ਸਾਹਿਬ ਹੈ।
ਅਨੇਕਾ ਬਾਝਾ ਸਾਥ ਕਰਨ ਤੇ ਸਰਥਾ ਸਹਿਤ ਰਾਜਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਕੀਆ ਕਹਣਾ ਹੈ
ਗੁਰਿ ਕੇ ਗੁਰੂ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਅਰ ਅਨੇਕਾ ਬਾਝਾ ਜਲ ਭਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਿਸ ਜਗ੍ਹਾ

ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਟਹਲੀ ਕੀ ਦਾਤਨ ਕਰ ਕੇ ਗੜੀ ਸੁੰਦਰ ਕੇ ਨਕਸ਼ ਉਹ ਟਾਲੀ ਸਾਹਿਬ ਨਾਮ
 ਤੇ ਗੁਰਦਵਾਰਾ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਸੁਣ ਕੇ ਇਕ ਕੰਗਲਾ ਬ੍ਰਹਮਣ ਆਵਤ ਭਇਆ। ਹਾਥ
 ਜੋੜ ਕਰ ਸੋਨਤੀ ਕਰਤ ਭਇਆ: ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ, ਮੇਰੀ ਕਾਕੀ ਦਾ ਵਿਆਹ ਹੈ ਤੇ ਮੈਂ ਡਾਢਾ
 ਨਿਰਧਨ ਹਾਂ। ਵਿਆਹ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਪਾਇਆ ਦੀ ਚੋੜ ਤੇ ਤਿਆ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਮੇਰੇ ਵਸ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਮੇਰਾ ਜੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੇ ਮੈਂ ਸ਼ੀਰ ਤਿਆਗ ਦੇਂ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੀ ਐਸੀ
 ਇਆ ਪੁਨਤਾ ਸਹਰ ਅਹਦਾਸ ਹੁਾ ਕਰ ਕਰਤ ਕਹਿਓ: ਹੇ ਭਾਈ, ਕਿਹਨਾ ਜਿਹ ਹੈ ਵਿਆਹ ਮੇ।
 ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਰਤ ਭਇਆ: ਜੀ, ਪੰਦ੍ਰਾਂ ਦਿਨ ਆਵੀਂ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰ ਕਰਤ ਭਏ ਹੁਣ ਤੇ ਅਸੀਂ ਮਾਈ
 ਕਾਕੀ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਢੰਗ ਨੇ ਕੇ ਕਾਮੀਰ ਜਾ ਰਹੇ ਹੈ ਪਿਅ ਕਾਮ ਭਰੀ ਦੀ ਕਾਮਨਾ ਪੂਰੀ ਕਰ ਕੇ
 ਫੇਰ ਭੇਰਾ ਕਾਰਜ ਕਰਾਂਗੇ। ਤੂੰ ਉਤਾਵਾ ਨਹੀਂ ਰੋਣਾ। ਬ੍ਰਹਮਣ ਬੜੀ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਸਹਰ ਸੋਨਤੀ
 ਕਰਤ ਭਇਆ। ਹੇ ਸਾਧ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਇਕ ਸੌ ਤੀਸ ਰੋਸ ਜਾਣਾ ਹੈ ਤੇ ਇਕ ਸੌ ਤੀਹ ਰੋਹ
 ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਆਪ ਨੂੰ ਛੁਛ ਦਿਨ ਕਾਮੀਰ ਰਹਿਣ ਲਈ ਭੀ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ
 ਪੰਦ੍ਰਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਖੁੜਕੇ ਆਪ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਾਰਜ ਕਰੋਗੇ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਿਹਾ: ਹੇ ਭਾਈ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਦੇਵ ਦੀ ਚੋੜਾਵਾਂ ਤੇ ਦਾਸਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਾਰੀ ਰੱਖ ਤੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਅਛੋਤ ਰੱਖ ਭੇਰਾ ਕਾਰਜ
 ਜਹੁਤ ਕਰਾਂਗੇ, ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਜਾਮਨ ਰਹ। ਇਹ ਬਾਨ ਸੁਣ ਕੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਮਸਤੋਂਕ ਟੇਕਤ
 ਨਿਲਾਸ ਅਸ ਨਿੰਹ ਵਿਖੇ ਜਾਇ ਕੇ ਸਵਾਸ ਮਵਾਸ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੀ ਆਹਾਧਨਾ ਕਰਤ ਭਇਆ। ਮਨ
 ਮੇ ਮਹਾਰਾਜ ਹੀ ਕੀ ਪੂਰਤੀ ਕਾ ਸਿਆਨ ਧਾਰੀ ਆਖੇ ਅਰ ਬਚਨੇ ਪਰ ਦ੍ਰਿੜ ਵਿਸਵਾਸ ਕਰਤਾ ਭਯਾ।
 ਜਦ ਆਵਾਂ ਮੇ ਕਾਰ ਦਿਨ ਬਾਕੀ ਰਹਿ ਆਏ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣੀ ਘਰ ਕੇ ਅੰਦਰ ਸੇ ਨਿਕਲੀ ਤੇ ਪੂਰਤੀ ਮੇ
 ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਸੋਨਾ ਦੇਖਾ, ਡਾਕ ਕੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੇ ਜਾ ਕਰਤ ਆਈ ਜੋ ਸਾਡੀ ਖੁਆਲੀ ਮੇ ਪਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕੋਣ
 ਹ, ਆਨਾ ਹੁਆ। ਤਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਆਵਤ ਭਯਾ, ਆ ਸਤਿਗੁਰੋ ਕੇ ਚਰਨੇ ਪਰ ਮਸਤੋਂਕ ਟੇਕਤ
 ਭਇਆ: ਅਰ ਘਰ ਕੇ ਅੰਦਰ ਤੇ ਗਿਆ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੂੰ। ਤਸ ਮਹਾਰਾਜ ਭਾਉ ਭਰਤ ਦੇ ਹੁਏ
 ਬਾਨ ਸਹਰ ਕਹਿਓ: ਹੇ ਬ੍ਰਹਮਣ, ਖੁਆਲੀ ਜੋ ਪੋਰ ਕਰ ਏਕ ਗੜਵਾ ਜਨ ਕਾ ਲੈ ਆ। ਜੇ ਐਸੇ ਹੀ
 ਕਰਤ ਭਇਆ। ਤਸ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੇ ਕਹਾ: ਹੇ ਘੜੀ ਨਈਂ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇਸ ਥਾ ਤੀ
 ਪਦੇ ਪਦੇ ਜਾਓ। ਹੁਰਾ ਬਾਹਰ ਜੀ ਬੰਦ ਕਰ ਕੇ ਜੰਦੀ ਸਹਰ। ਜਦ ਦੋ ਘੜੀਆਂ ਦੀ ਥਾ ਰਾਹ ਪੰਜ
 ਘੜੀਆਂ ਬਾਏ ਗਈਆਂ ਤਾਂ ਜੰਦਰਾ ਬੋਲ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮਣ। ਦਰ ਜਾਵਤ ਭਯਾ। ਕੀ ਦੇਖਦਾ ਹੈ
 ਮੇਰਾ ਕੇ ਸਾਧ ਗੜਵਾ ਮੂੰਹ ਤੱਕ ਰਾਕੇ ਛੁਛ ਉਢਾ। ਧਰਤੀ ਪਾ ਜੀ ਡਿਗ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਮੋਹਰੀ।
 ਫੇਰ ਘੁੰਮਿਤ ਪਰਇਆ। ਅਰ ਕਰਤੇ ਆਯਾ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਹਰ ਜੋਤਿਕ ਸਾਹਿਬ ਮੈਨੂੰ ਤਾਜ ਕਏ ਰਨ।
 ਏਏ ਤੀ ਮਹਾਰਾਜ ਕਾ ਗੁਰਦਵਾਰਾ ਕੁੰਡਨ ਨਾਮ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਾਰ ਤੇ ਅੱਧ ਮੀਲ ਦੀ ਵਾਟ ਤੇ ਹੈ।
 ਪੁਜਾਰੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਸਰਮਸਾਲੀਏ ਜੀਝਾ ਦੇਦੇ ਰਨ। ਏਕ ਮੇ ਮਹਾਰਾਜ ਰੰਜਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੋਨਾ
 ਸਹਰ ਵੰਦਤ ਭਯਾ ਪਰ ਆਨ ਉਤਰੇ। ਪੁਛਤ ਭਏ ਕਿ ਕੋਈ ਸੁਹ ਅਸਥਾਨ ਹੀ ਹੈ, ਈਰਾਂ; ਤਾਂ
 ਕਿਸੀ ਕਿਹਾ ਜੀ ਤਿਨ ਮੀਲ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਸਾਹ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਕਾ ਪਹਾਈ ਗੁਰਦਵਾਰਾ ਅਰ ਜੇਵਾਦਾਰ
 ਭਾਈ ਸੋਜਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਬੜੇ ਮਹਾਤਮਾ ਵੰਡ ਛਕਣ ਵਲੇ ਭੰਗਰ ਜਲਦਾ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਕਾ। ਸਰਕਾਰ ਨੇ

ਜੇ ਜੇ ਸਦ ਆਰਿ ਭਾਈ ਸੁਜਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ। ਤਾਂ ਚੋਖਦਾਰ ਸੀਤਾਂ ਪਸ ਰੁਦਵਾਰੇ
 ਵਿਓ ਕਰਤੇ ਰਵੇ ਜੇ ਹੇ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਆਪ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਸੀਤ ਜੀ - - -
 ਸਿਰਫੀ ਸਰਕਾਰ? ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ, ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਭੋਇਦ
 ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਿ ਗੁਰੂ ਭੋਇਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ। ਚੋਖਦਾਰਾਂ ਅਖਿਆ ਮਹਾਰਾਜਾ ਰੰਜੀਤ ਸਿੰਘ
 ਦੇ ਆਪ ਨੇ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਸੀਤ ਕਰਤ ਰਵੇ; ਅਸੀਂ ਝੂਠੀ ਸਰਕਾਰ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ।
 ਚੋਖਦਾਰ ਖੁੜ ਆਏ। ਸਰਕਾਰ ਪੁਛਿਆ ਸੀਤ ਕਿਉਂ ਰਹੀ ਆਏ। ਤਾਂ ਚੋਖਦਾਰ ਕਿਹਾ ਹਜ਼ੂਰ
 ਦੇ ਸਾਖਸ਼ੇ ਅਸੀਂ ਆਖ ਨਹੀਂ ਸਾਦੇ ਜਿਹੜੀ ਗਲ ਸੀਤਾਂ ਰਹੀ ਹੈ। ਸਰਕਾਰ ਕਰਤ ਭਏ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਜਾਨ
 ਹਥਾਸੀ, ਤਿਸੀਂ ਕਰੋ। ਤਾਂ ਚੋਖਦਾਰਾਂ ਕਿਹਾ ਜੇ ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਝੂਠੀ ਸਰਕਾਰ
 ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ। ਤਾਂ ਸਰਕਾਰ ਫੇਰ ਕਰਤ ਭਈ ਮਾਤਰ ਪਰ ਰਾਬ ਤਾਂ ਕੇ ਤਿੰਨ ਵੇਰ-
 ਮੇ ਝੂਠਾ, ਮੇ ਝੂਠਾ, ਮੇ ਝੂਠਾ। ਫੇਰ ਪੁਛਾਇ ਦੇ। ਜੇਸ ਕੇ ਸਰਕਾਰ ਆਸੇ ਕਉ ਜਾਤੀ ਭਈ।
 ਅੰਤਰ ਨਦੀ, ਜਿਸ ਕੇ ਪਾਣੀ ਤਾਂ ਰਾਬ ਨਹੀਂ, ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਉਹ ਵਿਓ, ਗੁਰੂ ਪਦ ਚੋਖਾ ਰਖ ਕੇ,
 ਘੋੜਾ ਜਾਇ ਖੜਾ ਕੀਤਾ। ਗੁਰੂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਪਾਣੀ ਹੱਥ ਭਰ ਹੋ ਗਿਆ ਅਰ ਜਬ ਸਤ
 ਸੈਲਾ ਪਾਣੀ ਹੋ ਗਈ ਤਾਂ ਸਰਕਾਰ ਨਦੀ ਸੇ ਪਾਰਰ ਆਈ। ਤਬ ਨਦੀ ਪ੍ਰਭਾਸ ਵਾਹੂੰ ਚੜ ਭਈ।
 ਏਕ ਮਹਾਰ ਗਿਆ ਰਾਈ ਧਾ। ਉਸ ਕੇ ਗੁਰ ਵਿਓ ਪੁੱਤਰ ਨਹੀਂ ਧਾ। ਪੁੱਤਰ ਕੀ ਕਾਮਨਾ
 ਧਾ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਸਰ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਾ ਕਰਨ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਭੋਇਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ
 ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਉਹ ਸੇ ਗੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਹੋਏ ਕਏ ਅਰ ਧੰਨ ਜੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ। ਐਸੇ ਅਨੇਕ ਪੁਰਸ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਸਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਕੇ ਮਨ ਸੰਤੁਸਤ ਹੋਨ ਪਾਵਤੇ ਰਹੇ। ਜਿਹ ਖੜ ਜਾਣੇ ਜੇ ਹੇ ਕਰ
 ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਆ। ਅਰ ਮੇਰੇ ਮੇ ਐਸੇ ਕਾਘਤਰ ਨਾ ਜੇ ਗੁਰ ਅਨਾਧਾਨ ਹੈ ਤਿਨ ਕੀ ਵਿਸ਼ਿਤ
 ਮਹਿਮਾ ਵਾਲਨ ਕਰਨੇ ਤਾਂ ਬਲ ਕੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਧੰਨ ਉਹ ਪੁਰਸ਼ ਹੈ ਜੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸਰ
 ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਯਾਤਾ ਆ ਸੇਵਾ ਕਰ ਕੇ ਤਨ ਮਨ ਸਦ ਗੁਰਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਨਾਮੀ ਭਾਈ ਸੰਦੂ ਨਾਮ ਕੀ
 ਦਖਨ ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਵਾਤੇ ਕੀ। ਨਵਾਬ ਹੈਦਰਾ ਬਾਦ ਖਿਲ ਵਾਲੇ ਜੇ ਦੀਵਾਨ... ਲਾਨਾ
 ਸੰਦੂ ਨਾਮ ਜੀ। ਐਸੇ ਪੁਰਸ਼ ਆਤਮਾ ਆ ਗੁਰੂ ਅਰ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਆ ਨਿਸ਼ਚੇਵਾਨ ਹੂਏ ਹੈ ਪਸ
 ਸਿਖ ਸਿਖੀ ਕੇ ਯਾਤਨੇ ਵਾਲੇ। ਏਕ ਸਮੇਂ ਤਾਂ ਪੁਰਸ਼ ਜਾਤੀ ਰਹੇ ਜੇ ਜੇ ਫੇਰ ਅਰ ਹਜ਼ਾਰਾ ਕੀ
 ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਨਾਹੁਤ ਆਨ ਕਰ ਜੇ ਜਾਗੀਏ ਤਾਂ ਨੇ ਜਾਤੇ ਰਹੇ ਪਰ ਨੱਖ ਵਾਨਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਆਇਆ।
 ਜੇ ਏਕ ਵਾਨਾ ਜੀ ਕੋਈ ਆਪੁਦਾ ਤਾਂ ਉਹ ਦੀ ਗਲ, ਜੀ ਪੁਤੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ। ਏਕ ਸਮੇਂ ਇਨ ਕੇ
 ਮਾਲੀ ਕੀ ਫੀਕਾ ਸਨਾਨ ਕੇ ਜਾਵਤੀ ਰਈ ਅਰ ਸੀਸ ਤਾਂ ਖੰਡਨ ਕਰਵਾ ਆਈ। ਕਿਸੇ ਨਿਰੰਗ
 ਸਿਖ ਹੱਥ ਤਾਂ ਫਟਕਾ ਆਇਆ ਜੀ ਇਸ ਕੇ ਤਾਂ ਮਾਲੀ ਤਾਂ ਜੇਸ ਧਾਵਤੀ ਰਈ ਜੇ ਮੇ ਐਸੇ ਆਪੁਦਾ
 ਕੀ ਪਾਂ ਨਿਰੰਗ ਸਿੰਘ ਮੇਰੇ ਸੀਸ ਕਉ ਹੱਥ ਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕੋਨ ਹੋਵੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਪੁਤਰ ਪਸ
 ਨਿਰੰਗਤ ਕਰਤੀ ਭਈ। ਜੇ ਹੇ ਪੁਤਰ ਕੀਨੇ ਨਿਰੰਗ ਸਿੰਘ ਨੇ ਪੇਸੀ ਐਸਾਨੀ ਜਾਤੀ ਹੈ।
 ਤਾਂ ਪੁਤਰ ਦੇਤੇ ਰਵੇ ਦੁਸ਼ਾਂ ਜੇ ਆਪ ਐਸਾ ਸੀਸ ਕੀਤਾ ਤਾਂਗੀਰੋ ਏਕਦੀ ਹੋਈ ਨਾ, ਮੇਰੇ ਆਪੇ

ਮੇਰੇ ਆਖੇ ਲਾਏ ਤਾਂ ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰਵਾ ਜੇ ਅਕਦਸਾ ਜਾ ਜੇ ਸੁਆਵਾਸਿ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀ ਸਾਰਾ ਜੇ
ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇ ਕਰ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਾਈ ਜੇ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਦੇ ਤੇ ਕੁਝ ਜਾਂਚੇ ਗੁਰੂ ਘਰ ਜੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਜੇ ਪ੍ਰੇਮ
ਅਰ ਨਿਰੀਯਾ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਹੁਫ਼ ਨਾ ਕਰਾ। ਨਹੀਂ ਜੇ ਜੇ ਕਾਹੁੰਦੇ ਸੋਈ ਸਜਾ ਦੇਵੇ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੰਮੀਰ ਸਿੰਘ
ਨੇ ਮੁਸਾਹਿਬ ਕੇਜੇ ਮਾਇਆ ਦੇ ਕੇ। ਜੇ, ਹੇ ਚੰਦੁ ਨਾਲ ਜੀ, ਆਪ ਗੁਰੂ ਘਰ ਜੇ ਕਦੇ ਸਿਧਾਰੇਣਾ ਅਰ
ਆਫੇ ਪਰਮ ਮਿੱਤਰ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਇਆ ਦੇ ਨਾਲ ਜੇ ਹੁਕਮ ਅਸਰੁਲ ਨਰਾਜ ਕਖਤ ਸਾਹਿਬ ਦੀ
ਸੇਵਾ ਕਰਵਾ ਦੇਵੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਅਰ ਕੋਰੀ ਮਾਇਆ ਮੰਗਵਾ ਕਵੇ ਸਿਨੀ ਦੀ ਕੋਰ ਹੋਵੇ। ਤਾਂ ਉਕਤ
ਕੇਜੇ ਕੁਝ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਕਰਫ। ਕਿ ਜੇ ਹੁਕਮ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਜਾ ਤਾਂ ਮੈ ਗੁਰਦਵਾਰੇ ਕਉ ਸੋਨੇ
ਚਾਂਦੀ ਦੀ ਇਟਾਂ ਕਵਾਂਦਾ ਆਪ ਦੇ ਪੁਤ੍ਰਾਪ ਦੇ ਨਾਲ। ਪਰ ਸਾਹਿਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ
ਜੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੈ ਜੇ ਸਿਹੜਾ ਅੰਗੀਠੇ ਦੀ ਜੜ ਉਖੇਰੇਣਾ ਉਸ ਦੀ ਆਪਣੀ ਜੜ ਉਮਰ ਸਾਵੇਗੀ।
ਤਾਂ ਤੇ ਸੇਵਾ ਕਰ ਜੇ ਮੈ ਕੁਲ ਨਾਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਅਰ ਆਪ ਦੀ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਸਰਨ ਸਿਚਾਨੇ।
ਜਸਕਾਰ ਜੁਣ ਜੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਸਰਨ ਜੜ ਜੱਤ ਹੈ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਪਰ ਜੜ ਇਸ ਅਸਾਰ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਜਿਸ
ਦੀ ਨਾਇਮ ਰਹੀ ਹੈ। ਗੁਰਵਾਕ ਅਨੁਸਾਰ। "ਜਾਪ ਗੁਰੀਓ ਕਾਵਣ ਰਹਿੰਦਿ ਜਾ ਕੇ ਸਾਰੁ
ਪਰਵਾਰ। ਕਹੁ ਨਾਲਾ ਇਹ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੁਪਨੈ ਜਿਉ ਸੀਮਾ"। ਜੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਕਖਤ
ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਨਾਲੋਂ ਹੋਰ ਉਤਮ ਕੰਮ ਨਿਹਤਾ ਹੈ, ਐਸੇ ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਕਧੀ ਵੇਰ
ਮਾਇਆ ਕੇਜੇ ਤੇਜ ਕਰ ਸੇਵਾ ਕਰਵਾਈ ਕਈ, ਆਪ ਜਸਕਾਰ। ਜੜ ਨਾ ਕਹਿਨੇ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਹ
ਭੀ ਨਾ ਕੀਤੀ, ਅਰ ਸੇਵਾ ਜਾ ਜੇ ਪ੍ਰੇਮ ਜਾ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲਿਆ ਜੋ। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ ਸਿੰਘ
ਉਤਾਰੀ ਸਿਤ ਜਾਖ ਵਰਨਨ ਤੁਲਨੀਯੋ ਹੁਲਾਸਾ। (੪੩)। ਆ ਪੂਰਸ ਪ੍ਰਾਗ। ਏਕ ਸਮੇ
ਬਾਹਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਜਾਲ ਮਹੀਰਹੁ ਨੀਚੈ ਬੈਠੇ ਜੋ ਜੀ ਕਾਈ ਜੀ, ਕਰਨਾਨਦ ਮੈ ਮਗਨ। ਜਿਸ ਅਵਸਥਾ
ਕਰ ਬਾਜ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕਉ ਦੇਖਤਾ ਹੀ ਅਧੋਖਤਾ ਹੈ, ਗੁਰੂਆ ਆਣਤਾ ਹੈ। ਪ੍ਰੀਤਤਾ ਆਤਮਿਕਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ
ਬੋਲਤਾ ਅਬੋਲਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਸਮੇ ਇਸ ਪਦ ਮੇ ਇਸਤਿ ਜੇ ਕੀਤ। ਤਸ ਏਕ ਕੋਉ ਗੋਇੰਦ ਕੋਰ
ਭੀ ਆਇ ਪ੍ਰਕਟ ਕਇਆ। ਜੀਤ ਜੋ । ਇਹ ਨੀਚੈ ਰਹਾਂ ਸਿਤ ਜੀ ਆਲੇ ਸਹਜ ਅਵਸਥਾ ਮੇ
ਹੈਠੇ ਜੇ ਤਬ ਜੋ ਸਿਤ ਰਿਤਨਾ ਕਾਲ ਖਰੇ ਰਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੀ । ਪੁਨਾ ਕਾਈ ਜੀ ਸਿਤ
ਨ ਕਹਿਆ ਜੇ ਆਈਏ ਜੀ, ਬੈਠੀਏ ਹੇ ਅਕਰਨ। ਜਾ ਕੇ ਨੇਤੁ ਕਮਲ ਮੂਹੇ ਵਾ ਜੇ ਅਰ ਸਿਤੁ।
ਭੀ ਮਗਨ ਸ੍ਰੀ ਕਰਨਾਨਦ ਮੇ। ਪੁਨਾ ਜੋ ਕੋਪ ਕਰ ਕਰਤ ਕੁਝ ਅਰ ਤੂੰ ਕੀਜੇ ਸਾਵਨੇ ਕੀਨਾ ਹੈ।
ਜੇ ਆਇ ਜੇ ਅਦਰ ਤੈਨੇ ਦੀ ਕੀਡਾ ਨਹੀਂ। ਜੇ ਕੁਟੀਚਰਾਂ ਨਾ ਸਾਕਮ ਹੈ ਜੇ ਆਪਣਾ ਸਾਕਮ ਕਿਆਵਾ
ਕਰ ਆਂਦਿਆਂ ਵਰ ਹੇ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਨ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੀ ਜੀ ਕੋਈ ਕੋਈ ਕੁਟੀਚਰ ਤੇ ਨਹੀਂ ਜੇ
ਜੋ ਸਾਧ ਕੀਜੇ ਕਹਰ ਕਥਾ ਹਨਿਕਲ ਪ੍ਰਤੀ। ਉਤਰ। ਜੇ ਪ੍ਰਿਅਮ ਤਰ ਕਰੇ ਇਸਤਿਕ ਹੋਵੇ ਪੁਨਾ ਪੀਛੈ
ਆਟੇ ਪੁਨਾ ਦੀ ਅਪੋਖਿਆ ਤੇ ਜੋ ਕੁਟੀਚਰ ਕਹਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਨੀਚ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਉਹ ਪ੍ਰਿਅਮ ਪੁਨਾ
ਪੀਛੈ ਆਇ ਤਾਂ ਹੀ ਬੈਠਾਇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਪ੍ਰਿਅਮ ਪੁਨਾ ਕਉ ਅਨਾਦਰ ਰੂਪ ਪਾਪ ਕੋਏ ਜਾਨਾ ਹੈ ਇਖ।
ਜੋਹੀ ਅਸ਼ ਵਰਨਨ ਕਰਨੇ ਹਾਂ। ਐਸੇ ਸਰਨ ਕਵਣ ਕਾ ਜੀ ਕਾਈ ਜੀ ਜੇ ਨੇਤੁਰ ਕਮਲ ਕੋਰ ਇ

ਆਏ ਚਿਤ੍ਰੀ ਕੇ ਉਪਾਨ ਹੋਏ ਜੇ। ਤਾ ਸਪਰ ਹੀ ਉਨ ਠਾਂਢੇ ਹਏ ਹਾ ਜੋਰ ਨਾ। ਪੁਨਾ
 ਜਨਨੇ ਪਰ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇ ਕਾ ਸੇਵਾਤੀ ਪੁਰਾਨਾ ਬਚਨ ਏਕਾ ਹਏ, ਸ੍ਰੀ ਰਾਸ਼ੀ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ।
 ਹੇ ਕਰਵਨ, ਬੜੀ ਆਪ ਅਨੁਗ੍ਰਹੇ ਜੀਤੀ ਹੈ ਜੋ ਮੈ ਮੁਖ ਹੁ ਤੁਸਾਂ ਸਾ ਮਤਿ ਬਖਸੀ ਹੈ ਜਾਂ ਤੇ ਸਿਰ
 ਨ ਕਾਸਨ ਜਹਿਤ ਦਿਆਨ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਸਾਧੂ ਕੀ ਸਾਮਸਾਲੇ ਨਿਵਾਇ ਕਾ ਅਨਿਕ ਪੁਰਾਨ
 ਨੇ ਹਿੰਦੁ ਪੁਰਾਵਰੇ ਕਏ, ਆਪਕ ਪੁਰਾਨ। ਹੋਰ ਗੁਰੂ ਪੁਰਾਨ ਹੀ ਸਿਸ ਕੀ ਦੇਵਾ ਰਾਜੇ ਕਰਾਵੇ ਕਏ
 ਦੇਵਿੰਦ ਕਾ ਨਾਨਾ/ਸਮਝ ਕਾ। ਪੁਨਾ ਸੋ ਸਾਧੂ ਰਾਜ ਕੇ ਆਹੇ ਇਹ ਕੇ ਸੰਤ ਰਾਜ ਹੈ ਅਰ
 ਪੁਨਾ ਨੇ ਸਮੁੰਦਰ ਹੈ। ਪੁਮ ਪੁਰਾਨੀ ਆਪਾ ਰਾਜੀ, ਜਖਨ ਅਮਿਕ ਖਾਤੀ, ਆਹੇ ਆਹੇ ਹੁਕ ਰਾਜ ਕਾ
 ਮੋਰੀ ਆਪਣੇ ਰਾਟੁ ਬਚਨ ਕਰੇ ਕਾ ਦੋਰ ਆਪਾ ਰਾਜਾ ਰਾਜਾ। ਪੁਨਾ ਜੋ ਰਖਤ ਰਾਮ ਰਾਜਾ।
 ਹੁਨ ਰਾਵਰਾ ਰਾਜਾ। ਆਹੇ ਗੁਰੂਵੰਤ ਮਿਖਾਵੰਤ ਜੋ ਹਰੀ ਸਿਰ ਕਨ। ਕਾਈ ਆਪਾ ਸਿੰਘ,
ਕਾਈ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਕੇ ਜੇਠੇ ਸਾਹੀ ਵਾਲੀਏ ਸ੍ਰੀ ਰਾਸ਼ੀ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਰਾਸ਼ੀ ਰਾਜਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ
 ਇਕ ਰਾਜਾ ਪੁਰਾਵਰੇ ਕਏ। ਜੋ ਸੇਕ ਸਾਧੇ ਰੋਸਾਏ ਪੇ ਰਾਈ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਸਿੰਘ ਕੀ ਜੀਏ ਜੇ।
 ਰਾਈ ਮੂਲ ਸਿੰਘ, ਰਾਈ ਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਰਾਈ ਮੋਰਾ ਸਿੰਘ, ਰਾਈ ਸਤਿ ਰਾਮ ਜੀ, ਰਾਈ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਜੀ,
 ਰਾਈ ਰਵਾਨੀ ਦਾ ਜੀ, ਰਾਈ ਸਾਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ ਸੈਠੇ ਜੋ ਵਿਆਨ ਪੁਰਿਯ। ਇਹ ਰਾਜ ਦੇ ਹੀ
 ਗੁਰੂ ਦੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਰਵਾਜਾ ਹੁਆ ਜਨਨ ਰਾਮਲ ਕੀ ਅਰਦਾਸ ਕਾ ਹਿੰਦੁ ਸਿੰਘਾਪਾਨ ਕਰਕੇ ਕਏ।
 ਰਬ ਰਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਉਠਾਏਈ। ਰਬ ਰਾਈ ਸਾਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨ ਉਠੇ ਇਹ ਰਾਜ ਪੇ। ਰਾ
 ਰਾਜਾਂ ਨੇ ਪੁਰਿਆ ਹਾਜ ਜੋਰ ਜੋ ਆਪ ਸਿੰਘ ਨ ਉਠੇ ਰਾ ਰਾਜ ਪੇ ਆਵਾਜੇ ਰਾਮੇ। ਰਾ ਰਾਈ
 ਰਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਬਹਨ ਕਰਕ ਕਏ: ਹੇ ਸਿੰਘ, ਅੰਦਰੋ ਆਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਰਖਾਂ ਨਾਲ ਆਦਿ ਹੋ ਕਰੇ ਸੀ
 ਤਾਂ ਦੇ ਰਾਹਰ ਕੀ ਖਬਰ ਨਹੀਂ ਕਹੀ ਜੋ ਰਿਦਾ ਆਪਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਰਖਾਂ ਨਾਲ ਰੁਕਿਆ ਹੈ ਜੀ ਤਾਂ ਤੇ
 ਬਾਹਰ ਕੀ ਖਬਰ ਨਹੀਂ ਕਹੀ। ਇਹਾਂ ਕੇ ਸੱਚੇ ਨਿਗਰੇ। ਹਰ ਪਾਸਨ ਹੁਯੋ ਸਾਹੀ ਸੰਤ ਪੁੰਨਿ ਕਏ।
 ਰਬ ਰਾਈ ਪ੍ਰੀਤਵਾਲ ਕਰਕ ਕਏ ਜੀ ਰਾਈ ਰਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਾ ਗੁਮ ਜਨਮ ਕਾ ਰਿਹਤਾ ਹੈ।
 ਰਬ ਰਾਈ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਕਰਕ ਕਏ ਕਾਹਵੇ ਪਿੰ ਹੈ ਇਹ ਕਾ ਨਾਮ। ਜੋ ਲਿਖੀ ਸਾਧੇ
ਰਾਜਾ ਰਾਸ਼ੀ ਰਾਮ ਰਾਜਾ ਰਾਜਾ ਰਾਜਾ ਹੈ ਹੀ ਆਹੇ ਰਾਜਾ ਰਾਜਾ ਪੇ ਕਾ ਰਾਈ ਸਿੰਘ ਜੋ ਰਾਜਾ ਰਾਜਾ
 ਬੰਦਰ ਰਾਜ ਪੇ ਤੇ ਬਾਲਰ ਚਰਾਵਨ ਵਧੇ। ਤਾਂ ਏਕ ਸਾਧੇ ਇਹ ਕੀ ਉਨ ਕੇ ਖੇਲਨੇ ਲਾਭੇ ਬਾਲਰਾਂ ਕਾ
 ਅਰਦਾਸ ਕੇ ਸੁਰਾਇ ਜੇ। ਰਬ ਇਨ ਕੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਬੰਦਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਕਏ ਜੀਏ।
 ਬਾਲਰ ਕਰਕ ਕਏ ਜੋ ਤੈ ਨੇ ਭੀ ਖੇਡਣਾ ਹੋਇ ਤਾਂ ਵੱ: ਰਾਜਾ ਆਪਣੇ। ਜੋ ਤੂੰ ਰਾਜਾ ਚਿੰਨ ਕਾ ਕਰੇ
 ਤਾਂ ਵੱਢੇ ਤੇਰੇ ਆਹੀ ਚਰਾਵਨੇ ਹਾਂ ਕਾਈ। ਆਹੇ ਹੁਕ ਰਾਜੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਰਾਮ ਕੇ ਵਿਆਨ ਕਾ ਸੁਰਪੁਰ ਰਾ
 ਸਿੰਘ ਮੇ ਜੀ ਰਾਈ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਜੀ ਕੀ ਜਨਨ ਰਾਜੇ। ਉਪਦੇਸ਼ ਪਾਇ ਕਰੇ ਰਾਜ ਪੁਰਿਯ ਹੁਏ।
 ਆਹੇ ਹੁਕ ਰਾਜ ਸਤਿ ਰਾਮ ਸਾਹੀ ਰਾਜਾ ਸਿੰਘਿ ਸਾਹੀ ਪੁੰਨ ਹੋ ਕਰ, ਆਰਾ ਟੋਰ ਕਰਿ, ਆਹੇ ਆਪਣੇ
 ਆਪਣੇ ਪਰ ਇਸ਼ਿਤ ਹੁਏ। ਪੁਨਾ ਜੋਰੇ ਰਾਜ ਪੀਛੇ ਰਾਈ ਲਾਲ ਚੰਦ ਜੀ ਆਦਿ ਕਏ ਰਾਜੀ।
 ਰਹਾਂ ਹੀ ਰੀਤਨ ਕਰੇ ਪੁੰਨ ਕੇ ਆਹੇ ਰਾਈ ਰਾਈ ਰਾਜੇ ਪੁਰਿਯ। ਰਾਈ ਰਾਜਾ ਸਿੰਘ ਜੀ,

ਮੁਖੇ ਜਿਨੇ ਕਹਾ ਤਸ ਤਰ ਕਾਲ ਤਿਸ ਤੇ ਜਿਏ ਮੇਂ ਸਾਂਤੀ ਆਵਤੀ ਤਈ। ਕੈਏ ਦੁਖਾਸ ਆਂਚੀ
 ਜੋ ਹਿਮਾਲਾ ਹੈ ਤਿਸ ਸਿਰਫ ਦੁਖਾਵਾ ਜੋਤ ਆਸਾਸ ਕੀ ਤਪਾ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਈ ਹੈ ਤਸਾ ਜੀਤ ਕ੍ਰਿਪਾ
 ? ਜੋ ਸਾਂਤ ਰੂਪ ਹੂਆ ਅੰਤ ਹੀ ਜੋਦ ਕੌਰੀ ਪਾਵਤਾ ਭਾਸਾ, ਜੀਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੈ। ਪੀਏ ਤਿਸ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ
 ਜਾ, ਜਿਸੇ ਤਿਸ ਕਾ ਨਾਮ ਸੀ। ਤਿਸ ਕੇ ਵਖ ਸਾਲ ਮੇਂ ਸੁਲ ਉਠਿਆ ਜੋ ਕੈਏ ਦੁਖ ਹੂਆ ਪਾਨੋ ਕਾਲ
 ਦੁਖ ਸਾਸ ਕਾ ਆਇਆ ਹੈ, ਮਾਜਨ ਕਹਿ। ਜੋ ਅਵਸਰ ਅਨਾ ਪੁੰਜਾਸ ਕੇ ਦੇ ਕਰ ਕੀ ਦੂਰ ਸ ਹੂਆ।
 ਕਣ ਜੋ ਪਰਮ ਵਿਆਕੁਲ ਹੋ ਕਰ ਨਕਲ ਸੁਆ ਤੇ ਸੋਹਾ ਹਿੰਦ ਤੇ ਨਿਕਾਸ ਕਾਹਾ ਕਦੀ ਤਰਫ ਭੁਧਾਨੇ ਕਹਿ।
 ਤਾਂ ਅਸਾ ਤਾਫੇ ਆਵਤੇ ਹੀ ਕਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਿਲੇ। ਜੋ ਕੈਏ ਪਿਛੇ ਜੋ ਪੇਰੇ ਮਨ ਮੇਂ ਸਿਹ
 ਉਪਮਾ ਆਈ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸ ਦੁਹੀ ਨੇ ਕਾਈ ਤਿਸ ਹਾਈ ਕਾ ਰਾਮ ਸਿਮਰਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਪੀਏ ਜਾਂ ਦੇ ਕੀਤਾਂ
 ਜੋ ਮਿਲੀ ਹੀ ਜੋ। ਪਿਛਲੇ ਜਾਮ ਮੇਂ ਸੁਕਾਸਾਸੀ ਜੀਤਾਂ ਕੇ ਮੋਲੀ ਜੋ ਕਰੀ। ਪਾਨੋ ਉਹ ਸਿਮਰਨ
 ਰੂਪ ਸਾਸ ਕਾ ਰਾਮ ਤੇ ਛਡਾਵਣੇ ਆਇਆ ਹੈ। ਤਸ ਕਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨਕਲ ਨਦੀ ਕੀ ਤਰਫ ਦੋਹੇ
 ਜਾਏ ਜੁਦਨ ਕਰਤੇ ਜਾਨ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਰੁਜਾ ਪਰਾ ਕਰ ਕਹਤੇ ਕਏ ਤੂੰ ਕਹਾਂ ਚਲਿਆਂ ਹੈ ਜਜਨ।
 ਜੋ ਕਹਤ ਭਾਸਾ ਸਿੰਘ। ਜੋ ਸੁਨ ਕਰ ਤੇ ਤਿਸ ਕੇ ਲਿਆਇ ਕਰ ਅੰਤ ਕੁਟੀਆ ਸਿੱਕਟ ਜਗਾਂ ਕਏ
 ਸੰਤ ਬੰਨਦੇ ਜੋ ਜੋ ਤਹਾਂ ਕੀ ਚਕਨ ਸੁਰ ਨਾਵਤੇ ਭਏ। ਤਸ ਜੋ ਦੁਖ ਕੌਰਕਾਲ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਕਾਸ।
 ਕੈਏ ਕੁਹ ਹਰਾ ਕਰ ਮਾਜਨ ਕਾਇਆ ਦੁਖਮਤਿ ਦੂਰ ਹੋਈ ਹੈ ਜੋ ਪੀਤਾ ਕਾਈ ਕਾਈ। ਜੋ ਜਜਨ
 ਕੀ । ਜਿਸ ਤੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਨੇ ਸੰਤ ਕੈਏ ਹੈ। "ਦੁਖ ਦੂਰ ਕਾਲ ਜੀਅਾਂ ਨੇ ਦਾਸਾਸ"।
 ਜੋ ਜੀਆ ਦਲ ਦੀਆ ਤਿਸ ਕੇ। ਜੋ ਜਜਨ ਤਿਸ ਕਾਸ ਮੇਂ ਹੀਤਾ ਹੂਆ ਸਾਸ ਕਾਸ ਕਾਸ ਮਾਤ੍ਰਾ
 ਟੋਰ ਕਰ ਅੰਤ ਗੁਣ ਗਾਵਤਾ ਹੂਆ। ਪੁਨਾ ਕਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜੀਤਾਂ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਬਾਧੇ ਹੂਏ
 ਸਾਹ ਜੀਵਨੇ ਆਵਤੇ ਭਏ ਸੰਤ ਮੰਡਲੀ ਸਹਰ। ਜਹਾਂ ਕਾਈ ਦਰਬਾਰੀ ਕੀ ਹੈ, ਸਵਰਨ ਪਾਖ ਦੁਖਾਵਾ:
 ਪੁਨਾ ਤਿਨ ਕੇ ਉਤਮ ਜਰਿਆਸੁ ਕਾਈ ਮੂਲ ਚੰਦ ਕੀ ਹੈ, ਪਰਮ ਕੁਰ ਜੇਵਕ। ਤਸ ਹੀ ਸੁਆਸਰ ਕੇ
 ਭਾਈ ਅੰਬੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਰਾਜਾਂ ਆਵਤੇ ਭਏ ਅਨੰਤ ਕਾ ਮੁਖ ਸਿਖੇ ਸਹਰ। ਕਾਈ ਦਰਬਾਰੀ ਕੀ ਕੇ
 ਦਰਬਾਰ ਨੀਏ ਤੈਏ ਹੀ ਕਾਈ ਲਾਲ ਰੰਦ ਕਾਈ ਕੀ ਪਾਏ, ਸਹੁਰ ਸਿਤਾਂ ਕਾ ਮੇਲ ਹੂਆ, ਕਾਈ ਪ੍ਰਾਨਿਤਾ
 ਕਾਈ, ਕਾਸ ਕੇ ਕੀਰਤਨ ਕੀ ਅਨਾਰਜ ਸੁਨੀ ਹੋਵਹਿ, ਅਤੇ ਪਹਿਰ। ਏਕ ਜਮੇ ਕਾਈ ਮੂਲਾ ਰਾਮ ਕੀ
 ਪ੍ਰਾਨਿਤ ਕਾਵਤੇ ਹੈ ਜੀਤਾਂ ਕਹਿ ਸਾਧੇ ਸਹਰ। ਤਸ ਭੋਜਨ ਪਏ ਕਰ ਚੁਲ੍ਹ ਕਰ ਕੇ, ਪੁਨਾ ਪਤਿਕੀ ਪਤ੍ਰ
 ਕਰ ਅਕਦਾਸ ਕਰਤੇ ਕਏ, ਜੀਤ ਦੁਖਲ, ਹੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਉਚਾਰ ਕਰ ਕੇ ਹਾਸ ਕੋਰ ਕਰਤੇ ਸਿਖਾ
 ਸਹਿਰ। ਪੁਨਾ ਇਹੁ ਕਹਤੇ ਜੋ ਜੋ ਸੰਤ ਸੰਤ ਹੈ ਕਿਲ ਕਾ ਕਦਰਾ ਹਾਸ ਕੈਏ ਦੁਖਾਸ ਕੀ
 ਪੇਟ ਕਰ ਕਰ ਖਾਤੇ ਹੈ। ਤਸ ਏਕ ਹਾਸ ਕੋਜਨ ਪਾਇ ਕਰ ਆਇਤ ਕਰ ਹੀ ਪ੍ਰੇਮਾਵਰ ਅਯੋ ਅਕਦਾਸ
 ਨ ਕਾਸਰ ਕਾਸ। ਵਿਅਰਾ ਕਿਸੀ ਸਾਖ ਬਾਂਤਾ ਕਾਨੇ ਕਾਸ। ਤਸ ਹੀ ਕਾਈ ਕੀ ਤਿਸ
 ਪ੍ਰਤੀ ਬਤਲ ਕਰਤੇ ਕਏ। ਹੋ ਕਾਈ, ਇਹੁ ਤੈਨੂੰ ਜਿਯਾ ਹੈ ਕੈਏ ਕੁਲੇ ਕਾਸਕੇ। ਜੋ
 ਪ੍ਰਿਯਮ ਕੋਰਨ ਪਾਵਣੈ ਜਮੇ ਕੀ ਕਿਸੀ-ਕਾਸ ਨ ਹੋਨੀਏ। ਤਿਸਾ ਹੀ ਪ੍ਰੇਮਾਵਰ ਕੇ ਨਾਮ ਵਿਵਾ।
 ਪੁਨਾ ਭੋਜਨ ਪਾਇ ਕਰ ਹੀ ਹੋਇਦ ਕੇ ਨਾਮ ਕਿਲ ਅਵਤ ਕਾਈ ਬਾਂਤ ਨ ਕਰੀਏ ਚੁਲ੍ਹ ਕਰ ਕੇ

ਇਹ ਪਤੀਲੀ ਪਤੀਲੇ। "ਜਿਹ ਪ੍ਰਾਣਿ ਨੀਤੀ ਅੰਤਿ ਆਏ। ਤਿਹ ਨਾਨਕ ਨਹੀਂ ਰਖੁ ਮਨ ਭਾਹਿ।
 ਜਿਹ ਪ੍ਰਾਣਿ ਗੁਰੀਤ ਤਨਿ ਨਾਵਹਿ। ਤਿਹ ਰਹਿ ਜਿਸਰਤ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਵਹਿ। ਜਿਹ ਪ੍ਰਾਣਿ
 ਬਾਹਿ ਮੁਖ ਮੰਦਰ। ਤਿਹਿ ਆਇ ਸਦਾ ਮਨ ਆਇ। ਜਿਹ ਪ੍ਰਾਣਿ ਗਿਹ ਸੀ ਮੁਖ
 ਸਾਨਾ। ਆਠ ਪਹਾ ਪਿਪਰਹੁ ਤਿਹ ਕਾਨਾ। ਜਿਹ ਪ੍ਰਾਣਿ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਗ। ਨਾਨਕ ਸਦਾ
 ਆਈਐ ਆਵਨ ਜੋਗ"। ਤਾਹ। ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਨੀ ਆਏ ਅਨੰਤ ਕਰੀਏ
 ਤੇ ਕੇਜਲ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਹੋ ਮਿਤ੍ਰ, ਨਾਂਹੀ ਤੇ ਅਨੰਤ ਜੀਆਂ ਦੇ ਘਾਟ ਨਾ ਪ੍ਰਾਣਿ ਤਨ ਮਨ ਤੇ
 ਆਵਨ ਕਰ ਦੇਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਪੂਰ ਮਤਿ ਹੋ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਜਬ ਸ੍ਰੀ ਕੋਸਿਕ ਤੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਹੋ ਕਰ ਇਹ
 ਗੁਪ ਮੁਖ ਮੇ ਲੋਤਾ ਹੈ, ਤਿਹ ਕੀਵ, ਤਹ ਇਹ ਕੀ ਅਨੰਤਪਨਤਾ ਮੇਖ ਕਰ ਸੂਰਜ ਦੀ ਕੀ ਹਿਜਲ
 ਹੋ ਜਾਣੇ ਹੈ। ਜੋ ਇਹ ਪੂਰ ਨਿਆ ਕਰਣਾ ਹੈ। ਸਾਧ ਗ੍ਰਿਥਾ ਰਹਿ ਜੋ ਕਾਣਾ ਸ੍ਰੀ ਕਾਵੰਤ ਤਿਸ
 ਤੇ ਕਾਵੰਤ ਕਰ ਤਿਸ ਤੇ ਦਾਨ ਕਹਿ ਕੀਸੇ ਕੁੰਦਾਨਾ ਹੈ; ਤਾਂ ਤੇ ਕਾਣਾ ਤੇ ਅਨੰਤ ਪਹਿਰਾ ਕੀ ਜਾਹੀਏ ਨਾ
 ਸਿਮਰਨਾ। ਪੰਤੂ ਕੇਜਲ ਸਮੇ ਆਇ ਅੰਤ ਮਨ ਤੇ ਅਨੰਤ ਅਨੰਤਾ ਕੀ ਕਰਨੀ ਜੋਗ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਪਾਰਮੇਸਵਰ
 ਆਏ। ਤਬ ਸੋ ਸਾਧ ਪਾਸਰ ਟੋਹ ਕਾ ਸੂਰ ਬਰਨ ਕਰਤ ਕਾਣਾ। ਇਹੁ ਸਨੁ ਕਰ ਸਕੀ
 ਸਾਧ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਏ। ਰਾਤ ਕਹਿ ਜਬ ਕੇਜਲ ਪਾਇ ਕਰਤੇ ਜੋ ਸਾਧ ਸਰਤ ਸ੍ਰੀ ਕਾਧੀ ਰਾਖਸ਼ਿਯ ਜੀ
 ਤਬ ਸਰਬ ਸੰਤੋ ਕੀ ਆਇ ਇਹਤ੍ਰਾ ਰੋਹੀ ਸੀ ਕਾਣਾ ਸਭਾ ਸਰੂਪ ਸੰਤਾਂ ਤੇ ਪਾਠ। ਜੋ ਕੀਸੀ
 ਸਭਾ ਸਾਧ ਕੀ ਕਰਤੀ ਸੀ ਮਾਨੋ ਅਨੰਤਗੁ ਤੇਜਾ ਤੇ ਕੀਸੀ ਮੁਖੀ ਬੈਠ ਕਰ ਗੁਰਮ ਧੀਰਾਜ
 ਹੀਰਾਜੇ ਹੈ। ਤਬ ਏਹ ਸਾਧ ਕਰਤ ਕਾਣਾ, ਹਾਥ ਕੋਰ ਕਰ; ਹੋ ਸੰਤੋ, ਕੁੰਤ ਕਾਣੀ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤ
 ਹੋਤੀ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਕਾਈ ਦਾਸਾਨੀ ਜੀ ਕੀ ਬੀਰ ਹੀ ਕਾਣਾ ਤੇ ਬੀਰੇ ਹੈ, ਰੰਗ ਕਾਸ ਸਾਧ। ਤਾ
 ਸੰਤ ਮੁਕਟ ਮਣੀ ਸਰਨ ਕਰਤ ਕਏ: ਹੋ ਕਾਈ, ਅਧਾ ਕਾਵ ਦੂਰ ਕਰੀਏ ਤੇ ਹਿੰਮ ਮੇ
 ਇਹੁ ਕਿਛੁ ਸਨੁ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਆਏ ਕਿਛੁ ਹੋਰ ਕਰਨੇ ਕੀ ਅਧੇੜਾ ਕਖਦਾ ਹੈ। ਇਹੁ
 ਅਧਾ ਕਾਵ ਬੇਇਗਾ ਰਹਿ ਗੁਰ ਰਹਿਤਿ ਹੋਇਲਾ। ਇਹ ਇਹ ਕਾ ਇਕਾ ਕੀ ਹੈ। ਪੁਨਾ
 ਸਾਖੀ। ਜੋ ਕੋਹਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਾਸ ਅਰੂਢ ਹੋਇਆ ਰਹਾ ਕਾਣਾ ਕਾ, ਨਾਨਕ ਜੀਸ, ਰਿਖਾਸ ਮੰਤੀ ਹੋ;
 ਤਬ ਵੇਰਨ ਹਾਥੇ ਤੇ ਪਾਠ ਏਹ ਗੁਰਮ ਕਾ ਸੋ ਗੁਰਮ ਕਾ ਦੇਖਤ ਕਾਣਾ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਰਤ
 ਕਾਣਾ ਤੇ ਗੁਰਮ ਕੀਸੇ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜੋ ਕਾਣਾ ਕਾ ਹੀ ਕਾਣਾ ਹੈ, ਜੋ ਗੁਰਮ। ਜੋ ਮਾਨਕ
 ਕਾਣਾ ਗੁਪ ਕੇ ਰਿਲਾਜੇ, ਪ੍ਰੀਤਿਯਾ ਕੀਸੇ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇ ਗਾਇ ਮੰਤਾ ਕੀਸਾ, ਗੁਰਮ ਪਾਸਰ ਕਾ ਤੇ
 ਕਰਨ ਹੈ। ਜੋ ਗੁਰਮ ਕਰਤ ਕਾਣਾ ਕੀ ਕਾਣਾ। ਜੋ ਰਿਆ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਾ ਗੁਰਮ ਕਰਤੇ ਹੈ
 ਗੁਰਮ ਅਵਤ ਕਿਛੁ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ। ਤਹ ਕਿਲ ਅੰਤ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪ੍ਰਾਣਿ ਤੇ ਕਰ ਕਰਤ ਕਾਣਾ। ਜੋ ਗੁਰਮ
 ਗੁਰਮ ਮਾਨੋਗੇ। ਜੋ ਕਰਤ ਕਾਣਾ ਕੀ ਮਾਨਗਿਓ। ਤਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਵਤ ਰਿਖਮਤਾਜੇ ਤੇ
 ਕਰਾ ਕਰਤੇ ਗੁਪ ਕੀ ਮਾਨਕ ਸਾਧ ਕਰਤੀ ਕਾਣਾ ਕੀ। ਜੋ ਕਾਣਾ ਕੇਰੇ ਕਰੇ ਗੁਰਮ ਪਾਇ ਕਰ
 ਜੋ ਕਰਤ ਕਾਣਾ ਤੇ ਗੁਰਮ ਅਪਣੇ ਬਸੰਤ ਤੇ ਗੁਰੇ ਲੋਆਵੇ ਗੁਪ ਸੀਰ ਜੋ। ਤੇ ਗੁਰਮ ਨੇ ਕਰਾ
 ਕਰਨਾ ਜੀ। ਤਬ ਗੁਪ ਬੀਰ ਕਾਇ ਕਰ ਕੀਸੇ ਟਿੰਡਾਂ ਕੁਛ ਕਰ ਆਈਆਂ ਹੋਇਆ ਤਾਹ ਤੇ ਆਇਆ

ਭਿਜ ਕਰ ਬਾਹਰ। ਜਬ ਬੋਲਿਆ ਮਾਹਲ ਸੇ ਤਬ ਸੇ ਦੁਪਤ ਆਗੇ ਹਾਥ ਜੋੜ ਖੜਾ ਰਿਹਾ।
 ਤਬ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਹਤ ਭਯਾ ਬਸਤੁ ਕਰੋ ਕਰ ਲਿਆਇਆ ਹੈ। ਤੇਰੇ ਤਾਂਤੀ ਤੇ ਸੁਕੇ ਕਰੇ ਸੇ।
 ਇਹ ਤੈਨੇ ਕਿਆ ਕੀਤਾ। ਸੇ ਕਹਤ ਭਯਾ ਜੀ ਭੁਲਾ ਹਾਂ, ਮੈ ਫੇਰ ਸੁਕੇ ਲਿਆਵਾਂਗਾ। ਤਬ
 ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੋਰ ਨਵੀਨ ਪੁਸ਼ਾਕ ਪੈਣਾਇਕਰ ਬਾਂਹ ਕਰ ਤਿਸ ਕੇ ਕੂਪ ਮੇਂ ਲਟਕਾਇਆ
 ਫੇਰ ਭੀੜ ਕਰ ਆਇਆ। ਤਬ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਿਹਾ ਤੇਰਾ ਤੂੰ ਨਵੀਨ ਪੁਸ਼ਾਕ ਤੀਰ ਕਰ
 ਲਿਆਇਆ ਹੈ। ਤਬ ਫੇਰ ਸੇ ਕਹਤ ਭਯਾ ਜੀ ਗੁਲਾਮ ਭੁਲਾ ਹੈ ਫੇਰ ਮੈਂ ਸੁੱਕੀ ਲਿਆਵਾਂਗਾ।
 ਐਸੇ ਹੀ ਨੇ ਵੇਰ ਅਜਮਾਇ ਕਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮੂਲ ਗੁਲਾਮ ਕਾ ਭਰ ਦੀਆ ਤੇ ਅਪਨਾ ਹਜ਼ੂਰੀ ਕਰ
 ਲੀਆ। ਜੇ ਸ਼ਾਤ ਕਰਨੀ ਹੋਵੇ ਤਿਸੇ ਸੇ ਪੂਛ ਕਰ ਕਵੈਂ। ਸੇ ਗੁਲਾਮ ਆਪਨੀ ਕੰਬਲੀ ਤੇ
 ਤੰਗੜੀ ਪੁਨਾ ਖੁਰਪਾ, ਤਿਣ ਬੇਦਨ ਕਾ, ਸੇ ਏਹ ਸੰਦੂਕ ਮੈਂ ਜਾਰ ਕਰ, ਏਕ ਮੰਦਰ ਮੈਂ, ਤਹਾਂ ਜਾਇ
 ਕਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ ਕਰੇ, ਇਤੀਤ। ਭੈ ਮਨ ਕੇ ਕਹੇ: ਹੇ ਮਨ, ਤੇਰਾ ਸਿਹ ਕੁਰਬ ਹੈ, ਇਹ ਸਕੀ
 ਵਡਿਆਈਆਂ ਜੇ ਰਾਜ ਸੰਪਦਾ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੈ, ਸੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਸਦਕਾ ਹੈ। ਮਤ ਤੂੰ ਮਾਣ ਕਰੇ
 ਜੇ ਮੈਂ ਗੁਣਵੀਤ ਹਾਂ ਕਿ ਜਤਰੁ ਹਾਂ। ਸੇ ਐਸੇ ਨਿਮਾਣ ਹੋ ਕਰ ਰਹੇ। ਤਬ ਏਕ ਸਮੇਂ ਦੁਆਣੇ
 ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ਰਾਜਨ ਤੇਰੇ ਸੇਵਕ ਵਖਰਾ ਖਜਾਨਾ ਅਮਰੇ ਭੀ ਰਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਬ ਰਾਜਾ ਸੰਦੂਕ
 ਖੋਲ੍ਹਾਇ ਕਰ ਜਬ ਦੇਖਾ ਖੁਰਪਾ ਤੰਗੜੀ ਤਾਂ ਕਹਿਆ। ਹੇ ਗੁਲਾਮ, ਇਹੁ ਤੈਨੇ ਕਿਆ ਧਰਿਆ ਹੈ।
 ਸੇ ਕਹਤ ਭਯਾ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਜੀ ਇਹੁ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕਾ ਕੁਰਬ ਹੈ ਸੇ ਇਸੇ ਮੇਂ ਰਹਿਆ ਹੈ।
 ਜਾਂ ਤੇ ਪੇਰਾ ਮਨ ਬਿਗੜ ਨਾ ਜਾਇ। ਇਸ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਮੈਂ ਮਨ ਕੇ ਸਮਝਾਵਤਾ ਹੂੰ ਜੇ
 ਤੇਰਾ ਕੁਰਬਾਇਹ ਹੈ। ਇਹੁ ਜੇ ਸੁਖ ਹੈ ਸੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਾ ਸਦਕਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਸੁਨ ਕਰ
 ਸੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤਿਸ ਨਵਰ ਕੇ ਤਖਤ ਨਾਸੀਨ ਕਹਤ ਭਯਾ ਜੇ ਇਹ ਪਰਜਾ ਪਾਲਕ ਹੋਵੇਗਾ ਜਾਂ ਤੇ
 ਐਸਾ ਗੁਣਵੀਤ ਹੈ। ਬਜ਼ੁਰਗੀ ਦਰਜੇ ਵਾਲਾ। ਤੇ ਆਪ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਕਿਨਾਰਾ ਲੇਤਾ ਭਯਾ ਸਾਂਈ
 ਦੀ ਬਿਦਾਈ ਲੀਏ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਸੰਤ ਜੀ ਕਹਤੇ ਭਏ ਹੇ ਸਾਂਝੇ ਐਸੇ ਹੀ ਸੇਵਕ ਸੇਵਾ ਕਰ ਪੁਨਾ
ਸੇਈ ਸਾਹਿਬ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਕੀ ਸਾਧ ਪ੍ਰਾਨ ਹੋ ਕਹਤ ਭਏ: ਜੀ ਸੰਤ ਹੈ, ਸੰਤ ਹੈ, ਸੁਆਮੀ
ਜੀ। ਪੁਨਾ ਅਵਰ ਦਿਵਾਨ ਸੇਵਾ ਤੇ। ਕੋਊ ਸਿੱਧ ਪਰਮ ਤਪੀ ਨਵਰ ਮਤੇ ਬਾਹਰ ਰਹਤੇ ਸੇ
 ਸਾਂਤ ਆਤਮਾ। ਤਿਨ ਕੇ ਏਹ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਉੱਤਮ ਜਾਗਿਆ ਕਲਿਆਨ ਕੀ ਲਿਖਾ ਵਾਲਾ ਆਇ
 ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਕਹਤਾ ਭਯਾ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕੇ। ਜੇ ਆਪੀ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਭੀ ਆਪਨੇ ਰਰਨਾ ਕੀ
 ਸਰਨੀ ਕ੍ਰਾਸ਼ਾ ਆਪਨਾ ਦਾਸ ਕਰੇ। ਸੁਣ ਕਰ ਸਿੱਧ ਬਰਨ ਕਹਤ ਭਏ: ਜੀ ਤੀਨ ਅਸਾਫੀਆਂ
 ਸੇਵਾ ਹੇ ਸੇ ਸੁਣ ਲੇ। ਜਾਂ ਤੇ ਅਸਾਨੂੰ ਕਰਣਾ ਨ ਪਵੇ ਅਰ ਨਿਰੰਤਰ ਹੋਨਾ ਸੇ ਕਹਤਾ ਭਯਾ
 ਜੀ ਕਿਧਾ ਕਰ ਕਰੇ। ਤਬ ਸੰਤ ਜੀ ਕਹਤ ਕਹੇ ਪ੍ਰਾਣ ਕਾਲ ਏਕ ਕਲਸ ਪੂਰਿਆਂ ਅਪਨਾ ਨਿਕਟ
 ਪੜਾ ਦੇਖੀਏ ਜਾਤੇ ਸਨਾਨ ਪਾਨ ਕਰਨਾ ਹੂਆ। ਦੂਜੇ ਚਿਛਿਆ ਮਾਂਗ ਕਰ ਏਹਾਂ ਪਕਾਇ ਕੇ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਅਸਾਨੂੰ ਦੇਵਨਾ। ਤੇਰੇ ਭੋਜਨ ਦਾ ਅਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਸੰਕਲਪ ਨਾ। ਤੇ ਤੀਜੇ ਪਹਿਰ ਈਸਨ
 ਸੰਕਲ ਕਰ ਬਣ ਤੇ ਭਰੀ ਨਿਕਟ ਧੂਣੀ ਕੇ ਲਿਆਇ ਧਰਨੀ। ਇਹ ਨਿਰੰਤਰ ਸੇਵਾ
 ਤੇਰੇ ਸੇ ਹੋ ਸਕੇ ਤਾਂ ਤੂੰ ਰਹੇ ਨਾਹੀ ਆਨ ਮਾਰਗ ਗਵੇ ਜਾਂ ਤੇ ਇਹ ਕਠਨ ਕਾਮ ਹੈ

ਅੰਨ੍ਹੀ ਸਿਨਾ। ਸੋ ਸੁਣ ਕਰ ਕਹਤ ਭਯਾ ਜੀ ਮੁਸਾਨ ਤੇ ਅਸਾਨ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਕਰਨੀ
 ਹੈ, ਮੇਰੇ ਮੂੰਹ ਸਲ ਕੋਊ ਨਾਹੀ। ਤਹ ਸੋ ਸੇਵਕ ਹੋਤਾ ਨਗਾ ਸੇਵਨ ਆਪਾ ਭਾਵ ਦੂਰ ਕਰਕੇ।
 ਪ੍ਰਾਤ ਕਾਲ ਹੀ ਸੱਤ ਨਾਮ ਕਰ ਕਰ ਅਸਤ ਪਿਤ ਰੂਪ ਤਿਆਵਤ ਭਯਾ ਨੀਰ ਕਰ। ਤਹਾਂ ਸੋ
 ਜਲ ਦੂਰਵਾਟ ਸੀ। ਨਾਮ ਸਿਮ੍ਰਤ ਕਰਤਾ ਹੂਆ ਏਨੇ ਬੈਠਤੇ ਹੁਰਾਂ ਕੋ ਸਨਾਨ ਕਰਵਾਇ, ਕਰ ਪੁਨਾ
 ਤਿਆ ਕੋ ਪਕਾਇ ਕਰ ਹੋਏ ਆਪੇ ਨਿਵੇਦਨ ਕੀਆ। ਯਾਤੀ ਸੀਤ ਆਪ ਖਾਇ ਕਰ ਸੰਤੋਖ
 ਕਰਤ ਭਯਾ। ਫੇਰ ਈ ਨ ਬਟੋਰ ਕਰ ਆਨ ਧਰਾ। ਜੋ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਕਉ ਜਬ ਕਈ ਬਰਸ ਹੁਜਰੇ।
 ਤਬ ਸਿਧ ਇਸ ਕੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਕਹਤ ਭਏ ਜੋ ਕੈਸੇ । ਜਹਾਂ ਜਲ ਭਰਨ ਜਾਤਾ ਸੀ ਬਨੇ ਸੋ
 ਤਰ ਜੋ ਲਿਆਇਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਮਾਰਗ ਮੇ ਹੀ ਸਿੰਘ ਅਸਰੀ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕਰ, ਤਿਸ ਨਿਕਟ ਅ
 ਭਕਤ ਮਾਰਤੇ ਭਏ, ਖਾਨ ਲੀਏ ਤਿਸ ਕੋ। ਸੋ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕੇ ਕਹਤ ਭਯਾ। ਜੀ ਮੈ ਸਨਾਨ ਪਾਨ
 ਲੀਏ ਸੁਣਾਂ ਨੂੰ ਜਲ ਦੇ ਆਵਾਂ, ਹੇ ਮਿਰਜਾਜ ਜੀ, ਫੇਰ ਮੈ ਤੁਸਾਰੇ ਪਾਸ ਆਵਾਂਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ
 ਖਾਵਣਾ ਜੀ। ਹੇ ਬਨ ਰਾਜ ਜੀ, ਇਹ ਮੇਰਾ ਧਰਮ ਹੋਇਆ। ਜਾਂ ਤੇ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਖਾਵੇ ਤਾਂ
 ਹੁਰਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਵਿਘਨ ਪੜਤਾ ਹੈ। ਜਾਂ ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਦਾਨ ਦੇਵੇ ਆਪ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੋ ਮੈ
 ਤੁਸਾਰੀ ਸਰਨ/ਹਾਂ। ਐਸੇ ਨਿਸ਼ਚੇ ਕੇ ਬਰਨ ਅਛੋਣ ਬਬ ਸਰਧਾ ਕੇ ਸੁਣੇ ਸਿਧ ਸਿੰਘ ਨੇ, ਤਬ ਸੋ
 ਪ੍ਰਤਖ ਰੂਪ ਹੋ ਕਰ ਕੰਠ ਨਾਇ ਲੀਆ ਅਰ ਕਹਤੇ ਆਏ। ਗੁਰਵਾਰ: ਵਰੀ ਬ੍ਰਹ, ਤਿਆ ਵਰ ਮਾਂਗ।
 ਪੁਨਾ ਕਹਤੇ ਭਏ ਅਬ ਹੀ ਸਰੀਰ ਕਾ ਹਮਾਰਾ ਤੁਸਾਰਾ ਮੇਲ ਹੈ, ਪੁਨਾ ਨਹੀਂ। ਜੋ ਕਹਤਾ ਸੁਣਣਾ
 ਹੋ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕਰ ਦੇਵੇ ਹੇ ਪ੍ਰਯਾਮ ਪ੍ਰਿਯਾਤਮਾ ਜਾਂ ਤੇ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਹੈ। ਸਿਖਵਾਰ।
 ਹੇ ਜੁਰੇ ਆਪ ਕਾ ਮਿਲਣਾ ਤੇ ਸੇਵਾ ਮੇ ਸਹਾ ਰਾਹੁਤਾ ਹੋ ਜੋ ਤੁਮਾਰੇ ਸੇ ਮੈ ਵਿਛੋੜਾ ਕਦਾਰਿਤ ਨਹੀਂ
 ਹੋਵੇ, ਇਹੁੰ ਵਰ ਦੇਹੋ ਜੀ। ਸਿਧੋ ਵਾਰ। ਹੇ ਸਿਖ ਤੁਮ ਮਤੀ ਮੇਲ ਦੇਹ ਕਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ
 ਸਬਦ ਕਾ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੇਹੇ ਸੀ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਿਹਾ ਹੈ। "ਨਾਨਕ ਸਬਦ ਮਿਨਾਵੜਾ ਨਾ
ਵਿਛੋੜਾ ਹੋਇ"। ਐਸੇ ਅਸੀਂ ਤੁਸੀਂ ਸਹਾ ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਹਾਂ। ਪੁਨਾ ਆਪ ਹੁਰਾਂ ਹੀ ਜਾਇ
 ਐਸੇ ਰਾਮ ਕੇ ਅਧਾਰ ਆਤਮਾ ਅਨੰਦ ਆਦਿ ਰੂਪ ਰੂਪਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵਨਗੇ। ਤੁਸਾਰੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
 ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਹੋਵਨਗੇ ਜੋ ਤੇਰੀ ਸਰਨ ਆਵਨਗੇ ਸੋ ਸਾਂਤ ਸੁਖ ਕਉ ਪਾਵਨਗੇ। ਐਸੇ ਕਰ ਕਰ
 ਸਿਧ ਅੰਤਰ ਧਿਆਣ ਹੂਏ। ਜੋ ਸੇਵਕ ਹੁਰਾਂ ਆਇ ਨਵਾਨ ਕਰਤਾ ਭਯਾ, ਤਿਸ ਕਾ ਪਾਸਮ
 ਪਰਮ ਸਾਂਤ ਪਦ ਮੈ ਦੇਖ ਕਰ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਪੁਕਿਆ ਸੀ ਐਸੇ ਪਾਤਮ ਅਨੰਦ ਤੁਸੀਂ ਨੂੰ ਕੈਸੇ ਹੋਇਆ
 ਹੈ। ਜੀ ਭਾਈ ਜੀ ਬਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਸੀਤੋ ਪ੍ਰੀਤ ਤੇ ਸੋ ਕਹਤ ਭਏ। ਜੀ ਗੁਰਦੇਵ ਕਾ ਬਰਨ
 ਸੋ। ਸੁਣੋ ਸੀਤ ਜੀ। "ਘਾਲ ਗਿਆਨਪ ਉਕਤ ਨ ਮੇਰੀ ਪੂਰੇ ਹੁਰੂ ਕਾਈ"। ਤਬ ਮੈ ਰਰਨਾ
 ਪਰ ਪਾਤਕ ਟੇਕਤਾ ਭਯਾ ਜੋ ਆਪ ਧੰਨ ਹੈ, ਧੰਨ ਹੈ, ਧੰਨ ਹੈ। ਤੇ ਜੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਰਦੇ
 ਸਨ। ਯਾ ਜੀਉ ਦੇ ਨਿਬੜ ਹਰੀ ਕਉ ਨਾ ਤਨ ਨਾਂ ਜਾਮ। ਮਨ ਮੁਰਸਦ ਕੋ ਪੂਛ ਦੇਖ ਨੀਕੀ
 ਹੋਇ ਸੋ ਮਾਨ। ਇਹ ਬਾਤ ਭਾਈ ਗੋਲਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੁਰੂ ਕੇ ਧਿਆਰੇ ਸੀਤ ਤ੍ਰਿਹਾ ਕਰਦੇ ਜਨ।
 ਸੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਹੇ ਸੀਤੋ, ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਕਾ ਭੇਡਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਹੈ। ਤਬ ਸਤੀ ਸਾਧ
 ਵਾਰੁ ਵਾਰੁ ਕਹਤ ਭਏ, ਧੰਨ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਹੈ, ਧੰਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ, ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਹੀ ਮੂਰਤੀ ਧਾਰੀ ਹੈ

ਗੁਰਾਂ ਸਿੱਤਾਂ ਕੀ ਹੈ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ। ਪੁਨਾ ਸਭੀ ਸੰਤ ਕੀਰਤਨ ਮੇ ਜਾਏ ਇਕਤ੍ਰ ਹੁਏ
 ਪਰਸਪਰ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਸਹਨ ' ਕੀਰਤਨ ਕਰਤੇ ਹੈ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ
 ਅੰਬੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਰਾਗੀ, ਵੇਰਾਗੀ ਉਪਕਾਰੀ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਲਾਲ ਚੰਦ ਜੀ ਮੇਰੇ ਦੁਰ ਸਰੂਪ,
 ਗ੍ਰਿਥਾ ਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ, ਮਾਨੋ ਸਾਂਤ ਮੂਰਤੀ ਧਾਰ ਰਹ ਬੈਠੀ ਹੈ। ਐਸਾ ਕੀਰਤਨ ਸਮੇ
 ਅਡੋਲ ਬੈਠਣਾ ਇਹੋ ਅਚਲ ਮਾਨੋ ਸਮਾਧੀ ਨਾਈ ਹੈ। ਹੋਰ ਭੀ ਅਨੰਤ ਰਾਗੀ ਪ੍ਰੇਮੀ ਗੁਰੂ ਕੇ
 ਪਿਆਰੇ ਜੋਤਾ ਭੀ ਤੇ ਵਕਤਾ ਕੀ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਦਰਬਾਰੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ, ਭਾਈ ਮੂਲ ਚੰਦ ਜੀ
 ਤੇ ਆਦਿ ' ਤਰ ਸੰਤ ਮਹੰਤ ਭਾਈ ਹੇਮਾ ਜੀ ਮਘਆਨੇਓ ਇਤਆਦਿ ਬਡਾ ਕੀਰਤਨ ਕਾ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ
 ਹੈ। ਜੇ ਯਾਹਰ ਮੁਖੇ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਕੋਸੋ ਤੇ ਉਹਾਂ ਧੁਨੀ ਵਰ ਕੀਰਤਨ ਸੁਨ ਕਰ ਅਨੰਦ ਹੋਤੇ ਹੈ।
 ਅਰ ਆਨ ਕਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਦਿਨੇ ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਹਮ ਦੁਹਾਂ ਸੁਨਤੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਰਤੇ ਹੈ।
 ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਭੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋ ਕਰ ਹੇ ਮਿਤ੍ਰ ਮੁਕਤ ਕਰਿ ਪਾਵੋਗੇ। ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਤੇ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਸੁਨ ਕਰ
 ਜਾਂ ਤੇ ਇਹੁ ਹੈ ਅਮੁਲ ਗੁਣ ਅਮੁਲ ਵਾਪਾਰ। ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਬਿਨਾ ਕੀਰਤਨ ਹੈ ਤੋਤੇ ਰਾ। ਜੇਏ ਤਿਸ
 ਕੋ ਰਾਖ ਨਾਮ ਕੀ ਬੁਝ ਨਹੀਂ ਲੋਗੀ ਜਨ ਕੋ ਭੀ ਤਬ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਤੇ ਇਹ ਜੋ ਸਿੱਤਾਂ ਕੀ ਕੀਰਤਨ
 ਹੈ ਸੋ ਕੇਵਲ ਮੁਕਤ ਵਾਸਤੇ ਹੈ। ਏਕ ਸਮੇ ਸ੍ਰੀ ਜੀ ਇਕੀਤ ਗਿਰੇ ਕੋਟ ਕੀ ਤਰਫ ਚਲੇ ਜਾਤੇ
 ਹੈ, ਰਜਨ ਲੀਏ। ਤਬ ਏਕ ਗੁਰ ਬਿਨਾਸ ਆਇ ਪਾਤਾ ਹੈ, ਸੰਤਾਂ ਨਿਕਟ। ਤਬ ਸੁਨ ਕਰ ਬਿਵਸਥਾ
 ਵਾਰਤਾ ਕੀ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਜੈਸੀ ਕਾ ਆਵੇ ਤਬਾ ਹੀ ਸਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਾ। ਜੋ ਕੋਊ
 ਅਨੰਦ ਕਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਆਵਤਾ ਹੈ ਤੇ ਸੰਤ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਤੋਂ ਕਹਿਆ ਹੈ "ਗੁਰ ਸਿੰਘ
 ਕੇ ਮਨ ਭਾਂਵਈ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਵਡਿਆਈ"। ਕਾਂ ਕਰ ਨੈਵੀਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਦਿਨੀ ਕੀ ਵਾ
 ਮਾਹਿਬਜਾਦੀ ਕੀ ਇਤਆਦਕ ਕਥਾ ਆਵਤੀ ਹੈ, ਤਿਸ ਅਖੇਰ ਪਦ ਮੇ ਇਸਤਿਬਤ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ।
 ਜਾਂ ਤੇ ਅਤਿ ਦੁਖੀ ਸੁਭਾਵ ਹੈ। ਏਕ ਸਮੇ ਏਕ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਇਕੀਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਤਾ ਭਯਾ ਹਾਤ ਜੋੜ ਕਰ
 ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਅਗ ਭਾਸ਼ਾ, ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ। ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਸਰਬਾਰ ਜੀ, ਮੈ ਅਲਪਰ ਜੀਵ
 ਕਉ ਏਕ ਸੰਸਾਰ ਦੁਖ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਆਪ ਦੂਰ ਕਰਨ ਯੋਗ ਹੈ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ
 ਰਹਤ ਭਏ ਕਹੇ ਹੋ ਭਾਈ ਜੋ ਤੁੰਨੇ ਮਨ ਕਾ ਮੀਆ ਹੈ। ਜਿਥੇ ਵਾਚੁ। ਹੇ ਪੰਤੂ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ
 ਨਾਮ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਸੇ ਕਥਨ ਕਹੀ ਨ ਜੀ ਹਰਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਮੈ। ਜਾਂ
 ਤੇ ਤੁਨ ਆਕਾ ਰਿਦਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਅਰ ਐਥ ਨਾਮ ਰਾਖ ਰਾਖ, ਹਰੇ ਹਰੇ, ਸ੍ਰੀ ਮਾਹਵ
 ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ, ਮੁਰਾਰੀ, ਗੋਬਿੰਦ, ਠਾਕੁਰ, ਦਰੀਨਾਥ, ਕਰਵਨ, ਸ੍ਰੀ ਪਤਿ, ਕਮਲਾ ਪਤਿ, ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ, ਸਰਬਾਤਮਾ,
 ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ, ਅੰਤਰਜਾਮੀ, ਮਧ ਗੁਰਨ, ਦਮੋਦਰ, ਸੁਆਮੀ, ਰਿਖੀ ਯੋਗ, ਜੋਪਾਲ ਕਰਤਾਰ, ਨਿਰੀਜਨ, ਨਿਰੀਤਾਰ,
 ਨਿਰਯਾਣ, ਰਾਗਤ ਵਲਨ, ਜੈ ਵੰਸ਼ਨ, ਦੁਖ ਭੰਜਨ, ਹੋਰ ਇਤਆਦਕ ਨਾਮ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਮੇ
 ਉਤਾਰਣ ਧਰੇ ਹੈ, ਬਾਈ ਮੈ। ਅਰ ਇਹੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਬੀਚ ਨਹੀਂ ਰਖੇ। ਇਸ ਮੇ
 ਕੋਈ ਹਾਰਨ ਹੈ ਜੋ ਕਰ ਕਹੇ, ਆਪ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਧਰਿਆ ਹੈ ਸਵੈਆ ਮੇ ਤੇ ਉਹ ਭਾਏ
 ਕੇ ਮੁਖ ਸੇ ਉਤਰੇ ਹੈ, ਸਦਪ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਹੀ ਕਾ ਰੂਪ ਹੈ। ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਪਰ

ਬਾਣੀ ਹੈ। ਸੋ ਭੀ ਕਿਛੁ ਭੇਦ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਨਿਸਾਹਿਤ ਨਖਰੇ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਪ੍ਰਾਤ ਕਾਲ ਸ੍ਰੀ ਜਪ
 ਕੇ ਜਾਪ ਸਮੇਂ ਕਸ਼ੀਰ, ਫਰੀਦ, ਸਲੋਕ ਪੜ੍ਹ ਕਰ ਤੇ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਬਤੀਤ ਕਰਨਾ ਹੋਤਾ। ਕਿਆ ਤਿਸ
 ਸਮੇਂ ਜਪ ਜੀ ਜਾਪ ਸ੍ਰੀ ਸੁਖਮੰਨੀ ਆਦਿਕੋ ਗ੍ਰੰਥ ਕੀ ਜਰੂਰਤ ਹੋਤੀ ਹੈ, ਪਾਠ ਕੀ। ਜੈਸੇ ਕੋਊ ਕਰਤਾ ਹੈ
 ਜੋ ਨਿਕਟ ਸਬੰਧ ਸਿ ਤਾਰ ਹੈ ਆਵੇ ਮੇਰੀ ਨਾਜ, ਦੂਰ ਕੇ ਉਪ੍ਰੰਤ ਜਾਣੇ ਜਾਣਗੇ। ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਇਸ ਪਰ
 ਪਤੀ ਬੁਝਾ ਇਸਤੀ ਕਾ ਜੈਸੇ ਉਹ ਸਰਬ ਸੇਵਾ ਪਤੀ ਹੀ ਹੀ ਕਰਤੀ ਹੈ। ਯਦਪ ਸੁਆਮੀ ਕੀ
 ਆਗਿਆ ਪਾਇ ਕਰ ਕਰਤੀ ਹੈ ਤੇ ਹੈ ਐਰਨ ਕੀ ਭੀ, ਪਰ ਮੁਖ ਸੇਵਾ ਤੇ ਨਿਸਾਹਿਤ ਤਿਸ ਕੇ ਆਪਣੇ
 ਭਰਤਾ ਕਾ ਹੈ, ਦੁਤੀਆ ਤਿਸ ਕੇ ਨਿਸਰਾ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਤੇ ਹੈ ਭਗਵਨ, ਆਪ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ
 ਧਾਰਿਆ ਸ੍ਰੀ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਮੈਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ। ਇਹ ਜੀਸਾ ਮੇਰਾ ਆਪ ਦੂਰ ਕਰਨ ਯੋਗ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਮੈਂ
 ਦੁਮਾਰਾ ਦਾਸ ਆਸਤਕ ਹੈ, ਨਾਸਤਕ ਤੇ ਨਹੀਂ ਆਪ ਮੇਰੇ ਇਸਟ ਰੂਪ ਭਾਸਤੇ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੇ ਇਹ ਪ੍ਰਸਨ
 ਮੇਰੇ ਕੀਆ ਹੈ ਆਪਣੇ ਕਲਿਆਨ ਹੋਤ। ਜਲ ਪਾਵ ਤੰਡਾ ਚਰਚਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤ, ਪ੍ਰਸਨ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਐਸੇ ਭੀ
 ਨਹੀਂ ਜੋ ਏਥਿਦ ਕੇ ਨਾਮ ਪਰ ਮੇਰੀ ਸਰਾ ਨਹੀਂ। ਨਾਰਾਇਣ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਮਾਲਾ ਰੂਪ ਜੋ ਸਾਦ ਹੈ।
 ਤਸਾ ਰਾਮ ਰਾਮ ਸੋ ਮੈ ਵਸੋਸ ਕਰਤਾ ਹੈ, ਦੂਰ ਸਬਦ ਕਉ। ਜੋ ਕਹੇ ਕਵਚਿਤ ਜੋ ਤੇਰੀ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
 ਨਾਮ ਪੁਰ ਸਰਧਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤੇ ਤੁਮ ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਭੀ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਪੁਖ ਸੇ ਮੈ ਕਰਤਾ ਭੀ ਹੈ ਆਗਿਆ
 ਪਾਇ ਕਰ ਜੋ ਇਹੀ ਤੇ ਮੇਰੇ ਦਰਦ ਪਹੁੰਚਾ ਹੈ। ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਹੈ ਪਰ ਪੁਰਬਲਾ ਸਭ
 ਨਾਮ ਤੇ ਅਧਿਕ ਅਕ੍ਰਿਤਮ ਨਾਮ, ਹੋਰ ਨਾਮ ਕ੍ਰਿਤਮ ਹੈ, ਨਾਰਾਇਣ ਕੇ। ਇਹ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਅਕ੍ਰਿਤਮ
 ਹੈ। ਸੋ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਧਾਰਿਆ। ਐਸੇ ਸੁਣ ਕਰ ਉਤਮ ਵਕਤਾ ਸਿਤ ਜਨ ਤਿਨ ਕੇ
 ਸਨਾਹ ਕਰ ਪ੍ਰਸਨ ਕਾ ਉਤਰ ਕਰਤੇ ਭਏ ਨਿਰਨਾ। ਇਤਿ ਜੀ ਮੇਧ ਸੁਧਾ ਸਿੰਧੂ ਗ੍ਰੰਥੇ ਉਤਾਰਯੋ ਨਿਖ
 ਪ੍ਰਸਨ ਸਿਤ ਸਾਥ ਵਰਨਣੇ ਚੋਤਾਲੀ ਸਮੇਂ ਗੁਨਾਮਾ। (੧੪) ਹਰਿ ਜਨੇ ਬਾਚੁ। ਜਨੇ ਹੇ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਹੰਦਰ
 ਜੇ ਮੁਖੀ ਕੇ ਜਾਰਨੇ ਵਾਰੇ ਜੋ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਸਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸੋ ਇਹ ਜੀ ਰੂਪੀ ਮਲ ਅਨਿਕ ਜੀਵਾਂ ਕਉ
 ਹੋਤੀ ਹੈ। ਸੋ ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਉਤਰ ਰੂਪ ਜਨ ਸਾਣਨ ਸਾਥ ਤੇਰੇ ਜੀ ਰੂਪ ਮਨ ਕੇ ਧੋਇ ਦੇਤੇ ਹੈ।
 ਤੀਨ ਪ੍ਰਾਚ ਕਾ ਉਹ ਮੰਤਵਾਰੀ ਸਿਤ ਜਨ ਦੇਤੇ । ਜੋ ਤਿਨੇ ਪ੍ਰੇਤ ਜਨੇ ਤੇ ਗਾ ਗੁਨਾ ਹੈ ਜੋ ਤੂੰ
 ਕਰ ਮਨ ਕੰਨ ਨਾਇ ਕਰ ਹੇ ਜੇਮ। ਬੇਦ ਮੈ ਭੀ ੩ ਬੀਜ ਮੰਤਰ ਹੈ ਤਿਨ ਕੇ ਵਰਣ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ
 ਧਾਰਣ ਕਰੇ ਹੈ, ਕਿਆ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਪਰ ਰਖਿਆ ੩ ਬੀਜ ਮੰਤਰ, ਜਿਸ ਕੇ ਪ੍ਰਯਾਨ ਜਾਨਤੇ ੧੦
 ਬੇਦ ਵਕਤਾ। ਪੁਨਾ ਜੋ ਸੁਣੀ ਹੈ ਜਿਨ ਕੀ ਤਤਵ ਸਵਰੂਪ ਕੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿਚਾਰੀ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਗੁਪਤ
 ਰਹਨ ਜਲ ਨਿਧ ਬੀਰ ਜਾਣ ਲੇਤਾ ਹੈ, ਮਰ ਜੀਵਣ। ਪੁਨਾ ਬੀਚ ਰੁਸਕੀ ਨਾਇ ਕਰ ਰਤਨ ਠੇਕਰ
 ਅਪਨਾ ਦਿਲ ਦਿਰਝਤਾ ਹੈ ਜਤਨੇ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ। ਤੈਸੇ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਜੋ ਬੀਜ ਮੰਤਰ ਹੈ ਰਾਮ, ਜੋ
 ਵੇਰੇ ਗੁਰਮ ਰੂਪ ਅਬੰਧੀ ਮੈ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਅਪਨਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਰੂਪ ਦਾਲਿਦ ਕੇ ਹਰਤਾ ਹੈ ਜਵਰਨ
 ਜਨ। ਤੈਸੇ ਹੀ ਵੇਰ ਰੂਪ ਸਾਹ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਹੈ ਨਿਸ ਮੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਬੀਜ ਮੰਤਰ ਕੇ ਗੁਪਤ
 ਕਰ ਦਰਿਆ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਕਲਜੁਗੀ ਜੀਵਾਂ ਕੇ ਪ੍ਰਤੱਖ ਭਾਵੁ ਕਾ ਮਹਾਤਮ
 ਜਿਸੇ ਮੈ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੁਖੇਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਰੂਪ ਜਾਣਾ ਠਹਿਰ। ਇਸੀ ਤੇ ਮੰਤਰ ਗੁਪਤ ਦੇਣੇ ਕੀ ਮਿਜਾਦਾ
 ਧਾਰ ਜੋ ਸਭੇ ਜਨੇ ਨੇ, ਗੁਰਦੁਆਰਿਓ। ਜੈਸੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਬਚਨ। "ਮੰਤਰ ਦੋਇ ਗੁਰ ਕਾਨਾ" :

ਸੁਖੇਨ ਵਸਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਪਰ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ। ਤਿਤਮਣੀ ਕੀ ਚੁੰਡ ਵਾਲੇ ਪੁਰਸ਼ ਕੋ ਅਪਨੇ ਘਰ ਸੇ ਜਬ
 ਬ੍ਰਹਮ ਨਜਰ ਆਈ, ਤਿਸ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰ, ਕੋਰ ਕੀ ਮਣੀ ਬੜੇ ਦੁਖ ਸਾਥ ਕਹੁ ਦੂਰ ਜਾਇ ਪਾਈ;
 ਤਿਸ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਿਉਂ ਕੀਆ, ਪ੍ਰਿਥਮ ਤਿਤਮਣੀ ਜੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਸੀ। ਸੀਘਰ ਸੁਖੇਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਰੂਪ ਜਾਣ
 ਕੇ ਤਿਸ ਪਰ ਤਿਸ ਕੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਨਾ ਆਈ। ਇਸੀ ਤੇ ਖਾਲੀ ਰਹਿਆ। ਤਾਂ ਤੇ ਇਹ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
 ਨਾਮ ਗੁਪਤ ਕਰ ਧਰਿਆ ਹੈ, ਸ੍ਰੀ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਮੇ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨੇ। ਜੋ ਕਿਵੇ ਜੀਵੇ ਨੂੰ ਚੰਗੀ
 ਪ੍ਰਤੀਤ ਆਵੇ। ਸੋ ਕੋਨ ਵਰਨ ਹੈ, ਸੋ ਸੁਣੇ। ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਜੋ ਗੁਰ ਗੁਰ ਪ੍ਰੰਦ ਆਵਤੇ ਹੈ ਸੋ
 ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਕਾ ਵਾਚਕ ਹੈ, ਹੇ ਸਾਧ। ਇਉਂ ਤੇ ਇਸ ਕਾ ਇਹ ਉੱਤਰ ਹੈ, ਹੇ ਗੁਰੂ ਕੇ
 ਪਿਆਰੇ। ਦੂਜਾ ਉੱਤਰ ਇਹ ਸੁਣੇ, ਸੀਧੇ ਵਿਵੇਚਨ ਦੁਖ ਭੀਜਨ। ਜੇ ਤੁਮ ਕਹੋ ਜੇ
 ਪੁੱਤ੍ਰ ਕਰੇ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਕਹਿਆ। ਐਸੇ ਨਹੀਂ। ਸਾਖਿਆਤ ਕਰ ਭੀ
 ਵਰਨਨ ਕੀਆ ਹੈ ਅਸੀਂ ਰਾਗ ਮੇ, ਸ੍ਰੀ ਪੰਚਮ ਮੂਰਤੀ, ਗੁਰੂ ਭਗਵਾਨ ਨੇ। ਤਬਾ ਸੋ ਸੁਣੇ ਸਬਦ।
 "ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫। ਨਿਕਟ ਜੀਆਂ ਕੇ ਸਦ ਗੀ ਸੰਗੀ ਦੁਕਰਤ ਵਰਤੇ ਰੂਪ ਅਰ ਰੰਗ।
 ਕਰੇ ਨ ਝੂਰੇ, ਨ ਮਨ ਰੋਵਨ ਹਾਰਾ। ਅਬਿਨਾਸੀ ਅਬਿਗਤਿ ਅਗੋਚਰ ਸਦਾ ਸਲਾਮਤ ਉਪਾਧਿ ਹਮਾਰਾ।
 ੧। ਰਹਾਉ। ਤੇਰੇ ਦਾਸਰੇ ਕਉ ਕਿਸ ਕੀ ਕਾਣ। ਜਿਸ ਕੀ ਮੀਰਾ ਰਾਖੇ ਆਣ। ਜੋ ਲੋਭਾ
 ਪ੍ਰਭ ਕੀਆ ਅਜਾਤ। ਤਿਸ ਲੋਭੇ ਕੋ ਕਿਸ ਕੀ ਤਾਤ। ਦੇਮੁਹਤਾਜ ਬੇਪਵਾਹੁ। ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਕਹੁ
ਗੁਰ ਵਾਹੁ"। ਹੇ ਸਾਧ ਜੀ, ਇਹ ਜੋ ਕਹਿਆ ਹੈ ਗੁਰ ਵਾਹੁ। ਸੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਪੁੱਤ੍ਰ
 ਕਰ ਕਹਿਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ। ਇਹ ਦੂਜਾ ਉੱਤਰ ਹੈ ਅਰ ਤੀਜਾ ਇਹ
 ਉੱਤਰ, ਉਤਰੇਂ ਮੇ ਉੱਤਰ ਕਹੀਏ, ਸ੍ਰੀ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਰੂਪ ਜਾਣਨਾ, ਹੇ ਭਾਈ। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕਾ
 ਬਰਨ ਹੈ। "ਗੁਰ ਕਹਿਆ ਸਾ ਕਾਰ ਕਮਾਵਹੁ। ਗੁਰ ਕੀ ਕਰਣੀ ਕਾਰੇ ਪਾਵਹੁ"। ਜੋ
 ਜਗਿਆਸੀ ਕਲਿਆਨ ਕੀ ਇਛਾਵਤ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਗੁਰੂ ਪਰ ਵਿਕਲਪ ਨਾਹੀ ਚਾਹੀਦਾ। ਜੋ ਗੁਰੇ
 ਪਰਮ ਐਸੇ ਕਰਣਾ ਸਾ ਐਸੇ ਨ ਥਾ ਕਰਣਾ। ਤਿਸ ਕੋ ਕਿਆ ਚਾਹੀਤਾ ਹੈ, ਸਭ ਪ੍ਰਮ ਤਿਆਗ ਕਰ ਜੇ
 ਪਰਮ ਧਰਮ ਰੂਪ ਮਾਗਭ ਹੈ ਤਿਸ ਮੇ ਜਲਣਾ। ਜੈਸੇ ਤ੍ਰਿਖਾਵਤ ਜੋ ਜਲ ਪਰ ਬੂਰ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ
 ਹਟਾਇ ਕੋਰ ਜਲ ਪਾਨ ਕਹਿ ਮਾਤ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਰਾ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਚਾਤ੍ਰਕ ਜਲ ਧਰ ਦੁਆਰਿਓ ਸਵਾਤੀ
 ਬੂੰਦ ਪਾਇ ਕਰ ਸਾਤੀ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਅਤ ਇਹੁ ਨਹੀਂ ਕਹਤਾ ਜੋ ਮੇ ਨੇ ਗਾਜ ਅਰ ਉਲ
 ਪੇਖ ਪੁਨਾ ਹੇਤ ਬਿਨਾ ਵਗਾਨਾ ਇਹੁ ਦੇਖ ਕਾਰੇ ਧਰੇ ਹੈ। ਤੈਸੇ ਹੀ ਜਗਆਸੀ ਕਉ ਭੀ ਚਾਹੀਦਾ
 ਨਿਆਇ ਸਾਸਤ੍ਰ ਮੇ ਭੀ ਕਹਿਆ ਹੈ ਜੋ ਗ੍ਰੰਥ ਕੋ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਨ ਕੋ ਐਸੇ ਕਰਣਾ ਨਾਹੀ ਜੋ ਐਸੇ ਕ
 ਥਾ। ਐਸੇ ਕਿਉਂ ਕੀਆ ਜੋ ਗੁਰੇ ਕੀਆ ਸੋ ਕਲਸਾਣ ਕਾਰੇ ਤੂ ਕੀਆ। ਐਸੇ ਸੁਵਣ ਕਰ ਜੋ
 ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਚਰਨੀ ਮਸਤਕ ਟੇਕਤ ਭਯਾ। ਤੇ ਕਹਤ ਭਯਾ: ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ, ਧੰਨ ਹੈ, ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਅ
 ਧੰਨ ਹੈ, ਹੇ ਭਗਵਨ। ਜੋ ਆਪ ਸਿੱਖੇ ਰੂਪ ਕੁਹੀੜ ਕੇ ਅਭਾਵ ਕਰਤਾ ਭਾਨ ਮੂਰਤੀ ਆਪ ਕਉ
 ਨਮਸਕਾਰ ਹੋਵੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਆਪ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਮੇ ਨਿਰਾਰੇ ਕਰ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁੱਤ੍ਰ
 ਕਹਿ ਭੀ ਹੈ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਗੁਪਤ ਜੋ ਧਰਿਆ ਹੈ ਨਾਮ, ਧਰਤੀ ਕੇ ਬੀਜ ਵੱਤ ਗੁਪਤ ਕਹੀ

ਭਾਤਾ ਹੈ, ਅਨਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ। ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਬੀਜ ਕਉ ਪੀਖੀ ਕੁਛ ਜਾਤੇ ਹੈ ਅਥਵਾ ਫਲਤਾ ਨਾਹੀ। ਤੇ
 ਤੇ ਦੁਪਤ ਬੀਜਵਤ ਵਾਹਗੁਰੂ ਨਾਮ ਰਖਿਆ ਹੈ ਜੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਮੇ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਜੀਆ ਮੇ
 ਅਬ ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਬਾਤ ਆਈ ਹੈ ਆਪ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ। ਮੇਰੇ ਜੀ ਕੋਈ ਮਾਸ ਬਤੀਤ ਹੋਇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ
 ਭਾਈ ਦਰਬਾਰੀ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਆਪਣੇ ਆਸਨ ਪਰ ਅਸਥਿਤ ਕਰ ਸੰਤ ਸਮਾਜ ਮੇ ਭਾਈ ਮੂਨਾ ਰਾਮ ਕਉ
 ਆਪ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾਵਤੇ ਭਏ। ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਮੂਨਾ ਰਾਮ ਜੀ ਜੋ ਬੇਦ ਗੀਤ ਸੀ ਤਿਸ ਕਰ ਸਭ ਸੰਤ
 ਅਥਿਤਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣੇ ਕਾ ਪੂਜਨ ਦਾਨ ਮਾਨ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਫੇਰ ਸੰਤ ਸਮਾਜ ਜੋ ਆਪੋ ਅਪਨੀ ਵਿਦਾ
 ਹੋ ਕਰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਸੋ ਰੁਦਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਸੰਤੋ ਕੇ ਗੁਣੇ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ
 ਜੀ ਵਿਦਾ ਹੁਏ। ਜਦਪ ਭਾਈ ਮੂਨਾ ਰਾਮ ਜੀ ਇਸ਼ਵਿਤੀ ਲੀਏ ਸੰਤਾਂ ਸਾਥ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਰਹੇ। ਟਟਪ
 ਹਰਿ ਜਨ ਤੁਰਣੇ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਨਗਰ ਨਰ ਨਾਰੀ ਭਾਈ ਮੂਨਾ ਰਾਮ ਸਹਤ ਹੋ ਕਰ
 ਪੂਜਨ ਕਰ ਕੇ ਸੰਤ ਰਾਜ ਕੇ ਵਿਦਾ ਕਰ ਆਵਤੇ ਭਏ ਤੇ ਕਹਤੇ ਭਏ ਜੋ ਸੰਤਾਂ ਸਾਥ ਆਵਣਾ
 ਜਾਂਵਣਾ ਜੋ ਕੀਤਾ ਅਬ ਇਨ ਪੰਗੋ ਕੀ ਤਨ ਸਹਤ ਸਫਲਤਾ ਹੁਈ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਏਕ ਪਾਵ ਧਨੀ
 ਪਰ ਧਨਾ ਹੈ ਸੰਤਾਂ ਸਾਥ ਜੋ ਅਵਾ ਮੇਧ ਕੇ ਕ੍ਰਿਤ ਕੇ ਫਲ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਭੁਭੇ ਰਾਮ ਨੇ ਸਵਨ ਕਰਾ
 ਹੈ ਪੰਡਤਾਂ ਦੁਆਰੇ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਤੁਹੀ ਨਗਰ ਮੇ ਆਵਤੇ ਭਏ ਸਾਥੋਂ ਸਹਤ। ਆਗੇ ਸਭ
 ਨਗਰ ਜਨ ਪ੍ਰੀਤਵੀਤ ਕੋਇ ਇਛਾਵੀਤ ਸੇ ਜੋਨੇ ਤ੍ਰਿਖਾ ਤਹ ਪੁਰ ਸਜਨ ਸੀਤਲ ਪਾਇ ਕਰ ਪ੍ਰੀਤ
 ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੇ ਰਕੋਰ ਚੰਦਾ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਪ੍ਰੀਤ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਤੀਸੇ ਸੰਤ ਦਰਸਨ ਕਰ ਸੁਣੇ ਜਨ
 ਪ੍ਰੀਤ ਹੁਏ। ਏਕ ਸਮੇ ਬਨ ਮੇ ਕਰੀਰ ਨੀਰੇ ਬੇਨੇ ਜੋ ਸੰਤ ਜੀ। ਤਬ ਏਕ ਸਾਧ ਕਰ ਜੋੜ ਕੇ
 ਬੇਨਤੀ ਕਰਤ ਭਇਆ ਹੈ ਭਗਵਨ, ਯੋਗ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ੍ਰੇਭ ਕੇ ਕਿਆ ਲਖਣ ਹੈ, ਸੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕਹੋ।
 ਹਰਿ ਜਨ ਵਾਚੁ। ਹੇ ਸਾਧ, ਇਹੀ ਸੰਗੇ ਖੁਦਇ ਸਾਰ ਨੇ ਖੁਦਾਇ ਆਗੇ ਕ੍ਰਿਪਾਵੀ ਹੈ ਜੋ ਹੋ ਸ੍ਰੀ
 ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਨ ਜੀ ਜੋ ਅਰਧ ਪ੍ਰਬੁਧ ਹੈ: ਭਾਵ ਇਹੁ ਜੋ ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਕਹਤੇ ਕਉ ਜਉ ਤਿਸ ਕੇ ਦੇਹ
 ਸਾਇਆਤ ਕਾਰੀ ਨਹੀ ਭਈ ਤੇ ਦੇਹ ਤਿਸ ਕਾ ਪਤਨ ਹੋ ਗਯਾ ਹੈ, ਤਬ ਤਾਂ ਕੀ ਕਿਆ ਵਤੀ ਹੋਤੀ
 ਹੈ, ਹੇ ਨਾਨਾਇਣ। ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਨੋ ਵਾਚ। ਹੇ ਅਰਜਨ, ਜੇ ਕਰ ਤਿਸ ਕੇ ਦਿਦੇ ਮੇ ਭੋਗੋਂ ਕੀ ਵਾਸਤਾ
 ਹੈ ਜੋ ਪਰ ਕਰ ਸੁਰ ਲੋਕੋ ਕੇ ਸੁਖ ਭੋਗ ਕਰ ਅਨੰਤ ਕਾਲ ਪੁਨਾ ਇਸ ਲੋਕ ਮੇ ਜਨਮ ਹਾਰਤਾ ਹੈ।
 ਤੁਮ ਕੁਲ ਨਿਵਾਨੇ ਕੇ ਸੁਰ ਮੇ ਹੋਗੇ ਕੇ ਹੋਰਤਾ ਹੁਆ ਪੁਨਾ ਵੰਸ਼ ਕਉ ਪਾਵਤਾ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ
 ਕਰ। ਤਬ ਸੰਤੋ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਪਾਇ ਕਰ ਪੇਰੀ ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਗਤੀ ਕਰ ਕੇ ਮੇਰੇ ਸਰੂਪ ਕਉ ਪਾਵਤਾ ਹੈ।
 ਜੇ ਕਰ ਭੋਗ ਵਾਸਨਾ ਤੇ ਵਹਤ ਹੈ ਤਬ ਗਿਆਨਵਾਨ ਵਿਖਿਤ ਕੇ ਨਕੋਤ ਮੇ ਜਨਮ ਲੇ ਕਰ ਤਤਵ ਕੇ
 ਪਾਇ ਕਰ ਮੁਕਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਹੇ ਸਾਧ, ਉਤਰ ਤਾਪਸਾ ਇਹੀ ਹੈ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਨ ਸਖਾ
 ਕਰਾ ਹੈ। ਅਬ ਇਸ ਪਰ ਏਕ ਕਥਾ ਭੀ ਹੁਣ, ਨਿਸਕਾਮ ਜੋਗੀ ਕੀ। ਏਕ ਰਿਖੀ ਜੀ ਗ੍ਰਿਹੀ ਤਿਸ
 ਕੇ ਨਿਸਕਾਮ ਯੋਗੀ ਆਪਣੇ ਪੁਰੋਦਾ ਹੋਤੇ ਭਏ। ਤਬ ਪਿਤਾ ਤਿਸ ਕੇ ਪੁੰਨ ਪਾਤ ਭੀਤਾ ਆਦਿ ਪਾਤ
 ਕਰਵਾਏ। ਤਬ ਸੋ ਰਿਖੀ ਬਨਗਵਨ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀਤੀ, ਵੇਰਾ ਕਰ। ਤਬ ਤਿਨ ਕੀ ਵਿਆ
 ਹੁਕ ਜੋੜ ਕਰ ਕਹਤ ਭਈ: ਜੀ, ਮੁਝੇ ਚਰਨਾ ਸਾਥ ਰਖੋ, ਸੇਵਾ ਲੀਏ। ਤਬ ਸੰਤ ਕਹਤ ਭਏ।

ਹੇ ਹੁਣਦੇ, ਜੋ ਤੇ ਕੋ ਸਾਥ ਲੈ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਮੈ ਨੇ ਤਿਆਗ ਕਿਆ ਕੀਆ। ਜਾ ਤੇ ਤੂੰ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਕੀ
ਸਖੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੂੰ ਟਿਸ ਨੰਦਨ ਕੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰਿਆ ਕਰ, ਅਰ ਸੰਤ ਸੰਗ ਮੇ ਟਿਸ ਕਾ ਨਿਵਾਸ
ਦੇਣਾ ਹੈ, ਹੇ ਪ੍ਰਿਆ। ਐਸੇ ਕਹਿ ਕਾ ਆਪ ਬਨਰੇ ਰਵਨ ਕਰ ਸੰਨਿਆਸ ਧਾਰਤ ਕਏ। ਤਬ ਜੋ ਪਤੀ
ਦੇਵਤਾ ਰਿਖੀ ਕੀ ਰਿਆ ਪਤੀ ਕੀ ਮੂਰਤੀ ਰਿਦੇ ਮੇ ਪੁੱਤਰ ਕੋ ਸਤਿ ਸੰਗ ਮੇ ਨਿਵਾਸ ਦੇਤੀ ਭਈ।
ਤਾ ਮੇ ਪੁਰਿਦਰ ਰੂਪ ਬਾਲਕੋ ਮੇ ਪਰਮ ਭੂਖਨ ਰੂਪ ਸੰਤ ਮੰਡਲੀ ਕੋ ਪ੍ਰਿਥਮ ਪ੍ਰਨਾਮ ਕਰ ਡੰਡਵਤ
ਪ੍ਰਦਖਣਾ ਕਰ ਕੇ ਪੁਨਾ ਡੰਡਵਤ ਕਰਤਾ ਯਯਾ ਹੁਧ ਬੁਧੀ। ਐਸੇ ਬਾਲਕ ਕੀ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਦੇਖ ਕਰ ਰੂਪ
ਸਰਤ ਸਭਾ ਸਦ ਰਕਤ ਹੋ ਜਏ। ਤਬ ਸੰਤ ਨਾਇਕ ਜੀ ਨਿਕਟ ਬੈਠਾਇ ਕਰ ਪ੍ਰਭੂਤ ਭਏ:
ਹੇ ਬਾਲਕ, ਤੂੰ ਕਵਨ ਹੈ ਅਰ ਕਵਨ ਤੇਰੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਹੈ। ਕੈਸੇ ਤੂੰ ਆਇਆ ਹੈ। ਕਵਨ ਤੇਰਾ
ਨਾਮ ਹੈ ਤੇ ਕਵਨ ਨਾਮ ਹੈ ਹੇ ਸੁਰ ਬੁਧੀ ਕੁਮਾਰ, ਜਾਂ ਤੇ ਹੁਣ ਸਦ ਗੁਣ ਕਾ ਪਾਤ੍ਰ ਭਾਸਣਾ ਹੈ ਤੂੰ।
ਤਬ ਜੋ ਕਮਲ ਬਦਨ ਤੇ ਸੁਗੰਧ ਰੂਪੀ ਬਰਨ ਪ੍ਰਗਟਿ ਕਰਤ ਭਇਆ, ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ। ਹੇ ਭਗਵਨ,
ਪੁਰਿਦਰ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਹੈ। ਦੇਵ ਦੰਤ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਹੈ, ਜੋ ਤਿਨਾ ਕੀ ਆਗਿਆ ਪਾਇ ਕਰ ਪੁਨਾ ਮਾਤਾ
ਕੀ ਆਗਿਆ ਲੈ ਕਰ, ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲੀਏ ਆਪ ਕੀ ਚਰਣ ਸਰਣ ਆਇਆ ਹੂੰ।
ਐਸੇ ਸੁਣ ਕਰ ਬਰਨ ਤਿਸ ਬਾਲਕ ਕਾ ਸਭ ਪ੍ਰਸਨੋ ਕਾ ਉਤਰ ਉਹ ਸੰਤ ਜਾਣ ਲੇਤੇ ਭਏ।
ਜਾਂ ਤੇ ਉਹ ਸੰਤ ਤੇ ਦੇਵ ਭੱਤ ਦਾ ਆਪਸ ਮੇ ਮੇਲ ਹੈ ਸੀ। ਸੇ ਬਾਲਕ ਨਗਾ ਜੇਵਾ ਕਰਨੇ
ਸੰਤ ਸਮੂਹ ਕੀ ਕੋਠੇ। ਜੈਸੇ ਸੰਤ ਦਾਦੂ ਰਾਮ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੈ। ਦੋਹਰਾ। "ਸ਼ਾਈ ਨਿਦ੍ਰੇ
ਸਦਾ ਰਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜਿਉ ਸੂਰਾ। ਸਾਧੋ ਕਉ ਸਨਮੁਖ ਰਹੇ ਜੋ ਦਾਦੂ ਪੂਰਾ"। ਐਸੇ ਤਿਨ ਕੀ
ਆਵਾਜ਼ਾ ਆਈ ਹੈ। ਜੀਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਾ ਮਹਾਂ ਵਾਕ ਹੈ। "ਬਿਲਾਵਨ ਮਹਲਾ

੫। ਜਨ ਢੋਵੇ ਇਹੁ ਸੀਸ ਕਰਿ ਕਰ ਪਗ ਪਖ ਲਾਵੇ। ਬਾਰ ਜਾਤਿ ਲਖ ਬੇਗੀਆਂ ਦਰਸ ਪੇਖ
ਜੀਵਾਵਉ। ਕਰਤਿ ਮਨੋਰਥ ਮਨੇ ਮਾਰਿ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇ ਪਾਵਉ। ਦੇਉ ਸੁਨੰਤੀ ਸਾਧ ਕੇ
ਬੀਜਨ ਢੋਵਾਵਉ। ੧। ਰਹਾਉ। ਅੰਮ੍ਰਤ ਗੁਣ ਸੰਤ ਬੋਲਤੇ ਸੁਣ ਮਨਹਿ ਪੀਲਾਵਉ। ਉਆ
ਰਾ ਮਹਿ ਸੰਤ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਇ ਬਿਖੇ ਜਲਨ ਬੁਝਾਵਉ। ੨। ਜਾ ਭਗਤ ਕਰਹਿ ਸੰਤ ਮੰਡਲੀ
ਤਿਨ ਮਿਲ ਹਰਿ ਗਾਵਉ। ਕਰਤਿ ਨਮਸਕਾਰ ਭਗਤਿ ਜਨ ਧੂਰ ਮੁਖ ਲਾਵਉ। ੩। ਉਠਤ
ਬੈਠਤ ਜਪਹੁ ਨਾਮ ਇਹ ਕਰਮ ਕਮਾਵਹੁ। ਨਾਨਕ ਸੀ ਪ੍ਰਭ ਬੈਠਤੀ ਹਰਿ ਸਰਨ ਸਮਾਵਉ। ੪।
ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨਉ ਕੀ ਅਵਾਜ਼ਾ ਕਾ ਵਰਨਨ ਜੈਸੇ ਪੁਨਾ ਹੀ ਗੁਣਦੇਵ ਜੀ ਕਰਤੇ ਹੈ। "ਸੂਰੀ ਮਹਲਾ
ਹਰਿ ਕਾ ਸੰਤ ਪਗਨ ਧਨ ਤਿਸ ਕਾ ਪਨਹਾਰਾ। ਭਾਈ ਮੀਤ ਸੁੰਤ ਭਾਗੁ ਤੇ ਜੀਆਂ ਹੂੰ
ਤੇ ਪਿਆਰਾ। ੧। ਰਹਾਉ। ਕੇਸਾ ਕਾ ਕਰ ਬੀਜਨਾ ਸੰਤ ਚਵਰ ਡੁਨਾਵਉ। ਸੀਸ ਨਿਹਾਰਉ
ਚਰਨ ਤਨ ਧੂਰ ਮੁਖ ਲਾਵਉ। ੨। ਮਿਸਟ ਬਰਨ ਬੈਠਤੀ ਕਰਤਿ ਦੀਨ ਕੀ ਨਿਆਈ। ਤਜਿ
ਅਭਿਮਾਨ ਸਰਣੀ ਪਰਉ ਹਰਿ ਗੁਣਨਿਧ ਪਾਈ। ੩। ਅਵਲੋਕਨ ਪੁਨਹਿ ਪੁਨਹਿ ਕਰ ਜਨ ਕਾ
ਦਰਸਾਰ। ਅੰਮ੍ਰਤ ਬਰਨ ਮਨ ਮਹਿ ਜਿਰਉ ਬੈਠਉ ਸਾਰ ਬਾਬ। ੪। ਚਿਤਵਉ ਮਨ ਆਪਾ ਕਰਉ
ਜਨ ਕਾ ਸੰਗ ਪਾਗਉ। ਨਾਨਕ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਦਇਆ ਕਰ ਦਾਸ ਰਚਨੀ ਨਾਗਉ। ੪।"

ਸੋ ਤਿਸ ਪਰ ਗੁਰ ਸਿੰਤ ਸੇਵਾ ਕੀ ਨਿਪੁਨਤਾ ਦੇਖ ਕਰ ਸੋ ਕੈਸੇ ਜਿਸ ਸਿੰਤ ਕੇ ਮਨ ਮੇ ਫੁਰਨਾ
 ਫੁਰ ਜੇ ਜਲ ਪਾਠ ਕਰਉ। ਤਬ ਤਿਸ ਨੇ ਤਾਤ ਕਾਲ ਹੀ ਕਰ ਕਮਲ ਮੇ ਜਲ ਕਰ ਪੂਰਨ ਕਮਲ
 ਆਵੇ ਦੇਨਾ। ਅਰ ਬਿਧ ਸਿੰਤ ਕੇ ਬਾਹਰ ਹੋਨੇ ਪੁਨਾ ਦੁਹਾ ਕਉ ਸੋ ਜੇ ਗਤ ਕਉ ਰੋਜ ਅੰਜਨ
 ਪਵਾਵਤਾ ਸੀ। ਏਕ ਰੈਣ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਲੀਏ ਆਗੇ ਸਮਾਜ ਨਾਇ ਬੈਠੇ ਆਵਤਾ ਦੇਖ ਕਰੇ।
 ਸੋ ਕੀ ਖਤਾ ਰਿਹਾ ਰਾਤ ਭਰ ਸੇਵਾ ਕੀ ਪੂਰਨਤਾ ਲੀਏ। ਤਬ ਨੇਤਰ ਖੋਲ ਕਰ ਕੰਠ ਨਾਇ ਕਰਿ
 ਕਹਾ ਜੇ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਪੂਰਨ ਭਈ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ। ਪਰਮ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹਰ ਕਰ ਕਰਤ ਭਏ ਪ੍ਰੇਮਤੀ
 ਪ੍ਰੇਮਜਨ ਆਗੇ ਤੇਰੇ ਤੇ ਪ੍ਰੀਤ ਹੀ। ਜੇ ਤੇਰੇ ਮਨ ਮੇ ਈਛਨਾ ਹੈ ਸੋ ਕਰੇ। ਤਬ ਸੁਣ ਕਰ, ਦੋਨੋ ਕਰ
 ਜੋੜ ਕਰ, ਬੇਨਤੀ ਕਰਤ ਭਏ। ਹੇ ਭਗਵਨ, ਜੇ ਅਪ ਅਤਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਆਪ ਸੇਵਾ ਰੂਪ ਜਾਨ
 ਹੋ। ਮੇਰੇ ਜੇਠੇ ਬਾਲਕੋ ਕੀ ਜੋ ਨੀਲਾ ਹੈ। ਪਰ ਮੈ ਦੁਮਾਤਾ ਹੋ। ਤਾਂ ਆਪ ਧੰਨ ਹੈ, ਧੰਨ ਹੈ,
 ਧੰਨ ਹੈ, ਹੇ ਗੁਰੇ। ਜੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਤਾਂ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਧ ਦੁਖੇਣ ਤਰਉ ਮੈ। ਤਬ ਸਿੰਤ ਕਰਤ ਭਏ:
 ਹੇ ਪਿਆਰੇ, ਪੰਚ ਦਸੀ ਮੇ ਕਹਾ ਹੈ, ਸੁਰਤੀ ਅਰਥ। ਹੇ ਪੁਰਸੋ ਤਿਸ ਇਕ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਜਾਣੇ।
 ਹੋਰ ਬੇਅਰਥ ਬਾਣੀ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰੇ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਜੋ ਪਛਾਣ ਕਰਿ
 ਨਿਸਚੈ ਰਵਨੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਗਿਆਨ ਹੀ ਮੁਖੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੈ। ਜੇਠੇ ਬੰਬੇ ਬੇਗ ਵਾਲੀ ਨਦੀ
 ਸੋ ਸੇਤ ਹੀ ਪਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮ ਹੋਨੇ ਦੀ ਕਾਮਨਾ ਵਾਲਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਾਰ ਧਿਤੀ ਨੂੰ ਕਰੇ।
 ਔਰ ਬਹੁਤੇ ਬਾਹਰ ਮੁਖ ਜੋ ਬਚਨ ਹੈ, ਵਿਅਰਥ, ਸੋ ਨ ਸੁਣੇ, ਨ ਕਰੇ। ਜਾ ਤੇ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਰੂਪ
 ਧਿਆਨ ਕਰ ਕੇ ਮਨ ਥਕਤਾ ਹੈ। ਵਿਅਰਥ ਬਾਰ ਬਾਰੋਂ ਤੇ ਬਾਣੀ ਬਮਤੀ ਹੈ, ਪੁਨਾ ਚਿਤ ਕਉ
 ਸਿੰਤ ਨਹੀ ਆਵਤੀ, ਸੁਰਤੀ ਕਰਤੀ ਹੈ। ਜਬ ਕੋਈ ਪੁਰਖਮਿਸ਼ ਚਰਮਵੱਤ ਅਰਥ ਕੇ ਨਪੇਟ
 ਨਏਗਾ, ਤਬ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਜਾਣੇ ਬਿਨਾ ਦੁਖ ਕੀ ਨਬਿਤ ਹੋ ਜਾਣੀ। ਤਾਤ ਪਾਯ ਇਹ
 ਜੇਠੇ ਮਿਸ਼ਰ ਚਰਮਵੱਤ ਅਰਥ ਕਾ ਨਪੇਟਨਾ ਨਹੀ ਹੋ ਸਕਤਾ। ਤੇਠੇ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਜਾਣੇ ਬਿਨਾ
 ਦੁਖ ਭੀ ਦੂਰ ਨਹੀ ਹੋ ਸਕਤਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਅਨਵੇ ਵਿਤ੍ਰੇ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ਤੇ ਦੁਖ ਕੀ ਨਿਵਿਰਤੀ
 ਇਹੁ ਵੇਦਾਂਤੋਂ ਕਾ ਢੰਗ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਜਾਣਿਆਸੀ ਨੇ ਜੋਣੇ ਪ੍ਰਸੰਤ ਤੇ ਮਰਣੇ ਪ੍ਰਸੰਤ ਵੇਦਾਂ ਤੋਂ
 ਜੋ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ, ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦਿਕੋ ਕੀ ਨਿਵਿਰਤੀ ਵਾਸਤੇ। ਅਰ ਤਤੁਵ ਵੇਤਾ ਨੇ ਬ੍ਰਹਮ ਤਤੁਵ
 ਕੇ ਜਾਣ ਕਰਿ ਸਾਸਤ੍ਰਾਂ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰ ਦੇਣਾ। ਸੁਰਤੀ ਕਰਤੀ ਹੈ ਸਾਸਤ੍ਰਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕਰ
 ਜਗਿਆਸੂਧਾਨੋਂ ਕੀ ਬੁਧ ਵਾਲਾ ਤਿਨਾ ਸਾਸਤ੍ਰਾਂ ਦਾ ਵਾਰੰਵਾਰ ਅਭਿਆਸ ਕਰੇ। ਪਰ ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ
 ਜਾਣ ਕੇ ਤਿਨਾ ਸਾਸਤ੍ਰਾਂ ਕਾ ਪਰੀ ਤਿਆਗ ਕਰ ਦੇਵੇ। ਜੇਠੇ ਭੋਜਨ ਅਰਬੀ ਭੋਜਨ ਕਾ
 ਚੁਆਹਤੀਆਂ ਲਿਆਗ ਦੇਤਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਸਨ। ਸੋ ਕੋਮਾ ਹੋ ਰੋਸਤਨ। ਉਤ੍ਰਹ ਜਿਸ ਚੈਸਤੀਨ
 ਸੁਬਰ ਸਪਤਸ ਰੂਪ ਰਸਰੀਧ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪੰਜਾਂ ਵਿਖਿਆਂ ਨੂੰ ਹੋ ਤ੍ਰਾਤਵਰਾ ਨੇਤ੍ਰ ਰਸਨਾ ਘ੍ਰਾਨ ਦੁਆ
 ਜਾਨਤਾ ਹੈ, ਇਹ। ਅਰੁ ਜਿਸ ਚੈਸਤੀਨ ਕਰ ਗ੍ਰਿਹਣ ਗਿਆਨ ਮਨ ਆਦਿ ਨਿਪੂਰਣ

ਵਿਸ਼ਾਖਾ ਕੇ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਅਰ ਜਿਸ ਰੇਸ਼ਤਨ ਕਾਰੇ ਅੰਤਰ ਕਰਣ ਕੀਆਂ ਬਿਤੀਆਂ ਜੋ ਹੈ, ਸੰਕਲਪ
ਆਦਿ, ਨਿਸ਼ਚੇ ਕੇ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਤਿਸ ਰੇਸ਼ਤਨ ਕਾ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮ-ਵੈਦਾ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ਕਹਤੇ ਹੈ।
ਜੋਈ ਰੇਸ਼ਤਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੇ ਰੂਪ ਕੇ ਧਾਰ ਕਰ ਇਸਥਿਤ ਹੂਆ ਹੈ। ਜੋਈ ਰੇਸ਼ਤਨ ਇਦ੍ਰਾਦਿਕ ਦੇਵਤਾ ਕੇ ਰੂਪ
ਮਹਾਂਦੇਵ ਰੂਪ ਹੋਰਰ ਇਸਥਿਤ ਹੂਆ ਹੈ। ਜੋਈ ਰੇਸ਼ਤਨ ਇਦ੍ਰਾਦਿਕ ਦੇਵਤਾ ਕੇ ਰੂਪ ਧਾਰੇ ਹੈ। ਜੋਈ
ਰੇਸ਼ਤਨ ਮਨੁਖ; ਗਊ, ਘੋੜਾ, ਪਸ਼ੂ, ਪੰਖੀ, ਸੈਲ, ਆਲ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕਰ ਬਨ ਤਿਨ ਆਦਿ
ਇਸਥਿਤ ਹੂਆ ਹੈ। ਐਸਾ ਜੋ ਏਕ ਰੂਪ ਰੇਸ਼ਤਨ ਹੈ ਜਸ ਵਿਖੇ। ਇਸਥਿਤ ਹੂਆ ਹੈ ਜੋ
ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ। ਜਿਸ ਕਾਰਣ ਤੇ ਸਭਨ ਵਿਖੇ ਰੇਸ਼ਤਨ ਇਸਥਿਤ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕਾਰਣ ਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿਖੇ ਭੀ
ਇਸਥਿਤ ਹੈ। ਗੁਰ ਕਹਤੇ ਹੈ: ਹੇ ਨੋਮ ਜਿਗਵੇਦਿ ਕੀ ਚੇਤਨੇ ਉਪਨਿਖਦ ਜੋ ਕਥਨ ਕੀਆ ਹੈ
ਤਾਂ ਤੇ ਤੂੰ ਜੀ ਤਿਸ ਚੇਤਨ ਵਿਖੇ ਇਸਥਿਤ ਹੈ। ਐਸੇ ਸ੍ਰਵਣ ਮਨਨ ਨਿਦਧਿਆਨਨ ਦੁਆਰਿਤਿ ਸਾਖਿਆਤ
ਕਾਰੀ ਪਾਇ ਕਰ, ਪੁਨਾ ਆਗਿਆ ਪਾਇ ਕੇ, ਗੁਰਾਂ ਕੀ, ਤਬ ਆਪਨੀ ਮਾਤਾ ਕੇ ਦਰਸਨਾ ਕਰ, ਚਰਨਾ
ਪਰ ਆਏ ਮਸਤਕ ਟੇਕਤ ਹਯਾ। ਜੋ ਮਾਤਾ ਤਿਸ ਕੀ ਮਾਨੋ ਯੋਗਨੀ ਕਰਤੀ ਸੀ ਅਰ ਸਕਤ ਜਪੀਨ
ਸੀ। ਜੋ ਪੁਰੋਹ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਜਾਨਤੀ ਭਈ ਜੋ ਗਿਆਨ ਨੀਟਾ ਕਰਿ ਤਾਂ ਇਹ ਪੂਰਨ ਹੈ
ਪਰੰਤੂ ਜੇਵ ਕੀ ਧਰਮ ਮੇ ਨਿਪੁਨ ਹੈ, ਅਥਵਾ ਨਾਹੀ ਤਾਂ ਤੇ ਜੋ ਕੀ ਪ੍ਰੀਖਆ ਕਰਨ ਤੀਏ ਅਥਾ ਰਾ
ਜਮੇ ਕਰਤ ਭਈ ਹੇ ਤਾਤ, ਹੇ ਤਾਤ। ਤਿਸੀ ਮੇ ਉਤ ਕਹ ਦੇਨੋ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਾ ਕਹਾ ਜੀ ਮਾਤਾ ਜੀ।
ਜੀ ਮਾਤਾ ਜੀ, ਜੇਵਕ ਪੁਤਰ ਹਾਜਰ ਹੈ, ਨਿਦੇਸ਼ ਕਰੀਏ। ਤਬ ਮਾਤਾ ਕਹਤ ਭਈ ਜੋ ਮੇਰੂੰ
ਤ੍ਰਿਖਾ ਲਾਗੀ ਹੈ, ਹੇ ਤਾਤ। ਐਸੇ ਸ੍ਰਵਣ ਕਹ ਤਾਤਕਾਲ ਹੀ ਕਟੋਰਾ ਹਾਥ ਮੇ ਨੇ ਕਰ ਜਬ ਘਟ ਪਰ
ਚਨਾ ਜੋ ਵੇਖੇ ਤਾਂ ਕੀ ਦੇਖੇ ਜਲ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਤਬ ਅਪਨੇ ਆਪ ਕੇ ਧਿਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਧ੍ਰਿਗ ਹੇ
ਇਸ ਪੁਰ ਕੇ ਜੀਵਨੇ ਤੇ ਜਿਸ ਕੀ ਮਾਤਾ ਅਥਵਾ ਪਿਤਾ ਤ੍ਰਿਖਾ ਕਰ ਵਿਆਕੁਲ ਹੈ ਤੇ ਜਲ ਕੇ ਨਹੀਂ
ਦੇਤਾ। ਤਬ ਵਰਫ ਅਜਬਾਨ ਨਿਕਟ ਸੀ। ਵਾਡਾਨੀ ਜਲ ਕਰ ਪੂਰਨ ਕਰ ਕੇ ਕਟੋਰਾ ਹਾਥ ਮੇ ਜਬ
ਮਾਤਾ ਕੇ ਨਿਕਟ ਲਿਆਇਆ ਤਾਂ ਆਸੀ ਮਾਤਾ ਨੇ ਆਪਣਾ ਇ ਲਈ ਜਪਤ ਦਿਵਾ ਕੀ।
ਉਪ੍ਰੰਤ ਨੇਤ੍ਰ ਖੋਲੇ ਤਬ ਪੁਤਰ ਜਲ ਤਈ ਖੜਾ ਹੈ। ਤਬ ਦੇਖ ਕਰ ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਈ ਅਰ ਕੰਠ ਨਾਇਆ
ਤੇ ਕਹਾ: ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਤੂੰ ਧੰਨ ਹੈ ਭੈਰ ਧੰਨ ਹੈ, ਅਰ ਤੂੰ ਜਸ ਕਲਾ ਕਰ ਪੂਰਨ ਹੈ। ਗਿਆਨ
ਕਲਾ, ਚਰਤ ਕਲਾ, ਯੋਗ ਕਲਾ, ਦਾਨ ਕਲਾ, ਧਰਮ ਕਲਾ ਪੁਨਾ ਜੇਵਕੀ ਧਰਮ ਜੋ ਜਬ ਰਸਮੇ ਨਿਮੀ
ਹੈ, ਤੇ ਦਇਆ ਆਦਿ ਜੋ ਸੰਪੂਰਣ ਹੈ ਨਖਮੀ ਤੋ ਆਦਿ ਤਿਸ ਕਰ ਤੂੰ ਪੂਰਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਰ ਸਭੀ
ਰਿਣ ਤੇਰੇ ਸਿਰ ਤੇ ਦੂਰ ਭਏ ਦੇਵ ਰਿਣ, ਪਿਤ੍ਰ ਰਿਣ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਭੰਡ ਯਮ ਭੰਡ, ਸਰਬ ਰਿਣ ਤੇ
ਤੂੰ ਅਰਿਣੀ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੇਰੂੰ ਧੰਨ ਹੈ, ਇਕੋਨ ਕੁਲ ਅਥਵਾ ਇਕੋਤਰ ਜੋ ਕੁਲ ਕਾ ਸੁਹਾਰ ਭਯਾ
ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੂੰ ਧੰਨ ਹੈ, ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ। ਸੀ ਕਾਈ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਹੇ ਸਾਧ ਐਸੇ ਨਿਸਕਾਮੀ ਯੋਗੀ ਹੈ। ਹੇ
ਸਾਧ, ਹੁਣ ਭੀ ਗੁਰੂ ਤੇ ਸਰਤ ਤੇ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਕਉ ਜੋ ਨਿਰਾਪਟ ਹੋ ਕਰ ਪੂਜਦੇ ਹੈ ਤਿਨ ਕਉ ਤੂੰ ਜੋ
ਜਾਨ ਸੋ ਨਾਮ ਕੇ ਰਸੀਆ ਹੈ। ਜੋ ਸਾਧ ਸੁਲਕਰ ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ਤੇ ਕਹਤਾ ਹਯਾ:

ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਮੈਂ ਨੇ ਜਾਣ ਲਏ ਹੈ ਨਿਸ਼ਕਾਮ ਯੋਗੀ ਕੇ ਲਖਣ ਤੁਮਰੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਰੋਇਦ
 ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਤੇ ਰਹਤ ਜੋ ਧਾਮ ਹੈ ਜੋ ਜੋ ਜੀਵ ਕਰਤੇ ਹੈ ਯਗ ਤਪ ਸਾਧਨ ਆਦੀ ਯਦਪ ਵੇਦ
 ਵਿਰਤ ਭੀ ਹੈ ਤਉ ਭੀ ਸੋ ਜਾਕੀ ਜਨ ਸਹਾਮ ਧਰਮੀ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਨਾਂ ਸਾਥ ਆਪ ਕੇ ਦਾਜੋ ਤਾ
 ਕਿਵੇ ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਨਹੀਂ। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਾ ਸਿੰਧੂ ਗ੍ਰੰਥੇ ਉਤਾਰਹੇ ਨਿਸ਼ਕਾਮ ਯੋਗੀ ਬ੍ਰਹਮ ਨੇਸ਼ਟੀ
 ਬਰਨਨ। ਪੈਤਾਨੀਸਮੇਸ਼ਹੁਲਾਸਾ। ੪੫। ਸਾਖੀ ਭਾਈ ਬਾਰਾ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਕੀ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ
 ਬਾਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੰਧਰ, ਜਿਨਾ ਸਾਖਾ ਨਿਵਾਸੀ, ਰੁਰਧਾਨੀ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮੀ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤੇ
 ਦਿੜ ਵਿਗਵਾਸ ਰਖਣ ਵਾਲੇ ਸੋ ਜਿਨਾ ਦੇ ਬੜੇ ਬੈਰਾਵਾਨ, ਸੰਤੋਖਵਾਨ, ਧੀਰਜਵਾਨ
 ਭਜਨਵਾਨ, ਪ੍ਰਉਪਕਾਰੀ ਦਿਆਨੂ ਸੰਤ ਹੈ। ਨਾਮੁਬੇਸ ਵਿਖੇ ਹੀ ਵੈਰਾਗ ਆਣ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਆ, ਇਨ ਕੇ।
 ਜੋ ਕੁਝ ਹੋਥ ਆਵੇ ਨੇੜਵੰਦਾਂ ਨੂੰ ਜਾ ਰੇਲਾ। ਪਿਤਾ ਨੇ ਇਹ ਚਾਲੀ ਦੇਖ ਕੇ ਮਾਇਆ ਆਦਿਕੋ
 ਕੋਈ ਵਸਤ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੋਰਰੇ ਨਾ ਰਹਿਣ ਦਿਤੀ। ਤਬ ਹੁਦਾਰ ਨੇ ਨੇ ਕਰ ਗ੍ਰੀਬਾਂ ਦੀਆਂ ਗਰਜਾਂ
 ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਨ ਲਗੇ ਪੜੇ। ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਜਬ ਖਬਰ ਭਈ ਤਬ ਭਾਰਜਾ ਸਹਤ ਪੁੱਤਰ ਕੋ ਘਰੇ
 ਜਵਾਬ ਦੇ ਦਿਤਾ। ਤਬ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪਿੰਡ ਵਿਖੇ ਹਟੀ ਆਨ ਕਢੀ। ਕੁਝ ਕਾਲ ਪੀੜੇ ਲੇਖਾ ਕੰਕੜੇ ਭਏ
 ਤਾਂ ਬੋੜੇ ਸਮੇ ਵਿਖੇ ਹੀ ਵੰਡ ਕਰ ਅਹੁੜੇ ਕਰ ਭੀ ਪੁਨਾ ਬਹੁਤ ਮਾਇਆ ਬੰਦੀ ਰਹੀ। ਤਾਂ
 ਵਿਰਾਗਤੋ ਭਏ ਜੋ ਮਾਇਆ ਨਾਲ, ਅਨੇ ਬੋਲੇ ਜੋ ਅਭਿਆਨੀ ਹਨ ਜੋ ਬਿਖਾਰੇ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਤੇ
 ਅਨੇਕਾਂ ਦਾਤਾਂ ਜੋ ਦੇਨਹਾਰਾ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਹੈ ਤਿਸ ਤੇ ਹੀ ਸਿਮ੍ਰੀਏ। ਹੋਰ ਕੂੜੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਨਾਲ
 ਆਡਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਨਹੀਂ। ਐਸੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰ ਧੰਨ ਪਦਾਰਥ ਸ੍ਰੀ ਦੇ ਬਾਤ੍ਰ ਤੀਕ ਮਭ
 ਦੁੱਖਿ ਦਿਤੇ, ਤੇ ਲਗੇ ਭਜਨ ਕਰਨ। ਬਹੁਤ ਵਿਚ ਤੱਕ ਇਕਾੰਤ ਇਕਥਾਨ ਵਿਖੇ ਨੇਤ੍ਰ ਮੂੰਧ ਕਰ
 ਸਮਾਧੀ ਲਾਇਓ ਧੈਰੇ ਰਹਤੇ। ਇਨ ਕੀ ਭਗਤੀ ਪਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੈ ਕਰ ਜੀ ਕਲਗੀਧਰ ਗੁਰੂ ਰੋਇਦ ਸਿੰਘ
 ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਬਾਜ ਪਰ ਸਵਾਹੁ, ਕਾਮੇ ਮੀਤ ਬਾਜ, ਮੋਹਨੀ ਮਨ ਮੋਹਨੀ ਮੂਰਤਿ ਆਨ ਦ੍ਰਾਨ ਦੇਤੇ
 ਭਏ। ਤਿਨ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਾ ਬੋਲ ਪਾਇ ਕਹ ਜੀ ਧਾਸੀ ਬਾਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਦੇਨ ਦੇ ਸਭ ਲੋਕਾਂ
 ਨੂੰ ਕਬਰਾਂ, ਮੜੀਆਂ, ਫੂਤਾਂ, ਪ੍ਰੇਤਾਂ, ਪਥਰਾਂ ਆਦਿਕ ਦੇ ਪੂਜਨ ਤੋਂ ਹਟਾ ਕੇ ਤੇ ਜਾਦੂ, ਟੂਨੇ, ਭੂਆਂ,
 ਵਹਿਮਾਂ ਤੇ ਛੁਏ ਕੇ ਛੁੜੇ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤੇ ਪੂਜਨ ਵਿਖੇ ਲਗਾ ਦਿਤੀ। ਐਸੀ
 ਕ੍ਰਿਆ ਹੋਈ ਜੋ ਘਰ ਘਰ ਮਾਈ ਭਾਈ ਹੁਣ ਦੁਤਬਾਨੀ ਦਾ ਹੀ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕੰਧਰਾ ਅਤੇ
 ਲਾਸੇ ਤੇ ਸੰਤ ਪਿੰਡਾ ਨਗਰਾਂ ਵਿਖੇ। ਜੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨਾਲ ਇਤਨਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਸੰਤ
 ਭਾਈ ਬਾਰਾ ਸਿੰਘ ਕੀ ਕਾ ਜੋ ਯਾਤ੍ਰਾ ਭੀ ਜੀ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਕੀ ਅਰਦਲ ਮੇਂ ਹੀ ਹੋ ਕਰ ਕਰਦੇ ਹਨ।
 ਭਾਵ ਜੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਦਾਸਨ ਬਿਨਾ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤੇ। ਅਰ ਸੰਗਤ ਕੇ ਭੀ ਸ੍ਰੀ
 ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਹੀ ਨੜ ਨਾਇਆ ਹੈ। ਭਵ ਸਾਧਰ ਸੁਖੈਨ ਤਰਬੇ ਰਿਤ। ਜਬ ਜਬ
 ਸ੍ਰੀ ਅਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਤੇ ਹੋਰ ਗੁਰ ਅਸਥਾਨਾਂ ਦੀ ਯਾਤ੍ਰਾ ਵਾਸਤੇ ਆਏ ਤਾਂ ਸੰਗਤ ਸਾਥ ਬਹੁਤ ਜੀ।
 ਇਨ੍ਹਾਂ ਪੁਰਾਨ ਨਾਮ ਕੇ ਰਸੀਆ ਸੰਤ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਹ ਸੰਤ ਅਰ ਦੇਵੀਆਂ ਅਰ ਦੇਵਤੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।
 ਸਾਰ ਹੀ ਭਜਨ ਕੀ ਮੂਰਤੀਆਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਕੀਰਤਨ ਕਰਤੇ ਵਕਤ ਬਕਤੇ ਨਹੀਂ
 ਭਾਵੇਕਿਨੀ ਰਾਤ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਅਰ ਨਾਮੁਬੇਸ ਕਾ ਖਿਆਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੀਰਤਨ ਸਮੇ ਜੇਸੇ

ਸ੍ਰੀ-ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਵਾਕ ਹੈ। "ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੇ ਨਾਮ ਅਪਾਰ"। ਐਸੇ ਭਾਈ ਭਾਰਾ ਸਿੰਘ
ਜੀ ਸਿੱਤ ਹਨ। ਸਾਖੀ ਭਾਈ ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਹੋਤੀ ਮਰਦਾਨ ਵਾਲੇ ਕੀ। ਇਹ ਸਿੱਤ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰਤਾਪ ਵਾਲੇ
ਨਾਮ ਨਿਮਰਨ ਕੇ ਬਲ ਕਰ, ਹੋਤੀ ਮਰਦਾਨ ਵਿਖੇ ਮਤੇ ਪ੍ਰਸਿਧ ਸਰਬ ਹੁਣੇ ਕੇ ਨਿਧ, ਗਿਆਨਵਾਨ ਸਿੱਤ
ਹੁਣੇ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਗੁਰ ਵਾਕ ਹੈ। "ਹਰਿ ਕਾ ਕਰਤਿ ਪ੍ਰਗਟਿ ਨਹੀਂ ਛਪੇ"। ਜੋ ਦੋਹੇ ਦਿਸਾਉਂ
ਮੇ ਇਨ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਗੁਰਮੁਖ ਜਨ ਕਰਤੈ ਹੈ। ਭਜਨ ਕਰਨੇ ਮਰ ਕਰਾਵਨੇ ਅਰ ਸੁਭ ਮਾਰਗ ਮੇ
ਪ੍ਰੇਰ ਕਰਿ ਜੀਵੇ ਕੇ ਕਲਿਆਨ ਕਰਨੇ ਪੇ ਹੀ ਇਨ ਕਾ ਸਮਾ ਬਤੀਤ ਹੋਤਾ ਭਇਆ। ਜੰਗਲ ਮੇ ਜਾਇ
ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਧੂਰਾ ਭੀ ਮੰਗਲ ਹੋ ਜਾਤਾ। ਧੰਨ ਹੈ ਉਹ ਸਿੱਤ ਜਿਨ ਕੇ ਐਸੇ ਸਿੱਤ ਕਾ ਸਤਿਸੰਗ ਹੋਵੇ ਹੈ।
ਕਥਾ ਭਾਈ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਿੱਤ ਪਟਿਆਲੇ ਵਾਲੇ ਕੀ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜਿਨਾ
ਸ੍ਰੀ ਸੁਪਾਰ ਆਇ ਨਿਵਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ ਪਟਿਆਲਾ ਤਜ ਕਰ ਸੱਚ ਪ੍ਰਿਥੁ ਹੋ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿਆਰੇ
ਭਜਨ ਮੂਰਤੀ ਗੁਰ ਭਗਤਿ ਸੰਤ ਦਾ ਪੂਜ ਕੇ ਭਾਗ ਕਰਨ ਵਾਰੇ ਸਿੱਤ ਆਇ ਹਨ। ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ
ਜੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੇ ਪਕੇ ਪ੍ਰੇਮੀ। ਕੋਸੇ ਜੇ ਨਿਵਾਸ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਆਇ ਕਰਿਆ ਹੈ। ਭ੍ਰੋਕੜੇ
ਮਾਈ ਭਾਈ ਇਨ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਪਾਇ ਕਰ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਤਿਨ ਪਹਿਰ ਵੇਲੇ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ
ਜਾਏ ਨਕ ਰਏ ਹਨ। ਅਰ ਆਪ ਸਿੱਤ ਤਿਨ ਪਹਿਰੇ ਨਾਲ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਅਰ ਜੋ ਦਰ
ਕੇ ਦੀਵਾਨ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਜੀ ਬਿਨਾ ਕਿਸੇ ਨਾਮੇ ਦੇ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਾਬਰ, ਵੇਲੇ ਜਿਰ,
ਦੋਨੋ ਵੇਲੇ। ਭਾਵੇ ਕੋਸਾ ਹੀ ਮੀਰ ਹੋਵੇ, ਅਪਵਾ ਰਨੇਗੀ ਹੋਵੇ। ਸ੍ਰੀਰ ਕੇ ਖੇਦ ਹੋਵੇ ਤਉ ਭੀ ਨਾਨਕ
ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਦੇਤੇ। ਪੀਛੇ ਸਾਧ ਇਨ ਕੇ ਸੁੱਚ ਸੇਵਕ ਭਾਈ ਸਾਧੂ ਸਿੰਘ ਜੀ ਚਲਤੇ ਕੋਈ ਸੋਕਾ ਦੇਤੇ
ਹਨ। ਮਾਨੇ ਸਿੱਤ ਰੂਪੀ ਏਕ ਨਾਟ ਜੇ ਭੇਟੇ ਜਾ ਕਰ ਦੇ ਨਾਟਾਂ ਹੋਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਤੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ
ਹਨ। ਜੋ ਕੋਸੇ ਹੈ ਭਾਈ ਸਾਧੂ ਸਿੰਘ ਜੀ ਐਸੇ ਸ੍ਰੀ ਸੁਖਮਨੀ ਸਾਹਿਬ ਮੇ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਸੇਵਕ ਕਾ ਨਮੂਨਾ ਲਿਖਾ ਹੈ। "ਗੁਰ ਕੇ ਗ੍ਰਿਹ ਸੇਵਕ ਜੋ ਹਰੇ। ਗੁਰ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮਨ ਮੇ ਜਹੇ।
ਆਪਸ ਕਉ ਕਰ ਕਹੁ ਨ ਜਨਾਵੇ। ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਿਦੇ ਸਦ ਧਿਆਵੇ। ਮਨ ਬੇਚੇ ਸਤਿ ਗੁਰ
ਕੇ ਪਾਸ। ਤਿਸ ਸੇਵਕ ਕੇ ਰਾਜ ਹਾਸ। ਪੇਵਾ ਕਰਤ ਹੋਇ ਨਿਰਕਾਮੀ। ਤਿਸ ਕੇ ਹੋਤ
ਪ੍ਰਾਪਤ ਦੁਆਮੀ। ਆਪਣੀ ਰਿਪਾ ਜਿਸ ਆਪ ਕਦੇਇ ਨਾਨਕ ਜੋ ਸੇਵਕ ਗੁਰ ਕੀ ਮਤਿ ਲੇਏ।"
ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਥਮ ਸੇਵਕ ਪਾਥਾ ਮਤਾਬ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਤੀਜੇ ਭਾਈ ਭੀਰਾ ਸਿੰਘ ਸਾਧਾਰਨ ਮੇਲਿਆਂ ਕਪੜਿਆਂ
ਵਿੱਚ ਮਾਨੇ ਲਾਲ ਹਨ। ਜੈਸੇ ਪਿਛੇ ਭਾਈਆਂ ਵਾਲੇ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮੁਕਟ ਮਣੀ ਛਬੀਨ ਵਾਲੇ ਕੀ ਕਥਾ ਮੇ
ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਜੋ ਉਨਾ ਦੇ ਕਪੜੇ ਭੀ ਸਾਧਾਰਨ ਮੇਲੇ ਜੇ ਹੋਰੇ ਹਨ। ਜੋ ਭਾਈ ਸਵਾਏ ਸਿੰਘ
ਜੀ ਜੈਸੇ ਥੇ। ਜੋ ਏਕ ਸਮੇ ਕਹਤੇ ਭਏ ਜੋ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੋ ਸਵਰਾ ਦਾ ਰੁਖ ਨਾ ਦੇਗਾ, ਤਾਂ
ਨਤਕ ਵੀ ਕ੍ਰਿਪਦੇਸ਼ ਰਿਆ ਹੈ। ਭਾਵ ਪ੍ਰਮੋਦਵਤ ਕੇ ਹਾਏ ਨੂੰ ਮਿਠਾ ਕਰ ਕੇ ਮਨਨ ਦਾ ਹੈ।
ਅਤੇ ਦੁਖ ਦੁਖ, ਦੁਖ ਸੋਕ, ਨਰਕ, ਸਾਧਨ, ਇਕ ਸਾਧਨ ਨਮਝਦੇ ਨਨ। ਸਿੱਤ ਭਾਈ ਗੁਰਮੁਖ
ਜੀ ਦੇ ਸੇਵਕ ਦਿਸਤੀ ਭੀ ਅਰ ਤਿਆਰੀ ਕੀ ਹੋਰ ਪ੍ਰਸਤ ਹਨ ਜੋ ਪਾਸਾ ਰੂਪੀ ਸਿੱਤਾਂ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ
ਨਾਲ ਲੋਹ ਤੇ ਕੀਰਨਵਤ ਹੋਤੇ ਭਏ ਹਨ। ਭਾਵੇ ਕੋਈ ਸਬੰਧੀ ਹੋਵੇ ਭਾਵੇ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਹੋਵੇ ਅਤੇ

ਪੈਰਸ ਨਿਮਰਨ ਕਰੇ ਤੋਂ ਰਹਿਣੇ ਦੇਤੇ ਹੈ ਪਾਸ ਸਿਤ ਆਪਨੇ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣੇ ਦੇਤੇ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤਾਤ ਪਤਲ ਇਹ ਜੋ ਅਜਾਫਾ ਲੇਖਾ ਧਰਮ ਰਾਇ ਨੂੰ ਨਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਜਦਾ ਹੀ
ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਹੀ ਕਰਾਈ ਜਾਣੇ। ਪਾਠੀ ਅਤੇ ਸਚੇਤ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਦੁਨਾ ਵਿਚਾਰ ਕੇ
ਹੀ। ਕਈਆਂ ਨੂੰ ਪਰੇਰੇ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਮੇਤਾ ਰੁਕਣ ਦੀ ਸੂਹਣੀ ਦੀ ਅਤੇ ਤਪੜੀ ਦੀ ਸੇਵਾ
ਵਿਖੇ ਭਾਰਿਆ ਹੈ। ਗਰਮੀ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜਾਕੇ ਸੰਭਾ ਮਰਮਰ ਸੀਤਲ ਕਰਨਾ,
ਬੀਜਨਾ ਕਰਨਾ, ਜਲ ਛਕਾਣਾ ਇਤਿਆਦੀ ਸੇਵਾ ਵਖੇ ਕਈਆਂ ਨੂੰ ਜੋੜ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਕਈਆਂ
ਨੂੰ ਦੇਵਾ, ਵਿਖੇ ਲਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਗਲ ਕੀ ਘੋੜੀਆਂ ਮਿੱਟੀ ਤਾਈ ਪ੍ਰਮੋਸਵਰ ਤਰਫ
ਨਾਈ ਜਾਵੇਂ ਜਿਸ ਤੇ ਸਭਨਾ ਦਾ ਦੁਨਾ ਕਰਨਾ। ਪੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿਤ ਹੀ ਪੁਸ਼ਾਦੇ ਛਾਣੇ ਹਨ।
ਸਾਹਿਬੋ ਬਾਹਿਰ ਇਕ ਪਾਸੇ ਆਪ ਨੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤੇ ਹੋਰ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਵੱਲ ਆਪਨੇ ਸੇਵਕਾਂ ਦੇ ਹੱਥ
ਪੰਡਾਂ ਪੁਸ਼ਾਦੀਆਂ ਦੀਆਂ ਭੇਜਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਅਤੀਤ ਕੋਲੋਂ ਜੋ ਕੇਲਵ ਨਿਰਬਾਹ ਮਾਤ੍ਰ ਨਈਂ
ਜਿਨੀ ਭੋੜ ਹੋਵੇ ਵਾਤ ਦੀ ਜੋ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਨੀ ਹੋਰ ਅਧਿਕ ਕਿੰਤਨੀ ਹੀ ਹੋਵੇ ਟੋਕ ਦੁਪਟੇ ਮੋਹਰਾਂ
ਆਦਿਕ ਸਾਰੇ ਮੋੜ ਲਿੰਦੇ ਹਨ। ਨਿਜ਼ਾਤੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਓਹਨੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ। ਜੋ ਹੀ
ਭਾਈਸਾ ਬੋਲਣਾ ਅਤੇ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਤਿਆਗਣਾ ਭਾਵੇਂ ਹੁੱਖੀ ਖਾ ਕੇ ਗੁਜਰਾਨ ਕਰਨੀ ਪਵੇ, ਪਰ
ਅਧਰਮ ਅਰ ਕੂੜ ਦੀ ਖੋਲੀ ਜਿਹਣ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਟੋਕ ਨਾਜ ਤਜ ਕੇ ਭਗਤੀ ਕਰਨੀ, ਵੰਡ ਛਕਣਾ,
ਸੁਭ ਕਦਮ ਕਰਵਾਏ ਨਹੀਂ ਟਲਣਾ। ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜਾ ਕੇ ਭਜਨ
ਕੀਰਤਨ ਮਖੇ ਗਾਢਲ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਐਸਾ ਨ ਹੋਵੇ ਜੋ ਊਘ ਜਾ ਜਾਵੇ। ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਅਰ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ
ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ। ਅਤੇ ਅਤੀਤ ਹੋਵੇ ਤਉ ਇਹ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਣਾ। ਜੋ ਸੰਤੋਖ ਧਾਰਨ ਕਰੇ।
ਮਾਇਆ ਨ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰ ਰਖੇ। ਇਸਤ੍ਰੀ ਜਾਮੇ ਨਾਲ ਕਪੜੇ ਦਾ ਲੜ ਤਕ ਨਾ ਲਵਣ ਦੇਵੇ।
ਅਰ ਮਕਾਨ ਜਮੀਨ ਆਦਿਕ ਨਾ ਖਜੀਦ ਕਰੇ ਨਾ ਸ਼ਿਏ ਕੋਲੋਂ ਨੈ ਕੇ ਆਪਣੀ ਜਾਇਦਾਦ ਬਣਾਵੇ।
ਕਪੜੇ ਸਾਧਾਰਨ ਪਾਵੇ ਭਾਵੇਂ ਸੋੜੇ ਮੈਲੇ ਹੀ ਹੋਣ। ਇਉਂ ਜੋ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਝਿਝਣ ਨਾ ਪਵੇ।
ਇਕ ਸਾਹਿਬੀ ਪੁਸ਼ਾਕ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਰ ਇਕ ਸੇਵਕੀ ਪੁਸ਼ਾਕ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਸੇਵਕ ਹੋ ਕੇ ਜੋ ਬੜੇ ਚੌੜੇ
ਏਥੇ ਸੇਵੇ ਆਦਿਕ ਅਰ ਵਧੀਆ ਯਾਤ੍ਰ ਪਾ ਨਵੇਂ ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਜੋੜ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ
ਸ੍ਰੀ ਦਾਈ ਗੁਰਮੁਖ ਨਿਘ ਜੀ ਸਿਤ ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਦੁਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਰ ਨਿਰਮਾਣ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਕਸਾ ਲਾਈ ਪੂਰਨ ਨਿਘ ਜੀ ਸਿਤ ਅਨੰਦਪੁਰ ਵਾਸੀ ਕੀ। ਇਹ ਪੂਰਨ ਸਿਤ ਦੁਹੂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ
 ਜਰਬ ਗੁਣਾ ਵਿਖੇ ਸੰਪੂਰਨ ਬੜੀ ਸੰਦਰ ਬਿਧ ਪੂਰਨੀ ਸ੍ਰੀ ਲੋਗਨ ਸਾਹਿਬ ਤਖਤ ਜੋ ਹੈ
 ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦ ਪੁਰ ਸਾਹਿਬ ਮੇ ਭੇਰਾ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਛੋਟਾ ਬੜਾ ਕੋਈ ਹੋਵੇ, ਕੋਈ ਹੀ
 ਕੀੜ ਸਿਤ ਕੀ ਨਾ ਰਹੀ ਹੋਵੇ, ਪ੍ਰਿਥਕ ਪ੍ਰਿਥਕ ਸਭ ਕਾ ਮਨੋਰਥ ਸੁਣਨਾ ਅਰ ਸੁਣਨਾ
 ਕਾ ਆਦਰ ਕਰਣਾ। ਸਿਘਾ ਕੇ ਮਿਲ ਕਤ ਬਹੁਤ ਪਸੰਨ ਹੋਣਾ। ਜੋਗੀ ਦਵਾ ਦਾਹੂ ਨਈ ਬਹੁਤ
 ਹੈ ਸਿਤ ਪਾਸੋ ਤੇ ਰਕਿਬਸਾ ਮੇ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਬੀਨ ਹੈ। ਸੈਕੜੇ ਰੁਪਏ ਕੀ ਔਖਦੀਆਂ ਬੜੇ
 ਸੁਣਨਾ ਸਾਥ ਤਿਆਰ ਕਰ ਕੇ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਅਰਸ ਹੋਰੀਆਂ ਕੇ ਦੇਤੇ ਹੈ ਕੋਈ ਨੇ ਆਵੇ ਸਿਤ
 ਨੇ ਤਾਂ ਸਿਦਾ ਵਰਤ ਨਾ ਰਖਿਆ ਹੈ। ਆਪਣਾ ਸਾਰਾ ਸਮਾਂ ਭਜਨ ਅਰ ਪ੍ਰਉਪਕਾਰ
 ਪੇ ਹੀ ਬਤੀਤ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਨਿਦਾ ਬਹੁਤ ਬੜੀ ਅਰ ਅਹਾਰ ਭੀ ਅਲਪ ਛਕਣਾ।
 ਜੋ ਕੋਊ ਨਾਮ ਦੁਪੀ ਦਵਾ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਸਿਤ ਪਾਸ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਭੀ ਸਾਰੀ
 ਦਵਾਈ ਹਉਮੇ ਹੋਗ ਨੂੰ ਕਟਨ ਵਾਲੀ, ਜ਼ਰਾ ਅਧਿਕਾਰ, ਸੇਵਾ ਸ੍ਰੀ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ
 ਕੀ ਵਾ ਸ੍ਰੀ ਦੁਹੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਦਰਬਾਰ ਕੀ ਵਾ ਸਾਥ ਸੰਗਤ ਕੀ
 ਦੁਰਲਭ ਸੇਵਾ ਅਥਵਾ ਸੁਪਾਤ ਬਿਨਾ ਸੇਵਾ ਹੀ ਕੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਸਿਤ। ਜੋ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਾ ਹੈ। "ਆਪ ਜਪੇ ਅਵਰਾ ਨਾਮ ਜਪਾਵੇ" ਸਿਤ ਬੜੇ ਹੀ
 ਦਇਆਵਾਨ ਉਦਾਰ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਕਿਰਪਾ ਕੇ ਸੁੰਦਰ ਹਨ। ਜਾਚਕਾਂ
 ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਪਾਨੋ ਕਾਮਧੇਨ ਹਨ ਜੋਗੀਆਂ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਨੀਤਰ ਸਮਰਨ। ਐਸੇ
 ਸਿਤ ਦੁਰਲਭ ਹੋਤੇ ਹੈ।

ਸਾਖੀ ਭਾਈ ਅੰਤਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੰਤ ਮਸਤੂਆਨੇ ਵਾਸੀ ਕੀ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਅੰਤਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੰਤ
 ਅੰਠੇ ਪਹਿਰ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਮੇ ਮਗਨ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਅਰ ਗੁਰਮਤਿ ਪਰਚਾਰ ਕਾ ਜਿਨ ਕਾ ਵਿਵਰਣ
 ਹੈ ਮਸਤੂਆਨੇ ਮੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਇਨ ਕੇ ਮੁਖਾਰਬਿੰਦ ਸੇ ਉਹਾਰੇ ਸਬਦ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਕੇ
 ਮਨ ਕੇ ਅਨੰਦ ਅਰ ਰਸ ਦੇ ਕਰ ਉਨ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੁਹਾ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਜਾਂ ਤੇ ਸੰਤੋ ਮੇ ਸੰਤ ਸੰਤ
 ਅਰ ਸੰਜਮ ਕਾ ਬਲ ਭੀ ਹੋਇਆ ਅਰ ਪ੍ਰੇਮ ਤੀ ਸਰ ਹੋਇਆ। ਸੰਤ ਐਸੇ ਪ੍ਰਉਪਕਾਰੀ ਹੈ ਜੋ
 ਹਜਾਰੋਂ ਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖੀ ਪਰਾ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਦੇ ਵੇ ਅਮਿਤ ਛਕਾਕੇ ਸਿੰਘ ਸਜਾ ਕੇ ਬਾਈ
 ਪੜਨ ਸੁਣਨ ਅਰ ਕੀਰਤਨ ਮੇ ਨਾਇ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਅਰ ਸੇਕੜੇ ਪੁਰਸ ਜੋ ਰਹਿਤ ਮਿਰਯਾਦਾ ਮੇ ਕਰੇ ਸੇ
 ਤਿਨ ਮੇ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਰਹੁ ਗੀਤੀ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵਰਤਨੇ ਕਾ ਬਲ ਹੋ ਗਯਾ ਹੈ।
 ਐਸੇ ਸੰਤ ਧੰਨ ਹਨ। ਸਾਖੀ ਭਾਈ ^{ਬਖਸ਼} ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੰਤ ਮੁਲਤਾਨ ਵਾਸੀ ਕੀ। ਇਹ ਸੰਤ
 ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ 'ਗੁਰਮੁਖ ਮਾਇਆ ਵਿਰ ਉਦਾਸੀ' ਐਸੇ ਦਇਆਵਾਨ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਖਾਣ ਹਨ ਜੋ ਏਕ ਸਮੇ
 ਕੋਈ ਅਭਿਆਸਿਤ ਸਾਧ ਧਰਮਸਾਲੇ ਉਤ੍ਰਿਆ ਹੋਇਆ ਪਾਂਦਾ ਐਸੇ ਰਿਅ ਤਦ ਸੰਤ ਆਪ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਜਾਗ
 ਰਹੇ ਕੋਲ ਬੈਠ ਕੇ ਜੋ ਮਤੇ ਕਿਸੇ ਹੀਜ ਦੀ ਲੋੜ ਪੈ ਜਾਵੇ। ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਐਸੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ
 ਜੋ ਆਪ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਮੇਲੇ ਗਏ ਹੋਏ ਸੀ। ਪਿਛੋਂ ਇਕ ਸਾਧ ਧਰਮਸਾਲੇ ਜਾਏ ਲਾਂਗਰੀਆਂ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਆਦਿਕ ਦੀ ਸੇਵਾ ਬੜੇ ਭਾਵ ਸਹਿਤ ਕੀਤੀ। ਤਬ ਉਹ ਸਾਧ ਭਾਈ ਜੀਕੋ ਮੇਲੇ ਮੇ
 ਮਿਲ ਕਰ ਕਹਾ ਜੋ ਤੁਸਾਡੇ ਲਾਂਗਰੀ ਬੜੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂਈ ਭਾਈ ਜੀ ਉਤਰ ਦਿਆ ਹੈ ਆਪ
 ਦੀ ਖਾਤ੍ਰ ਤਾਂ ਹਰ ਤਾਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕੇਹੜਾ ਹੈ ਜੋ ਆਪ ਦੀ ਸੇਵਾ ਸਨਮਾ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ। ਸਾਡੇ
 ਲਾਂਗਰੀਆਂ ਦਾ ਕਾਉ ਉਂਦੇ ਜਾਈਐ ਜੋ ਅਜੇਹੇ ਸਾਧੂਆਂ ਅਭਿਆਸਤਾਂ ਦੀ ਆਪ ਵਰਗੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ
 ਜਿਨਾ ਜੋ ਜਾਣ ਪਛਾਣ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਪ੍ਰਿਯਮ ਐਸੇ ਜੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਸੰਤ ਨਿਹ ਨਿਜਨ ਸੰਤ
 ਭਾਈ ਤਾਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੁਜਾਬਾਈਏ ਪ੍ਰਉਪਕਾਰੀ ਹਨ। ਐਸੇ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਗੁਣ ਵਰਣਨ ਕਰ
 ਨਿਖਣਾ ਅਸਮਧ ਹੈ। ਅਰ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਪਾਸ ਅਰਦਾਸ ਹੈ ਜੋ ਅਜੇਹੇ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਚਰਨ ਦੁੜੀ
 ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ। ਸਾਖੀ ਭਾਈ ਰੁਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੂਜੇ ਸੀ। ਭਾਈ ਰੋਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਰੋਜ
 ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਝਾੜੂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਅਰ ਵਧਾਤਰਾਂ ਨੂੰ ਪੁਛ ਪੁਛ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
 ਛਕਾਦੇ ਹਨ। ਸਾਖੀ ਭਾਈ ਨਥਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ। ਐਸੇ ਹੀ ਪਰਮ ਭਗਤ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ
 ਨਥਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹਨ ਜੋ ਨਿਤਾ ਪ੍ਰਤ ਸਤਿਗੁਰ ਰਾਮ ਰਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਛਾਣ ਦੀ
 ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਤਸਾਹ ਸੰਦਿਤ। ਅਤਥਾਤ ਪੁ ਤੇ, ਵੋਟੀ ਪ੍ਰਕਾਰਮਾ ਤੇ, ਅਰ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਰਾਮ
 ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਗੁਰ ਅਨੁਸਾਰ ਛਾਈ ਕਰਦੇ ਹਨ; ਅਰ ਗ੍ਰੀਬਾਂ ਅਭਿਆਤਾ ਨੂੰ ਵੂਢੇ ਭਾਲ ਕੇ ਠੇਕਾ
 ਛਾਕਾਇ ਇਨਾਂ ਦਾ ਹੀ ਕੰਮ ਹੈ। ਅੱਖ ਪੂਰਬ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੰਤ ਤਰੀ ਨਗਰ ਵਿ
 ਰਹੇ ਕੁਝ ਕਾਲ ਜੋਰਸਾਂਝੀ ਪੇਸ ਨਾਮ ਮਹਾਜਨ ਆ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਪ੍ਰੇਸਵਰ ਤੇ ਸੰਤ ਦਰਸਨ ਕਾ
 ਆਵੇ ਪ੍ਰੀਤ ਸੁਣਨ ਕਰ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਰੂਪ ਭਏ। ਘੋੜ ਵਾਲੇ ਬਨ ਮੇ ਜਿਸ ਕਰੀਰ ਠੇਕੇ ਜਾਇ
 ਬੈਠਦੇ ਸੇ ਲਗਵਤ ਭਜਨ ਨੀਏ ਸੇ ਸੰਤ ਨਿਰੰਤਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਕਰ ਤਿਸ ਕਰੀਰ ਕੀ ਭੀ ਪੂਜਾ

ਹੋਤੀ ਭਈ। ~~ਜਿ~~ ਤੇ ਇਹੁ ਨੇਮ ਹੈ। ~~ਸੰਗ~~ ਸੰਗ ਸਦਾ ਜੇਕਾਰਾ। ਨੀਚ ਸੰਗ ਸਦਾ ਧਿਤਕਾਰਾ।
 ਜੇਸੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਕੇ ਕਰ ਕਮਲਨ ਮੇਂ ਲਸਟਕਾ ਬੀਜਾ ਹੈ, ਕਰੀਰ ਕੀ ਹੈ ~~ਸ੍ਰੀ~~ ~~ਭਗਵਾਨ~~ ਬਾਂਸ ਕੀ
 ਸੀ। ਸੇ ਬ੍ਰਹਮ ਲੋਕ ਤਕ ਜਾਤੀ ਭਈ ਸ੍ਰੀ ਬਾਵਨ ਭਗਵਾਨ ਸਬੰਧ ਸੇ। ~~ਸ੍ਰੀ~~ ~~ਭਗਵਾਨ~~ ਸਲੋਕ। "ਵੰਡੀ
 ਇਹੁ ~~ਭਗਵਾਨ~~ ~~ਭਗਵਾਨ~~ ਦਾ ਤਿਆਗ। ਦਰਸਹਿ ਹੋਵਹਿ ਸੁਰਖਰੂਪ ~~ਭਗਵਾਨ~~ ਨਾ ਲਾਗੇ ਦਾਗ ~~ਭਗਵਾਨ~~ ਤੇ
 ਜੇ ~~ਭਗਵਾਨ~~ ~~ਭਗਵਾਨ~~ ਯਸਵੰਤ ਹੈ, ਕਲਿਆਨ ਕੀ ਈਵਣਾ ਵਾਲੇ, ਸੇ ਨੀਚ ਚੁਰਜਨ ਕਾ ਸੰਗ ਤਿਆਗ ਕੇ
 ਪੁਰਸੋਤਮੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਅਰ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਅਮੀਰੇ ਕੇ ਕੋਟ ਜਾਤੇ ਭਏ
 ਭਾਈ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਤਿਸ ਕਾਲ ਮੇਂ ਤਹਾਂ ਹੀ ਸੰਤ ਸਮਾਜ ਹੋਤ
 ਭਇਆ। ਭਾਈ ਮੂਲ ਭੰਦ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੇ ਆਵਤੇ ਭਏ, ਪਰਮ ਸੁਰ ਸੇਵਕ
 ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਅੰਬੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਰਾਜੀ ਵੇਰਾਜੀ। ਭਾਈ ਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪ੍ਰਉਪਕਾਰੀ। ਭਾਈ
 ਮੂਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੰਤ ਮੂਰਤੀ। ਭਾਈ ਆਇਆ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਧੂ ਭਾਈ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ
 ਜੀ ਦੇਖ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈ; ਕੈਸੇ, ਜੇਸੇ ਸੰਸਾਰੀ ਕੁਟੰਬ ਕੇ ਦੇਖ ਕੇ, ਪਾਲ ਪੋਸ ਕੇ, ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ
 ਹੈ। ਤੇਸੇ ਸੰਤ ਸਮਾਜ ਕੇ ਦੇਖ ਕੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈ ਸੰਤ। ~~ਗਿਲਗੁ~~ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ਕੇ ਖੁਰਦ
 ਕਰਤੇ ਹੈ, ~~ਖੰਦਰ~~, ਸੰਤਾਰਬ। ਕੈਸਾ ਧੰਨ ਹੈ ਕ੍ਰਿਪਨ ਜੇ ਮੂਢ ਹੈ ਤਿਨ ਕਾ ਦੇਵਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ
 ਇਹੁ ਸੰਤ ~~ਭਗਵਾਨ~~ ਕਾ ਕਾਮ ਹੈ ਜੇ ~~ਭਗਵਾਨ~~ ਪਦਾਰਥ ਤੇ ਸੰਤ ਰੂਪ ਜੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੈ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਸੇ ਸੰਤ
 ਹੀ ਲੇਤਾ ਹੈ। ਅਵਰ ਕਾ ਕਾਮ ਨਾਹੀ। ਤਥਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ~~ਗੋਬਿੰਦ~~ "ਸੰਤਨ ਕੀ ਟਹਿਲ, ਸੰਤ
 ਕਾ ਕਾਮ।"। ਸੇ ਇਸ ਕਾ ਐਸੇ ਤਾਤ ਪਰਯ ਹੈ ਏਕ ਤੇ। ਜੇਸੇ ਪੀਏ ਵਰਨਨ ਕਰ
 ਆਏ ਹਾਂ। ਸੇ ਸੰਤ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕੀ ਗਿਆਤ ਸੰਤ ਹੀ ਕੇ ਹੋਤੀ ਹੈ ਕ੍ਰਿਪਨ ਮੂਢ ਕੇ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ
 ਜਾਂ ਤੇ ਉਹ ਸੰਤ ਕਾ ਸੇਵੀ ਨਹੀਂ। ਦੂਜੇ ਤਾਤ ਪਰਯ ਇਹੁ ਹੈ ਜੇ। ਸੰਤ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੰਤ
 ਕਾ ਕਾਮ। ਜੇ ਸੰਤ ਕੀ ਸੇਵਾ ਨਿਕਟ ਹੀ ਕਰੀ ਹੈ। ਜੇਸੇ ਜਲਕਰ, ਵਾ ਪੀਏ ਕਰ, ਤਾਪੀ
 ਕਰਨੀ, ਆਸਨ ~~ਭਗਵਾਨ~~ ਇਤਆਦਿਕ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਹੈ। ~~ਸੰਤ~~ ਜਿਹ ਤੇ ਕਰੇ ਹੈ ਜੇਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ

ਅਰਜਨ ਜੀ ਭਾਈ ਜਗੀਰੇ ਨੂੰ ਕਾਮੀਜ ਦੇਜਿਆ ਸੀ ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਹੋਏ ਨੂੰ ਸੰਗਨਾ ਦੀਪ ਮੇਂ
 ਭੇਜਿਆ, ਇਸ ਕਾ ਨਾਮ ਕਾਮ ਹੈ। ਨਿਕਟ ਕੀ ਸੇਵਾ ਅਰ ਦੂਰ ਕਾ ਕਾਮ ਕਰਿਆ ਹੈ।
 ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਾ ਸਿੰਘ ਜੀਥੇ ~~ਸੰਤ~~ ਸਾਖੀ ਬਰਨਨ ਖਟ ਤਾਲੀਸ ਮੇਂ ਹੁਲਾਸ:
 ਏਕ ਸਮੇਂ ਭਾਈ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਕੇ ਨਿਕਟ ਬੈਠੇ ਹੈ ਭਾਈ ~~ਸਿੰਘ~~ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਰਾਜ ਸਿੰਘ
 ਜੀ ਜੇ ਗਜਨੀ ਵਾਲੇ ~~ਭਗਵਾਨ~~ ਤਿਨ ਕੀ ਕਧਾ ਚਲੀ ਜੇ ਪਰਮ ਯੋਗੀ ਸਰੂਪ ਹੈ ਅਰ ਭਜਨ ਤੀ ਨਿਵ
 ਲੀਨ ਰਹਤੇ ਹੈ ਅਨੇ ਪਹਿਰ ਤਬ ਸੁਣਿਆ ਜੇ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਮਾਇ ਗਏ ਹੈ ਪਰ ਕੈਸੇ
 ਪਰ ਬੀਠੀ ~~ਭਗਵਾਨ~~ ਹੀ ਯੋਗ ਅਰਨੀ ਕਰ ਤਿਨਾ ਨੇ ਸ੍ਰੀਰ ਭਸਮ ~~ਭਗਵਾਨ~~ ਦੀਆ ਹੈ। ਐਸੇ ਸਮਰਥ ਸੇ।
 ਕੇ ਸਭ ਧੰਨ ਧੰਨ ਕਹਤ ਭਏ। ਗ੍ਰਿਥਾਕਾਰ ਕਥਨੀ। ਅਬ ਪ੍ਰਿਥਮ ਕਥਾ ਭਾਈ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ
 ਜੀ ਕੀ ਕਹਤੇ ਹੈ। ਜੇਸੇ ਭਾਈ ਮਹਾਰਾਜ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਹੈ। ਏਕ ਸਮੇਂ ਇਸ ਦੇਸ
 ਤੇ ਕਿਸੇ ਸਾਹ ਪਾਸੋਂ ਧੰਨ ਨੈਕੇ ਵਣਜ ਲੀਏ ਗਜਨੀ ਜਾਵਤੇ ਭਏ। ਤਹਾਂ ਜਾਇ ਕਰ ਸੋਨੇ ਕੇ

ਟੁੱਬ ਖਰੀਦੇ ਉਸ ਦੇ ਸਮੇਂ ਕਿਸੀ ਕਨਕ ਦੇ ਖੇਤ ਪੈਂ, ਉੱਪਰੋਂ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਇਕੀ ਸੈ ਰੁਪਏ ਕੇ ਖੀਦ
 ਨਰ ਤੁਰ ਕਰ ਜਾਨੀ ਸੇ ਜਬ ਜੋਜਨ ਪੁੱਛੇ ਸਾਏ ਸੁਆਦੇਸ ਜਾਵਣੇ ਲਈ ਤਬ ਚੋਰੋ ਨੇ ਧੰਨ ਹਿਰਲੀਆ
 ਤਬ ਭਾਈ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨਿਰਾਸ ਹੋ ਕਰ ਪੁਨਾ ਗਜ਼ਨੀ ਜਾਵਣੇ ਭਏ। ਮਨ ਮੇਂ
 ਵਿਰਾਦਾ ਜੋ ਸਰਬ ਅਪਦਾ ਕੇ ਮੁਖੇ ਸੰਤ ਸਾਹਿਬਾਂ ਹੈ ਐਰ ਕੇਹੂ ਤਹੀ ਜਜਤ ਭਰ ਮੇ। ਐਸੇ
 ਨਿਜੇ ਕਰ ਸੰਤ ਪਹਾਰਾਜ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ ਸਰਨੀ ਆਇ ਪਏ,। ਤਬ ਇਨ ਕਾ ਦਿਲਗੀਰ
 ਦੇਖ ਕੇ ਹਰਿਜਨ ਪੁੱਛਤੇ ਭਏ ਤੁਸੀਂ ਕਿਉ ਅਪਸੋਸਵੰ ਹੈ। ਤਬ ਸਭ ਸਿਰਤਾਂਤ ਕਹ ਦੇਤੇ ਭਏ
 ਸੇ ਸੁਆਮੀ ਜੇ ਇਹ ਜਿਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਹਾ ਹੋ ਕੇਹੜਾ ਮੁਖ ਲੈਕੇ ਫਿਲਾਸੋਫੀ ਅਰ ਅਪਣਾ ਭੀ ਨਿਰਭਾ ਕੀਸੇ
 ਕਰਾਈ। ਤਬ ਸੰਤ ਸੁਣ ਕਰ ਕਹਤ ਭਏ: ਹੇ ਭਾਈ, ਤੁਸਾਡਾ ਕਿਛ ਨਹੀਂ ਰਿਖਾ ਹੈ ਜੋ
 ਰਿਖਾ ਹੈ: ਉਹਨਾਂ ਚੋਰਾਂ ਦਾ ਹੀ ਰਿਖਾ ਹੈ। ਅਰ ਜੋ ਕਿਛ ਬਾਕੀ ਤੁਸਾਡੇ ਪਾਸ ਹੈ ਓਹਨਾ
 ਦੇ ਪੇਵੇ ਅਰਥਾਤ ਝੋਲ ਖੀਦ ਹੋ ਤੁਮ ਆਪਨੇ ਦੇਸ ਨੇ ਜਾਵੇ। ਇਸੀ ਮੇ ਹੀ ਸਾਹ ਕੀ ਭੀ
 ਪ੍ਰਾਨਤਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਰ ਤੁਹਾਡੇ ਜੀ ਅਤੇ ਧੰਨ ਕਰ ਉਪਜੀਵਕਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਜੋ ਬਰਕਤ ਤੁਰਾਂ ਕੇ
 ਹੋਵੇਗੀ ਹੋਸੀ ਹੈ ਪਰ ਇਕ ਕੰਮ ਤੁਸਾਂ ਕਰਣਾ ਜੋ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤਿਆਂ ਆਤਮੀ ਨਾ ਕਰਣੀ।
 ਜਾਵੇ ਤੁਸਾਡੇ ਦੋਨੋ ਐਕ ਗੁਰੂ ਸਭਨਾ ਕਰੇਗਾ। ਤਬ ਖੀਦ ਕਰ ਮੇਵਾ ਆਦਿਕ ਇਸ ਦੇਸ ਬੇਚਤੇ
 ਭਏ। ਨਤਾ ਮਿਲਿਆ ਸੰਤ ਬਰਨ ਕਰ ਤਿਸ ਤੇ ਸਾਹ ਜੀ ਰਾਜੀ ਹੋ ਗਿਆ ਅਰ ਆਪਣੀ
 ਪਰਮ ਸੁਖੀਏ ਭਏ। ਤਬ ਕੀ ਲੈਕੇ ਸੇਵਾ ਕਰਨੇ ਗੁਰੂ ਤੇ ਪਿਆਰਿਆਂ ਕੀ। ਪਾਇਆ
 ਤੇ ਉਦਾਸੀਨ ਅਵਸਥਾ ਦੇਖ ਕਰ ਭਾਈ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਕੀ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕਰ
 ਏਕ ਕਥਾ ਸੁਣਾਵਤੇ ਭਏ। ਏਕ ਸੁਖਨੀਏ ਸਾਹ ਕੀ: ਹੇ ਭਾਈ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ,
 ਏਕ ਸੁਖਨੀਆ ਸਾਹ ਸੀ। ਸੋ ਕੈਸਾ ਹਾ ਜਿਸ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕੇ ਚਰਨਾ ਤਾ ਦਿਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ
 ਹੈ, ਅਰ ਸੰਤ ਸੇਵਾ ਜੀ ਕਰੇ ਪਰਮ ਭਾਵ ਕਰਕੇ, ਜੋ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਪੁਸਟੀ ਫਰ ਫਰ ਕੇਤੁ ਪਿਆ ਕੀਆਂ
 ਪਾਤ੍ਰ ਬਾਂਚ ਪੇ ਦੇਈਆਂ। ਅਗਲਤ ਪੁਸਟੀ ਕਰ ਤਰ ਤੇ ਰੁਪਏ ਕੀ ਦੇਈ। ਚਨਤੀ ਬੇਰ ਨਿਣੇ
 ਨਾ ਜੋ ਹੈ। ਤਬ ਕਈ ਜਨ ਨਿਕਟ ਵਰਤੀ ਆਪਣਾ ਹਿਤ ਜਨਾਵਣ ਲੀਏ ਕਹਤੇ ਭਏ ਜੋ
 ਆਪ ਦੇਤੇ ਤੇ ਪੁਸਟੀ ਕਰ ਕਰ ਕੇ ਪਰ ਆਪ ਆਤਮੀ ਤੇ ਕਰ ਲਿਆ ਕਹੇ ਤਾਂ ਜੋ ਅਨੁਮ ਹੋ ਜਾਵੇ
 ਜੋ ਏਤਾ ਧੰਨ ਹਮ ਨੇ ਦੀਆ ਹੈ। ਤਬ ਸੁਣ ਕਰ ਸਾਹ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ ਜਮਕੋ ਤੀ ਤੁਹੂੰ
 ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜਿਣ ਕਰ ਨਹੀਂ ਦੀਆ ਤੇ ਹਮ ਕੈ ਜਿਣ ਕਰ ਦੇਵੇ। ਅਰ ਹਮਾਰਾ ਧੰਨ ਤੇ ਨਹੀਂ
 ਧੰਨ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਹੈ ਸੰਤ ਲੋਕ ਵਾਧੇ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਸੋ ਤਾਂ
 ਆਪਣੀ ਬਸਤ ਲੀਏ ਹੈ ਕੇਵਲ ਬਡਿਆਈ ਪੇ ਕੇ ਦੇਤੇ ਹੈ। ਅਰਿ ਜੋ ਮੇ ਜਿਣ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਇਹ
 ਝੂਠੇ ਯਾਦ ਕਰਿ ਲਿਆ ਪਾਨ ਹੋ ਕਰ ਪਰਣਾ ਪੈਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਤਨ ਧੰਨ ਸਕ ਵਜ ਗੋਇਦ ਦਾ
 ਏਤਾ ਐਸੇ ਸੁਣ ਕਰ ਸੋ ਨਜਾਇ ਪਾਨ ਹੋ ਕਰ ਅਰ ਹਾਇਨ ਹੋਤਾ ਭਇਆ। ਏਕ ਸਮੇਂ ਇਹੁ
 ਤੁੱਕ ਸੁ ਜੀ ਸੁਵਣੇ ਮੇ। ਤਬਾ ਬਰਨ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ। "ਕੋਕਾ ਕੇਸ ਪੁੰਡਰ ਜਬ ਹੂਏ ਵਿਣ ਸਾਧੂਏ

ਉਜਣਿਆ। ਜਮ ਰਾਜੇ ਕੇ ਹੇਰੂ ਆਏ ਪਾਇਆ ਕੇ ਸੰਗਲਿ ਭਧਿ ਲਇਆ।" ਸੋ ਸਾਹਿਬੁ ਹੁਣ
 ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਬਾਨ ਧਰਮ ਸਾਝਾ ਮੈ ਬੈਠਿਆ ਤਬ ਆਪਨੀ ਬਿੰਧ ਵਸਤਾ ਜਾਣ
 ਕਰ ਪੁੱਤ੍ਰੇ ਕੇ ਬੁਲਾਇ ਕਰ ਤਿਨ ਕਾ ਬਾਂਟਾ ਲਾਖ ਲਾਖ ਰੁਪਏ ਤਿਨ ਕੇ ਦੇ ਦੀਆ ਚਾਹੇ ਕੇ। ਆਪਨਾ
 ਹਿਸਾ ਅਰ ਅਪਨੀ ਕਾਰਜਾ ਕਾ ਫਾਗ ਪੁਨਾ ਸਤਵੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਭਾਸ਼ਾ ਭਿੰਨ ਕਰ ਲਿਆ
 ਸੋ ਤਿਸ ਫਾਗ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕੀ ਤੇ ਧਰਮਸਾਝ ਬਨਵਾਈ ਲਖ ਰੁਪਏ ਕੀ। ਨੰਗਰ ਅਰ ਕਬਾ
 ਤੇ ਕੀਰਤਨ ਸਦਾ ਸੱਤ ਸੰਗਤ ਬਣਿਆ ਰਹੇ। ਅਨਿ ਬਸਤੁ ਹੋਰ ਕੀਨਿਅਜਗੀ ਹੋਇ ਤਿਸ ਕਾ ਅਰਬ
 ਪੂਰਨ ਕਰਨਾ। ਪੁਨਾ ਸਦਾ ਕਰਦੇ ਕੱਚਾ ਅਨ ਅਰ ਪਰਪਕ ਭੋਜਨ ਜੈਸੇ ਕੋਊ ਲੇਵੇ। ਐਸੇ ਆਠ
 ਪਹਿਰ ਕਾ ਸਮਾ ਭੀ ਬਾਂਟ ਦੀਆ। ਅਰ ਆਪ ਇਨ੍ਹਿਤ ਕਿਸੀ ਕਾਲ ਹੋਇ ਕਰਿ ਮਨ ਕਾ ਸੁਭਾਵ
 ਸੰਕਲਪ ਦੇਖਣਾ। ਜੋ ਸੰਕਲਪ ਹੀ ਦੇਵ ਕਿਸ ਤਰਤ ਹੈ। ਸੋ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਬਿਨਾ ਸੰਕਲਪ ਕੀ
 ਖੋਜ ਕੇ ਅਵਾਵ ਕਰਨਾ। ਪੁਨਾ ਉਨ੍ਹਤੇ ਬੈਠਤੇ ਗੁਰਬਾਨੀ ਪਠਨ ਸਹਿਜ ਸਾਝ ਕਰਨਾ। ਜੋ ਵਰਣੇ
 ਪੇ ਅਰ ਅਰਬ ਪੇ ਬ੍ਰਿਤੀ ਨਿਸਰਲ ਕਰਤੇ ਫਾਏ। ਅਰ ਸੇਵਾਂ ਧਰਮਸਾਝ ਕੀ ਅਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸਹਿਤ
 ਆਪ ਕਰਨੀ ਸੂਹਨੀ ਅਰ ਜਲ ਪੀਖੇ ਆਦਿ ਤਿਨ ਕੀ ਸਵਲਤਾ ਨੀਏ ਐਸੇ ਕੀਨੀ। ਐਸੇ ਕਰਤੇ ਕਉ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਹੋਤ ਫਇਆ। ਸੋ ਸਹਿਜ ਸਦਿੱਜ ਤਿਨ ਕੀ ਲਗ ਜਾਤੀ ਭਈ
 ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਹੋ ਕਰ ਵਿਚਰਤੇ ਭਏ ਸ੍ਰੀਰ ਬੀ ਪ੍ਰਾਵਥਾ ਪ੍ਰਸੰਤ। ਪੁਨਾ ਦੇਹ ਤਿਆਗ ਕਰਿ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਮੇ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਤੇ ਫਾਏ। ਏਹ ਸਮੁੰਦਰ ਵੱਤ। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਰਚਨ ਹੈ।
 "ਬੰਧਨ ਤੋਰ ਭਏ ਨਿਰਵੇਰ। ਅਨਿ ਦਿਨ ਪੂਜਹਿ ਗੁਰ ਕੇ ਪੈਰ। ਇਹ ਨੌਕਸੁਖੀ ਪੁਲੋਕ
 ਸੁਹੇਲੇ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਆਪੇ ਮੇਲੇ।" ਇਹੁ ਤਿਨ ਕੀ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਤਿ ਭਈ ਏਕਸੁਖਨੀ
 ਸਾਹੀ ਕੀ। ਜੋ ਸੁਖਣ ਵਿਹਾਰ ਮੇ ਕਰਣਾ ਸੋ ਸਾਝਾ ਕਰਣਾ ਭੀ ਅਰ ਕਰਣਾ ਭੀ। ਐਸੇ ਵਿਹਾਰ
 ਕਰ ਭੀ ਅੰਤਸ਼ ਕਰਨ ਜੀਗਾ ਜਲ ਸਮ ਨਿਰਮਲ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ, ਸੁਭਾਵਕ। ਸੋ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ
 ਪੂਰਨ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬਿਨਾ ਕਿਛੁ ਬਣਤਾ ਨਹੀਂ, ਚਾਵੇ ਅੰਤਰਿ ਹੋਵੇ ਵਾ ਗ੍ਰਿਹੀ ਹੋਵੇ। ਐਸੇ ਸੁਵਣ ਕਰ
 ਭਾਈ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੰਤ ਕੇ ਰਚਨਾ ਪਰ ਨਿਹ ਪਯੋ ਅਰ ਕਰਤੇ ਪਏ ਹੋ ਭਗਵਨ ਮੇਰੇ ਮੇ ਤੋ
 ਕਿਛੁ ਸਾਝਨ ਨਹੀਂ ਕੇਵਲ ਆਪ ਹੀ ਕੇ ਲਾਗ ਹੈ। ਐਸੇ ਸੁਵਣ ਕਰ ਸਭ ਸੰਤ ਜਨ ਪਸੰਨ ਹੋਤੇ ਭਏ।
 ਏਕ ਸਾਝੇ ਗੋਰਤਨ ਜੋ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੰਤ ਮੰਡਲੀ ਮੇ ਭਾਈ ਅੰਗੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਰਾਜੀ ਤੋ ਆਦਿ ਕੀ ਕੀਰਤਨ
 ਕਰਤੇ ਹਨ ਜੋਕੀ ਸਰੀਦਿਆਂ ਸਾਝ। ਤਬ ਸਰਬ ਸਾਝ ਸੰਤੋ ਕੀ ਸਮਾਧੀ ਨਗ ਜਾਤੀ ਭਈ। ਭਾਈ
 ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਭਾਈ ਮੂਨ ਚੰਦ ਜੀ, ਭਾਈ ਮੂਨ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਭਾਈ ਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਭਾਈ ਬਲਵੰਤ
 ਸਿੰਘ ਜੀ, ਭਾਈ ਜਜਨ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਇਤਿ ਆਦਿਕ ਹੋਰ ਸੰਤ ਸਮੂਹ ਕੀ ਗੁਰ ਸਬਦੋ ਮੇ ਲੀਨ ਹੋਤੀ
 ਇਤੀ। ਜਬ ਨੇਹ ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਕਿਤੀ ਬਾਹਰ ਆਈ। ਤਬ ਭਾਈ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਰ ਜੋਕ
ਪੁਛਤੇ ਭਏ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੇ। ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ, ਸਿਰੀਦਾ ਕੈਸੇ ਬਣਿਆ ਹੈ
 ਤੇ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਸਬਦ ਦਾਨ ਕੈਸੇ ਹੂਆ ਹੈ ਸੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਹਿਦ ਕਰੋ ਜੀ। ਜਾਂ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਨਾਨਕ
 ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤੋ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਦਾਨ ਕਰਿਆ ਸੀ ਤਾਰ ਗੁਨ ਸਿਖੋ ਕੇ ਕੈਸੇ ਮਿਲਾ। ਤਬ ਸੰਤ

ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੈ ਕਰ ਬਦਨ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਹੁਸ ਜੀਤਾ ਤੇ ਲਵੀਤ ਹੁਤੂ ਜੀ ਤਿਆਗੇ ਹਨ ਜੀ ਹੁਤੂ ਅਰਜਨ
ਸਾਹਿਬ ਜੀ। ਜੀ ਹੁਤੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨੇ ਜੇ ਤਉ ਸਬਦ ਕੋਣ ਪੜੇ ਜੇ
ਜਿਖਾ ਜੇ ਰਾਗ ਕੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਨਹੀਂ ਜੀ। ਤਉ ਜੋਤੀ ਜੀ ਤੇ ਸਬਦ ਸ੍ਰੀਤ ਆਦਿਕ ਜਿਖਾ ਕੇ ਮੁਖੇ
ਹੁਨ ਹੁਨ ਹੁਨ ਕੁਝ ਸਾਖਾ ਚਿਤਾਵਨ ਹੀਆ। ਪੁਨਾ ਜੀ ਹੁਦਦੇਵ ਜੀ ਤੇ ਤੇਦਾਰ ਰਿਦੇ ਮੇ ਇਹੁ ਹੁਪ
ਤਾਵਨਾ ਜੀ ਪੁਨਾ ਜੇ ਸਬਦ ਆਪੇ ਹੁਜਾਰੇ ਹੈ ਪੁਨਾ ਆਦਿ ਹੁਪ ਦੇਵ ਜੀ ਜੇ ਉਚਰੇ ਹੈ ਜੇ ਇਨ
ਜੀ ਰਾਗ ਪਾਇ ਕਰ ਅਨਾਪ ਰਾਗੀ ਹੁਰ ਜਾਤੋ ਹੀ ਇਹ ਤੇ ਭਲਾ ਹੈ। ਜੇਏ ਤਾਲ ਬੰਧਨ ਹੈ
ਤੀਨ ਜਾਰ ਅਬਵਾ ਪਾਰ ਸਵਾਰੀ ਪੁਨਾ ਏਨ ਸਾਖਾ ਸੁਨੇ ਡਾਕਤਾ ਦਾਦਰਾ ਗੀਤ। ਪੁਨਾ ਹੁਰ
ਜੀਤੋ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਕਾ ਮਾ ਪਾ ਰਾ ਨੀ, ਬਹੁੜੇ ਮਸ਼ਮ ਪੰਚਮ ਧਯੀ ਵਟਾਰਨਿ ਖਾਦ।
ਪੁਨਾ ਡੇ ਜੇ ਰਾਗ ਹੈ ਪੰਚ ਪੰਚ ਆਪਨੀਆਂ ਇਤਰੀਆਂ ਰਾਗਨੀਆਂ। ਸਹਿਤ ਆਸਟ ਆਸਟ ਨੰਦਨੋ ਕੇ।
ਪ੍ਰਿਥਮ ਪਹਿਰ ਭੋਲੁ ਰਾਗ ਗਾਇਨ ਕਰਤੇ ਹੈ, ਰਾਗੀ ਨਨ ਪ੍ਰਾਤ ਸਮੇ। ਪੰਜ ਤ੍ਰਿਆਂ ਇਨ ਕੀ ਕਥਨੀ।
ਕੰਠਵੀ ੧ ਮਿਟਾਈਲੀ ੨ ਪੁਨਿਆਂ ਕੀ ੩ ਧੰਨੀ ੪ ਆਨੇਖੀ ੫ ਇਹੁ ਭੋਰਓ ਤ੍ਰਿਆਂ।
ਅਬ ਇਨਕੇ ਆਸਟ ਨੰਦਨ ਸੁਣੇ। ਪੰਚਮ ੧ ਹਰਖ ੨ ਦਿਨਾਖ ੩ ਬੰਧਲਮ ੪ ਮਧ ੫ ਮਾਧਵ ੬
ਨਨਤ ੭ ਬਿਨਾਵਰ ੮ ਇਤ ਭੋਰਓ। ਦੂਜੇ ਮਾਲ ਕੋਸ ਪੰਚਤ੍ਰਿਆਂ ਸਹਿਤ। ਰੋਡਕਾਗੀ ੧
ਦੇਵੀਧਾਗੀ ੨ ਲੀਧਾਰ ੩ ਜੀਹੁਤੀ ੪ ਧਨਾਸ਼ੀ ੫ ਇਹੁ ਤ੍ਰਿਆ ਮਾਲ ਕੋਸ ਕੀ। ਅਬ ਤ੍ਰਿਆ
ਨੰਦਨ ਕਥਨੀ। ਮਾਤ੍ਰ ੧ ਮਾਤ ੨ ਮੇਵਾਗ ੩ ਪ੍ਰਯੋਗ ੪ ਕੋਸਕ ੫ ਉਧਾਰਾ ੬ ਖੋਖਟ ੭
ਭੋਰਨਦ ੮ ਇਤਿ ਮਾਲ ਕੋਸ। ੨। ਤੀਜੇ ਰੋਡੋਲ ਰਾਗ ਕਥਨੀ ਤ੍ਰਿਆ ਸਹਿਤ।
ਤਿਨੀਗੀ ੧ ਦੇਵਕੀ ੨ ਧੰਤੀ ੩ ਸੀਧੂ ੪ ਆਗੀਤੀ ੫ ਪੁਨਾ ਪੁਤ੍ਰ।
ਸੁਰਪਾ ਨੰਦ ੧ ਭਾਸਕਰ ੨ ਰੰਦਰ ਬਿਬ ੩ ਪੰਗਲ ੪ ਸਾਗਥਾਨ ੫ ਬਿਨੋਦ ੬
ਬੀਤ ੭ ਕਮੋਦ ੮ ਇਤਿ ਰੋਡੋਲ। ੩। ਚੌਥੇ ਰੀਪਸ ਇਨ ਕੀ ਤ੍ਰਿਆ ਕਥਨੀ ੧ ਪਟਮੰਜੀ ੨
ਟੋਵੀ ੩ ਕਮੋਦੀ ੪ ਗੁਜਰੀ ੫ ਅੰਬਨਦਨ। ਕਾਲੰਕਾ ੧ ਤੁੰਤਲ ੨ ਰਾਮਾ ੩ ਕਮਲ ਕੁਮਾਰ ੪
ਰੰਮਕ ੫ ਮਾਲੀ ਰੋਜਾ ੬ ਭਾਨੜਾ ੭ ਕਲਯਾਨ ੮। ਇਤਿ ਰੀਪਕ। ੪। ਪੰਜਵੇਂ ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ
ਇਨ ਕੀ ਤ੍ਰਿਆ। ਬੋਧਾਗੀ ੧ ਕਲਾਗੀ ੨ ਗਦਾਗੀ ੩ ਅਧਾਵਾਗੀ ੪ ਸਿੰਧਵੀ ੫ ਇਤ ਤ੍ਰਿਆਂ
ਅਬ ਨੰਦਨ। ਸਾਨੂ ੧ ਸਾਹੀਗ ੨ ਸਾਗਰਾ ੩ ਰੋਡੋ ੪ ਰੀਗੀ ੫ ਗੀਰ ੬ ਕੰਭ ੭ ਹਮੀਤ ੮
ਇਤਿ ਨੰਦਨ। ੫। ਚੌਥਵੇ ਮੇਸਰਾਜ ਸਹਿਤ ਤ੍ਰਿਆ ਕਥਨੀ। ਜੋਰਠ ੧ ਰੋਡ ੨ ਮਨਾਗੀ ੩ ਧੁਨੀ
ਤ੍ਰਿਆ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਅਧਾ ੪ ਮੂਰੀ ੫ ਆਸਟ ਨੰਦਨ। ਰੋਜਾ ਧਰੀ ੧ ਗਜਧਰ ੨ ਰੋਦਾਰਾ ੩
ਰੁਧੀਰ ੪ ਕੁਲਟ ਨਾਰਾਇਨ ੫ ਜਲਧਾਰਾ ੬ ਸਿੰਕਰ ੭ ਸਾਖਰੇ ੮ ਇਤਿ ਮੇਸਰਾਜ। ੬।
ਫੁੱਟੇ ਰਾਗੀਓਂ ਜਨੇ ਕਾਏ ਹਨ ਜੇ ਸ੍ਰੀ ਨਿਵ ਜੀ, ਜੀ ਕ੍ਰਿਨ ਚੰਦ ਜੀ, ਗੁਰਾ ਹੁ ਹੁ ਨਾਦ, ਮੀਰਾਂ
ਰਾਗੀ, ਨੰਦੀ, ਕਾਨੰਦ ਆਦਿ ਤਾ ਤੇ ਰਾਗੇ ਹੈ। ਰਾਗਾ ਤੇ ਰਾਗ ਪੁਨਾ ਰਾਗ। ਰੋਡ ਰਾਗ
ਰਾਗੀਓਂ ੩ ਪੁਤ੍ਰ ੩੮ ਰੀਪਸ ਰਾਗੀ ਤੇ ਰਾਗ ਰੋਡੋ ਰਾਗੀ ਰੋਡੋ ਰਾਗੀ ਰੋਡੋ ਰਾਗੀ ਰੋਡੋ ਰਾਗੀ
ਜਸ ਪਿਨਾਇ ਕਰ ਗਾਇਨਕਰਾ ਹੁਆ ਵਾ ਹੁਨਾ ਹੁਆ ਰੋਦਾਗੀ ਤੇ ਪਾਰ ਪਵੇ। ਭਾਵ ਇਹੁ
ਸੁਖਾਗਰੀ ਸ੍ਰੀ ਵਾਰਿਗੁਤ੍ਰ ਤਿਸ ਮੇ ਸਮਾਇ ਜਾਏ। ਇਹ ਇੱਛਾ ਸੀ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ।

ਪੁਨਾ ਪੂਰਬ ਪ੍ਰਸੰਗ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਵਿਚਾਰਦੇ ਹੋ ਜੋ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਦਿ ਦੇਵ ਜੀ
 ਜਿਹੁ ਸਿਧ ਕ੍ਰਿਸੇ ਬਣੇ। ਹੋ ਰਬਾਨੀ ਸੇ ਸੇ ਲੀ ਰੂਠ ਆਏ। ਅਸੇ ਸਚਿਤ ਬੈਠਿਆਂ ਅਰਥ ਤ੍ਰਿਜਾਮਨੀ
 ਜਬ ਬੀਤੀ ਤੁੰਬਪਸਰਮ ਤਰਘ ਸੇ ਆਵਾਜ ਸਹਜ ਕੀ ਧਾਇ ਸਹਤ ਆਈ। ਤਾਂ ਸੁਨ
 ਕਰੋ ਆਵਾਜ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇ ਭਾਈ ਸੁਰਦਾਸ ਜੀ ਹੋ ਗੁਰ ਦਾਸ ਤੇ ਕਹਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੇ ਵਾਰ।
 ਹੋ ਭਾਈ, ਇਹੁ ਅਵਾਜ ਯੋਸੀ ਹੈ, ਤਸ ਭਾਈ ਸੁਰਦਾਸ ਜੋ ਗੁਰ ਦਾਸ ਹੋ ਸੋ ਹਥ ਜੋੜ ਕਰ ਦੇਨਤੀ
 ਕਰਤ ਭਏ: ਭੇ ਨਾਥ, ਆਪ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਹਾਮ ਦਾਸ ਪੁਰੇ ਮੇ ਜੋ ਟੁੰਡਾ ਫਕੀਰੋ ਹੈ ਤਿਸ ਆਪੇ ਕੋਊ ਤੁਮ
 ਸਾਭੀ ਨੈ: ਕਰਗਾਵਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸੁਣ ਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤ ਭਏ। ਸਾਭੀ ਇਸਤੀ ਬਾਂਚ ਹੈ
 ਗੁਰੂ ਕੀ ਸਭਾ ਕਾ ਨਹੀਂ ਅਧਿਕਾਰ। ਕੋਈ ਐਸਾ ਸਾਜ ਹੋਇ ਜੋ ਭੋੜੇ ਸੇ ਅਧਾਰ ਵਾਨਾ ਅਰ
 ਪੁਰਸ ਬਾਰੁਕ ਨਾਮ ਜਿਸ ਕਾ ਹੋਇ ਤਾਂ ਸਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਏਕ ਰਾਮ ^{ਕਾ ਪ੍ਰਸੰਨ} ਜੀ ਸਿੱਖ
 ਨਿਕਟਿ ਬੈਠਾਹਿ ਕਰ ਤਿਸ ਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਹਾਥ ਧਰ ਕਰ ਸਵਰਗ ਗੰਧਰਵ ਦਿਖਾਏ। ਸਾਜ ਬਾਸੰਤਰ
 ਜੋ ਜੋ ਬਜਤੇ ਹੈ ਤਿਨੋ ਸਹਤੋ। ਤਹਾ ਜਬ ਦੇਖ ਲੀਆ ਤਉ ਦਸ ਪੁਨਾਇ ਲੀਆ ਸ੍ਰੀ
 ਸਤਿ ਗੁਰ ਜੀ ਨੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ਭਾਈ ਸੁਰਦਾਸ ਸਾਜ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਤੇ ਬਨਾਇ ਦੇਵੇ।
 ਤਾਂ ਉਹ ਗੁਰੂ ਬਖਸੀਸ ਪਾਇ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇ ਬਨਾਇ ਪੇਸ ਕੀਤਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਾਂਰਾਂ ਸੁਕਤ
 ਕਰ ਕੇ ਸਿਖੋ ਕੇ ਹਾਥ ਦੀਆ। ਤਾਂ ਕਿਹਾ ਸਿਸ ਜੀਤੁ ਕੋ ਜਤਾਵੇ ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ
 ਕਹਾ ਜੀ ਹਮ ਤੇ ਕਿਛੁ ਜਾਣਤੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਕਹਤ ਭਏ: ਹੋ ਗੁਰਮੁਖੇ, ਹਮ ਸਭ ਕਿਛੁ
 ਦੀਆ ਵਿਦਿਆ ਰਾਗ ਰਤਨ ਆਦਿ। ਤਾਂ ਸਤਿ ਬਹਨ ਕਹਿ ਕਰ ਹਾਥ ਮੇ ਸਿਰੀਦਾ ਲੀਆ
 ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਸਿਛਿਆ ਪਾਇ ਨਾਕ, ਸੁਰ ਤਾਰ ਸਾਤ ਪਾਇਨ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਾਂ
 ਬਹਨ ਪਾਇ ਕਰ ਸੁਰ ਤਾਰ ਕਾ, ਤੇ ਸਬਦ ਕਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਿਹ ਪੁਨਾ ਪੁਨਾ ਮਿਲ ਕਰ।
 ਅਭਿਆਸ ਕਾਲੇ ਵਿਦਿਆ। ਜਿਉ ਜਿਉ ਸਬਦ ਪੜਹਿ ਸਿਮ ਤਿਉ ਤਿਉ ਗੁਰ ਭਗਵਾਨ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵਹਿ।
 ਲੋਕ ਪੁਲੋਕ ਕੇ ਸੁਖਾਂ ਕੀ ਬਖਸੀਸ ਕਾਇ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਮਾਣਮਾ। ਪੁਨਹ ਕਈ ਸਿਖਾਂ ਕਰੁ ਕਹਾ ਕਰਨ
 ਸਿਖਾਵਹਿ। ਕਿਸੀ ਕਉ ਗੁਰਬਾਨੀ ਦਾ ਲਿਖਨਾ ਸਿਆਵਹਿ। ਜੋੜ ਮੇਨ ਕਹਾ ਕੀਰਤਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਸਰਬ ਵਿਦਿਆ ਨਿਰਾਨ ਕਰ ਦੇਤੇ ਲਏ, ਤਾਂ ਤੇ ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸੁਆਮੀ, ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਮਾਣਮਾ
 ਐਸੇ ਸੁਣ ਕਰ ਸਭ ਸਾਧ ਸੰਤ ਭਾਈ ਬਨਵੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਚਿਤ ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਤੇ ਕਹਿਤ ਭਏ ਜੋ
 ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨਜੀ, ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਪਰਉਪਕਾਰੀ। ਭਾਈ ਬਨਵੰਤ ਸਿੰਘ ਤੇ ਸਾਧ ਸੰਤਿ ਪ੍ਰ
 ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਤੇ ਭਏ ਜੋ ਹੋ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦੇ ਸੰਬੂ, ਤੁਸੀਂ ਸਭੀ ਧੰਨ ਹੋ ਪੁਨਾ ਧੰਨ ਹੋ ਜੋ ਮੇਰੇ
 ਤਾਂਤੀ ਤੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਗੁਨਾਵਾਦ ਸਾਦਿ ਕਹਾਵਵਤੇ ਹੈ। ਤੇ ਤੁਸਾਡੇ ਹਿਰਦੇ ਮੇ ਆਪ ਗੁਰੂ
 ਭਗਵਾਨ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਪੁਨਾ ਤੁਸਾਡੇ ਅੰਤਰ ਕਰਣ ਵਹਿ ਗੁਰਕਖਾ ਤੇ ਗੁਰੂ ਸੰਬੰਧੀ ਗੁਣਾ
 ਕਰਿ ਪੂਰਨ ਹੈ ਅਰ ਤੁਸਾਡਾ ਅਧਾਰ ਹੈ ਹਰਿ ਗੁਰ ਕਹਾ ਤੇ ਕੀਰਤਨ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ
 ਰਸਨਾ ਸਭਲ ਵਾਸਤੇ ਮੇ ਜੇਸੇ ਨਿਰਗੁਣਾ ਕੇ ਵਡਿਆਈ ਦੇਤੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਧੰਨ ਹੋ।
 ਸ੍ਰੀ ਤਰਨ ਤਾਰਨ ਸਾਹਿਬ ਜਬ ਇਸਬਿਤ ਸੇ, ਸੇਵਾ ਨਾਏ, ਤਬ ਏਕ ਸੁਪਕਾਵ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ

ਹੋਸੀ। ਸੋ ਮਨ ਕਰ ਗੁਰ ਮੂਰਤਿ ਰਿਦੈ ਮੇ ਧਾਰ ਕਰ ਪ੍ਰਤਕਾਲ ਪੂਜਾ ਕਰਿਆ ਕਰੈ। ਜਿਸ
 ਕੋ ਮਾਣਸੀ ਪੂਜਾ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਵਾ ਹੋਰ ਜੋ ਪੂਜਾ ਹੈ ਧੂਪ ਦੀਪ ਪੁਸਪਾਦਿ ਕੇ ਕਰ ਸੋ
 ਇਸ ਤੇ ਮਨ ਕਰ ਪੂਜਾ ਦਸ ਗੁਣੀ ਅਧਿਕ ਹੈ। ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ, ਜਗ ਰਹਿਆ ਹੈ ਭਗਵਾਨ ਗੀਤਾ ਮੇ:
 ਜੋ ਸ੍ਵਾ ਭੀ ਬ੍ਰਹਮ, ਮੰਤਰ ਭੀ ਬ੍ਰਹਮ, ਤੇ ਪੁਤਾ ਭੀ ਬ੍ਰਹਮ, ਭਜੇਨ ਭੀ ਬ੍ਰਹਮ। ਐਸੇ ਯੋਗ ਕਰ ਜੋ
 ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਸੋ ਸਦਾ ਮੁਕਤ ਹੈ। ਵਾ ਹਰਿ ਪੂਜਾ ਅਪਰ ਹੈ ਤੇ ਮਾਣਸ ਪੂਜਾ
 ਪਰੇ ਹੈ ਪੁਨਾ ਬ੍ਰਹਮ ਨੇਸਟਾ ਪਰਵਾਰ ਹੈ। ਜੋ ਸੂਪਕਾਰ ਮਨ ਮੇ ਸਿਘਾਸਣ ਸੋਨੇ ਮਣੀਆਂ ਕਰ
 ਜੜਤ, ਤਿਸ ਪਰ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਕੋ ਇਸਨਾਨ ਕਰਵਾਇ ਕਰ ਗੰਗਾ ਜਲ ਕਾ ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਪਰ
 ਬੈਠਾਵਣਾ ਕੇਸ ਅਵਤ ਧੂਪ ਦੀਪ ਕਾਨਾਂ ਸੁੰਦਰ ਪੁਸ਼ਾਕਾਂ ਪਹਿਰਾਇ ਕਰ ਫੂਲ ਮਾਲਾ ਗਲੇ ਡਾਰ ਕਰ
 ਪੁਨਾ ਅੰਗਦ ਤੇ ਕਾਨਾਂ ਕੰਕਨ ਮੁੰਦ੍ਰਾਦਿਕ ਕਰ ਸਾਖਾ ਮੇ ਪਾਇ ਕਰਨੈ ਅਰ ਕੰਠ ਮੇ ਕੰਠ-ਕੂਖਨ
 ਪਹਿਰਾਵਣੇ ਸੁਗੰਧਤ ਨਾਵਣੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਸਰੀਰ ਮੇ। ਤੇ ਸੀਸ ਪਰ ਮੁਕਟ ਪਹਿਰਾਵਣਾ।
 ਮਾਨਾ ਮੋਤੀਓ ਕੀ ਸੋ ਗਰੇ ਡਾਰਨੀ। ਸਿਰ ਪਰ ਅਤ੍ਰ ਪਤ੍ਰ ਜੋ ਛਤ੍ਰ ਹੈ ਤੇ ਚਮਰ ਝੁਲਾਵਣਾ।
 ਬੀਜਨ ਸਪੇ ਬੀਜਨ ਕਰਨਾ। ਪੁਨਾ ਆਗੇ ਪੁਸਪਾਂ ਕੀ ਚੌਕੀ ਪੂਰਨੀ ਚਾਂਦਨੀ ਚੰਦੇਏ ਲਇ ਕਰ।
 ਫੇਰ ਆਗੇ ਨੈਯੇ ਵੇਦ ਦਿਵ ਭਜਨ ਪੁੰਚ ਮਿਥਤੈ ਨੈ ਕਰਿ ਧਰਣੇ ਜਲ ਮਧਰ ਆਦੀ ਸੁਵਰਣ
 ਪਾਤ੍ਰ ਮੇ ਪਾਇ ਕਰ ਮਨਿ ਕਰ ਸਭ ਵਿਧਿ ਕਰਨੀ ਪੁਨਾ ਆਰਤ ਹਰਿ ਕੀ ਆਰਤੀ ਕਰਨੀ।
 ਸੰਤ ਭੋਹਰੀ ਪ੍ਰਣਵੇ ਆਦਿ ਨੈ। ਅਨੇਕ ਰੂਪ ਸੰਕਲਪ ਕਰ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ। ਪੁਨਾ ਚਾਰ ਪ੍ਰਦਖਣਾ
 ਕਰਿ ਅਸਾਗ ਡੰਡੋਤ ਕਰਨੀ ਚਰਨਾ ਪਰ ਸੀਸ ਪੈਰਨੀ ਧਰਨੀ ਪਰ। ਫੇਰ ਮੁਖੋ ਬੈਠਤੀ ਕੇ
 ਸਬਦ ਪੜਨੈ। ਤਥਾ ਕਹਿਆ ਹੈ "ਹਮੁ ਮੈਲੇ ਤੁਮ ਉਜਲ ਕਰੇਤਹਮੁ ਨਿਰਗੁਣ ਤੂੰ ਦਾਤਾ"।
 ਅਥਵਾ। "ਤੇਰੇ ਕਵਨ ਕਵਨ ਗੁਣ ਕਹਿ ਕਹਿ ਗਾਵਾਂ ਤੂੰ ਸਾਹਿਬ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨਾ। ਬਰਨ
 ਨ ਸਾਕਉ ਤੁਮਰੀ ਪਹਿਆ ਤੂੰ ਠਾਕਰੁ ਤੂੰ ਭਗਵਾਨਾ"। ਫੇਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਛਕਵਾਏ ਕਰ ਨਾਜੀ
 ਨਿਵਾਤ ਮੁਖ ਦੇਣੀ। ਫੇਰ ਭਰ ਕਰ ਤੇਰ ਬੈਠ ਕਰ ਧਿਆਨ ਕਰਾ। ਮੁਖਾਰ ਬਿੰਦ ਵਾ
 ਚਰਨ ਸਿੰਦ ਕਾ ਜੋ ਸਿਤੀ ਬੀਚ ਨੀਨ ਕਰਨੀ। ਵਲ ਸੇਜਾ ਪਰ ਪੋਢਾਇ ਦੇਣਾ ਤੇ ਚਾਪੀ ਕਰਨੀ।
 ਪ੍ਰਦਮ ਆਪ ਸਨਾਨ ਆਦਿ ਕ੍ਰਿਆ ਕਰ ਪਵਿਤਰ ਹੋ ਜੇਥਾ। ਜੇਵਕ ਸਿਖ ਪ੍ਰਤੀ ਇਹੁ
 ਆਗਿਆ ਹੈ ਸਤ ਸਾਸਤ੍ਰੇ ਕੀ ਭੀ ਸੱਚ ਗ੍ਰਿਏ ਕੀ ਭੀ। ਇਸ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਬਰਨੈ "ਗੁਰ
 ਮੂਰਤਿ ਸੋ ਲਾਇ ਧਿਆਨਾ। ਤਾਂ ਤੂੰ ਦਾਤਾ ਹੋ ਪਾਵਹਿ ਮਾਨ। ਪੁਨਾ। "ਸਤਿ ਗੁਰ ਕੀ ਮੂਰਤਿ
 ਹਿਰਦੈ ਬਸਾਇ। ਜੋ ਇਥੇ ਸੋਈ ਫਲ ਪਾਇ"। ਪੁਨਾ ਕਹਿਆ ਹੈ ਵੇਦ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਤੇ। "ਭਨ
 ਮਥਰਾ ਮੂਰਤਿ ਸੱਚਾ ਥਿਰ ਲਾਇ। ਤਿਤ ਸਨਮੁਖ ਹੋਏ। ਕਲੁ ਜੁਗ ਚਹਾਜ ਅਰਜਨ ਗੁਰੂ
 ਸਿਸਟ ਨਗ ਬਿਤਰੈ"। ਐਸੇ ਸਮਝ ਕਰ ਗੁਰ ਮੂਰਤਿ ਰਿਦੈ ਮੇ ਬਸਾਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਲਿਆਣ
 ਸੁਖ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਾਸਤੇ। ਪੁਨਾ ਬਾਹਿਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਐਸੇ ਹੀ ਪੂਜਨ ਕਰੇ
 ਅਥਵਾ ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਨਿਸਰੈ ਜਗ੍ਹਾ ਕਰ ਸੱਚ ਕੋ ਨਿਮਸਕਾਰ ਕਰੇ। ਕੋਊ ਪੂਜਨ ਕਰੇ ਸਗੋਂ
 ਕਲਯਾਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪੁਰਸ ਕੋ। ਸੋ ਐਸੇ ਪੂਜਨ ਕਰਤੇ ਗੁਰਾਂ ਕੋ ਹੁਸਨ ਭੁੰਦਵਾਇ ਦੇਵੇ ਮਨ ਕਰ।

ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਭੋਜਨ ਸਮੇਂ ਭੋਜਨ ਨ ਪਾਵੇ, ਜਬ ਉਹ ਦੇਵੇ ਬਾਹਰ। ਕਈ ਦਿਨ ਬੀਤਿਆਂ ਸੋ ਬੇਨਤੀ
ਕਰਤ ਭਇਆ ਜੋ ਹੇ ਗ੍ਰੰਥ ਨਿਵਾਜ, ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ, ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮੂਰਤੀ, ਪ੍ਰਿਥਮ ਰਸੋਈ ਆਪ ਜੇਵ
ਲੇਤੇ ਹੋ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਸੋ ਜਾਂ ਤੇ ਸ਼ੀਰ ਕੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਅਰ ਦੁਸ਼ਟੀ ਜਿਉ ਕੀ ਤਿਉ ਅਧਿਕ ਹੈ। ਇਸ ਪ੍ਰੀ
ਕਿਆ ਕਾਰਣ ਹੈ, ਹੇ ਭਗਵਾਨ। ਤਬ ਮੁਸਕਾਇ ਕਰ ਗੁਰੂ ਤਗਵਨ ਬੋਲਤ ਹਏ ਮਾਨੋ ਫੂਲੋ ਕੀ ਬਰਖਾ ਕਰਤੇ
ਹੈ ਜੀ ਗੁਰੂ ਵਾਰ। "ਹੇ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਜੋ ਪ੍ਰਾਤਕਾਲ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਭੋਜਨ ਅਰਵਾਵਤੇ ਹੋ, ਭੁੰਚਾਵਤੇ ਹੋ
ਤਿਸ ਕਰ ਮੈਂ ਤ੍ਰਿਪਤ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਪੁਨਾ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਝੋੜ ਰਹਿੰਦੀ ਦੂਜੇ ਇਸ ਕਰ ਭੀ ਮੈਂ
ਤ੍ਰਿਪਤ ਰਹਤਾ ਹਾਂ। ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਨੇ ਕਰ ਗ੍ਰਹਸ ਮੁਖ ਪਾਵਤੇ ਹੈ ਸੋ ਭੀ
ਮੈਂ ਖਾਵਤਾ ਹਾਂ, ਹੇ ਸੁਜਾਨ। ਤੀਜੇ ਹੋਰ ਕਰ ਮੈਂ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹਾਂ ਜੋ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ, ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ, ਪ੍ਰੇਮ
ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਪ੍ਰੀਤਮਿਤ ਕਾ ਭੋਗ ਲਵਾਵਤੇ ਹੈ ਸੋ ਭੀ ਮੈਂ ਹੀ ਅਚਣਾਵਤਾ ਹੂੰ,
ਹੇ ਗੁਰ ਸਿਖ। ਚੌਥੇ ਇਸ ਕਰ ਭੀ ਮੈਂ ਤ੍ਰਿਪਤ ਰਹਿਤਾ ਹਾਂ ਜੋ ਅਤੀਤ ਸਿਖ ਸੰਤੋਖਵਾਨ, ਭਜਨਵੀਤ,
ਗੁਰਬਾਣੀ ਕੇ ਪਠਣ ਹਾਰੇ, ਤਿਨ ਕੋ ਜੋ ਭੁੰਚਾਵਤਾ ਹੈ ਜੋ ਭੀ ਮੈਂ ਹੀ ਖਾਤਾ ਹੋ। ਪੰਜਵੇਂ ਕੋਈਦ
ਕਾ ਨਾਮ ਸਿਮਰ ਕਰ ਬਾਰੰਬਾਰ ਇਸ ਕਰ ਭੀ ਮੈਂ ਤ੍ਰਿਪਤ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਹੇ ਭਾਈ। ਤੇ ਸਰੀਰ ਕੀ
ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਾ ਕਰੇ ਤਾਂ ਸੁਣ ਇਹ। ਸਰੀਰ ਕੋ ਤਉ ਹਮ ਰੋਕ ਰੋਕ ਰਾਖਤੇ ਹੈ, ਹੇ ਮਿਤ੍ਰ।
ਪੁਸ਼ਟ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਆਇਆ, ਹੈ, ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੰਦ। ਸੋ ਤਿਸ ਕਰ ਮਨ
ਹੀ ਹਮਾਰਾ ਪੁਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤੇ ਤਨ ਭੀ ਸਦਾ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਹਮ ਰੋਕ ਨ
ਰਾਖੇ ਤਾਂ ਤ੍ਰਿਪਤਮੋਟਾ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਐਸੇ ਸੁਣ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਆਦਿ ਕੇ ਬਰਨ ਸੋ ਚਰਨਾਪਕੋ ਗਿਰ ਪੜਾ
ਅਰ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤ ਭਇਆ: ਹੇ ਦੇਵ, ਆਪ ਕੇ ਸਰੂਪ ਕਉ ਉਪਨਿਸ਼ਦਾਂ, ਕਾਠਵਲੀ ਅਰ ਫੇ ਤੇ ਨਾਮ
ਉਪਨਿਖਦਾਂ ਤੇ ਨਾਰਾਇਣੀ ਨਾਮ ਉਪਨਿਖਦਾਂ ਤੇਰਾ ਹੀ ਵਰਨਣ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ। ਹੇ ਅੰਤਰਯਾਮੀ
ਭਗਤ ਪ੍ਰਸਿ। ਪੁਨਾ ਗੁਰਦੇਵ ਤਬਾ ਹੀ ਸਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜੇਵਣ ਲਗੇ ਤਿਸ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ
ਜੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕਰ। ਜੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਜੋਗ ਆਤਮ ਵਸਤੂ ਸੀ ਤਿਸ ਕਉ ਪਾਇ ਕਰ ਜੀਵੰਤ
ਪੁਕਤ ਹੋ ਕਰ ਭੂ ਮੰਡਲ ਮੇਂ ਵਿਰਾਜਤ ਹਏ। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਾ ਸਿੰਧੂ ਗ੍ਰੰਥੇ ਪ੍ਰਿਤਾਰਥੇ ਜੀ ਗੁਰਦੇਵ ਪ੍ਰ
ਵਿਧੀਆਂ ਬਛਨੀ ਸੰਤਾਲੀਸਮੇਂ ਹੁਲਾਸਾ। (੪੨) ਐਸੇ ਸੁਣ ਕਰ ਸਕ ਕੀ ਸਮਾਧਿ ਲੇਹਈ।
ਗੁਰ ਮੂਰਤਿ ਮੇਂ। ਫੇਰ ਨੇਤਰ ਖੋਲ ਕਰ ਕਹਤ ਹਏ ਭਾਈ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ: ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਜੇਵ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਿਆਵੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਕਾਈ ਜੀ ਕਹਤ ਹਏ ਸੁਣੇ ਜਾਂਤੇ ਦੁਸੀ ਉਤਮ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੈ।
ਏਕ ਸਮੇਂ ਅਕਬਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਚੜਿਆ ਲਾਹੌਰ ਤੇ ਪਹਿਲੇ ਝੰਡੇ ਆਇ ਲਗੇ ਬਟਾਲੇ ਮੇਂ। ਤਹਾਂ ਇਸ
ਕਾਲ ਅਰਲ ਸਿਧੋ ਰੇ ਮਕਾਨ ਮੇਲਾ ਸੀ। ਤਬ ਮੁਸਲਮਾਨੋ ਨੇ ਆਪਣੇ ਜੋਰ ਕਰਿ ਪੁਨਾ ਮਕਾਨ ਤੇ
ਢਾਹ ਦੀਆ ਜਾਂ ਤੇ ਮਲੇਛ ਦੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਤੇ ਹਿੰਦੂਆਂ ਕੀ ਅਧਿਕਤਾ। ਤਾਂ ਪੀਡੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ
ਅਕਬਰ ਆਇਆ ਤਾਂ ਜੋਗੀਆਂ ਪੁਕਾਰ ਕੀਤੀ। ਹੇ ਹਜਰਤ ਇਨਾ ਵਾਤ ਤੇ, ਮੁਸਲਮਾਨ ਹਮਾਰਾ
ਮਕਾਨ ਢਾਹ ਦੀਆ ਹੈ। ਤੇ ਵੰਧੀਕੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਇਨਾ ਵਾ ਤੇ ਤਬ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੁਣ ਕਰ ਮਦਾਹ:

ਕਰਤ ਭਇਆ। ਤਬ ਤਿਨੇ ਮੁਸਲਮਾਨੋ ਕੇ ਬੋਤਾ ਕੀ ਸਜਾਇ ਦੇ ਕਰ ਕੈਣ ਕਰਿ ਦੀਆ
 ਖੋਜ ਖੋਜ ਪਕੜ ਮੰਗਵਾਏ ਕਰਿ। ਪੁਨਾ ਆਪਨੇ ਪਾਸ ਤੇ ਧੰਨ ਦੇ ਕਰ ਜੋਗੀਆਂ ਕਉ ਮਕਾਨ
 ਬਨਵਾਇ ਦੀਆ। ਇਹੁ ਨਿਖਾਇ ਕੀਆ। ਜਹਾਂ ਅਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਤੀ ਆਥਾਨ ਹੈ।
 ਪੂਜਾ ਹੋਈ ਜੋ ਤਵ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਚੜ੍ਹ ਕਰ ਸਲੋਸਰੀ ਨਗਰ ਆਇ ਭੋਗਾ ਕੀਤਾ। ਨੇਤ
 ਜੇ ਤਹਾ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਰਹੇ ਸੇ ਜੀ ਚੰਦ ਕਉ ਮਿਲ ਕਰ, ਸ੍ਰੀ ਦੇਹਰੇ ਭਾਵੇ
 ਇਹ ਹੀ ਜਿਹਾਂ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕੇ ਪਰੇਰੇ ਭਏ ਜਾਏ ਆਏ। ਉਥੇ ਅਕਬਰ ਦੀ ਮੁਤਰਿਆ
 ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜੋ ਕਾਕ ਤਾਲੀਵਤ ਮੇਲ ਭਇਆ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਕਾ ਅਰ ਬਿਤ ਪਤੀ ਕਾ।
ਰੂਪਤ ਮਸਤਕ ਟੇਕਤ ਭਇਆ: ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ, ਆਪ ਭ੍ਰਮਿਨ ਹੋ। ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਕਹਤ ਕਏ: ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕੀ
 ਕਿਰਪਾ ਪਾਇ ਕਰ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹਾਂ, ਹੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ। ਤੁਮਾਰੇ ਸਾ ਬਿਧਿ ਮੁਬਾਰਕ ਹੈ ਹੇ
 ਜੀਵਿਦਰ। ਤਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਹਤ ਭਇਆ ਮੇਰੇ ਮੁਬਾਰਕ, ਜਬ ਤੁਮਹਾਰਾ ਪਾਕ ਦਿਦਾਰ ਪਾਇਆ
 ਪਾਕ ਪਰਵਰਦਗਾਰ ਕੇ ਜੋ ਆਪ ਜਸੂਲ ਹੋ। ਮੇਰਾ ਤਨ ਮਨ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਹੇ ਗੁਰ। ਤਬ
 ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਰ ਪਾਇ ਦੀਆ, ਪੁਸ਼ਾਦਿ ਮੁਹਿਤ। ਜੋ ਭਾਵ ਸਹਿਤ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਿ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕੇ ਕਹਤ
 ਭਇਆ। ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਆਪ ਕੇ ਖੇਚਲ ਤੇ ਨਹੀਂ ਕਿਸੀ ਦੁਰਜਨ ਕਹਿ; ਹੋਰ ਰੁਰਾਸੀ ਪਿੰਡਾਂ ਕਾ
 ਮਾਮਲਾ ਤੇ ਆਪ ਕੇ ਪਹੁੰਚਤਾ ਹੈ ਕਿ ਨਹੀਂ। ਉਹੋ ਵਾਰ। ਹੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੁਖ ਕਾ ਕਾਰਣ ਅਨਿਆਈ
 ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸਭ ਜਗਤ ਕੇ। ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਨਿਆਈ ਹੋ ਤਾਂ ਤੇ ਕੋਸੀ ਦੁਖ ਕਾ ਕਾਰਣ
 ਨਹੀਂ। ਪੁਨਾ ਮਾਮਲਾ ਭੀ ਪਹੁੰਚਤਾ ਹੈ। ਅਰ ਹਮਾਕਾ ਸਭ ਕੇ ਸਾਜਨ ਹੀ ਹੈ ਭਗਵੰਤ, ਜੋ
 ਮਿਤ੍ਰ ਹੂਆ। ਅਸੀਂ ਕਿਸੀ ਕਾ ਦੁਖ ਚਿਤਵੰਦੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਤੇ ਕਿਸੀ ਤਰ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਦੁਖ ਪਹੁੰਚਤਾ
 ਨਹੀਂ ਅਸਾਂ ਕੇ ਬਾਣ ਵੰਤ। ਤਥਾ ਅਕਾਲ ਕੇ ਚੰਦ ਵਤ। ਐਸੇ ਸੁਵਣ ਕਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪ੍ਰਸੰਨ
 ਭਇਆ ਬਹੁਤ। ਪੁਨਾ ਕਹਤ ਭਇਆ ਜੋ ਪੈਰੋਤਾਈ ਮੇਰਬਾਨੀ ਕਰਕੇ ਕੋਈ ਖਿਤਮੁ ਮਾਵੇ
 ਨਤਰ ਜਾਣ ਕਰ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਬਾਨ ਕਾ ਕਰ ਕਏ: ਹੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ, ਤੁਮਾਰੇ ਆਵਣ
ਕਰ ਪੂਜਾ ਕੇ ਖੇਚਲ ਹੋਈ ਹੈ। ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਏਹਾ ਮਾਮਲਾ ਵਾਲ ਨ ਹੋਵੇ ਜੇਤਾ ਆਏ ਹੈ
ਐਸੇ ਸੁਵਣ ਕਰ ਅਕਬਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਸ ਰੁਪਏ ਸਟੋਤ ਟਾਡ ਦੀਆ ਸਭ ਪੂਜਾ ਪਰ ਗੁਰ
ਮਹਨ ਕਰਿ। ਐਹ ਕੂਮਨ ਆਤਮ ਧੰਨ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਹੋ ਕਰ, ਪੁਨਾ ਵਿਆ ਹੂਆ ਆਯੋ।
ਜੋ ਤੇਨ ਭੁਖਨ ਆਦਿਕ ਅਰਬੀ ਕੇ ਦੇ ਕਰਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਆਪ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਆਵਤੇ ਭਏ ਮੰਤਰ
ਮੂਰਤੀ। ਇਹ ਕਥਾ ਮੁਕਾਸਥਿਨ ਤਵਾਰੀਖ ਨਾਮ ਤਿਆਬ ਮੇ ਹੈ। ਐਹਾ ਵੇਦਾ ਸਮੇ
ਭਨੀ ਹੈ। ਬਨਾਵਣ ਵਾਕਾ ਬਣਾਏ ਪੇ ਹੂਆ ਹੈ। ਇਸ ਕਲ ਕਾ ਮਿਹੰਤ ਕਿਆ ਹੂਆ
ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਪਨਾ ਅਰਬ ਪੈਰੋ ਨਾ ਮੰਤਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਪ੍ਰੀਤਾਂ ਸਮ। ਉਪਕਾਰ ਰੂਪ ਸਾ
ਜੀਆਂ ਕੇ ਭੁਖ ਲੀਏ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਏ ਬਰਨ ਕਹਿ ਜੀਆ। ਗੁਰੂ ਸੀਤਾਂ ਕਾ ਕਾਮ ਏਹੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੀ
ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਿਸੀ ਦੁਖ ਦੇਣਾ। ਮੁਖ ਸੀਤ ਲਖਣ ਭੀ ਿਹ ਹੀ ਹੈ "ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰਾ ਤੁਕਾਰੀ
ਪੂਰਨ ਕਲਿ ਜਿਨ ਧਾਰੀ"। ਤਾਂ ਤੇ ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬੜੇ ਬੜੇ ਜੀਵਾਂ

ਕੇ ਸੁਖ ਲੀਏ ਏਹੁ ਕਾਰਜ ਕਰੈ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਜੀ ਤਾਂ ਸੀਤਾ ਜੀ ਲੀਏ ਖਾਰੀ ਜਿਧ
 ਪਾ ਏਕ ਸੇ ਤੁਸਰਾ ਹੈ ਰਾਹ ਸੇ ਕੋਸ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੈ ਸਿਸ ਕਾ। ਤਉ ਬੜੇ ਪ੍ਰਜਤਨ ਸਿਉ ਰਾਵਣ ਮਾਰਾ
 ਹੈ ਜਿਨੇ ਸਿਸ ਮਿਰੀ ਕੀ ਸਹਾਇਤਾ ਪਾਇਸਰ ਤੇ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਅਵਤਾਰ ਹੈ ਕਰ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਸੇਰ
 ਸਾਹੀ ਹੈ ਅਪਾਰਜਤ ਜਨੋਧ ਤਾਰੇ ਕਰੇ ਇਨ ਪ੍ਰਯੋਜਨ। ਏਕ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਅਮ੍ਰਿਤਸਰ ਪਰਮ ਰਾਮ ਜੀ
 ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲੀਏ ਜੋ ਪਿਰੀਲ ਭੀ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ। ਦੂਜੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਗ੍ਰੰਥ, ਜਿਸ ਕੇ ਆਸਤ ਹੈ ਕਰ ਚਾਰ
 ਵਾਨ, ਚਾਰ ਆਸ਼੍ਰਮੀ, ਅਪਾਰ ਸਿਸਤ ਜਿਹ ਕੇ ਸੁਖੇ ਤਰਜਮੇ ਜੀਵ ਇਨੋ ਕਾਨ ਮੇ। ਤਾਂ ਤੇ
 ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਜੀ ਸੇ ਭੀ ਇਨਹੁ ਅਧਕ ਪ੍ਰਉਪਕਾਰ ਕਰੇ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਚੰਦ ਜੀ ਤਏ
 ਰਾਗ ਪ੍ਰਯਾ ਸੇ ਜੋਪੀ ਜਨੇ ਮੇ ਨੀਲਾ ਈਸੀ ਕਾ ਬਜਾਵਣਾ ਤੇ ਕੰਤ ਕਾ ਮਾਰਣਾ ਇਤਿਆਦਿਕ
 ਕੋਤਕ ਰਚਤੇ ਭਏ। ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਅਨਕ ਜੀਵਾਂ ਕਾ ਜੋ ਕੁਲ ਰੂਪ ਕੀਸ ਸ੍ਰੀ ਸ੍ਰੀ ਨਾਮ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ
 ਕਰ ਪੜ੍ਹ ਪਿਛਾਏ। ਅਰ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦਿਕੋ ਕੇ ਜੋ ਕਰਾਤੇ ਪਰ ਇਸਤੀ ਆਦਿਕ ਕਾ ਪਰੀਤਿਆਰ
 ਰਾਹ ਆਪ ਭੀ ਨਪੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀਆ ਹੋਰ ਜੀ ਜਨਾ ਦੇ ਤਿਆਗ ਕਰਵਾਇਆ ਜੈਸੇ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਤਿਆਗ
 ਕੀਆ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ। ਹੋਰ ਸੁਣੇ ਪਰਸ ਰਾਮ ਜੀ ਅਵਤਾਰ ਹੂਏ ਯਮ ਦਗਨ ਮੁਨੀ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ, ਧ੍ਰਮਣ;
 ਪੁਨਾ ਪਾਤਾਂ ਜਿਸ ਕੀ ਰੋਕਾ। ਜਿਸ ਬਨ ਮੇ ਇਹੁ ਧਰਿਤੇ ਸੇ ਤਿਸ ਬਨ ਮੇ ਸਰੀਸਰ ਬਾਹੁ ਕੀ
 ਘਾਟੀ ਜੋ ਤਵਣੀ ਸੇ ਰੋਕਾ ਕੀ ਭਾਨੀ ਸੀ। ਸੋ ਸਭਿ ਜਾਣ ਕਰ ਸਹੀ। ਬਾਹੁ ਹੀ ਜੋਟੀ ਬਨਾਈ।
 ਕਾਮੰਦਨ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੈਨਾ ਸਹਿਤ, ਸਭ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕਰਿ ਤਿਪਤੀ ਕੀਏ। ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਨੇ ਹੁਰ ਧੇਨੂੰ
 ਜਾਰੀ ਯਮ ਦਗਨ ਸੇ। ਤਿਨਾ ਨਾ ਦੀਨੀ ਪੁਨਾ ਸੁਹ ਲੋਕ ਭੇਜ ਦਈ। ਤਬ ਕਰੋਧ ਕਾਰਜਾ
 ਨੇ ਮੁਨੀ ਕੋ ਮਾਰ ਦੀਆ। ਤਬ ਹੋਲਾ ਤਿਆ ਹਠ ਜਾਏ ਪੀਟਾ ਸੈਏ ਤ੍ਰੇ ਬਾਹ। ਤੇ ਕਹਾ:
 ਹੇ ਪਰਸ ਰਾਮ, ਹੇ ਪਰਸ ਰਾਮ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਪਰਸਰਾਮ ਜੀ ਪਰਸ ਛਾਧੇ ਪਰ ਧਾ ਕਰਝਟ ਤੇ ਆਨ
 ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਏ ਜਨਨੀ ਜਨਿਕ ਨਿਕਟ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਜੀ ਸਹੀ। ਕਰ ਹੈ ਮੇ ਤੁਤ ਕਾਨ ਮਾਰ ਕਰ
 ਤੁਜਾ ਕਾਟ ਦੀ। ਜੈਸੇ ਧਿਛ ਕੀਆਂ ਸਾਖੀ ਕਾਟ ਦੇਵੀਏ। ਤਥਾ ਸਮਝਨਾ। ਪੁਨਾ ਮੀਸ ਕਾਟ
 ਦੀਆ ਤਿਸ ਰਾਜਾ ਕਾ। ਪੁਨਾ ਪਿਤਾ ਕੇ ਜਿਵਾਇਆ। ਤਬ ਪਰਸ ਰਾਮ ਹਾ ਜੋੜ ਕੇ ਸੀਸ
 ਨਿਵਾਇ ਕੇ ਕਹਾ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਧਿਛ ਆਜਿਆ ਕਰੋ, ਹੇ ਮਰੀ ਮੁਨੀ ਜਨਕ ਜੀ। ਤਬ ਯਮ ਦਗਦ ਜੀ
 ਕਹਾ: ਹੇ ਪੁੱਤਰ ਪਰਸ ਰਾਮ, ਪਰਸ ਨੇ ਕਰ ਮਾਤਾ ਦਾ ਭੀ ਸੀਸ ਕਾਟ ਦੇ ਅਰ ਭਾਈ ਕੇ
 ਮਾਰ ਦੇ। ਜਿਸ ਤੇ ਮੁਨੀ ਦੇ ਮਨ ਕੇ ਕੋਪ ਦਾ ਆਇਆ। ਭੀਸ ਕੇ ਦੋ ਪੁਤ੍ਰ ਨਿਕਟ ਜੇ।
 ਮੁਨੀ ਇਸਤੀ ਕੇ ਕਹਿ ਰਹੇ ਸੇ ਜੋ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਨਾ ਵਧਾਏ। ਸੋ ਨਾਰ ਹੀ ਜੋ ਨਾਰੀ
 ਹਠ ਸੀਲੀ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਪੁਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਕਹਾ ਜੋ ਮਾਤਾ ਮਾਰਦੇ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਨਾ ਮਾਰਤੇ
 ਭਏ ਤੇ ਕਹਤੇ ਭਏ ਹੇ ਪਿਤਾ ਅਸੀਂ ਮਾਤਾ ਕੀ ਮਾਰੀਏ ਇਹ ਬਡਾ ਪਾਪ ਹੈ। ਇਸ ਕਰ ਕੋਪ

ਕਰ ਜਬ ਰਾਮ ਆਏ ਤਬ ਕਹਾ ਜੋ ਇਹੁ ਤਿਨੋ ਹੀ ਮਾਰ ਹੋ ਰਾਮ। ਤਬ ਤਿਨਾ ਕੇ ਸੀਸ ਕਾਟ
 ਦੀਏ। ਤਬ ਜਨਕ ਜੀ ਪਰਮ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕਰ ਕਹਾ ਪਰਸ ਰਾਮ ਕੋ ਕਿਛ ਵੇਰ ਮਾਂ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ
 ਪਤਾ ਰਾਮ ਜੀ ਕਹਤੇ ਭਏ: ਜੋ ਭਰਵਨ, ਇਹ ਤਿਨੋ ਸੁਜੀਵ ਹੋਵਹਿ ਪਾ ਇਹੁ ਖਬਰ ਤਿਨ ਕੋ ਨਾ ਹੋਇ
 ਜੋ ਪਰਸ ਰਾਮ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਸੀ। ਤਬ ਤਾਂ ਤਤਕਾਲ ਹੁਜੀਵਕਰੈ ਮੁਨੀ ਕੇ। ਤਬ ਪਰਸ ਰਾਮ
 ਮਾਤਾ ਕਉ ਕਹਾ ਜੋ ਤੇ ਇਕੀਸ ਯੋਗ ਪ੍ਰਹਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਸਵੀਰ ਪਰ ਮੈ ਪਰਸਰਾਮ ਪੁਤਰ ਤੇਰਾ ਤਬ
 ਜੋ ਇਕੀਸ ਨਫਰਾਂਇਣ ਕੈ; ਤਾਂ ਜੋ ਤਬਾ ਹੀ ਕਾਏ ਭਏ। ਕਰੁਖੇਤੁ ਮੈ ਖਰੀਆਂ ਕੇ ਲਹੂ ਕੇ ਭੰਡ
 ਤਬ ਕਰ ਬੀਰ ਸਨਾਨ ਕੀਆ ਪੁਨਾ ਸੂਰਜ ਕੋ ਤਰਾਸ ਕੀਆ। ਐਸੇ ਐਸੇ ਗੁਣ ਕਾ ਵਿਸਤਾਰ ਕੀਆ
 ਜੋ ਗੁਣ ਅਜਨੇ ਕੇ ਗੁਣਾ ਕਾ ਵਿਸਤਾਰ ਦੇਖੀਏ ਕੇਲ ਗੁਣ ਰੂਪ ਹੀ ਹੈ। ਮੋਖ ਆਦਕ। ਹੋਰ ਸ੍ਰੀ
 ਭਾਵਣ ਅਵਤਾਰ ਕੀ ਲੀਲਾ ਦੇਖੇ। ਮੱਤ ਅਵਤਾਰ ਸਿੱਖਾ ਸਰ ਦੇਖ ਕੇ ਜਿਨ ਮਾਦਾ ਤੇ ਬੇਦ, ਉਧਾਰੇ
 ਪੁਨਾ ਕਛਪ ਜੀ ਅਵਤਾਰ ਜੋ ਸਾਨੀ ਪਰ ਕੇ ਕੀ ਸਾਨ ਹਾਨੇ ਭਏ। ਪੁਨਾ ਵੇਰਾਹ ਜੀ ਅਵਤਾਰ ਭਏ
 ਲੂਮ ਉਧਾਰ ਕਰ। ਤੇਰ ਨਰਹਰਿ ਭਾਵਨ, ਪ੍ਰਹਿਨਾਦ ਜੀ ਕੀ ਰਖਿਆ ਕਹੀ। ਹੈ ਸਤੀਸਥਿਵਾਜ ਜੀ,
 ਪ੍ਰਵ-ਵਰ ਦਾਨ ਜੀ। ਆਨੰਦ ਨਾਹਾਇਣ ਜੀ। ਤੇ ਹੋਰ ਜੀ, ਪੁਨਾ ਕਨੀਕੀ ਜੀ। ਸਨਕਾਦਿਕ ਚਾਰੋ
 ਭਾਈ। ੧੧ ਅਵਤਾਰ। ਤਾਤ ਪਰਸ ਇਹੁ ਗੁਰੇ ਦੇ ਗੁਣੇ ਸਾਥ ਕਿਸੀ ਅਵਤਾਰ ਕੀ ਹੀ ਸਾਦਰਜਤਾ
 ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤੀ। ਤਾਂ ਤੇ ਧੀਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਨ ਦੇਵ ਗੁਰੂ ਹਨ ਸਾਥ ਸੰਗਿਤ ਜੀ। ਫੇਰ ਅਰਬਰ
 ਮੂਆ ਤੇ ਜਗੰਗੀਰ ਹੂਆ ਜੋ ਗੁਰੂਆਜਨ ਜੀ ਆਸੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕੀਆ ਜੋ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਕੇ ਕਿਆ ਦਾ
 ਤੇ ਪ੍ਰਮੋਦਵਰ ਆਪ ਕਿਉ ਅਵਤਾਰ ਸਾਜਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਉਤਰ ਗੁਣ ਕੇ ਰਾਜੀਦਰ ਸ੍ਰੀ ਰੁਖ
 ਪਾਤ ਸਾਹਾਂ ਕੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਇਆ ਐਸੇ ਗੁਣ ਕਰ ਤਾਈਲਵੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਹਤੇ ਭਏ। ਹੈ ਮਹਾਰਾਜ
 ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜੋ ਸਾਡੇ ਪਕੜ ਕਰ ਖਨ ਖੰਡਨ ਕਰੇ ਹੋ। ਜੋ ਪਿਤਾ ਗੁਰੂ ਕੀ
 ਆਸਾ ਪਾਇ ਕਰ ਕਰੇ ਹੈ ਕਿਧੋ ਆਪ ਕਰੇ ਹੈ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਤੇ ਭਏ ਜੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਇਆ
 ਦੀਨੀ ਜੀ ਜੋ ਤੇਰ ਪਕੜ ਕਰ ਸਿਤ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਕੇ ਦੋਖੀਆਂ ਕਉ ਤੁਝਾਂ ਮਾਰਣਾ। ਜੋ ਬਹੁਤ ਜੁਤ ਭਾਏ
 ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ। ਏਕ ਸਮੇ ਪੰਚ ਤਾਂ ਹਜਾਰ ਤੁਰਕ ਨਾਰੋਰ ਸੇ ਗੁਸਾਨਰ ਤੁਝ ਆਇਆ
 ਗੁਰੂ ਲੀਲੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਥ। ਤਬ ਪ੍ਰਾਤ ਕਾਲ ਸਨਾਨ ਕਾ ਕੇ ਆਪ ਸ੍ਰੀ ਅਰਾਨ ਗੁਰੂ ਮੈ ਬੈਠੇ ਸੇ
 ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਜੀ ਕੇ ਰਾਮ ਕੇ ਧਿਆਨ ਮੇ। ਤਬ ਰਿਖਾਂ ਰਾਮ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਪਾਤਿਮਾਹ ਸਤੁਆਂ ਦਾ ਦਲ ਆਇਆ
 ਹੈ ਕੋਈ ਸਤਨ ਕਰੇ, ਕਰਨ ਕਾਰਣ। ਇਨਾ ਆਇਆ ਤੇ ਅਸੀ ਬੈਠੇਗਾਂ ਬਚਨ ਸੇ ਬਖਸਣਾ ਜੀ,
 ਤਾਂ ਤੇ ਆਪ ਬਖਾਇ ਹੋ। ਐਸੇ ਗੁਣ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਦੇਵ ਜੋ ਮਹਾਂ ਗੁਰੂ ਹੈ ਸੇ ਰੂਸਨੀ ਰਹਿਤੇ ਭਏ
 ਉਤਰ ਨਾ ਦੀਆ। ਪੁਨਾ ਸਤੁ ਨਿਕਟ ਨਗਰ ਤੇ ਆਇ ਦੇਖ ਕਰ ਕਹਤੇ ਭਏ: ਅਰ ਜੀ, ਜਾਂ ਤੇ
 ਜਗੁਰਤ ਅਤ ਬਨੀ ਹੈ। ਫੇਰ ਭੀ ਦੁਸਟ ਦਮਨ ਅਰਾਇਓਂ ਰਹੇ ਉਤਰ ਨ ਦਿਆ ਪਰਤ। ਇਤਨੇ
 ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਅਰਾਨ ਬੁਝੇ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕਉ ਐਸਾ ਪਾਇ ਲੀਆ। ਸਤੁਆਂ ਤੇ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਸਪੰਡੇ ਰਾਮ ਕਉ ਜਪ ਕਰ, ਸਬਕੋ ਸਹਿਤ, ਪੁਨਾ ਧਿਆਨ ਧਰਤੇ ਤੇਰ ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹੇ ਤੇਰੇ

ਕਰਮ ਖਿਤ ਕਰ ਬੈਠ ਪਦ ਹੈ ਕੇ ਸੁਖ ਹੈ ਤਹੈ ਤਰਾ ਸਿਖਾਂ ਕੇ ਸੁਖ ਦੇਤੇ ਭਏ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਦੇਵ ਜੀ
 ਜੇ ਕਰ ਸਾਖਾ ਕਰ ਇਕਤੁ ਕਰੀਏ ਤੈਸੇ ਹੀਰ ਦੁਆਲੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਆਪਨੇ ਦੁਸਟੈ ਸਜਤੁ ਧਾਰੀਤ
 ਜੀ ਦੇਖੀ। ਤੇ ਯਮਨ ਭੀ ਗੁਰ ਮੂਰਤੀ ਕੇ ਦੇਖਤੇ ਹੈ ਤੇ ਕੈਸੇ ਮੂਰਤੀ ਹੈ ਜੇ ਕਾਮ ਮਦ ਫੀਜਨ ਹੈ ਪੁਨਾ
 ਭਗਤਿ ਤੇ ਫੀਜਨ ਹੈ। ਆਨਨ ਪੈ ਮਾਸ ਭੀਜਤੀ ਹੈ ਕਾਲ ਪ੍ਰਤੁ ਸਮ ਨੈਨ ਹੈ। ਅੰਤ ਸੁੰਦਰ
 ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਹੈ, ਮਨ ਕੇ ਮੋਹਿਤ ਕਰਨਵਾਰੀ। ਜੇ ਸਾਹ ਹਿਰਾਨ ਹੈ ਕਰ ਜਥੇਵਤ ਹੈ ਰੰਗੇ।
 ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਠਾਰੇ ਹੈ ਕਰ ਇਹੁ ਸਬਦ ਪੜ੍ਹ ਕਰਿ ਅਰਦਾਸ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਤੱਥਾ ਸਬਦ।
 "ਜਾ ਕੁਹੁ ਮਾਨਕਲ ਅਤਿ ਬਲੇ ਦੇਸੀ ਕੋਈ ਨ ਦੇਇ। ਨਾਹੁ ਹੋਇ ਦੁਖਮਨਾ ਸਾਕ ਭੀ ਭਜ ਖਲੇ।
 ਸਦੈ ਹਰੇ ਅਸਾ ਚੁਕੈ ਸਰ ਆਸਾਉ। ਰਿਤ ਆਵੈ ਉਹ ਪਾਰ ਪਾਰੁ ਨਗੈ ਨ ਤਾਤੀ ਵਾਉ।"
 ਜੇਸੇ ਉਦਾਹ ਕਰਿ ਅਸਟਿ ਪਦੀ ਪੁਨਾ ਦੁਆਰਾ ਬੰਡਾ ਬਿਚ ਲੀਆ, ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰਿ।
 ਦੋਤਾਭ ਫੇਰਿਆ ਜਬ ਹੀ, ਤਬ ਹੀ, ਸਤੁ ਸੰਨਾ ਟੁਕੈ ਹੈ ਕਰ ਧਰਾ ਧਰੰ ਗਿਰ ਪੜੀ ਧਾਰਤ ਮੂਰਤੀਆ
 ਵੰਤ। ਜੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਜੈ ਦਲੀ ਏਕ ਹੋਰ ਤੋ। ਪੁਨਾ ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ਧਨਖਬਾਨ
 ਪਕੜ ਕਰ ਤੇ ਅਨੇਕ ਬੇਰ ਜੀਤ ਜੀਤੇ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਸੂਰੀਓਰ ਨੇ। ਅੰਦਰ ਕੇ ਕਾਮਾਦੀ
 ਤੇ ਸਾਰਰ ਕੇ ਸ੍ਰੀਤ ਦੇਖੀ ਸਤੁਆਂ ਕੇ: ਜੈ ਕਹਿਵੇ ਕੋ; ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮਹਾਂ ਬੀਰ
 ਹਨ ਜਿਹ ਭਏ ਹੈ, ਖਲ ਬੰਡਨ ਮਹੀ ਮੰਡਨ। ਪੁਨਾ ਏਕ ਸਾਖੋ ਦਬਣ ਤਰਫ ਦੂਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਸਿੱਕਾਰ ਗਏ ਹੈ। ਅਰੂੜ ਹੈ ਕਰਿ। ਜੁਸ ਆਤਪ ਨਗੀ ਤਬ ਤਰੁ ਤਰ ਬੈਠ ਕੇ ਭਾਈ ਬਿਧੀ
 ਬੰਦ ਕੋ ਕਰਤ ਭਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੋ ਭਾਈ ਕਹੂੰ ਜਲ ਲਿਆਇ ਜਾਂ ਤੇ ਤਿਖਾ ਲਾਗੀ ਹੈ। ਤਬ ਹਾਰ
 ਕੋ ਕਰ ਬਿਧੀ ਬੰਦ ਜੀ ਕਹਰਿ ਭਏ: ਹੈ ਭਗਵਨ, ਜੇ ਮੈ ਤੇ ਨਗੀ ਜਾਣਤਾ ਜੇ ਇਸ ਬਨ ਮੇ ਕਰਾਂ
 ਹੈ, ਦਿਆ ਪਾਣੀ। ਤਾਂ ਤੇ ਆਪ ਸਰਬੰਗ ਹੈ ਅੰਤਰਜਾਮੀ। ਇਸੀ ਤੇ ਕਹੈ ਜੈ ਕਹਾਂ ਕੋਰੂ ਜਲ
 ਮੇ ਜਲ ਹੋਇ ਵਾ ਨਦੀ ਨੀਰ ਕੂਪ ਆਈ। ਗੁਰੋਵਾਰ। "ਹੈ ਭਾਈ ਬਿਧੀ ਬੰਦ ਇਥੋ ਦੇ ਜੋਜਨ
 ਨਦੀ ਹੈ ਜੋ ਨੀਰ ਲਿਆਇ ਜਾ ਤੇ ਪਾਠ ਕਰੀ ਐਸੇ ਨਿਦੇਸ ਨੇ ਕਹਿ ਤਾਤਕਾਲ ਹੀ ਤਿਜੀ
 ਪਾਸਾ ਮੈ ਪਾਉ ਧਰਾ। ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਹਰਮ ਚੰਦ ਭਗਵਾਨ ਕੀ ਆਗਿਆ ਕਰ ਕਾਰਜ ਜੋ ਪਵਨ ਪੁਤ੍ਰ
 ਪਵਨ ਭੰਤ ਹੋਰੇ-ਤਹਾ ਭੀਬਨ ਜਾਤੇ ਹੋਏ ਬਿਧੀ ੧੧ ਸੀ। ਤਬ ਬੜੇ ਦਿਆਇ ਤੇ ਆਪ ਜੋਜਨ
 ਪ੍ਰਾਨ ਇਸ ਤਰਫ ਅਲਪ ਨਦੀ ਜਲਤੀ ਸੀ ਕੋਟ ਪ੍ਰਸੰਤ ਤਿਸ ਬੀਚ ਸੇ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਿਖਾ ਜਾਣ ਕਰ
 ਜਿਹਾ ਮੀਏ ਤਹਾਂ ਹੀ ਜਲ ਪਾਤੁ ਸੇ ਜਲ ਪੂਰ ਕਰੀ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਪੁਰਸੋਤਾਮ ਆਗੈ ਆਇ ਨਿਵੇਦਨ
 ਗੰਦਾ ਮਨਤਕ ਟੇਕ ਕਰ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਤਰ ਜਾਪੀ, ਪੁਰਖ ਸੁਆਮੀ ਕਰਿ ਅੰਜਨ ਪੂਰ ਕਰ
 ਕਰਨ ਕਰਤੇ ਭਏ ਹੈ ਭਾਈ ਇਹ ਜਲ ਬੜੇ ਦਿਆਇ ਤੇ ਨਹੀ। ਜਾਂ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਤਾਤ ਪਰਾ ਐਕ
 ਹੋ ਜਾਬੀ ਕੇ ਦਾਤੋਵਤ। ਤਬ ਕੋਰ ਜੋਕ ਕਰ ਏਨਤੀ ਕਰੀ ਚੰਦ ਜੀ ਨੇ। ਹੈ ਪਰਮ ਗੁਜਾਨ, ਮਹਾਰਾ
 ਰੁਪ ਕੇ ਤਿਖਾਵੰਤ ਜਾਣ ਕਰ ਹੈ ਗੁਜਰਤ ਅਰਧ ਜੋਜਨ ਹੁਏ ਨਦੀ ਤਿਜੀ ਬੀਚ ਜੇ ਆਲਪ ਨਦੀ
 ਚਲਤੀ ਸੀ ਤਹਾਂ ਹੀ ਪੂਰ ਹਰਿ ਸੇਵਕ ਲਿਆਇਆ ਹੈ, ਆਗੈ ਜੋ ਗੁਰਮ ਮਾਲਕਰਾ ਹੋਵੇ
 ਸਦਾ ਕਰੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੋ ਅੰਤ ਕੋਰਕੀ ਹੈ ਜੀ ਸੇ ਕਰਤ ਭਏ। ਤਾਂ ਤੇ ਇਹੁ ਕਰ ਲਿਆਉ

ਨਿਹ ਜਲ ਡੋਲ ਕਰ। ਤਬ ਤੇਸਾ ਕੀਆ ਵੇਟਾ ਨਾਨਾ ਨੰਘ ਕਰ ਜਬ ਖਰੇ

ਦਰਿਆਉ ਤੇ ਕਿਨਾਰੇ ਖੜਾ ਹੂਆ ਜਾਇ ਕਰ ਤਬ ਕਿਆ ਦੇਖੇ। ਜੇ ਉਰਵਾਰ ਰਬੂਤਰੇ ਹੈ

ਦਰਿਆਉ ਮੇਂ ਜਹਾਜ ਪੜੇ ਫਿਰਤੇ ਹੈ। ਤੇ ਜਹਾਜ਼ ਗਹਿਮ ਹੈ ਡੰਡਕੋਲੀ ਜਿਸ ਕੋ ਕਹਿੰਦੇ ਸੇ,

ਭਾਸਾ ਕਾਰ ਲਾਟ ਭੀ ਜਿਸ ਕੋ ਕਹਤੈ ਹੈ। ਭਾਰੀ ਭੀੜ ਹੈ ਰਹੀ ਹੈ ਉਰਾਰਪਾਰ ਜੇਸੇ ਮੇਨੇ ਕਾ ਅਵਾਜ

ਹੋਇ ਤਬਾ ਤਬ ਭਾਈਬਿਧੀ ਏਕੀ ਨਜਹੀ ਭਾਈ ਅਦਲੀ ਪੈ ਗਿਆ ਜੇ ਇਸ ਤਾ ਗੁਰੂ ਸੀ। ਤਾਂ

ਭਾਈ ਬਿਧੀਐਪਸਤੰਕ ਟੈਕਿਆ ਤੇ ਕਹਾ ਸੰਤ ਜੀ ਆਪ ਕੋ ਤੇ ਬਰਸ ਭੱਰ ਹੂਆ ਹੈ ਦੇਹ ਤਿਆਨੇ

ਏਕੇ ਉਵਾਰ ਆਪ ਕੋਸੇ ਬੈਠੇ ਹੈ, ਕਾਂਤਾ ਸੁਹਿਤ। ਇਹੁ ਸੰਸਾ ਮੇਰਾ ਦੂਰ ਕਰੈ ਹੈ ਸੰਤੋ। ਤਬ

ਭਾਈ ਅਦਲੀਏ ਕਹਾ ਹੈ ਭਾਈ ਬਿਧੀਆ ਏਹੁ ਭਵਿਜਨ ਨਾ ਦਰਿਆਉ ਹੈ। ਇਹੁ ਉਰਵਾਰ ਜਮਗਣ

ਹੈ ਤੇ ਪਾਰ ਧਰਮ ਰਾਜ ਨਿਆਇ ਪੜਾ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਆਠ ਸਾਖੀਆਂ ਸਹਿਤ ਸਭਾ ਲਾਇਕਰ। ਆਪ

ਨੂੰ ਪਾਰ ਜਮਗਣ ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇ ਜੇ ਧਰਮਰਾਜ ਮਨਹਿ ਕੀਆ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਉਰਵਾਰ ਹੀ ਬੈਠੇ

ਹੈ ਜਿਤਾ ਕਰਦੇ। ਇਹੁ ਤਿਆ ਪੁਨਾ ਇਕ ਘਰ ਕੀ ਕੂਕਰੀ ਸੀ। ਜੇ ਦੇਹ ਤਿਆਰ ਸਮੇਂ

ਮੇਂ ਅਭਿਮਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜੀਧ ਪਵਾਇ ਕੇ ਇਸ ਦੁਆਲੇ ਡੰਡ ਦੇ ਕਰ ਮੇਰੇ ਕਰ ਦੀਆ ਜੇ ਇਸ ਮੇਂ ਆ

ਦੇਹ ਤਿਆਰ ਕਰ ਸੁੰ ਬੈਠਨ ਮੇਂ ਜਾਵੇ, ਅਮਰਾ ਪਦ। ਮੇਰੇ ਕਹਿ ਕਰ ਬੀਜ ਮੇਂ ਦੇਹ ਤਿਆਰ

ਕੀਆ ਸਮੇਂ ਉਰਵਾਰ ਸੁਖੇਨ ਹੀ। ਪੀਛੇ ਮੇਰੀ ਇਤਾਦੀ ਭੀ ਤਨ ਤਿਆਰ ਕੀਆ। ਪਦ ਹੀ

ਹੁਣੀ ਬੀੜ ਸੁਤਾਵਰ ਪਾਈ ਇਸ ਡੰਡ ਕੇ ਮੇਂ ਭੀ ਤਨ ਤਜ ਕੇ ਮੇਰੇ ਨਿਕਟ ਆਈ ਤੇ ਜੁਟਲ ਜਿਖ

ਜਾਂ ਤੇ ਉਨ ਕੀ ਆਰਜਾ ਕਿਛੁ ਰਹਤੀ ਸੀ ਜੇ ਮੇਰੇ ਤੇ ਪਰਮ ਭੂਨ ਤਈ ਹੈ। ਜੇ ਇਹੁ ਬਾਰਤਾ

ਉਰਵਾਰ ਜੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕੋਪ ਕਰਤੇ ਫਟੇ ਮੇਂ ਅਨ ਮੁਖਤੇ। ਜਾਂਤੇ ਪ੍ਰਮੋਦਵਾ ਕਾ ਦਰਵਾਜਾ ਨੀਵਾਂ ਹੈ

ਕਿਉਂ ਜੇ ਇਥੇ ਦੀਕਾਨੀ ਦੀ ਜਾਗਾ ਵਹੀ। ਹੋਰ ਸਦੀ ਪਾਪ ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਨ ਬਖਸ਼ਤਾ ਹੈ ਤੇ ਦੀਕਾਨੀ ਨ

ਬਖਸ਼ੀਤਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਬਖਸ਼ਾਵੇ ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਨਿਕਟ ਵਰਤੀ ਜੇਵਕ

ਹੈ। ਹਜ਼ੂਰੀ ਸੇਵਕ ਜੇ ਜਾਏ ਜੇ ਕਰੇ ਤਿਨ ਕੀ ਯਮਰਾਜ ਆਦਿਕ ਭੀ ਸਦੀ ਪੂਜਾਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਤਾਂਤੇ

ਮੈਰਾ ਕਿਏ ਛੁਟਕਾਰਾ ਹੋਵੇ ਜੇ ਮੇਂ ਪਾਪ ਦੁਖੀ ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਸੁਣ ਦੇਖ ਕਰ ਸਿਧੀ ਜੀਵ ਜੀ ਕਾ ਮੁਖ

ਪ੍ਰੀਤਮਾ ਹੋ ਸਿਆ ਕੋਮ ਪੜੇ ਹੋ ਆਈ। ਹੁਣ ਜਰਾ ਹੂਆ ਭਾਈ ਅਦਲੀ ਪਾਸੋਂ ਵਿਦਾ ਹੋ ਕੇ ਜਟ ਪਾਤ

ਪ੍ਰਾਪਤ ਸੀ ਹੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਚਿੰਟ ਗਹਿ ਸੀ। ਨਿਆਇਆ ਜੇਸੇ ਜੇਸੇ ਭੁਲੇ ਸੇ ਪੂਰ ਹੋਇਆ ਇਕ

ਪਾਪਕੀ ਸੀਸ ਨੀਵਾਂ ਰਖਵਾ ਹੈ ਤਬਾ ਅਰ ਪਾਈ ਪਾਤ ਧਰ ਗੁੰਦੋ ਆਈ। ਤਬ ਜਲ ਦੇਖ ਕਰ ਹੁਰੂ ਜੀ

ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਏ ਤੇ ਸਾਨ ਕਰਤ ਹਏ ਵਹ ਮਾਲ ਜੇ ਤੇਰੇ ਮਨ ਬਾਵ ਹੈ, ਹੋ ਚੰਦ। ਕੰਠ ਕਦ ਗਦ ਹੂਆ

ਬਰਨ ਮੁਖੋ ਨਿਕਲੇ ਨਹੀਂ। ਪੁਨਾ ਧੀਰਜ ਕਰ ਕਹਿਤੇ ਭਏ: ਹੈ ਸੁਆਮੀ, ਜੇ ਮੇਂ ਮਾਨਹੁ ਮਤ ਆਪ ਨਾ

ਦੇਰੇ ਤੇ ਮੇਂ ਲੀਝਾ ਕਾ ਕਿਆ ਜੋਰ ਹੈ। ਤਬ ਹੁਰੂ ਹਗਵਾਨ ਸਰਬ ਕੁਲਾ ਨਿਧ ਭਗਤ ਪ੍ਰਿਯ ਕਰਤੇ

ਭਏ ਹੁਰ ਕਾ ਬਾਨ ਸਦਾ ਸਦਾ ਅਟਲ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਤੂੰ ਨਿਸ਼ਿਕ ਕਰੋ ਮਨ ਭਾਵਤ ਮਨੋਰਥ। ਤਬ ਚੰਦ ਜੀ

ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕਾ ਹਾਂ ਜੋੜ ਕਰ ਕਰਤੇ ਭਏ ਜੀ ਜੇ ਪ੍ਰਾਗਿਨਾਰ ਭਾਈ ਅਦਲੀ ਮੇਰਾ ਹੁਰੂ ਹੈ ਤਿਨ ਕੋ

ਕੁਛੋਂ ਹੈ ਨਾਥ। ਤਬ ਦਰਿਆਉ ਤੇ ਜੇ ਚਿਤਤਾਂਤ ਦੇਇਆ ਸੀ ਜੇ ਜਟ ਨਾਇ ਦੀਆ ਸਦ ਇਧ

ਜਾਨਣ ਹਾਵੈ ਕਉ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਕਿ ਮਹਾ ਤਿਸ ਕਹਿਰ ਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਨੇਤਕਾ
 ਉਲੰਪਨਾ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨ, ਮਹੇਸ਼, ਸੂਰਜ, ਚੰਦਰਮਾ, ਦੇਵੀ ਦੇਵਤੇ ਸਿੰਘ ਸਾਧਕ ਤਿਖੀ ਮੁਨੀ ਕੋਊ ਨੰਘ
 ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਹੁ ਜੀਵ ਕਉਨ ਚਿਜਾਰਾ ਹੈ ਜੋ ਅਭਿਮਾਨ ਕਰੈ। ਪਰ ਤੇਰਾ ਗੁਰੂ ਹੈ
 ਇਸ ਤਰਫ ਤੈਨੂੰ ਤਿਸੀ ਨੇ ਲਾਇਆ ਹੈ ਜਿਨ ਕਾਲੀਆਂ ਤੇ ਮਹੀਆਂ ਬੂਰੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ ਗੁਰੂ
 ਆਦੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰਤੇ। ਪ੍ਰਿਥਮ ਕਾਲ ਜਲ ਤੈਨੇ ਮਹੀਆਂ ਕਿਸੀ ਕੀਆਂ ਤੁਰਾਈਆਂ। ਤਬ ਜੋਗਰਾ ਤੇ
 ਭਰ ਕਰ ਇਨ ਕੀ ਸਰਣ ਆਇ ਲਖੀ ਸੀ ਤੈਨੇ। ਤਬ ਜੋਗਰਾ ਪੋਖਰ ਮੇ ਦੇਖ ਕਰ ਨਿਹਾਸ ਹੋ ਕਰ
 ਜਨੇ ਗਏ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੇਰਾ ਗੁਰੂ ਜਾਣ ਕਰ ਅਬ ਬਖਸ਼ਿਆ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ ਬਿਧੀ ਚੰਦ।
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸੱਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਤੁਰਤ ਕਲਮ ਕਾਗਜ਼ ਨੇ ਕਰ ਹੁਕਮ ਨਾਮਾ, ਧਰਮ ਪ੍ਰਤਿ, ਨਿਖ ਦੇਤੇ
 ਭਾਏ। ਜੋ ਹੇ ਧਰਮ ਫਾਨ ਨੰਦਨ, ਤਿਸ ਭਾਈ ਅਦਨੀਏ ਕਾ ਲੇਖਾ, ਸਹਿਤ ਸਬੰਧ ਦੇ,
 ਹਮ ਭਰ ਪਾਇਆ ਤੁਹਾ। ਹੁਕਮ ਦੇਖਤਿਆਂ ਸਾਬ ਸਿਤਾਬ ਪਾਰ ਕਰ ਦੇਨਾ। ਤਬ ਭਾਈ
 ਬਿਧੀਆ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕਰ ਆਦਿਤ ਸੂਨ ਕੋ ਹੁਕਮ ਨਾਮਾ ਜਾਇ ਦੀਆ। ਗੁਰੂ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰਿ
 ਕੋਊ ਆਸੇ ਰੋਕਤ ਨਾ ਭਇਆ। ਅਪਰ ਤਹਤ ਜਤਿ ਹੋ ਕਰ ਜਾਤੇ ਭਏ ਧਰਮ ਨਿਕਟਿ। ਤਬ ਹੁਕਮ
 ਨਾਵਾਂ ਰਾਜੇ ਧਰਮ ਸਿਰ ਪਰ ਹਖਿਆ ਭਾਈ ਬਿਧੀ ਤੇ ਆਦਰ ਯੁਗਤ ਬੈਠਾਇ ਕਰਿ। ਤਬ
 ਤੁਹਾ ਕਉ ਉਲਾਇ ਕਰ ਕਹਾ ਜੋ ਭਾਈ ਅਦਨੀਏ ਕਉ ਜੋ ਉਸਕੇ ਸਾਬ ਹੈ ਤਿਨ ਜਾਨੇ ਕੋ ਉਰਵਾਰ
 ਕਰਦੇਹੇ ਤੁਫਤ ਹੀ। ਤਬ ਤੁਰਤ ਹੀ ਜਹਾਜ ਪਰ ਯਾਤ੍ਰਾ ਕਰਿ ਪਾਰ ਕਰ ਦੇਤੇ ਭਏ। ਤਬ
 ਰਵੀ ਨੰਦਨ ਕਰ ਜੋਤ ਕੇ ਕਹਿਆ: ਹੇ ਭਾਈ ਬਿਧੀ ਚੰਦ, ਪੇਰੀ ਤਰਫੇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਨਾ ਤੇ ਜਹਨਾ ਹਥ
 ਜੋੜ ਕੇ ਜੋ ਹੇ ਨਾਥ ਗੁਰੂ ਭਾਵਾਨ ਮੇ ਹੁਮਾਵਾ ਹਾਸ ਹਾਂ ਆਪਕਾ ਬੈਠਾਇਆ ਬੈਠਾ ਹੋ। ਤਬ
 ਭਾਈ ਬਿਧੀਆ ਵਿਦਾ ਹੋ ਕਰ ਫੇਰ ਭਾਈ ਅਦਨੀਏ ਨੂੰ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ ਤਾਂ ਭਾਈ ਕਹਤ ਕਹਿਆ
 ਤੂੰ ਧੀਨ ਹੈ ਪ੍ਰਉਪਕਾਰੀ, ਹੇ ਭਾਈ ਬਿਧੀ ਚੰਦ ਤੇਰਾ ਗੁਰੂ ਕੇ ਕਦੇ ਵਿਛੋੜਾ ਨਾ ਹੋਇ। ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਕੋ ਨਿਜ
 ਰਾਇ ਕੇ ਜਬ ਸਾਬ ਤੇਰਾ ਜਾ ਹੈ। ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਤਾਂਕ ਤਸ ਭਾਈ ਬਿਧੀਏ ਗੁਰੂ ਕੇ ਜਤਨ ਆਨ
 ਆਤਮਾ ਟੇਕਿਆ, ਪੁਨਾ ਧਰਮ ਦੀ ਰਿਕਤੀ ਕੀਤੀ ਰਹਾ ਹਾਸ ਕੀ ਤਰਫੇ ਮਸਤਕ ਟੇਕਿਆ, ਹੇ
 ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਆਪ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇਖਦਿਆਂ ਸਾਬ ਪਾਰ ਉਤਾਰ ਦੀਆ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤ
 ਭਾਏ: ਹੇ ਭਾਈ ਬਿਧੀਆ, ਤੂੰ ਤਾਂ ਵਿਕ੍ਰਮਾਜੀਤ ਪ੍ਰਉਪਕਾਰੀ ਹੈ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਸਵਾਰ ਹੋ ਕਰ ਫੇਰੇ ਆਏ ਜਾਂ ਤੇ ਸੈਫਕਾ ਤੁਹਾਰ ਕਰਨੇ ਗਏ ਸੇ ਇਸ ਮੇ ਚਵਰ ਪ੍ਰਯੋਜਨ
 ਕੋਈ ਨਾ ਭਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਬਹਾਦਰ ਕੋ ਪ੍ਰਉਪਕਾਰੀ ਹੈ, ਭੈਂ ਸੰਤੋ।
 ਆਦੇ ਪ੍ਰਯੋਕ ਭੀ ਜੀਆ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਇਨ ਕੀ ਨਿਅੰਤੀ ਪੜਤੀ ਹੈ ਤਬ ਉਹੁ ਉਤਮ ਨੇਕਾਂ
 ਆਵਾਂ ਮੁਕਤ ਪਦ ਕਉ ਸੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ੧ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ, ਜੋ ਮਹਾਂ ਬਾਹੂ ਕੇ
 ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਚੰਦ, ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਉੱਚੇ ਤਖਤ ਪਰ ਬੈਠੇ ਜੇ ਏਕ ਸਮੇ ਸਰਬ ਸੰਗਤ ਸਹਿਤ ਭਾਈ
 ਬਿਧੀ ਚੰਦ ਜੀ ਦਰਸਨ ਫਾਵਤੇ ਹੈ ਜਿਹ ਫ਼ੌਜਵਤ। ਜੋ ਇਕੰਤ ਸਮਾ ਪਾਏ ਕੇ ਬੈਠਤੀ ਰਾਹ ਭਾਇਆ
 ਆਪ ਜੋ ਵਿਕ੍ਰਮਾ ਜੀਤ ਨਾ ਨਾਮ ਲੀਆ ਅਬ ਜੋ ਕੀ ਕੋਊ ਵਿਕ੍ਰਮਾ ਜੀਤ ਹੈ ਅਬਵਾ ਨਹੀਂ। ਤਬ

ਜੀ ਹੁਰੀਂ ਦੇਵ ਜੀ ਬਾਠ ਕਰਤੇ ਭਏ ਜੋ ਬਾਠ ਖਾਲੀ ਨਹੀਂ। ਜਿਸ ਪੁਰਾਨ ਮੇਂ ਸੁਨਖਣ
 ਸਾਹ ਨਾਮ, ਸਾਹਿ ਹੈ, ਤਾਰ ਨਾਮ ਕੀ ਤਿਸ ਪੀ ਕੋਈ ਹੈ ਜੋ ਸਿਕ੍ਰਮਜੀਤ ਕਾ ਮਵਤਾਰ ਹੈ।
 ਤਾਂ ਜੀ ਜੀ ਰਾ ਜੋਤ ਕਰ ਹੁਰਦੇਵ ਜੀ ਆਜੇ ਰਹਿਤ ਭਏ: ਹੈ ਸੁਆਮੀ ਜੇ, ਹੁਕਮ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਪੈ ਉਂਜ ਜੀ
 ਪਸੰਦੀਦਾ ਹੁਕਮ ਆਵਾਂ। ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਪਸੰਦੀਦਾ ਜੀ ਜੋ ਹੁਕਮ ਨਾਮਾ ਸਿਖ ਦੀ ਸਾਹਿਬੀ ਹੈ ਤੇ
 ਕਿਆ ਜੋ ਸੁਨਖਣ ਨੂੰ ਦੇਣਾ ਤੇ ਦੇਵ ਨਾ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਜੀ ਹੁਰੂ ਜੀ ਜੋ ਵਿਦਾ ਹੈ ਕਰ
 ਕਰਮ ਜੋ ਮਾਜਰਾ ਕਰਿ ਲੰਘਿ ਟਾਰ ਤੇ ਮੁਨਤਾਨ ਮੇਂ ਜਾਏ ਸੁਨਖਣ ਨੂੰ ਪੈਜੀ ਪੈਣਾ ਕਰਿ ਕੇ ਹੁਕਮ
 ਨਾਮਾ ਹਾਰ, ਦੀਆ। ਤਬ ਭਾਈ ਸੁਨਖਣ ਜੋ ਸੁਰੇਸ਼ਟ ਲਖਣੇ ਵਾਲਾ ਜੋ ਆਦਿਰ ਪੂਰਬਕ ਬੈਠਾਇ
 ਜਾ ਨਿਕਟਿ ਜੀ ਹੁਰੂ ਮਹਾਂ ਬਾਹੁ ਕੀ ਖੋਮ ਹੁਕਮ ਪ੍ਰਭੀ ਤੇ ਹੁਕਮ ਨਾਮਾ ਪੜ ਕਰ ਜੀ ਪਦ ਰਾਖਾ।
 ਤਿਸ ਮੇਂ ਤਿਹੀ ਸਿਖਾ ਜਾ: ਹੈ ਹੁਕਮ, ਹੁਕਮ ਸਾਹਿਬ ਪਦਾਰਥਾਂ ਕੇ ਤਿਆ ਕਰਿ ਇਕੀਤ ਵਾ
 ਕਰ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪਨਾ ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਬਿਧੀਏ ਕੇ ਹੁੰਦਰ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਰਿ ਪ੍ਰਨਾਦਿ
 ਭੁੰਰਵਾਇਆ। ਪੁਨਾ ਲਿਖਤੀ ਕੇ ਹਰਤ ਨਾਇਆ ਨਾ ਹੋਯੋ ਮੇਰੇ ਤੇ ਹੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਹੁਕਮ
 ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੋ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਤਿਆ ਜਾ ਨਿਕਟਿ ਹੋਯਾ ਕਰਿ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪ
 ਤੇ ਅਪਨਾ ਜਨਮ ਜਕਨਾ ਕਰਿ। ਤਾਂ ਤੇ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਤੈਨੂੰ ਜਾਗੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਤੂੰ ਭੁੰਨਾਇਏ
 ਅਪਣੇ ਨਿਰਧਾਰ ਵਾਤੇ ਜੋ ਪਤਿ ਦੇਵਤਾ ਜੀ ਹੁਕਮ ਆਨੇ ਵਾਲੀ ਜੋ ਨਹਿਤ ਕਈ: ਹੈ ਸੁਆਮੀ ਜੀ,
 ਆਪ ਨਾਮੋ ਮੈਨੂੰ ਪਦਾਰਥ ਜੀ ਕੇ ਹਨ, ਕਿਹ ਕਿਆ ਕਾਮ ਕੇ ਨਾਗੀ। ਜੈਨਾ ਹੁਕਮਾ ਹਵਾਨ
 ਤੇਸਾ ਮੇਰਾ ਹਵਾਨ। ਜੈਨੇ ਆਪ ਹੁਕਮ ਬਾਨ ਮੰਨ ਕਰ ਸਾਹਿਬ ਪਦਾਰਥ ਤਿਆ ਕਾਨਾ ਜਾਹਤੇ ਹੈ
 ਤੈਸੇ ਮੈਨੂੰ ਤਿਆਗ ਕਾਨਾ ਉਤਿਤ ਹੈ, ਸੀਤਾ ਵੱਤ। ਐਸੇ ਜਵਾਹਰੀ ਕੇ ਬਾਨ ਜਵਾਨ ਕਰ ਸਾਹਿਬ
 ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਲੁਟਾਇ ਦੇਤੇ ਭਾਈ ਅਨਾਏ ਤੇ ਜੈਨੇ ਹੀਯੀ। ਜਿਹਤੀ ਜਾਤਾ ਨਿਕਟਿ
 ਹੈ ਕਰ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਹਾਥ ਜੋਤ ਕਰਿ ਜਾਈ ਸਿਧੀ ਹੀਤ ਕੇ ਨਹਿਤ ਕਈ ਜੀ ਹੋਰ ਹੁਕਮ
 ਕਰੇ ਜੋ ਅਜੀ ਕਰੀਏ ਅਪਨੇ ਕਰਿਆਨ ਅਏ। ਤਾਂ ਜਾਈ ਸਿਧੀ ਜੀ ਨਿਰਾਨ ਹੋ ਕਈ ਤੇ
 ਕਰਿਤ ਭਏ ਜੋ ਧੰਨ ਹੁਰੂ ਹੈ ਤੇ ਧੰਨ ਹੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਹੈ। ਐਸੇ ਬਨਮੇ ਇਕੀਤ ਕੁਟੀਆ ਬਾਹੁ ਕਰਿ
 ਭਾਈ ਸੁਨਖਣ ਨਿਰਾਧ ਹੈ ਕਰ ਕੋਈ ਕਾਲ ਤਰਾਂ ਕੀ ਨਿਵਾਨ ਕੀਆ। ਤਬ ਭੀਤ ਜੀ ਵਿਦਾ ਹੈ ਕਰ
 ਭਾਈ ਸੁਨਖਣ ਜੀ ਪਾਏ ਜੀ ਹੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਜਕਨੀ ਅਇ ਮਾਤੰਕ ਟੇਕਿਆ। ਹੁਰੂ ਜੀ ਬਾਨ
 ਕਾਤੇ ਜੈ: ਹੈ ਭਾਈ ਦੇਖਿਆ ਵਿਕ੍ਰਮਜੀਤ। ਭਾਈ ਹੀਤ ਜੀ ਕਰਿ ਜੋਤ ਕਰਤ ਭਏ: ਜੈਨੇ ਪਾਇਜਾਹ,
 ਜੈਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਜਾਣਹਿ, ਹਾ ਜੀਤ ਲਿਆ ਜਾਣਹਿ। ਜੋ ਤਾਂ ਜਗੀ ਮਾਰ ਹੀ ਵਿਕ੍ਰਮਜੀਤ ਹੈ। ਤਾਂ
 ਤੇ ਆਪ ਕੀ ਧੰਨ ਹੈ ਹੈ ਹੁਰੂ ਤੇ ਅਪਕੇ ਸਿਖ ਜੀ ਜੀ ਹੈ, ਜੈਨਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨਣ ਵਾਲੇ।
 ਤਾਂ ਜੀ ਜਾਈ ਜੀ ਬਾਨ ਕਰਤ ਭਏ: ਹੈ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ, ਐਸੇ ਹੁਰੂ ਕਾਮ ਕੇ ਜਾਗਿਆ ਹੈ। ਐਸੇ
 ਹੁਕਮ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਹੁਕਮ ਪਤਿ ਹੈ ਤੇ ਤੇਸਾ ਪਦਮ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਹੋਰੀ ਕਾਮ
 ਜੀਨੇ ਜਾਗਿਆ। ਤਾਂ ਤੇ ਏਕ ਜੀ ਹੁਰੂ ਜੀ ਅਪ੍ਰਤ ਹੈ ਕਰ ਭੀਰੀ ਨਾਮ ਤੇ ਬਾਹੁਤ ਕਈ ਸੇ।
 ਤਾਂ ਏਕ ਰਾਬਕ ਜੀ ਹੁਰੂ ਜੀ ਤੇ ਕਿਤ ਪੜੀ ਤੇ ਇਕ ਮਨੁਖ ਜਨਾ ਜਾਤਾ ਦੇਖ ਕਰ ਕਰਿਤ ਭਏ
 ਜਾਈ ਸਿਖਾ ਮਜਾਬਕ ਪਕਾਇ ਦੇ। ਨਿਮਕਾਤ ਦੂਰੀ ਪ੍ਰਿਥਮ ਜੀ ਹੁਕਮ ਤੇ ਹਰ ਲੋਕੀ ਜੀ।

ਤਾਂ ਹੁਕਮ ਪਾਇ ਕਰ ਜਾਬਕ ਕੀ ਤੰਨੀ ਕੇ ਹਾਥ 5 ਫੁਰਾਇਆ ਅਪਨਾ ਦੂਜੀ ਹਾਥੀ ਤਾਂ ਪਕੜਿਆ
ਦੁਹੂ ਜੀ ਕੇ। ਜਬ ਉਹ ਪੁਰਾ ਤੇ ਜਰਾਮਨੇ ਕੇ ਕਹਤ ਭਇਆ ਜੀ ਮੈ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਸਿਖ ਹਾਂ।
ਤਬ ਗੁਰੂ ਕੇ ਹਾਜਰ ਕੀਆ ਤਿਸ ਕੇ। ਤਬ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਬਰਨ ਬੈਲਤ ਭਏ ਜੇ ਭਾਈ ਤੂੰ ਕੈਸੇ
ਸਿਖ ਬਣਿਆ ਹੈ। ਜੇ ਭੈਰਾਨ ਕਹਤ ਭਯਾ ਜੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਸਿਖ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਬਰਨ ਉਰਾਰ
ਕਰ ਜੇ ਭਾਈ ਸਿਖ ਦਾਬਕ ਪਕੜਾਇ ਦੇ। ਤਬ ਜੇ ਚਾਬਕ ਆਪ ਕੇ ਦੋਆ ਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿਚੇ ਮੇ
ਸਿਖੀ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਰਿਹਾ ਕੇ ਮੈ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿਖ ਹਾਂ, ਜੁਰ ਬਰਨ ਸੇ। ਤਬ ਜੀ ਹਰਿ ਕੋਇਦ ਜੀ
ਜਾ ਜੇਏ ਤੇ ਰਿਹਾ ਸਾਹੁ ਸਾਹੀ ਏ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿਖ ਹੈ, ਇਸ ਕਾ ਲੇਖਾ ਮਾਫ। ਤਬ ਧਰਮਰਾਜ ਨੇ
ਜੀ ਕੇ ਦੇਖਤੇ ਤਿਸ ਪੁਰਾ ਜੇ ਲੇਖੇ ਕਾ ਰਾਜਾ ਏਨ ਜੇ ਰਾਛੀਆ। ਤਾਂ ਤੇ ਹੇ ਜੀਏ ਗੁਰੂ ਕੀ ਕਰ
ਭੀ ਸਿਖਤ ਹੈ। ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਖੁਏ ਇਹ ਗੁਰੂ ਦਾਬਾ ਮੈਂ ਲਿਖ ਪ੍ਰੀਤ ਮਨ ਵਟੇ ਭਾਈ
ਕਰਦੇ ਸਿੰਘ ਸਹਿਤ। ਪੁਰਾ ਇਨ ਕੇ ਪੁਤਰ ਰਾਈ ਰੋਜਰ ਸਿੰਘ। ਤਿਨਾ ਜੇ ਪੁਤਰ ਰਾਈ
ਨਾਨਕ ਸਿੰਘ ਵਿਰਕਤ ਸੇ। ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਾ ਜਨਿਆਸੀ ਕਯਾ। ਐਏ ਕੋਈ ਸਿਖ
ਅਧਿਕ ਕਰ ਪੁਰਾ ਸੁਭੀ ਸਿਤ ਵਿਆ ਹੈ ਰਹਿ ਸਿਤ ਜੇ ਆਪਨੇ ਪਾਲਨੇ। ਜਨੇ ਪਰ ਜਾਵਤੇ ਭਟੇ
ਜੀ ਹੁਏ। ਤੇ ਸਿਤਾ ਜੇ ਰਾਈ ਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤਿਹੁਇਆ ਮੇ ਲੇ ਆਵਤੇ ਭਟੇ। ਰਾਈ
ਪਿੰਡ ਮੇ ਜੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਬੋਲ ਪਾਵਤੇ ਸੇ। ਏਕ ਜਰਤ ਸਿੰਘ ਬਲਕ ਕਾ ਪੁਤਰਾ ਕੀ
ਜੇ ਮਸਤਕ ਏਕ ਰਾਜ ਨਿਕਟ ਸਿਤਾ ਕੇ ਮੈਲਤ ਰਹਿਆ। ਤਾਂ ਸਿਤ ਕਹਿਤ ਭਵੇਨਿਕਿਆ ਪ੍ਰਜਾਦਿ
ਫਕਣਾ ਰਈ। ਜੇ ਕਹਤ ਕਯਾ ਜੀ ਸਿਤ ਪ੍ਰਜਾਦ, ਸਿਤ ਪ੍ਰਜਾਦਿ ਰਕਣਾ ਹੈ। ਪਰ ਜੇਕਰ ਮੇ ਕੇ ਜੀ
ਪ੍ਰਮੋਦਨ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਵੇ ਤਾਂ। ਤਾਂ ਸਿਤ ਦੇਤੇ ਭਏ ਜੇ ਆਇ ਕਰ, ਗਾਥ ਜੀ ਮੈ ਦੇਖੀ ਰੋਤਕਾ
ਕਹੀ ਹੈ, ਜੀ ਗੁਰੂ ਬਾਕਿਯ। "ਕਾਜ ਭੋੜ ਹਰਿ ਨੇ ਗੁਣ ਆਵੇ"। ਇਹੁ ਨਿਵਾਰਾ ਰਿਸ ਕੀ ਰਈ
ਪ੍ਰਜਾਦਿ। ਪੁਰਾ ਕੋਈ ਕਾਲ ਤਿਹੁਇਆ ਮੇ ਟਿਕਤੇ ਰਹੇ। ਰਾਈ ਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨਰਤ ਜਨੇ ਨਰਿਤ
ਪਰਮ ਗਾਵ ਕਹੇ। ਤਿਨ ਜੇ ਜਨਿਆਸੀ ਪਰਮ ਗੁਰੂ ਪਰ ਜੇ ਰਾਜਨ ਰਾਜੇ ਭਾਈ ਜਰਗਰਾ ਸਿੰਘ
ਜੀ। ਪੁਰਾ ਪੰਡਤ ਜੀ ਅਰ ਰਾਜ ਕਤਨ ਤੇ ਪੁਰਾਨ ਰਾਈ ਰਾਈ ਜੀਏ ਜੀਏ ਜੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਹਿ। ਤੇ
ਨਰਾਜ ਕਲ ਮਹਾਨ ਰੋਤ ਸੁਭੀ ਆਖਵਾਸੀ ਆ ਨੇ ਦੁਆਰੇ ਕੇ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰੇ।
ਜੇ ਕ੍ਰਿਤ ਕਰਹਿ। ਜੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਜੀ ਭਗੀਦ ਜੀ ਨੇ। "ਭਗੀਦਾ ਜੇ ਰੂ ਮੇਰਾ ਹੋਇ ਰਹਿ
ਜਦ ਜਾ ਤੇਰਾ ਹੋਇ।" ਇਹ ਰਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਰਾਜ ਰਾਜਾਏ ਪ੍ਰੀਤ, ਇਹ ਰਾਜਾ, ਜੇ ਪਰਮ
ਜੇਵਾ ਕਰਹਿ ਪਰਮ ਸਾਧੇ ਕੀ। ਜੇ ਉਗ੍ਰਵ ਪਾਠ ਮਾਯਜਨ ਕਰਨੇ, ਜਦ ਸਾਧੇ ਕੇ ਪਵੇ ਆਪ ਵੇਜਨ
ਕਰਨਾ। ਪੁਰਾ ਕੋਈ ਮੇ ਸਿਤ ਕਾ ਨੇ ਕਹਿ ਸਿਤ ਪ੍ਰਜਾਦਿ ਅਰਾਜ ਮਾਜਿਤ ਨਰਾਜ ਜੇ ਬੀਰਨਾ
ਜੇ ਸੇਟੀ ਕਾ ਭਾਗਾ ਜਾਇ ਦੇਣਾ। ਤਾਂ ਜੀ ਰਾਈ ਜੀ ਕਹਿਤ ਭਏ ਇਹ ਸਾਧ ਰੀਰਾ ਕੰਮ ਕਰਦਾ
ਰਾਹੇ ਤੇ ਇਹ ਰਾਜ ਦੇਸੇ ਸੇਧ ਜੇ ਸਾਧੇ ਮੇ ਕਰਾ ਹੈ ਭੋਜਨ ਵਿਚੇ ਜੇ ਨਾਰਾਇਣ ਕਾ ਭਾਗ
ਰਿਖੀਓ ਕਾ। ਆਨੀਓ ਕਾ ਭਾਗ ਆਹੁਤੀ ਦੇਣੀ ਜਨ ਦੇ ਕਰ, ਤੇ ਮੰਤਰ ਪੜ੍ਹ ਕਰ, ਅੰਗੀਓ
ਦੁਆਰਾ ਪੁਰਾ ਗੁਰੂ ਕਾ ਜਾਨ। ਜੇਰ ਕ੍ਰਿਤੈ ਰਾ। ਰੀਏ ਜੀ ਸੁਆਨ ਕਾ ਭੀ ਕਿਹਾ ਹੈ।

ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਜਿਹੜਾ ਕੇ ਆਦਿ ਮੇਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਮਨੁਖਾਂ ਕੇ ਬੁਧ ਤਰਹਿ ਤੇ ਦੇਵਤਾ ਤੋੜ ਜਾਵਹਿ,
 ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਰ, ਜੇ ਇਹ ਮਨੁਖ ਨਾਮ ਜਪੁ ਕਰ ਤੇ ਦਾਨ ਕਰ ਪੁਨਾ ਸਨਾਨ ਕਰ
 ਅਜਾਂ ਕੇ ਅਧਿਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗੇ। ਜੇ ਅਜਾਂ ਤੇ ਸੀਸ ਤਰਹ ਧਰ ਕਰ ਆਵੇ ਤੇ ਖੂਨੇ ਤੋੜ ਕੇ
 ਜਾਵਹਿਗੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਹੋਵੇ ਹੀ ਨਾਹੀ। ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਕਹਤ ਫਏ ਕਿਆ ਕਰੀਏ। ਤਬ
 ਦੁਆਨ ਕੀ ਮੂਰਤ ਬਣਾ ਕਰ ਜਾਨ ਪਾਈ। ਜਬ ਪੁਨਾ ਦੇਵਤਾ ਆਏ ਮਨੁਖ ਕੀ ਮੂਰਤੀ
 ਵਿਭਿੰਨ ਤਹ ਦੁਆਨ ਤਿਨ ਕੇ ਭੂਜਿਆ ਤੇ ਡਾਕ ਕਰ ਲੇਖਾ ਭਾਰ ਗਏ। ਤਬ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਕਿਹਾ
 ਹੈ ਦੁਆਨ ਅਪਨੀ ਪੁਜੀਵਤਾ ਤੂੰ ਮਾਂਗ ਨੇ। ਤਬ ਦੁਆਨ ਕਹਤ ਭਇਆ ਜੀ ਇਸ ਮਨੁਖ ਨਿਮਤ
 ਹੀ ਤੁਸਾਂ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਪੈਨੂੰ, ਇਸ ਦੇ ਅਸ਼ੀਨ ਹ ਮੇਰੀ ਤੋਜੀ ਕਰ ਦੇਹੋ। ਤਬ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਕਹਾ
 ਫੁਲਵਾਨ ਪੁਰਜ ਹੋਣਗੇ। ਜੇ ਅਵਸ ਹੀ ਭੁਜਨ ਸੇ ਭਾਰਾ ਦੇਣਗੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਭਾਈ
 ਨਖਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੰਨ ਹੈ ਜੇ ਭਜਨ ਕਾ ਤਾਹਾ ਸਤ ਸਾਧੋ ਕੇ ਦੇ ਆਵੇ ਹੈ। ਇਹਿ ਜੀ
 ਮੇਰੇ ਪੁਨਾ ਸਿੰਘੁ ਗਿਓ ਤੇਰਾਪੇ ਗੁਰ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਨਖਾ ਭਾਨਨੀ ਅਕਤਾਲੀਅਮੇ ਕੁਨਾਜਾ, (੩੮)।
 ਏਕ ਸਮੇਂ ਇਹਿ ਕੋਈ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਚਿੰਤੀ ਕਹਤ ਭਇਆ ਜੇ ਦੁਆਮੀ ਜੀ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਕਾ ਸਭਾ
 ਮਹਾਤਮ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿਹਾ ਹੈ। ਤਬਾ ਸਾਥ। "ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਸੁਣ ਹੈ ਮਨਾ ਕਾਕੀਕਟਨ
 ਹੋਏ ਉਧਾਰ"। ਪੁਨਾ। "ਤਿਨ ਕੇ ਸੰਗ ਨਾਨਕ ਨਿਸਤਰੀਐ ਜਿਨ ਫੰਸ ਰਸ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਈ"।
 ਪੁਨਾ। "ਗਾਵਿਲੇ ਤੂੰ ਗਾਵਣ ਹਾਰੇ"। ਜੇ ਕਰ ਕਹੀਏ ਕਿਸ ਕੋ। "ਜੀਅ ਧਿੰਡ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣ
 ਅਧਾਰੇ"। ਜੇ ਸ੍ਰੀ ਵਰਗਵੀਰ ਦੇਹ ਪ੍ਰਾਣ ਆਲੋਕ ਕਾ ਗਾਨ ਫੂਤ ਹੈ ਤਿਸ ਕਾ ਗਾਇਨ ਜਾ, ਦੇ
 ਗਾਈ। ਤਾਂ ਤੇ ਦੁਆਮੀ ਜੀ, ਜੇ ਕੀਰਤਨ ਕੀਤਾ ਕੋ ਹੈ ਇਹੁ ਕਿਆ ਕਰ ਕੀਏ। ਤਾਂ ਸੰਤਜਨ
 ਕਹਿਤ ਫਏ ਇਹੇ ਕੀਰਤਨ ਹੈ ਜੇ ਹਾਜੀ ਤਜਾਈ ਸਾਜੀ ਸਹਿਤ ਰਾਗ ਪਾਇਕਰ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਾ
 ਉਤਸਾਹ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਤਿਸ ਪਤ ਏਕ ਵਾਤਾ ਸੁਣ। ਏ। ਸੂਰਦਾਸ ਭਿਖਿਆ ਕਰ ਤੇ ਤੋਜਨ ਕਾ ਨਿਯਾਹੁ
 ਕਰੇ ਤੇ ਰਾਤੁ ਕੇ ਇਕੋ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਕੀ, ਇਸ ਨਾ ਕੀਰਤਨ ਇਕ ਸ੍ਰੋਤਾ ਜੇ ਹੀ ਹੈ ਜੇ
 ਦੁਨੀ। ਏਕ ਸਮੇਂ ਤਿਨੀ ਸੂਰਮੇ ਕੇ ਕਿਸੀ ਦੂਜੇ ਕੀਰਤਨ ਤਾਨ ਵਾਲੇ ਦਾ ਪਤਾ ਨੱਕਾ ਜੇ ਫਰੀ
 ਸਿੰਘੁਤੀ ਸਹਿਤ ਹੈ। ਤਿਨ ਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਈਕਥਾ ਚਾਦ ਆਇਆ ਜੇ ਅਹੇ ਮੇਂ ਤੀ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਕਰਤਾ
 ਹੋ ਭਿਖਿਆ ਕਰ ਖਾਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੈਨੇ ਕਿਆ ਝੱਲ ਪਾਇਆ ਦੁਤਾਜਾ ਕਹੂ ਡੈਕ ਕਾ, ਜਿਸ ਮੂੰਹਿ
 ਜੇ ਕਰ ਸੋਇ ਇਹਾ ਕੋਪ ਰੂਪ ਮੰਦਰ ਮੇਂ ਕੇਕਈ ਵਤ। ਤਬ ਸੇ ਸ੍ਰੋਤਾ ਸਖਾ ਜਾਣ ਕੇ ਲੱਗਾ ਰਾਖੀ
 ਤਨ ਤਿਸ ਦੂਰਦਾਸ ਕੋ। ਜੇ ਕਹਤ ਸਯਾ: ਜੀ, ਮੇਂ ਕੀਏ ਕੀਰਤਨ ਜੇ ਜੇ ਇਕ ਸ੍ਰੋਤਾ ਤੂੰ ਦੇ ਨੇ ਤੇ
 ਮੇਰੇ ਭੀ ਹਾਥੋ ਕਾ ਸਪਰਸ਼ ਨੇ ਦੇਣ ਕਾ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਭਇਆ। ਤਬ ਸ੍ਰੋਤਾ ਕਹਿਤ ਭਇਆ ਤੇ
 ਭਾਗਦੇ ਰਹਿਏ ਹੈ ਵਾ ਆਪਨੇ ਮੋਖ ਵਸਤੇ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਜੇ ਕਰ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਕੀ ਇੱਛਾ ਹੈ ਤਬ ਏਕ
 ਸ੍ਰੋਤਾ ਨਾ ਸੁਣੇਵਾ। ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਅਨੁਸਾਰ ਭਾਵੇ ਬਹੁਤ ਹੋਇ ਮਨ ਮੇਂ ਇਹਾ ਨਾ ਹੋਇ ਤੇ ਭਨਾ ਹੈ।
 ਜੇ ਹੁਨ ਕਰ ਬੀੜਾ ਸਹਤ ਹੂਆ ਤਬ ਸਾਵਧਾਨ ਹੈ ਕਰ ਨਗਾ ਕੀਰਤਨ ਕਾਨੇ। ਪੁਨਾ, ਸੂਰਦਾਸ
 ਕਹਤ ਰਿਆ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਸੱਜ ਕਰੇ ਜੇ ਆਪ ਕੋਣ ਹੈ। ਤਾਂ ਭਗਤ ਪ੍ਰਸ ਤਜਾਤਿ ਕਰਤੇ

ਹੈ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਹੀ ਸੁਭਾਸ਼ ਸੁਭਾਸ਼ੀਦ ਜਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਸੁਭਾਸ਼
 ਜਦੋਂ ਜਿਹਾ, ਪੁਰਾ ਤਾਂ ਜੀ ਨਾਹਾਇਣ ਆਪਣਾ ਦਗ, ਦਿਖਾਇ ਕਰ ਅਤੇ ਵਿਭੂਤੀ ਦਿਖਾਏ।
 ਜੇ ਕੋਈ ਵਿਭੂਤੀ ਹੈ ਪ੍ਰਮੋਸਵਰ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਆਨੇ ਪਟੇਂਤ ਰੂਪ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਭੈਰੋ ਕਉ ਭੈਰੋ ਭੈਰੋ ਜੀਵ
 ਹਸਤਨ ਨਰਾ ਪੇਂ ਜਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈ ਭੈਰੋਜੀ ਨਖ ਕੀ ਜੋਨ ਮੇ। ਹੇ ਸੁਭਾਸ਼ ਜਿਹਾ ਕਰ ਮੇ
 ਅਪਨੇ ਤਾਦਾ ਕਉ ਵਿਭੂਤੀ ਨਹੀਂ ਦੇਹਾ। ਜਿਹਾ ਪੰਚ ਮੇ ਵਿਭੂਤੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਤੀ ਹੈ ਸੰਪਦਾ ਦੁਪ ਸਾ
 ਤਿਅਤੇ ਅਪਦਾ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਦੁਖਰੂਪ ਜਣ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਜਤੀ ਜੀ ਨੇ ਤੇ ਰੋਪੀ
 ਚੰਦ ਆਦਿਕੋ ਨੇ ਰਾਜ ਤਿਆਜੇ ਹੋਨ। ਦੁਖ ਰੂਪ ਜਾਣ ਕਰਿ ਤਬ ਜੋ ਸੁਭਾਸ਼ ਹੁਣ ਕਰ ਦੇ। ਕਰ
 ਕਹਿਣ ਨਾ ਜੀ ਤਾਂ ਤੇ ਇਕ ਸੋਤਾ ਦੁਹੀ ਮੇਨੂੰ ਭੇਂ ਹੈ। ਤਬ ਭਗਵਾਨ ਪ੍ਰੀਤ ਭਏ ਤੇ ਕੀਤਨ
 ਸਾਵਣ ਕਰ ਪੁਨਾ ਅਤਰ ਧਿਆਨ ਬੂਏ। ਤਾਂ ਜੀ ਭਾਈ ਜੀ ਰਹਤ ਜਿਹਾ ਸਾਧ ਕੇ ਜੇ ਹੇ ਭਾਈ
 ਜੇ ਭਾਵਾ ਮੇ ਭਰਕ ਨ ਹੋਇ ਤਾਂ ਜੀ ਪ੍ਰਮੋਸਵਰ ਨਿਕੋਟ ਤੇ ਨਿਕੋਟ ਹੈ। "ਨਾਨਕ ਘਰ ਹੀ
 ਫੈਲਿਆ ਹੀ ਸਾਹੁ ਮਿਲੈ ਜੇ ਨੀਅਤ ਰਾਜ ਕਰੇਸਿ"। ਜਿਹੇ ਨੀਅਤ ਰਾਜ ਕੋਨ ਕਹੀ ਐਸੇ ਕਪਟ
 ਹੀ ਤਿਆਜ ਹੈ ਜੋ ਕਪਟ ਜਿਆ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਕੀ ਇਹ ਜਿਹਾ ਤਿਆਜੀ ਹੈ ਤਿਨ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਸਦਾ
 ਪ੍ਰਮੋਸਵਰ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਜੋ ਬੈਥੀ ਬਾਈ ਕਹਿ ਰਜਨ ਰਾਇ ਜੋ ਸੁਭ ਕੀਤਨ ਕਰਿਆ ਹੈ।
 ਜੋ ਸੁਭ ਸਭਨ ਹੈ ਭਾਵੇ ਸਕਾਪ ਕਰਮ ਕਰੇ ਭਾਵੇ ਜਿਹਾਪ ਕਰਮ ਕਰੇ। ਸਭੀ ਮੁਕਤਿ
 ਦੁਤਿ ਦੁਤਿ ਕਰ ਪ੍ਰਾਨ ਹੋਤੇ ਹੈ ਕਾਂ ਤੇ ਸਹੀ ਮੁਕਤ ਰੂਪ ਹੋਇ ਰਜਨ ਰਾਇ। ਤਬ ਸਾਹ
 ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕਰ ਕਹਿਤ ਭਇਆ: ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਆਪ ਧੰਨ ਹੈ ਮੇਰਾ ਜੀਨਾ ਅਧ ਦੁਤਿ ਰਾਇ ਹੈ,
 ਆਪ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ। ਕੋਈ ਮਾਸ ਤਹਾਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰੇ ਭਏ। ਜੋ ਕੋਈ ਸ੍ਰੀਰ ਕ੍ਰਿਸਤਿ
 ਤਿਆਜ ਕਰਿ ਜੀ, ਰਾਈ ਜੀ ਕੇ ਦਾਸਠ ਕੇ ਪੁਰਾਪ ਕਰਿ ਵੇਸਾ ਕੇ ਪਾਇ ਕਰ ਸਾਧੂ ਹੈ ਜਾਏ
 ਭਏ। ਰਾਈ ਜੀਵਨ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਰਾਈ ਗੁਮੁਖ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵਿਹੁਲਤ। ਭੈਰੋ ਜੀ ਰਾਈ ਜੀ।
 ਵਿਦਾ ਹੋ ਕਰ ਭਿਰੂਕਿਰੀ ਤੇ ਭੈਰੋ ਰਾਤੇ ਜੀ ਨਾਨਕ ਰਾਇ ਜੋ ਤੀਯ ਹੈ, ਜਿਹਾ ਕੀ ਜੇਵਾ ਭਾਈ
ਰਜਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਭਾਈ ਆਤਮਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜੀ ਰਾਈ ਜੀ ਕੇ ਜਲਿਆਪੁ ਹੈਰ
ਜਰਾਤ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਕਾ ਦਗਾਨ ਪਰਗਨ ਕਰਕੇ ਜਰ ਜੀ ਭਾਈ ਜੀ ਵਿਸੋਤੀ ਤਰਤ ਆਏ ਰਾਵਜ
ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਪ੍ਰੇਮ ਰਾਹੁਤਾ ਕਰੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਈ ਜੀ ਕਾ ਰਾਨਾ ਮੇ। ਤੇ ਰਾਇ ਰਾਈ ਆਤਮਾ ਸਿੰਘ
ਜੀ ਕਰੇ ਪੁਨਾ ਰਾਮਾਇਣ ਦੁਲਾਹੀ ਮਿਲ ਕਰ ਗਾਇਣ ਕਰੇ ਬਹੁਤ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਬੈਠੀ ਜੀ ਤੇ ਭਾਈ
ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀਖਰੇ ਹੈ ਤੇ ਕਹਿਣ ਭਏ ਇਹ ਨਰਾਜ ਤਾਂ ਸਤੀਯੁਠ ਬਨ ਗਿਆ ਹੈ, ਭਾਵਾ ਜੀ।
 ਕੋਟਰ ਜਰ ਰਾਜ ਹੁਣ ਵਾਵਣ ਹਾਏ ਰਾਮ। "ਹੁਣਤ। ਜੋ ਕੋਟ ਅਧਖਏ"। ਇਹੁ ਤੋਂ ਸਰਾ ਨਰਾ
 ਨਾਹਾਇਣ ਕੀ ਕਥਾ ਹੁਣਨੇ ਪੁਰਾਪ ਕਰਿ ਬੈਠਨ ਤਿਆ। ੧। ਭੈਰੋ ਇਕ ਫੰਡਕ ਕੀ ਬੈਠਤੀ ਰਾਜੀ
 ਰਾਵਾ ਜੀ ਨੇ ਜੋ ਉਹ ਦੁਖੀ ਹੈ, ਵੱਜੀ ਕੀ ਪੀੜ ਕੀ। ਕ੍ਰਿਪਾ ਆਪ ਕੀ ਰਾਹੁਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ
 ਕਹਤ ਭਏ ਮਿਹੀਆ ਨਾ ਮਾਰੇ, ਸੁਖੀ ਹੋ ਜਾਏਗਾ। ਜੋ ਆਰਨਾ ਤਿਆਗਤਾ ਭਇਆ ਜਣ, ਤਬ ਰ

'ਤ ਰਨ ਨੇ ਹੁਕੀ ਤਇਆ। । ਜਾਨਾ ਟਰਨ ਦਾ, ਪੜਦਾਦੇ ਗੁਰੂ ਸਾਮ ਦਾ, ਤੇ ਤੇ ਜੀ
 ਭਾਈ ਜੀ ਜਨ ਕਾ ਦੇ ਰਨੀਏ ਕਟਦੇ ਰਹੇ ਪਾ ਤਾ ਸਤੁ ਤੇ ਏਕ ਟਿਡ ਜਨ ਕੀ ਜਾ, ਜੀ
 ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ। ਅਰ ਨਗਰਵਾਸੀ ਪਾਈ ਭਾਈ ਤੇ ਜਾਵਾ ਕਰਮ ਦਾਸ ਜੀ ਕਾ ਹਾਵ ਗੁਰਨ ਕਾ
 ਪੁਨਾ ਜਾਹੁਪਾ ਜਾਤੇ ਹਏ, ਸਿਤ ਜੀ। ਆਪੇ ਤੇ ਜੀ ਪਾਈ ਜਾਮ ਧ੍ਰਿਸ਼ਟ ਜੀ ਲਿਆਵਤੇ ਤੇ ਤੇ
 ਤਾਵ ਕਾ, ਮਸਤਰ ਟੇਕਿਆ ਇ ਜਨਾ ਦੇ ਜਾਨਾ ਪਾ। ਜੀ ਭਾਈ ਜੀ ਆਇ ਕਰਮ ਜਾਨੇ ਨਿਵਾ-
 ਕਾਤੇ ਹਏ। ਹੋਰ ਨਾਸ ਨਾਸ ਨਾ ਸਿਤਾ ਕਾ ਜਾਗਨ ਆਇ ਕਾਤੇ ਹਏ। ਜੇਟਾ ਕਾ ਕਾ ਮਾਤਰ
 ਟੇਕਹਿ। ਹੋਰ ਅਨਰ ਪੁਰਾਨ ਕੇ ਪੁਸਾਦਿ ਜਾਗਨਾਲੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰਹਿਤ ਭਾਈ ਜਾਮ ਧ੍ਰਿਸ਼ਟ ਜੀ ਸਿਤਾ ਕੇ
 ਉਜਾਵਨ। ਕਾ ਤੇ ਸ਼ੀਤਨ ਕੀ ਹੁਨੀ ਹੋਤੀ ਰਹੇ ਜਿਸ ਤੇ ਸਿਤਾ ਕਾ ਰਹਿ ਜਸ ਹੀ ਪਿਆਰਾ
 ਹੋਤਾ ਹੈ। ਏਸ ਸਮੇਂ ਨਦੀ ਦੇ ਕੰਢੇ ਇਕੁ ਸੁ ਗਾਈ ਜੀ ਸੈਠੇ ਸੀ। ਤਹਾ ਏਕ ਇਸਤਰੀ ਪੁਤ੍ਰ ਸਹਿਤ
 ਪੁਤ੍ਰ ਕੀ ਨਦੀ ਤਟ ਜਾਕ ਕਰ ਆਪ ਨਦੀ ਮੇਂ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨ ਲੱਭੀ ਦੇਹ ਤਿਆਗ ਅਦਾ। ਤਾਂ
 ਸਿਤਾ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਤਹਾ ਸੈਠੀਆਂ ਸਹਿਜ ਹੁਣਇ ਤਿਸ ਤਰਫ ਗਈ ਤਾਂ ਸੋ ਇਹੀ
 ਕਹਤ ਭਈ: ਹੇ ਸਿਤ ਜੀ, ਇਸ ਜਾਨਕ ਕੇ ਪੁਲੀ ਪਰਕ ਕਾ ਨਾਹ ਤਰਫ ਕਾ ਦੇਣਾ। ਤਾਂ ਸਿਤ
 ਕਹਤ ਭਏ ਤੂੰ ਕੀ ਕਾਨੀ ਹੈ, ਹੇ ਦੇਵੀ। ਤਾਂ ਸੋ ਕਹਤ ਭਈ ਦੁਖਤ ਤਿਆਗ ਜੀ ਸੋ
 ਜਹਾ ਤੇ ਭਰਤਾ ਮੇਂ ਤੇ ਮਹਾਂ ਕਾਟ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂ ਤੇ ਜੀਹ ਨਦੀ ਦੇ ਮੇਂ ਦੇਹ ਤਿਆਗ ਕਰਤੀ ਹੈ।
 ਤਾਂ ਸਿਤ ਜਨ ਕਹਤ ਤਈ ਇਸ ਜੇ ਸਾਥੇ ਨਿਕਟ ਸੈਠ ਕਾ ਇਕ ਵਾਤਾ ਹੁਣ। ਜੇ ਦੇ
 ਘਟ ਕਾ ਅਜਾਂ ਨੂੰ ਮਾਸਈਆਂ ਦੇਹ। ਪਾਏ ਜੇ ਤੇਹੀ ਮਾਜੀ। ਨਦੀ ਮੇਂ ਜੇ ਦੇਹ ਤਿਆਗਨੀ ਹੋਈ
 ਤਾਂ ਤਿਆਗੀ। ਜਿਸ ਤੇ ਘਾਏ ਤਾਂ ਤੂੰ ਨਿਕਲ ਆਈ ਹੈਂ ਤੈਨੂੰ ਇਸ ਕਾ ਹੁਣਾਵੀ ਹਾਂ। ਤਾਂ
 ਹੋਰ ਨਿਕਟ ਆਇ ਕਰ ਮਸਤਰ ਟੇਕਤੀ ਭਈ ਤੇ ਸੈਠ ਜਾਈ ਹਾਂ ਜੈਕ ਕਾ। ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਵੀਤੀ ਏਕ
 ਜੇ ਪੁਰਨ ਮਾਇਆ ਕੀ ਢੂੰਢ ਕਾਲ ਨੀਏ ਅਤਿ ਦੁਖੀ ਜੇ ਮਾਇਆ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤੀ ਤਾਂ ਸੋ ਤੀ ਦੇਹ
 ਤਿਆਗਣ ਨਾ ਚਿਖਾ ਜਾਨਾਇ ਕਾ, ਜੇ ਸਾਕ ਮਹਾਂ। ਤਾਂ ਪ੍ਰਮੋਦਵਾ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮਿਆ ਹੁਆ ਜਿਆਨ
 ਤਿਸ ਦੇ ਨਿਕਟ ਆਇ ਖਤਾ ਜਇਆ ਤੇ ਕਹਤ ਜਇਆ ਹੇ ਪੁਰਾਨਾ ਤੂੰ ਜਿਸ ਤੇ ਜਿਸ ਰਹਿਆ ਹੈ।
 ਤਾਂ ਸੋ ਪੁਰਾਨ ਕਹਿਤ ਭਯਾ ਜੀ ਅਪਨਾ ਤਾਤ ਪਾਯਾ। ਤਾਂ ਸਿਦਕ ਹੀਆ। ਜੇ ਤੇਹੀ ਜੈਂ ਹੀ
 ਮੂਰਖ ਮੂਰਖ ਮੂਰਖ ਤੇ ਸਿਦਕਰ ਜਾਨਤੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੇਹੀ ਜੈਮਾ ਮੂਰਖ ਮੈਂ ਨੇ ਕਹੁ ਨਹੀਂ
 ਦੇਖਿਆ। ਤਾਂ ਸੋ ਪੁਰਾਨ ਕਹਤ ਭਇਆ ਜਿਉਂ ਜੇ ਸਿਆਲ ਕਹਤ ਹਇਆ ਜੇ ਟਿਹੁ
 ਨਾ ਨਾਇਨੀ ਦੇਹ ਸਭ ਜੈਨੀਆਂ ਕਾ ਤੂੰ ਜਾਜਾ। ਆ ਇਹੁ ਹਰਿ ਸਿਆਨ ਕਾ ਵੇਲਾ ਸੋ ਹਰਿ
 ਸਿਆਨ ਕਰਿ। ਤੇ ਸਿਤਾ ਕਹੁ ਵਿਵ ਕਰ ਤੂੰ ਹਰਿ ਰੂਪ ਰਿਤੇ ਹੈ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤਾ। ਤੂੰ ਵੀ ਤਾਵ
 ਦੇਖ ਜੇ ਸਿਤ ਕਾਲ ਮੇਂ ਸਿਤ ਕਾ ਮਹਾਂ ਦੁਖੀ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਜਾਮੀ ਦੇ ਦਿਨਾ ਮੇਂ ਤੇ ਹਮਾਜੇ
 ਪੁਨ ਹੀ ਵੂਟ ਜਾਤੇ ਹੈ, ਤਿਖਾ ਤਪਤ ਰਹਿ। ਤੇ ਰੂਖ ਮਹਾਂ ਦੁਖ ਦੇਤੀ ਹੈ। ਵਿਗਟਾ ਖਾਵਨੇ
 ਨਾਸ ਨਿਕਟ ਜਾਤੇ ਹਾਂ ਜਸ ਤਾਂ ਕੁਕਰ ਤੇ ਕੁਕਰੇ ਵਤ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੇ ਸੁਭਾਵ ਹੈ ਅੰਧੇ ਜਕ ਹੀ ਮਨੁਖ

ਨਾਨਕ ਮਾਰਨ ਪਉਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਤੇ ਕਵਨ ਕਵਨ ਦੁਖ ਹੁਨਾਵੇ ਤੇ ਕੀ। ਤੇਰੇ ਨਿਆਈ
 ਮੈਂ ਭੀ ਵਿਆਹਾ ਜਨਮ ਬੋਇਆ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਨਰਕ ਯੋਗ ਕਰ ਨਿਦਰ ਬਣਿਆ ਹਾਂ ਹੁਣ।
 ਐਸੇ ਹੁਣ ਕਰ ਜੋ ਨਿਦਰ ਕੀ ਤਰਨੀ ਗਿਨਿਆ ਜਿਖਾ ਤੇ ਉਤਰ ਕਿ। ਤਕ ਉਹ ਸਤਿ
 ਸੰਗ ਕਰਕੇ ਰੋਬਿਦ ਕੁਝ ਭਜ ਕੇ ਉਹ ਮੁਕਤ ਰੂਪ ਹੂਆ। ਜਾਂ ਤੇ ਭਗਵੰਤ ਬਿਨਾ ਸਭੀ ਦੇਹ
 ਨਿਜਡਲੀ ਹੈ, ਹੇ ਦੇਵੀ। ਤਥਾ ਬਰਨ। "ਜਤ ਬਿਨ ਜੋਗੀ ਅਡਲ ਅਡਲ ਭੋਗੀ ਬਿਨਾ ਮਾਇਆ।
 ਸਾਸ ਬਿਨ ਰਜਨੀ ਅਡਲ। ਤਰਵਹ ਬਿਨ ਨਾਇਆ। ਨਰ ਬਿਨ ਨਾਜੀ ਅਡਲ ਅਡਲ ਸੁਤ ਗੁਨ
 ਬਿਨ ਮੁਦਰ। ਜਲ ਬਿਨ ਮਛਲੀ ਅਡਲੇ ਅਡਲੇ ਦੀਪਕ ਬਿਨ ਮੰਦਰ। ਠਾਰਾਇਨ ਕੇ
 ਫਜਨ ਬਿਨ ਵਾਜਾ ਪਾਜਾ ਸਾ ਅਡਲ। ਤਤਵੇਤਾ ਤੇਨੋਰ ਮੇ ਨਾਮ ਜਪੈ ਜੋਈ ਸਫਲ ਨਹੁ"।
 ਪੁਨਾ ਸੰਤ ਰਹਤ ਭਏ ਤੂੰ ਮੰਤਰ ਦੇਤੇ ਹਾਂ ਇਹਨਾ ਜਨਖੀ। ਸੁਸ ਸੋਹਰਾ ਭਰਤਾਂ ਕੁਝ ਪਏ
 ਕਹਿਨ ਤੂੰ ਮੂਰੀ ਮੀਟੀ ਰਖ ਜੀਭ ਦੰਦਾ ਹੇਠ ਰਖਕੇ। ਇਸ ਮੰਤਰ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਸਭ ਸਕਾਣ
 ਹੋ ਜਾਨਕੇ। ਉਸ ਕੇ ਸੋਹਰੇ ਨੇ ਜਬ ਦੇਖਿਆ ਸੁਭਾਵ ਬਦਲਿਆ ਹੋਇਆ ਜੋ ਹੁਣ ਤਾਂ ਚੁਪ ਹੀ
 ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਤਦ ਓਨਾਂ ਦਾ ਨਿਦਾ ਭੀ ਦਬੀ ਭੂਤ ਹੋ ਗਿਆ ਤੇ ਮਾਨ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਨ
 ਲਗ ਪਏ। ਜੇ ਦਰਦ ਮੰਦ ਸੀ ਪ੍ਰਮੋਦਵਹ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਹਾਂ ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਤਾਂ ਵਿਰਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।
 ਤਾਈਂ ਜੀ ਜਗਤਾ ਜੀ ਸਾਮ, ਜੇ ਤਾਈਂ ਰਖਾ ਰਾਮ ਜੀ ਕੇ ਸੇਵਕ ਪਰਮ ਦਇਆਵੰਤ ਸੰਤ ਰਾਜ
 ਹੋਏ ਹਨ। ਪੁਨਾ ਜਲ ਕੇ ਦੇਅਰੇ ਪਸ਼ੂਆਂ ਕੇ ਜਲ ਪੀਣ ਵਾਸਤੇ ਰੱਖ ਆਉਦੇ ਅਗ ਚੋਰਾਂ ਨੂੰ
 ਵੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਾਣੀ ਦੇਦੇ ਸਨ। ਐਸੇ ਬਚਨ ਸੁਣੈ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਜਬ ਤਬ ਜੋਇ ਕਰ ਰਚਨੇ ਪਰ
 ਚਿਤ ਪਈ। ਜੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੇ ਪਾਇ ਕਰ ਸੁਖ ਸਾਥ ਘਰ ਮੇਂ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਪੁਤ੍ਰ ਸਹਿਤ। ਪੁਨਾ।
 ਦੁਰਜਨ ਭੀ ਸਜਨ ਹੁੰਦੇ। ਸੰਤ ਪੱਥਰ ਰੂਪ ਮਾਨੁਖ ਕੇ ਪਿਆਰ ਨਾਇ ਨੇਤੇ ਹੈ। ਇਸ ਪਰ
 ਏਕ ਵਿਸ਼ਵਾਤ ਹੈ; ਮਾਰੂਥਲ ਮੇ ਮਾਰਵਾੜ ਜੇ ਦੇਸ਼ ਹੈ ਤਹਾਂ ਕੋਈ ਸੰਤ ਜੋਰਾਰੇ ਮੇ ਸਾਵਲੀ ਨਵਾਵਤੇ
 ਭਏ, ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਕੇ ਸੁਖਦਾਈ, ਧਨ ਸੁਹਾਵਕ ਆਇਆ ਜਾਣਕੇ। ਜਾਂ ਤੇ ਸੰਤ ਅਤੀ
 ਕਿਰਪਾਨ ਹੋ ਜੋ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਰੋਬਿਦ ਅਰਥ ਕਰਦੇ ਹੈ। ਜੇਤਾ ਧੰਨ ਥਾ ਜੋ ਤੇਤਾ ਤਉ
 ਰਹਿ ਹੂਆ। ਏਕ ਹਜਾਰ ਕੀ ਤਿਸ ਤਮੇ ਨੇੜ ਾਹੀ। ਤਬ ਸੰਤ ਵਿਚਰਤੇ ਹੈ ਮਨ ਮੇ। ਜੋ
 ਮੰਦਰਾ ਕਿਸੀ ਤੇ ਨਾਹੀ ਰਹਿ ਇਛਾ ਤੇ ਜੋ ਆਪ ਦੇਹ ਪ੍ਰੇਮ ਜੋ ਸੋਈ ਹੀ ਧੰਨ ਲਾਗੇਗਾ। ਤਬ
 ਰੂਮ ਨਰਾਰੇ ਮੇ ਲਏ ਵਿਚਰਨੇ ਤਾਂ ਰਾਤ ਨਿਵਾਸ ਨੀਏ ਏਕ ਧਰਮਗਾਲ ਮੇ ਸੰਤ ਆਇ ਬੈਠਤੇ
 ਭਏ। ਏਕ ਮਹਾਜਨ ਤਹਾਂ ਕਥਾ ਸੁਣ ਕਹ ਸਭ ਕੇ ਪੀਛੇ ਉਠਣ ਸਮੇਂ ਕਹਤ ਭਯਾ—
 ਜੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕਾ ਜੰਦਾ ਨਾ ਬੋਲਣਵਾਲਾ ਮਾਇਆ ਸੀਤ। ਸਬ ਸੰਤ ਬਚਨ ਕਰਤੇ ਭਏ
 ਸੁਣ ਕਹ। ਕੋਧਾ ਜੰਦਰਾ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ। ਤਾਂ ਜੋ ਕਹਿਤ ਭਯਾ ਜੀ ਮੇਰੇ ਧਾਨ ਤਾਂ ਬਹੁਤ
 ਹੋ ਪਰ ਜਬ ਮੇਰੇ ਦਾਨ ਦੇਣ ਨੀਏ ਰਬ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਤੇ ਉਹ ਸਰਪ ਬਿਛੂ ਰੂਪ ਹੋ ਕਰ ਭੰਜਣੇ
 ਕਉ ਪੀਕੀ ਤਰਫ ਆਵਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਚਿਤ ਦਾਨ ਕਰਨੇ ਕਉ ਬਹੁਤ ਚਾਹੁਤਾ ਹੈ। ਇਹ

ਬੈਠਤੀ ਹੈ, ਸੀਤ ਜੀ। ਤਬ ਮਹਾਜਨ ਭੈਜਨ ਨਿਆਇਆ ਸੀਤਾਂ ਤੀਏ। ਤਬ ਸੀਤਾਂ ਭੈਜਨ ਕਹਾਣ,
 ਕਰ ਬੈਠਾ ਸੀਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਉਸ ਮਹਾਜਨ ਕੋ ਦੀਆ। ਤਬ ਉਸ ਖਾਇਆ ਤਤਕਾਲ ਹੀ
 ਉਸ ਕੇ ਰਿਦੇ ਕੇ ਕਪਾਟ ਖੁਲ੍ਹਾ ਜਾਤੇ ਭਏ। ਤਬ ਮਹਾਜਨ ਨੇ ਸੀਤਾਂ ਕੋ ਧੰਨ ਕੇ ਖਜਾਨੇ ਦਿਖਾਏ,
 ਜੇਤਾ . . . ਤੇਤਾ ਝੰਵੇ ਆਪ। ਤਬ ਸੀਤਾਂ ਨੇ ਏਕ ਸਾਰੀਸ ਦਾਮ ਨੇ ਕਰ ਨਾਵਨੀ ਕੀ
 ਪੂਰਨਤਾ ਕਰ ਦੀਨੀ। ਅਪਨੇ ਤਨ ਅਰਥ ਏਕ ਦਾਕ ਲੀ ਨ ਲਾਇਆ। ਤਾਂ ਤੇ ਸੀਤ ਕੀ ਮਹਿਮਾ
 ਕਰੀ ਨਾ ਜਾਇ। ਤਬ ਏਕ ਸਮੇ ਨਾਮੋ ਕਿਨਾਰੀ ਸੀਤ ਸ੍ਰੀ ਵਾਈ ਜੀ ਏਠੇ ਜੇ ਤਬ ਏਕ
 ਸਾਧੂ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਕਹਤ ਭਯਾ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਜੇ ਇਹੁ ਬਰਨ ਕੀਆ ਹੈ। ਤਬਾ ਬਰਨ
 ਪਾਇਆ ਮੈ ਜੇ ਜਰੇ ਉਦਾਸ ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਹਉ ਤਾਂ ਨਾ ਦਾਸ। ਜੇ ਹੇ ਭਾਵਨ, ਜਿਨਾਂ ਰਾਜਿਆਂ
 ਰਾਜ ਤਿਆਲੇ ਹੋ ਤੇ ਫਕੀਰੀ ਵੇਸ ਧਾਰਨ ਕੀਤਿਆ ਹੈ, ਜੇ ਮਾਇਆ ਕੇ ਉਦਾਸ ਜਾਣੀਐ। ਅਬਵਾ
 ਜੇਹੇ ਅਵਾ ਜਿਹਨ ਹੈ ਉਨਕਾ ਜੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪੂਰਬਕ ਕਰੇ। ਤਾਂ ਸੀਤ ਜੀ ਸਾਹ ਬਰਨ ਸੁਣ ਕਰ ਕਹਤ
 ਕਾਏ: ਹੇ ਰਾਈ, ਇਸ ਮੇ ਨੇਮ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਤਿਆਨ ਅਹੁ ਕਹਣ ਕਾ। ਜਿਨਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀਆਂ ਤਿਆਨੀਆਂ
 ਹਨ ਸੋਈ ਭ੍ਰਿਤਿਆਗੀ ਹਨ ਤੇ ਜੇ ਜਗ ਦੀ ਤਜਾ ਦੀ ਬਿਵਸਥਾ ਮੈ ਹੋ ਤੇ ਗ੍ਰਿਹੀ
 ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਜਿਸ ਪਾਸ ਜੀ ਪ੍ਰਮੋਸਵਰ ਜੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਲਈ ਹੈ ਤੇ ਉਪਰਸੇ ਬਨਾ ਆਦਿਕੋ ਮੈ
 ਨਹੀਂ ਧਰੇ ਤਉ ਭੀ ਮੈ ਤਿਆਨੀ ਹੈ। ਜੇ ਕਰ ਤਿਆਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤੇ ਜਿਦਿਓ ਕਿਛੁ ਅਭਿਮਾਨ
 . . . ਤਾਂ ਇਹ ਤਿਆਨਯਾ ਨਹੀਂ। ਅਬਵਾ ਕੋਈ ਨਾਲਸਾ ਫੂਹ ਜਾਈ . . . ਰਜਬਰੀ ਕੇ ਨਾਲਵਤ,
 ਤਉ ਦੀ ਤਿਆਨ ਕੀ ਵਿਖਮਤਾ ਰਹੀ। ਲਿਸੀ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਹੈ। "ਇਕ ਨਾ
 ਭਾਣੇ ਕਥਿ ਨੈ ਇਕਨਾ ਮਾਇਆ ਵਿਰ ਨਿਵਾਸ"। ਇਹ ਤਿਆਨੀ ਕਾ ਤੇ ਨਾ ਤਿਆਨੀ
 ਕਾ ਵੇਲਣ ਕੀਆ ਹੈ। ਜੇਹੇ ਤੇ ਨਹੀਂ ਕਹਾ ਜੇ ਜਿਸ ਕੀ ਅਵਾਧਾ ਰਾਸ ਲਿਆਵੇਗੀ,
 ਧਨ ਰਾਸੀਆਂ ਵਾ ਗ੍ਰਹੀ ਲੋਕਾਂ ਸੀ। ਜਾਂਹੇ ਉਹਮੇਪ੍ਰਵਰ ਹੈ, ਆਪਨੇ ਜਾਣੇ ਦਾ ਉਹ ਮਾਲਕ ਹੈ,
 ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ। ਤਾਂ ਤੇ ਜਿਸ ਪਾਸ ਇਸ ਦੀ ਪਾਸਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਵੇਗੀ ਇਸ ਕੀ ਸਾਨ ਤਿਆਵੇਗੀ,
 ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੋਸਵਰ ਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇ ਪਾਤ੍ਰ ਕੌਨ ਹੈ ਜਿਨ ਸਾਨ ਪਾ ਅਭਿਮਾਨ ਤਿਆਨ ਕਰਿ ਗੁਰ
 ਜੋਇਦ ਕੀ ਸਾਰਨ ਨਈ ਹੈ। ਆਪਨੇ ਰਾਖ ਧਰਮ ਪਾ ਅਭਿਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਨ ਕੋ ਪ੍ਰਮੋਸਵਰ
 ਕੀ ਮੋਖਣਾ ਪਰ ਦ੍ਰਾਟੀਤੇ ਦੇਤੇ ਹੈ। ਅਧਮ ਇਬਤਹੀਮ ਫਕੀਰ ਕੇ ਸਿਰ ਕੇ ਵਾਲ ਪਕਾ
 ਸਵਾਰਤਾ ਥਾ ਏਕ ਨਾਮੋ ਤੇ ਏਕ ਸਾਹੂਕਾਰ ਫਕੀਰ ਕੀ ਦਾਸ ਦੇਖ ਪਾਚ ਨੈ ਰੁਪਟੇ ਕੀ ਬੈਲੀ
 . . . ਕੇ ਆਯੋ ਕਉ ਜਾਤਾ ਭਇਆ ਮਾਤਕ ਟੇਕ ਕਾ। ਤਬ ਜੇ ਧੈਲੀ ਨਾਪਤ ਕੇ ਦੇ ਦੇਈ
 ਤਿਨੋ ਸਾਜਤ ਕਾ। ਇਤਨੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਕੀਖਤ ਆਇ ਕਹਤ ਭਇਆ ਜੀ ਮੇਰੇ ਤੇ ਕਿਛੁ ਦਇਆ
 ਕਰੋ ਤੇ ਕੁਝ ਦੇਹੋ ਮੈ ਲੋੜ ਵੰਦ ਹਾਂ। ਤਬ ਨਾਈ ਸਾਤ ਕਾ ਕਹਤਾ ਭਇਆ ਜਦਾਈ ਕੇ ਜੇ
 ਇਹੁ ਉਨਾਇ ਤੋ, ਹੇ ਰਾਈ। ਤਬ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਹ ਕਹਿਆ ਇਹੁ ਤੇ ਮੋਹਰਾਂ ਹਨ, ਹੇ ਰਾਜਨ।
 ਜੇ ਨਾਈ ਕਹਤਿ ਭਯਾ ਤੇ ਬਖੀਲ ਮੈ ਜਾਣਾ ਹਾਂ। ਪਰ ਜਾਈ ਦੇ ਆਇਕ ਇਹੁ ਮੋਹਰਾਂ ਰੀਤੀਆਂ
 ਹਨ ਤੇਰੇ ਖਿਆਲ ਮੈ। ਐਸੇ ਹੁਣ ਕਰ ਅਧਮ ਫਕੀਰ ਵਿਸਮਾਦ ਹੋ ਗਿਆ। ਤੇ ਅਕੀਤ ਹੈ

ਕਰ ਲਗਾ ਹੋਣਾ ਭਗਵੰਤ ਆਗੇ ਤਾਂ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ ਜੋ ਅਮਰੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਦਾ ਤੂੰ
 ਜੂਠਾ ਖਾਵੇਗਾ, ਦਰਾਸ ਕਰ, ਤਾਂ ਤੇਨੂੰ ਜਾਂਤ ਆਵੇਗੀ। ਤਬ ਇਹਦਾਹੀਮ ਜਾਇ ਮਿਲਿਆ ਤਿਸ
 ਪਾਤਿਸਾਹ ਕੋ। ਜੋ ਪਾਤਿਸਾਹ ਆਪਨ ਹਥੀ ਜਵਾਂ ਦੀ ਖੇਤੀ ਬੀਜ ਕੇ ਜਵਾਂ ਕੀ ਚੋਟੀ ਖਾਏ, ਏਕਮ
 ਸਹਿਤ, ਰਾਜ ਅੰਸ ਨਾ ਗੁਰਣ ਕਰੈ। ਜਬ ਤੂੰ ਕਾ ਜੀਤ ਮੁਖ ਪਾਇਆ ਤਬ ਹੀ ਜਾਂਤ ਆਇ ਗਈ
 ਜਾਂ ਤੇ ਤਿਸ ਪਾਤਿਸਾਹ ਕੋ ਪੂਨ ਗੁਰੂ ਮਿਲੇ ਜੈ, ਕਾਮਨ, ਤਬ ਹੀ ਇਹ ਅਵਸਥਾ ਗੁਰੂਤ ਬੀਰ ਹੀ ਤਿਨ
 ਕਉ ਭਈ। ਜਬ ਇਹਦਾਹੀਮ ਤਿਨ ਤੋ ਮਿਲਾ ਤਬ ਹੀ ਜਾਂਤ ਕਈ ਤਿਆਕੋ। ਤਾਂ ਤੇ ਹੈ ਸਾਧ, ਨਾਈ ਕੀ
 ਅਵਸਥਾ ਤੇ ਇਹਦਾਹੀਮ ਤਿਆਗ ਕੀ ਅਵਸਥਾ, ਪੂਨਾ ਜੋ ਪਾਤਿਸਾਹ ਰਾਜ ਬੀਰ ਹੀ ਪਰਮ ਤਿਆਗੀ। ਤਾਂ
 ਤੇ ਜਿਸ ਪਰ ਬੀਸਵਰ ਕੀ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਹੈ ਜੋਸੀ ਮਾਇਆ ਮੇਂ ਨਿਕਲੇਪ ਹੈ। ਪੂਨਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ । ਏਕ
 ਹਾਤਮ ਪਾਤਿਸਾਹ ਤਿਸ ਕੋ ਭੀ ਪੂਨ ਗੁਰੂ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਤੇ ਤਿਸ ਕੀ ਭੀ ਸਹਜ ਸਵਸਥਾ ਭਈ ਹੈ
 ਰਾਜ ਪੈ। ਏਕ ਸਾਧੋ ਕੋਈ ਗੀਮ ਤਿਸ ਪਰ ਚਢ ਆਇਆ, ਮਾਰਣ ਕਉ। ਤਾਂ ਵਜੀਰਾਂ ਮੰਤ੍ਰੀਆਂ ਕਹਾ
 ਹਾਤਮ ਕੋ ਜੇ ਆਪ ਭੀ ਕੋਈ ਬੀਦੇਬਸਤ ਕਰੋ ਜੈ। ਕਰਿ ਰਾਜਨ ਜਾਂ ਤੇ ਦੁਸਮਨ ਭਾਰਾ ਹੈ। ਅੰਜੇ
 ਦੁਸਮਨ ਹਾਤਮ ਰੂਪ ਕਰ ਜਿਹਾ, ਜਾਂ ਤੇ ਦੇਹ ਆਦਿਕ ਪਦਾਰਥਾਂ ਤੇ ਸਹਿਜ ਉਦਾਸੀ ਸੀ। ਤਾਂ ਰਾਤ
 ਕਉ ਏਨ ਕਰ ਮਨ ਮੇਂ ਵਿਚਾਰਤਾ ਭਇਆ ਜੋ ਦੁਖੀਆਂ ਕੋ ਹਿਰਾਸ ਕਰ ਕੁਛ ਪ੍ਰਗਤਾ ਹੋਤਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ
 ਕਿਆ ਕਾ। ਭਾਵੇਂ ਦੋਲਤ ਵੰਦ ਹੋਵੇ ਭਾਵੇਂ ਰਾਦਾਈ ਹੋਵੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਅਬ ਮੇਰੇ ਕਉ ਕਿਆ ਕਰਤਵ ਹੈ
 ਕਰਨ ਜੋਗ ਦੀਨ ਦੁਨੀਆ ਮੇਂ ਸੁਖੀ ਰੂਪ । ਜੇ ਕਰ ਮੈਂ ਸਾਮਨੇ ਜੁਧ ਕਰੋਂ ਤਾਂ ਹਜਾਰਾਂ ਇਧਰੇ ਮਰਲੀ
 ਹਜਾਰਾਂ ਉਧਰੇ ਮਰਲੀ। ਤੇ ਹਜਾਰਾਂ ਇਨਤ੍ਰੀਆਂ ਜੀਵੀਆਂ ਹੋ ਕਰ ਦੁਦਨ ਕਰੇਗੀ। ਇਹ ਪਦ,
 ਇਹ ਭੀ ਖਬਰ ਨਹੀਂ ਜੈ ਜੈ ਕਿਆ ਕੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਪੂਨਾ ਨੜਾਈ ਕਰ ਨਗਰ ਲੁਟੀਵੇਗੀ। ਅਨਕ
 ਜੀਵਾਂ ਕੋ ਕਨੇਸ ਹੀ ਹੈ ਜੇ ਕਰ ਇਕ ਮੈਂ ਸਾਤਾ ਤਿਆਗ ਕਰ ਚਲਾ ਜਾਵਾਂ ਤੇ ਸਭ ਸੁਖ ਬਨੇ ਭਏ ਹੈ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਸਨੀ ਸੁਖੀ ਹੋਏਗਾ। ਇਕ ਮੇਰੇ ਦੁਖ ਕੀ ਤਿਆ ਬਾਤ ਹੈ। ਏਕ ਕੋ ਦੂਰ ਭਇਆਂ ਜੈ
 ਬਹੁਤੀਆਂ ਕੋ ਸੁਖ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਇਹ ਨੀਤ ਸੀਤ ਹੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਅਬ ਮੈਂ ਦੁਖ ਰੂਪ ਸੁਖ ਕੋ ਤਿਆਗ ਜਾਏ
 ਜੋ ਹੋਗੀ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਿਥਮ। ਭਾਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਕਾਇਰ ਹੀ ਕਿਹੁ ਨਾ ਕਰੈ। ਜਾਂਤੇ ਉਕਤ ਕਾ ਦਰਜਾ
 ਤਾਤਮ ਹੀ ਹੈ ਸਭ ਪਦਾਰਥਾਂ ਕਾ, ਤਾਂ ਤੇ ਦੁਖ ਸਭ ਪਦਾਰਥਾਂ ਉਤਪਤ ਕਰੀਦੇ ਹੈ ਦੇਹ ਲੀਏ, ਜੋ
 ਤਨ ਤਾਂ ਮਿਟੀ ਕਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਦੇਹ ਸਾਥ ਤਿਆਗ ਹੀ ਮੇਰੇ ਵਾਤੇ ਹੈ । ਤਬ ਰਾਤ ਹੋ ਚੋਗੀ
 ਹਾਤਮ ਬਨ ਪਰਬਰੇ ਮੇਂ ਨਿਕਲ ਗਿਆ। ਰਾਜਾ ਪਰਜਾ ਰੁਕੇਗੀ ਸਾਖ ਜੀਸਾਰ ਬਾਂਧਾ ਹੂਆ ਹੈ।
 ਜੋ ਦੁਖੀ ਰਾਜੀ ਕੋ ਵਿਚਾਰ ਹੂਪੀ ਕਾਤੀ ਕਉ ਕਟ ਕੇ ਸੁਖੀ ਭਇਆ। ਉਪਰ ਜੋਦੜਾ ਓਢਲੀਨੀ ਤੇ
 ਪਾਸ ਜਲ ਕੀ ਟਿੰਡ ਪਰ ਭੀਨੀ ਤੇ ਬੰਦਗੀ ਮੇਂ ਮਗਣ ਭਇਆ ਤੇ ਦੁਸਮਨ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਨੇ ਕਰਿ ਹਾਤਮ ਤੇ
 ਨਾ ਪਾਵਤ ਕਏ। ਤਬ ਢੰਢੇਰ ਢਿਰਾਇਆ ਜੋ ਕੋਹੀ ਹਾਤਮ ਕੀ ਚਾਹ ਲਿਆ ਦੇਵੇ ਤਿਸ ਕੋ ਮੈਂ ਪਾਂਚ
 ਸਹੀਸ ਮੋਹਰਾਂ ਦੇਵਾਂ। ਜਿਸ ਬਨ ਪੈ ਹਾਤਮ ਬੰਦਗੀ ਕਰਤਾ ਜਾ ਤਰਾਂ ਕੋਈ ਕੀਰ ਦੰਪਤੀ ਇਧ ਕਾਠੀ
 ਜੋਨਤੇ ਬੇ ਚੋਨੇ ਭੀਏ। ਤਾਂ ਇਹਦੀ ਕਰਤਾ ਕੋ ਕਹਿਤੀ ਹੈ ਜੋ ਹਾਤਮ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਆਵੇ

ਤਾਂ ਤਿਸ ਦੀ ਸਾਹਿ ਜਾਇ ਤਿਸ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੋ ਦੇਵਾ ਤਿਸ ਜੋ ਪੰਚ ਸਹੰਸ ਮੋਹਾਂ ਲਈਏ ਤਾਂ ਪੁਖ
 ਹੋਈਏ, ਹੇ ਸੁਆਮੀ। ਤਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਹਤ ਹਇਆ, ਜੋ ਨਿਜ ਨਾਮੀ ਨੇ, ਨਾਖ ਵੀਰੀ ਹੈ ਤੈਨੂੰ ਹੋਤ,
 ਕਿਆ ਨਾਲਤ। ਜੋ ਹਾਤਮ ਅਜਾਡਾ ਮਾਪਿਐ, ਹੁਰ ਪ੍ਰਮੋਦਿ ਤਿਸ ਤਾਂ ਤੂੰ ਪੁਰਾ ਚਿਤਵਨੀ ਹੈ, ਹੇ ਤੂੰ
 ਜੋ ਅਜਾਡਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹੁ ਤਿਸ ਦੀ ਹਮ ਕਥਤ ਹੈ। ਅੰਦਾ ਅੰਦਾ ਦੇ ਸੁਣ ਰਹਿ ਹਾਤਮ ਮਨ ਮੇ ਵਿਚ
 ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜੋ ਮੈ ਰਾਜ ਤਿਆਗਿਆ ਹੈ ਤੇ ਮੇਰਾ ਕਿਛੁ ਘੋਟ ਤੇ ਨਹੀਂ ਜਿਆ। ਤਾਂ ਤੇ ਸੁੰਦਰ
 ਭੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਜਾ ਨਾਵੇ। ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੁੰਝਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਹੋ ਜਾਮੀ। ਜਾਂ ਤੇ ਤਿਸੀ ਸਮੇ
 ਇਸ ਨੇ ਸਿਰਨਾ ਤੇ ਹੈ ਹੀ, ਕਹੂੰ ਜਾਣਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਕਿ ਹੁਇ ਯਾ ਕਾਮਾ ਖਾਨਾ ਹੈ ਵਾ ਨਹੀਂ।
 ਇਸ ਕਰਾਨੀਸੀ ਕਾ ਕਾਜ ਸਵਿਹੈ ਤੇ ਅਤ ਕਲਾ ਹੈ, ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨਾ। ਤਾਂ ਉਨ ਰਹਿ ਆਪਣੀ ਹੁਜਾ
 ਤਿਨ ਕੇ ਰਾਜ ਪਕੜਾਈ ਤੇ ਰਹਾ ਜੋ ਹਾਤਮ ਮੈਂ ਹੀ ਹਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀ ਮੇਰੀ ਰਾਹ ਪਕੜਾਇ ਕਾ
 ਆਪਣਾ ਕਾਜ ਸਿਰਾ ਕਾ ਕਵੇ, ਪਾਤਸ਼ਾਹੁ ਕੋਲੋ। ਜੋ ਸੀਮ ਪਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹੁ ਤੇ ਹਾਤਮ ਪਾਤਸ਼ਾਹੁ
 ਕੀ ਹੁਜ, ਤੇ ਕਹਤ ਕਹੇ ਜੀ ਹਮਾਸੀ ਨਿਆ ਮਜਲ, ਹਮ ਕੁਮਾਰੇ ਨਵਾ। ਇਤਨ ਨੂੰ ਕੋਈ
 ਅਵਾ ਨੀਜ ਢੁਢਤੇ ਫਿਰਤੇ ਸੀ ਹੀਨ ਕੇ ਨਾਲਜ ਕਾ। ਜੋ ਜੇਕਰਾ ਤੇ ਪਾਕ ਕਰ ਤਿਸ ਕੁਝਾਨ
 ਕੇ ਪਾਸ ਨੇ ਜਾਤੇ ਕੋਏ। ਤਾਂ ਸੋ ਪਾਤਸ਼ਾਹੁ ਕਹਤ ਜਾਣਿਆ ਕਿਸ ਨੇ ਪਕੜਾ ਹੈ ਹਾਤਮ ਕੋ।
 ਜੋ ਨਾਲਤੀ ਕਹਤ ਕਹੇ ਜੀ ਮੈ ਪਾਕਾ ਹੈ, ਅਜਿ ਕੋਈ ਕਹੈ ਮੈ ਪਕੜਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹੁ ਹਾਤਮ
 ਤੇ ਪੂਛ ਕਹਿ, ਆਪ ਦਿਖਤੀ ਕੇ ਹੀਨ ਦੇ ਰਾ ਵਿਦਾ ਕੀਆ। ਜੋ ਨਾਲਤੀ ਸੋ ਹੁਤ ਜੋ ਤਿਨ ਕੋਪ
 ਕਰ ਮਾਜ ਕਰਵਾਵਤੇ ਕੋਏ। ਪੁਨਾ ਹਾਤਮ ਤੇ ਪੁਛਿਆ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਸਹਾ ਕਿਛੁ ਸਮਾਨ ਵਾਲੇ ਹੈ
 ਤੇ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਖੇਤ, ਜੋ ਰੁਪ ਹੈ, ਕਿਉ ਨਹੀਂ ਲੀਆ। ਤਾਂ ਹਾਤਮ ਜੀ ਅਤਿ ਕੋਪ ਦਿਖਾਵਤੇ ਕੋਏ
 ਤੇ ਕਹਤੇ ਕਹੇ ਜੋ ਹਜਾਨੇ ਕਾ ਮਾਨਾ ਇਸਾ ਪੁਨਾ ਸਹੀ ਹੀ ਇਤਨੀਆਂ ਕਾ ਜੋਵਨਾ ਤੇ
 ਵਿਚਾਰਾ ਕਰਨੇ ਤਿਨਾ ਦੁਆਰੇ ਪਾਪੀ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਤਿਨੋ ਅਜਾਮ ਸਾਨਾਂ ਤੇ ਨਾਜਾ ਹੀ ਕੁਟੀਵਨਾ
 ਤੇ ਮੇਰੇ ਰਾਜ ਕਿਆ ਆਵਤਾ। ਜੋ ਕਾ ਖਾਤ ਨਹੀਂ ਤੇਰੀ ਹੀ ਜੋ ਹੋਤੀ, ਹੇ ਹਾਤਮ। ਜੋ ਕਾ
 ਮੇਰੀ ਹੀ ਜੋ ਹੋਤੀ ਤਾਂ ਰਿਹਾ ਤਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਕਾਵੇ ਤਿਨਾ ਜਹਾਨਾ ਦਾ ਰਾਜ ਮਿਨੈ,
 ਹੇ ਰਾਜਿਦਾ। ਇਸ ਪਾ ਦੇਕ ਹਦਾਇਤ ਹੈ ਸੁਪਨ ਤਾਹਿਦ ਜੀ ਸੀ। ਕੋਈ ਕੋਲਤਵੰਦ ਫਾਸੀ
 ਦੀ ਜਿਆਤ ਨੂੰ ਗਿਆ। ਤਾਂ ਸਾਈ ਨੇਕ ਕਹਤ ਕਹੇ ਤਿਸ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਸੇ ਜੋ ਹੈ
 ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਕੋਏ ਮਹਜਟ ਮੇ ਪਾਵਿਦਾਗਾਨਾ ਕੀ ਅੰਦਾਸੀ ਹੀ ਕਾਹੀ ਹੈ ਤੈਨੇ। ਮੇ ਕਹਤ ਜਾਣਿਆ
 ਪਾਕ ਦੀਦਾਰ ਜੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਕਰੁਣਾ। ਅੰਮੀ ਕਹ ਕਹ ਮੈ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਨਗਰ ਕੋ।
 ਫੇਰ ਕਹੀ ਆਇਆ ਤਾਂ ਹੀ ਸਾਹਿਬਾਨ ਨੇ ਜਹਾਂ ਕੇ ਸਾਹ ਜੋ ਤੈਸੇ ਹੀ ਪੂਛਣਾ, ਤਿਸ ਕੋ। ਤਾਂ
 ਤਿਸ ਉੱਤਰ ਦੇਣਾ ਜੋ ਕਰਾਗਾ। ਜੋ ਦੁਨੀਆ ਕੇ ਕੰਮਾ ਹੀ ਵੇਰਨਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤੀ। ਪੁਣ ਕਾ
 ਇਸੇ ਨੇਕ ਰੁਪ ਕਰ ਕਹੈ। ਪੁਨਾ ਕੋ ਹੀ ਆਇਆ ਤੇ ਸੇਰੀ ਸਾਈ ਨੇਕ ਕਹਤ ਹਇਆ ਜੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ

ਜੀ ਕਿਆ ਕਰਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਤੋਂ ਵਿਹਲ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ । ਤਬ ਜਾਹਿਬ ਲੋੜ ਬੜੇ ਬਜੁਰਗ
 ਕਰਤ ਵੀ ਜੋ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਕੰਮ ਤਾਂ ਕੰਮ, ਹੋਵੇ ਨਹੀਂ ਕਿੰਨੇ ਦੇ, ਸਦਾ ਘਾਟੇ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਹਿਣਾ
 ਹੈ। ਪਰ ਮੈਂ ਜਾਨਣਾ ਹਾਂ ਜੋ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਕਰ ਜੋ ਕਾਮਾਂ ਤੇਲੀਆਂ ਘਾਟੀਆਂ ਹੈ, ਕਿਆ ਟੰਡੀਆਂ ਹੈ।
 ਤਿਨ ਤੇ ਤੇਜ਼ੀ ਕਰਕੇ ਕੀ ਮਿਟੀ ਜੀ ਪੂਰੀ। ਹੋਰ ਕਿਸੀ ਕਰ ਰਜਤੀਆਂ ਨਹੀਂ। ਹਾਤਮ ਕਰਤਾ
 ਹੈ ਫਕੀਰ, ਹੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ, ਇਸ ਕਰ ਮੈਂ ਬਲਕੀ ਬੰਦਗੀ ਲੀਏ ਰਹਿਆ ਗਿਆ ਹਾਂ। ਐਸੇ ਹੁਣ ਕਰ
 ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੋਵਾਨ ਹੋ ਗਿਆ ਤੇ ਹਾਤਮ ਜੁਰਾ ਕੀ ਕਦਮੀ ਗਿਰਾ ਤੇ ਕਰਤ ਭਯਾ ਅਪਨਾ ਇਹੁ ਰਾਜ
 ਨੇ। ਤੇ ਹਾਤਮ ਕਰਾ ਮੇਰੇ ਕਿਸੇ ਕਾਮ ਨਹੀਂ। ਐਸੇ ਬੋਲਿਓ ਕਰ ਆਪ ਬਨ ਮੈਂ ਗਵਨ
 ਕਰਤੇ ਭਏ ਜੋ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਾਤਮ ਕੇ ਪੁੱਤਰ ਜੋ ਰਾਜ ਦੇ ਕਰਿ ਆਪਨੀ ਵਲਾਇਤ ਮੈਂ ਗਿਆ ਹਿਰਾਸ
 ਦੂਰ ਕਰਿ। ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਸੰਗ, ਸੰਤ ਬਾਨ। ਜੁਗਲ ਹੁਮਾਨ ਕੁਟੰਬੀ ਮਾਇਆ ਢੂਢ ਰਹੇ ਪਰ ਮਾਇਆ
 ਹਾਰ ਨਾ ਆਈ। ਤਬ ਦੁਖੀ ਹੋ ਕਰਾ ਮਨਿਆਨ ਹਾਰ ਤੇ ਭਏ। ਇਹ ਪ੍ਰਣ ਕਰ ਜੋ ਮਾਇਆ
 ਨਾ ਅਬ ਸਪਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕਰੇ। ਐਸੇ ਧਾਰ ਕਰ ਬਨ ਮੈਂ ਬਾਸ ਕੀਆ। ਪੁਨਾ ਅੰਗੁਟ ਦਿਵਾਨ ਪੀਛੇ
 ਰੂਪ ਬਾਰ ਨਾਹ ਰੀਤਾ ਆਇ ਤਮਕੀ, ਨਿਕਟ ਤੇ। ਨਿਕਟਿ ਲੈਨ ਕੇ ਰਹਿਤ ਭਏ ਜੋ ਮੇਰੂ
 ਜੋਈ ਸੇਵਾ ਆਗਿਆ ਕਰੇ, ਹੇ ਤੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੈਂ ਸਤਲ ਹੋਵੇ ਰਾਹੇ ਤੁਹਾਂ ਨੂੰ ਲੋੜ ਨਾਹੀ।
 ਜੋ ਕਰਤ ਭਏ ਤੂੰ ਕਵਨ ਹੈ, ਜੋ ਕਰਤ ਹਈ ਮੈਂ ਮਾਇਆ। ਤਬ ਕਿਉਂ ਨ ਆਈ ਜਬ ਹਮ ਲੋੜਦੇ ਜੋ
 ਅਬ ਹਮਾਰੇ ਤੂੰ ਕਿਸ ਕਾਮ ਹੈ ਜਾ ਤੇ ਗੁਰਣ ਕਰਨੀ ਹੀ ਨਾਹੀ। ਲਵਮੀ ਵਾਹੁ। ਹੇ ਤੇ
 ਆਦਿ ਦੇਵੀ ਕੀ ਜੋ ਨੇਤ ਹੈ ਤਿਨ ਨੇ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਕੀ ਕੋਊ ਸਮਝਾ ਨਾਹੀ, ਤੁਮ ਹਮ ਸਭ ਨੇਤ ਕੇ
 ਅਧੀਨ ਹੈ ਰੂਬਕ ਲੋਹੇ ਵੱਤ ਅਰ ਸੂਰ ਹਾਰ ਕੀ ਪੁਤਲੀ ਵਤ। ਤਾਂਤੇ ਜੋ ਮੇਰੇ ਇਛਾਵੰਤ ਹੈ,
 ਤਿਨ ਤੇ ਮੈਂ ਦੂਰ ਹੀ ਰਹਿਤੀ ਹੋ। ਜੋ ਮੇਰੀ ਈ ਨਾ ਤੇ ਕਰਤ ਹੈ ਤਿਨਾ ਕੀ ਮੈਂ ਮੋਢਕ ਹੋ ਕਰ
 ਸੇਵਾ ਕਰਤੀ ਹੋ, ਮਾਲਕ ਦੀ ਮਹਜੀ ਹੀ ਕਿਛੁ ਐਸੀ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਭੀ ਕਿਛੁ ਅਧੀਨ ਨਾਹੀ। ਜੋ ਕਰ
 ਅਬ ਮੈਂ ਕੋ ਆਗਿਆ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਜੰਗਲ ਮੈਂ ਮੰਗਲ ਕਰ ਦੇਵਾਂ, ਹੇ ਸਾਧੋ। ਜੋ ਮਨਿਆਨੀ ਸੰਤ ਕਰਤ ਭਏ
 ਜੋ ਹੁਣ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਕਿਛੁ ਲੋੜ ਨਾਹੀ ਹੁਣ ਤੂੰ ਜਾਹਿ ਹਮਾਰੇ ਨੇਨੇ ਦੇ ਆਗੇ ਤਾਂ ਹੋ ਮਾਇਆ ਜਾ ਤੇ
 ਵੀ ਦੁਖ ਪ੍ਰਦ ਹੈ। ਜੋ ਲੋਪ ਕਈ। ਦੇ: । "ਤਬ ਲਗ ਜੇਰਾ ਜਾਤ ਕੋ ਜਬ ਲਗ ਰਾਹੇ
 ਤਿਤ। ਵਜਰ ਮਿਟੀ ਗੁਨਾਹ ਤਹ ਭਇਓ ਅਚਾਰੀ ਤਿਤ"। ਜੋ ਇਛਾਵੰਤ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜੋ ਜੇਰਾ
 ਹੈ ਜਬਾ ਸੁਆਨ ਕੀ ਸ੍ਰਿਤ। ਦੇ:। "ਘਰ ਘਰ ਡੋਲਤ ਦੀਨ ਹੋਇ ਜਨੁ ਜਨ ਜਾਚਿਤ ਜਾਇ।
 ਦੀਨੇ ਲੋੜ ਤਾਮਾ ਜਖਨ ਘੁਨ ਸਭੇ ਲਖਾਇ । ਜਿਨ ਪਾ ਜੋਇਦ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜੋ
 ਗੁਰਮੁਖ ਮਾਇਆ ਵਿਰੋਧਿਦਾਸੀ ਤਾਂ ਤੇ ਈਸਵਰ ਕੀ ਸਰਣ ਕੋ ਪਾਪਤ ਹੋਵੇ, ਹੋਰਾ ਮਮਤਾ
 ਆਦਿਕ ਤਿਆਗ ਕਰ, ਮੂਲ ਸੰਤਸੀਰ ਹੈ, ਸਤਸੰਗ ਇਨਾ ਮਨ ਕਾ ਸੁਭਾਉ ਰੋਕਨਾ ਕਨਨ ਹੈ।
 ਤਿਸ ਪਰ ਵਨਵਾਰੀ ਸੰਤ ਕਾ ਬਾਨ ਹੈ। "ਮਤਿ ਜਾਨੈ ਮਨ ਹਟੇ ਇਥੇ ਰਾਜ ਹੋਵੇ ਜੋ ਇਥਾ।
 ਮਤਿ ਜਾਨੈ ਮਨਹਟੇ ਸਕਲ ਤੀਰਥ ਡਿਰ ਆਇਆ। ਮਤਿ ਜਾਨੈ ਮਨ ਹਟੇ ਕੀਏ ਪੁਨ ਬਹੁ ਦਾਨ।

ਮਤਿ ਜੋ ਮਨ ਹਟੇ ਪੜ੍ਹੇ ਏਹੁ ਬੇਦ ਪੁਰਾਣਾ। ਜਪ ਰਾਖ ਕਰਮ ਨਾ ਸਾਧ ਨੈ ਜਹਾ ਜੋਗ ਬੁਝ
ਨਾਨੈ। ਏਨਵਾਰੀ ਸਿਤ ਸੰਗ ਬਿਨਾ ਮਨੋ ਇਨਬਿਤ ਮਤ ਮਾਨੈ"। ਹੁ ਸੁਝਾਹ ਸਾਧੂ ਸਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕਰ
ਕਰਤ ਭਇਆ ਜੀ ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਮੇਰਾ ਦੂਰ ਭਯਾ ਹੈ। ਜੇਨੇ ਤੀਬਰ ਵਲਨ ਕੇ ਚਲਨੈ ਕਰਿ
ਸੁਕਮ ਤ੍ਰਿਣ ਦੂਰ ਚਲਾ ਜਾਇ ਤਹਾ ਇਹ ਸਿਤ ਮੇਰਾ ਦੂਰ ਭਯਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਰਿਦਿਓ ਅਰ ਬਹਿਰ
ਜਿਨ ਤੇ ਤਿਆਸੈ ਹੈ, ਈਸ ਸਹਿਤ ਤਿਨ ਪਾ ਈਸਵਰ ਕੀ ਫੜੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੈ, ਤੇ ਧੰਨ ਹੈ ਪੁਰਸੋਤਮ।
ਹੇ ਭਗਵਨ, ਇਕ ਹੋਰ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ਮੇਰਾ ਜੋ ਦੁਖਾ ਕੀ ਦੁਆ ਹੈ ਕੋਏ ਕਰਤ ਹੈ, ਸੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕਹੋ।
ਤਭ ਸੰਤ ਬਰਨ ਉਚਾਰੇ ਭਏ। ਜੋ ਇਹ ਤਾਂ ਪੁਰਖ ਕਾ ਗ੍ਰਿਥਾ ਤ੍ਰਿਓ ਨੇ ਹਿਵਨਬਾਰਬਨ ਕਰੀ
ਹੈ ਕਰਮੋ ਕੀ ਜੋ ਰਾਖ ਜਾਏ ਬਿਨਾ ਰਾਖ ਨ ਆਵੈ। ਜੀ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਬਰਨ। "ਅਣ ਦਿਤਾ ਕਵੁ
ਰਾਖ ਨਾ ਆਵੈ"। ਅਤ ਸਿਤ ਬਾਨ। ਜੋ ਐਰ ਕੋ ਵਲ ਦਏਗਾ ਸੋ ਆਪ ਭੀ ਫਲ ਪਾਵੇਗਾ।
ਰੇਹੂ ਸੇ ਰੇਹੂ ਜੋ ਸੇ ਜੋ, ਰਾਵਲ ਸੇ ਜਾਵਲ ਪਾਵੇਗਾ। ਨ ਦੇਵੇਗਾ ਫਲ ਪਾਵੇਗਾ। ਫਲ ਪਾਵੇਗਾ
ਕਲ ਪਾਵੇਗਾ। ਕਲਿਜੁਗ ਨਹੀਂ ਕਰਾਜੁਗ ਹੈ, ਇਸ ਰਾਸ ਦੇ ਹੁਸਰਾਪ ਨੇ। ਕ੍ਰਿਪਾਖੂਸ ਸੋਦਾ ਨਕਦ
ਹੈ। ਦਿਨ ਕੋ ਦੇ ਅਸ ਵਾਤ ਕੋ ਨੈ, ਇਹ ਧਾਰਤਾ ਗੁਰਮੁਖੀ ਨੂੰ ਪਰਤਖ ਕਰ ਭਾਸਤੀ ਹੈ।
ਤਾਂ ਤੇ ਉਹ ਸੁਝ ਕਰਤਵ ਰੂਪੀ ਖੇਤੂ ਜਮਾਵਤੇ ਹੈ, ਭਾਇਆ ਹੂਮੀ ਜੇ। ਜੇਨੇ ਇਹ ਦੇਖਨਾ ਹੈ, ਭਾਈ
ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਪਰਮ ਹਿਯਾ ਤੇ ਪਰਮ ਉਪਕਾਰੀ ਪੁਰਾ ਪ੍ਰੇਮੀ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮ ਕੇ ਕਰਾ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦਨ
ਭਗਵਤ ਭਜਨ ਮੇ ਆਨ ਪਹਿਰ ਬਿਤਾਵਤੇ ਹੈ। ਹੋਰ ਜੋ ਜੋ ਸੰਤ ਗੁਰਮੁਖ ਗਿਆਨਵਾਨ ਹੈ ਜੋ ਤਨ
ਮਨ ਧੰਨ ਸਦ ਗੋਬਿੰਦ ਤਰਫ ਆਵਤੇ ਹੈ, ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦਨ ਭਗਵਤ ਭਜਨ ਮੇ ਅਨੇ ਪਹਿਰ ਬਿਤਾਵਤੇ ਹੈ।
ਤਾਂ ਤੇ ਉਤਮ ਜੋ ਮੁਕਤ ਫਲ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈ। ਮੋਰਾਸੀ ਕੇ ਬੇਦ ਜੋ ਹੈ ਸੋ, ਉਨ ਜੋ ਦੂਰ ਹੈ
ਜਾਵਤੇ ਹੈ। ਪਰਮਪਰਾ ਜੋ ਭਾਵਤ ਫਲਤੀ ਹੈ ਪ੍ਰੇਮ ਜਿਸ ਕੋ : ਤਿ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸਿਤ ਕਥਨ ਕਰਤੇ
ਹੈ। ਮੇਰੀ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਸਤਨ ਹੈ। ਅਰ ਜੋ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਸਤਨ ਤੇ ਗੰਨ ਹੈ ਨਰਾਧਮ ਅਪਨੇ ਤਨ
ਮਨ ਕੀ ਪੁਰਟੀਭੁਸਟੀ ਮੇ ਨਾਰੀ ਹੈ ਅਜਾਏ। ਜੋ ਜੋ ਅਵਿਆਨੀ ਮੂੜ ਨਾਰਾਜੀ ਹੈ। ਏਨਦਾਸੀ
ਕਥਾਜੀ ਕਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀਤ। ਜਸ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਦੀਸ ਜੀ ਆਵਾਲ, ਹੁਸਨੈ ਕੋ ਦਲੋ ਕੋ ਦਲ ਕਾ, ਸਿੰਘਸਨ
ਪਰ ਮੈਨੇ ਹੈ, ਤਹਾ ਸੁਵਣ ਕੀਤਾ ਜੋ ਕੁੰਜ ਰਿਖੀ ਕੋਹੂ ਤਪ ਕਾ ਪ੍ਰਤ ਠਾਟਿ ਸੀ ਜੋ ਪੂਰਾ ਭਯਾ ਹੈ।
ਤਹ ਭਗਵਾਨ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਜੀ ਤਿਸ ਅਸ਼ਮੁ ਆਏ, ਬਹਾਸੀ ਦੇਨੇ ਕੋ। ਤਹ ਪੁਨੀ ਨੈ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਜੀ ਕਾ
ਫੜਾ ਆਦਰ ਕੀਆ। ਤਿਨ ਕਰੁੇ ਵਿਭੂਖਨ ਦੀਟੇ ਪੁਰਾ, ਫਥਨ ਕਰਾ। ਹੇ ਰਾਮ ਰਾਜਿੰਦੁ ਮਹੀ
ਮੰਡਨ ਇਹ ਜੋ ਦਿਵ ਮੰਡਲ ਹੈ ਵੂਖਲ ਨੇ ਸਰਬ ਕਾਮਦੇਣ ਕਰੁੇ ਸੁਹ ਤਰੁ ਚਿਤਮਣਿ ਜਮ ਜਾਨਣੇ। ਤਾਂ
ਤੇ ਆਪ ਜੀ ਕੇਟਾ ਕੀ ਹੈ। ਇਨ ਜੋ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਲੀਏ। ਤਹ ਪੂਰਨ ਰਾਮ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਹੈ,
ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕਰ ਕਰਤੇ ਭਏ: ਹੇ ਮਹਾਪੁਨੀ ਜੀ, ਇਹ ਵੂਖਨ ਰਾਖ ਕੋ ਕੋਏ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਏ ਹੈ ਜਾਂਤੇ ਨਾਨੀ
ਸ੍ਰੀ ਅਯਾਤ ਜੀ ਕਥਨ ਕਰਤ ਭਏ ਕੁੰਜ ਮੁਨੀ ਵਾਜ। ਹੇ ਰਾਮਵੀਰਿ ਕੀ ਮੁਕਤ ਮਈ ਸ੍ਰੀ
ਰਾਮ ਜਸ ਮੇਂ ਤਪ ਕਰਣ ਲੀਏ ਸੁਤੰਤਰ ਇਕੰਤ ਪਵਿਤਰ ਜਨਾ ਮੇ ਅਯਾਤ ਵੂਡਤਾ ਫਿਰੇ। ਤਹ
ਟੇਰ ਹੂਨ ਕੁਟੀ ਦੇਖੀ ਸਰੋਵਰ ਪਾ ਨਿਰਜਨ ਫਨਮੇ ਤਹਾਂ ਨੰਗਾ ਤਪ ਕਰਨੈ। ਤਹਾਂ ਇਕ ਮੇ ਲਿਆ
ਜੋ ਫੋਤਕ ਜੋ ਏਹ ਸੰਗਲ ਮੀਤ ਤਹਾ ਕੁਨੇਵ। ਮੇ ਦੇਖ ਕਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰਤਾ ਹੀ ਸੀ ਜੋ ਨਿਰਜਨ

ਬਨ ਮੇਂ ਇਹ ਸਵ ਕਰਾਂ ਸੇ ਆਇਆ ਹੈ। ਤਬ ਇਤਨੇ ਤੂੰ ਅਕਾਸ ਦੇਵਤਾ ਉੱਤਰ ਕਰ
 ਵਿਮਲੇਂ ਤਿਸ ਸਵ ਕੇ ਨਿਕਾਸ ਕਰ ਭੋਜਨ ਕਰਨ ਨਾਗਾ; ਮੈਂ ਦੇਖ ਕੇ ਅਸਰਰਜ ਮਾਨ ਹੋਇਆ
 ਜੇ ਦੇਵਤਾ ਕਿਆ ਤੇ ਸਵ ਕਾ ਭੋਜਨ ਕਿਆ। ਜਦ ਵਹੁ ਅਧਾਇ ਕਰ ਰਨਾ ਨਭ ਕੇ ਤਦ ਤਿਸ ਕੇ
 ਪੁਰਨਾ ਕੀਆ ਬੁਨਾਇ ਕਰ। ਸੋ ਸੁਰ ਵਿਮਲੇਂ ਤਿਆ ਕੇ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕੇ ਕਬਣ ਕਰਨ ਰਾਗ,
 ਦੇ ਅਗਰ ਜੀ। ਜਹਾਂ ਅਬ ਆਪ ਤਪ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤੇ ਅਸਭਾਨ ਮੇਰਾ ਹੈ, ਹੇ ਭਗਵਨ ਪੂਰਬ
 ਜਹਾਂ, ਤਪਸੀ ਰੂਪ ਕਰ, ਮੈਂ ਈਹਾਂ ਤਪ ਤਪਿਆ ਹੈ; ਗੁਰ ਸਮ ਰੂਪਾ ਬਿਨਾ ਹੰਕਾਰ ਸਹੋਤਾ ਸੋ
 ਆਪਨੇ ਕਰਮ ਕਾ ਵਿਪਾਕ ਮੈਂ ਭੋਗਤਾ ਹੋ, ਹੇ ਮੁਨੀ ਵਹ। ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਤਪਸੀ ਕੇ ਜੋ ਕਿਛੁ
 ਮਿਸਟਾਨ ਭੋਜਨ ਤੇ ਮਿਲੇ ਸੋ ਮੈਂ ਛਿਪਾ ਲਿਏ, ਆਪ ਹੀ ਭੋਜਨ ਕਰੇ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਮਛਲੀ ਕੇ ਭੀ
 ਨਾ ਦੇਵੇ। ਐਸੇ, ਤਨ ਕਾ ਪਧੋਰਨਾ ਕੀਆ। ਗੁਰ ਸਮ ਰੂਪਾ, ਸਦਾ, ਸੇਵਾ ਅਦਿਕ ਤੇ ਹੀਨ।
 ਗੁਰ ਸਾਸਤ੍ਰ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋ ਕਰ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਯਤਨ ਨ ਕੀਆ। ਸੋ ਜਾ ਸੇ ਮੇਰਾ ਸ਼ੀਰ ਛੂਟਾ
 ਤਬ ਧਰਮ ਦੂਰ ਨਿਕਟ ਧਰਮ ਅਧਰਮ ਨਿਰਨੇ ਨੀਏ ਖੜਾ ਕੀਆ। ਤਿਸ ਕਾਲ ਸ੍ਰੀ ਭਾਨ
 ਨੰਦਨ ਜੀ ਮੇਰੀ ਤਰਤ ਦੇਖ ਕਰ ਕਹਤ ਭਾਏ: ਹੇ ਤਪਸੀ, ਤਪ ਤੇ ਤੈਨੇ ਤਪਾ ਹੈ, ਪਵਿਤ੍ਰ ਖਾਨ ਪਾਨ
 ਨੀਏ ਭੋਜਨ ਤੰਨੇ ਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਤਾਂ ਤੇ ਤਪਸਿਆ ਕਾ ਫਲ ਤੇ ਦੇਵਤਾ ਹੋ ਇੰਦ੍ਰ ਪੁਰੀ ਮੇ।
 ਅਰ ਭੋਜਨ ਆਪ ਤੇਰੀ ਸ਼ੀਰ ਰੂਪ ਸਵ ਕਾ ਉਹਾਂ ਕਰ ਸਰ ਬੀਚ ਨਿਕਾਸ ਕਰਿ ਜਹਾਂ।
 ਤੇ ਨੇ ਤਪਸਿਆ ਕਰੀ ਹੈ। ਹੇ ਮਹਾਂ ਮੁਨੀ, ਭੁੱਖ ਜੀ, ਐਸੇ ਸੁਣ ਕਰਿ ਬਰਨ ਮੈਂ ਨੇ ਹਾਥ ਜੋਰ
 ਕਰ ਬੰਨਤੀ ਕੀਤੀ ਬਾਜਾ ਧਰਮ ਆਯੋ। ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਨ ਨੰਦਨ ਜੀ, ਐਸੇ ਵਾਸਤੇ ਇਸ ਪਾਪ ਰੂਪਾ
 ਇਤੀ ਤੇ ਕਥ ਛੂਟਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਸੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕਰੋ। ਤਬ ਆਦਿਤ ਸੁਨ ਕਰ ਜੀ ਕਹਤ ਭਾਏ
 ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਹੋ ਕਰਿ। ਹੇ ਤਪਸੀ ਜਬ ਤੈਨੂੰ ਅਗਸਤ ਮੁਨੀ ਜੀ ਮਿਲਨਗੇ ਤਬ ਇਹੁ ਤੇਰਾ ਸ੍ਰਾਪ ਕਾ ਅੰਤ
 ਹੋਵੇਗਾ। ਸੋ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਂ ਮੁਨੀ ਜੀ ਅਬ ਤੁਸੀਂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਾ ਮੈਂ ਇਸ ਪਾਪ ਤੇ ਛੂਟਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਤੇ ਮੇਰੀ
 ਆਪ ਕੇ ਤਰਨਾਂ ਕੇ ਸਥਾਰ ਬਾਰ ਬੰਦਨਾ ਹੋਵੇ। ਐਸੇ ਭਾਸ ਕਰ ਜਾਤੀ ਏਰ ਇਹੁ ਮੰਡਨ ਮੋਰੇ ਸੋ
 ਹੁਦ ਦੇ ਗਿਆ ਹੈ, ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਜਿਦ੍ਰ। ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਨਿਧਿ ਸੰਪਦਾ ਦੇਣੇ ਕੇ ਕਾਮਧੇਨੁ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ
 ਆਪ ਕੇ ਅਰਪਣ ਕੀਏ ਹੈ, ਜੋ ਹਮਾਰੇ ਕਿਸ ਕਾਮ ਹੈ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ,
 ਦਿਆ ਰੂਪ ਆਦਰ ਪੂਰਸਕ, ਗ੍ਰਹਣ ਕਰ ਨੇਤੇ ਤਏ। ਪੁਨਾ ਆਗਿਆ ਨੇ ਕਰ ਸਕੇਤਪੁਰੀ
 ਮੈਂ ਆਇ ਸਿੰਘਾਸਨ ਪਰ ਬੈਠਤੇ ਭਏ। ਹਰਿ ਜਨ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸਾਧ ਦੇਖ ਕਰਮ ਕੀ
 ਕਤੀ ਕਠਨ ਤੇ ਭੀ ਕਠਨ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਗੋਇੰਦ ਕੀ ਸਰਣ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵਉ। ਸੋ ਕਠਨ ਜੀ
 ਕਰਮ ਤਸਾ ਹੋਵੇਗੀ, ਵਿਤਰਨੀ ਨਦੀ ਵਡਾ, ਤਿਸ ਕੇ ਗੋਪਦ ਇਵ ਹੁਖੇਨ ਹੀ ਤਰ ਜਾਇਗੇ। ਜਾਏ
 "ਫੁਟਨ ਹਰਿ ਜੀ ਸਰਣ ਲੇਖ ਨਾਨਕ ਨੀਖਿਆ"। ਨਾਨਕ ਕਹੀਏ ਗੋਇੰਦ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਇਹੀ ਦੇਖ
 ਬੇਦ ਪੁਰਾਣੇ ਮੈਂ ਲਿਖ ਧਰਾ ਹੈ। ਪਾਮੋਕ ਸਰਣ ਬ੍ਰਜਾ। ਮਾਮੋਕੀ ਸਰਣ ਬ੍ਰਜਾ। ਇਕ ਮੇਰੀ
 ਸਰਣ ਕਉ ਰੂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ ਹੇ ਸਿਖਾ ਸਭ ਸਾਧਨੋ ਦੀ ਹੰਗਤਾ ਵਡ ਕਰਿ। ਐਸੇ ਸੁਣ ਕਰ

ਜੇ ਸਾਹੂ ਜੋਇਦ ਕੀ ਸਰਣਾਗਿਤ ਹੁਆ। ਹੋਤ ਇਕ ਕਾਸੀ ਰਾਮ ਨਾਮ, ਓਨ੍ਹਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੀ ਸੰਭਾ।
 ਤੇ ਦੀਨ ਦੁਖੀ ਕੀ ਦਵਾਈ ਕਾਨ ਕਹੈ ਪਰਮ ਰਾਮੀ ਜੋ ਭੀ ਸੀਤ ਪੁਦੇਸ ਪਾਇ ਕਾ ਸੀ ਰਾਮ
 ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮ੍ਰਨ ਕਰਤੇ ਹਏ। ਹੁਤ ਪ੍ਰਿਅ ਅਵਸਾ। ਭਈ ਤੇ ਭੀ ਕਈ ਰਜਾਸ ਵੇਰੀ ਮਾਭਾ ਫੇਰ ਕਾ
 ਤੇ ਅਨ ਜਲ ਨੈਦੇ ਸੇ, ਐਸਾ ਸੁਭ ਹੁਭਾਇ ਕਰਤੇ ਹਏ। ਐਸੇ ਸਨ ਕੀ ਇਕਾਵੀਤ ਪੁਰਸ ਸੀਤ ਕੀ
 ਸਾਣ ਨੇਤ ਭਇਆ, ਤਾਂ ਤਮ ਚਰਨ ਕਰਤ ਹਏ: ਹੁਭੇ ਇਕ ਜੋਇਦ ਕਾ ਰੋਸਾ ਦਿੜ ਜਾਏ ਜੋ
 ਤੁਹਾਡੇ ਸਰਾ ਰਾਜੇ ਕੀ ਸਿਫਤਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਤਾਂ ਤਿਸੇ ਕੇ ਤੇਰੇ ਹੀ ਸਿਫਤਾ ਹੁਈ ਐਸੇ ਹੁਡਨ ਜਾਈ
 ਨੇ, ਹਰਿ ਜਨਾ, ਹੁਭਾ ਤਈ ਟਹਿਲ ਦਾਸ ਸੀਤ ਜੀ। ਤਈ ਟਹਿਲ ਦਾਸ ਜੀ ਦਖਣ ਕੀ ਸਰਤੀ
 ਤੁਰਫ ਹਰਿਦੇ ਸੀ। ਤੁਹਾ ਕਾ ਸਾਦਾਸ ਮਨੇ ਸੀ, ਕਲੇਹ ਸੀ, ਸੁਤਾਵ ਕਾ। ਜੋ ਕਿਸੀ ਰਾਸਨ ਤੇ
 ਇਕ ਸਿਖ ਪਰ ਪੋਵੀਤ ਹੋ ਕਾ ਇਕ ਤੇਰੇ ਮੇ ਦੇ ਕਾ, ਪੁਪਾ ਮੇ ਲੀਪ ਦੀਆ, ਜੋ ਨਿਕਸ ਨ

ਜੇ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਚਲੀਓ ਦਿਨ ਜੀਤੇ ਕਰਤ ਭਇਆ ਜੋ ਤਿਸ ਕਾ ਮੁਰਦਾ ਕਹੈ ਦਾਸ ਕਾ ਦੇਹੇ।
 ਜਦ ਭੇਰਾ ਪੁਟਾ ਕੇ ਦੇਖਨ ਤਾਂ ਉਹ ਸਿਖ ਹੁਭਾ ਕਾ ਸੁਖਮਨੀ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਧੀ।
 ਤਾਂ ਸਾਦਾਸ ਸਰਤ ਸਾਧੀ ਜਨ ਹਿਰਾਨ ਹੋ ਕਹਿ ਤਿਸੀ ਰਦਮੀ ਨਾਮ ਕੇ ਪ੍ਰੀਤ ਹਏ ਜੋ ਕੁੰ
 ਕੈਸੇ ਜੀਵਿਆ ਹੈ, ਹੋ ਭਈ। ਤਾਂ ਜੋ ਉਜਾਤ ਕਾ ਜੋ ਪ੍ਰਿਅ ਹੁਭਾ ਆਦਿ ਜੀ ਮੇਰੇ ਕੇ
 ਦਾਸ ਦਿਖਾਇ ਕੇ ਹੁਮ ਪਿਆਸ ਦੂਰ ਕਰ ਦੀਨੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੈ ਦੁਖੀ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਹੁਆ।
 ਸ੍ਰੀ ਸੁਖਮਨੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰਤਾ ਰਿਹਾ ਤੁਹਾ। ਇਹ ਪ੍ਰਤਾਪ ਵੇਖ ਸੁਣ ਮੇਰੇ ਸੁਖਮਨੀ
 ਜੀ ਪਾ ਨਿਰਾਸ ਕਰਤੇ ਭਈ ਸਨ ਕਹਿ। ਜਹਾਂ ਜਾਇ ਤਹਾਂ ਸਨ ਹੁਮਨ ਵਤ ਸੁਖਮਨੀ ਜੀ ਕਾ
 ਪਾਠ ਕਰਤਾ ਰਹੈ। ਉਠੇ ਕਾ ਨਾਦਨਾ ਕਹੈ ਸਨ ਵਲਾ, ਪੂਨ ਵਾਨਿਓ ਸੀ। ਤਾਂ ਜਾਤ ਕੇ ਰਾਜੇ
 ਰਲਤੇ ਕਹੈ ਰਾਜਾਨੀ ਮੇ ਸੁਭ ਕਾ ਪੂਠ ਇਨ ਕਾ ਸਿਤ ਕਾ ਤੇ ਸਾ। ਇਨ ਕਾ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਇਕੋ
 ਸਿਧੇ ਰਾਜਾਨੀ ਮੇ ਸ੍ਰੀ ਸੁਖਮਨੀ ਜੀ ਦਾ ਪਾਠ ਕਰੈ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਧੀ। ਤਹਾਂ ਮੇ ਪਾਠ ਕੇ ਪਾ ਦੇਕੇ ਹੁਮ
 ਕਾ ਤਿਸ ਕਾ ਸਾਦਾਸ ਸਿਧਿ ਸਾ ਤਿਸੇ ਮੇਰੇ ਹੁਭਾ ਜੀ ਜੈਨ ਕੇ ਸਵਪਨ ਚੀਆ ਤੇ ਜਾਏ ਪ੍ਰੇਮ
 ਕਾ ਪਿਆਸ ਹੈ ਤਿਸ ਕਾ ਉਠ ਮਾ ਗਿਆ ਹੈ ਤੁਹੀ ਆਪਨੀ ਰਾਜੇ ਪੂਠ ਕਾ ਵਾਤੀ ਮੇ ਲਿਆਵੇ।
 ਸੰਝ ਕੇ ਤਾਂ ਐਸੇ ਕੀਆ। ਪੁਨਾ ਤਈ ਟਹਿਲ ਦਾਸ ਜੀ ਸਭ ਸੀ ਤਿਆਸ ਕੇ ਵਿਰਾਤ ਹੁਈ।
 ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਜਾਗਤ ਕਰੈ ਸਿਮ੍ਰਨ ਕਰਿ, ਅਸ ਆਹਾਤ ਕੀ ਅਲਪ ਕਰੈ, ਲਿਆਨ ਕਾਰ ਸ੍ਰੀਤੀ
 ਹੈ ਜਾਈ। ਨਿਰ ਵਿਕਲਪ ਸਮਾ ਰੂਪ, ਅਹੈ ਤੁਠਨੇ ਤੇ ਰਹਿਤ। ਏਕਰਾਜੀ ਰਜ ਸੀਤ ਟਹਿਲ
 ਦਾਸ ਕੇ ਹੁਭਾ ਸਾਦ ਕਾ ਕੀਤਨ ਹੁਠਾਇਆ ਕਹੈ ਰਾਜਾ ਰਤਨ ਮੇ। ਤਾਂ ਏਕ ਸਾਦਾ
 ਸੁਣ ਕਰ ਕਹਿਤ ਰਇਆ ਰਬਾਈ ਸਿਧੀ ਜੋ ਮੇਰੇ ਪਿਆਲ ਰੂਪਤਿ ਸੁਣਾਇ। ਰਾਜੀਤ ਪਾਸ ਕੇ ਗਵਣਾ
 ਰਹੀ। ਤਾਂ ਜੋ ਸਾਦਾਸ ਸੁਭ ਰਹਿ ਮਾਣੇ ਨਾਮ। ਜਾਂ ਸੀਤ ਕੀ ਸਾਣ ਭਇਆ ਮੇ ਪੁਦੇਸ ਪਾਏ
 ਕਰ ਨਾਮ ਕਾ ਪਰਮ ਦੁਖੀ ਭਯਾ। ਸਾਹਪੁਰੇ ਮੇ ਏਕ ਮਾਈ ਕਾ ਕੀ ਜਾਤਿ ਸੰਭਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੀ
 ਤੇ ਨਾਮ ਤਾਹਰੀ ਸਾਹੀ ਸਾਹ ਜੋ ਪੂਠ ਹਯੋ ਸੀ। ਪੂਠ ਰਹੀ। ਜੋ ਤਈ ਟਹਿਲ ਦਾਸ ਕੇ
 ਪੁਦੇਸ ਕਹੈ ਪਾਇ ਕਰਿ ਪਰਮ ਭਾਤ ਭਈ, ਮੀਰਾਂ ਜਾਈ ਵਤ। ਜਾਈ ਦੀ ਪਾਠਨਾ ਰਲਤੇ
 ਰਾਵੀਤ ਰਜਨ ਮੇ ਰਹਿਨਾ ਤੇ ਸਾਦਾਸ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਧੀ ਸੰਭਲ ਪਾਏ। ਅਸ ਕਾ ਰਹਿ

ਦਰਾਸ਼ਨੇ ਜੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਕੀ ਨਿਰੰਤਰ ਆਇ ਸੁਵਣ ਕਰਨਾ। ਚਾਹੇ ਅਤ ਪੋਹ ਵਾ
 ਸੀਤ ਕਾਲ ਮੇਂ ਸੀਤ ਹੋਵੇ ਅਧੋਰੀ ਬਰਖਾ ਹੋਇ। ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪ ਜੋਬਦਾਰ ਸਾਥ ਲੈਕਰ, ਸੀਤਸੰਗ ਮੇਂ
 ਆਵਣਾ ਪਰ ਆਵਣਾ। ਜੋ ਮਾਈ ਭੀ ਸੀਤੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਦਰਸਨ ਕਰਿ ਪਰਮ ਪਰਸੰਨ ਹੋਏ। ਇਤਿ
 ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਦੁਆ ਸਿੰਧੂ ਸਿੰਧੇ ਉਤਾਰਧੇ ਸੀਤ ਦੁਨ ਕਾਲ ਬਰਨਨ ਉਨਰਾਸਮੇਂ ਹੁਲਾਸ: ੪੯
 ਤਿਸੇ ਪੁਰਸ ਸੇ ਕੇਤੀ ਬੇਰ ਅਵਗਿਆ ਹੂਈ। ਤਬ ਤਿਸ ਕੇ ਕਰਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਸੀਤ ਕੇ ਮਨ ਮੇਂ
 ਕੋਪ ਆਇਆ। ਅਤ ਸੰਘਰਸ਼ੁ ਜੇ ਕੋਈ ਅਨਲ ਪ੍ਰਗਟ ਚੰਦਨ ਤੇ ਹੋਈ। ਤਬ ਤਿਸ ਕੇ
 ਬਰਨ ਕਰਤ ਭਯੋ ਤੂੰ ਤਾਂ ਪਲਾਲੀ ਹੈ ਜੋ ਤੈਸੇ ਹੀ ਭਯਾ, ਸੀਤ ਬਰਨ ਕਰਿ। ਪੁਨਾ ਸੇ ਬਖਸਾਵਤਾ
 ਹੀ ਹੋਈ। ਤਉ ਭੀ ਤਿਸ ਕੀ ਦਾ ਕਈ ਕਈ ਸੇ ਹੋ ਜਾਇ। ਜਾਂ ਤੇ ਸੀਤ ਬਰਨ ਰਖਬੀਰ ਕਾ
 ਬਾਣੁ ਹੇ ਅਮੋਘ ਵਾ ਬ੍ਰਹਮ ਅਸਤੁ ਹੈ ਅਮੋਘ। ਤਾਂ ਤੇ ਜੇ ਸੀਤ ਜੀ ਸੇਵਾ ਕਰੈ ਤੋਂ ਪਰਮ ਲਾਭ ਹੈ
 ਜੇ ਤੇ ਸੇਵਾ ਭੀ ਨਾਲ ਕਰੈ ਤੇ ਅਵਗਿਆ ਭੀ ਨ ਕਰੈ। ਇਹੁ ਪੁਰਸ ਕੇ ਸਿਛਾ ਹੈ। ਕੋਊ
 ਅਵਤਾਰੁ ਭਾ ਸੇ ਭੀ ਸੀਤ ਨਿਰਟ ਕ੍ਰਿਪਾ ਊਠਣ ਬੈਠਣ ਮੂਰਖੋ ਵਤ ਕਰੈ ਤਿਸ ਕੇ ਸੀਤ ਕੋਪ ਕਰ
 ਕਰਨ ਦੇਵੇ ਜੀ ਤੂੰ ਸੀਤ ਕਰਨਾ ਬੈਠੇਗਾ। ਜੋ ਤਿਸ ਕੇ ਦਾ ਨਾਹਦ ਮੁਨੀ ਵਤ ਦੇਖੀ ਨੇਤੀ।
 "ਭਾਰਤ ਮੁਖੇ ਜੇ ਬੋਲਦੇ ਜੋ ਬਰਨ ਹੋਵੇ"। ਏਕ ਸਕਾਮੀ ਨਰ ਚਿਨੈ ਕਰਤ ਭਯਾ ਆਪਨੇ ਨਿਰਬਾਹੁ
 ਨੀਏ। ਤਬ ਸੀਤ ਬਰਨ ਕਰਤ ਭਯੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕਾ। "ਮਾਨੁਖ ਕੀ ਟੇਕ ਬਿਥੀ ਸਵ ਜਾਣ।
 ਦੇਵਨ ਕਉ ਏਕੇ ਫਗਵਾਨ। ਜਿਸ ਕੇ ਦੀਏ ਰਹੇ ਅਘਾਇ। ਬਹੁਰ ਨਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਲਾਯੋ ਆਏ"।
 "ਮਾਛੇਰਾਮ ਤੇ ਸਵ ਬੋਕ। ਮਾਨੁਖ ਕਉ ਜਾਤ ਸ੍ਰਮ ਪਾਈਐ ਪ੍ਰਤ ਕੇ ਸਿਮ੍ਰਨ ਮੋਖ"। ਤਾਂ ਤੇ
 ਤੁਧੀ ਟੇਕ ਟੇਕਾ ਕਮਲਾ ਕੰਤ ਤੀ ਰਾਖੇ ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਤਾਂ ਪਰਮ ਸੁਖ ਹਵੇਗਾ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ
 ਪਛਤਾਵੇ। ਜੋ ਸੁਨ ਕਰ ਸਾਧ ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰਾਨਿਭਯਾ ਤੇ ਏਕ ਟੇਕ ਧਾਰਤ ਭਯਾ। ਜੋ ਚਿਰ ਪੀਛੈ
 ਜਿਤ ਕੀ ਬਿਤੀ ਕੀ ਸਾਖ ਸੁਨਾਵਤ ਭਯਾ। ਜੋ ਤਿਸ ਬਰਨ ਕੇ ਸਿਹਾਤ ਮੇਂ ਬਿਤੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ
 ਤਉ ਜਿਤ ਸੀਤ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਮੇਰਾ। ਜੇ ਕਰਿ ਕੋਊ ਅਭਲਾਖਾਯਾਰ ਕਰ ਕ੍ਰਿਸੇ ਮਾਨੁਖ ਤਰਟ ਜਾਤੀ
 ਹੇ ਤਬ ਦੋਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਕੇ ਸੁਖਾਂ ਤੋਂ ਫੁਸਟ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ, ਜਿਤ । ਪੁਨਾ ਜੇ ਬਿਨਿਤਰ ਮੇਂ ਜੋੜਤਾ ਹਾਂ
 ਤਿ ਤਉ ਸੁਖੀ ਹੋਤਾ ਹਾਂ। ਸੰਧਿਆ ਕੇ ਸਮੇਂ ਰਹਿਰਾਸ ਕਾ ਜੋ ਹੋਰ ਪਇਆ ਜਾਨ ਕਰ ਏਕ ਸਾਧ
 ਜੋ ਪਰਮਸਤੰਕ ਟੇਕਤ ਭਯਾ ਏਕ ਦਿਨ ਤਾਂ ਸੀਤ ਕਰਤ ਭਯੋ: ਹੈ ਸਾਧ, ਫੇਰ ਰਦਨਾਂ ਤੇ
 ਜਿਨਾਰ ਨਾ ਨਾਵਨਾ। ਜਾਂ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਕਾ ਹਾਜੀ ਤੇ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ । ਜੀ
 ਰਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ ਬੁਲਾਇ ਕੇ ਦੂਰ ਸੇ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰ ਲਈ। ਤੇ ਮੱਥਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ
 ਕੇ ਟੇਕੇ। ਸ੍ਰੀ ਗ੍ਰੰਥੀ ਕਾ ਬੇਟਾ ਮਾਂਦਾ ਹੋਕਰ ਮਰਣੇ ਲਗਾ। ਤਬ ਜੋ ਸਕਾਮੀ ਨਰ ਭਾਰਤ ਚਿਰ
 ਪਾਇ ਕੇ ਰੁਦਨ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਕਾ ਵਾਸਤਾ ਪਾਇਆ, ਸੀਤ ਆਯੋ। ਜੋ ਪਾਵਨ ਪਾਇ ਗ੍ਰਿਹ ਮੇਂ ਪਾਏ
 ਕੇ ਅੰਨੰਦ ਅਰ ਪਿਛਿਤਰ ਕਰੈ ਮੇਨੂੰ, ਗੋਬਿੰਦ। ਸੀਤ ਨਾ ਜਾਣੇ ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਕੇ ਨਾਮ ਪੀਛੈ
 ਜਾਏ ਕੇ ਬਾਲਾ ਪਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਂ ਦ੍ਰਿਸਟ ਕੇਭੇ ਭਯੋ ਸੀਤ ਸੇ ਰਾਜੀ ਹੂਆ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ
 ਬਰਾ ਪ੍ਰੀਤ ਭਾਤੇ ਹੈ। ਵਰਨਵਾਦਤਾ ਪੁੱਛੇ ਹੈ, ਸੀਤਾਂ ਸੇ। ਤਾਂ ਹਰਿ ਜਨ ਜੀ ਤਿਸ ਪ੍ਰਸਨ ਕਾ

ਉਤਰ ਦੇਤੇ ਹੈ, ਪੁਸ਼ਨ ਹੋ ਕਰ। ਹੋਰ ਲਾਈ ਗੁਰਦਿਆਲ ਜੀ ਜਿਨ ਪਰ ਗੁਰੂ ਦਿਆਲ ਹੀ
ਹੁਏ ਹੈ। ਜੋ ਪੁਸ਼ਨੀ ਅਰ ਸੇਵਾ ਮੇ ਤੁਹਾਪਰ ਹੀ ਰਹਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਭਾਈਲੁੜੀਦਾ ਰਾਮ ਜੀ
ਗੁਰੂ ਸੰਤ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਹੀ ਜਿਨ ਨੇ ਰਾਤ ਦਿਨ ਇਤੀਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਸ਼ਸਭੀ ਸੰਤ ਮੰਡਲੀ
ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਚੰਦਨ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕੇ ਪ੍ਰਤਪਾਲਕ ਗੁਰਮੁਖ, ਕਥਾ ਸ੍ਰੀ ਮਤਿ ਭਗਵਤ ਪੁਰਾਣ ਕੀ,
ਭਾਈ ਆਤਮਾ ਸਿੰਘ ਪੰਡਤਿ ਤਿਸ ਕਾਲ ਮੇ ਕਰਤਾ ਸੀ ਔਰ ਸਬੰਧਿਗ੍ਰੰਥੋ ਕੀ ਭੀ ਸਭੀ ਸੰਤ
ਪੁਖਨਸਹਿਤ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਕੀਰਤਨ ਤੇ ਪਾਠ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਣੀਆਂ ਕੇ ਪੁਨਾ ਹਰਿ ਜਿਮਰਨ ਮੇ
ਹੀ ਪੁਕਾਰ ਕਾ ਸਮਾ ਇਤੀਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਕਾਤਕ ਮਾਸ ਮੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕੇ ਸ੍ਰੀਰ ਮੇ
ਜੁਵਰ ਹੋਇਆ, ਹਰਿ ਇਕਾ ਸੇ। ਹੁਮੀ ਆਸਨ ਸੰਤ ਜੀ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਅਰ ਸੁਆਸ
ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਸੋ ਕੈਸੈ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ
ਜਿਸਕਾ ਮਹਾਤਮ ਵਰਨਣ ਕੀਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਤਾ। ਤਿਸ ਪਰ ਏਕ ਪੁਰਾਤਨ ਕਬਿਤ।
"ਜੈਸੇ ਅਠ ਸਠ ਤੀਰਥ ਪਰਸ ਕੀਓ ਜੁਗ ਚਾਰ ਚੜੇ ਕਵਲਾ ਸਰਿਓ। ਜੈਸੇ ਕੋਟ ਜਨਮ ਤਪ ਉਰਥ
ਮੁਖੀ ਏਤਿਰ ਮੇ ਤਨ ਦਹਹਿ ਦੀਓ। ਜੈਸੇ ਨਾਥ ਬੇਧ ਕੁਹਛੇਤਰ ਮੇ ਅਸਵ ਮੇਧ ਜਾ ਅਭਿਗਰਿਓ।
ਤੁਨ ਅਮਿਤ ਨਾਮ ਬਿਸੇਖ ਇਤੇ ਮੁਖੇ ਜਿਨਾ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਕਹਿਓ"। ਏਕ ਸਮੇ ਰੈਨ ਮੇ
ਸੰਤ ਜੀ ਸਲਸਟਕਾ ਪਕੜ ਕਰਿ ਠਾਢੇ ਭਏ। ਤਬ ਏਕ ਕਹਿਤ ਭਯਾ ਜੀ ਆਪ ਕਹਾ ਜਾਤੇ ਹੈ।
ਤਬ ਨਗਰਾ ਕੇ ਨਾਮ ਲੈ ਕਰਿ ਕਹਾ ਜੀ ਭੇਹਰੇ ਆਦਿ ਨਗਰ ਮੇ ਜਾਣ ਹੈ, ਆਪ । ਤਾਂ ਸੰਤ ਜੀ
ਕਹਿਤ ਕਏ ਇਸ ਨਗਰ ਨਹੀਂ ਅਵਰ ਨਗਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਸੁਧ ਬੁਧੀ ਵਿਚਾਰਿਆ ਅਚਰਨ
ਨਗਰ ਜੋਇਦ ਗੁਰੂ ਕਾ, ਬੇਗਮ ਪੁਰਾ ਭੀ ਜਿਸ ਕੇ ਕਹਾ ਹੈ। ਤਿਸ ਆਤਮ ਦੇਸ ਜਾਣਾ ਹੈ।
ਤਬ ਤੀਨ ਦਿਨ ਰਹੇ ਸ੍ਰੀਰ ਕੇ ਤਿਆਗ ਮੇ ਤਬ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੇ ਘੱਮ ਇੱਛਾ ਵਰੀ ਜੋ
ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਕੇ ਮੁਖਾਰਬਿਦ ਸੇ ਕੋਈ ਬਾਨਸ੍ਰਵਣ ਕਰੇ। ਜੋ ਆਦ ਸੋ ਪੁਰਸਾ ਕੇ ਕਰਤਵ ਹੈ,
ਕਲਿਆਨ ਲੀਏ। ਐਸੇ ਮਨ ਕੀ ਬਿਥਾ ਲਖ ਕਰਿ ਇਹੁ ਬਾਨ ਬੋਲ ਉਠੇ। "ਦ੍ਰਿਸਟਮਾਨ
ਹੈ ਸਗਲ ਮਖੇਨਾ। ਇਕ ਮਾਂਗਉ ਦਾਨ ਜੋਇਦ ਸੰਤ ਰੇਨਾ" । ਪੁਨਾ ਧਿਆਨ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਜੀ ਕਾ
ਰਹਤੇ ਭਏ। "ਪ੍ਰੀਤ ਪਤੰਬਰ ਤ੍ਰਿਤਵਣ ਧਨੀ। ਜਗਿਨਿ ਨਾਥ ਗੋਪਾਲ ਮੁਖ ਭਣੀ"। ਇਹੀ ਸਾਰਾ
ਦਿਨ ਉਚਰਦੇ ਰਹੈ। ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਫਿਯਾ ਮਨ ਮੇ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਨੇ ਭਿਰ ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਬੋਲੇ ਸੰਤ ਜੀ।
"ਸੋਧਤ ਸੋਧਤ ਸੋਧ ਬੀਚਾਰਾ। ਬਿਨ ਹਰਿ ਜਭਜਨ ਨਹੀਂ ਛੁਟਕਾਰਾ"। ਸੋ ਦਿਨ ਭੀ ਇਹੁ
ਤੁਕ ਪੜਦੇ ਰਹੇ। ਜਬ ਸ੍ਰੀਰ ਕੇ ਤਿਆਗ ਕਾ ਦਿਨ ਆਵਤ ਭਯਾ, ਤੀਸਰਾ, ਤਬ ਭੀ ਮਨ ਕਰ
ਪ੍ਰੀਤਵਾਨੇ ਨੇ ਜੋਨਤੀ ਕਰੀ ਜੋ ਹੋ ਭਗਵਨ ਅਜੇ ਭੀ ਕਿਛੁ ਕਰਣਾ ਹੈ। ਤਬ ਮਨ ਕੀ ਬਿਥਾ
ਜਾਣ ਕਰਿ ਸੰਤ ਜੀ ਬੋਲ ਉਠੇ ਬਿਨਾਵਲ ਕੇ ਛੰਦ ਕੀ ਪਉੜੀ ਅਤ ਕੀ ਵੇਦ ਅਤਿ ਰੂਮਾ।

"ਸੁਰਜ ਫਿਰਦ ਮਿਲੈ ਜਲ ਕਾ ਜਲ ਹੁਆ ਰਾਮ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਮਿਲੀ ਸੰਪੂਰਣ ਬੀਆ ਰਾਮ।
 ਬ੍ਰਹਮ ਦਸੇ ਬ੍ਰਹਮ ਸੁਣੀਐ ਏਕ ਏਕ ਵਖਾਣੀਐ। ਅਤਮ ਪਸਾਰਾ ਕਰਣ ਹਾਰਾ ਪ੍ਰਭ ਬਿਨਾ ਨਹ
 ਜਾਣੀਐ। ਆਪ ਕਰਤਾ ਆਪ ਭੁਗਤਾ ਆਪ ਕਾਰਣ ਕੀਆ। ਨਾਨਕ ਸੇਏ ਜਾਨਹਿ
 ਜਿਨ ਹਰਿ ਰਸ ਪੀਆ"। ੧ । ਐਸੀ ਬ੍ਰਹਮ ਨੇਸਟਾ ਸੁਣ ਕਰਿ ਸਭ ਸਾਧੂ ਪ੍ਰਸਨ ਹੂਏ
 ਪੁਨਾ ਸਬਦ ਕੀਰਤਨ ਅਖੰਡ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੋ। ਭਾਈ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸਨ ਜੀ ਆਦਿ ਨੈ ਕਰ ਸਭ ਸਾਧ
 ਸੰਗਤ ਏਕਤਾ ਹੈ। ਪਾਠ ਭਜਨ ਕੀਰਤਨ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਪੁਨੈ ਦਾਨ ਐਵਿਕੈ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ, ਪ੍ਰਭੂ
 ਦਇਆ ਤੇ। ਜਬਦੇ ਘੜੀਆਂ ਤੇ ਅਰਧ ਵੰਨ ਬਿਤੀਤ ਹੋਈ ਹੈ ਤਬ ਤਕ ਕਾ ਤਿਆਗਣ
 ਕਰਤੇ ਭਏ, ਤਤਕ ਪੇ। ਜੈਸੇ ਨਾਨਕ ਫੁਰਕੈ ਤਿਆਗ ਦੇਤਾ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਗਜਿੰਦ ਫੂਲ ਮਾਨਾ
 ਕੰਠ ਸੇ ਤਿਆਗ ਕਰੈ ਤਥਾ ਸੀਤਾ ਨੇ ਸ਼੍ਰੀਰ ਤਿਆਗਣ ਕੀਆ। ਤਬ ਅਨੇਕ ਪੁਰੀਆਂ ਕੀ
 ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਅਰ ਨੇਕ ਲੁਗਾਈ ਸੰਤ ਪਰਸ ਪਰ ਏਕਤਾ ਹੂਏ ਸੇ, ਅਤੀ ਮਹਾਤਮ ਜਾਣ
 ਕਰਿ। ਤਬ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਕਰੈ, ਪੁਨਾ ਸਭ ਤਹੇਰੀ ਬਜੰਤਾਇਕੈ ਕੈ ਸਹਿਤ ਨਾੀ ਕੰਠੇ ਬਜਾਤੇ
 ਭਏ। ਬਾਰਗੀਏ ਕੈ ਬਰੇਤੇ ਪਰ, ਜੈਸੇ ਭੀ ਸੰਤਾ ਤੇ ਪਾਰ ਭੀ ਗੀਗਾ, ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੀਗਾ ਕਾ
 ਸਨਸ ਕਹਣਾ ਇਕੋ ਤਹਾ ਬੈਟ ਤੇ ਦੇਹ ਕੀ ਤਿਤਾ ਜੀਆ ਕ੍ਰਿਸਨਾ ਨੂੰ ਦੇ ਕਰਿ ਹਵਨ ਕਰਤੇ ਭਏ।
 ਤਬ ਸਨਾਨ ਕਰ ਆਰਤੀਸਹਿਲਾ ਪਠ ਕਰਿ ਪੀਰਾਮ੍ਰਿਤ ਵਹਤਾਏ ਕਰਿ ਸੰਤਾਂ ਕਾ ਜੈ ਜੈ ਕਰਤੇ ਭਏ।
 ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਤੇ ਧਰਮ ਅਸਥਾਨ ਮੇ ਸਭੀ ਸੰਤ ਆਏ। ਪੁਨਾ ਸੇ ਹੁਮੀ ਨਦੀ ਅਪਨੈ ਬੀਚ ਮਿਨਾਵਤੀ
 ਵਈ ਜੈ ਸੰਤ ਜਗਾਹ ਤੇ ਕਿਸੀ ਕਾ ਪਾਵ ਨਾ ਆਵੇ। ਹੇਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜਾਂ ਕਾ
 ਪਾਠ ਹਰਿ ਪੁਰਾਣ ਕੈ ਕਥਨ, ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਕੈ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਬੀ
 ਆਦਿ ਨੈ ਕਰਿ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਦੁਆਰ ਪ੍ਰਜੋਤ ਸਭ ਆਨ ਕੀ ਜਈ ਹਰਿ ਚਾਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ।
 ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾ ਸਿੰਧੂ ਗ੍ਰੰਥੇ ਉਤਾਰਧੇ ਸੰਤ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾਵਨੈ ਵਰਨੈਨ ਪਰਸਮੇ ਹੁਲਾਸਾ। ੫੦ ।
 ਜਬ ਭਾਈ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵੇਰਾਜੀ ਸਮਾਏ। ਤਬ ਪੀਛੈ ਏਕ ਸਾਧ ਕਉ ਸੰਦੇਹ
 ਫੁਰਿਆ ਜੈ ਇਹ ਸੰਤ ਸਹੂਪ ਕਵਨ ਸੇ। ਨੇਈ ਆਹੁ ਗਿਧ ਰੂਪ ਦੇਵਤਾ ਰਿਖੀ ਵਾ ਮੁਨੀ
 ਵਾ ਸੀਲ ਮੁਨੀ ਸੇ। ਪੁਨਾ ਆਪ ਜੋਇੰਦ ਸ੍ਰੀ ਰੂਪ ਪਾਚਇਆ। ਜੈ ਪੁਰਖ ਮਾਨੁਖ ਭਾਵਨਾ
 ਹੋਰੇ ਤੇ ਕਰਤਾ ਪ੍ਰਭ ਹੈ ਤਿਸ ਕੈ ਸਰਬ ਪੁਰਖ ਭਾਵਨੇ ਜਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਦੁਖਾ ਕਾ ਪਾਤ੍ਰ ਹੈ ਜਾਤਾ
 ਹੈ। ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਏਕੋ ਜਾਣਾ। ਇਸ ਭਾਵਨਾ ਕਰ ਪਰਮ ਸੁਖ ਨੂੰ ਪਾਵਤਾ ਹੈ।
 ਪੁਰਸਾਂ ਤਾਂ ਤੇ ਸਾਧੂ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਆਪੇ ਬਿਨਤੀ ਕਰਤ ਭਯਾ। ਹੇ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ
 ਸਰਬ ਧਣ ਅਤਮ ਅਤਰਯਾਮੀ ਜੈ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰ ਮੇਰਾ ਮੇਟੈ। ਤਬ ਸਵਪਨ ਮੇ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ
 ਜਾਇਕਰ ਮੁਕਤ ਪੁਰਸੇ ਸੇ ਪੂਛਕੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਧਰਮਸਾਲੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ
 ਚਰਨ ਕਮਲਨ ਨਿਰੰਤ ਸਿੰਘਸਾਨ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਸੇਵਕੀ ਧਰਮ ਧਾਰੈ। ਜਬ
 ਪਾਤਕ ਵੇਰਿਆ ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਕੀ ਜਾਗ੍ਰਤ ਹੈ ਗਈ ਤੇ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੂਆ। ਸੰਸਾਰ ਤਿਸ ਕਾ ਦੂਰ
 ਭਯਾ। ਤੇ ਨਿਸਚੇਕੀਆ ਜੈ ਗੁਰ ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਹੈ। ਭਾਵ ਇਹ ਸਭੀ ਸੰਤ

ਮੁਕਤ ਰੂਪ ਹੈ। ਜਿਨ ਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਆਗਿਆ ਦੇਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਜੀਵਾਂ ਕੇ ਕਲਿਆਣ ਵਾਸਤੇ
ਆਵੇ ਹੈ ਵਾਸਤਵ ਤੇ ਸੰਤ ਜਨ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੀ ਨਾਹੀ, ਮੁਕਤ ਰੂਪ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਭੀ
ਜਹਾ ਹੈ ਤੇ ਸੰਤ ਮੇਰੇ ਨਿਅਵਤਾਰ ਦੇ ਅੰਤ ਮੇਂ ਨੀਤ ਕਰ ਉਤਰੇ ਹਾਂ, ਹੇ ਉਧਵ। "ਓਤ ਪੋਤ
ਮਿਲਿਓ ਭਗਤਨ ਸਿਓ ਜਨ ਸਿਓ ਪਰਦਾ ਚਲੇ" ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਪ੍ਰਭ ਭੇਦ ਨਾ ਭਾਈ"।
ਸੁਖੀ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਭਾਸ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੁਰੀ ਵੇਚੇ ਕੀ। ਐਸੇ ਤਤਵੇਤਾ, ਸਰਬ ਸਕਤੀ ਸਪ੍ਰਿਨ, ਸੰਤੋ ਕੇ
ਹੁਨ ਗਾਨ ਬਰਨਨ ਕਰਨੇ ਕੀ ਸਮਰਥ ਕਿਸੇ ਹੇ, ਅਵਤਾਰ ਕਿਸੀ ਮੇਂ ਨਹੀਂ। ਜਾ ਤੇ ਇਨਕੀ
ਬਿਅੰਤ ਮਹਿਮਾ ਕਥਨ ਅਰ ਨਿਖਣ ਮੇਂ ਧਾਰਮ ਹੇ। ਤਉ ਤੀ ਹਰਿ ਭਗਤ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗ੍ਰਿਥ
ਕੀ ਜਲਤਾ ਧਿਰਿ ਭ੍ਰਿਸ ਕੀ ਸਾਹਮਣੀ ਪ੍ਰਿਥਾ ਸਿਨ ਹੀ ਕੁਝ ਸ੍ਰਿਤਾਂਤ ਲਿਖਣੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਸੰਤ,
ਸ੍ਰੀ ਸੁਕਦੇਵ ਜੀ ਸਮ, ਪ੍ਰਿਥਮਾਜੀ ਨਿਆਤਾ ਰ ਲੇ ਆ ਰਾਜਾਵਾਨ ਧੀ। ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸ੍ਰੀ ਸੁਕਦੇਵ ਜੀ
ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਰਾਜ ਜਨਕ ਜੀ ਸਿਉਂ ਉਪਦੇਸ਼ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਇਨ੍ਹੇ ਦੇ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਜੀ
ਕੁਝ ਗੁਰੂ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ। ਪ੍ਰਤਪ ਬ੍ਰਹਮ ਭਿਆਨੀ ਕੀ ਕੋਈ ਕਰਤਬ ਨਹੀਂ ਨਾ ਕੋਈ ਪਾਪ ਪੁੰਨ
ਕੀ ਲੋਸ ਹੈ ਤਉ ਭੀਸਾਹਿਬਾ ਦੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀ ਪਾਇਲੇ ਅਮ੍ਰਿਤ ਡੱਕ ਕੇ ਰਹਿਤ ਮ੍ਰਿਯਾਦਾਸਭ ਬਿਧਿ
ਦੇ ਭਾਈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਧਾਰਨ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਕੁਰੀ ਅਸਥਾਨ ਜਿਸ ਮੇਂ ਨਿਵਾਸ ਰਖਤੇ ਸੀ। ਉਹ
ਪਹਾੜ ਕੀ ਕੋਧਰ ਮੇਂ ਰਾਵਲਪਿੰਡੀ ਮੇਂ ਪਾਤ ਕੋਸ ਪਰ ਹੈ। ਸਿੰਘ ਬਿਘਆੜ ਆਦਿਕ ਭੀ ਸਭ ਹਰਿ
ਜਨ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮੇਂ ਵਰਤਤੇ ਏ। ਸੰਤ ਖੋਰਾਂ ਆਟਾ ਮੰਦ ਨੇ ਆਵੇ ਅਰ ਏਰਨੇ ਗੋਰੇ
ਜੀ ਆਰ ਮੇਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿ ਕਰ ਅਨਪ ਮਾਤ੍ਰ ਅਨ ਕਾ ਰਸ ਰੂਸ ਲੇਤੇ ਅਰ ਬਾਕੀ ਕਾ ਕਪੜੇ ਕੇ ਖੋਟੇ ਬਾਧ
ਰਖਤੇ। ਜੇ ਕੋਈ ਭੋਜਨ ਵਾਸਤੇ ਕਹਿਤਾ ਤਾਂ ਉਤਰ ਦੇਤੇ ਸੀਮਾ ਫਰੀਦ ਜੀ ਵੀਗਣ ਜੇ ਅਸੀਂ ਭੋਜਨ
ਪਾਇਆ ਭੀ ਹੈ ਅਰ ਪਲੇ ਭੀ ਧਾਰ ਰਖਿਆ ਹੈ। ਪਹਾੜਾਥੇ ਜੇਕੋ ਝੂਠੇ ਜਾਣ ਕਰ ਗ੍ਰਹਣ ਨਹੀਂ ਜੇ
ਕਰਦੇ। ਬਸਤ੍ਰ ਭੀ ਕਈ ਪਹਿਰਤੇ ਨਹੀਂ ਤੇ ਨੀਰੇ ਹੀ ਰਹਤੇ, ਕੇਵਲ ਕੱਛ ਅਰ ਸੀਸ ਕੇ ਸਾਢੇ ਕੇ
ਰਖਤੇ ਸੇ। ਏਕ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਿਥਮ ਬੋਲ ਮੇਂ ਯਾਤ੍ਰਾ ਕਰਤੇ ਕਿਸੀ ਸਾਹ ਕੇ ਸੂਕੇ ਹੋਏ ਬਾਸ ਮੇਂ ਜਾਇ
ਉਤਰੇ। ਇਨ੍ਹੇ ਕੇ ਪਾਉਂ ਰਖਨੇ ਜੀ ਧਾਰ ਰਖਿਆ ਪਾਇਆ। ਸਾਹ ਕੇ ਜਸ ਮਸਾਰ ਜੋਈ ਤਉ
ਇਨ ਕੇ ਚਰਨੇ ਪਰ ਆਇ ਗਿਆ। ਅਰ ਸਰਬਭਾਤ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤਾ ਭਯਾ। ਪਰ
ਸੰਤ ਜਲਣੇ ਕੁਰੀ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਏ। ਐਸੇ ਦੇਖ ਕਰ ਸਾਹ ਕਰਨ ਲਗਾ; ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ, ਆਪ
ਈਹੀ ਹੀ ਨਿਵਾਸ ਰਖੇ। ਦਸ ਆਦਮੀਓਂ ਨਾ ਅਨ ਭੋਜ ਕਾ ਮੇਂ ਦੇਵੇਗਾ। ਤਉ ਭੀ ਨਾ ਮਾਨੇ।
ਪੁਨਾਹੀਂ ਆਦਮੀਓਂ ਦੀ ਤੁਮਾਰਾ ਹੁਆ ਅਰ ਹੋਰ ਦੀ ਬਹੁਤ ਧੰਨ ਲੇਵੇ ਅਰ ਹਜਾਰ ਆਦਮੀਓਂ ਕਾ
ਭੋਜ ਕਾ ਅਨਿ ਲੇਵੇ। ਤਬ ਭੀ ਸੰਤ ਨਾ ਠੇਹਰਤੇ ਭਏ। ਐਸੇ ਦੇਖ ਕਰ ਸਾਹ ਨੇ ਜਾਣ ਲਿਆ
ਜੇ ਇਹੁ ਮਾਇਆ ਅਤੀਤ ਹੈ। ਤਬ ਬੜਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨੇ ਲਾਗਾ। ਨੇਤ੍ਰੇ ਕੇ ਜਲ ਜੇ ਆਨਿਨ
ਸਨਾਨ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਵਸ ਹੋਇ ਕੇ ਕੁਝ ਦਿਨ ਨਿਵਾਸ ਕਰਕੇ ਰਲੇ ਆਏ
ਅਰ ਪਦਾਰਥ ਕੋਈ ਭੀ ਨਾ ਗ੍ਰਹਣ ਕੀਆ। ਸੁਮਰਥ ਐਸੇ ਬੇ ਜੇ ਏਕ ਸਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਸਾਹਿਬ
ਸਿੰਘ ਜੀ ਅਰ ਸੰਤ ਭਾਸ ਸਿੰਘ ਜੀ ਚੰਡੇ ਮਿਲਕੇ ਤੇ ਮਹੀਨੇ ਜਾਗਤੇ ਹੀ ਰਹੈ ਸਰੂਪ ਕੇ
ਪਿਆਨ ਮੇਂ ਹੋ ਕਰ ਨਿਰਾਹਾਰ ਇਕੱਠ ਜਾਗੇ ਬੈਠੇ ਰਹੇ। ਤਿਸੀ ਸਾਥ ਬੈਠੇ ਨਾਹੀ।

ਵੇ ਮਹੀਨੇ ਬੀਤਨੇ ਪਰ ਤੰਬੂ ਸੇ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਹੋਏ। ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭੀ ਖੁਰੀ
 ਮੇਂ ਹੀ ਮਿਲੇ ਹੈ ਬਾਬਾ ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੋ। ਇਨ ਕੇ ਸੇਵਾ ਹੀ ਸੇ ਲਿਆਨ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਭਈ ਹੈ।
 ਜਬ ਕਈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਕਰ ਕੁੱਕੇ ਵਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ ਤਬ ਅੰਤਲੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ
 ਨਮਿਤ ਏਕ ਦਿਨ ਜਬ ਨਕੜੇਂ ਨੈਣ ਕਉ ਚਲਨੇ ਲਾਜੇ ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤਬ ਸੰਤ ਕਹਤੇ ਭਏ
 ਜੋ ਆਜ ਨਕੜੀਆਂ ਨੇ ਕਰ ਛੇਤੀ ਆਉਨਾ। ਹੋਜ ਕੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਰ ਨਾ ਲਗਾਉਨੀ। ਜਬ
 ਜੰਗਲ ਮੇਂ ਗਏ ਭਾਈ ਜੀ ਤਬ ਸਰ ਪਹਾੜ ਸੋਨੇ ਕਾ ਦਿਆਈ ਦੀਆ। ਹੀਰੇ ਮੋਤੀ ਪੰਨੇ
 ਆਦਿਕੋ ਸੇ ਵਾਪੂਰ ਹੈ। ਅਪਛੱਤਾ ਪ੍ਰੀਧਾਨ ਅਰ ਪੁਸ਼ਪ ਬਿਥਾਣ ਦੇਖੇ। ਅਪਸਰਾ ਕਹੇ ਹੈ
 ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਇਹੁ ਸਭ ਕਿਛੁ ਆਪ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਹੀ ਹੈ ਤਉ ਭੀ ਭੁਲਾਇਮਾਨ ਨਾ ਹੂਏ।
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨੇ ਮੇਂ ਬੈਠਤੀ ਕਰੀ, ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਕੇ, ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ, ਇਹ ਮਾਇਆ ਸਮੇਟ
 ਕੇ ਦਾਸ ਕੀ ਨਜ਼ਾਰਏ। ਤਬ ਸਿਰ ਭੁਕ ਕੇ ਦੇਖਿਆ ਤਉ ਓਹੀ ਪਹਾੜ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਿਥਮ ਥਾ
 ਤਬ ਨਕੜੀਆਂ ਲੇ ਕਰਿ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਾਸ ਗਏ ਤੇ ਦਿਲ ਮੇਂ ਭਰਤੇ ਹੈ ਜੋ ਆਜ ਤੇ ਆਗੇ ਸੇ ਭੀ ਦੇਰ
 ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਜਬ ਸਾਮਨੇ ਆਏ ਗੁਰੂ ਕੇ ਤਬ ਬਹੁਤ ਭਏ, ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਜੀ।
 ਹੇ ਤੇ ਇਤਨੀ ਦੇਰ ਕਹਾਂ ਨਗਾਈ ਤੁਹੀ ਤੇ ਆਜ ਹੋਜ ਸੇ ਛੇਤੀ ਆਉਨ ਕੋ ਭੀ ਕਹਾ ਥਾ। ਮਾਨੋ
 ਦਾਸ ਕੀ ਆ ਕਰਤੇ ਹੈ ਜੋ ਹੀਕਾਰ ਕੀ ਲੇਸ ਮਾਤ੍ਰ ਹੋ ਕਿ ਨਾਹੀ। ਤਬ ਬੜੀ ਅਹੀਨਗੀ ਸੇ
 ਉੱਤਰ ਦੇਤੇ ਭਏ। ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ, ਆਪ ਰਹ ਚਿਛ ਜਾਹਤੇ ਹੈ ਦਾਸ ਖਿਨ ਖਿਨ ਭੁਨਨਹਾਰ ਹੈ।
 ਆਪ ਕਾ ਇਰਦ ਅਖਾਣ ਕਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੇ ਬਖਸ਼ ਨੇਵੇ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬਾਬਾ ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ
 ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਕੇ ਮਨ ਬਾਛਤ ਵਰ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਏ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਰਾਮ ਨਗਰ ਮੇਂ
 ਏਕ ਬੈਰਾਜੀ ਸੰਤ ਸ੍ਰੀ ਗੰਗਾ ਰਾਮ ਜੀ ਬ੍ਰਹਮ ਵੇਤਾ ਯੋਗੀ ਰਾਜ ਕਹਿਤੇ ਥੇ। ਤਿਨ ਕੋ ਏਕ ਸਮੇਂ
 ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀਆਂ ਅਸੀਤਿਜਾਗਰ ਡੰਡੀ ਬੜੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸਰਦਾਨੰਦ ਸ੍ਵਾਸਤੀ ਨਾਮ ਆਕੇ ਮਿਲੇ। ਕਿਛੁ ਕਾਲ
 ਇਨ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਬ੍ਰਹਮ ਚਰਤਾ ਪਰਸ ਪਦ ਕਰੈ। ਮਾਨੋ
 ਮਰਾ ਲੋਕੀ ਜੋੜੀ ਤਤ ਮਿਧਿਯਾ ਸਾਰ ਅਸਾਨ ਰੂਪੀ ਦੁਸ਼ ਪਾਲੀ ਕੋ ਭਿਨ ਭਿਨ ਕਰਤੇ ਹੈ।
 ਸ੍ਰੀ ਗੰਗਾ ਰਾਮ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਨ ਕੀ ਬਾਣੀ ਕਾ ਹੀ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਮਾਣ ਦੇਵੇ ਅਰ ਗੁਰ
 ਬਾਣੀ ਹੀ ਪੜ੍ਹੇ ਜੁਣੇ। ਐਸੇ ਦੇਖ ਕਦ ਸਿਨਆਸੀ ਮੁਨੀ ਜੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕੀਆ ਹੈ: ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਨੇ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਬਾਣੀ ਕਾ ਬੜਾ ਅਹਿਮਾਨ ਕੀਆ ਹੈ, ਕਿਧੇ। ਤਾਂ ਯੋਗੀ ਰਾਜ ਉੱਤਰ ਦੇਤੇ ਭਏ
 ਹੇ ਮੁਨੀਸਵਰ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਬਾਣੀ ਦਾ ਹੀ ਅਤਯੰਤ ਪ੍ਰੀਯਾ ਹੈ, ਪੱਖ ਪਾਤ ਸੇ ਰਹਿਤ
 ਈਸਵਰ ਕੀ ਉਤਤੀ, ਅਰ ਸਭ ਵੇਦੋਂ ਕਾ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ, ਜਿਸ ਮੇਂ ਏਕ ਦਿਨ ਸਨਆਸੀ ਮੁਨੀ ਜੀ
 ਸ੍ਰੀ ਗੰਗਾ ਰਾਮ ਜੀ ਸੇ ਪੰਚ ਯੋਗ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪੂਛਤੇ ਭਏ ਤਬ ਯੋਗੀ ਰਾਜ ਕੋ ਜਿਤਨਾ ਯਾਦ ਥਾ
 ਸੁਨਾਇਆ ਪੁਨਾ ਕਹਤ ਭਏ ਹੇ ਮੁਨੀਸਵਰ ਜੀ ਜੋ ਪੂਰਨ ਯੋਗ ਵਿਧ ਜਾਨਨੇ ਕੀ ਆਪ ਕੇ ਟੋੜ ਹੈ ਤੁ ਕਹੀ
 ਨਗਰ ਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੇਉਨ ਸੇ ਪੂਛ ਲੇਵੇ ਜਾਇ ਕੇ। ਜਾਂ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਭਾਗ ਸਿੰਘ
 ਜੀ ਦਾਨੇ ਸੇ ਜੋ ਹੁਏ ਖਾਏ ਕੀ ਨਿਆਈ ਹੈ, ਅਰ ਮੇਂ ਮੁਨੀ ਭਾ ਦਾਨੇ ਕੇ ਸਮ ਹੋ। ਜੋ

ਪਠਾਨ ਸਰਦਾਰ ਸਰਕਾਰ ਸੇ ਭੀ ਆਕੀ ਰਹਿਤੇ ਸੇ ਸੇ ਤੀ ਜਿਤੋ ਕੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਸੇ ਮੋੜਦੇ।
 ਏਕ ਸਮੇ ਸੁਦਾਰ ਮਿਲਖਾ ਸਿੰਘ ਰਾਵਲ ਪਿੰਡੀ ਵਾਲੇ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਜਿਤੋ ਨਿਕੱਟ। ਹੈ ਭਗਵਾਨ,
 ਏਕ ਬਾਰ ਪਠਾਨ ਸਾਰੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰ ਦੇਵੇ ਓਨਾ ਨੂੰ ਕੈਦ ਆਦਿਕ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਭੀ ਦੁਖ ਨਹੀਂ
 ਦੇਵਾਂਗੇ ਕੇਵਲ ਮੇਲ ਕਰਕੇ ਸਾਰੇ ਜਿਰੋਪਾਇ ਦੇ ਕੇ ਰੁਖਸਤ ਕਰਾਂਗੇ। ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਮੰਨ ਕੇ ਸਰਦਾਰ ਕੀ
 ਜੇਟੀ ਦੇਵਤੇਭਏ ਅਪਨੀ, ਜੀਤ। ਜੇਟੀ ਕੀ ਆਨ ਸਭ ਪਠਾਣ ਮਾਨਤੇ ਥੇ ਤਾਂ ਤੇ ਆਪ ਹੀ ਸਰਦਾਰ
 ਕੇ ਅਧੀਨ ਹੋ ਗਏ। ਮਿਲਖਾ ਸਿੰਘ ਨੇ ਅਪਨੀ ਪ੍ਰਤੀਗਿਆ ਦਾ ਖਿਆਲ ਨ ਕਰਕੇ ਸਭ ਪਠਾਣ ਕੇ
 ਭੇਰੇ 'ਚੋ ਕੈਦ ਕਰ ਦਿਆ ਅਰ ਮਿਸਾ ਆਟਾ ਬ੍ਰਾਬਰ ਕਾ ਲੂਣ ਪਾਇਕੇ ਪਕਾਇ ਕਰ ਖਾਣੇ ਕਉ ਦੇਵੇ।
 ਸ੍ਰੀ ਧਾਬਾ ਰਾਜ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੁਦਾਰ ਹੋ ਕਹਿਤ ਭਿਯਾ ਜੇ ਸਰਦਾਰ ਪਠਾਣ ਕੇ ਚੰਗਾ ਸਿਰੋਪਾਇ ਦੀਆ,
 ਜੇ ਸੰਗਲੇ ਸੇ ਬਾਧ ਕਰ ਭਾਗੀ ਕਸ਼ਟ ਦੰਦਾ ਹੈ, ਜੇ ਆਪਨਾ ਭਲਾ ਚਾਹੁੰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਭਨਾ ਨੂੰ ਛੱਡ
 ਦੇਇ। ਮਿਲਖਾ ਸਿੰਘ ਉਤਰ ਦੇਤਾ ਭਯਾ ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਧਰਮਸਾਲਾ ਦੇ ਫੁਲਕਿਆਂ ਦੀ ਹੀ ਚਾਰੁ
 ਹੈ 'ਚਿ ਰਾਜਨੀਤੀ ਨੂੰ ਕੀ ਜਾਨਣ। ਅਰ ਓਹ ਪਠਾਣ ਜੋ ਮੇ ਦੁਖੀ ਹੋਇ ਕਰ ਬਿਆਕੁਲਤਾ ਹੋ
 ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਏ ਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਭਏ ਹੈ ਜਿਤ ਬਾਬਾ ਭਯਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਕਸ਼ਟ ਸੇ ਛੁੜਾਵੇ।
 ਤਬ ਸੰਤ ਜਾਇ ਦਰਸਨ ਦੇਤੇ ਹੋ। ਤਤ ਛਿਨ ਆਪੇ ਹੀ ਸਭ ਕੇ ਸੰਗਲ ਛੁਟ ਜਾਤੇ ਭਏ, ਜਿਤ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਸਭ ਕੇ ਭੇਰੇ ਸੇ ਬਾਹਿਰ ਨਿਕਾਸ ਕੇ ਆਪਣੇ ਗ੍ਰਹ ਕੀ ਤਰਫ ਭੇਜ ਦੀਆ। ਪਹਰੇਦਾਰ
 ਖੜੇ ਹੀ ਰਹੇ ਉਨ ਕੇ ਕੁਛ ਦਿਖਾਈ ਨਾ ਦੇਤ ਭਯਾ। ਪੀਛੇ ਮਿਲਖਾ ਸਿੰਘ ਆਖ ਰਿਹਾ ਸੀਤੋ ਕੇ
 ਜੇ ਹੋ ਭਗਵਾਨ ਅਬ ਕੀ ਬੇਰ ਮੈ ਸਿਰੋਪਾਇ ਹੀ ਦੇਵਾਂਗਾ ਇਕ ਵੇਰ ਮੇਰੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰ ਦੇਵੇ।
 ਪੁਨਾ ਜਿਤ ਮੱਥੇ ਨ ਨਾਵਤੇ ਭਏ। ਅਰ ਕੋਪ ਕਰਤੇ ਭਏ। ਕੁਛ ਕਾਲ ਮਿਲਖਾ ਸਿੰਘ ਕੇ ਸਰਕਾਰ
 ਨੇ ਹਾਵਲਪਿੰਡੀ ਮੇ ਬੁਲਾਇ ਕਰਿ ਐਸੀ ਤਾੜਨਾ ਕਰੀ 'ਚੋ ਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹਇਆ, ਜਿਤੋ ਕੀ
 ਅਭਿਰਾਜਾ ਕਾ ਫਲ ਪਾਵਤਾ ਭਿਆ। ਸੁਖੀ ਗਿਆਨ ਕੇ ਮਿਆਨ ਕੀ। ਏਕ ਸਮੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ
 ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਗਿਆਨੀ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਜਾਵਤੇ ਭਏ। ਸਾਹਿਬ
 ਪ੍ਰਸਨ ਕੀਆ। ਹੇ ਗਿਆਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਗਿਆਨ ਕਾ ਮਿਆਨ ਕੀ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਉੱਤਰ ਦੀਆ
 ਆਪ ਕੇ ਬਰਨ ਕੇਵਲੋ ਕਾ ਜਾਨਣਾ ਹੀ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਸਾਹਿਬ ਕਹਾ ਨਿਹਾਜ ਕੀ ਬਾਰਤਾ ਛੱਡ ਕੇ
 ਜੇ ਠੀਕ ਉੱਤਰ ਹੈ ਸੇ ਕਹੇ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਾ ਆਪ ਵੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀਏ। ਸਾਹਿਬ ਕਹਿਆ
 ਗਿਆਨ ਕਾ ਮਿਆਨ ਸੰਤੋਖ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਤਲਵਾਰ ਸੰਤੋਖ ਰੂਪੀ ਮਿਆਨ ਸੇ ਇਨਾ ਤਿਆ ਕਾਪ
 ਨਹੀਂ, ਪੁਨਾ ਕਹਾ ਜੇ ਅਪਨੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕਉ ਸਰਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਜੋੜਿਆ ਕਰੇ। ਭਾਈ ਸੰਤ ਜੀ
 ਕਹਾ ਜੀ ਬਰਨ ਨਹੀਂ ਮਨਿਦਾ। ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਹਾ ਦੁਖ ਖਾਣੇ, ਜੇ ਪੀੜੇ ਪਵਤਾਛੇ
 ਹੁਏ। ਨਿੱਥਾ ਰਾਹ ਕਥਨ। ਆਬ ਇਸ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਾ ਸਿੰਧੂ ਗ੍ਰਿਥ ਕੀ ਸਮਾਪਤੀ ਕਰਤੇ
 ਹੁਏ ਨਿਮਾਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕਉ। ਸਾਚ ਤਖਤ ਸੁਲਤਾਨ ਜੇ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ
 ਹੈ, ਤਿਕਉ ਮੇਰੀ ਬੰਦਨਾ ਹੋਇ। ਪਰਮ ਧਾਮ ਸਚਖੰਡ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਮੰਦ੍ਰ ਸੁੰਦਰ ਕੇ ਮੇਰੀ ਨਿਮਾਕਾਰ
 ਹੋਇ। ਮਹਾਂ ਵਿਸ਼ਨ ਮੂਰਤੀ ਜੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀਵ ਜੀ ਹੈ ਤਿਨ ਕੇ ਪੁਨਾ ਪੁਨਾ ਅਬ ਬੰਦਨਾ ਹੋਇ।

ਤੀਰਥ ਰਾਜ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾ ਸਰ ਕੋ ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਝੰਡੇ ਸਾਹਿਬ ਕਉ। ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਅਟਲ ਦਾਇ ਸਭ ਕੋ
ਡੰਡਵਤ ਬੰਦਨਾ ਹੋਇ। ਜਿਨ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਇਹੁ ਗ੍ਰੰਥ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕੀ ਪੂਰਨਤਾ ਭਈ ਹੈ।
ਪੁਨਿਓ ਕੇ ਬੰਦਵਤ ਇਹੁ ਹੂਆ ਹੈ। ਸਤਿ ਗੁਰ ਕੀ ਨੀਲਾ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕੇ ਗੁਣ ਵਾਰ
ਤਬਾ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਸੱਤ ਗ੍ਰਿਥ ਜੋ ਜੋ ਲਿਖੇ ਕਵੀਓ ਮਗਨ ਬੁਧੀਓ ਕਰ ਬਨੈ ਹੈ ਜੋ ਤਾਂ ਬੜੇ ਨਦ
ਨਦੀਆਂ ਸਰੋਵਰੋਂ ਵਤ ਹੈ। ਤੇ ਇਹ ਅਲਪ ਕ੍ਰਪ ਜੋਗਾ ਤੁਹਿਤਿ ਰਤਨ ਸਾਗਰ ਨਾਮਾ ਗ੍ਰਿਥ ਪਰ
ਜੋ ਜਲ ਕੀ ਇਛਾ ਵੰਤ ਪੁਰਸ਼ ਹੈ ਤ੍ਰਿਖਾਵੰਤ ਸੋ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਇਤੀ ਡੇਰੀ ਲੇਕਰ ਮਨ ਰੂਪੀ ਪਾਤੁਨ
ਭਰ ਲੇਵਨੀਯੋਂ ਸੁਧਾਰੂਪ ਜੋ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ, ਗਾਨਾ ਰੂਪੀ ਚੰਨਖੀ ਪਰ ਧਾਰ ਕੇ। ਉਹ ਆਪ
ਭੀ ਸਨਾਨ ਪਾਨ ਦੀ ਕਰੇਗਾ ਤੇ ਹੋਤਨਾ ਨੂੰ ਭੀ ਕਰਾਵਹਿਰੀ। ਕਿਆ ਸਮਝੋ ਸਮਝਾਵੇਗੇ ਗੁਰਮੁਖ
ਗੁਨ ਗ੍ਰਾਹੀ ਭਵੇਰੇ ਸੋ ਮੁਕਤ ਰੂਪ ਹੋਏ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖ ਨਿਰਵਾਸੀ ਸੁਧ ਸਾਤ ਕੇ ਦੇਸ ਕੇ ਬਾਸੀ
ਹੈ ਸਬੀ। ਤਾਂ ਕੋਟਾਨ ਕੋਟ ਤਤ ਖੇਤਾ ਸਮ ਦਰਸੀ ਪਰ ਤਾਤਪਤ। ਉਨ ਕਾ ਹੈ ਕਹੀ ਹੈ। ਏਕ
ਹੀ ਆਤਮਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਰਿਤਨ ਕਰਨਹਾਰੇ ਹੈ। ਜੇਸੇ ਕੋਟ ਘਟ ਜਲ ਕਰਿ ਪੂਰਨ ਮੈ ਏਕ
ਚੰਦ ਭਾਸੇ ਹੈ ਤੇਸੇ ਸਭੀ ਦੇਹ ਘਟ ਮੈ ਏਕ ਚੰਦ, ਹੀ ਚੰਦ ਦੇਖੈ ਹੈ, ਜੋ ਸੰਤ। ਆਸ ਤੇ ਉਦਮ
ਕਰਦੇ ਭਾਸਦੇ ਹੋਏ ਹੈ, ਏ ਪਰ ਹਜਤਾ ਤੇ ਰਹਤ ਹੈ, ਇਨ੍ਹੇ ਬੀਨ ਵੰਤ। ਤਾਂ ਤੇ ਹਰਖ ਰੋਗ ਰੂਪ
ਅਗਨੀ ਕਰ ਦਾਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਸੋਈ, ਨਿਰਕਰਮੀ ਹੈ। ਜੋ ਆਸੇ ਜੋ ਨਿਰਵਾਸੀ ਸਹੈ, ਸੋ ਤਿਨ
ਕੀ ਜਾਗਤ ਅਵਾਥਾ ਨਿਰਵਿਕਲਪ ਸਮਾਧਿ ਰੂਪ ਹੈ। ਰੋਗ ਰੂਪ ਮਨਤਾ ਕੀ ਭਾਵਨਾ ਜਿਨੇ
ਪੁਰ ਤੋਂ ਤਿਆਗੀ ਹੈ ਤੇ ਇਕ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਹਸ ਕੇ ਹਸੀਹਯੇ ਹੂਏ ਹੈ। ਤਿਨੋ ਨੇ ਸੁਮੇਰ
ਪੁਨਾ ਕੇਲਾਸ ਜਿਤਨਾ ਜੋਨਾ ਤੇ ਰਾਦੀ ਪੁਨ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਜੋ ਖੀਰ ਸਮੁੰਦਰ ਹੈ, ਸੋ ਇਤਨਾ ਦੁੱਧ ਦਾਨ
ਕੀਆ ਹੈ, ਜੋਬਿੰਦ ਅਰਥ। ਤੇ ਕੋਟਾਨ ਕੋਟ ਅਪਸਰਦਾ ਸਿੰਗਾਰੋਂ ਸਹਿਤ ਇਹੁ ਇਸਤੀਆਂ ਤਿਨੋ
ਦਾਨ ਕਰੀ ਹੈ। ਰਤਨਾ ਕੀ ਜੋ ਖਾਣੀ ਹੈ ਦਿਵਾਜ ਦੰਤ ਪਨੰਘ ਸੇਜਾ, ਰਾਜ ਭਾਗ, ਤਿਨਾ ਹੀ
ਪੁਨ ਕਰਾ ਹੈ ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਅਰ ਅਨਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਮਧਰ ਭੋਜਨ ਖਟ ਹਰਸਿ ਤਿਨਾ ਹੀ ਪੁਨ ਕਰੇ ਹੈ।
ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਉਤਮ ਆਧਿਕਾਰੀ ਕਉ। ਜਿਨੋ ਇਨ ਕੀ ਇਛਾ ਤਿਆਗੀ ਹੈ ਜੋਬਿੰਦ ਤੇ ਪ੍ਰਿਅਤਮੀ।
ਸਰਬ ਸਾਧਨ ਜੋਗ ਜਗ ਜਪ ਤਪ ਬ੍ਰਿਤਾ ਦੀ ਭੀ ਤਿਨ ਨਹੀਂ ਕਰੇ ਹੈ, ਜਿਨਾ ਇਕ ਮਨ ਹੋ ਕੇ
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਸਿਮਰਿਆ ਹੈ। ਤੇ ਧੰਨਤਾ ਯੋਗ ਹੂਏ ਹੈ ਜੁਦਾਮ ਲੋਕਾਂ ਮੇਂ, ਇਨ ਤਨ ਕੇ ਮਾਤਾ
ਪਿਤਾ ਮਿਤ੍ਰ ਤਾਈ ਸੇਵਕਾਦਿ। ਤਿਨ ਕੇ ਜਰਨੀ ਪਰਿ ਪ੍ਰਾਪਾਜੁਲ ਦੇਵਤਾ ਭਾਗਤੇ ਦੇ। ਜੋ ਜੋ
ਪੁਨੀ ਕਰ। ਧੰਨ, ਸੋ ਗਾਵ, ਧੰਨ ਸੋ ਝਾਵ, ਧੰਨ ਪੁਨੀਤ ਕਾਮੀ ਸਭ ਲੋਇ। ਤੇਈ ਜਾਤ ਮੈ
ਅਜਾਤਸਤ੍ਰ ਹੈ, ਕਿਆ ਤਿਨ ਕਾ ਵੇਰੀ ਕੋਈ ਜਨਮਿਆ ਨਾਹੀ, ਪਭੂ ਮੰਡਲ ਮੇ। ਵਿਜਨ ਜੀ
ਕਾ ਚੰਕੜ, ਸਦਾ ਸਿਵ ਜੀ ਕਾ ਤ੍ਰਿਸੂਨ, ਦੇਵੀ ਜੀ ਕੀ ਤਲਵਾਰ, ਪ੍ਰਨੂਮਾਨ ਕੀ ਗਦਾ, ਕੋਈ ਸਸਤ੍ਰ ਅਸਤ੍ਰ
ਤਿਨ ਕੇ ਬੰਧ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤਾ। ਸੋਈ ਖਿਓਂ ਜੋ ਹੈ ਇਹੁ ਕੀਰਤੀ ਤਿਨੋ ਹੀ ਕੀ ਕਰੀ ਹੈ, ਕ੍ਰਿਤਾਦਰ
ਲੋਇ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੋ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ, ਤੇਸੇ ਹੀ ਜਗਤ ਜੀਵ ਪ੍ਰਾਣ ਕਾਰਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ
ਰੂਪ ਹੂਏ। ਤਤਾ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦੇਵ ਜੀ, ਅਮਰੋਂ ਕੇ ਈ ਸੁਆਮੀ, ਤਿਨ ਕਰ ਪੂਜਨ ਜੋਗ।
ਪੁਨਾ ਅਖੰਡ ਤੇ ਅਛੇਦ ਅਭੇਦ, ਸੁਧੀਜੋਤੀ ਚਤੁਰ ਵਿਹੂਯ ਪੂਰਨੀ। ਗੁਰੂ ਭਗਵਾਨ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਦਾਮ ਰਮਣ

ਰੂਪ ਤਾਂ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਰਚਨਾਵ ਇੰਦੋ ਪਰ ਮੇਰੀ ਬੰਦਨਾ ਧਾਰੀਯਾਰ ਹੋਇ। ਅਨੂਪਮ ਗੁਨਾ ਕਾ ਨਿਧੂ
 ਖੀਰ ਰੂਪ ਹੋ ਕਰ ਪੰਜਮੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਪ੍ਰਗਟੇ ਭਏ। ਖਸਟਮੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਸੰਤ ਸੁਰਪੇਨ ਪ੍ਰਤਖ ਪ੍ਰਤਪਾਲਕ ਅਰ ਦਲ ਘਾਲਕ। ਸਪਤਮੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਕਰਤਾ
 ਹਰਿ ਰਾਇ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਪਰਮ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਮੂਰਤੀ। ਅਸਟਮੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ
 ਜੜੀ ਨੂੰ ਚੇਤਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ। ਨਵਮ ਗੁਰੂ ਗਿਆਨ ਵੈਰਾਗ ਰੂਪ ਤੇਗ ਕੇ ਬਹਾਦਰ ਅਨੰਤ ਚੰਗ, ਪੁਨਾ
 ਬਾਹਜ ਦਾ, ਸ਼ੁਰੂਆ ਕੇਸਮੂਹ ਕੇ ਜਿਨੇ ਨੇ ਗਿਆਨ ਖੜਗ ਕਰਿ ਦੂਤਾਂ ਕੇ ਖੰਡ ਖੰਡ ਕਰ ਛਡਿਆ ਹੈ
 ਤਾਂ ਤੇ ਧਨ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਹੈ, ਸਦਾ ਜੇ ਹੋਵੇ। ਪੁਨਾ ਦਾਮੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ੍ਰੀ ਕਲਗੀਧਰ ਭਗਵਨ, ਮਹਾਂ
 ਰਾਜ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੈ ਜੋ ਦਮੋ ਇਹ ਏਕ ਹੀ ਸਰੂਪ ਹੈ, ਅਖੰਡ ਜੋਤੀ ਕਰ। ਤਾਂ
 ਤੇ ਮੇਰੀ ਬੰਦਨਾ ਹੈ ਬਾਰ ਬਾਰ ਇਨ ਕੇ ਸੀਸ ਧਰਨੀ ਪਰ ਧਾਰ ਧਾਰ ਕਰਿ। ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੇ ਇਹੁ
 ਦਾਨ ਦੇਹੋ, ਹੇ ਦੀਨ ਦਰਦ ਨਿਵਾਰਕ ਹੈ, ਦਿਆਲੂ, ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ, ਨਾਮ ਦਾਨ, ਸੀਲ ਦਾਨ, ਸੰਤੋਖਦਾਨ, ਸਿੱਖੀ
 ਸਿਦਕ ਦਾਨ, ਸ੍ਰੀ ਅਮਰਜੀਤ ਜੀ ਕੇ ਸਨਾਨ, ਤੇਰੇ ਰਚਨ ਕਮਲਾਂ ਕੇ ਗਿਆਨ-ਰੁਮਾਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੀ ਤੇ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ਹੈ। ਨਿਰ ਅਹੰ, ਨਿਰ ਮਮ, ਨਿਰ ਮੋਹ, ਕਹੀਏ, ਹੇ ਦੇਵ। ਤੇ ਸਿੱਖ ਮੇਰੀ ਚੀਠਤਾ
 ਦਿੱਤੀ ਨਾ ਦੇਖਣਾ, ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਮਾਨ ਹੀ, ਕਿੰਤਮ ਤਮ, ਅਜਾ ਤਿਸਨਾ, ਪੁਨਾ ਪੰਥ ਦੇਖਾਂ ਨੇ
 ਦੇਖ ਜਿਉ ਸੇ ਕੌਨ ਕੌਨ ਮੇ ਰਹੇ ਜੋ ਦਸ ਗ੍ਰੰਥ ਅਤਿਗੁਨ ਦਿਖਾਇ ਕਰ ਮੇ ਨਜਾਇਮਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ
 ਤੇ ਜੋ ਆਪ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕਰਤੇ ਹੈ। "ਜੇਤਾ ਸਮੁੰਦ ਸਾਗਰ ਨੀਰ ਭਰਿਆ ਤੇਤੇ ਅਉਗਣ
 ਹਮਾਰੇ। ਦਇਆ ਕਰਤਿ ਕਿਛੁ ਮੋਹਰ ਉਪਾਵੇ ਭੁਬਦੇ ਪਾਥਰ ਤਾਰੇ"। ਸਮੁੰਦਰ ਧਰੇ ਤੇ ਸਾਗਰ
 ਸਾਗਰ ਤੇ ਪੁੱਛੋ ਕਾ। ਪੁਨਾ। "ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਭਰੇ ਹਮ ਅਪ੍ਰਾਪੀ। ਕਿਆ ਮੁਹ ਲੈ ਧੋਲਹੁ ਹਮ ਗੁਨਨ
 ਸੇਵਾ ਸਾਧੀ"। ਭੁਬਦੇ ਪਾਥਰ ਮੇਲੇ ਤੇ ਤੁਮ ਆਪੇ ਸਾਧੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈ ਹੈ। ਜੇ ਏਤੀ ਸੰਗੀ
 ਗੰਗੀਯੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕਰੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਅਵਰ ਕਿਸੀ ਤੁਮ ਨੇ ਕਿਆ ਕਰਨੀ ਹੈ।
 ਭਾਵ ਇਹੁ ਜੋ ਗੰਗੀਯੀ ਭੀ ਬਡੇ ਗੁਨ ਵੰਤੋ ਤੇ ਹੋਤੀ ਹੈ, ਜਿਨ ਕੇ ਮਾਇਆ ਕੇ ਮੋਹ ਕਰਿ ਮੋਹਤ ਹੈ
 ਗਿਆਨ ਤਿਨ ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ। ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਕਾ ਬਰਨ।
 "ਅਪਨੀ ਕਰਨੀ ਕਰ ਨਰਕ ਹੂ ਨ ਪਾਵੈ ਠੋਰ ਤੁਮਰੇ ਬਿਰਦ ਕੇ ਅਸਰੇ ਸੰਭਾਰ ਹੋ"। ਐਨੇ
 ਸਮਝ ਕਰ ਕਿਛੁ ਕਹਿੰਦਿਆਂ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਜੋ ਯਾਂ ਤੇ ਭੀਨੀ ਭੀ ਅਤਦੀਨਤਾ ਹੋਇ ਤਾਂ ਮੈ ਲਿਖੋ।
 ਨਿਧਾਂਤ ਇਹੁ ਜੋ ਮੇਰੇ ਅਵਗੁਨ ਲਿਖਨੇ ਅਰੰ ਕਥਨ ਤੇ ਅਕਥਨੀਯ ਲਿਖੇ ਕੱਥੇ ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੋ ਤੁਮਰੇ ਦਾਸਨ ਦਾਸ ਹੈ ਤਿਨ ਕੀ ਸਹਣ ਮੁਝੇ ਰਾਖੋ, ਅਗੁਨ ਜਾਣ ਕੇ, ਜੋ ਕਿਨ
 ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਸਰਧਾ ਕਰਿ। ਜਾਤੇ ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਾ ਪਾਤ੍ਰ ਹੋ ਕਰ ਆਪ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੇ ਪਾਵੋ।
 ਹੋਰ ਸਰਬ ਸੰਤਾਂ ਕਉ ਮੇਰੀ ਬੰਦਨਾ ਹੋਇ ਧਾਰੀਯਾਰ ਗੁਈ ਘਨਯਾਂ ਰਾਮ ਜੀ, ਗੁਈ ਸੇਵਾ ਰਾਮ
 ਜੀ ਭਾਈ ਅਡਣ ਰਾਮ ਜੀ। ਗੁਈ ਭਲਾ ਰਾਮ ਜੀ ਭਾਈ ਸਹਾਈ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਗੁਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ
 ਜੀ। ਹੋਰ ਸਰਬ ਸੰਤ ਜੋ ਗੁਰੂ ਕਾਲ ਮੇ ਹੋਏ ਹੈ, ਅਬ ਵਰਤਮਾਨ ਜੋ ਹੈ, ਪੁਨਾ ਭਵਿਖਤ ਮੇ ਹੋਏ ਹੈ।

ਹੈ ਜੋ ਦਿਸਾ ਦਵਨ ਮੇਂ ਸਰਸ ਕੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿ ਅਭੀਦਨਾ ਹੋਇ; ਭੰਡਵਰ ਬੰਦੇ ਉਰ ਜੇ, ਗਲ ਮੀਰਰਾ
 ਮੀਰਰਾ ਪਾਏ ਕੇ, ਜੁਗਲ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ। ਮੇਰੇ ਸੀਮਾ ਪਰ ਕਰ ਕਮਲ ਧਾਰੇ, ਸੀਤਾਂ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਹਾਥ ਨਿਰੰਗ
 ਪਰ ਜਾਹਨ ਜੇ ਕੁਲੇਖ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੋ। ਤੇ ਕੁਲੇਖ, ਜੋ ਬੰਦੇ ਭਾਗ ਹੈ ਜੋ ਆਇ ਪ੍ਰਗਟਤੈ ਹੈ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਸਤਿਸੰਗ ਕੀ ਰੁਚੀ ਬੜਤੀ ਹੈ, ਇਸੀ ਤੇ ਜੀਵ ਕਾ ਕਲਿਆਨ ਹੋਤਾ ਹੈ, ਨਿਸਚੇ ਕਰਿ।
 ਅਬ ਇਸੁ ਗ੍ਰੰਥ ਕਾ ਨਾਮ ਪੂਰਬਾਰਿਧਕਾ ਭਗਤ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ। ਉਤਰਾਰਿਧ ਕਾ ਨਾਮ ਪ੍ਰੇਮ ਜੁਧਾ
 ਸਿੰਧੂ। ਇਹੁ ਮੂਲ ਰੂਪ ਸਹ ਤਰੂਆਂ ਕੀ ਸਾਖਾ ਜੋ ਤਿਨ ਕੇ ਨਾਮ ਕਹਤੇ ਹੈ। ਭਰਿਤ ਪ੍ਰੇਮ
 ਪ੍ਰਕਾਸ ਬੀਚਸੀਤ ਗੀਤਾ ਨਾਮ ਗ੍ਰੰਥ ਦੁਰਸਿਖ ਸੰਭਾਦਿ। ਪੁਨਾ ਗੁਰ ਦਸਮ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰਾਏ ਉਤਾਰਧ
 ਮੇਂ ਹਥਸਰ ਬੰਡ ਭੀ ਨਾਮ ਤਿਸ ਕਾ ਪੁਨਾ ਭਗਤਿ ਦਵਨ ਸਾਗਰ ਨਾਂ ਦੂਜਾ। ਪੁਨਾ ਇਨੈ ।
 ਹੇ ਸੰਤੋ. ਗੁਣਵੰਤ, ਧਾਵੰਤੋ ਬੁਧਿਵੰਤੋ, ਗੁਨ ਗ੍ਰਾਹੀਹੋ, ਮੇਂ ਮੂਖ ਕੀ ਚੀਨਤਾ ਦੇਖ ਸੁਣ ਕਰਿ 'ਘੋਰ' ਨ
 ਹੋਣਾ। ਜੈਸੇ ਜਾਹੁਣਾ ਤਬਾ ਬਨਾਇ ਲੇਣਾ। ਜਾਂ ਤੇ ਇਕਾਦੀ ਬੰਤੋ ਸੰਤ ਸਜਨ ਹੀ ਸੁਧਾਰਣਹਾਰੇ
 ਹੈ। ਜੋ ਇਹੁ ਤੁਮਾਰੇ ਹੀ ਗੁਣੇ ਕਾ ਗ੍ਰੰਥ ਹੈ। ਆਪ ਖਿਮਾਸਰੂਪ ਹੋ, ਜੈਸੇ ਬਾਲਕ ਕ੍ਰੋੜੇਰੇ
 ਵਚਨ ਸੁਨ ਗੁਨ ਕਰ ਬੜੇਨ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੀ ਹੋਤੇ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੇ ਮੈਂ ਜੀ ਆਪ ਕਾ ਇਆਣਾ ਕਾਲਕ ਹੋ,
 ਅਜੀਰ ਵਾਤ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ। ਜੋ ਇਹੀ ਖੁਸੀ ਮੇਂ ਪਰ ਹੋਇ ਜੋ ਗੁਰੂ ਤਿਤ ਆਵੇ ਤੇ ਕੱਪਟ ਕਾ
 ਤਿਆਸ ਹੋਵੇ ਰਿਦਿਓ। ਅਰ ਗੁਰਾਂ ਸੀਤਾਂ ਕੇ ਯਸ ਕਰਤਿਆਂ ਰਿਦਾ ਭੁਲਾਇਮਾਨ ਨਾ ਹੋਵੇ।
 ਵਿਸੇ ਜਾਸਨਾ ਰੂਪ ਪਵਨ ਤਰਫੇ ਆਪ ਪਰਬਤ ਰੂਪ ਓਰਤਾ ਹੋਵਉ, ਹੇ ਕਰੁਣਾ ਰੂਪ, ਖੀਰ ਕੇ ਸਾਗਰ।
 ਗਰੀਬਕਾਰ ਕੀ ਬੇਨਤੀ। ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਰਮਣ ਰੂਪ, ਗੁਰੂ ਭਗਵਾਨ ਜੀ, ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਜ ਜੀ,
 ਇਹੁ ਨਿਸਚਾ ਹੋਵੇ ਜੈਸੇ ਤੇਰਿਆਂ ਸੀਤਾਂ ਕਾ ਹੈ। "ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਜਾਉਤਹਾਂ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਤੁਮ ਜੋ
 ਨਾਕੁਰ ਅਵਰ ਨਾਹੋਵਾ । ਤੁਮਰੇ ਭਜਨ ਕਟੇ ਜਮਫਾਸਾ। ਭਗਤਿ ਹੇਤ ਗਰਵੇ ਹਰਿ ਦਾਸਾ"।
 ਪੁਨਾ ਇਹ ਬਰਨ ਰੂਪ ਪ੍ਰਾਪਾ ਜੁਲ ਗ੍ਰੰਥ ਆਪ ਕੇ ਜਹਨਾ ਪਰ ਭੇਟਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਤੁਮਰੇ ਹੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
 ਕਰਿ ਸੀਸ ਧਰਨੀ ਪਰਗਾਰ ਕੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਤਿਨਕੇ ਜੋ ਸ੍ਰੋਤਾ ਵਕਤਾ ਹੈ, ਲੇਖਕ ਵਾ ਅਨਾਦਿਕ, ਜੋ
 ਸੁਣਕਰਿ ਨਾਮ ਖਾਤ੍ਰ ਜੋ ਹੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਣਾ, ਸਰਬਾਤ ਪ੍ਰੇਮੀ ਜੋ ਹੈ ਸਤ ਕੇ ਤੇਰੇ ਰਚਨ ਕਮਨੇ ਕੀ
 ਅਵਰਾ ਭਾਤੀ ਹੋਵੇ, ਹੇ ਗੋਸਿਦ, ਇਹੁ ਦਇਆ ਦਾਨ ਕਰਦੇਹੋ। ਹੇ ਦਿਆਲ। ਇਹੁ
 ਸੰਤ ਸਾਮ ਸੁਣਤੇ ਪਛੰਤੇ ਨਿਖੀਤਿਆਂ ਕੋਈ ਵਾਹੁਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਚਿਤ ਚੇਤੇ ਆਵੇ, ਹੇ ਗੁਰੇ।
 ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਤਾਰ ਪਦਾਰਥ ਭੀ ਤਿਨ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਓ, ਅਕਸਮਾਤ੍ਰ ਤੇ। ਜਨਮ ਪਦਾਰਥ ਪਾਇਕੇ
 ਜੁਡਲ ਹੋਇਗਾ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰਿਓ ਨਾਮ ਪਦਾਰਥ ਪਾਇਕੇ, ਤਾਂ ਤੇ ਗਿਆਨ ਪਦਾਰਥ ਹੋਵੇਗਾ।

ਜੋ ਕਿਆ ਹਰਿ ਭਗਤੀ ਰੂਪ ਮਾਤਾ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਪੁਤ੍ਰ ਜਣੇਗੀ। ਬ੍ਰਹਮਨੇਸਟਾ
 ਤਿਨ ਕੋ ਦਿੜ੍ਹ ਰੋਜੋ ਪਰਮ ਮੰਗਲ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੋ ਇਸ ਕੋ ਪੜ੍ਹੇਗਾ ਵਾ
 ਹੁਣੇਗਾ, ਸਰਬ ਕਰਿ, ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਸੁਤ ਬਿੰਤ ਸੰਪਦਾ ਮਨ ਕਾਮਨਾ ਸਿਧੀ
 ਚਤੁਰ ਫਲੋਂਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ, ਪੁਨਾ ਹੋਵੇਗੀ ਧਰਮ ਅਰਥ ਕਾਮ ਮੋਖ ਤੇ ਪੁਰਸੋਤਮਾ ਕੋ
 ਜੋ ਹਰੀ ਪੁਰਸੋਤਮ ਕੋ ਜਸੀਆ ਹੈ। ਰੋਗੀ ਅਰੋਗੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਇਸ ਗ੍ਰੰਥ ਕੋ ਜੋ ਕਪਟ ਤਿਆਗ ਕਰਿ ਸਰਬ
 ਸੁਕਤ ਸੁਨਣ ਪੜ੍ਹਣਗੇ ਅਤੇ ਸੁਖੇਣ ਪ੍ਰਾਣ ਤਿਆਗ ਕਰ ਜੋ ਗਤ ਕੋ ਪਾਵੇਗੇ।
 ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਜਪਕੇ। ਧੰਨ ਗੁਰੂ, ਸਤਿਗੁਰੂ,
 ਹਰੇ ਰਾਮ, ਹਰੇ ਰਾਮ, ਰਾਮ ਰਾਮ, ਹਰੇ ਹਰੇ। ਹਰੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ, ਹਰੇ
 ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ, ਹਰੇ ਹਰੇ। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਭਾ ਸਿੰਧੂ ਗ੍ਰੰਥੇ
 ਉਤਾਰਧੇ ਇਨ੍ਹੇ ਫਲ ਗੁਰ ਅਗ੍ਰ ਭਾਜ ਵਰਨਨੰ ਇਕਵੰਜਹੁ ਹੁਨਾਸ। ੫੧ ।
 ਜੇਠ ਮਾਸ ੧੧-੧੨-੧੩ ਥਿਤ ਹਾੜ ਵਰੀ ਏਕਮ ਸਿਮਤ ੧੯੨੨ ਗ੍ਰੰਥ ਸਮਾਪਤ, ਗੁਰ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਭ ਮਸਤੂ ਸੁਭ ਮਸਤੂ ਸੁਭ ਮਸਤੂ। ਸੰਪੂਰਨ। ਸੰਪੂਰਨ। ਸੰਪੂਰਨ।
 ਸੁਭ ਹੋਇ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਕੋ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਹਰੀਓ ਅੰਤਸਤਮ ਬ੍ਰਹਮ।
 ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਾਇ ਨਮਾ: ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਚਰਨ ਕਪਲੇ ਭਿਯੋ ਨਮ: ਪਰਮ ਧਾਮ
 ਜੀ ਕੀ ਜੋ ਹੋਵੇ ਸਚ ਖੰਡ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ। ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
 ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

੨੦੭੨

(1914)

ਸਿਮਤ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ੪੪੬ ।

ਸ਼ਾਬਾਦ ੩ : ੧ : ੧

੧੩ ਜਿਹੇ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਸਾਖੀ ਭਾਈ ਅਡਣ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ। ਜਿਹਦੇਸ ਵਿਖੇ ਅੰਦਰੇ
 ਹਰਿਦੇ ਸੀ ਭਾਈ ਅਡਣ ਸਾਹਿਬ ਜੀ। ਤਿਸ ਦੇਸ ਤੇ ਚਉਧਰੀ ਕਾ ਦੀਵਾਨ ਖਤੀ ਜੀ।
 ਤਿਸ ਨੇ ਦਸ ਹਰਟਾਂ ਦੀ ਮਾਫੀ ਕਾ ਪਟਾ ਭੇਟਾ ਕਰ ਕੇ ਏਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਹੇ ਗੁਰੀਬ ਨਿਵਾਜ।
 ਇਸ ਪਟੇ ਤੇ ਚਉਧਰੀ ਦੀ ਮੁਹਰ ਭੀ ਲਗਵਾ ਲਿਆਈ ਹੈ ਆਪ ਇਸ ਨੂੰ ਪਰਵਾਣ ਕਰੋ
 ਕਿਉਂ ਜੋ ਸੀਤ ਸਾਧ ਬਹੁਤ ਆਪ ਪਾਸ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਓਨਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਾਣੀ ਦੀ ਸੁਆਤਿ ਸੁਖੇਨ
 ਹੀ ਹੋ ਜਾਇਗੀ। ਤਬ ਸੀਤ ਮੁਕਟ ਮਣੀ ਜੀ ਕਹਾ: ਹੇ ਭਾਈ ਦੀਵਾਨ ਜੀ, ਬੁਧੀਵਾਨ ਪੁਰਖ
 ਜੋ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਸੋ ਪਦਾਰਥ ਨੂੰ ਅੰਗੀਕਾਰ ਪੀਵੈ ਕਰਦਾ ਹੈ ਪਹਿਲੇ ਉਹ ਪਦਾਰਥ ਦੇ ਦੁਖ ਸੁਖ ਨੂੰ
 ਵਿਚਾਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰਾਂ ਦੀ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨੇ ਕਰ ਹਰਖ ਜੋਕ ਉਤਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਦਾ। ਅਬ
 ਇਹਨਾਂ ਹਰਟਾਂ ਦੀ ਇਹੁ ਗਲ ਹੈ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਸੁਖ ਵਾਸਤੇ ਦਸ ਖੂਹ ਮਾਫ ਕਰ ਲਿਆਏ
 ਹੋ ਪਰ ਸਾਡੀ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਸੁਖ ਬੋਝਾ ਤੇ ਦੁਖ ਬਹੁਤ ਹੈ, ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਇਹ ਪਟਾ
 ਨਹੀਂ ਰਖਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਲਿਆਏ ਸੋ ਸਾਨੂੰ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ। ਤੁਸਾਡਾ ਭਉ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਲੈਖੇ ਲਾਏ।
 ਦੀਵਾਨੇਵਾਰ। ਆਪ ਆਖਦੇ ਹੋ ਜੋ ਇਸ ਪੱਟੇ ਦੇ ਦੁਖ ਬਹੁਤ ਹੋ ਸੋਝੀਆਂ ਕਰਕੇ ਦਾਸ ਨੂੰ
 ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਸਮਝਾਵੇ। ਸੀਤ ਜੀ ਵਾਦੁ: ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਜਬ ਅਸੀਂ ਹਰਟਹੁ ਦਾ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕੀਤਾ
 ਤਬ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਸਭ ਕੇ ਪਤਾ ਇਸ ਗਲ ਦਾ ਤਾਂ ਲਗ ਹੋ ਜਾਏਗਾ, ਜੋ ਤੁਮਾਰੇ ਦੇਸ ਮੇ ਕਈ
 ਮੁਲਾਂ, ਕਈ ਸਈਅਦ, ਕਈ ਕੁਰੇਸ਼ੀ, ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਸਾਏ ਜਾ ਜਾ ਕੇ ਰੋਧਰੀ ਨੂੰ ਕਹਿਣੀ
 ਜੋ ਜੀ ਹਿੰਦੂ ਫਕੀਰ ਨੂੰ ਤਾਂ ਦਸ ਰਲਦੇ ਹਲਟ ਦਿਤੇ ਹੋਨ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਭੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ।
 ਹਿੰਦੂ ਨੂੰ ਕਿਆ ਕਰਾਂ ਜੀਗਾ ਖਾਣੀਢੀ ਹੈ। ਇਹੁ ਗਲ ਸੁਣ ਕੇ ਇਕ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਇਹੁ ਹੈ
 ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਮਤਾ ਰੋਧਰੀ ਮਾਫੀ ਦਾ ਪੱਟਾ ਮੋੜ ਨਾ ਲਵੇ। ਦੂਜਾ ਐਸੀਆਂ ਬਾਤਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ
 ਨੂੰ ਅਪਨਾ ਏਰੀ ਨਾਮਝਾਂਗੇ। ਜੋ ਪੱਟਾ ਅੰਗੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਵੇਰ ਤੋਂ ਮੁਕਟਏਨਾ ਹਾਂ। ੧।
 ਦੂਜਾ ਦੁਖ ਹੁਣੇ। ਅਬ ਜੋ ਆਈ ਸੂਰਤ ਨਾਲ ਸਾਧ ਭਉ ਕਰਦੇ ਹਨ ਸੋ ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਦੇ
 ਨਾਤੇ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜਬ ਹਰਟ ਲੈ ਲੀਤੇ ਤਬ ਜੋ ਆਵੇਗਾ ਤਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਇਸ ਮਨਸਾ ਰਲ
 ਭਾਵੁ ਕਰਨੀ ਜੋ ਮਤ ਇਹੁ ਮਨੁਖ ਦੀਵਾਨ ਦਾ ਨਿਕਟਵਰਤੀ ਹੋਵੇ ਆ ਸਾਡੀ ਨਿੰਦਾ ਓਨਾਂ
 ਪਾਸ ਜਾ ਨਾ ਕਰੇ। ਤਾਂ ਇਸ ਦੀ ਟਹਿਲ ਕਹੀਏ ਜੋ ਸਾਡੀ ਉਮਤਤ ਜਾਇ ਕਰੇ। ਤਾਂ ਤੇ
 ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਦੀ ਪੂਜਾ ਰਹੀ ਤੇ ਹਰਟਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਰਲੀ। ਤਾਂ ਹਾਟ ਲੈਣ ਤੋਂ ਸਾਧਾਂ ਦੀ ਪਹਿਲਾਂ
 ਦਸਾ ਭਲੀ ਹੈ। ੨। ਤੀਜਾ ਦੁਖ ਇਹ ਹੈ ਜੋ ਹਮ ਉਦਿਆਨ ਵਿਖੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ।
 ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਨੇ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਰਿਦੇ ਮੇ ਦਇਆ ਪਾ ਦਿਤੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਭੋਜਨ, ਕੋਈ ਦੁਹ, ਕੋਈ ਦ-
 ਕੰਨੇ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਬਨੇ 'ਜਾਣੀ' ਭੋਜਨ ਬਨੇ ਛਕਨੇ ਹਾਂ। ਹਰਟ ਲੈ ਲੀਤੇ ਤਾਂ ਪੂਜਨੇ
 ਵਾਲੇ ਸਭ ਪੂਜਾਵਨੇ ਵਾਲੇ ਹੋ ਜਾਣੀ। ਕੋਈ ਕਰੇਗਾ ਤੁਸਾਡੇ ਹਰਟਾਂ ਦੇ ਗੰਨੇ ਨਹੀਂ ਚੁਪੇ,
 ਕੋਈ ਕਰੇਗਾ ਸਾਡੇ ਨਹੀਂ ਖਾਦਾ, ਕੋਈ ਕਰੇਗਾ ਛਲੀਆਂ ਤਕ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਕੋਈ ਕਰੇਗਾ
 ਨਹੀਂ ਛਕਿਆ। ਤਾਂ ਤੇ ਹਰਟ ਲੈਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਭਲੇ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ। ੩। ਚੌਥਾ

ਇਹ ਹੈ ਜੋ ਕਟੂਬ. ਕੋਲੋਂ ਅਸੀਂ ਆਵੇਂ ਤੇ ਨਿਕਮੇ ਬਣ ਕੇ ਛੱਡੇ ਹਾਂ। ਜਬ ਹਰਟ
 ਲੈ ਲੀਤਾ ਤਬ ਕਟੂਬੀ ਦੁਆਲੇ ਆ ਹੋਣ ਗੇ ਜੋ ਅਗੇ ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਨਿਕਮਿਆਂ ਜਾਣ ਕੇ ਵਡਿਆ ਸੀ
 ਅਬ ਤੇ ਹਰਟ ਚਲਾਏ ਹੈ ਸਾਨੂੰ ਭੀ ਖਾਵਣ ਨੂੰ ਟੁਕੜਾ ਦੇਹਿ। ਜਬ ਢੀਠ ਹੈ ਕੇ ਦਰ ਤੇ ਆਵੇ
 ਤਾਂ ਫੇਰ ਕੋਠ ਦੂਰ ਕਰ ਸੇਕੇਗਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਹਰਟ ਲੈਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਸਾਡੇ ਪਾਸੋਂ ਲਹਿਣੇ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ
 ਅਸੀਂ ਕਟੂਬ ਦੇ ਮਿਲਾਪ ਦੇ ਦੁਖ ਤੋਂ ਬੰਨੇ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ੪ । ਪੰਜਵਾਂ ਦੁਖ ਇਹ ਹੈ ਜੋ ਉਦਿਆਨ
 ਵਿਖੇ ਤਿਸੜਕੀ ਕਾ ਭੈ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਦੀਵਾ ਜਗਾਈ ਰਖਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਚੋਰ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ
 ਸਾਡਾ ਗ੍ਰਿਹ ਦੇਖ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਅਪਣਾ ਮਿਤ੍ਰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਜਦ ਹਰਟ ਲੀਤੇ ਤਬ ਮਾਇਆ
 ਦਾ ਕਾਰਖਾਨਾ ਵਧ ਜਾਏਗਾ। ਤੇ ਚੋਰ ਸਸਤ੍ਰ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਦੂਰ ਨ ਹੋਣਗੇ। ਭਾਵੇਂ ਸਾਧ ਸਸਤ੍ਰ ਨਹੀਂ
 ਰਖਦੇ ਪਰ ਫੇਰ ਤਾਂ ਅਵਾ ਹੀ ਰਖਨੇ ਪੈਣੀ ਤੇ ਜੁਧ ਜੀ ਹੋਵੇ ਤੇ ਕਈ ਮਨੁਖ ਭੀ ਤ ਮਰਨੀ।
 ਅਪਣਾ ਮਰਿਆ ਤਾਂ ਭੀ ਦੁਖ ਤੇ ਜੋ ਚੋਰਾਂ ਦਾ ਮੋਇਆ ਤਾਂ ਭੀ ਦੋਖ। ਕਾਰੇ ਤੇ ਜੋ ਸਾਧ ਲਕਸ਼ੀ
 ਨੂੰ ਆਹਿਰ ਜਾਣੀ ਤਾਂ ਚੋਰ ਅਪਣਾ ਵੇਰ ਕਢਨਗੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਹਰਟ ਨਾ ਲੈਣੇ ਹੀ ਭਲੇ ਹਾਂ।
 ਚੋਰਾਂ ਦਾ ਭੈ ਤਾਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ੫ । ਛੇਵਾਂ ਦੁਖ ਇਹ ਹੈ ਜੋ ਜਿਹੜੀ ਬੈਰਾਗੀ ਸੀ
 ਹਨ ਅਸੀਂ ਨਿਰਧਨ ਹੋ ਕੇ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਦਿਖਾਨਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਉਹ ਝਗੜਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਹੀ
 ਪਰ ਜਦ ਉਹ ਸੁਣੀਏ ਜੋ ਏਹਨਾ ਦੇ ਤਾਂ ਹਰਟ ਚਲਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਖੂਬ ਝਗੜਾ ਕਰਨਗੇ।
 ਭਲੇ ਭੋਜਨ ਅਮੋਲ ਅਰ ਹਤੀਮਾ ਅਰ ਬਸਤ੍ਰ ਮੰਗਨਗੇ। ਇਕ ਜਮਾਤ ਤੇ ਆਈ ਦੂਜੀ ਆ ਬੈਠੇਗੀ।
 ਇਸੀ ਝਗੜੇ ਵਿੱਚ ਹੀ ਅਉਧ ਵਿਹਾਇ ਜਾਏਗੀ। ਤਾਂ ਤੇ ਹਰਟ ਲੈਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਬੈਰਾਗੀਆਂ
 ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦੇ ਝਗੜੇ ਤੋਂ ਭੀ ਛੁਟੇ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ੬ । ਸੱਤਵਾਂ ਦੁਖ ਇਹ ਹੈ ਜੋ ਜਬ ਬੰਨੇ
 ਸਮਾਂ ਆਵੇਗਾ ਤਾਂ ਸਭ ਕਿਸਾਣ ਭੀ ਕਾਣ ਕਢਾਵਹਿਗੇ। ਕੋਈ ਬੀਜ ਮੰਗੇਗਾ, ਕੋਈ ਬਣੇਗਾ
 ਕਹੇਗਾ ਅਨ ਹੋਇਆ ਬੋਝਾ ਹੈ ਤੇ ਮੰਗਦੇ ਬਹੁਤਾ ਹੈ। ਨਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਬੋਝੇ ਜਦ
 ਆਉਣਗੇ ਤਾਂ ਕਿਸਾਣ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬੰਧ ਛਡਣਗੇ ਤਦ ਉਨਾਂ ਦੇ ਖਸਮ ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਭਿਰਾਏ
 ਜੇ ਛੁਡਵਾ ਦਿਤੇ ਤਾਂ ਕਿਸਾਣ ਰਾਜੀ ਨ ਹੋਹਿਣਗੇ, ਜੇ ਨ ਛੁਡਾਏ ਤਾਂ ਨਗਰਵਾਸੀ
 ਤਾਂ ਤੇ ਹਰਟ ਲੈਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਅਸੀਂ ਭਲੇ ਹਾਂ ਜੋ ਸਭਨਾ ਵੇਰਾ ਬੀਰਖਾ ਤੇ ਬੰਨੇ
 ੭ । ਅਠਵਾਂ ਦੁਖ ਇਹ ਹੈ ਜੋ ਸਰੀਰਾਂ ਦੀ ਗੱਤੀ ਛਿਨ ਭੰਗਰ ਹੈ। ਜਬ ਸਾਡੇ
 ਸ਼ੀਰ ਛਪੁ ਜਾਣਗੇ ਅਰ ਹੋਰ ਸਰਦਾਰ ਹੋਣਗੇ ਤੇ ਹੋਰ ਮਸਦਾਰ ਹੋਣਗੇ ਤਦ ਉਹ ਹਰਟ
 ਅਨਾਜ ਆਪ ਲੈ ਲਿਆ ਕਰਨਗੇ। ਸਾਡਾ ਸੁਭਾਉ ਆਗੀ ਹੋ ਜਾਏਗਾ। ਤਦ ਉਹ ਪੱਟਾ
 ਲੈ ਕੇ ਰੋਧਰੀ ਪਾਸ ਜਾਣਗੇ ਤੇ ਕਹਿਣਗੇ ਜੀ ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਦਸਾਂ ਹਰਟਾਂ ਦੀ ਮਾਡੀ ਦਾ
 ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਫੇਰ ਰੋਧਰੀ ਕੇ ਦਸਾਂ ਖੂਹਾਂ ਕਿਏਠਿਆਂ ਦੀ ਮੁਆੜੀ ਦਿੱਤੀ ਰਖਣ
 ਭਾਸੇਗੀ। ਤਬ ਉਹ ਐਸੀਆਂ ਬਾਤਾਂ ਬਨਾਵੇਗਾ। ਦੇਖੋਜੀ ਸਿਰ ਤੇ ਟੋਪੀਆਂ ਹਨ ਤੇ ਤੇ
 ਹਨ ਤੇ ਹੋਰ ਵਿੱਚ ਖਤ ਹੈ ਤੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਮੋਗਵਰ ਦੇ ਸੰਤ ਹਾਂ ਸਾਨੂੰ ਹਰਟ
 ਮਾਡੀ ਦੇਵੋ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਮੋਗਵਰ ਦੇ ਸੰਤ ਹੋ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਉੱਪਰ ਕਿਉ ਆਏ ਹੋ।

ਐਸੀਆਂ ਥਾਤਾਂ ਕਰਕੇ ਚਉਧਰੀ ਅੰਦਰ ਨ ਵੜਨ ਦੇਵੇਗਾ। ਜੋ ਜਦ ਹਰਟ ਲੀਤੇ ਤਾਂ ਐਸੀ
 -ਧਿਰਕਾਰੀ ਹੋਈ ਕਿ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਕਿਰਿਤ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਛੱਕ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ ਕਿਸੇ ਦੇ
 ਬੂਰੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ। ੮ । ਨੌਵਾਂ ਦੁਖ ਇਹ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਸਾਧੂ ਜੋ ਇਕਤ੍ਰ ਹੋਏ ਹਨ ਜੋ
 ਗੁਰਮਤ ਧਾਰਨ ਵਾਸਤੇ ਇਕਤ੍ਰ ਹੋਏ ਹਨ। ਜਦ ਹਰਟ ਨੇ ਲੀਤੇ ਤਾਂ ਏਨਾਂ ਦੀ ਔਰਥਲਾਂ ਭੀ
 ਏਨਾਂ ਝਗੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਬਿਤੀਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਜੋ ਹਰਟ ਦੇ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਨੇਕ ਦੁਖ
 ਉਤਪਤਿ ਹੋ ਜਾਣਦੀ। ੯ । ਇਹੁ ਮਨੁਖਾ ਜਨਮ ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਦੇ ਭਜਨ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਭਜਨ
 ਤਾਂ ਕਿਧਰੇ ਰਹਿ ਜਾਏਗਾ। ਹੋਰ ਹੀ ਝਗੜੇ ਸਾਡੇ ਗਲ ਆ ਪੈਣਗੇ। ਤੇ ਹੁਣ ਤਾਂ ਬੀਰਾਰ ਅਨੁਸਾਰ
 ਹਰਿ ਜਾ ਦੇ ਬਿਉਰਾਰ ਵਿੱਚ ਲੀਤੋ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਤੇ ਕਿਰਤ ਭੀ ਕੇਵਲ ਇਤਨੀ ਹੀ ਕਰਨੇ ਹਾਂ ਜੋ
 ਮਹੁਤਾਜ ਕਿਸੇ ਦੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਅਰ ਜਦ ਹਰਟਾਂ ਦਾ ਧਾਨ ਖਾਦਾ ਤਾਂ ਆਲਸੀ ਹੋ ਜਾਵਹਿਗੇ। ਅਰ
 ਹਰਟਾਂ ਦੇ ਖੁਸ ਜਾਣ ਕਰਕੇ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਦੁਵਾਰੇ ਉਦਰਨ ਮਿਤ ਢੁਢਦੇ ਫਿਰਾਂਗੇ। ਧਾਨ ਕੁਧਾਨ ਕਾ ਬੀਜ
 ਭੀ ਕੁਛ ਨਾ ਰਹੇਗਾ। ਹਰਟਾਂ ਦੇ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦੁਖ ਤਾਂ ਇਤਨੇ ਹਨ ਤੇ ਸੁਖ ਨੇਸਮਾਤੁ ਹੈ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਇਹੁ ਪੱਟਾਂ ਅਪਣੇ ਪਾਸ ਰਖੋ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ। ਦੀਵਾਨ ਵਾਰ। ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਭਾਈ ਅਡਣ ਸਾਹਿਬ
 ਜੀ ਆਪ ਨੂੰ ਪੂਰਨ ਗੁਰੂ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਧੰਨ ਉਹ ਸਤਿਗੁਰ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪਾਸੋਂ ਆਪ ਨੇ ਦੀਖਿਆ ਲੀਨੀ
 ਹੈ। ਸਾਡੇ ਬੂਰੇ ਤੇ ਇਕ ਇਕ ਹਰਟ ਵਾਸਤੇ ਫਕੀਰ ਹੁੰਦੇ ਪਾਈ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਹਮ ਇਹ ਨੂੰ ਇਕ ਹਰਟ
 ਭੀ ਨਹੀਂ ਦੇਂਦੇ। ਆਪ ਨੂੰ ਘਰ ਆਕੇ ਦਸ ਹਰਟ ਅਰਪਣ ਕੀਤੇ ਹੈ ਤੇ ਆਪ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ। ਮਾਇਆ
 ਨੂੰ ਆਪ ਜੇਸੇ ਹੀ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖਾਂ ਤਿਆਗਿਆ ਹੈ, ਅਰ ਜਿਤਨੇ ਦੁਖ ਆਪ ਨੇ ਹਰਟਾਂ ਦੇ ਲੈਣ ਤੇ
 ਸੁਣਾਏ ਹਨ ਜੋ ਸਾਡੇ ਹੀ ਪੂਰੇ ਕਰੇ ਹਨ ਕਿਉਂ ਜੋ ਮਾਇਆ ਦੇ ਜੰਜਾਲ ਵਿਚੋਂ ਜੰਜਾਲ ਹੀ ਉਤਪੰਨ
 ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਮਾਇਆ ਦੇ ਜੰਜਾਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਕੇ ਸਾਤ ਸਮਾਧੀ ਤਾਂ ਉਤਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਫੇਰ ਦੀਵਾਨ
 ਨੇ ਮਾਇਆ ਭੇਟਾ ਰੱਖੀ। ਤਾਂ ਓਹ ਭੀ ਨਾ ਲੈਣ। ਪਰ ਦੀਵਾਨ ਨੇ ਬਹੁਤ ਬੇਨਤੀ ਕਰਕੇ
 ਦਿੱਤੀ। ਜੋ ਸੰਤ ਜੀ ਨੇ ਸਾਧਾਂ ਨੂੰ ਅੰਗੀਕਾਰ ਨਾ ਕਰਾਈ ਹੋਰਤੇ ਪਾਇ ਛੱਡੀ। ੧ ।
 ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

B-8310

